KTEROU CESTOU, ZÁPADNÍ MUŽI?

WILLIAM GAYLEY SIMPSON

William Gayley Simpson – Kterou cestou, západní muži?

PŘELOŽENO ZE ZDIGITALIZOVANÉ VERZE, PŮVODNĚ VYŠLO V ROCE 1978, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/which-way-western-man-william-gayson-simpson/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Mému čtenáři 7

Předmluva 8

Kapitola 1 – Nesmrtelný účel: zušlechtění člověka 15

Kapitola 2 – Neustálé hledání: Od svatého Františka po Nietzscheho 28

Kapitola 3 – Ježíš: Pocta a nové zhodnocení 39

Ježíš v retrospektivě 110

Kapitola 4 – Význam Nietzscheho pro moderní svět 134

Kapitola 5 – Rozšířená schopnost vnímání 196

Kapitola 6 – Příručka pro objevitele 224

Kapitola 7 – Rozšířená schopnost vnímání ve světle psychologie a historie 250

Kapitola 8 – Zaměření na sociální problémy 286

Kapitola 9 – Nezbytný základ každé zdravé společnosti 308

Kapitola 10 – Klam a selhání vlády lidu 340

Kapitola 11 – Nutnost aristokracie 390

Kapitola 12 – Na cestě k porozumění ženám 463

Kapitola 13 – Žena a manželství 526

Kapitola 14 – Přehodnocení pacifistického postoje 594

Kapitola 15 – Člověk a Stroj: Vliv industrializace na lidský život 644

Kapitola 16 – Nutnost eugeniky 717

Kapitola 17 – Doktrína plnokrevných 812

Kapitola 18 – Věčná pravda o rase 890

Je rasa realitou? 894

Rovnostářští propagandisté 899
Definice 928
Původ ras 934
Nerovnost ras 951
Nejzávažnější problém naší doby 951
Fyzické rozdíly 958
Mentální rozdíly 966
Rozdíly mezi mozky bělochů a negrů 1003
Bilance negrů 1015
Míšení ras 1037
Kapitola 19 – Osudová krize, jíž čelí západní člověk 1081
Současná tíživá situace bílé rasy 1084
Negři mezi námi 1119
Židé 1140
Existuje židovská rasa? 1141
Židovský finanční systém 1149
Kontrola nad penězi daného státu by měla být v rukou jeho vlády 1159
Bank „of England“ 1164
Federální rezervní systém 1170
Krize záměrně vyvolané za účelem okrádání lidí 1173
O co Federálnímu rezervnímu systému v konečném důsledku jde 1177
Jediné rozumné „krytí“ měnového systému 1182
Původ podvodu se zlatým standardem 1183
Dluh jako prostředek k zotročení 1189

Nástin peněžního systému, který je zároveň poctivý a funkční 1200
Židovská kontrola nad prostředky formování veřejného mínění 1208
Židovská omezení: Navždy jsou jen prostředníky 1213
Pochybná loajalita Židů 1216
Talmud, plný nenávisti k nežidům, uznávaný základ veškerého židovského života 1219
„Židé umlčeli nežidovský tisk“ 1224
Židé – mistři „velké lži“ 1228
Historie Židů – z úst samotných Židů 1231
Historie Židů – z pohledu nežidů 1244
Vlastní závěry autora ohledně historie Židů 1257
Anglická revoluce 1259
Francouzská revoluce 1260
Vzestup rodu Rothschildů 1264
Průmyslová revoluce 1266
Americká občanská válka 1270
První světová válka 1277
Balfourova deklarace 1283
Ruská revoluce z listopadu 1917 1284
Druhá světová válka 1312
Hitlerovo poslání – obroda jeho národa 1314
Hitlerova bilance 1317
Mezinárodní finanční moc vyhlásila Hitlerovi válku 1321
Židovská účast ve válce 1332

Následky 1335
Mýtus o „studené válce“ 1338
Naše neviditelná vláda 1349
Rozložení sil na Blízkém východě 1357
Řešení židovské otázky 1365
Problém nás samotných 1368
Naše hodina smrtelného nebezpečí 1369
Zásadní význam rasy 1370
„Čistá rasa“ je něco, co lze a musí být vytvořeno 1378
Příloha I – K výzkumu ohledně podvodu v našem měnovém systému 1392
Příloha II – Úvod do židovské otázky 1400
Příloha III – Z anglického časopisu The Week ze dne 17. května 1933 1404
Příloha IV – Údajný sovětský antisemitismus 1406
Příloha V – Odpověď na odmítnutí myšlenky židovského spiknutí ze strany Dr. Anthonyho Suttona 1415
Příloha VI – Opuštění zásad civilizovaného vedení války 1420
Příloha VII – Lež o šesti milionech 1423

Mému čtenáři

V této knize možná narazíte na myšlenky či ideály, které vám na první pohled připadnou odpudivé. Mohou být v rozporu s tím, co jste dlouho považovali za vrchol lidské zkušenosti, nebo s tím, co jste považovali za příliš posvátné na to, aby se o tom dalo pochybovat. Nebo vás možná vyděsí závěry, k nimž docházím, či řešení, která prosazuji a která vám připadají příliš drastická. Rád bych vám však připomněl, že rozpad celé naší společnosti je již v pokročilém stadiu, že čas, který nám zbývá na jednání, je krátký a že nebezpečí, které nad námi visí, je děsivé. Extrémní situace mohou vyžadovat extrémní opatření. Potřebujeme muže s odvahou a nezávislým myšlením, kteří odloží všechna tabu, muže, kteří budou s rozvahou a vhledem zkoumat a přehodnocovat celou zkušenost našeho lidu a kteří pak budou mít odhodlání a oddanost uplatnit při řešení našich problémů veškeré poznání a nejplnější moudrost, k nimž je jejich hledání dovedlo – i kdyby je to stálo život.

A ještě jedna poznámka.

V zásadě platí, že každá kapitola obsahuje mnoho věcí, které je třeba číst ve světle toho, co jí předcházelo, má-li být správně pochopena a má-li být plně vnímán její duch. Proto bych čtenáře rád vyzval, aby se vyvaroval přeskakování částí. Čtení bude jistě nejplodnější, pokud začne od začátku a bude číst plynule až do konce.

William G. Simpson

Předmluva

Na stránkách této knihy je svět Západu tiše vážen na vahách a v mnoha klíčových bodech shledán nedostatečným. Již v roce 1920 jsem si uvědomil, že západní civilizace umírá, tak jako umíral Řím na vrcholu své slávy a jak zemřelo mnoho jiných civilizací. Časem jsem pochopil, že my, lidé Západu, jsme nemocní nejen ve vnějších podmínkách našeho společenského a politického života, nejen v úpadku našeho charakteru, v úpadku naší inteligence a ve ztrátě kontroly nad naším osudem, ale v mnoha ohledech i v samotných hodnotách a ideálech, na které jsme byli hrdí, jimiž jsme dlouho utvářeli svůj směr a domnívali se, že tak udržujeme svou velikost.

Náhodou to bylo právě v bouřlivém období mé vlastní osobní zkušenosti, kdy jsem poprvé začal pochybovat o správnosti některých částí naší tradice, která po staletí byla v našem historickém vývoji považována za nejposvátnější a nejrozhodující. Tato zkušenost byla zcela výjimečná a nesmírně provokující. V roce 1920, po pěti letech neúnavného hledání místa v našem světě, kde bych mohl svůj život naplnit co nejvíce, jsem se bez výhrad a bez kompromisů zavázal k cestě, kterou mi diktovaly nejzazší hlubiny mého náboženského vhledu a oddanosti, můj nejvyšší idealismus a moje nejpropracovanější přesvědčení. S celým svým srdcem jsem se odevzdal snaze uvádět Ježíšovo učení do praxe. Vzal jsem ho za slovo – v absolutním doslovném smyslu – stejně jako to udělal František z Assisi. Příběh o tom zde nebudu vyprávět, i když se jeho úryvky tu a tam objeví na následujících stránkách. Prozatím stačí říci, že se tento závazek ukázal být duchovně nesmírně náročný, což mohou ocenit pouze ti, kdo chápou, jak přísné bylo skutečné Ježíšovo učení. Tyto nároky prověřily vše,

co ve mně bylo. Po devíti letech takových zkušeností jsem se ocitl ve slepé uličce. Zůstal jsem vyčerpaný a s hlubokým podezřením, že něco není v pořádku. Ale zkušenost těch devíti let mě nejen prověřila: prověřila také všechny základy, na které jsem se spoléhal, když jsem se rozhodl pro své dobrodružství, a které mě po celou dobu samy o sobě udržovaly – mé horlivé křesťanství, můj naivní idealismus a mou „liberální“ filozofii.

Krach mého dobrodružství mě uvrhl do duchovního a intelektuálního chaosu: ještě celé roky poté jsem nevěděl, čemu vlastně věřím. Cítil jsem nutkání podrobit veškeré své základní přesvědčení nemilosrdnému zkoumání. Než jsem s tím skončil, musely mnohé ze základních principů moudrosti západního bílého člověka, spolu s mnoha zásadně důležitými poznatky moderního vědeckého bádání, projít zkouškou ohněm mého neúnavného hledání pravdy. A moje soustavné čtení Nietzscheho to přivedlo do varu. Toto hledání trvá dodnes a bude pokračovat, dokud budu žít. Bylo naprosto svobodné. Nikdo mi za to neplatil a nikdo mi v tom nebránil. Brzy jsem si zajistil ekonomickou nezávislost, převážně vlastní prací. Čtyřicet let jsem tomuto hledání věnoval to nejlepší ze svého volného času. Prohledal jsem nebe i zemi, abych našel upřímné odpovědi na své otázky. Nic nebylo tabu. Žádné dveře nebyly zavřené. Mohl jsem vyvodit jakékoli závěry, které důkazy zdánlivě podporovaly a vyžadovaly. A měl jsem svobodu říkat, co si myslím. Pro mou vlastní existenci – pro samotnou schopnost žít s nějakým životním smyslem a s hlubokým duševním klidem – to byla nevyhnutelná nutnost.

Dobře jsem věděl, že nejsem žádný odborník, a brzy mi bylo řečeno, že v této době specializace není nikdo – ani žádný vědec, natožpak laik – schopen vytvořit souhrn, a to ani z

vědeckých poznatků, který by kdokoli považoval za významný; a že jakýkoli pokus vybírat materiály pro utváření životní moudrosti nejen z vědy, ale i z náboženství a historie, by byl stejně pošetilý, jako nemožný. Samozřejmě, podle mého názoru, pokud každá z důležitějších specializací dříve či později nevysvětlí svůj význam pro lidský život a pokud se všechny tyto specializace nespojí, aby vytvořily moudrost o tom, jak musí člověk žít, má-li se někdy naplnit, je věda v konečném důsledku zbytečná a musí být nakonec vyřazena. V každém případě jsem se v té době příliš nezabýval tím, zda upoutám něčí pozornost, ani tím, co by na to mohli říci profesoři v rámci kritiky. Byl jsem příliš podobný člověku, který byl hozen přes palubu uprostřed oceánu: musel jsem najít něco, co mě udrží nad vodou, jinak bych se utopil. Oproti tomu nic jiného nezáleželo. Ať si o mně lidé myslí, co chtějí: než jsem mohl znovu poznat, kde ve vesmíru se nacházím, musel jsem najít půdu, o které jsem měl důvod věřit, že na ní mohu stát, půdu, o které jsem byl přesvědčen, že mě udrží. Teprve tehdy jsem se dokázal vzpamatovat, zorientovat se, poznat, kam se vydat, kde stanovit hranice, na čí stranu se postavit, kdo jsou moji přátelé a kdo nepřátelé. Zkrátka, jen za této podmínky jsem mohl žít. A právě těch asi patnáct let hledání, zkušeností a úvah nakonec vyústilo v původní rukopis této knihy.

Jak se můj boj ubíral směrem k jistotě a duševnímu klidu, stále více mi docházelo, že koneckonců v době rozpadu a rozkladu, jako je ta naše, kdy jsou ze všech stran všechny normy a hodnoty nejen zpochybňovány, ale i odmítány, kdy jsou odplavovány staré kotvy, ke kterým se lze upoutat, a hvězdy, podle nichž se lidé po staletí řídili, padají z naší oblohy, musí existovat spousta dalších lidí, kteří pociťují zoufalou potřebu

nějakých prověřených jistot, kterých se mohou držet a podle nichž mohou žít. Někteří z nich by zejména mohli čerpat velkou odvahu z poznání člověka, jehož primárním zájmem nebylo nic tak povrchního jako pouhé lidské přežití, ale který se naopak zajímal především o kvalitu lidského života, který toužil a neustále bojoval za to, aby člověk – a zejména jeho vlastní druh, jeho vlastní rasa, ti, s nimiž cítil nejhlubší spřízněnost a za něž uznával svou největší odpovědnost – nejen pokračoval, ale i stoupal vzhůru.

A tak jsem 1. července 1944, částečně proto, abych prověřil své vlastní myšlení ve srovnání s názory svých přemýšlivějších přátel, a částečně proto, že jsem doufal, že moje vlastní zkušenosti by mohly být pro ostatní užitečné, oslovil jsem asi 250 svých přátel a známých v této zemi i v zahraničí ohledně série příležitostných rozmnožovaných textů, které bych jim mohl psát na základě předplatného. Obsah tohoto dopisu bude součástí úvodní kapitoly „Nesmrtelný účel: zušlechtění člověka“ mé nynější práce. Navrhl jsem, že prozkoumám a představím své myšlenky k řadě problémů, s nimiž se podle mého názoru musí potýkat každý přemýšlivý a upřímný člověk, když uvažuje o tom, co věda a technologie, dopad dvou světových válek a dogmata demokracie způsobily jeho duchovní jistotě a směřování, jakož i bezpečnosti a charakteru společnosti, v níž žije. Jelikož reakce na tento záměr byly příznivé, články začaly vycházet toho léta a pokračovaly v nepravidelných intervalech po další čtyři roky, celkem jich bylo devatenáct. Moji čtenáři byli převážně intelektuálové – někteří z nich měli ve svých oborech celosvětovou reputaci. Byli mezi nimi i někteří umělci a vědci, ale celkově šlo o profesory,

rektory vysokých škol, autory, duchovní a lékaře, s nemalým zastoupením vysokoškolských studentů.

Tyto články lze v pravém slova smyslu považovat za jádro mé současné knihy. Ve skutečnosti se mé základní hodnoty prakticky nezměnily; a i moje nejostřejší kritika a nejdalekosáhlejší závěry, ačkoli některé z nich byly v dřívější práci formulovány méně výslovně, byly v ní jasně předznamenány. Nicméně moje zkušenosti, výzkum, pozorování a uvažování nikdy nezastavily a tento základ natolik obohatily, že se rukopis v průběhu třiceti let rozrostl do podoby prakticky nového díla, v němž je to dřívější potvrzeno i dovršeno, tak jako dospělý muž je naplněním svého mládí. Jistě je ztělesněním velké části mých nejúplnějších znalostí, nejjasnější vize, nejpevnějšího úsudku a nejzralejšího myšlení. Ve světle toho byl původní rukopis důkladně přepracován, aktualizován, rozšířen a z velké části přepsán. Ale kapitoly, které snad nejvíce odhalují růst mého myšlení, jsou Člověk a Stroj, ta o pacifismu, dvě o eugenice a především dvě o rase. Události ve světě za posledních dvacet pět let, spolu s velkým rozšířením mých znalostí o rasových realitách a mým rostoucím pocitem absolutně klíčového významu rasy pro osud všech národů, a zejména pro osud mého vlastního druhu, si vyžádaly téměř kompletní přepsání původní kapitoly. A při přepisu se z jedné kapitoly staly dvě.

Ale trochu jsem předběhl svůj příběh.

Ještě než jsem oslovil své potenciální čtenáře, potvrdilo se, že moje naděje a očekávání byly zcela oprávněné a že mezi nimi najdu ty, kteří budou vnímaví. Ve skutečnosti jsem v průběhu vydávání série článků neustále dostával dopisy, v nichž mi čtenáři vyjadřovali svou vnímavost v těch nejvýraznějších

slovech. Dopisy byly chápavé, vášnivé, jednoznačné, dojemné; a ty, které mě nejvíce oslovily, pocházely od nejvýznamnějších čtenářů. Opakovaně dokonce volali po vydání série v knižní podobě. Že se tak nikdy nestalo, bylo zřejmě důsledkem okolností, které neměly s hodnotou díla nic společného, a proto se jimi zde nemusím zabývat. Je však ještě jedna věc, kterou je důležité objasnit.

Postupně, s určitým váháním a teprve dlouhá léta poté, co jsem dokončil svou sérii článků, mi začalo docházet, že mé hledání, můj boj a mé úspěchy mají možná mnohem širší význam, než jen pro můj vlastní život nebo pro mé čtenáře. Nebylo snad pravdou, že mi moje zkušenost v pravém slova smyslu dala něco, díky čemu jsem byl schopen projít mnoho z toho, co je pro Západ nejtypičtější – jeho tradice, filozofii, umění, náboženství, zásady, etiku, instituce a historii – jakoby přes filtr, a tak oddělit pravdu od lži, krásu od ošklivosti a vysoké od nízkého? Nebyl jsem snad já sám – sice žádný génius, to je jisté, ale možná člověk do jisté míry vyznačující se neobvyklou kombinací zájmu, odhodlání, hodnot, obětavosti a zkušeností – tou váhou, na níž byl Západ podroben zkoušce? A neprohloubila a nevyjasnila snad tato, přiznejme si, neobvyklá zkušenost tohoto člověka jeho vhled a vizi do té míry, že dokázal vnímat nejen to, kde a proč jeho lid udělal ty monstrózní chyby, které vedly k jeho současné zoufalé situaci, ale také to, čeho se musí zbavit a jakou cestou se musí vydat, pokud chce přežít katastrofu, která ho čeká, a konečně dosáhnout naplnění ušlechtilosti a velikosti, které v sobě mají?

Avšak to, do jaké míry čtenáři ocení význam objevů takového člověka, stejně jako jeho úsudky, závisí do značné míry na tom, jaké znalosti mají o tom, jaký to byl člověk v době,

kdy psal. Pokud to, co má na srdci, bylo pouze vybráno z knih, nebo sestaveno bystrým mozkem, či napsáno z pohodlného křesla – pokud psal, řekněme, pouze inkoustem, pak to nemůže mít větší hodnotu než jakékoli moderní „liberální“ teoretizování a spekulace. Ale pokud to nebylo napsáno inkoustem, ale krví, jeho vlastní krví, pak může být čtenář pohnut k tomu, aby se vžil do autorovy situace a prožil s ním jeho zážitky, takže začne vnímat realitu, kterou autor vidí tak jasně, a strašlivou pohromu, která nás čeká a kterou předpovídá; tehdy snad i jemu postupně dojde plná vážnost naší současnosti a nakonec začne uznávat, čelit a vyrovnávat se s faktem, že strašná cesta, kterou musí jeho lid následovat, má-li přežít, je nevyhnutelná.

Z tohoto důvodu mi připadalo nezbytné, abych svým čtenářům hned na úvod přiblížil, o jakého člověka se jedná, jehož slova právě čtou. Jaké předpoklady pro jeho současné úsilí lze spatřit v přirozených schopnostech, které zdědil po svých předcích, v jeho raném vzdělání, ve školních výsledcích, v jeho hlavních pohnutkách, které se od jeho pozdního dospívání až do dnešní chvíle drží pevně a neochvějně? Jaká byla jeho zásadní rozhodnutí, z nichž vše ostatní vyplynulo, a jaké byly ty zkouškové zážitky, v nichž byl prověřován a osvědčil se? Tyto informace nyní svým čtenářům předám tak objektivně a stručně, jak jen dokážu, ačkoli tento příběh do roku 1935 nepochybně nejlépe vyprávěl profesor Jerome Davis z Yaleovy univerzity ve svém úvodu k mé knize Toward The Rising Sun, vydané nakladatelstvím Vanguard Press.

1944, 1973.[1]

[1] Tyto údaje udávají, kdy byly dokončeny práce na textu, z něhož později vznikla předmluva. Podobné údaje, sloužící ke stejnému účelu, najdete na konci každé z následujících kapitol.

Kapitola 1 – Nesmrtelný účel: zušlechtění člověka

Život naší rodiny, do níž jsem se narodil v roce 1892, byl nesmírně soudržný a byl zcela soustředěn a zakořeněn v církvi. To však neplatilo jen pro naši bezprostřední rodinu, ale i pro rodovou linii nordických skotských protestantů, z níž jsme všichni vzešli a která, jak se domnívám, byla po staletí v Severním Irsku skutečnou baštou konzervatismu a přísné ortodoxie. Na jedné straně jsme pocházeli z početného a silného rodu drobných yeomanů (svobodných sedláků), na druhé straně z dlouhé řady učenců, učitelů a duchovních.

Nicméně ještě předtím, než jsem dokončil vysokou školu, kde jsem byl nejlepším studentem ve třídě a promoval ještě jako mladistvý, mě četba knihy Thomase Hughese The Manliness Of Christ přivedla k velmi dalekosáhlému závěru, že Ježíš byl v první řadě pouze průvodcem, že nejen v jeho učení, ale i v jeho životě se zjevilo to, čím se mají všichni lidé stát a co v sobě nakonec mají, aby se tím stali. Také jsem si vybudoval dostatečnou nezávislost, abych odmítl ortodoxii, v níž jsem byl vychován, a navzdory odporu rodičů jsem se rozhodl studovat teologii na Union Theological Seminary, které bylo tehdy považováno za centrum kacířství.

Nastoupil jsem na podzim roku 1912 s prestižním stipendiem získaným na základě přijímacího řízení a o tři roky později jsem promoval s vyznamenáním magna cum laude. Ale pak, navzdory tlaku ze strany fakulty, který směřoval opačným směrem, a dokonce i tlaku samotného rektora, jsem odmítl povolání do „univerzitního kostela“ v Bryn Mawr v Pensylvánii, kostela s velkým prestižem a bohatstvím, a místo toho jsem odešel do velmi malého, zchátralého kostela ve špinavé a převážně cizí průmyslové čtvrti v New Jersey. Jsou

lidé, kteří si myslí, že toto rozhodnutí určilo celý budoucí směr mého života.

To, co jsem v tomto městě zažil v letech 1915 až 1918, mě přivedlo k socialismu. To, a ještě více můj odpor k válce, vedlo k rozpadu církve, která do té doby rychle a výrazně rostla. Když jsem v roce 1918 rezignoval, cítil jsem se vůči křesťanství zcela znechucen. O dva roky později jsem podstoupil náročný proces zbavení kněžského úřadu. Uvědomil jsem si, že není možné, abych byl čestným člověkem a zůstal knězem.

Mezitím, hned po svém odstoupení, jsem přijal místo zástupce ředitele organizace, z níž se později stala Americká unie pro občanské svobody, ale po šesti měsících jsem dospěl k přesvědčení, že mým osudem není sedět v kanceláři a komunikovat se svými bližními prostřednictvím dopisů, telegramů a článků. Chtěl jsem osobní kontakt.

Ale během těch samých šesti měsíců, díky tomu, co se mi tehdy jevilo jako čistá náhoda, jsem četl Sabatierův Life of St. Francis. To pro mě bylo největší inspirací a výzvou, jakou jsem do té doby zažil. Cítil jsem, že svatý František měl naprostou pravdu ve svém přesvědčení, že dělá pouze to, co Ježíš zamýšlel pro všechny své nejoddanější následovníky, a že je proto nejvěrnějším a největším křesťanem od samotného Ježíše. Celým svým bytím jsem chtěl jít a činit totéž. Uvědomoval jsem si však vážnost rozhodnutí, před kterým jsem stál. Potřeboval jsem čas, abych si byl zcela jistý.

Na jaře roku 1919 jsem proto opustil své místo v organizaci na ochranu občanských svobod a jako pomocný dělník jsem se postupně propracovával napříč kontinentem – v uhelných dolech ve Scrantonu, v ocelárně v Pittsburghu, v

továrnách na pneumatiky v Akronu, v továrně Ford v Detroitu, v obchodním domě v Chicagu, v povrchových železnorudných dolech severozápadně od Duluthu, v údržbářské četě na železnici v Skalistých horách a půl míle pod zemí v měděném dole v Butte, kde mě o pár centimetrů minulo sesouvání horniny, které mě málem rozdrtilo. Chtěl jsem zjistit, co musí lidé v naší zemi dělat, aby si vydělali na živobytí, protože jsem uvažoval, že se stanu revolučním odborovým organizátorem. Byla to neocenitelná zkušenost, ale nakonec jsem jasně pochopil, že více než změnu ekonomického systému potřebujeme změnu v kvalitě a úrovni našich mužů a žen, což je koneckonců to, co nakonec rozhoduje o úspěchu či neúspěchu každé společnosti.

Ze západního pobřeží jsem se vracel přes hluboký Jih, kde moje počáteční reakce na rasovou segregaci a ostatní projevy diskriminace byly zcela na straně negrů.

Vzhledem k tomu, že jsem cítil potřebu ještě více času na zvážení důsledků rozchodu s minulostí, o kterém jsem uvažoval ve snaze vydat se cestou Ježíše a svatého Františka, přijal jsem místo na katedře nově otevřené školy Brookwood School v Katonah ve státě New York. Ještě před koncem roku, ačkoli jsem byl požádán, abych se v následujícím roce stal ředitelem školy, jsem měl prakticky jistotu, že mě nic nemůže uspokojit, než se bezvýhradně odevzdat tomu, co bylo tehdy mou nejvyšší vizí. A tak, po měsíci stráveném o samotě na ostrově na řece Svatého Vavřince, kde jsem dlouho a intenzivně meditoval a černé na bílém sepsal, co přesně hodlám udělat a proč to hodlám udělat, jsem se na podzim vrátil domů, abych se doslova rozloučil se vším, co jsem vlastnil. A na začátku října 1920, bez peněz, s pouhým oblečením na sobě a několika nástroji na práci,

jsem se vrátil do města, kde jsem měl svůj kostel, abych tam vykonával svou práci jako dar a naučil se spoléhat se ve svých potřebách, ať už budu kdekoli, na to, co mi lidé budou chtít dát.

Asi po šesti měsících jsem začal přednášet, zpočátku na ulicích a v parcích, poté v kostelech a postupně, jak se rozkřiklo, co dělám, stále častěji i před studenty na vysokých školách. V roce 1922 jsem se přestěhoval do Wallingtonu, čtvrti s cizinci a negry na okraji Passaicu. Postupně se z nás stala malá skupina, všichni vysokoškoláci, sjednocení společnou vůlí kráčet ve stopách Ježíše a svatého Františka. Na pozemku poblíž městské skládky, který nám byl zapůjčen, a z darovaných materiálů jsme si postavili chatrč, v níž měl každý z nás pokoj o rozloze šest stop čtverečních. Pracovali jsme pro lidi v okolí a vykonávali jakoukoli práci, kterou jsme uměli, od vysoce kvalifikované až po tu nejprostší. Naše práce byla vždy naším darem. Já sám jsem trávil stále více času přednáškami na vysokých školách a v kostelech, kam jsem byl zván. Stalo se běžnou praxí, že setkání, která začínala třeba v 8 hodin, se z velké části protáhla kvůli nejhlubším otázkám a diskusím až do jedné nebo dokonce dvou hodin ráno. Často jsem nakonec musel setkání prostě ukončit, abych si dopřál odpočinek potřebný pro práci následujícího dne.

Tento stále se rozšiřující kontakt s nejaktivnějšími studenty ve Spojených státech a Kanadě trval až do doby po mé pouti do Orientu. Tuto cestu mi umožnila důvěra a velkorysost mnoha přátel. S batohem na zádech jsem se vydal na cestu na podzim roku 1927. Díky mým doporučujícím dopisům se mi otevřelo tolik dveří, že od chvíle, kdy jsem vyplul ze San Francisca, až do chvíle, kdy jsem přistál zpět v New Yorku, jsem ani jednou nestrávil noc v nějakém veřejném ubytovacím

zařízení. Můj úzký kontakt s původním životem tří výjimečných národů Orientu, a zejména mnoho důvěrných a nesmírně hloubavých hodin, které jsem strávil s některými z jejich velkých myslitelů a proroků, se ukázaly jako zkušenost hlubokého a trvalého významu, ale zde se o tom musím zmínit jen letmo.

V létě 1929 však začala moje víra v cestu, kterou jsem sledoval, chátrat. Uvědomil jsem si, že čisté srdce a vůle samy o sobě nestačí. Potřeby mé mysli a jistý realistický zdravý rozum se začaly znovu prosazovat. Navíc mě hluboce dojímalo to, co jsem četl v Nietzscheho Zarathustrovi. Tak jsem byl natolik otřesen nejistotou, že jsem nemohl pokračovat. Opustil jsem Wallington, abych se již nikdy nevrátil, a moje františkánské dobrodružství víry tak zcela skončilo.

A pak následovalo asi čtyři nebo pět let období drtivého skepticismu, během něhož jsem zpochybňoval vše, čemu jsem kdy věřil. Úmyslně jsem namířil nejtěžší zbraně, jaké jsem mohl najít, proti všem svým nejdražším přesvědčením. Chtěl jsem se dostat až k základům. Přestěhoval jsem se do New Havenu a celé měsíce jsem trávil čtením a studiem v knihovně Yale. Bylo to období pomalého, bolestivého vnitřního přehodnocování, přeorientování a reorganizace, které bylo o to těžší, že jsem se snažil jasně si utřídit myšlenky ohledně své ženy a dítěte. Myslím, že je to prosté konstatování faktu, když řeknu, že jsem to dokázal překonat jen proto, že jsem dal přednost pravdě před duševním klidem a integritě před společenským uznáním a veřejným míněním. Začal jsem být naplněn rostoucím pocitem šílenství měst, a vlastně celé naší civilizace, s prohlubující se touhou po horách nebo moři a přáním žít blízko země a pěstovat si vlastní jídlo. A měl jsem

instinkt nemocného zvířete být chvíli sám. V této nouzové situaci mi přítel zaplatil zálohu na farmu hluboko v pohoří Catskill, kam jsem se přestěhoval na jaře roku 1932 a kde stále bydlím. Několik let jsem žil v úplném ústraní a věnoval se intenzivnímu studiu, hlavně Nietzscheho, a neustálému přemýšlení o některých z nejhlubších problémů, kterým lidstvo čelí.

Již v roce 1920 jsem napsal, že naše civilizace umírá. Nyní jsem však chtěl vědět, proč umíráme a co musíme udělat, abychom zastavili tuto nemoc a znovu se uzdravili. Začal jsem pochybovat o příliš úzce osobním přístupu, který charakterizoval mé „františkánské období“ v letech 1920 až 1929, a uvědomil jsem si, že národ je něco víc než jen soubor jednotlivců. Pouze výjimeční lidé, jen hrstka z nich, mohou dosáhnout a udržet si duchovní a intelektuální zdraví a celistvost uprostřed cizího, chátrajícího nebo jedovatého prostředí. Proto je třeba pracovat jednak na potenciálu jednotlivce a jednak na formě sociální organizace, která může do značné míry podporovat nebo omezovat osobní instinkty a úsilí.

A tak jsem se nyní jako nikdy předtím pustil do zkoumání podstaty člověka – a to nejen člověka nadprůměrného či výjimečného, ale i běžného člověka a „masového člověka“. Uvědomil jsem si totiž jasně, že veškeré úvahy a snahy o lepší lidskou budoucnost zůstanou navždy pouhou pošetilostí a marností, pokud neuznají vrozené a neměnné lidské omezení a nepřizpůsobí se rozsahu jeho schopností. Potřeboval jsem také vědět, na základě verdiktu historie a genetiky, co má zpravidla a v dlouhodobém horizontu větší vliv na to, čím se člověk stane: to, do čeho se narodil, nebo to, s čím se narodil; jeho prostředí,

nebo to, co zdědil po svých předcích, jeho dědičnost. Na odpovědi na tuto otázku musí záviset schopnost socialisty splnit sliby, jimiž dnes láká masy lidí po celém světě, aby následovaly jeho volání.

Dále jsem se snažil z historie zjistit, zda existuje nějaká forma společenské organizace, která by se obecně jevila jako základ pro společnosti, které vydržely dlouho, prokázaly svou kulturní významnost a poskytly svým lidem zdraví a spokojenost. Zvláštní pozornost jsem věnoval tvrzením aristokracie a monarchie na jedné straně a demokracie a socialismu na straně druhé; a začal jsem se na tyto otázky podrobně dívat očima moderní psychologie a sociologie.

Při hledání příčin úpadku, který se dnes projevuje všude kolem nás, jsem se musel také dlouho zabývat problémy lidského rozmnožování. Do jaké míry jsme trpěli tím, že jsme již nebyli těmi lidmi, jakými jsme kdysi byli, že naše lepší prvky byly vytlačovány těmi horšími a nejhoršími, že samotná úroveň a povaha rodu, který tuto zemi založil, se postupně, ale prokazatelně a zřetelně zhoršila? Co bychom měli udělat, abychom se zbavili břemene a zamoření naším lidským odpadem, který byl geneticky zcela neschopný čehokoli jiného než produkovat ještě více odpadu? (Slovo „odpad“ nepoužívám lehkomyslně ani bezcitně, ale jakým jiným slovem mohu označit ty nešťastné a bezmocné lidské bytosti, které nemohou být ničím jiným než mrtvou zátěží pro jakoukoli lidskou společnost?) Co bylo špatného na našich ženách z vyšších vrstev, že tak obecně stávkovaly proti rození dětí? Co by se mělo udělat, aby se manželství stalo institucí, díky níž se naše reprodukční populace nejen udržuje, ale neustále se očisťuje, posiluje a obohacuje? Jaká pravidla by měla být zavedena, ale

především jaké tradice by měly být pěstovány a ustavovány, aby lidé mohli dostat správné vedení při výběru partnerů?

Opět jsem shledal za nutné podrobně se zabývat otázkou rasy, a zejména původem, charakteristikami a historií těch ras, které se nejvíce podílely na vývoji naší vlastní civilizace. Co je to rasa? Co ji tvoří? Je to něco tak povrchního, že to lze bez obav ignorovat, pokud se muž a žena zcela odlišné rasy, ale sami tělesně i duševně zdraví, chtějí vzít? Nebo je to něco tak hlubokého, nevymazatelného, dalekosáhlého a určujícího, že manželství mezi jedinci zcela odlišné rasy by mělo být absolutně zakázáno a jeho porušení přísně trestáno? A co pak tvrzení, dnes tak rozšířené, že rasy jsou si rovny, že všechny prokázaly, nebo pokud dostanou příležitost, prokáží rovnocennou kulturní schopnost? Do jaké míry měl pravdu Disraeli, který prohlásil, že „rasa je vše“ a označil ji za „klíč k historii“, za předpokladu, že rasa má nadřazenou vrozenou schopnost a přísně udržuje svou krev nesmíšenou s krví cizinců a podřadných; a do jaké míry měli pravdu ti odpůrci, kteří v rase viděli věc tak bezvýznamnou, že by proměnili celou Zemi v rasový tavící kotlík a tím zcela vymazali rasu jako znak rozlišení mezi lidmi?

A pak tu byla praktická a – pro muže, který se vymyká své době – velmi důležitá otázka: jak si co nejlépe uchovat zdraví těla, mysli i duše uprostřed světa, který se rozpadá na kusy? Jak si zajistit obživu, zatímco se bude neochvějně věnovat svému poslání a svobodně vyjadřovat své názory? Jak by mohl najít čas na věci, které považoval za nejdůležitější? Jak by se měl vyhnout tomu, aby se vyčerpával pouhým odporem proti světu, který na něj příliš silně doléhal v titulcích všech novin, v každém rozhlasovém pořadu a téměř u každého člověka,

kterého potkal? Jak by měl uchovat svou duši nezhořklou, udržet si nadhled nad náporem událostí a posuzovat je vyrovnaně v klidném světle svého konečného pochopení smyslu života? Jak by měl zvládnout, až do konce a ať se stane cokoli, udržet si klidný pohled, pevný krok a srdce plné porozumění a lásky?

Při hledání odpovědí na tyto a podobné otázky mě mé úvahy často zaváděly na cesty, které byly buď zakázané, nebo silně zarostlé, a k závěrům, které se v mnoha ohledech značně lišily od těch z mých františkánských let a které byly často jak neslučitelné s moderním americkým myšlením, tak i velmi nepopulární. Možná právě proto v roce 1941 rostoucí a ztvrdlý odpor vůči mým názorům, nejvýraznější ze strany univerzitních autorit, ale také mezi mými starými přáteli, postupně vedl k téměř úplnému ukončení mých přednáškových aktivit. Bylo by však chybou z toho vyvozovat, že studenti sami přestali být vnímaví. Naopak, ať už to bylo v Nové Anglii, New Yorku nebo Pensylvánii, Chicagu či Kalifornii, setkání se vždy protáhla o několik hodin. Potíž spočívala především v odporu univerzitních autorit a v tom, že moji přátelé již nedokázali zajistit nezbytné přípravy. Je však třeba zmínit ještě dva další faktory. Za prvé, stále více jsem si uvědomoval, že mé hodnoty a můj pohled na život a všechny jeho problémy se tak výrazně lišily od těch, které zastávala drtivá většina mého publika, že jsem mohl stěží doufat v hluboké porozumění bez série setkání – což přeplněný program vysokoškolského života málokdy umožňoval. Navíc mi moje postupující ztráta sluchu značně ztěžovala, abych se i nadále mohl snadno a spontánně účastnit diskusí, které vždy následovaly po mých přednáškách a které mi poskytovaly nejlepší příležitost k vyvrácení mylných

představ. V každém případě v důsledku všech těchto obtíží moje přednášková činnost v roce 1941 prakticky skončila.

Situace nebyla o moc jiná, když jsem se obrátil k psaní. Je pravda, že moje kniha Toward The Rising Sun, vydaná v roce 1935, se dostala až na konec světa a byla velmi dobře přijata mnoha spřízněnými dušemi, z nichž některé byly docela významné. Ale velmi brzy poté nastala tehdy záhadná a docela nečekaná změna v postoji vydavatelů ke všemu, co neodpovídalo nové ortodoxii, která se formovala v americkém životě. Možná, pomyslel jsem si tehdy, s tím mělo něco společného blížící se druhá světová válka. Každopádně kniha, na které jsem pracoval několik let, byla napsána z určitého úhlu pohledu a byla plná myšlenek, které, jak tvrdili i přátelští kritici, zabrání jejímu vydání alespoň do konce války.[2]

Nelíbila se mi však stále se prohlubující izolace, v níž jsem se ocitl. Od samého počátku jsem se obracel k lidem. Kdybych na farmě hledal samotu, bylo by to, jak jsem si myslel, jen dočasné a mělo by to sloužit jako prostředek k zotavení se z debaklu, jímž skončilo mé františkánské dobrodružství. Na nějakou dobu jsem musel být sám, abych mohl znovu prozkoumat své nejvnitřnější já a prozkoumat osvědčené odpovědi na naše problémy, které nám poskytují historické záznamy velkých národů a moudrost velkých proroků, v naději, že se opět budu moci orientovat a najít v sobě sílu následovat svou hvězdu.

Ale když jsem se obrátil na své přátele a příznivce, jak jsem to učinil v roce 1944, ohledně série článků, které bych jim

[2] Teprve o mnoho let později jsem se dozvěděl, jak se to stalo. Vysvětlení najdete v první kapitole mé knihy věnované rase.

mohl adresovat, vedla mě především potřeba najít lidi, s nimiž bych mohl putovat, lidi, kteří, ať už si to uvědomovali či nikoli, skutečně toužili najít a následovat cesty a hvězdy velmi podobné těm, které lákaly mě. Nyní, jako vždy, jsem se obrátil na lidi, na přátele, s nimiž bych mohl svobodně sdílet to, co jsem objevil, a s nimiž bych mohl rozvíjet větší sílu, která vyrůstá z hlubokého společenství.

Své budoucí čtenáře jsem však varoval, že k výkladu aktuálního dění nemám co říci. Celkově jsem je ani příliš nesledoval. Byl jsem přesvědčen, že se nedá absolutně nic udělat pro „záchranu společenské situace“. „Společenská situace“ se zcela vymkla kontrole. Katastrofa byla na dosah. Hvězdy, podle nichž jsme po dlouhá staletí určovali svůj směr, na naší obloze pohasly; soudržné síly, které nás dlouho spojovaly jako národy i jako lid, již dávno zanikly; a nyní se tělo naší společnosti rozpadalo na kusy. Vzhledem k tomu, že jsem věřil, že jsme již uprostřed této tragédie a že neexistuje žádná síla, která by mohla zabránit jejímu hořkému konci, nemělo smysl vynakládat energii na odpor proti ní. Moudré bylo začít se připravovat na to, co by mohlo následovat.

Někomu se to mohlo zdát pesimistické, ale v zásadě a v konečném důsledku jsem byl všechno jiné než pesimista. Věřil jsem v život; věřil jsem v člověka; věřil jsem v to, co člověk dokázal, a v to, co ještě dokáže. Nemohl jsem však zavírat oči před tím, co jsem viděl jako skutečnost před sebou, ani před tím, co tato skutečnost znamenala.

Jedním z důvodů bylo, že ti, kdo disponují potřebnou prozíravostí, intelektem a oddaností, by měli soustředit své úsilí na to, co koneckonců navždy zůstává základními problémy lidské existence – na podstatu a možnosti člověka a na cíle

spolu s prostředky k jejich dosažení, díky nimž by život lidstva mohl nabýt zdraví, sílu, krásu, ušlechtilost a význam, jaké přesahují vše, co jsme dosud znali z minulosti. Chtěl jsem se zaměřit na budoucnost v naději, že čas a síly, které mi ještě zbývají, pomohou, byť jen v nepatrné míře, připravit se na nový úsvit, o kterém jsem věřil, že po bouři a noci nakonec přijde. Neboť až ten velký den nastane a přinese příležitost k novému budování, toužil jsem po tom, aby naše děti uměly stavět lépe, než stavěli naši otcové.

Jednalo se však o náročné úkoly, které přesahovaly moudrost i síly jakéhokoli jednotlivce. Bylo proto nanejvýš nutné – a to dokonce více, než je potřeba hladovějících lidí po chlebu či zlomených lidí po míru –, aby se co nejvíce nejlepších myslí a duchů naší doby společně soustředilo na řešení problémů, které tyto události vyvolaly. Nepochybně jen velmi málo lidí by bylo schopno dostatečně se odpoutat od katastrofy, která se odehrávala před jejich očima, aby získali nadhled nezbytný pro moudrost. A od samého počátku je třeba si uvědomit, že kdokoli se tohoto úkolu ujal, hazardoval s okolnostmi: mohl by věnovat řešení problémů, na nichž závisí celá budoucnost lidstva, to nejlepší, co měl, a vše, co v sobě měl, a mohl by snad nalézt mnoho moudrosti, a přesto by to vše mohlo být smeteno zdánlivě lhostejnou rukou osudu nebo pohlcěno nevědomostí a vulgárností doby, která se nakonec poddala „štěstí největšího počtu“.

Přesto se o tento úkol musíme pokusit, už jen kvůli upřímnosti vůči sobě samým a v naději, že to může přispět k lepšímu životu lidstva. A v těžkých chvílích nás může povzbudit vzpomínka na to, že v minulosti se již vícekrát stalo, že práce vykonaná tiše a téměř nepozorovaně nakonec měla

velký význam. Koneckonců, podobu, jakou jakákoli společnost nabývá, do značné míry určuje formující síla jejích myšlenek a ideálů. „Myšlenky, které přicházejí s kroky holubic, vedou svět.“ Právě těmito slovy a v tomto duchu jsem pozval široký okruh svých přátel, zde i v zahraničí, aby si vyslechli, co bych mohl říci v sérii přednášek, v nichž bych se pokusil prozkoumat a prodiskutovat s nimi některé z nejdůležitějších otázek, s nimiž jsem se setkal.

1944, 1973.

Kapitola 2 – Neustálé hledání: Od svatého Františka po Nietzscheho

Předchozí kapitola byla pouhým nástinem mých životních zkušeností až do roku 1932, kdy jsem se ve věku čtyřiceti let přestěhoval na svou farmu v horách. Ale pokud si má čtenář udělat představu o tom, co pro mě ta léta znamenala, o jejich duchovním obsahu a o tom, jakou přípravou byla pro všechna léta, která mě ještě čekala a v nichž jsem se měl plně otevřít veškerému světlu, které historie a věda mohly vrhnout na naše problémy, považuji za nutné především objasnit, proč jsem se vzdal svého františkánského dobrodružství a co všechno to vlastně znamenalo.

Bylo to koncem srpna 1929, kdy jsem opustil naši chatrč ve Wallingtonu, cizinecké čtvrti na okraji Passaicu, abych se už nikdy nevrátil. Zde se naše malá skupina od podzimu 1923 snažila kráčet ve stopách Ježíše. Neměli jsme nic, co bychom mohli nazvat svým vlastním. Cokoli jsme měli na zádech nebo v rukou, byli jsme připraveni dát komukoli, kdo to potřeboval nebo si to přál. Zde jsme darovali svou práci a vykonávali jak vysoce kvalifikovanou, tak i velmi podřadnou práci pro pracující lidi kolem nás, bílé i černé, domorodce i cizince. Zde jsem kázal na ulicích. Zde jsme zasáhli ve prospěch stávkujících textilních dělníků a byli za to zatčeni. Zde, z vědomí o tíživé situaci, v níž světová válka zanechala národy střední Evropy, a v poslušnosti hlasu uvnitř mě, jako pečeť své oddanosti, jsem si o Vánocích roku 1923 zul boty a následující dva roky chodil bos. A teď bylo po všem. Myslím, že jsem si tehdy plně neuvědomoval, že to skončilo. Jistě, zdá se, že jsem měl určitý pocit, že se mi děje něco strašného. Intuitivně jsem cítil, že stojím na okraji propasti, a předem jsem věděl, že do ní

musím sestoupit. Musím sestoupit do chaosu. Ale teprve o několik let později jsem jasně pochopil, proč jsem musel vzdát své františkánské dobrodružství. Jedna věc se však zdá jasná. Došel jsem na konec, protože jsem nemohl pokračovat. Byl jsem poražen.

Ptáte se, co mě zlomilo? Proč jsem byl na pokraji sil?

Upřímně řečeno, musím přiznat, že nejdůležitější příčinou, od začátku až do samého konce mého františkánského dobrodružství, byla moje láska ke Genevieve[3], která se v roce 1922 stala mou ženou. Tento příběh jsem již vyprávěl ve své autobiografii (dosud nevydané), aniž bych se šetřil a, jak věřím, s láskou a bez předsudků vůči Genevieve. Zde však řeknu jen to, co je pro danou věc podstatné. Moje láska k ní soupeřila a rozdělovala to, co jsem tehdy považoval za svou lásku k Bohu a k univerzální rodině lidí. A moje láska k ní vyžadovala a zdálo se, že vyžaduje takový způsob života, který jsem nikdy nedokázal smířit se svým životem jako následovníka Ježíše a svatého Františka, k němuž jsem se cítil hluboce a nevyhnutelně povolán. Deset let – a dokonce i déle – jsem byl tímto rozpolcen tak, že jednota mé oddanosti Bohu byla neustále ohrožována a otřásána. Tento vnitřní boj mě jistě připravil o obrovské množství energie, kterou bych jinak mohl věnovat své práci.

To však nebyla jediná věc, která mě ke konci rozpolcovala. Základy mé jistoty podkopávaly nejrůznější pochybnosti. Například četba racionalistické psychologie mě přiměla nahlédnout za oponu mého mystického prožitku a zpochybnit jeho platnost i spolehlivost vnitřního vedení, které jsem z něj čerpal. Ale i můj františkánský život byl zpochybňován

[3] Zde i v celé této kapitole používám smyšlené jméno.

prohlubujícím se duchovním vhledem a rostoucím tlakem něčeho nového uvnitř mě. V našem životě ve Wallingtonu jsme se takřka vrhali do příkopu, protože tam museli ležet jiní. Nyní jsem však dospěl k závěru, že to není nutně nejlepší způsob, jak člověku pomoci, ani ten nejvěrnější způsob, jak mu projevit lásku. Navíc jsem pochyboval, zda je františkánský život pravým vyjádřením mé vlastní povahy. Začal jsem mít pocit, že jsem byl až příliš pod vlivem Ježíše. Aniž bych si to plně uvědomoval nebo chápal, jaké to bude mít následky, poháněla mě touha učinit ze svého života doslovné naplnění Ježíšova učení, a to i dlouho poté, co mi alespoň rozum říkal, že napodobovat jakéhokoli jiného člověka je duchovní sebevražda. Ale ke konci mého pobytu ve Wallingtonu jsem začal tušit, co jsem dělal. Snažil jsem se nosit kabát, který mi neseděl, který nebyl ušitý pro mě, který ze mě nevycházel tak, jako z mě vychází moje vlastní kůže. Byl jsem zamilovaný do ideálu, do představy v mé mysli o tom, jak žil Ježíš. Ta láska byla dost skutečná a sama o sobě mi dodávala sílu, ale ten obraz, ten způsob života, to, čím jsem se snažil stát, převzala moje hlava od někoho jiného, z vnějšku. Nevycházelo to z mé vlastní organické potřeby, jako by to vycházelo z mých vlastních útrob, z mých vlastních útrob, tak jako dítě vychází z matky. Ale takhle nemůže žít žádný člověk. Může se jen nutit – svou vůlí. Moje snaha musela nutně selhat.

Navíc se tato snaha kráčet ve stopách Ježíše samozřejmě stala překážkou v tom, abych si uvědomil a naplno prožil svůj vlastní život. Nyní jsem však začal pociťovat pomalu sílící volání nového života uvnitř mě, který by si rád stanovil vlastní pravidla. Součástí tohoto nového života bylo znovuobjevení nároků rozumu, které jsem jako františkán měl sklon

znevažovat a přehlížet. Teď budu přemýšlet. Teď budu vědět. Teď budu číst více psychologie, historie a vědy. Teď budu zpochybňovat – cokoli, a zkoumat, a hledat pod povrchem a za tím vším, co vzbudilo mé pochybnosti, mou zvědavost nebo můj zájem. Součástí rostoucího života ve mně byl nepochybně také aristokratický instinkt a vkus, které mi, jak se domnívám, byly vždy vlastní. I když jsem se nejvíc snažil vyrovnat se těm nejnižším a nejmenším, v jádru mého hledání byla touha najít ty, kteří měli „oči k vidění a uši k slyšení“, duchovně nadřazené osoby, ty, kteří bez ohledu na své šaty nebo bankovní účty byli (nebo v sobě měli potenciál stát se) ušlechtilými a králi Země. Moje ochota nadále se pro blaho druhých zbavovat všeho, nic nepovažovat za své, dávat vše, co jsem měl, komukoli, kdo by to chtěl, byla nyní podkopána mým jasným poznáním, že lidé si nejsou v žádném případě rovni, že mnozí z nich mi ani nebyli rovni. A pokud jsem hledal ty, kteří mají oči k vidění a uši k slyšení, lidi s hlubokým duchovním vnímáním, velkou odvahou, láskou, silnou vůlí a nejvyšší oddaností, byl jsem rozhodně na špatném místě a vedl jsem špatný život. Navzdory jejich vstřícnosti málokdo z lidí kolem nás projevoval o naši přítomnost mezi nimi větší zájem, než byla příležitost, kterou jsme jim poskytovali, nechat si za málo peněz nebo zadarmo udělat kvalitní práci. Špína a primitivnost života kolem nás se zdály být téměř symbolizovány páchnoucí městskou skládkou, na jejímž okraji stála naše malá chatrč. Pokaždé, když jsem se vracel do Wallingtonu, zadržoval jsem dech. Začal jsem to místo a vše, co představovalo, nenávidět. Toužil jsem po období klidu, dokud bych nebyl schopen jasně vidět, co znamenají všechny ty nepokoje uvnitř mě a jakým směrem se mám vydat. Ale v té době ve mně nezbyla žádná jasná ani pevná vize. A byl jsem naprosto vyčerpaný.

A tak jsem nakonec Wallington opustil. A opustil jsem ho, opakuji, jednoduše proto, že jsem už nemohl dál. Byl jsem poražen.

V mládí má každý muž, má-li v sobě alespoň špetku vize a odvážnosti, sklon psát, tak jako Blake, své „Písně nevinnosti“. A já jsem v rámci svého františkánského dobrodružství napsal ty své, nikoli slovy, ale životem, činy. Nyní se však zkušenost do mě hluboce zakousla. Mé mladické nadšení se rozbilo o neúprosnou realitu lidské přirozenosti a lidské existence. Nyní, jak jsem řekl, jsem cítil nutnost zabývat se fakty a vyhodnotit je. Nyní také musím čelit širšímu světu, životu člověka jako společnosti, a ne jen jako souboru jednotlivců. Musím ho vidět v jeho kontextu, znát jeho minulost i přítomnost. A v neposlední řadě musím být realističtější. Musím mít odvahu čelit lidem nejen kvůli tomu, čím se mohou stát, ale také kvůli tomu, čím jsou nyní.

Přesto jsem předem věděl, že se ode mě lidé odvrátí, pokud se vzdám svého františkánského způsobu života, zejména lidé z církve. A v jejich očích se odvrátit od jejich ideálů mohlo jevit jako sestup k nižším ideálům nebo opuštění všech ideálů. Že jejich křesťanství může být nemocí a že mé zbavení se ho může být předzvěstí uzdravení a znamením naděje a nového života, to je samozřejmě málokdy napadlo.

A jejich očekávání se skutečně mohla snadno naplnit. Prvním výsledkem toho, že jsem se vzdal svého devítiletého františkánského dobrodružství, totiž nebyl žádný nový rozkvět ani náznak naděje. Byl to chaos. Vsadil jsem vše, co jsem měl, na ten tichý hlas, a vyšlo to vniveč. Zdálo se, jako by mě můj vlastní Bůh svedl na scestí, zavedl do slepé uličky a opustil mě. Teprve po letech jsem si uvědomil, že lidé nevěděli, nikdy

nevěděli a nemohli vědět nic o nějakém metafyzickém Pánu vesmíru, který byl vševědoucí, všemocný, nekonečný, věčný a neměnný. To, co ve mně promlouvalo, čemu jsem říkal Bůh a čemu jsem svěřil celý svůj život, nebylo nic absolutního ani neomylného. Možná neexistoval žádný vyšší zdroj sebereflexe, ke kterému by se člověk mohl obrátit, přesto byl nevyhnutelně podmíněn lidskou dědičností a všemi zkušenostmi od dne, kdy se narodil. Představovalo tedy pouze to nejlepší světlo, které bylo schopno ho osvětlit v jakékoli konkrétní fázi jeho vývoje. Jako takové mělo být následováno, jako by to skutečně byl hlas Boží, a pokud někdy vedlo člověka na cestu, která se později ukázala jako nesprávná (jak se čas od času stává), nebyl důvod cítit se zklamaný nebo mu nedůvěřovat jako zdroji vedení do budoucna. Chybu, k níž byl doveden, bylo třeba uznat za to, čím skutečně byla, a zbavit se jí; přesto mu jeho „vnitřní světlo“ mělo i nadále, stejně jako dříve, poskytovat tu nejlepší moudrost ohledně situace, s níž se právě potýkal, jakou byl v dané chvíli schopen. A jako takovému musel následovat s naprostou oddaností. V té době však, jak jsem již řekl, vládla všude tma a zmatek. A s ubíhajícími měsíci se zmatek šířil a tma se prohlubovala. Zhroucení se ukázalo být větší, než jsem si zpočátku uvědomoval.[4]

[4] Ani na okamžik bych nechtěl zlehčovat či zapomínat na duchovní povznesení, které vzešlo z oddanosti těch dnů. Něco ve mně se stále hluboce chvěje, když vzpomínám na výzvu, kterou nám adresovali, abychom byli vždy připraveni k boji, důvěřovali neviditelnému, žili v přítomnosti a činili ze života neustálé obětování sebe sama. Miluji jejich bezstarostnost a bezhlavé riskování, jejich pohrdání a vzdor vůči ubohé opatrnosti lakomé, na peníze zaměřené a pohodlí milující komerční doby. A často mám pocit, že nedosáhnu vrcholu, ke kterému směřuje můj život, dokud nezískám zpět více z ducha, který naplňoval ty dny tak čistou, i když exotickou krásou, aniž bych ztratil širší, plnější a vyváženější pohled na současnost.

A přesto musím říci, že jsem vděčný za to, že naše františkánské dobrodružství selhalo, a zejména za to, že se z něj nestalo hnutí, jak by se mohlo stát.

Zaprvé to bylo plné pošetilosti křesťanského soucitu. Není to nic jiné než zločin proti životu, když je nadřazený obětován podřadnému, zločin, který není v žádném případě zmírněn ani jeho následky zmírněny, i když je oběť přinesena z vlastní svobodné vůle a rozhodnutí člověka. Přesto byli muži v naší skupině ve Wallingtonu, co se týče výcviku a skutečných schopností, ne-li dědičného potenciálu, rozhodně nadřazení všem lidem, mezi nimiž jsme žili a pro které jsme se obětovali. To, co po léta dělal velký učenec a hudební autorita Schweitzer v afrických džunglích, je sentimentální plýtvání životem. Místo toho, aby to bylo vyzdvihováno k obdivu a napodobování, jak tomu bylo v posledních letech v amerických kostelech, mělo by to být odsuzováno jako zrada života a věc hanby. Kdokoli to obdivuje, je důkazem své zvrácenosti, stejně jako to byl důkaz mé vlastní zvrácenosti, když jsem sám dělal ve Wallingtonu v podstatě totéž. Musíme si uvědomit zvrácené hodnoty, které působí v našem středu i v nás samých. Hrozí nám nebezpečí, že si svůj stav uvědomíme, až bude příliš pozdě.

Naše víra v rovnost byla rovněž zradou života – či spíše, řekl bych, kvality života. Tam, kde se věří, že jsou si všichni rovni, hlas nadřazeného člověka zaniká v řevu davu a vkus má tendenci klesat na úroveň stoky. To se děje po celé Americe. Navíc, kdekoli se tato víra v rovnost šíří, mizí víra v důležitost dědičnosti, krve. Výkřikem se vždy stává volání slabochů po změně prostředí, které silný člověk chce ovládnout a dominovat; a veškeré úsilí o vyřazení vadných jedinců přerušením toku zkažené krve u jejího zdroje a o vybudování

zdokonaleného rodu mužů a žen prostřednictvím inteligentního výběru partnerů se stává téměř zcela nemožným.

„Všichni jsou si rovni," zní heslo. Kdokoli se může oženit s kýmkoli. Dokonce i rasy jsou si rovny. Neexistuje žádný pádný důvod, ani z genetického hlediska, proč by se černí a bílí neměli brát, nebo bílí a žlutí. No, pokud mohu předjímat závěr, který podložím rozsáhlou dokumentací ke konci této knihy, dovolte mi zde a nyní, po takovém studiu, jaké je možné pro vážného a inteligentního laika, říci, že podle mého střízlivého úsudku je to sebevražda národa, když se nechá proměnit v „tavící kotlík", kde již nemáte národ, ale pouze směsici národů, guláš protichůdných krví, tradic, hodnot a vkusu. Je to zrada a vzdání se těch odlišností, kterých jejich předkové bolestivě dosáhli během mnoha tisíc let a které dávají jejich existenci na Zemi veškerou její hodnotu a smysl. Jsem rád, že moje dobrodružství selhalo, už jen proto, že jsem přesvědčen, že moje kázání o rovnosti by působilo proti jedinému druhu života, o který podle mě stojí za to usilovat – tedy kvalitě života.

Existuje však ještě jeden důvod, proč jsem rád, že to nevyšlo, a pro mě je to důvod velmi důležitý. Kdyby se to podařilo a vzniklo by z toho hnutí, mohu se jen ptát, zda bych – vzhledem k tomu, jak bych se do toho ponořil, a vzhledem k jistotě ohledně jeho správnosti, kterou by mu právě ten úspěch dodával – byl vůbec schopen získat dostatečný odstup, abych v něm odhalil chyby a zbavil se jich. Nemohl by právě tento triumf mého ducha zastavit můj duchovní růst? Nemohl by se můj „úspěch" stát mou hrobkou?

Jak se však věci ve skutečnosti vyvinuly, můj počin selhal a bezprostředním důsledkem byl chaos. Kousek po kousku se celý můj svět rozpadl a rozplynul se. Pochyboval jsem o všem.

Nic neuniklo kyselině mého skepticismu. Zpochybňoval jsem správnost Ježíšova učení, existenci jakéhokoli morálního řádu ve vesmíru, platnost mystické zkušenosti, doktrínu lidské rovnosti a všechny kolektivistické filozofie, které na ní byly postaveny. Zpochybňoval jsem dokonce i ty víry, na nichž závisel můj vlastní pocit bezpečí tváří v tvář vesmíru. Nevěděl jsem, zda si ještě někdy budu něčím jistý. Léta od roku 1929, kdy jsem opustil Wallington, do roku 1932, kdy jsem přišel na Farmu, byla léty hořkého boje a vnitřního chaosu mysli i duše – obdobím nejhoršího zoufalství, jaké jsem kdy zažil.

Na farmě nikdy nebylo mým záměrem živit se výhradně z půdy. Měl jsem pocit, že kdybych se o to v té době pokusil, zmařilo by to samotný smysl mého pobytu tam. Toužil jsem po samotě, tichu a kontaktu se zemí i s rozlehlými horskými prostory, ale také jsem chtěl mít volný čas na studium, přemýšlení a psaní. Mým záměrem proto bylo využívat půdu tak, aby vyhovovala mým vlastním potřebám, aby se moje potřeba peněz snížila na minimum a moje nezávislost na okolním světě se výrazně zvýšila. A tak se také stalo. V deníku, který jsem tehdy vedl, je uvedeno, že v právě uplynulém týdnu činily moje výdaje na jídlo padesát centů.

Právě tady na farmě jsem se brzy usadil, abych pokračoval ve zkoumání učení Friedricha Nietzscheho, do kterého jsem se ponořil ještě před odjezdem z Wallingtonu. Ve skutečnosti byl součástí toho zmatku, který vyústil v můj nervový kolaps. A pravděpodobně mi trvalo skoro deset let, než jsem se s ním smířil.

Jsem si dobře vědom toho, že samotné jméno „Nietzsche“ představuje v myslích mnoha lidí jasnou překážku. Domnívám se však, že to zpravidla není proto, že by tito lidé četli jeho díla

přímo z originálu nebo je studovali do hloubky. Spíše jde o to, že Nietzscheho jméno bylo pošpiněno a jeho učení zkresleno těmi, jimž chyběl vhled a schopnost pochopit, o co mu vlastně šlo, nebo těmi, kteří měli důvod nenávidět vše, za čím stál.

Já sám, jak jsem již naznačil, jsem si ho neosvojil snadno. Mé reakce byly od samého počátku smíšené. Na jedné straně mě k němu přitahovala nejen téměř bezkonkurenční krása literární formy, jak jsem ji poprvé objevil v jeho Zarathustrovi, ale především nesporná vznešenost jeho ducha a záměru a také upřímnost a hloubka jeho oddanosti úkolu povznést lidský život. Na druhou stranu jsem neustále narážel na myšlenky a závěry ohledně nezbytných prostředků, které byly tak v rozporu se všemi mými předchozími a stále přetrvávajícími ideály a předpoklady, že jsem více než jednou odhodil knihu, kterou jsem četl, s výkřikem: „Jestli mě chce dovést až tam, mám toho dost.“ Ale jeho ostnatá myšlenka se mi již vryla do mysli a čím více jsem se jí bránil, tím hlouběji se do ní vryla. A kromě toho, téměř od samého začátku a hlouběji než odpor mé hlavy, tu byla moje intuice, že zde je člověk, kterého nebudu schopen odložit, dokud nepřečtu vše, co napsal. Pro mou hlavu mohl stát přede mnou jako neúprosný nepřítel, ale ještě hlouběji jsem cítil, že je mým přítelem a že se nakonec musím postavit na jeho stranu, že pro mě, stejně jako pro každého jiného člověka, přišel přinést vznešenější život.

V každém případě to byla síla, s níž jsem se musel vypořádat. Vypustil takový útok na mé ideály a na celý svět, který mě zrodil, že jsem si prostě netroufl nechat ho bez odezvy za svými zády. Obrátil jsem se tedy k němu čelem a bojoval s ním, což nakonec vedlo k tomu, že on porazil mě. Dvakrát jsem přečetl vše, co napsal, asi šestnáct vydaných svazků, a několik

biografií o něm – to vše ještě předtím, než jsem četl jakékoli interpretace jeho díla, neboť jsem si přál, než se dozvím, co si o něm myslí ostatní, získat vlastní, čerstvou a přímou reakci. Čtyři roky jsem věnoval většinu svého volného času studiu Nietzscheho. Ale navzdory tomu všemu musím dodat, že od konce třicátých let jsem se jím zabýval poměrně málo. Jsem schopen ho kritizovat a některé jeho učení odmítám. Nicméně, když ho beru jako celek, jsem ochoten přiznat, že stojím na jeho straně. Dívám se na rychle se vyvíjející problémy naší doby z jeho strany a z jeho úhlu pohledu a věřím, že budoucnost patří lidem, kteří přijímají podstatu jeho učení.

V této kapitole nebylo možné udělat víc, než jen představit Nietzscheho jako jednoho ze dvou mužů, kteří měli největší vliv na mé smýšlení; tím druhým je Ježíš. V následující kapitole bych chtěl nastínit, co pro mě Ježíš znamenal v letech, kdy na mě měl nejsilnější vliv, a v kapitole následující představit Nietzscheho se zvláštním důrazem na jeho myšlení. Pokusím se objasnit, proč nacházím tolik společného mezi Nietzschem a Ježíšem a který z nich podle mého názoru proniká hlouběji do života a skýtá větší naději pro budoucnost západního člověka.

1944, 1973.

Kapitola 3 – Ježíš: Pocta a nové zhodnocení

Vize Krista, kterou vidíš,

je největším nepřítelem mé vize.

Tvá má velký háčkovitý nos jako tvůj;

má má špičatý nos jako můj.

Ten tvůj je přítelem celého lidstva,

ten můj mluví v podobenstvích k slepým,

ten tvůj miluje ten samý svět, který ten můj nenávidí,

tvé nebeské brány jsou mými pekelnými branami

Oba čteme Bibli dnem i nocí,

ale ty čteš černé, kde já čtu bílé. — William Blake: The Everlasting Gospel

Předmluva

Čtvrt století dalších zkušeností a úvah mě postupně, ale jistě odvedlo od toho Ježíše, který mi stál před očima a v srdci během dnů a nocí mého františkánského dobrodružství – jako ve vidění. Mnohé stránky této kapitoly, původně sepsané v roce 1939, bych dnes napsat nedokázal. Nicméně inspirace, kterou jsem původně čerpal od Ježíše, měla pravděpodobně větší vliv na určení základního směru a podstatného a trvalého charakteru mého života než cokoli jiného, co jsem kdy poznal – už jen proto, že ke mně přišla ve formativních dnech mého mládí. A jsem přesvědčen, že tato kniha by byla neúplná a pro svůj účel nedostatečná, kdyby neobsahovala o Ježíši něco víc, než co lze najít v mé sérii článků z čtyřicátých let.

Nejde ani tak o to, že bych Ježíši dlužil ještě nějakou další poctu. Jakákoli pocta, kterou bych mu mohl vzdát slovy, by bledla vedle holého faktu, že jsem mu devět let doslova kladl svůj život k nohám. Ale důsledky této zkušenosti tak nevyhnutelně pronikly do samotné struktury a podstaty mého nejvnitřnějšího bytí – do mé oddanosti pravdě, kráse, spravedlnosti a povznesení lidského života – a trvale ji určily, že se v této knize odhaluje, plněji a přesněji než kdekoli jinde, na jakém měřítku má být civilizace Západu posuzována. Zda je to „křesťanské“ či nikoli, si každý čtenář bude muset rozhodnout sám. Ale jistě je náboženství, když je životně důležité, když ztělesňuje to, čím lidé žijí a pro co žijí, to, co považují za nejpravdivější, nejkrásnější a nejposvátnější, tou nejformativnější silou na světě. A v mých františkánských dnech byla moje představa o Ježíši samotným ztělesněním mého náboženství. A pokud nyní některé z mých čtenářů bolí, když se dozvídají, že jsem se posunul dál, ať se sami sebe upřímně zeptají a přiznají si, zda ta samá láska k lidem a ta samá oddanost pravdě, jak ji viděl on, která z Ježíše udělala to, čím byl v evangeliích, by možná nepřiměla i jeho, aby změnil svůj směr a vydal se do nových oblastí a k novému myšlení, kdyby žil dost dlouho na to, aby se poučil z lekcí, které mu mohla dát jeho vlastní zkušenost. To, k čemu jsem sám dospěl (k čemu mě přivedla moje upřímnost, inteligence a oddanost), se postupně vyjasní. Mám však tušení, že v tom stále zůstává a až do konce zůstane nevykořenitelný prvek Ježíše. Podívejme se tedy nyní, co pro mě Ježíš znamenal – co pro mě znamenal i deset let poté, co mé františkánské dobrodružství skončilo.

Ať se však při těchto slovech nikdo z mých čtenářů neusadí a neusne. Ježíš, jak ho chápu já, není pro konvenční

lidi, ani pro ortodoxní. Pro mě v mých františkánských dobách nebyl o nic méně výbušný než později Nietzsche. Možná, pokud jsou někteří z mých čtenářů dobrými věřícími, budou se divit, jak je možné, že mohli rok co rok číst a poslouchat, jak jejich kazatelé čtou slova z evangelií o Ježíši a připisovaná Ježíši, aniž by si v mysli vytvořili obraz, který tato slova správně vyvolávají. No, kdo má uši k slyšení, ať slyší, i nyní. Ať se sami sebe zeptají, zda Ježíš, kterého vykresluji, nesedí k těm slovům lépe než jakýkoli jiný, kterého kdy viděli, zda to nedává větší smysl, neodpovídá na znepokojivé otázky a – především – zda nám nepředstavuje člověka, který byl skutečný, který žil a který nás dodnes dojímá tak, jak to žádný Ježíš konvenčního a ortodoxního ražení nikdy neudělal ani udělat nemohl.

Ale po této předmluvě se nyní stáhnu stranou a nechám čtenáře o samotě s těmito slovy, která jsem o Ježíši napsal v roce 1939.

Ježíš je pro všechny. Tak to učí církev. Tak to prakticky celý svět považuje za samozřejmé.

Postupem času mi však začalo připadat absurdní, že by Ježíš a jeho poselství mohli být vůbec takto chápáni. Očekáváme snad, že každý pochopí teorii jaderného štěpení nebo ocení Beethovenovy poslední kvartety? Poklady a hluboká tajemství vesmíru nejsou tak snadno přístupná. Ve skutečnosti jsou velmi dobře střežena. Ani síla, ani domýšlivost je nikdy neodhalí. A v Ježíši byl někdo větší než Beethoven nebo náš přední fyzik. Abychom takového vizionáře pochopili, musíme být sami do značné míry vizionáři. Jiná cesta neexistuje.

Při snaze učinit z Ježíšova učení učení pro všechny však bylo nevyhnutelné, že se toto učení muselo snížit na úroveň těch, jimž bylo kázáno. To znamená, že bylo zvráceno v pravý opak Ježíše. Od ovcí (jakými jsou velké masy lidí) lze stěží očekávat, že ocení ctnosti lva. A ačkoli byl Ježíš laskavý, nebyl o nic méně hrozivý. Pamatujeme si jeho řeči o lásce (což je pro ovce přirozené), ale téměř úplně jsme ignorovali (což je opět přirozené) jeho důraz na místo nenávisti a meče – nebo, chceteli, na to, že máme mít skutečně jednoho pána, mít oči upřené výhradně na něj a mít Boha, kterého milujeme celou svou bytostí.

Organizované křesťanství hledalo Antikrista příliš dlouho a příliš daleko. Antikrist není nikdo jiný než sám Ježíš. Neboť „Kristus“ je jméno pro to, co z Ježíše udělalo křesťanství, a to, co z Ježíše udělalo křesťanství, je opakem toho, čím Ježíš ve skutečnosti byl.

Nejprve se zaměříme na pojetí, které zahrnuje slovo „Kristus“ a které v zásadě představuje představu o Ježíši, jak ji organizované křesťanství předává světu od chvíle, kdy se stalo významnou institucí. Jedná se o pojetí, které se stalo ustáleným, převládajícím a ortodoxním názorem církve – a mimochodem, je to pojetí, s nímž jsem vyrůstal. Dále se pokusíme z fragmentů historických důkazů, které se k nám dochovaly, poskládat, jakým člověkem Ježíš ve skutečnosti musel být. A v každém případě, jak u pojetí, které se skrývá za slovem „Kristus“, tak u pojetí, které vkládám do slova „Ježíš“, prozkoumáme jeho poslání, jeho učení o životě a pole, na které se rozhodl zasít své semeno.

Nejprve tedy představím pohled církve.

Posláním Krista bylo „zachránit svět“. Mezi „Otcem“ a „Synem“ došlo k transakci a úlohou Syna, úlohou Krista, bylo „zaplatit cenu“. Úlohou člověka možná bylo „věřit“ v něj, což znamenalo věřit něčemu o něm, věřit, že byl Bohem, nebo že skutečně zaplatil cenu. Ale úlohou Krista bylo zemřít za hříchy člověka a tak „vykonat smíření“ za lidské nedostatky, „napravit to“ s Bohem. Taková byla víra a takové bylo učení.

V rámci naplnění tohoto poslání byly jedinými skutečně podstatnými aspekty jeho života údajné panenské zrození, smrt na kříži a vzkříšení. Početí bez tělesné vášně umožnilo, aby božský život vstoupil do lidského těla. Tím bylo zajištěno, že předurčenou obětí bude člověk, který zaplatí cenu za člověka, a přesto bude božský, aby oběť měla nezbytnou hodnotu k odčinění spáchaných hříchů.

Takto počatý život není ani tak nadlidský, jako spíše nelidský. Nemá žádnou organickou souvislost s lidským životem. Je utvářen podle chladných a tvrdých požadavků abstraktní, mechanické a mechanizující logiky. Je to něco, co bylo učiněno pro člověka, to je jisté, avšak ani jako inspirace, ani jako příklad. Je to pouhé splnění transakce.

V protestantismu a v takzvaných moderních dobách (jak ukážu později) se samozřejmě objevily snahy zdůraznit význam Kristova života a jeho postavení jako reformátora, ale nikdy to do celkového obrazu opravdu nezapadalo a ani to nebylo příliš účinné.

O Kristově psychologii (podle církve), o myšlenkách, které se mu honily hlavou v souvislosti s jeho úlohou v tomto dění, lze říci pouze to, že byly naprosto nereálné. Stejně tak dobře mohl nemít hlavu. Rozhodně ji nepotřeboval. Cokoli, co

připomínalo problém nebo z toho vyplývající pochybnosti, byla pouhá póza a předstírání. Od začátku věděl, proč je na Zemi a jak musí jeho život skončit. A protože měl božskou moc, nikdy nebylo pochyb o tom, že svou roli splní věrně a naplno. Byl hercem, jehož role byla pro něj předem naplánována. Ve skutečnosti nebyl o moc lepší než loutka, kterou tahají nebeské nitky.

Naopak u nás není největším bojem tolik to, co člověk dělá, jako to, co vidí – samozřejmě uprostřed všech konfliktů hodnot a loajalit. Selháváme ne tolik z nedostatku odvahy, jako z nedostatku jistoty. To znamená, že zkušenost Krista prostě leží mimo náš svět. Nedotýká se nás. Je mrtvá, cizí, jiná, mechanická – jako dynamo, chcete-li, něco, co můžeme využít ve svůj prospěch, ale co ve skutečnosti nezasahuje do pramenů naší vlastní lidské existence. Učení, že Kristus skutečně na sebe vzal lidské tělo a byl „ve všem pokoušen jako my“, proto prostě nemá žádný základ. Nebylo by přehnané říci, že jde o podvod.

Charakter, který Kristus projevoval, byl zcela v souladu s jeho životním posláním. Byl bez hříchu. A skutečně, vzhledem k tomu, jak bylo toto poslání koncipováno, bylo to logicky nezbytné. Hřích proti nekonečnému Bohu nemohl být odčiněn smrtí žádného obyčejného člověka, ale pouze smrtí toho, kdo byl dokonalý. A tak – ačkoli byl Kristus „pokoušen jako my“, byl přesto „bez hříchu“.

Navíc „dokonalost“, kterou vidíme, spočívá z velké části ve femininních a stádních ctnostech. Kristus je zobrazován jako ztělesnění nesobeckosti, milosrdenství, odpuštění, pokory, trpělivosti a soucitu. Jeho život byl životem konání dobra, pomoci druhým a služby. Pro běžného věřícího je to ztělesněno v jeho podobenství o milosrdném Samaritánovi a v zázracích

uzdravování. On je Dobrý pastýř, pastýř ovcí. Jeho dílo bylo z velké části vyjádřením soucitu – se slabými, nemocnými, postiženými, podřadnými, trpícími a zarmoucenými. On je samá láska.

A pokud jde o jeho učení o životě, to bylo, stejně jako druh života, který žil, ve skutečnosti, nebo alespoň logicky, bez významu. Jediné, na čem nakonec záleželo, byla jeho smrt, to, že zaplatil cenu na kříži.

V reformních hnutích se samozřejmě, jak již bylo naznačeno, snažili zdůraznit Kristovo učení a jeho příklad, ale ve skutečnosti byla tato snaha vždy zmařena zbytky ortodoxní víry nebo téměř úplným nepochopením toho, co bylo Ježíšovým učením.

Ortodoxní učení v podstatě hlásá: (1) že se všichni rodíme v hříchu, jsme zlí a sami o sobě jsme jako červi a nicoty; (2) že na této Zemi nemůžeme být jako Ježíš, protože on byl Bůh a my jsme lidé; (3) že navíc nemusíme být jako Ježíš, protože on naše nedostatky stejně „napraví“. Podívejte se na logiku toho všeho: nikdo nemůže být jako Ježíš; nikdo nemusí být jako Ježíš. Přirozeným závěrem, a v každém případě skutečným výsledkem, je, že se nikdo nesnaží být jako Ježíš. Nejvýraznější věcí na životě v křesťanské církvi je téměř úplná absence jakékoli upřímné snahy uvádět Ježíšovo učení do praxe. Všichni se spokojí s tím, co sám Ježíš odsoudil: všichni volají „Pane, Pane“, ale nikdo se nezabývá obtížným a bolestivým, avšak vždy možným úkolem skutečně dělat to, co „Pán“ tak jasně řekl.

A proč by to někdo měl dělat? Takové učení, jaké jsme dosud znali, podřízlo samotný kořen morální vážnosti a

duchovního úsilí. Možná je to všechno pravda, že nikdo nebude vidět za druhého, ani jeden; a nikdo nebude jíst za druhého, ani jeden; a nikdo nebude šplhat za druhého, ani jeden; že nikdo – ani Bůh, ani člověk, ani ďábel – dokud zůstáváme zodpovědnými, vyvíjejícími se bytostmi, nezaujme místo jiného ani nebude jeho náhradou. Ale vidět, jíst, šplhat, překonávat překážky a zotavovat se z pádů – to vše je nákladné, možná i bolestivé. A většina lidí má v sobě línou stránku. Pokud se jim podaří uvěřit, že na vrchol hory vede výtah, raději se svezou, než aby šplhali. A hrnou se k výprodejovým pultům. Milují, když dostanou hodně za málo, něco za nic, a jsou až příliš ochotni dostat se na představení bez placení, pokud uvěří, že jsou k dispozici lístky zdarma. Samozřejmě je to všechno klam. Nikdo nemůže zastoupit druhého; a neexistuje žádná náhrada za náš vlastní boj. Ten, kdo chce mít výhled a vzduch, které patří k vrcholům hor, musí tam vylézt sám. Není jiné cesty. Ale učení, které nám bylo předáno, ukolébalo k spánku muže, kteří mohli vylézt a kteří by vylézali, takže se položili a duchovně zemřeli na místě. A každý člověk, který udělá chybu, za to zaplatí, vnitřně, pokud ne navenek; a zaplatí za to okamžitě. Pokud svou duší vidí jednu věc, a přesto si dovolí jednat jinak, pak jeho duše, jeho vnímavost ke všemu, co má hodnotu, jeho živost v říši všech životních významů, trochu ochabne, ztratí svou ostrost a začne umírat. Pokud v tom bude pokračovat, zemře úplně. A neexistuje žádné odpuštění, ať už od člověka nebo od Boha, které by ho mohlo vrátit do stavu, v jakém byl dříve. Nikdy se nedostane tam, kde byl předtím, natož aby se dostal výš, dokud se znovu a znovu nesetká se stejným druhem problému, ve kterém předtím selhal, a tentokrát se osvědčí. Zákon zní: Dělej, co vidíš, nebo oslepneš. Každému je svěřena určitá míra duchovního porozumění –

některým míra, kterou by bylo možné vyjádřit jako „deset talentů“, a jiným pouze pět nebo jeden. Na tom, s čím člověk začíná, tolik nezáleží. Existuje však jeden zákon, který platí pro všechny stejně: pokud použiješ to, co máš, dostaneš více. Pokud to však z jakéhokoli důvodu nepoužiješ, pokud to vezmeš a jakoby to zabalíš do ubrousku a zakopeš do země, nakonec se probudíš a zjistíš, že ti bylo odebráno i to, s čím jsi začínal.

A to je na celé věci to nejhorší. Nejhorší není to, že církev lidstvu naservírovala zbožný podvod a proměnila Ježíšův život a učení v nějakou čarodějnickou hříčku, v imaginární transakci, která má vyvážit imaginární hřích a dostat lidi do imaginárního nebe. (Neboť žádný takový ráj, jaký si lidé představují, neexistuje, a hříchy, pod jejichž tíhou lidé trpí, jsou většinou výtvorem člověka a k žádné takové transakci nikdy nedošlo.) Nejhorší také není to, že církev dala sliby, které je naprosto nemožné splnit, a že tím lidi ukolébala do falešného pocitu bezpečí.

Jde spíše o to, že jsou tak vedeni k tomu, aby si zahrávali s jediným skutečným Životem, se svými duchovními možnostmi, s chápáním, instinktem, citlivostí, intuicí a životním elánem, které jako jediné je mohou pozvednout do výšin, rozprostřít nad nimi duhu a darovat jim hvězdy – zkrátka dát jejich dnům na Zemi nějaký smysl, nějakou hodnotu, nějaký význam. Zločinem církve proti životu je nejen to, že slibuje život, který nedává a dát nemůže, ale také to, že lidem bere skutečný život, který měli a který mohl sahat bůhví jak daleko. Na počátku viděli, ale vedeni církví k přesvědčení, že konat není nutné, že Ježíš to s Bohem „vyřeší“, dochází k tomu, že „vidí a nekonají“ – jak řekl Ježíš o farizejích. (Mat. 23:3) A v současné době již nejsou schopni ani vidět. „Vidí a nečiní“ a

neuvědomují si, že nečiní. Jsou falešní a nevědí, že jsou falešní. Jsou slepí jako kámen a nikdy je nenapadne, že jsou slepí. Veškerý smysl pro realitu v jejich morální a duchovní existenci zmizel. Žijí v umělém světě, ve světě imaginárních hodnot, který je odděluje od veškeré skutečnosti, takže jejich organická duchovní existence pomalu umírá hlady. Nejednají. Nejí. Netráví, nevstřebávají ani nevylučují. Odříznuti od jídla, světla a vzduchu chřadnou a umírají. Umírají, protože se nikdy nevynasnažili, nikdy nekopli, nepoužili pěsti, nezvýšili hlas ani nevstali a nikam neodešli. Dovolili, aby se pomalu ovinuli pohřebními plátny, přes oči, uši a ústa, kolem paží a rukou, nohou a chodidel. A teď je z nich mumie. Lidé chodí kolem, mluví a smějí se, ale v jejich nitru je po celou dobu mumie, mrtvá věc, mrtvola. A v současné době hnije, páchne, nakazí a otráví každého, kdo se přiblíží. Až do dneška je téměř celá naše společnost otrávená – otrávená především falešnými hodnotami, které činí celý náš směr falešným, a nemoc je tak rozšířená, že uniká pozornosti a je považována za zdraví, zatímco skutečně zdravý člověk, místo aby byl uznáván jako norma a vzor k obdivu, je považován za podezřelého a tlačen k tomu, aby onemocněl jako ostatní.

A je to církev se svým paralyzujícím pojetím „Krista“, která to způsobila.

Církev byla velkým nepřítelem lidského života. V podobenství rozsévač zasel semeno na svém poli v naději, že vyroste každé podle svého druhu a naplní tvar, barvu i sílu, kterou v sobě neslo. V noci však přišel nepřítel a zasel na pole koukol. Koukol však nebyl tak zlý jako to, co církev s polem provedla. S koukolem se semeno mohlo alespoň vypořádat. Něco z něj by se mohlo stát tím, čím mělo být. Ale církev

sterilizovala půdu, aby na ní vůbec nic nerostlo – takže i plevel roste chřadnoucí. Církev vzala člověku víru v jeho nejvnitřnější já, což je jeho víra v Život. Vzala mu jeho boj, bez něhož není růstu, není naplnění. Neřekla semínku, že je otázkou života a smrti bojovat – zapustit své kořeny hluboko do půdy, k jídlu a pití, a vytlačit své křehké výhonky vzhůru k nebi, ke slunci a vzduchu. Naopak, řekla semeni, že veškerou tuto nákladnou a bolestivou práci za něj vykonal někdo jiný a že pokud by semeno přijalo tuto skutečnost a spočinulo v ní, nakonec by bylo přesazeno do jiné zahrady a zázračně proměněno v plně vzrostlé a dokonalé květiny. Ale žádná jiná zahrada neexistuje. Bez ohledu na místo je veškerý život jeden. Výsledkem tedy je, že zahrada zůstává neúrodná a holá. Semeno, z něhož by mohly vyrůst nejrůznější květiny a plody, přijde vniveč. Shnije v zemi. A právě to vedlo Nietzscheho k prohlášení, že dvěma největšími otupiteli západního světa byly alkohol a křesťanství.[5]

Je pravda, že tváří v tvář církevnímu učení přetrvávala jistá míra morální vážnosti. Našli se lidé, kteří se ptali, co si máme myslet o upřímnosti, nemluvě o božství, učitele, jenž lidem přikazuje, aby činili to, o čem předem ví, že toho nejsou schopni. Proto se tu a tam trvalo na tom, že Ježíš myslel přesně to, co řekl, jak například zdůrazňovali lidé tak vzdálení v čase i prostoru, jako byli sv. František, Tolstoj, Gándhí a Bernard Shaw. Ale snaha brát Ježíšovo učení vážně a najít nějaký zásadní význam v jeho životě i smrti byla téměř vždy špatně nasměrována kvůli hrubému nepochopení toho, jaký byl Ježíšův záměr.

[5] Viz jeho dílo Twilight Of The Idols, autorizované vydání, Londýn, 1911, s. 51 a 227.

Mezi moderními „liberály“ se projevila nedostatečná schopnost porozumění i absence skutečně hluboké morální vážnosti tím, že se odklonili od podobenství o milosrdném Samaritánovi a od pojetí Ježíše jako Dobrého pastýře. Důraz byl kladen na „stádní ctnosti“ a mezi námi se objevilo „sociální evangelium“, které jeho zastánci považovali za něco hluboce významného, za velké znovuobjevení Ježíše. Všichni proto chtěli najít nějaké místo, kde by mohli „pomáhat druhým“ – nějaké slumy, nějaké slabomyslné, nějaké pohany, nějaké znevýhodněné, nějaké nemocné, nebo smutné, nebo trpící. Chcete-li být tedy pravým křesťanem – „čiňte dobro“. „Služba“ se stala heslem doby. V současné době se všechno stalo „službou“ – dokonce i vláda, dokonce i podnikání zaměřené na zisk a vydělávání peněz. Služba! A každý se snažil najít někoho nebo něco, komu či čemu by „konal dobro“. To byl způsob, jak být křesťanem, jak uvádět Ježíšovo učení do praxe. To znamená, že to byl způsob, jak stoupat na společenském žebříčku náboženského světa – jak získávat ctnost, zejména jméno ctnosti, se všemi pravomocemi, které s tímto jménem souvisejí. Ačkoli to samozřejmě bylo všechno velmi „nesobecké“. Nesobeckost byla nedílnou součástí konání dobra. Aby člověk konal dobro, musel být „nesobecký“, víte?

Ne, obávám se, že o ničem takovém nevím. Vím jen to, že to všechno mělo s Ježíšovým učením jen velmi málo společného. Ve skutečnosti to byl jen další trik, kterým se lidé vyhýbali Ježíšovu učení, a přitom si před vlastníma očima skrývali skutečnost, že se mu vyhýbají. Byl to další způsob sebeklamu. Vydávali za Ježíšovo učení to, co ve skutečnosti Ježíšovým učením nebylo, nebo v nejlepším případě jen jeho okrajovou částí. A pak, když tuto relativně snadnou a

nedůležitou věc vykonali, dovolili si cítit se spravedliví a nadřazení: byli ve světle, v duchovní avantgardě lidstva; jejich posláním bylo otevřít oči svým nevědomým bratřím, věřícím ve staromódní evangelium, ohledně „sobectví“ snahy dostat svou vlastní malou duši do nebe. Člověk musí zapomenout na sebe, dokonce i na svou duši, a stát se nesobeckým, zcela pohrouženým, jako Dobrý pastýř, jako oni, do „pomáhání druhým“. A přitom však většinou jen utíkali před sebou samými a tento útěk si zkrášlovali, aby neviděli, že utíkají.

Je pravda, že kdekoli bylo lidské srdce citlivé a vnímalo skrytou jednotu s životem celého lidstva, tam se lidé snažili podat pomocnou ruku na své vlastní cestě a zasazovali se o nápravu bezpráví, pod jehož tíhou byli ostatní lidé drceni či lámáni. A kdykoli byla společnost zdravě uspořádána, uznávalo se, že blaho širokých vrstev lidu patří k prvořadým povinnostem těch, kteří jsou u moci. Ale všechen ten rozruch kolem sociálního evangelia, to pobíhání sem a tam s cílem změnit někoho jiného nebo provést nějakou reformu, nikdy nemělo nic hlubokého ani významného, nic, co by mělo zvláštní souvislost s tím, čím se vyznačoval život a učení Ježíše. Jistě nikdy nemluvil, tak jako tak výřečně mluví stoupenci sociálního evangelia, o „rozšiřování“ Božího království. Troufám si říci, že tato představa mu nikdy ani nepřišla na mysl. Zdá se, že nesdílel naši představu o pokroku, a možná se z toho po čase dostaneme.

Ježíš nepředpokládal, že by se celá ta masa mohla pohnout z místa. Možnost pohybu závisela na tom, zda lidé vidí, a tato masa lidí vidět nemohla. Pro svět, v němž žil, neměli ani oči, ani uši. Z jeho pohledu byli mrtví, trosky, překážkou pro ty, kdo se mohli hýbat, stromy, které nepřinášely ovoce a hodily se jen

k tomu, aby byly poraženy a spáleny. Pro něj nebylo Boží království ničím, co by vyžadovalo nějaké „postupování vpřed“. Nebylo to jako nějaký starý prériový vůz nebo královský kočár, který se musel namáhavě tlačit do kopce. Boží království nevyžadovalo vůbec žádné úsilí. Už tu bylo, existovalo jako současná realita. Byl to způsob, jak nahlížet na život, na sebe, na ostatní lidi, na svět, na vesmír. Byl to způsob nahlížení, díky kterému vše vypadalo zcela jinak. Byl to způsob nahlížení, který závisel na tom, že člověk měl určitý druh očí, novou a dodatečnou schopnost vnímání, kterou většina lidí postrádala. A celým úkolem bylo žít právě tehdy a tam podle tohoto odlišného způsobu nahlížení, přímo tváří v tvář světu, který k němu byl slepý. Je tedy zřejmé, že nebyl reformátorem. Úspěch reformy závisí na tom, že člověk předbíhá, ale jen o kousek, myšlení své doby, na tom, že si získá podporu velkého počtu velmi průměrných lidí (pokud jde o počty, budou nutně průměrní); na tom, že je dostatečně ovcí, aby přilákal ovce a udržel si je. Nesmí se klást příliš vysoké překážky. Nesmí se příliš vzdalovat, aby se neztratil kontakt s ovcemi a aby se nepodařilo udržet je v patách.

Ale Ježíš takový nebyl. Nebyl ovcí a nehledal ovce. Nedělal nic, aby přilákal davy nebo si je udržel. Byl tím, kdo se od davu odtrhl, přetrhal všechna pouta, jimiž ho dav mohl držet, a byl odhodlán dojít tak daleko, jak jen to šlo, i kdyby měl jít zcela sám. Nesnažil se nic reformovat – ani chudobu, ani otroctví, ani prostituci, ani válku. Věřil, že pokud má člověk oči pro ten druh vidění, který patří k Božímu království, a dokáže být k sobě dostatečně přísný, aby žil podle svého vlastního vidění spíše než podle vidění světa, tento prostý způsob života, tento pouhý záblesk vlastního světla, by v dlouhodobém

horizontu znamenal více, a to i pokud jde o změnu společenských institucí, než jakékoli společenské vylepšování a záplatování, více dokonce než jakákoli revoluce, která by skončila pouhou změnou vnějšího vzhledu společnosti. Věřil v přímou akci. Věřil v to, že je třeba začít tím, co je nejblíže, sám sebou, tam, kde se nacházel. Zde byla jeho první odpovědnost, zde byl účinek nejjistější a zde byla jeho schopnost vyvolat tento účinek největší. V každém případě, ať už s účinkem nebo bez něj, pokud byl upřímný, musel začít právě zde. Pokud opravdu tak moc věřil v ten lepší svět, o kterém se sociální evangelisté tak nadšeně rozplývají, bylo by nutné, aby se alespoň sám připravil na to, že v takovém světě skutečně bude žít.

To však neplatí pro stoupence sociálního evangelia. Být prostě čestným člověkem, vsadit vše na to, aby člověk zůstal věrný své nejvyšší vizi, to by pro někoho s jejich schopnostmi byl příliš malý úkol. Navíc, pokud takový postup nebyl hmatatelně a prokazatelně účinný při pomoci někomu, při záchraně někoho nebo při zlepšení nějakých sociálních podmínek, bylo to všechno „sobectví“ – a myšlenka na jakékoli sobectví byla pro stoupence sociálního evangelia odporná. Bylo v pořádku dokonce držet si otroka ve vlastní kuchyni, pokud vám to jen poskytlo více času na to, abyste mohli mluvit proti otroctví! Ale přitom bylo pro ty, kteří měli oči, dost zřejmé, že stoupenec sociálního evangelia byl poháněn stejným sobectvím, které u jiných lidí odsuzoval. Jen u něj to bylo odpornější, protože to nebylo upřímné a čestné. Ve skutečnosti bylo jeho pokrytecké filozofování jen snahou vyhnout se tomu nejtěžšímu, nejbolestnějšímu a nejnáročnějšímu úkolu, kterým bylo uvádění vlastních ideálů a přesvědčení do praxe, tím, že se

nechal pohltit předáváním těchto ideálů a přesvědčení ostatním lidem. Svou neupřímnost, zbabělost, nedostatek skutečné lásky, veškerý ten únik před realitou skrýval před vlastníma očima tím, že z toho udělal povinnost, poslání, samotnou napodobeninu Krista. A tak se mu podařilo, aniž by to stálo mnoho z jeho vlastního pohodlí, vyhřívat se v pocitu, že je lepší než ostatní lidé, a povznést se na jedno z předních míst v synagoze.

Další pokus brát Ježíšův život a učení vážně velmi dobře ilustruje Tolstoj. Tolstojovi však chybělo přímé vnitřní vnímání a prostota duchovního dítěte. Byl racionalistou. Ke každému svému postoji musel mít své důvody – v případě potřeby i padesát. A učení obsažené v Ježíšově takzvaném Kázání na hoře, jehož duch je jako vzduch a světlo, se pokusil uchopit a upevnit v pevném železném sevření své mysli. Ale hle! Když otevřel dlaň, vše, co tam bylo, bylo „pět malých Ježíšových pravidel“, jak je nazýval: světlo a život, které jsou v Kázání na hoře, byly pryč. Prošlo to mlýnem jeho mysli a vše, co z toho vzešlo, byl – další morální kodex. A podle žádného kodexu, podle žádných pravidel chování nemůže nikdo žít, ať už jde o Desatero přikázání nebo dokonce o Kázání na hoře, pokud je přijímá jako soubor pevně daných forem správného chování. Neboť veškerý život, dokud zůstává živý, žije zevnitř, ze sebe samého, podle svého vlastního sklonu a směru, a ne podle jakýchkoli pevně daných forem, jakkoli ideální by je nějaká mysl mohla vymyslet. Idealizující síla mysli se stává mrtvou rukou na životě, když jí dovolíme, aby naše živé impulsy nutila do činů a způsobů schváleného a standardizovaného vzoru. Žádný neposkvrněný a nezkrocený život nikdy nechce „být dobrý“. Chce být sám sebou. Pohrdá lidským uznáním a odmítá

se deformovat, aby byl jako ostatní. Nezkažený život neustále porušuje společenské morální normy, aby zůstal věrný sám sobě. Má své vlastní dobro a své vlastní zlo, které jsou v nejpevnějším a nejpřísnějším vztahu k vnitřnímu hlasu. Žije totiž vždy podle impulsu, který vychází z hlubin jeho nejvnitřnějšího bytí.[6]

Ježíš nám tedy nemůže být užitečný ani jako vzor. Pokud z něj učiníme svůj vzor a autoritu, pokud budeme brát to, co řekl, za pravdu jen proto, že to řekl on, nebo se budeme snažit dělat to, co dělal on, protože to dělal on, pak ten, koho lidé považovali za svého Spasitele, se stane naším ničitelem. Neboť, opakuji, vše, co žije, musí žít ze sebe samého. To, co člověk dělá a jakou cestou se ubírá, musí vycházet z toho, co sám vidí a čemu věří, tak jako jeho nehty vyrůstají z jeho krve, tak jako listy vyrůstají ze stromu. Jinak jsou jeho činy jako listí, které bylo jakoby připnuto na strom, připnuto kvůli nějaké starosti o vzhled, pro kterou v sobě nemá dostatek pýchy a lásky k životu, aby ji pohrdal, nenáviděl a odmítl. Listí, které navíc první bouře strhne, zanechá ho nahého a vystaveného pohledům veřejnosti takového, jaký skutečně je. Ale když se malý dubový stromek, vysoký pár centimetrů, ocitne v přítomnosti javoru vysokého třicet metrů a starého přes sto let, nesnaží se, navzdory své nezralosti, napodobovat starší a větší strom. A kdyby se dubový stromek takto snažil napodobit javor, jaký dub byste z toho měli? Ani když zasadíte bramboru do země, neotáčí se kolem sebe, aby viděla, jak roste zelí. Ale každý, dokud žije, bojuje ze

[6] To se nesmí špatně pochopit. Nejde o nauku, že „člověk má dělat, co se mu zlíbí“. Člověk, který se rozhodne být věrný sám sobě, musí přijmout disciplínu, která – ačkoli vychází z nitra – patří k těm nejpřísnějším a nejnáročnějším.

všech sil, aby se rozvinul podle svého druhu, podle tvaru, barvy a velikosti, které nosí ve svém srdci.

Nemá tedy smysl snažit se obléknout si kabát, který nosil Ježíš. Jemu možná seděl dokonale. Ale měl jiného otce a jinou matku než kdokoli z nás. Žil v jiné době a její problémy byly jiné. Neexistuje žádný kabát, který by seděl tobě nebo mně. Musíme si vypěstovat svůj vlastní, tak jako si želva vypěstuje svůj krunýř, tak jako si každý syn ženy vypěstuje svou vlastní kůži. Pokud se pokusíme obléknout si kabát jiného člověka, bude nás jen svazovat, když se chystáme zasadit ránu, takže nebudeme moci udeřit s plnou silou; nebo jeho dlouhé rukávy, visící (možná) pod špičkami našich prstů, nám zamotají ruce právě ve chvíli, kdy je náhle potřebujeme, abychom zvládli situaci. Ne, bez ohledu na to, jakou postavu máme, jedinou cestou je ponechat si vlastní kabát. Ten se nikdy nesundá a stejně jako vlastní nahá kůže nám bude perfektně sedět. Neexistuje nic jiného, v čem by člověk mohl tak rychle běhat, tak tvrdě udeřit nebo tak bezstarostně tančit.

Proto ať člověk nenapodobuje Ježíše. Nemá následovat Ježíše, ale to, čemu následoval sám Ježíš. Ať najde Boha v sobě a ať toho Boha miluje, tak jako Ježíš miloval svého, z celého svého srdce, z celé své duše, ze všech svých sil a z celé své mysli – s veškerou vášní svého bytí. Ať si uvědomí, že tento Bůh v něm je jeho skutečné Já, jádro jeho samotného, to, čím je ve svém nejvnitřnějším bytí, a že On v sobě obsahuje veškerý příslib toho, čím se může stát. Vůle jeho Boha je jeho nejsvatější a nejhlubší touhou. A když Ho nalezne, vrátil se domů – k sobě samému. Ať tedy člověk vystoupí v tom, čím skutečně je: a v poslušnosti každému pohledu a šeptanému příkazu své nejvnitřnější vůle ať je připraven být dítětem,

bláznem nebo „neúspěšným“ člověkem, tak jako byl Ježíš. Pak bude také mluvit s autoritou a ne jako znalci Písma. A nebude potřebovat citovat Ježíše a proroky, aby podpořil svou vlastní nejistotu. Bude připraven, bude-li třeba, říci o Ježíši a prorocích, jak Ježíš řekl o Mojžíšovi a prorocích: „Oni vám řekli to a to, ale já vám říkám pravý opak.“ A jeho autorita? Jeho vlastní zkušenost – jeho vlastní vnitřní vnímání. Vidí, a co vidí, to říká a činí – a to stačí.

Jako náš vzor nám tedy Ježíš slouží, anebo vůbec ne. Ale – opět, jeho inspirací je, abychom byli sami sebou, tak jako byl on sám – a nikoli, aby se lidé snažili ho napodobovat, aby se z nich staly jeho napodobeniny, které ve srovnání s originálem budou vždy jen chabým výrazem. Stejně jako slunce svým svitem nesnaží se proměnit každou rostlinu, na kterou svítí, v slunečnici, ale aby vše, co roste, bylo živější podle svého druhu.

Zkoumali jsme, co se skrývá za pojmem „Kristus“, což je to, co si církev po staletí z Ježíše udělala. A viděli jsme, že ve svých nejbezprostřednějších důsledcích to odvracelo lidi od života, vysávalo z nich život, bylo to hlavní zrazení Života v lidech. Pod jeho vlivem lidé umírali, umírali ve svých duších, zůstávali mrtví v životě, jako by byli postiženi nějakou leprou nebo plíživou obrnou. A i když se objevily snahy brát Ježíšův život a učení vážně, vedlo to jen k mírné sentimentálnosti humanitarismu a k úniku od reality a pokrytectví skrytému v sociálním evangeliu, nebo k neplodnosti a otroctví jiného morálního kodexu.

To vše se samozřejmě dokonale hodilo k úrovni, na níž vždy žily masy lidí všech zemí a všech dob. Hodilo se to lidem s omezeným vnímáním a slabými ambicemi, lidem slabé vůle, kteří se štítili bolesti, báli se myslet sami za sebe nebo stát na

vlastních nohou a cítili se nejvolnější a nejspokojenější, když byli jako všichni ostatní (nebo alespoň ne příliš odlišní) – zrnka písku v hromadě písku, nevědoucí nic o vlastním životě, zachváceni panikou při myšlence postavit se tváří v tvář světu a vesmíru s jistotou a silou, kterou nacházeli zcela a výhradně v sobě samých. Zkrátka, bylo to pro ovce. A jelikož ovce tvoří drtivou většinu a přirozeně se vždy snaží zvýšit svůj význam, a v tomto případě navíc vydávaly prohlášení, vždy prohlašovaly, že jejich náboženství je univerzální, že je pro všechny lidi, že jeho pole působnosti je celý svět. A pokud existovali někteří, pro které bylo určeno zvláště, byli to chudí, slabí, nemocní, poražení, pokorní, hříšníci a vyvrhelové. Ale byla tu jedna část obyvatelstva, které ve skutečnosti nic nenabízelo. Byli to ti, kteří byli dobře stavění, zdraví, krásní, schopní, silní a hrdí. Jelikož jich však bylo relativně málo a jelikož bylo vždy úkolem stáda srazit tyto lidi, kteří chodili s hlavou vztyčenou a žili spíše osamoceně, nakazit je nemocí davu a učinit je podobnými ostatním, dalo se očekávat, že pro ně nebude učiněna žádná výjimka. Platilo to i pro ně, i když to zatím ještě odmítali. Nakonec to tak skutečně bylo – pro všechny.

Ale právě takový postoj by Ježíš sám jako jeden z prvních odmítl, a to bez jakýchkoli pochybností. A já bych nyní rád představil, v kontrastu k tomu, co z Ježíše udělala církev, jak se mi jeví, že Ježíš sám a jeho učení ve skutečnosti vypadaly. Materiál pro tento obraz čerpám téměř výhradně z takzvaných synoptických evangelií, Matouše, Marka a Lukáše. Ta, jak již dlouho uznávají učenci a jak naznačuje samotné slovo „synoptický“, byla napsána ze společného úhlu pohledu. Jsou to nejstarší ze čtyř evangelií a na rozdíl od Jana se mezi sebou velmi podstatně shodují. Pokud tedy někdo hledá autentický

záznam toho, co Ježíš skutečně dělal a říkal, nejblíže se tomu dostane právě v těchto třech evangeliích. Janovo evangelium je naproti tomu zcela jiné. Není to historický záznam a celkově bych řekl, že ani zjevně nemělo být historickým záznamem. Má spíše atmosféru interpretace. Pro autora to byl pokus vyjádřit, co pro něj Ježíš znamenal. V každém případě však nelze tento obraz Ježíše v Janově evangeliu sladit s obrazem Ježíše, jaký podávají synoptická evangelia. To je prostě nemožné. Člověk si musí vybrat. V Matoušovi, Markovi a Lukášovi Ježíš skutečně chodí po zemi a jeho tělo má hmotu a váhu. Zatímco v Janovi nechodí, pohybuje se, jak si lze představit pohyb ducha, bez nohou, jako se pohybuje stín. V synoptických evangeliích Ježíšův hlas vibruje podle jeho měnící se nálady. Jeho duch miluje a nenávidí, hladí a proklíná, prosí a pracuje, nebo jásá, zpívá a tančí. Je živý, pružný, rozmanitý. Ale v Janovi se zdá být vždy tichý, potlačený, zbožný, něco jako tón, kterým to dnes čte kazatel. Kniha v sobě nemá žádnou vášeň, žádnou realitu. Můžete do ní prostrčit ruku, jako byste ji mohli prostrčit Ježíšovým tělem. Celá její atmosféra je potlačená, orientální, éterická, nadpozemská, tajuplná. Jak může někdo nechat tvrzení takové knihy obstát proti opačným tvrzením knih jako jsou synoptika? Z těch druhých, navzdory nesmyslům o zázracích, cítíte vystupovat postavu člověka, který, ať už byl cokoli jiného, byl skutečný, který mohl krvácet a který mohl bodnout.

Ještě horší je však úplná změna, pokud jde o Ježíšovu osobu, jeho záměr a učení. V synoptických evangeliích šlo především o to, jak člověk žil, co miloval a jak moc miloval. Ježíš neupozorňuje na sebe. Naopak, vždy odkazuje k Bohu. To, co si o něm člověk myslí, není nijak podstatné. Jeden muž volá:

„Co mám udělat, abych získal věčný život?“ – nebo, jak bychom to dnes spíše formulovali: „Co musím udělat, pokud chci opravdu žít?“ Ježíš měl důvod svou odpověď dobře zvážit a jeho odpověď zněla: „Miluj Pána, svého Boha, celou svou bytostí; a svého bližního jako sebe samého. To čiň a budeš žít.“ Opravdu žít. Poznej, co je to opravdu žít. Ale o sobě se nezmiňuje. Toto rčení se však omezuje pouze na synoptická evangelia.

V Janově evangeliu naopak Ježíš zaujímá ústřední místo na jevišti, a toto jeviště je bezčasové a bezmístné, je to světové jeviště, jeviště vznášející se uprostřed vesmíru – zkrátka jeviště neskutečné. A z této scény, této imaginární scény, pronáší věčné pravdy pro celé lidstvo. Nemluví ke konkrétním jednotlivcům ani ke skupině lidí, kteří stojí před ním. Ti jsou téměř jako figuríny, loutky, umístěné tam, aby Ježíšovi poskytly záminku k dlouhému rozebírání té či oné myšlenky. A zdá se, že mluví méně proto, aby byl pochopen, než aby udělal dojem – člověk je téměř v pokušení říci, aby předvedl svou nadřazenou moudrost. V synoptických evangeliích je naopak vše řečeno, jakoby v poledne. Vše vyniká ostře a jasně. A účelem je objasnit, odhalit, vpustit světlo, být pochopen, a to lidmi, ke kterým mluvil. Zatímco u Jana se často zdá, že Ježíšovým záměrem není osvětlit, ale zamlžit. „Milovat své nepřátele“ a „nikoho nesoudit“, což jsou příkazy, které se vyskytují pouze v synoptických evangeliích, může být velmi obtížné, ale není těžké je pochopit. Když však Ježíš hovoří o sobě jako o „chlebu života“ nebo o „vinném kmeni a ratolestech“ (což se vyskytuje pouze u Jana), člověk má pocit, že se nesetkává tolik s přirozeným, neproniknutelným a věčným tajemstvím života, jako spíše s mystifikací. Ostré, mužné „tvrdé výroky“ a prosté,

zářivé přirovnání, které vycházejí z jasného, přímého a dětsky upřímného vnitřního pohledu, jaké najdeme v synoptických evangeliích, jsou v Janově evangeliu nahrazeny měkkými, přeslazenými, ženskými, pohádkově vzdušnými obecnostmi a abstrakcemi, které si zde vymyslel rozum. Tajemství se stává ještě tajemnějším. Posluchači nejsou vtaženi do děje, ale držení v odstupu. Ježíš mluví nad jejich hlavami. Činí tak záměrně. Jeho nevyřčeným, ale skutečným záměrem není odhalovat, ale zapůsobit. Učení je méně důležité než učitel. Snahou je, aby Ježíš působil jako Bůh. Snahou je, aby lidé cítili, že je Bůh, Syn Boží. Jediným problémem je, že tento Bůh-Ježíš nemluví tak dobře jako člověk-Ježíš ze synoptických evangelií. Jeho učení je méně hluboké, méně jasné, méně krásné; a je v něm mnohem méně lásky.

Z hlediska učení je rozdíl mezi synoptickými evangeliemi a Janovým evangeliem skutečně obrovský. Tvrdá slova zcela zmizela: není tu nic o tom, že nemáme soudit, neodsuzovat, nikdy se nerozčilovat, nebránit se zlu, milovat své nepřátele; nic o tom, že „kdo se nevzdá všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“; nic o tom, že „kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku… a svou ženu a své děti… i svůj vlastní život, nemůže být mým učedníkem“; nic proti opakovaným formálním modlitbám a modlitbám na veřejnosti, ani o absolutní nutnosti povznést se nad veškerou zášť: „vždy odpouštějte všem lidem“. Mluví se neustále o „lásce“ a jemným „milujícím“ hlasem, ale nikde není jasná definice synoptiků toho, co máte milovat, bez níž se veškerá láska stává pouhou slabostí, sentimentálností, zženštilostí. Autorovi Janova evangelia musela nějak chybět plná mužnost.

Nejhorší na Janově evangeliu je to, že nezasahuje do života. Ústřední otázkou již není, jak žít, ale pouze to, co si myslíte o Ježíši. „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něj věří...“ „Kdo ve mě věří, i kdyby zemřel, bude žít.“ Bez ohledu na to, co tyto řádky mohly znamenat pro člověka, který je napsal, není pochyb o tom, že pro církev, a dokonce i pro autorizované učitele církve, znamenala „víra“, o které se zde hovoří, „víru, že Ježíš zemřel za tebe“. Od důrazu synoptiků na život, nejvnitřnější vnímání a vitální úsilí, od něčeho, co zahrnuje celou vaši bytost, dochází u Jana ke kvalitativnímu poklesu na pouhou záležitost toho, co si myslíte, na něco, co si můžete promítat v hlavě: „Ježíš se narodil z panny“, „Ježíš zemřel na kříži“. Rigorózní, vitální, morální požadavek synoptických evangelií ustoupil něčemu, co může znamenat nanejvýš přijetí nebo odmítnutí myšlenky, aniž by to nutně mělo jakýkoli vliv na zbytek vašeho života. Poselství Jana je proto oddělené od života, dokonce něco proti životu, protože klade důraz ne na život, ale na pouhou myšlenku, na důležitost mít správnou, schválenou myšlenku, a to ani ne na myšlenku o životě, ale pouze na myšlenku o něčem, co samo o sobě bylo oddělené od života, neskutečné.

Zde, v Janově evangeliu a u apoštola Pavla, nacházíme počátek toho posunu od důrazu na to, jak člověk žije, k důrazu na to, co si o Ježíši myslí. A právě tento posun nakonec vyústil v popření a zvrácení Ježíše, ve zklamání a zradu Ježíše, jímž je organizované křesťanství. Církev totiž vděčí méně Ježíši než Pavlovi a svůj obraz Ježíše vždy čerpala méně ze synoptických evangelií než z Pavlovi podobného Janova evangelia. Ačkoli tím církevní představitelé odhalili svůj nedostatek vkusu i prozíravosti v duchovních věcech.

Já však osobně odmítám Jana, stejně jako odmítám Pavla. Můj obraz Ježíše, takového, jakým podle mého přesvědčení skutečně byl, bude vycházet z materiálu, který nacházím v synoptických evangeliích.

Ale ani v Matoušovi, Markovi a Lukášovi nedokážu přijmout všechno. Pokud však člověk chce vybírat, musí mít prostředky, jak se ujistit, že nevybírá pouze ty části, které zapadají do předem vytvořeného obrazu. Mám tři hlavní prostředky.

Za prvé, při řešení rozporů mezi jednotlivými prameny nebo mezi pramenem a mým rozumem se obracím k vědecké pomoci, kterou mi poskytuje vyšší kritika. Oprava textu může okamžitě rozptýlit nejasnosti, které nad daným úryvkem dlouho visely, a učinit jeho význam jasným a v souladu s kontextem. Absence jakékoli zmínky o „panenském zrození“ Ježíše v Markovi, nejstarším evangeliu, odkazy v synoptických evangeliích na Ježíše jako na „syna tesaře“ nebo podobně a zařazení Josefových rodokmenů, které jsou prostě irelevantní a jejich přítomnost v textu bezvýznamná, s výjimkou předpokladu, že Josef byl Ježíšovým otcem, to vše usnadňuje a zároveň ospravedlňuje téměř úplné odmítnutí příběhů o zrození. Josef byl Ježíšovým otcem a příběhy o jeho narození jsou prostě svatozáří, kterou zbožní následovníci s velkou úctou, ale s malým porozuměním, pokusili vyjádřit svou údivnou adoraci dlouho po zaznamenaných událostech. Také objev, že nejstarší rukopis nejranějšího evangelia – tj. Marka – končí kapitolou xvi, veršem 8, dříve než se objevuje jakékoli tvrzení, že byl Ježíš někdy viděn v těle poté, co jeho tělo zemřelo a bylo pohřbeno, podporuje přesvědčení, k němuž se rozum sám od sebe přiklání, že zjevení různým učedníkům byly

pozdější dodatky, přijaté proto, že pomáhaly podložit rostoucí víru v Ježíše jako Vykupitele. Toto přesvědčení mělo zásadní význam pro pozdější snahy pochopit a vysvětlit, co se odehrálo na Golgotě, ačkoli pro to ve skutečnosti neexistovaly žádné faktické důkazy. Zpočátku nikdo nic nevěděl ani o zrození z panny, ani o vzkříšení.

Zázraky lze rozdělit do dvou skupin. Jedná se o případy duševního uzdravení. S jejich přijetím nemám téměř žádné potíže. Přítomnost jakéhokoli člověka, který je vyrovnaný a v hlubokém smíru sám se sebou i s vesmírem, působí na každého, kdo je nervově či duševně rozrušený, velmi uklidňujícím a usmiřujícím dojmem. K něčemu takovému dochází i v dnešní době. Druhou skupinu zázraků, jako je chůze po vodě, uzdravení slepých, vzkříšení mrtvých, upřímně řečeno, mám sklon zcela odmítnout, jednoduše na základě toho, že se takové věci nedějí. Ti, kteří jsou mrtví do té míry, že již nastal organický rozpad, nevstávají – nikdy. Ale pokud jde o chůzi po vodě a uzdravení slepoty, musím přiznat, že již nemohu být tak dogmatický, jak jsem možná byl před deseti lety.[7] Když věda potvrzuje mystikovo vnímání, že hmota, jak se jeví našim očím a našemu vědomí, prostě neexistuje, že hmota je pouze něco, co se vtisklo do naší energie, která zasahuje podvědomý přijímací aparát našeho organismu, a nemá žádnou realitu mimo lidský přijímací aparát; když vyškolení a zkušení vědečtí pozorovatelé z Anglické společnosti pro psychický výzkum mohou podat zprávu (a ukázat skutečné fotografie na podporu svých tvrzení), že jistý indický jogín prošel přes připravenou vrstvu rozžhaveného uhlí, širokou asi patnáct stop, bez jakéhokoli zjevného poranění dokonce i kůže na chodidlech, zatímco

[7] Tedy v roce 1929, kdy mi bylo 37 let.

chodidla jiných, kteří se o totéž pokusili, byla tak popálená, že byli nuceni to vzdát[8]; když vědec formátu Alexise Carrela, proslulý jako nositel Nobelovy ceny a díky svým brilantním biologickým výzkumům v Rockefellerově institutu, může střízlivě zaznamenat „svůj úžas nad tím, jak se mu před očima scvrkl velký rakovinový vřed na ruce dělníka na jizvu“, a existují i jiné druhy uzdravení zahrnující změnu v celém lidském organismu, způsobené buď vírou či modlitbou samotného pacienta, nebo dokonce vírou či modlitbou někoho jiného v jeho blízkosti[9] — s ohledem na to vše se pro mě stalo téměř nemožné někde stanovit hranici a říci: „To se nemůže stát.“ Nevím, co se může stát. Nevím, co se stát nemůže.

Musím však přiznat, že pro mě, pro mé chápání Ježíše, jsou zázraky naprosto nepodstatné. Ani kdyby byly všechny

---

[8] Fotografie z tohoto představení najdete v obrazové příloze deníku New York Times z neděle 29. září 1935.

[9] Tento citát je převzat z obálky mého výtisku knihy Dr. Carrela Man The Unknown (Člověk neznámý), vydané nakladatelstvím Harper’s v roce 1935. Důležitější je však následující pasáž ze strany 149 samotné knihy. „… fyziologické zákony jsou v rozporu se zázraky. Takový je dodnes postoj většiny fyziologů a lékařů. Vzhledem k faktům pozorovaným během posledních padesáti let však tento postoj nelze nadále udržet. Nejdůležitější případy zázračného uzdravení zaznamenalo Lékařské centrum v Lurdech [ve Francii]. Naše současné chápání vlivu modlitby na patologické léze vychází z pozorování pacientů, kteří byli téměř okamžitě uzdraveni z různých onemocnění, jako je peritoneální tuberkulóza, . . . , lupus, rakovina atd. Proces uzdravování se u jednotlivých jedinců liší jen málo. Často se objeví akutní bolest. Poté náhlý pocit uzdravení. Během několika sekund, několika minut, nanejvýš několika hodin se rány zahojí, patologické příznaky zmizí, vrátí se chuť k jídlu. Někdy funkční poruchy zmizí dříve, než dojde k nápravě anatomických lézí. Zázrak se vyznačuje především extrémním zrychlením procesu organické nápravy. Není pochyb o tom, že rychlost hojení anatomických defektů je mnohem vyšší než normální. Jedinou nezbytnou podmínkou pro výskyt tohoto jevu je modlitba. Není však nutné, aby se modlil sám pacient, ani aby měl nějakou náboženskou víru. Stačí, aby se někdo v jeho okolí modlil. Taková fakta mají hluboký význam.“

pravdivé, neměly by pro mě žádnou větší váhu. Jednak existuje dostatek vnitřních důkazů – stačí jen mít oči, aby je člověk viděl –, že Ježíš sám je nerad konal a nelíbilo se mu, když za ním lidé kvůli takovým věcem chodili.[10] Jejich sobecké soustředění na to, aby byli zbaveni svých tělesných neduhů, mu bránilo v naplnění jeho skutečného poslání. Prohledával zemi, hledaje lidi, kteří by měli oči k vidění a uši k slyšení, jejichž duše by hladověly a žíznily po tom, co on sám nalezl, a které by se chvěly a poskakovaly v reakci na to, co od něj slyšely – o Životě, o Životě tady a teď; a po celé délce i šířce země dokázal najít jen pár, jen hrstku. Místo toho se k němu tlačí všichni tito nemocní, zmrzačení a postižení lidé a naléhavě vyžadují jeho čas a sílu – slepí, hluší, chromí, malomocní – ano, dokonce k němu přinášejí své mrtvé – k němu, který dal najevo, co si myslí o mrtvých, když řekl: „Ať se o mrtvé starají ti, kdo jsou duchovně mrtví, ale vy jděte a zvěstujte dobré zprávy.“ (Lukáš 9:60). Jen si představte tuto hemžící se masu nemocného lidstva – kulhající, plazící se, kapající, páchnoucí – tlačící se blízko, aby žalostně prosila o nějakou mast – vůbec se nestarající o Život, jak jej viděl Ježíš, vůbec ne o kvalitu Života, o tu úplnou

[10] Viz Matouš 12:38–42: „Tehdy mu odpověděli někteří ze zákoníků a farizejů a řekli: ‚Mistře, chtěli bychom od tebe vidět znamení‘ [čímž mínili zázrak]. On jim však odpověděl: ‚Zlé a cizoložné pokolení hledá znamení, ale žádné znamení mu nebude dáno, kromě znamení proroka Jonáše…‘“ Proč „cizoložné“? Protože tato touha po „znamení“, tato závislost na nějakém vnějším jevu ve světě smyslů jako důkazu reality, která patřila do duchovního světa, byla důkazem toho, že oko člověka nebylo jedno – ani jeho láska; že člověk stále vrhá záludné pohledy na „svět“, o kterém prohlásil, že ho opustil, ale který se mu nechtělo a nedokázal opustit úplně. Člověk přeskakoval z jedné lásky na druhou. Měl vhled do hlubších významů věcí, ale čekal s jednáním, dokud neměl důkaz, že „fungují“ nebo jsou výhodné ve světě pěti smyslů. Ježíš však věděl, že věci světa, v němž žil, se nejen duchovně rozeznávají, ale mají i svůj vlastní důkaz – který je jiného druhu než ten vědecký a „světský“.

obnovu Života, od samého jádra ven, kterou dosáhl sám v sobě a kterou toužil pomoci dosáhnout i ostatním lidem. Co tedy mohlo být společného mezi Ježíšem a těmito lidmi s jejich touhou po uzdravení? Co jiného mohli být než překážkou pro něj, něčím, co stálo mezi ním a jeho záměrem?

Ne, obávám se, že navzdory Alexisovi Carrelovi a indickému jogínovi nedokážu uvěřit, že se tyto zázraky skutečně staly. Možná nedokážu popřít jejich možnost, ale nedokážu uvěřit, že se skutečně staly. A pokud ano, bylo to výsledkem nějaké nehmotné síly, která nechtěně vyzařovala z Ježíše, kterou lidé cítili a snažili se dostat do jejího dosahu. Ale Ježíš sám – ne. Musel k tomu přistupovat spíše jako Mohamed, který „popíral nadpřirozené síly“[11] a svým následovníkům přísně nařídil, aby se nikdy nepokoušeli o zázraky. Spíše jako Vivekananda, který se navzdory ohromným mentálním schopnostem nikdy nepokusil o žádné zázračné uzdravení. Nebo Whitman, Blake, Tagore či Gándhí. Muži jako tito, muži, kteří se do značné míry podobají Ježíšovu záměru a kalibru, prostě takové věci nedělají.

V každém případě zázraky nejsou důležité. Ježíšova velikost, jeho božství, chcete-li, není a nemůže být dokázáno chozením po vodě ani žádným druhem uzdravování. Prokazuje se v hloubce jeho vhledu do smyslu života; v jednoznačnosti jeho záměru a hloubce oddanosti, díky nimž je schopen vzdát se své rodiny, možnosti sňatku, svého bezpečí, svého dobrého jména, dokonce i svého vlivu; v síle, díky níž je schopen postavit se tváří v tvář všem mocnostem a autoritám své doby, zcela osamocen, přesvědčen o svých hodnotách a svém

[11] Viz George Foot Moore – History Of Religions, Scribner’s, 1924, sv. II, s. 396.

směřování jistotou, kterou nalezl pouze v sobě samém. To je velkolepé. Ale pro mě by zázraky jen kazily celkový obraz. Opravdu sem nepatří. Zázraky chtějí jen ti, kteří nemají oči ani uši pro Ježíše.

Prvním prostředkem k třídění materiálu v synoptických evangeliích je tedy rozum a jeho služebnice, vyšší kritika.

Moje druhá metoda je ta, k níž mě inspirovala úvodní kapitola knihy Edmonda Holmese The Creed Of Christ.[12] Říká, že nepochopení, protichůdné přesvědčení a slabost běžné lidské přirozenosti, do nichž je život a učení každého velkého člověka ponořeno a jimiž se řídí, představují v podstatě proud času, který má sklon vše, co mu stojí v cestě, opotřebovávat a dokonce odnášet. A kdykoli se nějakému balvanu podařilo tuto erozivní sílu přežít, je to nejjistější důkaz, že nepatří k nějakému sedimentárnímu nánosu, ale k základní magmatické podstatě původního učení. Existovaly tedy tři druhy událostí a výroků, kterých by se raná křesťanská komunita velmi ráda zbavila, vymazala ze svých záznamů a ze své paměti. Jednalo se o (a) učení, která přesahovala jejich chápání a byla v rozporu s tradicí, v níž vyrostli – například Ježíšovo učení o Království Božím; (b) výroky nebo důkazy, které nezapadaly do pomalu se formující ortodoxie o samotném Ježíši. Typickým příkladem je jeho odpověď muži, který se ho zeptal: „Dobrý Mistře, co mám udělat, abych získal věčný život?“ Jeho odpověď zněla: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, kromě jediného, a to je Bůh.“ A to bylo samozřejmě v rozporu s tendencí zbožšťovat Ježíše a považovat ho za dokonalého. Stejně tak rodokmeny, které sledují jeho původ přes Josefa, se neslučují s rostoucí

[12] New York, 1906, s. 5 a násl.

touhou věřit, že se narodil z panny. A konečně (c) tu máme všechna ta „tvrdá učení“, která se ostře střetávala s lidskou přirozeností. Psycholog, jehož dílo jsem četl před patnácti nebo více lety a jehož jméno mi uniká, prohlásil, že Ježíšovo učení prakticky vyžadovalo sublimaci každého z našich instinktů. Zasahuje to samý kořen života ega, které je pro většinu lidí životem samotným, jediným životem, jaký si dokážou představit. A tomu se každý z nás bez výjimky, alespoň zpočátku a po určitou dobu, brání se vší silou těchto ohrožených instinktů dohromady. Pokud existují nějaké části záznamu, na které musel být nápor dvou tisíc let tvrdší než na jakékoli jiné, nějaké části, kterých se sto generací chtělo a snažilo se jich zbavit, musely to být právě tyto „tvrdé výroky“. „Nesuďte“, „neodsuzujte“, „vždy odpouštějte všem lidem“, „nikdo nemůže sloužit dvěma pánům“, „nestarejte se o to, co budete jíst, ale hledejte nejprve království Boží, a všechny tyto věci vám budou přidány“, „kdokoli z vás, kdo se nezřekne všeho, co má“, „kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, ženu a děti, i sebe samého, ten ke mně nepatří.“ A přece právě tato slova, kterých by se ta slabá a zaslepená lidská přirozenost nejraději zbavila, jsou jako součást původního učení nejjistěji potvrzena pouhou skutečností, že se dodnes zachovala v písemných pramenech.

Obecně lze říci, že ověření touto druhou metodou plně potvrzují výsledky, k nimž dospívám pomocí rozumu a vyšší kritiky – mých prvních prostředků k prověřování – a neméně i ty, k nimž dospívám pomocí svého třetího prostředku, jímž je duchovní vhled.

Každá teologická fakulta má své exegety, jejichž úkolem je odhalovat a vykládat pravý význam Písma svatého. S pomocí

svého těžkopádného a skřípajícího kritického aparátu pracně sčítají, kolikrát Ježíš použil to či ono slovo a v jakých různých souvislostech; zaznamenávají čas, osobu a číslo a téměř neuvěřitelné množství dalších drobností, a nakonec vynesou verdikt: zkoumaný úryvek znamená to a to. No, pro to vše je místo při určování co nejpřesnějšího autentického textu nebo podobných věcí, ale když jde o vnímání duchovního významu učení, jako je to Ježíšovo, jsou tito učenci asi ti poslední, na které bych se obrátil. Nevzpomínám si, že bych za celé tři roky na semináři získal jediný vhled, který by mě vedl ke kroku, který jsem učinil v roce 1920, když mi bylo 28 let, a v tu chvíli mám pocit, že začal můj skutečný život. Jejich metody jsou jako metody člověka, který by se pokoušel zachytit světlo do klece nebo ho zvážit na váze. Jsou to moderní znalci Písma, lidé bez fantazie a intuice s vědeckým myšlením, racionalisté, doslovní vykladači, kteří z textu vytlačují doslovný význam, až je suchý a mrtvý. A nevím, zda se spíše směji jejich domýšlivosti, nebo pohrdám jejich metodami. Zdá se, že nikdy neslyšeli odpověď, kterou kdysi dal George Fox, zakladatel Společnosti přátel, anglickému duchovenstvu, když se pokoušelo dokázat citováním Ježíše a proroků, že jeho učení je zcela mylné. Neschopen je již déle snášet, obrátil se nakonec proti nim a v podstatě řekl: „Copak nechápete, že pokud jste sami neprožili to, o čem Ježíš a proroci mluvili, nemůžete pochopit, co ta slova znamenají, i když používáte jejich slova?“[13]

A je to přesně tak. Bez podobné zkušenosti není skutečné porozumění možné. Jakými znaky oslovíte oči hluchého člověka, aby reagoval na symfonii? Jakými slovy zapůsobíte na uši člověka, který se narodil slepý, aby pocítil slávu východu

[13] Viz Thomas Hodgkin – George Fox, Londýn, 1898, s. 71. Srov. s. 85.

slunce? To, co jsme nějakým způsobem neviděli, neslyšeli, neohmatali nebo co nás nezasáhlo, pro nás zůstává prakticky neexistující. Nevstoupilo to do našeho světa – a ani nemůže. Ježíš byl v podstatě mužem, který stoupal na horu. A tu a tam vyšel na nějaké vysoké otevřené místo, odkud se rozprostíral široký výhled a daleký horizont. A když se zastavil, aby se rozhlédl a vše v sobě vstřebal, a všiml si míst, kde by mohly být prameny, nebo průsmyků, kde by mohly být vysekané cesty, učinil pozorování a úvahy. A tato pozorování a úvahy byly jeho učením, a ty útržky z nich, které si náhodou zapamatovali soucitní přihlížející a které se k nám dostaly, tvoří záznam, jaký máme k dispozici. Nyní, pokud chce někdo plně porozumět těmto pozorováním a úvahám, musí sám stát na těch samých vysokých otevřených místech, na kterých stál Ježíš, když mu tato pozorování a úvahy vycházely z úst.

Zkrátka, chcete-li porozumět Ježíši, musíte mít jeho oči, oči zrozené ze zkušenosti podobného řádu, jakým prošel on sám. Bez tohoto vhledu je to beznadějný úkol. S tímto vhledem je to relativně jednoduché. Dokážete vidět, i přes útržkovité a zmatené záznamy, co se Ježíš snažil sdělit. Téměř víte, co se snažil říci; a víte také, co jiného by pro člověka jeho duchovní úrovně bylo nemožné říci. Zmatený a rozhořčený autoritář zvolá: „Pokud nepřijmete celý záznam, musíte ho celý zahodit.“ A pro něj to tak je, protože je slepý. Je jako člověk, který by se bez očí pokusil sbírat zlato z koryta potoka: nedokázal by rozeznat zlatý prach od písku ani nugety od oblázků. Člověk s očima by to však poznal na první pohled. A tak je tomu i s Ježíšovým učením.

Když tedy chci ověřit závěry, k nimž jsem došel na základě svého vhledu a vnitřního důkazu pravosti, který v sobě nesou

určité části záznamů, jsou těmi posledními, na koho bych se měl obrátit s žádostí o jakýkoli významný výklad, právě produkty našich moderních náboženských továren, naši profesionální vykladači a profesionální náboženští činitelé, naši exegeti a duchovní, zákoníci a farizejové. Nejsou dost dětinští. Jejich oči jsou příliš ztvrdlé dotykem mrtvé ruky rozumu a především příliš otupělé dlouhým nahlížením, aniž by následovaly. A jejich zkušenost je příliš omezená, příliš pečlivě udržovaná v úzkosti a povrchnosti ortodoxie a konvencí. Místo toho se obrátím na svobodné duchy bez církevního vyznání ze všech zemí a věků. Podívám se, co o těchto věcech řekl Kabír, Vivekananda, Whitman, Thoreau a Blake; a v neposlední řadě Friedrich Nietzsche.

Nyní se musím pustit do načrtnutí obrysů mé představy o tom, co někdy nazývám „Ježíš Antikrist“. Přistupuji však k tomuto úkolu ne bez váhání. Neboť není člověka, snad kromě Nietzscheho, jemuž bych vděčil tolik; a jelikož Ježíšův vliv začal mnohem dříve, je možné, že byl tím rozhodujícím.

Na Ježíši bylo úžasné to, jak byl plný života. Našel své jádro, podstatu toho, čím byl – Boha v sobě samém; a až do hloubky svých prstů žil v poslušnosti příkazu tohoto svého nejvnitřnějšího já. Věděl, jaké to je, když je dům rozdělený sám proti sobě, ale on už takový nebyl. Věděl, co to znamená být zlomen na kříži rozporuplných záměrů, rozpolcený mezi požadavky citů a požadavky rozumu; ale zemřel, zemřel sám sobě, a vrátil se jako nový a jiný člověk. Vrátil se, aby v sobě oslavil „svatbu nebe a pekla“, smíření, sjednocení a sladění všeho v něm. Stal se nedělitelným celkem. Když jeho duch zpíval, zpíval každý neuron; a když udeřil, bylo to s veškerou vahou a silou v něm, hlavou i srdcem, krví i mozkem.

Celé Ježíšovo odhodlání spočívalo v tom, že chtěl žít, být tím, čím skutečně byl, sladit své vnější já se svým vnitřním, nechat Boha, aby s ním naložil podle své vůle, poslouchat své nejhlubší nutkání, uspokojit svou nejnezcizitelnější a nejneukojitelnější touhu – ať už to člověk popíše jakkoli, vždy jde o totéž. Velkou hnací silou v něm, stejně jako ve všech neporušených životech, bylo žít, naplňovat požadavky nejvnitřnějšího jádra své bytosti, uspokojit něco v sobě samém. Jestliže je to sobecké, pak byl Ježíš vrcholem sobectví. Jestliže je život pro sebe to, že člověk, když nalezl drahocennou perlu, prodá vše, co má, aby ji získal, pak nikdo nikdy nežil pro sebe více než on. Jistěže ze svého života nic nevynechal ani do něj nic nepřidal, aby pomohl ostatním lidem. Možná přizpůsoboval svá slova zkušenostem svých posluchačů, jak to musí činit každý upřímný a vážný člověk, který nemluví proto, aby se předváděl nebo poslouchal sám sebe, ale ve snaze být pochopen a něco sdělit. Ale jeho život, skála, z níž mluvil, v tom nebyl žádný kompromis. Před bohatými i chudými, vysokými i nízkými, kněžími i vyvrženci, před očima, které odpovídaly, i těmi, které se vůbec nerozjasnily nebo se zableskly nenávistí, zůstal sám stejný, skutečný a nezměnitelný jako hora. Nebylo v něm nic z politiky. Byl tím, čím byl. Jeho vzhled, chůze, způsob života i způsob obživy vycházely z nejhlubšího nitra jeho bytosti, a to se nezmění, ani se o to nebude snažit, ani se nebude snažit předstírat, aby se vyhnul následkům. Lidé ho mohli chápat nebo nechápat, mohli ho milovat nebo nenávidět, ale on šel cestou, která mu patřila. Věděl, jaký svět je, a duchovně se cítil mnohem bezpečněji, když ho svět proklínal, než když ho měl rád. Ale nakonec nezáleželo na tom, co si o něm svět myslel. Měl jen jednoho pána. Byl příliš zcela posedlý svou vizí.

Ano, díky svému vidění. Vidět, stále více vidět, nahlížet hlouběji do srdce veškerého života. To znamená jen zopakovat jinými slovy, že jeho prvořadým smyslem bylo žít. Neboť veškerý život, který má smysl a kvalitu, je otázkou vidění. Co vidíš, kolik toho vidíš, v čem dokážeš vidět hodnotu a realitu? A jak vidíš sám sebe, sebe ve vztahu k ostatním lidem a k vesmíru? Na tom závisí všechno. Neboť to, co vidíš, co vidíš plně a jistě, to budeš dělat – musíš to dělat. Nemůžeš si pomoci. Pokud i poté, co k vám přišla nová vize, stále kráčíte cestou světa, je to jen proto, že nevidíte s nepochybnou jasností a bez jakýchkoli pochybností, že svět nemá co nabídnout, co by se s tím dalo srovnat v opravdovosti a hodnotě. Až k vám nakonec takto přijde nová vize, nové vnímání, budete ji následovat, i když to znamená rozloučit se se vším, co máte. „Ten, koho ovládl sen“ – co jiného by měl dělat? Může nastat období zápasu, dokonce dlouhého a hořkého zápasu, zatímco stále zkouší a ujišťuje se, zda mu otec, matka, manželka, dítě, bohatství, moc, vliv, jméno nenabízejí nic, co by pro něj znamenalo více než jeho vize – než být zcela tím, čím skutečně je. Jestliže však nakonec ten Život, který se k němu přibližuje a promlouvá k němu v hodině jeho nejhlubšího ticha, bude pro něj dražší a bližší než cokoli jiného na světě, pak se mu zcela odevzdá. Nebude ho znesvěcovat tím, že by se ho snažil využít. Spíše bude toužit po tom, aby ho on využil, aby mohl být jeho rukama, nohama, očima a jazykem, aby celý jeho život byl jazykem, skrze který on promlouvá. Poklekne před ním s tváří k zemi.

S ním, jako hinduistická žena se svým milovaným a pánem, bude usilovat o poznání velkého sňatku. Svou oddaností se bude neustále snažit spálit každé rozdělení a každý závoj, až

nakonec již nebude žádný strach ani žádný odpor, ale pouze jásavý výkřik: „Jeho vůle je mou vůlí a má vůle je Jeho vůlí," pouze svoboda být zcela ovládán tím, čím skutečně je, zářivá radost, která přichází s mistrovstvím, a smích, na rozdíl od veškerého jiného smíchu, který pak vyvěrá z jeho nejhlubších hlubin.

Být otrokem tohoto života (což samozřejmě znamená být zcela sám sebou, a to je jediná svoboda, na které záleží), konečně vykročit z vězení veškerého strachu a vymanit se ze sevření všech rukou, které by ho chtěly zadržet, a stát na čerstvém vzduchu pod žhnoucím sluncem a jít svou vlastní cestou až do konce, bez ohledu na to, kam ta cesta vede, a bez ohledu na cenu, důsledky či nedostatek důsledků – to bylo nade vše hlavním smyslem jeho existence. A pak, spolu s tím, jako jakýsi vedlejší partner k tomu, se snažil najít alespoň pár dalších, kteří byli schopni vidět a kteří byli také ochotni zaplatit jakoukoli cenu za své vidění, muže, kteří měli v úmyslu jít daleko a vyšplhat vysoko, a za tímto účelem byli připraveni zbavit se všeho a zanechat za sebou vše, co měli. S takovou skupinou, pokud by ji dokázal najít, by se odtrhl od plachého stáda a společně by prošlapali stezku do divočiny tak daleko, jak by jim to síly dovolily. Ale pokud by takovou skupinu nenašel, odtrhl by se a vydal se na cestu sám. Vůbec nebyl reformátorem. Nikdy nemluvil o „rozšiřování" Božího království, ale zavázal se v něm žít tady a teď, i když to bylo tváří v tvář světu, který byl proti němu. Nikdy nesnižoval překážky, aby je mohli překonat ti, kteří měli krátké a vratké nohy. Buď jsi překonal překážky, a to bez cizí pomoci, nebo jsi zůstal pozadu. Cenou bylo vše, co jsi měl, ale musel jsi ji zaplatit v plné výši, jinak jsi nemohl patřit do úzkého kruhu.

„Opustili všechno a šli za ním.“ Jestliže s ním až do konce šlo jen dvanáct, bylo to proto, že nenašel nikoho dalšího. Odborníci se ptají, zda jich bylo vůbec tolik. Ježíš – opakuji – nebyl reformátor, ani netoužil udržet celé stádo slabých oveček v patách. Byl to vizionář, průkopník, osamělý vlk, osamělý orel, osamělý milovník. A ta skupina, jakkoli malá, stačila k vytvoření jakési sebevražedné jednotky, skupiny mužů odhodlaných, i kdyby za to měli zemřít, prorazit zeď, která bránila vnímání Království Božího.

Život, který Ježíš vedl pod vlivem tohoto poslání, měl málo společného s životem, jaký jsme dosud připisovali „Kristu“. Celou tuto ortodoxní teologickou koncepci Ježíšova života jsem musel smést jako odpad. Ať už v manželství nebo mimo něj, Ježíš se narodil v Nazaretu Marii a Josefovi. Zázraky do mého obrazu o něm vůbec nepatří. Jeho smrt nezpůsobila žádnou změnu v žádném Bohu a k takovému účelu nebyla nutná. I v dobách, kdy jsem měl teologického nebo metafyzického Boha, nebylo místo pro žádné „vykoupení krví“. Můj Bůh nebyl žádný Shylock, který požadoval peníze na pultu, než vydal zboží odpuštění. Můj Bůh byl jako slunce. A i když se člověk mohl, kdyby chtěl, odvrátit a kráčet s tváří ve stínu, stačilo se znovu obrátit ke slunci a jeho světlo zaplavilo celé jeho bytí, jako by se nikdy neodvrátil. Ježíšova smrt byla pro mě smrtí mučedníka za vše, pro co žil, konečným svědectvím jeho posledního dechu a poslední kapky krve, že to, co řekl, myslel vážně a stále to myslí vážně: neměl co vzít zpět. Tím, za čím stál, vytvořil mezi sebou a farizeji nepřekonatelnou propast. A farizeové byli v té době těmi morálně nejzávaznějšími lidmi. On však prohlásil, že ani jejich dobrota nestačí. „Pokud vaše spravedlnost nepřevýší spravedlnost

zákoníků a farizejů, v žádném případě nevejdete do Božího království.“ Zrušil jejich vlastní Zákon a popřel jejich autoritu. Celý svět, ve kterém žili a z něhož žili, se pod jeho vlivem otřásl. Buď on, nebo oni. Na stejné Zemi už nebylo místo pro oba. Tak na něj šlápli – a mysleli si, že tím s ním skoncovali. Ale ačkoli se ukázalo, že s ním zdaleka neskončili, krvácející a zlomené tělo, které bylo nakonec uloženo do země, už nikdy nevstalo a nechodilo.

Ale dokud žil, všechno na něm bylo skutečné. Jeho psychika byla skutečná. Nikdo nikdy neměl pocit, že ten boj, kvůli němuž ho „duch vyvedl na poušť“, byl jen formální představení, které odříkával mechanicky jako naučenou roli.[14] Odešel do pouště, jako to udělalo mnoho jiných mužů – protože vnitřní boj v něm byl na chvíli tak intenzivní a zoufalý, že byl zcela neschopný vykonávat běžné životní činnosti. Než mohl pokračovat, musel se rozhodnout v některých věcech. Kdo měl pravdu, on, nebo jeho matka? On, nebo rabíni? On, nebo Mojžíš a proroci, které vždy citovali? Do jaké míry mohl důvěřovat tomuto Hlasu, který k němu promlouval v hlubokém tichu jeho bytí tak zblízka, tak hmatatelně a tak naléhavě? Byl tak odlišný od všeho, co si mysleli, říkali a dělali téměř všichni kolem něj. Kdyby se odvážil vykročit v poslušnosti tomuto Hlasu, co by se s ním stalo? Měl by vůbec dost jídla? Dost na to, aby se udržel v teple? Co by se stalo s celou fyzickou stránkou jeho existence? Nebo jak by mohl vůbec očekávat, že ho mnoho lidí pochopí a půjde s ním? A pokud by nešli, jak by mohl přinést

[14] S výjimkou P. D. Ouspenského. Viz jeho kniha „New Model of the Universe“ (Knopf, 1934), str. 27–28. Jeho knihy na mě celkově zapůsobily jako hluboce pronikavé a poučné, avšak myšlenka, kterou zde vyjadřuje – že Ježíšův život (spolu s životy jeho učedníků) byl rolí v záměrně naplánovaném dramatu – mi připadá naprosto fantastická a otupující.

úlevu lidem, které miloval, kteří dřeli v otroctví farizejů nebo kteří byli zlomeni pod patou římského pána? K čemu by mu bylo držet se kurzu, který by ho připravil o jeho následovníky? A kdyby se vydal cestou, která by přinesla plnější život jen několika vyvoleným, především jemu samotnému, co by to bylo jiného než uspokojení vlastních tužeb?

Neměl by se inspirovat reformátory, kteří se drželi střední cesty, radili ke kompromisu a dosáhli okamžitého a hmatatelného zlepšení poměrů? Nebo snad pravda leží na straně apoštolů meče?

Do jaké míry mohl důvěřovat tomuto vnitřnímu hlasu? Ten už prokázal, že umí být přísný. Nebylo snad nic, co by mu mohl přikázat a čemu by se neměl podřídit? Co kdyby mu přikázal skočit z vrcholu chrámu nebo chodit nahý – jako ptáci. Nebylo tu žádné místo, kde by zdravý rozum mohl stanovit hranici a říci: „Až sem, ale dál už ne?“ Musí být naprosto jako dítě před otcem, jako voják pod rozkazy nebo jako otrok před pánem? Nyní, když k němu tento Hlas přišel, spočíval celý zákon jeho života v poslušnosti vůči němu?

Co to vlastně bylo? Odkud to přišlo? Byl to Život? Bylo to právě v tom, kde se k němu Život – vše, co skutečně představovalo Život, ať už pro něj, nebo pro kohokoli jiného – přiblížil a dotkl se ho nejbezprostředněji a nejotevřeněji, a snažil se skrze něj oslovit srdce ostatních lidí? Bylo možné, že to nakonec bylo, jak mu řekli kněží, jen jeho vlastní strach a sobectví v přestrojení – trik, jak uniknout zápasu s odporným zlem kolem něj, prostředek, jak se odlišit od davu a od zavedené autority, upoutat na sebe pozornost a vymanit se z obyčejnosti, která mu ve skutečnosti náležela, do pozice vůdce – jakéhosi? Bylo to něco, co měl milovat, nebo nenávidět, k čemu se měl

vrhnout na kolena, nebo co měl pošlapat? Kde byla pravda? Jak si mohl být jistý?

Ten vnitřní hlas, ten vnitřní pocit nutnosti, ta přísná ruka, kterou nemohl setřást ze svých ramen – jak to měl ověřit? Nemohl to vidět očima, slyšet ušima ani se toho dotknout rukama, ani to nemohl dokázat rozumem. A přece se mu to nějak zdálo reálnější než vše, o čem se mohl přesvědčit svými smysly nebo k čemu mohl najít racionální důkaz – ano, jakkoli to mohlo vypadat neuvěřitelně, bližší dokonce než jeho vlastní matka a dražší, a (ještě neuvěřitelnější) jeho závazek vůči tomu hlubší než jeho závazek vůči ní. Zlomilo by jí to srdce. Každý krok, který mu tento strašný Hlas tak nemilosrdně ukazoval, by musel být učiněn na úkor jejích zlomených nadějí a snů o něm. To by proti němu poštvalo celou jeho rodinu. Jeho skutečnými nepřáteli, a to těmi nejhoršími, by byli „ti z jeho vlastní domácnosti“. Zbláznil se snad? Kdo vlastně byl? Za koho se považoval, že si na okamžik představil, že by mohl být vyvolen pro takový život, jaký se mu někdy vynořoval z představ, když se nechal unést pohledem do budoucnosti? Vždyť nebyl snad jen synem vesnického tesaře, který neprošel ani výcvikem vesnického rabína? Nebylo by pro něj lepší usadit se a věnovat se praktickému životu jako jeho otec, nebo se stát učitelem, či v každém případě žít život, který by měl nějaký smysl pro lidi, mezi nimiž vyrostl, místo aby se vydal cestou, která by všechny ostatní nechala daleko za sebou a obrátila proti němu právě ty kněží, k nimž od dětství choval úctu? A možná by to nakonec bylo všechno k ničemu, všechno jen honba za přeludem?

Tak se jeho mysl a duše točily dokola kolem mučivé zdi pochybností a otázek, které ho obklopovaly, odrážely se sem a tam po kruhu od jednoho otráveného hrotu kopí k druhému – až

se mu zamotala hlava a jeho mučená duše omdlela. Ale přesto se nevzdal, ani si nekoupil klid tím, že by se poddal nějakému polobohu.

Až nakonec nastalo to, co se stává vždy, pokud je člověk dost silný na to, aby se udržel pohromadě, zatímco zuří bitva, pokud dokáže ze sebe samého učinit podložku, na níž se soupeřící vnitřní síly vybojují až do konce. Nastane náhlé ticho a v tom tichu člověk uvidí, že odpověď spočívá v tom, že žádná odpověď neexistuje. Ježíš si náhle uvědomí, že neexistuje způsob, jak dokázat, že by se nemýlil. Je si jistý – protože si je jistý, a tím to končí. Pokusit se tu Hlas vyzkoušet by znamenalo o něm pochybovat a nakonec o něj přijít. Poslušnost vůči němu musí vycházet z nepodloženého instinktivního uznání jeho nejvyšší reality a autority. Poslušnost vůči němu musí zůstat čistým riskem víry, možná sázkou až do samého konce, a přesto jediným a konečným důkazem, že je člověk skutečně připraven žít ve světě, z něhož ten Hlas vzešel.[15]

A tak je bitva od samého počátku vyhrána a Ježíš se zavazuje jít kamkoli mu ten Hlas přikáže. A celkově ho provází velmi působivá vytrvalost a jistota. Skutečně „mluví s autoritou a ne jako profesionální kazatelé“. A přece musely být chvíle, kdy se mu do srdce znovu vkradla pochybnost, takže takzvané Pokušení lze brát jako symbol nebo jako příklad toho druhu zápasu, který na něj více než jednou zaútočil po zuby ozbrojen a bojoval, aby ho srazil na kolena. A zdá se, že jistá míra pochybností ho provázela až do konce. Getsemane byla možná

[15] Podrobné a pečlivě formulované rady ohledně toho, jak se dnes za podobných okolností vyvarovat omylů při naslouchání svému vnitřnímu hlasu, najdete v mé druhé kapitole o mystické zkušenosti, viz níže.

jeho poslední hodinou, pokud to tedy nebylo tehdy, když volal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

A neměl snad důvod takhle naříkat? Vždyť vsadil přece vše na svou víru, že Hlas, jenž v něm promlouval, byl Hlasem Božím, a že to, co se nakonec bude počítat nejvíc – i pro dobro lidstva –, spočívalo v tom, že prostě nechá svého Boha, ať s ním naloží, jak se mu zlíbí. A k čemu to všechno nakonec vedlo? Kvůli svému Bohu zlomil srdce své matce, obětoval své přátele, odcizil si své stoupence, stal se psancem a nyní umíral smrtí zločince. Čeho dosáhl? Nezůstala po něm žádná kniha, která by uchovala jeho učení naživu po jeho smrti; a nic nebylo zorganizováno – nebyl tam ani jeden člověk, který by stál po jeho boku, když tam visel a umíral na kříži. Neměl snad důvod volat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Toto, ať už je to cokoli jiného, je přinejmenším skutečné. Musel zjistit, kým je a čím je, a co má dělat, a získat sílu, aby vydržel na své cestě, přesně stejným způsobem jako vy, já nebo kdokoli jiný. Začínal bez jakékoli výhody nebo nevýhody – rozhodně bez žádné ve svůj prospěch, ačkoli, pokud byl nemanželský, musel bojovat s jednou proti sobě.

Jaký je však ten člověk, kterého za vším tímto bojem spatřujeme? Jaký je charakter Ježíše, jak ho známe z Matouše, Marka a Lukáše, ve srovnání s poněkud feminním charakterem, který je připisován „Kristu“ a který je poměrně dobře zachycen v Janově evangeliu?

Zde Ježíš není bez hříchu a dokonalý. Ačkoli se tato slova vlastně zdají být použitelná sotva na cokoli živého, ledaže na nějakou umělou abstrakci mysli. Možná právě něco takového

Ježíš pociťoval, když odpovídal muži, jenž svou otázku uvodil slovy: „Dobrý Mistře.“ Cítím tu netrpělivost, která Ježíše téměř přiměla muže přerušit a zvolat: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, kromě jediného, totiž Bůh.“ A kdyby mu Ježíš takto neodpověděl, neměl bych pro něj žádné využití. Neboť pro veškerý skutečně duchovní život, pro veškerý život, který má smysl, je naprosto nezbytné, aby naše touha přesahovala naše schopnosti. Dokud v nás existuje jakákoli touha, vždy cítíme, že zaostáváme; vždy nakonec máme pocit, že jsme – abychom použili další z Ježíšových frází – „neužiteční služebníci“. Nikdy nenamalujeme obraz tak, jak jsme ho viděli, ani nezazpíváme píseň tak, jak jsme ji slyšeli, ani neuděláme věc přesně tak, jak nám bylo přikázáno. Proto jsme vždy nespokojeni sami se sebou a stále se snažíme dosáhnout více. Pokud se měříme podle vlastních měřítek (a to je jediný způsob, jak by měl být kdokoli měřen), nikdy se nemůžeme cítit ctnostní. Nikdy nechceme slyšet, jak nás někdo nazývá „dobrými“, protože v hloubi srdce víme lépe než kdokoli jiný, že dobří nejsme. A měli bychom se před sebou sami hrůzou zděsit, kdybychom se někdy dostali do situace, kdy bychom se považovali za dobré. Je to totiž právě známka duchovní smrti. „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní,“ ale mrtvý je každý, kdo se spokojil.[16] Ať už vylezeme jakkoli vysoko, není místo, kde bychom se odvážili postavit stany a zvolat: „Teď jsme vylezli dost vysoko. Usadíme se

[16] Toto bylo napsáno v roce 1939. V roce 1951 jsem však doplnil následující poznámku: Od roku 1939 jsem se naučil, že bez ohledu na to, jak zásadní může být duchovní hlad pro to, aby člověk našel svou vlastní pravou cestu a vydal se po ní, tato cesta jistě vede k bodu, kde může docházet k jeho dalšímu pokroku bez námahy a boje – jakoby zatímco zůstává doma, v klidu a míru, a bez stínu pochybnosti o výsledku. Člověk se rozvíjí stejně jistě a tiše jako strom. Dochází k růstu. A ačkoli mohou nastat situace, kdy se na čas opět objeví boj, vnitřní růst člověka, který se stal celistvým, je z větší části v hlubokém klidu.

tady.“ Jakmile přestaneme dosahovat, začneme umírat. Vpřed nebo vzad: nikdy nestojíme na místě. Stejně jako při růstu stromu, život v nás tlačí vpřed, nebo slábne. To, čeho jsme dosáhli, si můžeme udržet jen tím, že to ještě vylepšíme. Dejte si proto pozor, abyste se ani na okamžik nepovažovali za dobré. Neboť

> „Být pouze dobrý znamená být Bohem, nebo jinak – farizejem.“

V každém případě je zcela zřejmé, že Ježíš sám nedodržoval to, co kázal. Jedno učil, a jiné dělal. Říkal: „Nikdy se nezlobte“, „Neodporujte zlu“, „Nikoho neodsuzujte“, „Milujte své nepřátele“, ale když vyhnal směnárníky z chrámu (Marek 11: 15-16) a zkritizoval farizeje (Matouš 25), musela být jeho celá přítomnost jako ohnivý bič. Líbí se mi to – ten obraz celé té bandy pyšných a mocných mužů, jak se krčí před tou osamělou postavou s duší plnou ohně a očima jako blesky. Přesto to bylo porušení jeho učení. Je to velkolepé: možná si toho cením víc než jakéhokoli záznamu o důslednosti, neboť je to důkaz, že byl živý, že byl skutečný, že byl člověk. A to je, po všech těch výmyslech, které se kolem Ježíše utkali, velmi důležité. Přesto se zdá být nepochybné, že to bylo porušení jeho vlastních standardů, které si sám stanovil.

A podle všech běžných měřítek jakékoli doby či země, může snad být pochyb o tom, že Ježíš byl zlý člověk? Zeptejte se farizejů, kteří byli „dobří“ lidé! Neopustil snad své rodiče (Marek 3:31–35) a nebyl zodpovědný za to, že jiní lidé opustili dokonce i své ženy a děti (Marek 10:29)? Nestal se snad bezdomovcem bez haléře (Lukáš 10:1-8; 22:35), který žil z darů lidí, aniž by za to vykonával nějakou práci, ale pouze je podněcoval k nespokojenosti a vzpouře proti zavedené autoritě

(Lukáš 19:48; 23:5)? Nechránil snad ženu přistiženou při cizoložství[17] a tím neobcházel Boží morální zákon? Nehlásal snad, že „sobota byla učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu“ (Marek 2:27 a paralely v ostatních evangeliích), a tím nedal člověku větší důležitost než „Božím nařízením“? Nestavil se nad Šalomouna a nad chrám a nezašel dokonce tak daleko, že řekl: „Mojžíš a proroci vás učili oko za oko a mnoho jiných věcí, ale já vás učím pravý opak“ (Matouš 5:21–22, 27–28, 33–34, 38–39, 43–44)? Měli pocit, že tento muž je samotným ztělesněním zla. Podkopával základy veškeré morálky, práva i pořádku a namísto poslušnosti a závislosti na Bohu prosazoval bezostyšný egoismus. Musel být nějak odstraněn, jinak by bylo vše ztraceno. „Tehdy odešli farizejové a radili se, jak by ho mohli zahubit“ (Matouš 12:14, Marek 3:6).[18]

A co třeba představa Ježíše jako ztělesnění lásky, samé lásky? Byl opravdu tak něžný? Ano, dokázal být něžný. „Ani vrabec nespadne na zem...“ (Mt 10,29); a „Když uviděl zástupy, byl jimi pohnut soucitem, neboť byli vyčerpaní a rozptýlení jako ovce bez pastýře“ (Mat. 9:36); a „Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, a vy jste nechtěli“ (Mat. 23:37).

A přece, upřímně řečeno, nevím, zda si mám myslet, že byl Ježíš spíše něžný, nebo spíše hrozivý. U Ježíše neexistoval žádný střední proud. Nemohli jste být vlažní nebo lhostejní.

[17] Toto vyčnívá jako zrnko reality zasazené do toho nejneskutečnějšího Janova evangelia. Viz Jan 8:3–11.

[18] Čtenář najde podobné pojetí Ježíšovy nekonformity u Williama Blakea, viz citované dílo, s. 136, 142, 202.

Buď jste ho milovali, nebo nenáviděli; museli jste jít s ním, nebo si přát, aby byl mrtvý, a možná se ho pokusit zabít.

Dnes už to vůbec nic neznamená, být Ježíšovým následovníkem. Takzvaný křesťanský život a církev, která je považována přinejmenším za předvoj Božího království, jsou vnímány jako něco, co se velmi pohodlně vejde do života tohoto světa. Považuje se za samozřejmé, že člověk může patřit k Ježíšovým následovníkům a přitom být vojákem, bankéřem, dosáhnout „úspěchu“ nebo být oblíbený ve společenských či politických kruzích. Ale u Ježíše tomu tak nebylo. On a svět se ocitli v přímém střetu. Svět se musí změnit, radikálně, drasticky. A on měl v úmyslu tuto otázku urychlit. „Přišel jsem uvrhnout oheň na zemi, a jak bych si přál, aby už vzplanul! ... Myslíte si, že jsem přišel přinést na zemi mír? Ne mír, pravím vám, ale rozkol! Neboť od nynějška, budou-li v jednom domě pět lidí, budou rozděleni tři proti dvěma a dva proti třem“ (Lukáš 12:49-52).

A ta nejstrašnější slova o rodinných vztazích, jaká kdy vyšla z lidských úst, zazněla z úst Ježíše. Záměrně a jednoznačně zavrhl pokrevní příbuznost jako základ společenství. Jeho matkou neměla být ta, která ho porodila, ani jeho bratry a sestrami ti, s nimiž vyrůstal, ale spíše ti, kteří měli oči, uši a sílu vstoupit a žít ve světě, v němž žil on – vnitřně (Marek 3:33-35). V davu se zvedla jedna žena, která ho a jeho matku obdivovala, a zvolala: „Blahoslavené lůno, které tě porodilo, a prsa, která tě kojila,“ ale on ji téměř zastavil, aby jí odpověděl s takovou zdánlivou bezcitností: „Spíše blahoslavení jsou ti, kteří slyší slovo Boží a zachovávají ho.“ Fyzické příbuzenství není nic, duchovní jednota je vše. Těmito slovy se zcela a navždy odřízl od své rodiny. Tato trhlina nebyla nikdy

zacelena. Marie nebyla u kříže. Dojemná scéna, v níž Ježíš svěřuje svou matku jednomu ze svých učedníků, se nachází pouze u Jana. K tomu nedošlo. Všechny důkazy v synoptických evangeliích ukazují opačným směrem.

A stejně přísný byl i v otázce rodinné loajality. „Nepřáteli člověka budou ti z jeho vlastní rodiny.“ Jsou to jeho nejhorší nepřátelé, protože něžnost jeho vztahů s nimi z nich činí ty poslední, do jejichž srdcí může vrazit meč své integrity. Jakékoli jiné utrpení snese lépe než to, že jim způsobuje utrpení. Přesto je způsobení takového utrpení téměř nevyhnutelné a neoddiskutovatelné, kdykoli se mladý člověk rozhodne osvobodit Boha v sobě. Rodiče totiž mají naděje a sny o konvenčním úspěchu. Vymáhají splnění povinností potomka. A když se člověk pokusí osvobodit se ze všech pout, která by ho svazovala, aby byl svázán pouze se svým Bohem, jeho matka ho obejme kolem krku a bude ho prosit; a často tak učiní i zbytek rodiny. A obklopí ho něčím, co svazuje více než jejich paže, jako ocelovými obručemi. A obvykle se člověk nedokáže z těchto sítí vymanit, ani odolat apelům na své city. Aby ušetřil bolest, dělá kompromisy, souhlasí, že bude následovat Hlas jen do té míry, do jaké to může udělat, aniž by způsobil bolest, aniž by způsobil přílišnou bolest. Ale poslechněte si nemilosrdného Ježíše! „Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce i matku, svou ženu i své děti... ten nemůže být mým učedníkem“ (Lukáš 14:26). Samozřejmě to neznamená, že by si přál, aby se ve světě rozmohla nenávist: o tom svědčí jeho slova „nesuďte“, „milujte své nepřátele“ a „vždy všem odpouštějte“. Ale „nikdo nemůže sloužit dvěma pánům“. Láska k rodině a láska k vlastnímu Životu nemohou být rovnocenné. Jedna musí ustoupit druhé. Abychom byli věrní svému nejvnitřnějšímu já,

musíme být ochotni opustit vše. Ježíšova „tvrdá slova“ byla v pravém slova smyslu mečem (viz Matouš 10:34), kterým se pokusil osvobodit lidi od všech pout, která je pevně svazovala s falešností a smrtí. V podstatě řekl: „Pokud povstaneš v poslušnosti Hlasu ve svém nitru a začneš se zbavovat všeho, abys byl svobodný a mohl stoupat vysoko, a tvoji blízcí se k tobě přiblíží a položí na tebe prosící ruce, aby tě zadrželi, pak – tak jemně, trpělivě a s porozuměním, jak jen dokážeš, odtáhni jejich prsty. Ale pokud jim znovu a znovu uvolníš sevření, jen aby se tě ještě zoufaleji chytili, pak – odřízni je. Ať tě nic nedrží.“

Stejně přísný byl i ve svých požadavcích, pokud šlo o hmotné věci. „Kdokoli z vás se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“ (Lukáš 14:33). On sám byl chudý tulák bez majetku. Lišky měly doupata a ptáci hnízda, ale on neměl kde složit hlavu (Mat. 8:20). Trávil svůj čas a sám sebe putováním z místa na místo, hledaje lidi, kteří měli oči k vidění a uši k slyšení, a jedl a spal v domech, které mu byly otevřeny, nebo spal na polích (Lukáš 10: 1-8; Mat. 10:5–14). Nebyl to, to je jisté, život pro všechny, nebyl to život určený pro všechny, ani pro mnoho lidí (a to je třeba říci velmi jasně a důrazně), ale všichni ti, kdo patřili do vnitřního kruhu, šli stejně daleko jako sám Ježíš. Znamenalo to úplný rozchod se světským způsobem života a obživy. Takový rozchod sám o sobě nestačil k tomu, aby si člověk zajistil místo v tomto vnitřním kruhu, ale bez něj nebylo možné do něj vstoupit.

U Ježíše šlo o všechno, nebo nic. Nikdy se nesnížil k tomu, aby si získal posluchače nebo si udržel stoupence. Strom, který nepřinášel dobré ovoce, nebyl k ničemu jinému než k tomu, aby byl poražen. Člověk, který neviděl nebo nechtěl vidět a který

nedokázal nebo nechtěl činit to, co viděl, byl z jeho pohledu k ničemu, překážkou na jeho cestě. Kdo nebyl s ním, byl proti němu. Nevím, zda byl spíše milosrdný, nebo nemilosrdný.

Ale nebyl alespoň pokorný? Láska a pokora jsou snad samotným jádrem ortodoxního pojetí Ježíše. Beránek v náručí a tvář ženy – jemné, zaoblené rysy, oči jako srnčí, s povislými víčky. Takový člověk by byl naprosto neschopný kdykoli vzplanout. Nezapomínám, že Ježíš údajně řekl: „Blaze těm, kdo jsou pokorní, neboť oni zdědí Zemi“ (Mt 5,5). Je však možné, že Ježíš tato slova nikdy neřekl (nacházejí se pouze v jednom evangeliu), a v každém případě nevím, zda řecké slovo přeložené jako „pokorní“ znamenalo tehdy to, co slovo „pokorní“ znamená pro nás, ani zda toto řecké slovo bylo adekvátním překladem aramejského slova, které Ježíš skutečně použil.[19] Ale slovo „pokorný“ mi zní až příliš podobně jako „slabý“, než aby se mi líbilo.

Vím však, že Ježíš prý také řekl: „Králové národů nad nimi panují a ti, kdo nad nimi vládnou, jsou nazýváni dobrodinci. Vy však takoví nebudete; ale kdo je mezi vámi největší, ať se stane jako nejmladší, a kdo je vůdcem, ať se stane jako ten, kdo slouží… Kdo je totiž větší: ten, kdo sedí u stolu, nebo ten, kdo obsluhuje? Ale já jsem mezi vámi jako ten, kdo slouží“ (Lukáš 22:25-27. Srov. Marek 10:42-45; Matouš 20:25-28). Tato pasáž mě však neznepokojuje. Koneckonců nebyla určena světu, všem lidem, ale Ježíšovu nejbližšímu okruhu, aby je vedla v

[19] Je třeba poznamenat, že Luther tento výraz přeložil jako „die Sanftmutigen“ – „ti, kdo mají laskavé srdce“, „ti, kdo jsou něžní“. Gerald Heard mu dává význam „vycvičení“, ačkoli se mi po nahlédnutí do řeckého slovníku zdá, že tento výklad stojí na velmi chabém, pokud vůbec nějakém, základě. Viz Gerald Heard – Training For The Life Of The Spirit, Harper, 1941, s. 6.

jejich vzájemných vztazích: „mezi vámi“ to má být tak a tak. Je třeba si dobře uvědomit, že tento úryvek nemá žádný vliv na to, jak člověk hodnotí sám sebe, na jeho pocit vlastní hodnoty, ale pouze na jeho postavení ve vztahu k ostatním. A tito „ostatní“ nebyli v žádném případě všichni. Ježíšovy poznámky byly adresovány konkrétně malé skupině blízkých přátel a spolupracovníků ve společné věci, v níž bylo velmi důležité, aby jejich jednota nebyla narušena soupeřením o první místo. Ať se každý ztotožní s touto věcí natolik, že pokud tam může mít největší váhu, rád zaujme místo na samém konci skupiny. Ale toto – dovolte mi to zopakovat a zdůraznit – je něco zcela jiného než pokora dvacet čtyři hodin denně. Nejednalo se o učení určené k všeobecnému uplatnění. Neznamenalo to, že by se člověk měl podřizovat komukoli a všem. Vztahovalo se to na vztahy uvnitř úzkého kruhu. „Mezi vámi“ nebude žádné usilování o postavení.

Možná si někteří z mých čtenářů budou myslet, že tento výklad není vůči záměru pasáže příliš spravedlivý. Ale pokud ano, pokud se bude trvat na tom, že Ježíš skutečně byl tím, co se většině lidí vybaví při slově „pokorný“, musím přiznat svou naprostou neschopnost sladit takovou představu s převládajícím tónem a směřováním jeho života jako celku. Co je totiž pokora?

Podle New Standard Dictionary (1930) znamená „pokorný“ „mít nebo vyjadřovat pocit méněcennosti, závislosti, nehodnosti nebo nezaslouženosti ve srovnání s ostatními nebo s normou božského zákona; mírný; poddajný...“ Webster’s New International Dictionary (1930) dodává: „skromné hodnocení vlastní hodnoty.“

To nějak nezní jako Ježíš. Stejně jako u všech těch, kteří žijí naplno, se nezaměřoval především na to, co si o něm myslí

svět, ale na hlas Boha v sobě samém. K tomuto hlasu se vždy snažil být vnímavý, otevřený, naslouchající, bez sebemenšího odporu, poslušný jako dítě vůči otci nebo otrok vůči pánovi. Předtím skutečně vždy pociťoval svou nehodnost, neboť vždy zaostával. Ale to, co svět vnímal, byla tvrdá hrana a neúprosné světlo jeho poslušnosti tomuto vnitřnímu příkazu. „Ještě nejsi pro mě dost pokorný. Pokora má nejtvrdší kůži," řekl Ten v Nietzscheho Zarathustrovi, který „k němu promlouval beze slov".[20] A když se dostatečně pokořil před Bohem v sobě samém, vyšel ven, aby popřel Mojžíše a proroky (Mt 5,21–48), svrhl celý etický a náboženský systém farizejů a nahradil jej svým vlastním učením. A z jaké moci tyto věci říká a činí? Odpověď, která je implicitně obsažena v jeho samotném vystupování, zní: „Tak mi praví Bůh!" Nežije z druhé ruky. Nespoléhá se na zkušenosti jiných lidí. Je si jistý ne na základě slov někoho jiného, ale na základě svého vlastního vidění. Jeho Bůh je Bohem živých a je v něm stejně živý, jako kdy byl v Mojžíšovi nebo Izaiášovi, a je třeba ho více poslouchat v něm samém, protože tam si je jím jistější a protože tam mluví v užším vztahu k situacím, které má skutečně před sebou. Kdyby byl před svým Bohem méně pokorný, omezil by svá tvrzení slovy „myslím si" nebo by citoval nějakou autoritu. Ale právě tehdy, když byl před svým Bohem ničím, když byl jím posedlý a stal se s ním jedním, zvolal: „Tak mi řekl Bůh" a prohlásil se za „Syna člověka", „pána i sabatu" (Marek 2:28).[21]

---

[20] Thus Spake Zarathustra, kapitola XLIV, „The Stillest Hour."

[21] Podle významného německého badatele Adolfa Harnacka (Lehrbuch der Dogmengeschichte, anglický překlad 3. vydání, Londýn, 1894–1898) není v aramejštině (jazyce, kterým Ježíš mluvil) možné rozlišovat mezi „synem člověka" a „člověkem". Takže když si Ježíš osvojil jméno, které jsme přeložili jako „Syn člověka", nazýval se pouze „člověkem", „jedním z lidí", s jediným záměrem

„Byl Ježíš pokorný? Nebo snad
prokázal nějakou pokoru? ...
Kdyby byl Antikristem, podlézavým Ježíšem,
udělal by cokoli, aby se nám zavděčil –
plížil by se do synagog
a nezacházel by se staršími a kněžími jako se psy,
ale pokorný jako beránek či osel
by se sám podřídil Kaifášovi.
Bůh nechce, aby se člověk pokořil:
to je trik starodávného skřítka.
Toto je cesta, kterou Ježíš prošel:
pokorný před Bohem, pyšný před lidmi,
proklínající vládce před lidem
až na nejvyšší věž chrámu;
a když se pokořil před Bohem,
pak sestoupila krutá metla.
‚Jestliže se pokoříš, pokoříš i mě;
i ty budeš přebývat ve věčnosti.‘“[22]

---

prohlásit, že je ztělesněním toho, čím člověk skutečně je, archetypálního člověka, nebo dokonce toho, co Nietzsche myslel pojmem „nadčlověk“, tedy realizací skrytých potenciálů v lidské bytosti. A proto možná netvrdil, že on je „pánem sabatu“, ale že jím je člověk, tj. že člověk je důležitější než jeho instituce.

[22] Z díla „The Everlasting Gospel“ od Williama Blakea, op. cit., str. 136–138. O pokoře Blake dále řekl: „Pokora je pouhá pochybnost, která zastíní i Slunce a Měsíc.“ A bezprostředně předcházející verš zní: „v pochybnosti, která je vnitřním rozporem.“ Op. cit., s. 138.

Nyní bych se rád obrátil k Ježíšovu učení, abychom zjistili, zda se nám podaří proniknout k jádru jeho chápání života.

Podstata Ježíšova učení spočívá v tom, co říká o „Božím království“. Jeho posluchači těmto slovům příliš nerozuměli; možná jim nerozumíme ani dnes, a možná jim rozumějí nejméně právě ti, kdo se pasují do role profesionálních vykladačů jejich významu.

Boží království bylo především otázkou vidění. Bylo to především otázkou toho, jak vše vypadalo (člověk sám, jeho bližní a celý stvořený svět), když se na to díval očima své vlastní celistvosti, která byla soustředěna v tom, co Ježíš nazýval „mým Otcem“.

Byl to radikálně odlišný způsob vidění od toho, jak viděli téměř všichni lidé ve světě kolem něj. Světy významu, hodnoty, krásy a pravdy, které se mu tím otevřely, byly pro ty, kteří to postrádali, stejně uzavřené jako je sláva východu slunce pro člověka, který se narodil slepý. Jelikož se touto celou otázkou budu podrobněji zabývat v kapitolách 5, 6 a 7, omezím se zde na to, co je podstatné pro to, co chci říci o Ježíšově učení.

Ačkoli nemohu přijmout tezi o „kosmickém vědomí“ z Buckeho díla v plném rozsahu[23], domnívám se, že měl naprostou pravdu a přispěl velmi významným způsobem tím, když prohlásil, že zásadním rysem zkušeností velkých proroků bylo to, že disponovali zcela odlišným řádem vědomí. Jednalo se o úroveň nebo druh vědomí, který je povznesl stejně vysoko nad ty, kteří měli pouze sebevědomí, jímž se dnes vyznačuje

[23] Richard M. Bucke – Cosmic Consciousness, Dutton, 4. vydání, 1923. Pronikavou kritiku lze najít v díle P. D. Ouspenského – Tertium Organum, Knopf, 1922, s. 310 a násl., zejména s. 325 a násl.

člověk, jako jsou ti, kdo mají sebevědomí, nad prostým vědomím zvířete. Ježíš měl oči a uši, které většině lidí chyběly. Proto vždy hledal ty, kteří měli „oči k vidění“ a „uši k slyšení“, aby tak mohli vstoupit do světa, v němž skutečně žil. Měl, jakoby, vnitřní oči a uši, které jim chyběly, větší citlivost, novou schopnost vnímání, šestý smysl. Bez této větší citlivosti byli stejně neúprosně vyloučeni z jeho pohledu a zkušenosti, jako je zvíře vyloučeno z myšlenek, záměrů a tužeb člověka. Nedokázali z toho vyvodit o nic víc, než dokáže kráva z Beethovenovy symfonie nebo pes ze západu slunce. „Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší.“ Možná slyší ty samé zvuky a vidí ty samé řádky, ale ani zvuky, ani řádky pro ně nemají žádný význam, rozhodně ne ten význam, jaký mají pro člověka s touto zvláštní schopností. Bylo proto naléhavé, aby našel lidi, kteří by viděli a slyšeli. Bez takového porozumění může být člověk uprostřed lidí stejně osamělý jako člověk odříznutý uprostřed polární pustiny a pociťovat svou izolaci ještě zoufaleji. Taková osamělost může člověka dohnat k šílenství, jak se to stalo Nietzschemu. Navíc bylo třeba vykonat mnoho naléhavých úkolů, které mohli splnit pouze lidé sdílející stejnou vizi a stejný cíl. A tak na stránkách evangelií sledujeme Ježíše, jak hledá své bližní, snaží se najít ty, kteří mají oči pro to, co on vidí. Ale co to vlastně viděl?

To, co odlišuje jeho druh vědomí, je celistvost. Charakteristickým rysem obvyklého sebevědomí, které je znakem člověka, je rozdělení.

Obyčejný člověk je oddělen od zbytku vesmíru. Je schopen obrátit svůj pohled dovnitř k sobě samému (což zvířata většinou nedokážou), a když tak učiní, zdá se, že vnímá sám sebe odděleně od všech ostatních lidí i věcí. Mezi ním a

zbytkem stvoření je propast. Ani ve své nejhlubší a nejintimnější lásce se nikdy nestane zcela tou druhou osobou. Pro citlivé duše má tato nevyhnutelná osamělost uprostřed vesmíru, který vzdoruje našim nejusilovnějším snahám překonat jeho podivnou odlišnost a splynout s ním, často účinek noční můry. Člověk v ní zůstával vystrašený a cítil, že se před ní musí uzavřít.

Navíc tento druh vědomí vedl většinu lidí k tomu, že se na sebe dívali jako na věc prvořadého a nejvyššího významu. Každý sám za sebe a k čertu s ostatními. Moje ústa, moje záda, moje rodina, moje půda, moje podnikání, moje jméno, můj vliv – to je to, o co se každý člověk stará a snaží se to získat a udržet, nebo zajistit a užívat si to, bez ohledu na odpovídající, ale protichůdné zájmy druhého člověka. A tato sebestřednost bezpochyby přispěla více než cokoli jiného k oslabení a zničení té solidarity, na níž musí každá lidská společnost záviset, a to nejen pro své přežití, ale také pro realizaci svých nejvyšších kulturních potenciálů.

Takovýto sobecký člověk je však odloučen nejen od světa kolem sebe, ale i ve svém nitru. Není schopen mít jediného Boha, neboť má stovky tužeb a každá z nich směřuje jiným směrem. Každá z nich je potenciálním rivalem jeho Boha. A kdykoli promluví ta touha, která představuje sjednocující jádro jeho bytí a má potenciál stát se jeho Bohem, naráží na odpor velkého počtu jeho ostatních tužeb, vzpurných sil v jeho povaze, které chtějí směřovat úplně jiným směrem, a které mohou trucovat, nebo ho tahat za paty, když se snaží utéct, nebo se mu zachytit za paži právě ve chvíli, kdy potřebuje vytasit meč, nebo se na něj vrhnout všechny najednou jako spousta fúrií právě ve chvíli, kdy se snaží uklidnit v tichu dostatečně

hlubokém, aby mu umožnilo slyšet svého Boha. Výsledkem je, že si není schopen být jistý, co mu jeho Bůh říká, a přemáhá ho veškerý strach malého dítěte ztraceného v noci v hustém lese. Nebo neuposlechne svého Boha a trápí ho pocit, že porušil své nejhlubší já, pocit hříchu a viny. V důsledku toho má sklon vnímat sám sebe jako krvavé bojiště, kde na jedné straně bojuje jeho tělo a na druhé jeho touhy. Tak se dostává do stavu, kdy se bojí a pohrdá svým tělem, s jeho hladem po jídle a potřebou sexu, a brání se mu a nazývá ho zlým, a snaží se ho bičovat do poslušnosti svému duchu, který nazývá dobrým. A toto rozpolcení v něm samém se odráží v jeho pohledu na vesmír a prostupuje jím v plné míře. Roztržka v jeho nitru se rozšiřuje v představách o nebi a pekle, o Bohu a ďáblovi. A člověk se ocitá jako oběť na mučidle, které je ve skutečnosti vytvořeno jeho vlastními mylnými představami, a je rozčtvrcován silami, které sám stvořil. Celý svůj život prchá před tím, čeho se bojí, a snaží se přijmout to, co miluje – ale nikdy zcela neunikne tomu prvnímu ani nedohoní to druhé. Všechny jeho dny jsou plné napětí, viny, frustrace a rozčarování. Nikde není mír.

Ale znakem kosmického vědomí, na rozdíl od sebevědomí, znakem řádu vědomí jasnovidce a Ježíše, je jednota, celistvost a s tím i mír, zvýšené schopnosti a radost.

Najednou, a obvykle poté, co dlouhé období zoufalého boje uvrhlo člověka do zdánlivě temné a slepé slepé uličky, se dostaví nové vědomí. Najednou, v jediném okamžiku, nabývá celý vesmír zcela nový rozměr. Starý pocit rozdělení je pryč. Starý vyčerpávající boj s vlastním Bohem, proti vlastnímu Bohu, již neexistuje. Nezůstává ani nejmenší stopa odporu. Člověk se ničeho nebojí. Člověk cítí, že v celém vesmíru není nic, čeho by se měl bát. A nakonec existuje jen jedna vůle.

Nazvěme ji vaší vlastní vůlí – impulsem, který vychází ze samého jádra vaší bytosti, nebo ji nazvěme vaším Bohem: možná na jménech nezáleží. On chce to, co chcete vy; vy chcete to, co chce on. Nyní existuje jen jedna vůle. Nyní existuje jen jeden život. „Já a můj Otec jsme jedno.“ Poslední přepážka padla. Už neexistuje tělo a duše, které by na sebe zíraly přes propast v duši člověka. Tělo a duše poznaly – velké spojení. Jsou sevřeny v náručí jeden druhého. Tělo je zjevnou podobou duše. Duše je výdechem a povznesením těla. Nejsou dva, ale jeden – psychofyzická jednota, totéž nahlížené z různých úrovní, různé aspekty toho, co je ve skutečnosti jen jeden život. Člověk se stal živým celkem. A pohled, jímž nahlíží na svět kolem sebe, na lidi v něm a na celý hvězdný vesmír, je pohledem jeho vlastní celistvosti. Už není dvojí, jako by viděl dvěma očima, dvěma odlišnými očima, ale stal se jediným – konečně jediným a křišťálově čistým.

A kamkoli se podívá, vesmír se stává stejně celistvým jako on sám a on se s ním sjednocuje. Už mu nepřipadá jako něco cizího, nepřátelského a monstrózního – jako smrtící ohrada, v níž uvízl, kde neviditelný střelec po jednom likviduje své oběti a z jehož smrtícího zamíření nikdo neunikne, jako vesmír, smrtící past, z níž se nikdo nedostane živý, ani jeden. Najednou je to, jako by se probudil z noční můry, a vesmír, místo aby byl smrtící pastí, se stal krásným domovem, který nejmilující otec připravil na oslavu návratu svého dlouho ztraceného syna, který ženich připravil na návrat své dlouho milované a dlouho dvořené nevěsty. Je to místo, kde se člověk nemusí bát, kde si může odpočinout, kde se cítí jako doma. Všechny pocity hříchu a viny jsou pryč, stejně jako veškerý strach a napětí. Místo toho je tu mír, mír, který, při vší střízlivosti, svět nemůže dát (protože

nezávisí na ničem, co svět nabízí), a který svět nemůže vzít (protože není nic, co by svět mohl vzít a co by se dotýkalo jeho zdroje). Místo toho je tu hluboká, nezkrotná radost. A díky tomu vypadá celý život jinak.

Předchozí odstavce popisují základní rysy toho, co bych – navzdory současnému tabu, které se týká nejen samotného slova, ale i všeho, co v současnosti představuje – měl upřímně nazvat mystickým zážitkem. Jistě, jedná se o mystický zážitek nejvyššího řádu a s nejvýraznější schopností proměnit lidský život, a proto je mezi lidmi velmi vzácný, avšak od mystického zážitku běžnějšího druhu se liší pouze mírou, nikoli povahou. Aby však moje přijetí tohoto slova nikoho z čtenářů nemátlo ohledně mého postoje, musím ho předem upozornit, že v kapitolách o tom, co jsem nazval „doplňkovou schopností vnímání“, uvidí, že jsem všechny mystické zážitky, od těch nejběžnějších po ty nejvyšší, zkoumal s mimořádně neúprosným pohledem a kritickým myšlením.[24]

[24] Kapitoly 5–8. Dovolte mi zde předem naznačit, co tam, jak se domnívám, zcela jasně objasním, a sice že pro mě – na rozdíl od všech těch nesmyslů, které dnes pro většinu lidí symbolizuje toto tradičně vážené slovo – „mystické“ nemá nic společného s magií, věštěním z křišťálu, transem nebo nadpřirozenem a že je to co nejdále od jakéhokoli úsilí nebo touhy nahradit či obejít rozum, nebo vybudovat bláznivý ráj tím, že se vyhýbáme nebo zkreslujeme jakoukoli z drsných realit pozemské existence. Jak však uvidíme, je na místě se ptát, zda dnes běžné lidské schopnosti nevykazují poměrně naléhavou potřebu doplnění. V této souvislosti bych také rád upozornil čtenáře, že velký vědec a nositel Nobelovy ceny Alexis Carrel kategoricky prohlásil, že mystika „zůstává jednou z podstatných lidských činností“. To je od vědce formátu Dr. Carrela jistě velmi významné. Jako by toho nebylo dost, pokračoval tím, že mystická zkušenost, ačkoli je „pro filozofy a vědce nepochopitelná a nepřístupná“, může být prostředkem k dosažení „konečné pravdy“. Viz jeho kniha Man The Unknown, Harper, 1935, str. 133–137, 147. Srov. s. 4.

Zde mi však stačí říci, že netvrdím, že vesmír skutečně vypadá tak, jak jej vidí ten, kdo jej vnímá; ani že zvýšená vnímavost, která je příčinou jeho prožitku, by mu mohla kdy odhalit vzdálenost ke Slunci, stavbu atomu nebo to, jak pěstovat hrášek. K tomu je zapotřebí schopnost zcela jiného druhu. Věřím však a tvrdím, že toto vnitřní oko má nesmírnou hodnotu a dalekosáhlý význam. Možná nepřidá ani o vlásek k našim znalostem o skutečnostech hmotného vesmíru. Ale umožňuje tomu, kdo je má, nahlížet na všechny tyto skutečnosti a na všechno ostatní z nového úhlu a z nové úrovně. A z tohoto úhlu a této úrovně v nich lze spatřit významy a vztahy mezi nimi a mezi všemi z nich a sebou samým, což může znamenat zásadní rozdíl mezi tápáním a viděním, mezi beznadějným bahněním se v bažině a tancem v údolí a mezi zoufalstvím a smrtí na jedné straně a životem, mírem a radostí na straně druhé. Z hlediska života je rozdíl, který to přináší v jistotě, ve směru, v obsahu a v kvalitě, přímo obrovský.

Možná, že tomu, kdo nikdy nic takového nezažil, dokážu přiblížit, jak velký rozdíl to může znamenat, když popíšu zážitek z úplně jiné oblasti, který jsem kdysi před mnoha lety prožil. V naprosté tmě noci jsem zabloudil mezi Thousand Islands na desetimílovém úseku řeky Svatého Vavřince a snažil se najít ostrov, na kterém jsem tábořil. Vzbudila se bouře a situace se stávala vážnou. Podle směru, který jsem měl, když mě zastihla tma, a který jsem se snažil udržet podle černé linie pobřeží proti obloze, jsem věděl, že ostrov by se měl jevit v podélném směru. Takže zatímco jsem vesloval, upřeně jsem hleděl do husté noci, ale žádný tvar se ani v nejmenším nepodobal mému ostrovu. Ztratil jsem se. Pak jsem si najednou nějak uvědomil, že se nedívám na bok mého ostrova (jak jsem

předpokládal), ale na jeho konec. A v tu chvíli to bylo, jako by se celý vesmír vytrhl ze svých kotev v mém vědomí a na nějakém obřím otočném talíři se pomalu točil, dokud se pevně nezamkl v poloze v pravém úhlu k tomu, kde stál předtím. Celý vesmír se zdál být otočený. Ale jakmile se usadil na svém novém místě, věděl jsem, kde jsem. Zorientoval jsem se. A za pár záběrů jsem byl doma.

Významy a hodnoty, které tvoří duchovní orientaci a směr člověka, jsou stejně skutečné a důležité skutečnosti jako vzdálenost k Měsíci nebo struktura atomu. Možná jsou dokonce mnohem důležitější. Koneckonců, trochu historického nadhledu nad námi samými by nám mělo připomenout, že mnohá jiná historická období, která věděla jen velmi málo z toho, co nám odhalila naše věda, vytvořila kulturu, vedle níž vypadáme téměř jako barbaři.

Abych ukázal skutečný praktický rozdíl, jaký může taková zkušenost v životě člověka způsobit, porovnám její pohled s pohledem obyčejného člověka.

Za prvé, člověk, ke kterému se dostane, je náhle naplněn pocitem své hodnoty, své důstojnosti, své božskosti. Pán Bůh k němu promluvil. Tak to obvykle skutečně vypadalo. Pán Bůh se s ním sjednotil. Pán Bůh ho povznesl, uložil mu příkaz a dal mu úkol. Od té chvíle pracuje s pocitem nutnosti a osudu.

A všechno je živé. Každý kámen, každá větvička a každé zrnko prachu. A smrt neexistuje. Smrt je pouze změna, které nerozumíme, změna, která přesahuje naše chápání. Ale není se čeho bát.

A dochází k podivnému a úžasnému rozšíření jeho pocitu identity. To, čím je, nelze uzavřít do jeho kůže. To, čím je, nějak

zasahuje až k nejvzdálenějším hranicím vesmíru. Je s tím vším jedno. Nějakým způsobem je to on. Stejně jako kontinenty a mořské ostrovy sahá to, čím je, hluboko pod hladinu, tam, kde se vše spojuje na dně oceánu. Existuje nějaký podivný skrytý život, který spojuje jeho život se životem všech lidí; a nejen s životem všech lidí, ale také se životem všech zvířat, s trávou, stromy a květinami, a v neposlední řadě s prapůvodní matkou Zemí. Nejde o identitu, rovnost ani o vymazání osobnosti. Stejně jako u kontinentů a ostrovů v moři, tak i u lidského života: jsou oddělené, některé jsou vyšší než jiné a některé jsou větší než jiné, přesto jsou pro sebe navzájem nezbytné a v jádru jsou sjednocené.

Ten, kdo zrazuje sám sebe, zrazuje lidstvo. Ten, kdo je neochvějně věrný tomu nejvyššímu v sobě, slouží tím i tomu nejvyššímu životu ve všech lidech. Každý náš pohled a šepot vysílá vlny, velké či malé, až na konec vesmíru. Žádný člověk nežije sám pro sebe a žádný člověk neumírá sám pro sebe. Nikdo to nedokáže.

V celém vesmíru není nic, čeho by se člověk měl bát. „Sedím a dívám se," řekl Walt Whitman, jeden z opravdových vizionářů, „na všechny strasti světa, na veškeré útlaky a hanbu," a poté, co uvedl příklady nejhorších strastí, utrpení a nespravedlností, zvolá: „Všechno toto – veškerou podlost a nekonečnou agónii, na kterou sedím a dívám se, vidím, slyším a mlčím."[25] A v „Písni při západu slunce" v jedné z jejích závěrečných vět odhaluje, proč tváří v tvář tomu všemu mohl mlčet. „Neboť," říká, „nevidím ve vesmíru ani jednu nedokonalost, a nevidím ve vesmíru ani jednu příčinu či

[25] Leaves Of Grass, „I Sit and Look Out", rozšířené vydání, Doubleday, 1928, s. 232.

následek, který by byl nakonec politováníhodný.“[26] Vše je v pořádku. Všechno je na svém místě. Vesmír je nad kritiku. Když se na něj člověk dívá z dostatečné výšky, jeho srdce se k němu jen přelévá láskou a požehnáním. Nietzsche viděl svého nadčlověka jako „proměňovatele existence“ a jeho Zarathustra „se vrací s láskou k těm nejužším a nejmenším věcem – žehná všem svým zážitkům a umírá s požehnáním na rtech.“ A opět říká, že pro lidi nejvyššího postavení platí: „‚Svět je dokonalý‘ – to je to, co říká instinkt těch nejinteligentnějších, instinkt, jenž vše schvaluje; ‚nedokonalost, jakákoli podřadnost vůči nám, vzdálenost, patos vzdálenosti, dokonce i Chandala[27] patří k této dokonalosti.‘“[28] A zdá se, že i Ježíšův Bůh byl zcela prost morálních soudů. Neřekl snad Ježíš o něm, že „slunce dává vycházet nad zlými i dobrými a déšť sesílá na spravedlivé i nespravedlivé“! To, že přijímáme, milujeme a žehnáme věcem takovým, jaké jsou, nutně neznamená, že bychom neměli nic dělat proti útlaku a nespravedlnosti, které se nám – s naším jiným pohledem – jeví jako tak ohavné. Ale to, co s tím děláme, je samo o sobě součástí dokonalosti, která bude následovat po dokonalosti, v níž „sedíme a vyhlížíme“.

A je podivné, jak nezbytná se zdá být tma pro světlo a zlo pro dobro. A podivné, jak často se v každém případě zdá, že všechny reformy státníků pouze přesouvají zlo na jiné místo, pod jinými jmény, avšak s poměrem dobra a zla téměř beze změny. Možná je zlo, které připisujeme světu, pouze výsledkem naší snahy aplikovat na vesmír lidské měřítko, které k vesmíru

[26] Walt Whitman, tamtéž, s. 411.
[27] V hinduistické společnosti je Chandala vyvrhel, člověk tak nízkého postavení, že nepatří do žádné kasty, hinduistická „spodina světa“.
[28] Friedrich Nietzsche – The Twilight Of The Idols, Macmillan, 1911, s. 218, 279, 281.

nemá žádný vztah. Možná zlo ustoupí, pokud vůbec ustoupí, pouze tehdy, když lidé přejdou k jinému způsobu vidění. Kdyby mnoho lidí dokázalo nahlížet na sebe tak, jak to činí jasnovidci, a dokázalo tak nahlížet i na ostatní lidi a na vesmír, v němž je jejich osud tak neproniknutelně předurčen, pak by jistě vytvořili jiný svět. Ale může většina lidí, nebo dokonce mnoho lidí, někdy dospět k takovému pohledu? Existuje „pokrok“, nebo je pokrok jen iluzí? Pohybuje se celá masa vpřed, nebo civilizace stoupají a klesají jako vlny moře, velké mysli a duše se objevují v jedné době a mizí v další, přičemž těžká masa na dně zůstává většinou nehybná?

Ať už je tomu jakkoli, tento řád vědomí, který vyznačoval proroky ve všech zemích, dobách a náboženstvích, se dostavil i k Ježíši. Poprvé se projevil v zážitku osvícení, který ho zasáhl v době, kdy se vydal k Jordánu, aby se připojil k Janovi Křtiteli. Něco, co mu Jan řekl, vyvolalo krizi, která ho brzy zavedla do pouště k nejdůležitějšímu boji jeho života (Marek 1:9-11, s paralelami v ostatních evangeliích). Přišlo to znovu (Marek 9:2-9), aby potvrdilo a posílilo počáteční zážitek, v době další krize, kdy ho trápila otázka, kým je, jaký podivný a nevyhnutelný osud nad ním visí a jakým směrem se má nyní vydat.

A právě tato zkušenost do značné míry vysvětluje hlavní směr Ježíšova života i obsah jeho základního učení. Bez pochopení této zkušenosti není možné Ježíše náležitě pochopit. Na druhou stranu, jakmile ji pochopíme, stává se celý jeho životní běh najednou srozumitelným a do značné míry téměř nevyhnutelným. Člověk si může být předem docela jistý, co musel pochopit. Budou existovat individuální rozdíly v charakteru, tónu, důrazu – jinak by šlo pouze o stereotyp nebo abstrakci –, ale v zásadě to bude v souladu se zkušenostmi

vizionářů všech zemí a ras. Vizionáři se liší stejně jako duby, podle podnebí, ve kterém vyrostli, a půdy, z níž vzešli. Přesto, jak se často poznamenává, „všichni mystici mluví stejným jazykem“.

Impulsem, který z této zkušenosti promlouval, byl Ježíšův Bůh. Nazýval ho svým „Otcem“. Tento Otec měl být milován láskou, která neponechávala místo pro lásku k ničemu jinému. Nebo – abychom to vyjádřili slovy, která méně svádějí k nedorozumění – každý a všechno mělo být milováno skrze něj, tedy tak, jak to vidíme ve světle této zkušenosti. Právě ve vztahu k tomuto Otci, a ne ke světu, měl být člověk jako malé dítě (Marek 10:15 a paralely) – jako dítě ve své bezvýhradné důvěře, průzračné upřímnosti a naprosté prostotě. To byla jeho autorita, o které tak mlčel, ale která se zjevuje ve všem, co řekl a udělal. A k této autoritě se choval jako voják s utajenými rozkazy, jako voják, který, ještě než ví, kam ho rozkazy zavedou, má ve své krvi zapsáno, že je uposlechne, i kdyby ho to mělo stát život. A všechna Ježíšova tvrdá slova byla pouze jeho snahou vyjádřit pohled na život, který byl přirozený a nevyhnutelný, když člověk dosáhl duchovní úrovně, jako byla ta jeho, nebo tak, aby posílil vůli těch, kteří měli něco z jeho zkušenosti, aby dotáhli svůj záměr do konce a byli schopni způsobit nezbytnou bolest s čistým svědomím.

To znamená, že Ježíšovo učení se nevztahuje na velkou většinu obyvatelstva. Nikdy nebylo zamýšleno, aby se na ni vztahovalo. Je na první pohled absurdní očekávat například od policisty, aby „neodporoval zlému“ (Mt 5,39), nebo od soudce, aby „nesoudil“ a „neodsuzoval“ (Mat. 7:1-5), nebo od obchodníka, aby „dával každému, kdo ho prosí“, či aby se vyhýbal půjčování těm, od nichž „doufá, že dostane zpět stejně

tolik“ (Luk. 6:30,34). Ježíšovo učení nebylo určeno „světu“, těm, kteří měli v úmyslu zůstat ve světě a dělat věci, které život ve světě vyžaduje – tedy pro velkou masu. Bylo určeno pouze těm, kteří se začali vymaňovat z nečinnosti masy, těm, kteří byli duchovně živí nebo se snažili oživit – zkrátka pro těch pár lidí v Ježíšově nejbližším kruhu nebo jim podobné. Pouze pro ně.

Lidé tohoto druhu, kteří si uvědomili přísné vnitřní imperativy, mohou růst (nebo dokonce přežít) pouze tehdy, pokud tyto imperativy poslouchají. Pokud by se poté přidali k davu jen proto, že si to dav přeje, nebo pokud by své chování přizpůsobovali nějakému vnějšímu kodexu, znamenalo by to jejich smrt. Můžete nanejvýš jednat, jako byste cítili to, co od vás morální pravidlo vyžaduje, můžete si jen přiložit železnou ruku na zátylek a nutit se k tomu. Ale pokud do toho nevložíte své srdce, vaše jednání bude strnulé a strojené, umělé, něco předstíraného, něco předstíraného z určitých pohnutek a za určitým účelem. Vaše skutečné celé já v tom nebude. Pod povrchem se budete snažit budit dojem ctnosti v kruzích, kde na takové ctnosti záleží, a tak se vyšplhat k jednomu z předních míst v kostele a získat výhody, které přináší pověst ctnostného člověka. Ale v jádru to bude jen nepřiznaná snaha uspokojit vaši touhu po moci – skrytá, nepřímá, zákulisní snaha slabého člověka, který se neodváží následovat své srdce, a nečestného člověka. Kdybyste následovali své srdce a museli kvůli tomu porušit většinu Desatera přikázání, byli byste skutečně živější, duchovně živější a více si zasloužili respekt než člověk, který se snaží proklouznout k ctnosti, k pouhému jménu ctnosti, zatímco ve skutečnosti je jeho život jen póza, předstírání, lež, a on se každým dnem stává mrtvějším, jedovatějším – farizejem, pokrytcem. Právě tento druh úsilí vytvořil farizeje.

Ne, žít podle jakýchkoli pravidel je nemožné. Blake měl naprostou pravdu, když na konci svého díla „Sňatek nebe a pekla“ zvolal: „Říkám vám, žádná ctnost [tj. žádná skutečná ctnost, žádná živost] nemůže existovat bez porušení těchto deseti přikázání. Ježíš byl samá ctnost a jednal z impulsu, ne podle pravidel.“[29] Každý člověk musí čerpat vzor svého chování buď zevnitř, nebo zvenčí, ze svého vlastního srdce, nebo z nějakého uznávaného kodexu. Jediní, kdo jej mohou čerpat zevnitř, jsou ti, kteří jsou schopni poznat, co to znamená mít vlastní život, přijmout svou odlišnost od ostatních lidí a nést břemeno vlastní integrity. Takových je však v nejlepším případě jen hrstka. Jsou to tvůrci a potenciální tvůrci. Zbytek lidí jsou víceméně ovce.

Musí existovat vláda. Ten, kdo nedokáže vládnout sám sobě, musí být ovládán. Pokud řád, forma a směr nemohou vzejít zevnitř, musí být vnuceny zvenčí. Myšlenka anarchie a chaosu je nesnesitelná. Tam, kde člověk nenašel v sobě to, co by ho mohlo řídit, musí být přinucen k přijetí morálního kodexu a k jeho dodržování, ať už kněžími nebo vládou, poučováním, sváděním, zastrašováním, nebo vším tímto dohromady. Většina lidí se zdá patřit do této třídy. Jsou to lidé s nerozlišeným masovým myšlením. Jsou to ovce a potřebují pastýře. Cítí se lépe, když se od nich nepožaduje, aby se rozhodovali, ale když se jim řekne a očekává se od nich poslušnost. A taková poslušnost jim neubližuje, protože neexistuje žádný přísný a naléhavý vnitřní příkaz, ke kterému by je společenská konformita přiměla být nevěrní. Takoví lidé nemohou mít to, co svobodný duch, tvůrce a potenciální tvůrce, by sám nazval

[29] William Blake, tamtéž, s. 202.

životem: mají pouze svou existenci a protahují si své roky. Ať jsou co nejšťastnější!

Živý člověk však jedná spontánně. Z přetékajícího srdce mluví ústa, když mluví upřímně: všechno ostatní jsou lži. A právě proto Ježíš trávil čas s celníky a nevěstkami – vůbec ne z lítosti, protože byli vyvrženci, ale proto, že nebyli „tak upjatí a svázaní ctností“. Byli opravdovější, upřímnější. Nebylo na nich nic předstíraného. Jejich kolena neztuhla v pózách, ani neustále nezaujímali pozice a nepřemýšleli o tom, jak jsou skvělí. Alespoň někam směřovali – možná špatným směrem, ale alespoň někam směřovali, a dělali to otevřeně a silně. Byli blíže realitě než ti „ctnostní“, kteří si zvykli žít pro vnější dojem. Byli blíže té nenasytné touze a žízni, která musí předcházet všem velkým hledáním, než ti, kteří si mysleli, že jsou dobří, dost dobří, v každém případě lepší než ostatní lidé. A nebáli se být jiní, porušovat konvence, snášet prst ukazující na ně s pokryteckým odsouzením. A především stále měli impulsy, jejich srdce byla schopna poskočit, smát se a milovat a nebyla vyschlými prameny jako srdce farizejů.

Podstata Ježíšova učení tedy spočívá v tom odlišném způsobu nazírání, který nazýval Božím královstvím. A život nespočíval v úsilí dodržovat nějaká pravidla chování, ani v prosazování změn u jiných lidí či ve společenských poměrech, ale v odhodlání jednat striktně v souladu se svým vlastním pohledem na svět, i kdyby to bylo v naprostém rozporu se všemi tehdejšími normami, tradicemi a zvyklostmi.

To je však obtížné, nákladné a nebezpečné. Vyžaduje to schopnost ujistit se o svém směřování a držet se ho (v případě nutnosti i tváří v tvář celému světu) s využitím zdrojů, které člověk nachází výhradně v sobě samém. Drtivá většina lidí po

něčem takovém prostě netouží. Nedokážou si to ani představit jako něco žádoucího. A při pouhé myšlence, že by byli povoláni stát tak naprosto osamoceni a být si jisti a silní, aniž by se mohli o někoho opřít nebo se odvolávat na nějakou autoritu, je zachvátí panika.

Vzhledem k úvahám, které jsme právě předložili, by mělo být samozřejmé, že Ježíšovo učení není pro každého. Je na první pohled směšné považovat ho za muže pro masy. Ty ho nikdy nepochopily. Nechápaly ho za jeho života a nechápou ho ani dnes. Jsou ze své podstaty neschopné takového člověka pochopit.

Existuje dostatek důkazů o tom, že se Ježíš nesnažil, aby mu rozuměly. Nesnažil se, aby mu ovce šly v patách. Nesnažil se je někam dovést. Nesnažil se s nimi nic dělat. Neměl pro ovce žádné využití.[30] Aby mohl žít život, který mu byl určen, musel se odpoutat od všech ovcí, odnaučit se ovčím způsobům a zbavit se ovčí povahy. Pokud se k ovcím vůbec přiblížil, bylo to proto, aby mezi nimi našel ty, kteří ovcemi nebyli. Byli tam takoví, kteří byli jako mladí býčci, kteří nevěděli, že se liší od krav, mezi nimiž vyrostli, kteří potřebovali jednou uslyšet řev skutečného býka a pocítit vibrace toho řevu až v kostech, než si mohli uvědomit, že nejsou jako ostatní, že nejsou klidné krávy, ale sami býci, alespoň býci v rozvoji. Od té chvíle byli jiní a ztratili se z cesty stáda, s nímž vyrostli. Když Ježíš šel k davu, bylo to vždy s tímto záměrem. Prohledával dav, aby našel ty,

[30] Kdyby v této chvíli někdo z čtenářů namítl a připomněl mi, že Ježíš ke konci svého života „plakal nad Jeruzalémem“ a zvolal: „Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, … ale vy jste nechtěli,“ odpověděl bych, že jeho srdce k nim jistě směřovalo, avšak jeho znalost lidí byla příliš realistická na to, aby připustil, že by se snažil něco udělat s lidmi, kteří neměli ani uši k slyšení, ani oči k vidění toho, o čem mluvil.

kteří byli jako on. Jeho podobenství byla vybraná návnada. Za nimi se skrýval háček, velký háček na velké ryby. Malé rybky se o něj mohly okusovat, ale nikdy nehrozilo, že by s ním utekly. Pouze ti, které hledal, velké ryby, se mohly pokusit spolknout návnadu celou a tak si háček zapíchnout přímo do vnitřností. Když tedy Ježíš mluvil, neustále sledoval náznaky, že se mu někdo chytil na háček, tak jako rybář sleduje svůj splávek. A své nejvnitřnější učení si vždy schovával pro těch pár lidí, kteří svým zářivým pohledem dali najevo, že alespoň částečně chápou, kam tím míří.

Z celého kontextu textu to vyplývá dost jasně, ale existují i výslovné důkazy směřující stejným směrem. Neřekl snad Ježíš: „Nedávejte to, co je svaté, psům, ani neházejte své perly před svině, aby je nerozšlapaly nohama a neobrátily se a neroztrhaly vás“ (Mt 7,6)? A zcela v souladu s tímto varováním nacházím také: „A když uviděl zástupy [které tvořily dav], vystoupil na horu [stranou, kde nebyl dav], a když se posadil, přišli k němu jeho učedníci [kteří nebyli davem, ale úzkým kruhem, těch pár, kteří nejlépe chápali, o co jde]: a on otevřel ústa a učil je [a ne dav], řka...“ (Mat. 5:1). Takže na základě takovýchto útržků a z pouhé nemožnosti, že by masy mohly pochopit člověka, jako byl Ježíš, jsem dospěl k přesvědčení, že na počátku bylo celé učení, jak ho máme v evangeliích, něčím vyhrazeným pro úzký okruh zasvěcených a že nikdy nebylo zamýšleno k šíření do světa, jak je tomu nyní, s demokratickou bezvýběrovostí rozhlasového vysílání. Původně to nebylo vůbec univerzální evangelium, vůbec ne poselství pro všechny bez rozdílu. Rozhodně to nebylo určeno pro ty méněcenné, zlomené a pro ty, kdo trpěli vlastní nedokonalostí. Ježíšovým motivem nebyl soucit. Nesnižoval se k nim. Hledal ty, kdo

dokázali vidět, ty, kdo dokázali slyšet. Schopnost vidět a slyšet byla zkouškou pro vstup do úzkého kruhu. Jádro učení bylo vyhrazeno pro těch pár vyvolených, kteří prokázali, že disponují způsobem vidění, jenž patří „Božímu království“, a kteří byli odhodláni žít podle tohoto způsobu vidění, i když je to přivedlo do přímého střetu s celým světem kolem nich.

1939, 1971.

Ježíš v retrospektivě

V předchozí části této kapitoly, kterou jsem kdysi nazval „Ježíš Antikrist“, se čtenář setkal s mým pokusem vykreslit obraz Ježíše, který se ve mně postupně formoval v průběhu let hledání a osvětlujících zkušeností, důkladného studia a tichého rozjímání – a to téměř beze změn. A když se na něj nyní, po třiceti pěti letech, dívám, stále mě hluboce dojímá. Přiznávám však, že je možné, že mě nejvíce dojímají především ty části, které odhalují mou vlastní vizi toho, co je život a jak by měl být a mohl být prožíván.

Ať už je tomu jakkoli, za tu dobu jsem ušel dlouhou cestu. Rád si představuji, že to bylo období neustálého stoupání a že místo, odkud nyní shlížím na život, je sice širší a pevnější, ale bezpochyby také vyšší než ten výhled, který jsem měl tehdy. A abych nezanechal dojem, že tento obraz Ježíše, který jsem nakreslil, je mým konečným názorem, nebo dokonce mým současným názorem, cítím, že nemohu pokračovat, aniž bych se pokusil sdělit čtenáři, jak na mě nyní působí. Ale když tak činím, rád bych čtenáře ujistil, že nehrozí žádné nebezpečí, že bych někdy zapomněl na dlouhá léta, kdy pro mě byl Ježíš ztělesněnou vizí, poznáním a láskou, která se stala skutečností. Nebyly to především jeho slova, která mě dojala, ačkoli je sporné, zda nějaká jiná moudrost o životě, snad kromě Nietzscheho Zarathustry, kdy disponovala takovým bohatstvím dokonalých, drahokamových přirovnání a metafor, tak svěžích, tak živých, tak odhalujících způsoby fungování lidské duše. Ale nad vším jeho učením stál on sám, který nebyl pouhými slovy, pouhou teorií nebo pouhou nadějí a snem, ale skutečným dosažením, novým druhem a řádem života, který skutečně kráčel po Zemi. Pro mě, během mých františkánských let, se

jeho život ubíral jako plamen. Byl tak absolutní, tak soustředěný, tak jednoznačný, tak nekompromisní, tak bezhlavý, tak neúprosný, tak „ano“ nebo „ne“. Buď s ním musíte hořet, nebo vás spálí. A dlouhá léta jsem s ním hořel. Miloval jsem jeho netrpělivost a bezstarostnost a rozhodl jsem se ho následovat.

Z dnešního odstupu je těžké s jistotou říci, co jeho životu dodávalo tu děsivou naléhavost. Možná to bylo více než cokoli jiného, s ohledem na jeho rasu, náboženské zázemí, zoufalou situaci, v níž se jeho lid nacházel, a jeho vlastní osobní náboženskou zkušenost, právě ta nestřídmost a exces, které Ezra Pound shledával jako vlastní semitské duši. V každém případě se zdá, že žil v neustálém očekávání, že „konec světa“ je na dosah. (To jistě tvořilo pozadí nejranějších křesťanských společenství.) V jeho mysli byl čas krátký. Co mělo být dokonáno, muselo být dokonáno brzy. Nebylo místo pro žádné dlouhodobé plánování, ať už eugenické, politické, ekonomické nebo jakékoli jiné. Spíše ať se každý muž připraví, zbaví se všeho a vsadí vše, aby co nejlépe využil příležitosti, která mu ještě zbývala.

Svět však neskončil. A dnes, navzdory hrozbě zániku v důsledku jaderného štěpení, pociťujeme potřebu nahlížet na život a svět z mnohem širšího úhlu a připravovat se na něj mnohem rozmanitějšími způsoby, než jak to Ježíš zřejmě kdy považoval za nutné či rozumné. A tak, i když velmi pomalu a zpočátku velmi neochotně, jsem zjistil, že Ježíšův vliv na mě a pouto mezi námi slábne. Ve skutečnosti, kdyby za mnou nyní přišel nějaký velmi vážný mladý muž a zeptal se mě, jak by mohl nejlépe najít cestu k nejvyšší plnosti života, je pochybné,

zda bych ho vůbec nasměroval k Ježíši. Tak velká změna v mém hodnotovém žebříčku vyžaduje vysvětlení.

1. Nejprve musím přiznat, že jsem přesvědčen, že Ježíš žil příliš dávno. Jediné dochované záznamy nesplňují kritéria, která by historik obecně uplatňoval na důkazy. To, co Ježíš řekl a udělal, zůstává natolik nejisté a neověřitelné, že pro většinu lidí ztratil „meč Ducha“, jímž vládl, svou účinnost. Už to není čepel z Damašku, ale kus plechu. Chybí mu ostří i hrot. Hádky o textech nikam nevedou. Jejich konečný význam je příliš zamlžen nesmiřitelnými rozpory mezi nimi; příliš skrytý pod nánosy staletí falešných výkladů; příliš zkreslený a zfalšovaný tím, jak prošly myslí následovníků a vypravěčů, jejichž chápání Ježíš nechal v úžasu. Nadřazený vhled dokáže i dnes dostatečně jasně vnímat, proč Ježíš žil tak, jak žil, pro co žil a co se vždy snažil říci. Neexistuje však žádný způsob, jak dokázat, jaký byl skutečný Ježíš, nebo která část záznamů obsahuje jádro jeho poselství. Dnes, v našich vlastních kostelech, je pochybné, zda má jeden člověk z tisíce, možná dokonce z milionu, sebemenší tušení, v čem spočívá Ježíšovo učení. Kazatelé a kněží ze svých kazatelen mumlají slova, která obsahují dost dynamitu na to, aby je i s kazatelnami rozmetala na kusy, ale oni dál mumlají a jejich shromáždění usíná. Ne, ať už je to dobře nebo špatně, skutečný Ježíš je navždy pryč, zcela bez naděje na návrat.

Navíc, i kdybychom mohli s jistotou vědět, co řekl a udělal, svět, kterému čelil, se příliš lišil od toho našeho. Existuje příliš mnoho problémů, které jsou pro nás palčivé, ale které, pokud víme, on nikdy ani nezohlednil. Ve své době totiž neexistovaly. Z tohoto dalšího důvodu je tedy význam jeho slov často zpochybňován upřímnou pochybností o tom, zda by dnes učil totéž, kdyby čelil světu, kterému čelíme my. Zdálo by se

tedy rozumné přikládat Ježíši mnohem menší význam. Život se nevyčerpal, když ho porodila. Troufám si věřit, že pokud ji budeme správně uctívat, časem přivede na svět muže s láskou ne menší než jeho a s moudrostí mnohem větší, kteří nás vyvedou z naší současné pouště lépe, než by to kdy dokázal on.

Existují však i další důvody, pro které považuji Ježíše za nedostatečného.

2. Přijaté náboženství každého národa by mělo být hlavní vodící a udržující silou v jeho životě jako celku, a to na všech úrovních. Jak jsem opakovaně zdůraznil v předchozí části této kapitoly, o Ježíšově učení to neplatí. Církev se sice zavázala naplňovat trvalé a nevyhnutelné potřeby instituce, která má vést masy obyvatelstva, ale s Ježíšem má velmi málo společného; ačkoli se odvolává na jeho jméno, ve skutečnosti jeho učení ignoruje nebo téměř zcela znehodnocuje. Na druhou stranu, jak jsme již viděli, jak se Ježíš sám cítil vůči té části obyvatelstva, která nejvíce potřebuje pastýřskou péči – tedy vůči všem lidem s masovým myšlením, kteří vždy tvoří většinu – dal jasně najevo, když zvolal: „Nedávejte to, co je svaté, psům, ani neházejte své perly před svině“ (Mat. 7:6). Jeho učení mělo smysl a dodnes má a může mít smysl pouze pro ty, kteří mají duchovní vnímavost a psychologické dispozice velmi podobné těm jeho.

Tímto tvrzením však přiznáváme velmi závažný nedostatek – a to navzdory jakémukoli významu, který by se dal přisoudit jednotlivcům s vyššími schopnostmi, jimž se skutečně věnoval. Jak uvidíme v dalších kapitolách, takoví lidé nemohou vzniknout ani dosáhnout svých předurčených výšin, pokud před nimi, pod nimi a za nimi nestojí velké masy méně nadaných a dokonce i zcela obyčejných lidí, jejichž životy jsou

zdravé a šťastné, mají smysl a dosahují takového naplnění, jakého jsou schopni. Jakékoli náboženské učení, které je užitečné pouze pro zlomek lidí, bez ohledu na to, jak důležitý tento zlomek může být, je nedostatečné.

Lze totiž oprávněně namítnout, že pro velkou většinu lidí představuje Ježíšovo učení skutečnou překážku, a to tím větší, čím lépe je toto učení známé a čím vážněji je bráno. V každé společnosti se totiž převážná část obyvatelstva nutně musí věnovat plnění běžných, avšak nezbytných úkolů, na nichž závisí samotná existence jakékoli společnosti. A Ježíšovo učení, pokud takovou účast přímo neoznačuje za zlo, ji přinejmenším znevažuje a od ní lidi odvádí. Chvilka zamyšlení nad některými pasážemi citovanými v první části této kapitoly, které naznačují jeho postoj k vlastnictví majetku, k vydělávání si na živobytí a k nejběžnějším obchodním transakcím, k sexu a rodině a ke státu s jeho vládnutím, soudnictvím a trestáním, by mělo zcela objasnit, co mám na mysli. Člověk, který zůstává „ve světě“ a bere si Ježíšovo učení k srdci, musí často trpět výčitkami svědomí ohledně své práce a přijatých povinností. Jak se musí cítit rodiče, když si vzpomenou, jak Ježíš zavrhl svou matku, odmítl všechny rodinné vazby jako základ příbuzenského vztahu a postavil celibát nad manželství?[31] Co se stane s naším celým soudním systémem ve světle jeho učení o bezvýhradném a neochvějném odpuštění? Jak by mohl zůstat v podnikání někdo, kdo by se řídil Ježíšovými příkazy zbavit se veškerého majetku, rozdávat zdarma – bez prodeje – a půjčovat, aniž by žádal o splacení, natož o úroky? Jak se musí cítit ti, jejichž povinností je občas použít sílu v zájmu společenského řádu

[31] K tomuto bodu viz Matouš 19:12.

nebo národní obrany? Lze použití obušku skloubit s milováním nepřátel a nastavováním druhé tváře?

Společnost je však jako organismus. To znamená: má-li existovat, musí být vykonáváno mnoho různých a vzájemně provázaných funkcí. Je třeba pěstovat a vyrábět věci a poté je distribuovat; odpadní produkty je třeba odstraňovat a opotřebované buňky nahrazovat; je třeba zajistit prostředky pro vnímání a vyhýbání se nebezpečí, jakož i pro obranu a útok. Nějakým způsobem musí být rozhodnuto, jakým směrem se lid chce ubírat a kam chce směřovat; a musí objevit a zavést nezbytné a vhodné prostředky k dosažení svého cíle. Jinými slovy, právě ty funkce, které Ježíš odmítal a odsuzoval, musí být vykonávány, má-li vůbec nějaká společnost existovat; a jejich výkon se týká drtivé většiny celé populace. Je zřejmé, že je zapotřebí učení, které dá lidem na každé úrovni společenské funkce pocit důležitosti role, kterou jsou povoláni plnit, a které je podpoří v tom, aby tuto roli plnili schopně, čestně, oddaně a hrdě. Ale Ježíšovo učení je k tomu nepřipravuje. Martha se za sebe stydí. A bez Mart svět prostě nemůže fungovat.

Ježíš se až příliš soustředil na jednotlivce, než aby mohl být pro jakýkoli národ zcela uspokojivým náboženstvím. Pokud jde o tuto stránku života – život, který se skládá z individuálních zápasů a vztahů možná duchovně vyspělejších lidí –, je snad spravedlivé uznat, že k ní přispěl cenným způsobem. To však zdaleka není celý život. Člověk může být tak pohlcen péčí o několik vybraných rostlin, že nechá zchátrat samotnou půdu, z níž rostou a na níž závisí veškerý růst. V dlouhodobém horizontu se ukáže, že je stejně nemožné získat velké vůdce a tvůrce z nemocného lidu, jako je nemožné získat krásné květiny nebo výživnou potravu z nemocné a chudé půdy. A v celém

záznamu Ježíšova učení není ani slovo o formování a péči o život lidu jako celku, ani náznak jakékoli sociální a rasové hygieny, jaká je obsažena například v Manuově zákoníku starověkých Hindů. A výsledek je dnes jasně vidět po celém západním světě, který připomíná zahradu, kterou nechali zarůst plevelem. Tento nedostatek je tak velký a důsledky tak naprosto zničující, že věřím, že žádné jiné přednosti učení nemohou tyto nedostatky vyvážit ani ospravedlnit snahu zachovat si jako naše náboženství tak vadný systém.

3. Čím hlouběji se ponoříme do učení evangelia, tím zřetelnější a závažnější se tento nedostatek jeví. Nikde zde nenajdeme ani nejmenší uznání zásadního významu fyzické stránky života – vztahu člověka k Zemi, z níž byl stvořen; stavu půdy, která živí rostlinný a živočišný svět, jenž mu poskytuje potravu; fyzického zdraví samotného člověka, jakož i tělesné krásy a silné vůle k plození dětí, jež jsou jeho projevem. Naopak, důraz je kladen výlučně na duchovní stránku – tedy na psychologickou a náboženskou. Celá fyzická stránka života je znevažována, pokud není zcela ignorována. Někdo by mohl věřit, že to zkresluje Ježíšův záměr, že toto zkreslení je způsobeno refrakčním médiem myslí jeho učedníků, skrze které se k nám jeho učení dostalo. Neexistuje však žádný důkaz. Záznamy, které máme k dispozici, rozhodně naznačují velmi jednostranný a nezdravý pohled na život. A kdekoli se rozšířily, zanechaly za sebou spoušť.

To je zřejmé ve světle následujících úvah, které zde pouze uvedu, vzhledem k prostoru, který jejich zdůvodnění věnuji v následujících kapitolách.

Lidská bytost je psychofyzická jednota. Nemáme žádnou zkušenost s „tělem“, „myslí“ či „duší“ jako se samostatnými

entitami. Jsou to pouze neoddělitelné a vzájemně závislé části naší bytosti; nebo, ještě přesněji řečeno, pouze různé aspekty jednoho organického celku. Nikdy se nevyskytují a přísně vzato by nikdy neměly být zvažovány odděleně od sebe.

Fyzické je tedy považováno za základ, oporu a ukazatel mysli a ducha. Výjimky jen potvrzují pravidlo, že skutečně zdravý a vyvážený pohled na život nelze nalézt u člověka, který byl od počátku špatně utvořen a který je navíc nemocný a chatrný. Z dlouhodobého hlediska závisí zdraví všeho druhu do značné míry na správném stravování. A lidská strava sama o sobě nemůže obsahovat prvky nezbytné pro dobré zdraví, pokud rostliny, které lidé a zvířata konzumují, rostou na nemocné půdě. Ohledně toho všeho panuje stále silnější autoritativní shoda.

Avšak přetrvávající přehlížení fyzické stránky i v dalších oblastech vede k nejhorším důsledkům. Lidé si musí uvědomit, že zdraví v nejširším a nejvyšším smyslu slova, tedy „těla, mysli i duše“, nelze udržet, dokud filozofie „tavícího kotle“ vede lidi k pohrdání doktrínou čistokrevnosti, k porušování všech známých zákonů šlechtění a k bezhlavému míšení ras, typů a tříd. Navíc fyzická krása není pokušením ďábla a věcí, které je třeba se bát, jak věřili naši otcové; ani není věcí, kterou je třeba brát na lehkou váhu, jak k tomu inklinuje většina lidí naší generace. Je to spíše jeden z nejdůležitějších znaků a důkazů přitažlivosti u muže či ženy a známka jak fyzické zdatnosti, tak připravenosti zplodit žádoucí potomstvo. Celá historie ukazuje a veškerý rozum potvrzuje, že žádný národ nemůže nikdy nic dokázat, pokud ho jeho reprodukční instinkt neustále neposiluje stálým přílivem vitálního a nadaného

nového života, který pramení hlavně z nadřazené části populace a z něhož jsou tak či onak brzy odfiltrovány nemoci a vady.

Ať už vědomě či nevědomě, záměrně či jinak, život národa se musí přizpůsobit těmto základním fyzickým potřebám, jinak upadne do záhuby. Může to trvat dlouho, ale času se zdá být dost; a čas bude vždy působit proti tomu, kdo tyto zákony porušuje, osudově a neúprosně. Dříve či později už obyvatelstvo nebude produkovat muže takového kalibru, jaké hledají proroci, ale na jejich udržení a rozmnožování téměř nikdy nepřijímají žádná opatření. Stane se z nich rasa zastrašených a bezduchých felláhů, jejichž postupný úpadek z nich nakonec udělal snadný terč pro nezkažený a mocnější národ, a z nichž jedna vlna dobývání za druhou smetla vše kromě posledních stop jejich původní síly a mužnosti. Jsou ztraceni, hodí se jen na hnůj.

Upřímně řečeno, domnívám se, že právě tomuto osudu se vystavuje každý národ, který století za stoletím následuje Ježíše v jeho pohrdání fyzickým světem, Zemí, stravou, sexem, krásou, rozmnožováním a doktrínou čistokrevnosti. To je činí neschopnými přežít. Byl tak zaujatý plody, že zapomněl na kořeny, a nakonec rozhodují právě kořeny. Bez zdravých kořenů i ty nejlepší rostliny odumírají. Ježíšův výlučný důraz na takzvané duchovno je zhoubný a zničující. To se projevuje a dokazuje mnohem více, než si dnes uvědomuje kdokoli kromě hrstky lidí, a to dekadencí, která je tak výrazná v našem západním světě, jenž byl nejdéle a nejintenzivněji vystaven Ježíšovu učení. Jsme odsouzeni k zániku.

4. Výlučnost Ježíšova důrazu na duchovní stránku měla ještě jeden katastrofální dopad. V okamžiku, kdy prohlásíte, že jediné, na čem záleží, je „Boží království“ a že do něj může

vstoupit každý, kdo „plní Boží vůli“ nebo „má oči k vidění a uši k slyšení“, bez ohledu na to, jak pravdivé toto rčení může být v úzkém úhlu pohledu, z něhož Ježíš na věc nahlížel, okamžitě a nevyhnutelně podkopáváte, ne-li přímo ničíte, základ všech těch rozdílů a rozdělení mezi lidmi, která jsou založena na pokrevním příbuzenství a která jsou nezbytná pro zdravou a smysluplnou existenci národa. Okamžitě mě napadá patriarchální rodina, dědičná monarchie (nebo aristokracie) a rasa. Ježíš byl jistě naprosto logický a důsledný, když vyloučil rodinný život z kruhu svých prvních a nejbližších následovníků. A u té velmi malé skupiny, která měla plnit úzce specializovanou funkci, lze argumentovat, že existoval dobrý důvod, proč by neměli přebírat rodinné povinnosti. Problém s následováním jeho příkladu však spočívá v tom, že lidé, kteří vytvořili naši civilizaci, v každé vlasti, kterou si sami vybudovali, nejenže založili svůj život na rodině, ale obvykle dosáhli svého vrcholu, když byl otec její nespornou hlavou. Patřím k těm, kdo mají značné pochybnosti o tom, zda se nám někdy podaří vyrovnat se úspěchům našich předků, dokud nepřestaneme s obdivem vzhlížet k Ježíšovu ideálu a nevrátíme se k ideálu jejich – k ideálu plnokrevné rodiny, s mnoha dětmi kolem rodinného stolu a s otcem v čele.

Ježíšovo soustředění na duchovní stránku, které v podstatě omezovalo jeho pozornost na duchovní jedince, však znamenalo lhostejnost a zanedbávání fyzických vazeb ve všech jejich aspektech – rodinných pout, vděčnost a povinnost vůči předkům, identifikace s vlastním druhem, díky níž se člověk cítí odlišen od všech ostatních druhů lidských bytostí a pod vlivem a vedením této identity by se každý člen měl spolu s ostatními členy svého druhu zavázat k zachování nerozlučného pouta, aby

se v každé hodině nebezpečí a krize sjednotili a vytvořili pevnou bojovou falangu proti každému společnému nepříteli. Ježíšovo zanedbávání jakéhokoli druhu fyzické spřízněnosti zanechalo půdu zcela neudržovanou proti invazi plevele doktríny lidské rovnosti, jakmile změna větru začala nést její semena do zemí ovládnutých křesťanstvím. Náš vzduch je doslova naplněn vznášejícími se semeny této odporné doktríny: jeden člověk je stejně dobrý jako druhý; rozdíly, které jsou dědičné, které se předávají z otce na syna a které se vyskytují v rodinách – nemají žádný význam. „Proč bychom se měli klanět před vůlí krále? Co je aristokracie jiného než zbytečné a nákladné břemeno? Proč by neměl platit stejný zákon pro vysoké jako pro nízké, pro nízké jako pro vysoké? Proč by už měli existovat nějací ‚vysocí'? Neměli bychom snad všichni, jeden stejně jako druhý, mít právo soudit, rozhodovat a vládnout? Neměl by ten, kdo vládne, vládnout podle naší vůle, s naším svolením, jako náš služebník a s podřízeností našemu souhlasu?" Tak si lidé říkali v duchu i navzájem. A tak se to skutečně stalo a stále více se to tak děje. Volební právo bylo stále více prosazováno do sociálních vrstev, až nyní může každý ignorant, hlupák a lehkomyslný člověk mít svůj podíl na určování směru, kterým se lid ubírá. Nazýváme to demokracií a jsme na to hrdí, a dokonce se považujeme za její misionáře pro celý svět. Ale někteří z nás, kteří jsou lépe informováni, jsou přesvědčeni, že demokracie je vždy příznakem blížícího se rozpadu. „Evangelium ‚nízkých' snižuje," poznamenal Nietzsche[32], a každý den vidíme, jak se jeho postřeh potvrzuje. Čím více moci se přenechává davu, tím více se vkus národa přibližuje k žumpě, politická korupce je nejhorší v naší historii

[32] Twilight Of the Idols, autorizované vydání, s. 187.

a naše státnictví je ubohým fiaskem, pokud se nejedná přímo o zradu. Dav, který není ochoten snášet skutečného vládce a není schopen vládnout sám sobě, klopýtá jako opilec směrem k nevyhnutelnému příkopu. Lidé si totiž nejsou rovni. A vládnout by měli ti nejlepší. A když lid brání jejich vládě, koncem je zkáza.

Snažím se Ježíši přiznat co nejvíce. Očekával konec světa; byl zcela pohlcen problémy úzkého okruhu lidí; záznamy, jaké máme k dispozici, mohly být do značné míry ovlivněny názory těch, kdo je sepsali. A podobně. Ale záznamy, které máme, bez ohledu na jejich původ, mají právě ten vliv. A ten vliv je a byl takový, že musím přiznat své přesvědčení, že jakýkoli árijský národ se poddává jeho vedení pouze za cenu velmi vážného nebezpečí. Nejsme snad nuceni se ptát, zda by pro Evropany nebylo mnohem lepší, kdyby nikdy neslyšeli o Ježíši z Nazaretu, kromě toho, že byl velkým prorokem židovské sekty?

5. Nakonec musím přiznat, že ve mně stále silněji narůstá pocit, že je něco nepřirozeného, nezdravého, nepatřičného a vskutku hanebného a zlověstného na tom, že jsme si vzali své náboženství – či se ho dokonce snažíme vzít – od Ježíše. Neboť náboženství národa by mělo vycházet z jeho vlastní krve. Mělo by být ztělesněním jeho nejvnitřnější duše, zviditelněním jeho vlastních nadějí a snů a poučení, které získal skrze svou vlastní prastarou zkušenost. Teprve tehdy živý instinkt národa řekne „Amen“ příkazům svých proroků a ochotně se podřídí jejich vůli. A teprve tak budou stát nebo padat, jak by měli, podle toho, čím ve skutečnosti jsou. To znamená, že něco jako univerzální náboženství je naprostá nemožnost. Prvním úkolem každého náboženství je postarat se o to, aby lidé, kteří v něj věří, přežili, a nejen přežili, ale také rozkvetli a naplnili se. A dokud budou

velké skupiny lidí i nadále tak široce a hluboce odlišné, jak jsou nyní, ve svých potřebách a v tom, co se jim jeví jako pravdivé a krásné, vznešené a nízké, hodné a cenné, je nemyslitelné, že by se jakékoli jedno náboženství mohlo ukázat jako přijatelné nebo prospěšné pro všechny. To se stává o to jistějším, když si uvědomíme, že tyto rozdíly mezi lidmi obvykle odrážejí rozdíly v jejich prostředí, ke kterému jsou vázáni, a jsou zaznamenány v jejich samotné fyzické a duševní konstituci.

Stačí si přečíst knihu, jako je například dílo profesora Hanse F. K. Günthera The Religious Attitudes of the Indo-Europeans[33], aby si člověk uvědomil, že žádný národ nemůže v dlouhodobém horizontu vzkvétat, ani se jen udržet, pokud nežije v souladu s náboženstvím, které se utváří podle jeho vlastní povahy a způsobu fungování jeho mysli a duše. Autor nám také otevírá oči k tomu, že křesťanství v zásadě není v souladu s instinkty, hodnotami a tradicemi, které se po tisíce let projevovaly v různých náboženstvích árijského člověka, od Indu až po Atlantik. A to je jistě dost pochopitelné. Je totiž na první pohled zřejmé, pokud se nad tím jen na chvíli zamyslíme, že pro nás byl Ježíš cizincem. Je pravda, že z argumentu, že Ježíš byl podle rasy nežid, a dokonce že mohl pocházet ze stejného rodu jako staří Řekové a Peršané a moderní nordici, lze vyvodit více, než jsem zpočátku považoval za možné.[34] Dr. Revilo P. Oliver, profesor klasické filologie na Illinoiské

[33] Clair Press, Londýn, 1967.

[34] Viz například Madison Grant – The Passing Of The Great Race, 4. revidované vydání, Scribner's 1932, s. 230, zejména poznámka k tomuto tématu na s. 385 a následujících; Ernst Haeckel – The Riddle Of The Universe, Harper, 1900, s. 326 a násl.; Houston Stewart Chamberlain – The Foundations Of The Nineteenth Century, Londýn, 1912, sv. 1, s. 250 a násl.; C.C. Campbell – The Racial Antecedents of Jesus, Peter Nevill, Londýn, SW 7, 1953.

univerzitě a vědec mezinárodního renomé, nedávno prohlásil: „Může být relevantní, že Epistula Lentuli[35] potvrzuje, že Kristus byl nepochybně nordického vzhledu: vysoký, světlé pleti, s blond vlasy a modrýma očima,“[36] ale musím přiznat, že mě tento důkaz nijak nepřesvědčil. V každém případě, bez ohledu na to, jak modré měl oči nebo jak světlou pleť, je podle mého vědomí všeobecně uznáváno, že alespoň z hlediska náboženství byl Ježíš Žid, a tedy ve svém náboženství orientální. A právě vliv jeho náboženství na nás je to, co nás zde zajímá. Je spravedlivé obecně prohlásit, že byl vrcholem židovských proroků.

Židovský rozměr jeho náboženství je však ještě mnohem širší. Dnes je s jistotou známo, že Eséni – členové asketického a komunistického řádu mystiků, kteří se v době velkého nebezpečí rozhodli uchránit svá učení před zničením tím, že je zapsali na pergamenové svitky, které ukryli v pouštních jeskyních v údolí Mrtvého moře – existovali sto let před Ježíšem i sto let po něm a že za jeho života měli své komunity ve všech důležitých městech Palestiny. Ve světle této skutečnosti se zdá nemožné uvěřit, že o nich Ježíš nevěděl. A ve světle mimořádné shody mezi Ježíšovým učením, jak se objevuje v synoptických evangeliích, a učením na svitcích je přinejmenším těžké uvěřit, že nebyl ovlivněn esénským učením. Shoda je skutečně tak nápadná, že vyžaduje vysvětlení. Člověk si musí klást otázku, zda nestrávil několik let v esénské

[35] Madison Grant, který by zřejmě rád věřil, že Lentulův dopis je pravý, kategoricky prohlásil, že „je nepochybně apokryfní“, a své tvrzení odůvodnil. Dopis podle jeho závěru odráží nordické předpojatosti. Viz Madison Grant, op. cit. (viz poznámka výše), s. 386.

[36] Revilo P. Oliver – Christianity And The Survival Of The West, Howard Allen Enterprises, Cape Canaveral, Florida, s. 21, poznámka.

komunitě jako novic, nebo zda dokonce nebyl po několik let jedním z jejích plnoprávných členů. A nelze popřít, že náboženství těchto Esénů a jejich přístup k životu, který přijali a vštěpovali, bylo skrz naskrz židovské, od samého jádra. Navíc, pokud se nyní zabýváme především samotným křesťanstvím, a to dokonce více než tím zbytkem Ježíšova učení, který poskytl počáteční impuls, z něhož křesťanství vzešlo, je třeba vzít v úvahu ještě větší podíl židovství. Ať už mělo Ježíšovo náboženství, jak ho sám formuloval, jakoukoli hodnotu, bylo, jak jsme viděli, vyprázdněno a znehodnoceno tím Šavlem z Tarsu, který vešel do dějin jako apoštol Pavel. Ve skutečnosti je podle mého názoru otázkou, zda to, co se stalo křesťanstvím, nebylo spíše jeho náboženstvím než Ježíšovým – náboženstvím o Ježíši spíše než Ježíšovým náboženstvím. A samozřejmě, bez ohledu na to, jakého rasového původu byl Ježíš, Pavel byl rozhodně Žid, Žid jak podle krve, tak podle náboženství. Sám se chlubil, že začínal jako farizej z farizejů.

Samozřejmě bude správně namítnuto, že celá tato směsice Ježíše a Pavla se v průběhu staletí silně zatížila a více či méně hluboce prostoupila árijskými prvky – teologií, teokracií, uměním a nakonec i nordickým feudalismem. Ale v jádru a v samém srdci toho všeho stál Žid – instinkt, povaha a potřeby lidského rodu, který se nordickému člověku jevil jako cizí a zároveň jako mu podřadný. A co jiného byla celá tato filozofie, umění, společenské uspořádání a organizace než podvědomé uznání toho, co nordickému člověku v židovském pohledu na život a svět chybělo, a snaha dotvořit obraz vesmíru, který by tento pocit nedostatku zmírnil, a v souladu s tím vybudovat společenské instituce, v nichž by se mohl cítit více doma a bezpečněji?

Celá tato struktura však nikdy nebyla plně integrována. Jak uvidíme v závěrečné kapitole o rase, Židé a nežidé, a snad především Židé a nordičtí nežidé, patří do dvou odlišných světů. A tyto dva světy se nikdy nesetkají. Nikdy se navzájem nepochopí. Cokoli z Židů, co se tedy dostalo do křesťanství, ať už od Ježíše nebo od Pavla, je prostoupeno podstatou a pocitem náboženského prožitku rasy velmi odlišné od rasy, která převážně vytvořila evropskou civilizaci. Ti druzí, ať už přišli ze starověké Indie, Persie, Řecka a Říma, nebo ze severní Itálie, Španělska, Německa, Francie, Británie či Skandinávie, byli převážně germánští, indoevropští, nebo v každém případě nežidovští. Křesťanství proto a nevyhnutelně představovalo mezi námi rozpor. To samo o sobě stačí k vysvětlení skutečnosti, že to bylo náboženství, ke kterému jsme se hlásili, ale jen zřídka ho praktikovali. Nebo ještě hůře, když jsme ho praktikovali, často nám to uškodilo. Neboť nám nesedí.

Je jistě významné, že hnutí, které vzešlo z Ježíše, se nejprve uchytilo a rozšířilo ve starých římských židovských ghettech. Zpočátku se skládalo převážně ze Židů. A jistě je stejně významné jako nepopiratelné, že Ježíšovo učení poskytlo podivně úrodnou půdu pro semeno velmi negermánské, ale zcela židovské doktríny socialismu a židovského hnutí komunismu, do kterého se socialismus rozšířil a ztvrdl. Znám komunisty, kteří s naprostou vážností tvrdí, že jejich hnutí je ve skutečnosti aplikací Ježíšovy etiky na společnost. Z mnoha úhlů pohledu, s ohledem na to, co s jistotou víme o hrůzách a utrpení, které postihly každý národ, který komunismus svrhl, se takové tvrzení může jevit jako fantastické a směšné. Ale více než jednou, když jsem sledoval narůstající a smrtelný boj naší západní duše v sevření komunistické chobotnice, mě napadlo,

že právě naše náboženství nás oslabuje a často paralyzuje. Neboť ať si říkáme, co chceme, v evangeliích je až příliš mnoho toho, co lze použít k ospravedlnění svržení instituce soukromého vlastnictví a dokonce i rodiny – přičemž obě tyto instituce byly v původním bolševickém programu určeny ke zničení. Ať už je to dáno něčím v Ježíšově učení, nebo pouhou skutečností, že on sám i každý muž, kterého získal za učedníka, zjevně pocházeli z nižších vrstev, či tím, že v evangeliích od začátku do konce nenajdeme ani stopu po aristokratickém vkusu nebo výslovném uznání rozdílu mezi vyššími a nižšími lidmi na základě původu a rodové příslušnosti, žádná stopa po přijetí a ospravedlnění oddělení a vzdálenosti mezi lidmi, kterou taková nerovnost vyžaduje – ať už je důvod jakýkoli, zůstává faktem, že Ježíšovo učení se z větší části prosadilo jako „evangelium pokorných“. Ačkoli se odvrátil od davu s masovým myšlením a odepřel jim své učení, právě takový dopad zanechal na světě. Sotva zemřel, začalo se chlubit, že v řadách jeho následovníků chyběli muži moudří, významní a urození (1 Kor 1,26). Po celá staletí se opakovaly hnutí „rovnostářů“, komunistická hnutí toho či onoho druhu a extrémnosti – jako například hnutí anabaptistů v době Luthera nebo naše vlastní Oneida Community z minulého století, která se obě snažila zrušit manželství i soukromé vlastnictví a která se oba odvolávala na Ježíše jako na svou autoritu. A mnozí lidé, kteří dnes berou Ježíšovo učení vážně, jistě cítí, že podobné tvrzení moderních komunistů není o nic méně oprávněné. Je jisté, že církev je v současné době prolezlá lidmi, a to i duchovními, kteří tajně či otevřeně sdílejí značnou část komunistické ideologie a sympatizují s komunistickou věcí.

Jaký je konečný význam této přítomnosti komunismu v našem středu s jeho neměnnou stádovou etikou, s jeho hořkým nepřátelstvím vůči jednotlivci, soukromému vlastnictví a manželství? Konečný význam spočívá v tom, že je to rakovina v našem těle, jed v našich žilách. Když říkám „naše“, mám na mysli ten rod, který dlouho dominoval v zemích severozápadní Evropy a který v tom či onom prostředí, táhnoucím se přes nejméně 3 000 let historie, byl hlavním tvůrcem evropské civilizace. Tento lid ve všech svých větvích a ve všech fázích svého vývoje projevoval silný instinkt věřit v jednotlivého člověka a v hodnotu toho, co z něj může vzejít. Očekávalo se od něj, že se postaví na vlastní nohy a bude kráčet svou vlastní cestou. Za tímto účelem mu byl poskytnut prostor k manévrování, prostředky k práci a byla mu svěřena odpovědnost. Vlastnil dostatek majetku, aby si udržel nezávislost, a byl hlavou své rodiny a pánem svého domu. Díky tomu a dalším institucím formovaným stejným duchem měl podmínky k tomu, aby se prosadil, pokud to v sobě měl. A tento lid věřil v muže, který se prosadil, který prokázal svou nadřazenost, a hledal v něm vůdce. Taková byla cesta, která vzešla z krve těch, kteří se jako první nazývali, a všech těch, kteří z nich pocházeli nebo s nimi byli spřízněni, „Árijci“, což znamenalo „ušlechtilí“ nebo „vynikající“, a touto cestou se vypracovali a vybojovali si prvenství mezi národy Země.

Když tedy lidé tohoto původu začnou vykazovat příznaky komunismu, může to mít jen jeden význam: jejich odolnost byla nějakým způsobem natolik oslabena, že se stali oběťmi zákeřné nákazy. A právě tak musím nakonec označit vliv Ježíše na náš život. Ať už v nejhorší podobě, jak jej šíří církev, nebo v té nejlepší, jak vyplývá z jeho učení samotného, jde o cizí,

orientální, židovskou nákazu. Po celá staletí to znamenalo naše oslabení, naše ochromení, naši zradu sebe samých. Ve skutečnosti to od počátku prakticky znamenalo a skutečně zahrnovalo naše postupné zotročení hodnotami, ideály a prostředky, které porušovaly naše instinkty. Bez výjimky a nevyhnutelně, pokud jakýkoli národ opustí náboženství vlastního stvoření, aby přijal náboženství cizího národa, vzdává se své nezávislosti a do značné míry i své identity. To, že náš lid přijal křesťanství, znamenalo odevzdat svůj život do rukou Židů. Ježíš byl Židem, pokud ne krví, tak alespoň nábožensky. Bible je od začátku do konce židovská. A století za stoletím jsme se klaněli před jedním a druhým jsme se zavázali, že budeme řídit své vlastní kroky i kroky našich dětí a vnoučat po nás. Naši historii od posledních dnů Římské říše lze tedy zcela oprávněně nazvat „požidovštěním Západu“. S naprostou oprávněností by mohl dnešní Žid prohlásit, jak to ostatně učinil Žid Marcus Eli Ravage: „Stáli jsme u zrodu nejen poslední velké války, ale téměř všech vašich válek; nejen ruské, ale i každé jiné významné revoluce ve vaší historii. Vaše náboženství, vaše vzdělání, vaše morálka, vaše sociální, vládní a právní systémy jsou v zásadě naším dílem!“ Hovoří o „prokázané kontrole celé vaší civilizace židovskými evangeliemi“ a triumfálně uzavírá: „Žádné dobytí v historii se ani zdaleka nemůže srovnávat s tímto úplným ovládnutím, jakým jsme si vás podmanili.“[37]

Pro hrdý lid, který patří bezpochyby k nejmocnějším a nejnadanějším, o nichž máme historické záznamy, je takováto

[37] Viz časopis Century, číslo z ledna 1928, článek Marcuse Eliho Ravage s názvem „A Real Case Against the Jews“, s. 347 a násl.; číslo z února 1928, článek téhož autora s názvem „Commissary to the Gentiles“, s. 476. Je třeba připomenout, že Nietzsche označil křesťanství za „pomstu Židů na nežidech“.

ztráta vlastní duše a odevzdání svého života do rukou jiného národa věcí nejvyšší hanby. A je to věc nejvyššího nebezpečí. Čím déle žiji, tím více se ocitám mimo křesťanství a navíc jsem křesťanství cizí a nepřátelský. Čtení knihy profesora Hanse F. K. Günthera The Religious Attitudes of the Indo-Europeans (Londýn, 1967) odhaluje, že jsme měli lepší náboženství, náboženství věrnější našim vlastním tradicím a základním instinktům, než jaké lze nalézt v křesťanství. A pokud by nakonec árijský člověk, nejnadanější a nejmocnější rasa, jakou historie zná, měl zmizet ze Země, hlavním důvodem by bylo to, že podlehl viru křesťanství. To byla nejhorší pohroma v celé jeho historii.

Ale nebudu se tímto negativním aspektem situace zabývat. Naopak, ať už je to jakkoli znepokojivé, alespoň prozatím se tomu hodlám vyhnout. Naší nejvyšší potřebou je nové náboženství, náboženství, které bude naše vlastní, v souladu se vším tím nejlepším z naší minulosti a které bude odpovídat všem nárokům naší současnosti. Jsem však přesvědčen, že žádné množství negativních útoků na nedostatky křesťanství samo o sobě nikdy nemůže přinést vznik lepšího náboženství. A všechny mé zkušenosti a myšlenky, nashromážděné za celý život, mě zcela a hluboce utvrzují v přesvědčení, že jakékoli skutečné a konečné oživení života, jeho povznesení a pokrok, může vzejít pouze z něčeho pozitivního, z jakéhosi zrání a zrození. Spolehněme se na slunce, že uhasí svíčku!

Ale jak se k tomu slunci dostat!

Naší nejvyšší potřebou je skutečně nové náboženství, nové náboženství, které by bylo naše vlastní. A je zcela jisté, že žádná kritika toho starého sama o sobě nikdy takové náboženství nevytvoří. Stejně tak je však jisté, že se nikdy neobjeví proto,

že by nějaký člověk nebo skupina lidí povstala a zvolala: „No tak, pojďme si vytvořit nové náboženství!“ Nelze ho vyvolat kouzlem žádného zaklínadla, jakkoli úžasného či naléhavého. Ani se nedá vymyslet v lidských hlavách, záměrně sestavit, propagovat placenými sekretáři a vyvolat pro něj nadšení na regionálních konferencích, podporované tunami tiskovin. Vůbec ne. Naše doba je až příliš dobře obeznámena s mechanismy a triky tohoto druhu a s jejich marností. Cokoli vědomě vypracovaného a umně zkonstruovaného s ohledem na nějaký cíl by bylo umělé a jako takové zcela bez života. Jakékoli skutečné náboženství, skutečně nové, skutečně naše vlastní, pokud vůbec přijde, bude muset přicházet postupně a organicky, po dlouhou dobu téměř bez toho, aby někdo věděl o jeho existenci, a nabývat vlastní podoby, tiše a neviditelně, tajemně se živící silami v rasové duši, kterou bylo počato a v níž směřuje ke zrození.

Stručně řečeno, pokud takové náboženství vznikne – a já se modlím, aby se tak nakonec stalo –, bude muset vyrůst – vyrůst z živé potřeby našeho lidu, z hloubi jeho mysli a duše, až bude v boji o holý život nucen konečně čerpat ze svých nejhlubších zdrojů, ze svých vlastních instinktů, prastarých tradic a ideálů – podobně jako snad i Ježíš vzešel z instinktů, duše, nahromaděné tradice a narůstající krize židovského národa.

To však znamená, že nejde o něco, na co bychom měli čekat, nebo si troufat čekat, v naději, že se to jednoho dne objeví v plné podobě mezi námi. Spíše, ačkoli je to z větší části nepoznané a v zárodku, je to již mezi námi, tu a tam a tak trochu všude, živá, rostoucí a pohybující se síla – která začala již dávno, ožila a po staletí rostla a pohybovala se díky odvážným

snahám jedné velké mysli naší krve za druhou. I my v tom můžeme mít svůj podíl – vy, můj čtenáři, a já, a mnoho dalších jako my. Více, než si uvědomujeme, možná více, než si troufáme snít, závisí její konečný příchod na tom, zda věrně splníme svou úlohu, jakkoli nenápadná a neuznaná ta úloha může být. Neboť vskutku, každý z nás, kdo se zaváže být v nejhlubším smyslu věrný sám sobě, rozpoznávat a odhazovat cizí vlivy, prozkoumávat a osvobozovat nejvnitřnější podstatu naší rasy, která se v něm snaží najít vyjádření a rozkvést, bude svým jistým způsobem přispívat ke konečnému naplnění. Přidá k tomu své skromné zkušenosti a sílu, díky nimž nový život nabude tvaru a nashromáždí sílu a energii k něčemu titánskému, co přesahuje možnosti starých forem, takže nakonec vybuchne nové chápání života, nová vize, nová víra, nová disciplína pro každou stránku našeho života, osobní i společenskou, pro muže, ženu i dítě, odshora až dolů, pro nejnižší i pro nejvyšší. Věřte mi, přátelé, to, pro co jsem dlouho nevědomky žil a čemu nyní vědomě zasvěcuji celý svůj život, dokonce si vyvíjím zvláštní oči, jimiž rozpoznávám každé malé znamení naděje – to přijde. Ze záznamů o těchto mužích a z těch částí jejich písemných děl, které se ukážou jako hlavní zdroj síly a vedení pro náš lid skrze oheň a noc, které nás čekají, vytvoříme ještě svou vlastní Bibli, svou vlastní Knihu života. Proč by nám nemohly být Manuovy zákony nebo jedna či dvě Nietzscheho knihy naším Levitikusem; Zoroaster či Aristoteles naším Mojžíšem; Homér a některé islandské ságy naším Exodem a Knihou soudců; Dante nebo Goethův Faust nahradit Joba a Shakespeare Kazatele; Zjevení svatého Jana by ustoupilo Williamu Blakeovi, Žalmy Písním Kabíra; a Ježíšova evangelia by byla nahrazena Nietzscheho Tak pravil Zarathustra, nebo záznamy nějakého člověka či lidí, kteří se teprve narodí, jejichž život a

učení se ukážou být nejuspokojivějším a nejinspirativnějším ztělesněním naší rasové duše?

Nejprve si musíme uvědomit, že my jako lid máme duši a že ji lze ztratit; že ve skutečnosti jí nyní hrozí strašlivé nebezpečí, že bude navždy ztracena. Ale až si konečně uvědomíme svou duši, uvidíme, jakou sílu a krásu v sobě skrývá, a postavíme se před ni s pocitem úcty i hrdosti, naši velcí nám vytyčí cestu, která nám náleží, a zavedou nezbytná disciplinární opatření, aby zajistili, že po ní budeme kráčet. A z toho vzejde naše vlastní, naše árijská, nordická Bible – jak jinak bych ji měl nazvat? – která nám bude předkládat naše vlastní ideály a tradice, záznamy o našich nejvyšších úspěších a triumfech, příběhy našich svatých a hrdinů, poučení našich velkých mudrců a vůdců, vizi našich vlastních nadějí, snů a cílů zasazených hluboko do vzdálené budoucnosti. Bude to Kniha života ne ubohých, slabých nebo pokorných, ale silných a suverénních, kteří díky své sebekázni utvářejí svůj život v něco stále krásnějšího, v duši i v těle, až si nakonec znovu zaslouží to jméno, s nímž začali, hrdé, povznášející jméno „Árijci“, „ušlechtilí“. Bude to jejich kniha vděčnosti vůči životu, jejich kniha radosti, jejich ukolébavka i bojová píseň a zrcadlo jejich duše, která se vznáší nad rozlehlými propastmi a orlím zrakem sleduje vzdálené obzory. Bude to kniha plná bezvýhradného „ano“ lidu, který je odhodlán za každou cenu žít na výšinách a zůstat sám sebou, a který raději zahyne, než aby ustoupil komukoli jinému nebo se podřídil jeho vůli.

1939, 1971

Ze všech mužů, které jsem zmínil jako hodné zařazení do Árijské knihy života, pro mě žádný neznamenal tolik jako Nietzsche. Poté, co jsem se poněkud podrobněji snažil vysvětlit,

proč Ježíš neodpovídá našim současným potřebám ani není vhodný pro povahu našeho národa, musím se v následující kapitole pokusit objasnit, proč pro mě Nietzsche před zhruba čtyřiceti lety začal znamenat tolik. Bezpochyby pro mě bylo snazší obrátit se k němu, protože jsem zjistil, jakkoli to může znít překvapivě, že Ježíš a on měli mnoho společného. Ale v jádru to bylo mnohem víc než jen to. Pokud jde o naprostou upřímnost, o naprosto nebojácné čelení realitám lidské existence, o pevné uchopení toho, v čem spočívají naše základní problémy, a o povznesení vize a smyslu lidstva, nenašel jsem za šedesát let neúnavného hledání a zkoušení žádného jiného člověka, který by se mu vyrovnal. Nietzsche tak jistě a jasně odhaluje, co je život a za jakých podmínek lze naplnit veškerý vyšší život, ať už jde o život jednotlivce nebo života národa, že mi nepřipadá ani dnes zcela fantastické doufat, že se nakonec ukáže, že byl naším Mojžíšem, který nás vyvedl z pouště do Země zaslíbené.

1950, 1973

Kapitola 4 – Význam Nietzscheho pro moderní svět

Nietzsche[38] rozhodně nebyl filozofem v pravém slova smyslu. Je v podstatě básníkem a sociologem, a především mystikem. Stojí v přímé linii evropského mysticismu a ačkoli je méně hlubokomyslný, promlouvá stejným hlasem jako Blake a Whitman. O těchto třech lze skutečně říci, že vyjadřují náboženství moderní Evropy – náboženství idealistického individualismu.

Materiál o Nietzschem je tak rozsáhlý a jeho myšlení se dotýká tolika problémů světa, v němž žijeme, že se nutně musím omezit na výběr. Obecně řečeno, představím zde to, co z Nietzscheho nejvíce ovlivnilo a formovalo můj vlastní život. A mohu tak učinit bez výčitek, protože při čtení Nietzscheho jsem nemyslel více na své vlastní problémy než na problémy svých bližních a na celou tu smutnou a zoufalou situaci západního člověka. A to, co jsem prožíval nejhlouběji sám za sebe, je přesně to, co bych s největším přesvědčením a naléhavostí vzkázal světu. A naléhavost je na místě. Západní

---

[38] Pro ty, kteří se po přečtení této kapitoly rozhodnou zabývat se Nietzschem podrobněji, připojuji následující krátký výběr z literatury:
Salter, William M. – Nietzsche The Thinker, Holt, 1917. Tento výklad Nietzscheho filozofie vykazuje citlivější vhled než jakýkoli jiný, který znám.
Morgan, George A., Jr. – What Nietzsche Means, Harvard University Press, 1941.
Ludovici, Anthony M. – Who Is To Be Master Of The World? Allen & Unwin, bez data. Nejlepší pro Nietzscheho sociologické učení.
Foster, George Burman – Friedrich Nietzsche, Macmillan, 1931. Nejlepší úvod pro ty, kteří mají křesťanské zázemí.
Halevy, Daniel – Life Of Friedrich Nietzsche, T. Fisher Unwin, Londýn, 1914.
Nietzsche In Seiner; Briefen Und Berichten Der Zeitgenossen, Die Lebengeschichte in Dokumenten, redigoval Alfred Bäumler, Kroner Verlag, 1932.
Nietzsche Briefe, ed. Richard Oehler, Insel-Verlag, Lipsko, 1911.
Lichtenberger – The Gospel Of Superman. Přeložil z francouzštiny J. M. Kennedy. T.N. Foulis, 1910.

svět musí změnit svůj kurz, a to brzy, jinak může být navždy pozdě. A než bude taková změna možná, musí se najít lidé, kteří mají jednak vizi, aby poznali, že jsme fatálně zabloudili, jednak soubor zásad, podle nichž vytyčíme pravdivější a moudřejší směr, a také, doufejme, charisma, jímž shromáždíme náš lid a vyvedeme jej z pasti smrti, v níž se nachází.

Kdo se chce na takový úkol připravit, měl by se od samého počátku rozhodnout, že se nebude vyhýbat tomu, co je obtížné, znepokojující, nákladné a bolestivé, ve prospěch toho, co ho utvrzuje v jeho oblíbených předsudcích a nejdražších domněnkách a co mu umožňuje i nadále upřednostňovat vlastní jistotu, pohodlí a duševní klid. Když se posadíme ke čtení Nietzscheho, setkáváme se s mužem, jehož hlad po pravdě a po životě v jeho nejvyšší a nejvznešenější podobě byl tak neukojitelný, že odložil stranou každou lákavou nabídku, která by mohla stát v cestě jeho hledání – ať už to byly peníze, přátelé, manželka nebo vliv. A o sobě řekl: „Nejsem člověk, jsem dynamit.“[39] Ať tedy ti, kdo se domnívají, že pravdu, kterou potřebujeme, najdou na starých a obvyklých místech, či

[39] Ecce Homo, autorizované anglické vydání, s. 131. Všechny následující odkazy se, pokud není uvedeno jinak, vztahují ke stejnému vydání, které vydalo nakladatelství Macmillan v různých letech. Jednotlivá citovaná díla lze označit následujícími zkratkami:
EGP — EARLY GREEK PHILOSOPHY
GM — GENEALOGY OF MORALS
DD — THE DAWN OF DAY
Z — THUS SPAKE ZARATHUSTRA
WP — THE WILL TO POWER
HH — HUMAN-ALL-TOO-HUMAN
BGE — BEYOND GOOD AND EVIL
JW — THE JOYFUL WISDOM
TI — THE TWILIGHT OF THE IDOLS
EH — ECCE HOMO

odpovědi na problémy, které dnes ohrožují samotnou existenci našeho lidu, aniž by museli sbalit stany a podstoupit všechny útrapy a nebezpečí nového výstupu – ať všichni tito lidé tuto kapitolu přeskočí, nebo ještě lépe, ať hned zavřou knihu a zapomenou na ni. Ti, kdo se chtějí učit od Nietzscheho a být jeho hodnými společníky a spolubojovníky, stejně jako ti, kteří byli před dvěma tisíci lety pohnuti k tomu, aby šli s Ježíšem, musí být od samého počátku připraveni vzdát se všeho, co mají, a všeho, čím jsou.

Hned na úvod bych rád jasně zdůraznil, že Nietzsche se nepustil do ničeho jiného než do „přehodnocení všech hodnot“ – to znamená, že se postavil stranou, z jiného úhlu a výšky, a kritickým i bystrým okem znovu posoudil hodnotu všech hodnot, podle nichž západní svět po staletí žil – jeho náboženské víry, morální a společenské ideály, samotné ctnosti. Odvážil se zpochybnit lidské předpoklady, že ví, co je dobré, a odvážil se položit otázku, pokud jde o každou víru, ctnost a ideál: „Kdo to učinil ‚dobrým‘? Pro koho je to ‚dobré‘ a k čemu?“ Jeho jedinou starostí, která stála za vším, co řekl, byla kvalita lidského života. A pokud něco napadal, bylo to proto, že ačkoli byla určitá ctnost nebo myšlenka v dávné tradici posvěcena jako „daná Bohem“, on rozpoznal, že ve skutečnosti má sklon člověka oslabovat a ponižovat. A pokud ukazoval nové cesty, bylo to proto, že věřil, že pouze jimi může lidstvo vystoupit do výšin, k nimž má v sobě sílu dosáhnout.

Tuto Nietzscheho starost o lidský život musím jednoznačně postavit do popředí všeho, co o něm mám říci. Pro něj nikdy nestačilo, aby lidstvo pouze přežívalo: muselo se povznést. Vskutku toužil po tom, aby lidský život dosáhl výšin, které byly dosud nejen neznámé, ale téměř nepředstavitelné. To

bylo více než jen jeho nejvyšší cíl: s veškerou střízlivostí je třeba říci, že to byla jeho jediná vášeň. Nikdy jméno, nikdy žena, nikdy bohatství, ale vždy to, aby se lidstvo stalo něčím víc, než kdy předtím bylo. Mohl by klidně říci: „Přišel jsem, abyste měli život, a abyste ho měli ještě vznešenější.“ A pro tento účel a v plameni této vášně se zcela vyčerpal.

Vzhledem k žáru, jímž tato touha naplňovala jeho duši, a k horlivosti a odevzdanosti, s jakou se oddával jejímu uskutečňování, by nemělo být žádným překvapením, že když se obrátil, aby čelil lidem, jak je nacházel na všech stranách, byl často pohnut k pohrdání. S obtížemi snášel věčnou malost a ubohost lidí. Zdálo se, že hodnoty davu mají naprostou převahu. „Dav nahoře, dav dole,“ volal; a mluvil o „davové moci, davovém brblání a davovém požitkářství.“[40] Všude se zdály lidské ideály tak nízké, jejich oddanost tak chabá a jejich vůle tak slabá.

Nietzsche však věděl, že toto pohrdání je pocit, který musí překonat. Jeho Zarathustra, jenž byl zčásti zosobněním Nietzscheho vlastních ideálů, je označován jako „ten, kdo překonal velký odpor“[41], a umírá s láskou a požehnáním na rtech pro všechna stvoření.

Je skutečně zřejmé, že právě toto Nietzscheho pohrdání vzešlo z jeho lásky. „Pouze z lásky,“ zvolal, „vzlétne můj pták pohrdání a varování; nikoli však z bažiny.“ A dále: „Co ví o lásce ten, kdo nebyl nucen pohrdat právě tím, co miloval?“ A „pohrdat, když milujeme, a to právě tehdy, když milujeme nejvíce“, prohlásil za „věc vyšší a vznešenější než milovat své

[40] Z, kap. XXVIII, s. 114.
[41] Z, kap. LXVIII, s. 328.

nepřátele“. Pro něj byli „velcí pohrdatelé“ vždy „velcí ctitelé“, „velcí obdivovatelé“. Nikdo, kdo se přiblíží k Nietzschemu, nemůže pochybovat o tom, že jeho nejvyšší starostí byl život, a to život v jiných lidech stejně jistě jako život v něm samém. „I má duše je písní milujícího,“ říká s touhou. Stejně jako jeho Zarathustra i on miloval lidstvo.[42]

Pro Nietzscheho však bylo na člověku velkolepé to, že byl „mostem, a ne cílem“, mostem „mezi zvířetem a nadčlověkem“. Úroveň, které člověk dosáhl, nebyla konečná. Jeho osud, až se naplní, ho postaví tak daleko nad dnešní lidstvo, jak je dnešní lidstvo nad zvířetem. Nietzschemu se však zdálo, že v moderním světě visí osud člověka na vlásku. Byl jako „lano nad propastí, nebezpečný přechod... nebezpečné ohlédnutí, nebezpečné chvění a váhání“. Byly chvíle, kdy se zdálo, že člověk pochybuje, zda má potřebnou vizi a sílu k naplnění svého potenciálu. Nietzsche vložil do toho celou svou sílu, celé své já, aby dal člověku odvahu věřit, že jeho cesta vede vzhůru. Stanovil před ním konkrétní a jasný cíl; jako tyčící se horský vrchol, jehož zasněžený vrchol je zalit klidným jasným světlem vycházejícího slunce, vytvořil svůj ideál nadčlověka. To bylo Nietzscheho nejvyšší zaujetí. „Nadčlověk mi leží na srdci; to je pro mě první a jediná věc – a ne člověk: ne soused, ne nejchudší, ne nejubožejší, ne nejlepší... Co mohu na člověku milovat, je to, že je tím, kdo překračuje a sestupuje“ – to znamená tím, kdo se snaží tvořit nad rámec sebe sama, a za tímto účelem je ochoten, aby sám podlehl.[43]

---

[42] Z, kap. LI, s. 216; kap. XVII, s. 74; LVIII, s. 272; Prolog, odd. 4, s. 9; kap. XXXI, s. 124; Prolog, odd. 2, s. 5. BGE, s. 160 (Aforismus 216).
[43] Z, kap. LXXIII, odd. 3, s. 286; kap. XVII, závěr, s. 74.

Nietzscheho pojetí nadčlověka bylo hluboce nepochopeno. Bylo zkarikováno v komiksových sešitech a vystaveno posměchu, ve skutečnosti však šlo o znovuzrození velmi starodávného ideálu v Nietzscheho myšlení.[44] Slovo převzaté z německého originálu ve skutečnosti znamená „člověk přesahující“ nebo to, co bude nad rámec všeho, co dnes známe jako lidské. „Vy osamělí dneška, vy odloučení, jednoho dne se stanete národem: z vás, kteří jste se sami rozhodli, vzejde vyvolený národ – a z něj nadčlověk.“ Zarathustra je předzvěstí a zosobněním bytosti, o které Nietzsche věřil, že bude kráčet po Zemi, až lidstvo lépe pochopí své možnosti. Nietzsche ho popisuje jako „římského císaře s duší Krista“ – spojení nejvyšší síly a nejvyšší něhy v jedné osobě. O nadčlověku hovoří jako o bytosti, která projevuje „jednotu v síle tvůrce, milence a rytíře poznání“ – muže nejvyšší vyrovnanosti, moudrosti a laskavosti. Přijde jako „dokonalý epikurejský bůh“, jako „proměňovatel existence“, s „láskou k nejmenším a nejskromnějším věcem“.

Bude to vždy ten, kdo za všech okolností vnímá, že „srdce Země je ze zlata“, že „všechny věci jsou pokřtěny u pramene věčnosti a jsou nad dobrem a zlem“, a z plnosti svého instinktu říkat „ano“ prohlásí, že „svět je dokonalý“.[45]

Za tímto účelem musí nadlidé žít v osamění, velmi skromně, odděleni od davu, a přesto jím uctíváni a svou moudrostí ovlivňující celou společnost. Nejsou to vůbec muži hrubé síly, dobyvatelé ani diktátoři. Nejsou to ani muži, kteří by panovali. Síla nespočívá v jejich rukou. Jsou spíše jako

[44] V souvislosti s tímto vším viz „Nadčlověk“, kap. III v knize P. D. Ouspenského: A New Model Of The Universe, Knopf, 1934.
[45] Z, kap. XL, s. 159; kap. XLVIII, s. 200 a násl.; kap. XXII, s. 89; WP, sv. II, af. 983, s. 380; af. 1003, s. 388; TI, s. 218, 280, 281.

kormidelníci na můstku, kteří určují směr, kterým se loď musí ubírat, zatímco samotné řízení posádky a cestujících je ponecháno na jiných. Jejich úkolem je objevit a vyhlásit cestu, kterou musí lidstvo následovat, aby naplnilo své vysoké poslání. Jsou to velcí tvůrci hodnot, velcí průkopníci a průvodci.

Pro nás, s demokratickým zázemím a tradicí, že všichni lidé jsou si rovni a že řízení věcí by mělo být v rukou lidí zvolených lidovým hlasováním, může být tato koncepce nadčlověka neatraktivní, ne-li přímo urážlivá. Ale jak jsem již poznamenal, Harold Laski, ačkoli byl komunista, před mnoha lety prohlásil, že demokracie musí nakonec ztroskotat, pokud nenajde způsob, jak vychovat muže nejvyšší moudrosti, oddělit je od života davu v naprosté odtažitosti od jeho laciných tužeb a malicherných starostí a přisoudit jim nejvyšší úctu a autoritu.

Na druhou stranu se může stát, že obraz nadčlověka, který jsem zde nastínil – a to převážně Nietzscheho vlastními slovy – se některým z mých čtenářů jeví jako natolik fantaskní, že se dá považovat za pouhý mýtus. Ale já rozhodně nepatřím k těm, kteří mýtus odmítají jako křehkou a zbytečnou věc. Spíše se přikláním k názoru, že než se jakýkoli národ stal velkým národem, možná ještě než vůbec vznikl, bylo nutné, aby nad sebou měl hvězdu, pocit svého osudu, nějakou hluboce zakořeněnou víru ve smysl své existence. Zamyslete se na chvíli nad významem, jaký měla pro starověké Židy jejich víra v Mesiáše. Vzpomeňte si, jak často po dlouhá staletí budoucí matka uvažovala, zda bude mít tu čest porodit ho. Nebo si připomeňte víru Židů, že mezi nimi a Jehovou existuje smluvní závazek a že ze všech lidských dětí jsou oni jeho vyvoleným národem. Vůbec nebylo nutné, aby jejich víra měla oporu v

realitě. Ve skutečnosti jsem přesvědčen, že neměla. Důležité bylo, že tato víra je držela pohromadě, probouzela jejich nejhlubší tvůrčí síly a formovala je a směřovala k jedinému cíli. Nebýt této víry, kterou Židé vyznávali po tisíce let, jako národ by již dávno zcela zmizeli.

Ve světle Nietzscheho představy o nadčlověku je zřejmé, že skutečným cílem jakékoli společnosti nebylo „největší štěstí pro co největší počet lidí“ ani „štěstí stáda na zelené louce“, jak nazýval cíl křesťanství a demokracie. Pro Nietzscheho byl jediným správným, nebo alespoň primárním cílem každé společnosti vytvoření co největšího počtu nadřazených lidí. S Waltem Whitmanem by řekl: „Vychovávejte velké osobnosti: zbytek přijde sám.“ Vychovávejte velké muže a postavte je do čela, a jejich moudrost učiní vaši společnost stabilní, trvalou a šťastnou; a jejich tvůrčí síly, jako vizionářů, filozofů, umělců a podobných, učiní vaši společnost významnou a její jméno slavným.

Ale cíl, který si jakýkoli národ stanoví, více či méně určuje prostředky k jeho dosažení. A tak tomu bylo i u Nietzscheho. Uvedu nyní několik typických příkladů toho, jak podle něj musí být utvářeny instituce, má-li národ vychovávat nadlidi.

Za prvé věřil, že žádný národ se nemůže vymanit z bídy vlastními silami. Lidé nemohou uniknout tomu, na čem stojí. A stojí na svých nohách. To znamená, že zdůrazňoval význam fyzické stránky. Taková věc, jako je duše bez těla, ležela mimo lidskou zkušenost. Fyzické, duševní a to, co dnes nazýváme duchovním – to vše byly pouze umělé aspekty toho, co ve skutečnosti tvořilo jeden organický celek. A ve světě, který dlouho přeceňoval „duchovno“, Nietzsche shledal nezbytným zdůraznit význam zdravých, silných instinktů, tělesného zdraví

a krásy, stravy, rodiny, krve a rasy. Nevyhnutelně proto zdůrazňoval převládající význam rodu, dědičnosti, při určování vývoje jedince.

V důsledku toho bylo primárním účelem rodiny přivést na svět děti, které by byly schopny dojít dál a výš než jejich rodiče. Muži a ženy, u jejichž manželství se to nedalo očekávat, by neměli mít právo se oženit či vdát. Na druhé straně by mělo být v každém ohledu podporováno manželství mezi dobře se k sobě hodícími páry z nejlepších mladých lidí daného národa a rovněž co největší reprodukce z jejich strany, která by byla v souladu se zdravím matky a zdravím a nejlepší výchovou potomstva. Pokud jde o to, co v manželství představuje „dobře se k sobě hodící“, provedl jedinečnou a monumentální studii Nietzscheho sociolog Anthony M. Ludovici ve své knize The Choice Of A Mate.[46]

Nietzsche opět zdůraznil význam stravy. Každý, koho už pouhá zmínka o tomto tématu rozčiluje, by měl pečlivě prostudovat knihu Dr. Westona A. Price Nutrition and Physical Degeneration[47], kterou profesor E. A. Hooton z Harvardu s velkou rozvahou označil za „knihu hlubokého významu“. Odhaluje, jak nejhorší úpadek, nejen fyzický, ale i duševní a duchovní, může být zjevně vyvolán u celého národa s nejfatálnější jistotou pouhým tím, co si dávají do úst, nebo co si do úst nedávají. Jedním z důvodů, proč je civilizovaný člověk nejnemocnějším zvířetem na povrchu Země, je to, že nejí správnou stravu. Ve skutečnosti většina lidí dnes neví, co je správná strava, a možná by ji ani nemohli získat, kdyby to věděli. Dokonce i velká většina lékařů je v této věci naprosto

[46] John Lane, Londýn, 1935.
[47] Harper, 1939.

neznalá. Medicína je negativní a pouze léčebná, spíše než pozitivní a preventivní. Slyšíme příliš mnoho o pilulkách, rentgenu a chirurgii. Téměř nikde se lidem neříká, že pokud mají být někdy zdraví, musí žít správně, a že důležitou součástí správného života je správné stravování. Vskutku platíme tragickou cenu za naši dlouholetou tradici, že na těle nezáleží. Tak jsme si zvykli být nemocní, že si neuvědomujeme, jak moc jsme nemocní; a tak se nestydíme za to, že jsme nemocní, že téměř nic nemůže lidi přimět, aby alespoň zvážili svou stravu. Na našem těle však stojí celá nadstavba našeho charakteru, intelektu, ducha a kultury: zmizí-li ona, zmizí s ní i všechno ostatní. Prostě nevěřím – po studiích, které jsem provedl, tomu nemohu uvěřit –, že by bylo možné získat velkou moudrost a trvalou kulturu, nebo dokonce jen prostý zdravý úsudek o životních hodnotách, od národa tak zasaženého nemocemi, jakým jsme my.

Toto není místo, kde bych se měl konkrétně zabývat složitou otázkou, co je „správná strava“ a jak ji lze získat. V posledních desetiletích se této záležitosti postupně začaly věnovat některé velmi fundované a praktické knihy, ačkoli je pochybné, zda o jejich existenci ví byť jen jedno procento lidí. Ale to, co chci v tuto chvíli zdůraznit, je, že význam stravy, který je konečně uznáván, zdůrazňoval Nietzsche již před sto lety. Podobně bych mohl psát o významu, který Nietzsche přisuzoval fyzické kráse jako ukazateli přitažlivosti partnera a zdraví a dobré tělesné konstituci lidí. Jejich smysl pro krásné a ošklivé byl základem jejich „nejzákladnějších hodnot sebezáchovy“.[48] Takové nadšení pro tělesnou krásu bylo

[48] WP, sv. II, s. 246. Ty, kteří s tímto názorem souhlasí, by pravděpodobně, stejně jako mě, osvětlila a inspirovala kniha Physical Beauty And Racial Betterment od

typické pro všechny velké národy minulosti, které jsem studoval. Pouze tam, kde převážily hodnoty nezdařilých a podřadných jedinců, byla krása opovrhována a zanedbávána.

Nietzscheho úvahy o rase poskytují další důkaz toho, jak důležitou roli přikládal fyzické stránce života. Jelikož se však k tomuto tématu vrátím v kapitole, kde představím své vlastní závěry o rase, poznamenám zde pouze, že navzdory svému důrazu na ni měl daleko k tomu, aby byl jakýmkoli „rasistou“, a psal pohrdavě o „lživém rasovém podvodu“ těch, kteří příliš sebevědomě či arogantně hovořili o „čisté“ rase nebo posunovali rasové myšlenky za hranice stanovené striktně vědeckým poznáním.[49] A od toho, aby byl „antisemitou“, měl tak daleko, že se téměř rozkmotřil se svou vlastní sestrou, protože si vzala jednoho z německých antisemitských vůdců. Jakékoli pochybnosti o Nietzscheho názorech na rasu by měly být jednou provždy rozptýleny, vezmeme-li v úvahu známý fakt, že autorizované anglické vydání jeho děl inicioval a financoval dr. Oscar Levy a že mnoho překladů pořídili jeho židovští kolegové. Každý, kdo ho důkladně četl, si jistě

Knighta Dunlapa, dlouholetého profesora experimentální psychologie na Johns Hopkins University, vydaná nakladatelstvím C.V. Mosby, St. Louis, Missouri, 1920.

[49] Viz Nietzscheho Die Unschuld Des Werdens, Kroners Taschenausgabe, sv. 83, s. 433. „Maxime: Mit keinem Menschen umgehen, der an dem verlognen Rassen Schwindel Anteil hat.“ (Nestýkej se s nikým, kdo se podílí na rasovém podvodu.) V autorizovaném anglickém vydání (Macmillan) viz sv. XIII, The Genealogy Of Morals, s. 226. Ačkoli však pohrdal myšlenkou, že by v Evropě skutečně existovaly nějaké „čisté“ rasy, z aforismu č. 272 v díle The Dawn Of Day (s. 253) je zcela zřejmé, jak velký význam přikládal čistotě rasy jako ideálu. „Očištěné rasy,“ říká, „se vždy staly silnějšími a krásnějšími. Řekové nám mohou sloužit jako vzor očištěné rasy a kultury a je třeba doufat, že jednoho dne vznikne čistá evropská rasa.“ Rasové očištění bylo tedy jak žádoucí, tak možné.

vzpomene, jak často se v jeho díle objevuje uznání a dokonce i otevřený obdiv k Židům.

Tímto stručným zmíněním Nietzscheho názorů na rasu to prozatím postačí, a tak se nyní přesuňme k úvaze o jeho postoji k postiženým.

Nietzsche zemřel dříve, než se svět dozvěděl o experimentech rakouského mnicha Johanna Gregora Mendela, které měly položit základy genetiky. Přesto byl jedním z předchůdců moderní eugeniky. Prohlásil, že každý organismus, který nedokáže vylučovat své odpadní produkty, umírá. A řekl to s poukazem na lidský svět kolem sebe. Dovolili jsme, aby naše náboženská pověrčivost a náš sentimentální humanitarismus téměř úplně zmařily působení přirozené selekce. Oslepeni skutečností, že lidský život má velmi nerovnou hodnotu, ve skutečnosti obětujeme cennější ve prospěch méně cenného. Ve své pošetilosti zatěžujeme ty zdravé a schopné z nás péčí o obrovskou hromadu lidských trosek – miliony hlupáků, slabomyslných, duševně nemocných, zločinců a všech možných beznadějně nevyléčitelných, kteří nikdy v životě ničeho nedosáhnou. Navíc jsou slabomyslní notoricky plodní. Náklady na nesení tohoto břemene jsou obrovské a stále rostou. Pokud brzy nezvrátíme současný proces, země bude nakonec ovládnuta těmi, kteří nejsou schopni se postarat ani o sebe. Jdeme cestou národní a rasové sebevraždy.

Řešením je záměrně a s co největší moudrostí, ale také s neochvějnou pevností, pokusit se poskytnout náhradu za přirozenou selekci, kterou jsme potlačili. „Slabí a zkažení zahynou: první princip našeho lidství. A mělo by se jim dokonce

pomoci zahynout.“[50] Konkrétní způsoby, jaké je třeba zvážit při očistě našeho šlechtitelského materiálu, však prozatím ponechám stranou v naději, že se jim budu moci náležitě věnovat v jedné z budoucích kapitol věnovaných eugenice. Zde stačí zdůraznit, že tento proces je třeba urychlit, dokud nebudou odstraněny závažné vady, které jsou charakteristické snad pro nejnižší čtvrtinu celé naší populace a které se tu a tam objevují téměř na všech úrovních. Nepochybně by došlo k chybám, ale tvrdím, že žádná chyba, kterou bychom mohli udělat, by nemohla být tak závažná jako skutečně fatální chyba, kterou nyní neustále děláme tím, že tento problém prostě necháváme bez povšimnutí. Celý národ by měl mít na paměti toto varování: Každý organismus, který nedokáže vyloučit své odpadní produkty, zemře.

To byly tedy některé závěry týkající se fyzické stránky života, k nimž podle Nietzscheho musí lidstvo dospět, má-li dosáhnout nadčlověka. Stručně řečeno, zdůrazňoval význam biologických aspektů – šlechtění, stravy a eugeniky. Věřil však, že tento cíl klade na lidstvo neméně neúprosně určité požadavky, pokud jde o uspořádání společnosti. Každá zdravá společenská struktura, a zejména každá společenská struktura utvářená tak, aby podporovala rozvoj co největšího počtu nadřazených lidí, by měla podobu pyramidy. Byla by rozvrstvena podle schopností a odpovídajících funkcí, spočívala by na široké základně dobře utvořené průměrnosti a vrcholila by v aristokracii charakteru a moudrosti. V budoucí kapitole s názvem „Nutnost aristokracie“ podám úplný a pečlivý popis takové společnosti na všech jejích úrovních a

[50] TI, s. 128, 131–132. Srov. Z, kap. XXI, s. 83; kap. LVI, odd. 20, s. 255; WP, sv. I, str. 46–47, sv. II, s. 194, 368.

upřímně prozkoumám otázky, které její samotný návrh nevyhnutelně vyvolává, a přímo se postavím překážkám, které je třeba překonat, má-li být taková společnost, za předpokladu, že bude uznána její žádoucnost, někdy uskutečněna. Pro spravedlnost vůči Nietzschemu stačí nyní poznamenat, že věřil, že ve společnosti takové formy a charakteru by se nejrůznější podřadnost zcela jistě usadila na dně a byla by eliminována, zatímco schopnosti by byly zcela jistě oceněny, dostalo by se jim výjimečných příležitostí, z nichž by mohly těžit pouze ony, a našly by uplatnění pro své tvůrčí síly. Tak by se celý lid nejjistěji a nejpevněji ubíral směrem k nadčlověku.

Nietzscheho cíl, který určoval prostředky, jimiž by ho bylo možné dosáhnout, mu zároveň poskytl měřítko, podle něhož mohl rozpoznat překážky bránící jeho dosažení. Největšími z nich byly křesťanství a jeho výplod, demokracie. Nietzsche choval hlubokou nenávist ke všem rovnostářským doktrínám, k demokracii stejně jako k socialismu a komunismu. V jeho očích to byli velcí vyrovnávači, velcí nepřátelé veškeré kvality života a všech nadřazených lidí. Vyrovnávali, a to směrem dolů. Údajně směřovali k blahu mas, ale ve skutečnosti vytvářeli podmínky, za nichž se nadřazený život objevoval stále méně, nemohl získat výjimečné příležitosti potřebné pro svůj rozvoj, nebo pokud se nějakým způsobem dostal k velké moudrosti, byl v procesu sčítání hlasů ignorován. Ke křesťanství byl nejtvrdší ze všeho. Hlavně odsuzoval jeho morálku s odůvodněním, že upřednostňuje špatný druh života, podřadný život, a má sklon dusit a zabíjet ty, kteří mají skutečnou intelektuální a duchovní nadřazenost, bez nichž by žádná společnost nemohla dlouho ani vydržet, natož překonat celou historii minulosti a vystoupat do

výšin nadčlověka. O křesťanství zde však nebudu mluvit více, protože se k němu brzy musím vrátit v jiné souvislosti.

Než se pustím do podrobnějšího výkladu Nietzscheho myšlení, musím uvést jednu poznámku, abych předešel nedorozumění. Ačkoli dokázal být – a někdy i byl – ve svých útocích a doporučeních nesmírně přísný, rozhodně to nebylo proto, že by postrádal lidské city. Všichni, kdo ho dobře znali, se shodují, že ačkoli měl mysl ostrou jako kord, měl srdce z peří. Nebyl krutější, než se zdálo nezbytné, pokud mělo být lidstvo pozvednuto do výšin. Nikdy nebyl mstivý. Ale když si vytyčil cíl, měl sílu přijmout a chtít i prostředky nezbytné k jeho dosažení. Každý, kdo se chová jinak, není nic jiného než naivní snílek. Jak brzy uvidíme podrobněji, odsuzování bylo v rozporu s hlubokou podstatou Nietzscheho povahy. Věřil v to, že je třeba se držet pozitivního. Bylo lepší zasít dobré semeno, než vytrhávat plevel. Ale zjevně jsou chvíle, kdy je třeba vyčistit půdu, na kterou se má sázet. A i když se Nietzsche někdy stává téměř jedovatým, je třeba si vždy pamatovat, že odsuzuje nebo útočí pouze ze své touhy po nadčlověku.

Dalším aspektem jeho učení, o kterém bych chtěl psát, je jeho myšlenka, že veškerý život je „vůle k moci“. Nyní se přesuneme od Nietzscheho jako sociologa k Nietzschemu jako psychologovi. I v tomto ohledu byl průkopníkem – v tomto případě pro ty, kdo v naší době hledají nějaký princip či hnací sílu, pomocí níž by bylo možné pochopit a vysvětlit veškeré lidské chování. Zatímco však jiní tvrdili, že ji nalezli v sexu, v boji o přežití nebo v kombinaci obou, Nietzsche věřil, že ji nalezl ve vůli k moci.

Je škoda, že se nedožil dostatečně vysokého věku, aby jednoznačně objasnil, co rozuměl pod pojmem „moc“. Pečlivé

zamyšlení nad pasážemi, v nichž se výraz „vůle k moci“ vyskytuje, však zdá se jeho význam přiměřeně objasňuje.

Za prvé lze kategoricky říci, že se rozhodně nejednalo o oslavu síly. Nietzsche pohrdal svým současníkem Bismarckem a považoval ho za „... silného, silného a šíleného. Ale ne velkého.“ Odsuzoval rostoucí touhu po německé říši, která se začala šířit mezi německým lidem v letech po jejich vítězství ve francouzsko-pruské válce. Napsal nejtvrdší obžalobu centralizovaného „chobotnicového státu“, prohlásil jej za nic menšího než „smrt národů“ a dodal, že pouze „tam, kde stát končí... začíná člověk, který není zbytečný“.[51]

Dále lze říci, že předpokladem „vůle k moci“ u vyšších forem života bylo vždy dobré zdraví, pevná konstituce, síla a přebytek energie. Nietzsche by jistě uvítal tvrzení Williama Blakea, že „energie je věčná rozkoš“.[52] V nejvyšší míře taková přebytečná energie povznáší člověka nad veškeré starosti, dokonce i nad starosti o vlastní existenci. Raduje se ze své síly a touží především po tom, aby ji mohl prostě vynaložit. V mládí vyskočí na svého oře a volá: „Krátký život v sedle, Pane, ne dlouhý život u ohně!“ Cítí své velké vnitřní bohatství a touží ho štědře rozdávat. Cítí v sobě lásku, která ho naplňuje a přetéká, až touží jen po tom, aby se vylila až na samé konce vesmíru. Je to Blake nebo Beethoven, posedlý skutečnou zuřivostí tvůrčí energie, která ho přemáhá, smetá všechny překážky a nakonec se uchytí ve velkolepé formě v hudbě nebo ve vizi lidské duše, jakou svět dosud neviděl.

---

[51] Z, s. 57 (kap. XI).

[52] Poetry and Prose of William Blake, Nonesuch, Londýn, 1927, s. 191 („The Marriage of Heaven and Hell.“)

Ale také, a vždy, v jakémkoli a ve všech druzích života, vůle k moci znamená vůli k nějakému druhu nadvlády, expanze nebo ovládnutí. Její kvalita, její předmět, místo, na které je její síla vynaložena, se mohou nekonečně lišit, ale vždy je zde prvek vůle něco ovládnout.

Nietzsche si uvědomoval, že přebytečná energie se může vymknout kontrole. V některých pasážích se skutečně zdá, že se vyžívá v projevu energie, který nebyl ničím jiným než ukázkou čistě zvířecí vitality. Ve světle Nietzscheho učení jako celku však nelze uvěřit, že by se v tom vyžíval, jako by to samo o sobě stačilo k vytvoření nadčlověka. Radoval se z toho, protože věřil, že pouze z takové síly může být nadčlověk stvořen, a protože dále věřil, že škody, které může způsobit uvolněná fyzická energie, jsou méně hrozivé než potlačení, oslabení a zkažení velké síly a tvůrčí moci. „Lepší je hledat nadčlověka v Caesaru Borgiovi," prohlásil, „než v Parsifalovi."[53] Věřil s neochvějným přesvědčením, že ze slabosti nemůže vzejít nic dobrého. Mnohem lepší je násilí než mír a zdánlivá ctnost, které byly ve skutečnosti projevem únavy, zkrocenosti, nemoci a porážky.

Nietzsche také věřil, že v konečném důsledku je veškerý život žit na úkor druhých. A i když pomalu a neochotně, přesvědčil jsem se, že měl pravdu. V určitých mezích se to, co se odehrává mezi námi lidmi, příliš neliší od toho, co můžeme pozorovat u sazenic pokrývajících lesní půdu v jejich boji o světlo a vzduch. Nemohu udělat výjimku ani u života, jako byl život Whitmana, Thoreaua, Tolstého nebo Ježíše. Každý výbuch velké životní síly je nebezpečím pro slabé. I Gándhí,

[53] EH, s. 58.

navzdory svému pacifismu a filozofii nenásilí, byl dostatečně realista, aby uznal, že veškerý život nutně parazituje na jiném životě. Nepochybně měl na mysli především cenu lidského života pro život rostlin a zvířat, což je skutečně zřejmé. Nietzsche však šel ještě dál, ačkoli jeho slova by měla být možná vyhrazena pro ty, kteří mají psychologický vhled a značné znalosti o dedukcích, které se zdají nevyhnutelně vyplývat ze závěru našich antropologů, že člověk pochází z rasy zabijáckých opic.[54] Prohlásil, že „život je ve své podstatě (tj. ve svých základních funkcích) něčím, co funguje tím, že ubližuje, utlačuje, vykořisťuje a ničí, a bez těchto rysů je naprosto nepředstavitelný.“[55] A ještě jednou: „Zde je třeba hluboce uvažovat až k samým základům a odolat veškeré sentimentální slabosti: život sám o sobě je v podstatě přivlastňování, ubližování, dobývání silných i slabých, potlačování, tvrdost, vnucování zvláštních forem, začleňování… ‚vykořisťování‘ nepatří k zvrácené, nedokonalé či primitivní společnosti: patří k přirozenosti živé bytosti jako primární organická funkce; je důsledkem vnitřní vůle k moci, která je právě tou vůlí k životu... základním faktem celé historie...“[56] To znamená: „Život spočívá v tom, že žijeme na úkor druhých [nejen na úkor zvířat, ale i jiných lidí. WGS] – ten, kdo tuto skutečnost nepochopil, neudělal první krok k poznání pravdy o sobě samém.“[57]

Ve stejném duchu existuje v Nietzscheho myšlení ještě jeden extrém, který je zřejmě nejlepší vyjádřit otevřeně, i když vzhledem k nedostatku prostoru pro jeho úplné představení a

[54] Viz nejnovější knihy Roberta Ardreyho African Genesis (Artheneum, 1961) a The Territorial Imperative (Artheneum, 1966).
[55] GM, s. 88.
[56] BGE, str. 226–227.
[57] WP, sv. I, s. 294.

vyvrácení pravděpodobných námitek hrozí nebezpečí, že vyvolá mylné dojmy. V celém Nietzscheho myšlení lze nalézt uznání toho, že veškerá skutečná kultura je nutně postavena na nějakém druhu otroctví. Nietzsche samozřejmě používal slovo „otroctví“ v širším smyslu: pro jeho bystrou mysl byl v podstatě otrokem každý člověk, jehož život nebyl „samohybným kolem“, který sloužil něčemu mimo sebe, který nesledoval vlastní směr, který si sám neporoučel a neposlouchal.[58] Z tohoto úhlu pohledu je pravděpodobné, že počet skutečně (tj. vnitřně) svobodných lidí byl v každé společnosti vždy poměrně malý. Mezi otroky by se museli počítat nejen běžní vojáci, rolníci a tovární dělníci, ale také nejeden vědec, odborník, bankéř a státník. Možná má většina lidí svou cenu a možná je velká část populace skutečně, tak či onak, i když ne otevřeně nebo přímo, kupována a prodávána. Pro někoho jako Nietzsche by se i naše vlastní společnost, která tolik hovoří o svobodě, jistě jevila jako tvořená z velké části otroky. Jinými slovy, pro Nietzscheho nešlo v podstatě o to, aby otroctví nařizoval, ale spíše o to, aby uznal, že již nyní má většina lidí více či méně otrockou povahu; navíc, že již nyní většina lidí slouží vůli jiného a musí tak činit, čímž odhalují, že ve skutečnosti jsou již nyní otroky; a dále, že pokud je o jejich potřeby dobře postaráno, je jim lépe a jejich existence nabývá nový a ušlechtilejší smysl, pokud slouží vůli jiného, za předpokladu, že se jedná o vůli člověka, který je jim skutečně nadřazen, a zejména pokud takovou vůli začnou sloužit dobrovolně a z vlastní vůle.

Vzhledem k zjevné volnosti tohoto pojetí by se dalo položit otázku, zda si Nietzsche tím, že schvaloval otroctví,

[58] Srov. výrok Ezry Pounda: „Otrokem je ten, kdo čeká, až ho někdo jiný osvobodí.“ IMPACT, Regnery, 1960, s. 209.

nevzal na bedra zcela zbytečnou zátěž nenávisti. Většina lidí totiž to, co on považoval za otroctví, vnímá jako něco celkem neškodného. A tato otázka by mohla být ještě naléhavější, když se dozvíme, že Nietzsche nikdy nebyl lhostejný k blahu širokých vrstev obyvatelstva. V jedné ze svých posledních knih řekl, že „dělníci[59] by jednoho dne měli žít tak, jak nyní žijí buržoazní [tj. střední třída] – ale nad ní, a odlišovat se od ní jednoduchostí svých potřeb.“[60] Kromě toho opakovaně varoval před pohrdáním průměrným člověkem[61]; poukazoval na to, že „silná a zdravá průměrnost“ tvoří „širokou základnu“ celé společenské pyramidy[62]; poznamenal, že „je možné, že i dnes je mezi rolníky více relativní ušlechtilosti vkusu a více taktu a úcty než mezi noviny čtoucí intelektuální smetánkou, kulturní třídou“[63] a vyzval k velkorysému zohlednění obyčejného člověka. „Když výjimečný člověk,“ říká na jednom místě, „zachází s průměrným člověkem s větší něžnou péčí než se sebou samým nebo se svými rovnými, nejde z jeho strany o pouhou srdečnou zdvořilost – ale prostě o jeho povinnost.“[64] Na druhou stranu předpoklad, který je implicitně obsažen v našem moderním kapitalismu, že člověk má právo řídit a vykořisťovat práci svých bližních, pokud má peníze, to tak silně odmítal a nesnášel, že jednou zvolal: „Když si podřadný člověk bere svou pošetilou existenci, své dobytčí, hloupé štěstí za cíl, vzbuzuje v pozorovateli rozhořčení; a když zajde tak daleko, že utlačuje a

[59] K tomuto překladu výrazu „dělníci“ viz německý originál nebo Salter (op. cit.), s. 440. Výraz „šlechtici“, jak je uveden v autorizovaném anglickém vydání, je chybný.
[60] WP, sv. II, aforismus 764, s. 209.
[61] TI, str. 219–220.
[62] Tamtéž.
[63] BGE, aforismus 263, konec, s. 239.
[64] TI, s. 220.

vykořisťuje jiné lidi pro své vlastní cíle, měl by být zabit jako jedovatá moucha“[65]; Nakonec je zcela zřejmé, že Nietzscheho vůbec první přiznání nutnosti otroctví porušovalo jeho instinktivní lidskost a způsobovalo mu bolest.[66]

Nicméně Nietzsche otroctví přijal, a to i v podobě, která je pro moderní svědomí odpudivá: přijal je a schvaloval je. Je třeba pochopit úvahy, které ho k takovému závěru přivedly. Nietzsche měl pocit, že lidská existence nemá žádnou skutečnou hodnotu, ledaže by vytvářela kulturu – filozofii, vědu a umění všeho druhu – hudbu, malířství, sochařství, architekturu, literaturu. Kultura je však plodem volného času a bez volného času je nemožná. Navíc volný čas nezbytný pro tvůrčí práci je neslučitelný s „vyděláváním si na živobytí“. Stejnou lekci naučila zkušenost i Emersona. V touze podpořit svůj odpor k otroctví nejen slovy, ale i činy, se pustil do péče o vlastní zahradu a napsal: „Ten, kdo vykonává svou práci, osvobozuje otroka.“ Postupně však zjistil, že zahradničení škodí jak jeho myšlení, tak jeho psaní; a nakonec prohlásil, že „spisovatel nesmí kopat“. A poznamenává, že všichni účastníci experimentu Brook Farm byli „vyléčeni ze své víry, že se dá spojit věda a praktické zemědělství (myslím tím vlastníma rukama)“.[67] Emerson však i nadále zastával zrušení otroctví, ačkoli tato zkušenost ho měla přivést k poznání – tak jako Nietzscheho, jenž k tomuto poznání dospěl bez této zkušenosti –, že velkolepé tvůrčí dílo a manuální práce jsou neslučitelné, že svoboda pro velkolepé tvůrčí dílo může být vybudována

[65] Salter (op. cit.), s. 440, cituje tento text z německého vydání Nietzscheho „Nachlass“ (posmrtně vydané literární pozůstalosti), ke kterému nemám přístup.
[66] Viz EGP, s. 6 a násl. Lepší je přečíst si celou kapitolu, s. 3 až 18.
[67] Ralph Waldo Emerson, esej s názvem „Bohatství“ v knize Conduct of Life, vydání Fireside z roku 1909, sv. VI, str. 112–113. Srov. Salter, op. cit., str. 72–73.

pouze na tom, že někdo jiný vykonává více než svůj podíl manuální práce. To znamená, že má-li existovat velká kultura, je nutné, aby existoval nějaký druh otroctví, v němž bude mnoha lidem tím, že budou drženi v manuální práci nebo v podřadných úkolech toho či onoho druhu, bráněno dosáhnout své plné velikosti, aby jiní lidé, s větším potenciálem, mohli dosáhnout té své. Abych to řekl co nejotevřeněji (jak to jednou udělal Salter[68]): „Vyšší úrovně lidského života existují tím, že více či méně vykořisťují nižší úrovně."

A jaké ospravedlnění lze nabídnout pro nauku, která je na první pohled tak odpudivá? Lze jen zopakovat a rozvést to, co jsem již řekl. Zaprvé tu je neúprosná skutečnost (nebo to, co Nietzsche považoval za neúprosnou skutečnost), že jinak je kultura nemožná, lidská existence se stává bezvýznamnou a bezcennou, nadřazení lidé jsou stahováni dolů a dušeni v davu, paláce a chrámy jsou jakoby napadeny prasaty a dav se zmocňuje Země. Ani otroctví, zvláště pokud jeho podobu určují lidskost a osvícenství, nemůže být tak odporné jako chaos a brutálnost všeobecné vlády davu. Naše doba rovnostářských předpokladů potřebuje být neustále připomínána, že vychvalovaná athénská „demokracie", dokonce i z doby Perikla, byla postavena na obrovském podloží otroctví: politická práva měla pouze asi desetina celkové populace. Zadruhé, pro velmi mnoho lidí podřízení se vůli druhého nemusí nutně znamenat žádnou újmu ani ponížení. Většina lidí totiž možná stejně nemá žádné vlastní myšlenky, nemá velké ambice stát se něčím víc, než čím jsou nyní, a je nejšťastnější, když nemusí přemýšlet a rozhodovat, ale může odevzdat řízení svého života druhým a pak prostě dělat, co se jim řekne. Jsou-

[68] Salter, op. cit., s. 38.

li totiž muži, jejichž rozkazům se podřizují, skutečně jejich nadřazenými, pak i ubohé a průměrné životy mohou právě díky této podřízenosti, díky tomu, že pomáhají umožnit vznik lepších lidí a napomáhají jejich cílům, nabýt důstojnosti, vznešenosti a významu, jaké by jinak nikdy nemohly poznat. Ale štěstí by skutečně nemělo být kritériem, podle kterého se o této otázce rozhoduje. Když jde o to, zda nějaký národ vychová velikány a dosáhne nejvyšší kultury, není zásadně důležité, kdo je šťastný a kdo ne. V každém případě jsou to nepochybně vyšší lidé, ti, kteří čelí nejtěžším úkolům a musí nést nejtěžší odpovědnost, kdo vždy trpí nejvíce. Ale opět, když jde o celý smysl lidské existence, utrpení je ve skutečnosti vedlejší. Je to cena, kterou je často třeba zaplatit, kterou vyšší lidé zaplatí dobrovolně a rádi, a kterou ostatní lidé, pokud nejsou připraveni ji zaplatit dobrovolně a rádi, musí být donuceni zaplatit. Zákon oběti prostupuje celou existencí. I ve vývoji organismu, kdykoli došlo k rozvoji celku nebo zvláštních vyšších schopností, došlo k určité ztrátě nebo snížení významu dotčených částí. Občas toto snížení znamenalo úplné odstranění, skutečné zaniknutí dotčených částí. Menší je obětováno většímu. A ve společnosti, pokud se jednotlivci obětují ve prospěch vyšších cílů, a zejména pokud tak činí dobrovolně a dokonce s radostí – jak dokládají historické příklady –, pak je tato oběť zušlechťuje, ne-li přímo, jak naznačuje samotný význam slova, posvěcuje.[69]

Nyní bych však rád citoval několik pasáží, v nichž Nietzsche sám formuluje svůj postoj.

[69] Pozornému čtenáři, který se chce touto tematikou zabývat hlouběji, doporučuji prostudovat pasáže v Salterově díle (op. cit.), uvedené v jeho rejstříku pod hesly „Otroctví“, „Vyšší jedinci“ a některé pasáže uvedené pod heslem „Oběť“.

V jedné z jeho nejranějších prací najdeme toto: „Kultura, která je především skutečnou potřebou umění, spočívá na strašlivém základu... Aby existovala široká, hluboká a úrodná půda pro rozvoj umění, musí být drtivá většina ve službách menšiny otrocky podřízena životnímu boji, a to ve větší míře, než vyžadují její vlastní potřeby... Otroctví je podstatou kultury.“ A dále: „Pokud by byla pravda, že Řekové zahynuli kvůli otroctví, pak je mnohem jistější jiná skutečnost, a to, že my zahyneme kvůli nedostatku otroctví.“[70] Tento názor opakovaně potvrzoval po celý svůj život. V knize The Joyful Wisdom se dočteme: „Každé posílení a povznesení typu ‚člověk‘ s sebou nese také novou formu otroctví.“[71] A ještě o něco dále narazíme na toto: „Každé povýšení typu ‚člověk‘ bylo dosud dílem aristokratické společnosti – a tak tomu bude vždy –, společnosti, která věří v dlouhou škálu společenských stupňů a rozdílů v hodnotě mezi lidmi a která vyžaduje otroctví v té či oné podobě.“[72]

Výše uvedené odstavce o Nietzscheho názorech na otroctví byly vysvětlením a aplikací jeho přesvědčení, že život je vůle k moci, že jako takový vždy zahrnuje vůli něco ovládnout, vůli dosáhnout určitého druhu expanze a nadvlády; že ve skutečnosti lze pozorovat, jak veškerý život žije na úkor jiného života, že lidský život nemůže být v žádném případě vyňat z tohoto obecného pravidla; že ve skutečnosti právě ten nejvyšší lidský život kladl na ostatní lidský život nejtěžší daň. Můžeme mít nebo nemusíme mít v tomto bodě rádi Nietzscheho myšlenku, ale v tuto chvíli mi nejde tolik o to, abych někoho

[70] EGP, s. 6, 7, 9.
[71] Tamtéž, s. 343 (aforismus 377).
[72] BGE, s. 223 (aforismus 257).

přesvědčil, jako spíše o to, abych objasnil, v čem jeho myšlenka spočívala.

Tato myšlenka s sebou nesla dalekosáhlé a velmi významné důsledky. Její stín padl na Darwinovu evoluční teorii. Tuto „jednostrannou doktrínu“ se Nietzsche rozhodl opravit. Darwin řekl: „Život je boj o existenci. “ Nietzsche v podstatě odpověděl: „Vůbec ne. Co neexistuje, nemůže chtít. Co existuje, nemůže chtít existovat. Chce moc, nějakou formu nadvlády.“[73] Vskutku, pouze slabí, kteří se nejistě drželi života, se kdy spokojili s pouhým usilováním o sebezáchovu. Kdekoli byl život silný, s energií v hojnosti a až v nadbytku, nikdy nemířil k pouhému udržení sebe sama, k pouhému přežití: mířil k určitému rozšíření své moci. „… V přírodě nepřevládá stav nouze, ale nadbytek, ba dokonce rozmařilost až k bláznovství. Boj o existenci je pouze výjimkou, dočasným omezením vůle k životu; boj, ať už velký či malý, se všude točí kolem nadvlády, růstu a expanze, kolem moci, v souladu s vůlí k moci, která je vůlí k životu.“[74] „Živý organismus se snaží především uplatnit svou sílu: ‚sebezáchova‘ je pouze jedním z výsledků tohoto úsilí.“[75]

Tento Nietzscheho názor, že život je vůlí k určitému druhu nadvlády, má neméně negativní dopad na řadu doktrín, které jsou oblíbené mezi rovnostáři, pacifisty a psychiatry. Například pohrdal rozšířeným demokratickým předsudkem, podle něhož má prostředí rozhodující vliv větší než dědičnost.[76] Život nelze

[73] Z, s. 137 (kap. XXXIV).
[74] JW, s. 289 a násl. (aforismus 349).
[75] WP, sv. II, s. 128 (aforismus 650).
[76] Tento předsudek, jak jsem jej nazval, je prostě jen nekritickým a nepodloženým předpokladem, a ničím jiným. Carleton Putnam ve své knize Race and Reality (Public Affairs Press, Washington, D.C., 1967, s. 58) uvádí: „… odpověď

vysvětlovat jako pouhou „adaptaci“ a „přizpůsobení“, jako výsledek podrobení se prostředí, jako plod něčeho, co by se dalo nazvat politikou ustupování. Silný život – a právě silný život je jediný zdravý a jediný, na kterém v dlouhodobém horizontu záleží – se rozhodně nikdy nechová tímto způsobem. Silný život si podmaňuje své prostředí, nachází způsoby, jak ho využít a obrátit ve svůj prospěch. Život zůstává – vůle k moci![77]

Stín Nietzscheho pojetí života jako vůle k moci padá rovněž na význam „vzájemné pomoci“, jedné z opor těch, kteří by rádi viděli svět zbavený konfliktů. V nižších úrovních života je i ten nejméně pozorný pozorovatel nucen uznat, jak nemilosrdný je boj o nadvládu. Všude, po nesčetné věky, byli slabí silnými vytlačováni ze Země. Ale jak stoupáme na žebříčku života, vítězství stále více patří těm, kteří jsou silní ve své lstivosti, méně silní tělem než myslí. Nebo, jak poukázal Kropotkin ve své nesmírně zajímavé knize, může to být díky vzájemné pomoci.[78] Avšak i vzájemná pomoc je pouze prostředkem, jímž členové skupiny, ať už zvířecí či lidské, zvyšují svou bojovou sílu. Nutnost boje mezi jednotlivci se tím sice může snížit a prostor, v němž jsou spory eliminovány, se tím může poněkud rozšířit, avšak vždy s cílem posílit sílu

---

[ohledně relativního významu dědičnosti a prostředí] poskytly studie provedené na jednovaječných dvojčatech, která byla vychovávána odděleně v radikálně odlišných prostředích. Zde byla dědičnost stejná – lišilo se pouze prostředí. Výsledky byly publikovány a jako obvykle zůstaly bez jakéhokoli vědeckého vyvrácení. Ačkoli se účinek u různých znaků poněkud lišil, bylo zjištěno, že celkový vliv dědičnosti převyšuje vliv prostředí v poměru asi 3 ku 1.“ Dlouhá poznámka pod čarou na stejné stránce cituje rozsáhlé vědecké autority na podporu tohoto stanoviska. Případ je shrnut v časopise Mankind Quarterly, 1964, sv. 4, č. 4, str. 197–204.

[77] Viz WP, sv. I, s. 62 a násl. (aforismus 70). Srov. sv. II, s. 127 (af. 647).

[78] Princ Petr Kropotkin – Mutual Aid, Knopf, 1916.

skupiny; a tato síla se využívá k boji proti nepřátelům – a v případě nutnosti k jejich zabití. Vzájemná pomoc je vždy prostředkem k ovládnutí skupiny. Jde stále o boj o moc – a v tomto boji slabí podléhají.

Nakonec Nietzsche viděl ve vůli k moci určující sílu hodnot každého národa. V celé historii jsme svědky toho, jak vládci dobývají dané území a ustanovují jako posvátné normy chování („dané bohy“) ty hodnoty, o nichž se na základě dlouholetých zkušeností přesvědčili, že jsou nezbytné nejen pro jejich existenci, ale i pro jejich velikost. Posvětili prostředky, jimiž si vybojovali své místo tváří v tvář svému okolí a nepřátelům.[79] Nietzsche cítil, že životní potřeby stojící za vůlí k moci národa byly rozhodující silou více než jakákoli starost o abstraktní pravdu. „... co jsou koneckonců lidské pravdy? Jsou to jeho nevyvratitelné omyly.“[80] „Pravda je ten druh omylu, díky kterému byl určitý druh schopen přežít. Hodnota života je nakonec rozhodující.“[81]

Vůle k moci nás však zajímá především tehdy, když ji pozorujeme v chování jednotlivců a skupin v našem dnešním světě. Nietzsche v ní viděl sílu, která působí bezchybně a bez výjimky, nepřetržitě, v každém jednotlivci i v každé skupině. To, co se člověk rozhodne ovládnout, a na jaké úrovni se o to pokouší, se může značně lišit, ale podle Nietzscheho učení neexistovaly žádné výjimky. Předmětem vaší vůle k moci může být muž, žena, skupina mužů nebo celý národ; může to být

[79] Viz Z, kap. XV, srov. WP, sv. I, s. 50, 51; 212 (af. 254); 215 (af. 259); 372 (af. 455); sv. II, s. 20 (af. 493); 26 (af. 507); 48 (af. 532, konec), 49 (af. 534); 146 (af. 675).
[80] JW, s. 208 (aforismus 265).
[81] WP, sv. II, s. 20 (aforismus 493).

řemeslo nebo technika; můžete se snažit získat stoupence zastrašováním, přesvědčováním jejich mysli nebo získáváním jejich srdcí; tím, co ovládáte, můžete být vy sami, umění nebo smysl existence. Nietzsche však věřil, že pokud vůbec žijete, musíte projevit vůli k moci nějakého druhu, na nějaké úrovni, nad nějakou věcí. Matka, která obětuje svůj život za své dítě, nebo Ježíš, který jde na kříž za lidstvo, jsou toho stejně tak příkladem jako kdokoli jiný. Pokud popíráte, že vůle k moci platí i pro vás, znamená to pouze to, že jste prostřednictvím jiné filozofie našli – svou cestu k moci. Neboť i filozofie není nic jiného než nástroj v rukou vůle k moci, prostředek, kterým se člověk vědomě či nevědomě snaží zvýšit svou moc nad ostatními nebo se cítit ve vesmíru bezpečněji. Ježíš řekl: „Kdo se pokoří, bude povznesen," ale Nietzsche na to zlomyslně odpověděl: „Kdo se pokoří, chce být povznesen."[82] Proto se pokořil. Je zřejmé, že mezi lidmi, kteří si cení pokory, bude pověst pokorného člověka prostředkem k tomu, aby se vyvyšoval nad ostatní.

Ještě jednou – opakuji, podle Nietzscheho každý člověk, dokud žije, projevuje vůli k moci a nemůže jednat jinak.

Existovala však jedna skupina lidí, jejichž vůle k moci začala Nietzscheho zvláště zajímat. Když se rozhlédl po Evropě, náhle ucítil silný zápach a po prozkoumání zjistil, že vychází z morálky dekadentů. Jejich druh morálky se ukázal být charakteristický pro vůli k moci života ve stavu rozkladu.

Dekadenti jsou podle Nietzscheho myšlení slabí a nemocní, ti, kteří jsou špatně utvořeni, směsice protichůdných instinktů. Jsou to zpackaní a nevzhlední, vyčerpaní a poražení.

[82] HH, sv. I, s. 88.

U podřadných lidí všeho druhu je vůle k moci snadno zmařena. Nejsou schopni nabýt své plné přirozené podoby. V důsledku toho v nich vůle k moci hledá své cíle oklikami, podzemními cestami, hrabáním, nebo vkrádáním se zadním schodištěm a šplháním zadními okny. Jako všichni lidé vytvářejí takový druh morálky, který slouží jejich potřebám – v tomto případě potřebám slabých, nemocných a zkažených. Jelikož jako jednotlivci nemají žádnou sílu, převrací veškeré zdravé hodnocení života, prohlašují ctnosti nadřazených lidí za zlo a své vlastní slabosti mění v ctnosti. Na jedné straně ze závisti, strachu a nenávisti shazují a odsuzují ty vlastnosti svých pánů, které sami nemají a které kvůli omezením daným dědičností ani získat nemohou. Znevažují krásu, zdraví, urozený původ a velkou sílu; a pohrdají sebevědomím, nezávislostí, odvahou, železnou vůlí a velkorysostí. Vše, co v člověku připomíná lva a mohlo by ho učinit impozantním, vše, co by ho mohlo povznést nad ně jako tyčící se horský vrchol, zdroj bouří, zemětřesení a sopečných erupcí, to oni haní a nazývají zlem. Rádi by podkopali jeho víru v sebe sama a úctu k sobě, a tak rozložili formující se jádro v něm, které, pokud nebude včas zničeno, by z něj mohlo utvořit mocnou osobnost, nad jejich chápání a mimo jejich kontrolu. „Hlas Boží“ je přinucen mluvit vždy ve prospěch „bližního“, druhého člověka, masy. Dosáhli by tak kolektivní síly dostatečně velké, aby přemohla všechny nadřazené muže, a buď zabránila jejich vzniku, nebo je stáhla na svou vlastní úroveň. Tak se do popředí dostávají „ctnosti stáda“ – například „bratrská láska“. Ideálem je dnes „nesobeckost“. Člověk musí myslet především na druhé, bez ohledu na to, co se stane jemu samotnému, dokonce i jeho nejhlubšímu Já. Zní to takto: „Dělej vše pro blaho druhých. Být věrný sobě samému je zlo: mohlo by to někomu

způsobit bolest. Kromě toho to projevuje pýchu, prosazování vlastní vůle v rozporu s Bohem. Aby člověk nalezl život, aby ‚potěšil Boha', musí sklonit hlavu, zapřít sám sebe, odpustit všechna ublížení, milovat všechny a projevovat to tím, že vždy ‚koná dobro' a ‚pomáhá druhým'." Proč? K čemu? Aby se tak život stal stále snazším, příjemnějším a jistějším pro ty, kdo tuto doktrínu kážou – tedy pro slabé, nemocné a průměrné – zkrátka pro obyčejného člověka a masy.

Nietzscheovým nejvýraznějším příkladem dekadence bylo křesťanství. Je historickým faktem, že křesťanská církev zapustila kořeny ve spodině a ghettech upadajícího Římské říše. Již jsme zmínili, že sám apoštol Pavel se kdysi chlubil tím, že mezi křesťany nebyli žádní moudří, ani lidé vysokého společenského postavení, ani urození (1 Kor 1,26). C. G. Jung hovoří o „explozivním šíření křesťanství, které, takřka, vzešlo z římských stok"[83], a Gibbonova velká historie podává v podstatě stejný obraz. Houston Stewart Chamberlain říká, že „všechny základy pro strukturu historického křesťanství byly položeny a vybudovány touto míšeneckou populací".[84] Merejkowsky ve své knize Death of The Gods vyvolává dojem, že raní křesťané byli doslova škůdci. A takoví lidé nemohou nahlížet na zdravé stránky života jinak než skrz zahořklé oči. Instinktivně chtějí srazit všechny krásné věci na svou vlastní úroveň. Nietzsche křesťanství odsoudil. Spojil je s alkoholismem jako jednu z „dvou velkých evropských omamných látek".[85] Křesťanství odsoudil přesně ze stejného důvodu, z jakého Ježíš odsoudil farizeje – jako nepřítele života.

[83] C. G. Jung – Contrihutions To Analytical Psychology, Harcourt, 1928, s. 173.
[84] Houston Stewart Chamberlain — The Foundations of the Nineteenth Century, John Lane, 1913, sv. I, s. 252.
[85] TI, s. 51.

Odsoudil ho, protože odvádělo pozornost od silného a krásného života tady a teď na Zemi a otravovalo víru v něj. Ale především ho odsoudil jako evangelium, podle něhož Zemi zdědí slabí – slabí, nemocní, průměrní. Jako potvrzení jeho postřehu platí, že ať se dnes v západním světě podíváme kamkoli, vidíme, že Zemi ovládá dav. A v rukou takových lidí nemůže žádný národ, žádná kultura a žádná civilizace dlouho vydržet. V letech, které uplynuly od doby, kdy jsem poprvé napsal tato slova, jsem postupně dospěl k přesvědčení, že křesťanství činí jakýkoli národ neschopným přežití. Nemocí, na kterou umírá celý svět bílého člověka, je křesťanství.[86]

„S Nietzschem," jak se říká, „se probudilo svědomí Evropy." Alespoň někteří lidé si uvědomili, co se vlastně dělo. A kdekoli si lidé uvědomí, jak křesťanství otrávilo celý náš život, bude třeba se zabývat snahou, kterou Nietzsche vynaložil,

---

[86] Od té doby, co jsem to napsal, jsem narazil na pasáž v Nietzscheho díle Twilight of the Idols (s. 48), kde prohlašuje, že křesťanství je „v podstatě antiárijské náboženství… převrácením všech árijských hodnot... všeobecným povstáním všech utlačovaných, ubohých, zpackaných a zmařených proti ‚rase' – nesmrtelnou pomstou Chandaly jako náboženstvím lásky." A v podobném duchu napsal Carl Jung: „Němci však nedobyli římský svět, aniž by se nakazili některými z nemocí, které se v Římě v jeho posledních dnech tak nezdravě rozmohly. Nejvýznamnější z nich byla infekce, kterou si Římané sami přivodili v prvním století, což byl důsledek jejich vlastního dobytí Levantu. Začalo to jako odnož judaismu, usadilo se to v Jeruzalémě a na několika dalších místech ve východní části Středomoří a do Říma se to dostalo s židovskými obchodníky a spekulanty, kteří v tom městě již dlouho nacházeli atraktivní centrum svých operací. Nakonec se ve světě proslavila jako křesťanství, ale více než dvě století hnisala v římských stokách a katakombách spolu s desítkami dalších cizích náboženských sekt z Orientu; jejími prvními stoupenci byli římští otroci, kosmopolitní skupina pocházející ze všech zemí dobytých Římany. Bylo to náboženství navržené tak, aby oslovilo otroky: blahoslavení jsou chudí, pokorní, ubozí, opovrhovaní, říkalo jim, neboť zdědíte Zemi od silných, statečných, pyšných a mocných; pro všechny věřící bude připraven ráj, a ostatní budou trpět věčným mučením. Oslovovalo přímo pocit závisti a zášti slabých vůči silným."

aby ukázal cestu, po níž by se lidstvo – nebo alespoň a bezpochyby náš druh – mohlo vrátit na stezku k stále vznešenějšímu životu. K dosažení toho všeho není nic důležitějšího než režim a nová morálka, které Nietzsche předepsal těm silným, dobře stavěným a milujícím mužům, kteří neumí žít jinak než jako „sestupující“, kteří by rádi obětovali své životy, jen aby tím pomohli vybudovat cestu, po níž může člověk vystoupit k nadčlověku. Nejprve mi proto dovolte říci pár slov o sociálním zabezpečení pro takové muže.

Za ideálních podmínek by na všech úrovních společenského řádu panovala neustálá bdělost vůči jakémukoli náznaku rodící se nadřazenosti. A ti, kdo by se vyznačovali nadřazeností, by byli okamžitě osvobozeni od některých běžných povinností a dostalo by se jim privilegia využít každé vzdělávací příležitosti, u níž by prokázali, že z ní mohou těžit. Nejlepší z mladých lidí by dostali ty nejlepší učitele. Mladá elita celé země, shromážděná do malých skupin, by po léta seděla u nohou největších myslí a duší, jaké země mohla nabídnout. Zde by byli zasvěceni do moudrosti života a pod přísnou disciplínou speciálně cvičeni pro odpovědnosti, které by nakonec převzali.

Morálka, kterou by tito mladí muži byli formováni, by se značně lišila od té, která je předepsána pro prostý lid, nebo dokonce pro vládce. Zjevně by byla určena jen pro velmi hrstku. Mimochodem, když jsem četl slova, která by k nim Nietzsche adresoval, v některých bodech mi to připomnělo Ježíšovo „Kázání na hoře“. Aby však byly tyto podobnosti snáze rozpoznatelné, a především v zájmu obecného porozumění, musím to, co chci říci, uvést několika poznámkami o egoismu.

Nietzsche věřil, že „altruismus“ v jakémkoli striktním smyslu je „nemožný“, a označil jej za „nejlživější formu

egoismu“.[87] Kategoricky prohlásil, že „jedinec [neupřednostňuje] zájmy druhu či budoucích generací na úkor vlastního prospěchu: to vše je pouze zdání.“[88] Je samozřejmě možné si vybrat rovinu, na které se rozhodnete usilovat o obohacení svého života, jak to udělal Ježíš, když se vydal do Jeruzaléma, ale zbavit se veškeré motivace, která se jakkoli týká toho, co nám na té či oné rovině prospěje, je stejně naprosto nemožné jako zůstat naživu bez dýchání. Kdybychom ztratili tento smysl pro to, co by tak či onak znamenalo obohacení života v nás samých, nerozeznali bychom potravu od jedu. Zde leží samotné jádro instinktu života. Ten, kdo o něj přijde, se skutečně stal dekadentním.

Nietzsche zašel ještě dál a prohlásil, že „ego je zdravé a svaté a sobectví požehnané“.[89] Aby však předešel nedorozumění, dodal: „Ať je ve vašem jednání přítomno vaše pravé Já, tak jako je matka přítomna v dítěti – ať je to vaše zásada ctnosti!“[90] Ačkoli tedy egoismus schvaloval, velmi pečlivě dbal na to, aby tím nemyslel jakékoli ego. „Existuje i jiný druh sobectví,“ řekl, „příliš ubohý a hladový druh, který by vždy kradl – sobectví nemocných, choré sobectví.“ Nazval to „zlodějskou touhou“ a prohlásil: „... hrůzou pro nás je degenerující smysl, který říká ‚vše pro mě‘.“[91] Je snadné pochopit, proč se Nietzsche musel takto vyjádřit na obranu toho, co pro nedostatek lepšího slova nazval „egoismem“. Život je v jednotlivých mužích a ženách, nebo není nikde. A přesto byl ze všech stran skutečný život v lidech, vše, co mohlo jejich

[87] WP, sv. I, s. 10 a 58.
[88] WP, sv. II, s. 153 (aforismus 680).
[89] Z, kap. LIV.
[90] Z, s. 112 (kap. XXVII).
[91] Z, str. 86–87 (kap. XXII).

životu dát nějaký smysl, sváděn nebo z nich vytloukán ve jménu nějaké ctnosti nebo Boha, který nebyl nakonec ničím jiným než abstrakcí. Život celého světa mohl být povznesen pouze tehdy, pokud byl obohacen a povznesen život jednotlivců, z nichž se skládal. Lidem proto musí být za každou cenu dána nová odvaha, aby tváří v tvář všem společenským tlakům uctívali, důvěřovali a poslouchali své vlastní impulsy.

Je však třeba si uvědomit a dobře si to promyslet, že Nietzsche nebyl o nic méně vybíravý než Ježíš, pokud jde o podněty, kterým se rozhodl následovat a které doporučoval následovat i ostatním lidem. To, co nás může mást, je skutečnost, že Nietzsche zavrhl metafyziku jako pavučinu lží a zbabělosti a rozhodl se omezit se na to, o čem byl přesvědčen nikoli na základě tradice či spekulací, ale na základě vlastní zkušenosti. A to, co Ježíš nazýval „Bohem“, je z psychologického hlediska přesně to, co Nietzsche nazýval „Já“. Pro Nietzscheho bylo jak to, co Ježíš nazýval „Bohem“ – což byl život, který bylo třeba milovat a poslouchat –, tak to, co Ježíš nazýval „já“ (s malým „j“), které lidem naléhal popírat, impulsy vlastní bytosti. To znamená, že jste se neměli ztotožňovat s malostí a slabostí ve vašem nitru a svůj život jste neměli hledat v popření toho všeho ve jménu někoho jiného než sebe samých, jakkoli „božské“ by to mohlo být. Božská byla vaše vlastní přirozenost v tom nejlepším smyslu a obětovat jste neměli sebe samé, ale pouze tu stránku sebe samých, která stála v cestě vašemu nejvěrnějšímu a nejvyššímu já.[92] V jakémkoli realistickém smyslu tedy o žádnou oběť nešlo. Vzdal jste se pouze svých méně důležitých tužeb, abyste získal to, po čem jste toužil nejvíce. A to, po čem jste toužil nejvíce – ta

[92] Hinduisté to vyjádřili nejvýstižněji jako oběť já, kterou přináší já, Věčnému Já.

nejneodvratnější, nezměnitelná a neukojitelná touha ve vašem nitru, touha, jejíž uspokojení znamenalo Život, a jejíž neuspokojení bylo v nejlepším případě jen živoucí smrtí, to samotné jádro vaší bytosti – to bylo to, co Ježíš nazýval Bohem.

Po této předmluvě si nyní dovolím představit Nietzscheho evangelium pro ty vyšší lidi, těch pár nejvíce milujících lidí, kteří by rádi žili jako „mosty k nadčlověku“.

1. „Odvaž se věřit pouze v sebe – v sebe a ve své vnitřní já! Ten, kdo nevěří v sebe, vždy lže!“[93] „Co ti říká tvé svědomí? – ‚Staneš se tím, čím jsi.‘“[94] Nietzsche však znovu a znovu zdůrazňoval, jak obtížné je „najít sám sebe“, najít ve svém vlastním bytí posvátné centrum, které by určovalo směr a bylo zdrojem síly, jenž by formovalo celý život člověka, podřídilo jej svému velení, dalo mu osud a stalo se pro něj bohem. „Cestu k sobě samému“ označil za „cestu tvého utrpení“. Na cestě člověka, který se vydal na toto hledání, číhalo nevyhnutelné utrpení a nebezpečí, dokonce i nebezpečí sebezničení. Bylo by pro něj snadné zabloudit a pokud by se tak stalo, možná by nikdy nenašel cestu ke světlu, ale místo toho by strávil všechny své dny beznadějným tápáním v černých hlubinách labyrintu. Nebo, abychom to vyjádřili jinak, musel by po určitou dobu, a možná i po dlouhou dobu, snášet neustálý a hořký boj se všemi vzpurnými prvky ve svém nitru, které odmítaly přijímat rozkazy od jakéhokoli boha, které se ve skutečnosti samy rády stavěly do role bohů a přinejmenším se stavěly do cesty poslušnosti vůči jakémukoli jinému. Ještě horší bylo, že by musel být schopen způsobit bolest těm, kteří mu byli nejbližší, kteří tomu nerozuměli nebo s tím nesouhlasili: možná by bylo

[93] Z, s. 147 (kap. XXXVII).
[94] JW, s. 209 (aforismus 270).

nutné, aby uřízl ruce těm drahým, kteří byli odhodláni ho brzdit. Dříve či později by musel odhodit, jednu po druhé, všechny berle závislosti na tradici, autoritě a zkušenostech jiných lidí. Musel být připraven, jako konečnou cenu za svou integritu, snášet ledový dech vnitřní osamělosti, jako je ta na polárních pustinách nebo jako hvězda vržená do pustého vesmíru.[95]

Netřeba tedy říkat, že se jednalo o něco zcela odlišného od doktríny obsažené ve sloganu „Buď sám sebou“, který dnes tak lehkomyslně hlásá mnoho lidí, kteří ve skutečnosti chtějí jen setřást nepříjemná omezení. Běžná touha po svobodě Nietzscheho odpuzovala. Než se člověk vydal hledat a následovat cestu k sobě samému, požadoval Nietzsche důkaz, že k tomu má sílu, vnitřní autoritu i nutnost. „Svobodný, nazýváš se? Chtěl bych slyšet o tvé vládnoucí myšlence, a ne o tom, že jsi unikl jhu. Jsi ten, kdo má právo uniknout jhu? Mnozí zahodili svou konečnou hodnotu, když zahodili své otroctví. Svobodný od čeho? Co na tom záleží Zarathustrovi? Tvé oko mi však jasně ukáže: svobodný k čemu? Můžeš si dát své zlo i své dobro a postavit svou vůli jako zákon nad sebou? Můžeš být soudcem sám sobě a mstitelem svých zákonů? Můžeš snášet a ovládat vše, co na tebe na tvé cestě přijde?“[96]

Z takovýchto slov bylo zcela zřejmé, že Nietzscheho učení bylo určeno jen pro hrstku vyvolených; a on se ze všech sil snažil odradit všechny, kdo na něj nebyli připraveni – jako by šlo o oheň, o který by se mohli popálit, nebo o dynamit, kterým by mohli ublížit ostatním.

[95] Viz například Z, s. 47 a násl. (kap. VIII); str. 70–74 (kap. XVII).
[96] Z., s. 71 a násl. (kap. XVII).

2. Z výše uvedeného implicitně vyplývá další příkaz, který by podle nás Nietzsche vnucoval každému, kdo by se rád kvalifikoval jako „most k nadčlověku“ – a to: Ovládni sám sebe. Nietzsche možná volal lidi, nebo alespoň některé z nich, k životu, který byl „mimo dobro a zlo“; ačkoli je možná volal pryč od stávající morálky a nazýval sám sebe „amoralistou“ a „svobodným duchem“, přesto hluboce věřil – jak už musí být dost zřejmé – že život, k němuž lidi volal, vyžadoval morálku náročnější a sebekázeň přísnější než jakákoli, kterou odmítal. Věřil, že než se člověk může stát organickým celkem, než může poznat, co chce nejvíce, a být schopen to bez námahy uskutečnit, musí se nejprve podrobit přísné a dlouhodobé disciplíně. Ten, kdo se chce stát svobodným duchem, musí začít od základů a postupovat od jedné fáze zvládnutí k další. „Kdo chce jednoho dne létat, musí se nejprve naučit stát, chodit, běhat, šplhat a tančit: k létání se nedá přejít rovnou.“[97] Prohlásil, že ten druh svobody, v nějž nevěřil, je to, čemu se často říká „následování vlastních instinktů“. „V době, jako je ta současná,“ řekl, „to, že se člověk nechá vést svými instinkty, jen zvyšuje jeho nebezpečí. Instinkty si navzájem odporují, narušují se a ničí... Rozumný vzdělávací systém by trval na tom, aby alespoň jeden z těchto instinktivních systémů byl paralyzován železným tlakem, aby se ostatní mohly prosadit, posílit a dominovat.“[98] Prvky v lidské povaze, které člověk nedokáže ani přemoci, ani přesvědčit k dobrovolnému podřízení se svému nejvnitřnějšímu já, musí být připraven dokonce zabít.[99] Ty, kteří byli způsobilí, nasměroval k životu v

[97] Z, s. 238 (kap. M. srov. kap. VIII.)
[98] TI, s. 99 a násl.
[99] Z, s. 72 (kap. XVII).

umírněné, dobrovolné chudobě, ve velké jednoduchosti a v značné samotě.

3. Třetím příkazem, který Nietzsche ukládá všem, kdo mají být „mosty k nadčlověku“ a kteří se musí zavázat k tvoření nad rámec svých možností, i kdyby se při tom měli rozpadnout na kusy, je: Miluj sám sebe. Dodal však a zdůraznil, ať je to „s velkou láskou“, „s velkým opovržením“.[100] „Jistě ne láskou k nemocným a nakaženým, neboť u nich páchne i láska k sobě samému! Člověk se musí naučit milovat sám sebe – zdravou a čistou láskou, aby snesl být sám se sebou a nebloudil sem a tam. Takové potulování se nazývá ‚bratrskou láskou‘; s těmito slovy se dosud nejvíce lhalo a přetvařovalo. . . A vskutku není přikázáním pro dnešek a zítřek naučit se milovat sebe sama. Spíše je to ze všech umění to nejkrásnější, nejjemnější, nejtrvalejší a nejtrpělivější.“[101] A volá: „Kde je krása? Tam, kde musím nasadit celou svou vůli; kde budu milovat a zaniknu, aby obraz nezůstal pouhým obrazem. Milovat a zaniknout: to se rýmuje od věčnosti. Vůle milovat: to znamená být připraven i na smrt.“[102] „Musíš být připraven spálit se ve svém vlastním plameni. Jak bys mohl být nový, kdyby ses nejprve nestal popelem?“[103] „Vzkříšení se odehrává jen tam, kde jsou hroby.“[104]

4. Nietzscheho „Miluj sám sebe“ však mělo svůj logický důsledek a protějšek, který je srovnatelný s podobným příkazem, jímž Ježíš doplnil své hlavní učení. Ježíš vše založil

[100] Z, s. 208 (kap. XLIX). Srov. kap. XVI a XVII (konec).
[101] Z, s. 235 (kap. LV).
[102] Z, s. 147 (kapitola XXXVII).
[103] Z, s. 73 (kap. XVII, téměř na konci).
[104] Z, s. 134 (kap. XXXIII, závěr).

na lásce k Bohu a bližnímu, ale aby se vyhnul nedorozumění ohledně toho, co to obnáší, řekl také: „Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti svého otce, matku, ženu a děti... nemůže být mým učedníkem.“ A ve stejném duchu Nietzsche přikázal: „Nebuď ohleduplný ke svému bližnímu.“[105] A dále: „Bratři moji, radím vám, abyste nemilovali svého bližního – radím vám, abyste milovali to nejvzdálenější! – Ať je budoucnost a to nejvzdálenější motivem vašeho dneška; ve svém příteli budete milovat nadčlověka jako svůj motiv.“[106] To znamená, že Nietzsche, a možná i Nietzsche i Ježíš společně, se zaměřili na život, v němž se zavázali pozvednout lidstvo k novým výšinám a novému osudu. Tato naděje a tento sen je zcela ovládly. Věnovali se jim s takovou čistotou oddanosti a odevzdaností, jakou mají lidé to privilegium vidět jen velmi zřídka, a všichni, kdo skutečně chápou, co to znamenalo, musí před tím ztichnout v úctě a nejhlubší úctě. Cítili, že uskutečnění nejvyšší naděje lidstva záviselo nějakým velmi reálným a strašným způsobem na jejich vlastní naprosté věrnosti. Cítili, jak se na ně dívají a spoléhají na ně všichni ti vyšší lidé kolem nich i ti, kteří teprve přijdou, někteří bojující o to, aby se narodili, někteří bojující o to, aby se postavili na nohy a našli svou cestu, jiní bojující o to, aby ve svých vlastních osobách předznamenali novou budoucnost pro lidstvo a ukazovali ve svých tvářích vzdálené světlo Velkého poledne, k němuž byly vztyčeny jejich oči a směřovaly jejich kroky. To znamená, že v člověku, který se ukáže být hoden tak vysokého povolání, musí být něco neochvějného, co mu nedovolí zradit sebe sama ani vyšší

[105] Z, s. 243 (kap. LVI, odd. 4).
[106] Z, s. 70 (kapitola XVI, závěr).

lidstvo, které teprve přijde, za žádnou cenu. Musí si dát pozor, aby ho právě něha a soucit jeho srdce nesvedly k nevěře.

Dovolte mi však, abych vám předložil Nietzscheho vlastní slova.

„Vznešenější než láska k bližnímu je láska k těm nejvzdálenějším a budoucím; ještě vznešenější než láska k člověku je láska k věcem a přízrakům. Přízrak, jenž před tebou běží, můj bratře, je krásnější než ty; proč mu nedáš své tělo a své kosti? Ale ty se bojíš a utíkáš ke svému bližnímu.“[107]

„Běda všem milujícím, kteří nedosahují úrovně, jež by převyšovala jejich soucit... Každá velká láska je nad veškerým soucitem, neboť usiluje o stvoření toho, co miluje! ‚Sám sebe obětuji své lásce a svého bližního jako sebe samého!‘ – tak zní řeč všech tvůrců. Všichni tvůrci jsou však neúprosní!“[108]

A ještě jednou:

„Kdo může dosáhnout něčeho velkého, pokud v sobě necítí sílu a vůli způsobit velkou bolest? Schopnost trpět je maličkost... Ale nezahynout pod tíhou vnitřního utrpení a pochybností, když člověk způsobuje velké utrpení a slyší výkřiky bolesti – to je velikost, to patří k velikosti.“[109]

A ještě jednou toto:

„‚Proč jsi tak tvrdý!‘ – řekl jednoho dne uhlík diamantu: ‚Copak nejsme blízcí příbuzní?‘“ –

[107] Z, s. 69 (kap. XVI).
[108] Z, s. 105 (kap. XXV).
[109] J.W., aforismus č. 325.

„Proč jste tak měkcí? Ó, moji bratři, ptám se vás: copak nejste – moji bratři?“

„Proč jste tak měkcí, tak poddajní a ústupní? Proč je ve vašich srdcích tolik popření a sebezapření? Proč je ve vašich pohledech tak málo osudu? A pokud nebudete osudy a neúprosní, jak můžete jednoho dne – zvítězit se mnou?“

„A pokud vaše tvrdost nebude odrážet, řezat a štěpit na kousky, jak můžete jednoho dne – tvořit se mnou?“

„Neboť tvůrci jsou tvrdí. A musí se vám jevit jako blaženost přitlačit svou ruku na tisíciletí jako na vosk,“ —

„Blaženost psát na vůli tisíciletí jako na měď — tvrdší než měď, ušlechtilejší než měď. Zcela tvrdý je jen ten nejušlechtilejší.“

„Tento nový zákon, ó moji bratři, vám předkládám: Staňte se tvrdými! —“[110]

5. Smyslem všech těchto zkoušek však je, aby člověk poslouchal sám sebe. Kdo nedokáže poslouchat sám sebe, bude muset poslouchat vůli někoho jiného, jinak by Pánova zahrada byla brzy rozdupána k zkáze splašeným dobytkem a prasaty. Ale každý potenciální tvůrce, který by rád naplnil svůj osud, a každý člověk, který by chtěl poznat celistvost, která čeká na rozkvět a soulad všech jeho sil, se musí naučit přijímat rozkazy z toho nejvnitřnějšího jádra toho, čím je. Musí být v nejhlubším smyslu věrný sám sobě.

Aby se člověk naučil poslouchat sám sebe, Nietzsche, stejně jako Blake, by chtěl, aby ignoroval všechna morální pravidla nebo kodifikované normy chování, ať už jde o

[110] Z, s. 261 a násl. (kap. LVI, odd. 29).

Desatero přikázání, Kázání na hoře, Ježíšovo učení jako celek nebo cokoli jiného, z čeho lze učinit vnější, jednotnou morální překážku. William Blake měl naprostou pravdu, když prohlásil: „Říkám vám, že žádná ctnost nemůže existovat, aniž by porušila těchto Desatero přikázání. Ježíš byl samá ctnost a žil podle impulsu, ne podle pravidel.“[111] Ten, kdo žije podle pravidel, se může stát pouze farizejem, člověkem, jemuž chybí odvaha a upřímnost přijmout, přiznat a poslouchat sám sebe. Neexistuje žádná skutečná ctnost, žádná osobní hodnota, která by byla životně důležitá a neoddělitelně spjata s nejvnitřnějším já člověka, něco víc než pouhá „kůže či plášť“, ledaže by v jeho jednání bylo přítomno jeho vlastní Já „tak, jako je matka v dítěti“. „Ať je to,“ naléhal Nietzsche, „vaše formule ctnosti!“[112] Ať je vaší jedinou ctností to, že se ve vašem chování odráží vaše nejvnitřnější já.

6. Ještě jedna věc musí být jasně řečena. Nemusím se pouštět do citování pasáží, kde se tato myšlenka nachází. Možná je to skutečně něco, co člověk s vhledem vycítí a vyčerpá ze svých vzpomínek na celé Nietzscheho dílo. Je to toto: Když se rozhodnete poslouchat sám sebe, nezaměňujte Já, které máte poslouchat, se svým rozumem.

Toto varování, které by si všichni intelektuálové měli rozhodně vzít k srdci, však nesmí být ani na okamžik mylně chápáno jako výzva k pohrdání rozumovými schopnostmi ve prospěch výstředností a svéhlavosti. Ti, kdo sledovali můj výklad až sem, jistě uznají, jakou úctu chovám k vědeckým

---

[111] Poetry and Prose of William Blake, Nonesuch Press, Londýn, 1. svazek, 1946, s. 191 – v poslední části „Memorable Fancy“ ze sbírky „The Marriage of Heaven and Hell“.

[112] Z, s. 110, 112 (kap. XXVII).

důkazům v jakékoli otázce a jaký důraz kladu na shromáždění dostatečného množství poznatků, které tvoří pevný základ pro jakékoli důležité rozhodnutí. A díky svému intenzivnímu zkoumání mystické zkušenosti jsem dbal na to, aby rozum a vše, co s ním souvisí – fakta, analýza, dedukce, rozlišování a souhlas či nesouhlas – dostaly prostor před soudem, kde neviditelný soudce, Já, které je soustředěným centrem života (impuls, touha a vůle), naslouchá svýma mnoha ušima, než se stáhne do svého svatostánku vnitřního ticha, aby celou záležitost zvážilo a vyneslo verdikt. Rozum je tedy nepostradatelnou kontrolou a pomocí. Ale rozum sám o sobě není živý. Vše je mrtvé a nic se nehýbe, dokud nepřijde impuls. Nic se nehýbe, dokud se nezačnou prosazovat jedna nebo více hybných sil, které sídlí v Já. A ani veto rozumu nelze přijmout jako konečné. Příležitostně, za výjimečných okolností, se Já může rozhodnout veto rozumu přehlasovat – na základě vlastního uvážení.

A existují i další činnosti rozumové schopnosti, před nimiž si musí Já dávat ještě větší pozor. Ta má obecně sklon stát se služebníkem malého já a je velmi zručná v tom, jak vymýšlet důvody, proč by člověk měl dělat to, co ve skutečnosti chce dělat, jen kvůli takovým nicotným věcem, jako je jistota, pohodlí, jméno a vliv, jimiž je svázán se svou minulostí, s tím, čím byl, místo aby byl lákán a hnán směrem ke své budoucnosti, k tomu, čím se může stát, ke svému osudu.

Každý, v kom je život velkou expanzivní, hnací silou, se proto musí mít na pozoru před rozumem jako velkým omezovatelem a paralyzátorem, potenciální svěrací kazajkou. Blake si to uvědomoval stejně jasně jako Nietzsche. Na začátku svého díla „The Marriage of Heaven and Hell“ má tuto slavnou

pasáž: „Ti, kdo omezují touhu, činí tak proto, že ta jejich je natolik slabá, že ji lze omezit; a omezovač neboli rozum uzurpuje její místo a vládne neochotným.“ „A když je omezována, stává se postupně pasivní, až je pouhým stínem touhy.“

Rozum se tak může stát velkým tlumičem, velkým zabijákem božských možností v lidech. Ten, kdo je odhodlán stát se tím, čím je, se musí brzy naučit zbavit se veškeré nepřiměřené úcty k tradici a veškeré starosti o soudržnost. To, co člověk dělá dnes, nevyžaduje žádné sladění s tím, co udělal před rokem, ani dokonce včera. Každá situace je nová a je třeba se s ní vypořádat, jako by se s ní člověk nikdy předtím nesetkal.

Možná však právě před racionální schopností je třeba se mít na pozoru nejvíce, zejména mezi intelektuály, neboť má sklon utvářet, přikrášlovat, organizovat a vtiskovat do našeho vědomí vzorce chování, ba dokonce celé řady vzájemně provázaných vzorců v podobě myšlenek, teorií a ideálů, do nichž se snažíme vtlačit své živé impulsy a touhy. Naše živé impulsy a touhy však mají svou vlastní formu vyjádření, která jim náleží a kterou přijímají spontánně. A když se je snažíme vtlačit do mrtvé formy jakéhokoli vzorce předem vymyšleného myslí, umírají. Myšlenky a ideály jsou pouze abstrakce. Mají své místo, ale nemají kořeny v nejhlubším nitru člověka. A pokus žít podle nich, žít ne podle toho, co člověk hluboce cítí, ale podle toho, co si pouze myslí, může být pouze únikem ze života, vyhýbáním se životu a jeho popřením. Vždy to bude umělé, vynucené a v konečném důsledku falešné, předstírání něčeho, čím člověk ve skutečnosti není. Člověk by si mohl být jistější, že se dotkne pramenů vitality, kdyby se rozhodl „žít podle svých instinktů“, než kdyby se nechal vést svou hlavou!

To vše však může být nanejvýš obecným varováním. V konečném důsledku je problém každého člověka, který chce skutečně žít, individuální a osobní. Musí najít cestu k tomu životnímu jádru v sobě, které je podstatou jeho samotného, a žít v nejintimnější a bezprostřední poslušnosti vůči němu. Co se týče samotného Nietzscheho, ten však řekl, že jeho „nejstrašnější milenkou“ byla ta, která k němu „mluvila“ „bez hlasu“ v hodině jeho hlubokého ticha. Naslouchejte tomuto Slovu, a až vám bude dopřáno, poslechněte je ho. Je však zcela zřejmé, že se jedná o zkušenost, kterou v současné fázi vývoje lidstva může poznat jen velmi málo lidí. Nejvíce je cizí těm, které Nietzsche nazýval „dobrými a spravedlivými“. Aby totiž získali společenské uznání, které tyto nálepky implikují, museli přizpůsobit své chování vnějším, stereotypním a do značné míry cizím požadavkům převládajících morálních kodexů a přesvědčení. Museli se stát poddajnými, submisivními a poslušnými. Ale – slovy Nietzscheho: „Ten, kdo poslouchá [v tom smyslu, že se přizpůsobuje – WGS], neposlouchá sám sebe!“[113] Ba co víc, tím, že se stále více odvracel od hlasu své vlastní duše, uvrhl svou duši do spánku a nakonec ji musí dokonce usmrtit, až nakonec nebude mít žádnou duši a jeho jednání nebude osvětlováno ani vedeno žádným světlem vycházejícím z jeho nejvnitřnějšího já.

Takoví jsou lidé, „kteří říkají a cítí ve svých srdcích: ‚My už víme, co je dobré a spravedlivé, my to také máme; běda těm, kteří to stále hledají!‘“ A právě tyto lidi Nietzsche prohlásil za „největší nebezpečí pro celou lidskou budoucnost“. Prohlásil, podobně jako před ním Ježíš, že „ať už zlí způsobí jakékoli zlo, zlo dobrých je tím nejhorším zlem! A ať už škoditelé světa

[113] Z, s. 244 (kap. LVI, odd. 7).

způsobí jakékoli zlo, zlo dobrých je tím nejhorším zlem.“[114] Neboť oni jsou farizejové a farizejové musí být. Navíc toho, kdo si sám vymýšlí svou ctnost, kdo kráčí svou vlastní cestou, která se odvíjí z jeho nitra, toho musí farizejové vždy ukřižovat. Neboť tím, že se ptá, co je dobré, rozvibruje samotnou zem, na níž stojí, a rozbije staré desky a staré hodnoty tím, že ustavuje nové dobro, které je nad starým a za ním. Ježíšovi stačilo říci: „Mojžíš a proroci vám řekli to a to, ale já vám říkám něco jiného“ a „Pokud vaše spravedlnost nepřevýší spravedlnost zákoníků a farizejů, …“ – a poté ti „dobří a spravedliví“ vyšli a spojili síly, aby ho zničili. Takový člověk se jim musí vždy jevit jako jejich nejsmrtelnější nepřítel a opravdový démon. A vždy budou volat: „Dejte nám raději Barabáše než tohoto Ježíše. Lepší je zločinec, který jen porušuje náš zákon, než tento novátor, který jej nejen porušuje, ale i nahrazuje.“

A přece, tvrdil Nietzsche, „vše, co dobří nazývají zlem, se musí spojit, aby se zrodila jedna pravda... Odvážný podnik, dlouhotrvající nedůvěra, kruté ‚ne‘, nuda, pronikání až na dřeň: jak zřídka se to všechno spojí? Z takového semene se však rodí pravda!“[115]

7. Zbývá zde uvést ještě jednu radu, a touto mohu uzavřít svůj pokus o shrnutí Nietzscheho napomenutí těm, kteří by se rádi stali „mosty k nadčlověku“. Dalo by se to snad shrnout do tří slov: „Neodporuj zlu.“ Jaký význam vkládal Ježíš do těchto slov, nebo jaká zkušenost ho vedla k jejich vyslovení, dnes již nemůžeme vědět. V kontextu, v jakém se tato výzva objevuje v Matoušově evangeliu, jde o to nastavit druhou tvář. Ale „překonávat zlo dobrem“ a sypat žhavé uhlí na hlavu nepřítele,

[114] Z, s. 259 (kap. LVI, odd. 26).
[115] Z, s. 244, 259–260 (kap. LVI, oddíly 7 a 26).

jak se to obvykle vykládá, nemusí být nic jiného než ta nejrafinovanější a nejvytříbenější pomsta. A jelikož existují pádné důvody se domnívat, že vše takové bylo co nejdále od Ježíšova ducha, je možné, že podstata jeho učení v tomto bodě a motiv, který za ním stál, byly mnohem blíže Nietzscheho radě, než se na první pohled zdá. Ale v každém případě bylo u Nietzscheho cílem pomoci vyšším lidem zabránit tomu, aby jejich tvůrčí síly byly odkloněny k pouhému negativnímu odporu proti zlu a tím promarněny a zmařeny. Ať už je pro jiné, netvůrčí lidi jakkoli nezbytné bojovat proti zlu všemi prostředky, které mají k dispozici, pro skutečně tvůrčího člověka představuje takový boj něco, v čem musí vidět své nejhorší nebezpečí. Musí nějak zabránit tomu, aby byl do něj vtažen. Musí dokonce hledat prostředí, výšku a společenství, v nichž tlak zla na něj nebude vyžadovat ani jeho odpor. Musí se postarat o to, aby si zajistil všechny okolnosti, které budou napomáhat šťastnému naplnění jeho těhotenství, naplnění jeho osudu.

Ale opět, nechme Nietzscheho mluvit za sebe.

Ve svém díle Genealogy Of Morals (Genealogie morálky), které napsal v předposledním roce svého skutečného duševního života, poukazuje na to, jak se každé druhy pomstychtivého lidského utrpení vtlačují do vědomí šťastných a zdravých lidí a brání jim v jejich právu na štěstí, ba dokonce v nich vyvolávají pocit studu za to, že jsou šťastní. Tváří v tvář tomuto jevu a jako varování všem těm, kteří jsou jednoznačně nadprůměrně nadaní, aby si nedovolili dělat ctnost a poslání ze snahy zmírňovat postižení a utrpení nemocných, zlomených, mentálně zaostalých, vadných nebo postižených, Nietzsche zvolal: „Ale snad neexistuje větší a osudovější nedorozumění,

než když šťastní, zdraví a silní na těle i na duši začnou takto pochybovat o svém právu na štěstí. Pryč s tímto ‚zvráceným světem'! Pryč s tímto hanebným ochabnutím citů! Aby nemocní nečinili zdravé nemocnými – a k tomu by takové ochabnutí vedlo – to by mělo být naším nejvyšším cílem na Zemi – ale k tomu je především nezbytné, aby se zdraví drželi stranou od nemocných, aby se chránili i před pohledem nemocných, aby se s nemocnými ani nestýkali. Nebo by snad jejich posláním bylo být ošetřovateli a lékaři? Ale nemohli by hůře nepochopit a pomlouvat své poslání – vyšší se nesmí ponížit k tomu, aby se stali nástrojem nižších, patos vzdálenosti musí také na věky udržovat jejich poslání oddělená. Právo šťastných na existenci, přednostní právo zvonů s plným tónem před nesourodými prasklými zvony, je vskutku tisíckrát větší: pouze oni jsou zárukou budoucnosti, pouze oni mají vůči budoucnosti člověka svatou povinnost. To, co mohou, co by měli dělat, to by nemocní nikdy nemohli a nikdy by neměli dělat. Ale aby mohli dělat to, co by měli dělat jen oni[116], jak by mohli být svobodní hrát si na lékaře, utěšitele, ‚spasitele' nemocných? . . . A proto čerstvý vzduch! Čerstvý vzduch! A v každém případě pryč z okolí všech bláznců a nemocnic civilizace! A proto dobrá společnost, naše vlastní společnost, nebo samota, když už to tak musí být! Ale v každém případě pryč od zlověstných výparů vnitřní zkaženosti a skryté zkaženosti nemocných!"[117]

Existuje však ještě jedna, ještě výmluvnější pasáž z jedné z jeho dřívějších knih, kterou považuji za jednu z nejhluboce moudrých a nesmírně cenných rad, které si každý tvůrčí člověk

[116] Tento překlad, který jsem vytvořil já, se mi jeví jako věrnější originálu než ten v autorizovaném vydání Nietzscheho sebraných spisů.
[117] 80 GM, s. 160 a násl. (Třetí esej, aforismus 14).

může vzít k srdci, zejména v době úpadku, jakou je ta naše. Nese název „Nebýt vojákem kultury bez nutnosti“ a zní takto: „Lidé se konečně učí, co nás tak draho stojí, když to v mládí nevíme – že musíme nejprve konat nadřazené činy a teprve poté hledat to nadřazené, ať už se nachází kdekoli a pod jakýmkoli jménem; že se musíme okamžitě vyhnout veškeré špatnosti a průměrnosti, aniž bychom s ní bojovali; a že i pochybnost o dokonalosti věci (jaká se rychle objevuje u člověka se zkušeným vkusem) by měla být považována za argument proti ní a důvod k jejímu úplnému vyhýbání se. Nesmíme se bát nebezpečí, že občas uděláme chybu a zaměníme méně přístupné dobro za zlo a nedokonalost. Pouze ten, kdo nedokáže nic lepšího, by měl jako voják kultury útočit na zlo světa. Ale ti, kdo by měli podporovat kulturu a šířit její učení, se zničí, pokud budou chodit ozbrojeni a opatrností, nočními hlídkami a zlými sny promění mír svého domácího a uměleckého života v zlověstný neklid.“[118]

Možná však následující úryvek z novoročního předsevzetí, s nímž Nietzsche vstoupil do roku 1882, kdy mu bylo 38 let, nejlépe odhaluje zcela pozitivní směr, kterým se jeho duch chtěl ubírat a který považoval za zásadní pro výchovu všech vyšších lidí. „... Chci také říci, co jsem si dnes přál pro sebe a jaká myšlenka mi jako první přišla na mysl v tomto roce – myšlenka, která by měla být základem, zárukou a osladěním celého mého budoucího života! Chci stále více vnímat nezbytné vlastnosti věcí jako krásné: – budu tak patřit k těm, kdo věci zkrášlují. Amor fati: ať je to od nynějška mou láskou! Nechci vést válku s ošklivým. Nechci obviňovat, nechci obviňovat ani ty, kdo obviňují. Odvrátit zrak, ať je to moje jediná negace! A celkově,

[118] HH, s. 98 (aforismus č. 183).

abych to shrnul: přeji si být od nynějška vždy jen tím, kdo říká ano!“ [119]

Samozřejmě lze zcela oprávněně namítnout, že Nietzsche byl daleko od toho, aby se tohoto předsevzetí držel po zbytek svého života. Je však jisté, že toto předsevzetí nebylo jen hezkou, ale pomíjivou myšlenkou, s níž si pouze pohrával. Spíše se zde dotýkáme jádra jeho nejvnitřnějšího bytí, jedné z nejnaléhavějších otázek celého jeho života. Za tímto předsevzetím stála vytrvalá, neuhasitelná touha jeho duše, jeden z těch nedokončených bojů, v nichž se až do konce vlna bitvy valí sem a tam.

Ve své autobiografii Nietzsche přiznává, že „nenávist k lidstvu, k lůze, byla vždy mým největším nebezpečím“.[120] Může to působit šokujícím dojmem, jako něco naprosto neslučitelného a nemožného, že by člověk skutečné ušlechtilosti mohl pociťovat takovou emoci, jako je odpor, zejména odpor vůči jiným lidským bytostem. Walter Pater však kdysi řekl: „Cesta k dokonalosti vede přes řadu pocitů znechucení.“ A copak ten, kdo směřuje ke hvězdám, nemusí dlouho bojovat s pocitem odporu k bažině, která mu brání v chůzi a neustále ho stahuje dolů? Není právě tento odpor vyjádřením jeho vůle osvobodit se od své minulosti, zlomit její nadvládu nad sebou a povznést se nad ni? A Nietzsche skutečně chtěl setřást svou minulost a povznést se nad ni; osvobodit se z kukly a vzlétnout na křídlech. A věděl, že toho nelze dosáhnout, dokud nezanechá za sebou svůj odpor k obvyklé malosti a podlosti člověka. Jak jsme viděli, jeho Zarathustra, který byl do značné míry projekcí Nietzscheho vlastní duše, je popsán jako

[119] JW, s. 213 (aforismus 276).
[120] Eh, s. 26.

ten, v jehož ústech se neskrývala žádná nenávist[121], jako „ten, kdo překonal velký odpor“.[122] A je-li pravda, že člověka prozrazuje méně to, čím je, než to, čím by chtěl být, pak vás prosím, poslouchejte, co následuje, neboť zde se odhaluje tragika samotné Nietzscheho duše:

„Kdysi jsem slíbil, že se zřeknu veškeré nenávisti: tehdy jste vy (ty, které nazval svými ‚nepřáteli‘) proměnili mé blízké a nejdražší v boláky. Ach, kam se tedy poděl můj nejvznešenější slib?“[123]

Kapitolu, z níž je tento úryvek převzat, nazvanou „Píseň o hrobě“ – jednu z nejdojímavějších v celém Zarathustrovi a jednu z těch, které nejintimněji odhalují Nietzscheho – by bylo dobré přečíst v celém znění. A ještě jednou:

„Já však jsem žehnající a říkám ‚ano‘, jen když jsi kolem mě, ty čisté, ty zářící nebe! Ty propasti světla! — do všech propastí pak nesu své blahodárné ‚ano‘.

Stal jsem se žehnajícím a říkám ‚ano‘: a proto jsem dlouho usiloval a byl jsem bojovníkem, abych jednoho dne mohl mít volné ruce k žehnání.“

„Toto však je mé požehnání: stát nad vším jako jeho vlastní nebe, jeho kulatá střecha, jeho azurový zvon a věčná jistota: a požehnaný je ten, kdo takto žehná!“

„Neboť všechny věci jsou pokřtěny u pramene věčnosti a za hranicemi dobra a zla...“[124]

---

[121] Z, s. 4 (Úvod, oddíl 2).
[122] Z, s. 328, kap. LXVIII.
[123] Z, s. 132, kap. XXXIII.
[124] Z, s. 200 a násl., kap. XLVIII: „Před svítáním.“

Nechme těm malým kritikům jejich argument: většinu času, řekněme dokonce téměř vždy, Nietzsche své předsevzetí nedodržoval. Je však neméně zřejmé, že ani Ježíš nedosáhl svých proklamovaných ideálů a porušil své vlastní učení. A kdo by to ostatně neudělal? Navíc bych mohl uvést polehčující okolnosti, kterých bylo mnoho. Moje vlastní bolestná zkušenost mě donutila uznat, navzdory všem teoriím a idealizacím, že někdy, aby se člověk vyjádřil zcela jasně, se zdá být nutné říci nejen „ano“, ale i „ne“, prohlásit nejen to, co člověk míní, ale i to, co je popřením toho, a odhalit a napadnout jeho nepřátele. Často se zdá, že než se člověk může plně a důsledně držet toho pozitivního a konstruktivního a budovat, je nutné zbourat staré a vyčistit půdu, aby se získal prostor alespoň pro základy.

Podle mého názoru je však lepší se o žádnou obhajobu nepokoušet. Přiznejme, že Nietzscheho dílo by bylo ještě větší, než ve skutečnosti bylo, a že by mělo trvalejší hodnotu, kdyby dokázal důsledněji naplňovat svůj vlastní ideál a dodržet to novoroční předsevzetí. Nebo pokud musíme připustit, že to, co udělal, musel někdo udělat, a že svůj úkol splnil s velkolepou poctivostí a silou, pak připusťme také, že byl pouze Mojžíšem, který spatřoval Zemi zaslíbenou z vrcholu hory, ale vždy z dálky, a nikdy do ní nevstoupil. Nietzsche sám – existují o tom důkazy – by byl velmi ochoten to přiznat. Byl jen průvodcem, hlasem volajícím na poušti, světlem v noci. Stavěl most k nadčlověku, ano, byl poutníkem na mostě, ale přesto takovým, který musel občas zaváhat a zakopnout. Nadčlověkem nebyl. To věděl velmi dobře. Právě proto, že jeho dosah přesahoval jeho schopnosti, protože viděl lépe, než dokázal, a dál, než dokázal dojít, stvořil svého Zarathustru, který se tak v podstatě stal zosobněním jeho vize a hlasem jeho nejvnitřnější duše, jeho

lásky, jeho snu a jeho naděje. V celé naší lidské minulosti dosud nebyl nikdo, kdo by se v jeho očích kvalifikoval jako nadčlověk.[125] Nadčlověk teprve měl přijít – nikoli však tak, jak Židé čekali na svého Mesiáše, ale jako cíl soustředěného hledání a zápasu těch nejvznešenějších lidských duchů. A Nietzsche, lépe než kdokoli jiný, s kým jsem se setkal, spatřil cestu k němu a jasně ji vytyčil – hvězdy, podle nichž se řídit, nástrahy, před nimiž se mít na pozoru, a režim, který je třeba dodržovat, aby člověk nabyl potřebné síly. A každý z nás, kdo byl obdařen tvůrčími schopnostmi a kdo cítí nutnost vydat se směrem k nadčlověku, a to stejně tak pro blaho lidstva jako pro své vlastní, udělá dobře, když místo toho, aby Nietzschemu vyčítal, že nedosáhl svého vlastního ideálu, bude pozorně naslouchat jeho radám. Bylo to totiž vyjádření citlivosti vhledu, šíře vize a hloubky a integrity zkušenosti, jaké se snad nikdy předtím v podobné kombinaci nepodařilo dosáhnout. A jednou z nejcennějších částí toho všeho je tato rada, abychom se vyhýbali všemu zlu, aby to, co v nás mělo být a co se mohlo stát bouřlivou řekou, která by všude, kam by tekla, přinášela život a sílu, neztratilo se v pouštním písku pouhého odporu.

Právě takovými radami, jaké jsem se odvážil před vámi nastínit, by Nietzsche načrtl základní kostru morálky, kterou by předal té malé části každé nastupující generace, která měla být vychována k tomu, aby vedla vzestupný život zdravé společnosti. Dovolte mi to stručně shrnout.

1. Nauč se naslouchat Hlasu, kterým k tobě z tvého nejhlubšího ticha promlouvá tvé nejvnitřnější Já; a když jej uslyšíš, věř mu, důvěřuj mu.

---

[125] Z, s. 108, kap. XXV, konec.

2. Prostřednictvím disciplíny přiměj všechny vzpurné prvky v tobě, aby plnily vůli tvého nejvnitřnějšího Já, dokud se nestaneš svatým Ano životu, novým začátkem, samovolně se točícím kolem, tvůrcem.

3. A miluj své Já – celou svou láskou a veškerou úctou, kterou v sobě máš.

4. Miluj ho a drž se ho, i když ti přikazuje činit to, co způsobí druhým bolest, i když to může druhým ublížit. Tvá láska nemůže být pravá ani bezpečná, dokud nebude nad tvým soucitem. Nauč se být tvrdý.

5. Poslouchej své Já. Ujisti se, že je to skutečně tvé Já, a pak – prostě to přijmi. Nesnaž se to měnit ani vylepšovat, ale spočiň v tom. Spočiň v tom, čím jsi, tak jako byli lidé dosud učeni spočívat v „Boží vůli“. Odlož stranou veškeré úvahy o výhodách či nevýhodách, stejně jako všechny nároky na „správné“ a „špatné“ a ty, které vycházejí z rozumu.

6. Neodporuj zlu. Nechávej se stranou všeho zla. Hledej okolnosti, v nichž se tvé nejvnitřnější Já může v tvém životě rozvinout v celé své plnosti, aniž bys musel bojovat o dech ve zkaženém vzduchu nebo čelit tlaku cizích vlivů. Až se nakonec staneš tím, čím jsi, a tvé svaté „Ano“ životu zazní plným hlasem, budeš vypadat, jako bys byl „vyřezán z jednoho celistvého bloku, který je tvrdý, sladký a voňavý“.

Napadá mě, že každému člověku s vhledem se při čtení těchto slov jistě často vybaví Ježíšovo učení. Pro mě to není překvapivé, neboť se přikláním k názoru, že tam, kde se slova těchto dvou mužů vztahují ke stejným oblastem zkušenosti, se mohou do značné míry shodovat. Bohužel jsou to dva nejvíce nepochopení velcí muži, které znám. V důsledku toho je to z

velké části zkreslení Ježíše, které se střetává s nepochopením a zkreslením Nietzscheho. Podle mého názoru byl Ježíš stejně strašný, jako byl něžný; a Nietzsche nebyl o nic méně něžný, než byl přísný.

Možná si myslíte, že Ježíš byl k ostatním ohleduplnější než Nietzsche, ale nesmíme zapomínat na Ježíšova přikázání týkající se rodinné loajality, která se mi jeví jako ta nejpřísnější, jaká kdy vyšla z úst člověka. Na druhou stranu jsem se možná nikdy nesetkal s tak výjimečnou ohleduplností k citům druhých, jakou projevil Nietzsche, když nám přikázal, abychom se vyhýbali zahanbování kohokoli – tedy abychom nikomu nezpůsobovali osobní ponížení ani ztrátu sebeovládání.[126] Nebo si snad myslíte, že Ježíšovi šlo více o masy? Mohu se jen zeptat: Kde jsou vaše důkazy? Mně se zdá, že nikdy nezpomalil tempo kvůli slabým ani nesnížil laťku, aby ovcím usnadnil vstup do svého stáda. Vždy šel tak daleko, jak jen mohl, a tak rychle, jak mu síly stačily; ať za ním jdou ti, kdo jsou toho schopni. A co se týče těch, kteří neměli ani „uši k slyšení“, ani „oči k vidění“ – tedy těch, kteří nemohli „přinášet ovoce“ –, neporovnal je snad jednou s „prasaty“ a „psy“ a neříkal o nich znovu a znovu, že jsou jako stromy, které jsou dobré jen k tomu, aby byly poraženy a spáleny? Zjevně, pokud jde o jeho záměr, byli jen překážkami na cestě.

A pokud si někdo stále myslí, že Ježíš byl pokorný, zeptal bych se ho, na jaký důkaz toho může poukázat. Já sám si nevzpomínám na jedinou věc, kterou Ježíš kdy řekl nebo udělal, kterou bych nazval pokornou. William Blake ho pochopil správně, jak ukazuje pasáž z jedné z jeho básní, kterou jsem

[126] Z, s. 78, kap. XIX; s. 102, kap. XXV. Srov. JW, s. 209, aforismus 274.

citoval v mé poslední kapitole. Poté, co položil otázku: „Byl Ježíš pokorný?“, prohlásil, že cesta, kterou Ježíš následoval, byla otázkou „pokory před Bohem, povýšenosti před lidmi“. A tuto záležitost uzavírá tím, že nechává Boha prohlásit: „Pokud se pokoříš, pokoříš Mě; i ty budeš přebývat ve věčnosti.“ A v „Nejtišší hodině“, té hluboce dojemné kapitole v jeho Zarathustrovi, Nietzsche vyjadřuje přesně totéž.[127]

Ne, ve spojení něhy a tvrdosti, v jejich odmítání přizpůsobit své tempo tempu davu, v jejich pokoře a vskutku (s náležitým zohledněním rozdílů v pojmech) v jejich zásadním chápání vnitřního života člověka si myslím, že tito dva muži mohli být v mnohém velmi podobní. Navíc byli oba mystici. Že Nietzsche, navzdory všemu, co říkal proti mnoha druhům mysticismu, byl v podstatě sám mystikem, se mi jeví jako nepochybné. To uznala například moje přítelkyně slečna Emily S. Hamblenová, snad první osoba v Americe, která o Nietzschem psala, a také Ananda K. Coomaraswamy, jeden z vynikajících tlumočníků Východu na Západ a muž s širokými znalostmi mystických věcí. Ve své knize The Dance of Siva prohlašuje, že „Nietzsche stál v přímé linii evropského mysticismu spolu s Blakem a Whitmanem.“[128]

Nietzscheův mysticismus mi skutečně vyhovuje více než to, co mohu vyvodit o mysticismu Ježíšově. Jak si čtenář jistě vzpomene, po krachu mého františkánského dobrodružství následovalo období rozčarování. Cítil jsem, že mě poslušnost tomu tichému hlasu uvnitř mě, kterému jsem říkal Bůh, zavedla

[127] Z, s. 175 a násl. (kap. XLIV).
[128] Ananda K. Coomaraswamy – The Dance of Siva, Sunrise Turn, Inc., New York, 1924. Kapitola s názvem „A Cosmopolitan View of Nietzsche“, s. 115 a následující.

do slepé uličky. V důsledku toho byla moje víra v tento druh vedení otřesena. Považoval jsem za nutné nahlédnout za kulisy. Řekl jsem si, vzpomínaje na své minulé zkušenosti: „Něco ve mně promlouvalo. Nazýval jsem to Bohem. Ale jaký jsem měl důvod nazývat to Bohem?“ Došel jsem k přesvědčení, že žádný důvod nemám. A ačkoli jsem časem byl schopen znovu uvěřit v platnost mystické zkušenosti a znovu jsem se zavázal věnovat se poslušnosti svému tichému hlasu stejně bezvýhradně a doslovně jako dříve, od té chvíle jsem na to nahlížel z psychologického hlediska. To, co ve mně v daném okamžiku promlouvalo, byla syntéza všech mých nejvyšších vnímacích schopností. Představovalo to nejvyšší moudrost, pokud jde o situaci, která se mi tehdy naskýtala, a která byla schopna dosáhnout mého vědomí v té fázi mého vývoje. Už jsem však nedokázal odložit stranou tu vševědoucnost, všemohoucnost a podobné vlastnosti, které si většina lidí spojuje s představou Boha. Od toho dne až dodnes jsem ve skutečnosti zůstal naprostým agnostikem, pokud jde o jakékoli absolutní a konečné hodnoty. O „morálním řádu vesmíru“ nevím vůbec nic: přiznávám, že tomu tak je. Nemám žádné prostředky, jak prozkoumávat vesmír nebo jak překročit hranice svého vlastního vědomí. Došel jsem k přesvědčení, že víra v metafyzického Boha (tj. běžná víra v Boha) nemá pevný základ. Ale nacházím v sobě moudrost a sílu, díky nimž jsem schopen kráčet bez opory o tyto berle, které jsem kdysi považoval za tak nezbytné. A stejně tak Nietzsche, když odkazuje na svou mystickou zkušenost, omezuje se na to, co profesor Leuba nazval „surovým materiálem“, a říká pouze: „Tehdy ke mně promluvil bez hlasu...“[129] Drží se toho, co – pokud vůbec něco

[129] Z, s. 175. (kap. XLIV).

– zná. Pro mě je to pevná půda pod nohama. Tady se s Nietzschem cítím jako doma, což se o Ježíši říct nedá.

A v neposlední řadě jsou si Ježíš a Nietzsche podobní v tom, že oba podstoupili jakousi formu ukřižování. Utrpení, které Nietzsche snášel během posledních deseti let svého myslitelského života, spolu s jeho konečným duševním zhroucením, v jistém smyslu představuje ukřižování strašnější než to doslovné, které prožil Ježíš. V každém případě shledávám v ceně, kterou oba zaplatili, konečné potvrzení jejich přesvědčení, že poselství, které předali, bylo pravdivé, a zároveň důkaz míry jejich oddanosti lidstvu. Vím dobře, že ochota člověka trpět nic nedokazuje o hodnotě jeho věci. A přesto přiznávám – ať je to zapsáno jako moje slabost, pokud tomu tak je –, že mě nic nedojme do hloubi duše, dokud neuvidím, jak člověk obětuje vše. Blake, jak věřím, zemřel zpívaje, a v tom cítím triumf jeho ducha. A přesto si kladu otázku, zda by měl dost dechu na zpěv, kdyby se vrhl s větší odevzdaností do víru boje, nebo kdyby se plně sjednotil s duší bojujícího lidstva. Nietzsche však napsal: „Jak hluboko člověk nahlíží do života, tak hluboko nahlíží do utrpení.“[130] Volal k těm, kdo se považovali za „vyšší“, a doufal, že upoutá jejich pozornost: „Ještě pro mě netrpíte dost! Trpíte totiž kvůli sobě samým, ještě jste netrpěli kvůli lidem! Lhali byste, kdybyste tvrdili něco jiného! Nikdo z vás netrpí tak, jak jsem trpěl já.“[131] Předvídal veškerý tlak, který na ně mohl a bude vyvíjen, aby se podvolili, ale vyzval je, aby „raději propadli zoufalství, než aby se podřídili“. „A vskutku, miluji vás, protože dnes nevíte, jak

[130] Z, s. 189 (kap. XLVI).
[131] Z, s. 354 (kap. LXXIII, odd. 6).

žít, vy vyšší lidé! Neboť takto žijete – nejlépe!“[132] Věděl, že vyšší lidé to musí mít „vždy horší a těžší. ... Jen tak člověk vyroste do výšky, kde ho zasáhne blesk a rozbije.“[133] Stejně jako Ježíš věděl Nietzsche, že je „prvorozený“ a že „prvorozený je vždy obětován“.[134] Cítil, jak ho jeho dlouhá osamělost a břemeno jeho úkolu lámou – ale pokračoval dál. Viděl blesk, jak se vznáší nad jeho hlavou – ale pokračoval dál – až do chvíle, kdy udeřil.

Celým jeho nejvýznamnějším dílem, Zarathustrou, se táhne výzva, aby se člověk odevzdal své nejvyšší lásce. „Miluji ty, kteří neumějí žít jinak než jako ti, kdo sestupují, neboť oni jsou ti, kdo stoupají.“[135] „Co na tobě záleží! Řekni své slovo a poddej se!“[136] “ „Milovat a zaniknout: to se rýmuje od věků.“[137] „Musíš být připraven spálit se ve svém vlastním plameni.“[138] „Miluji toho, kdo se snaží tvořit nad rámec svých možností, a tak podléhá.“[139] „Miluji ty, kdo nechtějí zachránit sami sebe, ty sestupující miluji celou svou láskou.“[140] „Miluji toho, jehož duše je velkorysá, kdo nečeká na poděkování a nic nevrací; neboť on vždy rozdává a netouží si nic ponechat pro sebe.“ „Miluji ty, kteří nejprve nehledají důvod za hvězdami, proč sestoupit a stát se obětmi, ale obětují se Zemi, aby Země nadčlověka mohla v budoucnu nastat.“ „Miluji všechny, kteří jsou jako těžké kapky padající jedna po druhé z temného mraku,

[132] Z, s. 352 (kap. LXXIII, odd. 3).
[133] Tamtéž, oddíl 6.
[134] Z, s. 244 (kap. LVI, odd. 6).
[135] Z, s. 9 (Úvod, odd. 4).
[136] Z., s. 176 (kap. XL).
[137] Z, s. 147 (kap. XXXVII).
[138] Z, s. 73 (kap. XVII).
[139] Z, s. 74 (kap. XVII).
[140] Z, s. 244 (kap. LVI, odd. 6).

který se snáší nad člověkem: ohlašují příchod blesku a podléhají jako zvěstovatelé. . . blesk je však nadčlověk.“[141]

A právě takové muže mám také rád. Jim patří celá má láska. Ve svém srdci před nimi klečím v dlouhém tichu. Ale především před Nietzschem. Ano, nakonec jsem dospěl k bodu, kdy jsem musel Nietzscheho postavit před Ježíše. Jak jsem tvrdil v poslední kapitole, Ježíš žil příliš dávno. Jeho síla se dnes z velké části ztrácí v dohadování o jeho slovech, o jejich významu, o tom, zda myslel doslova to, co zjevně řekl, a zda by řekl totéž, kdyby čelil dnešnímu světu. Navíc jeho „tvrdá slova“ – a právě ta nejvíce potřebujeme – jsou již tak dlouho zarostlá naprosto falešnou představou o Ježíši, že jsou téměř úplně ignorována. Většina lidí ani neví, že existují. Jistě, čtou se, ale to vše jen zhoršilo, neboť jejich čtení bývá obvykle jen mumláním, zcela postrádajícím jakékoli pochopení toho, co slova znamenají. Kéž by ta slova alespoň občas explodovala čtenáři přímo do tváře! Ale to se nestává. Monotónní recitace pokračuje. Už dávno se stala jen o málo lepšími než mrtvými troskami. Pochybuji, že je ještě někdy něco dokáže proměnit v oheň a meč, světlo a blesk, jakými byly, když je Ježíš vyslovil.

Nietzscheho slova však stále žijí. Ještě nebyla pohřbena ani neztratila svou sílu. Řezají, prorážejí, kopou, vybuchují, vylamují okna a dveře, zaplavují celé krajiny světlem, malují duhy a tančí na slunečních paprscích. Nikdo je nemůže přečíst a zapomenout na ně – ani je jen tak odložit stranou. Navíc jeho učení není tak útržkovité jako učení Ježíše. Není to pouhá hrstka výroků. Stejný problém je pojímán z mnoha stran a znovu a znovu, v šestnácti svazcích. Slova se hromadí do šípů a stále se

[141] Z, str. 9–11 (Úvod, odd. 4).

opakujících dopravních značek, jejichž směr nemůže nikdo, kdo má oči v hlavě, přehlédnout. Navíc svět, ve kterém Nietzsche postavil své ukazatele, je mnohem větší než ten, s nímž se zdá, že zápasil Ježíš. Především je to náš vlastní svět – svět vědy, industrialismu, organizované práce, měst, bank, demokracie, socialismu, nacionalismu, chobotnicového státu, mechanizované války; svět „evoluce“ a „pokroku“, antropologie, genetiky, psychologie, sociologie; svět knih, novin a univerzit – všeho kromě rádia, filmů a televize. Toto je svět, jehož problémy musíme nějak vyřešit, jinak zahyneme. Ale pro Ježíše tento svět ani neexistoval. Ještě nevznikl. Pokud mohu soudit, nezabýval se ani „světem“, který ho obklopoval – otroctvím, chudobou, prostitucí, dobytou Palestinou, císařem, válkou. Nezaznívá zde výzva k sociální reformě. Není zde ani slovo o „rozšiřování“ Božího království.

Zřejmě vnímal svět jako soubor jednotlivců a omezoval se na vnitřní život jednotlivců a jejich vzájemné vztahy. Hned na úvod připouštím, že kvalita života našich jednotlivých mužů a žen musí určovat zdraví naší společnosti, stejně jako zdraví organismu závisí na stavu buněk, z nichž se skládá, a zároveň uznávám, že právě v tom spočívá jádro našeho problému. Přesvědčil jsem se však, že to zdaleka není celý náš problém. Je možné, že lid tak ignoruje „diferenciální porodnost“ a zákony genetiky obecně, že vyšlechtí k zániku ty jedince, kteří mají schopnost myslet, cítit a usilovat, a kteří jako jediní mohou něco vytvořit z vnitřního života člověka. K čemu je jakékoli vysoké učení pro rasu téměř debilů? Zdá se, že Ježíš byl tak soustředěn na svůj úkol s jednotlivci a na přítomnost, že tento problém nikdy nevnímal ani nepočítal s budoucností. Nietzsche však čelil celé škále moderních problémů s úplností a přísností, která

podle mého vědomí nemá u žádného jiného člověka obdoby. Nejenže nabídl řešení problémů vnitřního života výjimečné osobnosti (hlavního problému, kterému se Ježíš rozhodl čelit), ale také s nezaměnitelnou jasností a dojemnou vážností poukázal na to, jaké kroky je třeba podniknout, aby se výskyt takových osob stal možným a častějším. Vskutku, okamžitě poukázal na to, jak náš vychvalovaný „modernismus“ nebyl ničím jiným než neustálým sklouzáváním do dekadence, a dal nám prostředky, jimiž by bylo možné zastavit zakrnění a zkaženost člověka a vzít do rukou celý národ, vychovat ho, připravit a nasměrovat na cestu k vrcholům síly, krásy a majestátu, jaké dosud nebyly známy.

A tady ho musíme nechat. Vsadil vše na své přesvědčení, že jeho učení obsahuje cestu k životu, a to jak pro jednotlivce, tak pro společnost. Co z toho vzejde, je zatím příliš brzy říkat. Věřil, že to, jak sám řekl, „rozdělí historii na dvě části“, stejně jako ji rozdělil Ježíš – že on je „ten druhý“ (v časové posloupnosti), zatímco Ježíše uznával za prvního. Zda však byla jeho prozíravost stejně jasná jako jeho vhled, to teprve zbývá zjistit. Někdy se obávám, že davové myšlení příliš ovládlo i ty nejlepší z nás – dokonce i ty, kteří by měli nejvíce přemýšlet a vést: stali jsme se příliš samolibými, příliš pohodlnými, příliš měkkými a sentimentálními, než abychom byli schopni přijmout přísná opatření, která jako jediná by mohla zastavit náš pád a přesto nás zachránit. Kde nyní najdeme potřebnou tvrdost, poctivost a schopnost jak trpět, tak i zavádět opatření, která přinesou utrpení druhým? Ale – více než kdokoli jiný, koho znám – Nietzsche ukázal cestu k Životu. Hlavní otázka, která před námi stojí, zní: Máme k tomu vůli?

1944, 1968.

Kapitola 5 – Rozšířená schopnost vnímání

Na předchozích stránkách jsem tvrdil nejen to, že Ježíš byl mystik a že pouze mystika dokáže adekvátně vysvětlit jak jeho život, tak jeho učení, ale také to, že Nietzsche, navzdory svému bystrému rozumu a četným útokům na mystiku, byl ve skutečnosti sám v podstatě mystikem. A tito dva muži byli mými hlavními učiteli a inspirátory. Navíc od roku 1920 až do roku 1940 byl můj život soustředěn a zakořeněn v mé mystické zkušenosti. Po celých dvacet let jsem se prodíral těmi nejchoulostivějšími, nejobtížnějšími a nejdalekosáhlejšími rozhodnutími svého života díky rozšiřování vnitřního vidění a vnitřní neodolatelné síle, kterou jsem tehdy bez váhání nazýval mystickou a kterou i po letech nejhlubšího skeptického zkoumání stále bez váhání nazývám mystickou. Je tedy na čase, abych jasně vysvětlil, co pro mě mystika znamená.

To je o to nezbytnější, že mystik dnes není v oblibě. Velká většina vědců, kteří do značné míry udávají tón naší společnosti, zcela evidentně věří, že mystikova zkušenost má malou, pokud vůbec nějakou společenskou hodnotu, a že jeho interpretace této zkušenosti je stejně neopodstatněná jako jeho zobecnění na jejím základě jsou volná. A pravděpodobně většina ostatních myslících lidí v něm vidí oběť sebeklamu, která utíká před realitou. I organizované náboženství se na to dívá chladně a podezíravě. Katolická církev sice tuto tradici zachovala, ale jen částečně. A ačkoli i kvakeři tuto tradici mají, dnes obecně udržují své mystické zážitky tak důsledně a bezpečně v mezích slušnosti, praktičnosti a obecné všednosti, že se dá stěží uvěřit, že ještě mají nějakou vitalitu nebo význam. Organizované náboženství se, stejně jako vše ostatní v našem

dnešním západním světě, z větší části klaní pouze rozumu a materialismu.

I já sám jsem se dopustil značné kritiky mystiků a mystiky. Například mnoho z toho, co proti nim říká prof. James H. Leuba ve své knize Psychology Of Religious Mysticism[142], napsané ze striktně racionalistického a otevřeně ateistického hlediska, se mi jeví jako zcela oprávněné, zejména pokud jde o tu skupinu z nich, kteří byli příliš rozjaření ve svých emocích nebo příliš morbidní ve svém sebeztrýznění, a o ty, jejichž extáze, u žen s Ježíšem, u mužů s Pannou Marií, jsou až příliš zjevně éterizací toho samého sexuálního instinktu, který nenáviděli a o kterém se klamně domnívali, že mu unikli. Je však spravedlivé poznamenat, (1) že většina mystiků, jejichž zkušenosti Leuba zkoumal, patřila právě k tomuto neurotickému, neurastenickému a společensky bezvýznamnému a zbytečnému typu, a (2) že skutečně velcí mystici se dočkali jen malé nebo žádné pozornosti.

Byla však doba, kdy jsem byl stejně naivní jako všichni ostatní. Během těch devíti let, kdy jsem žil životem františkánského řeholníka na volné noze, jsem to, co ve mně promlouvalo (samozřejmě za určitých uznávaných a jasně daných podmínek), přijímal a upřímně nazýval „hlasem Božím“. A na něj jsem měl sklon přenášet veškerou odpovědnost. Já sám jsem nebyl nic jiného než voják plnící rozkazy. Jako takový jsem měl za povinnost pouze věrně plnit to, co mi bylo přikázáno. Pokud se lidem nelíbilo to, co jsem

[142] Harcourt, 1925. Prof. Leuba byl profesorem psychologie na Bryn Mawr College.

dělal, měl jsem sklon jim říkat, že by své námitky neměli vznášet vůči mně, ale vůči Bohu.

Na podzim roku 1929 se však tento způsob života ve mně začal rozpadat. Nastalo tehdy období zdrcujícího skepticismu, o kterém jsem psal v předchozí kapitole. Byla to doba, kdy se můj racionální rozum znovu silně prosadil. Pochyboval jsem o všem, čemu jsem kdysi tak pevně věřil. Zpochybňoval jsem dokonce i ty předpoklady, na nichž spočíval můj pocit klidu a jistoty tváří v tvář vesmíru, moje jistota ohledně směru života a veškeré postavení a vliv mezi lidmi, které jsem získal během devíti let namáhavých zkušeností. Ptal jsem se, co lidé vědí, nebo kdy věděli, nebo mohli vědět o tomto vesmíru, do něhož jsme byli vrženi, o jakékoli konečné realitě nebo jakýchkoli absolutních hodnotách. Jaký důvod byl k domněnce, že měřítko našich lidských hodnot má k takovým věcem nějaký vztah? Kde byl důkaz, že vesmír je racionální, že má nějaký účel, že je veden a prostoupen láskou – zejména nějakou zvláštní láskou k člověku? Jaký byl důkaz „morálního řádu ve vesmíru“, o kterém kazatelé tak rádi mluví? Je pravda, že po staletí lidé o těchto věcech mluvili, jako by si byli jisti, jako by jistota byla nejen možná, ale skutečně dosažená. Dokonce prohlásili, že „Bůh“ (čímž, jak předpokládám, ať už tím myslí cokoli jiného, myslí „konečnou realitu“) byl „duch, nekonečný, věčný a neměnný, ve své podstatě moudrý, mocný, svatý, spravedlivý, dobrý a pravdivý“.[143] Mluvili o Bohu a dodnes o něm mluví, v kostelech i všude jinde, a to nejen obecně, ale i konkrétně – o „Božím plánu spásy“, ba dokonce o „Božím plánu spásy Číny“. Mluví o něm, jako by se s ním přátelili už od školních let, mluví

[143] Toto je citát z definice pojmu „Bůh“ v presbyteriánském Krátkém katechismu z Westminsteru.

o něm tak dlouho, až se mi z toho jejich povídání dělá špatně. A teď, když začnou, obvykle se mi v mysli vynoří obraz dvou skokanů volských, kteří se za úsvitu vynořují z hlubin svého malého rybníčku, který byl jediným světem, který skutečně znali, a vztyčují se na zadní nohy a s výrazem velké moudrosti spolu diskutují o tom, proč vychází slunce, co to je a kam směřuje. Jako by to mohli někdy vědět.

A co víc může člověk vědět o konečných a absolutních skutečnostech? Ta velká slova, která používá, když o nich mluví – „nekonečný“, „věčný“, „neměnný“, „pravda“ – co jiného jsou než prostředek, jímž člověk skrývá, dokonce i před sebou samým, skutečnost, že o takových věcech neví a ani o nich vědět nemůže – že poznání těchto věcí prostě není člověku dáno. Většina lidí věří, protože bez víry by nemohli žít. Propukli by v paniku při myšlence, že by se uprostřed nejistoty, která je obklopuje, museli ujistit o svém životním směřování pomocí jistoty a síly, kterou by našli pouze uvnitř sebe samých. Jejich víra v konečné hodnoty je nevědomým prostředkem, kterým skrývají před vlastníma očima neproniknutelnost existence a skrývají před sebou také skutečnost, že se skrývají, že se bojí a jsou slabí a hledají úkryt.

Ale moje hledání reality bylo nemilosrdné. Byl jsem ochoten, jak jsem si myslel, zaplatit jakoukoli cenu. Nechtěl jsem žádný bláznivý ráj, ani žádný svatý. Nemohl jsem snést myšlenku, že bych si koupil mír za cenu upřímnosti. Moje hledání mě mohlo zavést do oblasti, kde by život byl více strohý a drsnější. To by mi nevadilo. Ale pokud by uprostřed pohyblivých písků lidské existence existovala nějaká skála, která by sahala až k samotným základům vesmíru, na kterou by se dalo spolehnout, že odolá jakékoli bouři, kterou by proti ní

mohla vrhnout veškerá zuřivost živlů, pak jsem ji chtěl najít. Bylo možné ji najít v mystickém zážitku?

A tak jsem i toto podrobil svému kritickému pohledu. Přečetl jsem si něco z psychologie; teď čtu ještě víc. Byl jsem odhodlán nechat svou mysl volně zkoumat a kritizovat jakoukoli stránku mé celkové zkušenosti.

A tak jsem tomu dal volný průchod i v mystice. Odvážil jsem se nahlédnout za oponu. Rozhodl jsem se oddělit „surový materiál“ mé zkušenosti od jakékoli interpretace, kterou jsem na ni mohl vnést. Je pravda, že ve mně už dlouho existovalo něco, co ke mně v nejhlubším tichu mého bytí vždy promlouvalo a v jakékoli situaci mi velmi jasně říkalo, co mám dělat. Ale řekl jsem si: „Co je to, co promluvilo? Jestliže to není Bůh, co to tedy je? A jakou má to hodnotu? Nebo spolehlivost? Nebo autoritu?“

Tak jsem se ptal sám sebe. A toto ptání a následné přemýšlení mělo své důsledky. Domnívám se, že jsem například o něco méně mystikem, než jsem mohl být. To vytrhávání kořenů, aby se prozkoumaly, není zcela zdravé. Ale vzhledem k tomu, jaký jsem byl člověk, a vzhledem k tomu, že žiji v době, jako je ta naše, kdy jsou všechny hodnoty, normy a zvyklosti zpochybňovány, kritizovány, zkoušeny a více či méně široce odmítány, až nezbývá téměř žádná jistota, prostě jsem si nemohl dovolit pokračovat ve stavbě svého domu, aniž bych podrobil pevnost svých základů všem zkouškám, které byly v dosahu mých schopností a prostředků. A tuto zkoušku jsem provedl. Musel jsem ji provést. A jsem rád, že jsem ji provedl.

Možná už nejsem takovým mystikem, jakým jsem mohl být. Ale to, že jsem si upevnil půdu pod nohama, možná umožní

někomu jinému dojít dál, než dokážu já. A v každém případě si jsem jistý tím, co z mystiky ve mně zůstalo. Možná nelétám tak vysoko, ale je menší šance, že mě to srazí úplně k zemi. S tím nejhorším jsem se již setkal. Nemám důvod se bát světla – jakéhokoli světla. Není nic, na co bych se bál podívat, plně a přímo. Dokažte mi, že to, co se běžně nazývá „Bůh“, neexistuje: v konečném důsledku by mě to nerozrušilo. Věřím, že jsem kdykoli připraven vyjádřit vše, co potřebuji říci o mystické zkušenosti, v pojmech psychologie. Navíc bych rád dodal, že i nyní se spíše vyhýbám používání slova „Bůh“ z toho prostého důvodu, že pro různé lidi má tak nesmírně odlišné významy, že by nemohla existovat jistota ohledně toho, jak by lidé chápali to, co říkám. Ať si však žádný z mých čtenářů z tohoto důvodu nemyslí, že jsem ateista. Kdyby mohl nahlédnout do mého srdce a vnímat tam společenství mezi mým nejvnitřnějším bytím a Tím, co je za hranicemi všech slov, možná by si uvědomil, že mám v sobě protějšek veškerého Boha, jakého kdy jakýkoli člověk měl na základě své vlastní přímé zkušenosti.

Stručně řečeno, pokud existuje něco, co prošlo ohněm mého dlouhotrvajícího skepticismu bez většího úhony, pak to byla moje mystická zkušenost. Věřím, že právě v ní se člověk nejvíce přibližuje k základům, kterých může lidská existence dosáhnout. Zde může najít to, co v něm vytvoří pevný základ a poskytne mu jistou oporu uprostřed jakékoli situace i přes ni. Tam, kde je vše ostatní nejisté, může být jistý sám sebou. A ačkoli je mé chápání této zkušenosti nyní zcela odlišné a ačkoli o tom, co promlouvá v nejhlubším tichu mého bytí, netvrdím, že je absolutní ani neomylné, přesto to, co ke mně promlouvalo dříve, ke mně promlouvá stále, a nyní, stejně jako dříve, se zavazuji poslouchat to tak bezvýhradně jako dítě. Z důvodů,

které uvedu v pravý čas, zavazuji se poslouchat to, jako by to bylo absolutní i neomylné, i když jsem pevně přesvědčen, že není ani jedno z toho. Stručně řečeno, mystický zážitek zůstává středem mého života. Pro mě to není prostředek, kterým bych utíkal před realitou, ale nejlepší způsob, jakým člověk může rychle a jistě vidět, co by měl ve světě dělat, aby to mohl dělat ze všech sil. Držím se ho ne kvůli nějakému příjemnému pocitu, který může tuto zkušenost doprovázet, ale kvůli trvalejší a důslednější jistotě, kterou přináší, a kvůli větší celistvosti, k níž vede. I v jeho jednodušších projevech ho vnímám jako prostředek k osobní integraci, směřování a větší síle.

Je možné, že můj druh mysticismu nebude přijatelný ani pro mystiky, ani pro vědce. Pro vědce nejsem vědecký; a pro mystiky jsem stěží mystik. Tak ať je tomu tak. Nepovažuji za nutné být přijatelný pro kohokoli. Stačí, že je to přijatelné pro mě. Dal mi to, díky čemuž věřím, že jsem schopen skutečně žít – což je možná mnohem více, než se dá říci o většině vědců s jejich vědou.

Ať už je to jakkoli, je nyní čas, abych se pokusil vyjádřit, co rozumím pod pojmem mystický a co tím nemyslím.

Nemám na mysli parapsychologii.

Parapsychologie se týká hlavně vnímání jevů v podstatě smyslového řádu, i když bez pomoci smyslů. Může se také týkat nesmyslového sdělování myšlenek. Přináší nám zážitky, které k nám obvykle přicházejí pouze prostřednictvím pěti smyslů a které nepřesahují to, co by k nám mohlo dorazit a co k nám prostřednictvím těchto smyslů dorazilo. I když je, jako v případě takzvaného jasnovidění nebo jasnoslyšení, „viděna“ nebo „slyšena“ osoba, o které je známo, že je mrtvá, jedná se o

zážitek tváře a těla nebo hlasu, který odpovídá našemu smyslovému vnímání této osoby, když byla naživu. Jako takový je jeho význam omezen na náš smyslový aparát, jehož rozšířením by se dal považovat. Mystika se naopak zabývá vztahy mezi vnímanými věcmi, významy, hodnotami a rozlišováním mezi tím, co je reálnější a co méně reálné. Ve svých nejjednodušších projevech je nástrojem ve službách kvality života. Je to nejjemnější, a přesto nejpřesnější a nejjistější nástroj, jehož pomocí může člověk dosáhnout zdravé a suverénní orientace jak ve světě, v němž žije, tak ve vesmíru. Neslouží osobnímu egu. Nejlépe slouží člověku, který je ochoten se podřídit ve snaze tvořit nad rámec sebe sama.

To nás přímo přivádí k dalšímu rozlišení, které zde chci učinit. Projevy parapsychických schopností jsou z morálního hlediska zcela bezpodmínečné. Jasnovidectví, jasnoslyšení, telepatie, médiumství a podobné jevy se objevují u lidí, kteří nemají žádné duchovní aspirace ani morální vážnost. Žena, která jako médium napsala knihu s názvem The Sorry Tale, byla podle informací od muže, který ji znal, pouhým společenským motýlkem. Mystické schopnosti se naopak obvykle, ne-li vždy (a v případě nejlepších příkladů bez výjimky), objevují až po dlouhém morálním boji, v němž člověk nakonec vyčerpal všechny své zdroje natolik, že pokud nenajde světlo a sílu, jimiž by mohl uskutečnit novou syntézu na vyšší úrovni, musí se potopit. Je to nezbytné „něco navíc“ pro člověka, který již věrně využil všechny své dosud rozvinuté síly. Psychické schopnosti se naopak mohou dostavit i člověku, jehož život byl bez morálního úsilí. Jsou morálně a duchovně bezbarvé. Nepřicházejí ani jako znamení, že člověk má morální schopnosti, ani jako odměna za to, že své schopnosti věrně

využil. Z hlediska kvality života nemají vůbec žádný význam. Mystické schopnosti jsou však samotnou esencí takového života.

Ačkoli bych tedy mystické a psychické jasně oddělil, trvám na tom, že neexistuje nic, co by si zasloužilo označení duchovní či náboženské, a nemělo by v jádru něco mystického. Člověk může být sebevíc morální a idealistický, ale pokud není alespoň do jisté míry mystický, popíral bych, že by mohl být vůbec skutečně duchovní.[144] A totéž platí i o náboženství. Příliš snadno zapomínáme na to, co je koneckonců historicky prokazatelné, totiž že každé velké náboženství vychází z mystického prožitku nějakého velkého člověka. A pokud dnes používáme slovo „náboženský“ pro označení rozmanitých forem, do nichž se nakonec zchladila a ustálila žhavá erupce jeho života, mrtvé strusky rituálů a obřadů, setkání, čtení, modliteb, poklekání a sklánění hlavy – pak bychom měli mít nějaké jiné slovo pro označení zkušenosti velkých proroků. Neboť tyto formy patří k životu těch, kteří nemají oči, kteří nemají uši, kteří jsou neschopni toho, co bych nazval skutečným náboženstvím. Nikdy bychom neměli zapomínat, že vůdci se srdcem lva a ovce s pobožným srdcem žili podle zcela odlišných zásad. V každém případě však mystické patří k prožitku vůdců, velkých duchovních zakladatelů, a neméně k prožitku všech těch, kteří se je snaží následovat.

O mystických zážitcích těchto velkých osobností se často vyprávějí velkolepé věci. Některé z nich se mi líbí, jiné ne. Některým věřím, jiným prostě nemohu. Nevěřím, že by zážitek jakéhokoli mystika, ať už Ježíše, Buddhy nebo kohokoli jiného,

[144] Slečna Emily S. Hamblenová mi v únoru 1949 řekla: „Bez vize neexistuje duchovní život. A vize není jen výplod fantazie: je to otevření se vnitřnímu já.“

byla někdy záležitostí „vědomého sjednocení s živým Absolutnem“, abych použil definici Evelyn Underhillové, uznávané autority v oblasti mysticismu; ani že šlo o nějakou „vědu o konečném“, abych použil jinou definici; ani že v ní mystik „se dotkl podstatné Bytosti Božství, nikoli pouze jejího projevu v životě“, abych použil ještě třetí definici. Věřím, že člověku není dáno dosáhnout jakýchkoli absolutních nebo konečných skutečností. Emocionální nádech zážitku není nutně známkou jeho hloubky. „Podstatnou Bytost Božství“ nikdy žádný člověk nezažil. Předpokládám, že každou minutu a ze všech stran ta konečná realita hledí každému člověku do tváře a to, co nazýváme klackem, kamenem, hvězdou a všemi vztahy mezi věcmi, je pouze to nejlepší, co každý člověk podle svých schopností dokáže z této reality vytvořit. Žádný člověk však, ani ten největší mystik ve svých nejhlubších prožitcích, se nikdy neocitl tváří v tvář „Bohu“, odhalené, bezedné skutečnosti vesmíru, nýbrž spíše tváří v tvář jevům – sice ne těm samým jevům, které zaplavují vědomí obyčejného člověka, ale přesto tváří v tvář tomu, co bylo v konečném důsledku světem fenoménů: jevům. Dál než k tomuto bodu se člověk nikdy dostat nemohl. Pravděpodobně by nás přímé setkání s holou skutečností zničilo.

Opět se důrazně bráním běžným řečem mezi mystiky (například mezi hinduisty a muslimskými súfijci) o „pohlcení“ jedince „Bohem“, Absolutnem, Univerzálním Vším a podobně. Pro ně je individuální existence iluzorní a smyslem života je ztratit svou identitu, uniknout z individuální existence. I Walt Whitman hovoří o „splynutí“ a zdá se, že má rád výraz „en masse“, ačkoli to byl pravděpodobně pozůstatek z jeho čtení orientální literatury, aniž by si uvědomil nesoulad takových

výrazů s jeho vlastní důkladnou individualistickou povahou. Jedna věc je, a pro mě je to nejen v pořádku, ale dokonce nezbytné pro naplnění a povznesení života, mít soucit s ostatními tvory a nakonec pocit jednoty, v němž člověk vnímá, že všechno a všichni bez výjimky v celém vesmíru jsou prodloužením jeho vlastního já. Raduji se z pocitu jednoty, který nám dává pocit sjednocení se všemi lidmi a všemi věcmi, podobně jako kontinenty a ostrovy uprostřed moře sahají hluboko pod hladinu oceánu a stávají se jedním se Zemí. Tento konkrétní druh jednoty však nemění nic na skutečnosti, ani na uznání skutečnosti, že někteří jsou velcí a jiní malí, že někteří jsou vysoko, zatímco jiní jsou relativně nízko. V tomto druhu jednoty nedochází ke ztrátě identity, ke zmatku ve funkcích ani k iluzi rovnosti. A pouze tímto způsobem mohu tuto myšlenku aplikovat na lidi. Jsem ochoten stát se „jedním s Bohem“, pokud to po mně tito mystici „pohlcení“ chtějí, a pokud tím myslí splynutí se zdrojem veškerého života, a zejména pokud tím myslí sjednocení s nejhlubšími prameny mé vlastní bytosti. Ale pokud se začnou snažit vymazat „tvrdou drátěnou čáru“ (Blake), která určuje, alespoň pro praktické účely, kde začíná a končí moje individuální osobnost, stejně jako moje kůže určuje, kde začíná a končí moje tělo, pak jsem připraven bojovat a stát se tak ošklivým, jak bude třeba, abych odrazil tuto živou smrt. A Blake a Nietzsche byli přinejmenším dva mystici, kteří to cítili stejně. Měl bych říci, že Ježíš byl dalším z nich. Co jiného byly všechny jeho „tvrdé výroky“ než výsledkem boje, aby zabránil ostatním lidem, blízkým a drahým lidem (o to více, že byli měkcí a poddajní, snadno se poddávali „splynutí“), aby neabsorbovali jeho život do svého?

A přesto mohu čtenáře ujistit, že mi není o nic milejší mysticismus, který s sebou nese trvalé odloučení od světa. Pro pár lidí je to možná v pořádku. Nerad o životě dogmaticky rozhoduji. A pro mnoho lidí je to na určitou dobu, zatímco se snaží proniknout do svých nejhlubších vrstev, v pořádku. Neboť „velké věci se dějí, když se setkávají lidé a hory; toho se nedá dosáhnout strkanicí na ulici.“ (Blake) A o Ježíši se říká: „Duch ho vyvedl na poušť“; na čas byl neschopný vykonávat běžnou práci života. Znovu a znovu se uchyloval na osamělá místa, aby si oddechl, aby si ujasnil svůj směr a kurz a napil se z hlubších pramenů uvnitř sebe. Ale když to vše vykonal, vrátil se tam, kde byli lidé. Neboť místo pro kvas není na polici ve spíži, ale v těstě. A praví proroci jsou kvas – droždí, kvas, světlo a planoucí meč. Téměř vždy musí bojovat, aby našli účinný způsob, jak oslovit život lidí. Mluví, píší, konají. Ale odmítají utéct před životem.

A konečně se mi nelíbí ani „bezchtivost“, která je tak často vyzdvihována jako cíl mystického úsilí, snad zejména mezi hinduisty. Neboť bez touhy se nic nehýbe. Člověk by se nemohl pohnout ani směrem k bezchtivosti, ledaže by to bylo díky touze. A kdyby člověk dosáhl bezchtivosti, nebyl by daleko od smrti. Touha po bezchtivosti je v podstatě touhou po smrti, a jako taková je důkazem úpadku, důkazem toho, že život je unavený, poražený, otrávený a obrátil se proti sobě samému. Cílem by nikdy neměla být bezchtivost, ale spíše uznání své dominantní touhy jako jádra své bytosti, svého centra potenciální integrace, a s tím i snaha podřídit této jediné touze všechny ostatní. Bezchtivost vede k jakémusi všeobecnému vyhubnutí, zatímco snaha o to, aby naše dominantní touha vládla, vede k integraci síly a ke zvýšení účinné moci.

Poté, co jsem se takto zbavil některých současných pojetí mystiky, která považuji za více či méně nepřijatelná, mohu se nyní, z pozitivního hlediska, pokusit o vlastní definici.

Mystika pro mě spočívá v prohloubené vnímavosti k vztahům a hodnotám, díky níž si člověk náhle uvědomí, co souhrn ověřených skutečností znamená v oblasti pravdy, nebo jaký má význam ve světě hodnot, ať už pro něj samotného, pro společnost, či pro oba. Navíc je to prostředek k integraci pravdy, které si člověk uvědomil, do života, do vlastního života, odhalení toho, co člověk musí s pravdou udělat. Poté se stává nemožným být někým, kdo si pouze pohrává s myšlenkami a hází slovy po vzoru moderního intelektuála. Myšlenky, morální imperativy a jednání se spojují a tvoří jednotný celek. Člověk se nemůže zastavit u pouhého myšlení; musí s tím, co si myslí, něco udělat. A tak postupně dospívá k nezávislosti a soběstačnosti, k jasné vizi, vnitřní harmonii a tiché síle plně integrované osobnosti.

Pokud mám pravdu, pak každý může vidět, že mystika, i ve svých nejzákladnějších projevech, se obvykle ukazuje jako neocenitelná pomoc při upevňování svého životního směřování a při hledání síly k jeho následování. A na svých vyšších úrovních (jak uvidíme v pozdější kapitole) může dospět ke svému završení v něčem, co není ničím menším než jiným řádem vědomí.

Co se týče jejích účinků, můžeme říci, že je to jako získání nové schopnosti vnímání. Co se týče jejího vývoje, je to, jako bychom prožívali vývoj vnitřního oka. Na počátku je to vlastně jen citlivé místo, schopné rozlišit mezi nocí a dnem. Ale postupně, jak tuto citlivost používáme, zjišťujeme, že se zvyšuje, stává se jemně citlivou nejen (řekněme) na širší škálu

odstínů světla, ale i na barvy a na stále jemnější odstíny barevných rozdílů, a to s neustále se zvyšující ostrostí rozlišení. Citlivé místo se stalo plně vyvinutým a dokonalým okem. Z emocionálního hlediska je tento zážitek od samého prvního projevu této citlivosti, i v jejích elementárnějších formách, doprovázen pocitem radosti, jako by šlo o uznání toho, že život v nás se rozšiřuje, dosahuje a tlačí se k účinnějšímu ovládnutí našeho prostředí. A je tu i toužebné, více či méně úctou naplněné tušení, že za touto citlivostí se skrývá život v nové plnosti a smyslu, že této citlivosti je třeba důvěřovat a následovat ji, a že nějakým osudovým způsobem závisí náš osud na tom, zda jí důvěřujeme, či nikoli. A pokud jí člověk důvěřuje, následuje – myslím, že vždy, na jakékoli úrovni, na které se tato citlivost může projevit – pocit povznesení a radosti. To je částečně způsobeno překonáním strachů a dalších slabostí, které člověka brzdily; částečně pak novým pocitem osvobození od rozpolcenosti a z toho plynoucí větší vnitřní lehkostí a rozšířenými možnostmi soustředěné síly. To, za co je však tato zkušenost ceněna, není ten „příjemný pocit“, který s sebou přináší, ale nové světlo na cestě a nová síla následovat tuto cestu a konat na ní. Vliv mystické zkušenosti největších světových vizionářů, u nichž šlo o nic menšího než o to, co jsem nazval novým řádem vědomí, byl ve skutečnosti tak rozhodující, že jsem přesvědčen, že pouze toto může adekvátně vysvětlit jejich obtíže, jejich výkon, jejich sílu a jejich společenský význam.

To se možná ukáže jasněji, až začnu zkoumat mystický zážitek z pohledu psychologie, ale domnívám se, že pro mnoho lidí pravděpodobně neexistuje lepší způsob, jak osvětlit jeho podstatu, jeho počátky a to, k čemu může vést, než vyprávět, jak jsem se já sám, vycházející z poměrně racionalistických

počátků, stal do jisté míry mystikem. Moje vlastní mystická zkušenost měla svůj původ v tom, co by se dalo nazvat „kapesním kompasem“, a myslím, že jím vždy byla především. To znamená, že u mě měla obvykle okamžitý a praktický význam. Byla především prostředkem, jak se zorientovat v temné noci, jak poznat, kudy se vydat, když se cesta rozdvojila, a jak v krizových chvílích čerpat z dosud neobjevených zdrojů uvnitř mě.

Můj sklon k mystice se však projevil až později. Vyrůstal jsem v fundamentalistické presbyteriánské rodině a presbyteriáni samozřejmě vždy měli silně racionalistickou tradici. Bylo tedy přirozené, že když jsem ve věku dvaceti osmi let dospěl k radikálnímu zlomu se svou minulostí a dosavadní praxí, nevěřil jsem si pustit se do tak významného podniku, dokud jsem černé na bílém nezapsal, co přesně hodlám udělat a všechny důvody, které mě k tomu vedou. Po většinu následujícího roku jsem byl velmi zaneprázdněn, podobně jako Tolstoj, hledáním racionálního základu a ospravedlnění pro každé mé odchýlení se od konvenční etiky a praxe.

Stalo se však, že během tohoto prvního roku, který byl plný neustálých vnitřních konfliktů, jsem se sblížil s jednou mladou kvakerkou; a kvakeři samozřejmě vyznávají opačnou mystickou tradici. Jednoho večera mi řekla: „Wille, ty do všeho jdeš tak tvrdě. Jako bys se skrz všechno prokousával. Ale myslím, že existuje přirozenější způsob. Až budeš někdy muset učinit rozhodnutí, proč nezkusíš prostě být uvnitř naprosto tichý a v tom tichu být naprosto ochotný jít jakoukoli cestou a uvidíš, jestli prostě nepoznáš, co bys měl udělat?“ A tak o pár nocí později, když jsem měl učinit malé rozhodnutí, a možná o to ochotněji, protože to rozhodnutí nebylo nijak zásadní, jsem

zkusil to, co mi řekla. A zjistil jsem, že to bylo přesně tak, jak mi slíbila. Jakmile jsem byl upřímně ochoten jít jakoukoli cestou, nějak jsem věděl, co mám dělat. A tento způsob, jak získat směr, byl skutečně tak jednoduchý a podle všech následných zkušeností se ukázal jako tak spolehlivý a uspokojivý, že jsem si postupně zvykl činit všechna svá rozhodnutí tímto způsobem. A k mým následným zkušenostem mám dvě poznámky, které bych rád zmínil.

1. Po více než dvaceti letech, kdy jsem se rozhodoval tímto způsobem[145], jsem přesvědčen, že ani jednou, když jsem stál před nutností volby, jsem se uvnitř zcela neuklidnil, aniž bych si jasně uvědomil, co mám udělat. Moje emoce mohly být natolik mimo mou kontrolu, že mi trvalo měsíce, než jsem dosáhl toho stavu naprosté ochoty, ale jakmile jsem ho dosáhl, vždy přišel křišťálově jasný pocit toho, jaká je pro mě ta správná odpověď. Věřím, že hlavním důvodem, proč má většina lidí potíže s rozhodováním, je síla jejich nekoordinovaných emocí. Mají bystrý smysl pro to, kam směřuje jejich nejhlubší život, kam by je vnitřní hlas vedl, kdyby přestali klást odpor, ale zaměření tužeb, s nimiž se ztotožnili, tímto směrem jít nechce, bojí se tímto směrem jít a vyžaduje věci, které s tímto směrem prostě nesouhlasí. A tak toto soustředění tužeb, s nímž se ztotožnili, toto vzpurné já, klade odpor, bojuje, hádá se, odmítá a prchá, aby si zachránilo život. A přece, pokud se nakonec nějakým způsobem podaří všechny tyto touhy a strachy uklidnit a pokud se člověk v nejhlubších hlubinách svého bytí již ničeho nebojí, a už se ničeho nedrží ani se nesnaží nic pro sebe získat, ani jistotu, ani něčí úctu, lásku či společnost, ani vliv, jméno či vlastní klid,

[145] Tento text byl napsán na konci roku 1944.

pokud je člověk nakonec upřímně a až do hloubi duše schopen přijmout a spočinout v tom, čím skutečně je, pak je vždy jen jedna věc, kterou by měl udělat. Nikdy jsem nezažil, že by to selhalo.

2. Druhá poznámka, kterou bych chtěl uvést, zní takto. Během těch více než dvaceti let jsem musel činit rozhodnutí, která se dotýkala samého jádra nejen mého vlastního života, ale i životů lidí, kteří mi jsou velmi blízcí a drazí. Když se však ohlížím zpět, mám pocit, že za všechna ta léta jsem ani jednou neučinil takové rozhodnutí, které bych dnes měl důvod litovat.[146] A to, domnívám se, je těžká zkouška. Ne že bych samozřejmě měl dělat všechno to, co jsem dělal třeba před deseti lety: těch deset let jsem neprožil nadarmo. Ale vezmeme-li v úvahu skutečnost, že nikdo z nás nemůže uniknout sám sobě, že každý z nás, pokud vůbec někde začíná, musí začít tam, kde je; vezmeme-li v úvahu celou mou minulost, která předcházela jakémukoli konkrétnímu rozhodnutí – jaké jsem měl předky, rodiče a domov, jaké školy jsem navštěvoval a jaké knihy jsem četl, celý průběh zkušeností, které ze mě udělaly to, čím jsem v tu chvíli byl, cítím, že prostřednictvím tohoto způsobu, který jsem popisoval, jsem získal další kroky pro dnešek a zítřek a každý další zítřek, který následoval, díky nimž bych mohl co nejrychleji odhodit všechny cizí prvky, které jsem nasbíral v minulosti, a co nejrychleji a nejjistěji dojít k osvobození toho, čím jsem skutečně byl. Ne že bych už dorazil. To ne. Ale navzdory všem překážkám a omezením, s nimiž jsem musel žít, mi to přineslo tolik, že kdybych teď měl zemřít, měl bych pocit, že život byl dobrý, mimořádně bohatá zkušenost

[146] V roce 1954, tedy téměř deset let po sepsání tohoto textu, bych možná už nemohl učinit tak radikální zobecnění.

růstu a naplnění, a mohl bych upřímně toužit po jeho opakování.

Co se týče těch, kterým způsob, jakým jsem se vydal, způsobil bolest, tím si tak jistý nejsem. Ale nebyl jsem jediný, kdo viděl, jak se duch mého otce a matky tak rozšiřoval a prohluboval, až nastal okamžik, kdy se zdálo, že neexistuje nic, co bych kdy mohl udělat, co by mě dostalo mimo dosah jejich lásky. A ten, kdo snad nejvíce trpěl kvůli cestě, kterou jsem se vydal, za mnou jednou, o mnoho let později, přišel a řekl: „Wille, děkuji Bohu za všechno, čím jsi mě nechal projít. Teď vidím, že cesta, kterou jsi se vydal, znamenala pro mě stejně tak jisté obohacení života jako pro tebe samotného.“ To vše samozřejmě velmi pomohlo udržet mou víru v to, co ve mně promlouvalo.

Takový postoj je třeba pochopit, jinak s ním člověk nemůže mít trpělivost. Předpokládejme tedy, že v tuto chvíli stojím před nutností rozhodnutí, a zkusme do toho vtáhnout i čtenáře.

Pokud se jedná o problém týkající se nějaké společenské situace (jako je vzdělávání, problém Stroje, rozdílná porodnost nebo důsledky míšení lidí velmi odlišných ras), pak je mou povinností získat co nejúplnější a nejpřesnější přehled o všech relevantních skutečnostech, jakého jsem schopen dosáhnout. Neboť to, co ke mně promlouvá v mé nejhlubší tichosti, není něco, co „přichází z ničeho nic“. Je to spíše jako lucerna, která se pohybuje nad polem mých znalostí, a to, co odhalí, bude částečně záviset na tom, co vím. Je proto důležité, abych věděl co nejvíce. K tomuto účelu musím využít veškeré lidské znalosti, které se týkají mého problému – biologii, antropologii,

sociologii, historii a podobně.[147] Navíc se s veškerou svou schopností kritického uvažování pokusím analyzovat situaci, v níž musím jednat, rozebrat ji na jednotlivé části, pochopit vztahy mezi nimi a určit různé cesty, kterými bych se mohl vydat z místa, kde se právě nacházím. Ale když dojde na samotný výběr cesty, kterou se vydám, snažím se přestat přemýšlet úplně. Celý můj úkol se pak omezí na snahu být ochoten vydat se jakoukoli cestou. Snažím se zcela odložit své emoce, abych zabránil tomu, aby mi sebemenší strach nebo touha zakalily zrak. Snažím se postavit mimo sebe a dívat se na situaci, jako bych byl někdo jiný. Snažím se sledovat, kterým směrem ve mně proudí život, stejně chladně, jako bych sledoval, kterým směrem teče příliv.

Tak ve svém vědomí vytvářím jakoby prázdný list, na který život může napsat, co chce. Tato naprostá ochota vydat se jakýmkoli směrem ve mně vyvolává hluboký klid, který se usazuje v mých nejhlubších zákoutích, a v tom klidu je ve mně něco, co se ke mně velmi přibližuje a promlouvá ke mně. Není to hlas, který bych slyšel svýma vnějšíma ušima, ale je reálnější a působivější než jakýkoli hlas, který jsem kdy svýma vnějšíma ušima slyšel. A to, co mi říká, není žádná abstrakce ani zobecnění. Není to slovo, které platí stejně pro všechny. Není to ani slovo, které platí stejně pro všechny ostatní okamžiky mého života. Je to slovo, které je mi řečeno právě pro ten jeden okamžik. A to, co mi říká, je velmi konkrétní a výslovné. Zdá se, že bere v úvahu všechny skutečnosti situace, která je přede mnou – mého otce, matku, manželku, dítě, jistotu, jméno, vliv, všechno – a říká mi: „T-e-ď u-d-ě-l-e-j t-o-t-o.“ A od toho

[147] Je tedy pochopitelné, že po letech studia antropologie, genetiky a dalších oborů nabral můj život zcela jiný směr než dříve.

okamžiku celá otázka, zda život ve mně roste nebo ubývá, zvyšuje se jeho kvalita nebo klesá, směřuje k integraci nebo k rozptýlení a disperzi, závisí na tom, zda dokážu být dostatečně jako dítě, abych poslechl.

Člověk by se mohl ptát, co by vůbec mohlo člověka přivést k takové otevřenosti, ochotě a poslušnosti. Věřím, že nic se tomu nevyrovná, kromě lásky. Nemám však na mysli tu měkkou, dusivou věc, kterou bych mohl nazvat milostivostí. Láska pro mě musí mít směr a ostrost. V tomto případě jde o lásku ke kvalitě života, která je stejně tak kvalitou života pro všechny lidi, jako je pro nás samotné, a při jejímž naplňování člověk cítí, že se povznáší nad své vlastní já a ztotožňuje svůj život s nejvyšším dobrem lidstva. Pro ni je člověk ochoten žít dál, nebo zahynout. A pro tuto lásku, tuto naprostou oddanost pokroku v životě lidstva, je člověk připraven obětovat svého bližního i sebe sama.

A přece netvrdím, že to, co v člověku promlouvá, je něco absolutního nebo neomylného. Pro mě to představuje pouze tu největší moudrost o životě, která je schopna kdykoli proniknout do jeho vědomí. Považuji to, alespoň ve skutečnosti, za syntézu všech jeho nejvyšších vnímacích schopností. Neexistuje pro něj žádná cesta, kterou by mohl vylepšit smysl pro směr, který tímto způsobem získává.

Ačkoli však věřím, že toto jádro mé bytosti není ani absolutní, ani neomylné, ani metafyzickým Bohem, ani dokonce hlasem takového Boha, přesto se zavazuji k jeho bezvýhradnému přijetí a poslušnosti, jako by se skutečně jednalo o absolutního a neomylného Boha, a to jednoduše proto, že tyto „vnitřní příkazy“, jak je nazval Whitman, představují jedinou pevnou a spolehlivou půdu, po které se můžeme

vyškrábat z tekoucího písku, v němž jsme se narodili. Jsou to jediné kroky k jistotě sebe sama, která jako jediná nabízí skálu, tyčící se nedobytně nad bouřlivými vodami lidské existence, na níž můžeme postavit dům, který obstojí. Ten, kdo si se sebou zahrává, je ztracen. Ten, kdo je věrný sám sobě pouze tehdy, když je to bezpečné, úctyhodné, účelné, účinné nebo rozumné, dříve či později zjistí, že ho život opustil a odešel k někomu, kdo bude věrnější. Mnozí ze starých proroků možná postrádali psychologické porozumění sobě samým, na které jsme dnes tak hrdí, ale jejich instinkt pro život je nezradil. Možná máme větší porozumění než oni, ale rozhodně jsme méně živí. Samotný dotek většiny z nás je smrt. Oni věděli, že to, co v nich promlouvalo a pohybovalo se v nejhlubším tichu jejich bytí, byl Život, a že ať už jste to nazývali Bohem nebo ne, byl to žárlivý pán. V okamžiku nejhlubšího ticha se nám zjevuje, co musíme učinit, chceme-li skutečně žít. A skutečně žít znamená být stále živější. Člověk nikdy nemůže stát na místě. Buď postupujete vpřed, nebo ustupujete. Buď se stáváte citlivějšími, nebo začnete zatvrzovat a vysychat. A jakoby se zastavil tok mízy, přerušil elektrický proud, pokud se člověk byť jen o vlásek odchýlí od toho, co má učinit. Tak tomu u mě rozhodně vždy bylo. Pravděpodobně je to proto, že samotný duch věci, ten okruh, je náš postoj k vnitřnímu příkazu. Pokud jej přijmete, důvěřujete mu a posloucháte ho, jako dítě nebo jako voják plnící rozkazy, pak jste s ním jedno a síla proudí skrz vás. Ale pokud pochybujete, odmlouváte, hádáte se, požadujete důvody a snažíte se příkazy vylepšovat radami světské moudrosti, pak právě vaše pochybnosti a odpor přerušují okruh. Všechny mé zkušenosti to potvrzují.

Snad neexistuje žádný způsob, jak bych mohl lidem tak dobře vysvětlit, jak doslovně myslím každé slovo, které říkám, jako příhodou z mého vlastního života.

Bylo to v době Vánoc v zimě roku 1924. Bydlel jsem v malé, sotva před povětrnostními vlivy chráněné chatrči na dvorku jednoho Poláka, jemuž jsem pomáhal stavět dům. Věděl jsem, že ve střední Evropě, v důsledku strašlivé chudoby, do níž válka lidi uvrhla, byly tisíce lidí, dokonce i žen a dětí, kteří museli chodit po ledu a sněhu bosí. Všude kolem mě se teple oblečení lidé tísnili v obchodech, aby nakoupili většinou zbytečné vánoční dárky, a v neděli se scházeli v kostelech, aby mluvili o Bohu, lásce a bratrství. Ale já viděl jen bohatého muže, který hodoval, zatímco Lazar umíral hlady u jeho zadní brány.

Přesto si nevzpomínám, že bych si vědomě kladl otázku, co s tou situací mám dělat. Nastala poslední neděle před Vánocemi. Byl jsem ve své chatrči a cítil jsem podivný neklid – jakousi bolest vnitřního stísnění, jako by ve mně něco nabobtnalo a chtělo se zrodit. Marně jsem se pokoušel číst nebo psát. Nakonec jsem všechny tyto věci odložil stranou a věnoval se snaze být vnitřně dostatečně tichý, abych zjistil, co to znamená. A pak, v niterném tichu, které nakonec nastalo, a k mému naprostému zděšení, mi hlas v nitru řekl: „Zuj si boty a jdi bos do centra Passaicu [asi míli a půl] a tam volaj k lidem ve jménu lásky.“

Nastala dlouhá pauza. A pak jsem odpověděl: „To nemohu.“ A moje mysl mi okamžitě dodala důvody, proč to nejde. „Nohy mi zmrznou a dostanu gangrénu, takže o ně přijdu. A jak to vlastně někomu pomůže?“ A viděl jsem svou matku, která „nikdy neslyšela takové hlasy“. Předvídal jsem

všechnu tu bolest, kterou by jí takový krok způsobil. A znovu jsem řekl: „To nemůžu udělat.“ A viděl jsem také, jaký dopad by takový krok měl na důvěru lidí ve mě. A řekl jsem: „Pokud to udělám, lidé si budou myslet, že jsem blázen, a už mě nebudou brát vážně v ničem.“ Tento krok se mi zdál nebezpečně blízko iracionálnosti a já jsem toužil dokázat, že navzdory všem svým extrémům v některých směrech jsem v podstatě vyrovnaný. Pravděpodobně uběhly hodiny, hlas přikazoval a já se bránil a hádal se. Až jsem nakonec dospěl k tomu, co jsem považoval za svou konečnou odpověď: „Ne, nemůžu. Neudělám to.“

A přesto mě trápila ta bolest v srdci, která mě vždy přepadala, když jsem neudělal to, co mi bylo přikázáno. A brzy jsem zjistil, že boj ještě neskončil. Musel jsem opustit město, abych to vybojoval. Bylo to hořké a nebylo žádné slitování. Po několika dnech jsem věděl, že tento krok musím udělat, jinak duchovně zemřu. Alespoň od roku 1920, kdy jsem čelil podobné krizi, jsem se nikdy neodmítl podřídit. A cítil jsem, že i tentokrát se musím podřídit, jinak přeruším svůj kontakt se Životem.

Nakonec jsem pochopil, že to, co mi bylo přikázáno, nebylo nic nemožného. Sundat si boty a ujít v sněhu míli a půl do centra Passaicu, abych tam ve jménu lásky volal k lidem, bylo naprosto možné, jen kdybych se dokázal povznést nad svůj strach z následků. A v tu chvíli mě napadlo, že vzhledem k situaci ve světě a vzhledem k tomu, jaký jsem člověk, je ve mně něco, co to dokonce chce udělat. A nakonec jsem věděl, že to udělám.

Odpoledne posledního dne před Novým rokem jsem se vrátil do své chatrče, abych splnil, co mi bylo přikázáno. Sundal

jsem si boty a ponožky, tiše vyšel ze dveří své chatrče do sněhu a s pohledem upřeným na zem jsem ušel jeden a půl míle do centra Passaicu, kde jsem ve jménu lásky volal k lidem. Během několika minut, ještě než jsem domluvil, jsem byl zatčen za duševní nepříčetnost. Nový rok jsem přivítal za mřížemi cely. Následujícího rána v tiché soudní síni vyslechl soudce mé vysvětlení i výpovědi několika přátel, kteří se rychle shromáždili na mou obranu. Nakonec, i když jsem vysvětlil, že si nemohu obout boty a proč, soudce řekl: „Toto je velmi neobvyklý případ. Zprošťuji vás obvinění.“ A já se vrátil bosý do své chatrče.

„No tak! A co si myslíš, že jsi tím vším dosáhl?!” zeptá se jistě každý Američan, který klade důraz na efektivitu. To však tehdy pro mě nebyla ta hlavní otázka a není ani dnes. V životě existují věci, které mají smysl, i když nemají vůbec žádný praktický užitek. A tento krok bych nikdy nemohl učinit, kdybych nebyl schopen přijmout možnost, že to nebude mít vůbec žádný účinek: celá věc mohla být stejně iracionální, jak se tehdy zdála. Ale ve skutečnosti mě ten Rozum, který jsem právě tehdy musel opustit – což se mi v životě stalo jen několikrát –, nakonec dohnal a dal mi to požehnání, které mi zpočátku odepíral. Ten krok měl svůj účinek, byť malý, a to i pro trpící obyvatele Evropy.

Jsem však ochoten připustit, že nejvýznamnější dopady se projevily v mém nitru – a o tom není pochyb. Renan, pokud si dobře vzpomínám, někde ve svém díle Life Of Jesus píše, že nikdo nedosáhne úplné svobody duše, dokud nezíská naprostou lhostejnost k tomu, co si o něm myslí ostatní. A to bylo u mě o to nutnější, že mi příliš záleželo na dobrém mínění mých bližních. Ale než jsem toho byl schopen, muselo se pod nohama

rozpadnout ještě něco víc. Moje starost o matku musela ustoupit z prvního místa, stejně jako touha rozumu ovládat můj život; a neméně i můj strach z fyzického utrpení, z toho, co by se mohlo ukázat jako fyzická katastrofa. Má-li se člověk někdy stát celistvým, tak aby kamkoli šel, šel tam celý, a kdykoli udeří, udeřil s veškerou silou, kterou má, je nutné, aby v něm byl jen jeden uznávaný pán a aby každý vzpurný prvek v něm, každé potenciálně vzbouřenecké jádro, bylo buď podrobeno jhu a naučeno poslušnosti, nebo bylo tak uchváceno kouzlem pána, že se dobrovolně přidá. Nemohou existovat dva mistři. A tento úkol, dostat jednoho mistra k uznání, může být krvavá záležitost. Neboť každý z těchto neústupných prvků je živý a brání se podrobení, tak jako se každá živá bytost brání smrti. Bude bojovat jako muž, jako žena, jako dítě, jako zvíře. Bojuje, aby zvítězil, a zvítězí jakýmkoli způsobem. Nemá žádné zásady, žádné zábrany a žádné srdce. Bude útočit, bude se hádat, bude prosit, bude svádět – jakýmkoli způsobem, který zabere. Takže „sjednocení“ člověka je jedním z největších úkolů, jaké kdy podniká, a vítězství v tomto boji je tím největším, jaké kdy může dosáhnout. A možná můj čtenář nyní pochopí, aniž bych o tom musel dále hovořit, že než jsem mohl učinit tuto věc, která se ode mě vyžadovala, muselo se vzdát mnoho z nejnebezpečnějších center vzpoury ve mně – alespoň pro toto jedno kolo! Když jsem učinil tento krok, ušel jsem dlouhou cestu k tomu, abych se stal nedělitelným celkem. Byl jsem blíž než kdy předtím k tomu, abych měl jedno centrum, od kterého jsem přijímal rozkazy. A už jen tím, i když tento krok nic nepřinesl trpícím v zahraničí, věřím, že byl zcela oprávněný.

Toto poznání však přišlo až s odstupem času. Přinejmenším v té době by pro mě bylo nemožné udělat něco

takového jen kvůli vlastnímu „já“. Aby byl nějaký čin ospravedlnitelný, musel být „nesobecký“. Tehdy jsem neměl dostatek psychologického nadhledu, abych pochopil, že žádný člověk nemůže udělat vůbec nic, pokud to neslouží k nějakému obohacení jeho vlastního života.[148] Neměl jsem dostatek rozumu, abych pochopil, že existuje svatý a posvěcující egoismus (lidé jej požehnali a schválili tím, že jej nazvali „Bohem“), který je od veškeré malicherné podlosti toho, co se běžně vydává za egoismus, vzdálen tak daleko, jako je den od noci, a který, ačkoli všechny jeho pohnutky vycházejí z jednotlivce, je přesto odhodlán požehnat lidstvu a bude tento cíl sledovat, i kdyby to mělo zničit jednotlivce, z jehož srdce vzešel. Ani jsem tehdy neměl sílu vzít na sebe plnou odpovědnost za to, že bych vše činil otevřeně kvůli tomuto druhu sobectví, tomuto vznešenému a svatému, požehnanému a požehnávajícímu druhu. Tehdy jsem se neodvážil říci: „Dělám to, protože jsem k tomu byl stvořen z hloubi své bytosti a chci to dělat; a prohlašuji tuto nutnost za svatou nutnost a toto chtění za svaté chtění.“ Ne, v té době jsem tento krok učinil jako akt nejvyšší oddanosti svému Bohu. Nebyl jsem to já, kdo chtěl chodit bos – v zimě, ve sněhu – alespoň ne ve svém běžném vědomí. Cukl jsem před tím, jako bych cukl před uškrcením. Byla to Boží vůle, ne moje. Udělal jsem tento krok z jediného důvodu: kdybych to neudělal, musel bych se rozloučit se vším, co pro mě bylo Bohem. Abych si ho udržel, musel bych se vzdát toho, co mi tehdy připadalo jako všechno, co mám. Cena byla vysoká, ale už jsem ji jednou zaplatil – rozloučil jsem se s tím, co mi kdysi připadalo jako všechno, a z konečného výsledku

[148] Tento názor je podrobněji popsán v mé knize Toward The Rising Sun, s. 68 a dále.

jsem měl radost. Ukázalo se, že to žádná oběť nebyla. Všechno to „vzdávání se“ se nakonec ukázalo být jen uvolňováním místa pro skutečné věci. To, co jsem za to dostal, bylo mnohem víc než vše, čeho jsem se vzdal. Bůh se pro mě rychle stával vším. Nemohl jsem se od něj odvrátit o nic víc, než se rostlina může odvrátit od slunce. A tak jsem mu opět dovolil, aby se mnou naložil podle svého. Sundal jsem si boty a šel bos do centra Passaicu.

A té noci, když nastal rok 1925, jsem tam ve vězení v Passaicu zpíval jako nikdy předtím. Jistě, jen tiše, ale ze srdce, které tančilo v nejčistší radosti. Neboť má láska k Bohu byla podrobena zkoušce – jakoby pod namířenou hlavní zbraně – a já jsem se nezřekl své víry. V roce 1920, když jsem se pustil do svého františkánského dobrodružství, vložil jsem svou ruku do jeho a slíbil, že ať se stane cokoli, nikdy ji nevytáhnu. Půjdu kamkoli mě povede. Nikdy se nevrátím. Nestanovím žádnou hranici, za kterou bych odmítl jít. Nic mě nezastaví. I kdyby mě zabil, přesto bych mu důvěřoval. Tak jsem mu to řekl. A to, co jsem řekl, jsem myslel vážně. Byl jsem již dříve zkoušen a nezklamal jsem. Tentokrát však byla zkouška mnohem těžší, a přesto jsem nezklamal. Není divu, že mi ten večer byl můj Bůh nejbližší ze všeho na světě. Dokážu dobře pochopit, jak Ježíš, nevědomky interpretující svou zkušenost, mohl nazývat to, co v něm promlouvalo, svým „Otcem“, nebo jak to Kabír nazýval svým „Milovaným“. Dokážu pochopit, že najednou mohli cítit, že vesmír je domovem, místem, kde se člověk může cítit bez strachu, místem, které bylo po dlouhé nepřítomnosti připraveno na jejich konečný návrat. Dokážu pochopit, že den a noc byly pro ně tlukotem srdce jejich Milovaného, rok za rokem jeho hlubokým rytmickým dýcháním a změny ročních období jen

změnami oděvu, v němž přicházel, aby si získal jejich lásku. Dokážu pochopit jejich pocit, že v nich již neexistovalo žádné rozdělení, a tudíž ani pocit hříchu. Už se nebránili svému osudu ani se nepokoušeli hádat se svým Bohem. Konečně nezbyla ani nejmenší stopa po rozdělení mezi „mou vůlí“ a „tvou vůlí“. „Já a můj Otec jsme jedno.“ Nastala hodina Velké svatby. Nastal „Amor fati“. Jádro spirální mlhoviny shromáždilo do sebe všechny okolní prvky a stalo se sluncem. Byl to čas velkého sjednocení.

Na svých nižších úrovních, tedy ve svých běžnějších projevech, je mystický zážitek otázkou nové citlivosti vůči hodnotám, a tedy i směru života. Pokud se této citlivosti následuje, vede to k mystickému prožitku v jeho vyšších projevech, kde se rovná novému řádu vědomí a umožňuje těm, kteří jej mají, vstup do celých sfér smyslu, krásy a hodnot, které jsou pro ty, kteří jej postrádají, zcela uzavřeny. O tom posledním však budu psát až později, až představím psychologický význam mystického prožitku.

V následující kapitole představím kritéria, podle nichž je podle mého názoru důležité prověřovat správnost vlastního vnitřního vedení – jednak proto, abychom se nevydali špatným směrem nebo neztráceli čas v slepých uličkách, jednak proto, abychom co nejvíce zabránili zbytečnému utrpení v životech ostatních. V kapitole 7 nejprve rozvedu vyšší úrovně mystické zkušenosti jako součást evoluce lidstva skrze nový řád vědomí a poté zhodnotím celou zkušenost z hlediska historie a vědy, zejména psychologie.

1944, 1970.

Kapitola 6 – Příručka pro objevitele

V této kapitole bych chtěl v rámci svého zkoumání mystického prožitku (který jsem nazval „rozšířenou schopností vnímání“) představit a rozebrat kontrolní mechanismy, jejichž pomocí lze minimalizovat možnost omylu při následování svého vnitřního světla.

Na malém setkání, které jsem pořádal nedaleko Bostonu na konci třicátých let, byl přítomen profesor psychiatrie z nedaleké postgraduální školy, který zároveň působil jako praktický psychiatr v jedné z velkých bostonských nemocnic. Poté, co vyslechl mé vystoupení, se na mě během následující diskuse obrátil s těmito slovy: „Jak si ale můžete být natolik jistý, že můžete takové věci dělat? Inteligentní, zodpovědný a milující člověk prostě nemůže zasahovat do životů jiných lidí a způsobovat jim možná katastrofální utrpení, ledaže by to bylo ve jménu nějakého velmi vznešeného cíle. Nemáte nějaké prostředky, které by eliminovaly možnost sebeklamu nebo jiné chyby?“

Tuto otázku jsem uvítal. Vždy jsem se totiž snažil vyvarovat se povzbuzování kohokoli k nezodpovědnému chování a nemám žádnou úctu k jednání na základě unáhleného úsudku, pokud jde o nejhlubší blaho a štěstí jiných lidí. Domnívám se, že každý zodpovědný člověk, kterému skutečně záleží na těch, na jejichž životy má vliv, bude svou vlastní láskou donucen vyčerpat všechny prostředky, aby si byl jistý. V každém případě jsem já sám, který jsem po léta musel činit tolik rozhodnutí tohoto druhu, postupně dospěl k pěti odlišným způsobům, jak se ujistit o správnosti svého směřování.

Prvním kritériem, které jsem již zmínil a které slouží k ověření správnosti našich závěrů, je kritérium racionální. Pokud musíme v dané situaci jednat, je v našem zájmu získat co nejúplnější přehled o tom, jaká ta situace vlastně je. Pokusme se ji tedy uchopit rozumem. Shromážděme před sebou všechny důležité a relevantní skutečnosti. Měli bychom zapojit každou oblast lidského bádání a zkušenosti, která se našeho problému týká. Poté se pustíme do analýzy situace, v níž musíme jednat – uchopíme vztahy mezi jejími částmi, vybereme možné cesty, kterými bychom se mohli vydat z místa, kde se nacházíme, a předvídáme, jaké budou pravděpodobné výsledky, pokud se vydáme každou z těchto cest. Stručně řečeno, začneme tím, že necháme naše uvažující mysli, aby nás dovedly tak daleko, jak jen to v jejich silách je.

Ale když přijde na samotné rozhodování, upřímně přiznávám, že navzdory veškeré této mentální přípravě se pak snažím přestat myslet úplně. Celé mé úsilí směřuje k tomu, abych se zbavil jakékoli preference jedné cesty před jinou, abych byl naprosto ochoten vydat se jakoukoli cestou.

To mě přivádí k mému druhému kritériu, které musím představit poněkud podrobněji, neboť pro mě má zásadní a klíčový význam. Tímto kritériem je vnitřní ticho, stav prostý emocí, v němž ani strach, ani touha nenarušují naprostou ochotu vydat se jakýmkoli směrem, kterým si naše nejhlubší bytí přeje; v němž, nakolik je to v našich silách, bráníme jakékoli myšlence, jakémukoli slovu či jakémukoli obrazu, aby pronikly do pole našeho vědomí. Tak člověk vytváří naprostou prázdnotu, úplnou prázdnotu a hluboké ticho, v němž čeká, až se jeho nejhlubší život přiblíží a promluví.

Toto není stav, kterého lze dosáhnout snadno nebo rychle. Mnoho lidí si s těmito požadavky pohrává a zdá se, že si myslí, že první impuls, který k nim přijde po pouhých několika minutách ticha, musí být „Boží vůle“. Je však pravděpodobnější, že se jedná pouze o povrchní rozmar nebo racionalizovaný strach. Je nutné zdůraznit, že můžeme být v klidu a ještě více v klidu, a podtrhnout význam toho, stát se naprosto klidnými. Teprve když se takřka ponoříme na dno oceánu našeho bytí, navážeme kontakt s proudem, který se pohybuje s nejvyšší rozlehlostí, stálostí a silou.

Z naprostého odevzdání ega, které s sebou přináší hluboký klid, vyplývá, že musíme čelit příkazům našeho nejhlubšího života s nejvyšší úctou, loajalitou a oddaností, bez jakýchkoli omezení ze strany konvencí, morálního kodexu či obav z precedensů či následků. Nesmíme mít žádné předem dané představy o tom, jakým směrem by se náš život neměl ubírat. Musíme nechat náš nejhlubší život volně plynout. Není na nás, abychom se snažili udržet své chování v morálních hranicích toho, co se obecně považuje za „dobré“. Naší úlohou je přijímat rozkazy, ne je dávat. „Dobro“ je obvykle jedním z nejhorších nepřátel potenciálně nadřazených lidí. Jsou chvíle, kdy musí prolomit jeho hranice, přelézt je nebo je dokonce spálit. Ježíš se odvážil otevřeně odporovat Mojžíšovi a prorokům, kteří byli ve své době tím, čím je on pro nás, a prohlásil, že je nutné jít nad rámec spravedlnosti zákoníků a farizejů. A Nietzsche vyzval všechny vyšší lidi, aby „rozbili, rozbili desky dobra a spravedlnosti“, jejichž „dobro“ musí být vždy „největším nebezpečím pro celou lidskou budoucnost“. Aby byl člověk „dobrý“, musí žít podle pravidel, a kdokoli žije podle pravidel, nemůže uniknout tomu, že bude falešný sám k sobě. Proto musí

být „dobří“ farizejové. Proto ten, kdo chce najít cestu k sobě samému, tu úzkou a strmou stezku, úzkou jako ostří břitvy, která ho vede ven, aniž by věděl kam, kromě toho, že to bude k něčemu jedinečnému a bezprecedentnímu, musí v tom nejskutečnějším smyslu prostě zavřít oči a slepě důvěřovat, aniž by cokoli věděl o „dobru“ či „zlu“, aniž by cokoli věděl o tom, kam by měl jít a kam ne. Musí se pevně a neochvějně odevzdat do rukou toho života v něm, hlubšího než jeho vědomí, který mu sám dává jeho dobro i zlo a který mu krok za krokem odhaluje cestu k jeho plné velikosti a naplnění jeho životního díla.

Z toho, co jsem řekl, musí být zřejmé, že účel, pro který se obracím k této druhé kontrole, abych se „ujistil“, není v žádném případě to, co by úzkostliví „dobří“ lidé nazývali „zajistit se“ – to znamená držet v mezích, učinit neškodným, udržet společensky přijatelné. S tím vším nemám nic společného. Jednou z věcí, které má vnitřní ticho, které doporučuji, odstranit, je každý náznak obavy z toho, jak lidé mohou nazývat to, co děláte. Zapomeňte na to. To nemá nic společného se životem. Chci se vyhnout zbytečnému znepokojování lidí, ale chtěl bych se osvobodit od jakéhokoli strachu, že jim ublížím, stejně jako od jakékoli touhy po jejich schválení.

„Zbytečně“ ubližovat lidem – co se skrývá za tímto slovem? Skrývá se za ním toto: Chci se vyhnout tomu, abych svým blízkým a přátelům způsobil bolest, která by vyplynula z toho, že se mýlím ve svém vnímání sebe sama a odchýlím se od toho, kým skutečně jsem. Musím vědět, co je v mém životě nezbytné, v tom smyslu, že to patří ke mně, vychází z jádra toho, kým skutečně jsem, a je zakořeněno v hlubinách mé bytosti, tak jako jsou mé nehty zakořeněny v mých kostech a

krvi. To, kým skutečně jsem, neodložím kvůli žádnému muži – ani kvůli žádné ženě. Je mou přirozeností být laskavý. Moje laskavost byla ostatně mým největším nebezpečím. Často jsem cítil, že nedokážu snést bolest, kterou mi způsobovalo ubližovat těm, které jsem miloval. Ale nyní vím, že (aniž bych ztratil tuto něhu, která se projeví tam, kde se může projevit, aniž by porušovala nejhlubší život člověka) člověk musí mít vůli a železnou pevnost, aby byl bezohledně upřímný. Ve vztahu k Bohu se člověk musí pokořit až k nicotě; a ve vztahu k „tichému hlasu“ se musí „stát jako malé dítě“. „Pokora má vždy nejtvrdší kůži,“ řekl Nietzsche. Člověk nesmí podvádět vnitřní nutnost. Pokud má člověk dost nutnosti, pak předpokládám, že to nemůže. Blahoslavený ten, kdo dokáže nejen rozpoznat svůj osud, ale dokáže ho i milovat!

Mé nejhlubší já, jádro mé bytosti, to, čím skutečně jsem. Co to je? Jak to mám poznat? Právě o tom se musím především ujistit. Neboť toto ujištění je samotným jádrem veškeré smysluplné lidské existence. Ale jak se o tom mohu ujistit?

Podstata mého bytí se projevuje jako moje nejhlubší touha. Došel jsem k přesvědčení, že to, co věřící lidé již dlouho nazývají Bohem (pokud se jedná, nebo kdykoli jednalo, o záležitost zkušenosti a nahlížíme-li na to z pohledu psychologie), je ve skutečnosti nejhlubší podstata života každého člověka; a to, co již dlouho nazývají Boží vůlí, je ve skutečnosti to, co si každý člověk sám nejvíce přeje. To si žádá bližší vysvětlení. Mám na mysli touhu, kvůli které je člověk ochoten nechat všechny ostatní touhy neuspokojené. Je-li to nutné, aby uspokojil tu nejvyšší, nejsvatější a nejnenasytitelnější touhu v sobě, je ochoten trpět zimou a hladem, být nemilován a osamělý, opovrhovaný a ignorovaný.

Lidé na všech stranách se chlubí svým monoteismem a považují za nevzdělané a podřadné ty, kteří věří v mnoho bohů. Ale to, že věří v jednoho Boha, je jen jejich vyznání a sebeklam. Skutečností je, že člověk má tolik bohů, kolik má tužeb. Většina lidí uspokojuje tyto různé protichůdné touhy jednu po druhé, každá se dostane na řadu, jako malý chlapec, který obchází vedlejší atrakce v cirkusu. Jediný člověk, který má skutečně jednoho boha, je ten, kdo má jednu dominantní, vládnoucí touhu, kdo ví, co ta touha je, a kdo podřídil této touze každou jinou touhu ve svém nitru. Ale kde dnes najdete člověka, který má jen jednu touhu?

Ano, to, co se již dlouho nazývá Boží vůlí pro člověka, je ve skutečnosti to, co si ten člověk sám nejvíce přeje. Ne každý člověk však může skutečně říci „chci“, neboť nemá žádné „já“, které by si toto jméno zasloužilo. Jeho „já“ není nic jiného než směsice a změť tužeb. Nemá žádné „já“ v tom smyslu, že by šlo o jednu primární, ústřední a rozhodující touhu. Ale tam, kde člověk takové „já“ má, je podle mého úsudku lepší, protože je upřímnější, vede k lepšímu sebepoznání a je zodpovědnější, říci „já chci“, než říci „Bůh chce“. Ale co se týče obsahu a směru, bude vůle přesně stejná, ať už ji člověk vyznává jako svou vlastní, nebo ji připisuje Bohu. Dnes jsou svaté pouze ctnosti stáda. Tradiční náboženství způsobilo, že se naše „já“ stydí samo za sebe. Všude se plazí na okraj tábora s ocasem mezi nohama, jako zbitý pes, a sedí tam ustrašené a opuštěné. Musí se do světa vkrádat a „mít tvář“ může pouze v přestrojení za službu davu, pomoc druhým a konání dobra. Převládající myšlení o „nesobeckosti“ je však tak povrchní a sentimentální, že je důležité jasně a znovu a znovu prohlásit, že čistě

nesobecký čin je psychologicky nemožný. Tak či onak, všechny činy jsou sobecké.

Toto tvrzení jsem již vyslovil. Jelikož se mi zdá, že by se mohlo jevit jako naprostý protiklad toho, jak většina lidí chápe život, musím se na chvíli zastavit a pokusit se objasnit, co tím mám na mysli.

Ego, jak jej chápu, je život jednotlivce vnímaný jako něco odděleného od všech ostatních lidí či věcí ve vesmíru, jehož potřeby a touhy lze uspokojit na úkor jiného života. To, že touhy tohoto ega lze popřít, ať už z jakéhokoli důvodu a za jakýmkoli účelem, ochotně připouštím; a také to, že potřebujeme nějaké slovo, jímž bychom toto popření pojmenovali. Problém s použitím slova „nesobecký“ k popisu tohoto jevu spočívá v tom, že naznačuje, že osoba, která toto popření provádí, z toho nic nezískává a že je to činěno kvůli něčemu jinému než jí samotné. To vytváří půdu pro pocit ctnosti, což je jedna z nejzkorumpovanějších a nejvíce korumpujících věcí na světě. Vytváří to také půdu pro pocit sebeobětování. Zatímco ve skutečnosti je to tak, že ačkoli člověk možná obětoval své ego (nebo tu část svého celkového a úplného já, která byla dosud ztotožňována s egem), vůbec se neobětoval nějakému cizímu pánovi, ani ve jménu nějaké abstraktní ctnosti, ani „kvůli druhým“. Člověk pouze obětoval jednu stránku svého života druhé stránce, nižší vyšší, malé uzavřené, slepé já většímu, zrajícímu, rozšířenému já, které díky lásce, loajalitě nebo společnému cíli mohlo začít zahrnovat i jiné osoby, skupiny lidí, nebo dokonce všechny lidi a celý vesmír. Člověk se nevzdává svého ega „pro druhé“, ale pouze ve prospěch tužeb svého vlastního rozšířeného já, s nímž se ztotožnil s ostatními. Člověk pouze vyklidil svůj dům od harampádí, aby udělal místo

pro skutečný život. Člověk pouze popřel staré touhy a impulsy, které, ačkoli byly dlouho opatrovány a považovány za nezbytné pro samotný život, se nyní ukazují být pouze překážkami, které je třeba odhodit, aby ruce a nohy byly volné a mohly dělat to, co člověk nejvíce chce. Při takovém pohledu nezbývá žádný prostor pro pocit ctnosti ani oběti. Z jakéhokoli vyváženého úhlu pohledu se v tom nejedná o žádnou oběť. Jistě existují činy, které představují popření toho malého, úzkoprsého, do sebe uzavřeného, zcela sebestředného a neustále chamtivého ega. Ale použít pro to slovo „nesobecký“ znamená ztotožnit náš život s touto malostí a zastřít, ne-li zcela zakrýt, skutečnost, že život, který jsme si uvědomili popřením této malosti, je náš vlastní, a že tím, že podřídíme své ego požadavkům našeho vyššího života, z toho ve skutečnosti získáme mnohem více, než čeho se vzdáváme. A především je důležité nikdy nezapomínat, že motivem tohoto vzdání se je vždy naše touha po tomto obohacení našeho vlastního života. Jinak, co by nás k tomu vůbec mohlo přimět?

Pro lepší pochopení může posloužit následující příklad. Možná vám při čtení mých slov na okamžik probleskla hlavou představa matky, která po ztroskotání lodi připoutala své dítě k záchrannému kruhu, jenž neudrží oba, a odplula do temnoty, aby její dítě mohlo přežít. A možná triumfálně zvoláte: „Nedokazuje snad, že člověk může být nesobecký?“ Nemyslím si to, kromě toho smyslu, který jsem definoval výše. A uvedl jsem své důvody, proč je podle mého názoru nazývat takový čin „nesobeckým“ sporné. Myslíte si, že matka nic nezíská pro sebe tím, že obětuje svůj život za své dítě? Nevíme snad, že její srdce muselo v ní zpívat, když se potápěla? Neuspokojovala snad svou lásku a svůj mateřský instinkt, ten nejhlubší instinkt v ní?

Nevítězila snad její láska dokonce i nad strachem ze smrti? Není možné, že svým posledním dechem dovršila svůj život na samém vrcholu dokonalého naplnění svého celoživotního ideálu mateřství? Není zřejmé, že za okolností, do nichž se dostala, jí nezbývalo žádné uspokojení, které by mohlo být tak vznešené, tak nekonečně sladké a čisté? Ve světle věčnosti, v níž čas neexistuje, není možné, že v tom jediném okamžiku žila skutečně více než ve všech předchozích letech své existence? Totéž platí i o mučedníkovi. Platilo to o Ježíši na kříži. Za daných okolností by z něj neslezl. Farizejové sice dostali svou odplatu, ale on dostal tu svou také. A nikdy by se nevydal do Jeruzaléma, kdyby si tím nebyl zcela jist. Nevíme snad, že už jen to, že se člověk může podívat sám sobě přímo do očí, může stačit k tomu, aby stálo za to jít na smrt?

Ne, opakuji, abychom se vrátili k bodu, od kterého jsme odbočili, nikdo z nás nemůže nic dělat, pokud to není kvůli nějakému zisku pro sebe sama. Může to být na vysoké nebo nízké úrovni, ale musí to být na nějaké úrovni – na jakékoli úrovni, kterou si představujeme. Být jinak by znamenalo ztratit svůj vlastní instinkt pro život a samotné prostředky, díky kterým lze život udržet. Jediné, co je třeba, je, aby sobectví člověka bylo jádrem jeho vtělení, aby to bylo to, čím skutečně je – v pohledu, slově, pohybu prstu, činu. Ať je v jeho činu pouze jeho nejvnitřnější já – jako je matka ve svém dítěti – abychom použili Nietzscheho přirovnání, a pak bude dokonalý, bez ohledu na to, jak by ho posuzoval nějaký morální kodex chování.

A skutečně, než lidé dosáhnou takové integrace, a dokonce i jako nezbytný prostředek k ní, domnívám se, že by se měli naučit dělat to, co skutečně chtějí, a ne to, co jim bylo

vštěpováno, že by měli chtít. I když se tyto činy mohou jevit jako nerozumné či extrémní, přesto bych řekl, že jsou lepší než racionálnější, opatrnější či účinnější jednání, které však není vlastní, které je přetvářkou, vykonávanou z podřízenosti a pro skryté účely. Dokud totiž děláte to, co opravdu chcete, udržujete při životě impulsy blízké vašemu nejvnitřnějšímu já, ty, které mají potenciální význam pro růst osobnosti a pro rozvoj tvůrčí síly; zatímco když je podřídíte svým představám o tom, co je důsledné nebo rozumné, nebo dokonce nějakému ideálu, povinnosti či požadavkům morálního kodexu, ať už jde o Desatero přikázání nebo o „pět malých pravidel“, která Tolstoj vytvořil z Kázání na hoře, podporujete impulsy potěšit, vyhnout se konfliktu, hledat bezpečí, impulsy, které postrádají význam a které z lidí dělají ovce. Zároveň tím zbavujete impulsy, z nichž by se mohla utvářet integrita, nejen náboje, ale i odrazu. Kvůli příliš dlouhému sezení v nepřirozených, vynucených polohách jim ztuhnou klouby. Slábnou a jejich reflexy se zpomalují, zatímco svaly jim ochabnou a zvětrají, protože je příliš dlouho nepoužívají. Vaše impulsy odumírají, a jak odumírají, odumíráte i vy. Tyto impulsy jsou jediné, co máme, a co nás kdy může pohnout jakýmkoli směrem. Úkolem nakonec vůbec není potlačení touhy, ale spíše koordinace našich tužeb, podřízení všech ostatních tužeb jedné ústřední, dominantní a vládnoucí touze. A zjistíme to rychleji tím, že budeme dělat to, co opravdu chceme, než tím, že pohřbíme celou tuto živou, skákající touhu pod přizpůsobením se požadavkům společnosti. Abychom byli schopni rozlišit, co chceme více a co méně, které touhy přispívají k obohacení života a které k jeho ochuzování, oslabování a poskvrňování, je nutné, abychom byli schopni podrobit své touhy zkoušce zkušenosti – to znamená dělat to, co chceme dělat. Blake prohlásil ve svých „Proverbs of Hell“:

„Kdyby blázen vytrval ve své pošetilosti, stal by se moudrým.“ A dále: „Cesta k excesu vede k paláci moudrosti.“ A ještě: „Raději zabij dítě v kolébce, než živit neuskutečněné touhy.“ Neboť to, co zabíjíme, když potlačujeme své skutečně životně důležité impulsy, je právě to dítě v kolébce našich duší. Pokud se v našich impulsech skrývá omyl, musíme být schopni mu takřka dát tělo tím, že tento omyl uvedeme do činu, než jej uvidíme a rozpoznáme, co ve skutečnosti je, než si uvědomíme, že jde o omyl, a zbavíme se ho. Stroj naší mysli s její logikou a pravidly může člověka uhladit, zjednodušit a zefektivnit, ale pokud jde o krásu, živost a tvůrčí sílu, lepším člověkem je ten, koho žádný stroj takto „nezlepšil“, ale který vyrostl jako strom, se svými vlastními křivkami a nečekanými zákruty a zvraty, díky nimž ho poznáte i na dálku. „Vylepšení vytváří rovné cesty; ale křivé cesty bez vylepšení jsou cestami génia“ (William Blake).

„Měl bych dělat to, co chci dělat. Ale co chci?“

Většina lidí neví s naprostou jistotou. Vlastně jsem dospěl k přesvědčení, že drtivá většina lidí není schopna to vědět. Nejsou schopni unést břemeno vlastní integrity, a bez toho to nikdo nikdy nepozná. Neodvažují se věřit sami sobě. Bojí se být jiní. Neumí stát na vlastních nohou. Nejšťastnější jsou, když cítí srst druhého na své vlastní kůži. Jejich instinkty jsou v první řadě instinkty ovcí. Jediný způsob, jak mohou vědět, je ten, který jim je dán zvenčí. Musí jim to být řečeno. Právě lidé tohoto druhu, bez ohledu na jejich společenské postavení, tvoří neustále nasávající propast bezmyšlenkovitého, neambiciózního, nerozlišujícího masového člověka. Pro ně jsou Desatero přikázání nebo jiné kodifikované normy a pravidla chování, ustanovené tradicí a vynucované autoritou, naprosto

nezbytné. Jsou nezbytné pro všechny lidi – pravděpodobně pro drtivou většinu –, kteří nejsou schopni najít v sobě vládce a podrobit mu každý impuls své přirozenosti. Kdo nedokáže vládnout sám sobě, přijme vládu jiného. To je třeba mít na paměti jako něco, co je skryto za vším, co říkám. Nechci tím pádem zavrhnout pravidla chování pro všechny: v žádném případě. Moje slova jsou ve skutečnosti určena pouze těm, kteří mají v sobě schopnost zjistit, co opravdu chtějí, a uvést celý svůj život do uspořádané harmonie pod jeho vedením.

A ani tito lidé si nejsou vůbec jisti, když jim nově probuzená nespokojenost poprvé vnucuje otázku, co vlastně doopravdy chtějí. Pravděpodobně by většina lidí, kteří o této věci nikdy příliš nepřemýšleli, předpokládala, že vědět, co člověk chce, je snadná věc. Já jsem však přesvědčen, že je to jedna z nejjemnějších, nejnáročnějších a nejpozději získaných věcí, jaké se kdy naučíme, a jedna z nejvzácnějších věcí mezi lidmi. Myslíme si, že víme, co chceme. „Chtěl bych mít spoustu peněz“; „Chtěl bych, aby mě lidé obdivovali“; „Chtěl bych získat lásku této ženy“; „Chtěl bych být považován za vůdce směřujícího k lepšímu světu.“ Chtěl bych, chtěl bych, chtěl bych. Ale opravdu bychom to chtěli? A jak moc bychom to chtěli? Nemohli bychom zjistit, že uspokojení kteréhokoli z těchto přání, nebo dokonce všech a mnoha dalších podobných, by v našich srdcích zanechalo prázdnotu a bolest? Nejsme snad všichni – tedy všichni, kdo jsme procitli k hladu a žízni, i když ještě nevíme po čem – jako včely hledající dokonalý nektar a letící od květu ke květu v dychtivém pátrání po něm? A do tohoto květu i do tamtoho vnoříme hluboko svůj sosák a vysajeme všechen nektar, který obsahuje, a – to nás neuspokojí. A tak přejdeme k další květině a uděláme totéž. A děláme to

znovu a znovu a znovu. Většina lidí tím tráví celé své dny a umírá, aniž by kdy zachytila víc než pouhý náznak toho, co vlastně hledala. Neexistuje snad nějaký způsob, jak by se lidé mohli vyhnout tomu, aby promarnili většinu svého života honbou za touhami, které je neuspokojují a nikam je nevedou?

Právě proto, abych odpověděl na tuto otázku, jsem před nějakou dobou začal hovořit o hodnotě vnitřního klidu jako prostředku k ujištění se, co by naše nejhlubší já udělalo tváří v tvář jakékoli skutečné situaci. Zdá se, že jakmile touhy v nás utichnou a přestanou se předhánět, aby se dostaly před ostatní, a tiše stojí vedle sebe, každá na svém místě, je naprosto snadné vidět, která stojí první a nejvyšší, zamýšlený kapitán posádky.

Celé jádro věci spočívá v tomto zklidnění. Je naprosto zásadní, aby se člověk stal skutečně, úplně a hluboce klidným. Člověk se musí nakonec stát neschopným klamat sám sebe v této věci, a k tomuto účelu si musí osvojit prostředky, jimiž odhalí sebemenší náznak sebeklamu, a vyhnout se každému nebezpečí, že by přijal za plný stav klidu, s jeho úplným odevzdáním jakékoli vůle určovat výsledek, to, co je ve skutečnosti jen nějakým přiblížením se k němu.

Na základě dlouholetých zkušeností s pokusy o zklidnění, často za podmínek, které zklidnění velmi ztěžovaly, jsem objevil určité znaky, které člověku neomylně prozradí, že ještě není zklidněný – že zklidnění je třeba posunout ještě dál.

Pokusím se objasnit, o jaké znaky se jedná.

Pokud do vnitřního prostoru, který se člověk snaží učinit (a udržet) prázdným, bez vůle, vnikne jakékoli zřetelné tahání, lpění nebo strach, může si být člověk jist, že jeho malé já ještě neodložilo svou vůli. Stále bojuje o své zachování. Jeho aktivní

přítomnost se projevuje v jeho jemné snaze nasměrovat nás na jednu cestu spíše než na druhou; v jeho lpění na nějakém postavení ve světě nebo na nějakém zvláštním vztahu s nějakou osobou; nebo v jeho vyhýbání se určitým předvídatelným důsledkům, které plynou z toho, že se vydáme jednou cestou spíše než druhou. Jakmile se staneme zcela klidnými, neexistuje žádné tahání, žádné lpění a žádný strach.

A ještě jednou. Jádro obtížnosti těch duchovně nejnáročnějších rozhodnutí spočívá v tom, že do nich jsou velmi hluboce zapojeny naše vlastní osobní touhy. Jsou věci, které chceme – zoufale, a jsou věci, kterým se chceme neméně zoufale vyhnout. Každá z nich se všemi možnými prostředky snaží, dokud to jde, prosadit svou. A pokud se nakonec náš nejhlubší Život uráčí k nám promluvit a řekne nám: „Teď musíš udělat toto," nebo „Jdi sem" či „Jdi tam," pak naše osobní touhy, pokud nebyly skutečně a úplně umlčeny, projeví úlevu a potěšení, bude-li přikázaná cesta taková, že umožní jejich uspokojení, nebo se zachvějí, ustoupí a vzepřou se, bude-li přikázaná cesta tyto touhy vylučovat. Tím odhalují nejen svou přítomnost, ale i své neustálé aktivní úsilí, a dokazují nám, že jsme ještě nedosáhli klidu té hluboké úcty a té naprosté připravenosti k poslušnosti, v nichž jedině si můžeme být nejjistější, že to, co v nás promlouvá, je hlas toho, čím skutečně jsme – nejpravdivěji, nejhlouběji, nejnevyhnutelněji. Pokud však v takových chvílích neprojevíme ani nejmenší známku potěšení či odporu, pokud jsou všechny naše vnitrní pohnutky a schopnosti natolik utišeny, že k nám slova Příkazu přicházejí, jako bychom neměli ani ponětí, co znamenají, nebo jako by byla určena někomu jinému a vůbec ne nám, takže je přijímáme bez jakéhokoli pohybu v nás, ať už pro nebo proti, pak lze s

přiměřenou jistotou předpokládat, že jsme se konečně zklidnili natolik, aby k nám bylo možné promlouvat, a že to, co k nám nyní promlouvá, je skutečně Hlas našeho nejhlubšího Života.

Ze všech způsobů, jak si být jistý tím, co vím, považuji tento za nejcennější – jakmile se člověk naučí, jak se zklidnit, a jak se cítí, když je zklidněný. Věřím, že na tento klid se lze spolehnout, že člověku přinese nejzdravější, nejodhalující a nejstálejší světlo na situaci, které je před ním a které je pak schopno dosáhnout jeho vědomí. Není to absolutní a pravděpodobně to není neomylné, a přesto existuje jeden aspekt (a ten je pro život nanejvýš důležitý), v němž jsem skutečně hluboce přesvědčen, že tento způsob hledání cesty člověka nezklame. Pokud se dostane do té hloubky vnitřního klidu, v níž je naprosto ochoten jít jakoukoli cestou, pak se může spolehnout, že mu budou dány další kroky, pro každý den, který přijde, jimiž se může nejjistěji a nejrychleji dostat k poznání a osvobození svého nejhlubšího života. Může si pak být jistý ne tím, že jeho cesta bude mít společenský souhlas, nebo že nikomu nezpůsobí bolest, nebo že mu přinese jistotu (může mu spíše přinést smrt; a smrt za účelem zlepšení kvality života mezi lidmi je jednou z věcí, na kterou ho jeho naprostá ochota připravila), ale spíše tím, že jeho cesta je pro něj nezbytná. Patří mu nevyhnutelně. Vychází to z něj tak, jako z dubu vyrůstají dubové listy. Je to to, co se od něj bezpodmínečně vyžaduje, má-li se ten život, který je jeho podstatou, někdy naplnit. Je to to, co musí udělat, jinak se zhroutí. Je to něco, čeho se nemůže vzdát ani se tomu vyhnout, aniž by se zřekl samotného smyslu své existence. K tomu musí zůstat věrný, i kdyby ho to mělo stát život. K tomu musí být věrný, i kdyby kvůli tomu musel někoho jiného nechat zemřít. Ale pokud někomu jinému

způsobí utrpení, nebude to kvůli nějakému jeho rozmaru, ani proto, že si „užívá“, a všichni ostatní ať jdou k čertu, ani proto, že nevidí utrpení, které způsobuje, a je mu to jedno – vůbec ne; ale pouze proto, že ačkoli miluje svého bližního jako sebe sama, více než to miluje svou naději na novou kvalitu života mezi lidmi (která jistě nikdy nemůže vzejít z ničeho jiného než z lidí čestných), a za tímto účelem obětuje svého bližního, tak jako již obětoval sám sebe.

Můžu se rychleji zmínit o svých posledních třech kontrolách správnosti našich poznatků. Všechny se vztahují k té či oné zkušenosti. A rád bych čtenáře připomněl, že právě ze zkušeností se lidé naučili vše, co vědí. Žádný božský hlas nepromluvil z nebe a žádný božský prst nenapsal na žádné kamenné desky. Desatero přikázání, stejně jako Manuovy zákony a jako každý jiný soubor morálních pravidel, je lidským zkrystalizováním lidské zkušenosti. To však neznamená, že by se tím člověk znevažoval. Spíše se tím vyvyšuje. Božské je v člověku.

Mým třetím měřítkem je tedy zkušenost jiných lidí, jejichž úsudku máme důvod důvěřovat. Mohou to být starší lidé – v každém případě lidé upřímní, s hlubokým a vznešeným duchem, a pokud možno lidé, kteří nás znají dlouho a důvěrně, lidé, kteří znají naše slabosti a vědí, jakými způsoby se pravděpodobně snažíme klamat sami sebe. Pojďme za nimi a otevřeně a upřímně jim předložme celou naši situaci. Řekněme jim: „Toto je můj problém. Ve všech okamžicích mé nejhlubší tichosti, v okamžicích, které instinktivně rozpoznávám jako své vrcholné chvíle, vždy vidím tento postup jako odpověď. V takových chvílích, bez jakékoli výjimky, vždy cítím vnitřní nutkání jednat tak či onak. Jak se vám to jeví?“ A pokud s celou

situací před očima a s tím, jak dobře nás znají, zjistíme, že všichni s námi souhlasí, že toto či ono by v dané situaci představovalo nejvěrnější a nejmoudřejší postup, pak se můžeme bez obav vydat vpřed a následovat to, co považujeme za svůj nejhlubší impuls. Ale pokud je tu byť jen jeden, kdo cítí, že bychom tím jednali zcela neoprávněně a dělali vážnou chybu, pak se musíme vrátit k našemu úsilí otevřít se dalšímu světlu. Musíme se pokusit vidět sami sebe a naši situaci tak, jak ji vidí náš kritik, pokusit se nachytat sami sebe ve slabosti, kterou v nás tuší, v nějaké rafinované racionalizaci nebo ve spárech nepoznaného strachu či touhy. Především se však musíme snažit dosáhnout ještě většího klidu než kdykoli předtím, v naději, že se nám v tomto hlubším tichu odhalí cesta, která bude věrnější našemu nejhlubšímu životu. Pokud však, ať se k tomu přiblížíme jakkoli, ve všech okamžicích, které instinktivně rozpoznáváme jako naše nejvyšší okamžiky, vždy vidíme totéž a vždy se ocitáme v situaci, kdy jsme vedeni k tomu, abychom učinili totéž, pak nakonec, i když při tom nemáme podporu žádného člověka na Zemi, musíme poslechnout ten tichý hlas. Neboť toto je naše konečná autorita a naše obracení se na přátele v žádném případě neslouží k tomu, abychom jejich radu upřednostnili před tímto hlasem, ale pouze k tomu, abychom se chránili před tím, že si něco jiného spleteme s tím pravým.

Mým čtvrtým měřítkem je zkušenost lidstva v podobě jeho největších proroků. Tito proroci jsou jako lidé, kteří byli u pramene, po jehož vodách žízníme. Je tedy nevyhnutelné, že je vyhledáme a v podstatě se jich zeptáme: „Jak jste se dostali k prameni? Čím jste museli projít? Jak chutnala voda? Umístili jste po cestě nějaké ukazatele? Nejsou tam nějaké orientační

body, podle kterých poznám, zda jsem na cestě, která vede k mému cíli?“

Každý si musí sám najít ty, kteří mu mohou být průvodci a inspirací. Ptáci stejného peří by se měli shlukovat dohromady. Vše však závisí na tom, jaké peří má každý člověk. A to záleží především na jeho vlastním uvědomění. V každém případě však, jakmile najde ty, kteří k němu patří a k nimž on patří, je velmi důležité, aby tyto lidi dobře poznal. Ať si s nimi nezahrává. Jsou-li dost velcí na to, aby mu byli průvodci a inspirátory, jsou dost velcí na to, aby si zasloužili jeho úctu a jeho nejpečlivější studium. Ať čte vše, co napsali, a nejen to, co řekli, ale také to, co v tom ohledu udělali, neboť život člověka je nesmírně významným komentářem k jeho učení. Ať se pokud možno snaží žít s takovými lidmi, zapojuje je do svého myšlení, čtení, práce, hry, dokonce i do svého spánku. Ať je důkladně prozkoumává, drží je v bílém světle své duše, aby viděl, jak pak vypadají; a obrací jejich bílé světlo na své vlastní vhledy, aby zjistil, jak v něm tyto vhledy obstojí. Ne, ne – říkám i v tomto případě – aby nahradil autoritu jejich zkušenosti autoritou svou vlastní, ale aby jim sloužil jako zrcadlo, v němž může zachytit rysy svého nejvnitřnějšího obličeje, a jako kyselina, kterou otestuje, co v něm je falešné a struska a co je čisté zlato a jeho nejvěrnější já. Aby světlo, kterému se nakonec rozhodne následovat, mohlo být majákem pravého majáku jeho duše.

A mým posledním měřítkem je vlastní zkušenost. Zkušenost důvěryhodných přátel; zkušenost lidstva ztělesněná v jeho největších prorocích; a – vlastní zkušenost. Ať už se v životě vydáme jakoukoli cestou, zaséváme semeno. A po čase, ať už to jsou měsíce či roky, toto semeno vyklíčí a přinese ovoce. A „po jejich ovoci je poznáte“. A pokud při ochutnávání

plodů toho, co jsme vykonali, zjistíme, že nám chutnají hořce; nebo pokud při sledování ostatních, jak jedí tyto plody, vidíme, jak se při tom šklebí, nebo jak jim později není dobře a možná dokonce umírají, pak si budeme muset položit otázku, zda nebylo něco v nepořádku s naším vnitřním klidem, že mohl vůbec vést k takovýmto výsledkům. Musíme se ve světle této zkušenosti pokusit zjistit, v čem nám nějaká „lupičská touha“, nějaký „nemocný egoismus“, dosud nepoznaný, zakalil zrak, takže jsme neviděli jasně a celistvě. Abychom tak, až v budoucnu budeme čelit dalším rozhodnutím, mohli zabránit opakování naší chyby.

Stručně řečeno, když výsledky našeho jednání jasně ukázaly, že jsme se mýlili, musíme být dostatečně upřímní a odvážní, abychom to přiznali a otevřeně to dali najevo tím, že na základě poučení z vlastní zkušenosti napravíme svůj směr.

Toto je mých pět kontrolních bodů. Jaké další by mohl někdo mít, aby si byl jistý, to nevím, a jaké další způsoby by někdo mohl potřebovat, to si nedokážu představit. Absolutní jistotu, že má člověk pravdu, nikdy mít nemůže; a v nejzávažnější krizi, kdy je v sázce vše nejen pro nás, ale i pro ostatní, kteří jsou na nás nějakým způsobem závislí, je naší největší agonií to, že neexistuje žádný důkaz, že musí zůstat prvek přetrvávající nejistoty, že až do konce musí být náš čin sázkou, že ať se nám to líbí nebo ne, pokud máme vůbec žít, musíme žít z víry a vsadit životy našich blízkých spolu s našimi vlastními.

Není jiné cesty. Musíme žít podle své vlastní jistoty nebo podle jistoty někoho jiného. Dokud žijeme podle jistoty někoho jiného, musíme zůstat jeho satelitem a otrokem. Pokud se někdy chceme stát svobodnými lidmi, pokud chceme mít světlo, které

bude zářit z našeho nitra jako slunce, a tvořit jako bůh, pak nám nezbývá nic jiného, než vsadit vše na jistotu, která je naše vlastní. A jediným účelem mých pěti kontrol je poskytnout prostředek, jak tuto jistotu učinit co nejjistější.

Můj čtenář se možná ptá, zda nemohu určit cestu, kterou musí člověk následovat, chce-li dospět k takové vnitřní zkušenosti, o které mluvím, a předepsat nějaké praktické metody nebo postupy, jimiž ji lze vyvolat.

V odpovědi na první otázku se domnívám, že nejlepší bude, když ho odkážu na svou knihu Toward The Rising Sun, a to zejména na druhou kapitolu s názvem „Cesta k vlastnímu jaru“. Tato kniha představuje esenci mých nejcennějších zkušeností z období asi patnácti či dvaceti let. Cokoli, co bych se nyní pokusil říci, by bylo víceméně opakováním toho, co jsem již v ní uvedl. Přesto se mi zdá nejlepší, abych alespoň nastínil základní kostru této části naší společné cesty, aby můj čtenář mohl pokračovat bez přerušení.

Neexistuje žádná vnější cesta, kterou by jeden člověk mohl předepsat druhému. Ten, kdo se o to jen pokusí, narušuje svatyni svatých toho druhého. Cesta, kterou by měl každý člověk jít, musí vycházet z něj samotného. Jeho vlastní duše má své vlastní tušení toho, co musí dělat a čeho se musí zdržet, má-li žít, stejně jako jádro v žaludu. V nitru však existují dvě věci, na nichž závisí veškeré přiblížení se k hlubokému duchovnímu prožitku.

Prvním z nich je touha. Člověk by si měl dávat pozor (jak, tuším, někde říká Emerson) na to, po čem touží, neboť může být jistý, že to k němu přijde. Naše velké lásky se stávají formujícím palcem, který postupně utváří celý náš život podle

podoby naší touhy. Stáváme se podobnými tomu, co milujeme nejvíce. Pokud tedy člověk zoufale hledá cestu, kterou by se měl vydat, nemůže se stát, aby ji nenašel. Pak se stane člověkem, který strávil tři dny v poušti bez pití a který pak, i když uvidí na písku zlato nebo diamanty, je neuvidí ani se o ně nebude zajímat, dokud nejprve nenajde vodu. Stane se jako indický dešťový pták, který, ačkoli by mohl uhasit svou žízeň v loužích u cesty nebo ve slaných cisternách, raději zemře, než aby pil cokoli jiného než čerstvou vodu z nebe. Pak se v něm všechno soustředí na jedinou věc. Bez ohledu na to, kam jde nebo co dělá, pod povrchem všeho jeho konání je v něm něco, co má své antény nastražené ve všech směrech, aby zachytilo slovo, knihu, osobu, zážitek, který mu dá to, co cítí, že musí najít, jinak zemře. Před neochvějným odhodláním takového člověka se temnota nakonec musí sklonit, a to, co potřebuje vidět, uvidí, a to, co musí najít, aby mohl žít, najde. Často mám tak jistý pocit, že duchovní hlad sám o sobě stačí, že si kladu otázku, zda je třeba říkat ještě něco jiného. Tam, kde je touha člověka dostatečně intenzivní, i kdyby musel projít celou Zemi, peklo i nebe, nebo si to musel sám vytvořit, to, co potřebuje, k němu bezpodmínečně přijde.

Je tu však ještě jedna věc, kterou zmíním, ačkoli je při takové intenzitě nevyhnutelná. A tou je pravdivost. Pod impulsem být pravdivý člověk neustále směřuje k činu. Neustále se snaží konat to, co upřímně myslí a cítí. A tak neustále podrobuje své nejvnitřnější impulsy či nejpevnější přesvědčení zkoušce zkušenosti. A tato zkušenost oddělí pravdu od lži. Ať je člověk mystik nebo ne, ať je jakýkoli, ať stojí nohama na zemi a neustále se zabývá skutečností. Ať jen přestane s pouhým přáním, teoretizováním, mluvením a

psaním, které proklínají naši generaci ovládanou rozumem, a začne rozhodně konat to, čemu nejhlouběji věří, a dříve či později se postaví na pevnou půdu, zorientuje se, najde svou hvězdu a svůj vlastní krok a začne se dostávat z lesa nahoru na svahy, které vedou k vrcholům hor. Plně souhlasím s Vivekanandou, že pokud je člověk upřímný (a samozřejmě skutečně hledá), může vyrazit jakýmkoli směrem a nakonec se mu podaří najít cestu, která je jeho vlastní. Je možné, že jeho skutečný směr leží, jakoby přímo na sever, a přesto mu nejlepší světlo, které nyní díky vlivům minulosti dokáže zachytit, ukazuje přímo na jih. Ale pokud se nenechá odradit od toho, aby jednal v souladu se svým upřímným přesvědčením, a udělá dnes to nejlepší, co umí, a vydá se na jih, výsledná zkušenost mu poskytne korekci, díky níž se jeho kroky budou s postupem času stále více a více odklánět na sever. Na druhou stranu však není pod sluncem nic jistějšího než to, že pokud člověk se sebou sám zachází lehkomyslně, nikdy nepozná žádnou hlubokou jistotu. Dokonce i schopnost, kterou kdysi měl, ujistit se o svých hodnotách, cílech a směru, bude ochablá a nespolehlivá. Bude skutečně jako loď bez domovského přístavu, ba dokonce bez kompasu a kormidla.

Tolik k vnitřní cestě, kterou musí člověk následovat, aby nalezl skutečný život.

Tu druhou otázku, týkající se metod, mohu vyřídit poměrně stručně. Obecně nemám a nikdy jsem neměl pro metody přílišné využití. Je pravda, že po mnoho let, končících snad v době, kdy jsem přišel na farmu v roce 1932 (kdy byl můj skepticismus v plném proudu), jsem si stanovil pravidlo trávit jednu až dvě hodiny denně „v tichosti“ a byl jsem docela puntičkářský, pokud jde o věci jako čas, místo, okolnosti,

polohu a podobně. Nikdy mě však v metodách meditace nepoučoval žádný jogín ani jiný pokročilý mystik a domnívám se, že pro nezasvěcenou osobu může být fyzicky nebezpečné experimentovat s takovými disciplínami, aniž by věděla, jak je přizpůsobit své konkrétní povaze, zkušenostem a stavu. Také se zdráhám věnovat na těchto stránkách prostor tématu, které pro mnoho mých čtenářů nemusí být zajímavé; a cokoli jsem se o těchto věcech naučil, raději bych sdělil individuálně těm, o nichž vím, že mají nejen zájem, ale že to berou velmi vážně. A i v jejich případě může velmi záležet na temperamentu, zda by bylo vhodné hovořit o metodách.

Někteří z nejmystičtějších lidí, které jsem znal, neměli žádné rutiny ani metody. Zdá se, že William Blake, bezpochyby jeden z velkých mystiků, žádné neměl. A pokud je něčí přirozeností přistupovat k životu jako milenec a básník, může se samotná představa metod jevit dokonce jako urážlivá. Ti, kdo se uchýlili k metodám, mi často připomínali někoho, kdo by chtěl násilím rozevřít ruku svého Boha. A pokud je v používání metod nebo za ním nějaké napětí, úzkost nebo touha vlastnit, tento duch bude stát přímo v cestě tomu, co člověk hledá. Metody by neměly sloužit k ničemu jinému než k tomu, aby se člověk otevřel, připravil se, zvýšil svou schopnost přijímat: ani při jejich používání, ani jindy nesmí být sebemenší snaha něco získat. Vždy jsem měl vlastní zkušenost, že když jsem přistupoval k životu s úplně otevřeným srdcem, jako žebrák s úplně prázdnou miskou, nežádaje o nic, neshledávaje nic cenným, pokud by to byl pro mě v danou chvíli dar života, pak to, co jsem opravdu potřeboval, ke mně přišlo, když jsem to potřeboval. Proto jsem se vždy snažil nebýt netrpělivý, úzkostlivý ani strachující se, ale pouze zůstat velmi otevřený a

čekat v jisté tiché víře, že vše, co je pro můj život nezbytné, ke mně přijde, až to budu potřebovat a až na to budu připraven. Často však nebylo snadné takto čekat a během dlouhých dnů temnoty jsem nacházel velkou útěchu ve verších z Tagorovy sbírky Gitanjali, které znějí:

> Pokud nepromluvíš, naplním své srdce tvým tichem a snesu to.
>
> Budu mlčet a čekat jako noc, která bdí pod hvězdami a trpělivě sklání hlavu.
>
> Ráno jistě přijde, temnota zmizí a tvůj hlas se snese zlatými proudy, které prorazí oblohu. Pak tvá slova vzlétnou v písních z každého hnízda mých ptáků a tvé melodie rozkvetou v květinách ve všech mých lesních hájích.[149]

Je to už dlouho, co jsem každý den trávil hodinu či dvě „v tichu“. Je sice pravda, že mám ve zvyku uchýlit se k období vnitřního klidu (někdy trvajícího i několik týdnů), pokud musím učinit zásadní rozhodnutí, nebo třeba v době duchovní krize, ale už dlouho jsem neměl žádný pravidelný meditační režim. Třicet nebo čtyřicet let jsem byl z velké části pohlcen hledáním vědeckých a historických skutečností. Ale právě teď, v roce 1970, ve věku 78 let, pociťuji rostoucí potřebu a touhu obnovit a prohloubit své zkoumání světa, do kterého může vstoupit pouze mystik. A denní období, během kterého člověk obrátí svou pozornost a ucho dovnitř, by mělo pomoci.

Na druhou stranu je třeba mít na paměti, že žádný režim „klidu“ není cílem sám o sobě. Jedním z cílů, k jehož dosažení

[149] Rabíndranáth Thákur – Gitanjali, Macmillan, 1920, s. 15 a násl.

má sloužit, je vnitřní klid, který si člověk může uchovat bez ohledu na to, kam se vydá nebo co dělá. Kdykoli a za jakýchkoli okolností by člověk měl být schopen na chvíli se zastavit a jakoby naslouchat svému vnitřnímu hlasu, aby vyslyšel vnitřní příkaz. A jakmile si člověk vytvoří takový vnitřní svatostánek, který je mu vždy k dispozici, aby se k němu mohl obrátit a nechat se jím vést v každém svém pohybu či slově, o to méně je pak potřeba pravidelného času ticha.

A pak, což je podle mého názoru stejně důležité jako jakýkoli režim, je citlivost člověka k příchodu okamžiků touhy a duchovního hledání – okamžiků, kdy se přibližuje jeho nejhlubší život, „Syn člověka“, „Ženich“, jeho očekávaný milenec (abych použil Ježíšovu symboliku). Tyto okamžiky touhy a duchovního hledání jsou obvykle známkou blížícího se důležitého nového poznání o vlastní integritě, o cestě, kterou by člověk měl následovat ve vztahu k jiné osobě nebo ke světu, či o smyslu života. A vše může záviset na tom, co člověk v takových chvílích udělá. Pokud se člověk naučil moudrosti, nebo pokud má instinkt, který přichází s intenzivním hladem, pak udělá jakýkoli krok, který bude nezbytný, aby byl sám, aby se zcela otevřel tomu, co tato hodina může přinést. Hledejte samotu tak, jako zvíře hledá samotu, když se chystá porodit – neboť i vy jste těhotní a musíte vědět, kdy se blíží vaše hodina, a musíte hledat podmínky, za kterých se nový život, který se ve vás dlouho rozvíjí, může bezpečně zrodit. Pravděpodobně ten, kdo je v takových chvílích dostatečně citlivý a silný, aby se vymanil z jakéhokoli závazku a ze všech požadavků, které na něj společnost mohla klást, zjistí, že taková praxe je zcela dostačující bez jakéhokoli režimu.

A nakonec se mi nelíbí představa, že bych byl jako kůň v postroji nebo dokonce jen v ohlávce. Pochybuji o každém režimu, který z lidí dělá příliš neustále vážné, příliš zjevně formované, upravené, disciplinované a svázané vědomím. Nemám rád lidi, kteří jsou ztuhlí v kloubech. Pokud se nedokážou smát, a to až do bolesti, něco s nimi není v pořádku. A pokud si nedokážou hrát, tančit na zelené louce a vzlétnout jako pták a vznášet se nad obrovskými propastmi, něco s nimi není v pořádku. Musí existovat svoboda jednat podle impulsu, podle náhlého návalu radosti, podle každého nového dychtivého vjemu. Jsem pro jakýkoli režim, který může lidem pomoci být spontánnějšími, přirozenějšími a bezprostřednějšími. Ale na jakýkoli jiný druh bych se díval tak, jak se kůň dívá na udidlo. Nakonec mi nejde ani v nejmenším o nějaký režim, ale pouze o život, aby se stal stále krásnějším, silnějším a vznešenějším.

V další kapitole se zamyslím nad významem mystické zkušenosti v jejích vyšších sférách – jako nového řádu vědomí a jako aspektu lidské evoluce. A nakonec ji zhodnotím z psychologického hlediska a prozkoumám její postavení ve vztahu k moderní vědě obecně.

1945, 1970.

Kapitola 7 – Rozšířená schopnost vnímání ve světle psychologie a historie

V posledních dvou kapitolách jsem se zabýval mystickým prožitkem převážně z praktického hlediska, jako by jeho hodnota spočívala hlavně v tom, že pomáhá člověku zorientovat se a najít cestu spletitým podrostem. To bylo pravděpodobně správné, jednak proto, že podle mého názoru právě tak nejčastěji začíná mystický zážitek, a jednak proto, že moje vlastní zkušenost s mystikou spočívala z velké části v tom, že jsem svůj vnitřní život uspokojivě přizpůsobil skutečnostem existence. Lidé však k mystice směřovali kvůli něčemu mnohem většímu než jen kvůli osvětlení své každodenní cesty. V tom dlouhém, pomalém, hluboce dýchajícím tichu, v němž jejich vědomí neprochází žádné slovo ani žádný obraz, což se často nazývá kontemplace, se otevřeli a přijali světlo, které osvětlilo každý aspekt života a tak revolučně změnilo jejich pocity vůči sobě samým, vůči lidstvu a vlastně vůči celému vesmíru, že snad existuje dobrý důvod věřit, že tím vstoupili do nového řádu vnímání nebo vědomí. Právě k tomuto aspektu mystiky se nyní chci obrátit.

V roce 1901, tedy před zhruba třemi generacemi, vydal Dr. Richard Maurice Bucke psychologickou interpretaci mystického prožitku[150], která se mi vždy jevila jako v zásadě správná i z racionalistického hlediska, avšak která byla, pokud vím, zcela ignorována takovými vědeckými kritiky mysticismu, jako byli profesoři James H. Leuba a Knight Dunlap.[151] Bucke

[150] Cosmic Consciousness, Dutton, 4. vydání, 1923.

[151] James H. Leuba, profesor psychologie na Bryn Mawr College, je autorem knihy The Psychology of Religious Mysticism (Harcourt, 1923). Knight Dunlap, profesor experimentální psychologie na Johns Hopkins University, je autorem

však nebyl jen velkým obdivovatelem a blízkým přítelem Walta Whitmana, jednoho z nejvýznamnějších mystiků, a sám prožil jednu poměrně hlubokou mystickou zkušenost, ale byl také H. B. Binnsem, jedním z hlavních Whitmanových životopisců, označen za člověka s výjimečným nadáním i odbornými zkušenostmi v oblasti psychologického porozumění. Navíc jeho kniha získala vřelé doporučení od Williama Jamese, tehdy pravděpodobně nejvýznamnějšího psychologa v Americe, který v dopise Buckeovi napsal: „Věřím, že jste tento druh vědomí ‚přiblížil' pozornosti studentů lidské povahy tak jednoznačným a nevyhnutelným způsobem, že od nynějška bude nemožné jej přehlédnout, ignorovat nebo zcela zavrhnout... vaše kniha je... přínosem pro psychologii prvotřídního významu." Ještě významnější byla skutečnost, že P. D. Ouspensky ve své knize Tertium Organum (Knopf, 1922) navzdory některé ostré kritice (s. 321 a dále) velmi zřetelně podporuje Buckeho tezi a věnuje deseti stránkám své vlastní knihy, psaným malým písmem (str. 310–320), citacemi z Buckeho díla, které dostatečně objasňují podstatu jeho teze.

Buckeho teze je v podstatě jednoduchá a je obsažena v prvních osmdesáti stránkách jeho knihy. Zbytek z téměř čtyř set stran tvoří materiál čerpaný ze záznamů o životech a spisech významných mystiků, který má tuto tezi podpořit a ilustrovat. Mezi mystiky, kteří byli vybráni k prozkoumání, patří především Buddha, Ježíš, Plotinus, Mohamed, Dante, autor „Shakespeara", Boehme, Whitman a Edward Carpenter – spolu s mnohem delším seznamem „méně významných,

knihy Mysticism, Freudianism and Scientific Psychology (St. Louis, Mo., 1920). Napsal také malou knížku, kterou si velmi vážím, Personal Beauty and Racial Betterment (Mosby, St. Louis, Mo., 1920), ale ani on, ani prof. Leuba se nijak nezmínili o Buckeho knize Cosmic Consciousness.

nedokonalých nebo sporných příkladů“, jako jsou Izajáš, Sokrates, Spinoza, Wordsworth, Emerson, Thoreau, Tennyson a Ramakrišna. Buckeova teze zní, že již po nejméně několik tisíc let probíhá v člověku a v jeho předlidských předcích evoluce vědomí. Tento proces začal jednoduchým vědomím, které je pouhým vnímáním, bez jakékoli schopnosti obrátit svůj pohled dovnitř k sobě samému a poznat poznávajícího jako něco odděleného od poznávaného. Zhruba to lze považovat za druh vědomí, které po mnoho stovek tisíc let měli naši předlidští předkové a které stále má, řekněme, „horní polovina živočišné říše“.

Pak nastal okamžik, kdy se život, již neschopný uspokojivě se udržovat a rozvíjet v jedincích, kteří disponovali pouhým prostým vědomím, prosadil na vyšší úroveň a projevil se jako sebeuvědomění, které je v zásadě dodnes charakteristickým znakem lidského života. Z důvodů, které uvádí Bucke, lze pravděpodobně bezpečně předpokládat, že tento druh vědomí se objevil nejprve u těch jedinců žijících na úrovni prostého vědomí, kteří dosáhli nejvyššího možného vývoje v rámci mezí prostého vědomí, a to v té fázi svého individuálního vývoje, kdy dosáhli vrcholu svých schopností. Pak dochází k tomu skoku k sebeuvědomění, který „na nás může působit stejně ohromně, zázračně a božsky jako ten z anorganického k organickému“ nebo „z nevědomého k vědomému“ (Bucke, op. cit., s. 20). A pak se postupně, v průběhu dlouhého časového období, tento nový řád vědomí, totiž sebeuvědomění, šířil, až již nebyl výsadou pouze ojedinělých jedinců, ale stal se univerzálním, charakteristickým znakem lidstva, takže nebýt do určité míry sebeuvědomělý znamená nebýt člověkem.

V tomto druhu vědomí jedinec ztratil pocit jednoty sám se sebou i se vším kolem sebe, který charakterizuje prosté vědomí. Je nejen schopen vnímat sám sebe jako poznávajícího, odděleného od toho, co poznává, ale může se i dostat do stavu téměř posedlosti děsivou osamělostí, do níž ho tato dichotomie jeho vědomí uvrhla. Vypadá jako jakýsi Robinson Crusoe, beznadějně uvězněný na ostrově, věčně oddělený od zbytku stvoření – tam venku je vše, co zná a miluje; a tady je on sám; a mezi nimi je bezedná propast bez mostu. Ani v nejhlubší a nejvášnivější lásce se milenec nikdy nestane tím, koho miluje.

Pouze v tomto druhu vědomí člověk prožívá rozpor uvnitř sebe, který tvoří základ morálního smyslu pro dobro a zlo, nebo je pronásledován strachem ze smrti. Podčlověk to nemá. Jak uvidíme, nemá to ani nadčlověk. Pouze člověk v mezistupni je tím trýzněn a sužován.

Ale – a to je právě to, co Bucke zdůrazňuje – naše současné vědomí je pouze mezistanicí na cestě k vědomí v jiné, vyšší formě. Sebeuvědomění je vědomí v přechodném stavu, vědomí na cestě k tomu, co Bucke nazýval „kosmickým vědomím“. Zde, říká, aniž by ztratil druhy vnímání, které charakterizují nižší úrovně vědomí, nikoli po kružnici, ale po spirále, člověk znovu získává ten pocit jednoty v sobě samém a se světem kolem sebe, který jeho předkové ztratili, když se stali sebeuvědomělými. Bez ohledu na to, čím vesmír ve skutečnosti je, vnímá jej nyní jako (vzbuzuje v něm dojem) různé projevy jedné základní reality. Vnímá jej „ne jako mrtvou hmotu řízenou nevědomými, rigidními a bezúmyslnými zákony“, ale naopak jako „zcela nehmotný, zcela duchovní a zcela živý“ (Bucke, op. cit., s. 17). Navíc má pocit, že nějakým podivným způsobem je to on sám, každá věc a každé stvoření v něm, nebo

alespoň, že je s ním v jednotě. Cítí se v něm jako doma a nemá z něj strach. A dokonce i v něm samém je jednota. Už neexistuje rozdělení mezi tělem a duchem, už není stud, pocit viny ani strach ze smrti. „Kosmický smysl drtí hlavu hada.“ Dobro a zlo, jako věci, které se navzájem kontrastují a protikladně se staví, mizí. To vše bylo nahrazeno pocitem celistvosti, povznesení a radosti a pocitem, že člověk nebude mít věčný život, ale že jej již má, že nyní žije životem, kterého se smrt nemůže skutečně dotknout.

Takový zážitek má samozřejmě své účinky. Jsou to především integrace osobnosti, prohloubená morální citlivost a rozšířený smysl pro společenskou odpovědnost, nová jistota a smysl života a oživené a soustředěné intelektuální schopnosti. Stručně řečeno, „Spasitelem člověka je kosmické vědomí“ (Bucke, op. cit., s. 6).

A ten, kdo jej vlastní, žije na úrovni tak daleko nad úrovní člověka, který zná pouze sebeuvědomění, jako ten druhý žije nad říší nejvyššího zvířete. Je téměř novým stvořením, novým druhem nebo typem člověka, žijícím ve světě, v němž jsou všichni ti, kteří postrádají jeho schopnosti, pro něj jako lidé, kteří ačkoli mají uši, neslyší, nebo kteří mají oči, ale nevidí.

Tento druh vědomí se dostaví teprve poté, co budou splněny předcházející podmínky. Obecně lze říci, že se dostaví pouze tomu člověku, který dosáhl toho, čeho lze v životě dosáhnout, pokud jde o jedince disponujícího pouze sebeuvědoměním. To znamená, že se dostaví jedinci, který se obecně těší dobrému zdraví, má dobře vyvinutý morální cit a bystré duševní schopnosti – jinými slovy tomu, kdo již je osobností nadprůměrnou. Dále lze očekávat, že k průlomu na vyšší úroveň dojde v tom období individuálního vývoje

takového člověka, kdy jsou jeho schopnosti na vrcholu a ještě před úpadkem, který přichází s blížícím se stářím. Zhruba řečeno by to mělo být někde mezi třicátým a čtyřicátým rokem věku – právě v období, kdy k tomu došlo ve velké většině případů. Obecně tomu bude předcházet situace, kdy se jedinec dostane do slepé uličky, způsobené možná přímým střetem mezi jeho emocemi a rozumem, nebo tím, že následoval svou intuici do situace, v níž všechny síly, které má, nestačí, a kde musí čerpat z hlubších zdrojů, než z jakých kdy předtím čerpal, nebo se jinak zhroutí. Toto je chvíle krize. Pokud tedy člověk v zoufalství boje na život a na smrt nepodlehne, ale i nadále pohrdá polobohy, i když mu nabízejí zázračné síly nebo všechna království světa, pak – rozvíjející se, naléhavý život uvnitř může rozbít skořápku utvářenou egem a chránící ego, která ho tak dlouho držela ve tmě a ve vězení, a umožnit mu vykročit do nového světa světla a svobody a bezprecedentních sil. Ale ani tehdy není jisté, zda se kosmické vědomí objeví. Právě k ilustraci této skutečnosti vyprávěl Ježíš podobenství o dělnících ve vinici (Matouš 20). Stejná odměna může připadnout nováčkovi, který přišel v jedenácté hodině, jako těm, kteří „nesli břemeno dne a jeho spalující žár“. Vskutku může být odepřena tomu, kdo věrně bojoval po mnoho let, jako například v případě Gándhího, a udělena jinému krátce poté, co se vydal na tuto cestu. Nezdá se, že by to byla věc, kterou lze získat jakoukoli mírou morální vážnosti nebo věrnosti. Nepochybně to závisí nejen na úsilí jednotlivce, ale také na selekci a zásobě schopností nashromážděných v jeho předcích a na míře, v jaké se to v něm projevuje. V každém případě se však zdá, že vesmír nezná spravedlnost podle lidského měřítka. Kosmické vědomí přichází k tomu, kdo je na něj připraven, a někteří se zdají být zrozeni připravenější než jiní.

Součástí Buckeho teze bylo, že stejně jako v případě sebeuvědomění se i toto další rozšíření vnímání postupně rozšíří mezi lidstvem, až se jeho přítomnost stane stejně všeobecnou a stejně charakteristickým znakem člověka, jakým je dnes sebeuvědomění. Tvrdil, že četnost výskytu kosmického vědomí se v historickém měřítku prokazatelně zvýšila. A v každém případě se zdá nesporné, že takový výklad mystické zkušenosti již nemusí spočívat pouze na teorii. To, co lze nazvat kosmickým vědomím, se jistě vyskytuje, s přestávkami, již posledních dva nebo tři tisíce let. Lidé, kteří o sobě nemohli mít vůbec žádné znalosti, žijící ve velmi odlišných zemích a dobách a vychovaní ve velmi odlišných náboženstvích, měli zjevně tak podobné zážitky, že ať už je nazývali „nirvánou“[152], „Beatrice“, „Gabrielem“ nebo „Božím královstvím“, lidé za nimi se museli být schopni navzájem porozumět. Jak již bylo poznamenáno, stalo se běžným rčením, že „všichni mystici mluví stejným jazykem“. Za rozdíly v řeči se skrývá společné vnímání. Coomaraswamy tak dokázal odhalit, že i Nietzsche patřil k Blakeovi a Whitmanovi.

Toto lze, zjednodušeně řečeno, považovat za ztělesnění Buckeho základní teze. A v zásadě se mi jeho zobecnění stále jeví jako velmi správné a velmi důležité. Význam, který v něm vidím, však popřel profesor James H. Leuba, jehož dílo Psychology Of Religious Mysticism jsem již zmínil. V

[152] Autoritativní názor, že význam tohoto pojmu, jak jej používal sám Buddha, se značně lišil od představy o zániku, kterou mu my na Západě obvykle připisujeme, najdeme v dílech T. W. Rhys Davidsa: Buddhism, Macmillan, 1920, s. 111 a násl.; a Buddhism, Its History and Literature, Putnam, 1896, s. 150 a násl. Dr. Davids byl profesorem páli a buddhistické literatury na University College v Londýně a srovnávací religionistiky na Manchester University; tajemníkem a knihovníkem Královské asijské společnosti; atd., atd.

odpovědi, kterou jsem od něj před lety obdržel ohledně Buckeho knihy (muselo to být na konci třicátých nebo na počátku čtyřicátých let), uvedl, že ačkoli ji neměl v ruce téměř dvacet let, „vzpomínal si matně, že se jevila jako zcela nekritická a bez jakékoli skutečné hodnoty, ať už o ní James [psycholog] říkal cokoli“. A dodal: „Jediné, co je nezbytné udělat, pokud se člověk zajímá o význam čehokoli, co je považováno za mystický zážitek, je oddělit to, co jsou ve skutečnosti surová data zážitku – a tudíž nesporná – od jeho interpretace. James to nikdy úplně neudělal. Mystik říká: ‚Zažil jsem Boha‘ (nebo cokoli, co si myslí, že zažil), zatímco jeho jediná bezprostřední, nesporná zkušenost spočívá v pocitech a emocích, které interpretuje jako Boha.“

S principem, který zde Dr. Leuba formuluje, se zcela ztotožňuji, jak je patrné z celkového tónu mých dvou předchozích kapitol. Právě podstatou toho skeptického zkoumání mystické zkušenosti, které jsem zahájil, když jsem v roce 1932 přišel na svou farmu, bylo to, že jsem se snažil rozlišovat mezi „surovým materiálem“ mystikovy zkušenosti a jeho interpretací této zkušenosti. To, co ve mně promlouvalo, jsem nazýval Bohem, ale pak jsem začal zkoumat, zda mám nějaký dobrý důvod to tak nazývat. A podobně tomu bylo i v případě Ježíšovy zkušenosti. Neustále mluvil o „Bohu“, „Boží vůli“ a „mém Otci“, pravděpodobně na základě toho, co slyšel ve svém nitru. Ale tím, že takto pojmenovával to, co v něm promlouvalo, měl jsem pocit, že překročil hranice toho, co znal. Skutečný obsah jeho zážitku byl pravděpodobně velmi podobný tomu, co Nietzsche popsal mnohem jednodušeji a přesněji takto: „Tehdy ke mně promluvilo bez hlasu...“ (Viz kapitola nazvaná „Nejtišší hodina“ v jeho knize Zarathustra.) Vše, co

Ježíš věděl, bylo, že v něm bylo něco, co k němu promlouvalo. V okamžiku, kdy to pojmenoval „Bůh“ nebo „můj Otec“, překročil hranice toho, co znal, překročil hranice toho, co prožil, a dal této zkušenosti svůj výklad. A v tomto výkladu přisuzoval své zkušenosti vševědoucnost, moudrost a tím i autoritu, kterou by rozum mohl přisuzovat metafyzické abstrakci „Bůh“, která však této zkušenosti samotné nepřísluše la.

Připouštím, že takový výklad byl přirozený. Díky tomuto zážitku se cítil naprosto beze strachu, jako dítě v přítomnosti milujícího otce; díky němu se vesmír stal místem, kde se najednou cítil jako doma, a domov přece vyžaduje a předpokládá přítomnost otce. Takže opakuji, že bylo přirozené, aby Ježíš řekl: „Můj Otec ke mně promluvil,“ stejně jako bylo přirozené, aby Kabír cítil, že ve svém mystickém zážitku komunikoval se svým „Milovaným“, a aby vztah mezi duší a tím, co v něm promlouvalo, představil pomocí obrazů převzatých ze vztahu hinduistické manželky a jejího manžela, který je zároveň jejím milovaným i pánem. Říkám, že je to přirozené, a ačkoli jasně vidím, že se jedná o interpretaci, a ačkoli jsem ji z tohoto důvodu zpočátku odmítal, nyní ji raději přijímám – za předpokladu, že je vyloučeno použití slova „Bůh“, a to z toho důvodu, že „Bůh“ má morální, teologické a metafyzické konotace, pro které nemohu najít žádný základ a které jsou pro mě proto v souvislosti s tímto zážitkem nepřijatelné. Nyní však dávám přednost výkladu, který do toho vnáší jakoby jen prvek poezie. Myslím, že chápu, proč je to nutné. Výrazy jako „můj Otec“, „můj Milovaný“ a podobné, stejně jako obrazy, které vyvolávají, jsou nezbytné, má-li člověk druhému zprostředkovat alespoň náznak atmosféry a

barvy daného prožitku, které jsou pro něj stejně podstatné jako barva či vůně květiny nebo chuť jídla.

Nazvěme tyto pojmy a tento obrazový výklad, pokud chceme; faktem však zůstává, že celý obsah mystikova prožitku není obsažen v jeho „slyšel jsem toto“, „viděl jsem tamto“ nebo „cítil jsem ono“. Ačkoli jeho vnější oko vidí stejnou zemi, stromy, ptáky, lidi, slunce a hvězdy jako předtím, vidí je jinak, s jinou kvalitou a v jiném vztahu k sobě navzájem i k lidským bytostem. To znamená, že je vidí jako živé a propojené do jednoho celku a jako jedno se sebou samým. Toto vnímání je tak jedinečným zážitkem, který představuje aspekt tak odlišný od toho, co se jeví někomu, kdo je vidí jako zcela oddělené, a hmotu jako něco mrtvého, a smrt jako pronásledující každou organickou věc jakýmkoli způsobem složenou z hmoty, že nevěřím, že existují slova schopná zprostředkovat obsah mystického zážitku tohoto řádu. Nelze jej popsat. A důvodem toho není to, že by mystici byli tak opojeni extází, že by nemohli jasně myslet nebo mluvit. Je to spíše tím, že slova a myšlenky všechny vznikly v rámci zkušeností omezených na pět smyslů, a mystický zážitek nejvyššího řádu je podmíněn rozvojem vnitřní síly, který mystika vede za hranice tohoto. Jaký byl jeho úplný obsah, nemůže vůbec sdělit někomu, kdo neměl stejnou zkušenost, stejně jako nelze sdělit, jaké je slunce, někomu, kdo se narodil slepý a nikdy ho neviděl. Aby mystik mohl alespoň částečně vyjádřit, o co jde, musí mít možnost být více či méně poetický, uchýlit se k obrazům a naznačit, jaké to bylo, tím, že popíše, co to pro něj znamenalo. Pokud to vědec nedokáže nebo nechce udělat, znamená to pouze to, že tato sféra prožitků mu zůstane uzavřena. Zůstává pozadu s průměrnými lidmi. A jiná doba, živější než ta naše a s zdravější důvěrou ve své životní

instinkty, méně se bojící postupovat bez požehnání vědce, bude pokračovat bez něj.

Nemohu proto souhlasit s Leubou, pokud jde o význam Buckeho teze. Je možná pravda, že Bucke neoddělоval – a ani se o to nepokoušel – mystikovu zkušenost od jeho interpretace této zkušenosti; to snad mohl klidně přenechat modernímu kritickému vědci, který má takový talent na rozebírání věcí na kousky. Zkušenost tedy neznamenala „Boha“, metafyzickou božskou bytost, vše, co slovo „Bůh“ pro většinu lidí znamená. Dobře, budiž; to jsem sám opakovaně tvrdil. Ale to, jak věřím, nám nebrání v tom, abychom provedli rozlišení a dostali se k tomu, čím mystikova zkušenost ve skutečnosti byla. Ale když to uděláme, když materiál k prozkoumání zredukujeme na pouhý obsah toho, co mystik slyšel, viděl a cítil, věřím, že Buckeho teze obstojí. Došlo k evoluci vědomí, která dosud vyvrcholila v mystikově zážitku, že vesmír je živý, že je celkem a že je domovem. Není to extáze, která může tuto zkušenost doprovázet, co si cením; pochybuji, že by ji velcí mystici kdy cenili hlavně kvůli tomu. K extázi se lze dostat mnoha způsoby. Důležité bylo to, co v jejich případě extázi vyvolalo, a způsob života, z něhož jejich extáze vycházela. Jejich extáze se odlišuje od všech ostatních tím, že vycházela z přesvědčení, že vesmír je místem, kde se nemusí bát, bát se ničeho: a vyústila v život, který zůstal prostý strachu, který byl zasvěcen pokroku a pozvednutí života lidí a který projevoval integraci všech sil mystiků, ukazující je jako celistvé, klidné, vznešené, pronikavé, účinné – zářící centra světla, energie a lásky.

Než se však rozloučím s Buckeho tezí, rád bych učinil několik poznámek, z nichž některé jsou kritické.

1. Zdá se být poměrně jisté, že jakýkoli další vývoj, kterým člověk projde, bude spíše psychologický než fyziologický. Pravděpodobně se jeho tělesná podoba příliš nezmění, ani ostrost jeho pěti smyslů nepřekročí úroveň, jíž dosáhli divoši před věky. Jeho pokrok bude spočívat hlavně ve zvýšené citlivosti k hodnotám, v začlenění toho všeho do nové integrace osobnosti a ve výsledné větší suverenitě ve všech jeho vztazích s vesmírem a světem kolem něj.

2. Bucke se však mýlil ve svém zjednodušujícím předpokladu, že kosmické vědomí se musí šířit, dokud se nestane vědomím všech lidí. Zaprvé je otázkou, zda není velká lidská masa beznadějně nečinná. Často si myslím, že masa lidí bude muset zůstat tím, čím je dnes a čím byla od nepaměti – totiž masovými lidmi, lidmi neschopnými najít svou cestu a svou autoritu v sobě samých, neschopnými nést břemeno své integrity, dosáhnout a udržet odlišení od ostatních – zkrátka lidmi neschopnými růstu a odsouzenými zůstat masovými lidmi.[153]

Za druhé, a v každém případě šlo o hrubý lidový omyl ohledně evoluce, že by na ní bylo něco nevyhnutelného. Je známo více druhů, které upadly nebo zcela vyhynuly, než těch, které přežily či se vyvinuly. A jakkoli se nám to možná nechce přiznat, zdá se, že člověk není výjimkou z působení sil, které řídí vzestup a pád jiných forem života. Navíc – a na to nesmíme ani na okamžik zapomenout – i mezi těmi, kteří jsou schopni

[153] V časopise The American Mercury z srpna a října 1938 si přečtěte články Ralpha Adamse Crama s názvy „Why We Do Not Behave Like Human Beings“ (Proč se nechováme jako lidské bytosti) a „Mass-Man Takes Over“ (Masový člověk přebírá vládu). Pomocí politiky selektivního rozmnožování, důsledně uplatňované po staletí, by však bylo možné postupně eliminovat tu nejzkaženější část lidské populace.

kosmického vědomí nebo růstu tímto směrem, k dosažení a k rozvoji, na němž je toto dosažení podmíněno, dojde pouze tehdy, bude-li tomu předcházet ocenění, touha, boj a záměrné pěstování těch sil, na nichž dosažení závisí. Ouspensky zcela oprávněně poznamenává, že „vezmeme-li v úvahu, jak nepatrné procento lidí přemýšlí a je schopno přemýšlet o své evoluci (nebo o svém úsilí o vyšší věci), pak uvidíme, že hovořit o nevyhnutelnosti této evoluce je přinejmenším naivní“ (P. D. Ouspensky, op. cit., s. 322).

3. Už nedokážu brát mystikova prohlášení zcela doslova. Whitman ve své básni „Song of the Rolling Earth“ prohlásil: „Přísahám, že Země bude jistě úplná pro toho, kdo bude úplný. Země zůstává rozeklaná a rozbitá pouze pro toho, kdo zůstává rozeklaný a rozbitý.“ A to naznačuje, v co jsem se v každém případě začal věřit, že vesmír každého člověka (vesmír tak, jak se jeví jeho vědomí) je jeho vlastní já v nadživotní velikosti. Když člověk hledí na vesmír očima své vlastní celistvosti, nutně jej vidí jako celek a vnímá v něm jednotu. Ale jednota, kterou člověk ve vesmíru vidí, je ve skutečnosti jeho vlastní jednota, kterou do něj vkládá, jeho vlastní vnitřní harmonie, kterou mu vnucuje. Nicméně nevidět jej jako celek a necítit se v něm jako doma a v míru s ním je důkazem toho, že vlastní já „zůstává roztříštěné a zlomené“, fragmentární a chaotické; a stát se integrovaným celkem je největším úspěchem, jakého může jakýkoli život dosáhnout.

Neříkám tedy, že vesmír je takový, jak jej vidí mystik. Ve skutečnosti se domnívám, že člověku není dáno poznat, jak vesmír ve skutečnosti je nebo co vlastně je. Absolutní skutečnosti leží mimo dosah jakékoli schopnosti, kterou člověk má, kdy měl nebo pravděpodobně kdy bude mít. Vědec, který

si myslí, že nějakým proniknutím dalekohledem, zvětšením mikroskopu nebo skokem do vyšší matematiky může konečně vyřešit problém konečné reality, se jen ukazuje jako dětinský. Stejně tak je ale pravda, že i ten nejhlubší mystik – Ježíš, Blake, Whitman nebo kdokoli jiný – je ve své nejhlubší zkušenosti stále konfrontován se zdáním.

To znamená, že iluze je nezbytná. Člověk se jí nemůže nijak vyhnout. „Pravda je ten druh omylu, bez kterého určitý druh živé bytosti nemůže existovat. Hodnota pro život je nakonec rozhodující.“[154] To přesvědčení, díky němuž se dané skupině dařilo lépe se udržet a rozšiřovat, se v jejím vědomí nevyhnutelně jevilo jako pravda. Mystika, jak ji chápu, je dalším krokem vpřed, pod vlivem vůle k moci (hnací síly veškerého života), jímž se člověk pokouší učinit svůj vesmír stabilním a zvládnutelným – zajistit si v něm lepší oporu, volnější prostor k dýchání, ba dokonce v něm vytvořit taneční parket pro svou duši nebo odrazový můstek pro její lety. To znamená, že si jej představuje tak, aby v něm mohl existovat a existovat stále lépe. Odráží to jeho rostoucí mistrovství. Namísto toho, aby to byl nástroj úniku, jímž se mystik pokouší vyhnout konfrontaci s realitou, nacházím v něm jeden z vrcholných úspěchů, který umožňuje těm, kdo jej vlastní, kráčet po Zemi stále více s důstojností, sebeovládáním a sebeurčením boha. Stejně jako každé jiné vnímání je i mystika iluzí (tj. zakrytou realitou, realitou „viděnou jako skrze temné sklo“), ale iluze se ospravedlňuje sama, bez ohledu na to, jak k ní dospějeme, ať už mystikou nebo vědou, pokud jen umožňuje

[154] Friedrich Nietzsche – Will To Power, Macmillan, 1920, sv. 11, s. 20.

životu zvítězit. Naše jediná volba se zdá spočívat mezi iluzí, která vede k vyššímu životu, a iluzí, která vede k nižšímu.

Rozdíl mezi těmito dvěma přístupy má však pro život každé společnosti zásadní význam. Jedná se o zásadní rozdělení, které neustále určuje, zda kapka vody doputuje do pouště, nebo do moře, zda život pouze pokračuje, nebo se vyvíjí, a možná dokonce i to, zda se promarní a nakonec skončí v marnosti a zkáze, nebo zda rozkvete ve velkolepou kulturu. A protože osud jakékoli společnosti, stejně jako osud každého člověka, je neustále určován a někdy navždy zpečetěn jejími volbami mezi správným a špatným, mezi moudrým a pošetilým, je nanejvýš důležité (jak uvidíme v kapitole 11), aby společnost měla jakoby nějaký zvláštní orgán složený z lidí, kteří jsou nejlépe schopni rozlišovat mezi pravdou a lží, vysokým a nízkým, krásným a ošklivým, a který je také zmocněn udržovat společnost na kurzu, který zajistí její život, zachová její zdraví a vytvoří podmínky, v nichž zároveň bude vzkvétat genialita a prostí lidé budou při práci zpívat, zpívat proto, že chtějí zpívat a najdou důvod ke zpěvu.

Obecně řečeno však vědec není způsobilý patřit mezi ty, kdo tvoří takový orgán – orgán, jenž je zároveň kompasem, barometrem, svědomím i intuicí národa. Rozdíl mezi vyšším a nižším životem je něco, čím se věda nikdy nezabývala. Nemá pro to cit. Nikdy se nezamýšlela nad kvalitou života. Hodnoty byly mimo její pole působnosti. Vědě zjevně nezáleželo na tom, zda vynálezy, k nimž vedla její odhalení, život posílily a povznesly, nebo ho oslabily a degradovaly. Byla tak pohlcená svými objevy, že se nezastavila, aby se podívala, kam nás vede. Věda se vždy chlubila tím, že je „nezaujatá“ – a ze svého vlastního hlediska zcela oprávněně. Může však někdo popřít, že

její duch se vyjadřuje ve výzvě „Fiat veritas, pereat vita“? (Ať je pravda ustavena, i kdyby život zahynul.) Z toho by se jistě dalo vyvodit, že pro vědu bylo lhostejné, zda život podporuje, nebo ukončuje. Přesto si myslím, že by bylo spravedlivější, alespoň vůči našim nejlepším vědcům, kdybychom spíše předpokládali, že věda se vydala tak odtažitou cestou kvůli jednoduché a z velké části nevědomé víře, že pravda, nebo ta aproximace reality, kterou nazývala pravdou, byla nutně dobrá, dobrá za všech okolností, v jakémkoli množství a za všech okolností.

Někomu se to může jevit jako ozvěna křesťanské víry v „dobrého Boha“, jejíž pozůstatkem tato víra možná skutečně je, ale jsem přesvědčen, že alespoň tato víra vědce neobstojí. Naopak, jsem přesvědčen, že pravdy mohou být lidem podávány příliš rychle, že existují pravdy, na které je připraveno jen velmi málo lidí, a že vědecké objevy mohou být aplikovány takovým způsobem, který může být pro lidský život zhoubný.

Není to tak, že bych zpochybňoval velkou hodnotu čisté vědy. Ta se rozhodně osvědčila jako jeden z nejcennějších lidských přístupů k realitě. V podstatě se jedná o snahu dosáhnout soudržného a uceleného pochopení toho, jak je vesmír utvářen a jak funguje. A protože musíme žít v tomto vesmíru, jehož součástí je i náš svět, je jistě nanejvýš důležité, abychom věděli – co nejpevněji, nejpřesněji a nejúplněji – kde se nacházíme a čemu čelíme a s čím se musíme vypořádat. Stručně řečeno, pravda o tom má naprosto zásadní význam a věřím, že jakékoli rozšíření zásoby takové pravdy, ať už z jakéhokoli zdroje, musí nakonec přispět k blahu člověka – pokud bude moudře využito. Jedním z velkých měřítek pokroku

člověka od stavu opice bylo nepochybně rozšíření jeho poznání sebe sama a světa, ve kterém žije.

Zdůrazňuji však slova „pokud jsou moudře využívány“. A bohužel je až příliš zřejmé, že pravdy, které nám věda přináší, nebyly moudře využity. Nebyla by tu všechna ta současná panika ohledně přelidnění, znečištění a rozsáhlé hrozby pro celé naše životní prostředí, kdyby byly vědecké objevy aplikovány na náš svět s ohledem na lidské blaho. Je pravda, že škody nejsou způsobeny ani tak vědeckými objevy, jako spíše bezohledným způsobem, jakým byly tyto objevy zneužity vynálezci, reklamními agenturami a všemi těmi, kdo se perou o zisk. O tom, co Stroj udělal našim mužům a ženám, našemu životnímu prostředí a celé naší společnosti, budu mít co říci v kapitole 15, ale již nyní se chci vyjádřit, že plně souhlasím s názorem Alexise Carrela, jednoho z předních vědců naší doby, že „obrovský pokrok, kterého dosáhly vědy o neživé hmotě oproti vědám o živých organismech, je jednou z největších katastrof, jaké kdy lidstvo postihly.“[155] A to zdaleka není vše. Možná to ani není ta nejhorší část.

Pravda se samozřejmě opakovaně osvědčila jako jedna z nejmocnějších sil v lidské zkušenosti. Zejména nová pravda může být tak mocná, že pokud není do světa uvolňována postupně a s moudrým a soucitným porozuměním pro nedostatky a slabosti lidí na různých úrovních a v různých fázích jejich vývoje, může napáchat velkou škodu. V pedagogických kruzích je všeobecně uznáváno, že existuje mnoho věcí, které můžete říci dospělému, ale které by mohly být zničující, pokud by je slyšelo desetileté dítě nebo dokonce

[155] Alexis Carrel – Man The Unknown, Harper, 1935, s. 28.

dvacetiletý mladík. A podle mého úsudku tvoří velmi velkou část naší společnosti muži a ženy, kteří bez ohledu na to, kolik let dosáhli, mají duševní prostotu a nezralost dětí. Zjevně nemají znalostní zázemí, duševní schopnosti a výchovu, ani nezávislost a odvahu, které jsou nezbytné k tomu, aby člověk udržel rovnováhu a nastavil a držel kurz tváří v tvář bouři skepticismu, relativismu a materialismu, kterou věda rozpoutala na náš svět. V důsledku toho byli tito lidé zasaženi jako přílivovou vlnou, která je vytrhla ze všech jejich kotvišť, zaplavila jejich orientační body a nechala je bojovat samotné, jako by byli uprostřed oceánu, ve vodě, která je naprosto přesahuje, a bez jakékoli pomoci po ruce. A přesto se lidé diví, proč se náš svět rozpadá na kusy, proč dochází ke generační propasti, k úpadku autority, k rozpadu rodiny, k sexuální nevázanosti, k prudkému nárůstu nemanželských dětí, k zhroucení práva a pořádku, k úpadku vlastenectví. Jak by to ale mohlo být jinak? Moderní věda nám sice dala pračky, automobily, televizi, letadla a všechno ostatní, ale co je to ve srovnání s ničivým, paralyzujícím, demoralizujícím, otřásajícím a zabíjejícím účinkem, který měla na celé vnitřní já člověka – na jeho základní hodnoty, náboženství, morálku, duchovní jistotu, jistotu směru, duševní klid, na nichž nakonec závisí pevnost a stabilita celé naší společnosti? Odebrat mužům a ženám toto vše jedním rázem – což je v podstatě to, k čemu to vedlo – byl čin nejen neuvěřitelné krutosti, ale i neuvěřitelné pošetilosti. Prakticky to zajistilo smrt naší společnosti.

Opět platí, že nesčetné praktické aplikace vědeckých objevů z posledních padesáti či šedesáti let přinesly změny takovou rychlostí a s tak nekonečným rozsahem, že to žádný živý tvor nedokáže snést. Nejsou to jen obyčejní lidé, kdo to

nedokážou snést – jsou to všichni lidé, lidé na všech úrovních. Ani rostlina nedokáže snést neustálé změny ve svém prostředí, které nastávají, když je každých pár dní vytrhávána a přesazována. Změna se stala téměř znakem a chloubou naší společnosti. Většina lidí v minulosti si cenila a milovala staré věci – tak jako my kdysi, kvůli jejich asociacím, protože se osvědčily, protože byly krásné. Ale naši lidé dnes doslova lační po novém. Jakékoli odchýlení od starého, cokoli, co lze vyzdvihnout jako novinku, se považuje za zlepšení, za důkaz pokroku. Slovo „nové“ působí jako kouzlo, když jde o prodej čehokoli – ať už jsou to cigarety, auta, zubní pastu nebo dámské klobouky. Stejně dobře funguje i při šíření myšlenky nebo propagaci hnutí. A přijetí jakékoli změny je snazší, pokud ji lze prezentovat jako „novou“. Takto prošla celá podoba, tempo i tón našeho života v posledních padesáti či šedesáti letech drastickou změnou. Stali jsme se národem, který je neustále v pohybu. Stále více našich lidí si jako svůj domov volí domy na kolech. Celý náš život se stal nestálým, neklidným a nejistým. To, co si Číňané o takových lidech myslí, naznačuje název, kterým kdysi označovali některé barbarské kmeny na svých hranicích; říkali jim „lidé sem a tam“, lidé, kteří neměli stálé sídlo. Nevím, zda v tom názvu zaznívalo pobavení, nebo pohrdání. Jsem si však zcela jist, že každý národ, který není zakořeněn, zakořeněn v určitém kousku země, se blíží ke dni, kdy ho bouře odfoukne pryč.

Nechci zde zabírat místo dalším rozebíráním. Můj názor je jistě zřejmý. Věda, která je tak pohlcená odhalováním pravdy pro nás, že nevidí nebo se nestará o to, co dělá s naším životem, je velmi pochybným požehnáním. Pokud lid neztratil zcela beznadějně své životní instinkty, musí si nakonec uvědomit, že

je třeba vědu omezit – ne však tolik v jejím hledání pravdy, jako spíše v tom, jak se její objevy využívají a jak a kdy se o nich informuje. Nevidím důvod, proč by toto omezení mělo bránit vědeckému bádání, ale „věda pro vědu“ je absurdita. Vše musí nakonec ustoupit potřebám a nárokům života, a to nejen života ve smyslu pouhého přežití, ale života, který stoupá vzhůru, který směřuje k výšinám, kvalitě, významu. A to znamená, že věda se svými fakty musí být podřízena hodnotám. Trvám na tom, že hodnoty, o nichž věda nic neví a jimiž se nikdy nezabývala (a ani by se jimi, řekněme, zabývat neměla), jsou důležitější než její fakta. Důležitější je, kam jdeme, než to, že jdeme. Dokud si nejsme jisti směrem, kterým se vydáme, je dokonce lepší zůstat na místě. Pokud využijeme rostoucí síly, jimiž nás věda vybavila, pouze k tomu, abychom klesali o to rychleji, zatímco skutečný smysl našeho života vyžaduje, abychom stoupali, nebo abychom se vydali na jih, zatímco pokud má naše existence mít nějaký smysl, musíme směřovat na sever, co tím získáme? Vědu je proto třeba uvést na její místo. Stačí, když nám věda poskytne naše krumpáče a lopaty, naše cihly a maltu, vodováhy a provázky. Ale jasnovidec a filozof musí opět vystoupit do popředí, aby rozhodli, jaký chrám chceme postavit, a aby nám předložili hodnoty, které budou odrážet naše vlastní duše, a pozvedli naše oči k vzdáleným výšinám a upřeli je na hvězdy, podle nichž se můžeme pevně držet našeho stanoveného kurzu.

A nyní, než tuto část uzavřu, rád bych shrnul důležitější závěry a přesvědčení, k nimž mě přivedly mé úvahy o mystické zkušenosti ve vztahu k psychologii, vědě a rozumovému myšlení obecně.

1. Knight Dunlap, profesor experimentální psychologie na Johns Hopkins University, prohlásil, že celý nárok mysticismu na pozornost a respekt lidstva stojí a padá s jeho schopností vytvořit – kromě „poznání smyslových vjemů“ a „poznání založeného na dedukci či rozumu“ – to, co nazývá „třetím druhem poznání“.[156] Mně se tento postoj jeví jako neopodstatněný, ale je možné, že mystici budou schopni jeho požadavku vyhovět. Bucke ve své již zmíněné knize tvrdil, že kosmické vědomí je záležitostí intuitivního poznání a že intuice jsou zhuštěnými pojmy, stejně jako jsou zhuštěnými vjemy. Představují zkrácení, zrychlení, zkratování intelektuálního procesu, díky čemuž člověk dospěje k odpovědi rychleji a, co je ještě důležitější, s menším úsilím, takže mu zbývá více energie na řešení těch problémů, které jsou hlubší, než jaké mohou řešit pomalejší a těžkopádnější schopnosti.

A to se mi jeví jako velmi pravděpodobné – částečně proto, že určité závěry, k nimž se nejvyspělejší věda teprve nyní začíná dostávat (mám na mysli Einsteina, J. A. Thompsona, Eddingtona, Sira Jamese Jeanse), byly mystiky opakovaně prosazovány – závěry, že vesmír je živý, že rozlišení mezi hmotou a duchem je nereálné, že vše je projevem energie. To samozřejmě zdaleka není vše, co mystici prohlásili, ale potvrzuje to význam mystické zkušenosti, když vidíme, že vědci přiznávají i značnou část toho, co mystici tvrdí již tak dlouho.

Stručně řečeno, jde o přesvědčení, které obstálo i přes veškerou mou skepsi, a sice že mystický zážitek na nejvyšší úrovni (a všechny nižší úrovně jsou pouze kroky na cestě k

[156] Knight Dunlap – Mysticism, Freudianism, And Scientific Psychology, St. Louis, Missouri, 1920, s. 14.

němu) představuje ve svých účincích nic menšího než novou schopnost vnímání, vnitřní oko, které těm, kdo jej mají, otevírá výšiny, hlubiny a jemnosti reality, které jsou těm, kdo jej postrádají, zcela nepřístupné. Ať si z toho vědec vyvodí, co chce; vidění tímto okem je stejně skutečné jako vidění okem, které vidí slunce a Zemi, a vyžaduje si od myslícího člověka přinejmenším stejnou pozornost. Jedno nelze o nic více odmítnout jako halucinaci než druhé. A jakákoli úplná věda, jak uznal Alexis Carrel, musí brát mystický zážitek v úvahu jako „jednu z podstatných lidských činností“.[157]

Netvrdím, že se jedná o nový druh poznání. I kdyby tomu tak nebylo, má pro mě mystická zkušenost v podstatě stejný význam, jako by tomu tak bylo. V každém případě otevírá sféry významu a hodnoty, které, pokud vím, nelze dosáhnout žádným jiným způsobem: a představuje vesmír v takovém aspektu a navazuje mezi ním a mystikem vztah, který nevyhnutelně patří k pohybu lidstva směrem ke kvalitě života, k vznešenosti, mistrovství a zvýšené schopnosti tvořit.

2. V každém případě je život víc než jen otázkou uspokojení rozumové mysli. Neobdivuji tu vypouklou hlavu, která trčí na nožkách tenkých jako párátka. Každý z nás je bytost s instinkty a pudy, která cítí a touží a která, má-li být zdravá a spokojená, musí něco dělat a někam směřovat. Naše vlastní ruce budou bojovat jedna proti druhé, naše hlava proti srdci a naše srdce proti hlavě, pokud nenajdeme způsob, jak všechny tyto různé stránky naší osobnosti sjednotit. A tohoto cíle musí být dosaženo uprostřed konkrétní situace, mezi skutečnými lidmi, na nějakém místě na Zemi. Stručně řečeno,

[157] Alexis Carrel – Man The Unknown, Harper, 1935, s. 134. Srov. s. 133–135.

člověk potřebuje nějaký prostředek, díky kterému bude fungovat jako nedělitelný celek. Musí žít, a ne jen myslet. Rozum se stává téměř prokletím, pokud není podřízen životu a není koordinován s ostatními stránkami naší povahy. A dnes rozum takto podřízen není. Vše musí projít těžkopádnými koly našich myslí. Jsme ovládáni rozumem. Ztratili jsme nejen své instinkty, ale i svou spontánnost. Ztratili jsme lehkost a rychlost, díky nimž zvíře ví, co má dělat. Tápeme a již nedokážeme vycítit nebezpečí z dálky. Právě ten psychiatr, který zdůrazňuje a zná nutnost integrace, ji – zpravidla – u sebe samého neuskutečnil. Pokouší se o ni u jiných lidí, ale jeho pacienti obvykle připomínají oběti plastické chirurgie: takhle nevyrostli. Nemá žádné prostředky, jak by mohl rozum uvázat na vodítko, ani jistotu, zda by měl být rozum na vodítko uvázán, ani k čemu by měl být uvázán. Nenalezl v sobě, jakoby, Boha. Nemá žádné vnitřní slunce, žádné centrum životní energie, které by přimělo všechny ostatní síly v něm, aby se točily kolem něj. Zkrátka, navzdory všem jeho řečem a jeho malým souborům vzorců a technik na vás nepůsobí jako člověk, který čelil základním problémům lidské existence a zvládl je.

Říkám to především s ohledem na ty psychiatry, kteří si ve našich městech zřizují vlastní ordinace. Domnívám se, že se psychiatrii věnovali stejně jako jiní lidé právu, medicíně nebo bankovnictví – jako povolání, jako příjemnému způsobu, jak si vydělat na dobré živobytí. Možná mají bystré a odborné mysli a jsou zručnými řemeslníky, jakými specialisté často bývají, ale jejich řemeslo zastíní jejich lidskost. Uznávám však, že mohou existovat výjimky. Vždy jsem měl sklon zařadit Carla G. Junga do zcela jiné kategorie. Jeho Psychology of the Unconscious mi v kritickém období mého života na počátku třicátých let

pomohla upevnit mou poslušnost „vedení“ mého vlastního Vnitřního světla; a jeho The Secret of the Golden Flower (viz zejména kapitola nazvaná „Naplnění“, s. 128 a dále) a The Integration of the Personality (viz zejména závěrečnou kapitolu č. VI, „Vývoj osobnosti“, s. 281 a dále) odhalují, jak důkladně zápasil s hlubokými realitami, s jakou otevřenou myslí a citlivým vhledem zkoumal i zkušenosti některých velkých mystiků, dokonce i těch asijských, a že mu leželo na srdci – pokud to tak mohu říci – přesně to, co leží na srdci mně samotnému. I on se zabýval lidmi s vnitřním povoláním – lidmi, kteří slyšeli vnitřní hlas, který je neúnavně volal pryč od přitažlivosti a nadvlády lidské masy, aby následovali svou vlastní cestu a stali se tím, čím ve skutečnosti nejhlouběji byli. Psal proto, aby posílil lidi a osvobodil je k tomu, aby se vydali touto cestou, a aby je ospravedlnil v tom, že se jí vydali a vytrvali na ní navzdory všem překážkám, za každou cenu a bez ohledu na následky. Uvědomoval si, že muži, kteří si nejvíce vynutili úctu a oddanost všech vrstev vyššího lidstva – a především jeho velkých náboženských vůdců –, byli právě ti, kteří činili přesně toto a nic víc: nechali svého Boha, aby skrze ně kráčel po Zemi, jak se mu zlíbilo. Jako muži s mimořádným nadáním se prostě bez výhrad odevzdali takoví, jací byli.

A přesto – dělal to snad někdy sám Jung? O jeho životě nevím téměř nic, ale musím přiznat, že mě žádná z jeho knih nikdy opravdu nezaujala. Musím pochybovat o tom, zda na sobě sám uplatňoval to, co kázal ostatním. Byl sám živou a zářivou Vtělenou Bytostí, nebo byl jen další promyšlenou knihou o tom? Nebyl to v jádru opět jen Rozum: ne skutečná a živá zkušenost, ale její racionální analýza, duchovní pitva? Byl Jung mistrem v nějakém velkém smyslu, stal se živým celkem,

našel sám sebe, Boha v sobě, který pozvedl i jeho každodenní život do určitých výšin? Jsem nyní daleko od tvrzení, že i mystika může toto vše dokázat pro každého člověka. Naopak, již jsem jistě dostatečně jasně dal najevo, že podle mého odhadu lidstva drtivá většina lidí prostě nemá v sobě to, co je třeba k tomu, aby učinili byť jen první krok směrem k mystické zkušenosti. Věřím však, že mystika nabízí nejlepší prostředek, díky kterému se někteří lidé, v souhrnu dokonce mnoho lidí, ba dokonce všichni lidé, kteří se k ní cítí přitahováni, mohou stát (na jakékoli úrovni, kterou jim umožňují jejich schopnosti) nedělitelným celkem. Mohou se stát tím, čím jsou, a osvobodit Boha v sobě, aby kráčel po Zemi, jak se mu zlíbí. To, co se hýbe a promlouvá v nejhlubším tichu bytí každého člověka, je – alespoň ve svém účinku – syntézou všech jeho nejvyšších vnímacích schopností. Zdá se mi, že za každou intuicí se skrývá proces, který vypadá asi takto: jako by se naše instinkty, náš rozum a naše duchovní citlivost a touha stáhly do temných, skrytých zákoutí našeho podvědomí a tam vyřešily své rozpory. S plným zohledněním všech osobností a dalších skutečností situace, v níž musíme jednat, a také omezení daných naší dědičností a minulými zkušenostmi, v hlubinách našeho podvědomí vyřeší své rozdíly, dokud se neshodnou na tom, co by se mělo udělat. A pak vysílají posla do našeho vědomí a tento posel, mluvící za všechny, mluvící za naše životní síly jako za nedělitelný celek, nám říká: „Teď to udělej.“ Netvrdím, že je to přesně tento proces: nejsem dostatečně psycholog, abych si tím byl jistý. Ale říkám, že je to, jako by se to tak dělo. A skutečně věřím, že pokud člověk dospěl k tomuto závěru způsobem, který jsem popsal v předchozí kapitole, neexistuje žádný způsob, jak by v daném okamžiku mohl dalším přemýšlením či jakýmkoli dalším jednáním dosáhnout vyšší moudrosti nebo

jasnějšího směřování ve vztahu k situaci, která před ním stojí. Je to závěr jeho Středu, či toho v něm, co by se rádo stalo jeho Středem. A pokud někdo bude následovat disciplínu, kterou tento Střed stanoví, jistě ho to nakonec dovede k jistému smyslu pro směr v životě, k mistrovství, vyrovnanosti a pocitu naplnění. Dovede ho to k tomu, co pro lidi v minulosti znamenalo mít Boha.

Vskutku si mystické vnímavosti cením nejen jako prostředku k integraci, ale kvůli veškerému rozvoji a povznesení života, které s sebou přináší. Pokud život nemá kvalitu, není to vůbec žádný život. Pokud nemá výšku, hloubku, barvu, nebezpečí, význam – a to vše ne jako minulý úspěch, ale jako něco stále živého, rozvíjejícího se a rostoucího – myslím, že bych byl raději mrtvý. Faktem je, že absence toho by znamenala, že bych byl skutečně mrtvý – ve smrti mnohem horší než té tělesné. Ale je to především mystická schopnost, která činí člověka citlivým k hodnotám, a to k hodnotám stále hlubším, pokud jen zůstane věrný jejímu volání. Je schopna mu odhalit smysly naplněné světlem, kamkoli se obrátí a na cokoli se podívá – v doslovném smyslu a způsobem, který je tak úžasný, že si to běžný člověk nedokáže ani představit. Jak zvolal William Blake:

Vidět svět v zrnku písku

A nebe v polní květině,

Držet nekonečno v dlani

A věčnost v jedné hodině.

Přinese mu to osamělou výpravu k nějakému severnímu pólu, nebo džungli plnou divokých zvířat, kterou bude moci prozkoumat, nebo pohřbený poklad, který bude moci hledat a

najít, nebo úkol, který bude plnit pro prince, nebo dlouhé a zoufalé tažení, v němž bude bojovat až do konce, nebo království, nad nímž bude vládnout jako král, nebo extázi, při níž bude tančit nahý na žulovém výběžku v lijáku rozřezávaném blesky, nebo tu a tam hodinu, během níž se bude dlouho dívat do očí hluboce milované ženy nebo do ještě hlubších očí – Toho, co nelze vůbec pojmenovat, až se celá jeho bytost bude jevit jako hluboké horské jezero, které dýchá dlouze a pomalu pod úplňkem letní noci. A taková kvalita života, takové bohatství a význam, a obrovská integrace, bez níž to nepřichází, jsou příspěvky obrovského významu, ať už mystická zkušenost může Knightu Dunlapovi přinést jeho „třetí druh poznání“, či nikoli. Člověk je více než jen své myšlení, jakkoli velkolepé může být, a musí onemocnět a nakonec zahynout, pokud obětuje rozumu to, čím je zakořeněn v zemi, čím se neustále natahuje k nebi a čím jsou všechny jeho části přiměny spolupracovat. Než budou lidé opět žít plně a silně, musí znovu objevit své instinkty, musí znovu objevit jistotu, která je bez racionálního poznání a za hranicemi racionálního poznání. Musí být více mystičtí.

3. Řekl jsem, že se nechci zbytečně střetávat s vědou. Ale tam, kde k tomu dojde, je lepší si to vyříkat. A vědecký duch má v sobě něco, co je pro mystickou schopnost smrtelné. To jsem cítil už dlouho, stejně jako Blake, ale teprve teď jsem přišel na to proč. Místo, kde se pro mě mystika a věda střetávají nejhorším způsobem, je tam, kde věda chce, aby mystik zkoušel svého Boha, aby ho dokázal. To byla zkouška, které byl Ježíš podroben v takzvaném pokušení; a je to požadavek „světa“ ve všech dobách. Ale zkoušet svého Boha znamená o něm pochybovat – a pochybovat o něm znamená nakonec ho ztratit.

„Pochybnost je vnitřní rozpor," volal Blake, „a zakrývá slunce i měsíc." Mystik si je jistý, protože si je jistý. Existuje okamžité intuitivní rozpoznání, že věc je skutečná nebo krásná. A to je vše. Musí důvěřovat svému oku. Na tom závisí, zda si uchová oko, kterým jako jediným může vstoupit do vnitřního světa. A důvěra a zkoušení nejdou dohromady.

Jelikož je to pro mě velmi důležité, chci se co nejlépe ujistit, že jsem tuto záležitost vyjádřil jasně. Nejsem proti učení se ze zkušeností. Vlastní zkušenost je totiž jedním z těch kritérií, která jsem navrhl, aby pomohla oddělit omyl od vlastního vidění a přesvědčení. A na mnoho věcí, které jsem si myslel a dělal před deseti lety, nemluvě před padesáti lety, bych dnes už nemohl ani pomyslet, natož udělat. A přesto se ve mně vždy něco svíjelo, když na počátku mého františkánského dobrodružství, v letech po roce 1920, lidé o něm mluvili jako o mém „experimentu". „Experiment" naznačuje, že jsem s ním začal, abych viděl, jaké výsledky přinese, a že jeho pokračování bude záviset na tom, zda budou tyto výsledky v souladu s tím, co považuji za praktické, rozumné nebo významné. Kdyby mi to umožnilo zajistit si chléb a máslo, a možná i domov, ale v každém případě přimět lidi, aby se zastavili, naslouchali mi a následovali mě, pak bych v tom pokračoval. Kdyby tomu tak nebylo, zkusil bych něco jiného.

Ale takový postoj byl od toho mého na hony vzdálený. Samotná čistota vnitřní vize, která mě k tomuto směřování přivedla, spočívala v tom, že jsem se zcela zbavil veškeré starosti o jakékoli následky. Nevydal jsem se touto cestou proto, abych si získal stoupence, proslavil se nebo dosáhl jakýchkoli předem stanovených výsledků; ani bych ji nepřestal následovat, kdyby mi neumožnila mít vlastní domov nebo mi dokonce

nezajistila chléb a máslo. Celý svět pěti smyslů a vše, co mi mohl udělat nebo říci o tom, o co se pokouším, mohl jít k čertu. Dělal jsem to, co jsem dělal, protože mi to řekl můj Bůh (nebo, pokud se vám to líbí víc, protože jsem to hluboko, hluboko v sobě chtěl), a ne kvůli čemukoli, co bych z toho jinak mohl mít. A dokud mi říkal, abych šel cestou, kterou jsem šel, snažil bych se být dost dětinský a dost pošetilý, abych ho poslechl, i kdybych kvůli tomu hladověl, i kdybych kvůli tomu zemřel, a i kdyby až do mé poslední hodiny nikdo jiný s tím nic neudělal. Pro moudré hlavy a dokonce i pro mé vlastní racionální vědomí by to všechno mohlo být jen spousta „zatracených nesmyslů“. Dobře, budiž. Ale už tehdy jsem v sobě měl nějaký hluboký, životně důležitý instinkt, nějakou nezpochybnitelnou, tvrdohlavou jistotu, která byla jistější než můj rozum a jistá navzdory mému rozumu, že právě v tu chvíli bylo otázkou života a smrti, abych nedovolil ničemu na nebi, na zemi ani v pekle přerušit můj kontakt s mým Bohem. Tehdy jsem o tom věděl jen málo nebo vůbec nic z hlediska psychologie, ale děkuji všem bohům, že jsem se toho držel za všech okolností. Neboť kdyby byl ten kontakt přerušen, byl bych zlomen. Neboť ten Bůh, kterého jsem se držel tváří v tvář takovému tlaku, tlakům zevnitř i zvenčí, byl mým jádrem. A vše, k čemu jsem od té doby dospěl, ať už to bylo cokoli, veškerá naděje, že ze mě vzejde něco, co bylo skutečně mým vlastním, závisela na tom, že jsem ten kontakt udržel a pokračoval v poslušnosti jako dítě. V nitru jsem proto pohrdal a nesnášel jejich shrnutí jako „experiment“ a vmetl jsem jim to do tváře. Pro ně jsem možná byl experimentem, celý můj život možná byl experimentem, ale pro mě, který jsem v tom byl, a byl jsem tím, a byl jsem tím samotným, to bylo cokoliv, jen ne experiment. Bylo to mé jasné vidění, byla to neochvějná víra, kterou mi toto vidění dalo, byla

to moje naprostá oddanost, v níž jsem, pohrdaje tím, abych svého Boha využíval k účelům svých vlastních vědomých intrik, padl před ním tváří k zemi a, nepožadujíc nic na oplátku, vydal vše, čím jsem byl a co jsem měl. Nebyl to můj experiment; byl to můj čin víry.

A to bylo správné a nezbytné. Když se díváme do budoucnosti a stojíme před volbou, musíme, chceme-li žít skutečně, zbavit se i sebemenšího náznaku starosti o to, jaký to bude mít dopad. Jakákoli sebemenší úvaha o tom, co z toho můžeme mít, nám zakalí zrak, takže nebudeme vidět zcela jasně. Nebudeme mít jasný pohled. Naše pohnutky budou smíšené, ani jedna věc ani druhá nebude zcela čistá. Uvidíme, co je pro nás pravdivé, ale také si dovolíme letmé pohledy, bezstarostné pohledy z boku, na naši jistotu, naše pohodlí, náš vliv, naše jméno. Můžeme to sice zidealizovat a povznést, třeba i do toho, čemu říkáme „konání dobra“, ušetření bolesti milované osobě, „rozšiřování Božího království“ a všeho ostatního, ale přesto to zkazí náš pohled stejně jistě, jako kdyby touhou bylo uspokojit naši chtivost po penězích nebo po sexu. Nemůžeme sloužit dvěma pánům. Nemůžeme mít jedno oko a zároveň chtít dvě věci najednou. Prostě nemůžeme, nemůžeme a nemůžeme. Bůh nebo naše požitky: dělat to, co chceme, prostě proto, že jsme tak stvořeni, nebo intrikovat, abychom z toho něco vytěžili. Vyberte si. Nemůže to být obojí.

Když tedy hledíme do budoucnosti, máme-li chtít, aby skutečný život v nás byl zcela zdravý a vládl ve všech částech našeho bytí a mohl svobodně kráčet svou cestou, musíme se zcela zbavit veškerých obav o následky či jakýchkoli jiných povrchních doprovodných jevů cesty, kterou si zvolíme.

Zavřeme oči, zacpeme uši, zatvrdíme srdce, dokud se nedostaneme kolem těchto sirén. Je to buďto tohle, anebo smrt.

To znamená, že musíme dávat pozor, abychom se nerozhodovali v duchu experimentu.

Ale když se ohlížíme do minulosti, s již zvolenou cestou, vykonanými činy a zřejmými jejich plody, pak se musíme postavit tváří v tvář důsledkům naší cesty a všem poučením, která nám mohou přinést. A tyto lekce ze zkušeností, které si vezmeme do hlavy a které tvoří komplex, z něhož musí vycházet naše budoucí volby, mohou tak ovlivnit naše budoucí volby, i když se při volbě (jako vždy při volbě) znovu snažíme udržet si stejně jasnou vizi jako předtím a vyhnout se jakýmkoli obavám o důsledky. Ale obávám se, že to je cizí vědeckému duchu s jeho experimentální metodou. A je pravděpodobné, že tento antagonismus zůstane.

Nejde o to, že by věda byla materialistická. Ačkoli se většina vědců chová, jako by o tom, co se stalo, neměla ani ponětí, moderní fyzika podkopala základy vědecké nadstavby. Vše se redukuje na energii. Hmota je pouze konstruktem, který naší mysli přiřazuje energii. Existuje pouze jedna realita, nekonečná ve svých projevech.

Není to ani tak, že by mystika vyžadovala náboženské atributy, které věda má tendenci odstraňovat. Jak jsem již poznamenal, jsem schopen vše, co říkám o mystické zkušenosti, vyjádřit psychologickými termíny – a jsem si jist, že to dokáže i mnoho dalších.

A je dobře, že Carrel trval na tom, že ucelená věda musí brát v úvahu mystický zážitek. A je potěšující, že i ti nejvýznamnější fyzici, jako například Einstein, docházejí k

závěrům, které ponechávají prostor pro svět mystiků a jakoby se k němu přibližují až k samým dveřím. Ale do tohoto světa samotného vědecký duch vstoupit nemůže. Vnitřní ticho nezbytné pro hluboký mystický zážitek vyžaduje zklidnění, spolu se vším ostatním, i racionálními schopnostmi. Vnitřní oko může vidět pouze tehdy, když naše myšlenkové procesy přestanou před jeho pohledem skotačit. Můžeme dojít až ke dveřím mystického světa, ale nikdo do něj nevstoupí, kdo se nedokáže dostat za nejvyšší víru v pouhý rozum. Nikdo do něj nevstoupí, kdo nedokáže dosáhnout jistoty bez myšlení, kdo neví, co to znamená, když v nejhlubším tichu jeho bytí něco promlouvá nebo se hýbe, co je instinktem s moudrostí přesahující jeho rozum, a před jehož příkazy je schopen se stát jako malé dítě – kterému neposlouchá v duchu experimentování, aby zjistil, zda to „funguje“, ale jako risk víry a akt oddanosti. Přímo do očí dnešnímu samolibému, arogantnímu racionalismu a celé jeho inteligenci prohlašuji, že pokud se nezbaví svého racionalismu, pokud nepřekonají svou důvěru v rozum a svou pýchu na myšlenky, nikdy nepoznají, co to skutečně znamená žít.

Ať už však věda mysticismu nakonec přizná jakékoli místo, zdá se nemožné popřít význam, který měl v dějinách. Fakta se zde jeví jako natolik nesporná, že mi stačí je pouze stručně shrnout.

1. Hypotéza, kterou jsme podle Buckeho nazvali kosmickým vědomím, jako jediná vysvětluje existenci velkých proroků všech zemí a věků. Vzhledem k tomu se vše, co řekli a udělali, stává více či méně srozumitelným a konzistentním a do značné míry nezbytným. Poskytuje také racionální vysvětlení často zaznamenávaného faktu, že mezi nimi existuje velká

shoda, bez ohledu na to, z jaké země, z jaké doby nebo z jakého náboženského prostředí pocházeli.

2. Opět platí, že každé velké náboženství vzešlo z mystického prožitku jednoho či více z těchto mužů. Konfucianismus, který by se dal považovat za výjimku, je spíše etickým a společenským systémem než náboženstvím. Buddhismus, hinduismus, zoroastrismus, křesťanství, islám a další menší či novější hnutí však tento původ rozhodně mají. A tyto náboženské systémy do značné míry daly civilizovanému světu hodnoty, na nichž se utvářel jeho kulturní život. Stačí si jen vybavit jména mužů jako Buddha, Mojžíš, Lao-c', Izajáš, Ježíš, Mohamed, Dante, „Shakespeare“, Böhme, Eckhart, Spinoza, Blake, Emerson, Thoreau, Ramakrišna, Vivekananda, Whitman a Nietzsche, abychom si uvědomili, o kolik by náš život byl chudší, kdyby byl vliv těchto mužů odstraněn. Přidejme k tomu ještě podíl, který měli muži tohoto druhu, ačkoli jejich jména jsou dnes zapomenuta, na utváření egyptské kultury, o níž někteří významní historici věří, že díky svému vlivu na Židy a Řeky určila naše vlastní kulturní dědictví rozhodujícím způsobem více než jakákoli jiná, a získáme tak určitou představu o dalekosáhlém významu velkých proroků.

3. Ve skutečnosti se v těchto mužích setkáváme s prvními představiteli rasy nadlidí, či spíše mostů k nadlidem, kteří již od dávné minulosti do značné míry formovali vývoj naší vlastní kultury a kteří jsou předurčeni – zejména pokud se budou objevovat stále častěji a budou projevovat rostoucí genialitu – stát se hlavními hybateli při vytváření kultury ušlechtilejší a bohatší, než jakou svět dosud spatřil.

Tato doba je samozřejmě pro jejich výskyt mimořádně nepříznivá. Nadvláda vědy s jejími tvrdými racionalistickými

standardy leží na veškerém krásném životě jako široká těžká deska, pod níž i zelená tráva zbledne a chřadne; a nadřazený život mezi námi je téměř udusán vkusem a slabé vůli lidu.

Ale tato vědecká a demokratická doba pomine. Časem z ní vyroste jiná, v níž se opět uzná, že lidé si nejsou rovni, že někteří lidé jsou nesmírně nadřazení většině ostatních a že tito by měli být vyčleněni, obdivováni a uctíváni do té míry, že poslušnost by sotva byla vyžadována. Jejich rada nebo úsudek by byly přijímány tak, jako dítě přijímá slova svého otce.

Rozdíl mezi takovými lidmi a širokou veřejností je tak velký, že by se tyto dva typy již neměly označovat stejným pojmem. Lidé s takovým rozhledem a formací, jaké jsem popsal, jsou téměř novým stvořením, novým druhem. A to natolik, že pokud má být homo sapiens s běžným sebeuvědoměním nazýván člověkem, pak by osoba obdařená kosmickým vědomím měla být nazývána nadčlověkem, božským člověkem, titánem, jasnovidcem nebo nějakým jiným jménem, které v sobě nese uznání kolosálního rozdílu v morální a intelektuální (což pro mě zahrnuje i duchovní) velikosti, která ho staví alespoň o hlavu a ramena nad všechny ty, kteří postrádají jeho schopnosti.

Existovali lidé s mystickými zážitky, kteří byli neurotičtí a zvrácení – mystici, kteří své mystické schopnosti zneužívali. Většina těch, které si Leuba vybral pro svou studii, mi připadá, že do této skupiny patří. Nicméně mystický zážitek je ve své podstatě zdravý a má velký význam. I ve svých nejzákladnějších projevech, pokud je jejich použití chráněno takovými kontrolními mechanismy, jaké jsem navrhl, je to nejlepší prostředek, který mi přinesly roky vážného hledání, k orientaci celého svého já tváří v tvář celkové situaci, s níž se

člověk v daném okamžiku může setkat. Tak lze s největší jistotou a nejpřesněji poznat, co chce naše nejhlubší já dělat. Je to neocenitelný prostředek k integraci.

Navíc i tyto základní praktické projevy představují kroky na cestě k mystickému prožitku v plnější, ještě významnější podobě kosmického vědomí. Na této úrovni se projevuje větší mistrovství, které má stejnou hodnotu jako získání nové schopnosti vnímání. A v podstatě o to právě jde. Člověk nyní disponuje kromě vnějšího také vnitřním zrakem. V osobě toho, kdo je vlastní, vyvinul sociální organismus něco, co je v podstatě mozkovou buňkou. A poté, co vyvinul oči a mozek, je na místě, aby organismus uposlechl jejich příkazy. Ve skutečnosti to dříve či později musí udělat. Musí to udělat, protože pokud tak neučiní, zahyne. Náš dnešní svět umírá z velké části proto, že jsme tak dlouho buď nevychovávali nadřazené lidi, nebo jsme je neposlouchali. Nyní opět nadešla hodina, kdy musíme stavět tak, jak stavěli staří: musíme uznat, že lidé si nejsou rovni, a vyčlenit božské lidi a prokazovat jim úctu. To musíme udělat v zájmu naší samotné existence.

A důležitější než pouhá existence je kvalita. A právě ke zlepšování kvality života se mystická citlivost hodí nejlépe. Na všech úrovních, od nejnižší po nejvyšší, jde totiž o citlivost k hodnotám, k významům a o touhu po jejich dosažení a uskutečnění. Více než cokoli jiného v celém spektru lidské zkušenosti je to právě ona, co zajistí, že lidstvo nejenže bude pokračovat, ale i stoupat, že opakující se skupiny lidí budou neustále vytvářet nové formy krásy a že, než to všechno skončí, jedna rasa za druhou dosáhne nějakého vznešeného osudu.

S tímto se spokojím. Jsem si vědom, že při rozvíjení tohoto tématu jsem možná do jisté míry prošlapával novou stezku a

jsem náchylný k chybám toho, kdo si cestu teprve hledá. Ale bez ohledu na to, jak velké nedostatky v tom čtenář může najít, prosím ho, aby měl na paměti jednu věc: mystická zkušenost sama o sobě je více než jakékoli její vysvětlení a tato zkušenost nesmí být znehodnocena tím, že ji člověk nedokáže plně pochopit.

1945, 1970.

Kapitola 8 – Zaměření na sociální problémy

Mystik či moralista, který ze svého světonázoru vylučuje ekonomické dobro a zlo, je zbabělec.

Náboženství je neúplné a organizované náboženství upadá, pokud ze své sféry vylučuje jakoukoli konkrétní oblast myšlení či jednání. – Ezra Pound: Impact

V této kapitole se chci věnovat několika důležitým problémům, které vyplývají z lidského života ve společnosti. Nejprve však považuji za užitečné seznámit čtenáře s mými odpověďmi na některé kritické reakce, které jsem obdržel, když byly před dvaceti pěti lety poprvé zveřejněny mé příspěvky o mystické zkušenosti v mé sérii rozmnožovaných textů. Některé z těch nejvíce přátelských z nich vykazovaly vážné nedorozumění, které bylo třeba vyjasnit, a dvě z nich vyjadřovaly ostrou a energicky nepřátelskou kritiku, která si žádala odpověď. Odpovědi, které jsem tehdy poskytl, mohou pomoci vyřešit potíže, s nimiž se potýkají i moji současní čtenáři. Tuto kapitolu lze proto považovat za kapitolu, v níž se nejprve pokouším objasnit dosud probrané téma a poté se věnuji problémům, s nimiž se potýkám při přípravě na vstup do nové oblasti, přičemž všechny tyto problémy mají závažný a klíčový charakter.

Jeden z mých nejostřejších kritiků se zřejmě domníval, že moje učení povede jednotlivce k tomu, aby žil pouze pro sebe. Poukázal na to, že každý člen společnosti „by měl dělat, co je v jeho silách, a žít naplno, neměl by se však nikdy klamně domnívat, že představuje celý organismus. Neměl by se ani domnívat, že může žít, fungovat nebo se vyvíjet sám o sobě. Musí prožívat a vyvíjet se společně s ostatními – s celým

společenstvím.“ Říká, že „člověk je spojen s lidským pokolením ve stejném smyslu, jako jsou buňky v mé ruce spojeny s tkáněmi, které tvoří ruku. V konečném důsledku záleží na celé ruce.“

S velkou částí toho se plně ztotožňuji. Věřím, že každá jednotka je tak či onak závislá na blahu celého organismu a zároveň pro něj nepostradatelná, pokud se tento organismus nachází ve zdravém stavu. Věřím, že nic z toho, co jsem řekl, nemůže podpořit výklad, že i ti nejvyšší lidé jsou cílem sami o sobě. Na druhou stranu ani na okamžik nevěřím, že by hranice evoluce nebo tempo evoluce vyšších lidí bylo určeno schopnostmi a tempem evoluce davu. Naopak, jsem přesvědčen, že výjimečný člověk může lidstvu přispět nejvíce pouze tím, že půjde tak daleko, jak mu to jeho schopnosti dovolí, i když s ním nikdo jiný nepůjde. A věřím, že veškerý skutečný význam lidské existence sahá až k lidem, kteří právě to dělají.

A pokud jde o přirovnání, jímž se tento kritik rozhodl svou myšlenku ilustrovat, s výhradou, že by podle mého názoru bylo trefnější přirovnat lidské jedince ve společnosti spíše k buňkám v těle než pouze k buňkám v ruce, s jeho implikacemi srdečně souhlasím. Domnívám se však, že toto přirovnání lépe vystihuje mou myšlenku než tu jeho. Samotným základem strukturální organizace všech vyšších forem života je diferenciace. Všechny buňky slouží životu celého organismu, to je pravda, ale plní velmi odlišné funkce. Blaho celku závisí na tom, zda každá z nich věrně, účinně a bez pochyb plní úkol, který jí byl svěřen, ale zatímco některé se podílejí na službě organismu jako oči, uši, mozek a podobně, jiné fungují v procesu vylučování a ještě jiné jako nohy, pouze aby nesly břemeno organismu a dopravily

jej sem či tam, jak mu to mozek a instinkt nařídí. Každá z nich má pocit vlastní hodnoty, který pramení z vědomí, že je nepostradatelná pro život celku, bez něhož by nemohla existovat, a každá je zajištěna jako nezbytná pro celek, ale je nesporné, že některé jsou na vrcholu a jiné na dně, některé dávají rozkazy a jiné je poslouchají.

Na podporu tohoto názoru musím citovat pasáž z Goethova díla Zur Morphologie z roku 1795, v níž velmi pozoruhodným způsobem předvídal směr vědeckého pokroku v následujících letech.

„Čím nedokonalější je bytost, tím více se její jednotlivé části navzájem podobají a tím více se tyto části podobají celku. Čím dokonalejší je bytost, tím více se její části liší. V prvním případě jsou části víceméně opakováním celku; v druhém případě se od celku zcela liší.“

„Čím více se části navzájem podobají, tím méně je mezi nimi podřízenosti. Podřízenost částí naznačuje vysoký stupeň organizace.“[158]

Můj pacifistický kritik byl pobouřen svým přesvědčením, že jsem se zřekl morálky a radil lidem, aby žili „podle svých instinktů“, spíše jako zvířata než jako rozumné bytosti. V odpovědi jsem ho pouze vyzval, aby si znovu přečetl, co jsem řekl. Řekl jsem – podle mého názoru velmi jasně –, že ti, kteří nedokážou žít v poslušnosti vůči svému vnitřnímu pánovi, musí být donuceni řídit se nějakým tradičním morálním kodexem; a že ti, kteří svého vnitřního pána našli, mohou sice žít „mimo

[158] Zur Morphologie, 1807 (napsáno v roce 1795), Werke, sv. XXXVI, s. 7. Citováno G. H. Lewesem v knize The Life and Work of Goethe, kapitola „Básník jako vědec“, vydání Everyman, s. 367.

dobro a zlo“ v tom smyslu, že ignorují tradiční a konvenční morálku, ale nahradí ji svým vlastním pojetím dobra a zla, které jim uloží disciplínu přísnější než jakákoli, kterou odmítli. Vyšší lidé mohou mít jinou morálku než většina populace, a to morálku soukromou, ale je to také morálka mnohem přísnější.

Možná právě v této souvislosti, stejně jako v jakékoli jiné, mohu říci něco, co jsem už dlouho chtěl vyslovit. Vše, co jsem napsal o duchovním hladu, úsilí, neúprosné upřímnosti, přísné disciplíně a podobných věcech, jsem na hony vzdálen od toho, abych to chtěl nebo si myslel, že to vnucuji každému. Nikdo nemůže bojovat za to, aby byl pravdivý, dokud si nejprve neuvědomí něco uvnitř sebe, čemu musí být věrný. Ať už je to dobře nebo špatně a ať už je důvod jakýkoli, je to něco, co většina lidí nikdy nepozná. A za nic na světě bych jim nevnucoval žádné úsilí bezdůvodně. Jednou z mých výtek vůči naší moderní vědě a demokracii je to, že společně způsobily, že do víru moderního skepticismu, s jeho úplným svržením tradičních vír, hodnot a cílů, byli vhozeni nejrůznější lidé, kteří neměli ani inteligenci, ani vzdělání, ani zkušenosti, které by je opravňovaly vyrovnat se s takto vyvolanými problémy. Výsledkem je, že dnešní masy lidí jsou jako ovce bez pastýře – ztracené – nepoznají sever od jihu, ani sotva pravou ruku od levé. Nikdy bych záměrně nepřispíval k jejich zmatení, ani bych na ně neukládal žádné břemeno, které není nutné, aby nesly. Moje přísnost je určena pro relativně malý počet vyšších lidí. Co se týče širokých mas, když mi jeden můj přítel, který vyrostl v Číně a byl ovlivněn konfuciánským způsobem života, napsal, že podle tohoto starověkého mudrce „byl ideálním systémem… střední cesta, mírumilovná, tradiční, vyrovnaná, kdy rolník po celodenní práci za soumraku hraje na flétnu a jeho žena,

konkubíny, synové, dcery, prasata, slepice, psi a kozy, aby naplnili jeho srdce vřelou patriarchální spokojeností“, zahřálo se mi u srdce. To, nebo moderní ekvivalent takového života, je to, co bych rád viděl pro velkou většinu lidí.

Jiný z mých kritiků, komunistický intelektuál, bývalý univerzitní profesor, požadoval, abych definoval, co mám na mysli pojmy „vyšší“ a „nižší“ ve vztahu k lidským bytostem, a abych uvedl, „podle jakého kritéria“ „určuji nadřazené a podřazené“ nebo „na základě jaké autority“ „rozhoduji, kdo je podřízený a kdo nadřazený“. Byla to spravedlivá a relevantní otázka a já jsem se pokusil na ni předběžně odpovědět. Její podstatu zde uvádím, i když na ni odpovím mnohem podrobněji v kapitolách o aristokracii a eugenice.

Je všeobecně známo, že se lidé mezi sebou značně liší v inteligenci, ve všech druzích schopností i v povaze. Jedni z nejvýznamnějších světových genetiků tvrdí: Lidé se rodí nerovní a nerovní i zůstávají. Ať už však člověk souhlasí s pravdivostí tohoto tvrzení či nikoli, musí se vyrovnat s kriticky důležitou otázkou: Odkud pramení zjevný rozdíl v lidských schopnostech? Vychází primárně z něčeho vrozeného, a je tedy beznadějně mimo dosah vyrovnávacího účinku jakékoli rovnostářské sociální reformy, nebo je do značné míry způsoben poskytnutím či odepřením příležitostí? Je to způsobeno hlavně původem a krví, tedy dědičností, nebo prostředím?

Při zkoumání této otázky se člověk brzy dostane k závěru, že se jedná o ostře diskutované téma. A zdá se mi, že každý spravedlivý člověk musí uznat, že každou stranu podporují významné osobnosti a že navíc každá z nich obsahuje určitou míru pravdy. Člověk nemusí být zemědělcem, aby věděl, že

zatímco nejlepší semeno nevyroste na betonovém chodníku, nejhorší semeno nevykvete ani v té nejlepší půdě. Stručně řečeno, dobrý růst je určen jak dědičností, tak prostředím. Který z těchto faktorů má však větší váhu? To je jádro otázky.

Touto zásadní otázkou jsem se začal velmi důkladně zabývat před více než čtyřiceti lety a po celou tu dobu jsem pozorně sledoval klady i zápory odpovědí, které v průběhu zuřícího sporu předkládala jedna či druhá strana. Než však nastíním závěry, k nimž mě přivedlo stále rostoucí množství důkazů, rád bych přednesl několik postřehů.

1. Je zřejmé, že celé zkoumání této otázky musí probíhat tváří v tvář tomu, co se dnes stalo dominantním předsudkem ve prospěch významu prostředí oproti významu dědičnosti. Ačkoli populární víra v lidskou rovnost může být z velké části jen prázdnými slovy, vytváří přesto obrovský demokratický předsudek proti jakékoli nepřekonatelné nerovnosti, jakou by představovalo uznání dědičnosti jako určujícího faktoru rozdílů mezi lidmi. A ani vědec, který se nejvášnivěji věnuje objektivitě své vědecké metody, není v žádném případě vždy nad vlivem svých počátečních předsudků, ani není lhostejný k tomu, která strana mu nejlépe zajistí obživu.

2. Tato zaujatost bude tím výraznější, čím více se celé ekonomické či politické učení a propaganda opírají o víru v rovnost. Socialisté, komunisté, a vlastně téměř všichni takzvaní „liberálové“ jsou prakticky předurčeni k přesvědčení, že prostředí je faktorem, který rozdíly mezi lidmi určuje více než dědičnost. To znamená, že ačkoli možná musí uznat, že lidé si dnes nejsou rovní, musí být schopen věřit, že odstraněním privilegií a poskytnutím rovných příležitostí všem by se lidé stali rovnými, nebo téměř rovnými.

3. Pozadí mého vlastního přístupu k této otázce (jak již musely jasně ukázat kapitoly 1 a 2 této knihy) spočívalo v tom, že jsem plně přijímal rovnost lidí, a to jak z přesvědčení, tak z pocitu. Ve skutečnosti jsem svou víru v rovnost posunul ještě dál a jednal podle ní s bezprostřední doslovností, jakou jsem u žádného „liberála“ ani komunisty nikdy nezažil. To znamená, že jsem se přikláněl k rovnostářské straně.

S tímto na mysli mi nyní dovolte uvést závěry, které se mi jeví jako nejlépe podložené důkazy.

To, jak daleko to člověk dokáže dotáhnout, je téměř výhradně otázkou dědičnosti. Výrazné schopnosti se v rodinách rozhodně dědí. Míra, do jaké však jedinec skutečně naplní svůj potenciál, závisí do značné míry na tom, do jaké míry dostane jeho vrozená schopnost příležitost k rozvoji. Na druhou stranu je pozoruhodné, jak často „dobře narozený“ syn s vrozenými schopnostmi zvládne nepříznivé prostředí, promění nevýhodu ve výhodu a vytrhne příležitost z neochotné ruky osudu. Je třeba také poznamenat, že prostředí je téměř zcela bezmocné, pokud jde o zvýšení schopností, s nimiž se člověk narodil. „Neexistuje žádná známá metoda, jak ze špatného dědičného materiálu vytvořit nadprůměrnou inteligenci.“[159] To znamená, že samotná schopnost člověka využít příležitosti je do značné míry omezena jeho dědičností. Dále lze poznamenat, že tento postoj je v souladu s prastarou tradicí lidí všech společenských vrstev, podle níž „krev nelže“. A ačkoli našim předkům chyběla vědecká metoda, nebyli všichni hlupáci. Tradici trvající tisíce let nelze jen tak lehce smést ze stolu.

---

[159] Samuel J. Holmes – Human Genetics And Its Social Import, McGraw, 1936, s. 169. Vynikající úvod do genetiky a jejího významu pro celou řadu zásadních lidských problémů.

Při psaní výše uvedeného jsem měl na mysli především inteligenci. Ale podle mého názoru by se přívlastek „vyšší“ měl lidem přiřazovat méně na základě nadprůměrné inteligence – jakkoli je důležitá – než na základě nadprůměrného charakteru. Jaké jsou tedy základní rysy charakteru nadprůměrného člověka?

Vlastnosti, které bych měl klást na absolutní první místo, jsou ty, díky nimž se člověk může vymanit ze zdánlivě neměnné, neustále pohlcující propasti bezmyšlenkového, bezambiciózního a nerozlišujícího člověka z davu a dosáhnout vlastního života, vnitřně zakořeněného a vnitřně směřovaného. Neztotožňuji se zcela s tím, že by se tato nečinná masa rovnala „pracujícímu lidu“, ačkoli ten bezpochyby tvoří její velmi velkou část. Ale podle mého názoru je a musí být člověk jakékoli třídy masovým člověkem, dokud se nenaučí zbavit se své závislosti na druhých. Nesmí se spokojit s tím, že se vznáší jako korek na proudu života. Jeho primární nespokojenost nesmí směřovat k druhým, k jeho prostředí, k ekonomickému či politickému systému, ale – především – k sobě samému. Musí dospět k vizi života, která je před ním, a musí chtít neustále překonávat to, čím je, aby mohl obětovat své kosti a maso své vizi. Musí tedy být tím, jehož samotnou podstatou je riskovat a vydávat ze sebe vše, až do vyčerpání, kvůli tomu, co nejvíce miluje a v co věří. Musí uznat a přijmout nutnost přísné disciplíny, kterou si ukládá pod vlivem své hlavní tendence. Požadovanými vlastnostmi jsou tedy neochabující touha, dominantní koordinační vůle, hluboká sebedůvěra, schopnost bezmezné loajality a oddanosti, naprostá integrita a s ní síla a odvaha nést břemeno, které jeho integrita ukládá. Zkušenost ze života pod vlivem těchto zásad člověku vštípí vkus, jednu z

nejméně sdělitelných věcí na světě a jednu z těch, které nejvýrazněji odlišují nadprůměrného člověka od člověka z davu.

Netřeba dodávat, že tyto vlastnosti pouze označují charakteristiky, které velmi obecně odlišují tyto dvě velké kategorie lidstva. Jak se tyto dvě kategorie přibližují, nelze mezi nimi vytyčit žádnou ostrou hranici: ti, kteří teprve začínají projevovat vlastnosti, které vedou k odlišení, stále v sobě nesou mnoho, ba dokonce většinu ovčích vlastností masy, zatímco někteří z těch, kteří stále převážně patří k masám, mohou projevovat první známky toho, co se nakonec stane, nebo může stát, touhou a nezávislostí. Mezi nejvyšším a nejnižším existuje téměř nekonečná škála odstupňování. Jakákoli společnost založená na nejvyšší úctě ke kvalitě života, která chce „vychovávat velké osobnosti“ – což naše společnost nedělá. Jak by se mohla společnost, jejíž hrdinové jsou pouhými „specialisty na vydělávání peněz“ se vším, co to obnáší, opravdu starat o takové věci! – bude vždy vnímat výskyt takových slibných jedinců a poskytne jim příležitosti úměrné projevům jejich schopností.

Můj komunistický kritik se však dále zeptal, podle jakého měřítka bych někoho prohlásil za „vyššího“ a na základě jaké autority.

Mým měřítkem by byla především historická skutečnost, že právě tito lidé vytvořili veškerou významnou kulturu, o níž máme záznamy. Bez nich by lidská existence neměla o moc větší hodnotu než mraveniště.

Mou autoritou je prohlášení těchto „vyšších“ lidí samotných. Je zřejmé, že oni jsou jejím jediným možným

zdrojem. Vyšší člověk může vždy „zařadit“ nižšího; nižší člověk nikdy vyššího. Masový člověk je ze své podstaty neschopný skutečného ocenění opravdové velikosti, z toho prostého důvodu, že ji nezažil. Nemůže pochopit, čím musel projít člověk intelektuální nebo morální výjimečnosti, aby se stal tím, čím je, ani nemá žádný způsob, jak změřit, o kolik je vyšší člověk nad ním. Může nejasně tušit něco, co je mu naprosto nad jeho chápání, a proto zírat s otevřenými ústy, nebo dokonce malovat pozlacenou svatozář, ale beznadějně mu chybí jakákoli zkušenost, na které by mohl založit fundované hodnocení. Vyšší muže mohou rozpoznat pouze jiní vyšší muži; a bezpochyby velikost toho nejvyššího, když je jeho osud vhozen mezi muže s nižšími dary, může spravedlivě odhadnout pouze on sám.

To není arogance. Při klidném zamyšlení to musí být zřejmé každému, kdo má zdravý rozum. A jistě, i když se může zdát, že hodně mluvím o těch nejvyšších, ve své mysli se mezi ně neřadím.

Co se týče praktičtějšího problému, jak určit, kdo vlastně patří do vyšší třídy a kdo do nižší, k tomu se vyjádřím v jedné z následujících kapitol.

Můj komunistický čtenář namítal proti tomu, co nazval mou „doktrínou substrátu“, a to nejen proto, že se domníval, že neexistuje „dostatečně spolehlivý test“, jímž by bylo možné oddělit masového člověka od člověka vyššího (na což jsem, jak věřím, již dostatečně odpověděl), ale také proto, že to považoval za „anti-evoluční“. No, já věřím v evoluci, ale on se zdál lpět na pojetí, které dnes renomovaní vědci zavrhují. Evoluce znamená pouze vývoj jedné formy z druhé: může to být stejně dobře vývoj směrem dolů jako nahoru. A co se týče

evoluce směrem nahoru, není na ní rozhodně nic automatického ani nevyhnutelného, jak jsem poukázal v mé poslední kapitole. Neexistovala a nemůže existovat žádná evoluce vyšších schopností člověka, která by byla nevědomá a bez úsilí. Celkově vzato jsou vlastnosti, které jsem uvedl jako charakteristické pro vyšší typy lidí, nezbytnou podmínkou jediného druhu vývoje, který má dnes ještě nějaký význam. Masový člověk se ze své podstaty skládá z takových jedinců, kteří tyto vlastnosti nevykazují, a jsou proto neschopni vývoje. Studium historie mi nedává žádný důvod domnívat se, že by dnešní velká většina lidstva vykazovala vyšší inteligenci nebo charakter než masa lidí před mnoha tisíci lety. To není pesimismus. Je to, jak se zdá, pouze to, co musí vnímat každý, kdo se vymaní ze spánku, kterému se romantici a idealisté tak rádi oddávají, a kdo se dívá na fakta s otevřenýma očima. Předstíráním se nikam nedostaneme. I já mám své ideály, své morální a sociální cíle, ale vyberu si takové, o nichž se domnívám, že jsou na Zemi realizovatelné, a nenechám je spočívat na potřebě zkrášlovat život nebo předstírat, že je něčím, o čem velmi jasně vidím, že není.

Mými nejtvrdšími kritiky byli náš pacifistický bývalý ministr a náš komunistický bývalý profesor. Ten druhý vznesl řadu dobrých připomínek. Je tu ještě jedna, na kterou jsem cítil, že musím odpovědět. Byl rozhořčen tím, že jsem, jak se domníval, házel do jednoho pytle bezohledného kapitalistu i obětavou matku jako příklady sobectví. „Jistě," zvolal, „nemůžete tyto dva druhy zkušeností považovat za identické. Jedno je sobectví pro sebe, druhé je sobectví pro druhé. Podle běžného chápání je první sobecké, druhé altruistické. V lepším případě je váš argument sémantickým cvičením. V horším

případě je to nesnesitelný verbalismus a formalismus.“ Podívejme se na to.

Za prvé, v žádném případě „nepovažuji tyto dva druhy prožitku za totožné“. To mělo být zřejmé z toho, co jsem k tomuto tématu řekl, když se o něm poprvé hovořilo. Čtenář by si měl vzpomenout, že jsem poukázal na to, jak Nietzsche pohrdal a zavrhoval „chabý egoismus“ a jak mu naháněl hrůzu ten zvrácený egoismus, který volal „všechno pro mě“. Každému, kdo má vhled, muselo být dost zřejmé, že jsem nikdy neignoroval a ani na okamžik nechtěl zlehčovat obrovský rozdíl v etické kvalitě, který odděluje oddanost milující matky nebo mučedníka vysoké věci od, řekněme (abychom kontrast vyhrotili), upírství nějakého výrobce zbraní, který vydělává hory zlata na válkách, které záměrně podněcuje. Pravdou je, že jsem na tento rozdíl tak citlivý, že mi často dělá potíže nepodlehnout svému zažitému zvyku uvažovat o takových činech v kategoriích „sobeckých“ a „nesobeckých“. Problém je v tom, že to odvádí pozornost od toho, co mi při psaní o tomto tématu leželo na srdci především. Není pochyb o tom, jakou hodnotu přikládám etické kvalitě. Je pro mě nanejvýš důležitá. Ale v tom, co jsem psal o sobectví a nesobectví, jsem se prozatím nezabýval etickou kvalitou, ale správnou psychologickou analýzou motivů lidského chování. V tomto konkrétním bodě se snažím určit „já“, vlastní zájem či vlastní prospěch – v jakékoli podobě a na jakékoli úrovni – jako zdroj každého činu bez výjimky. „To první,“ namítá můj komunistický kritik s myšlenkou na vykořisťujícího kapitalistu, „je sobectví pro sebe. To druhé,“ tedy oddaná matka, „je sobectví pro druhé.“ To přiznávám. Ale za oběma stojí „já“, které hledá nějaké uspokojení. Naprosto souhlasím s verdiktem

anglického právníka Jamese Fitzjamese Stephena, když prohlásil, že tvrzení, „že jakákoli lidská bytost kdykoli a za jakýchkoli myslitelných okolností jednala jinak než v souladu s tím, co bylo v daném okamžiku jejím nejsilnějším přáním“, je naprosto „neuvěřitelné“ a „bezvýznamné“. To – že za každým myslitelným činem stojí vlastní zájem – je můj hlavní argument, a já v něm nebudu polevovat, ani nedovolím, aby kdokoli zlehčoval jeho význam.

Činy mají velmi rozdílnou etickou hodnotu. A my potřebujeme vhodná slova, abychom vyjádřili hodnotu, kterou jim přisuzujeme. Možná budeme muset pro tento účel vytvořit zcela nová slova. Možná – i když by se mi to vůbec nelíbilo – bychom mohli nazvat „expanzivními“ ty činy, při nichž já nachází radost v tom, že se obětuje pro druhé. Možná bychom mohli nazvat „zkyslé“, „nemocné“ nebo „lakomé“ – ačkoli jsem si jist, že to neuděláme! – to otupující, stahující se uspokojení já, když se obrací dovnitř a snaží se vše vtáhnout do sebe. Ale „sobecký“, „nesobecký“ a „altruistický“ jsou tak zavádějící, že jsou naprosto nepřijatelné, pokud chceme sdělit jakýkoli správný význam. „Sobecký“ s sebou nese implicitní vinu a odsouzení, které nejsou nutně oprávněné; a „nesobecký“ a „altruistický“ s sebou nesou implicitní uznání a ocenění ctnosti, které může být stejně nezasloužené. V podstatě žádný čin není nesobecký, altruistický. Každý čin se koná kvůli nějaké výhodě pro já.

„Dobře,“ možná zvolá můj čtenář, když ho konečně začne rozčilovat, že to slyší už zase, „ale co je na tom nakonec tak důležitého, že nám to musíte tak doslova vtloukat do hlavy? Říkáte, že jsme všichni svým způsobem sobečtí. Dobře, tak jsme. Přesto, i když byste odmítl slova ‚sobecký‘ a ‚nesobecký‘,

sám stále uznáváte rozdíl, který se jimi obvykle označuje. Jaký má smysl vaše neustálé naléhání?“

Jde v podstatě, přinejmenším, o otázku „psychologické čistoty“ – pokud si dokážete představit, co to znamená! –, o to, nazývat věci pravými jmény a vyhýbat se skrytým nečestnostem, jimiž se zakrývají ošklivé věci. Ale to zmiňuji jen tak mimochodem.

Hlavním bodem je, že jednotlivý člověk je samotnou pevností života. Pokud chceme mít velký, silný a krásný život, musíme přijmout a posvětit své já – do čehož samozřejmě patří i veškerá ta přirozená ušlechtilost ve vás, která je neoddělitelně vaší součástí, ať už jste ji raději nazývali Bohem. (Viz kapitola 4.) Není to sobectví, čeho bychom se měli snažit zbavit (už jen proto, že to je v konečném důsledku nemožné), ale spíše toho zhořklého, zmrzačeného, nemocného, chamtivého sobectví, toho já, které vždy hledělo na život zdola, jako by z oken sklepa, které vždy hledělo na veškerou plnost a bohatství života skrze závistivé, chamtivé, záštiplné oči své vlastní neschopnosti je získat. Z takového já může vzejít jen malost, ubohost a vše, co páchne zlem. Bez silného, soudržného a přetékajícího já nemůže existovat žádná velikost ani krása života, žádné vznešené, dobrotivé osobnosti, které by osvětlovaly veškerý čas a prostor a ukazovaly lidstvu cestu daleko do budoucnosti. Než může člověk vůbec poznat „štědrost“ a najít radost v tom, že se obětuje pro druhé, musí disponovat vnitřním bohatstvím, plností a přebytkem, z nichž je možné se štědře rozdávat. Za každým velkým milencem stojí velké já. Za každým velkým reformátorem stojí velké já. A stejně tak za každým velkým umělcem, skladatelem, učitelem, vládcem, vědcem, světcem nebo prorokem. Než může vůbec dojít k nějakému velkému

vidění, mluvení nebo konání, musí existovat vnitřní bohatství, síla a mistrovství silné osobnosti. Je pravda, jak by mnozí lidé rychle odpověděli, že silné osobnosti se někdy vymknou kontrole. Ale pokud chceme mít to jedno, musíme přijmout riziko a zaplatit cenu za to druhé. Podle mého názoru je krajina bez hor nesnesitelná. A lepší je, když se některé z nich ukážou být sopkami, než abychom se smířili s fádností plošiny. Žádná cena není příliš vysoká za velikost.

Taková doktrína nikdy nebyla bez významu ani nepřijatelná pro ty, kteří sami tyto vlastnosti měli. Vždy však existovala jedna velmi početná skupina lidí, pro niž byla – přinejmenším od doby, kdy jim kázání o rovnosti zkazilo klid – naprostou anathemou. Mám na mysli ovčí masy. Stejně jako vše živé i ony vždy usilovaly o nadvládu. Chtěly svrhnout všechny ty velké lví povahy, které na ně shlížely shora, uznávaly jejich podřadnost a držely je – ne nutně silou – v podřízeném postavení. Všechny takové nadřazené muže chtěly potlačit, a s nimi i veškerou myšlenku nadřazenosti. Samy by vylezly na vrchol a zřídily si svou plochou, ubohou malou utopii jistoty, bezpečí a štěstí. Nikdo by nemusel být obtěžován žádným bojem o změnu sebe sama. Nebylo by třeba žádné bolesti z úsilí, žádné sebekázně, žádného břemene osamělosti. Každý by mohl zůstat tím stejným slabým, bezvýznamným, malým člověkem, jakým vždy byl. Změna by byla uskutečněna prostředky vnějšími vůči duši člověka – levnými, snadnými a bezbolestnými. Došlo by prostě k přetvoření společnosti, k přeskupení jejích částí, nazývanému sociální organizace – se všemi druhy mechanismů – spoustou vychytávek.

A zbraň – jaká byla hlavní zbraň k dosažení tohoto cíle? Ach, samozřejmě, když na to přišel čas, když to bylo shledáno

účelným, byla použita síla. Proti silným a ušlechtilým to však nebyla zrovna nejúčinnější zbraň – neboť ti se jen málokdy nechali zastrašit hrozbou násilí. Kromě toho existovala ještě jedna zbraň, která se dala používat po celý rok, v době míru i války, a která byla účinnější než všechny ostatní, proti jakémukoli člověku, ale zejména proti silným a ušlechtilým. Byl to jed obsažený v malém slově „sobecký“. Kdyby se to dalo nějak učinit stravitelným, třeba velmi sladkým obalem jisté „odměny v nebi“ za „pokoru“, za „mírnost“, možná by se silný, ušlechtilý muž dal přimět, aby to přijal, a poté, co by to přijal, by byl pomalu, téměř nepostřehnutelně otráven proti sobě samému a proti své silné povaze, až by se za ni styděl a ve snaze se jí zříci, kvůli tomu, co bylo prohlášeno za ctnost, a aby unikl hrozícím bolestem pekla nebo jistým bolestem současného opovržení, by se sklonil a procházel životem na kolenou, a tak se zmenšil – jako ostatní – jako stádo.

Toto malé slůvko „sobecký“ bylo tím uzlovitým bičem, jímž se stádo pokusilo dosáhnout nadvlády – a to celkově s osudovou účinností. Bylo zcela přirozené, že právě komunista prosazoval zachování tohoto malého slova z nedělní školy: potřebuje ho – aby pomohl proměnit celé lidstvo ve stádo (samozřejmě s tím, že on sám bude nakonec jedním z jeho pánů). Jen se podívejte, jak skvěle to funguje! Protože by bylo „sobecké“ způsobit bolest svým rodičům, mladý muž s rozvíjejícím se potenciálem se vzdá cesty, proti které se oni stavěli, a stane se obyčejným – jako oni – jako ostatní. Protože by bylo „sobecké“ ohrozit bezpečnost své ženy a rodiny, potenciální tvůrce běžně porušuje zasnoubení, do kterého vstoupil ještě předtím, než potkal svou ženu, ještě předtím, než se, jak se zdá, vůbec narodil, a zacpe si uši a zavírá oči před

vším, co ho s neochabující naléhavostí láká a volá k práci, kterou měl vykonat. Zradí sám sebe i všechny ty, kteří by se na něj, aniž by to věděli oni sami nebo on, obraceli pro světlo, a zůstává v náručí své ženy – „slušný“ muž, věrný manžel a otec, ale ztracená duše, beznadějně nejistá i ve svém směřování, navždy pronásledovaná sžíravým pocitem, že ztratil celý smysl své existence. A totéž platí i pro silnou, potenciálně tvůrčí osobnost ve všech jejích vztazích ke společnosti jako celku: čím více se chovala svědomitě, tím více byla pod tlakem autority a tíhy slova „sobecký“ nucena omezit své možnosti volby na to, co je „altruistické“, na to, co je „pro dobro druhých“. Přidává tak ještě jednu nulu, ještě jedno nic, k nediferencovanému masovému člověku. Toto malé slovo „sobecký“ bylo jako nahlodávající, drtící příboj moře, neúnavné vlny, které navždy nahlodávají samotné základy pevnosti veškerého silného, nadřazeného života. Všechno vznešené by srazili a pohltili, až by zbylo jen moře, až by se všude všechno stalo masou. To se děje s neustále zrychlujícím se tempem už několik posledních staletí. Za svůj život, v průběhu posledních několika generací, jsem viděl, jak zaniká jedna stopa ušlechtilosti za druhou. Naši obři jsou svázáni liliputány, dusí se pod horou peří, paralyzováni tajným jedovatým bodnutím davu. Celý západní svět je nyní téměř pohltěn průměrností a vulgárností. A tato změna byla z velké části způsobena silou malého slova „sobecký“.

Ve jménu života, v jménu té kvality života, která jako jediná může lidské existenci dodat smysl a krásu, proto odsuzuji slovo „sobecký“ a odsuzuji způsob, jakým je používáno k tomu, aby obrátilo veškerý život plný velkých nadějí proti sobě samému a proti svým bližním, a volám ke všem těm, kteří v

sobě rozpoznávají pohnutí a volání Boha, svého vlastního Boha, svého vlastního soukromého osobního osudu, aby pohrdali všemi prostředky, jimiž se masa může pokusit je srazit na kolena, a rozhodli se za každou cenu a jako svůj nejvyšší dar svým bližním zůstat věrni sami sobě.

Po tomto ohlédnutí za částí cesty, kterou jsme nedávno ušli, jsem připraven obrátit se k oblasti, kterou se chci zabývat ve zbytku této knihy – a to k sociálním problémům.

Tento můj krok před dvaceti pěti lety vnímali někteří z mých čtenářů s takovým znepokojením a lítostí, jak s ním jiní sledovali s dychtivým zájmem a očekáváním. Jeden z nich, můj starý a kdysi velmi blízký přítel a soudruh, mi otevřeně řekl, že ačkoli jako mystik, jako ten, kdo probouzí spící božství v lidech, jsem mohl a také mluvil s autoritou a dojemnou silou, prostě jsem neměl zkušenosti, a zejména ani přípravu, abych mohl říkat cokoli o sociálních problémech, co by mělo váhu. Vzhledem k laskavosti a rozvážnosti, s jakou mi byla tato rada dána, bylo mi opravdu líto, že jsem ji musel odmítnout. Ale když jsem tak učinil, cítil jsem, že je mou povinností předložit jak tomuto příteli, tak i ostatním čtenářům úvahy, které vedly k mému rozhodnutí.

Je pravda, řekl jsem, že nejsem odborník a že se pouštím do oblastí, v nichž by dnes ti svědomitější z nás pravděpodobně cítili, že by měli mít alespoň doktorát, než by si troufli vyjádřit svůj názor. Ale ocitl jsem se, pokračoval jsem, v situaci, kterou, jak věřím, mnozí z mých čtenářů již museli rozpoznat jako svou vlastní. Měl jsem dost rozumu na to, abych pochopil, že mnoho problémů, s nimiž jsem se rozhodl se vypořádat, mělo zásadní význam pro budoucnost lidstva. A protože byly tak důležité, bylo mou povinností jako člověka, a neméně jako občana, který

může být kdykoli vyzván, aby k nim vyjádřil svůj názor, abych je prozkoumal co nejpečlivěji, jak jen to šlo, a do studia vnesl ty nejlepší předpoklady, které mi mohla poskytnout moje inteligence, vzdělání, zkušenost a vhled. A to by bylo o to více závazné i pro mé čtenáře, pokud by, stejně jako já, měli instinktivní nedůvěru k jednostranně zaměřenému, krátkozrakému specialistovi, který sice možná ví vše o těch nejnepatrnějších detailech daného tématu nebo o nějaké nepatrné části tématu, ale ve většině ostatních oblastí života je často jen o málo lepší než barbar a ignorant. Může být sice předním světovým odborníkem ve svém úzkém oboru, a přesto si jako člověk nezíská můj obdiv. Vím, že on a jemu podobní jsou dnes velmi v módě. Já však dávám přednost staršímu ideálu všestranného, vyváženého a erudovaného člověka, o kterém se odvažuji věřit, že se jednoho dne vrátí. S Platónem, ačkoli nejsem ani zdaleka platonista, musím hledat „vhled do celé pravdy“ a „studovat realitu ve všech jejích aspektech“.[160] Mám rád člověka, který, ať už ho překvapíte jakkoli, je schopen za všech podmínek a za každého počasí udržet svou loď na hladině.

Mohlo by se stát, pokračoval jsem, že ve víru některých z těchto problémů, protkaných a rozvířených tolika prudkými proudy a protiproudy, nebudu schopen zabránit převrácení lodi a že někteří z mých čtenářů budou mít skryté potěšení z mého zklamání. Ale pokud ano, věřil jsem, že i já se budu moci zasmát, poučit se a přejít k dalšímu. V každém případě, jelikož – jak mi bylo řečeno – jsem se pohyboval mimo svůj obor, nečekal bych, že moji čtenáři budou brát mé výroky příliš vážně. Neosoboval jsem si autoritu věštce. Ať je to, co jsem

[160] Raphael Demos – Plato, Selections, New York, 1927, Úvod, s. v.

napsal, zaznamenáno jako „názory Willa Simpsona“. Ale ať mluví samy za sebe a ať si z nich každý z mých čtenářů vezme, co chce a může, ať už je toho hodně nebo málo.

Byly však dva důvody, proč jsem já sám, bez ohledu na to, jak by moji čtenáři mohli vnímat můj vstup do sociální sféry, bral tuto záležitost velmi vážně.

Prvním z nich je to, že mystici podle mého názoru často dělají chybu v tom, že nezanechávají žádné vodítko k tomu, jak by se společnost mohla postupně proměnit v úrodnou půdu pro ten druh života, který považují za žádoucí podporovat. Profesor Ellsworth Huntington z Yale kdysi řekl: „Proroci si neuvědomili, že jejich učení má biologický základ. Mysleli si, že lidi lze učinit čistými, silnými a moudrými pouhým poučováním.“ Zpravidla zcela ignorovali společnost, jako by byla málo nebo vůbec důležitá, nebo jako by měla malý či žádný vliv na jejich životní účel. S výjimkou Nietzscheho je těžké si představit někoho, u koho by to neplatilo. Ramakrišna přenechal „svět“ ostatním a snahy jeho žáka Vivekanandy o zlepšení poměrů ve společnosti, ačkoli byly intenzivní, oddané a neúnavné, byly podle mého názoru stejně povrchní jako práce moderního sociálního pracovníka. Pokud mohu soudit, stejné opomenutí lze nalézt i u Ježíše. Jelikož jsem se tím již podrobněji zabýval v jedné z předchozích kapitol, nemusím se k tomu zde znovu vracet. Ježíš prostě neměl co říci k životu lidí v organizované společnosti: to je prostý fakt. Zcela selhal v tom, že nepohlížel na svět jako na zahradu, kterou by bylo třeba po mnoho generací pěstovat zvláštním způsobem, aby v ní vyrostlo větší množství lidí, jaké se celý život snažil najít. Ať už lze pro to uvést jakékoli důvody, jedná se o značné selhání. A pokud

jde o ostatní mystiky, lze s jistotou říci, že jejich selhání bylo menší jen proto, že jejich dary a vliv byly menší.

Ať už je můj vliv jakkoli omezený, nechci udělat stejnou chybu. Právě proto, že se zajímám především o vnitřní život člověka, zajímám se také o problémy ovlivňující tento vnitřní život, které vyplývají ze skutečnosti, že lidé žijí společně ve společnosti.

Nakonec se odvažuji doufat, že alespoň pro některé z mých čtenářů může mít zvláštní a jedinečnou hodnotu jejich očekávání a důvěra v to, že do zkoumání problémů, které před námi stojí, vnesu mnoho z toho, co bylo po celých padesát let hlavním zájmem mého života a co jej poznamenalo. Jako vědec, antropolog nebo genetik, či dokonce jako sociolog nebo psycholog, nejsem žádný specialista. Ale je jedna věc, v níž mohu oprávněně tvrdit, že jsem specialistou. Jsem specialistou na vnitřní život člověka. Studoval jsem jej, jakoby od jeho prvních slabých záchvěvů v zemi až po jeho plně rozkvetlé květy a plody, a dobře jsem si všiml jeho znaků a podmínek pro jeho růst a naplnění. Přinejmenším od roku 1920, bez ohledu na změny, které jsem mohl učinit, bylo mou převládající vášní, aby byl lidský život povznesen. Pro to jsem žil nade vše. Abych se toho mohl vždy držet, byl jsem připraven, bude-li to nutné, opustit vše ostatní. A věřím, že není úplně bezvýznamné, ani bezcenné, být schopen vnést do úvah o těchto velkých problémech vhled, hodnoty a zájem o povznesení života, které vzešly z mé zkušenosti. Snad mi to dá kvalifikaci, která do jisté míry nahradí nedostatek striktně vědeckého vzdělání. Právě proto, že se například při zkoumání mechanismů dědičnosti neztrácím v detailech, mohu možná jasněji vidět, co důkazy znamenají a kam to všechno směřuje. Možná si více uvědomuji

les, protože mé oči nejsou tak blízko stromům. A tam, kde se autority kategoricky a téměř zuřivě neshodují, jak je tomu u některých problémů, a člověk se na autority obrací jen ke svému zmatení, mám možná ve své intuici pocit toho, co nejlépe poslouží k povznesení lidského života, což může některé z nás, nebo alespoň mě, vyvést z tohoto dilematu.

1945, 1970.

Kapitola 9 – Nezbytný základ každé zdravé společnosti

> Pro národ je dobré pouze to, co vychází z jeho vlastního jádra a z jeho vlastního semene, aniž by napodoboval jiné. Neboť to, co je pro jeden národ v určité historické fázi prospěšné, se pro jiný může ukázat jako jed. Všechny pokusy zavést cizí novinky mezi lid, v jehož srdci není hluboká potřeba těchto novinek, jsou pošetilé, a všechna opatření s revolučním záměrem jsou neúspěšná; neboť jsou bez Boha, který se od takových omylů drží stranou. – Goethe, Conversations with Eckermann, 4. ledna 1824

Než se kdokoli pokusí vymezit zásady, na nichž musí být vybudována jakákoli trvalá a kulturně významná společnost, musí se rozhodnout, jaký cíl by podle jeho názoru měl daný národ – ať už vědomě či nevědomě – vždy mít na zřeteli. K čemu by měl směřovat?

Toto je téma, nad kterým jsem v posledních čtyřiceti letech přemýšlel a často se mu intenzivně věnoval. Abych na něj vrhl světlo, prozkoumal jsem obory, které s ním nejvíce souvisejí, jako je náboženství, filozofie, genetika, eugenika, sociologie a – zejména – historie, srovnávací záznamy o různých rasách a národech a především historii období, která se podle všeobecného konsensu vyvyšují nad ostatní významem své kultury. V porovnání s antropologickým časem se záznamy o lidských snahách o založení uspokojivých společností mohou jevit jako velmi krátké, ale ten, kdo má vhled a dokáže je číst s porozuměním, se z nich může přinejmenším poučit o tom, co fungovalo nejlépe a nejvíce, a co fungovalo nejméně a nejhůře. A protože se zdá, že lidská přirozenost je v podstatě stejná jako

před tisíci lety, je pochybné, zda lze očekávat, že jakýkoli podnik navrhovaný pro naši budoucnost bude fungovat velmi dobře, pokud není nedílnou součástí toho, co se osvědčilo v naší lidské minulosti. Právě pod vedením a inspirací těchto v zásadě konzervativních instinktů a hodnot budu předkládat jakékoli návrhy pro budoucnost, které se některým z mých čtenářů mohou jevit jako příliš radikální.

Jediným cílem, který je hoden být hlavním smyslem existence jakéhokoli národa, je podle mého názoru vychovat co největší počet skutečně výjimečných mužů – mužů s pevným zdravím, přetékající energií, neporušeným instinktem, myslí schopnou jak analyzovat, tak tvořit, a – především – s tou ucelenou, suverénní osobností a vznešeným duchem, které vždy charakterizují skutečně ušlechtilého člověka. Důvod, proč každý velký národ projevil vůli dát prvořadé místo svým zjevně nadřazeným mužům, je dvojí; zaprvé proto, že velcí muži a jejich díla jsou jeho nesmírnou pýchou a slávou, ospravedlněním jeho existence a jeho nejvyšším naplněním, v němž se každý jedinec, i ten nejnižší, cítí povznesen, protože ví, že se nějakým nezbytným způsobem podílel na tom, že se to stalo možným; za druhé, protože tito velcí muži jsou jeho spásou: pouze oni mohou uspořádat jeho život tak, aby byl obecně uspokojivý, a tedy zdravý a trvalý, a mohou jej úspěšně provést přes nebezpečí, která ohrožují život každého národa, jak zvenčí, tak zevnitř, nebo mu umožnit je překonat. Kvalita jeho horních deseti procent musí být neustále udržována, má-li někdy něco znamenat, nebo dokonce dlouho přežít.

Ti, kdo si pamatují, s jakou intenzitou jsem před čtyřiceti či padesáti lety zkoumal vnitřní život člověka, by mohli být nakloněni domněnce, že i dnes učiním schopnost prožívat

mystické zážitky svým hlavním kritériem pro rozpoznání výjimečných osobností. Ale z takové úzkoprsosti, kterou jsem kdysi možná projevoval, jsem již dávno vyrostl. Mystický zážitek určitého druhu, navzdory jeho významu pro mě osobně a skutečně i pro nejvyšší vývoj lidstva obecně, je pouze jedním z prostředků, jimiž lze život integrovat, formovat a povznášet. Uznávám velikost různých řádů a druhů a raduji se z nekonečné rozmanitosti, která se zdá být stejně charakteristická pro lidský život jako pro život na poli a v lese. Nelíbila by se mi dusnost a strnulost společnosti složené výhradně ze svatých, jejichž „svatost“ je obvykle založena na odmítání Země a těla, a je proto proti mému vkusu, ani společnosti složené převážně z jasnovidců, protože v každé společnosti je mnoho druhů práce, pro kterou je jasnovidec zcela nevhodný. Ačkoli mi mé vlastní poznání a zkušenost odhalily nadřazenou sílu mysli a ducha nad silou pěsti, meče nebo zákona, přiznávám, že mě těší člověk čiré akce, který dokazuje, že je schopen udržet se na kluzkém kmeni okolností, i když se řítí nejrychlejšími a nejskalnatějšími peřejemi, a který nikdy neví, co má dělat, aby čelil situaci, která před ním stojí. Přes všechny jejich bouřlivé osudy mám rád hrdiny homérských eposů a severských ság, muže jako Hektora, Achilla a Odyssea, Sigurda, Grettira, Gunnara a Njala. Alespoň odhalují tu bohatou prvotní surovinu, z níž lze vykovat čistší kov kulturně významnějších mužů, kteří přijdou po nich. Podle mého názoru byli Napoleon a Vilém Dobyvatel velcí muži, stejně jako Ježíš a Kabír, nebo Michelangelo a Beethoven – i když zcela odlišného druhu: a kdyby Napoleon byl ve svých snahách o sjednocení Evropy stejně úspěšný jako Vilém Dobyvatel při sjednocení Anglie, Evropa by možná unikla narůstající hrůze toho nekonečného bratrovražedného boje, který z ní nakonec učinil krvácející a téměř bezmocnou oběť v

chřtánu Ruska. Jistě, pouze dogmatik, toužící přetvořit všechny lidi podle svého obrazu, s pohledem na život zúženým na štěrbinu svého vlastního malého dogmatu a s potěšením spřádajícího nekonečné teorie o tom, jak by život mohl být nebo měl být, nemůže přijmout a milovat život takový, jaký je, v jeho celistvosti, a uznat velikost takových mužů a roli, kterou sehráli v posunu lidského vývoje.

Je to tedy osobní velikost – a to velikost v každém myslitelném smyslu –, jejíž rozvíjení je pro zdravou společnost prvořadým cílem. K tomuto účelu jsou utvářeny všechny instituce, všechny ostatní ohledy jsou podřízeny či obětovány – aby lidé s výjimečnými vrozenými schopnostmi a nejslibnějším potenciálem měli ty zvláštní příležitosti, které potřebují k dosažení své plné velikosti, a aby měli prostor k vykonávání činů, k nimž jsou schopni pouze oni. Tak tomu víceméně bylo vždy v minulosti. A tak bych to chtěl zařídit i v budoucnosti.

Ať si čtenář dobře zapamatuje, že nečiním štěstí cílem existence lidu jako společnosti. Nechci tím říci, že v minulosti nebylo štěstí, ani že v budoucnosti nebude, ale štěstí je nejbohatší a nejuspokojivější, když se o něj přímo neusiluje, ale přichází jako vedlejší produkt vynaložení energie na to, aby člověk dobře vykonal nějakou práci, nebo kvůli dosažení něčeho jiného, v co hluboce věří. Zejména bych nečinil rozhodujícím hlediskem štěstí největšího počtu lidí, vůli většiny, ani dokonce blaho prostého lidu – ve skutečnosti právě naopak, neboť jsem přesvědčen, že nejsou schopni moudře zajistit ani své vlastní dobro, natož dosáhnout vyšších společenských cílů. Když se chopí kormidla a začnou řídit dění ve svém vlastním zájmu, jediné, co dokážou – a co ostatně vždycky dokázali –, je nakonec loď vyvést na mělčinu a být

nakonec donuceni předat velení zpět Jednomu nebo Několika. Demokracie, tedy vláda zřízená lidem jako celkem a ovládaná, přímo či nepřímo, většinou občanů – něco, o co se naši Otcové zakladatelé pečlivě postarali, abychom nedostali, co jsme pravděpodobně nikdy neměli a co rozhodně nemáme nyní – se ve světle historie ukazuje jako nejkřehčí, nejzkorumpovanější, nejkratší a nejméně plodná ze všech forem vlády. O prosté blaho mas je nejlépe postaráno, celkově a v mezích toho, co je proveditelné v jakémkoli systému, jako doprovodný jev úsilí o vybudování společnosti, která bude podporovat vznik a dominanci skutečně nadřazených mužů.

Připouštím, že vzhledem k omezenosti lidské moudrosti a dostupnosti lidských statků bude přinejmenším občas, a možná do jisté míry vždy, docházet ke střetu a neslučitelnosti mezi uspokojováním prostých potřeb a tužeb širokých mas obyčejných lidí na jedné straně a poskytováním výjimečných příležitostí nezbytných pro co nejúplnější rozvoj hrstky těch nejnadějnějších jedinců na straně druhé. Je mi například naprosto jasné, že jakákoli snaha poskytnout skutečně rovné příležitosti všem bude nevyhnutelně směřovat k tomu, že poskytované příležitosti budou takové povahy a na tak nízké úrovni, že budou v dosahu a v rámci ocenění těch nejobyčejnějších. To znamená, že snaha poskytnout rovné příležitosti všem znamená stále více a více odepření příležitostí pro těch pár nadprůměrných, odepření těch výjimečných, vzácných, nákladných a privilegovaných příležitostí, bez nichž se potenciálně největší intelektuálové a duchovní osobnosti nemohou plně rozvinout a přinést plody. Na druhou stranu je možné, že tyto vybrané a nákladné výsady by mohly být poskytnuty hrstce nadaných jedinců pouze za cenu určitého

omezení pohodlí nebo příležitostí pro většinu obyvatelstva. V případě, že dojde k takovému střetu či nesouladu mezi zájmy většiny a zájmy nadřazené menšiny, je mi naprosto jasné, že obětovány by měly být zájmy většiny. Vždyť i kdyby měla většina k dispozici všechny možnosti světa, nedosáhla by o mnoho dál, než kam se dostane s omezenými možnostmi; postrádá schopnost využít vzácné příležitosti, nemá v sobě potenciál dojít daleko. Není tedy žádná velká ztráta, pokud se zastaví kousek před tím nejvyšším, čeho jsou schopni. Na druhé straně na těch nejlepších deseti procentech závisí celý kulturní význam každého národa – a dokonce i jeho samotná existence. Navíc, kdekoli v národu panuje solidarita, jak je tomu v každém pravém národu, v každém velkém národu, masy nacházejí kompenzaci za své omezené podmínky v úspěších svých velkých mužů. Vzhledem k tomu, že vědí, že bez jejich práce a oddanosti by jejich velcí muži stěží mohli vykonat své dílo, cítí, a to oprávněně, že úspěchy jejich velkých mužů jsou z podstatné části i jejich vlastními úspěchy. Protože i oni „patří“, protože vědí, že jsou nepostradatelní, ba dokonce že jsou samotným základem celé společnosti, sdílejí také slávu.

Chci tím říci toto: Tam, kde dochází ke střetu zájmů, kde je třeba obětovat blaho jedné části společnosti ve prospěch jiné, měla by být vždy obětována ta menší hodnota ve prospěch té větší. A hodnota se neměří počtem.

Po tomto úvodu a nastínění souvislostí bych nyní rád předložil zásady, které, jak se mi zdá, musíme být připraveni přijmout a dodržovat, pokud opravdu chceme společnost, která bude podporovat vznik a dominanci skutečně nadřazeného člověka.

Na prvním místě uvádím rasovou homogenitu. Každá trvalá společnost s největším kulturním významem byla homogenní. Díky své izolaci na poloostrově, ostrově, v uzavřeném říčním údolí nebo díky vůli svých vládců se vyhnula smíšení své krve s krví cizinců. Navíc byla celá populace po staletí pod vlivem stejných hodnot. To byl vzorec, který se opakoval ve všech velkých kulturách minulosti. Výsledkem byl lid, který byl velmi jednotný, co se týče krve, tradic, hodnot a cílů.

Na tuto tezi nelze reagovat sebevědomou odpovědí, která je populární v jedné antropologické škole (a tam, jak se zdá, poněkud přehnaně sebevědomou), že „nic jako ‚čistá' rasa neexistuje". To je všeobecně uznávané. Pravděpodobně se u všech národů v té či oné době více či méně smísila jejich krev s krví cizinců. A občasné smíšení s národem, který se příliš neliší, může být dokonce žádoucí. Přesto se domnívám, že jak historie, tak genetika podporují mé tvrzení, že rasová homogenita je jedním z nejdůležitějších faktorů, které činí národ stabilním a kulturně významným. A homogenitu lze u jakéhokoli národa kdykoli dosáhnout třemi opatřeními: (1) segregací; (2) příbuzenskou plemenitbou (inbreedingem); a (3) podřízením se stejným hodnotám po dlouhou dobu. Netřeba dodávat, že konečná schopnost jakéhokoli daného rodu bude záviset především na potenciálu tohoto rodu, který byl takto šlechtěn. Ani inbreeding, ani žádný jiný režim nemůže vytvořit něco z ničeho.

Tento bod je příliš důležitý na to, abychom jej opomněli, aniž bychom uvedli, byť jen stručně, nějaké podpůrné důkazy. (V následujících kapitolách jej podrobně rozvedu.) Stačí chvilka zamyšlení, aby si člověk znovu silně uvědomil zvláštní

geografickou izolaci velkých kulturních center dávné minulosti – Egypt a Mezopotámie uzavřené pouštěmi a mořem; říše Inků chráněná hradbou hor; Řecko, Řím a Indie na poloostrovech; Kréta, Británie a Japonsko na ostrovech. Aby dosáhli izolace, kterou jim příroda odepřela, postavili Číňané kyklopskou zeď dlouhou tisíce mil, a vpád cizinců musel být podpořen silou přesahující jejich možnosti odporu, než kapitulovali; a i tehdy to bylo jen proto, aby na cizince a všechna jeho díla, včetně jeho železničních vlaků, pohlíželi s nejhlubším opovržením.

Tam, kde příroda k izolaci nepřispívala, a obvykle i tam, kde tomu tak bylo, se lidé jako dalšího prostředku k sebezáchově snažili udržovat oddělenost svým samotným postojem vůči všem cizincům. Starověcí Hebrejci nebyli zdaleka izolovaní, nacházeli se přímo na křižovatce národů, ale Starý zákon je plný důkazů o tom, jak zoufale se jejich náboženští vůdci od počátku až do konce snažili zabránit jejich smíšeným sňatkům nejen s opovrhovanými a nenáviděnými pohany, ale dokonce i s těmi, kteří měli semitskou krev velmi blízkou jejich vlastní. Nebylo to nutně proto, že by se považovali za kulturně nadřazené těm, od nichž se drželi stranou: v tomto ohledu se například Židé v době Davida stěží mohli považovat za nadřazené svým současným Egypťanům, kteří již postavili pyramidy, Théby a Karnak. Byl to prostě postoj hrdého národa, který si již byl hluboce vědom fyzických a duchovních pokladů ve svém genetickém materiálu, které nechtěl rozptýlit „tím nejmocnějším ničitelem instinktu, jakým je bezohledné míšení“. A Egypťané, Řekové a všichni ostatní velcí národy starověku bez výjimky zaujímali přesně stejný postoj. V té či oné formě řeči všichni označovali vše cizí za barbarské a odporné a drželi se od toho stranou jako od něčeho

podřadného a nečistého. V novější době vidíme, že stejný postoj zaujímají i Sasové. Angličané, tedy ten národ, jemuž vděčíme za naši kulturu nejvíce, by se na první pohled mohli jevit jako příklad, který je v rozporu s mým přesvědčením o hodnotě rasové segregace. To by však bylo zcela neopodstatněné. Ačkoli Angličané možná ani na vrcholu své historie nebyli ve svém pocitu nadřazenosti tak povýšení jako staří Řekové, Hebrejci nebo Egypťané, nejsou a nikdy nebyli tou smíšenou rasou, za kterou jsou někdy prohlášováni. Je pravda, že existovala dlouhá období neustále se opakujících invazí. Římané však po sobě nezanechali prakticky žádnou krev a Anglové, Sasové, Dánové, Vikingové a Normané představovali pouze různé větve jedné germánské rodiny: dalo by se téměř říci, že byli bratranci. Takže to, co ve skutečnosti máme, jak mě na to poprvé upozornil Anthony M. Ludovici, je jedno dlouhotrvající míšení mezi původním obyvatelstvem a germánskými dobyvateli; a i to se téměř úplně zastavilo s normanským dobytím v roce 1066. Od té doby, po téměř 900 let, docházelo k velmi malému přílivu nové krve. Místo toho následovalo mnoho století inbreedingu, který nejvíce přispívá ke stabilitě rodu a k rozkvětu jakéhokoli skrytého génia v něm.

Nezapomínám, že v posledních patnácti či dvaceti letech došlo k opravdu masivní invazi barevných obyvatel do Anglie, kterou by z dálky mohlo vypadat, že ji anglický lid přijímá s klidem, jenž popírá mou argumentaci. Je však třeba si všimnout několika věcí.

(1) Je dobře známo, i když ne všeobecně, že tuto invazi záměrně podporovaly finančně silné cizí síly mimo Velkou Británii.

(2) Snaha o vytvoření rasového problému v Anglii, kde předtím žádný neexistoval, se shodovala s očividně koordinovanou celosvětovou snahou o vyostření a využití rasových antagonismů tam, kde již existovaly, zejména ve Spojených státech rozhodnutím našeho Nejvyššího soudu z roku 1954 proti segregaci a v Jižní Africe hrozbou extrémních sankcí, pokud nezruší svou politiku apartheidu. Všude bylo až příliš zřejmým cílem roztrhat země na kusy jako přípravu na jejich svržení.

(3) S přílivem barevných hord do Británie šlo ruku v ruce uměle vyvolané zmatení a nejistota v mysli i instinktu britského národa, což nakonec vedlo ke ztrátě jejich impéria a k jejich úplnému úpadku jako velmoci. Stručně řečeno, pouze nemocná Anglie uvolnila svůj odstup vůči cizincům, Anglie poražená a otřesená ve své vnitřní jistotě o sobě samé. Je proto pravděpodobné, že celá budoucnost kdysi velkých, skutečně velkých Britů bude záviset na výsledku vzpoury, která se nyní šíří v britských srdcích a která chce Británii vrátit britskému lidu.

Výše jsem nastínil, jaký byl zjevně velmi podobný postoj k cizincům u velkých národů minulosti. Bez ohledu na to, jaké může být vysvětlení v okolnostech či motivech, fakta se zdají být nesporná: všichni chovali k výrazně odlišným a cizím lidem nelibost, nedůvěru a pohrdání – drželi je více či méně na distanc.

Ludovici, Reibmayr[161] a další, které bych mohl zmínit, však jdou daleko za pouhé uznání těchto skutečností. Dále tvrdí, (1) že žádný národ se nikdy nestal velkým národem a nevytvořil

[161] Insucht und Vermischung beim Menschen, Lipsko a Vídeň, 1897.

významnou a trvalou kulturu, pokud nejprve nepřijal a dlouhodobě neudržoval právě tento postoj odtažitosti, o kterém zde hovoříme; a (2) že jakmile se jeho exkluzivita uvolnila a začal se volně mísit s cizinci, upadl jako národ a jeho kultura chřadla. Zdá se mi, že pečlivý student historie může stěží popřít, že tyto dvě věci spolu souvisejí. A jsem pevně přesvědčen, že existují pádné důvody věřit, že spolu souvisejí ve vztahu příčiny a následku. Téma je rozsáhlé a má zásadní význam, a je třeba se mu podrobně věnovat. Takovéto úplné zpracování mu věnuji v pozdější kapitole této knihy. Zde se však musím držet svého bezprostředního záměru, kterým je představit určité základní principy, na nichž podle mého názoru musí každý velký národ zakládat svůj život. Prvním z nich, který jsem zmínil, je rasová homogenita, která je částečně výsledkem segregace a příbuzenské plemenitb y a částečně výsledkem kulturní jednoty, trvalého a neúprosného vtisknutí stejných hodnot v průběhu dlouhých století.

Z tohoto komplexního procesu nakonec vychází sociální solidarita. Tkanivo, které spojuje všechny lidi, je velmi pevné. V závislosti na míře svého chápání a síle svého charakteru sdílejí všichni stejnou etiku, stejné náboženství, vášnivě věří ve svou velikost jako národ a chápou, přijímají a hájí svou společenskou organizaci, své cíle, svou vládu a svůj způsob života jako ten nejžádanější na Zemi. Každý člověk, bez ohledu na své postavení ve společenském žebříčku, cítí, že někam patří. Kráčí s důstojností toho, kdo ví, že je důležitý pro celek, s nímž je neoddělitelně spjat a který mu poskytuje nejen jistotu, ale i celý smysl jeho existence. Pod všemi povrchními rozdíly a osobními střety existuje základní jednota, která v krizi sjednocuje člověka s člověkem, rodinu s rodinou, třídu s třídou

a všechny s celkem v oddanosti, která trvá až do smrti. Takový národ může být rozdrcen nadřazenou silou, ale nikdy se nerozpadne. Dobrým příkladem jsou Japonci. Dalším jsou Židé.

Kdykoli se nějaký národ rozhodne dosáhnout solidarity a zjistí, že se v jeho řadách nachází skupina cizinců, domnívám se, že s nimi musí naložit jedním ze dvou způsobů: buď je musí vyhnat, anebo je – bez ohledu na to, jaké kulturní vztahy s nimi mohou být povoleny – musí jakoby „uzavřít do kokonu“, to znamená zachovat je jako cizí těleso a oddělit je, přičemž sňatky mezi nimi musí být zakázány pod hrozbou nejtvrdších trestů.

Institucí, kterou považuji za základní pro každou dobře uspořádanou společnost, je rodina, domov. Mezi indoevropskými národy se to rozhodně osvědčilo. Pravděpodobně je to naše nejstarší instituce – starší než stát, starší dokonce než kmen, mnohem starší než jedinec. Ve starověku nebyl stát souhrnem jednotlivců, jako je tomu u nás dnes, ale rodin. A nemohu než věřit, že i když se rodina může z generace na generaci do jisté míry měnit ve své formě a uspořádání, musí přesto navždy zůstat základní a nezbytnou institucí každé zdravé společnosti. Při nesentimentálním pohledu je to naše reprodukční instituce. Jako taková snadno zajišťuje především to, že život národa pokračuje do budoucnosti. Ale při moudrém využití může také zajistit, že lid nejen přežije, ale také se vyvine. Je pravda, že výjimečná osobnost je bezprostředním prostředkem, kterým je život národa podporován a povznesen. Bez ní by život společnosti uvízl na mrtvém bodě.

Ale před a za jednotlivcem, v něm, pod ním i za ním stojí rodina. Nechápu, jak by se jednotlivec mohl stát základní

jednotkou. Společnost jednotlivců je atomistická společnost, hromada volně slepeného písku. Její soudržné síly jsou slabé. Pod silným tlakem se rozpadne na kusy. A pro mě ani ty velké jednotlivce, ty velké osobnosti, nelze chápat odděleně od rodiny. Nejsou to lidé, kteří žijí jako cíl sami pro sebe (snad s výjimkou těch nejgeniálnějších), nejsou to zázračné „výjimky“, jak se často zdají, nejsou jako některé komety, o nichž nevíme, odkud ani proč přilétají. Tyto velké osobnosti jsou v podstatě a ve skutečnosti rozkvětem života rodiny. Bez rodiny by snad nemohly vzniknout. Nejsou to jednotlivci v pravém slova smyslu: jsou to rodiny, které rozkvetly v jednom či druhém ze svých synů, plodné vrcholy rodokmenu. Po mnoho generací, možná dokonce po staletí, si rodina s vědomím své hodnoty (a může to být rodina na jakékoli úrovni společnosti) vážila svého semene, vylepšovala ho moudrými sňatky a tiše a pečlivě shromažďovala každý zisk – až nakonec nabobtnalá energie a schopnosti rodiny náhle prorazily svá pouta a vylily se do nadřazené osobnosti. Avšak i když se tento člověk vymaní z rodiny, vymaní se dokonce i ze zákonů společnosti a zdá se, že se řídí pouze zákonem své vlastní přirozenosti, přesto ten jeho vnitřní hlas a vlastní zákon, jimž se podřizuje jako příkazům svého soukromého, osobního Boha, není v konečném důsledku, při pohledu z určitého úhlu, ničím jiným než instinktem jeho rodiny, v něm očistěným, zoceleným, zaostřeným a silně nabitým životem. Ačkoli se nám tento velký inovátor a tvůrce jeví jako někdo, kdo před námi stojí tak nadřazeně a soběstačně, přesto v něm, pod ním a za ním, a to tím nejrealističtějším způsobem (opakuji to), stojí rodina. Kontinuita rodinného života je lůnem, v němž se skrze nesčetné generace může formovat génius. Je to moudře obdělávaná půda, z níž vyrostl jako její nejkrásnější a konečný plod. Ve své nejlepší podobě je

světlem a slávou, spasitelem a tvůrcem celého národa. Přesto je to rodina, která ho stvořila a která časem stvoří další, jako je on. Rodina zůstává základem. Rodina není jen půdou, na které spočívá život národa, ale také klíčovým kamenem celé sociální struktury, která je na ní postavena.

Avšak ta instituce, která je tak nesmírně důležitá, není taková rodina, jakou dnes všude kolem sebe vidíme jako umírající pozůstatek. Rodina, má-li být skutečnou rodinou, musí být zakořeněna v zemi. Musí existovat místo, z něhož vychází, kde se cítí skutečně zakotvena, kam se její členové vrací při výročích a svátcích, aby obnovili a prohloubili svůj pocit rodinné sounáležitosti, rodinné hrdosti a společné oddanosti jeden druhému i rodinnému jménu. Prostě nevěřím, že by jakýkoli národ mohl dlouho udržet svou vitalitu, jakmile ztratí své kořeny v zemi.

Musí existovat rodové sídlo. A rodové sídlo je víc než pouhý dům na venkově. Musí to být přinejmenším dům, který člověk bezpečně vlastní, a v souvislosti s nímž vlastní také dílnu nebo dostatek půdy, aby se z něj a jeho majetku stala významná výrobní jednotka. Rodinné sídlo musí poskytovat prostředky, díky nimž si člověk a ti, kteří po něm následují, generace za generací, mohou bez obav a spěchu zajistit obživu, především tím, že si sami vyrábějí a produkují věci, které potřebují. Často existovaly zákony – velmi moudré – díky nimž bylo téměř nemožné, aby se rodové majetky dostaly do cizích rukou.[162]

[162] Dr. G. T. Wrench ve své knize The Restoration of the Peasantries (C. W. Daniel, Londýn, 1939) o jávských rolnících napsal následující: „Když v druhé polovině století [19. století] [nizozemská] vláda sama přestala obchodovat, objektivně si uvědomila hodnotu rolnictva a zajistila jávský vesnický systém a jeho způsoby obdělávání půdy tím, že absolutně zakázala prodej a nákup půdy. „Pan Boys, úředník bengálské státní správy, navštívil Jávu v roce 1892... a sepsal následující

Rodinné hospodářství se tak stalo pevností lidského života. Zde mohl člověk odolávat tlakům okolního světa. Zde měl prostor objevit své vlastní sklony a následovat je, vyzkoušet si své vlastní nápady a sklízet plody jejich uskutečňování. Zde měl prostor stát se osobností – ne nutně velkou osobností, ale osobností s vlastním charakterem, směřováním a silou. Ačkoli jiný člověk mohl být větší než on, dokonce mnohem větší (neboť tak to mezi lidmi bývá), přesto mu jeho usedlost dávala svobodu, možná ne svobodu volit (což je obecně jen zřídka se vyskytující a triviální, a obvykle dokonce zcela prázdný projev svobody), ale svobodu být něčím sám v sobě a sám sebou, být člověkem, být po celý rok tím, čím skutečně byl. Starý anglický yeoman, jehož život byl takto do jisté míry zakořeněn v zemi, byl známý kdekoli se objevil, a daleko za hranicemi toho, kam se vydal, pro sílu svého charakteru.

Většina obyvatel takto uspořádané společnosti žije na venkově, v otevřené krajině, ve vesnicích a městech. Také jejich hospodářský a politický život je decentralizovaný. O všem, s výjimkou záležitostí nejobecnějšího významu, se rozhoduje na místní úrovni, a to lidmi, jejichž zájmy jsou s daným rozhodnutím bezprostředně spojeny a kteří znají situaci z první

---

cennou poznámku: „... Pod svou současnou vládou by Javánci podle našich anglických představ měli být tím nejubožejším lidem. Že tomu tak není, ale že naopak jsou nejbohatšími mezi orientálními rolníky, je způsobeno hlavně jednou příčinou – neschopností Javánce získat jediný florin na zástavu svých polí a ochranou, kterou tím získává před lichvářem a sám před sebou... nic by ho nakonec nezachránilo před lichvářem a následným vyhnáním z jeho polí a domova, kdyby byl schopen zastavit jedno nebo druhé jako záruku za půjčku.“‘ „... Pokud existuje dluh zajištěný pozemkem, neexistuje rolnická svoboda a skutečnou vládou není vláda, nýbrž podřízená vláda lichvářů. Legalizací lichvářů udržuje vláda, bez ohledu na své veřejné prohlášení a zásady, bez dalšího úsilí rolnictvo v otroctví.“ Str. 59–60: Srov. s. 21.

ruky. Jen tak lze utvářet politiku, která skutečně slouží blahu lidí. Jen tak, když jsou správní jednotky malé, je možné udržet u menších jednotlivců zdravý pocit jejich hodnoty a důležitosti, zabránit tomu, aby byli pod tíhou pouhé masy čísel a velikosti rozdrceni pocitem bezvýznamnosti a bezmocnosti.

Ale v tuto chvíli jsem si jist, že mnozí z mých čtenářů, možná většina z nich, se mi smějí. Už dávno jsem si byl plně vědom, že někteří z vás s tím již začali. „Jaký nesmysl!“ neříkali jste si snad? „Jaký anachronismus! Co jiného je to než touha poraženého snílka uniknout realitě tím, že otočí ručičky hodin zpět?“ Nebo, jak se zeptal jeden komunistický intelektuál po přečtení prvního návrhu tohoto článku před dvaceti pěti lety: „Co to má společného s moderní Amerikou?“

Možná však nejsem takovým hlupákem, jak se na první pohled zdá. V každém případě si sám plně uvědomuji, že náš tolik vychvalovaný moderní industrialismus již prakticky zničil ekonomické základy domova. Odřízl mu kořeny. Důvod k existenci domovů již téměř neexistuje. Lidé by stejně dobře mohli žít v bytech a apartmánech, a stále častěji tak také činí. Úpadek rodinné solidarity byl urychlen rozvojem pojišťoven, které do značné míry zaujaly její místo. V těžkých časech se lidé dříve obraceli o pomoc na ostatní členy své rodiny; nyní se obracejí na své pojistky nebo na banku. Náš rodinný život se z velké části rozpadl a zanechal po sobě spoustu velmi volně propojených jednotlivců, z nichž každý se více či méně stará sám o sebe. Stali jsme se populací bez kořenů, národem na kolech a stále více připomínáme hordy putujících nomádů. Většina adres platí jen na pár let. To znamená, že skutečný život již dávno opustil instituci rodiny. Pokud budeme pokračovat směrem, kterým se nyní řítíme, stane se rodina pouhou milou

vzpomínkou, prázdným jménem, mrtvou skořápkou. Ano, jsem dostatečně realista, abych si to vše uvědomil. Vlastně si uvědomuji ještě víc. Uvědomuji si, že budeme pokračovat v našem současném zběsilém úprku. Ať už to chceme, nebo ne, čas se nevrátí zpět. Naopak, budeme pokračovat po naší současné cestě – až do jejího konce.

„No a co na tom je!“ zvoláte možná, „Co je špatného na naší cestě? Rodina patří k úzkoprsosti minulosti, a my se svým industrialismem a všemi ostatními pokroky, které přinesla moderní doba, směřujeme k širokým pláním internacionalismu a všeobecného bratrství.“ Nesmysl. Nesmysl, slepota a zrada. Řeknu vám, „co na tom je“. Žádná instituce nemůže dlouho obstát, pokud není starší než nová, pokud nesahá hluboko do minulosti svého lidu. Vše, čeho náš vychvalovaný modernismus dosáhl, je vybudování světa, ve kterém je stále zřetelnější, že nemůžeme žít. Ve stále rostoucím měřítku měníme naši společnost v lidský mravenčí kopec a naše lidi v beztvářné a téměř bezejmenné nicoty, podobné zrnkům písku. A ti, v nichž nebyla životní síla zkrocena a poražena, nenávidí bezvýznamnost své existence – její nudu, prázdnotu, ponížení. Společnost však byla stvořena pro člověka, a ne člověk pro společnost. Jakékoli společenské uspořádání, které porušuje nejhlubší podstatu lidského života, je odsouzeno k zániku. Znamení je patrné na první pohled a i ten, kdo utíká – pokud umí číst – to dokáže rozpoznat.[163]

[163] V následující kapitole s názvem „Člověk a Stroj“ předložím poměrně obsáhlou kritiku celého našeho technologického a průmyslového systému a jeho zhoubných dopadů na lidský život. Ale v předstihu a jako varování pro všechny, kteří by mohli považovat mé myšlenky za absurdní, bych rád upozornil na některé postřehy a úsudky, které mé názory plně potvrzují, a které pocházejí od jednoho z nejvýznamnějších vědců tohoto století, Dr. Alexise Carrela, nositele Nobelovy

Ale nemyslete si, že jsem se stal pesimistou. Moje víra v člověka je stejně hluboká jako vždy, ba dokonce ještě hlubší, protože je nyní pevněji zakotvena. Ale na své farmě vysoko v pohoří Catskill mám jakési orlí hnízdo, z jehož výšky a vzdálenosti mohu sledovat velké pohyby lidí v údolí pod sebou a vnímat, kam směřují – a možná dokonce proniknout trochu pod povrch života k některým jeho vnitřním tajemstvím. Vím, že jsou věci, které nikdo nedokáže – nikdo – ani moderní zázračný vědec. Pokud odříznete kořeny rostliny, nemůžete ji

---

ceny z roku 1912 a „biologa světového renomé“. Ve své knize Man The Unknown (Harper, 1935), která se dočkala nejméně 22 vydání, učinil taková varovná prohlášení, jako jsou následující: „Rozvoj lidské osobnosti je konečným cílem civilizace.“ S. 319. „Obrovský pokrok, kterého dosáhly vědy o neživé hmotě oproti vědám o živých bytostech, je jednou z největších katastrof, jaké kdy lidstvo postihly.“ S. 28. „Dnes je postavení proletáře stejně nízké jako postavení feudálního nevolníka... Lidé v kancelářích ztrácejí svou identitu stejně jako dělníci v továrnách. Ve skutečnosti se z nich stávají proletáři. Zdá se, že moderní obchodní organizace a hromadná výroba jsou neslučitelné s plným rozvojem lidské osobnosti. Pokud tomu tak je, pak průmyslová civilizace... musí zmizet.“ S. 316. „Nyní musíme v plnosti jeho osobnosti znovu vybudovat člověka, kterého moderní život oslabil a standardizoval. […] Abychom mohli osobnost znovu vybudovat, musíme prolomit rámec školy, továrny a kanceláře a odmítnout samotné principy technologické civilizace.“ S. 314 a násl. A když se pustil do psaní předmluvy k pozdějšímu vydání této knihy, zdůraznil „nutnost nejen mentálních, politických a sociálních změn, ale i svržení průmyslové civilizace a nástupu jiné koncepce lidského pokroku.“ S. XV. Tím byl vyjádřen závěr o budoucnosti našeho industrialismu, k němuž jsem dospěl již dříve, než jsem v roce 1945 citoval tyto pasáže od Alexise Carrela. Nedávno jej potvrdil „tým britských vědců a filozofů, kteří se profesionálně zabývají studiem globálních environmentálních problémů“. V „Plánu pro přežití“ (Blueprint for Survival), publikovaném v časopise The Ecologist (sv. 2, č. 1, leden 1972, odstavec 110), uvedli: „Hlavní vadou průmyslového způsobu života s jeho étosem expanze je to, že není udržitelný. Jeho zánik během života někoho, kdo se narodil dnes, je nevyhnutelný... Můžeme si být jisti... že dříve či později skončí.“ (Přetištěno a distribuováno organizací Planned Parenthood na konci roku 1973.) To znamená, že se potvrzuje Spenglerova předpověď o našem vychvalovaném industrialismu. Přijde den, a možná už není daleko, kdy bude ležet na smetišti a bude mrtvý jako ruiny Babylonu.

udržet naživu. A my jsme odřízli své kořeny. Byli jsme tak hloupí a tak nevěrní svým nejhlubším instinktům, že jsme dovolili bujnému růstu cizí instituce, aby udusila samotný život rodiny. Tím jsme připravili den, kdy bude celá naše civilizace – zaorána.

Celkově jsem říkal, že zdravá společnost implicitně uznává, že lidé si jsou velmi nerovní. Rodí se takoví a takoví i zůstávají. Za prvé, pohlaví jsou velmi nerovná, nebo přesněji řečeno, velmi odlišná. Bereme-li je jako celek, mohou mít pro společnost stejnou hodnotu, ale ve svých funkcích jsou protiklady. Hlavní hodnotou ženy (neříkám, že jedinou, ačkoli sama o sobě má nezměrný význam) je rodit a vychovávat děti a vytvářet domov. Úlohou muže je zajišťovat obživu, bojovat a bránit, vytvářet hodnoty, určovat cíle a vymýšlet prostředky k jejich dosažení. Na tomto úkolu by se ženy měly podílet jen velmi málo. A způsobilost mužů k tomu je velmi nerovnoměrná. Na všech úrovních společenského života by řízení záležitostí mělo být ponecháno na několika málo nadřazených jedincích. Pro utváření směřování společnosti jako celku nemá velká většina žádnou vrozenou ani získanou schopnost. Nejšťastnější budou, když se nenechají oklamat představami o rovnosti a zaujmou své místo jako pevné nohy organismu.

Opět mě studium historie i genetiky přesvědčilo, že schopnosti jsou vrozené, nikoli získané. Je sice možné, že kvůli nesprávné výživě nebo nedostatku příležitostí zůstávají skryté, ale vzdělání může nanejvýš probudit to, co bylo vrozené. Z toho tedy vyplývá, že vzdělávací příležitosti by se neměly plýtvat na ty, kteří nemají schopnosti z nich těžit.

Z toho také vyplývá, že velkou většinu populace nelze „pozvednout“ ani těmi nejusilovnějšími a nejlépe míněnými

snahami. S výjimkou přísné pozornosti věnované výchově, a to pouze kroky téměř nepostřehnutelnými v jedné generaci, nelze je vůbec zlepšit. Celkově zůstanou, jak tomu vždy bylo, necitliví vůči jakékoli skutečné kultuře. Plně si zaslouží pocit své důležitosti jako nepostradatelného základu každé společnosti a měli by být dobře odměněni úplnou jistotou a prostředky k užívání svých prostých radostí, avšak je třeba vždy mít na paměti, že jsou ze své podstaty neschopni spolehlivě zajistit ani své vlastní blaho a měli by se podílet na řízení společnosti pouze v tom, co se týká bezprostředních a praktických záležitostí a jejich osobních zájmů.

Opět jsem pevně přesvědčen, že žádný národ nemůže dosáhnout ani udržet vrcholy velikosti, pokud se nepodřídí eugenické disciplíně, ať už se tak nazývá či nikoli. To musí probíhat ve dvou směrech – jeden pozitivní, směřující ke zlepšení a rozmnožování nejlepšího šlechtitelského materiálu; druhý negativní, směřující ke snížení podílu podřadného materiálu a k úplnému odstranění toho nejhoršího.

První směr je především problémem lidského páření. Věřím, že vás nebude rušit mé použití slov „páření“ a „šlechtění“ v souvislosti s manželstvím. Čtenář může být ujištěn, že nemám v úmyslu navrhovat, aby se sexuální vztahy mezi muži a ženami přibližovaly „křížení“, o kterém čteme v souvislosti se šlechtěním zvířat. Nyní stejně jako kdykoli předtím věřím, že manželství může naplnit svůj nejvyšší potenciál pouze tehdy, když do něj muži a ženy vstupují v nejtěsnější jednotě a s nejhlubší vzájemnou láskou a úctou.

Nicméně faktem zůstává, že manželství je naší lidskou institucí určenou k rozmnožování. Jeho primárním cílem není učinit dva milence šťastnými, ale zplodit nadprůměrné děti,

děti, které pokud možno budou představovat pokrok oproti svým rodičům. Navíc dnes s naprostou jistotou víme, že pokud jsou lidské rysy, vlastnosti a schopnosti vůbec přenositelné z rodičů na potomky (a většina z nich skutečně je), jsou předávány přesně stejným dědičným mechanismem, který řídí dědičnost u zvířat.

Navíc, ačkoli se domnívám, že vzájemné štěstí manžela a manželky má velký význam – už jen proto, co to může znamenat pro rozvoj mladého života po jeho narození –, pevně věřím, že citová a sentimentální stránka manželství musí být podřízena požadavkům na vytvoření nadprůměrné příští generace. Manželství by se měla uzavírat s ohledem na budoucí potomky. Tím, opakuji, nemyslím, že by měla být uzavírána chladnokrevně, po pouhém racionálním a vědeckém průzkumu dostupných uchazečů o sňatek. Mám však na mysli, že lidé by měli k manželství přistupovat s emocemi pod kontrolou, s porozuměním a uznáním svého vlastního typu a s jasnými představami o tom, co by u partnera vhodného pro ně představovalo žádoucí a nežádoucí vlastnosti. Tyto představy by pak tvořily jakýsi rámec, v jehož mezích by od sebe vyžadovali, aby omezili svůj výběr. To neznamená, že by se snažili přinutit se milovat někoho, kdo by pouze splňoval, jakoby, jejich seznam požadavků, ale předpokládá to, že by měli své city pod kontrolou a odmítli by se oženit s kýmkoli, kdo by nesplňoval jejich seznam požadavků, kdo by vykazoval jasné známky nežádoucích vlastností, pokud jde o manželství s nimi. Je však téměř jisté, že se člověk přirozeně a skutečně zamiluje do jedné z těch několika osob, které splňují jeho dlouho chovanou představu o ideálním partnerovi. Chci tím především říci – kromě toho, že trvám na tom, že hlavním účelem

manželství je zplodit nadprůměrné potomky –, že je naprosto nezbytné mít přesné a rozumné představy, na jejichž základě lze spojit muže a ženy, jejichž manželství bude tomuto cíli napomáhat. Co pro vás, pro mě, pro jakéhokoli jiného konkrétního muže nebo ženu představuje žádoucí nebo nežádoucí vlastnost u partnera?

Jedná se o záležitost, jejíž dodržováním lze postupně vybudovat nejen rodinu, ale i celý národ; nebo jejíž zanedbáváním a omyly lze obojí pomalu a možná nenapravitelně zničit. Přesto je to záležitost, kterou náš svět již dlouho s klidem ponechává téměř výhradně náhodě a o které je velká většina lidí zcela nevědomá. Většinou buď nemáme žádné představy, nebo jsou naše představy mylné a škodlivé. V této zemi, kde jsou všichni prohlášeni za rovné, se obecně předpokládá, že si kdokoli může vzít kohokoli. A není daleko od pravdy, že farmář ví více o znacích žádoucího plemene u krávy než o znacích žádoucího partnera pro svého syna nebo dceru, a že obecně věnuje páření prvních mnohem větší pozornost než sňatku druhých. A zbytek populace je stejně neznalý jako on.

Vždy tomu však tak nebylo. Nejen jeden ze starověkých národů, zejména Hindové (jedna z větví našeho nejstaršího rodu), zaznamenali dokonce ve svých posvátných písmech popisy těch, kteří byli obecně upřednostňováni jako partneři, a těch, kterým se mělo vyhýbat, a také jaké vnější, fyzické a viditelné znaky byly považovány za žádoucí a nežádoucí. Židé, ten velmi moudrý národ s téměř nadpřirozeným instinktem pro život a pro to, co zajistí nejen jeho přežití, ale i nadvládu, zapsali podobná pravidla do více než jedné ze svých posvátných knih. Navíc se zdá, že každý zdravý národ vykazuje při výběru

partnera instinkt vybírat si svůj vlastní druh, své podobné. A mezi významnými rodinami ve všech společnostech platilo přísné pravidlo, že jejich synové a dcery by se měli ženit a vdávat do rodin, které mají alespoň stejný status jako jejich vlastní. „Vzít si někoho z nižší společenské vrstvy“ bylo hanbou, ostudou a urážkou, kterou pociťovala celá rodina. To vše přispělo hrubým a přímočarým, ale jistým a nesmírným způsobem alespoň k udržení šlechtitelského materiálu daného národa. Avšak až Anthony M. Ludovici, pokud je mi známo, poprvé v dějinách lidstva uplatnil na tuto otázku veškeré dostupné historické a vědecké poznatky. Jeho kniha The Choice of a Mate, vydaná v rámci série The International Library of Sexology and Psychology (John Lane, Londýn, 1935, 510 stran), je kompendiem a úvodem do veškeré zaznamenané moudrosti lidstva, která se týká problému manželství, považovaného za instituci lidského šlechtění. Ve svém oboru je jedinečná. Vzhledem k předsudkům naší doby není překvapivé, že je již dlouho nedostupná, ale jsem přesvědčen, že zůstane památníkem vize, učenosti a odvahy svého autora a že jasně ukazuje cestu, kterou musí každý národ kráčet, chce-li nejen žít, ale žít dlouho a pozvednout svůj život do výšin.

Eugenika však, jak jsem řekl na začátku, vyžaduje, abychom přijali opatření nejen ke zlepšení nejlepšího šlechtitelského materiálu, ale také ke zvýšení porodnosti z něj. Je třeba vymyslet prostředky, díky nimž se nejlepší lidé budou nejen cítit svobodní mít, ale skutečně budou mít největší průměrný počet dětí na rodinu v celé společnosti.

Na druhou stranu, pokud jde o negativní eugeniku, je třeba vypracovat opatření – která do jisté míry již byla vypracována a dříve či později budou muset být důsledně uplatňována –, díky

nimž bude porodnost u skupin s vážnými dědičnými vadami udržována pod počtem dětí nezbytným k zachování dané skupiny, aby postupně vymřela. Například profesor Elmer Pendell z Jacksonville State College navrhl „eugenický zákon o manželství“, jehož cílem je drasticky snížit počet nezpůsobilých jedinců během jedné generace.[164] Ti, kdo si nedokážou vydělat na živobytí, lidé s velmi nízkým IQ nebo s méně než čtyřletým vzděláním a ti, kteří trpí vadou, nemocí či závislostí, jež by v případě plození potomků mohly vést k narození potomků nízké kvality, by směli uzavřít sňatek pouze tehdy, pokud by se nejprve podrobili sterilizaci. A na poněkud vyšších úrovních by bylo povoleno mít potomky pouze do stanoveného limitu, přičemž překročení tohoto limitu by bylo trestáno sterilizací. (Více o tom řeknu ve druhé kapitole o eugenice.) Na nejnižších úrovních, bez ohledu na manželství, je třeba přistoupit – samozřejmě s náležitou opatrností a s odpovídajícími zárukami – nejen ke sterilizaci, ale i k eutanazii. Některá taková opatření jsou nutností na život a na smrt. Pokud lid postrádá sílu zbavit se svých odpadních produktů, je odsouzen k nevyhnutelnému úpadku. Z dlouhodobého hlediska nezáleží tolik na tom, jak se jich zbaví, ale na tom, že se jich zbaví. Musí to nějak dokázat – nebo zemřít.

Než tuto záležitost uzavřu, rád bych stručně reagoval na kritiku eugeniky, kterou mi před lety zaslal jeden z mých čtenářů. Poté, co vyjádřil, jak se mu líbila moje definice toho, co tvoří nadřazenost mezi lidmi, v níž jsem charakteru přisoudil dokonce vyšší místo než inteligenci, pokračoval, jako by

[164] Viz Elmer Pendell – The Next Civilization, Royal Publishing Co., Dallas, Texas, 1960, str. 84–93. Knihu lze zakoupit u nakladatelství Noontide Press, Box 1248, Torrance, Kalifornie 90505.

inteligence byla z mé definice zcela vynechána, a řekl mi, že pokud jde o eugeniku, musím se omezit na prostředky k šlechtění lidí s charakterem, pro které, jak prohlásil, neexistují žádné známé testy. K tomu a ke všem, kteří zaujímají podobný postoj, bych chtěl říci, v očekávání podpůrných důkazů, které snad budu schopen předložit později, že existuje korelace nejen mezi charakterem a inteligencí, ale dokonce i mezi charakterem na jedné straně a zdravím a krásou na straně druhé, pro které všechny existují testy.[165]

Nyní se zaměřím na poslední z principů, které považuji za zásadní pro moudré uspořádání jakékoli společnosti, a to na pyramidovou strukturu a „axiokratickou“ organizaci.

Všechny společnosti, které se osvědčily jako stabilní, měly ve své struktuře podobu organismu. Dochází v nich k funkční diferenciaci. Stejně jako má zvíře oči, aby vidělo a rozlišovalo přátele, nepřátele a potravu; mozek, aby určilo vhodný postup vůči každému z nich; špičáky a drápy k útoku a obraně; trávicí systém k získávání živin, oběhový systém k jejich transportu tam, kde jsou potřeba, a vylučovací systém k odstraňování odpadních látek; a konečně nohy, které nesou celou váhu těla, kamkoli mozek nebo instinkt určí, tak i ve zdravé lidské společnosti existuje hrubé rozdělení obyvatelstva podle schopností a funkcí. Někteří pěstují nebo vyrábějí, někteří distribuují, někteří bojují a vládnou, zatímco relativně malá menšina, stojící nad všemi ostatními, inspiruje, vede a řídí. Předpokládá se (a jak nyní zjišťujeme, na dobrých genetických základech, kde je populace rasově homogenní – což u nás není),

[165] Celý problém, k jehož řešení byla eugenika určena, a samotnou eugeniku jako vhodný a přiměřený prostředek k jeho řešení, podrobně rozebírám v následujících kapitolách.

že zpravidla syn zdědí schopnosti, které ho předurčují k tomu, aby převzal roli svého otce, ale jsou zavedena opatření, díky nimž je jedinec s dlouhodobě prokázanou nadřazeností povýšen nad dosavadní postavení své rodiny.

To vše má samozřejmě zásadní význam, avšak jelikož se k tomuto tématu mohu nejvhodněji vyjádřit v následující kapitole, která bude věnována aristokracii, nebudu zde předbíhat tomu, co tam musím říci, a spokojím se s několika obecnými postřehy.

Aby se žádný z mých čtenářů necítil nesvůj při myšlenkách, které ho napadají, když se zmiňuji o „axiokratické“ společnosti s jejími společenskými rozdíly založenými na rozdílné společenské hodnotě lidí, rád bych ho rychle ujistil, že to vůbec nepředznamenává ani nevyžaduje centralizovaný stát. To by mělo být zřejmé ze všeho, co jsem řekl o rodině a domově jako základní jednotce společnosti. Ve zdravé společnosti je skutečné řízení záležitostí z velké části v rukou nejvýznamnějších mužů v každé lokalitě. Centralizovaný stát je smrtí národa. Ale ve skutečnosti teprve po zdokonalení současných komunikačních a dopravních prostředků se stala možná plná centralizace státní kontroly. Pouze moderní člověk se kdy ocitl v sevření státu jako chobotnice.

Plná nezbytnost axiokratické, pyramidové organizace společnosti, v jejímž vrcholu stojí skutečná aristokracie lidí hluboce a nesporně nadřazených, se stává zřejmou teprve tehdy, když si uvědomíme, že veškerý význam lidské existence má svůj původ v myslích a duších velkých osobností – velkých vizionářů, umělců, filozofů, básníků, skladatelů, vědců, vládců, vynálezců. Jen oni tvoří kulturu.

Navíc všechny vnější změny ve společnosti v konečném důsledku závisí na neviditelných, nehmotných změnách v myšlenkách a hodnotách lidí. Nejcennější službu neprokazuje ten, kdo mění podobu společnosti, ale ten, kdo nejvíce podněcuje lidi k přemýšlení a k touhám, kdo proniká nejhlouběji pod povrch života a nejdále do budoucnosti. Prorok, filozof a umělec mají v dlouhodobém horizontu hlubší vliv než státník a reformátor.

Někteří z mých čtenářů si možná všimli – a litovali – že jsem se vůbec nezmínil o náboženství jako o podstatné součásti základů každé řádně uspořádané společnosti. Toto opomenutí je však pouze zdánlivé. Věřím, že každá kultura je založena především na náboženství. Je to to, co v konečném důsledku formuje každý národ, dává mu cíle a pravidla pro jejich dosažení. Je pravda, že náboženství může být eugenické nebo dysgenické: může vštěpovat hodnoty, které vedou k lepšímu životu, nebo může život otrávit a stáhnout ho dolů, k nemoci, podlosti a smrti. Ale ve všem, co jsem v této kapitole nastínil o sociální formě, věřím, že máme, jakoby, tělo, které si každé hluboce zdravé náboženství musí samo utvářet. Pouze v tom, co je v konečném důsledku náboženstvím, by taková společnost mohla najít svůj původ, a pouze náboženství by ji mohlo udržet při životě, ve zdraví a v růstu.

Právě proto platí, že má-li jakákoli společnost obstát a rozvíjet se tváří v tvář svému okolí a nepřátelům a dosáhnout vrcholů kulturní velikosti, musí mít u kormidla ty ze svých řad, kteří se vyznačují nejhlubší moudrostí a nejvznešenějším charakterem, muže s hlubokou náboženskou zkušeností. Stojí stranou, osvobozeni od úzkých starostí, obav a drobných povinností, které zatěžují a trápí ostatní, a s nezištnými a

vznešenými pohnutkami, jako by z velitelské věže, sledují obzor, studují hvězdy a určují kurz lodi. Osud všech na palubě spočívá na jejich moudrosti, lásce a síle.

1945,1970.

POZNÁMKA

Vzhledem k současné bouřlivé diskusi o „populační explozi“ tento apel na vysokou porodnost u nejschopnější části obyvatelstva nepochybně u mnoha mých čtenářů vyvolá údiv. Musím však na tomto názoru trvat – a to z následujících důvodů:

1. Míra reprodukce u těch skupin, které se v minulosti osvědčily jako nadprůměrně schopné, musí být udržována na vysoké úrovni ve srovnání se zbytkem populace, má-li se zabránit tomu, aby jedinci s nadprůměrnými schopnostmi – kteří jako jediní jsou schopni vytvářet, řídit a udržovat jakoukoli významnou společnost – byli pohltěni a postupně vyhlazeni pouhou početní převahou mas. Domnívám se, že se jedná o skutečnost, která byla dostatečně prokázána pečlivým pozorováním a důkladným zkoumáním historických záznamů, ačkoli se k tomuto tématu ještě vrátím v kapitolách věnovaných eugenice. Je proto znepokojivé zjištění, že celkové dopady hnutí za kontrolu porodnosti se dosud, bez ohledu na to, jaké byly jeho záměry, ukázaly jako dysgenické. Jakékoli nestranné zkoumání faktů musí jasně ukázat, že tomu tak je. Jedinou částí jakékoli populace, která byla přivedena k všeobecnému používání antikoncepce jako prostředku k omezení rodiny, byly převážně právě ty skupiny s největší prokázanou schopností, od nichž je nejvíce zapotřebí mnoho dětí; zatímco skupiny méně a nejméně obdařené, jejichž reprodukci je nejnaléhavěji třeba

omezit, se všeobecně, ve Spojených státech stejně jistě jako v Indii nebo Číně, vyznačují důsledným odmítáním kontroly porodnosti a v důsledku toho pokračujícím rozmnožováním početných rodin. Jak si tedy musí uvědomit každý, kdo je schopen si tuto situaci představit, skutečným výsledkem hnutí za kontrolu porodnosti bylo zhoršení celonárodní nerovnováhy schopností. To znamená, že podíl jedinců s nadprůměrnými až mimořádnými schopnostmi se ve skutečnosti snížil v poměru k obrovskému počtu těch, kteří se pohybují od průměrných a podprůměrných přes mentálně retardované a slabomyslné až po idioty, včetně značné části kriminální živlů. Navíc se nesmí nikdy zapomínat, že potomci s nadprůměrnými schopnostmi se vůbec nerodí slabomyslným a rodí se jen tu a tam, v nízkém poměru na tisíc, v průměrných vrstvách populace, zatímco taková nadprůměrnost se rodí v nejvyšší míře, v nejvyšším počtu na tisíc sňatků, v rodinách, které již prokázaly svou vlastní nadprůměrnost. Z toho nevyhnutelně vyplývá, že pokud, jak se zdá zcela jisté, je každý národ vždy a navždy závislý, dokonce i na svém samotném přežití, na kvalitě svých nejlepších deseti procent, pak je otázkou života a smrti – ne méně – aby byla vždy udržována vysoká reprodukce těchto nejlepších deseti procent. A ti, kdo volají po jakémkoli jejím omezení, bez ohledu na to, jak impozantní a přesvědčivé jsou jejich proklamované cíle, a ať si to uvědomují či nikoli, se projevují jako nepřátelé a zrádci svého vlastního druhu.

V době, jako je tato (1969–1970), kdy zdravý rozum a logika byly u většiny lidí takřka vymazány údajně „autoritativními“ tvrzeními egalitářské propagandy, která ji den a noc vtlouká do hlav veřejnosti téměř všemi dostupnými prostředky, je třeba počítat s tím, že se najde spousta lidí, kteří

podrážděně namítnou, že „celá ta záležitost s nadprůměrným nadáním“ je jen snůška nesmyslů. Obecně se tvrdí, a zdá se, že tomu i mnozí věří, že zlepšení životního prostředí a rozšíření příležitostí spolehlivě přinesou všechny nadprůměrné osobnosti, které jakákoli společnost kdy bude potřebovat. No, toto je diskuse, kterou sleduji již čtyřicet let; a na začátku, ať je to známo, jsem měl sklon k rovnostářské straně. Ale postavil jsem se tváří v tvář důkazům, pro i proti, a netrvalo mi mnoho let, než jsem objevil nejen to, kde leží pravda, ale také to, co se děje pod povrchem, aby pravda zůstala skrytá! Na jiném místě budu mít příležitost se o tom všem rozepsat. Prozatím stačí kategoricky konstatovat, že podle mého dlouhého a pečlivě zváženého úsudku je zjevnou pravdou, že lidé se rodí nerovní a že žádná manipulace, změna prostředí ani zvýšení příležitostí je nikdy a nikde nedokázaly vyrovnat. Zjistil jsem, že ti, kdo s tímto názorem nesouhlasí, ignorují důkazy, pokud jsou proti nim, vyhýbají se jim, popírají je, ba dokonce je falšují; avšak skutečné a pádné důkazy z jejich vlastních řad, že lidé jsou si rovni nebo že je možné je k rovnosti dovést – důkazy, které obstojí a vydrží i při důkladném zkoumání –, ty nikdy nepředloží. Nečiní tak, protože nemohou. Prostě neexistují. To je mé současné přesvědčení. Ať ti, kterým se to nelíbí, prozkoumají fakta sami a uvidí, zda jejich vlastní zjištění připouštějí nějaký jiný závěr. A jako závěrečnou výzvu mi dovolte dodat toto: Dosud jsem nepoznal ani jednoho „liberálního“ intelektuála – ani jednoho –, který by měl odvahu a poctivost vystavit svá drahocenná dogmata rovnosti riziku takového zkoumání.

V dalších kapitolách se pokusím tuto záležitost uzavřít.

2. Mám dojem, že strach z celosvětového hladomoru, který se nyní rozdmýchává řečmi o „populační explozi“, je záměrně šířěn, podobně jako tomu bylo u strachu z atomové bomby, a to s primárním cílem zahnat všechny národy světa, zejména však bílé národy Západu, do ohrady světové vlády. Opravdu fakta o světových zásobách potravin, nebo alespoň a zejména o našich vlastních zásobách potravin, ospravedlňují rostoucí obavy z hrozícího hladomoru? V tuto chvíli nejsem připraven vyslovit svůj názor. Ale těm, kteří mají dostatek nezávislosti na to, aby se podívali na opačný názor, doporučuji přečíst si článek s názvem „Population — Propaganda for World Government“ od Dr. Medforda Evanse, bývalého vysokoškolského profesora a po dobu osmi let (1944–1952) administrativního úředníka v rámci amerického projektu pro atomovou energii. (Viz American Opinion, květen 1969, str. 33–40. Kopii lze zakoupit za 1,00 $ u American Opinion, Belmont, Mass. 02178.) A dodám, že ať už jsou fakta o zásobování potravinami jakákoli, vím, do jaké míry se pod povrchem našeho života shromáždily ohromné síly, které se soustředí na to, aby národy Země přivedly do komunistického otrockého státu, jak jej představuje Organizace spojených národů (dále jen „OSN“). Ačkoli mám v úmyslu tuto záležitost odhalit, nemohu tak učinit zde.

3. Veškerá současná diskuse o „populační explozi“ spolu s tvrzením, že celosvětový hladomor se nyní stal prakticky nevyhnutelným, je podle mého názoru zpochybněna dvěma chybami v přístupu k tomuto problému.

a. Všechna navrhovaná řešení, s nimiž jsem se setkal, uvažují pouze v kategoriích celkového počtu lidí, které je třeba nakrmit, zjevně bez jakéhokoli uznání toho, že některé životy mají mnohem větší hodnotu než jiné. Kdokoli však pochopil

slabomyslný a obecně zpackaný stav nižších vrstev většiny moderních civilizovaných společností a je schopen čelit kruté realitě lidského boje o přežití na této Zemi s naprosto jasným pohledem, musí být nucen pochybovat o tom, zda má vůbec smysl zachraňovat spodních deset procent většiny populací. Pravděpodobně by na tom většina národů byla ve skutečnosti lépe, kdyby jejich spodních deset procent, a možná dokonce i spodních dvacet procent, zahynulo. V každém případě se nesmí nikdy zapomínat, že pokud má jakákoli společnost přežít, musí být zachován podíl nadřazených lidí.

b. Je chybou nahlížet na tento problém pouze z globálního hlediska – nebo dokonce především z něj. Ať už je masové hladovění jakkoli strašné – kdekoli, dokonce i v místech tak vzdálených od nás, jako je Čína, Indie nebo Afrika –, mělo by být přesto naším prvořadým zájmem, kdo hladoví. „Liberálové“ mohou i nadále prohlašovat, že je žádoucí, ušlechtilé a křesťanské obětovat sebe a dokonce i vlastní děti pro ty „méně šťastné“, ale jistě žádný národ, který se stále řídí zdravými instinkty a neoslabenou vitalitou, když bude skutečně podroben zkoušce, nikdy nebude považovat za stejně dobré, aby jedli jiní lidé, jako aby jedly jeho vlastní děti, nebo aby hladověli jeho vlastní lidé, jako aby hladověli jiní za mořem. Vím dobře, že každý velkorysý a štědrý národ, a nikdo více než ten náš, bude vždy chtít sdílet vše, co cítí, že může, přesto se však musí a bude bránit sdílení, které by ohrozilo celou budoucnost jeho dětí a dětí jeho dětí. Raději se rozhodne čelit bolestivé volbě, kdo má přežít. A vypadá to, že se rychle blížíme ke dni zúčtování.

Kapitola 10 – Klam a selhání vlády lidu

Z historického hlediska se domnívám, že neexistoval žádný národ, který by dokázal přežít na demokracii. Tuto lekci si bude muset osvojit za cenu tvrdých následků. Anglie se ji buď naučí, nebo přestane existovat mezi národy. (Thomas Carlyle)

Republikáni [francouzští revolucionáři] vyhlásili tři zásady, které mu připadaly jako naprosté nesmysly. První z nich byla doktrína rovnosti; ne pouze rovnosti před zákonem (tu akceptoval), ale absolutní rovnosti.

Druhou revoluční zásadou byla doktrína vlády lidu. On v žádnou takovou vládní moc nevěřil. I když zabijete krále, říká, nevíte, jak vládnout místo něj. ... Poukazoval na osud Francie jako na poučení jak pro vládce, tak pro ovládané, ale spíše pro ty druhé než pro ty první. Vládci byli zničení, ale kdo tam byl, aby chránil mnohé před mnohými? Dav se stal tyranem... Není tedy divu, že pociťoval odpor ke všem apoštolům svobody, když při bližším zkoumání zjistil, že všichni usilují pouze o bezuzdnost? ...

Třetím revolučním principem bylo, že politická svoboda je pro člověka nezbytná... V celém jeho životě vidíme, jak trvá na tom, že žádný člověk nemůže být svobodný; jediná nezbytná svoboda je ta, která každému umožňuje v bezpečí se věnovat svým záležitostem, starat se o domácnost a děti a volně se pohybovat ve svém úzkém okruhu. (G. H. Lewes – The Life and Works of Goethe)

V této a následující kapitole bych chtěl objasnit, co chápu pod pojmem demokracie na jedné straně a aristokracie na straně druhé, a jaké úvahy postupně podkopaly a nakonec zvrhly mou

víru v první z nich a nahromadily se v mé mysli na podporu té druhé. Uplynutí dalších dvaceti a něco let od doby, kdy jsem se k této otázce poprvé vyjádřil, spolu s příležitostmi, které mi přinesly k dalšímu pozorování, studiu a reflexi, pouze vyjasnilo a ještě hlouběji upevnilo mé přesvědčení, že žádný národ nemůže dosáhnout velkých úspěchů, pokud není veden aristokratickým principem.

Mnozí muži by se asi zeptali: Proč se vůbec obtěžovat psát o tomto tématu? A tato otázka má značnou váhu, pokud člověk věří nejen tomu, že o této věci je již rozhodnuto v můj neprospěch, ale také tomu, že se vzdalujeme od všeho aristokratického tak rychle, jak nás jen stále zrychlující tempo „moderního pokroku“ dokáže unést. A já sám se k tomuto názoru skutečně velmi přikláním. Lid je nepochybně v sedle. Článek pana B. F. Wilcoxe „Všichni lidé jsou stvořeni rovni“, v The Friend’s Intelligencer z 29. listopadu 1941[166], pouze uvádí, s obvyklou směsicí pravd, polopravd a nevědomých lží, to, co je téměř všeobecným přesvědčením nejen mas na ulici, ale také politiků a státníků, novinářů, redaktorů, dramatiků a rozhlasových komentátorů, a dokonce i kazatelů, básníků a profesorů. Všichni lidé jsou si rovni. A nevyhnutelným důsledkem této doktríny je, že převládá masový člověk.

Navíc ani naše děti se nedožijí světa, v němž by se lidé obecně opět řídili nějakými aristokratickými zásadami. Naši vědci a inženýři neustále hovoří o „větších a lepších“ věcech všeho druhu, jimiž nás jejich technika a industrializace brzy obdaří. Ale podle mého názoru se jen málo z jejich snů splní. I kdyby technika splnila svůj slib, co by to znamenalo jiného než

[166] Časopis nejlevicovějšího křídla Společnosti přátel (kvakerů).

nadvládu mechanismu nad člověkem, větší a lepší stroje, ale stále menší a ničemnější lidi, stále menší schopnost k té touze a přísné sebekázni, které tvoří kořen aristokracie – zkrátka, udušení ušlechtilosti pod bujným růstem hodnot lůzy?

Z důvodů, které se pokusím vysvětlit v jedné z následujících kapitol, se však domnívám, že naše technika nedosáhne svého plného potenciálu. Nebude, jak se zdá být všeobecně přijímáno jako samozřejmost, neustále směřovat k stále větším zázrakům. Krutou skutečností je, že i my jako lid, nemluvě o naší technice, jsme již velmi blízko konci své cesty – nejen Spojené státy, ale celý svět bílého muže a samotný bílý muž. Dvě světové války byly „bouřlivým pádem do barbarství“. Už dávno jsme vstoupili do éry masového klamu, plošné zrady a nahé hrubé síly, v níž budou aristokratické hodnoty stále více považovány za luxus, který si málokdo může dovolit. Brzy se ocitneme v boji o holé přežití a katastrofě se stěží vyhneme. Možná se Rusko bude i nadále vyhýbat přímé otevřené konfrontaci s námi, ale pokud ano, budeme o to jistěji zmanipulováni do třetí světové války, v níž na nás ze všech stran budou tlačit komunisty podněcované a komunisty vedené barevné hordy prakticky z celé Země, a zároveň bude naše obrana sabotována a paralyzována komunistickými zrádci nasazenými na klíčových místech uvnitř našich hradeb. Dříve či později, tak či onak, budou naše brány prolomeny a naše město zapáleno a zničeno mečem. Naše civilizace shoří v plamenech a hrdý bílý muž, který ji stvořil, který se dlouho považoval za neporazitelného (a prakticky jím i byl), bude muset sklonit hlavu pod jho, aby přežil. Spengler předvídal s jasnozřivostí, když bez příkras předpověděl, že naše „strojní technika zanikne… a jednoho dne bude ležet v troskách,

zapomenuta – naše železnice a parníky budou stejně mrtvé jako římské silnice a Čínská zeď, naše obří města a mrakodrapy budou v ruinách jako starý Memfis a Babylon.“

A aby snad někdo nechtěl lehkomyslně namítnout, že kdyby došlo k nejhoršímu a šlo o otázku života a smrti, mohli bychom se jistě zachránit použitím atomové bomby, dovolte mi vyjádřit své přesvědčení, že použití atomové bomby bylo vždy pod poměrně pevnou kontrolou a že na ty, kdo ji ovládají, se lze spolehnout, že nedopustí, aby byla použita k zničení světa, nad nímž jsou odhodláni vládnout a těšit se z výhod vlády založené na vykořisťování. Právě z tohoto důvodu jsem dlouho nesdílel všeobecnou paniku ohledně vyhlídek na jadernou katastrofu. Brzy jsem spíše pochopil, že strach z bomby byl záměrně rozdmýcháván až do bodu hysterie, aby se ovce nahrnuly do ohrady světové vlády. A dnes je naprostou fantazií předpokládat, že bomba bude někdy použita k záchraně nás, bílých národů, zejména těch v Evropě a USA, kteří společně tvoří poslední vážnou překážku v postupu manipulátorů k jejich cíli a kteří byli již dávno označeni k zničení.

Nyní se chystáme vstoupit do období temna. Nejčernější hodina naší historie je téměř tady. Ale i v těch nejtemnějších chvílích, kdy přemítám o blížící se tragédii, mě drží naděje – možná dokonce víra –, že žádné možné porážky bílých národů nikdy trvale nezlomí jejich sílu. Do svého ponížení a utrpení si ponesou své nejstarší tradice, slávu své minulosti a vzpomínky na dny, kdy celý jejich svět utvářela jejich hluboká instinktivní víra v nadřazeného člověka a jejich osudy vedli ti nejvznešenější a nejsilnější z nich. Časem si tak uvědomí chyby, které je srazily na kolena, a nakonec jasně uvidí, že jednou z nejničivějších z nich byla doktrína lidské rovnosti a z ní

vyrostlá praxe vlády lidu. A jak se jim vyjasní zrak a vrátí se jim víra, budou na doktrínu rovnosti plivat své opovržení a znechucení a ve své nově nalezené síle povstanou, aby se popasovali se svým dobyvatelem a svrhli ho. A pak, až opět pozvednou oči k výšinám, k novým výšinám, vyšším, než na jaké kdy předtím vzhlíželi, a začnou se rozhlížet kolem sebe, aby si určili směr, slíbí, že budou vždy vyhledávat nejlepší muže mezi sebou, aby se stali jejich vůdci.

Lze se oprávněně ptát, zda mohu k přednostem demokracie a aristokracie přidat něco, co již neřekli Aristoteles, Platón a Konfucius – Lecky, Arnold, Stephen, Maine, Carlyle, Ruskin, Burke a Nietzsche; Mairet, Cram, Irving Babbitt, Ortega y Gasset a – v neposlední řadě – Ludovici. Vskutku se ani nebudu pokoušet přidat nic nového. Bude mi stačit, pokud budu moci podpořit jejich úsilí v boji za ušlechtilejšího člověka, pokud budu moci věrně předat zapálenou pochodeň, kterou jsem převzal z jejich rukou. Aristoteles ve třetím století před naším letopočtem poznamenal, že „téměř vše již bylo objeveno“. Dodává však, že „něco bylo opomenuto a něco, co bylo známo, nebylo uvedeno do praxe“. A vskutku mi bude stačit, pokud já, člověk stojící tváří v tvář moderním podmínkám, až do poloviny svého života ponořený do demokratické tradice a stále stejně oddaný nejvěrnějšímu blahu svých bližních, mohu jen znovu vynést na světlo některé z těchto starodávných pravd. Jsou to pravdy, na které my, demokratičtí moderní lidé, s naší domýšlivostí o naší nadřazenosti nad všemi minulými věky, jsme pohlíželi s opovržením, protože patřily minulosti, a zanedbávali jsme je, až jsme ztratili paměť o jejich existenci a téměř jsme ztratili schopnost je pochopit a uplatnit. Tyto pravdy jsme opomíjeli a

ignorovali ke své velké škodě a k našemu nesmírně hořkému zármutku. Vskutku, bude mi stačit, když jen pomohu znovu roznítit v majících svého druhu plamen té prastaré moudrosti, čerpající z nejhlubších a nejstarších lidských zkušeností, na niž se největší národy ve všech koutech světa vždy s naprostou důvěrou spoléhaly, aby je bezpečně provedla kolem útesů a mělčin života a dovedla je do přístavu.

Z toho je tedy od samého počátku zřejmé, že nemám v úmyslu vzít své čtenáře na žádnou romantickou cestu po oblacích na křídlech vzletných teorií. Mám stále menší úctu k tomu, co lze utkat pouze na osnově idealismu pomocí člunku spekulace. Veškeré naše úsilí se musí řídit poučením ze skutečných lidských zkušeností, jejichž záznamy nacházíme v historii. Naučil jsem se tedy, že jakákoli nová instituce, má-li dosáhnout svého cíle, musí být převážně stará. Nemohu se ubránit závěru, že pokud nějaká instituce funguje dobře, je to proto, že byla založena na zdravých principech a slouží svému účelu. Před tisíci lety Konfucius poznamenal, že „pokud ti, kdo jsou u moci, nemají důvěru lidu, je vláda lidu nemožná“. A celá historie dokazuje, že žádný lid nebude donekonečna snášet jho, které ho tak silně tísní. Z toho by se zdálo spravedlivé vyvodit závěr, že pouhá dlouhověkost jakékoli společnosti, pouhá skutečnost, že trvala dlouhou dobu, je důkazem toho, že celkově uspokojivě naplňovala základní potřeby lidí, kteří v ní žili. Nezbytným předpokladem pro jakýkoli přístup ke spravedlivému hodnocení srovnávacích předností a nedostatků demokracie a aristokracie je tedy dlouhodobá perspektiva historických znalostí. Zejména ti, kdo svou politickou filozofii pouze zdědili, tak jako většina lidí zdědí své náboženské předsudky, by se měli seznámit nejen s myšlenkami jejích

vynikajících kritiků, ale také s těmi uspořádáními, jimiž se nejtrvalejší a kulturně nejvýznamnější společnosti v období své největší prosperity a tvořivosti snažily uspokojit ty základní lidské potřeby, které jsou staré jako čas sám a neměnné jako Země, na níž žijeme. Neboť ačkoli je pravda, že se historie nikdy neopakuje, „je stejně tak pravda“, jak nám připomíná Irving Babbitt, „že se historie vždy opakuje“. A ze studia historie můžeme zjistit, že u velkých národů se neustále opakují určité základní vzorce sociální organizace. Důvod toho se stává zřejmým, když nás pozorné a upřímné pozorování nás samých i druhých a důkladné studium historie a psychologie vedou k poznání lidské přirozenosti. Právě na tom – na struktuře, rozsahu a mezích lidské přirozenosti – bych chtěl založit celé své stanovisko.

Opakuji, že zde nejde o žádné sentimentální teoretické úvahy. A už vůbec ne o další „návrh ideální společnosti“, s jakým si mnozí rádi pohrávají. Příliš dobře vím, že žádná zdravá společnost takovým způsobem nevzniká. Není to vůbec jako prefabrikovaný dům, který se vyrobí v továrně a mechanici ho sestaví, kde a kdy budete chtít. Spíše vyrůstá z krve a povahy konkrétního národa, zakořeněného v konkrétním kousku země, a možná odráží i samotné klima, které tam panuje. Do jisté míry je každá společnost jedinečná. Pro daný národ v daném čase je pravděpodobně možný jen jeden druh. Profesor Edward A. Freeman trefně řekl, že „ani Řekové v jakékoli jiné zemi, ani žádný jiný národ v Řecku nemohli být tím, čím Řekové v Řecku skutečně byli.“[167] Ani rasa sama o sobě, ani její prostředí samo o sobě nemohou vysvětlit výsledek, ale teprve jejich vzájemné

[167] Edward A. Freeman, královský profesor moderních dějin na Oxfordské univerzitě – The Chief Periods of European History (Macmillan), 1886, s. 6.

působení. A přesto, když se podíváme na život všech národů, které po sobě zanechaly velkou stopu, najdeme určité trvalé, vše určující principy, které tvořily lešení, z něhož pracovali na dokončení své věže, a bez nichž nelze očekávat, že by jakýkoli národ dosáhl podobné výšky velikosti. V této kapitole bych chtěl mít tyto principy, založené na lidské přirozenosti a potvrzené historickými záznamy, jasně před očima.

Než bude možné vynést jakýkoli rozsudek ohledně vzájemných nároků demokracie a aristokracie, je třeba si ujasnit, co je hlavním cílem společenské organizace a jaké jsou základní povinnosti, které musí každá vláda plnit.

Hlavním účelem, pro který jakýkoli národ vytváří vládu a společenské formy, je uspokojování svých životních potřeb. Usiluje o své zachování a, stejně jako každý zdravý organismus, o rozvoj, růst a rozšiřování. To jsou potřeby, které jsou neoddělitelné od každého živého tvora. Vůle lidu však nesměřuje k zachování a rozšiřování nějaké abstraktní „existence“, ale spíše k zachování a rozšiřování sebe sama, svého vlastního druhu, zvláštního charakteru a hodnot, kterými se odlišuje od jiných národů a bez nichž by si nemohl uvědomovat sám sebe jako celek ani vzniknout jako národ. Je to vůle nejen žít a žít plněji a rozsáhleji, ale žít určitým způsobem, svým vlastním způsobem, způsobem, který se po dlouhá staletí osvědčil jako prostředek nejlépe vyhovující jejich povaze k dosažení jejich cílů. Celé jejich úsilí bude prostoupeno odhodláním ztělesnit a ustavit tyto charakteristické způsoby, jak čelit vesmíru, jak se udržovat a prosazovat proti svým nepřátelům, v sociálních formách, které budou nejen trvat dlouho, ale budou také vyhovovat jejich vkusu a instinktu. Často se říká, že pouhá stabilita je primárním cílem sociální

organizace každého národa. Mně se však zdá, že to nikdy nemůže stačit. Zdravý národ chce nejen dlouho trvat, ale také být sám sebou po dlouhou dobu. Podle Ludovicových slov chce zachovat svou identitu.

Právě v důsledku tohoto postoje jsme svědky dobře doloženého a silného konzervatismu u drtivé většiny lidí. Každý zdravý národ nenáviděl, obával se a bránil se neustálým změnám, které si vyžadovaly neustálé přizpůsobování. Když změna překročí určitou hranici, způsobuje to, co se trefně nazývá „kulturní šok“. I když je to posvěceno jako „pokrok“, národ pod tím nemůže vzkvétat o nic víc než strom, který je dnes zasazen na jednom místě, aby byl zítra vykopán a zasazen někde jinde. A protože charakteristický ráz každého národa je zakořeněn v jeho dědičných faktorech (tj., jak říkáme, v jeho krvi) stejně jako v jeho tradici, jeho odpor ke změnám nevyhnutelně vztyčí bariéry proti bezohlednému míšení jeho krve s krví cizinců. Přesto bude podporovat takové kontrolované a dobře zvážené změny, jaké mohou být nutné pro posílení jeho síly, za předpokladu, že takové změny zůstanou v mezích stanovených potřebou zachovat jeho identitu. Neboť pocit identity národa, to rozlišující něco, díky čemuž se poznává jako entita odlišná od jiných národů, je tajným vnitřním pramenem jeho existence, který tomuto národu zároveň dává jeho charakteristický tvar, směr a hnací sílu. Ztratí-li to, musí se bez ohledu na cokoli jiného rozpadnout. Žádný národ v tom nemá na výběr. Buď si musí zachovat svůj charakteristický ráz, nebo musí přestat být národem.

Mělo by být zřejmé, že primární cíl, o který by měla usilovat každá zdravá společnost a který by měla chránit každá rozumná a odpovědná vláda, se velmi liší od materialistického

zaměření na zvyšování životní úrovně mas. Blaho lidí má samozřejmě zásadní význam a každá zdravá společnost o něj nevyhnutelně usiluje, byť jen nepřímo, při naplňování primárního smyslu své existence. Tento primární cíl je však v konečném důsledku záležitostí duchovní. Samotná schopnost ocenit jej a sloužit mu totiž závisí na schopnosti rozpoznat duchovní kvalitu vlastní charakteru, upřednostnit ji před nižšími hodnotami a milovat ji natolik, aby člověk byl ochoten se pro ni obětovat.

Zdálo by se, že v tomto bodě bychom se měli všichni shodnout. Je však možné, že někteří z mých čtenářů odmítnou mé tvrzení o smyslu, pro který musí každá významná společnost existovat. Pokud ano, rozdíl mezi námi by mohl pramenit z našeho odlišného výkladu dějin, což by mohlo být pro obě strany přínosné prozkoumat; domnívám se však, že by spíše vycházel z rozdílu vkusu. A zde se nachází propast, kterou nelze překlenout. Ten, kdo dokáže čelit buď svému vlastnímu životu, nebo životu svého druhu, aniž by měl neodbytnou starost o kvalitu, aniž by měl nenasytnou touhu a neúprosnou potřebu, aby se vše neustále zlepšovalo, tím se podle mého názoru okamžitě zařazuje do třídy „masového člověka“, do „davu“, mezi ty, jejichž každé slovo, každý pohled a držení těla prozrazují, že touží pouze po pohodlí, jistotě a potěšení, a kteří se bouří a neustále žádají, aby byli osvobozeni od jakýchkoli požadavků na sebekázeň nebo střídmý život. S takovými lidmi nemá smysl se pokoušet o společnou věc. Když jeden nazývá bílým to, co druhý nazývá černým, je čas se rozejít.

S těmi však, kteří souhlasí s mým pojetím správných cílů, jimiž se musí řídit život každé zdravé společnosti, jsem nyní připraven zabývat se základní otázkou, která je základem jak

této, tak i následující kapitoly. Zní: Komu bychom měli s největší důvěrou svěřit řízení společenských záležitostí a jak bychom měli postupovat při hledání takových lidí a jejich dosazování do čela? Jednou z odpovědí je demokracie, v níž se moc dostává do rukou obyčejných lidí, většiny lidí a nakonec „masového člověka“. Druhou odpovědí je aristokracie, s monarchií či bez ní, jejímž cílem je svěřit moc a vedení lidem s vynikajícím charakterem a schopnostmi. Nejprve se podívejme na argumenty první z nich.

Pojem „demokracie“ se běžně používá velmi volně. Správně označuje konkrétní formu vlády. Podle Aristotelovy slavné trojité klasifikace se jedná o vládu státu, která není v rukou jednoho, ani několika málo lidí, ale v rukou mnoha[168] – tedy, jak se obvykle chápe, v rukou většiny celého lidu. Byla nazývána „obrácenou monarchií“, což evokuje pyramidu stojící na svém vrcholu – s poněkud nejistou rovnováhou, jak by se dalo předpokládat. V širším smyslu se tento termín může dokonce vztahovat na způsob myšlení nebo cítění příznivý pro vládu nebo blaho prostého lidu, „demosu“, spodní části národa jako celku. Nemá nutně souvislost s reprezentací, což je moderní nástroj, který vznikl z pokusu rozšířit demokratickou praxi na státy příliš velké na to, aby umožňovaly osobní účast na vládě. Předpokládá však aktivní zájem, iniciativu a odpovědnost ze strany obyčejného člověka.

Snaha lidu převzít vládu do vlastních rukou se zdá být vždy spojena s tím, že nějaká aristokratická forma vlády selhala při plnění funkce, která byla její tradiční povinností a kterou dlouho plnila, a vždy na toto selhání bezprostředně navazuje.

[168] Henry Sumner Maine – Popular Government, Holt, 1886, s. 59.

Otázku, která forma aristokratické vlády je nejvhodnější k péči o prostý lid a k zajištění blaha celého národa, odkládám až na svou příští kapitolu. Je však třeba hned na úvod říci, že jakmile jakákoli aristokracie, ať už šlechta nebo monarchie, přestane být otcem lidu a jeho ochráncem, selhala v jedné ze svých původních, primárních a nezcizitelných povinností a přestala ospravedlňovat svou existenci.

Nikde není toto zřejmé jasněji než v historii demokratického hnutí v Anglii. Lidé ztratili důvěru v šlechtu jakožto své ochránce teprve tehdy, když se šlechta začala ztotožňovat s nastupujícími kapitalistickými vykořisťovateli a spojila se s nimi, aby lidem vysávala životní sílu. Hlavní hnací silou snahy lidu o politickou moc byla jeho naprostá a zoufalá bída. Jelikož se zdálo, že lordi se o jejich blaho nepostarají, museli se o něj postarat sami. Lze se ptát, zda jejich úsilí bylo moudré, ale bylo jistě pochopitelné a ospravedlnitelné. A vzhledem k tomu, jak blízko jsme k nepopiratelnému a hanebnému selhání této aristokracie, z níž si většina z nás vytvořila veškerý dojem o aristokracii, jaký máme, je snadné pochopit také převládající názor, že „ačkoli jednotlivci se mohou zdržet využívání privilegia ke svému vlastnímu prospěchu... žádná třída tak nikdy nedělá dlouho.“ Historie však zdá se toto tvrzení zpochybňuje. Je jisté, že některé aristokracie trvaly velmi dlouhou dobu – například ta benátská téměř tisíc let a ta egyptská snad tři tisíce. Komunista se svým jednostranným uvažováním a úzkoprsými předsudky je možná připraven vysvětlovat vše jako systémy vykořisťování udržované silou meče. Taková doktrína však, jakkoli užitečná pro revoluční propagandu, není podložena ani zkušeností, ani zdravým rozumem lidstva. Pravdou je, abychom citovali

Ortegu y Gasseta, že „s janičáři se vládnout nedá. Jak řekl Talleyrand Napoleonovi: ‚S bajonety můžete dělat všechno, pane, kromě toho, že na nich sedíte.‘ A vládnout není gesto uchopení moci, ale její klidné vykonávání. Jedním slovem, vládnout znamená sedět, ať už na trůnu, na kurulském křesle, v přední lavici nebo na biskupském stolci. Stát je nakonec stavem názoru, pozicí rovnováhy.“ A tak „dojdeme k vzorci, který je známým, ctihodným a přímočarým klišé: nemůže existovat vláda v rozporu s veřejným míněním.“ V dlouhodobém horizontu totiž bez ohledu na formu vlády rozhoduje lid.

Pokud tedy nějaká aristokracie vydržela dlouhou dobu, je přirozeným a oprávněným závěrem, že se těšila důvěře a loajalitě lidu. Plnila nezbytnou a zásadní funkci tak uspokojivým způsobem, že lidu poskytovala pocit bezpečí a spokojenosti. Na druhou stranu je z historie neméně zřejmé, že aristokracie selhaly a ustoupily demokracii. Dokazuje to však opravdu něco víc než to, že aristokracie jsou jako téměř všechno ostatní v tom, že s postupem času mají tendenci se opotřebovávat, nebo že kvůli fatálním chybám nakonec zkolabují? Určitě to nedokazuje, že by aristokracie byly v zásadě nefunkční, ať už v teorii, nebo v praxi. Naopak, historie, jak ji chápu, podporuje mé přesvědčení, že aristokracie je formou, kterou život velkého národa obvykle nabývá ve svém období prosperity, že právě v této formě dosahuje své velikosti a nejdéle si ji udržuje, že demokracie se objevuje teprve tehdy, když jeho vitalita začíná slábnout, a že samotný nástup demokracie je proto příznakem jeho nemoci a předzvěstí jeho blížícího se rozpadu.

To, že se lidé pokoušejí vzít moc do vlastních rukou a sami zajistit své blaho, když je zklamala pomoc, na kterou mají právo

a která jim náleží, a žádná jiná pomoc není po ruce, je, opakuji, dost pochopitelné a dokonce i dost ospravedlnitelné. Jsem však přesvědčen, že masy lidí, takové, jaké jsou a jaké z větší části zůstanou, nejsou schopny ani moudře zajistit své vlastní blaho. Navíc ve svém úsilí soustředit celou organizaci společnosti kolem tohoto cíle pravděpodobně obětují nejvyšší hodnotu svého života jako lidu a dokonce otevřou brány katastrofě. Může se zdát velmi chytré, když Bernard Shaw říká: „Velkým smyslem demokracie je zabránit tomu, aby vám bylo vládnuto lépe, než jak chcete, aby vám bylo vládnuto.“ Ale při troše zamyšlení je zřejmé, že to není nic jiného než povrchní a nebezpečný nesmysl. Ve skutečnosti žádnému národu nelze vládnout příliš dobře. Lze mu vládnout příliš, ale nikdy příliš moudře. Nikdy si nemůže dovolit obejít se bez té nejlepší vlády, jakou může mít. Na dobré vládě závisí nejen zdraví a štěstí lidu, ale i jeho historický význam. Bez ní může dokonce dojít k jeho zániku. Kdyby bylo možné díky nějaké předvídavosti s jistotou vědět, že utrpení a ponížení způsobené národní katastrofou lze odvrátit pouze díky nejschopnější vládě, pak by i ten nejprostší z prostých lidí měl dost rozumu na to, aby se rozhodl nechat se vládnout těmi, kteří jsou považováni za nejschopnější a nejspolehlivější pro zajištění takové vlády. A bezpochyby to byl právě tento instinkt, a nic jiného, co podporovalo každou skutečnou aristokracii, která kdy existovala. Lidé věřili, že pod vládou aristokracie je o ně postaráno lépe, než by se o sebe mohli postarat sami. Nicméně dnes převládá pocit, ať už je správný nebo mylný, že životně důležité a nezbytné cíle, pro které sociální organizace existuje, může nejlépe naplnit lid sám.

V dnešní době existuje kromě rozpadu veškeré zdravé aristokracie ještě jeden zásadní důvod. Jedná se o skutečnost,

na kterou poukázal významný ekonom Werner Sombart, že po velmi pomalém růstu v průběhu dvanácti set let vzrostl počet obyvatel Evropy během jediného století mezi lety 1800 a 1914 z 180 na 460 milionů![169] Údaje profesora S. J. Holmese z Kalifornské univerzity se v podstatě shodují a dodávají, že za o něco kratší dobu vzrostl počet obyvatel Spojených států z 6 milionů na 77 milionů, tedy dvanáct a půlkrát.[170] Civilizační scéna byla tak zaplněna a přeplněna masou nově příchozích, kteří dorazili tak náhle, že kulturní instituce společnosti nebyly schopny je asimilovat, a v takovém počtu, že samotná jejich početnost vytvořila silný tlak, který se ukázal jako neodolatelný. Hromadí se všude a zabírají místa, která dříve patřila pouze elitě (toho či onoho druhu), a to nikoli kvůli nějaké nadřazenosti charakteru nebo inteligence, ani kvůli pouhému vzdělání, ale výhradně kvůli své čiré početní převaze. Jednalo se o to, co Rathenau nazval „vertikální invazí barbarů“. Pravděpodobně šlo o jev, který v historii neměl obdoby.

Začněme tím, že se podíváme na dosavadní výsledky demokracie. Nejčastěji a s největší jistotou se uvádějí příklady starověkého Řecka a moderní Anglie, Francie a Spojených států.

Tato historie nás však nemusí zdržovat příliš dlouho. V případě Řecka lze zpochybnit, zda lze athénskou vládu, dokonce i v dobách Perikla, vůbec spravedlivě nazvat demokracií. Nadšenci samozřejmě předkládají velkolepé a

[169] Citováno podle Ortegy y Gasseta v knize The Revolt of the Masses, vyd. Norton, 1932, s. 54.
[170] Samuel J. Holmes – Human Genetics and its Social Import, McGraw, 1936, s. 293.

působivé tvrzení. T. R. Glover například ve své knize Democracy In The Ancient World říká:

> „Byla to vláda občanů, kteří se scházeli na shromáždění, kde bez prezidentů, ministrů, velvyslanců či zástupců vládli sami. Vytvořili nádherné město a zákonů dbalý lid; sjednotili řecký svět, či alespoň jeho velkou část; porazili Perskou říši v celé její moci a vyhnali Peršany od moře. Vytvořili atmosféru, v níž se mohl rozvíjet genius, kde mohl být tak šťastný, jak jen genius může být, a kde rozkvetl a přinesl podivuhodné plody, které navždy obohatily svět.“[171]

Jinde poukazuje na to, že občané, kteří to vše uskutečnili, byli velmi různorodá skupina lidí všech druhů a vrstev; a přesto dovedli demokratickou praxi tak daleko, že upustili od voleb ve prospěch losování a nejvyšší veřejné úřady otevřeli všem občanům bez rozdílu, s výjimkou pouze zcela nemajetných dělníků; a funkce zákonodárců a soudců dokonce i těmto.

Každému moudrému státníkovi, který má zkušenosti s chováním davu, se takový úspěch, jaký se zde připisuje demokracii, jeví téměř jako zázrak. Než však vyneseme rozsudek, musíme se podívat i na druhou stranu mince. Všichni historici tohoto období, a dokonce i obhájci jako Glover a Agard, musí uznat, že celá demokratická nadstavba byla postavena na obrovském podloží otroctví; „Možná desetina celkové populace měla politická práva,“ říká Agard.[172] A Glotz,

---

[171] T. R. Glover – Democracy in the Ancient World, Macmillan, 1927. Dotisk, New York, 1966, s. 73.

[172] Walter R. Agard – What Democracy Meant to the Greeks, U. of N.C. Press, 1942, s. 70. Kontext citátu zní takto: „… Politická práva měli pouze muži starší osmnácti let, narození athénským rodičům a zapsaní do seznamu občanů. V roce

autorita v oblasti hospodářského života tohoto období, dochází k závěru: „Řecká demokracie se nemůže obejít bez otroků a není nikdy ničím jiným než širší aristokracií.“ (Toto tvrzení, ačkoli je zcela oprávněné, pokud jde o Athény a jejich otroctví, odhaluje podle mého názoru hrubé nepochopení aristokracie.)[173] Navíc bohatství, které občanům poskytovalo volný čas a zdobilo Akropoli uměleckými památkami, bylo z velké části čerpáno – způsobem tak protichůdným demokratické teorii, ale tak typickým pro demokratickou historii – z imperialismu, který Athény zavedly nad podmaněnými městy na Egejských ostrovech a na nedaleké asijské pevnině. Přesto byla výsledná demokracie tak nestabilní, poznamenaná takovými excesy a omyly v úsudku, že ji na chvíli zachránilo před rozpadnutím a katastrofou, která ji brzy postihla, pouze to, že ji po více než jednu generaci vedl státník Periklés, který nepocházel z prostého lidu, ale ze staré rodiny athénské šlechty. To bylo zřejmé i Thúkydidovi, Thúkydidovi, který poznamenal, že „ačkoli se Athény jmenovaly demokracií“, byly „v podstatě vládou svého nejvýznamnějšího občana“.[174] I s pomocí Periklova génia trvala tato éra velmi krátce – hluboko pod sto let. Její konečný potupný neúspěch byl předzvěstí podobného neúspěchu všech

430 př. n. l. [na sklonku Periklova věku] jich bylo kolem 40 000. V Aténách žilo pravděpodobně asi 24 000 metiků (cizinců s trvalým pobytem), kteří se zde usadili z obchodních, průmyslových nebo profesních důvodů. Připočteme-li k nim ženy a děti a více než 100 000 otroků (válečných zajatců), kteří rovněž neměli podíl na veřejné správě, zdá se, že politická práva měla snad jedna desetina celkové populace. Důvodem tohoto omezení byla snaha, aby o politice města rozhodovali ti, kteří měli znalosti založené na zkušenosti a trvalý zájem na jeho blahu. Jde však zjevně o velmi omezenou demokracii.“ Strany 69–70.

[173] Gustave Glotz – Ancient Greece At Work, Kegan Paul, 1926, s. 159.

[174] Citováno podle Agarda, op. cit., s. 64.

dalších pokusů tohoto druhu ve starověkém světě. Tato éra skončila s demokracií zcela zdiskreditovanou.

Takový byl stav demokracie v očích uvážlivých mužů v předvečer Francouzské revoluce. Po nejméně sedmnáct století totiž panoval téměř všeobecný trend směřující k monarchii. Jak říká Henry Sumner Maine, jehož autorita v této oblasti je stěží překonatelná,

> „… názor, že demokracie je neodolatelná, nevyhnutelná a pravděpodobně trvalá, by se … (na konci 18. století) jevil jako naprostý paradox. Za námi bylo více než 2 000 let poměrně dobře zdokumentovaných politických dějin a na jejich počátku byly monarchie, aristokracie i demokracie jasně rozeznatelné. Výsledkem dlouhých zkušeností bylo, že některé monarchie a některé aristokracie se ukázaly jako mimořádně životaschopné... Ale demokracie, které vznikly a zanikly nebo upadly do naprosté bezvýznamnosti, zdánlivě dokazovaly, že tato forma vlády se v politických dějinách vyskytovala jen zřídka a vyznačovala se extrémní křehkostí... Kdykoli byla vyzkoušena vláda mnoha, vedla nakonec k monstrózním a zvráceným formám vlády jednoho nebo vlády několika málo.“

A i pokud jde o období po Francouzské revoluci, ačkoli je značně ohromen Spojenými státy jako jedinou výjimkou v téměř nepřetržité řadě demokratických neúspěchů, tvrdí, že od dob, kdy se Římská říše začala rozpadat, „svět nikdy nezažil takovou nejistotu vlády, jakou zažívá od té doby, co se vládci stali zástupci společenství“.[175]

---

[175] Henry Sumner Maine – Popular Government, Holt, 1886, s. 70 a násl.

V historii demokracie existuje jeden rys, který si s ohledem na současnou situaci zaslouží větší pozornost. Obecně se má za to, že demokracie je protikladem diktatury. Nic však není dále od pravdy. Z historie demokracie jasně vyplývá, že určitá forma tyranie jednoho muže je cílem, k němuž lidová vláda obvykle vede. Po athénské demokracii následoval Alexandr, po Francouzské republice Napoleon. Jak poznamenal Christopher Dawson: „Pravdou je, i když to může být pro moderní ‚progresivní' myšlení nepříjemné, že demokracie a diktatura nejsou protiklady ani smrtelní nepřátelé, ale dvojčata velké revoluce." Právě neschopnost demokracie, její selhání při řešení řady problémů, které se vždy hromadí pod její nejistou a vratkou rukou, nakonec přivede národ, jako jsou naše vlastní Spojené státy v roce 1973, do bodu, kdy je ohrožen zhroucením veškerého práva a pořádku a zdá se, že stojí na samém pokraji rozpadu. V takové děsivé krajní situaci je muž na koni vnímán masami lidí a vítán jako jediný zbývající prostředek k záchraně země před katastrofou. Právě to vysvětluje vzestup Hitlera. Nechápu, jak může někdo číst knihu jako Unfinished Victory od Arthura Bryanta[176], která s porozuměním zachycuje skutečně zoufalou situaci německého lidu, a nedospět k poznání, že nějaký silný muž, jako například Adolf Hitler, byl jedinou zbývající spásou. Totalitarismus se nemusí každému líbit – já sám ho nenávidím, ale pokud se člověk dokáže vžít do situace druhého a představit si, co to znamená, když musí najít způsob, jak se udržet nad vodou, nebo zemřít, pak je nucen čelit kruté skutečnosti, že když jde skutečně o život a smrt, ať už jde o jednotlivce nebo o národ, uchýlí se k téměř jakémukoli

[176] Vydalo nakladatelství Macmillan v roce 1939. Bryant působil jako profesor historie na Oxfordské univerzitě. Kniha vznikla v naději, že i v poslední chvíli se podaří válce zabránit.

prostředku, který slibuje přežití. To však má málo společného s aristokracií, jak ji chápu já. Aby se člověk stal přijatelným diktátorem, musí na sobě nést příliš mnoho znaků lidu. Připouštím však, že po demokracii se může nakonec ukázat, že nástup diktátora byl alespoň krokem směrem k podmínkám, v nichž by mohly klíčit a růst semena skutečné aristokracie.

V historických záznamech najdeme dva body, které by mohly kritika přimět k zamyšlení. Jedním z nich je úspěch Spojených států. Druhým je teorie Francouzské revoluce, která se jako první pokusila postavit své nároky nad rámec jakýchkoli historických záznamů a založit je na přirozeném, vrozeném, abstraktním a nezcizitelném právu. Každý z těchto bodů si zaslouží naši bližší pozornost. Nejprve se podívejme na údajný úspěch naší demokracie. Jaká je jeho podstata? A jak jej lze vysvětlit?

Za prvé, vláda Spojených států trvá již téměř dvě stě let. Jistě, ve srovnání s délkou trvání mnoha aristokracií a monarchií to není příliš dlouhá doba. A experiment s vládou, zejména takový, který se odchyluje od nejlépe zavedených precedentů, lze stěží prohlásit za úspěch, dokud alespoň několik století nevydrží. Navzdory našemu růstu, bohatství, prvenství v industrializaci a (určité) hegemonii ve světových záležitostech musím proto tvrdit, že země je stále mladá a že zatím nelze vynést konečný rozsudek. Přesto je třeba přiznat, že dvě stě let je značný časový úsek. Žádná jiná demokratická vláda, a už vůbec ne taková, která čelí složitosti problémů vznikajících v moderní zemi velkých rozměrů, se jí nemůže vyrovnat.

Jak si máme vysvětlit tento bezprecedentní úspěch lidové vlády? Především tím, že poukážeme na to, že nikdy nebyla skutečně lidová. Athénský občan z dob Perikla by odmítl

připustit, že se jedná o demokracii, jelikož běžný americký občan se na vládě vůbec přímo nepodílí. Mezi historiky je ostatně všeobecně známo, že otcové zakladatelé této země chtěli zabránit tomu, aby měl lid příliš velký vliv na směřování věcí veřejných. Chtěli, aby vláda měla větší stabilitu, než jakou považovali za možnou, kdyby byla příliš závislá na něčem tak neinformovaném, vznětlivém a nestálém, jako je veřejné mínění. Vytvořili proto silnou výkonnou moc, dali jí pravomoc být skutečným vládcem a stanovili její funkční období dostatečně dlouhé, aby byla nezávislá na měnících se náladách lidu. Stability se hledalo také v délce funkčního období senátorů a v pravomocích, které jim byly svěřeny. Celý volební systém navíc běžného občana alespoň dvakrát odděloval od jakékoli skutečné účasti na vládě. Neměl na práci nic jiného, než říkat „ano“ nebo „ne“ každému z několika mužů, které do úřadu navrhly politické mašinérie.

A jako konečný a zcela přesvědčivý důkaz toho, „jak daleko má náš politický systém k čemukoli, co by se podobalo demokracii“, abych citoval Alberta J. Nocka, „stačí poukázat na zákon o soudnictví z roku 1789, který zavedl soudní kontrolu nad legislativou. Tím byla nejvyšší politická moc svěřena malé oligarchii [Nejvyššímu soudu USA. W.G.S.]. Členové této oligarchie nejsou voleni, jsou jmenováni; lid v této věci nemá ani zdání volby. Jsou navíc jmenováni na doživotí a jsou zcela bez odpovědnosti; jejich činy nelze podrobit žádné kontrole. Jakkoli může být tento systém vynikající, je zjevně daleko od demokracie.“[177] Zkrátka a dobře, pokud byla francouzská revoluční teorie matkou naší vlády, jejím otcem byla tvrdá a

[177] Článek s názvem „Impostor-Terms“ v časopise The Atlantic Monthly, leden 1936.

realistická anglická politická zkušenost. Často se poukazuje na podobnost amerického prezidenta s anglickým králem. S výjimkou skutečnosti, že americké úřady prezidenta a senátora nebyly dědičné a jejich funkční období bylo omezené, zakladatelé Ústavy vytvořili svou vládu co nejvíce podobnou anglické vládě 18. století, období, kdy anglický král a Sněmovna lordů stále měli skutečnou moc.

Jinými slovy, pokud se naší americké demokracii něco podařilo, pak možná právě proto, že nebyla příliš demokratická.

Ale do jaké míry byla úspěšná? Do jaké míry skutečně splnila potřeby, pro které, jak jsme viděli, každý zdravý národ organizuje svůj život? Držela pohromadě poměrně dlouhou dobu, ano, ale zachovala zdraví a štěstí lidí, zachovala náš charakteristický ráz, umožnila nám jako národu dosáhnout nějakého skutečného nebo trvalého významu mezi národy Země? Poskytla nám takovou státnickou moudrost, která by slibovala zajištění i jakékoli dlouhodobé existence? Moje chápání faktů mě nutí odpovědět „ne“. I před sto lety musel John Quincy Adams, který měl všechny důvody k tomu, aby americký experiment prohlásil za úspěch, lamentovat nad jeho neúspěchem.[178] Ačkoli to nebyla plnohodnotná demokracie,

[178] Viz Brooks Adams – The Degradation Of The Democratic Dogma, Macmillan, 1919, s. 84 a násl. Brooks Adams byl bratrem Henryho Adamse a vnukem Johna Quincyho. Zde je to, co zaznamenal: „V tomto konkrétním okamžiku lidských dějin [1919] panuje po celém světě velmi silná tendence zbožšťovat demokratické dogma a očekávat, že demokracie poměrně rychle nastolí mezi lidmi něco na způsob milénia. Tato forma víry byla v mé rodině silná již před sto lety a projevila se prostřednictvím mého dědečka, Johna Quincyho Adamse, který si její uskutečnění stanovil za úkol a ambici svého života a který, když zestárl, prakticky obětoval svůj život této věci. Jako apoštol této doktríny, jak se domnívám, musí být vždy jednou z nejvýznamnějších postav naší historie... Ale pokud jde o to, jak během svého života sledoval pokrok demokratů směrem k dokonalosti, neměl k

byla to demokracie až příliš velká na to, aby se ukázala jako zdravá.

Téměř od samého počátku se naše krásná země stala zemí rychlého zisku par excellence. Byla obdařena nepředstavitelným bohatstvím nedotčených přírodních zdrojů. Ležela však zcela bezbranná, aby ji mohl vyplenit kdokoli, kdo měl zálusk na zisk a jehož lstivost, energie a odvaha při jeho získávání nebyly brzděny svědomím ani žádnou starostí o blaho země jako celku. Následovalo drancování kontinentu, které v lidské historii nemá obdoby. Plýtvání přírodními zdroji přesahovalo schopnost jakéhokoli člověka popsat nebo si to vůbec představit. Cílem všude bylo vytěžit ze svého majetku každou možnou unci zisku a pak se přesunout na místo, kde by se dalo vytěžit znovu. Vše bylo nemilosrdně přizpůsobeno ve prospěch těch, kteří mohli hromadit dolar za dolarem, bez ohledu na to, jak k nim přišli. Zisk se stal Bohem, velkým bohem Molochem, do jehož jeskynní tlamy plné plýtvání a ničení kněží financí bezohledně naházeli blaho celého lidu, jak osud živých, tak i osud těch, kteří teprve přijdou.

Kolem roku 1880, s cílem znásobit a rozšířit možnosti rychlého a snadného zisku prostřednictvím vykořisťování levné pracovní síly, bylo umožněno, aby se přílivová vlna rostoucího počtu obyvatel z jihovýchodní Evropy začala přelévat do

---

tomu moc co říct, co by vzbuzovalo naději.“ „[On] si v roce 1832 s lítostí přiznal, jak si kdysi představoval, že ‚tento federativní svazek má trvat věky. Nyní nevěřím, že vydrží dvacet let, a pochybuji, že vydrží i pět.‘… Ať už z pohledu pana Adamse, nebo z našeho, šlo o zásadní zkoušku. Demokracie nedokázala ospravedlnit svou existenci.“ Domnívám se, že tyto souhrnné závěry, které jedna rodina vyvodila ze svých zkušeností a bádání v průběhu celého století a k nimž dospěla v prostředí, které bylo nanejvýš příznivé pro utváření víry ve velké demokratické dogma – pokud by toto dogma bylo byť jen v nejmenším pravdivé –, si zaslouží alespoň klidné zvážení ze strany nestranných lidí.

Ameriky, a tak postupně zředila její krev, změnila její povahu, rozvrátila její tradice a zablokovala fungování jejích životně důležitých institucí. Celkový vývoj událostí v zemi vyvolal destruktivní síly, kterým se lid nemohl bránit ani je odvrátit. Postupně byli vytrženi a odtrženi od země a nahnáni do měst, kde byli připoutáni k psacím stolům a strojům v zaměstnáních, která pro ně měla jen malý smysl a která nenáviděli, a kde i přes všechny jejich parou vytápěné byty a vyžehlené nedělní oblečení, jejich nesčetné přístroje a „vymoženosti“, jejich auta, filmy, televizi a vše ostatní, je jejich úděl v mnoha ohledech ponižující více než úděl otroků. Konečným výsledkem byl měřitelný úpadek výdrže, inteligence, soběstačnosti a obecně i charakteru. Dnes prostě nejsme stejní lidé, ani stejný druh a kalibr lidí, jako ti, kteří tuto zemi založili a zpočátku vedli. Lidé byli obecně zkaženi a omámeni a rozemleti na hromady písku, na nicotné nicoty. Konečně máme i my svůj proletariát, podobný tomu římskému v době císařství, a stejně jako Římané jsme i my dospěli k tomu, že si svou lůzu odkupujeme od toho, aby nám neroztrhala svět na kusy, a to pomocí chleba a cirkusů zdarma. Jenomže my tomu říkáme „sociální péče“ a televize.

Ziskuchtivost však postupovala mílovými kroky. Stroje se rychle rozmnožovaly. A muži, kteří je vyráběli, vlastnili a ovládali, stoupali stále výš a výš. Obchodník, překupník, podnikatel, který používá své ruce jen k tomu, aby uzavíral jeden obchod za druhým a z každého z nich vytěžil co nejvíce peněz – a především finančníci a velcí bankéři, jejichž cílem je vydělávat peníze i z ničeho a kteří, jak uvidíme, zdokonalili prostředky k tomu, aby to dělali v kolosálním měřítku a navíc neviditelně – těmto mužům, které aristokratické společnosti obvykle stavěly nízko, ne-li úplně na dno, naše demokracie

dovolila dostat se na vrchol. A kdokoli sedí na vrcholu, je nevyhnutelně obdivován a napodobován, dokud jeho příklad nepronikne celou společností. V důsledku toho jsou lidé zkaženi. Dokonce i náš venkov byl znečištěn a nakažen duchem města. Všichni, stejně jako finančníci, touží po penězích, snadných penězích, „rychlém zisku“, šanci získat něco za nic. Lidé jsou posuzováni podle množství peněz, které mají. Je běžným předpokladem, že člověk bez peněz musí být nikdo. Téměř každý člověk má také svou cenu, stejně jako každá věc. Celý náš život je prosycen peněžními hodnotami: rozhovory, knihy, noviny, rozhlasové pořady, politika, státnictví, církevní činnost – prostě všechno. Člověk sotva vydrží sedět ve vagónu městského metra, aniž by musel zavřít oči, aby si nepošpinil zrak a aby mu do mysli nevnikaly lži a nízkost reklam, které pokrývají stěny, kamkoli se podívá. To je to, co jsme z Ameriky udělali v rámci naší demokracie – podle mého názoru duchovně odporné místo. Není divu, že Arabové, s nimiž jsem se před několika lety setkal na konferenci, zvolali, že „nechtějí ten neuvěřitelný americký způsob života“.

Přirozeně, zatímco se toto vše dělo, jsme vytvořili jen málo významné kultury. Pravděpodobně lze s jistotou říci, že neexistuje žádná kulturní oblast, ve které bychom nehráli druhé housle za Evropou. Právě Evropa se svými pozůstatky feudalismu byla vždy zdrojem originálních a plodných myšlenek. My jsme pouze napodobovali, a to většinou špatně. I velká centra čisté vědy se nacházela hlavně v Berlíně, Vídni, Paříži a Londýně. Naši vědci byli většinou praktického ražení, najímaní, podobně jako inženýři, aby sloužili majitelům strojů, těm, kteří se honí za penězi.

Naši představitelé totiž nedokázali ani zajistit naše dlouhodobé přežití. Naši státníci byli z větší části příliš amatérští, nedostatečně vyškolení a nezkušení a v nejlepším případě se střídali příliš často na to, aby nám poskytli jasnou vizi a politickou úroveň, nebo dokonce aby zachovali její soudržnost a kontinuitu. Ve skutečnosti jsme se znovu a znovu, v událostech, které určovaly naši roli ve druhé světové válce, a nezaměnitelně a dechberoucím tempem v letech od té doby, vydali na cesty, které vedou (a je třeba se domnívat, že měly vést) ke zničení. Převaha jisté pomstychtivosti v našich radách, jistého zjevně cizího a jednoznačně protiamerického vlivu, zabránila přijetí jakékoli politiky, která by pevně stavěla blaho USA na první místo. Místo toho se ohlížíme za dvaceti pěti lety, během nichž byla naše země neustále zrazována – zevnitř. Z touhy zcela vymazat Německo, které bylo dlouho nejlepší baštou Západu proti Východu, jsme neustále pomáhali budovat Sovětský svaz do podoby kolosu, jehož tyranie (jak ti, kteří jsou plně informováni, nyní velmi dobře vědí) je brutálnější a jehož záměry jsou mnohem ďábelštější a zničující než cokoli, z čeho kdy bylo Německo obviněno.

Jako příklad zrady, kterou mám na mysli, mohu uvést, že po skončení války byly americké síly záměrně staženy k Labi, čímž se komunistické armádě umožnilo obsadit celou východní Evropu a pevně sevřít Berlín v kleštích. Nikdy v celé historii, ani v Tours v roce 732, ani ve Vídni v 17. století, neupadla Evropa tak pod nadvládu cizího Východu. Hlavní zradu možná spáchali Roosevelt a jeho komunistický poradce Alger Hiss v tajné dohodě, kterou uzavřeli se Stalinem v Jaltě, ale Truman se jistě podílí na jejich vině tím, že jejich zradu uvedl do praxe. A Eisenhower neméně. Na jeho obranu se říká, že kdyby odmítl

uposlechnout Trumanův rozkaz, vystavil by se vojenskému soudu. Westbrook Pegler však mluvil pravdu, a to jako Američan a jako muž, když vyjádřil pochybnosti, zda by vůbec existoval vojenský soud, který by ho mohl odsoudit, a že v každém případě by bylo lepší přijmout popravu před popravčí četou, než se podílet na tak monstrózní a osudové zradě své země a všech svých krajanů v Evropě.

Jako by toho nebylo dost, v následujících několika letech naši agenti (mezi nimi i generál Marshall) dokončili podobnou zradu Čankajška a předali celou Čínu do rukou komunistů. To bylo v naprostém rozporu s varováním, které západním státníkům adresoval významný britský geopolitik sir Halford Mackinder o generaci dříve, že ten, kdo vládne východní Evropě, vládne Heartlandu, ten, kdo vládne Heartlandu, vládne Světovému ostrovu (tj. pevninskému bloku tvořenému Evropou, Asií a Afrikou), a ten, kdo vládne Světovému ostrovu, vládne světu.[179] Mackinderovo rčení potvrdilo Leninovo prohlášení o hlavní komunistické politice, v němž prohlásil, že o osudu světa nakonec rozhodne směr, kterým se vydá Čína. A toto postupné dobývání míst na Zemi, která mají nejvyšší strategický význam (samozřejmě existují i další, která jsem nezmínil), ze strany komunistů začíná nabývat skutečně děsivých rozměrů, když si uvědomíme jednak známý komunistický plán podněcovat, financovat, vyzbrojovat a řídit miliony barevných světa proti Západu; a za druhé, že naše převládající demokracie s její spalující touhou po zisku, poháněnou mocí peněz, nás posledních padesát let vede k monumentální hlouposti, kterou je odhalování vědeckých a průmyslových tajemství naší moci zaostalým národům celého

[179] Sir Halford Mackinder – Democratic Ideals And Reality, Holt, 1919.

světa, především přeplněným milionům lidí na Východě, kteří nepochybně mají dostatek důvtipu a energie, aby nás dobře napodobili. Až nakonec prolomí své hranice a vrhnou se na nás jako požár prérie, budou vyzbrojeni našimi vlastními zbraněmi.

Mohl bych uvést nespočet dalších příkladů na podporu svého tvrzení, že Spojené státy byly soustavně zrazovány. A není přehnané říci, že hlavním nástrojem neustálého postupu komunistické říše od konce druhé světové války bylo naše vlastní ministerstvo zahraničí.[180] Pro účely našeho současného zkoumání to v podstatě znamená, že demokracie je vnímána jako politický systém, který poskytuje cizím nepřátelům a zrádcům nejlepší příležitosti k tomu, aby se zakořenili v celém našem národu a tam pod rouškou tajemství pracovali na naší zkáze. Ukázalo se, že většina snah o dopadení zrádců, těch opravdu velkých zrádců, vede ke dveřím mezinárodní finanční moci. A nakonec jsme nuceni dojít k závěru, že finanční moc se vždy ukazuje jako nejvyšší nepřítel každého národa a že demokracii zcela chybí síla nezbytná k tomu, aby finanční moc spoutala. To je nezměnitelným způsobem její nejvyšší a konečné obvinění.

Ačkoli se snažím soustředit na hlavní faktory a vyhýbat se detailům, nechci přitom situaci vykreslovat jako jednodušší, než ve skutečnosti je. Dobře vím, že obvykle je třeba rozplést spletitou síť sil a vlivů, než lze určit, který faktor je nejdůležitější. Pokud jde o historické vysvětlení, jsem ochoten

[180] Bryton Barron — The State Department: Blunders or Treason? Crestwood Books, Springfield, Virginie, 1965. Po sedmnácti letech ve funkci vedoucího odboru pro uzavírání smluv na Ministerstvu zahraničí Bryton Barron rezignoval na svou pozici a tím obětoval svou kariéru, aby se mohl věnovat odhalení zrad Spojených států ze strany jejich nejvyšších úředníků.

připustit například, že značná část zla, na které nyní poukazuji, může být přičítána puritánství, které podle Wernera Sombarta sehrálo tak významnou roli při vytváření prokletého kapitalismu vysokých financí, jenž sužuje a otravuje každý národ, kterého se dotkne. Tento puritanismus však nejenže uvedl na scénu rostoucí třídu britských obchodníků, průmyslníků a bankéřů na jejich bezohledné a zničující řádění po „Merrie England“ v honbě za ziskem, ale také sehrál klíčovou roli při svržení anglické monarchie, tradičně strážkyně svobody a blahobytu lidu. Právě tuto změnu měl Disraeli na mysli, když prostřednictvím svého hrdiny v románu Sybil řekl: „Jak moc koruny slábla, mizela i privilegia lidu, až se nakonec žezlo stalo pouhou okázalou dekorací a jeho poddaní se opět proměnili v nevolníky.“[181] Vím, že je historicky prokázáno, že nejbezcitnější lhostejnost k osudu anglických námezdních dělníků a jejich nejničivější vykořisťování nepřišly během dlouhých století, kdy anglický král skutečně vládl, ale až poté, co začala upadat víra v královskou moc, poté, co vítězství protimonarchistických sil potvrdilo doktrínu, že vlády slouží společenství, poté, co řada neúspěchů aristokracie jasně ukázala, že vláda leží a bude stále více ležet v rukou „lidu“. Systém zisku rostl ruku v ruce se systémem parlamentní vlády. Ale ve skutečnosti je to jen stará historie: ve starověkých Athénách stejně jako v moderní Anglii a Americe je demokracie spojena s nástupem moci peněz, s otroctvím a imperialismem. A vedla ke katastrofě.

Ale koneckonců, i kdyby se demokracie neukázala jako tak vhodná k tomu, aby zrádcům poskytovala bezpečné a

[181] Benjamin Disraeli (lord Beaconsfield) – Sybil, Oxford University Press, 1934, s. 430.

pohodlné útočiště, jaký dobrý důvod by na první pohled existoval k očekávání, že by demokracie mohla lidem kdy poskytnout skutečně zdravé a vznešené vedení? I kdyby byl někdy vynalezen mechanismus pro zaznamenání úsudku lidu v jakékoli důležité otázce, jakou by měl takový úsudek hodnotu, až bychom jej získali? Carlyle řekl: „Lze dokázat, že od počátku světa bylo někdy vysloveno všeobecné hlasování ve prospěch nejhodnějšího člověka nebo věci? ... Nejhodnější, kdyby se ucházel o všeobecné hlasování, by měl jen malou šanci. John Milton, když se ptal celé Anglie, jakou má Ztracený ráj hodnotu, dostal za odpověď pět liber šterlinků... A když se Ježíš Kristus zeptal Židů, co si zaslouží, nebyla snad odpověď smrt na šibenici?“

Nejzávažnější otázky státu, ať už zahraniční či domácí, vyžadují pro své řádné posouzení takové množství souvislostí a podrobných znalostí, které jsou mimo dosah všech kromě hrstky vyvolených. Domnívám se, že o těchto záležitostech většina lidí nic neví, nic je nezajímá a nejenže postrádají inteligenci nezbytnou k tomu, aby se něco dozvěděli, ale chybí jim také rozlišovací schopnost a charakter, aby jejich úsudek měl nějakou hodnotu. Je tedy ztrátou času a pošetilostí zaznamenávat jejich názor nebo mu věnovat velkou pozornost. Ani tím, že shromáždíme úsudky mnoha takových lidí, situaci nezlepšíme. Hloupost zůstává hloupostí, ať už je znásobena jednou, nebo milionem. Moudrost nezískáte počítáním hlupáků. Získáte pouze tah dolů k průměrnosti, vyplývající z uspokojování hlasů obyčejných lidí, abyste získali úřad nebo se v něm udrželi. I komunista Harold Laski ve svém článku o nutnosti elity v demokratické společnosti, na který jsem odkazoval v předchozí kapitole, připouští, že „je legitimní

pochybovat o tom, zda lze mezi volenými osobami najít ten druh aristokracie, který potřebujeme“. Tendence, vyplývající spíše ze závislosti voleb na popularitě, spočívá v dosazování do úřadu člověka, který je sám jen nalakovanou inkarnací populace. Takovému člověku zcela unikají vyšší cíle řádné společenské organizace. I kdyby si byl vědom toho, o co jde, nevěděl by, jak je dosáhnout. Zpravidla zná jen malou, krátkozrakou, empirickou obratnost politického intrikána, ambiciózního šplhouna k moci. Od takových lidí nemůžeme získat moudrost a pravidla, která by pozvedla lid k výšinám velikosti, nebo dokonce udržela jeho existenci, natož aby zachovala tu identitu, z níž existence čerpá veškerý svůj význam.

Navíc samotný mechanismus demokratických procesů otevřel dveře manipulaci a ovládání společnosti ze strany bohaté kliky, což je přesně to, co dnes v Americe zažíváme. I John Stuart Mill, navzdory svému horlivému zastávání demokracie, toto zlo rozpoznal a přiznal. „Takto ustavená demokracie nedosahuje ani svého zdánlivého cíle, kterým je předat vládní pravomoci ve všech případech početní většině. Dělá něco zcela jiného: předává je většině většiny, která může být, a často je, pouze menšinou celku.“[182] A Egon Friedell v knize Cultural History Of The Modern Age poznamenává, že tento „omyl každé demokracie, jasně patrný již u Herodota, když řekl, že většina byla považována za celek, byl v Řecku povýšen na vše pohlcující klam.“[183] Ale Athény nebyly tímto omylem oklamány více ani jeho obětí více než my v Americe.

[182] John Stuart Mill – Considerations On Representative Government, kap. VII, odd. 4.
[183] Knopf, 1931, sv. II, s. 351.

Navíc je princip vlády většiny základem pro tu nejhorší formu tyranie. Proti vůli krále či šlechtického sboru lze ještě podat odvolání k lidu, avšak tam, kde je lid sám považován za skutečnou vládu a kde panuje přesvědčení, že spravedlnost spočívá v pouhém počtu, nelze v okamžiku, kdy tento počet dosáhne většiny, podat žádné odvolání. A nelze stanovit žádné omezení moci většiny, ani dokonce jejího práva, donutit menšinu. Jako poslední možnost může být vládnoucí rod nebo sbor lordů svržen revolucí, ale tato možnost odpadá, když vláda ví, že má na své straně nejen zákonnou autoritu, ale také neporazitelnou sílu. „To je důvod," řekl pan Dermot Morrah, „proč je tyranie menšiny nad většinou vždy omezena; tyranie většiny nad menšinou nemá žádná omezení."[184] Právě to činí z demokracie tak vynikající školu pro diktaturu, které vždy podlehne. Budoucí tyran musí pouze získat masovou podporu a lid přijme i pomůže při jeho nejbezohlednějším vyřazení oponentů.

Jedním z nejvíce demoralizujících důsledků demokracie je rozptýlení odpovědnosti. Když zákon vychází od krále nebo šlechty, musí za něj král či šlechtici nést odpovědnost před národem. A jejich smysl pro tuto odpovědnost vytváří omezující a stabilizující vliv, který je stejně nevyhnutelný jako společensky cenný. Vědí totiž, že v dlouhodobém horizontu závisí samotné zachování jejich postavení a vlády na tom, zda budou vládnout tak, aby si alespoň získali respekt a důvěru lidu. V systému voleb však byla odpovědnost natolik rozdrobena a rozptýlena, že z ní téměř nic nezbylo. Její útržky se tak snadno a věrohodně přesouvají z ramen jednoho člověka na ramena

[184] „A Defense of Aristocracy", Church Quarterly Review, říjen–prosinec 1939, s. 102.

druhého, že ji nelze úspěšně vložit na nikoho. Ale moc bez odpovědnosti je zhoubná pro každou dobrou vládu.

Nyní se zaměříme na zkoumání tvrzení francouzských revolucionářů. Tato tvrzení se snažili zakotvit v tak abstraktním, vrozeném a nezcizitelném právu, že fanatičtí stoupenci, kteří je následují, jsou téměř necitliví vůči důkazům, že jejich teorie v praxi selhaly a jsou v rozporu s dosavadními lidskými zkušenostmi. Bez ohledu na veškerou logiku a všechny důkazy, které svědčí o opaku, odpovídají pouze tím, že lidé se rodí rovní a svobodní a že jakékoli společenské uspořádání, které popírá jejich rovnost nebo jim bere svobodu, je nutně a nezměnitelně špatné. Jejich myšlenky mohou být mylné a v konečném důsledku založené na ničem hlubším nebo pevnějším než marnivosti, ale to nezabránilo jejich šíření, až narušily hodnotový systém lidí po celé Zemi a rozvrátily posvátné a osvědčené instituce, díky nimž lidé všech věků zajistili bezpečnost svých společností.

Za šíření myšlenky, že se lidé rodí svobodní a rovní, byl pravděpodobně nejvíce zodpovědný Rousseau. Lord Acton dokonce prohlásil, že Rousseau svým perem vyvolal větší dopad než Aristoteles, Cicero, svatý Augustin, svatý Tomáš Akvinský nebo kdokoli jiný, kdo kdy žil. To je možná přehnané tvrzení, ale jsem nakloněn myšlence, že přehnaná představa o hodnotě a důležitosti obyčejného člověka, která rychle uvrhuje celý náš moderní svět do chaosu, není tolik zásluhou Ježíše, jak se obecně myslí, ale spíše Rousseaua.

Pro mě je Rousseau odporný a opovrženíhodný. Zde se však nechci zabývat jím samotným, ale jeho učením. Musím nejprve zcela odmítnout celý základ, na němž spočívají jeho tvrzení. Není to nic jiného než pavučina romantických výmyslů.

Neuznávám žádná abstraktní ani nezcizitelná práva. Jak řekl jeden významný biolog, lidé se rodí nerovní[185] a takoví také zůstávají; a mohl by klidně dodat, že se rodí podmínění a musí zůstat podmínění, omezeni jak zevnitř, tak zvenčí. „Žádný člověk neunikne tomu, co je v něm samém“, tomu, co zdědil po svých předcích; a žádný člověk nemůže být součástí lidské společnosti, aniž by přijal a plnil určité odpovědnosti a povinnosti. Navíc neexistuje žádný důkaz, že by se kdy někdo těšil z jakýchkoli práv, kromě případů, kdy si individuálně nebo ve spojení s ostatními vybudoval nějakou moc dostatečnou k tomu, aby si vynutil respekt. Náboženství, politické systémy a morální ideály bojují o nadvládu stejně jako jiné věci. To znamená, že pod jejich bojovými prapory bojují o nadvládu skupiny lidí. A pokud nakonec získají práva, znamená to pouze to, že pod vlajkou určitých idejí jako sjednocujícího symbolu vybudovaly sílu, která donutí ostatní lidi, aby jim poskytli to, co požadovaly. Volání po svobodě a rovnosti je třeba chápat přesně stejným způsobem, jinak jim nelze porozumět vůbec.

Podívejme se na každou z těchto idejí – nejprve na ideu svobody. Čí tvář můžeme rozeznat za voláním po svobodě? Jaký druh člověka? Od čeho chce být svobodný? A co chce svobodně dělat?

Jak jsme právě viděli, žádný člověk nemůže uniknout omezením, která mu ukládá jeho vlastní dědičnost: nemůže dělat víc, než na co má schopnosti, ani v dlouhodobém horizontu jednat v rozporu se svou přirozeností. Pracovní kůň nemůže vyhrát dostih, stejně jako z dostihového koně nelze udělat bezpečný dopravní prostředek, kterým by babička mohla

[185] Prof. S. J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw-Hill, 1936, s. 1.

jet do města. Stejně tak, má-li člověk vůbec požívat nějakého společenského života, nemůže uniknout vzájemným vztahům a přijímání povinností, které mu život s ostatními lidmi ukládá.

Je třeba také zdůraznit, že svobodu v jakémkoli skutečném a hlubokém smyslu dokáže poznat jen velmi málo lidí. Skutečně svobodné jsou pouze ty vzácné duše, které dosáhly vnitřního povznesení nad vnější okolnosti – pouze světci, proroci a skuteční filozofové. A tito lidé se obvykle cítili svobodní za všech časů, na všech místech a dokonce (jakkoli se to může zdát neuvěřitelné) za všech okolností. Thoreau se cítil svobodný i ve vězení. A existovaly duše, které prokázaly svou podstatnou svobodu i uprostřed plamenů, které pohlcovaly jejich těla. Přesto ani tito lidé nejsou svobodní v tom, co dělat a co nedělat, jak si to představuje běžný žvanil o svobodě. Aniž bychom se zabývali otázkou svobody vůle, musíme si připomenout, že právě lidé s nejvznešenějším duchem a nejvyššími tvůrčími schopnostmi jsou nejméně „svobodní v tom, co chtějí dělat“. Pro ně nemá život žádný smysl a chutná jim trpce, pokud nežijí pro něco, co je vzácné, vznešené a přesahuje je samotné. Jejich sklon, jejich poslání, jejich osud, jejich potřeba pozvednout život lidstva, je nejpřísnějším, nejnáročnějším a neúprosným pánem a udává jim nejtěsnější, nejužší a nejstrmější cestu, kterou mají následovat – v niterném smyslu (dalo by se dokonce říci) pod hrozbou smrti. Jsou otroky svého hledání. A přece – taková je jejich povaha, tak nepochopitelná pro obyčejného člověka – nechtěli by to mít jinak. Ve svém nitru, dnem i nocí, klečí před svou vizí pravdy či krásy, která je pohání vpřed.

Jejich svoboda je, jak ji chápu, jedinou skutečnou svobodou – svobodou člověka, který je zcela ovládán tím, čím

je. A nečekají, až jim ji dá nějaký člověk nebo nějaká vláda. Získávají si ji. Berou si ji. A žádný člověk, ani všichni lidé dohromady, jim ji nemohou vzít.

Netřeba říkat, že to není svoboda tohoto druhu, kterou lidé míní, když volají po svobodě. Ta přichází pouze za cenu, kterou nejsou ochotni zaplatit, vyšší, než jsou schopni zaplatit. Jen velmi málo lidí je schopno dát za cokoli všechno. V očích obyčejného smrtelníka je taková svoboda příliš fantastická a neuchopitelná, její realita či hodnota příliš pochybná, než aby ho přiměla k takové úplné oddanosti. Přehlíží ji ve prospěch svobody, která slibuje více a stojí méně.

Za většinu volání po svobodě se pravděpodobně skrývají politická práva – právo volit, právo vyznávat jakékoli náboženství a právo svobodně vyjadřovat svůj názor. Podívejme se tedy na tento všeobecný názor, že tyto „občanské svobody“ jsou klenotem nesmírné hodnoty. Podívejme se, co vlastně znamená požívání těchto práv, k čemu vedlo a jaké vyhlídky skýtá do budoucna.

Hlasování představuje takové rozdrobení politické moci, až na samou hranici jejího zániku, že k němu nemohu chovat nic jiného než pohrdání. Vzhledem k tomu, že politické mašinérie ovládá Wall Street nebo nějaká podobná klika, jejíž zájmy jsou zcela v rozporu s blahem celé země, a protože v důsledku celkového volebního procesu jsou kandidáti na veřejné funkce obvykle tak průměrní, že žádný moudrý a charakterní člověk by nechtěl být „zastupován“ žádným z nich, postupně jsem dospěl k názoru, že hlasování je asi stejně užitečné jako hodit kamínek do louže. Disraeli hovořil o „té osudové komedii zvané zastupitelská vláda“. Jistě, vnucovat lidem představu, že jsou svobodní, protože mají volební právo,

není nic jiného než podvod. Spíše je takto vyvolaný pocit svobody prostředkem, jímž je jejich podstatné otroctví skryto před jejich očima a ještě pevněji na nich upevněno. Za touto kamufláží se plutokracie – jedna z nejodpornějších a nejnižší z všech forem vlády – dokázala stát lidmi nevědomými spolupachateli jejich vlastního ponížení a nejbezohlednějšího a bezprecedentního vykořisťování přírodních zdrojů, na nichž závisí celá naše budoucnost jako národa.

Ani k právu na „neomezenou svobodu myšlení a diskuse“, za kterou demokracie stojí, nezaujímám odlišný postoj. Abych však uvedl do kontextu to, co chci ve své odpovědi říci, dovolte mi na tomto místě vložit několik poznámek.

Stále rostoucí dominance vědy v našem moderním životě vyvolala posedlost racionalitou, která náš život zcela vyvedla z rovnováhy. Jistě nemusím zde dokazovat, že považuji myšlení za velmi důležité, ale neustálé intelektuální kvasení a rozrušení rozhodně není smyslem lidské existence, ani samo o sobě není známkou zdraví a vitality národa. Mám silné podezření, že nekonečné a naprosto volné debaty a diskuse odrážejí pouze nejistotu a nejistotu hluboko v duši národa. Prozrazují slabost, rozdělení a vnitřní nejistotu. Zdravý instinkt a příslib osudu národa se vždy projevuje v jednotě a solidaritě a – pamatujme si to jako naprosto zásadní – v neúnavném úsilí o to, co zajistí jeho přežití, jeho soudržný růst a dlouhodobý rozkvět jeho vlastního jedinečného génia. A požehnaný bude každý národ, který má vůdce, kteří jasně rozpoznávají, že nejjistější cestou k takovému stavu je rasová homogenita – podobnost, kompatibilita, harmonie ve všech jejích složkách. Jen tak může dosáhnout té hluboce integrované jednoty, té pevné a neotřesitelné solidarity a síly, které jí v hodině krize umožní

obstát tváří v tvář neustálému a nemilosrdnému náporu mocného vnějšího nepřítele. A jen tak se také její vnitřní život naplní tou pevnou vírou v sebe samu, tím klidem mysli i srdce a tou radostí ze života, které jsou nezbytné pro co nejbohatší rozkvět jejího génia.

V pravěku, jak si moji čtenáři jistě vzpomenou, jsme zjistili, že potřebná homogenita často vznikala v oblastech přirozené izolace, jako jsou ostrovy, poloostrovy nebo uzavřená říční údolí: okamžitě nás napadne Británie, Řecko, Egypt a Mezopotámie. Zde geografická poloha přispívala k vyloučení cizinců. Žádný národ se však nestal velkým národem bez té homogenity, na níž se zdá, že dosažení velikosti vždy závisí. Tam, kde ji příroda sama neposkytla, musela být dosažena lidským zásahem a uspořádáním. Aby toho dosáhli, postavili Číňané svou Velkou zeď, vysokou 20 až 30 stop, širokou 15 až 20 stop a dlouhou téměř patnáct set mil! Dostatečně dlouhou, aby sahala od Atlantiku až k Mississippi! A v pátém století před naším letopočtem se pod vedením náboženského reformátora Ezdráše starověcí Hebrejci začali pod hrozbou smrti pokoušet dosáhnout toho, co se proroci marně pokoušeli dosáhnout napomínáním a nadávkami. Smíšená manželství s nežidy byla nemilosrdně rozváděna; a po všechna staletí od té doby ortodoxní židovská komunita zacházela s každým Židem, který se oženil s nežidovkou, jako s malomocným, ba dokonce jako s mrtvým. Dokonce i dnes, ve státě Izrael, není manželství mezi Židem a nežidovkou právně možné. V případě země, jako jsou Spojené státy, pokud má původní obyvatelstvo a jeho hodnoty přežít, pak budou muset být všichni cizinci, jako jsou negři, Židé a Orientálci, vyhnáni a udržováni mimo zemi. Imigrace bude muset být přísně omezena na skupiny, které jsou pokrevně

i tradičně nejblíže spřízněné s těmi, jimiž byla země původně založena. A pak, mezi lidmi se stejnými instinkty a hodnotami a pod vlivem náboženského a morálního učení, které bude co nejvíce sjednocené, budou otázky nejvyšší důležitosti z velké části záležitostí, na nichž panuje všeobecná a převládající shoda.

Nepochybně přicházejí období přechodu, v nichž je v zájmu samotného života a osudu národa nutné přehodnotit a nově posoudit celý jeho myšlenkový fond i samotné základy. Právě takový úkol si Nietzsche stanovil ve svém díle „Vůle k moci“, jehož podtitul zněl „Pokus o přehodnocení všech hodnot“ Ačkoli je však třeba takový úkol občas podniknout, rozhodně to není úkol, do kterého by se měl každý bez rozmyslu pouštět. Je určen pro těch několik mužů, kteří mají nejen schopnost a výcvik k myšlení a za sebou zkušenosti a zvyk zodpovědnosti, ale také sílu charakteru a duševní stabilitu k udržení intelektuálního skepticismu. Když se však v důsledku demokratického dogmatu věří, že vše, co je správné pro jednoho, je přípustné pro všechny, když je každý povzbuzován k volnému zpochybňování a zpochybňuje dokonce i ty přesvědčení, na nichž je založen samotný život národa, je notoricky známým a nevyhnutelným výsledkem to, že velká většina myslí je vyvedena z rovnováhy. Zůstávají bez hluboké, neotřesitelné jistoty, na kterou by se mohli upnout a kterou by se mohli řídit, a v důsledku toho upadají do demoralizace, v níž nedostatek jakékoli směrující a podpůrné jistoty vždy končí. Když lid jako celek již v nic nevěří, rozpadá se. Musí se rozpadnout. Víra je totiž samotným základem, na němž byl náš život vybudován, a pojivem, které jej drží pohromadě. Dnes vidíme, jak se celý základ a soudržnost našeho života rozplývají

ve skepticismu. Demokratické prosazování práva každého člověka myslet sám za sebe obsahovalo kyselinu, které většina myslí nebyla a není dost silná, aby odolala.

Právo na svobodu projevu mělo podobné důsledky. Existuje mnoho záležitostí, mezi nimiž jsou i problémy zásadně ovlivňující blaho každého národa, k nimž většina lidí nemá právo se vyjadřovat, a to z toho prostého důvodu, že přesahují chápání běžného člověka. A o tom, čemu lidé nerozumějí, by neměli mluvit. Nemělo by jim být dovoleno o tom mluvit. To je prostě zdravý rozum. A kdykoli se nějaký povýšený nováček s přehnanou domýšlivostí odváží vyjádřit své názory, bylo by pro všechny zúčastněné lepší, nakonec i pro něj samotného, kdyby mu byla přiložena rákoska na záda, jako v případě Homérového Thersita, nebo aby byl alespoň vyhnán z tábora smíchem. Ale u nás tomu tak není. Generace víry ve svobodu slova a tisku a v zaznamenávání názorů každého člověka, ať už kladných či záporných, dokonce i těch nejhloupějších a nejchabějších, vedly k tomu, že každý redaktor maloměstských novin je připraven vystupovat jako věštec a každý pomocník na farmě či v továrně je připraven diagnostikovat neduhy ekonomického a politického systému a radit, jak je napravit. Přednášející na vysoké škole vyjádří přesvědčení, za kterým stojí jeho nejlepší myšlenky a nejzralejší zkušenosti z období třiceti či čtyřiceti let, a studenti, kteří ještě nevystoupili z puberty a kteří těmto myšlenkám v celém svém životě nevěnovali ani půl hodiny úvahy, okamžitě vstanou a budou mu do očí odporovat. Napadá mě, že tato touha po svobodě ve skutečnosti vyjadřuje víc než jen požadavek na politická práva: odhaluje silnou neochotu poslouchat kohokoli nebo cokoli. Minulost je haněna jako doba temnoty a nepřiměřených a nesnesitelných omezení, zatímco je

vyzdvihována slavná přítomnost, v níž si každý může dělat, co se mu zlíbí. „Proč bychom měli naslouchat minulosti? Není současnost osvícenější a pokročilejší? Proč bychom měli poslouchat naše velikány? Kdo řekl, že existují nějací velikáni? Není jeden stejně dobrý jako druhý? Proč by každý z nás neměl být sám sobě zákonem?“ Demokracie, jak jsem ji poznal, je vždy takhle volnomyšlenkářská, hlučná a slabomyslná. Má sklon vytvářet společnost štěbetajících strak.

Důsledky jsou dvojnásobně zhoubné. Mezi námi již neexistuje žádná autorita. A neexistuje ani úcta. Tím se odřízáváme od veškerého světla, jímž lze život národa správně vést. Moudrost jejich dávné minulosti, ztělesněná v tradici, je pohrdavě odmítána a zapomínána; a moudrost současnosti, která by mohla najít svůj hlas v jejích velkých mužích, se topí v řevu a žvanění davu. Ale bez tradice nemůže být život žádného národa zdravý a stabilní. Většina věcí, které zásadně ovlivňují jeho blaho, nemůže být donekonečna diskutována. Musí být provedeny nebo se jim musí zabránit, zpravidla – a dokud jeho vůdci neuznají za vhodné pravidla změnit – z žádného lepšího důvodu, v mysli obyčejného člověka, než je ten obsažený ve slovech „To se nedělá“ nebo „Takhle to děláme“. A bez světla na své cestě, které mohou vrhnout pouze jeho velcí muži, musí každý národ směřovat ke katastrofě. Moudrost! Moudrost! Vskutku, pro nedostatek moudrosti kráčí lid ve tmě a dříve či později musí vkročit do pasti, nebo přes útes, nebo do bažiny, nebo do slepé uličky. A v demokracii se snaží najít světlo tam, kde neexistuje.

Při jakémkoli zvažování těchto politických práv je třeba mít na paměti, že původně nebyly určeny pro všechny. Byly „vybojovány aristokraty pro aristokraty“, jak by nám připomněl

Dermot Morrah. Magna Charta byla z rukou krále Jana vynucena především jeho barony a její výsady měly být uplatňovány pouze jimi nebo jim rovnými. Podobně tomu bylo i v případě Listiny práv z roku 1688. I Voltaire, přestože si ho nakonec přivlastnili jakobíni, „když mluvil o svobodě... myslel pouze o horních deset tisíc. O lidu řekl: ‚Vždy zůstanou hloupí a barbarští; jsou to voli, kteří potřebují jho, bič a seno.‘“[186] Ale to, co šlechta vybojovala pro šlechtu, je nyní nárokované pro všechny. Proletariát, který neudělal nic pro vytvoření kultury, který nedokáže ocenit ani to, co stála, ani to, co znamená, a který by nedokázal nic udělat pro její obnovení, kdyby byla zničena, se hrne přímo do osvětleného salónu civilizace a dokonce usedá tam, kde dříve sedávali pouze rytíři a králové. Je to jeden z výsledků „zaplavení“ mas, za které nese tak velkou odpovědnost demokracie. Konečně se odhaluje nejvnitřnější význam celého tohoto volání po svobodě. Je to snaha mas zmocnit se Země pro sebe.

Celému tomuto modernímu tlaku na „svobodu“ je podle našeho názoru třeba čelit připomenutím tří pravd, které jsou stejně trvalé jako samotná lidská přirozenost.

První z nich nelze vyjádřit lépe, než jak to učinil Edmund Burke. „Společnost nemůže existovat,“ řekl, „pokud není někde umístěna síla, která ovládá vůli a touhy, a čím méně jí je uvnitř, tím více jí musí být vně. Je to zakotveno ve věčné ústavě věcí, že lidé s neukázněnou myslí nemohou být svobodní. Jejich vášně jim kují okovy.“ Svobodu nemůže dát žádný systém ani žádná vláda. Svobodní lidé si svobodu vytvářejí sami. V

[186] Egon Friedel – op. cit., sv. II, s. 205.

dlouhodobém horizontu bude míra svobody, kterou ve světě požívají, úměrná jejich sebeovládání.

Dále zastánci svobody ve svých požadavcích opomněli jednu z nejdůležitějších podmínek pro její uskutečnění. Nemůže existovat žádná skutečná nebo podstatná svoboda, jakou mám na mysli já, bez soukromého vlastnictví majetku, a to takového druhu a v takovém množství, aby zajistilo jednotlivému vlastníkovi ekonomickou nezávislost na společnosti. O tom se více rozepíšu, až se dostanu k tématu aristokracie.

Za třetí, svoboda byla chápána mylně. Přeji si, aby každý člověk požíval maximální svobody ve svém soukromém životě, pokud jde o věci, které ho skutečně zajímají a které je schopen zvládnout. Mám na mysli jeho domov, jeho řemeslo nebo jiné prostředky obživy, místní záležitosti, jeho přátele, jeho církev a všechny krásy světa kolem něj. Ale tam, kde není schopen unést odpovědnost, neměl by mít privilegia. Ve všech záležitostech týkajících se blaha společnosti jako celku by měl být pod nejpřísnějším vedením shora.

Ani by to nepředstavovalo žádné porušení skutečné základní svobody, která mu náleží. Ve skutečnosti by to nutně nevedlo k žádné ztrátě svobody, kterou pociťuje nebo na níž mu záleží, ani k žádnému poškození jeho tělesného zdraví či duševní a duchovní spokojenosti, i kdyby byl osobně vázán k jinému člověku, aby poslouchal jeho vůli a sloužil mu. Říkám vám, že tato moderní neochota uznat jiného člověka jako svého nadřízeného nepramení z ničeho jiného než z nezdravého stavu duše. Prozrazuje působení toho jedu, který uvolňuje všechna napětí a pouta, která jsou přirozená pro vztahy mezi lidmi. V některých lidech jsou síly, které na mě okamžitě zapůsobí svou

nadřazeností a vyvolávají ve mně nutkání vzhlížet k nim. Ten, kdo prohlašuje, že se ve svém srdci před nikým nesklání, odhaluje pouze svou duchovní chudobu – nebo pak transcendentní velikost, jaká se dostává jen nepatrnému zlomku lidí, pouze Zarathustrovi, který nemůže najít nikoho většího než sebe sama. Obecně řečeno, zdravý instinkt vyjádřil Carlyle, když prohlásil: „V lidském srdci není vyššího citu než obdiv k někomu, kdo je vyšší než on sám.“ Z celého srdce souhlasím s Blakem, když zvolal: „Uctívání Boha znamená: ctít jeho dary v jiných lidech, každého podle jeho génia, a nejvíce milovat ty největší muže; ti, kdo závidí nebo pomlouvají veliké muže, nenávidí Boha; neboť není jiného Boha.“[187]

Celá naše společnost je nemocná, protože jsme se odnaučili cítit úctu a protože už nemáme muže, kteří by si naši úctu vynutili a před nimiž bychom se instinktivně skláněli a kterým bychom s hrdostí poslušně sloužili. Většina mužů se zbavuje své nejvyšší hodnoty i nejhlubší radosti a uspokojení, jichž jsou schopni, když nemají nikoho většího než sami sebe, komu by mohli slíbit lásku a věrnost až za hrob a pro koho by se skutečně obětovali. Dnes, mimo přátelství a rodinu, jsou láska a loajalita téměř neznámé. Máme pouze peněžní vazby demokracie, kde si každý užívá „rovného práva“ vykořisťovat a být vykořisťován.

V Ruskinově knize Stones Of Venice se nachází pasáž, která tento bod tak výstižně podtrhuje, že si nemohu odpustit ji citovat. „Nevím, zda někdy nastane den,“ píše,

[187] William Blake, op. cit., s. 202: „Marriage of Heaven and Hell“, poslední část „Památná fantazie“.

„až bude pochopena podstata správné svobody a až člověk pozná, že poslouchat jiného člověka, pracovat pro něj, prokazovat úctu jemu či jeho postavení není otroctví. Často je to ten nejlepší druh svobody – svoboda od starostí. Člověk, který řekne jednomu: „Jdi“, a ten jde, a druhému: „Pojď“, a ten přijde, má ve většině případů větší pocit omezení a obtíží než ten, kdo ho poslouchá. Pohyby jednoho jsou brzděny břemenem na jeho bedrech; pohyby druhého uzdou na jeho rtech: neexistuje způsob, jak by se břemeno dalo odlehčit; ale nemusíme trpět uzdou, pokud se proti ní nebráníme. Projevovat úctu druhému, dát k dispozici sebe i svůj život, není otroctví; často je to ten nejvznešenější stav, v němž může člověk na tomto světě žít. Existuje sice úcta, která je servilní, to znamená iracionální nebo sobecká; ale existuje také ušlechtilá úcta, to znamená rozumná a láskyplná; a člověk není nikdy tak ušlechtilý, jako když je uctivý tímto způsobem; ba dokonce, i když tento cit překračuje hranice pouhého rozumu, je-li láskyplný, povznáší člověka... A proto lidé ve všech dobách a ve všech zemích prokazovali úctu a přinášeli oběti jeden druhému, a to nejen bez reptání, ale s radostí; a hlad, nebezpečí, meč, veškeré zlo i veškerá hanba byly ochotně snášeny ve jménu pánů a králů; neboť všechny tyto dary srdce zušlechťovaly ty, kdo je dávali, neméně než ty, kdo je přijímali, a příroda k tomu podněcovala, zatímco Bůh tuto oběť odměňoval.“[188]

Svoboda však ve skutečnosti není základním principem demokracie. A skutečně, jak již před téměř sto lety správně

[188] John Ruskin — The Stones Of Venice, George Allen, Londýn, 1898, sv. II, kap. VI: „Podstata gotiky“, s. 161 a násl.

postřehli soudce Stephen a sir Henry Sumner Maine, svoboda je neslučitelná s rovností. Dejte lidem svobodu a okamžitě se ukáže, jak nerovní jsou. A když se tato neslučitelnost nakonec potvrdila ve skutečnosti a donutila ruské revolucionáře vybrat si mezi svobodou a rovností, ukázali se být těmi pozemšťany, za které Voltaire prohlásil masy. Nevznesli žádný dramatický výkřik „Dejte mi svobodu, nebo mi dejte smrt“. Svoboda pro ně znamenala méně než jejich obědové krabičky. Především chtěli jistotu, i když měla být realizována pouze v rovnosti státních otroků. Podívejme se tedy nyní do samého srdce revolučního volání, volání po rovnosti. Co je v něm a co za ním stojí?

„Všichni lidé se rodí rovni,“ zní tento výkřik. Ale je tomu tak? V jakém smyslu? Na základě čeho se to o nich tvrdí? Toto tvrzení se zoufale vrhá proti pevné falanze veškeré lidské zkušenosti. Pokud tento výkřik vykládáme jako rovnost schopností, každý z nás ví, že tomu tak není. Ještě jsem nepotkal jediného člověka, který by v praxi svého každodenního života takovou víru nepopíral. Jistě, mysl fanatika ochotně přičítá nerovnosti v bohatství a vzdělání nespravedlnosti v rozdělení příležitostí v mládí, ale zůstávají tu základní nerovnosti schopností dané věkem, pohlavím, rasou a především dědičností. O většině těchto záležitostí budu mít co říci v kapitolách, ke kterým se nyní blížíme, ale zde bych rád poznamenal, že neznám žádné místo, kde by tyto nerovnosti byly pečlivěji analyzovány a zváženy než v dílech Jamese Fitzjamese Stephena Liberty, Equality, Fraternity[189] a Ludoviciho False Assumptions Of ‘Democracy’.[190] Obecně je třeba zopakovat, že demokracie, jak se dalo očekávat,

[189] Smith Elder & Co., Londýn, 1873.
[190] Heath Cranton, Londýn, 1921.

přeceňovala význam prostředí, sílu vzdělání a příležitostí k zlepšení. Soudce Stephen trefně poznamenává: „Společnost nemůže z prasečích uší vyrobit hedvábné peněženky, a na světě je spousta uší, z nichž ani žádná činidla nedokážou udělat ani použitelnou vepřovou kůži.“ Velmi jasně také ukazuje, jaké křivdy a újmy se ženám způsobují a jaké znevýhodnění jim je vnucováno tím, že se s nimi v životním boji zachází, jako by byly mužům „rovné“. Žena je však něco jiného a víc než jen rovnocenná muži!

I výklad tohoto sloganu ve smyslu „rovnosti příležitostí“ nedává při pečlivém rozboru žádný smysl. Zděděná, vrozená a tudíž nevyhnutelná nerovnost schopností určuje vše – dokonce i schopnost využít dané příležitosti. Nejedná se zde o matematické abstrakce, ale o konkrétní realitu lidských bytostí. Jaký druh a míru příležitostí bychom měli poskytnout slabomyslnému jedinci, abychom mu co nejvíce pomohli v soutěži s někým nadanějším, to nikdo nedokáže přesně říci. Jedno je však jisté: dokud se bude ozývat volání po „rovnosti příležitostí“ ve víře, že nerovnost mezi lidmi lze nakonec vyrovnat zlepšením prostředí těch, kteří se narodili s vadami nebo v nevýhodném postavení, bude snaha o zajištění rovnosti příležitostí nevyhnutelně směřovat k vytvoření nespravedlnosti mnohem nebezpečnější, než kdyby byla popírána, protože se ukáže jako společensky nákladnější – nespravedlnosti, totiž že se nepodaří poskytnout adekvátní příležitosti relativně malému počtu vzácných lidí s největšími schopnostmi, na nichž závisí především blaho každého národa.

Tato doktrína je někdy vykládána jako „rovnost před zákonem“. To se mi však jeví pouze jako poslední záchrana těch, kdo se marně snaží najít nějaký smysl, který by byl ještě

přijatelný. Je samozřejmé, že kvalitní právní služby by měly být dostupné i pro nejchudšího a nejskromnějšího člověka v zemi a že nikdo by neměl mít možnost díky svému bohatství či postavení uniknout trestu, který si zaslouží. Avšak ani v tomto případě by nebylo spravedlivé zacházet s velkým a malým člověkem, jako by byli rovni. Skutečná spravedlnost by tím byla spíše zmařena. Za stejný přestupek by měl být trest přísnější pro člověka s většími schopnostmi a zodpovědnější pozicí než pro obyčejného člověka s omezenou inteligencí a omezenými možnostmi.

Nakonec mě moje zkoumání doktríny rovnosti vede k závěru, že v jádru není ničím jiným než závistivým a nenávistným výkřikem podřadného člověka namířeným proti nadřazenému, bojovým pokřikem, jímž chce shromáždit další podřadné lidi pod svou vlajkou, a to nejen aby svrhl vládu nadřazených, ale aby zrušil jakékoli uznání nadřazenosti a tak vytvořil svět příznivý pro ty, kteří jsou dnes slabí, oškliví, tupí a obecně nepovedeni. Je to v podstatě výkřik povstání.

Hrozba, kterou to představuje, je dvojí. Zaprvé jde o popření nutnosti vedení. Bez vedení, a to vedení na vysoké úrovni, však žádný národ nemůže dlouho vydržet pohromadě. Jak moc tento zákeřný jed již zapůsobil a podkopal instinkty moderního člověka, je patrné ze skutečnosti, že toto masové hnutí za rovnost dnes podporuje mnoho z těch nejnadanějších mezi námi, muži pocházející z nejlepších rodin a s nejlepšími tradicemi. Tito lidé, jakkoli upřímní a dobře mínění, jsou ve skutečnosti slepí a oklamaní zrádci, a to nejen vůči svým vlastním, ale i vůči nejvyššímu dobru celého lidu, o jehož zájmy se údajně tak starají. Zradili odpovědnost, kterou nesou za to, aby udržovali, že někteří lidé jsou lepší než jiní a že ti nejlepší

by měli vládnout – že ti nejlepší musí vládnout, jinak celý lid spěje ke katastrofě.

Za druhé, doktrína rovnosti je ve své podstatě popřením kvality, neboť popírá právě to rozlišení, bez něhož kvalita nemůže existovat. Celé hnutí za rovnost je součástí procesu, v němž se typická a normální struktura a organické uspořádání zdravé společnosti rozpadá v kaši úpadku – ztrácí veškerou charakteristickou velikost, tvar, barvu, vztahy a funkci a mění se v bezvýznamnou masu. Je to tedy předzvěst konce. Ano, vskutku, v jistém smyslu jsme se vyhoupli mezi národy světa, jakoby za jediný den, podobně jako Asýrie. Ale stejně jako Asýrie také za jediný den padneme. Asýrie vydržela pouhých sto padesát let. Mohu jen pochybovat, zda vydržíme o mnoho déle. Pyramida nebude stát na hlavě.

Zlo pramení především z toho, že se vůbec mohlo rozšířit pouhé pojetí rovnosti. Dokud se Jacquesovi nezamotala hlava tou pošetilou představou, že je stejně dobrý jako kdokoli jiný, spokojil se s tím, že zaujímal své místo a plnil svou úlohu. A za předpokladu, že docházelo k nápravám a reformám, které byly občas nepochybně a naléhavě potřebné, byl na tom tehdy lépe než kdykoli od té doby. Příroda stanovila hranice, proti nimž i ta nejromantičtější propaganda může jen marně rozdmýchávat naděje a marnivost lidí. Revolucionáři a liberálové pouze zničili tradiční, spravedlivou a přirozenou organizaci společnosti, aniž by něčeho dosáhli. Pouze všechno obrátili vzhůru nohama a na vrchol dosadili ty, kteří patří na dno; a nyní se ti, kteří dříve spočívali na dně, blíží k velmi bolestivému pádu na úroveň, na kterou patří. Nakonec totiž přírodu nelze popřít. Dříve či později gravitace jistě stáhne těžkou hmotu zpět na dno. Nemůžeme si však být jisti, že ti, kteří se v blízké budoucnosti

dostanou na vrchol, budou nějaká šlechta. Spíše budeme mít pravděpodobně další z těch „monstrózních a morbidních forem vlády jednoho nebo vlády několika“, v nichž, jak si jistě vzpomínáte, podle pozorování sira Henryho Mainea demokracie vždy končila.

Nejshovívavější úsudek, který lze o demokracii vyslovit, je ten, že vychází z „příliš příznivého hodnocení lidské povahy“. To znamená z hodnocení příliš romantického, příliš nerealistického, a tudíž – příliš mylného. Stručně řečeno, demokracie je forma vlády, která nebude fungovat a nevydrží, protože postrádá základní předpoklad každé zdravé vlády, totiž že musí odpovídat povaze člověka.

1945, 1969.

Kapitola 11 – Nutnost aristokracie

> „Souhlasím s vámi, že mezi lidmi existuje přirozená aristokracie. Jejími základy jsou ctnost a nadání... Tuto přirozenou aristokracii považuji za nejcennější dar přírody pro výchovu, svěřenou odpovědnost a správu společnosti... Mohli bychom snad říci, že nejlepší je ta forma vlády, která nejúčinněji zajišťuje spravedlivý výběr těchto přirozených aristokratů do vládních funkcí.“ – Thomas Jefferson, 18. října 1813, z „té poučné korespondence mezi Jeffersonem a Adamsem v posledních letech jejich života“.

Poslední kapitola, stejně jako tato, byla ve své původní podobě součástí série článků, které – jak bych rád čtenáře připomněl – jsem napsal a rozeslal širokému okruhu přátel a známých v letech 1944 až 1948. Některé reakce na to, co jsem napsal o demokracii, byly velmi vstřícné, ale pár z nich vykazovalo odpor a jedna přiznávala „pocit“, že mi „někde uniká podstata“. To mě vedlo, z touhy být zcela spravedlivý, k úvaze, co by v demokracii mohlo mít větší váhu, než jsem jí přiznával. Napadly mě tři věci: ochrana menšin, rovnost příležitostí a hodnota obyčejného člověka.

Pokud jde o ochranu menšin, pan Felix Morley v článku, který vyšel v časopise Human Events na podzim roku 1945 a v němž porovnával demokracii s ruským komunismem, kladl na ni značný důraz tím, že ji zahrnul do své definice demokracie. „Demokracie,“ řekl, „je prostě forma vlády, v níž vládne vůle většiny, zatímco práva menšiny jsou pečlivě chráněna.“ To poslední je samozřejmě velmi důležité. Podle pana Dermota Morraha je však ochrana menšin ve skutečnosti aristokratickou tradicí a z demokracie nevyplývá ani svou povahou, ani logicky.

Má pasáž tak trefnou, že ačkoli jsem z ní již citoval jednu větu v předchozí kapitole, musím ji nyní uvést v plném znění.

> Jakmile přijmete názor, že hodnota určité politiky se posuzuje podle počtu lidí, které lze přimět, aby pro ni hlasovali, bez ohledu na to, zda jsou schopni si vytvořit vlastní názor, ocitnete se na kluzkém svahu, který vede k tyranii – ať už v řeckém, nebo v anglickém smyslu tohoto slova. Pokud řeknete 60 000 000 lidem v národě o 100 000 000 obyvatel, že protože zastávají stejný názor a tvoří většinu, musí mít pravdu, a 40 000 000 příslušníků menšiny se mýlí, co jim zabrání v bezohledném pronásledování menšinového názoru? Pouze uznání, že menšiny mají práva, do nichž státní moc nemá právo zasahovat. Ale toto... je aristokratická doktrína. V zemích, kde aristokratická tradice zanikla, jako je dnešní Itálie, Německo a Rusko nebo Francie v 90. letech 18. století, se síla počtu ve skutečnosti využívá k úplnému potlačení nepopulárního názoru nebo nepopulární rasy. Nemohu uvěřit, že k tomuto pronásledování dochází pouze proto, že nejvyšší moc je soustředěna v rukou jediného člověka. Je to proto, že nejvyšší zákonná moc a drtivá převaha počtu stojí na stejné straně. Dokud má režim na své straně nejen zákon, ale i neodolatelnou sílu – což je situace charakteristická pro čistou demokracii –, možnosti útlaku nejsou omezeny ani strachem z revoluce. To je důvod, proč je tyranie menšiny nad většinou vždy omezena; tyranie většiny nad menšinou však omezena není.[191]

[191] Dermot Morrah – „A Defense of Aristocracy“ v časopise The Church Quarterly Review, říjen–prosinec 1939 (sv. CXXIX, č. 257), str. 101–102.

To znamená, že ačkoli demokracie může převzít a po určitou dobu ctít aristokratickou tradici ochrany menšin, má, jak jsem již dříve poukázal, sklon přerůst v masovou nadvládu (která není o nic méně skutečná jen proto, že se soustřeďuje v jediné osobě), v níž je veškerá opozice nemilosrdně potlačována. Úcta k menšinám a jejich ochrana vyžadují velkorysost a vznešenost ducha, kterou nelze očekávat od mas, jakmile se moc zcela a pevně dostane do jejich rukou.

Na podporu tohoto tvrzení bych rád uvedl dvě citace, které si podle mého názoru zaslouží naši pozornost. C. G. Jung v knize Contributions to Analytical Psychology poznamenal, že Východ a Západ „jsou zásadně odlišné, a to jak rasově, tak i ve svých ideálech. Na Západě panuje tak velká politická svoboda, jak velký je její nedostatek na osobní úrovni.“[192] A Nikolaj Berdjajev ve své knize The Fate of Man in the Modern World prohlásil:

> Ze sociologického hlediska je velmi zajímavé, že svoboda ve světě neustále ubývá, a to nejen ve srovnání se společnostmi založenými na liberálních a demokratických principech, ale dokonce i ve srovnání se starými monarchickými a aristokratickými společnostmi, kde ve skutečnosti panovala větší svoboda, a to navzdory tomu, že v otázce náboženské víry panovala mnohem větší jednota. Ve starších společenských formách byla skutečně velká svoboda zajištěna pro poměrně omezené skupiny – svoboda byla aristokratickým privilegiem. Když se okruh rozšířil a společnost se sjednotila, namísto toho, aby se svoboda rozšířila na všechny, stala se univerzální

[192] Harcourt, 1928, s. 165.

> nesvoboda: všichni jsou rovnocenně podřízeni státu nebo společnosti. . . Svoboda je spíše aristokratickým než demokratickým privilegiem.[193]

Je však možné, že zastánce demokracie by kladl ještě větší důraz na rovnost příležitostí a byl by přesvědčen, že ji lze v demokracii zajistit spolehlivěji než v jakékoli jiné formě vlády. Tomuto argumentu jsem se věnoval v předchozí kapitole – natolik, nakolik si to podle mého názoru zaslouží, ale pojďme se na něj podívat znovu. Hned na začátku je třeba uznat, že ačkoli je zajištění rovných příležitostí něčím, o co můžeme usilovat, nikdy to nelze zaručit ani se tomu přiblížit víc než jen zhruba. Existuje tolik proměnných, které jsou zcela mimo lidskou kontrolu. Zpravidla je základní povaha dítěte určena spíše tím, v jakém prostředí vyrůstá v nejranějším věku, než jak by ji mohly ovlivnit pozdější roky formálního školního vzdělávání. A někteří rodiče jsou rozumní a někteří jsou hlupáci, někteří jsou ušlechtilí a kultivovaní a někteří jsou zlí a hrubí, někteří dokážou z mála vytěžit hodně a jiní nechají vše, co se jim dostane do rukou, proklouznout mezi prsty. Mladí lidé, kteří vyrůstají v domově vytvořeném prvními zmiňovanými rodiči, mají výhodu oproti svým méně zvýhodněným konkurentům, kterou lze jen s největšími obtížemi, pokud vůbec, kompenzovat jakýmikoli výhodami, které přijdou později.

Do značné míry se tentýž „lidský faktor“ přenáší i do prostředí mimo domov a stejně tak maří veškeré snahy o to, aby všichni měli skutečně rovné šance. Z dvou chlapců se stejným inteligenčním kvocientem a – pokud lze soudit – stejně

[193] Vydavatelství Student Christian Movement Press, Londýn, 1935, s. 69.

přitažlivou a slibnou osobností a povahou, kteří navíc studují na téže škole, jeden připadne učiteli, který je rozeným pedagogem, rozumí mu, má ho rád a inspiruje ho, druhý pak učitelce, která k němu kvůli jeho nepatrné podobnosti s otcem, kterého nenáviděla, chová iracionální a neopodstatněnou antipatii a na každém kroku mu klade překážky. Když vyjdou do světa, jeden z nich náhodou zaujme muže, který má vliv a může mu poskytnout kontakty, které potřebuje, aby co nejrychleji rozvinul svůj plný potenciál. Druhý nikdy nepotká nikoho, kdo by měl podobný význam pro jeho rozvoj; vždy si musí razit cestu proti proudu a sám. Tolik toho zřejmě závisí na pouhé náhodě nebo štěstí. Můžeme se nad tím rozhořčovat, může to urážet náš smysl pro spravedlnost a naši víru, že pokud existuje Bůh, který řídí svět, nemělo by to tak být. Pokud se však ve svých postřezích a v chápání dějin výrazně nemýlím, tato základní a původní nerovnost příležitostí je stavem, který tu byl vždy, a nevidím žádný způsob, který by byl v lidských silách a který by ji mohl výrazně změnit. Už tato skutečnost sama o sobě maří a vždy bude mařit i ty nejlépe míněné snahy o zajištění skutečně rovných příležitostí.

Dovolte mi přistoupit k této záležitosti z ještě jiného úhlu pohledu.

Na první pohled je jistě zřejmé, že má-li rovnost příležitostí někdy vyrovnat poměry mezi lidmi, musí se všichni narodit se stejnými předpoklady k tomu, aby z ní mohli těžit. Nemá smysl ani význam poskytovat lidem příležitosti, k jejichž využití jim chybí schopnosti či ochota. Je tedy hned zřejmé, že celá poptávka po rovných příležitostech musí nakonec vycházet z počátečního předpokladu, že lidé se rodí rovní, pokud ne absolutně, tak alespoň ve svých schopnostech. To je to, s čím

revolucionář skutečně začíná, a je to také to, s čím začíná mnoho upřímných křesťanů. Jinými slovy, to, na čem poptávka v podstatě spočívá, není od samého začátku nic jiného než předpoklad, předpojatost, předsudek, což se v konečném důsledku ukazuje jako pouhá zaujatost. Chtějí věřit, že lidé jsou si rovni. Potřebují věřit, že lidé jsou si rovni. Jejich potřeba je tak velká, že lze spravedlivě říci, že musí věřit, že lidé jsou si rovni. Revoluční aktivisté to potřebují jako samotné jádro své třídní války; jsou odhodláni vyrovnat poměry, aby se sami povznesli, a za tímto účelem volají po „rovnosti“, aby srazili své nadřízené. Křesťané to potřebují (kromě toho, že možná sdílejí motivy revolucionářů), protože jejich náboženství, na němž zakládají celý svůj život, hlásá, že Bůh je láska, a jelikož se domnívají, že mysl jejich Boha musí fungovat stejně jako ta jejich, mají pocit, že by se sám ztrapnil a nebyl by ani spravedlivý, natož milující, kdyby stvořil lidi nerovné, kdyby je nechal běžet životní závod s nepřekonatelnými překážkami. Pravděpodobně není přehnané říci, že pro mnoho křesťanů je víra v lidskou rovnost důležitější než samotný Bůh, že raději než se jí vzdát, vzdali by se svého Boha a čelili by životu bez jakéhokoli Boha. Pro revolucionáře i pro mnoho upřímných křesťanů je víra v rovnost tak zásadní, má-li život mít nějaký smysl nebo jim přinášet nějaké uspokojení, že se cítí povzneseni do vznešené nadřazenosti nad veškerou realitou a jsou připraveni prosazovat její realitu navzdory prokazatelným faktům! Tvrdohlavě zavírají oči před fakty, ignorují, vyhýbají se jim nebo je dokonce falšují a fanaticky se upínají na cokoli, co dodá platnost tomu, čemu chtějí věřit. Nicméně, v jádru toho všeho, opakuji, není nic víc než potřeba, přání, předpoklad a tvrzení.

Skutečnost je samozřejmě zcela opačná. Lidé jsou ze své podstaty nerovní. Rodí se nerovní. Žádný informovaný člověk při smyslech, ani nikdo, kdo prošel životem s otevřenýma očima, nemůže věřit ničemu jinému. Ve skutečnosti je celá naše evoluční teorie založena na vědeckém závěru, že lidé, stejně jako všechna ostatní živá stvoření, se od sebe lišili a někteří byli lepší než ostatní, byť jen v tom smyslu, že byli schopni lépe přežít v daném prostředí. Nejviditelnějším rysem veškerého života je jeho nekonečná rozmanitost. Neexistují dva živí tvorové, kteří by byli úplně stejní nebo rovnocenní. Navíc naše genetické dědictví, které každý z nás zdědil po svých rodičích a předcích, je naprosto nevyhnutelné. A navíc přední vědecké autority hodnotí toto genetické dědictví jako faktor, který je pro vývoj každého člověka přibližně třikrát tak rozhodující jako jeho prostředí, což je jiný název pro příležitost.[194]

Jsem si samozřejmě velmi dobře vědom toho, že tento pohled na věc není všeobecně přijímán, že ve skutečnosti se velká většina lidí, dokonce i univerzitních profesorů, přiklonila – či byla přivedena – k jeho přímému opaku, k v podstatě komunistickému názoru, který znevažuje dědičnost ve prospěch prostředí. Ale já jsem se před téměř čtyřiceti lety začal zabývat tímto společensky zásadním problémem dědičnosti versus prostředí a od té doby sleduji kontroverzi, která z něj vzešla. A postupně mi, stejně jako ostatním, začalo být jasné, že existuje hnutí, které vzešlo z iniciativy profesora Franze Boase z Kolumbijské univerzity na konci dvacátých let, jehož cílem je postavit akademický svět Spojených států na základech

[194] Na podporu tohoto názoru shromáždil Carleton Putnam působivý soubor odborných stanovisek ve své knize Race And Reality (Washington, D.C., 1967), poznámka pod čarou č. 29, s. 58. Stručné shrnutí lze najít v časopise Mankind Quarterly, 1964, sv. IV, č. 4, str. 197–204.

antropologie s komunistickým nádechem. Tento příběh je třeba vyprávět v plném znění a dát mu co nejširší publicitu, ale nemusím mu zde věnovat prostor, protože jej již velmi objektivně a s bohatými podpůrnými důkazy popsal Carleton Putnam ve své knize Race and Reason (1961), zejména snad na prvních třiatřiceti stránkách, a v první části své novější knihy Race and Reality (1967).[195] V každém případě však může tuto skutečnost odhalit – spolu s pravdou o zásadním významu dědičnosti ve srovnání s vlivem prostředí – každý člověk s průměrnou inteligencí, který se tvrdohlavě odmítne spokojit s interpretacemi důkazů podanými jinými lidmi, jakkoli

[195] Obě tyto knihy jsou k dostání v nových vydáních u nakladatelství Howard Allen Enterprises, P.O. Box 76, Cape Canaveral, FL 32920. První z nich obsahuje úvod podepsaný čtyřmi významnými americkými a britskými vědci, v němž potvrzují, že jejich „odborný zájem se soustředí na vědecké základy, na nichž pan Putnam staví svou tezi. Plně souhlasíme s tím, co říká ohledně těchto základů... Vnikání politického myšlení do sociálních a antropologických věd, k němuž v tomto období [„posledních třiceti letech“] docházelo v masivním měřítku, velmi uškodilo vědeckému bádání a vedení, které by vědecká práce a závěry měly být schopny poskytnout lidské společnosti... Fakta [v díle pana Putnama] již nelze déle ignorovat. Publikace se dostává až k jádru problému, avšak činí tak s léčivým dotekem. Na těchto stránkách najdeme logiku a zdravý rozum; najdeme zde také nezpochybnitelnou vědeckou platnost.“ V předmluvě k této knize pan T. R. Waring, jeden z nejuznávanějších amerických novinářů, uzavírá: „Není pochyb o tom, že podpora těchto mužů, spolu s výpověďmi dalších vědců, které autor ve svém textu uvádí jako svědky, zaručuje vědeckou integritu knihy Race And Reason a potvrzuje správnost jeho východisek.“ Kromě toho časopis American Bar Association Journal ve svém čísle z června 1962 poctil tuto knihu přední recenzí, která začíná slovy: „Tato krátká pojednání o problému integrace se může stát jednou z nejdůležitějších knih této generace,“ a končí slovy: „Kniha Race And Reason je doporučena advokátní komoře jako dílo, které si zaslouží všeobecné čtení, aby pomohla jejím členům, jakožto vůdcům myšlení, poznat ne polopravdy, propagandistickou historii ani pseudovědu, ale ‚pravdu, celou pravdu a nic než pravdu‘.“ Pozdější kniha pana Putnama, Race And Reality, vydaná v roce 1967, završuje jeho odhalení „vědeckého podvodu prosazovaného hierarchií, jejímž cílem nebylo hledání pravdy, ale politická propaganda“, a s maximální přesvědčivostí potvrzuje jeho argumenty proti rovnosti.

„autoritativní“ by tyto interpretace byly, a bude trvat na tom, aby důkazy prozkoumal sám – důkladně, poctivě, nezávisle a beze strachu. Moje vlastní vyšetřování mě přesvědčilo, že seriózní důkazy o lidské rovnosti prostě neexistují. V souladu s tím musím nutně věřit, že bez ohledu na to, jak lidé mohou teoretizovat, dogmatizovat a snažit se přebudovat společnost na opačném předpokladu – navzdory prokazatelným faktům – nakonec vždy zjistí, že „staré zdroje rozlišení“, rozdílu a nerovnosti, se opět projevily a ukázaly se jako naprosto nevyhnutelné a neporazitelné. Pokud se pokusíte utkat koberec z červené vlny, bude koberec vždy červený, bez ohledu na to, jaký vzor si vyberete. Neměli bychom prokázat více rozumu a rozumnosti, pokud bychom se pokusili vybudovat společnost na upřímném uznání a přijetí základní skutečnosti, že lidé jsou nerovní?

Ale rozum není základem tohoto požadavku na rovnost. Všiml jsem si, že se vždy mluví o tom, že je třeba příležitosti dávat, poskytovat. Ale tento výkřik nevychází z úst těch zdravých, krásných, dobře narozených či nadaných. Můžeme otevřít jakékoli knihy o historii a životopisy, ale vždy jen zjistíme, že ti, kteří byli schopni se chopit příležitosti, nečekali ani neprosili, aby jim byla dána. Tento výkřik spíše, a to je zřejmé každému, kdo má citlivý sluch, vychází od těch, kteří jsou špatně vybaveni pro životní závod a kteří, když vidí, jak ostatní před nimi postupují vpřed, slabě kňourají: „Mohl bych se ukázat jako stejně dobrý člověk jako ty, kdybych dostal šanci.“ Zde máme zdroj tohoto výkřiku, v srdci toho, kdo slabě svádí na vnější okolnosti svou podřadnost, která má kořeny v jeho vlastní vadné povaze. V podstatě je to výkřik závisti, ba dokonce zášti a nenávisti vůči všem nadřazeným. Je to výkřik,

kterým se ti, co jsou špatně vybaveni a nemají štěstí, snaží shromáždit další, kteří jsou stejně špatně vybaveni a nemají štěstí, až budou díky své početní převaze schopni svrhnout a vyhnat všechny nadřazené a vytvořit svět ve prospěch svého vlastního druhu, mas, davu. Upřímně řečeno, nejde o snahu zajistit, aby ti, kdo mají schopnosti, dostali příležitost, kterou si zaslouží. Jde spíše o snahu získat pro ty, jimž schopnosti, výhody a postavení chybí, něco, co si nezaslouží a čemu nejsou schopni dostát. Volání po „rovnosti příležitostí“ je pouze politickým trikem, strategií, jak oklamat neopatrné. Když se na to podíváme bez příkras, zjistíme, že je to volání revolucionáře, podvratného živlu, toho, kdo by zničil přirozený řád, bez něhož žádná skutečná společnost nikdy neexistovala ani nemůže existovat, kdo by obrátil pyramidu vzhůru nohama a dal spodek nahoru.

A jakou zbraň z toho udělali! Přesně to udělalo křesťanství se starým římským světem. Nadřazené jedince – nadřazené svou fyzickou krásou a zdravým instinktem, intelektem, moudrostí, samostatností a odvahou – přiměli, aby pohrdali svou nadřazeností a styděli se za ni, a tak ji popírali, zanedbávali, zavrhovali a ztráceli. V dnešní době se stejný druh rozpouštědla vyrábí z demokratického dogmatu, že všichni lidé jsou si rovni. Tak i mezi námi jsou ti skutečně nadřazení nuceni vítat a přijímat prostředky své vlastní zkázy a svržení. Masy jsou odhodlány vytvořit svět, ve kterém nejsou žádní lidé větší než ony samy a ve kterém budou vládnout ony samy. A přece... Ačkoli se nemohu postavit jako ten, kdo by vítal a podporoval snahu o „rovné příležitosti pro všechny“, což v dnešní praxi zjevně vede ke skandálnímu plýtvání příležitostmi a k neschopnosti poskytnout vysokou míru příležitostí potřebnou

pro naplnění těch nejnadanějších, chtěl bych, abyste věděli, že bych se jistě a horlivě zasazoval a pracoval pro systém navržený tak, aby nabízel příležitosti za rovných podmínek všem.

Cílem takového uspořádání by bylo především hledat a zvyšovat kvalitu života v celé naší společnosti, přičemž pozornost by se soustředila zejména na ty, u nichž se tato kvalita jeví jako nejslibnější. Naše kulturní dědictví na nejnižších úrovních a v jeho nejzákladnějších formách bychom mohli začít tím, že ho předložíme všem stejně (přesně tak, jak si to přejí zastánci „rovných příležitostí“), ale od samého začátku by byli učitelé školeni, aby vyhledávali ty, kteří reagovali na to, co již obdrželi, a využili toho. Příležitost by tak byla nabízena jako výzva, jako zkouška, jako cena a jako odměna v jednom těm, kteří prokázali známky té vzácné a drahocenné látky, z níž je utkána kvalita a nadřazenost. Od nejnižších ročníků by platilo pravidlo, jak to vyjádřil Ježíš: „Komu je dáno, tomu bude přidáno.“ Ať mladý člověk nejprve prokáže, že využil toho, co dostal, že tím vzrostl v duševní a duchovní velikosti, než mu bude dáno něco dalšího! Tak budou schopnosti, všechny druhy ctností a všechny druhy geniality vylákány z mladých mužů a objeveny nejen jejich učitelům, ale i samotným mladým mužům. Tak si uvědomí, že se v nich rodí vlastní život, který jim vytyčuje jasný a určitý směr, nabývá na síle a jistotě a stále více jim dává pocítit jejich osud. A po boku jim bude stát výjimečný učitel, výjimečný učitel pro výjimečného mladíka, který mu předá vše, co je schopen přijmout. A na toho mladíka, jenž patří k těm nejvýjimečnějším ze všech, bude čekat jeden z nejvýznamnějších učitelů v zemi.

Mezitím se většina mladých lidí na té či oné úrovni dostane do bodu, kde se zdálo, že se zastavili. Mnozí z nich možná již

brzy dali najevo, že se nudí, že jsou bezradní nebo že jsou prostě jen rušivým prvkem, a tím jasně naznačili, že další učení, moudrost, umění či velká hudba pro ně nejsou – stejně jako hledání, odvážné podnikání či zodpovědnost. A tak, jeden po druhém, na různých úrovních a v různých časech, jakmile dosáhnou svých limitů, budou propuštěni do světa, aby si našli nějaké společensky užitečné místo, na které mají kvalifikaci. Ale i na vyšší úrovni přijde čas, kdy většina těch ostatních, kteří byli chytřejší ve studiu, začne rovněž váhat, jakmile si uvědomí, že pro další postup a vyšší pozice je zapotřebí něco víc než pouhý intelekt. Musí mít sebevědomí, odhodlání, odvahu odlišit se od davu a jít svou vlastní cestou, sílu nést odpovědnost a snášet utrpení, o čemž dobře vědí, že jim chybí. Možná touží po dostatečném vzdělání, které jim zajistí práci znamenající jistotu a společenské postavení, ale kromě toho chtějí být svobodní a užívat si života. A tím prozradí, že navzdory všem svým akademickým úspěchům stále touží jít s davem a patřit – stejně jako většina těch méně nadaných – k neambiciózní, nerozlišitelné lidské mase, která byla trefně nazvána „masovým člověkem“, a tím se ukážou jako nehodní těch nejvyšších výsad, které jsou vyhrazeny jen pro těch pár vyvolených, kteří jsou z tvrdšího ražení.

Je jisté, že veškeré takové hodnocení bude ještě dlouho pouze prozatímní a předběžné. A ještě po mnoho let budou na všech úrovních existovat oči, které budou neustále hledat opožděné projevy nadřazenosti, které jim znovu otevřou cestu k postupu. Ale vzhledem k tomu, jak funguje genetická dědičnost, rodinné zázemí a samotná povaha většiny naší mládeže povedou k tomu, že školu opustí dlouho před vysokou školou, a budou spokojeni s pozicí, kterou bychom mohli

nazvat stupňovitou podřízeností, kde mnozí z nich, ačkoli přijímají rozkazy shora, přesto dávají rozkazy mnoha lidem pod sebou. A v takové situaci může klidně panovat všeobecná spokojenost a duševní klid, které jdou ruku v ruce s uznáním, že většina lidí našla svou pravou úroveň, místo odpovídající jejich schopnostem. Vskutku, kdekoli je společnost, od vrcholu až po posledního člověka na dně, nabitá pocitem své velikosti a osudu, jakou je zdravá, dynamická a hnací společnost, pak každý její člen, i ten nejnižší, bude povznesen a naplněn hrdostí, protože ví, že k ní patří, protože v ní má místo, které má zaplnit, a odpovědnost, které musí dostát, která, i když je skromnější než ta, kterou mají vůdci, je v konečném důsledku neméně nezbytná. Vrcholový kámen nevydrží, pokud se rozpadnou cihly, na nichž spočívá. I ten nejobyčejnější pomocný pracovník tak bude kráčet s hlavou vztyčenou, jako muž, jako člověk, který se raduje z toho, že je součástí tak vznešeného celku. A proto se na něj lze spolehnout, že do své práce vloží to nejlepší, co v sobě má, a že bude věrný svým nadřízeným, protože je respektuje a důvěřuje jim a v jejich rozkazech nachází hlas organismu, s nímž je jeho vlastní blaho úzce a zcela spjato.

Při pohledu z tohoto úhlu a při takovém použití se reakce na příležitost jeví jako neocenitelná a nepostradatelná jako účinný prostředek k třídění každé nastupující generace. Ačkoli je otevřená všem za stejných podmínek, je třeba ji používat s neochvějnou a nekompromisní rozlišovací schopností, selektivně, s neustálým záměrem oddělit nadanější od méně nadaných – to znamená od těch, kteří méně reagují na příležitost. Pravidlo bude uplatňováno přísně: Tomu, kdo má, bude dáno; tomu, kdo má to, co je třeba k maximálnímu využití příležitosti; tomu, kdo prokázal, že to má – jen jemu bude dána

další, vyšší příležitost. Tak bude nastupující mládež hrubě tříděna a přetříděna, s čím dál větším přiblížením ke spravedlnosti, podle funkce nebo typu služby, kterou je každý nejlépe schopen poskytnout celé společnosti. A tak bude určeno, jakým způsobem budou dostupné příležitosti rozdělovány.

Je zřejmé, že prvořadým smyslem takového uspořádání věcí bude objevit a vymezit elitu každé generace a této elitě poskytnout ty nejbohatší vzdělávací výsady, jaké společnost může nabídnout. Za žádných okolností nesmí být tyto příležitosti omezovány za účelem jejich rozšíření, či alespoň jejich stínového napodobení, na méně nadané. Tam, kde se v určitém bodě stane oběť nevyhnutelnou, musí být vždy z méně na více, z průměrného na nadprůměrné, neboť – nelze to opakovat dost často – každá společnost je navždy a absolutně závislá, pro dosažení jakéhokoli významu a dokonce i pro své přežití, na inspiraci a nadřazeném vedení svých nejlepších deseti procent. Dále je třeba neustále mít na paměti, že vzdělání na všech úrovních, ať už se jedná o přístup ke kulturnímu dědictví rasy nebo pouhé utilitární školení, je privilegium, největší privilegium a nejcennější dar, který může jakákoli společnost svým dětem udělit. Je to celkový poklad, který byl nashromážděn z práce, krve a slz nejvýznamnějších mužů a žen, jaké kdy minulost zplodila – jejích proroků, myslitelů, umělců, vlastenců, průzkumníků, vědců, státníků, hrdinů a mučedníků: a může být zpřístupněn každé nastupující generaci pouze tehdy, pokud jej nese na svých bedrech celá dospělá populace dané doby, částečně v daních, které jej financují, částečně v těch mnoha nejnadanějších členech, kteří se věnují jeho předávání mladým. Jeho promarnění je jako otevření samotných tepen

společnosti, aby se její krev vylila na zem. Je to zločin proti životu, strašná zrada naší lidské budoucnosti, a ten, kdo se jej dopustí nebo se na něm podílí, by měl být souzen jako zrádce.

To samozřejmě znamená, jak jsme již viděli, že jakékoli vzdělávací privilegium by mělo být pozastaveno v okamžiku, kdy a po dobu, po kterou se mladý člověk jeví jako neschopný nebo neochotný z něj těžit a ocenit ho. Žádný chlapec by neměl být držen ve škole, dokud mu není šestnáct – nebo do jakéhokoli jiného věku. Pokud se trvale ukazuje jako nereagující, je na čase ho odvést od knih a umístit ho do školy manuální výuky nebo kamkoli jinam, kde ho lze naučit co nejlépe využít schopnosti, které má. Stejně tak je samozřejmé, že standardy našich vysokých škol a univerzit by nikdy neměly být snižovány za účelem zpřístupnění privilegií vysokoškolského vzdělání masám, těm, kteří, jakkoli mohou být vnímaví k pouhému výcviku (podobně jako zvíře), jsou v podstatě nevzdělavatelní[196], v tom smyslu, že nejsou skutečně přitahováni a schopni asimilovat nahromaděný kulturní poklad svého druhu. Nechť jsou takové instituce spíše přísně vyhrazeny jako školy pro elitu, pro těch pár, kteří, jakmile jednou přijdou do styku s rozmanitým dílem velikánů minulosti, nemohou poté nikdy odpočívat, dokud se jím nenakrmí, nestráví ho a neudělají si ho vlastním stejně jako svou vlastní krev. Možná že někteří z nich budou dokonce patřit mezi tu hrstku těch, kteří tento poklad skutečně zanechají bohatší, než jak ho našli.

Nyní jsme schopni posoudit rozdíl mezi postojem těch, kdo požadují „rovné příležitosti pro všechny“, a postojem těch,

[196] Viz Albert J. Nock – The Theory Of Education In The United States, Harcourt, 1932. 2. vydání, Regnery, 1949.

jako jsem já, kteří by je sice všem poskytli, avšak všem za stejné podmínky – za jedinou podmínku, že ti, kdo je obdrží, nejprve prokáží, že jsou schopni je využít způsobem, který je hodný a společensky prospěšný. První z nich jsou poháněni zdánlivě dobře míněným, ale marným soucitem s těmi, které nazývají znevýhodněnými, nebo pak rebelským odhodláním srovnat (a tím v konečném důsledku degradovat) celé lidstvo do univerzální rovnosti. Ale dostali se do slepé uličky kvůli své zcela nepodložené představě, že příznivé prostředí, kterého má být dosaženo volným rozhazováním příležitostí, může člověku někdy vynahradit to, že se narodil v chudých poměrech. Ti druzí naopak realisticky a upřímně uznávají, že před dědičností není úniku, že lidé se rodí nerovní a nerovní musí zůstat až do konce svých dnů. A proto by příležitosti rozdělovali selektivně a opatrně, s cílem určit, kdo může inspirovat, tvořit a vést, a ty ostatní, kteří na té či oné úrovni musí následovat a poslouchat. Na tomto základě budou mít příležitost pouze ti, kteří nejprve prokáží, že v sobě mají to, co je zapotřebí k přetvoření a proměně příležitosti v ten mnohotvárný smysl a krásu, které jsou vrcholným rozkvětem lidské existence.[197]

Nyní však musíme přejít k třetí složce demokratické ideje, o které se domnívám, že je jejím zastáncům nejbližší. Spolu se zájmem o práva menšin a požadavkem, aby se příležitosti rovnoměrně rozdělovaly mezi všechny lidi, což jsme právě probrali, vnímám ve všech hnutích a filozofiích, které nesou demokratickou nálepku, a také za nimi, základní starost o blaho obyčejného, nejběžnějšího člověka a zcela výjimečné ocenění jeho hodnoty.

[197] Na podporu tohoto tvrzení předložím dostatek důkazů, až se dostanu ke kapitolám o eugenice.

Tvrdí se, že tento zájem a tato víra mají svůj původ v křesťanství, a já se nyní nechci pouštět do vyvracení tohoto tvrzení. Jsem však nakloněn přičítat je spíše metafyzické doktríně církve o individuální duši než jakémukoli Ježíšovu učení. Jak jsme již viděli, Ježíš rozhodně nebyl proletářským revolucionářem, jak se ho socialisté obvykle snaží vykreslovat. A v jeho učení nenacházím o nic více víry v to, že každý člověk má nekonečnou hodnotu, jak by si to křesťané přáli, než v to, že všichni lidé jsou si rovni. Ve skutečnosti nenacházím žádné známky takového teoretizování o lidech. Ježíš přišel s něčím víc než jen tím. Miloval lidi. Je však nesporné, že vytyčil ostrou hranici mezi těmi, kteří měli „oči k vidění“, a těmi, kteří je neměli, mezi těmi, kteří měli uši a slyšeli jimi, a těmi, jejichž prázdné tváře až příliš jasně ukazovaly, že z toho, co říkal, nemohli nic pochopit. Pro něj byli ti druzí prakticky jako mrtví. Ve skutečnosti je přirovnával ke psům a prasatům a radil svým učedníkům, aby s nimi neztráceli čas. On sám s nimi čas neztrácel. Soustředil se na těch pár, na těch pár nejvnímavějších a nejcitlivějších, které shromáždil kolem sebe jako učedníky a které neustále volal na nějaké klidné místo stranou, kde se jim snažil sdělit tajemství svého nejvnitřnějšího a nejhlubšího prožitku. Je nepochybné, že Ježíš přijímal lidi takové, jací byli, a že pro něj nebyli ani zdaleka rovnocenní.

V každém případě však, a bez ohledu na to, jaký postoj k této věci zaujímá Ježíš, je představa, že každý člověk má velkou hodnotu a že společnost musí být uspořádána tak, aby na to neustále pamatovala a otrocky to ctila, jednou z doktrín, které činí z křesťanství nepřítele, ba dokonce úhlavního nepřítele nejvyššího poslání člověka. Je to romantický a nebezpečný nesmysl. Nepokročíme vpřed, ať už jako národ nebo jako rasa,

dokud nepřestaneme hodnotit člověka podle jeho vztahu k nějaké metafyzické existenci, o které se věří, že je mimo jeho pozemský život nebo že následuje po něm. Náboženští lidé, kteří trvají na tom, že „všichni lidé jsou si před Bohem rovni“, tím jasně odhalují své přesvědčení, že s lidmi by se mělo zacházet jako s rovnými tady a teď. Ale dokud lidé žijí, jejich prvořadým zájmem je to, čím mohou být a co mohou na Zemi dokázat. A snažit se zacházet s lidmi, jako by byli všichni rovni, a vytvářet lidská uspořádání na základě předpokladu, že jsou rovni, když je naprosto zřejmé, že tomu tak není, je nejen drze a nestydatě nečestné, a tudíž duchovně degenerující, ale ve skutečnosti to znamená přivolávat zkázu, která musí postihnout každý národ, který se ponořil do takové pošetilosti, že zakládá své základní instituce a opírá svůj život o prázdnou iluzi. Jako společnost se nikdy neposuneme vpřed, ani nebudeme schopni vybudovat pevné a trvalé základy, pokud nebudeme všechny lidi realisticky posuzovat podle toho, co od nich můžeme rozumně očekávat zde na Zemi – jako tvůrce, jako partnery, jako osoby schopné nést a dostát odpovědnosti a plnit nějakou užitečnou funkci. Jakákoli víra v posmrtný život nebo v život za hranicemi tohoto světa, která nějakým způsobem nepozvedá, neobohacuje a neposiluje život tady a teď, je pro nás smrtelným jedem. A kdokoli z nás, kdo se jí nechá svést a zmást, je naším smrtelným nepřítelem. To je základní pravda.

Takové prohlášení může urazit city některých mých nejoddanějších čtenářů. Ale pokud tomu tak je, pokud se někdo z vás cítí uražen a nesouhlasí s některými mými výroky, dovolte mi zeptat se: co vám vlastně leží na srdci v těch přesvědčeních, která jsem, jak se zdá, pošlapal? Není snad vaše touha po rovnosti příležitostí (možná méně pro vás samotné než pro

ostatní) v jádru založena na přesvědčení, že pro dobro společnosti i pro uspokojení a štěstí jednotlivce by se vrozené schopnosti, které pomáhají pozvednout člověka, měly naplňovat co nejčastěji? No, já tomu také věřím a chci to. Ale především věřím, že skutečné vrozené schopnosti nepotřebují tolik rozmazlování a přemlouvání, jak si někteří z nás představují. Skutečné schopnosti se dokážou postarat samy o sebe a prosadit se i tváří v tvář nevlídné společnosti. Musíme být na pozoru, abychom se pod falešnou záminkou poskytování příležitostí těm, kteří mají schopnosti, nenechali svést k podpoře podvratného hnutí, jehož cílem je zajistit výhody a postavení těm, kteří schopnosti postrádají. Navíc jsem přesvědčen, že schopnosti, které mají hodnotu pro nejvyšší cíle lidského života, mohou lépe rozkvést a přinést ovoce v rámci zcela odlišného uspořádání společnosti, než v jakémkoli, které může poskytnout demokracie... Nebo snad za vaší starostlivostí o obyčejného člověka nespočívá to, na čem vám skutečně záleží, co je pro vás nejdůležitější, totiž přesvědčení, že lidé jsou nějakým způsobem spojeni společným osudem, že jsme členy jednoho těla, a že bychom proto měli mít společnost, kterou bychom mohli nazvat organickou, v níž život člověka skutečně přispívá, nebo může přispívat, k blahu druhých, a v níž proto i život obyčejného člověka, pokud je tělesně i duševně zdráv, má skutečnou hodnotu, opodstatněný smysl a skutečné uspokojení? Opět souhlasím. Ale opět také věřím, že to jsou věci, které nelze realizovat v demokracii, ale pouze v rámci zcela jiného ideálu a filozofie společenské organizace. Je tedy nejvyšší čas, abych vám představil svou koncepci aristokracie.

Hned na úvod vás však musím varovat, že se nejedná o obraz společnosti uspořádané tak, jako by všichni lidé byli

filozofové, světci, proroci nebo hrdinové. To by byla pošetilost. Spíše se doporučuje tomu, kdo sice realisticky hodnotí současné možnosti všech lidí na všech úrovních, ale přesto mu záleží na tom, aby jejich společný život byl koordinovaný a stabilní, aby si zachoval svou charakteristickou identitu a aby zdravě rostl směrem k naplnění svého přirozeného poslání. Nezapomene uznat, že každý národ, aby se mohl vůbec něčím stát, musí nejprve prokázat, že je schopen se prosadit a udržet se tváří v tvář svým nepřátelům. Rozpad Britského impéria v průběhu dvaceti pěti let a pokles samotné Británie na druhořadou mocnost, která je nucena přijmout rasové smíšení svého obyvatelstva a je ohrožena skutečným podrobením, je dostatečným důkazem a varováním toho, jak nejistý život vede jakýkoli národ nebo lid.

Hned na úvod musím přiznat, že můj tento aristokratický pohled pravděpodobně nebude vypadat tak spravedlivě v tom nadpozemském světle, jímž se naplňují oči vizionářského idealisty, jako vypadá v mých očích. Mohu jen říci: Na této straně ráje neexistuje žádná dokonalost. Každý typ společenského řádu má své nevýhody. Stačí – a to je důležité – , pokud temná místa v systému odpovídají nevymazatelné temnotě, která je vlastní samotné lidské přirozenosti. Nic tak povrchního jako společenská forma nám nepomůže uniknout omezením toho, čím jsme. Ale jistě je logické, že společenské uspořádání, které se ukáže jako nejtrvalejší a nejpohodlnější pro lidi jako celek, podobně jako postroj ušitý na míru koni, který ho má nosit, je to, které se nejvíce a nejpřesněji přizpůsobuje široké škále skutečných, neidealizovaných povah a schopností lidí, kteří v něm mají žít.

Moje obhajoba aristokracie spočívá v zásadě na mém uznání, že lidé nejsou rovni, že existují značné rozdíly nejen ve schopnostech, ale neméně i v povahách lidí, z nichž se skládá každá společnost. Těchto rozdílů se nelze zbavit argumenty, vštěpováním ve školách ani žádnou změnou zákonů či politických uspořádání. A obecně platí, že i dnes lze postavení člověka, ať už vysoké či nízké, přímo odvodit od obecně uznávané hodnoty služeb, které poskytuje společnosti. Alexis Carrel prohlásil, že „rozdělení obyvatelstva svobodné země do různých tříd není dílem náhody ani společenských konvencí. Spočívá na pevném biologickém základě, na fyziologických a mentálních zvláštnostech jednotlivců... Dnes většina členů proletářské třídy vděčí za svou situaci dědičné slabosti svých orgánů a mysli. Stejně tak rolníci [v Evropě, potomci středověkých nevolníků]... páteř evropských národů, měli navzdory svým velkým kvalitám slabší organickou a fyziologickou konstituci než středověcí baroni, kteří tuto zemi dobyli a vítězně ji bránili proti všem útočníkům.“[198] Ortega y Gasset přichází s ještě pronikavějším postřehem a poznamenává, že „společnost má svou vlastní strukturu, která z objektivního hlediska, ať se nám to líbí či nikoli, spočívá v hierarchii funkcí.“ A jak zásadní je to pro jeho celkovou koncepci lidské společnosti, odhaluje, když dodává, že „ignorovat tuto skutečnost by bylo stejně absurdní, jako chtít reformovat sluneční soustavu nebo odmítat uznat, že člověk má nohy a hlavu... že pyramida má základnu a vrchol.“[199]

Když se na věci podíváme tímto způsobem, je zcela zřejmé, že je zbytečné prosazovat teorie o tom, jaká by

[198] Man the Unknown, Harpers, 1935, s. 298.
[199] Invertebrate Spain, Norton, 1937, s. 69.

společnost „měla být“. Někdy se může zdát, že mezi lidmi je jen velmi malý rozdíl, ale jak poznamenal moudrý tesař profesora Jamese, právě ten malý rozdíl je velmi důležitý. V každé společnosti se její členové přirozeně, na základě svého charakteru a schopností, dělí do několika tříd. Jsou zhruba rozřazeni podle kvality služeb, které společnosti poskytují. Tak vzniká to, co se často popisuje jako pyramidová forma života lidu, ale jak již bylo uvedeno v kapitole 9, je možná přesnější přirovnání k živému organismu, mezi jehož částmi existuje výrazná diferenciace funkcí. Každá z nich má nezbytnou službu, kterou musí poskytovat celku a pro kterou je speciálně uzpůsobena.

V takové společnosti vždy panuje neochvějné přesvědčení, že schopnosti potřebné k výkonu některých jejích funkcí jsou složitější a jemnější než ty, které jsou potřebné k výkonu těch běžnějších, a že tyto jsou vyšší a vzácnější a s sebou nesou mnohem větší odpovědnost. Obecně se zdálo moudré, pro blaho celého lidu, svěřit vedení a konečný osud společnosti mužům, kteří tyto vlastnosti mají. V konečném důsledku mohou oni velet a ostatní musí jejich rozkazy poslouchat.

Takováto vrstevnatá pyramidová forma – pokud se mohu vrátit k tomuto popisu – s širokou základnou pevné průměrnosti, zužující se k úzkému, avšak vysoce tyčícímu se vrcholu nadřazenosti, s rozdělením pravomocí, práv a výsad podle schopností, funkce a odpovědnosti, se jeví jako to, co Philippe Mairet nazval „typickou morfologií společenského života“.[200] Ortega y Gasset jde ještě dále a prohlašuje, že se jedná o „neměnnou strukturu“, kterou musí mít život každého

[200] Philippe Mairet – Aristocracy and the Meaning of Class Rule, Londýn, 1931, s. 24.

národa, než lze vůbec hovořit o skutečné společnosti.[201] To znamená, že k vytvoření společnosti je zapotřebí „hierarchie funkcí“ „s řídící menšinou“, a to do takové míry, že společnost existuje nebo přestává existovat v poměru k tomu, jak tyto rysy projevuje. Odklon od ní je důkazem buď nezralosti, nebo společenského úpadku a blížícího se rozpadu. Jinými slovy: „Každá civilizace je výtvorem aristokratů.“ „Lidská společnost je vždy, ať chce nebo ne, ve své podstatě aristokratická, a to do té míry, že je společností v té míře, v jaké je aristokratická, a přestává jí být, když přestává být aristokratická.“ Dokud existuje jakákoli společnost hodná tohoto jména, je to výtvor jejích nadřazených mužů. A pravdivost tohoto tvrzení se stává o to zřetelnější, čím více se tato společnost vyvíjí na úrovni svých kulturních úspěchů a významu.

My, se svými demokratickými předsudky, odmítáme pyramidovou strukturu a nelíbí se nám představa tříd. Přehlížíme však skutečnost, že třídní rozdělení je vlastní nejen každé společenské organizaci, ale především samotné lidské přirozenosti, vrozeným a nepřekonatelným rozdílům mezi lidmi. Naše demokracie nezabránila jeho vzniku. Třídy jsou všude kolem nás – a to zcela nezpochybnitelně. Problém spočívá v tom, že naše třídy jsou založeny na rozdílech v množství peněz nebo v obratnosti při jejich vydělávání – což je jistě jedno z nejnižších kritérií, podle nichž byli lidé kdy rozlišováni. Mezi námi nejsou ti, kdo vládnou, nadřazenými lidmi, a proto – jak ví každý člověk s nadřazeným instinktem – je jejich ovládání věcí neoprávněné. Ani Rusko, navzdory svému hlasitě proklamovanému nepřátelství vůči třídám, nezabránilo jejich opětovnému vzniku. Můžeme se tedy smířit

[201] Op. cit., s. 70.

s přijetím tříd. Jsou nevyhnutelně založeny na rozdílech v povahách a schopnostech lidí a na odpovídajících rozdílech v sociální hodnotě funkcí, které musí být naplněny, pokud máme mít vůbec nějakou společnost. Navíc je to nejen přirozené a nevyhnutelné, ale také morálně ospravedlnitelné a správné, za předpokladu, že obecně platí, že člověk s větší mocí, právy a výsadami je ve skutečnosti lepší člověk, člověk s větší společenskou hodnotou.

V dnešní době každý pokus ospravedlnit moc jednoho člověka nad druhým vyvolává u demokratů rozhořčení a oni se rychle ohánějí slavným výrokem lorda Actona: „Moc má sklon korumpovat; a absolutní moc korumpuje absolutně.“ Musí však být přinuceni čelit třem skutečnostem:

1. Žádná společnost nemůže existovat, pokud není moc svěřena někomu konkrétnímu.

2. Je nanejvýš naléhavé, aby bylo možné přiřadit odpovědnost konkrétnímu člověku. V našem demokratickém zřízení, kde se rozhodnutí přijímají v rámci výborů a komisí a na základě většinového hlasování, je odpovědnost natolik rozdělena, rozptýlena a oslabena, že nakonec je prakticky nemožné ji přičíst komukoli. Z toho vyplývá, že velké množství lidí, kteří zaujímají velmi vysoké postavení v naší společnosti, se může dopouštět hrubých přestupků a být dokonce i naprostými zrádci, aniž by se za to museli zodpovídat.

3. Jestliže je pro vládu nezbytné, aby byla moc někomu svěřena, zdá se moudré svěřit ji tam, kde je nejvíce pravděpodobné, že se podaří odolat sklonu k zkaženosti toho, kdo ji vykonává – to znamená lidem, jejichž povaha by je vedla k pohrdání jejím zneužitím a jejichž pouhá příslušnost ke

korporátní elitě, o níž je známo, že bez milosti ukládá nejtvrdší tresty komukoli ze svých členů shledanému vinným ze zanedbání povinností, by odradila i ty nejodvážnější od podléhání pokušení. Přiznejme, že k selhání záměrů, které doprovázejí skutečné fungování jakéhokoli systému, existuje nicméně základní přesvědčení, ba dokonce hluboký instinkt, že pokud má mít jeden člověk moc nad druhým, měl by to být pouze ten, kdo je zjevně lepším člověkem, a že pokud je lepším člověkem, měl by mít větší moc a s ní i práva a výsady nezbytné pro její správné použití.

Zde je třeba poznamenat, že skutečnost, že nejvyšší moc drží vládnoucí třída nebo král, neznamená, že všechny ostatní třídy nemají žádnou moc a že jejich úlohou je pouze plnit příkazy druhých. Naopak, v dobře uspořádané aristokracii je moc, ačkoli vrcholí ve vládnoucí třídě, rozdělena mezi všechny ostatní třídy, takže se má za to, že každá z nich má – a obvykle a v ideálním případě také má – práva, důstojnost a pravomoci úměrné a odpovídající významu a povaze funkcí, které musí vykonávat při udržování blahobytu celé společnosti.

Pravděpodobně jedním z hlavních důvodů, proč se lidé dnes brání myšlence aristokracie, je to, že nemají žádnou skutečnou představu o tom, co to vlastně je. Samotná tato myšlenka se mezi námi téměř vytratila. Naše knihovní katalogy ukazují, že za poslední století a více se myšlenky i těch nejuvážlivějších lidí tímto směrem ubíraly jen velmi zřídka. Lidé nahlížejí na záznamy o naší lidské minulosti příliš často očima lidí, jejichž pohled je zkreslen demokratickými předsudky. Jejich hodnocení současnosti je nadhodnoceno převládající, ale pošetilou představou, že moderní doba představuje vrchol lidských úspěchů. Jen málokdo je schopen

si představit život tak, jak jej lze vnímat v aristokraciích starověkého Egypta, Persie, Indie, Řecka a Říma, nebo ve středověkém Japonsku, či tu a tam dokonce i v Evropě. Dnes téměř všichni lidé považují aristokrata za bohatého člověka a zejména se domnívají, že alternativou k demokracii je diktatura. Díky demokracii mají to, co považují za svobodu, a předpokládají, že pokud by se jí vzdali, skončili by v útlaku. Zatímco ve skutečnosti byl král vždy považován za ochránce lidu a strážce jeho svobody, a právě šíření demokracie v Evropě nakonec učinilo diktaturu nevyhnutelnou a každý den nás přibližuje k tomu otroctví, kterého se tak obáváme. Lid není schopen vládnout sám sobě o nic více než armáda nebo posádka lodi. A když jejich snahy o demokracii uvrhly společnost do chaosu a anarchie, jedinou cestou, jak uniknout katastrofě, je muž na koni. Neustále se setkávám s uznáním této skutečnosti. Muži tak odlišní, jako je Werner Jaeger, píšící o ideálech řecké kultury, a významný novinář Felix Morley, si oba pamatují Platónovo varování, že po demokracii obvykle následuje tyranie. Pan Jaeger poznamenává, že „následující dějiny se zdají mu dávat za pravdu“. A pan Morley poznamenává: „Jak již dávno poukázal Platón, neustálou tendencí demokracie je připravovat mysl mas na přijetí absolutismu. Tato demokracie je ve Spojených státech již velmi pokročilá.“

Dovolte mi však zdůraznit, že když se zasazuji o aristokracii, ba dokonce o monarchii, neznamená to, že bych přestal dbát o co největší blaho prostého lidu. Na druhou stranu mi dovolte říci to nejhorší, co musím přiznat. Pokud se ukáže, že je nutné obětovat nějakou skupinu nebo vrstvu společnosti, měla by to být ta nejnižší. To je jen zdravý rozum a jistě závěr, k němuž musí dojít každý čestný myslitel, který upřímně touží

po tom, aby byl život člověka povýšen. Neobětoval by každý z nás raději prst nebo nohu než hlavu? V tomto bodě jsem připraven být tak nemilosrdný, jak to může vyžadovat krajní situace. Kdekoli k tomu mám co říci, nadřazený člověk (a podmínky pro jeho vznik a optimální rozvoj) nesmí být obětován ve prospěch nižšího. Nicméně jsem naprosto upřímný, když prohlašuji, že moje víra v aristokracii je zakořeněna stejně tak v zájmu o nejvyšší dobro obyčejného člověka jako v zájmu o plné rozvinutí génia a ducha. A věřím, že obou těchto cílů lze lépe dosáhnout v rámci zdravé aristokracie než jakýmkoli jiným způsobem.

Na tom závisí tolik, že se tím musím podrobněji zabývat. Jistě se všichni shodnou na tom, že má-li vůbec nějaká společnost existovat, musí jedinec některé ze svých funkcí přenechat ostatním. Místo toho, aby si každý dělal všechno sám, nechává ostatní, aby za něj vykonávali některé z jeho životně důležitých funkcí. V lidském těle (pokud zde můžeme najít užitečnou analogii) jsou buňky, které zajišťují čich, chuť, sluch, zrak a myšlení, k ničemu pro pohyb, trávení, krevní oběh nebo rozmnožování. A naopak. Je zřejmé, že vysoký stupeň vývoje těla je zcela podmíněn touto diferenciací funkcí, ale neméně zřejmé je, že pro jednotlivou buňku taková diferenciace znamená určitou ztrátu – přinejmenším ztrátu nezávislosti a soběstačnosti.

A je třeba si dobře uvědomit, že v organismu neplatí, že žádná buňka nežije na úkor jiné buňky. Je pravda, že každá buňka, která je zdravá, bez výjimky přispívá k blahu celku. A pokud při přenesení této analogie do lidské společnosti můžeme být spokojeni s jejími důsledky, tím lépe. Nesmíme však přehlédnout skutečnost, že v těle jsou mozek a vyšší buňky

podporovány nižšími buňkami a žijí z nich. Cítím zde nadvládu. Diferenciace funkcí vznikla pouze proto, že některé buňky se ustavily a kvalifikovaly k myšlení, vidění, chutnání a čichání a tak či onak přiměly ostatní buňky, aby nesly břemeno, poskytovaly potravu, odnášely odpad a produkovaly potomstvo. Rád přiznávám, a dokonce bych to i důrazně zdůraznil, protože je to důležitá součást mé teze, že každá z nich je nezbytná pro blaho celku – absolutně. Ale některé, pár, jsou vysoce vyvinuté a vedou; a mnohé, masa, jsou méně vyvinuté, patří spíše k minulosti organismu, vyznačují cestu, kterou prošel, a následují. Vyšší vládnou a ostatní poslouchají. Na tom závisí zdraví zvířete a veškerý jeho budoucí vývoj a úspěchy.[202]

Než tuto záležitost opustíme, a aby snad někdo stále ještě váhal nad myšlenkou, že by byl jeden člověk podřízen jinému, dovolte mi zopakovat, že ve skutečně aristokratické společnosti se každý člověk, dokonce i ten z nejnižšího stavu, cítí nezbytný pro existenci společného podniku, v nějž věří, a v jehož každém úspěchu a dosažení se cítí povznesen. To dává i tomu nejobyčejnějšímu dělníkovi, stejně jistě jako umělci, filozofovi či státníkovi, pocit hrdosti na to, že někam „patří“ a tím i pocit osobní hodnoty a důstojnosti.

Na základě vlastních zkušeností a pozorování lidské historie, která se táhne přes tisíce let, jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že někteří lidé mají nesrovnatelně větší hodnotu než jiní a že je přirozené, účelné i výhodné, aby vládli ti nejlepší. To však stále ponechává několik velmi důležitých otázek. Kdo jsou ti nejlepší? Jaké jsou hlavní funkce aristokracie? Jak je utvářena, aby co nejlépe plnila povinnosti,

[202] Viz William M. Salter – Nietzsche The Thinker, Holt, 1917, str. 197–200.

které jí byly svěřeny? Jak je možné udržet kvalitu jejího života, na níž závisí všechny její nároky na nadřazenost a veškeré její právo vládnout? Co se stane se svobodou v aristokracii? A konečně, jak taková aristokracie vzniká? Nejprve ze všeho: Kdo jsou ti nejlepší? Co tvoří „nejlepší“? Čím se vyznačuje? Co v ní určuje veškeré chování, které bychom nazvali ušlechtilým?

Vzhledem k tomu, co jsem již mnohokrát zmínil na předchozích stránkách, není třeba zde znovu zdůrazňovat, že aristokracie nemá s plutokracií nic společného. Ti nejlepší nejsou nutně ti bohatí. Často, zejména v plutokracii, se ti nejlepší mohou nacházet spíše mezi těmi nejchudšími. Ani aristokratický původ se nutně neprojevuje rodokmenem. Rodiny, stejně jako plemena zvířat, vymírají. Původ od otců zakladatelů není žádnou jistou zárukou nadřazenosti. V konečném důsledku se hodnota člověka neměří úspěchy jeho předků ani postavením jeho rodiny (jakkoli jsou tyto věci samy o sobě důležité), ale jeho vlastním současným charakterem a schopnostmi. To je spravedlivé.

Otázka, kterou zde nastoluji, co tvoří „to nejlepší“ a co to odlišuje, co v tom je, co určuje veškeré chování, které bychom nazvali ušlechtilým, nepřipouští snadnou odpověď. Dovolte mi však předložit svým čtenářům určité úvahy, které mi přišly na mysl během let přemýšlení o této záležitosti.

Existují určité prvky, bez nichž se zdá být skutečná aristokracie nemyslitelná. Nacházíme ji pouze u povah obdařených krásou tvarů a rysů[203], překypujících silou,

[203] Velmi poučné pojednání o plném významu osobní krásy jako znaku mnohostranné nadřazenosti najdete v knize Knighta Dunlapa – Personal Beauty and Racial Betterment, Mosby Co., St. Louis, Mo., 1920 – zejména na stranách

vědomých si svého zdraví a konečně dosažené celistvosti, která znamená nepřítomnost vnitřních konfliktů. Jsou si také vědomy vnitřního bohatství, vnitřního nadání, které v nich vyvolává neustálou touhu rozdávat a štědře obdarovávat, aniž by pomýšlely na zisk či získávání. A bez jakékoli stopy domýšlivosti či arogance, s přímým a prostým poznáním, které je vlastní jejich druhu a které jsme připisovali pouze bohům, vědí, že právě v tom, čím jsou, mají vše. Nemusí se vůbec pokoušet to vylepšovat či k tomu něco přidávat; nemusí to projevovat, ospravedlňovat ani dokazovat. To, co musí dělat, je pouze to, co přirozeně vyplývá z toho, čím jsou. A ze svého pocitu toho, čím jsou – něco, co mohou spravedlivě odhadnout pouze oni a jim rovní – se mohou rozhlížet kolem sebe pouze tak, že se dívají dolů, jako z vrcholků krajiny: všichni ostatní jsou pod nimi, kromě několika málo těch svého druhu, svých vrstevníků. A mohou se dívat do sebe jen proto, aby se radovali, aby s naprostou důvěrou přijali to, čím jsou, aby před tím skládali úctu a aby nad vše ostatní na Zemi kladli bezvýhradnou poslušnost jejím příkazům. Skutečně královské povahy, jak si je představuji a jak jsem přesvědčen, že existovaly v minulosti (a budou existovat i v budoucnu), nemusí páchat žádné zlo, i když porušují naše obvyklá pravidla chování. Poslušnost vyšším a přísnějším zákonům jejich vlastní povahy a diktátu jejich větší moudrosti, která je neúprosnou součástí věrnosti nejen vůči nim samým, ale i vůči lidem, kteří k nim vzhlížejí jako k otcovské ochraně a vedení, činí porušení tradičních pravidel chování více či méně nevyhnutelným, dříve či později.

10, 15, 40, 48–50. Dunlap byl profesorem experimentální psychologie na Johns Hopkins University.

Pro ucho demokratického člověka to může znít až příliš arogantně, a pro ucho křesťana zase až příliš samolibě. Problém podle mého názoru spočívá v tom, že právě tyto vlivy – křesťanství a demokracie – nás již tak dlouho zbavovaly jakéhokoli vztahu k tomu, co je skutečně vznešené a královské, že nemáme ani ponětí, jak to vypadá a jak se to projevuje, ani jaké jsou nezbytné podmínky pro jeho existenci. Nicméně je třeba jednou provždy říci, že pokud je někdo skutečně vznešený, není to arogance ani domýšlivost, ale pouze jasnozřivé vnímání toho, kým je, a uznání své vlastní hodnoty. A stejně tak, i když člověk přijímá a ctí sám sebe, neznamená to nutně samolibost nebo absenci duchovního života, který se neustále rozvíjí a roste. Neboť to hledání, které známe nejlépe a které nám je uloženo jako předzvěst a podmínka veškerého duchovního růstu, je hledáním, které odhaluje vnitřní rozpolcenost, nedostatek a nedostatečnost. A pro člověka duchovně nemocného nebo nezralého je to skutečně nezbytné, neboť pouze nespokojenost, která je v něm obsažena, ho nakonec dovede na jeho cestu a k sobě samému. Existuje však i hledání člověka, který našel svou cestu a dosáhl celistvosti. V tom však není nic z toho pocitu nedostatku, nedostatečnosti a ztracenosti, který pronásleduje člověka, jenž svou cestu ještě nenašel. Přesto ho to žene vpřed a vzhůru, neboť cesta je něco, po čem se má kráčet, a ne na čem se má sedět. Zatímco hledání prvního je plné neklidu a horečky, nespokojenosti se sebou samým a dokonce i pohrdání sebou samým, hledání druhého je klidné a radostné, jako u toho, kdo ví, že je na své vlastní pravé cestě a následuje ji až k cíli, ke kterému vede, k vykonání díla, pro které se narodil, a k naplnění svého osudu. Nade vše na světě miluje a ctí a klaní se tomu, co je v něm samém, co mu den za dnem říká, kudy má jít a co má dělat.

Jde o to, že každý zdravý život přijímá sám sebe a ctí sám sebe, a činí tak s radostí a nadšením. A všechno ostatní je nemocné – nebo nezralé. A ten nejvznešenější život ctí sám sebe nejvíce, a tak by to mělo být; a poslouchá sám sebe nejpřísněji, a tak by to mělo být. A má pravdu, když vidí všechny ostatní životy pod sebou.

To je nepochybně jádro celé věci. A s tímto jádrem jsme plně připraveni nalézt v chování skutečně ušlechtilé povahy čestnost, věrnost, velkorysost, odvahu lvího srdce, zářivou inteligenci, upřímnou otevřenost, nejlaskavější zdvořilost, božskou sebejistotu a stejně božskou svobodu ve zvažování a volbě prostředků; suverenitu vůči mužům, ženám i okolnostem; nezdolnou vůli a odhodlání; a tu dobrotivost a azurovou jistotu, které promlouvají z rukou, tváře a nohou dioritové sochy faraóna Chefrena[204], stavitele Druhé pyramidy, a jejíž živoucí ztělesnění po staletí viselo nad egyptským lidem jako nebe bezpečí a světla.

Ušlechtilý člověk samozřejmě není pouhým souhrnem abstrakcí. Všechny tyto vlastnosti nejsou ničím jiným než různými stránkami jeho povahy, která tvoří živý a organický celek. Jsou v něm ztělesněny a projevují se v jeho samotné osobě – promlouvají z jeho očí, jsou vepsány do rysů jeho tváře, skrývají se v každém jeho rysu. Nelze je proto považovat za jeho ideál, za předmět jeho touhy, za to, čím se pouze snaží být. Spíše odhalují to, čím již je, a v důsledku toho z něj vycházejí tak přirozeně a nevyhnutelně jako světlo ze slunce, blesk z

[204] Nejlepší ilustraci, jakou jsem viděl, lze najít v knize A. M. Ludoviciho Nietzsche and Art (Constable, 1911) na protější straně k s. 216. Je však k vidění také v knize J. A. Hammertona (ed.) Wonders of the Past (Putnam, 1923), sv. I, na protější straně k s. 217.

nahromaděných mraků nebo vůně z květu. Nepochybně vše tato přirozenost, nevyhnutelnost, jistota a síla pramení ze skutečnosti, že pravý aristokrat je vždy nadřazeným tvorem. Disraeliho výrok, že „nadřazenost zvířecího člověka je podstatnou vlastností aristokracie“[205], nachází odezvu v H. S. Chamberlainově důrazu na „fyzickou konstituci jako základ všeho, co zušlechťuje“[206], a v Emersonově tvrzení, že „v dobrém lordu musí být nejprve dobré zvíře, alespoň do té míry, aby poskytovalo nesrovnatelnou výhodu zvířecího ducha“.[207] A je tu ještě jedna skutečnost: díky dlouhé linii předků si pravý aristokrat osvojil a zdokonalil ty obdivuhodné vlastnosti, které tak zřetelně a přirozeně projevuje, takže získal předpoklady pro jejich plný a přirozený rozvoj. Jeho kořeny sahají až do dob, kdy se jeho předkové jeden po druhém osvědčovali jako lepší bojovníci, a do dlouhých let, která následovala, kdy se učili umění vládnout a osvojovali si návyky vládnutí. To vše má v krvi. Nepochybně je dobře stavěný. Má dobré trávení, silný pohlavní instinkt a zdravé nervy. Vysoká koordinace všech jeho funkčních částí se projevuje v ladnosti jeho pohybů, v proporcích a symetrii jeho rysů, v přímosti a rychlosti jeho jednání, ve vhodnosti jeho slov a síle jeho úderu. Nemusí nic říkat. Jeho oči prozrazují vše, čím je. Jeho pouhá přítomnost může být taková, že člověk musí (ať chce, nebo ne, prostě musí) pokleknout.

A přece, navzdory jeho neochvějné akceptaci sebe sama a hluboké úctě k sobě samému, nemá nikdo v království tak málo svobody, pokud jde o to, co bychom mohli nazvat

[205] Sybil, Oxford University Press, 1934, s. 108.
[206] Foundations of The Nineteenth Century, John Lane, sv. I, s. 317.
[207] „Manners”, v Society And Solitude.

požitkářstvím. Jeho nejvnitřnější bytí je totiž úzce spjato s blahobytem jeho lidu a naplněním jeho osudu. Goethe řekl: „Žít, jak se komu zlíbí, je plebejské: ušlechtilý člověk usiluje o zákon a pořádek.“[208] Disraeli řekl: „... moc má pouze jednu povinnost – zajistit sociální blaho lidu.“[209] Po všechna staletí se traduje: Noblesse oblige – ušlechtilý člověk má povinnost. Na jeho vhledu, jeho hodnotách a jeho rozhodnutích musí spočívat blaho a možná i samotná existence jeho lidu. Nese proto odpovědnost, pod jejíž tíhou by méně ušlechtilí lidé zkolabovali. K tomu musí zůstat věrný až do smrti.

Odkud však čerpám představu, že právě takové vlastnosti tvoří podstatu aristokracie? Možná to sám úplně nevím. Jsem si však vědom toho, že se mi tato myšlenka velmi pomalu vtiskávala do vědomí během posledních třiceti pěti či čtyřiceti let. Hlavními vlivy byly nepochybně Nietzsche (téměř v celém svém rozsahu), knihy Ludoviciho o aristokracii, demokracii a slechtění (zejména jeho The Quest of Human Quality, How to Rear Leaders[210]) a v neposlední řadě moje četba historie a velkých eposů velkých ras, zejména těch mé vlastní rasy. Vlastnosti, které vstupují do mé představy o ušlechtilosti, čerpám z velkých hrdinských příběhů, z drahocenných vzpomínek lidí na ty, kteří vykonali vzrušující činy, v dobách, ať už mírových či válečných, kdy ještě existoval prostor pro individuální statečnost, která měla velký význam. Nacházím je v Mahábhárátě Hindů, u Firdúsího Peršanů, v Iliadě a Odysseii Řeků, v ságách Severanů, v legendách o Cuchulainovi u Keltů,

[208] Porovnejte jeho popis toho, jak skromný a těžký byl život vévody z Weimaru, jemuž sloužil. Viz jeho kniha Conversations with Eckermann, vydaná Georgem Bellem, Londýn 1898, s. 139 a násl.
[209] Sybil, op. cit., s. 278.
[210] Rider & Co., Londýn, 1952.

v Beowulfovi a králi Artušovi u Angličanů, v životech mnoha velkých králů. Byli to muži, které instinktivně uznávám za ušlechtilé. Vlastnosti, které jsem uvedl jako aristokratické, byly prostě vlastnosti, které oni sami běžně ztělesňovali, a které, i když je plně neztělesňovali, vždy prohlašovali za ušlechtilé a dobré a vyzdvihovali je jako svůj ideál. Nebyly to ctnosti prostého lidu, často vedly k činům, které by v jakékoli nedělní škole vzbudily odpor, a v bance, laboratoři, parlamentu či na tržišti by byly spíše překážkou než výhodou. Byly to však vlastnosti, které formovaly muže, kteří byli něčím sami o sobě, muže, kteří byli suverénní a dokázali se udržet na nohou za každých okolností. Byly to vlastnosti mužů, kteří zvítězili, kteří byli schopni vládnout, pro něž se vládnutí stalo zvykem a uměním.

Možná vás překvapí, že jsem jako příklad aristokratického člověka neuvedl ani jednoho světce. A vaše překvapení možná ještě umocním, když se přiznám k přesvědčení, že vlastnosti, které jsem vyjmenoval, nejsou do značné míry těmi, z nichž se světci obvykle utvářejí. Pravdou je, že jsem už dávno začal mít v nelibosti svaté – ty, kteří se tak nazývají. Sláva většiny z nich spočívá na odmítání těla a Země. Byl to Stendhal, kdo mě jako první upozornil na to, že svatý je jev zcela neznámý, s výjimkou lidí pod nadvládou nějakého náboženství popírajícího tělo a pohrdajícího sexem, jako je buddhismus a křesťanství, z nichž obě se zakořenily v národech ve stavu dekadence. Všechna taková náboženství a svatí, kteří vyrůstají na půdě, kterou poskytují, patří ke kněžskému stavu. A kněz obvykle znesvěcuje mnohé z nejposvátnějších věcí života. Před několika lety jsem narazil na působivý důkaz toho v práci, kterou vykonali vyšší kritici při rozplétání vláken tradice, z nichž se

skládá velký a starodávný hinduistický epos Mahábhárata. V tradici, která sahá až do dob, kdy vládla třída válečníků a její hodnoty, byla Země přijímána jako zdroj radosti, sex byl čistý a muži o něm mluvili otevřeně, zatímco žena byla čistá, zaujímala vysoké postavení a měla velký vliv. Ale když kněz vytlačil válečníka a zaujal jeho místo, je vidět, že žena začala být považována za pokušení a past a že sex a tělo byly klamem a měly být popírány.[211] Napadá mě, že k velmi podobné změně došlo v Evropě všude tam, kde církev upevnila svou nadvládu. Ušlechtilé hodnoty válečníka ustoupily zkaženým hodnotám kněze. Ne – přiznávám – kněz ve mně vzbuzuje odpor. Vlastně nejen odpor, ale i nedůvěru. Těžko se mi věří, že by jakákoli aristokracie byla v dobrých rukou kněží, jaké známe. Kněží Egypťanů byli zřejmě jiného řádu. Určitě vyznávali velmi odlišné náboženství.

Na druhou stranu lze oprávněně pochybovat, zda lze od mužů vychovaných v tradici válečníků, jakkoli ušlechtilý by byl jejich charakter, očekávat, že jich bude dostatek, aby prokázali potřebnou prozíravost k tomu, aby svému lidu zajistili co nejmoudřejší vládu, nebo dokonce aby udrželi nadvládu své třídy. Z historického hlediska se šlechta ne vždy vyznačovala prozíravostí. Znovu a znovu (i když ne vždy nakonec) podlehli intrikám kněží, obchodníků a bankéřů. A zatímco vysvětlení může částečně spočívat ve skutečnosti, že právě jejich otevřenost a integrita je znevýhodňovaly při jednání se lstivostí a prohnaností jiných, méně čestných než oni sami, mám podezření, že často byli prostě méně inteligentní než ti, kteří s

[211] Tento závěr vychází především z mé četby knihy Johanna J. Meyera Sexual Life In Ancient India, A Study in the Comparative History of Indian Culture, 2 svazky, Dutton, New York, 1930.

nimi soupeřili o společenskou kontrolu. Stejně jako dinosauři s sebou obvykle nosili příliš mnoho brnění a zátěže.

Otevřeně přiznávám, že charakteru přikládám větší váhu než inteligenci. Člověk může být dost chytrý, a přesto být pouhým darebákem. Teprve díky spojení těchto dvou vlastností může člověk dosáhnout nejvyšších výšin. Zdá se mi proto, že v jakékoli aristokracii, kde dominuje válečnický prvek, by se ukázalo jako velmi přínosné, kdyby při výběru partnerů kladli alespoň na určitou dobu a možná i v pravidelných intervalech jako třída alespoň stejný důraz na důležitost inteligence, jaký kladou Židé jako rasa. Pokud by tak učinili, mohli by vychovat inteligenci nezbytnou pro svou funkci. Pravděpodobně by se dalo očekávat, že nejmoudřejší, nejosvícenější a nejprospěšnější vládu by mohla zajistit velmi malá, přísně omezená třída jasnozřivců a skutečných filozofů. Kdyby však taková aristokracie vznikla, byl bych nakloněn důrazně naléhat, aby každý muž v ní (a rodina, z níž vzešel, před ním) nejprve prošel očistou, zocelením a realismem disciplíny ve válečnické třídě, než by mu byla svěřena odpovědnost za určování hodnot lidu a utváření jeho osudu. To znamená, že by měla být rekrutována převážně z válečnické třídy. Možná bychom tak mohli v aristokracii nejlépe zajistit kombinaci ušlechtilosti charakteru, bystrosti a prozíravosti při řešení praktických záležitostí.

Jaké jsou však hlavní funkce, jejichž plnění může každý národ oprávněně očekávat od své aristokracie? V mé mysli vyčnívají tři věci: vůdcovství, ochrana a zachování celkového blaha lidu. Podívejme se na každou z nich postupně. Aristokratický postoj spočívá na kategorickém odmítnutí převládající demokratické teorie, že, slovy Paula Elmera

Morea, „pokud se vzdělání jednou sníží na nižší úroveň, celá společnost sama postupně zvýší úroveň na vyšší“. Na to aristokratické krédo odpovídá (a zdá se, že je podpořeno historií), že „pozvednutí musí vycházet z vedení, nikoli z vlastní motivace mas“.[212] To přiznali i někteří z nejradikálnějších zastánců demokracie. Významným příkladem je John Stuart Mill, o němž soudce James Fitzjames Stephen napsal: „Nic nemůže překonat nadšení pana Milla pro individuální velikost. Masy, říká, tvoří ve všech zemích kolektivní průměrnost, s výjimkou případů, kdy se suverénní většina nechala vést a ovlivňovat (což v nejlepších dobách vždy činila) radami a vlivem jednoho nebo několika nadanějších či vzdělanějších jedinců. Počátek všech moudrých či ušlechtilých věcí vychází a musí vycházet z jednotlivců; obecně zpočátku z nějakého jednoho jednotlivce.“[213]

Právě z takového chápání příslušného místa nadaného člověka a mas v procesu společenského vývoje vycházel Konfucius, když ignoroval vše kromě otázky vedení: „Ctnost vůdce je jako vítr,“ řekl, „a ctnost lidu jako tráva. Neboť je přirozeností trávy, že se ohýbá, když na ni fouká vítr.“ Aristoteles psal v podobném duchu. W. H. Matlock v minulém století prohlásil, že historický pokrok je výsledkem boje „ne mezi společností obecně o přežití, ale boje mezi malou částí společnosti o to, aby vedla, řídila a co nejlépe využívala většinu.“ A v naší době říká psycholog profesor Thorndike: „Schopnosti stovky nejnadanějších představitelů často

[212] Paul Elmer More – Aristocracy And Justice, svazek IX sbírky Shelburne Essays, Houghton Mifflin, 1915.
[213] James Fitzjames Stephen, op. cit., str. 46–47.

znamenají pro blaho národa nebo rasy více než schopnosti milionu průměrných jedinců.“

Historie je jedním dlouhým důkazem toho, že „egalitářské popírání potřeby vůdcovství“ je naprostá pošetilost. Bez vůdcovství na vysoké úrovni lid zahyne, jak se brzy stane v Americe. První povinností aristokracie je být pro svůj lid tím, čím byl Mojžíš pro děti Izraele. Musí pro ně být tím, čím je otec pro dítě.

Je zejména povinností aristokracie vyvěšovat nad lidem hvězdy a přimět jej, aby k nim vzhlížel; stavět před něj vysoké vrcholy a vytyčovat cestu, po níž by se k nim mohl vyšplhat; uchovávat v hloubi srdce podstatu a tajemství identity svého lidu a za všech okolností a za každou cenu se starat o její zachování; předvídat a odrážet útoky zvenčí a bystrým okem odhalovat první známky úpadku zevnitř a moudrým vedením zajistit jeho včasné uzdravení – zkrátka ztělesňovat takové pochopení všech potřeb člověka, všech druhů a stavů lidí, které může zajistit zdraví, plodnost a spokojenost lidu a udržet jej v neustálém pohybu směrem k cílům, které jsou před ním stanoveny.

První funkcí aristokracie je tedy poskytnout lidu prozíravé, osvícené, dobrotivé a moudré vedení.

Dále bych zmínil ochranu. Mám na mysli ochranu obecně – ochranu slabých před silnými; ochranu před korupcí soudů; ochranu před zneužíváním prostředků veřejné zábavy a informací k oklamání a zkažení lidí; ochranu naší divoké přírody a našich lesů, naší vody, naší půdy, našeho jídla, našeho vzduchu, našich zdrojů a snad především kvality našich genů, našeho šlechtitelského materiálu, před plýtváním, znečištěním

a ničením způsobeným lidskou nevědomostí, pošetilostí nebo chamtivostí. A ochranu před mnoha dalšími zly.

Zejména však chci zdůraznit nutnost ochrany před rakovinným, vše pohlcujícím růstem finanční moci, mezinárodního finančnictví, jehož divoká a naprosto bezohledná touha po zisku, a ještě více po moci, je příčinou značné části rozpadu, morálního úpadku a hrozícího zničení naší země a našeho národa. Nemám na mysli tolik hromadění obrovského bohatství v rukou několika málo lidí (ačkoli jistě i to), jako spíše zvláštní vývoj a expanzi vysokých financí v moderní době, která jim umožnila paralyzovat, obcházet, převažovat a nakonec prakticky nahradit hodnoty, vůli a základní suverenitu každého národa. Již v roce 1935 Nikolaj Berdjajev, snad nejvýznamnější moderní filozof pocházející z pravoslavné východní církve, prohlásil, že „člověk je drcen obrovskou beztvarou, beztvářnou a bezejmennou silou, penězi“.[214] G. K. Chesterton již dříve řekl, že ví, že moderní politiku ovládají peníze.[215] A již na počátku dvacátých let minulého století prohlásil profesor Frederick Soddy, jeden z nejvýznamnějších moderních vědců, že „není pochyb o tom, že finance již více než z poloviny zotročily svět a jen málokdo, pokud vůbec někdo, ať už jednotlivci, korporace nebo dokonce národy, si může dovolit rozhněvat finanční moc.“ A aby svůj názor podpořil, citoval velmi výmluvné prohlášení prezidenta Wilsona z roku 1916, uprostřed první světové války a právě v době, kdy finanční moc soustřeďovala své síly, aby do ní vtáhla Spojené státy:

[214] The Fate of Man in the Modern World, U. of Mich. Press, dotisk, 1935, s. 80.
[215] Autobiography, Sheed, 1926, s. 120.

> Velká průmyslová země je ovládána svým úvěrovým systémem. Náš úvěrový systém je koncentrovaný. Růst národa a všechny naše aktivity jsou proto v rukou několika málo lidí. . . Stali jsme se jednou z nejhůře spravovaných, jednou z nejvíce řízených a ovládaných vlád v civilizovaném světě – již to není vláda založená na svobodném názoru, již to není vláda založená na přesvědčení a hlasu většiny, ale vláda založená na názoru a nátlaku malých skupin dominantních mužů.[216]

To bylo před téměř šedesáti lety. Od té doby učinila „peněžní moc“ obrovský pokrok. Postupně se stala všeobecně uznávanou jako „vysoké finance“ či „mezinárodní finance“, a jako taková již neexistuje na Zemi žádný národ, ani jedna z někdejších „velmocí“, který by se jí dokázal postavit na odpor nebo odmítnout i ten nejtišší z jejích požadavků. Kolem roku 1960 mě zkoumání jiné otázky přivedlo k nesporným faktům, které ve mně vzbudily podezření, že stále se zpřísňující kontrola peněžní moci je nejzlověstnější a nejzhoubnější silou moderního světa. Do tenkých vláken své sítě tento černý pavouk zapletl tolik zásadních mechanismů a tolik významných osobností celé naší společnosti – politické, průmyslové, vzdělávací i kulturní – že může vést lidi za nos, kam se mu zlíbí – dokonce i k jejich úplné zkáze a strašlivému zničení. A navíc

---

[216] Frederick Soddy, M.A., F.R.S. – Wealth, Virtual Wealth and Debt, Dutton, 1926, str. 322–323. Soddy, profesor chemie na Oxfordské univerzitě, se díky své výzkumné práci se sirem Ernestem Rutherfordem proslavil jako „otec jaderné energie“ a v roce 1921 mu byla udělena Nobelova cena za chemii. Na počátku dvacátých let obrátil svou vědeckou pozornost ke studiu ekonomie a financí. Ačkoli to samozřejmě nebylo „jeho oborem“, je třeba uznat, že do této práce vnesl velmi brilantní a důkladně vyškolenou mysl a jeho závěry, jak jsou uvedeny ve výše zmíněné knize, si zaslouží nejvyšší pozornost. Je členem Královské společnosti, nejvyššího čestného vědeckého orgánu v Anglii.

to dokáže, aniž by lidé vůbec tušili, co se s nimi děje. Jsme svázáni jako v okovech, a přece je síť, která se kolem nás utkala, tak neviditelná a neuchopitelná, tak anonymní a neosobní, že téměř úplně uniká pozornosti veřejnosti; a kdyby se někdo pokusil proti ní zasáhnout, bylo by to skoro jako mávat pěstí do vzduchu nebo se snažit uchopit noc. A řada důkazů naznačuje, že Moskva je pod kontrolou finanční moci stejně jako Washington, D.C.

Cílem je svrhnout státní suverenitu všech zemí, jednu po druhé, a nahnat jejich obyvatele jako stádo skotu širokou bránou Organizace spojených národů do ohrady světové vlády, kde je bude možné dojit spolehlivěji, efektivněji a bezpečněji. Hlavními organizovanými agenturami, prostřednictvím kterých je tento cíl prosazován, se zdají být v Británii Královský institut mezinárodních vztahů (Chatham House) a v USA Rada pro zahraniční vztahy, běžně známá jako „C.F.R.“ Byly založeny v Paříži v roce 1919, z velké části zásluhou plukovníka Edwarda Mandela House, známého jako „putující velvyslanec prezidenta Wilsona“, ale především významného jako velmi prozíravého agenta bankovních domů na Wall Street v New Yorku, ovládaných Rothschildy. Tento krok následoval po odmítnutí Spojených států připojit se k Společnosti národů a měl za cíl kompenzovat tuto porážku. Účelem C.F.R., stejně jako podobných institucí zřízených v jiných zemích přibližně ve stejné době, bylo dosáhnout nepřímo a tajně stejných cílů jako Společnost národů. Na počátku šedesátých let sdružoval C.F.R. 1400 nejmocnějších a nejvlivnějších mužů v této zemi – zastávajících nejvyšší funkce ve vládě, diplomacii, finančnictví, sdělovacích prostředcích, na univerzitách, v nadacích osvobozených od daní a podobně. Již dlouhou dobu prakticky

řídí naše ministerstvo zahraničí. „Toto je skupina, která vytvořila základní strukturu Organizace spojených národů a poválečnou politiku, která v průměru sto milionů lidí ročně, po dobu sedmi let po [druhé světové] válce, přivedla do komunistického bloku.“ Dr. Carroll Quigley, profesor historie na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu, D.C., a čestný člen kliky, která řídila a řídí celou tuto konspiraci, v roce 1966 svěřil stránkám rozsáhlé knihy podrobný, téměř neuvěřitelný příběh o tom, čeho se tato skupina snažila dosáhnout a čeho dosáhla po celém světě, včetně jmen, dat, míst a přesných citátů. Tou knihou je jeho dvoudílné, 1300stránkové dílo Tragedy and Hope—A History of the World in Our Time, vydané nakladatelstvím Macmillan. Ale tam by ten příběh mohl zůstat bezpečně pohřben, nebýt pana W. Cleona Skousena, který z ní vykopal ty části, které obsahují nejvíce šokující a skandální důkazy o dvojí hře, zradě a vlastizradě, a na 120 stránkách své knihy The Naked Capitalist to takřka přibil na billboard na Main Street, kde si to může přečíst i ten, kdo běží kolem.[217] Pokud však jde o ucelený, důkladný, souvislý a srozumitelný popis toho, co mezinárodní finanční mocnosti prováděly v posledních 50 či 60 letech, kdo je nakonec ovládá, jak fungují a jak pronásledují a likvidují své oběti jednu po druhé, neznám žádnou knihu, která by se vyrovnala dílu The New Unhappy

[217] K tomu by se hodilo přečíst si také knihu Dana Smoota The Invisible Government* (Dallas, Texas, 1962) a publikaci America’s Unelected Rulers od Kenta a Phoebe Courtneyových (New Orleans, La., 1962). Dále také článek „C.F.R.—Conspiracy to Rule the World“ v časopise American Opinion, duben 1969. K dostání jako dotisk u American Opinion, Belmont, Mass., 02178, za 1,00 $.

Lords od velkého britského novináře a vlastence A. K. Chestertona.[218]

Rozhodujícím motivem je zde touha po moci – o tom není pochyb. Cílem finanční moci je zničit skutečnou suverenitu každého národa, získat kontrolu nad všemi důležitými aspekty života národa a nasměrovat jeho rozvoj tak, aby přinášel zisk bankám a bankéřům, nikoli blaho lidu. Jak v roce 1925 poznamenal velmi erudovaný pan Arthur Kitson: „Půjčování peněz je podnikání provozované výhradně pro zisk peněžoměnců. Úplná zkáza lidstva je pro ni lhostejná. Při volbě prostředků se neřídí žádnými morálními zábranami. Je stejně ochotná klamat, podplácet, škrtit, vraždit nebo drtit. Že se jedná o zradu, je samozřejmé.“

Takové praktiky ze strany finanční moci nejsou v žádném případě novinkou. Vědci je zaznamenali již v civilizacích v údolí Tigrisu a Eufratu a v Řecku. Jeffrey Mark napsal, že „dnes je zapotřebí popisu vzestupu a pádu civilizací jako epizod v historii lichvářství“: a dodává, že podle monumentálního díla Guglielma Ferrera The Greatness and Decline of Rome to byli právě lichváři a lichvářství, co zničilo Římskou říši.[219]

Zabývat se v této chvíli otázkou, jak vznikla finanční moc a jak dnes funguje jako nástroj k podmanění světa, by nás příliš vzdálilo od hlavního tématu naší současné diskuse o aristokracii; to si musím ponechat pro jednu z následujících kapitol. Vycházíme-li však z předpokladu, že můj obraz v podstatě odpovídá prokazatelným skutečnostem, ze všeho, co

[218] Čtvrté, přepracované vydání, 1972, Candour Publishing Co., Forest House, Liss Forest, Hants. Anglie. Nové, přepracované a rozšířené vydání, Omni Pubs., Hawthorne, Kalifornie 90250.
[219] Jeffrey Mark – The Modern Idolatry, Chatto & Windus, Londýn, 1934, s. 174.

jsem řekl, musí vyniknout to, že osud člověka závisí na jeho schopnosti najít prostředky, jak zlomit moc peněz, nasadit jí uzdu a převzít otěže pevnými rukama z pozice kočího. Dokud se toho nedosáhne, musí být suverenita národa iluzí, a stejně tak samozřejmě i jeho samospráva a svoboda zachovat si svou identitu a naplnit svůj osud. Kde však může člověk najít prostředek, jak spoutat moc peněz? Pouze ti, kdo plně chápou strašlivé škody, které již byly našemu světu způsobeny, mohou dostatečně vnímat, jak zásadní je, abychom na tuto otázku našli odpověď. V demokracii samozřejmě žádná odpověď neexistuje; demokracie je přesně tou politickou formou, kterou si zvolil nepřítel jako nejlepší pole pro své operace. A musím se ptát, zda i v aristokracii může existovat soustředění moci tak velké nebo tak spolehlivé jako v monarchii v osobě krále, dostatečně mocné, aby bylo přiměřeně jisté, že peněžní moc bude zpravidla udržována na svém místě.

Tyto úvahy mi velmi jasně a přesvědčivě přiblížily dvě knihy, které jsem četl asi před patnácti lety. Jedna z nich, od Roberta McNaira Wilsona, má tu přednost, že svou hlavní tezi vyjadřuje již v názvu: Monarchy or Money Power (Monarchie nebo moc peněz).[220] Druhou je Monarchy, a Study of Louis XIV od významného historika Hilaire Belloca.[221] Oba autoři jsou přesvědčeni, že jediným prostředkem, který lidský rozum dosud vyvinul k udržení finanční moci na uzdě a k zabránění tomu, aby podkopávala suverenitu národa, je král, vybavený nejvyšší autoritou – a mocí regulovat a koordinovat k nejvyšším cílům

[220] Eyre and Spottiswoode, Londýn, 1934. Pan Wilson vydal další dvě velmi poučné knihy zabývající se stejným tématem, a to Promise To Pay, An Inquiry into the Principles and Practice of...High Finance (Routledge, 1934) a The Mind of Napoleon (Routledge, 1934).
[221] Casell, 1938.

celý komplex sil, z nichž se skládá jakákoli společnost. Hilaire Belloc jde ještě dál a uvádí praktický příklad toho, co královská moc skutečně dokáže – a alespoň v jednom případě skutečně dokázala.

> Když se Ludvík XIV., kterému ještě nebylo ani třiadvacet let, v roce 1661 ujal francouzského trůnu, byl jeho hlavním rivalem a hlavní překážkou jeho vládnutí jako skutečného krále finanční moc, a tato finanční moc byla ztělesněna v osobě jménem Nicolas Fouquet, který byl nejen ministrem financí země, ale „skutečným zástupcem a šéfem všech velkých i malých lichvářů, kteří se najednou živili na úkor společnosti a stovkami nitek ovládali státní aparát“. V jeho osobě se soustředilo bohatství a finanční moc podobná té, jakou měl o století později Rothschild v Evropě, nebo Pierpont Morgan či John D. Rockefeller v naší zemi a v naší době. Fouquet byl silou, která by krále zničila, pokud by ji král nezvládl.
>
> Ludvík jednal rychle. Měl nezvratné důkazy o tom, že Fouquet již dlouho zrazoval důvěru, která mu byla svěřena, a to špatným hospodařením se státními financemi a ohavnou a nestydatou korupcí. Ludvík ho nechal zatknout. Soudní proces po třech letech skončil odsouzením, avšak trest uložený soudem byl mírný – šlo o vysoké pokuty a vyhnanství ze země. Ludvík se poté odvolal na své královské výsady a zasáhl, aby trest zmírnil – tím, že jej zpřísnil. „Ludvík nařídil, aby tento muž, zosobnění finanční moci, nebyl vyhoštěn, ale uvězněn; aby byl uvězněn v pevnosti, a to v té nejvzdálenější a nejnepřístupnější ze všech jeho pevností; aby nebyl jen uvězněn, ale aby byl odříznut od veškeré komunikace. Jen

tak mohl být muž, který měl vztahy s celou sítí tajné špionáže a intrik uvnitř i vně království, zbaven moci.“

„Nařízená izolace byla absolutní.“ Ludvík ho prakticky odřízl od veškerého kontaktu s životem ve Francii po zbytek jeho života – po devatenáct let.

Tak skončil Fouquet. Jeho osud nebyl příkladem krutosti, jakkoli krutý byl, byl příkladem skutečné politiky, politického rozumu. Finanční moc – centralizovaná, opírající se o zkušenosti a podporovaná celou sítí zájmů a dohod utkaných v průběhu let, stala se zvykem v mysli celého světa lidí, kteří jsou v kontaktu doma i v zahraničí, trvalá, jasná, nepolapitelnější než jakýkoli jiný druh síly a všudypřítomná jako žádný jiný druh síly – takto vyvinutá finanční moc je téměř neporazitelná. Hydru lze zničit pouze jedním energickým, dusivým úderem na společný kořen jejích mnohých krků.

Zde existovala paralela mezi tím, co udělal Ludvík v roce 1664, a tím, co udělal jeho předek, král Filip [Sličný], v roce 1307, když rozdrtil templáře, kteří měli bankéřský vliv na celou Evropu [a tím položil základy francouzské monarchie]. Nic menšího než to, co král udělal, by neprosloužilo jemu ani státu. Vazby byly přetrženy a paralyzující spiknutí skončilo.

Ze všech činů, které monarchie rozhodla a uskutečnila během toho dlouhého panování [Ludvíka XIV.], byl tento, který přišel na samém počátku, nejúčinnější a byl základem pro všechny ostatní.[222]

[222] Všechny výše uvedené citace týkající se Fouqueta a Ludvíka XIV. viz Hilaire Belloc, op. cit., s. 76, 84–85. Další poučné poznámky k poučením, která lze

Tuto historickou epizodu jsem nepředložil s myšlenkou ani nadějí, že bychom v králi mohli najít prostředek k zlomení moci peněz, která v dnešní době svazuje celý svět dluhy. Nemáme žádné krále a nikde neexistuje vůle je ustavit. Mé chladně realistické zkoumání naší současné tíživé situace mě nutí k přesvědčení, že jsme již překročili bod, odkud není návratu, a budeme muset trpět až do konce toho hrůzného osudu, který pro nás byl naplánován. Ale i toto časem pomine, neboť semena zkázy peněžní moci jsou v ní samotné a vyvolají vzpouru tak všeobecnou a tak zuřivou, že nakonec budou uzurpátoři smeteni do moře. A pak, až se národy Země, konečně osvobozené od upíra, který žil z jejich krve, pustí do úkolu znovu vybudovat své národy a státy, budou muset mít na paměti historický důkaz, že jejich nejjistější, nejčastěji vyzkoušenou a nejlépe osvědčenou ochranou proti znovuoživené peněžní moci je král, král, jehož první povinností bude dbát na to, aby žádná moc, ať už legálními či nelegálními prostředky, nesměla nikdy ani zpochybňovat, natož porušovat, to právo a tu moc, v nichž je soustředěna jejich suverenita – jejich právo a moc vydávat vlastní peníze bez jakéhokoli dluhu a závazku.

Poslední z funkcí, o nichž se zde zmíním a které podle mého názoru náleží každé skutečné aristokracii, je vyjádřena v následujícím citátu. Konfucius řekl: „S bázní a úctou pečuj o srdce lidu; to je podstata vzdělávání – to je nejvyšší vzdělání.“ Karel I. v komentáři k Petici o právech prohlásil: „Výsadou krále je bránit svobody lidu.“ A lord Beaconsfield neustále opakoval: „Moc má pouze jednu povinnost – zajistit sociální

---

vyvodit z historie snah o nalezení způsobu, jak ovládnout moc peněz, viz R. McNair Wilson, op. cit., s. IX, 30–31. Viz také W.H. Lewis – Louis XIV, an Informal Portrait, Harcourt, 1959, str. 50–52; a Alfred Apsler – The Sun King, Messner, 1965.

blaho lidu.“ Prohlásil, „že pokud by toho nebylo dosaženo, trůny a panství, okázalost a moc dvorů a říší by byly stejně bezcenné.“ To je třeba chápat jako starost o blaho celého lidu, pojatou v tom nejširším smyslu. A i zde mě můj přehled a zhodnocení všech relevantních úvah, které jsem schopen posoudit, nutí k názoru, že blahu celého lidu by nejlépe posloužila aristokracie, jejíž vrchol by představoval král, nikoli aristokratická oligarchie, ale monarcha, jehož autorita a moc by byly nadřazené všem, prostému lidu i šlechtě. Zdá se mi však nevyhnutelné, že zoufale potřebujeme nadvládu a vedení nějaké moci aristokratického charakteru, ať už je jakkoli ustavena.

Potřebujeme ji, jak jsme právě viděli, abychom udrželi finanční moc na uzdě. Příběh o jejím zkrocení by se zapsal do dějin po boku legend o Herkulovi. Dnes se žádná vláda, ať už jakékoli politické strany, neodváží zpochybnit její vliv. Tajně či otevřeně si dělá, co se jí zlíbí. Nikdo by se nemohl stát skutečným králem, dokud by nezlomil její nadvládu. Potřebujeme však panovníka nejen proto, aby finanční moci nasadil uzdu. Kdo je dnes, kdo tu po staletí byl, aby bedlivě sledoval vývoj celého našeho života, aby dohlížel na to, že vede ke stabilitě státu, k celkovému zdraví a štěstí celého lidu, k rozkvětu jejich génia, k zachování a rozmnožení všeho, co bude dokladem jejich hodnoty, prověří jejich charakter a uspokojí jejich hrdost? Kdo tu byl v počátcích stroje s předvídavostí, aby předvídal jeho vývoj a jeho výsledky, s hlubokou starostlivostí o blaho milionů lidí, na které to musí mít vliv? Kdo měl prozíravost a moc, jakou kdysi projevil alespoň jeden římský král, aby rozhodl, zda by měl být průmysl uvolněn, aby následoval svůj logický běh ve službě lidské touze po moci a bohatství, nebo zda by měl být držen na uzdě, a k jakému účelu?

Kdo je schopen zhodnotit celou historii benzínového motoru, a zejména historii automobilu a letadla, všechny důsledky jeho využití a jeho vliv na lidský život, aby mohl posoudit, zda nepřinesl více zla než dobra, a rozhodnout, co s ním uděláme? V kdysi bouřlivé debatě o zdraví půdy, na níž nakonec spočívá každá civilizace, kdo má moudrost a moc zahájit vědecký výzkum, který vynesl autoritativní rozhodnutí mezi těmi, kdo by hnojili zemi chemickými sloučeninami, a těmi, kdo předkládají důkazy, že používání takových umělých hnojiv postupně ničí zdraví půdy?

Nebo třeba v podobně zásadní otázce stravování – kdo je tu, aby pomohl obyčejnému laiku, který je tak zmatený protichůdnými názory odborníků, a kdo mu poskytne spolehlivé doporučení ohledně toho, co by měl jíst a čemu by se měl vyhýbat? Kdo nastavil nějaké hranice bohatství, aby zajistil, že každý člověk a každá rodina v zemi budou mít příjem alespoň dostatečný k udržení zdraví, a aby určil, že práce na světě se má vykonávat především ne proto, aby vydělávala peníze lichvářům, ale aby sloužila životu člověka? Kdo odstraní diktát inzerentů nad redaktory našich novin a zajistí, aby byla vydána kniha s poselstvím zásadního a naléhavého významu, i když její prodej nemusí vydavateli slibovat zisk? Kdo zajistí, aby žádný film a žádný rozhlasový či televizní program, bez ohledu na to, jak velké zisky by mohl přinést, nebyl uveden na trh, pokud by mohl klamat lidi, nadměrně dráždit jejich nervy, kazit jejich vkus nebo oslabovat jejich morálku? Mohl bych pokračovat, ale myslím, že jsem řekl dost, aby byl směr mého uvažování jasný. Dnes nejsme společností. Ačkoli se to na první pohled nezdá, ve skutečnosti mezi námi neexistuje žádný přirozený řád, žádný trvalý směr k dozrání nějaké

charakteristické vlastnosti v našem životě. Pro bystré oko jsme nebezpečně blízko chaosu. Evropa je již daleko v barbarství. Velká část jí je na pokraji anarchie. My sami se stále více podobáme zahradě bez zahradníka – vše zarostlo plevelem. Stále více se podobáme lodi bez kapitána; není divu, že se nebezpečně houpeme v příboji vln a že vzbouřená klika opilých námořníků se chopila kormidla a žene nás stále blíž ke skalám.

Moje zkoumání naší současné situace, nahlížené na pozadí významných historických skutečností, mě postupně přivedlo k přesvědčení, že nejlepším útočištěm národa před takovým osudem je král, který vládne v duchu tradice péče o blaho svého lidu jako otec a jehož postavení je natolik pevné, že ho motivy osobní ztráty či nevýhody neodradí od toho, aby mluvil pravdu nebo se zastával nepopulární věci. Musíme nahlížet na celou naši moderní situaci ve světle nejhlubší, nejobecněji uspokojivé a plodné zkušenosti naší lidské minulosti. A Hilaire Belloc v prvních dvou odstavcích své knihy Life of Charles the First shrnuje jednu z nejdůležitějších částí této zkušenosti tímto dobře zváženým úsudkem:

> Existuje instituce stará jako svět sám: monarchie – královská moc. Na většině míst a v téměř všech dobách se lidé smířili s tím, že jim vládnou králové, neboť v takovém způsobu vlády nalezli něco, co odpovídalo jejich přirozenosti. Zdálo se, že v jedné osobě se ztělesňují všichni členové společenství a že v ní je soustředěno jejich společné blaho. Byl viditelným symbolem jejich jednoty.

Ať už i my takto hledáme svou spásu či nikoli, zdá se mi jisté, že pokud nechceme zahynout, musíme se dříve či později uchýlit k nějaké instituci, k nějakému uspořádání naší společnosti, které zajistí, že celý náš život bude uspořádán s

ohledem na jeho zdraví a směřován k zvyšování jeho kvality. To znamená, že tak či onak musíme zajistit vládu aristokratů, těch nejlepších mužů, jaké máme. Pan Wilson tvrdí, že nevyhnutelnou alternativou k monarchii je „peněžní chobotnice“, jejíž chapadla se upínají na každou fázi našeho života. V každém případě jsem přesvědčen, že alternativou k aristokracii je naprostá katastrofa.

Těžko bych mohl spravedlivě posoudit aristokracii, zejména pokud ji posuzujeme z historického hlediska a s náležitou pozorností věnovanou jejímu významu jako praktické formy vlády, aniž bych se alespoň částečně zabýval základními strukturami, na nichž spočívá její síla. Jak jsem již zmínil na úvod, nejde mi ani tak o nějakou konkrétní společenskou formu, jako spíše o to, aby v životě národa převládal aristokratický vkus, prozíravost, úroveň a vůle. A uvědomuji si, že u různých národů se tato převaha projeví různými způsoby, v každém případě přizpůsobenými instinktům, charakteru, tradici a celé ekologické situaci daného národa. Číňané například po dlouhá staletí měli systém zkoušek, který byl sice demokratický v tom smyslu, že byl otevřený všem mladým mužům národa, ale byl zakořeněn v hluboké orientální víře v „cestu nadřazeného člověka“ a v jádru byl snahou najít mezi všemi muži národa ty, kteří měli nejvyšší charakter a inteligenci, a svěřit jim vedení záležitostí. Ale „aristokracie“, kterou tito muži tvořili, nebyla ani dědičná, ani obdařená; ani, pokud vím, neměla žádnou rozpoznatelnou korporátní existenci. Na rozdíl od toho existovaly v obvyklé aristokratické struktuře dva rysy, o nichž si myslím, že stojí za to se zde podrobněji zmínit. Jedním z nich je dodržování principu dědičnosti; druhým je její zakotvení v pozemkovém bohatství.

Pan Ortega y Gasset, navzdory svému radikálnímu a důraznému přesvědčení o správnosti aristokracie, vystupuje proti jejímu dědičnému charakteru. „Tragédií dědičného aristokrata“, jak prohlašuje, je toto:

> Aristokrat dědí, to znamená, že se mu přisuzují životní podmínky, které sám nevytvořil a které proto nevznikly v organickém spojení s jeho osobní, individuální existencí. Při narození se ocitá náhle a bez toho, aby věděl jak, uprostřed svého bohatství a svých výsad. Ve svém vlastním já s nimi nemá nic společného, protože nepocházejí od něj. Je to obrovská zbroj někoho jiného, nějaké jiné bytosti, jeho předka. A on musí žít jako dědic, to znamená, že musí nosit oděv jiné existence. Kam nás to vede? Jaký život bude „aristokrat“ z dědictví vést, svůj vlastní, nebo život svého prvního ušlechtilého předka? Ani jeden, ani druhý. Je odsouzen k tomu, aby zastupoval toho druhého, a tudíž k tomu, aby nebyl ani tím druhým, ani sám sebou. Jeho život nevyhnutelně ztrácí veškerou autentičnost a proměňuje se v pouhou reprezentaci či fikci jiného života. Bohatství zdrojů, které je nucen využívat, mu nedává šanci prožít svůj osobní osud, jeho život je ochuzen. Veškerý život je boj, snaha být sám sebou.[223]

Ta poslední věta mohla být doslova převzata z mé vlastní knihy Toward The Rising Sun. Možná právě tato myšlenková linie přiměla samotného Ortegu y Gasseta, aby se zřekl svých vlastních aristokratických výsad. A pro každého, kdo by rád, či pod tlakem vnitřní nutnosti musí, žít svůj vlastní život, je to naprosto jediné evangelium. To by jistě platilo i pro takovou

[223] The Revolt of the Masses, Norton, 1932, s. 109. Nové vydání, 1957, s. 99.

aristokracii, jakou bych nejraději viděl – malou, přísně omezenou skupinu filozofů-jasnovidců, stažených z běžného života lidí, užívajících si svobody dobrovolné umírněné chudoby, žijících jako řečtí bohové pod azurovou oblohou Olympu, avšak s důstojností, jakou ti nikdy nepoznali, a s vizí, myšlenkami, motivy a cíli, které jsou zcela mimo nejzazší chápání většiny lidí. Pro ně by se skutečně nic nedědilo. Vše by si museli zasloužit. A celé jejich postavení a vliv by vůbec nezávisely na tom, co měli, ale pouze na tom, čím ve skutečnosti byli. Pak by to, co běžně nazýváme aristokracií (šlechta s králem v čele, tvořená převážně, ne-li výlučně, potomky mužů, kteří sami byli válečníky a dobyvateli), se stala pouhou vycvičenou a ušlechtilou silou, plnící vůli proroků. Ale, bohužel! Takovému světu se ani zdaleka nepřibližujeme. A i když si dovoluji psát o aristokracii uprostřed světa, který je opojen iluzí demokracie a možná stojí na pokraji zániku, nepíšu to jen pro zábavu. Obraťme se proto k něčemu, co je nám bližší – například k aristokracii, jak kdysi existovala v Anglii, která je nám tak blízká a která po staletí skutečně sloužila životu anglického lidu, i když, pokud mohu citovat ze satirického díla pana Williama Mallocka, „nyní zcela ztratila jak mozek, tak oči a nezbylo jí nic, co by připomínalo hlavu, kromě úst; a ta ani nedokáže mluvit – umí jen jíst a zívat.“ Pokud vás zajímá, proč se tak zvrhla a zradila, mohu vám jen doporučit, abyste si přečetli Ludovicovu recenzi její historie, jak je uvedena v několika kapitolách jeho knihy The Defence of Aristocracy. K vysvětlení toho, proč ztratila své vládcovské kvality, stačí už jen to, že od dob Cromwella a smrti Karla I. byla její krev enormně zředěna a smíchána s krví mužů, jejichž jediným oprávněním k čestnému a vlivnému postavení bylo to, že uspěli na burze, nahromadili jmění jako pivní magnáti nebo dali svůj

právnický důvtip do služeb nějaké dočasně dominantní politické strany. Ale navzdory zhoršení, které nevyhnutelně následovalo, musím stále přisuzovat hlavně nadřazenosti anglické aristokracie (ve srovnání se zbytkem populace) skutečnost, že společenský život v Anglii je dodnes mnohem zdravější a spravedlivější než ten náš. S ohledem na celou historii této aristokracie, zejména její rané fáze, co lze říci na obranu dědičného principu a jako odpověď na námitky Ortegy y Gasseta?

Za prvé, není mnoho mužů, pravděpodobně ani v aristokracii tohoto druhu, kteří by byli předurčeni k tomu, aby byli proroky, nebo kteří by pociťovali vnitřní nutkání zůstat věrni sami sobě v tom vznešeném a přísném smyslu, jaký měl možná na mysli Ortega y Gasset a o kterém jsem rozhodně psal ve své vlastní knize. Členové takové aristokracie jsou příliš pevně vpleteni do celé sociální struktury, a to díky tradici své rodiny a třídy a díky svému smyslu pro povinnost jak vůči nim, tak vůči celému lidu.

Navíc jsem hluboce přesvědčen, že krev je silnější než cokoli jiného. A z toho plyne několik důsledků, které se k naší diskusi velmi hodí. Zaprvé to znamená, že tam, kde pošetilost v manželství nezměnila dědičné faktory daného rodu v směsici protichůdných a nerovných schopností a impulsů, dokonce i tělesných částí, lze u potomků nadřazených a význačných rodičů počítat nejen s tím, že se ukážou jako nadřazení v mnohem vyšší míře, než tomu bude u potomků podřadných rodičů bez známé pověsti, ale také s tím, že budou mít charakter a schopnosti směřující podobným směrem jako jejich předkové. To znamená, že nebudou, jak se Ortega y Gasset zdá předpokládat, cítit, že musí páchat násilí na sobě samých při

pokračování v rodinné tradici, a nebudou odsouzeni hrát roli pozérů. Nebudou to jen muži s postavou dostatečně mohutnou, aby unesli váhu zděděné zbroje, ale budou tak stavěni, že se v ní budou cítit jako doma a budou ji nosit pohodlně a s potěšením. Najdou skutečné uspokojení a naplnění v životě a práci velmi podobné té, kterou vedli jejich předkové. Historie mnoha významných rodin poskytuje dostatek důkazů o správnosti tohoto tvrzení.

Z toho vyplývá, že pokud po staletí významné rody, poháněné hrdostí a vedené zdravým instinktem a tradicí, soustavně uzavíraly sňatky, v nichž se spojovali sobě rovní – a to ve všech možných ohledech: co do postavení, rodinného původu, náboženství, povahy, vkusu, zájmů a v neposlední řadě i fyzického typu –, pak z toho vyplývá, téměř stejně jako den následuje po noci, že velikost předka se znovu objeví v jeho potomcích, generaci za generací. Ve své druhé kapitole o eugenice se zaměříme na to, jak často se to dělo ve starověkém Egyptě, kde se po staletí praktikovala příbuzenská plemenitba, tedy sňatky mezi sobě podobnými, a to v co nejbližším stupni příbuznosti. To je pro nás při zkoumání aristokracie důležité ze dvou důvodů.

V první řadě je správná praxe při páření naprosto nezbytná, máme-li zachovat jakoukoli kvalitu šlechtitelského materiálu. Udržet takovou praxi je dost obtížné i za zvláště příznivých podmínek, jaké panují v aristokracii, ale jistě by to bylo snazší právě tam, v úzkém kruhu, kde by nám pomáhaly hrdost, zdravý instinkt a silná vůle, než v široké populaci. A můžeme si být jisti, že jakmile se tam jednou ustaví správná tradice v oblasti páření, automaticky se rozšíří mezi celý lid. Neboť cokoli

praktikují ti, kdo vládnou a jsou považováni za nejlepší, budou vždy napodobovat ti níže.

A ještě něco. Jedním z nejdůležitějších úkolů, před nimiž stojí každý národ, je najít mezi svými členy ty, kteří mají největší potenciál, aby jim mohl bez omezení poskytnout všechny zvláštní příležitosti nezbytné pro jejich co nejúplnější rozvoj. Je to prostě zdravý rozum a investice, která v průměru přinese velmi bohaté výnosy ve prospěch veřejného blaha. Najít však tyto lidi s nejvyšším potenciálem vyžaduje v nejlepším případě mnoho času a úsilí. Z mé zkušenosti s pěstováním rostlin vím, jaká to je úloha, pokud člověk začíná od nuly, vytřídit nadprůměrné semeno z jakékoli běžné partie. Naučil jsem se ocenit hodnotu balíčku osvědčeného semene, které držím v ruce. Dobře se mi to vyplatí, když mu poskytnu příznivé podmínky v té nejlepší půdě v mé zahradě. A to je to, co má společnost v každé skutečné aristokracii – balíček osvědčeného semene určitého druhu a prověřené kvality. Je samozřejmé, že v tom či onom pytli se semeny jsou i jiná dobrá semena a že je třeba je pilně hledat. Ale mezitím, bez velkých otázek a bez velkého třídění či hledání, má ve svých rukou balíček semen, která se již osvědčila. Bude tedy moudré a v jejím vlastním zájmu, pokud se bez předchozího uvažování připraví poskytnout mládeži zrozené z tohoto rodu privilegium zvláštních výhod všeho druhu.

Ale ještě jednou. V pouhé kontinuitě, v pouhém čase (který plyne a stárne), v pouhých jménech spočívá větší hodnota, než si my v demokracii pravděpodobně uvědomujeme. Rodina se může stát pro lid nebo v historii stejně starobylou a významnou dominantou jako balvan v krajině, který označuje místo, kde se cesta stáčí, nebo dokonce jako hora, k níž lidé od nepaměti

každé ráno vzhlížejí. Všichni jsme tvorové zvyku. Většina z nás potřebuje něco, s čím může pracovat představivost. Pro mě by to něco znamenalo – zajímalo by mě, zda i pro vás – moci s loajalitou a láskou podobnou úctě vzhlížet k vůdci nesoucímu stejné jméno, které v osobě jiného uctíval můj otec a před ním jeho otec. Je toho mnoho, co lze říci ve prospěch aristokracie, která má své tělo, které i přes všechny změny, které smrt může přinést v jejím složení, přesto žije dál, generace za generací, pevné, jasné, známé i vašim otcům před vámi: a osvědčené a důvěryhodné pro ně stejně jako pro vás. I kdyby tempo nastavené plynulejší „aristokracií“, sjednocenou nějakým systémem, jako je ten čínský, bylo rychlejší než tempo poskytované dědičnou aristokracií, jsem si zcela jist, že bych ochotně vyměnil ztrátu rychlosti za větší pevnost, stabilitu a klid života, které se běžně dosahují pod velkými dědičnými aristokraciemi.

A vidím zde v principu dědičnosti ještě jednu výhodu. Jedná se o dokonalé zvládnutí velkého umění vládnout, což je výjimečná funkce aristokracie, stejně jako je tomu u jakéhokoli méně významného umění či řemesla, které se v rodině předává po generace. Z generace na generaci dochází k pomalému hromadění zkušeností získaných při vládnutí a princip dědičnosti zajišťuje, že jsou tyto zkušenosti předávány z otce na syna, generace za generací. Z toho plyne nejen moudrost a dovednost, ale také dlouhodobá kontinuita a konzistence. Mladí nově zvolení politici, kteří odcházejí do Washingtonu, aby se podíleli na vládnutí Americe, jsou obvykle nováčky a amatéry. Jejich ruka je nevyzkoušená a netrénovaná a nemají bohatou zásobu rodinných zkušeností, z nichž by mohli čerpat a na nichž by mohli zakládat své úsudky a rozhodnutí. Není tedy divu, že

čím více se dědičný princip mezi lidmi oslabil, tím více se jejich politický život stal nestabilním, neschopným, krátkozrakým a slabým – a v důsledku toho i krátkodobým. Existuje však ještě jeden rys tradiční aristokracie, nad nímž bych se s vámi rád na chvíli pozastavil a který je podle mého názoru zcela zásadní pro její životaschopnost i pro její nejvyšší společenský význam. Jedná se o její zakotvení v pozemkovém bohatství. Je to prostředek jednak k zajištění kontinuity rodinné převahy, o které jsme hovořili, jednak k poskytnutí členům aristokracie zvláštních a – přiznejme si to – privilegovaných podmínek, které potřebují pro optimální rozvoj v mládí a pro své účinné fungování jako vládci v dospělosti.

Pokud očekáváme, že se určitý mladý muž stane jedním z vůdců, jimž svěřujeme celý osud našeho národa, a to jak v domácí, tak v zahraniční politice, je moudré zajistit, aby jeho příprava na tento úkol začala včas a byla té nejvyšší možné kvality. Po celý svůj život by měl být osvobozen od jakýchkoli úzkých starostí o obživu nebo obav o to, jak zvládnout svou práci a zároveň mít početnou rodinu. Měl by být obklopen nejbohatším kulturním dědictvím svého národa v podobě knih, umění, hudby a podobně. Měl by být svěřen do péče nejschopnějších učitelů mládeže, podobně jako si Filip Veliký zajistil služby Aristotela pro svého syna Alexandra. Měl by mít možnost hodně cestovat, aby si rozšířil a prohloubil znalosti o své vlastní zemi i o jiných zemích a navázal osobní kontakty s moudrými a významnými lidmi – tak jako to dělal náš Henry Adams. To samozřejmě vyžaduje dostatečný nezávislý příjem. Jak bylo trefně řečeno: „Nejvyšší práce nikdy nevydělává peníze, ale obecně je vyžaduje.“ Zdálo by se, že nejjednodušším a nejprospěšnějším prostředkem k tomuto cíli, a zároveň tím,

co by nejlépe podpořilo stabilitu a kontinuitu aristokracie, kterou považujeme za tak důležitou, je, aby tento příjem pocházel z vlastnictví zděděných rodinných pozemků.

Takovýto ekonomický základ pro aristokratickou třídu má však z ještě jiného úhlu pohledu nesmírnou společenskou hodnotu. Veškerý pokrok v kultuře i moudré vládnutí závisí na nadhledu, vznešenosti a obecné kvalitě úsudku a rozhodování, jaké může mít pouze ten, kdo je schopen obětovat osobní, zřejmé a bezprostřední zisky ve prospěch těch méně hmatatelných, vzdálenějších a prospěšných pro blaho celého národa. Jen málokterý smrtelník se vzdá jistoty a postavení pro sebe a svou rodinu, než aby zradil své přesvědčení a povinnost vůči své zemi. Je pravda, nemůžeme zajistit, že člověk bude věrně sloužit nejvyšším cílům pouhým zajištěním jeho ekonomické jistoty, ale tím, že mu poskytneme zdroj přiměřeného příjmu, který mu nikdo nemůže odepřít kvůli tomu, co si myslí, říká nebo dělá, jistě vytváříme jednu z podmínek pro plný rozkvět lidské mysli a ducha – včetně té blahodárné vlády, v níž se člověk věnuje svobodnému, vznešenému a dlouhodobému uvažování pro dobro těch, kteří jsou svěřeni do jeho péče. Právě na takové moudré a blahodárné vládě je každý národ vždy závislý, má-li někdy naplnit svůj zvláštní osud nebo dokonce jen na delší dobu přežít rozmanitá nebezpečí, která na něj jistě zaútočí bez ohledu na to, jakým směrem se vydá. Takové vládnutí je třeba uznat za jedno z nejvyšších a nejnáročnějších umění. A každý národ s zdravým úsudkem nejenže z nevyhnutelné nutnosti vymyslí způsob, jak vyčlenit skupinu vysoce nadprůměrných mužů, kteří se mu budou věnovat, ale také jim zajistí jistotu a všechny další podmínky potřebné k tomu, aby se tomu mohli věnovat na plný

úvazek a po celý život. Jen tak může lid získat dovednosti a prozíravost ve vládnutí, které vyžaduje jeho nejvyšší význam. A ze všech známých způsobů, jak zajistit aristokracii jistotu, se mi jako nejlepší jeví ten, kdy ji obdaříme pozemkovým bohatstvím. „Ale to je vykořisťování!“ mohou zvolat někteří z mých čtenářů. Zda si tato instituce zaslouží odsouzení, které toto slovo implikuje, musí částečně záviset na tom, co toto slovo znamená. Jsem však zcela připraven připustit, že při placení nájemného pozemkovému vlastníkovi mu lidé po celé zemi odevzdávají část toho, co vyprodukovali svou prací, a může se zdát, že za to nedostávají nic hmatatelného na oplátku. Věřím však, že v rámci dobré vlády, v rámci moudrého a účinného zajištění celkového zdraví a štěstí lidu, jakákoli skutečná aristokracie, která zůstává věrná své tradici a svým prohlášeným povinnostem, více než vykompenzuje náklady, které lidu vzniknou tím, že jí poskytne ekonomickou jistotu a dostatek prostředků na mimořádné potřeby související s plněním jejích funkcí. Lid je pro své plné blaho na aristokracii stejně závislý, jako jsou pasažéři a posádka lodi na důstojnících na můstku.

Na tuto výtku „vykořisťování“ však odpovím ještě více. Veškerá kultura závisí na existenci třídy, která má volný čas. Věřím, že tomu tak bylo vždy a vždy tomu tak musí být. Nikdo, kdo den za dnem bojuje o holé životní minimum, se nemůže stát tvůrcem. Romantici moderní demokracie a křesťanství, kteří nechtějí čelit faktům ani nazývat věci pravými jmény, kteří pro svůj vlastní duševní klid musí utíkat před realitou a skrývat před sebou i své vlastní sebeklamy, jsou velmi samolibí ohledně svého „zrušení otroctví“ a „lepšího osudu moderního dělníka“ oproti jeho předchůdcům z minulosti. Ale krutou skutečností je,

že otroctví nebylo nikdy zrušeno. Pouze změnilo svou formu – a svůj název. V mnoha ohledech je „svobodný“ moderní dělník spíše otrokem a jako lidská bytost je na tom rozhodně hůře než mnozí negři na Jihu před občanskou válkou. Koneckonců, není velký rozdíl mezi dělníkem, který má svobodu změnit pána, a dělníkem, který je vázán na jednoho; možná je to dokonce ve prospěch toho, kdo je vázán. I mezi středověkým nevolníkem a jeho pánem existovalo více či méně lidské pouto, které téměř úplně a všeobecně chybí mezi moderním „mzdovým otrokem“ a jeho kapitalistickým zaměstnavatelem.

Ještě jednou mi dovolte zdůraznit tento prostý fakt: ať se na to díváme jakkoli, většina lidí ze své podstaty nemůže být svobodná. Kdekoli existuje jakákoli společnost, máme tu masy organizované a ovládané malým počtem lidí, kteří jsou relativně nadřazení. Čím vyspělejší je civilizace, tím více to platí. Ať už se dělníci nazývají otroky, nevolníky nebo svobodnými, ve skutečnosti to nemá velký význam; svobodní nebudou. A neexistuje žádný lidský výnos, který by je mohl osvobodit, z toho prostého důvodu, že nejsou schopni být pány sami sebe a svých okolností. A v jakékoli společnosti ten, kdo nedokáže vládnout sám sobě, musí být ovládán. Učinit takové lidi svobodnými, aby se o sebe postarali sami, jak jsme to udělali s negry na konci občanské války, může být stejně kruté, jako vyhnat děti do džungle. Navíc, pokud je vláda osvícená a dobrotivá, bude osud ovládaných mnohem lepší než barbarství, do kterého musí každá společnost upadnout, pokud je vláda jejích nadřazených členů stažena. I otroctví, navzdory veškeré nenávisti, kterou v nás vyvolává, je relativně neškodné, pokud je o lidského dělníka postaráno s porozuměním a láskou. Mnozí otroci se rozhodli zemřít za svého pána a raději zůstali u něj, i

když byli osvobozeni. Ale pokud mohu soudit, nebo předvídat, dokud člověk zůstane člověkem a dokud budeme mít jakoukoli společnost, zejména jakoukoli kulturu hodnou tohoto jména, bude většina lidí tak či onak podřízena relativně malému počtu nadřazených jedinců. Forma, v níž je tato vláda zavedena a kterou je udržována, může být taková či onaká. Může být skrytá nebo může být na očích, ale bude tam a dá celé společnosti její charakteristický tvar a tón. Jinými slovy, přiznejme si to upřímně a bez obalu: volný čas, který vládci proměňují v kulturu a v dobrotivou a moudrou vládu, vzejde z práce obyvatelstva. Aristokracie bude nesena masami. Pokud je to „vykořisťování“, pak z toho vytěžte maximum. Konečným ospravedlněním je, že to, co aristokracie dává lidu, má hodnotu alespoň rovnající se všem jejím nákladům. Když tomu tak přestane být, je obvykle svržena – a měla by být.

Někteří z vás však mohou namítnout proti aristokratické organizaci společnosti s tím, že „v každé společnosti pochází více nadaných lidí z řad prostého lidu než z aristokracie“. V omezeném smyslu je toto tvrzení pravděpodobně pravdivé. Je jisté, že ze sta dětí narozených v aristokratických rodinách je počet těch, které disponují nadprůměrnými schopnostmi, mnohem vyšší než počet nadaných dětí narozených na sto dětí v běžné populaci. Vzhledem k tomu, že celková populace je desetkrát až stokrát početnější než aristokracie, může být celkový počet nadaných dětí narozených v běžné populaci klidně vyšší než celkový počet narozených v aristokracii. K tomu mám dvě poznámky.

V první řadě byli muži, kteří se zasloužili o společnost, a zejména rodiny, které prokázaly svou hodnotu po několik generací, obvykle povýšeni do vyšší třídy a nakonec dokonce

přijati do aristokracie. Nejedná se o teorii, ale o běžnou aristokratickou praxi. Platilo to již tisíce let před naším letopočtem v Egyptě. New York Times ze 16. května 1937 přinesl zprávu o archeologickém výzkumu v Egyptě, který odhalil, že jistý muž jménem Ti, „skromného původu... se vypracoval na vysoké postavení. Stal se bohatým vlastníkem půdy, oženil se s princeznou a jeho synové nesli titul prince.“ Dr. G. T. Wrench na základě Masperových informací uvádí, že „počet osob, které se takto vypracovaly, byl zřejmě velmi značný“. Hovoří o „žebříku“, který byl k dispozici jak v Egyptě, tak v Číně, aby usnadnil právě tento druh postupu, a dodává, že v obou zemích „se zdá, že existovala zvláštní schopnost rozpoznat génia, který se s příležitostí stává velikánem.“[224] Právě takový vhled by byl jednou z vlastností, kterou by si každá pravá aristokracie snažila v sobě rozvíjet, a to nejen pro dobro celého lidu, ale i pro udržení své vlastní pozice.

Další věc, kterou bych chtěl říci, je tato: výjimečné schopnosti v široké populaci by měly být odhalovány v co nejširším měřítku a okamžitě by jim měly být poskytnuty všechny výjimečné příležitosti, díky nimž by mohly prokázat, že z nich mohou těžit. To je samozřejmé. To však není důvod, proč by výjimečné schopnosti, které již byly objeveny a prokázány u více než jedné generace předků, neměly být odděleny a neměly by jim být poskytnuty privilegované výhody nezbytné pro jejich optimální rozvoj.

Stále však může zaznít námitka: „Jak lze udržet nadřazenou kvalitu v aristokracii? Vždy se časem zhoršila. Zchátraly jak její charakter, tak její schopnosti. Nakonec

[224] The Mastery of Life, New York, bez data, s. 33, 35.

obvykle ztratila i smysl pro povinnost vůči lidu a začala své výsady zneužívat ve svůj vlastní prospěch.“

Odpovídám, že je to pravda. Ačkoli nejsem ani v nejmenším přesvědčen, že by aristokracie musela nutně upadat, stejně jako nepovažuji za samozřejmé, že každý národ časem upadne, uznávám, že v minulosti všechny aristokracie nakonec podlehly úpadku. A kdykoli k tomu dojde, má lid právo ji svrhnout. Pokud však bude moudrý, nepokusí se o samosprávu, která téměř jistě skončí chaosem a diktátorem, ale pověří a přijme vládu jiné aristokracie. Výhody života pod skutečně aristokratickou vládou jsou totiž tak zřejmé, hluboké a dalekosáhlé, že žádný velký národ se nespokojí s ničím menším nebo jiným.[225]

Ačkoli by se mohlo zdát, že i aristokracie, stejně jako jiné pomíjivé věci, může časem upadnout, existuje několik opatření,

[225] Srov. Ortega y Gasset – Invertebrate Spain, W.W. Norton, 1937, s. 67: „Když se lidová masa zvrhne do takové míry [že se snaží vládnout sama sobě], jsou rozumové úvahy i předpovědi k ničemu. Je nemocná a její nemoc ji činí necitlivou k rozumu. Nechce naslouchat, nechce se nechat ovlivnit. Čím více se ji snažíte poučovat, tím více se její uši před vámi uzavřou a tím větší bude násilí, s nímž bude šlapat po těch, kteří se jí snaží kázat. A nevyléčí se, dokud na vlastní kůži nezažije následky svého zbloudění. Tak tomu bylo vždy.“ „Období úpadku jsou taková, v nichž vládnoucí menšina národa – jeho aristokracie – ztratila právě ty vynikající vlastnosti, které ji vynesly do pozice vůdců. Proti této zkorumpované a neúčinné aristokracii se masy bouří, a to oprávněně. Poté však začínají od konkrétního přecházet k obecnému a snaží se ze svého povstání učinit životní pravidlo. Místo toho, aby nahradily upadající aristokracii jinou skupinou vůdců, kteří jsou ctnostnější, snaží se odstranit celý aristokratický model. Věří, že společenská existence je možná bez vládnoucí menšiny; co hůře, vytvářejí politické a historické teorie, které jako ideál nabízejí společnost bez vůdců. Jelikož je něco takového nemožné, národ se řítí stále rychleji po své dráze úpadku...“

díky nimž může s jistotou usilovat o zachování kvality svého života.

Jedním z nich, kterému jsme již věnovali určitou pozornost, je to, že by se měla neustále obnovovat a posilovat nejlepšími novými členy, kteří se vynořují z řad řadových členů. Nikdy by však neměla polevit v maximální přísnosti při výběru, ani dovolit, aby taková nová krev převážila. Jak totiž poukázal pan Dermot Morrah, „vlastnosti, které jsou zapotřebí, aby se člověk skromného původu probojoval na vrchol, nejsou v žádném případě ty, které jsou vhodné pro delikátní umění vládnutí, až se tam dostane. Když se dozvím, že mi má vládnout člověk, který se musel starat sám o sebe od doby, kdy prodával noviny v uličkách, a který si vybojoval cestu na vrchol, okamžitě mám podezření, že se bude dál starat spíše o sebe než o mě. Mám mnohem větší důvěru v mladého muže, který nikdy nemusel bojovat o jistotu, ale vždy si ji užíval, a tak měl od dětství čas se připravit na pozici autority, o které se vždy předpokládalo, že ji bude zastávat.“[226] Je třeba také říci, že aristokracie by měla vždy sama rozhodovat o tom, koho přijme do svých řad, a neměla by být nucena přijímat povýšení bezohledných politických vůdců, udělovaná mužům, kteří své zemi možná neposkytli žádnou cennější službu než to, že se stali užitečnými pro politickou stranu. V Anglii, jak jsme viděli, bylo takové vynucené zředění aristokracie příčinou jejího úpadku.

Ale snad nejjistějším prostředkem, jímž se aristokracie může pokusit zachovat kvalitu svého života, musí být vždy její vlastní esprit de corps. Měla by mít velmi silné třídní povědomí,

[226] Článek s názvem „A Defense of Aristocracy“ v časopise The Church Quarterly Review, říjen–prosinec 1939.

být si velmi dobře vědoma své společenské existence, toho, kdo k ní patří a kdo ne, měla by se výrazně odlišovat od zbytku obyvatelstva, vyznačovat se svým oděvem a žárlivě střežit pocty, které má k dispozici. Ale především by to měla být skupina, která se až do smrti zavázala k nejvyššímu kodexu osobního chování a která je k tomu připravena nejpřísnější celoživotní disciplínou. Každý člen aristokracie, který selže ve své povinnosti nebo jiným způsobem zneuctí její čest, by měl být nemilosrdně vyloučen. Neměl by být přijat nikdo, kdo dostatečně a nade vší pochybnost neprokázal svou způsobilost. Aristokracie takto složené a disciplinované jistě existovaly. Jeden z nejlepších příkladů, který znám, jsou samurajové středověkého Japonska, o nichž pan Inazo Nitobe prohlásil, že bylo nemožné, aby si jakýkoli nehodný muž ponechal svůj meč.[227] Pravděpodobně podobná přísnost režimu měla velký podíl na dlouhověkosti benátské aristokracie, která trvala téměř tisíc let „bez revoluce a téměř bez změny“. A bez ní je nepředstavitelná ani bezkonkurenční stabilita aristokratické organizace života ve starověkém Egyptě, která přetrvala několik tisíc let. Tato přísnost vůči sobě samým má klíčový význam v historii jakékoli aristokracie.

Mnozí z mých čtenářů si však možná kladou otázku, jak by na tom byla individuální svoboda v aristokratickém zřízení. Po důkladném historickém výzkumu jsem dospěl k závěru, že

[227] Viz jeho dílo Bushido, Putnam, 1905. V takové společnosti by byl jakýkoli ministr vlády, který by zradil veřejnou důvěru, jako například britský lord Lambton, jenž se nedávno proslavil na mezinárodní scéně, pravděpodobně vyloučen ze šlechtického stavu a buď popraven, nebo dohnán do situace, kdy by jeho jediným únikem před zničující hanbou bylo spáchání harakiri. Viz komentář pana A. K. Chestertona k tomuto případu v článku „Down Among the Prostitutes“, Candour, červen 1973, str. 63–64.

člověk mohl například za „despotické“ vlády Tudorovců požívat více základní svobody, více svobody, která pro něj skutečně měla význam, než jakou má moderní občan demokratické Ameriky. Tato otázka by si zasloužila mnohem více prostoru, než jí zde mohu věnovat. Přesto je zde několik věcí, které k tomuto tématu musím říci.

Jsem nakloněn názoru, že svoboda je výsadou, jejíž podstata a podmínky jsou obecně nepochopeny, a že důraz kladený na ni zničil lidskou nevinnost, jen aby lidem naplnil hlavy nároky a touhami, které nelze v žádném případě uspokojit. Byli jsme vedeni k přesvědčení, že bychom měli mít svobodu v míře daleko přesahující to, co je proveditelné, dokud lidé neprokáží mnohem větší schopnost se v zájmu druhých ovládat. V demokracii byla lidem dána větší svoboda, než jakou běžná lidská přirozenost unese – a to z nemalé části proto, že daná svoboda se týkala převážně politické sféry, kde jim chybí jak zkušenosti, tak schopnosti, aby se zhostili svých povinností. Navíc pochybuji, zda pro většinu lidí je to právě svoboda v této sféře, na čem opravdu záleží. Kdyby existovala skupina lidí, kterým by s naprostou důvěrou mohli svěřit vládnutí, domnívám se, že by pro ně bylo velkou úlevou svěřit jim tuto úlohu a že by byli zcela spokojeni se svobodou, která by spočívala pouze ve svobodě od finančních starostí a ve svobodě od nepatřičného zasahování do činností a vztahů, z nichž se jejich každodenní život z větší části a ve skutečnosti skládá.

Kromě toho mě však hluboce znepokojuje, že všude tam, kde lidé prokázali potřebnou schopnost postarat se o sebe a řídit své vlastní záležitosti, by měl existovat ekonomický základ pro rozvoj pevné nezávislosti u početné střední vrstvy obyvatelstva, která je pro stát stejně nepostradatelnou oporou, jako je

aristokracie jeho hlavou. Co by byla Anglie ve středověku bez svých drobných yeomanů!

Takoví lidé by měli mít možnost buď vlastnit, nebo alespoň mít zajištěné trvalé užívací právo k dostatečnému množství půdy či podobného majetku, aby si zajistili ekonomickou nezávislost. Vlastnit dům nestačí. Člověk musí vlastnit nebo mít zajištěné užívací právo a za určitých podmínek být schopen dokonce předat svým potomkům prostředky k obživě, aniž by byl podřízen nějakému bezprostřednímu pánovi. Tak by byl svobodný následovat své vlastní sklony, jednat z vlastní iniciativy, nést odpovědnost za svá vlastní rozhodnutí a poučit se ze svých vlastních zkušeností. Pouze tak mohou muži položit první základní kameny pro svůj vlastní život, projevit první známky té nadřazenosti, po které aristokraticky inspirovaná společnost neustále hledá, a učinit první kroky na žebříku směrem k větší výjimečnosti a moci. Jakékoli ekonomické uspořádání, které pro to nevytváří prostor, které neumožňuje způsobilým lidem stát se nezávislými ekonomickými výrobními jednotkami, bude znamenat nejen otroctví, jak tak důrazně tvrdil Hilaire Belloc[228], ale také útlak, a jistě zmaří hlavní cíl, pro který aristokratická organizace

[228] Viz jeho dílo The Restoration of Property, Sheed, 1936, s. 12: „Co vím jistě, je to, že pokud k takové změně [k obnovení vlastnictví, jak si ji představoval] nedojde, naše průmyslová společnost nutně skončí obnovením otroctví. Volba spočívá na jedné straně ve vlastnictví a na druhé straně v otroctví, ať už veřejném, nebo soukromém. Neexistuje žádná třetí možnost.“ Srov. Anthony M. Ludovici – The Sanctity of Private Property, Heath Cranton, Londýn, 1932. S tím vším se z celého srdce ztotožňuji – s jednou nikdy nezapomenutelnou výhradou. Doktrína soukromého vlastnictví nesmí být vykládána tak, aby dávala jakémukoli člověku nebo skupině lidí, či jakékoli korporaci lidí, právo využívat půdu – nebo její řeky, vodopády, jezera, lesy a jiné přírodní zdroje – způsobem, který ohrožuje její divokou přírodu nebo poškozuje konečné veřejné blaho.

existuje – totiž zajistit všemi možnými prostředky nejen to, aby vládli ti nejlepší, ale také to, aby byla nadřazenost všeho druhu neustále povolována a podporována, aby se dostala na vrchol.

Jakékoli obhajování aristokracie samozřejmě vyvolává ještě jednu otázku, a svou odpovědí na ni uzavřu tuto úvahu. „Jak vůbec má aristokracie vzniknout?“ Předně je třeba říci, že ji nikdo „nezavede“, už vůbec ne spisovatelé a řečníci, teoretici a idealisté, lidé plní pouhých myšlenek. Vytvoří ji lidé, kteří mají nejen myšlenky, ale jsou také schopni rychlého, hrdinského a účinného jednání. Takové jednání však, až na něj přijde čas, může být z nemalé části výsledkem myšlenek, které v lidech dlouho klíčí, a může být jimi řízeno. Myslím si však, že je třeba upřímně přiznat, že v minulosti byla aristokracie zpravidla tvořena válečníky. Opírala se o dobývání. Představovala nadřazenost v charakteru a schopnostech, která se nejprve projevila v použití síly. Izraelité upřeli své chtivé oči na „zemi oplývající mlékem a medem“ a s mečem v ruce vyrazili a dobyli ji. Stejně tak Achájové v Řecku, Hindové v Indii, Mandžuové v Číně, Normané v Anglii a tak dále, znovu a znovu, v průběhu celé historie. Je samozřejmé, že dobyvatel musel přinést s sebou více než jen svou vojenskou převahu (ačkoli i ta sama o sobě má velký význam), jinak by jeho dobytí brzy zaniklo. Avšak všude tam, kde se dobytí udrželo – a to díky myšlenkové a kulturní převaze dobyvatelů (nebo snad díky jejich schopnosti asimilovat vyspělejší kulturu těch, které podmanili) –, v pozadí toho všeho obvykle stál základ síly.

Řekl jsem však „obvykle“, což znamená, že si uvědomuji, že existovaly nebo mohly existovat výjimky. Ludovici ve své knize The Quest of Quality v kapitole nazvané „Kdo vybírá aristokracii?“ uvádí pádné důvody pro přesvědčení, že v

případě aristokracie starověkého Egypta, která je nejimpozantnější a nejdéle trvající, jakou známe, byli aristokraté povýšeni samotným lidem v spontánní a přetékající vděčnosti za výhody, které jim přinesla jejich vláda a vedení.[229] A souhlasím s ním, že žádná aristokracie nemohla mít příznivější původ. A za zvláštních okolností, za nichž zřejmě vznikla První dynastie, která sjednotila Horní a Dolní Egypt pod jednou korunou, mi dokonce připadá snadné uvěřit, že se aristokracie objevila na scéně přesně tak, jak si to Ludovici představuje. Přesto i zde mě napadá, že než mohli budoucí páni být v jakékoli pozici, aby udělili hluboká požehnání, která vyvolala vděčnost a úctu egyptského lidu, museli se nejprve prosadit dobytím, silou.

Možná by z toho mohl můj čtenář vyvodit závěr, že oslavuji násilí, ba dokonce válku. Neoslavuji ani jedno z toho – ale upřímný pohled na život mě donutil obě skutečnosti uznat a přijmout. Nedokázal jsem si představit den, kdy už války nebudou. Důvody pro to snad uvedu jinde. Ve skutečnosti, jak jsem již řekl, za podmínek, kdy individuální odvaha, statečnost a inteligence mohou být rozhodujícím faktorem v boji, ať už jednotlivců nebo skupin, si dokonce myslím, že pro válku lze najít mnoho argumentů. Jistě, za těchto podmínek projevují lidé hluboce obdivuhodné vlastnosti, pro jejichž rozvoj jsme dosud nenašli jiné, stejně dobré prostředky, a bez nichž má každý národ sklon slábnout a rozpadat se. Moderní válka, tedy válka, jakou se stala v podmínkách demokracie, vědy a industrializace, je však zcela jiná záležitost, kterou zde nelze rozebírat. Ale sílu, jakožto neoddělitelnou součást života, jíž musí být v naší filozofii vyhrazeno místo a která dokonce

[229] Rider, Londýn, 1953, s. 196 a násl.

přináší výhody, jichž nelze dosáhnout žádným jiným způsobem, musí podle mého názoru realističtí a čestní lidé uznat a přijmout.

„Ale," mohl by se stále ještě posměšně ptát kritik, „jak se vlastně má aristokracie zrodit?" Upřímně řečeno, musím připustit, že na tuto otázku nelze dát konkrétní odpověď. Cesta k ní se nevyhnutelně bude lišit v závislosti na daném národu a na okolnostech, v nichž se nachází. Tam však, kde je potřeba aristokracie pociťována dostatečně naléhavě, se cesta vždy najde. Kde kdy stačila přehrada, aby zabránila vodě v cestě k moři? Pokud si lid se zdravým instinktem uvědomí, že musí najít nadřazené vedení, nebo zemře, dokáže zázraky.

Ale pokud jde o nás, Američany, nás moderní bílé muže západní civilizace, mezi námi to nevznikne – ne jako nějaká forma společenské organizace – ne za našeho života. Naše šance na takovou výstavbu je pryč. Celá tradice byla důkladně zničena. Naše cesta k nové aristokracii vede přes chaos. Nejprve se budeme muset proměnit v popel, než se uprostřed nás zrodí fénix nové šlechty. Ale pokud svět vydrží pohromadě, nakonec se najdou ti, pár, vždy jen pár, kteří znovu zahájí starý dlouhý výstup k výšinám a znovu vytyčí cestu ke světu, v němž bude vzkvétat nadřazenost všeho druhu.

Mezitím je pro nás, árijské muže, dost práce. Navzdory všem zdáním, která svědčí o opaku, to, co bylo, a to, co bude, nejsou od sebe odděleny. Budoucnost se zrodí z lůna minulosti. K ní musí neviditelné tepny přivádět krev a tlukot srdce lidské velikosti, která již byla. V tom musíme zachovat víru. V době, jako je tato, kdy se vše hroutí, nemůžeme doufat, že vybudujeme novou aristokracii. Můžeme však být sami ušlechtilí a můžeme se zavázat, že budeme živit a pěstovat

veškerý duchovní poklad minulosti, který bude udržovat a vést život člověka, až opět nastane čas budovat. Milujme tedy a ctěme vše, co učinilo člověka velkým, a nechme to promlouvat ve všem, co myslíme, říkáme, cítíme a děláme – v samotném našem vzhledu. Raději zemřeme, než abychom kdykoli snížili naše standardy nebo poklekli před novým, vše dobývajícím barbarem. Bděme celou noc, která je před námi – sami, pokud musíme, ale lépe, pokud můžeme, ve skupině, úzce propojené s dalšími skupinami, všechny věřící v člověka, věřící v to, co člověk dokázal a v to, co člověk ještě dokáže, odhodlané až do konce udržet při životě velkou tradici, která obsahuje jak tajemství toho, čím člověk byl, tak i příslib nadčlověka.

O tom, co můžeme udělat, napíšu konkrétněji, než odložím pero. Prozatím však stačí mít na paměti toto: Pokud svět vydrží, svítání přijde, přátelé. A nejen svítání – ale i jaro! Nyní zaséváme své semeno v zimě, na sněhu a na samém prahu temné noci. Ale jaro přichází! Neměli bychom už teď nechat tuto myšlenku hořet v našich srdcích a zahřívat je, nechat její příslib rozzářit naše tváře a její volání utvářet a inspirovat naše životy?

Kapitola 12 – Na cestě k porozumění ženám

Tato kapitola vzešla z potřeb mého vlastního života. Závěry, k nimž jsem došel, jsou však – stejně jako většina těch, které jsou na těchto stránkách uvedeny – ačkoli je plně podpořují mé vlastní zkušenosti a pozorování, založeny především na prastaré zkušenosti lidstva.

Muž a žena jsou protikladné póly stvoření. Muž a žena jsou jejich vyjádřením na lidské úrovni. Život každého pohlaví je nejplnější a nejbohatší a život společnosti nejzdravější tehdy, jsou-li tyto protikladné rozdíly zachovány. Nejde však o otázku rovnosti či nerovnosti. Ženy jsou v některých ohledech lepší, muži v jiných. Žádný muž například nemůže úspěšně soupeřit s žádoucím exemplářem ženství v její oblasti. Jejich schopnosti se však značně liší co do druhu i směru, což vyžaduje výkon zcela odlišných funkcí. Pohlaví se vzájemně doplňují. Každé z nich je nepostradatelné pro to druhé i pro společnost a každé z nich dělá něco, co to druhé nedokáže, takže v celkovém řádu přírody spolu tvoří dokonalý celek. Odmítám nazývat muže a ženy rovnými, protože mám pocit, že ti, kdo tak činí, mají sklon přehlížet a chtějí přehlížet a bagatelizovat velmi velké rozdíly mezi pohlavími; a protože jsem navíc přesvědčen, že přehlížení těchto rozdílů je pošetilost, pošetilost, která se rychle stává zhoubnou jak pro muže, tak pro ženy, pro jejich děti, pro jejich domovy i pro společnost jako celek. Ale když srovnávám muže a ženu a pokouším se odhadnout jejich hodnotu, jak pro ně samotné, tak pro společnost, zdá se mi vhodné hovořit o jejich ekvivalenci. Nejsou si rovni, ne – ani nejsou nerovní. Jsou nesrovnatelní. Ale jsou si rovni – přinejmenším jsou srovnatelní – ve své hodnotě, ve svém významu, ve své důležitosti. Nenacházím v sobě sílu postavit muže nad ženu – ne v

konečném důsledku. Kdybych se o to pokusil, zradil bych život a popřel svou vlastní zkušenost. Některé ženy, počínaje mou matkou, pro mě znamenaly příliš mnoho. Ačkoli jsem naplněn pocitem velikosti mužského tvůrce, nemohu přiznat muži žádnou velikost, kterou bych neměl vyvážit naléhavým požadavkem na odpovídající velikost ženy.

Až do svého středního věku jsem při přednáškách před smíšeným publikem neměl téměř žádné pochybnosti o tom, že to, co říkám mužům, platí v plné míře i pro ženy. Od té doby však zjišťuji, že je stále nemožnější vyjádřit smysl života oběma skupinám najednou. Když mluvím o smyslu života k mužům, ženy jsou většinou v pozici pouhých posluchaček; mají pochopit, že to, co adresuji samotným duším mužů, mají přijímat z větší části pouze jako příspěvek k jejich porozumění druhému pohlaví. A podobně, když mluvím o smyslu života k ženám, musí každý přítomný muž naslouchat jen proto, aby lépe poznal, jakým stvořením je žena, co od muže očekává a co od něj potřebuje pro své zdraví, klid a naplnění; a zejména aby byl lépe připraven na situaci, v níž se ocitne, až se ožení.

Existuje samozřejmě důvod, proč při diskusi o smyslu života již nemohu uspokojivě hovořit k mužům a ženám současně. Důvodem je, že smysl života je pro muže jiný než pro ženy. Zkušenosti, pozorování a studie, které jsem zahájil před asi třiceti pěti lety, mě postupně přivedly k přesvědčení, že muži a ženy jsou zásadně odlišné bytosti.[230] To, co je dobré pro ženu,

[230] Alexis Carrel řekl: „Muž a žena se od sebe zásadně liší. Ačkoli jsou navzájem intimně spojeni, dělí je propast.“ Hovořil také o „fyziologických a psychických rozdílech, které tvoří podstatu ženskosti a mužskosti.“ (Článek „Married Love“, Reader’s Digest, červenec 1939, s. 13. Viz také jeho kniha Man The Unknown, str. 89–90.) A významný sexolog Iwan Bloch, ačkoli se považuje za zastánce žen, je ještě jednoznačnější a důraznější. Prohlašuje, že „rozdíl mezi pohlavími je

není dobré pro muže, a mluvit s ní, jako by byla mužem, ji může zmást v chápání její vlastní přirozenosti a nasměrovat ji na cesty, po nichž se může vydat jen proti svému instinktu, což nakonec s největší pravděpodobností povede k jejímu zklamání a rozčarování.

Ale když tvrdím, jak to činím, že muži a ženy jsou zásadně odlišné bytosti, není třeba, jak, jak doufám, čtenář bude souhlasit, až dočte, aby se ženy vzpříčily a připravovaly se bránit proti tomu, že jsou stavěny na místo pod mužem. Neboť to, co se chystám říci, není namířeno proti ženě jako takové, ale pokud vůbec proti ženám, pak pouze proti těm ženám, které

---

původní příčinou lidského sexuálního života, pravěkým předpokladem veškeré lidské civilizace.“ Tvrdí, že míra tohoto rozdílu se zvyšuje nejen s pokrokem evoluce, ale také s pokrokem civilizace. Nejvyšší rasy se odlišily nejvíce. Dále říká: „Nesporné fyzické rozdíly mezi oběma pohlavími bezpochyby odpovídají existujícím psychickým rozdílům. I z psychického hlediska jsou muž a žena zcela odlišné bytosti. Musíme použít slovo ‚psychický‘ … ve vztahu … k celé duchovní bytosti – duchovnímu habitusu, emocionálnímu charakteru, pocitům a vůli: pak budeme okamžitě přesvědčeni, že mužské a ženské bytosti se liší skrz naskrz, že jsou to heterogenní, nesrovnatelné povahy.“ A dochází k závěru: „Sexuální rozdíly jsou nevykořenitelné; civilizace vykazuje nezaměnitelnou tendenci je prohlubovat.“ (Viz Iwan Bloch – The Sexual Life Of Our Time, New York, 1920, s. 53, 55, 57, 69, 71–77.) Dodává (s. 72): „Četná přesná, vědecká, etnologická a psychologická zkoumání týkající se pohlaví, z nichž mezi nejvýznamnější patří práce Darwina, Allana, Münsterberga, C. Vogta, Ploss-Bartelse, Jastrowa, Lombrosa, Ferrera, Shawa, Havelocka Ellise a Helen Bradford Thompsonové, potvrdila existenci těchto rozdílů v povaze obou pohlaví. Mnoho jednotlivých bodů zůstává stále nejasných, ale výše zmíněný pohlavní rozdíl je všude rozpoznatelný a nikdy nemůže být zcela vymýcen, ani vyšší psychickou diferenciací...“ K názorům Havelocka Ellise viz jeho Man And Woman, Londýn, 1914, s. 18. Srov. s. xii, xiii. Srov. také C. G. Jung – Contributions To Analytical Psychology, Harcourt, 1928, s. 164, 168–169. Dr. Marynia F. Farnhamová a Dr. Ferdinand Lundberg říkají: „Muži a ženy se od sebe zásadně liší, ale žádné pohlaví není nadřazené ani podřazené tomu druhému.“ Článek „Men Have Lost Their Women“, Ladies Home Journal, listopad 1944. Srov. jejich kniha Modern Woman: The Lost Sex, Harper, 1947 – „Ženy nelze považovat za podobnější mužům než je spirála podobná přímce.“

nechtějí být ženami, proti těm zvráceným ženám, které se obrátily proti své vlastní přirozenosti a svému vlastnímu pohlaví. Ve skutečnosti se můj argument vůbec nevztahuje proti ženě, ale v podstatě proti degeneraci muže, v níž má zvrácenost žen svůj původ. Neboť když muž sehrál svou roli, žena nikdy neselhala v tom, aby naplnila roli, která jí náleží. Jsem tak daleko od toho, abych byl jakýmkoli kritickým hlasem vůči ženě, že se mi zdá, jak jsem již prohlásil, že místo a práce ženy jsou přinejmenším stejně důležité jako role muže. Domnívám se, že fakta potvrzují Briffaultovo tvrzení, když říká: „Hmotné podmínky kultury [v pravěku]… byly především zásluhou žen; nebyly výsledkem organizovaného průmyslu a mužské práce, ale výsledkem budování domova a domácích činností žen. Samotná sociální organizace – sdružená skupina, jíž lidstvo vděčí za svou existenci – byla výrazem ženských funkcí. Tyto sociální city, bez nichž žádná skupina jednotlivců nemůže tvořit společnost, byly přímým odvozením citů, které spojují matku a potomky, a původně se skládaly pouze z nich a pouze z nich. Na nich nakonec spočívala nadstavba lidstva a síly a možnosti jeho rozvoje.“[231] A souhlasím s Brooksem Adamsem, když v podobném duchu říká, že civilizace od počátku spočívá na rodině, že všechny naše nejdůležitější právní pojmy z ní vycházejí, že „rodinný systém je spíše výtvorem ženy než muže“, že zatímco muž byl válečníkem a tulákem, bojoval, miloval a objevoval, „žena žila doma a starala se o děti“, a tak „působila jako sociální pojivo“, jako „centrum soudržnosti“ a „udržovala oblouk, na kterém spočívala sociální struktura“.[232] Dovolte mi však znovu zdůraznit, že obě pohlaví jsou

[231] Robert Briffault – The Mothers, Macmillan, 1927, sv. III, s. 508.
[232] Brooks Adams – The Degradation of the Democratic Dogma, New York, 1919, s. 3.

nesrovnatelné; nelze je posuzovat podle stejného měřítka dobra a zla.[233] A je velmi naléhavě zapotřebí takového chápání ženy, které skoncuje s převládajícím sklonem k rovnocennému posuzování obou pohlaví, jenž vedl ke zmatku v jejich rolích a který pokračoval až do té míry, že značná část žen téměř přestává plnit svou funkci.

Význam správného chápání ženy nelze téměř přecenit. Netřeba dodávat, že na něm závisí zdraví společnosti, ne-li přímo její samotná existence. A existuje jen málo věcí, které mohou tak zásadně ovlivnit život mužů v jakékoli populaci, jako to, jak se chovají k ženám, a zejména jaký vztah navazují se ženami, které si berou za manželky. Ženy nikdy nemohou dosáhnout pocitu hlubokého naplnění, dojít na konec života s pocitem, že zaplnily místo, které jim náleželo, a ospravedlnily svou existenci, pokud od samého počátku špatně chápaly svou vlastní přirozenost a smysl své existence. A přesto je obecně řečeno téměř celé ženské pohlaví (a bohužel nejen ženské pohlaví) dnes obětí obrovského nepochopení povahy Ženy. Bohužel, i když zcela pochopitelně, se tato mylná představa nejhlouběji zakořenila mezi ženskou inteligencí, mezi těmi, které díky výuce, psaní nebo přednáškám mohou mít široký vliv. Výsledkem je, že všude se mladým ženám vštěpuje, že by měly toužit po tom, co ve skutečnosti vůbec nechtějí, a pohrdat tím, po čem v hloubi srdce touží nejvíce. V důsledku toho se ocitají v rozporu mezi svými mylnými představami a ambicemi na jedné straně a svými nejhlubšími instinkty na straně druhé. Vůle a impulsy je nutí chtít jít současně opačnými směry. Musí se snažit uspokojit jedno na úkor druhého, nebo se snaží, jak nejlépe umí, uspokojit obojí, jen aby zjistily, že ani jedno z toho

[233] Havelock Ellis – Man And Woman, Londýn, 5. vydání, s. x.

plně neuspokojily. Pozorování mě nutí k závěru, že dnes, ve velké většině případů, žena neví, kam chce jít, a často se snaží jít tam, kam ve skutečnosti jít nechce. Ztratila jistotu svých instinktů a pro svou výživu si slepě vybírá to, co ji otravuje. Až nakonec, místo aby byla tou stabilní, tmelem společnosti, který drží vše pohromadě, se stala tou nervózní, neklidnější než muž, nestálou a nestabilní do té míry, že působí na společnost jako skutečný rozkladný činitel.

Kromě primární odpovědnosti za selhání mužské části populace, o které jsem se již zmínil, má tato situace svůj původ v hrubém nepochopení ženské povahy známém jako feminismus. Dnes je tento názor téměř všeobecný. Každá smíšená vysoká škola (již samotnou skutečností, že mezi vzděláváním mužů a žen nerozlišuje nebo rozlišuje jen minimálně) implicitně přijímá feministický postoj; a prakticky každá myšlenka týkající se žen, která k nám proniká prostřednictvím knih, novin, školních lavic, kina, divadla, rozhlasu a televize, je ve skutečnosti, byť nevědomky, feministická.[234] Feminismus je součástí samotného vzduchu, který dýcháme, a to od našeho narození. Prakticky každý s ním vyrostl, stejně jako já, a považuje ho za správný, tak jako jsem to dělal já až do pokročilého středního věku. Nyní se však pokusím tento pojem obrátit naruby v naději, že až moji čtenáři uvidí, co ve skutečnosti skrývá, zaujmou k němu kritický postoj a budou hledat vyšší úroveň.

Nejprve si však ujasněme, o čem mluvíme, protože ohledně významu feminismu panují zjevné neshody. Pearl

[234] Výraznou výjimkou jsou článek a kniha autorů Farnhama a Lundberga, na které odkazuje první poznámka v této kapitole. Oba si zaslouží široké čtenářské publikum.

Bucková tak ve svém článku nazvaném „Americké středověké ženy“ popřela, že by byla feministkou, přesto však zaujala postoj k ženám, který ji podle mého chápání označil nejen jako příklad feminismu, ale téměř jako jeho typický představitel.[235] Feminismus je teorie a hnutí, které vzniklo v západních zemích před téměř stoletím a dnes dosáhlo svého vrcholu v tom, co se obecně nazývá hnutím za osvobození žen. V této kapitole budu i nadále používat slovo „feminismus“, protože tak mohu nejlépe zdůraznit to, co bylo po celou dobu zárodkem a jádrem celé této záležitosti. Feminismus vždy prohlašoval, že rozdíly mezi muži a ženami jsou povrchní, že muži a ženy jsou v zásadě stejné povahy, že mají celkově stejné instinkty, stejné touhy a stejné schopnosti; a že pokud jsou dosud úspěchy žen v tvůrčí oblasti méně významné než úspěchy mužů (což je nesporné)[236], není to proto, že by jim chybělo stejné nadání, ale proto, že jim byly odepřeny stejné příležitosti.

---

[235] Časopis Harper’s, srpen 1938 – zejména snad str. 225–226. Významná jsou následující tvrzení: „Nejsem feministka, ale individualistka. Nevěřím, že mezi muži a ženami existuje nějaký podstatný rozdíl – rozhodně ne tak velký, jak může být mezi jednou ženou a druhou nebo mezi jedním mužem a druhým...“ „Američané zřejmě nedokážou uvěřit ani pochopit, že ženy – některé ženy, jakékoli ženy nebo, jak se domnívám, většina žen – jsou schopny být dobrými manželkami, vášnivými milenkami, vynikajícími matkami a přitom zůstat samy sebou...“ „Je zřejmé, že si přeje, aby ženy měly kariéru, nějakou práci mimo domov, přinejmenším zaměstnání, které jim zajistí ekonomickou nezávislost. Lituje, že ‚podíl žen v průmyslu a ve svobodných povoláních vzrostl pouze ze 14 % na 22 %‘“. Prohlašuje: „Žádná domácnost dnes nenabízí dostatek prostoru pro vycvičenou energii inteligentní moderní ženy. Ani děti nestačí. Může je chtít, potřebovat a mít je, milovat je a těšit se z nich, ale nestačí jí, ani během té krátké doby, kdy ji zaměstnávají. Ani její manžel, jakkoli milý a sympatický, jí nestačí. Může uspokojit všechny její potřeby po lidské společnosti, ale život nabízí ještě víc než jen to. Musí cítit, jak roste a stává se stále více a více úplnou jako jedinec, stejně jako manželka a matka, než může být vůbec dobrou manželkou a matkou.“

[236] To přiznává i Pearl Bucková. Viz její kniha Of Men and Women, Day, 1941, s. 83.

Feministka je otrávena představou, že být mužem je žádoucí více než být ženou, a že vyniknout v oblastech, které byly dosud doménou mužů, je obdivuhodnější a společensky důležitější než být skvělou matkou a hospodyní, či tou „mocí v pozadí“, kterou může manželka v životě muže představovat. V každém případě je život manželky, matky a hospodyňky – jak prohlásila Pearl Bucková – „nedostatečný“. Často pohrdá právě tím instinktem, který v ní vyvolává touhu být matkou, a proklíná osud, který ji přivedl na svět jako ženu. Ve svém srdci si říká: „Kéž bych byla mužem.“ Je zřejmé, že hluboko v nitru trpí komplexem méněcennosti. Neboť jakmile dostala trochu svobody (jakou má již několik generací), první věc, kterou udělala, jak je u každé dříve utlačované skupiny obvyklé, bylo napodobování svého bývalého pána.[237] Může také nosit kalhoty, kouřit a pít; a bude si nárokovat stejnou sexuální svobodu, která dosud patřila výhradně mužům. Nemůže se sice stát mužem (smůla!), ale přiblíží se tomu, jak jen to půjde. Bude mít vlastní práci a vlastní příjem. Bude se živit sama a nebude závislá na kontrole žádného muže. Bude mít kariéru a pro ni obětuje, bude-li to nutné, svou ženskost. Bude soupeřit s mužem a ukáže mu, že rozdíl mezi ním a ní je pouze fyziologický a povrchní, že vše, co dokáže on, dokáže i ona – dokáže psát stejně skvělou poezii, prózu a hudbu; dokáže dosáhnout stejného uznání v právu, v medicíně, ve výuce, ve správě, v letectví, ve všem. Získá uznání sama za sebe, jako osoba, jako osobnost nezávislá na jakémkoli manželovi. Žádná pomocnice! Bude s mužem

[237] Lin Yu Tang: „Myšlenka, že by se ženy měly snažit napodobovat chování mužů, je sama o sobě známkou jejich podřízenosti.“ Dále pokračuje: „Ať jsou ženy hrdé na své pohlaví, neboť pouze naplněním svého poslání a vážných povinností, které z něj vyplývají, dosáhnou skutečné velikosti.“ My Country And My People, Day, 1935, s. 171.

soupeřit o první místo. Nespokojí se s rolí síly v pozadí trůnu; sama na něm bude sedět. Nebo alespoň budou dva trůny a ten její nebude ani o píď nižší než trůn jejího manžela.[238]

Charakteristickým rysem feministky je její závist – její tajná, nepřiznaná závist vůči muži a z ní vyplývající rivalita s ním. Feminismus je žena, která se ze všech sil snaží být mužem. Feminismus je žena, která se za sebe stydí. Feminismus je velké – odpohlavení, zbavení ženství.

Navíc se tato nákaza rozšířila natolik, že jí je více či méně nakažen prakticky každý člověk ve Spojených státech. Jejími oběťmi jsou muži stejně jako ženy, a někteří z nich patří k nejhorlivějším a nejhlasitějším zastáncům feminismu. Dokonce i ženy, které jsou přirozeně normální a dobře stavěné, jsou zvráceny k pocitu, že by měly být, a musí se alespoň snažit být, tím, čím ve svém srdci a podle ujištění svých instinktů nejsou.

Jak se tedy dalo očekávat, feminismus měl některé důležité a dalekosáhlé důsledky, a na ty bych nyní rád upoutal vaši pozornost.

Začnu s dopadem na děti. Feministka pohlíží s opovržením na tradiční roli matky. Nelíbí se jí, že jí byla přidělena nejtěžší část břemene plození. A pokud někdo zdůrazní nutnost, aby ženy rodily děti, má-li lidstvo vůbec přežít, a aby ženy s nejlepšími předpoklady rodily mnoho dětí, má-li se kvalita života lidstva nezhoršovat, feministka pravděpodobně s velkou vášní odpoví, že nemá v úmyslu nechat se proměnit v krávu pro nikoho a za žádným účelem. Taková žena by se ráda mateřství

[238] Podobný pohled na feminismus z pera někoho, kdo nebyl antifeministou, najdete v článku Alberta J. Nocka „A Word to Women“, Atlantic Monthly, listopad 1931, s. 549.

úplně vyhnula; nechce, aby jí těhotenství a porod bránily v kariéře, nebo snad dokonce v zábavě. A pokud zjistí, že musí svým mateřským instinktům přece jen trochu ustoupit, omezí to na minimum. Bude mít jedno dítě, nanejvýš dvě. A starosti s kojením svého dítěte si zkrátí na co nejkratší dobu. Navzdory skutečnosti, že kojení je nezbytné „jak pro optimální vývoj dítěte, tak pro blaho matky“[239], jakmile to bude možné, přejde na krmení z láhve.

V důsledku toho došlo k velmi vážnému poklesu porodnosti, zejména v té části populace, kde by měla být nejvyšší – totiž v té části, která má prokázanou schopnost. Této záležitosti se budu podrobněji věnovat v kapitole 16, takže navzdory jejímu velkému významu se jí nyní nebudu dále zabývat, ale musím se spokojit s tím, co tam předložím svému čtenáři.

Rád připustím, že feminismus zdaleka není jediným důvodem tohoto znepokojivého rozdílu v porodnosti. Svou roli v tom sehrála vyšší životní úroveň, tendence vysokoškoláček odkládat sňatek (což s přibývajícím věkem vede ke snížení plodnosti)[240], větší obtížnost obživy, převládající názor v těch

---

[239] Viz důležitý článek Alexise Carrela „Breast Feeding for Babies“ v časopise Reader’s Digest, červen 1939, s. 3. Tato významná autorita prohlásila, že „přední odborníci v medicíně […] se shodují […] na tom, že dosud nebyla nalezena žádná dokonalá náhrada mateřského mléka […] a že téměř každá žena je schopna kojit své dítě.“ Tvrdil, že potlačováním kojení „projevují bílé ženy ještě méně inteligence než čínské ženy, když bránily normálnímu růstu svých nohou“. Přesto je „sedm z deseti dětí v porodnicích odstavováno do dvou týdnů“. A pokud si dobře vzpomínám, buď A. M. Ludovici ve své knize Truth About Childbirth, nebo Dr. Weston A. Price ve své knize Nutrition And Physical Degeneration (v tuto chvíli nemohu ověřit, který z nich to byl) předložili působivé důkazy o tom, že kojení je nezbytné pro optimální vývoj zubních oblouků dítěte.

[240] S. J. Holmes – Studies In Evolution And Genetics, New York, 1923, str. 117–118. Ve své knize Human Genetics and Its Social Imports, McGraw, 1936, s. 197,

nejlepších rodinách, že pokud mají jejich děti dostat ty nejlepší příležitosti, je nutné mít jen málo dětí, a také nástup a rozšíření antikoncepce. Avšak zvyšování věku žen v době sňatku, spojené se sníženou plodností, a snadná přijatelnost a popularita antikoncepce jsou samy o sobě do značné míry výsledkem ambicí feministických žen po ekonomické nezávislosti nebo kariéře a z toho vyplývající averze k mateřství a vedení domácnosti. I při zohlednění všech možných okolností nás nestranné zkoumání nutí uznat, že velká část, ne-li většina viny za znepokojivé zhoršení kvality šlechtitelského materiálu v Americe leží přesně tam, kam ji umístili muži jako Alexis Carrel, Brooks Adams, Ellsworth Huntington a Anthony M. Ludovici – totiž ve feminismu.[241] Tato doktrína svádí ty nejvýjimečnější mladé ženy v Americe, obrací je proti jejich vlastním instinktům a vštěpuje jim jedovaté představy o tom, že pro ženy je „život v duchu sebevyjádření“ něčím nadřazeným. Dech této kletby se snášel na květ našeho ženství a zanechal jej zvadlý a neplodný. A to vše ve jménu pokroku žen! Ale co to evidentně znamená, je zmizení našich nejlepších žen v takovém měřítku, jaké žádný národ nemůže snést. Za tím vším se skrývá zrada ženy vůči sobě samé a svému druhu.

Dále bych rád upozornil na vliv, který má feminismus na atmosféru v domácnosti. Věřím, že domov by měl být v podstatě kruhem s centrem. Souhlasím s profesorem Knightem

---

uvádí: „Schopnost ženy otěhotnět poměrně rychle klesá s rostoucím věkem v době sňatku. Galton odhadl plodnost žen, které se vdávají ve věku 17, 22, 27 a 32 let, zhruba v poměru 6, 5, 4 a 3. Jakékoli zvýšení průměrného věku při sňatku by proto mělo silný vliv na snížení porodnosti.“

[241] Alexis Carrel, tamtéž, s. 299; Brooks Adams, tamtéž, str. 3–5, 111, 118; Ellsworth Huntington – Builders Of America, New York, 1927, str. 145–149; a Anthony M. Ludovici – ve svých dílech.

Dunlapem z Johns Hopkins, že v každé rodině je naprostou nutností, o které nelze diskutovat, aby existovala jedna hlava, a že je stále nejlepší, aby jí byl, stejně jako v minulosti, muž.[242] Je-li však manželka feministkou, domácnost přestává být kruhem s jedním středem a stává se spíše elipsou se dvěma soupeřícími ohnisky, z nichž každé usiluje o prvenství. Toto napětí mezi manželem a manželkou může být o to smrtelnější a zhoubnější, je-li více či méně skryté pod povrchem, nepoznané a nevědomé. Může trvat dlouho, než pár odhalí kámen úrazu, na kterém ztroskotalo jejich společné štěstí. Ale tam, kde toto napětí existuje, se projevuje stará ženská závist vůči muži, o které jsem se již zmínil. Žena chce mít v domácnosti alespoň rovnocennou autoritu. Nechce se od manžela učit o nic víc, než on musí přiznat, že se učí od ní: i v intelektuální sféře by mu chtěla být alespoň rovnocenná. A chce stejné uznání od světa. Taková žena se v žádném případě „neobětuje“ pro své děti, manžela, domov nebo cokoli podobného! Chce se rozvíjet, prosadit se jako samostatná osobnost a vyžadovat a vynutit si pozornost světa.

Domov, v němž žije taková žena, se snadno promění v arénu, kde obě pohlaví svádějí své zásadní spory až do hořkého konce. Inteligentní a uvážliví lidé jsou dnes vážně znepokojeni rostoucí rozvodovostí. Na základě pozorování a úvah se přikláním k názoru, že hlavní příčinou je feminismus. Je pravda, že moderní industrializace zbavila domov jeho původního ekonomického základu. Z ekonomického hlediska, zejména ve městech, již nemá příliš důvod k existenci. V mnoha domácnostech opravdu není dostatek podnětů, které by

[242] Knight Dunlap – Personal Beauty And Racial Betterment, St. Louis, 1920, s. 27.

inteligentní a sebevědomou ženu zaujaly a zaměstnávaly. To je třeba přiznat.

Navíc jsou dnes všechny staré hodnoty, normy a tradice volně zpochybňovány, kritizovány, zkoušeny – a často zcela zavrhovány. To, co jedna autorita (pokud lze vůbec říci, že dnes nějaké autority máme) prohlašuje za správné, jiná autorita stejného postavení prohlašuje za nesprávné. O ničem neexistuje jistota, kromě téměř všeobecné nejistoty ohledně všeho. Náboženství kdysi alespoň předkládalo lidem určitý smysl pro jednotu lidstva a kdysi prosazovalo absolutní nutnost, pokud člověk měl vůbec žít a pokud měl lidský rod přežít, mít něco, pro co žít a za co se obětovat. Ale náboženství se v moderním životě stalo stále méně významným faktorem a bylo by nečestné a zbabělé to nepřiznat. Nepochybně časem dojde k renesanci náboženství, ba dokonce (jak se mi jeví jako nejpravděpodobnější) k vzniku nového náboženství, neboť bez náboženství nemůže žádný národ žít. To však zatím nenastalo, ani se neobjevilo nic jiného, co by jej mohlo skutečně nahradit. Výsledkem je, že v současné době téměř nikdo neví, kam směřuje, kam by chtěl směřovat, ani jaký je smysl života. Lidé ani nevědí, k čemu je manželství. Je jeho cílem štěstí dvou milenců? Nebo je cílem rozmnožování? A je to pouze rozmnožování, nebo jde o to zplodit značný počet nadprůměrných dětí, které se ukáží schopné dosáhnout vyšších úrovní než jejich rodiče? V těchto věcech neexistuje shoda, a když pár vstupuje do manželství bez společného porozumění ohledně cíle svého podniku, jak těžké, ne-li nemožné, musí pro ně být táhnout za jeden provaz!

Navíc se ztrátou smyslu pro jednotu lidstva, pro něco nad a mimo sebe, pro co žít a za co zemřít, s úpadkem ducha

obětavosti a smyslu pro její nezbytnost se lidé stávají atomizovanými. S oslabením soudržných sil se organismus rozpadá na jednotlivé buňky. Nikdo se za nic neobětuje. Každý považuje za nejdůležitější sám sebe, žije pro sebe a bojuje proti všem ostatním. Takto hrozí, že se každá instituce rozpadne na kusy. A je nevyhnutelné, že se rodina začne rozpadat spolu s ostatními a že stále větší počet manželských svazků skončí rozvodem.

Zásadním důsledkem těchto faktorů je, že žijeme na sklonku jedné éry, v období úpadku, v civilizaci, která umírá. Avšak i když vezmeme všechny tyto faktory plně v úvahu, stále se domnívám, že bezprostřední příčinou rozšířenosti rozvodů (ačkoli je to samo o sobě příznakem všeobecného úpadku) je převaha závistivých a soupeřivých feministek. Právě naše vzdělání, které bylo pro dívky stejné jako pro chlapce, do značné míry připravilo naše ženy na to, aby vykonávaly nebo aspirovaly na stejnou práci jako muži, a vštípilo jim myšlenku, že být manželkou, matkou a hospodyní „nestačí“, a v důsledku toho jsou nespokojené, pokud nedokážou úspěšně konkurovat mužům.

Jistě si nemyslím, že feministická manželka dělá šťastného manžela. On je válečník – nebo alespoň by měl být, i když představit si moderního městského muže a obyvatele předměstí jako válečníka je skutečně k smíchu. Ale i tak jsou věci, za které musí bojovat, ať už jde jen o to, aby uživil svou rodinu, nebo v oblasti myšlenek a aspirací o to, aby jeho myšlenka byla vyslyšena nebo jeho umění přijato. A pokud ani doma nenajde klid, odpočinek a uzdravení, ale i tam se musí tajně měřit s rivalem a cítit tlak, pak nebude ani šťastný, ani schopen odvádět

svou nejlepší práci. Část jeho síly, a možná ta nejlepší, bude vyčerpána ještě předtím, než vyrazí do boje.

A skutečně, přiznávám, že mě stále více napadá pochybnost, zda mnoho mužů si svých žen váží hlavně pro jejich intelektuální partnerství. Mám pocit, že u svých přátel a spolužáků pozoruji posun tímto směrem. V každém případě se ztotožňuji s Coomaraswamym, když říká: „K jedné věci byli největší muži vždy lhostejní, a to k rozsahu znalostí, jimiž žena disponuje. Beatrice neinspirovala Danteho ani pradlena Chandidasa svým vzděláním. Když si Cuchullain [irský Achilles] vybíral manželku, byla to Emer, protože měla šest darů: krásu, hlas, sladkou řeč, šití, moudrost a dobročinnost. O Heleně víme jen to, že ‚byla podivně podobná nějakému nesmrtelnému duchu'. Jinými slovy, byla zářivá. Radhino záření způsobilo, že země, na které stála, byla jasná jako zlato. Je to právě toto ženské vyzařování, více než jakákoli jiná vlastnost, co pobízí muže ke všem druhům hrdinství, ať už válečnému, nebo poetickému."[243] A Brooks Adams to říká bez servítků: „…společnost jako organismus se o ženský rozum téměř nebo vůbec nezajímá, ale její samotná existence je úzce spjata s jejími instinkty. Z intelektuálního hlediska byl ženský rozum pro muže vždy lhostejnou záležitostí. Jako intelektuální soupeřka nikdy nepředstavovala vážnou hrozbu; mateřství však je její monopolem."[244] A já s ním zcela souhlasím. Zaprvé, ženy jako celek vždy byly, jsou a vždy budou (protože prostě musí být, má-li lidstvo přežít – jak se pokusím ukázat později) intelektuálně méně rozvinuté, i když ne s nižším intelektuálním potenciálem, než mužská populace jako celek.

[243] Ananda D. Coomaraswasny – The Dance Of Siva, New York, 1924, s. 99.
[244] Brooks Adams – op. cit., s. 111.

Ale to vše stranou, a i kdyby ženy obecně byly intelektuálně zcela na stejné úrovni jako průměrná mužská populace, stále to není primárně kvůli rozhovoru, velkým myšlenkám nebo dokonce plnému sdílení jejich vlastních velkých myšlenek, že se muži, dokonce i ti nejlepší a nejkreativnější, obracejí na ženy. A když to říkám, nemám ani na okamžik v úmyslu naznačovat, že se muži obracejí k ženám pouze kvůli sexu, ačkoli je nepochybné, že sexuální vztah je významnou a duchovně silnou součástí života každého šťastně ženatého páru. Myslel jsem však na něco jiného. Whitman řekl:

Přísahám, že ve slovech už téměř nic nevidím,

přísahám, že vidím, co je lepší, než vyprávět to nejlepší,

vždy je lepší nechat to nejlepší nevyřčené.

To nejlepší na světě se stejně nedá vyprávět.[245]

Myšlenky lze sdělovat pouze slovy. To nejlepší, co však žena může muži nabídnout, nelze vyjádřit slovy vůbec. Pohlaví jsou protilehlými póly stvoření a mezi nimi působí mystické síly. Jinými slovy, působí mezi nimi síly, které cítíme, o nichž víme, že jsou nesmírně mocné, ale které jsou nakonec velmi tajemné a kterým ve skutečnosti vůbec nerozumíme. Každý muž však má auru a každá žena má – neviditelnou emanaci, záři nebo nějaký jiný proud síly vycházející ze středu jeho či její osobnosti. Její obsah a síla se liší u každého jedince, je charakteristická pro daného jedince: domnívám se, že by nás podle ní bylo možné identifikovat stejně jistě jako podle našich tváří. Divoká zvířata ji vnímají – do jisté míry dokonce i domestikovaní psi. Lidem většinou uniká, ačkoli jsem kdysi

[245] Walt Whitman – Leaves Of Grass, Doubleday, Doubleday, 1928, s. 190.

znal ženu, která říkala, že každého člověka, kterého potkala, okamžitě viděla v určité barvě; a někteří muži s neobvyklým psychickým rozvojem tvrdili, že pro ně byla aura každého člověka viditelná. Nepochybně existovaly chvíle, kdy byla aura tak intenzivní (jako v případě Ježíše na takzvané Hoře proměnění, nebo když vojáci vyslaní, aby zatkli George Foxe, couvli a utekli před „světlem“ v jeho tváři), že ji nikdo nemohl zcela nepostřehnout. Navzdory veškeré skepsi naší moderní vědy to říká nikdo menší než Alexis Carrel: „… naše vnější hranice není naší skutečnou hranicí… Saháme mnohem dál za ni. Za hranice prostoru a času. Známe střed člověka, ale nevíme, kde leží jeho vnější hranice… Možná ani neexistují.“[246]

Každý člověk má tedy podle svého vývoje více či méně auru – svou vůni, své vyzařování, výdech a vibrační rozšíření toho, čím je. A když se dva lidé setkají, tato vyzařování se dotýkají, prolínají a vyvolávají vibrace v každém organismu. Když se setká ten pravý muž a ta pravá žena, mohou být účinky ohromující. Starý muž se může omladit, nebo zlomený muž se může uzdravit a posílit, pokud může svobodně milovat tento objekt své adorace a pokud může vstupovat a vystupovat a dýchat vzduch její víry a oddanosti. Ale tento účinek nelze vyvolat slovy. V doteku ženské ruky je uzdravující síla, pokud je to ta správná žena a pokud je její ruka položena na muže přesně tím správným způsobem a v přesně ten správný okamžik – a ta správná žena bude znát ten způsob i ten okamžik, nikoli však díky přemýšlení, ale díky instinktu. Je síla v tom posledním hlubokém, tichém pohledu do očí té správné ženy, než muž vyrazí do boje, ale to, co mu její oči řekly, by ona nikdy nedokázala vyjádřit slovy, ani on. Jejich vyzařování se spojilo

[246] Alexis Carrel – Man The Unknown, Harper, 1935, s. 266.

a promísilo a oči pouze zprostředkovaly ten účinek: to bylo vše. Pro muže je pouhá přítomnost takové ženy zdrojem klidu; a dívat se na svět očima své lásky k ní znamená vidět celý svět proměněný, stejně jako každého v něm. To vše však nezasahuje jeho rozum, ale jeho city, touhy a vůli. A vše zmizí, jako plaché stíny a panenská svěžest ranních polí pod žárem vycházejícího slunce, pokud jejich společný život začne ovládat příliš jasné a příliš tvrdé světlo rozumu. Síla ženy spočívá v jejím instinktu, intuici, citech, něžnosti a lásce. Samotná možnost, že bude pro muže zdrojem klidu, uzdravení a posílení jeho vůle, závisí na tom, že nebude podrobena přísné racionalistické disciplíně, kterou musí mít muž a kterou má tendenci získávat na jakékoli koedukační nebo feministické vysoké škole. Možnost, že bude mít v životě muže svůj největší význam, závisí na tom, že zůstane sama sebou, že bude jiná, že nebude jako muž. Pokud kvůli tomu, aby měla názory na všechno pod sluncem a mohla logicky a kdekoli mluvit s lehkostí a sebejistotou, ztratí své instinkty, jistotu své intuice, svou ženskost a stane se tvrdou, soběstačnou, asertivní a mužskou, ke komu se pak muž obrátí? Mužů je již dost, ale kde najde dotek skutečné ženy?

Na ekonomické a politické dopady feminismu se zde nebudu podrobněji zaměřovat. Stačí říci, že vstup žen do pracovního světa[247] jako konkurentek mužů enormně zhoršil problém zaměstnanosti a vážně narušil a oslabil ekonomickou jistotu mužů v jejich roli živitelů rodiny; a že hlavním důsledkem úspěchu žen při získávání volebního práva bylo ještě větší snížení inteligence našeho elektorátu, která již byla znepokojivě nízká, jak ukážu ve své kapitole o eugenice. I když uznávám, že existuje mnoho žen, které jsou i intelektuálně

[247] Dr. Ira S. Wile – Sex Life of the Unmarried Adult, Vanguard, 1934, s. 39.

nadřazené většině mužů, přesto, už jen proto, že ženy se snadněji nechávají unést emocemi, mají menší znalost realit každodenního světa a nelze se na ně spolehnout, že v krizi projeví potřebnou rozhodnost a pevnost vůle, věřím, že přidání ženského hlasu k mužskému nepřispělo vůbec ničím. Ve skutečnosti jsme nyní v mnohem nebezpečnější situaci než dříve. Máme všechny ty dodatečné potíže a výdaje spojené s registrací jejích hlasů, aniž bychom z toho měli jakýkoli prospěch.

Nikde však není dopad feminismu katastrofálnější než na samotnou ženu. Začněme jejím zdravím.

Jak jsme viděli, feministka se snaží co nejvíce vyhýbat povinnostem spojeným s reprodukcí. Nebude mít žádné děti, nebo jen velmi málo, a nebude se obtěžovat s jejich výchovou. Žena, která dokáže dosáhnout hlubokého pocitu naplnění bez mateřství, je však velmi vzácnou výjimkou. Žena, která neporodí žádné dítě, nebo jen jedno či dvě jako jakousi neochotnou úlitbu svému reprodukčnímu instinktu, nebo která příliš dlouho odkládá sňatek, má sklon k neurotickému chování. Je neklidná, podrážděná, labilní a nezřídka dosáhne takového stavu vnitřní rozporuplnosti, že je nucena vyhledat pomoc psychiatra. A více než jeden psychiatr mi řekl, že se znovu a znovu ocitá v situaci, kdy není schopen vyřešit potíže takové ženy jednoduše proto, že to jediné, co by ji mohlo napravit, si netroufá předepsat. Nietzsche řekl: „Všechno na ženě je hádanka a všechno na ženě má jedno řešení – jmenuje se těhotenství.“[248] To je nepochybně přehnané tvrzení, neboť k tomu, aby v srdci ženy zavládl úplný klid, musí být v pořádku

[248] Friedrich Nietzsche – Thus Spake Zarathustra, autorizované vydání, Londýn, s. 75.

ještě mnoho dalších věcí. Nelze však popřít, že pokud jí bude těhotenství odepřeno, bude pro ni zpravidla nesmírně obtížné dosáhnout pocitu hlubokého naplnění. Dr. Alexis Carrel zašel tak daleko, že řekl: „... samice, alespoň mezi savci, se zdají dosáhnout plného vývoje až po jednom nebo více těhotenstvích. Ženy, které nemají děti, nejsou tak vyrovnané a jsou nervóznější než ostatní... Význam reprodukční funkce pro ni [ženu] nebyl dostatečně uznán. Taková funkce je pro její optimální vývoj nepostradatelná.“[249] I proti tomuto tvrzení se jistě ozve odpor jako proti příliš paušálnímu, ale přinejmenším upoutává pozornost na skutečnosti, které je naléhavě třeba uznat a čelit jim.

Dopady feminismu na zdraví ženy se však neomezují pouze na její nervový systém. Ovlivňují také její orgány. Rozsah této kapitoly mi nedovoluje zabývat se touto záležitostí podrobněji, ale pokud si někdo přeje komplexní přehled relevantních faktů, doporučuji mu přečíst si Ludoviciho knihu The Truth About Childbirth.[250] Je plně a pečlivě zdokumentována a opírá se o podporu mnoha předních světových gynekologů, mužů i žen, z Anglie, Evropy i Ameriky. Tato kniha přináší velmi přesvědčivé důkazy o souvislosti mezi bezdětností a rakovinou v té či oné části ženského reprodukčního systému. V roce 1926 prohlásil Dr. A. E. Giles,

[249] Alexis Carrel, tamtéž, s. 92. Podobně Dr. Frederick J. McCann, člen Královské chirurgické společnosti, vedoucí chirurg v Samaritan Free Hospital for Women a konzultant gynekolog ve West End Hospital for Diseases of the Nervous System (obě nemocnice v Londýně), prohlašuje, že „v těhotenství žena dosahuje svého plného fyziologického vyžití, zatímco nedostatek tohoto vyžití napomáhá rozvoji patologických změn v jejích pohlavních orgánech.“ Viz jeho Effect Of Contraceptive Practices on the Female Sexual Organs, Simpkin, Marshall, Hamilton, Kent, Londýn, bez data.

[250] Anthony M. Ludovici – The Truth about Childbirth, Dutton, 1938.

vedoucí chirurg v Chelsea Hospital for Women v Londýně, že z 881 případů rakoviny dělohy, které mu prošly rukama, polovina žen nikdy neporodila a u zbývající poloviny uplynulo od narození posledního dítěte v průměru deset let.[251] Ve stejném roce Dr. Janet Lane-Clayponová, M.D., D.Sc., ve zprávě o rakovině prsu vydané britským ministerstvem zdravotnictví uvedla: „Již dlouho je známo, že rakovinou prsu trpí svobodné ženy častěji než vdané. Nyní je prokázáno, že mezi vdanými ženami jsou v nevýhodě ty, které mají nižší plodnost.“[252] A poznání, že existuje souvislost mezi rakovinou té či oné části ženského reprodukčního systému a nevyužíváním této části, se dnes dostalo tak daleko, že se objevuje dokonce i ve zprávách britského registrátora. Poté, co autor zjistil, že rakovina vaječníků se u svobodných žen vyskytuje téměř dvakrát častěji než u vdaných a ovdovělých žen, uvádí: „Tento stav se vyvíjí postupně, jak uplyne plodné období, aniž by byly využity jeho možnosti.“[253] V souvislosti s vysokým výskytem rakoviny vulvy a vaginy u svobodných žen uvádí: „Neschopnost plnit svou funkci zřejmě zvyšuje náchylnost k rakovině i k poranění, a v tomto případě… se zdá být rozhodujícím faktorem.“[254] Na základě autority Hastingse Gilforda[255] Ludovici prohlašuje, že „děložní myomy se rovněž vyskytují častěji u žen žijících v

[251] Viz publikace Medical Views on Birth Control, vydaná pod redakcí Sira Jamese Marchanta, Londýn, 1926, kapitola od Dr. A. E. Gilese, M.D., B.Sc., F.R.C.S., zejména str. 87–88. Již v roce 1906 David Heron oznámil, že „z dosud zkoumaných nežádoucích zdravotních stavů se zdá, že právě rakovina je častější v prosperujících a kultivovaných oblastech a souvisí s nižší porodností.“ David Heron – On the Relation of Fertility in Man to Social Status, Londýn, 1906, s. 21.
[252] Zpráva o otázkách veřejného zdraví a medicíny, „Rakovina prsu“, č. 32, str. 131–132.
[253] Statistický přehled, 1921, str. 68–69.
[254] Statistický přehled, 1921, s. 70.
[255] Hastings Gilford – Tumors And Cancers, Londýn, 1925, str. 382–384.

celibátu a u neplodných žen.“[256] A významný gynekolog Dr. Frederick J. McCann tvrdí, že „podíl neplodných žen s myomy je 1 ku 6, zatímco se předpokládá, že 1 z 10 představuje podíl neplodných manželství v populaci obecně... Zda jsou myomy příčinou nebo důsledkem neplodnosti, je stále spornou otázkou, ale dostupné důkazy podporují názor, že jak neplodnost, tak snížená plodnost napomáhají růstu myomových nádorů.“[257] Generální registrátor, komentující „nedávný spektakulární nárůst rakoviny prsu“, říká: „Změny ve využívání tohoto orgánu mohou mít značný vliv na úmrtnost, která je u svobodných žen mnohem vyšší než u vdaných.“[258] A Ludovici, díky němuž jsem se dozvěděl o několika z výše uvedených citátů, dochází k tomuto závěru: „V této zemi [Velké Británii], kde je mnoho žen žijících v celibátu a kde pouze třetina vdaných matek kojí své děti, je výskyt rakoviny prsu devětkrát častější než v Japonsku, kde je celibát u žen vzácný a kojení i početné rodiny mnohem běžnější.“[259]

A pokud u tolika žen vede nefunkčnost k organickému rozpadu, k rakovině, pak musí docházet k jednoznačnému celkovému fyziologickému zhoršení u všech ostatních žen, které svůj reprodukční systém nevyužívají v přiměřené míře. Zhoršené menstruační potíže jsou pouze jedním z příkladů, který se jeví jako pravděpodobný, i když není jednoznačně prokázán.[260]

---

[256] A. M. Ludovici, op. cit., s. 115.
[257] Frederick McCann, op. cit., s. 14.
[258] Statistický přehled, 1921, 70.
[259] A. M. Ludovici: Truth About Childbirth, s. 115 a násl.
[260] A. M. Ludovici, tamtéž, s. 117 a násl. – viz zde uvedené důkazy.

Ale bohužel! Fyziologické dopady nejsou zdaleka vše. Je třeba připočítat i ztrátu ženskosti u feministky. Vliv feminismu se totiž rozšířil tak daleko a široko, že dnes je těžké najít mnoho žen, které by byly skutečně ženské. Téměř celá ženská populace se stala více či méně mužskou. Studium mužských oborů, vystavení otupujícím vlivům vydělávání si na živobytí a prosazování se v každodenním světě a skryté uznávání muže jako nadřazeného – to vše mělo vliv na to, že dnešní žena je ve srovnání s ženami z jiných dob tvrdá, agresivní, sebestředná, soběstačná a asertivní. V očích zdravě uvažujících mužů se tak žena stala lacinou a obyčejnou. Může mít volební právo, zastávat pracovní pozice a do jisté míry vyniknout v mnoha oblastech, ale nelze popřít skutečnost, že žena již není tak obdivována ani uctívána jako kdysi. Ve svém napodobování muže může být nanejvýš chabou napodobeninou skutečnosti, a žádná napodobenina si nezíská ani respekt.[261]

Právě v zemích, kde si rodina zachovala svůj význam jako základní společenská instituce a kde si žena udržela svou tradiční roli matky a manželky, je – navzdory prvnímu a vnějšímu dojmu, který naznačuje opak – uznávána jako snad nejvýznamnější vliv v zemi. Kniha Lin Yu Tanga My Country And My People byla Nathanielem Pefferem, jedním z nejinformovanějších Američanů o Orientu, prohlášena za „nejlepší knihu o Číně v anglickém jazyce“ a časopisem The Christian Century za „... nejen skvělou knihou o Číně, ale skvělou knihou o životě... o životě jednotlivce, o životě ženy a muže, o rodinném životě a životě ve světě a, jaksi mezi řádky,

[261] Srov. Havelock Ellis, op. cit., 5. vyd., s. xi: „Pohlaví neplní svou úlohu v životě tím, že by se navzájem napodobovala, i když mají právo tuto svobodu mít, ale tím, že uvolňují své vlastní přirozené pudy, a tím budují bohatší a radostnější civilizaci, než jakou lze kdy založit na instinktech pouze jednoho pohlaví.“

o věčném životě, který je všechny zahrnuje.“ V této knize Lin Yu Tang říká: „Čím více člověk zná čínský život, tím více si uvědomuje, že takzvané utlačování žen je západní kritika, která se při bližším seznámení s čínským životem nějak nepotvrzuje. Tato fráze se rozhodně nemůže vztahovat na čínskou matku a nejvyšší rozhodčí v domácnosti.“[262]

Breasted o vztazích mezi manželkou a manželem ve starověkém Egyptě uvádí, že „byla v každém ohledu jeho rovnocennou partnerkou, vždy se s ní zacházelo s nejvyšší úctou a podílela se na radostech svého manžela i svých dětí; láskyplné vztahy mezi šlechticem a jeho manželkou jsou na památkách té doby neustále a zřetelně zachycovány.“[263]

Pokud jde o postavení ženy ve starověkém Řecku (na rozdíl od doby Perikla), říká Dr. Paul Brandt, uznávaná autorita v oblasti sexuálního života té doby: „V dnešní době již není třeba zdůrazňovat, že často slýchané tvrzení, že postavení řecké vdané ženy bylo nedůstojné, je zásadně mylné... Ženě nemohla být prokázána větší čest, než jakou Řekové přisuzovali matce.“ A dále: „... nesmyslnost řečí o nedůstojném postavení řecké ženy je nesporně dokázána skutečností, že v nejstarších literárních pramenech je manželství, a s ním i žena, popsáno způsobem, který je zajímavější a okouzlující, než si lze představit. Kde v celé literatuře je rozloučení manžela a manželky zobrazeno s větší hloubkou citu než ve slavné scéně z Iliady (vi. 392–496), v níž se Hektor loučí s Andromachou?“ A později hovoří o „všeobecně vysoké úctě, kterou řečtí muži

[262] Lin Yu Tang, op. cit., s. 145.
[263] James H. Breasted – History Of Egypt, Scribner, 1912, s. 85.

chovali ke svým manželkám a o níž se nám dochovalo mnoho nesporných příkladů.“[264]

Manuův zákoník, který pro starověké hinduisty znamenal totéž, co Leviticus pro Hebrejce, říká: „Učitel je desetkrát ctihodnější než pomocný učitel, otec stokrát ctihodnější než učitel, ale matka tisíckrát ctihodnější než otec.“[265] Podle Johannese Meyera, odborníka na sexuální život ve starověké Indii, se v Mahábhárátě, velkém indickém eposu, uvádí, že „nad deseti otci či dokonce nad celou Zemí… stojí matka; není žádného učitele jako matka.“[266] A pokračuje: „Manželka je znovu a znovu nazývána přítelkyní, přítelkyní předurčenou osudem, nejlepší z přátel a tak dále… [Cituje pasáže a poté pokračuje.] Žádný přítel není jako ona: ona je pro toho, kdo trpí, tou nejlepší léčivou bylinou... Bez manželky je dům toho, kdo v něm bydlí, naprosto prázdný, i kdyby se v něm hemžilo syny, vnuky, snachami a služebnictvem. Není to dům, který se nazývá domem, je to paní, která je v domě... Není na světě žádný příbuzný jako manželka, žádný kamarád jako manželka.“[267] Dále říká: „Povinností muže, jak je opakovaně zdůrazňováno, je poskytovat ženě útočiště, vážit si jí a pečovat o ni (např. iv, 40–43; xiv, 90,45 a násl.). Jemné a láskyplné zacházení se ženou je opakovaně nařizováno... ‚K ženám se muž nemá chovat žárlivě, ale má chránit svou manželku a být k ní velkorysý a laskavý, pronášet něžná a sladká slova, ale nesmí

[264] Paul Brandt – Sexual Life In Ancient Greece, Londýn, 1932, str. 18–19, 31.
[265] Manuovy zákony, překl. G. Buehler, sv. XXV, Sacred Books of the East, Oxford Univ. Press, 1886, str. 56–57, konkrétně kapitola II, oddíl 145.
[266] Mahábhárata, kniha XIII, 105, 14. Srov. I, 196; XII, 342.18. Citováno podle Johannese Meyera – Sexual Life In Ancient India, Putnam, 1930, s. 199, 204. Srov. však XII, 297.2.
[267] Johannes Meyer, op. cit., sv. I, s. 341–343.

se nechat ovládat...‘ (v, 38. 10, 11). Indická literatura je bohatá na krásná rčení o láskyplném zacházení se ženou. ‚Žena nesmí být v žádném případě trestána.‘ Muž musí tiše snášet jejich urážlivá slova a nikdy se s nimi nehádat. Mbh., xii, 243. 14ff.“[268] V Asii, jak uvádí Coomaraswamy, „je těhotná žena příznivým znamením[269] a těší se nejvyšší úctě; zatímco v mnoha průmyslových a sekulárních západních společnostech je předmětem více či méně otevřeného posměchu, stydí se ukázat na veřejnosti a snaží se svůj stav skrývat. ... Že tomu tak nebylo v živějším období evropské civilizace, lze vidět ve veškeré literatuře a umění středověku, a zejména na postavení Panny Marie, jejíž mateřství ji lidem přiblížilo mnohem více než její panenství.“ A pokračuje: „Celý středověký svět se točí kolem této plaché, tiché bytosti, která je pro muže záhadou; . . . Stejně jako Uma a Sita je Panna Maria obrazem dokonalé bytosti: Neboť v této růži se skrývalo nebe i země na malém prostoru. A na krátký okamžik zahlédneme v poezii i v architektuře idealizaci Ženy a ženské lásky, která se podobá oslavě Radhy [indické hrdinky a ideálu].“[270] Dnes však žena ztratila víru v sebe samu, ve svatost své vlastní přirozenosti, a každý, kdo se stydí sám za sebe, se dříve či později stane předmětem lítosti. „Od víry v sebe samu k víře v hlasy, jaký to pád!“ volá Coomaraswamy. Z ústřední postavy společnosti, pomocnice velkých tvůrců, tématu velkého umění a literatury, z té, jíž byla svěřena nejvýznamnější a nejintimnější role ve velkém tajemství veškerého života, k závistivé bojovnici o místo, ubohé

[268] Johannes Meyer, op. cit., sv. II, s. 486.
[269] Jean Temple – Blue Ghost, New York, 1931, s. 152.
[270] Ananda K. Coomaraswamy, op. cit., s. 90.

a zjevné napodobenině muže – k tomu se moderní feministická žena propadla.

Ani v dlouhodobém horizontu a zpravidla ji nemůže udržet žádná hluboká vnitřní spokojenost, která by kompenzovala to, co ztratila. Je těžké najít feministku, jejíž tvář je klidná a vyrovnaná. Otrávená hanbou za svou vlastní přirozenost musí sledovat svou kariéru proti proudu svých vlastních instinktů. A nakonec, snad s velmi vzácnou výjimkou tu a tam, musí přiznat, že je frustrovaná. Neboť už jen z toho důvodu (a z dalších velmi pádných důvodů, které brzy uvedu), že má lidstvo vůbec pokračovat, je nevyhnutelné, aby děti rodily ženy. A čas a síla, které jdou do porodu a výchovy dětí, prostě nezbývají na významnou tvorbu v konkurenci s muži, kteří touto překážkou netrpí. Feministka je proto nevyhnutelně zpravidla odsouzena k frustraci. Nemůže úspěšně soupeřit s mužem na jeho vlastním poli.[271] Není divu, že tváře moderních žen vykazují takové

[271] K tomuto tématu se ještě vrátím. Nyní pouze ocituji jednu či dvě věty od Havelocka Ellise. Iwan Bloch (tamtéž, s. 72) uvádí, že Ellisova práce Man And Woman tvoří základ pro pozdější výzkumy „psychických rozdílů mezi pohlavími“, a cituje jeho slova na straně 21 této knihy: „Dokud se ženy budou od mužů lišit primárními pohlavními znaky – tedy dokud budou počínat a rodit – tak dlouho zůstanou mužům podřízené v nejvyšších psychických procesech.“ Tuto větu jsem na straně 21 ani na žádné jiné stránce žádného vydání tohoto díla, které se mi podařilo sehnat, nenašel, avšak velmi podobné tvrzení, které se objevuje na straně 18 všech vydání s výjimkou toho nejstaršího, kde je uvedeno na straně 17, zní takto: „Dokud se ženy liší v primárních pohlavních znacích a v reprodukční funkci, nemohou být nikdy zcela stejné ani v těch nejvyšších psychických procesech.“ Srov. Carl G. Jung, op. cit., str. 169–170: „Nikdo však nemůže popřít skutečnost, že když se žena věnuje mužskému povolání, studuje a pracuje jako muž, činí něco, co není zcela v souladu s její ženskou přirozeností, ne-li přímo škodlivé pro ni. […] Když mluvím o škodě, nemám na mysli pouze fyziologickou, ale především psychickou újmu. Výjimečnou vlastností ženy je, že dokáže udělat cokoli z lásky k muži. Ale ženy, které dokážou dosáhnout něčeho důležitého z lásky k věci, jsou výjimečné, protože to ve skutečnosti není v souladu s jejich

známky napětí, prázdnoty a rozčarování. Na každou, která jako Isadora Duncan dosáhne vysokého postavení v oblasti umění (ona sama dovedla expresivní tanec k jeho uměleckému vrcholu), připadá tisíc těch, z nichž se stanou pouze zchátralé, zklamané staré panny. Odmítly nápadníky, aby se pokusily dosáhnout uznání jako učitelky, umělkyně, spisovatelky, vědkyně, obvykle s velmi průměrným úspěchem, a nyní, když je příliš pozdě, když si všichni nápadníci našli partnerky jinde a jejich čas na rození dětí pominul, si uvědomují, že měly svou šanci a promarnily ji, měly svou velkou příležitost žít a zradily ji, takže chuť sebe samých v ústech je jako trpko. Často se stává, že stejně jako jiný velký zrádce vycházejí ven a v temnotě svých srdcí „hořce pláčou“.

Aby bylo jasno, rád bych ještě jednou zdůraznil, že v konečném důsledku neviním ženu. Už před sto lety Nietzsche předvídal, kam celá situace směřuje, a shrnul to takto: „Mužů je tu málo; proto se jejich ženy maskulinizují. Neboť pouze ten, kdo je dostatečně mužem, zachrání ženu v Ženě.“[272] Původ našeho feminismu spočívá především v našich mužích, ve skutečnosti, že jsme neměli a nemáme ani dnes v dostatečném počtu muže, kteří by dokázali vzbudit v ženách důvěru, získat si jejich obdiv a poskytnout uspokojivý prostor pro vše, co činí ženu ženou. Muž se ukázal jako slabý a nejistý dokonce i ve svém vlastním domově. A nedokázal učinit svět místem vhodným pro výchovu dětí. Ruka muže na kormidle státu se stala nejistou a slabou. V moderní době se stále více ukazuje, že nevěděl, kam chce směřovat, a čím dál jsme pod jeho vedením

přirozeností. Láska k věci je výsadou muže.“ Muž by měl žít jako muž a žena jako žena.

[272] Friedrich Nietzsche – Thus Spake Zarathustra, autorizované vydání, s. 205.

došli, tím více na každém kroku nacházíme předzvěsti katastrofy. Žena se svým jemnějším instinktem to začala tušit už dávno, tak jako stádo vycítí blížící se bouři. Žije blíže k zemi než muž, má ucho blíže k zemi a vždy se zajímá o vše, co ovlivní její potomky a budoucnost lidstva (neboť právě to je jí primárně svěřeno), a tak ji zaplavil neurčitý neklid a ztratila veškerou důvěru, kterou kdysi cítila ve schopnosti a způsobilosti muže vést, a postupně se vtlačila, aby muži vedení odebrala a zkusila to sama. A výsledkem je feminismus. To však není řešení. Jak brzy objasním, žena pro tento úkol prostě není kvalifikovaná. Jediným řešením je renesance skutečné mužnosti v naší mužské populaci. Jakákoli jiná alternativa znamená katastrofu. Pokud se nám nepodaří znovu získat muže s vizí, intelektem, odvahou, rozhodností, smyslem pro odpovědnost, vůlí, vytrvalostí, vynalézavostí, zkrátka s mistrovstvím, náš feminismus se bude zhoršovat. Abychom měli znovu skutečné ženy, musíme nejprve mít skutečné muže.[273]

Po tomto zkoumání feminismu a jeho dopadů na zemi i na dobu, v níž žijeme, se musíme pokusit pochopit, jaká je žena nezkažená a zdravá. Na tom totiž nakonec závisí hodnota našeho bádání.

Ale při tomto prohlášení možná i žena, která není feministkou, zvolá: „No tak! Kdo jste, že se stavíte do role autority v otázkách žen? Copak nevíte, že ženu může pochopit jen žena?“

[273] Srov. Anthony M. Ludovici – Man An Indictment, Constable, Londýn, 1927, s. xv, xvii, 138, 337.

Není pochyb o tom, že obě pohlaví se od sebe natolik liší, že si navzájem budou vždy do značné míry nepochopitelná. A rozhodně nechci v žádném případě dogmaticky určovat, jaká je žena ve své podstatě. Myslím si, že by byl blázen každý, kdo by se odvážil tvrdit, že žena by měla být taková, nebo že muži by měli být takoví. Jedinou rozumnou věcí je jistě zjistit, jací vlastně jsme, muži i ženy, a poté přizpůsobit naše instituce tak, aby vyhovovaly bytostem, které v nich musí žít. Nicméně je nevyhnutelné a žádoucí, abychom si navzájem rozuměli, jak nejlépe umíme. Proto bylo pro mě před asi čtyřiceti lety nutné přehodnotit chápání ženy, které jsem tak či onak vstřebal z tehdejšího myšlení. Začal jsem mít podezření, že je z velké části mylné. Začal jsem přemýšlet o svých zkušenostech a pozorovat ženy za všech okolností novým pohledem. Všechny druhy žen – staré i mladé, americké i zahraniční, vzdělané i z dělnické třídy, bohaté i chudé, radikální i konzervativní, feministky i staromódní. A někdy, v nepozorných chvílích, říkaly velmi odhalující věci. Začal jsem se také zabývat ženami minulosti, zejména ženami z období, která byla kulturně velmi významná a jejichž dlouhá životnost naznačovala, že jejich společenské uspořádání bylo založeno na hlubokém porozumění povaze lidí, kteří v nich žili. Zkoumal jsem tedy život a povahu ženy, jak se jevila ve starověkém Egyptě, Indii, Číně, Řecku a Římě, ve středověkém Japonsku a v našem vlastním evropském středověku.

Navíc jsem objevil Isadoru Duncanovou, která poté, co dosáhla samého vrcholu feministických ambicí, plakala, když pomyslela na narození své malé Deirdre: „Ach, ženy, k čemu je nám dobré učit se, abychom se staly právničkami, malířkami nebo sochařkami, když existuje tento zázrak? Teď jsem poznala

tuto ohromnou lásku, převyšující lásku k muži....Život, život, život! Dejte mi život! Ach, kde bylo mé umění? Mé umění nebo jakékoli umění? Co mi záleželo na umění! Cítila jsem se jako Bůh, nadřazená jakémukoli umělci!“[274] Narazil jsem na knihu Dr. Arabelly Keneallyové Feminism And Sex-Extinction, v níž například uvádí, že skutečnost, „že se ne všechny ženy vdávají… není důvodem k zamlčování pravdy, že v roli manželky a matky spočívají nejdůležitější a nejcennější úlohy žen. Ani to není důvod k tomu, abychom vychovávali celé ženské pohlaví, jako by žádná z žen nebyla předurčena k naplnění tohoto svého přirozeného a nejvznešenějšího... poslání.“[275] A – co je mnohem důležitější – objevil jsem Lauru Marholm, ženu píšící ženám, a její knihu Studies In The Psychology Of Woman (New York, 1899 a 1906 – bohužel! nyní již vyčerpána, ale dostupná v některých velkých knihovnách), která předkládá v podstatě stejné argumenty proti feminismu, jaké uvádí pan Ludovici ve své knize Woman, A Vindication, jenže jako žena ženám, a pro ně možná píše ještě přesvědčivěji a působivěji než on. Začal jsem tedy předkládat své poznatky ženám a v jejich odpovědích jsem nacházel potvrzení toho, na co mě původně upozornili Nietzsche a Ludovici. Na konci třicátých let jsem v rámci své osmé z devíti přednášek na jedné smíšené vysoké škole na Středozápadě

[274] Isadora Duncanová –My Life, New York, 1927, s. 196. Srov. Alexis Carrel v časopise Reader’s Digest, červen 1939, str. 6–7: Mnohé ženy „nechápou, že jejich prvořadou povinností je mateřství. Před několika lety si jedna mladá matka v časopise Parent’s Magazine stěžovala, že lékaři neberou v úvahu cenu mateřského mléka ‚z hlediska jejího času a energie!‘ Nikdo nikdy nelitoval nekonečné množství času a energie vynaložené na vytvoření mistrovského díla v umění, vědě, technice nebo jakékoli jiné činnosti. Žádná matka by si neměla stěžovat na své útrapy. Není snad zdravé dítě tím nejvyšším mistrovským dílem?“

[275] Arabella Keneally – Feminism And Sex Extinction, Londýn, 1920, str. 211–212.

hovořil na téma „Žena“ a zastával jsem stejný názor, jaký prezentuji i zde. A druhý den mi studentka, která měla možnost zjistit reakce přítomných žen (většinou studentek a vyučujících), řekla, že až na dvě z nich všechny prohlásily, že to, co jsem na tom setkání řekl, je to, na co tajně čekaly celý svůj život. Tak se postupně všechny důkazy, které jsem nalezl, spojily dohromady a vytvořily obraz o povaze ženy, jaká je a v podstatě vždy byla, ve všech zemích a ve všech dobách. A v důsledku toho cítím velkou důvěru v správnost toho, co nyní řeknu o povaze dobře utvářené ženy. Mohu snad s jistou oprávněností tvrdit, že to byla sama žena, kdo mě to naučil?

To první, po čem touží atraktivní a dobře stavěná žena, je mateřství. Touha po dítěti u prsu je v ní nejhlubším instinktem.[276] Jistě, po určitou dobu, a zejména před svatbou, se vědomá touha ženy může do značné míry soustředit na lásku k muži; což je přirozené, protože k dítěti nevede jiná cesta než skrze jeho lásku. A možná je dokonce zapotřebí těhotenství, aby se na povrch dostalo, jak zásadní je její touha po dítěti. Ale v konečném důsledku a když je podrobena zkoušce, je její oddanost dítěti hlubší než oddanost manželovi. Pokud bude nucena si mezi nimi vybrat, zvolí dítě, neboť, jak Nietzsche poukázal ve svém Zarathustrovi, „muž je pro ženu prostředkem: cílem je vždy dítě.“[277] A Johannes Meyer říká: „Muž při pohlavním styku ve skutečnosti hledá jen své potěšení, zatímco žena touží po dítěti, a toto pravidlo bude platit vždy.“[278] Prakticky žádná žena nemůže dosáhnout hlubokého pocitu naplnění bez mateřství. Příroda, když svěřila ženě hlavní úlohu

[276] Srov. Johannes Meyer, op. cit., s. 146, 155–156.
[277] Friedrich Nietzsche, op. cit., s. 75.
[278] Johannes Meyer, op. cit., sv. I, s. 205.

při zachování rodu, nic nenechala náhodě. Vložila do ní touhu po početí, oddanost dítěti a ochotu obětovat se pro jeho blaho – a tyto vlastnosti jsou neodvratné a velmi silné.[279]

A skutečně, zdravá žena se nespokojí s jedním dítětem, ani se dvěma či třemi. Má-li dostatečné ekonomické zabezpečení a, což je neméně důležité, citové jistoty v podobě lásky a oddanosti svého manžela, byla by obecně nejen šťastnější, ale i v lepším fyzickém a duševním zdraví, kdyby měla dítě každé dva či tři roky v období, kdy je schopna rodit.[280] Ženské tělo je

[279] Schmalhausenův „velký objev… že žena touží po sexuální lásce stejně jako muži…“ a že „rozhodně dává přednost roli milenky a partnerky před rolí manželky a matky“ (viz V. F. Calverton a Samuel D. Schmalhausen – Sex And Civilization, New York, 1928, s. 406) nelze prostě brát vážně. Co by se stalo s lidským pokolením, kdyby mnoho žen skutečně upřednostňovalo sex bez mateřství? Nelze uvěřit, že příroda, která vždy tak pečlivě dbá na zachování druhu, by v tomto bodě vytvořila instinkt lidské ženy tak protichůdný k životu. Pokud lze najít ženy, které skutečně „chtějí sexuální lásku tak, jak ji chtějí muži“, tj. ženy, jejichž sexuální pud směřuje primárně a téměř výlučně k pohlavnímu styku, musí to být jistě výjimečné případy a je třeba na ně pohlížet jako na příklady perverze a jako na další známku úpadku této doby. Pokusit se zrovnoprávnit muže a ženy v jejich sexualitě je jistě extrémní hranicí pošetilosti, kam může feminismus své stoupenkyně dovést.

[280] Dr. Frederick J. McCann, renomovaný gynekolog, jehož slova již byla citována (viz 249. poznámka), uvádí: „Je všeobecně známo, že mnoho žen se během těhotenství těší lepšímu zdraví a že po normálním těhotenství se toto zlepšení nejen udržuje, ale dokonce se ještě prohlubuje; pro mnoho žen představuje normální těhotenství nejrychlejší a nejúčinnější návrat ke zdraví, jaký věda zná.“ A poté, v reakci na převážně feministický protest proti škodlivosti „nadměrného rození dětí“, dodává: „Podíl takových žen [které mají „každý rok dítě“] na ženské populaci je malý, a i kdyby tomu tak nebylo, neprokazovalo by to, že těhotenství by mělo být pro ženu škodlivé. Není žádný důvod, proč by těhotenství nebo opakované těhotenství mělo být pro ženu škodlivé, pokud má, jak by měla mít, výhody účinné lékařské péče. Tvrdit, že žena je vyčerpána opakovaným rozením dětí a proto by měla zabránit těhotenství, je absurdní, neboť pokud by žena byla skutečně vyčerpána opakovaným rozením dětí, přestala by rodit.“ A dále říká: „Je dobře známo, že mnoho žen, které porodily velké množství dětí, se dožívá vysokého věku. Považovat tedy těhotenství, nebo ještě více opakovaná

pro účely reprodukce mnohem více uzpůsobeno než tělo mužské. Stačí se na ni jen letmo podívat, aby bylo zřejmé, jak poukazuje Ludovici, že je „ponořena... až po ramena do záležitostí života a jeho rozmnožování.“[281] Ani příroda ji nemohla vybavit reprodukčním systémem, který jí pravidelně, každý měsíc, po dobu třiceti let či déle připravuje celé tělo na těhotenství, s úmyslem, aby jej využila pouze během pěti či šesti let z tohoto období. Mám pocit, že manželka jistého profesora, která byla velmi ohromena tím, co jsem o ženách řekl, mluvila za celé své pohlaví, když v podstatě řekla: „Nikdy jsem nebyla tak šťastná a nikdy mi nebylo tak dobře jako v době, kdy jsem čekala dítě. Nikdy předtím jsem tak hluboce necítila, že jsem v souladu s velkými záměry vesmíru pro můj život. A fyzicky i psychicky jsem od té doby v takovém stavu

---

těhotenství, za nemoc, je nejen fyziologicky nesprávné, ale také nepravdivé. Těhotenství je největší fyziologickou funkcí ženy.“ „Metabolické změny a zejména vliv na vnitřní sekreci, které nastartuje běžný pohlavní styk, se během těhotenství udržují a zdokonalují. Zvětšení štítné žlázy, které lze pozorovat po pohlavním styku, v těhotenství pokračuje a zesiluje. Ačkoli tedy jedno těhotenství obvykle vede k dokonalejší koordinaci endokrinních žláz, této koordinace lze dosáhnout teprve po opakovaných těhotenstvích.“ Op. cit., str. 13–14. Srov. Alexis Carrel – Man The Unknown, s. 92. Srov. „Fifteen Babies Aren’t Enough“ od Winifred D. Klosterman, Reader’s Digest, únor 1947, s. 35 a dále. Tento článek začíná takto: „Za 30 let šťastného manželství jsem porodila 16 dětí, z nichž žádné nejsou dvojčata, a na hlavě nemám ani jeden šedivý vlas. Patnáct z nich je naživu a jsou to ty nejokouzlující a nejbystřejší děti, jaké si jen dokážete představit. Všechny jsou v perfektní fyzické kondici: mezi nimi není žádné problémové dítě. Mých devět dcer a šest synů je oblíbených, získávají sportovní a školní ocenění, ti starší mají dobré zaměstnání, čtyři jsou šťastně ženatí.“ Končí slovy: „Když se snažím přemýšlet o tom, co jsem pro své děti udělala, napadá mě jen to, co ony udělaly pro mě. Přála bych si mít ještě tucet takových – no, alespoň ještě jedno.“ A zde bych mohl zmínit vyprávění mé spolužačky, která strávila jedenáct let v Mexiku jako misionářka, o tamní ženě z pozemkové šlechty, která po porodu dvaceti tří dětí byla i ve věku přes šedesát let stále zdravá, plná života a okouzlující.

[281] A. M. Ludovici – Woman, A Vindication, Knopf, 1925, s. 39.

vzpoury, že nemohu dál rodit děti. Ať už je to proto, že náš příjem je příliš nízký, nebo že naše standardy jsou příliš umělé a falešné, další už mít nebudeme. Ale bez nich je pro mě život prázdnou nicotou, kterou nedokážu ničím naplnit, a zůstává mi jen trýznivá nespokojenost v celé mé bytosti a hořká bolest v srdci.“

S ohledem na tuto přirozenou touhu ženy po dítěti je třeba zdůraznit, že ať už je antikoncepce jakýmkoli řešením sexuálního problému muže, pro ženu nikdy řešením být nemůže.[282] To by se nikdy nemohlo ani jen zvážit jako řešení pro ženy, ledaže by šlo o svět, v němž by feminismus byl na vzestupu – tedy o svět, v němž by existovala neustálá tendence a snaha o zrovnoprávnění pohlaví, o zamlžování jejich rozdílů, o minimalizaci rozdílů dokonce i v jejich sexualitě. Jak jsme však viděli, tyto rozdíly nelze ignorovat a v případě jejich pohlaví jsou tyto rozdíly radikální a zásadní. To je zřejmé z prostudování téměř jakékoli autoritativní práce o sexuálních charakteristikách mužů a žen, jako je například práce Iwana Blocha, již jsem podrobně citoval v mé první poznámce této kapitoly[283], nebo práce Augusta Forela[284], či Havelocka Ellise Man And Woman[285], ale zdá se mi, že nejzřetelnějším

---

[282] Viz Anthony M. Ludovici – The Night-Hoers, or The Case against Birth Control and an Alternative, Londýn, 1928, zejména s. 99 a následující. Jedná se o nejúplnější a nejpřesvědčivější argumentaci proti používání antikoncepce, jakou znám v tištěné podobě, ačkoli z mého pohledu by ji bylo třeba poněkud doplnit. Je zcela prostá jakýchkoli teologických či církevních předsudků.

[283] Iwan Bloch, op. cit., kap. IV a V. Jak již vyplývá z citací v první poznámce této kapitoly, Bloch v tomto bodě vystupuje velmi důrazně. Prohlašuje, že „muž a žena jsou zcela odlišné bytosti“ s „heterogenní, nesrovnatelnou povahou“. Str. 89–90.

[284] August Forel – The Sexual Question, New York, 1925, kap. IV. „Sexuální touha.“

[285] Havelock, op. cit., 5. vyd., s. xii, xiii: „… Začínáme si uvědomovat, že žena je ženou díky svým vnitřním sekrecím… Tyto sekrece, jichž je mnoho a které

nejvýraznějším a nejvýznamnějším sexuální rozdílem mezi muži a ženami je ten, který neustále zdůrazňuje Ludovici, ačkoli je obecně zcela přehlížen, a sice že u muže směřuje sexuální instinkt primárně, téměř výlučně, k pohlavnímu styku, zatímco u ženy vyžaduje sexuální instinkt ke svému naplnění dokončení celého cyklu zkušeností (všechny v podstatě sexuální), od pohlavního styku a těhotenství, přes nošení a porod dítěte, až po kojení dítěte. To vše, pokud je v dobré kondici a zdraví, si přeje a je toho schopná.[286] A zacházet s ní tak, jako by její sexualita byla stejná jako mužská, a poskytovat jí pouze nekonečné prožívání pohlavního styku, kterému je vždy uměle bráněno vést k tomu, po čem touží celá její bytost, totiž k těhotenství a dítěti, znamená hrubě nepochopit její přirozenost a způsobit jí takovou míru fyziologické frustrace a zklamání, že to může být téměř k zešílení. Neboť nejposvátnějším právem ženy, její první povinností a nejnaléhavějším příkazem celé její bytosti je, aby rodila, kojila a vychovávala děti.

Druhou věcí, kterou si dobře stavěná žena přeje, je pán. Ani toho si nemusí být vědoma, zejména v dívčím věku. Ženy málokdy vědí, proč něco dělají: důvody, které uvádějí, jsou málokdy skutečné důvody. Ale to, že ženy chtějí pána, mi řekly samy ženy. Více než jedna mi řekla: „Chci sloužit muži, kterého miluji.“[287] Ne že by toužily po muži, který by jim poroučel a

---

pocházejí z různých částí těla, mají u obou pohlaví nutně odlišné, ba dokonce protichůdné funkce.“ A na straně x prohlašuje, že „muži a ženy se liší v každém bodě a zároveň jsou ve všemi body rovnocenní.“ Viz také Blochovo shrnutí závěrů, k nimž Ellis došel na základě „důkladného zkoumání povahy sexuálního pudu u žen“. Op. cit., str. 84–85.

[286] Anthony M. Ludovici – Woman, A Vindication, Knopf, 1928, str. 79–81.

[287] Odlišný názor k tomuto tématu viz Knight Dunlap, op. cit., s. 23–25.

panoval nad nimi, ale někde hluboko v nitru tajně touží a čekají na příchod muže, který je – alespoň v jejich očích – dost silný a dost ušlechtilý na to, aby je vnitřně uchvátil, který před nimi bude stát jako by s svatozáří kolem hlavy a bude si vyžadovat jejich oddanost a poslušnost. Jejich srdce jásají, když najdou muže, který jim poskytne prostor pro veškerou obdiv, který v sobě mají, a pro impuls (tak silný u žen) odevzdat se, rozmazlovat, dokonce i vykonávat podřadné služby pro muže, kterého milují. Nežádají tolik o něco, jako spíše o to, aby jim bylo dovoleno dávat – vše, co mají. Ve svých srdcích ve skutečnosti nechtějí řídit loď: to není jejich přirozenost ani jejich úloha. Tajně jásají, když najdou muže, jehož ruce u kormidla mohou s naprostou důvěrou svěřit jak sebe, tak své děti. Tragédií je, že dnes je mezi námi úpadek tak pokročilý, že není možné najít mnoho mužů, kteří by dokázali ženy skutečně ovládat tím, že by si vynutili jejich obdiv. Byl to z velké části výkřik celého jejich pohlaví, který zazněl v hořkém protestu dvou nejkrásnějších žen, které jsem znal, v odpovědi na to, co jsem říkal o ženách, když zvolaly: „Ano! Ale já takové muže nemohu najít!“ Bylo však významné, že takové muže evidentně chtěly. A s tímto postojem zcela souzní i závěry studie Hamiltona a McGowana, která se zabývá tím, co je na manželství špatného. Autoři uvádějí, že „muži i ženy jsou nejšťastnější tam, kde jsou manželky finančně zcela závislé.“ „Manželé, jejichž ženy nevydělávají, jsou se svým manželstvím mnohem spokojenější než manželé žen, které pracují. Šedesát jedna procent manželů s finančně závislými manželkami je spokojeno, oproti pouhým 44 procentům ostatních manželů. Ergo, muž chce udržet ženu v podřízenosti a je nejšťastnější, když nemá ani nejmenší náznak ekonomické nezávislosti. . . Ale co manželky? Bez ohledu na feministickou teorii souhlasí

s muži – a dokonce je ještě předčí. Šedesát tři procent závislých manželek se ukazuje jako spokojených, zatímco pouze 25 procent žen, které vydělávají, považuje své manželství za zřetelně pohodlné.“[288] V tom samém duchu se nesla i debata na téma „Jsou muži myši?“ mezi Alfredem Uhlerem a Margaret Fishbackovou, která se odehrála v rubrice „Forum“ v červenci 1938. Uhler tvrdil, že muž by měl vládnout, a Margaret Fishbacková prohlásila, že žena to po něm chce.

Ať už však připustíme či nikoli, že žena hluboce touží po pánovi, jsem přesvědčen, že pán je něco, co ona potřebuje. „Žena je nejžádanější, když je nejméně spolehlivá,“ řekl někdo před lety. „Každá žena je k mání,“ řekla kdysi mladá sekretářka rektora kvakerské univerzity jednomu mému známému. Ať už je to pravda nebo ne (a osobně si myslím, že to není úplně pravda), do značné míry to zapadá do obrazu starověké ženy, jak se jeví v Mahábhárátě, nejstarším indickém eposu. Následující závěry o ní, jak je cituje J. J. Meyer, jsou typické: „‚V lásce nemůže muž ženu přemoci;‘ Žena je vždy samotným ztělesněním smyslnosti (xii, 213, 9) . . . Nestálost je u ženy samozřejmostí (v, 36, 58); ... v xii, 140, 26 se dozvídáme, že si je [ženy] máme užívat opatrně... ale že lpění na nich přináší zkázu.“ „Stará žena“ říká Aštavakrovi: „‚Viděl jsi nestálost žen. I staré ženy trápí horečnatá touha po muži.‘“ V celém eposu se často objevují důkazy o „neustále hladové sexuální chamtivosti ženy a o její vášni pro mnoho manželů“. „‚Ženy jsou nevěrné,‘ čteme také ve Védách,“ říká Meyer při shrnutí starověké indické představy o povaze ženy.[289] A už před více než jednou

[288] G. V. Hamilton a Kenneth McGowan: What Is Wrong With Marriage, New York, 1929, s. 80.
[289] J. J. Meyer, op. cit., sv. I, s. 136; sv. II, s. 500.

generací bylo zřejmé, že to zcela odpovídalo směru, kterým se ženy ubíraly, jakmile jim nově získaná svoboda umožnila následovat své touhy. Dcera jistého rektora, která se vrátila ze své feministické smíšené vysoké školy, mi v přítomnosti své matky řekla, že odhady samotných dívek ohledně toho, kolik z nich je stále panen, se pohybovaly od 14 do 50 procent: zjevně nikdo nevěřil, že by jich byla více než polovina. Kniha soudce Bena Lindseyho Revolt of Modern Youth přinesla důkazy, které směřovaly stejným směrem. A nyní (píšu v roce 1970), po vývoji v posledních několika letech, mám dojem, že většina našich ženských a smíšených vysokých škol, s výjimkou pravděpodobně jihu, umožňuje mužům přenocovat v ženských kolejích. První vysokou školou, která takovou politiku oficiálně přijala, byla, pokud vím, Bennington.

Někdo však namítá, že tyto projevy síly ženské sexuality, jsou-li správně chápány, nelze ženě klást za vinu. Jestliže břemeno zachování rodu skutečně spočívá především na ženách, je to jen to, co lze očekávat, a není to nic víc než biologická nutnost, a tedy i správná věc, že její instinkty plní svou úlohu velmi vytrvale a naléhavě. Jejich odhodlání najít naplnění je ve skutečnosti důkazem toho, že žena je pro svůj úkol dobře uzpůsobena a, alespoň z fyzického hlediska, je dobrým exemplářem svého pohlaví. Z toho však rozhodně nevyplývá, že by mladé ženy, z nichž mnohé ještě nedosáhly dvaceti let, měly mít volnost a měla by se jim svěřovat důvěra, že budou činit rozhodnutí o svém sexuálním životě s rozvahou a moudrostí. Rozhodně by jí nemělo být dovoleno chodit s mužem bez doprovodu a zůstávat s ním venku až do časných ranních hodin. Tato cesta vede k naprosté pošetilosti a

nevyhnutelné katastrofě, jak se naši předkové evidentně naučili před tisíci lety – bezpochyby na základě zkušenosti.

Co se však týče viny, muži ve starověké Indii neodsuzovali ženu za to, co by většina lidí nazvala jejími prohřešky. Vina spočívala spíše na muži, který byl jejím ochráncem. O ženě samotné se mluvilo s obdivem a velkorysostí. „Podle Paracary, x.20, je žena jako Země a nikdy se nemůže stát zcela nečistou. Ženy, voda a perly se nikdy nekazí... Její ústa, tedy její polibek, jsou vždy čistá, ať se stane cokoli (Manu, v.130), a ona sama během milostných radostí (Vasistha, xxviii.8). Vasistha, xviii.9, dokonce prohlašuje: ‚Žena je čistá ve všech svých údech...‘“[290] Někomu se to může zdát až příliš sentimentální. Já v tom však vidím velkorysou a ušlechtilou povahu, podobnou té, která dala vzniknout rytířství v našem středověku. A to mi připomíná něco, co je třeba říci, než budu pokračovat – totiž že tito Hindové, z jejichž literatury jsem hojně citoval, nebyli vůbec rasou nám cizí, tak jako jsou nám cizí Číňané a Židé. Jejich předkové, kteří před několika tisíci lety dobyli Indii a vytvořili jedno z největších světových náboženství, filozofií a společenských systémů, byli ranou větví našeho vlastního rodu a byli stejně vysocí, modroocí blondýni jako staří Peršané, Řekové a Římané, nebo jako kterýkoli z našich moderních germánských a nordických národů v Německu, Británii nebo Skandinávii, včetně Islandu. A poznání o ženě, které bylo destilováno z jejich zkušeností, je pravděpodobně tak v souladu s instinkty a zkušenostmi našich bližších předků, že bychom měli pečlivě zvážit, co měli na srdci. Ve skutečnosti byly jejich společenské uspořádání týkající se žen v alespoň jednom ohledu velmi v souladu s tím, co platilo nejen v Británii a na

[290] J. J. Meyer, op. cit., sv. I, s. 227.

kontinentu, ale i v naší vlastní zemi až do úsvitu „moderního věku“, asi před padesáti lety.

Na volání po svobodě ze strany moderní americké ženy, a vlastně žen celého západního světa, by starověká Indie (podle Prajapatiho) odpověděla, že „žena není způsobilá k nezávislosti“. A Aštavakra řekl: „Ve třech světech není žádná žena schopná svobody. V dětství je chrání otec, v mládí manžel, ve stáří syn: pro ženu neexistuje svoboda.“[291] A Manuův zákoník, jehož mimořádná autorita byla již mnohokrát zmíněna, kromě toho, že stanoví, že každá žena musí být vždy pod ochranou nějakého muže, uvádí: „Žena musí být dnem i nocí udržována v závislosti na mužských členech své rodiny.“[292]

A dříve či později, v důsledku našich bolestivých a nákladných současných zkušeností se svobodou žen, budeme muset zaujmout v podstatě stejný postoj. Žena musí mít vždy nějakého muže, ke kterému vzhlíží a kterého v případě potřeby poslechne. To především proto, že se nedá spolehnout na to, že sama udrží svou sexualitu pod kontrolou, a aby bylo možné vědět, s kým přivádí na svět děti, ale také proto, že vliv emancipované ženy, když se pokouší zasáhnout do reformy společnosti, je oslabující a zhoubný, ne-li přímo katastrofální. K řešení ekonomických a politických problémů a obecně problémů celé společnosti nemá žena co přispět. Společnost, její organizace, reorganizace a reforma, je doménou muže. Pokud muž nedokáže dostát své odpovědnosti a zpacká svůj úkol, jak to dělá už po staletí, odpověď nespočívá v tom, že by se žena pokusila vzít úkol z rukou muže a vykonat ho sama lépe. Pro tento úkol, opakuji, nemá ani potřebnou pevnost a tvrdost,

[291] Citováno podle J. J. Meyera, op. cit., sv. I, str. 134–135.
[292] Laws Of Manu, op. cit., Ch. IX, pp. 2-3.

ani požadované mentální schopnosti, ani potřebné zkušenosti, pokud chce zůstat žádoucí jako žena a dostát svým povinnostem v domácnosti. Aniž bych sféru ženy zcela omezoval na „Kinder, Küche und Kirche“, věřím, že tato tři slova do značné míry symbolizují, kde se sféra ženy soustřeďuje, a to konkrétně kolem domova a dětí. A pokud má moderní emancipovaná žena již tak dlouho svobodu dělat, co se jí zlíbí, že si již neuvědomuje, že chce či potřebuje pána, bude nutné, aby se s ní muž vypořádal. Odmítání žen z nejlepších rodin rodit děti představuje národní nebezpečí nejvyšší závažnosti a snahy žen všeho druhu zasahovat do společenských problémů změkčují a oslabují celou naši společenskou strukturu. Pokud ženy samy od sebe neuznají, jaké je jejich místo, a nezaujmou ho, pak je tam budou muset umístit muži. A podle všech známek se domnívám, že právě to bude nutné. Má-li být problém, který představují moderní ženy, vyřešen, pak je muži prostě budou muset vzít do svých rukou. Při pomyšlení na to se jim možná „chce plivat“, jak mi jednou jeden z nich odpověděl. Někteří z nich se nepochybně nezastaví u plivání a mnozí z nich najdou účinnější způsoby boje. Aby zvítězili, může být síla, moudrost a vynalézavost mužů vystavena těžké zkoušce. Neboť, jak poznamenal Samuel Foote: „Žena... je mikrokosmos a správné vládnutí nad ní vyžaduje stejně velké schopnosti jako vládnutí nad státem.“ Takt a přesvědčování budou vždy lepší než násilí, a nejlépe pak vnitřní, avšak neodolatelné nutkání v srdci ženy, vyvolané vznešenou ušlechtilostí jejího muže; avšak místo toho, abych tuto záležitost nechal otevřenou nebo dopustil, aby žena měla navrch, radil bych mu, s ohledem na všechny související aspekty, ať už jde o jeho vlastní dobro, dobro jejich dětí, dobro společnosti nebo dobro samotné ženy, aby se uchýlil k jakýmkoli prostředkům, které mohou být nezbytné k tomu,

aby ji přiměl k poslušnosti. Možná pak s údivem zjistí, stejně jako můj přítel, když srazil svou ženu k zemi za její vytrvalou neposlušnost, že se jí to líbilo! Žena bude zbožňovat pouze muže, který, ať už ji srazí k zemi nebo ne, je jejím nesporným pánem.

Je však třeba důrazně zdůraznit, že nejde o nic tak jednoduchého, jako je pouhé uplatnění mužovy fyzické převahy. Muž se může stát skutečným pánem ženy pouze tehdy, když se nejprve stane pánem sám sebe a prokáže nezpochybnitelnou vládu nad životem. A ačkoli změna musí nejprve nastat tam, kde se muži a ženy setkávají tváří v tvář, v jejich osobních vztazích a v jejich domovech, nikdy nemůže být úplná ani upevněná, dokud muž neprovede reorganizaci a obnovu celé společnosti takovým způsobem a v takovém rozsahu, který si získá plnou důvěru ženy a vynutí si její respekt. Součástí toho by muselo být i znovuzavedení domova jako naší základní instituce, s ekonomickým základem, který by práci ženy v něm dodal důstojnost, uspokojení a význam, jaké má dnes jen zřídka. Ale přijde den, kdy celá společnost znovu uzná to, co je od nepaměti známo v srdci ženy, a to nutnost a požehnání skutečného pána.

Dosud jsme tvrdili, že první věcí, po které touží vyrovnaná žena, je mateřství; a že druhou věcí, kterou si přeje (nebo vyžaduje), je muž, který ji ovládl – ať už vnitřně svou podstatou, nebo navenek svou silou – muž, od něhož ráda přijímá jistotu, vedení a příležitostně i autoritu. A nyní je tu třetí věc, kterou bych chtěl říci ohledně dobře vyvinuté ženy. Jak již bylo možná více či méně naznačeno, věřím, že ženy jako celek (a čím je žena jako žena žádanější, tím více to platí) nejsou

způsobilé k významnému tvoření, což je jiný způsob, jak říci, že nejsou způsobilé k tomu, aby měly svůj vlastní život.

Nemám na mysli cenu, kterou žena platí za mateřství, ačkoli ta sama o sobě je vysoká a nevyhnutelná. Síla a čas, které jdou do porodu a výchovy, řekněme, čtyř až deseti dětí (a právě ženy, které nejrychleji nebo nejspíš touží soupeřit s mužem jako tvůrci, od nichž potřebujeme tolik dětí), prostě nezbývají na to, aby se věnovaly také kariéře. Ať už ženy své reprodukční schopnosti využívají či nikoli, samotná skutečnost, že je mají a že od raného mládí až do pozdního ženství je jejich celá bytost více či méně narušována přípravami na těhotenství, představuje z hlediska tvořivosti v konkurenci s mužem velmi závažnou překážku. Říká Iwan Bloch: „U vyšších druhů zvířat vykazují samci silnější evoluční tendenci než samice, a to kvůli tomu, že jejich podíl na reprodukci se stal méně významným. Rozsáhlejší organický výdej vyžadovaný reprodukčními funkcemi omezuje ženský vývoj v podstatně větší míře než mužský. U lidského druhu je toto zpomalení růstu u žen ještě umocněno menstruací, což představuje výmluvný příklad pravdivosti Spencerova zákona“ [„o antagonismu mezi reprodukcí a vyšší evoluční tendencí“].

A poté cituje „würzburského anatomika Oskara Schultzeho“, a to částečně takto: „Pohlavně zralé ženské tělo musí v mezimenstruačním období vždy nahradit ztráty, které utrpělo během menstruace… tak se neustále, měsíc co měsíc, životní vlnění a životní energie zvyšují a snižují. Energie, která se periodicky vynakládá na hlavní funkci ženy, již po tisíce let není k dispozici pro její vlastní vnitřní rozvoj. Skutečná ztráta při každé příležitosti je tak zanedbatelná, že ji mnoho žen téměř nevnímá jako nepříjemnou. Účinek závisí na součtu. Zisky jsou

téměř okamžitě utraceny, nikoli pro účely její vlastní domácí ekonomiky, ale pro blaho jiného a ve službě reprodukce; to je na prvním místě, protože druh musí být zachován. Hromadění kapitálu pro své osobní potřeby je pro ženu obtížnější než pro muže.“[293]

A Havelock Ellis, poté co upozornil na „ty rozdíly, které nejsou umělé a které žádné vyrovnání sociálních podmínek nemůže zcela odstranit, tedy na přirozený charakter a predispozice, které budou vždy nevyhnutelně ovlivňovat rozdělení lidských činností podle pohlaví“, shrnuje svůj postoj výrokem, který jsem již citoval v jedné ze svých poznámek: „Dokud se ženy liší v primárních pohlavních znacích a v reprodukční funkci, nemohou být nikdy naprosto stejné ani v těch nejvyšších psychických procesech.“[294]

Když jsem však výše uvedl, že ženy jako celek nejsou uzpůsobeny k významné tvůrčí činnosti ani k tomu, aby vedly vlastní život, neměl jsem na mysli tolik cenu, kterou Žena platí za své mateřství (ať už skutečné, nebo jen potenciální), jako spíše následky, které to má na její psychiku, tj. na její povahu, touhy a schopnosti.

Doslova po tisíce let plnili muži a ženy ve svých sexuálních vztazích velmi odlišné role. Po tisíce let byl muž tím aktivním a agresivním, kdo ženu pronásledoval, dvořil se jí a získal ji nebo ji přemohl. Při tomto úsilí musel čelit a porazit své rivaly o ženu. Také na něm ležela povinnost bránit svou ženu a jejich potomky před všemi druhy nepřátel. Žena byla naopak pasivní a vybíravá, byla pronásledována a tak či onak

[293] I. Bloch, op. cit., str. 55–56.
[294] Havelock Ellis, op. cit., s. 18.

podmaněna, aby otěhotněla a stala se závislou, musela se opírat o podporu a naučila se mít ráda oporu, a tak se naučila také ráda následovat a napodobovat.

Tyto role jsou od sebe velmi vzdálené a při jejich naplňování si každé z pohlaví vyvinulo určité specifické schopnosti a vlastnosti. Vzhledem ke své roli aktivního, agresivního a usilovného jedince si muž musel osvojit takové vlastnosti, jako je iniciativa, vynalézavost, samostatnost, rozhodnost, odvážnost a touha být pánem situace. Ve sporech se svými rivaly si vyvinul odvahu, sílu a statečnost. Na druhé straně si žena vyvinula koketnost, plachost a poddajnost – potěšení z toho, že se odevzdává, že je o ni postaráno a že přijímá způsob života svého pána. Při péči o mláďata si vyvinula něhu, osobní oddanost a ochotu obětovat se pro své potomky.[295]

A důsledky této dlouholeté zkušenosti obou pohlaví se odrážejí přímo v jejich neuronech. Dr. Carrel říká: „Žena se od muže zásadně liší. Každá buňka jejího těla nese stopu jejího pohlaví. Totéž platí o jejích orgánech a především o jejím nervovém systému. Fyziologické zákony jsou stejně neúprosné jako zákony hvězdného světa. Nelze je nahradit lidskými

[295] K tomuto psychickému rozdílu mezi mužem a ženou viz I. Block, op. cit., s. 71 a násl. Autor nejprve uvádí: „Nelze pochybovat o tom, že z psychického hlediska je žena odlišnou bytostí než muž.“ Na s. 69 hovoří o „zcela odlišné“ bytosti. Zvláště relevantní, pokud jde o tvořivost, je následující: „Co se týče uměleckého nadání, je mužské pohlaví nepochybně nadřazené ženskému. . . Rozdíly v sexualitě jsou bezpochyby hlavními příčinami tohoto nedostatku. Impulzivní, agresivní charakter mužského sexuálního pudu také napomáhá poetickým snahám, přeměně sexuální energie na vyšší tvůrčí činnost, jak se naplňuje v momentech nejvznešenější umělecké koncepce. Větší variabilita muže také slouží k vysvětlení většího počtu mužských umělců první třídy.“ Str. 75–76. Srov. Ludovici – Man An Indictment, Londýn, 1927, kap. II. Viz také kap. 1.

přáními. Jsme nuceni je přijmout tak, jak jsou. Ženy by měly rozvíjet své schopnosti v souladu se svou vlastní přirozeností, aniž by se snažily napodobovat muže. ... Mezi oběma pohlavími existují nezvratné rozdíly.“[296] Tyto pohlavní rozdíly, které jsou u zdravě vyvinutých žen nezaměnitelné a jimž Carrel přiznává tak jednoznačné a autoritativní uznání, znamenají, že funkce obou pohlaví jsou odlišné a v žádném případě nejsou zaměnitelné. Muž nedokáže to, k čemu je určena žena. A žena nemůže úspěšně soupeřit s mužem na jeho specifickém poli, v oblasti tvoření. Nemá k tomu potřebné vlastnosti. Pro významnou tvorbu je nutné, aby člověk měl občas téměř satanskou víru v sebe sama, v společenskou hodnotu své vize, své myšlenky, svého poslání; člověk musí mít tu smělost, tu vynalézavost, tu odvahu, vytrvalost a tvrdost tváří v tvář odporu, které jsou přesně tím, co mužská pohlavní odlišnost vtiskla do jeho kostí a morku, a co ženská pohlavní odlišnost z její povahy vymazala. Aby tedy žena dosáhla výjimečnosti v oblasti tvorby, musí se přinutit jednat způsobem, který ve skutečnosti necítí. Musí skrýt svou instinktivní nesebejistotu pod tvrdou fasádou mužské sebejistoty. Každý její krok jde víceméně proti jejímu nejhlubšímu instinktu, a proto se značná část jejích životních sil drží zpátky, ne-li přímo působí proti ní, a může ji kdykoli zradit. Je tedy nevyhnutelné, že kdekoli tento stav převládá – a musí převládat ve většině případů, kdy ženy usilují o skutečně významnou tvorbu, a to zcela nezávisle na tom, zda jejich vitalitu vyčerpávají děti či nikoli – ženy prostě nejsou vybaveny k tomu, aby dosáhly úrovně mužů v oblastech, jako je umění, myšlení, státnictví, prorocké schopnosti nebo hrdinské činy ve službě lidstvu. Osudové předurčení žen k

[296] Alexis Carrel – Man The Unknown, s. 90.

rození dětí jim v dlouhodobém horizontu znemožňuje vést vlastní život, a to i v tom velmi omezeném smyslu, že by byly ekonomicky nezávislé. Žena nemůže najít hluboce uspokojující život pouze v poslušnosti příkazům, které vycházejí z jejího nitra. Muž ano. Muž se obejde bez dítěte. Muž se obejde bez ženy, a už vůbec bez manželky. Může to být obtížné, ale je to možné. Žena však dítě potřebuje, a dítě znamená závislost jak na dítěti, tak na muži.

Jako argument na podporu feministického stanoviska se někdy uvádí, že primitivní společnost byla matriarchální. A pokud žena kdysi vládla, proč by neměla vládnout znovu, proč by neměla vládnout (nebo se alespoň rovnocenně podílet na vládnutí) dnes? Jelikož feministky z toho často činí svůj hlavní argument, bylo by dobré se touto otázkou zabývat právě zde. Snad to nejlépe dokážu citací pasáží od dvou významných antropologů, uznávaných autorit, kteří se tímto problémem velmi pečlivě zabývali: Sira Jamese Frazera, nejlépe známého jako autora knihy The Golden Bough, a Dr. Roberta Briffaulta, jehož dílo The Mothers je rovněž monumentálním vědeckým počinem.

Sir James Frazer formuluje své závěry takto: „Abychom však rozptýlili mylné představy, které se v této souvislosti zdají být velmi rozšířené, je možná vhodné připomenout či informovat čtenáře, že starodávný a rozšířený zvyk odvozování rodové příslušnosti a dědění majetku výhradně po matce v žádném případě neznamená, že by vláda nad kmeny, které tento zvyk dodržují, byla v rukou žen; krátce řečeno, je třeba mít vždy na paměti, že mateřská linie převládá nejvíce mezi nejprimitivnějšími divochy, u nichž žena není vládkyní muže, ale vždy jeho otrokyní a často jen o málo lepší než jeho

otrokyně.[297] Tento systém je totiž tak daleko od toho, aby naznačoval jakoukoli společenskou nadřazenost žen, že pravděpodobně vznikl z toho, co bychom měli považovat za jejich nejhlubší ponížení, totiž ze stavu společnosti, v němž byly vztahy mezi pohlavími natolik volné a neurčité, že děti nebylo možné přiřadit k žádnému konkrétnímu muži. Když přejdeme od čistě barbarského stavu k vyšší úrovni kultury, v níž se hromadění majetku, a zejména pozemkového majetku, stalo mocným nástrojem sociálního a politického vlivu, přirozeně zjistíme, že kdykoli byla zachována starodávná preference ženské linie, má to tendenci zvyšovat a posilovat důstojnost ženy; a její vzestup je nejvýraznější v knížecích rodinách, kde buď sama drží královskou moc i soukromý majetek, nebo alespoň předává obojí svému manželovi či dětem. Tento společenský vzestup žen však nikdy nezašel tak daleko, aby muže jako celek postavil do pozice politické podřízenosti vůči nim. I tam, kde systém mateřské linie, pokud jde o dědictví a majetek, převládal nejvíce, zůstávala skutečná vláda obecně, ne-li vždy, v rukou mužů. Jistě se vyskytly výjimky; tu a tam se objevily ženy, které pouhou silou své

[297] Robert Briffault – The Mothers, The Matriarchal Theory of Social Origins, Macmillan, 1931, str. 189–190. Upozorňujeme, že se jedná o jiné dílo než The Mothers. „V primitivní společnosti není žádná práce jiného druhu než dobrovolná a ženy se nikdy nepouštějí do žádné namáhavé práce z poslušnosti vůči svévolnému rozkazu. Fantazijní názor, že ženy jsou v primitivních společnostech utlačovány, byl zčásti způsoben samolibostí civilizovaného člověka a zčásti skutečností, že ženy jsou viděny, jak tvrdě pracují. Kdekoli byly ženy viděny při namáhavé práci, byl jejich status posuzován jako otroctví a útlak. Žádné nedorozumění nemůže být hlubší. Ačkoli primitivní rozdělení práce mezi pohlavími může ženám ukládat nejtrvalejší a nejnáročnější úkoly, právě tato skutečnost vylučuje možnost mužské nadvlády, jaká existuje v patriarchální společnosti. Skutečnost je přesně opačná; dokud žena zůstávala ekonomicky produktivní, nebylo možné, aby se ustavila úplná patriarchální nadvláda. Primitivní žena je nezávislá díky své práci, nikoli navzdory ní.“

povahy na čas ovlivnily osudy svého lidu. Takové výjimky jsou však vzácné a jejich dopad pomíjivý; nemění nic na platnosti obecného pravidla, že lidská společnost byla v minulosti řízena – a vzhledem k tomu, že lidská přirozenost zůstává stejná, bude pravděpodobně řízena i v budoucnu – především mužskou silou a mužským rozumem." A na závěr dodává: „Teorie gynokracie je ve skutečnosti pouhým snem vizionářů a pedantů."[298]

To vše je velmi trefné a jednoznačné a samozřejmě i dost významné.

Ale v tuto chvíli už slyším feministky, jak volají: „Ano, ale Frazer je zastaralý. A co kniha Roberta Briffaulta The Mothers?"[299] „Měl byste si přečíst, co k tomu říká." A je pravda, že Briffault je novější než Frazer. Navíc ho feministky pravděpodobně považují za oporu svého postoje v této otázce. Vlastně mi i někteří vysokoškolští profesoři doporučili, abych si Briffaulta přečetl. Nechat jeho argumenty bez odpovědi by tedy znamenalo značně oslabit mou pozici. Ukazuje se však, že není třeba mu odpovídat. Zdá se, že feministky musí být unavené čtením ještě předtím, než se dostanou na konec třetího svazku tohoto rozsáhlého díla, protože zde, kde Briffault předkládá své závěry, nacházím velmi málo toho, v čem by feministky mohly najít útěchu nebo podporu pro svůj dnešní postoj. Sice uvádí určité tvrzení o významu ženy v primitivní společnosti, ale prohlašuje, že tento význam má pro zcela odlišné podmínky současného života jen malou váhu.[300] Tvrdí,

---

[298] Sir James Frazer – Adonis, Attis, Osiris, 2. vydání, 1907, tvořící IV. část 3. vydání knihy The Golden Bough, str. 390–391. Srov. Richard Wilhelm – A Short History of Chinese Civilization, Harrap, 1929, s. 79.

[299] Robert Biffault – The Mothers, 1927.

[300] Robert Biffault – The Mothers, The Matriarchal Theory of Social Origins, 1931, s. 313 a násl.

stejně jako jsem to již učinil já sám, že žena, díky citům, které spojují matku s jejím potomkem, je samotným počátkem a základem společnosti. Jeho konečné závěry však stojí v přímém rozporu s postojem feministek. Nakonec se tedy tolik opěvovaná feministická autorita ukazuje jako autorita, která se staví proti nim.

Snad mohu Briffaultovy závěry spravedlivě představit ve třech zobecněních. Aby pasáže, z nichž jsou tyto závěry shrnutím, byly snadno dostupné pro čtenáře, který by zpochybňoval mé interpretace, a zároveň nezatěžovaly text pro toho, kdo se o tuto otázku zvlášť nezajímá, uvedu je v poznámkách na konci kapitoly. Briffault mi tedy, stručně řečeno, připadá, že říká toto:

1. Podmínky v primitivní společnosti se zcela lišily od těch, které dnes panují v civilizovaném světě. V té době neexistovalo nic takového jako „vláda“. Pojem „matriarchát“ je zavádějící. Naznačuje, že vládly ženy, stejně jako později vládli muži. To se nikdy nestalo – nebo jen velmi zřídka. Primitivní společnost je „naprostým příkladem rovnostářství“. Samotné pojmy nadvlády a autority nejsou chápány. Frazer se mýlil, když si myslel, že takové společnosti vládli muži. Stejně tak se však mýlí ti, kdo si myslí, že vládly ženy. Je pravda, že ženy netrpí znevýhodněním, jaké u nich nacházíme v patriarchálních společnostech, ale neexistuje žádná „vláda“, jak ji známe, ze strany kohokoli.[301]

[301] Robert Biffault – The Mothers, The Matriarchal Theory of Social Origins, s. 179 a násl. Doporučuji přečíst si celý text. Mohu zde uvést pouze následující citát: „Termín ‚matriarchát‘ doslovně znamená ‚vláda matky‘, stejně jako ‚patriarchát‘ znamená ‚vláda otce‘, a naznačuje tedy, že v matriarchální společnosti ženy uplatňují nad muži nadvládu podobnou či rovnocennou té, kterou uplatňují muži

2. Společnost sama vznikla ze ženy, z citů, které spojovaly matku s jejím mládětem. A na tomto základu byla vybudována celá nadstavba civilizace. I v primitivní společnosti vycházel hlavní podnět pro skupinové myšlení a směřování ke kultuře ze zájmů a činností žen. Primitivní společnost nenabízela příležitosti pro rozvoj charakteristických, převážně intelektuálních činností mužů. Na úrovni primitivního života, pokud je jedno z pohlaví důležitější, pak je to ženské.[302]

---

nad ženami v patriarchálním společenském řádu, přičemž se tyto dva typy společenské organizace liší pouze v tom, které pohlaví drží dominantní moc...“ „Způsob uspořádání matriarchálních společností však nespočívá v nadvládě jednoho pohlaví nad druhým. Je vhodné používat termín ‚matriarcha‘, který se vžil, ačkoli proti němu lze vznést námitky... Nadvláda či vláda však nejsou základem matriarchálně uspořádané společnosti o nic více než ‚právo‘ či praxe matrilineárního určení původu. Ve skutečnosti v nižších fázích kultury neexistuje nic, co by odpovídalo nadvládě jednoho pohlaví nad druhým, která charakterizuje patriarchální společnosti. V nejprimitivnějších společnostech neexistuje nic, co by odpovídalo nadvládě, kterou v pokročilých společnostech vykonávají jednotlivci, třídy nebo vládci. Nižší kultury jsou v podstatě rovnostářské. Pojem nadvlády je primitivnímu lidstvu zcela cizí; pojem autority prostě není chápán. Pojem privilegovaného práva nemá v těchto fázích kultury žádné místo ani neexistuje. . .“

[302] Robert Biffault – The Mothers, s. 508: „Dědictví, které nám zanechala primitivní společnost, je hluboce iracionální. V těchto podmínkách neexistovala žádná převaha mužských intelektuálních vlastností, která charakterizuje produkty civilizace. Rozdělení a distribuce práce neposkytovaly žádný prostor pro nezaujatého a volného myslitele ani pro specializovaného odborníka; abstraktní pojmy a zobecnění neměly místo tam, kde byly všechny životní vztahy konkrétní. Na obecné úrovni se příslušné příspěvky mužů a žen k růstu společenského a tradičního dědictví nelišily žádnou nadřazenou kvalitou u prvních. Naopak, právě ze sféry zájmů a činnosti žen čerpala skupinová mysl svůj hlavní podnět; právě jimi byly formovány její rysy a obsah. . . Materiální podmínky kultury nebyly výsledkem . . . mužské činnosti, ale byly hlavně úspěchy žen; nebyly to produkty organizovaného průmyslu a mužské práce, ale budování domova a domácích činností žen. Samotná sociální organizace... byla výrazem ženských funkcí. Tyto sociální city, bez nichž žádná skupina jednotlivců nemůže tvořit společnost, byly přímým derivátem těchto funkcí a pouze těchto funkcí. Na nich nakonec spočívá nadstavba lidstva a síly a možnosti jeho rozvoje.“

3. To však nic nemění na skutečnosti, že žena je ze své podstaty neschopná intelektuálně se vyrovnat muži v podmínkách civilizace. Kultura je primárně, ne-li výlučně, výtvorem mužského intelektu. I kdyby byla žena, abstraktně vzato, bez ohledu na své funkce, intelektuálně rovnocenná muži, je rozvoj jejích duševních schopností brzděn a omezován plněním jejích biologických funkcí. Má-li plodit potomky, což musí, má-li lidstvo přežít, nemůže zároveň tvořit – ne jako rovnocenná partnerka muže.[303]

---

[303] Robert Briffault – The Mothers, str. 507–508: „Civilizace, jak se projevuje ve schopnosti lidstva ovládat přírodu a své vlastní společenské poměry, ve vyšších formách poznání a kultury, v postupném odstraňování omylů a zneužívání, se vyvinula v relativně krátkém časovém úseku. Tyto úspěchy byly dosaženy především, ne-li výlučně, díky působení lidské rozumové schopnosti. […] Tento proces, který pozvedl civilizované lidstvo nad úroveň barbarství, je v podstatě procesem intelektuálním. Umožnily jej podmínky, které poskytly privilegovaným třídám jistotu a volný čas a osvobodily je od každodenního boje o přežití. Tyto úspěchy, které tvoří to, co v nejlepším smyslu nazýváme civilizací, se odehrály ve společnostech organizovaných na patriarchálních principech. Jsou z větší části dílem mužů. Ženy se na nich přímo podílely jen velmi málo.“ „Ženy mají od přírody nedostatek vlastností, které charakterizují mužský intelekt. V situaci, kdy jsou všechny hodnoty relativní, je stejně irelevantní jako urážlivé hovořit o nadřazenosti a podřazenosti. Ženská inteligence se liší od mužské svou povahou; je konkrétní, nikoli abstraktní; partikularizující, nikoli generalizující. Kritické, analytické a objektivní tvůrčí schopnosti intelektu jsou u žen méně rozvinuté než u mužů. Tato vlastnost s největší pravděpodobností vyplývá z podřízenosti a obětování se mateřským funkcím, které omezují fyzický růst samic savců. Ženy jsou předčasně vyspělé než muži, dospívají dříve. V jejich růstu dochází k zastavení fyzického i duševního vývoje, které jde ruku v ruce s relativní předčasnou vyspělostí. Říká se, že muž se po čtyřicítce už nic nenaučí; ve stejném širokém smyslu lze říci, že žena se po pětadvacítce už nic nenaučí. V tomto věku, kdy se muž často vydává na cestu intelektuálního pokroku a disciplíny, je intelektuální pohled většiny žen již utvořen. Odtud pramení vrozený konzervatismus ženské mysli. Dlouhodobá přizpůsobivost, která představuje intelektuální výhodu mužů v pokrokových společnostech, je v rozporu s přirozenou povahou žen. Společenské podmínky usazené hmotné kultury nejenže umožnily mužům převzít produktivní práci, kterou dříve vykonávaly ženy, a

Tím, jak se mi zdá, se feministický postoj hroutí. Stále tu máme feministickou teorii, feministickou víru a v neposlední řadě feministickou povahu, ale ze všech stran se bitva – rozhodně pokud jde o boj o pravdu – obrací proti nim. Stále brání hradby (a „brání“ je tu správné slovo), ale ať už si to uvědomují či nikoli, základy jim byly podkopány. Muži a ženy jsou zásadně odlišné bytosti a nesmí být žádné příměří s jakýmkoli pokusem zaměňovat nebo ztotožňovat jejich funkce. Vláda patří muži – vláda, panství, řízení záležitostí. Žena, pod mužem, může být paní svého domova, ale tam její pravomoc končí. Civilizovaná společnost je především a převážně výtvorem muže.

Četl jsem, že před mnoha stovkami let panovalo v Evropě přesvědčení, že žena nemá duši. V lidovém povědomí to možná odráželo znevažující pohled na hodnotu ženy, ale napadlo mě, zda to nemělo svůj původ v poznání, že žena sama o sobě není tak úplná a soběstačná jako muž, že nebyla stvořena k tomu, aby vedla vlastní život. Musí mít dítě a musí se pro něj obětovat. Nemůže přemýšlet o své osobnosti, o tom, že je samostatnou osobou, a o všem tom ostatním: je příliš pohlcena životem svých dětí, přiváděním toho života na svět a jeho fyzickým, duševním a duchovním vychováváním. Ve skutečnosti se její osobnost rozvíjí nejplněji a nejbohatěji právě tehdy, když na její rozvoj nejvíce zapomíná. „Kdo chce najít svůj život, musí ho ztratit.“ Jestliže je úkolem muže naučit se obětovat se pro dobro té větší rodiny, kterou je národ, rasa nebo dokonce lidstvo, pak

---

poskytly vládnoucím třídám žijícím v pohodlí příležitost odpoutat se od boje o obživu, ale také otevřely cestu k tomu, aby muži uplatňovali svou převahu nad ženami. Intelektuální struktura vyšších forem kultury a organizace, které tvoří civilizaci, je mužským produktem a vyznačuje se vlastnostmi a charakteristikami mužského intelektu.“

je životem, úkolem a naplněním ženy obětovat se pro dobro té bezprostřednější a osobnější rodiny, svých vlastních potomků a manžela.

V celém textu Manuových zákonů, starověkého hinduistického zákoníku, se opakuje rčení, které se sice liší ve formulacích, ale má stejný obecný význam: „Jak je muž ke svému Bohu, tak je žena ke svému muži.“ Tak, jak je toto rčení formulováno, působí přinejmenším odpudivě – jistě na všechny, kdo sdílejí předsudky běžné v dnešní době. „Copak tedy žena nemá žádného Boha!“ zvolá někdo v rozhořčeném pobouření. Ale jediný Bůh, kterého známe, jediný Bůh, kterého můžeme prožít, je nejvyšší a nejhlubší život v nás samých, nejvyšší a nejsvatější touha, která nevyhnutelně vyvstává z nezcizitelného jádra našeho bytí. Ale u ženy je to právě toto, jak jsme viděli, co ji vede k manželovi a dětem, a tedy k závislosti a sebeobětování. Navíc, jak bylo často poznamenáno, zdá se, že je v samotné podstatě ženy, že musí hledat u muže vzor své vlastní ženskosti. Bude taková, jakou ji muž chce mít – jak prohlásil Jung a jak Forel řekl více než jednou. Nemůže si pomoci. D. H. Lawrence poznamenal: „Skutečným problémem žen je, že se musí neustále snažit přizpůsobovat mužským představám o ženách, jak to vždycky dělaly. Když je žena zcela sama sebou, je tím, čím ji chce mít její typ muže. . . Dejte mi vzor, podle kterého se mám řídit! To bude vždycky volání ženy.“[304] Muži tak odlišní, jako byli Milton a Nietzsche, říkají totéž slovy, která jsou sice možná ne méně odpudivá než slova Manua, ale přinejmenším to mohou objasnit. O muži a ženě Milton řekl: „On pouze pro Boha, ona pro Boha v něm;“ a nechává Evu říci Adamovi: „Ó ty! . . . bez tebe [já] nemám

[304] D. H. Lawrence – Assorted Articles, Londýn, 1932, s. 37, 39.

smysl, můj průvodče a vládce . . . bez výhrad poslouchám, co mi přikážeš; tak to Bůh nařídil, Bůh je tvým zákonem, ty mým: nevědět nic víc je nejšťastnější poznáním ženy a její chválou.“[305] A Nietzsche to vyjádřil takto: „Štěstí muže spočívá v tom, že ‚já chci‘. Štěstí ženy spočívá v tom, že ‚on chce‘.“[306] To vše znamená, že vedení, směřování, vláda a autorita jsou a musí být nevyhnutelně ponechány na mužích. A to je správné – správné z jediného důvodu: je to v souladu s tím, jak jsme stvořeni, muži i ženy. A tomu se nemůžeme vyhnout – ať už jsme muži, nebo ženy.

Od nepaměti a v nejvzdálenějších koutech světa nacházela nejstarší moudrost, kterou člověk zná, symboly pro vyjádření této pravdy v uznání protikladných rozdílů mezi mužem a ženou. Od nepaměti byl muž sol, slunce, pozitivní, světlo, oheň, intelekt, řád, akce; zatímco žena byla luna, měsíc, negativní, odraz, stín, tma, emoce, chaos, na niž se působí. Byli to respektive nebe a země, den a noc – opačné náboje[307], s vysoce vyvinutými a nezaměnitelnými rozdíly, s výsledným silným elektrickým napětím mezi nimi. Sexuální selekce probíhá nejlépe, když tomu tak je. Tak by to mělo být.[308]

---

[305] John Milton – Paradise Lost, kniha IV, verše 299, 440, 635–638.
[306] Friedrich Nietzsche – Thus Spake Zarathustra, kapitola XVIII.
[307] Elizabeth E. Goldsmithová – Life Symbols as Related to Sex Symbolism, Putnam, 1924, str. 16–17, 34, 64.
[308] Nezapomínám, že podle genetiky a psychologie není muž zcela mužem, ani žena zcela ženou; muž má v sobě určité ženské vlastnosti a žena určité mužské. Nicméně je to zdravý instinkt, který nás nutí couvat jako před něčím nezdravým a nepatřičným, když vidíme muže, který je ženský v hlase, chování nebo pohybech, a stejně tak před ženou, která má vzhled, oblečení, tvrdost a sebevědomí muže. Instinktivně nemáme rádi žádnou osobu, u níž jsou mužskost a ženskost příliš vzájemně vyrovnané. Váhy by měly být vždy jednoznačně nakloněny na stranu mužského u mužů a na stranu ženského u žen.

Není snad možné, že ta dávná žena, jak jsme ji znali v některých kulturách minulosti, není „primitivní“, ani středověká či orientální žena, „zaostalá“ žena, ale nakonec prostě jen žena – žena v plné síle, jaká skutečně je a vždy byla, žena, jakou by byla dnes, kdyby překonala stud před sebou samou, znovuobjevila své instinkty a skutečně následovala své srdce? Moje vlastní pozorování a studium mě přesvědčují, že tomu tak je. A vidím, že život bude mít pro nás, muže i ženy, největší smysl, když uznáme a budeme respektovat rozdíly, které prostupují celou naší podstatou a které nás ostře odlišují v těle, temperamentu, schopnostech a funkcích, přičemž každý z nás bude hrdý na své vlastní pohlaví a na roli, kterou hraje v celkovém lidském životě, zamilovaný do své vlastní přirozenosti a věrný jí až do konce.

A jak významná je role ženy, jak krásná a nezbytná je její povaha! Ano, místo ženy je v domácnosti, ale to, co tam najde, bude záviset výhradně na tom, kolik jí tam vtiskla tradice nebo její vlastní inteligence a prozíravost, a na míře, v jaké se věnuje svým dětem a manželovi. Pochopíme-li jej v jeho plném potenciálu, neexistuje na Zemi žádná práce, která by byla důležitější nebo svatější než práce ženy v domácnosti. Jak jsem, doufám, již dostatečně jasně vysvětlil, k tomuto účelu musí být obnovena ekonomická základna domácnosti a domácnost se musí opět stát místem pro všechna domácí umění a řemesla.[309] Připouštím, že i život ženy v domácnosti má své chvíle únavy a dřiny, stejně jako tvůrčí život každého muže, byť i toho nejvýznamnějšího.

[309] Velmi podnětné úvahy a důraz na toto téma najdete v knize The Interpreter, kterou vydal Ralph Borsodi v Brookville v Ohiu. Viz také jeho kniha Flight From The City.

Domov je však samotným základem každé zdravé společnosti a právě zde má žena rozhodující vliv.

Má možnost přivést na svět děti, které mohou dosáhnout vyšších úrovní, než jakých dosáhla ona sama nebo její manžel. Má to privilegium, že je tou, kdo z domova činí kolébku osobnosti, té nejcennější věci na světě, smyslu a cíle tisíciletí lidské existence na Zemi. Bez ní by tendence směřovala k jeslím, školkám, k péči o děti v davu, k masové produkci dokonce i u dětí. V masové produkci a ve stádech osobnost nehraje roli, neobjevuje se, a pokud se objeví, je vymazána. Ale je to mateřský instinkt a úsilí (a jak často je její úsilí úspěšné i za těch nejnepříznivějších podmínek!) spolu s její láskou, které pro každé dítě vytvářejí hnízdo, chráněné místo, kde se mu dostává individuální pozornosti. Brzy sleduje první náznaky malých křehkých výhonků schopností, příslibu zvláštních dovedností, hledá příležitosti, jak je živit, bere na ně ohled a poskytuje jim prostor k růstu. Mají tak šanci se pevně zakořenit, nabýt určitou podobu a stát se něčím, čeho si dítě uvědomuje, ještě než se bude muset postavit světu. Stejně tak mu pomáhá překonat slabosti a nedostatky, které by se mohly stát překážkami na cestě k jeho úspěchu. Na druhé straně ve světě, v běžné škole, ve školce, kdekoli, kde je skupina příliš velká na to, aby se jednotlivci dostalo osobní pozornosti, a kdekoli láska nevytváří osobní zájem (který koneckonců nikdo nemůže cítit tak, jak ho cítí matka ke svému dítěti), je tendence vtlačovat život do šablon, směřovat k uniformitě a konformitě, které jsou samotnou smrtí osobnosti. Je také výsadou matky, aby byla tou, kdo do rozvíjejícího se života svého dítěte vnáší, přizpůsobujíc jej jeho věku a stavu, duchovní dědictví lidstva – jeho velké

mýty, eposy, umění, hudbu a něco z moudrosti, která se k nám dostala od velkých proroků.

Katolická církev správně tvrdí, že pokud má dítě do svých osmi let pod svou péčí, může si ho poté vzít k sobě kdokoli. Moderní psychologie klade toto rozhodující období dokonce ještě dříve. To znamená, že primární přizpůsobení dítěte životu, utváření jeho charakteristického způsobu, jakým vnímá okolní svět a jak se k věcem staví, se utváří v letech, kdy je téměř výlučně v rukou své matky. V této souvislosti by možná bylo dobré upozornit čtenáře na skutečnost, že pan Ludovici (který se mimochodem považuje za ochránce pravé ženy proti jejím pomlouvačům a škůdcům) prohlašuje, že až do své smrti byla jeho matka jeho „nejlepší a nejdražší kamarádkou“ a v záznamu pod jeho jménem v anglickém Who’s Who se uvádí, že byl „vychován svou matkou“. A když Římané přišli postavit pomník Gracchům, bylo tak všeobecně uznáváno, že velikost těchto hrdinů lze vysledovat až k vlivu jejich matky Cornelie, že postavili pomník také jí.

Takové je pole působnosti, které se ženám otevírá v roli matky. A zde je třeba poukázat na to, že až její děti opustí rodné hnízdo, zbude jí spousta let, během nichž se bude moci svobodněji věnovat svým osobním zájmům, rozvinout veškerou svou tvůrčí intelektuální sílu a přispět širší společnosti plody života, který není bohatý na romantické teorie, ale na skutečné zkušenosti. Například by to znamenalo obrovský pokrok v našich vzdělávacích institucích, kdyby dívky, které nyní učí v tolika našich třídách, mohly být nahrazeny zkušenými matkami. Ve skutečnosti, tam kde to prostředky umožňují, mohou některé matky vykonávat mnoho z těchto činností, zatímco rodí a vychovávají početné rodiny. A nevidím

žádný důvod, proč by tak neměly činit, za předpokladu, že vždy zůstanou věrné své primární funkci jako matky.

Ale i jako manželka má žena nesmírný význam. Nesedí sice na trůnu, ani na trůnu po boku svého manžela. Skvělá manželka se nestarala o to, kde sedí, ani o to, zda vůbec sedí. Možná by jí přineslo radost pokleknout před trůnem. Byla zcela spokojená s tím, že je nenápadná, že si jí nikdo nevšímá, a přesto jak často byla právě ona tou rozhodující silou v pozadí trůnu. Je otázkou, zda může muž svůj život dovést k nejkrásnějšímu rozkvětu a plodnosti, pokud nikdy nepoznal velkou lásku ženy. Nemyslím tím jen to, že jako jeho manželka může být neocenitelnou pomocnicí, šetřící jeho čas, střežící jeho klid a samotu, svým něžným dotekem ho uzdravující z ran, které mu svět zasadil svými pomluvami a zkreslenými představami; tváří v tvář lhostejnosti a zanedbávání udržuje jeho víru v sebe sama a v hodnotu jeho věci svou vírou v něj, pevnou jako hvězdy na své dráze a bezmeznou jako mocná hlubina, a svým posledním pohledem hluboko do jeho očí, než vyrazí do boje, dává mu to jediné, co potřebuje, aby bojoval mocně jako lev. Taková manželka udržuje muže laskavého a rozumného a pomáhá, aby jeho síly byly účinné a trvaly dlouho. Někdy jsem si říkal, že taková manželka by možná mohla Nietzschemu zabránit v duševním zhroucení, které mu tak předčasně přinesla příliš velká osamělost a příliš velké napětí, a tak by mu umožnila dokončit své velkolepé dílo v klidné vyrovnanosti až do samého konce.

To vše může žena pro muže znamenat, a i bez dalšího je to opravdu hodně. A přece – vím, že je toho mnohem víc. Už jsem se pokusil říci, o co jde, ale je to tak důležité, že bych to rád zopakoval a podrobněji se tím zabýval. V každém z nás, ať už

v muži, nebo v ženě, je něco, co přesahuje to, co víme, daleko přesahuje to, o čem sníme, natož abychom tomu rozuměli. A mezi pohlavími existuje něco elektrického, magnetického. A když se setkají ten pravý muž a ta pravá žena, účinek může být ohromující, zdánlivě zázračný a téměř neuvěřitelný. Pokud jde o muže (a právě o muži bych nyní chtěl hovořit), je to, jak věřím, spíše v jeho lásce k ní než v její lásce k němu. Dochází k zesílení citlivosti a vědomí, které ho téměř přenese do světa jiné dimenze. V nitru před ní stojí jako zkamenělý, uchvácen jako ve vidění, a uprostřed toho všeho náhlé, obrovské, nezměrné ticho, které vymazává čas a prostor i celé stvoření a zanechává jen ty dva, jak se dlouze a dlouho dívají jeden druhému do očí. A přesto se na sebe dívají, aniž by to pro ně bylo jakékoli zatížení. Její oči, celé její bytí, se pro něj staly oknem do věčnosti. Její samotné tělo se proměnilo a bylo přetvořeno[310], a když se nakonec vrátí stvoření i s obvyklými lidmi a věcmi v něm, vidí i je jako by přetvořené. Všichni se zdají mít nový povrch, jako by byli nějak očištěni; nebo možná je to on, jeho vnitřek, jeho oči, jeho vnitřní oči, které byly nějak očištěny. Neboť uvnitř je jako sluncem zalitá země po dlouhém dešti. A jeho dech je dlouhý, pomalý a hluboký.

A něco z tohoto ticha a zářivé průsvitnosti všech věcí se vrací pokaždé, když se na chvíli zastaví a zadívá se do očí této milované osoby… a vrací se to, i když se jí do očí dívat nemůže, i když jsou od sebe už léta vzdáleni tisíce kilometrů, pokaždé,

[310] Nietzsche si toho všiml a vyjádřil to. Viz jeho dílo Will To Power, autorizované vydání z roku 1924, sv. II, s. 418: „Je pravděpodobné, že u tak dokonalých a vyvážených lidí [těch, kteří jsou celiství] jsou nejsmyslnější funkce nakonec proměněny symbolickým povznesením nejvyšší intelektuality; sami v sobě pociťují jakési zbožštění těla.“

když se na chvíli zastaví, aby před sebou nechal vynořit obraz její postavy.

A on nyní ví, že sex může být a je symbolem. A živá zkušenost s tím přesvědčuje více než veškerá filozofie a argumenty na Zemi, že duch a hmota jsou jedno; a skutečnost, že byl schopen tuto zkušenost poznat, je znamením a pečetí, že v něm samém došlo k „sňatku nebe a pekla“. Stal se celistvým. A dokud člověk nevyhraje bitvu, na kterou tato zkušenost čeká, ne v hlavě, ale v těle, dokud nevystoupí ze světa protikladů a nepřekročí dobro a zlo, tělo a duši, nezačal a nemůže začít skutečně žít.

Přiznávám, že ne každá žena může mít pro muže takový význam. A není ani mnoho mužů, kteří by byli schopni takový zážitek přijmout. V dnešní době, kdy jsou v popředí naše emancipované ženy, se to stává jen zřídka. Emancipovaná žena je totiž žena s nadměrně rozvinutou racionální stránkou, a k takovému zážitku nedochází tam, kde se muž a žena setkávají především na intelektuální rovině. Ale stalo se to a stále se to děje, když se ten správný muž setká s tou správnou ženou. Troufám si věřit, že kdykoli hlubina v pravé ženě volá k hlubině v pravém muži, prožívá on něco podobného tomuto zážitku – jisté zesílení něhy, jisté vnitřní rozšiřování a povznesení, jisté překročení sebe sama a vystoupení za své hranice. A kdykoli se to stane, bude muž živější a silnější pro vše, co musí vykonat.

A co ta žena? Co z toho má ona? To ať řekne ona sama, pokud chce. Ale není to snad otázka, kterou si pravá láska nikdy neklade? Zdá se mi, že každá velká láska chce jen dávat, neustále se obětuje, neustále se rozdává a na odměnu vůbec nemyslí. Skutečná manželka a matka se nesnaží šetřit sama sebe, aby nezestárla předčasně. Její radost a samotný život

spočívají v její oddanosti. Ačkoli nehledá odměnu, přesto ji má – ve svých dětech, v manželovi, který se obětuje pro společnost stejně jako ona pro svou rodinu, a v pocitu naplnění hluboko v jejím srdci, v jeho vyrovnanosti a klidu. Ačkoli nic neříká, zná tajemství, které se skrývá v tváři Mony Lisy.

1948, 1971.

Kapitola 13 – Žena a manželství

Matka s dítětem by pro nás měla navždy zůstat tím nejvíce dojemným obrazem a symbolem, který nám v nejvyšší slávě připomíná pokračování lidstva a láskyplné propojení následujících generací. Právě tento ideál můj bratr vnímal s nejhlubší úctou a zacházel s ním s nejvyšší vážností. Považoval za velmi vážné nebezpečí, pokud by, jak se nyní zdá být případem, tento ideál matky s dítětem již nebyl považován za nejvyšší. Domníval se, že při současném směřování ženského hnutí je kladen tak silný důraz na individuální osobnost, často s její malichernou sobeckostí a láskou k pohodlí, že nikoho nenapadne odpovědět na otázku: Jaké nevýhody pro lidstvo toto hnutí s sebou nese? Obával se, že pod vlivem svobodných žen, které obvykle stojí v čele emancipačního hnutí, by mohl vzniknout ideál, který by poškodil rozmnožování a vyšší rozvoj lidstva, a že právě ty nejlepší ženy, nejodvážnější a nejvznešenější, by tak začaly pohlížet na manželství s odporem.[311] – Elizabeth Forster-Nietzsche: The Lonely Nietzsche.

---

[311] Srovnejte s Oswaldem Spenglerem – The Decline of the West, Knopf, sv. II, str. 104–105: „Když běžné myšlení vysoce kultivovaného národa začne vnímat ‚mít děti' jako otázku pro a proti, nastal velký zlom. Příroda totiž o pro a proti nic neví. Všude, kde je život skutečný, vládne vnitřní organická logika, ‚to', pud, který je zcela nezávislý na bdělém bytí s jeho kauzálními souvislostmi a který bdělé bytí dokonce ani nevnímá. Bohatá reprodukce primitivních národů je přirozený jev, o kterém se ani neuvažuje, natož aby se posuzovala jeho užitečnost či naopak. Když se v otázce života musí vůbec uvádět důvody, život sám se stal sporným. V tomto bodě začíná opatrné omezování počtu narozených dětí. Ve starověkém světě tuto praxi Polybius odsuzoval jako zkázu Řecka, a přesto již v jeho době byla ve velkých městech dlouho zavedena; v následujícím římském období se stala děsivě běžnou. Zpočátku se to vysvětlovalo ekonomickou bídou té doby, ale velmi brzy to přestalo být vysvětlením vůbec. A v tom okamžiku se také v buddhistické Indii, stejně jako v Babylonu, v Římě i v našich vlastních

Rád bych nyní upoutal pozornost svých čtenářů na otázku manželství. Nebude se však jednat o komplexní a ze všech stran prozkoumané manželství, ale spíše o ty jeho aspekty, které považuji za zvláště důležité pro pochopení ženy, pro její nejlepší blaho nebo pro co nejuspokojivější naplnění její povinnosti vůči lidskému pokolení. Bude se tedy nevyhnutelně jednat o manželství především z ženského hlediska, ale věřím, že mnoho z toho, co řeknu, bude mít význam pro obě pohlaví.

Pro ženy je muž prostředkem, cílem je dítě. A dítě je smyslem manželství. Na Východě byla společenská funkce manželství vždy na prvním místě, a v tomto ohledu byl Východ moudřejší než Západ, přinejmenším moudřejší než Západ moderní doby. Hlavním smyslem manželství, jistě z pohledu společnosti, je přivést na svět děti, a to zejména děti nadprůměrné – děti obdařené vyššími schopnostmi než jejich rodiče. A mladí lidé by sami měli méně vkládat své naděje do manželství jako do romantického vztahu. Nikdy nebylo zamýšleno, aby bylo pouze prostředkem, kterým by dva lidé, zamilovaní jeden do druhého, našli štěstí. Nikdy by neměli být

---

městech, stává volba muže, který si vybírá ženu, která má být nikoli matkou jeho dětí, jako je tomu u rolníků a primitivních národů, ale jeho vlastní ‚společnicí na celý život‘, problémem mentalit. Objevuje se Ibsenovo manželství, ‚vyšší duchovní spřízněnost‘, v níž jsou obě strany svobodné – svobodné, to znamená jako rozumové bytosti, osvobozené od pudu krve, který jako u rostlin směřuje k vlastnímu zachování, a tak se stává možné, aby Shaw prohlásil: ‚Pokud žena nezavrhne svou ženskost, svou povinnost vůči manželovi, dětem, společnosti, zákonu a všem kromě sebe samé, nemůže se emancipovat.‘ . . . Prvotní žena, venkovská žena, je matkou. Celé poslání, po kterém od dětství toužila, je obsaženo v tomto jediném slově. Nyní však vystupuje na scénu Ibsenova žena, družka, hrdinka celé megalopolní literatury od severského dramatu po pařížský román. Místo dětí má duševní konflikty; manželství je řemeslné umění k dosažení ‚vzájemného porozumění‘. . . všechny patří samy sobě a všechny jsou neplodné . . .“

povzbuzováni ani jim nemělo být dovoleno, aby si to mysleli. Manželství se může ukázat jako brána do nebe, nebo také ne. Určitě to nebude samý ráj. Přivést na svět děti a správně je vychovat je náročný úkol a těžká odpovědnost. Vyžaduje to inteligenci, znalosti, výcvik a mnoho ctností: zejména oddanost, trpělivost, schopnost věrné a tvrdé práce po dlouhá léta a mnoho sebeobětování. Lidé by k tomu proto měli přistupovat s oddaností, jako rytíř nebo někdo, kdo přijímá kněžské svěcení.

Navíc, pokud je primárním a nejposvátnějším smyslem manželství – smyslem manželství pro všechny ušlechtilé a inteligentní muže a ženy, snad s výjimkou několika ojedinělých případů – přivést na svět co nejkvalitnější potomky, pak z toho nevyhnutelně vyplývá, že eugenické aspekty musí mít prvořadý význam. Vědecké důkazy, z velké části poskytnuté genetikou, nyní potvrzují, že jak schopnosti, tak vady se dědí v rodinách a že životy dětí jsou formovány více – dokonce mnohem více – jejich dědičností než prostředím. Manželství musí být nyní vnímáno v podstatě jako spojení dvou rodových linií. Je tedy třeba důkladně prozkoumat nejen jednotlivce, kteří se hodlají vzít, ale také celé rodinné zázemí a historii každého z nich, a to tak daleko do minulosti, jak je to možné zjistit. A žádná míra lásky nebo „duchovní jednoty“ mezi nimi by neměla být důvodem k povolení jakéhokoli manželství, z něhož se očekávají děti, pokud jejich předkové vykazují závažné dědičné vady, slabosti nebo abnormality těla či mysli, nebo dokonce – jak by někteří řekli – schopnosti a vlastnosti v obou rodokmenech, které se výrazně liší. Aby bylo manželství oprávněné, pokud má vést k narození dětí, musí mít přinejmenším zdravý fyzický a dědičný základ.

Ale samozřejmě takováto opatření, ačkoli je považuji za nezbytná, sama o sobě nikdy nestačí k zajištění toho, co bych považoval za skvělé a krásné manželství. Aby se toho dosáhlo, musí muž a žena do svého manželství vnést, nebo v něm rozvíjet, určité citové a duchovní vlastnosti. Ty jsou dokonce ještě důležitější než bohaté intelektuální nadání. Mezi nimi musí být hluboká láska a vzájemná úcta a – což je důležitější než shoda v názorech – jejich životy musí být formovány stejnými hodnotami a cíli. Dotek jednoho k druhému musí být oživující, vitalizující, povznášející. A když tomu tak je, pak jejich samotný sexuální vztah přestává být cílem sám o sobě a stává se symbolem jednoty, kterou společně nalezli, svatou a posvěcující zároveň. Bez ohledu na to, jak dobře mohou budoucí partneři splňovat všechny požadavky, pokud jde o původ a podobné věci, lze stěží očekávat, že se jejich manželství stane jedním z nejkrásnějších a nejvíce životodárných, pokud nenalezli duchovní jednotu nebo nemají jistotu, že do ní mohou v průběhu času dorůst.

Ale i zde musím přiznat, že pochybuji, zda lze „svatbu z lásky“ považovat za spolehlivého průvodce v tomto směru. Když jsou dva mladí lidé „zamilovaní“, nejsou snad obvykle tak uneseni přívalem emocí, že nejsou schopni realisticky posoudit skutečnost, nebo ji snad dokonce ani vidět? Bradavice na špičce nosu našeho milovaného člověka se pak může proměnit v něco krásného. Nebyli by partneři obvykle vybíráni moudřeji, jistě z hlediska eugeniky a dokonce i z hlediska osobního štěstí, kdyby větší část jejich výběru byla ponechána na rodičích, kteří jsou starší, zkušenější, objektivnější ve svém pohledu, klidnější a realističtější ve svém vnímání? Oni by tu bradavici viděli – a i jiné věci. Možná by páry, které by se takto

daly dohromady, byly při svatbě méně „zamilované“, než je tomu běžně u nás dnes, ale nemohla by jejich láska trvat déle? Opravdu, kdyby se mladí lidé častěji takto rozumně spojovali, nemohlo by se očekávat, že jejich láska k sobě navzájem s postupem let prohloubí? A já osobně mám nejraději, když existuje jen jedno manželství, celoživotní, a když se pár ve stáří ocitne na konci blíž k sobě, než byl na začátku. Možná by pak šlo častěji o to, že se lidé naučí milovat jeden druhého. Nic však nemůže vydržet, pokud mu chybí pevný základ. Z kompetentních a zdánlivě nestranných pozorovatelů mám dojem, že manželství na Východě, která se uzavírají spíše tímto způsobem, než je u nás zvykem, nejsou o nic méně šťastná. A rozhodně jsou stabilnější. A vytvářejí stabilnější společenskou strukturu.

Především by manželství uzavřená tímto způsobem měla větší šanci přivést na svět žádoucí děti. A při všech sňatcích by to měla být úvaha, kterou bychom se měli snažit udržet na prvním místě. Osobní štěstí by mělo být podřízeno tomuto cíli a v případě nutnosti by mu mělo být dokonce obětováno. Na podporu celé myšlenky dát rodičům větší slovo při výběru partnerů Ellsworth Huntington řekl: „V dřívějších fázích vývoje společnosti sjednávali sňatky rodiče. . . Eugenický účinek starého systému se zdá být vynikající. Měl tendenci zajistit sňatek všech mladých lidí z lepších vrstev v raném věku. Rovněž podporoval spojování rodin podobného postavení, takže dobrý rod byl méně ohrožen než v současnosti tím, že by byl zředěn špatným.“[312] Nechci tím říci, že by rodiče měli mít na starosti veškeré přípravy, ale rozhodně by v nich měli hrát

[312] Ellsworth Huntington a Leon F. Whitney – Builders of America, Morrow, 1927, s. 120.

významnější a všeobecně uznávanou roli. Možná by samotná platnost sňatku měla záviset na tom, zda s ním rodiče souhlasí. Někdy by to nepochybně znamenalo velké obtíže. Nelze však vymyslet žádný systém, který by občas na někoho nevyvíjel velký tlak. To nejlepší, co můžeme udělat, je najít systém, který s největší jistotou přispěje ke zvýšení kvality života mezi námi, a pak za to loajálně zaplatit cenu.

A aby se některým z mých čtenářů nezdálo, že kladu na manželství příliš mechanické a přísné požadavky a příliš lehce přehlížím štěstí a spokojenost jednotlivých mužů a žen, kteří se musí rozhodnout, zda se oženit či vdát a s kým, dovolte mi poukázat na několik skutečností, které mohou tuto obavu rozptýlit.

Především je třeba poznamenat, že kdyby byli mladí lidé, a zejména ti z našich nadřazených rodů, vychováváni s poměrně jasnou představou o tom, jaký druh partnera by jim z hlediska zdravé eugeniky náležel, určilo by to obecně typ muže či ženy, ke kterému by chovali obdiv, a zpravidla by to zabránilo tomu, aby se zamilovali do někoho zcela nevhodného. Jak před několika lety řekl jeden můj mladý přítel, zjistil, že má sklon milovat ten typ dívky, který odpovídá představě, kterou měl dlouho v hlavě. V každém případě, i kdyby to nemělo tak pozitivní účinek, jakým je tento, znalost eugenických požadavků by alespoň stanovila negativní hranice, v jejichž rámci by člověk připustil, aby milostný vztah dospěl až k sňatku.

Uznávám však navíc – a bez výhrad připouštím –, že obtíže a rizika spojená s manželským svazkem mají tendenci narůstat s postupujícím duševním a duchovním vývojem zúčastněných stran. Jedna věc – a to relativně snadná – je, když v manželství

najdou uspokojení muž a žena z řad rolníků či dělníků. Jejich poněkud neohrabané povahy se dokážou usadit vedle sebe a bez potíží uspokojit své prosté potřeby a touhy. Ale muž nebo žena s vysoce rozvinutou osobností má citlivost a je plný ostrých hran a úhlů vkusu, přesvědčení a imperativního nutkání, které činí nesmírně obtížným pohodlně a šťastně propojit svůj život s životem druhého. Do jisté míry lze této obtížnosti čelit tím, že se žena vdá brzy, dokud je ještě tvárná, za muže, který je možná o deset let starší než ona. Bude se pak od něj učit a přizpůsobovat svůj život tomu jeho. Ale i tak bude manželství pro ty, kteří mají vysoce diferencovaný vývoj spojený s osobností a kulturou, spíše sázkou do loterie.

I když to vše připustíme, musíme dále uznat, že je zapotřebí více prostoru pro vztahy mezi pohlavími a že tento prostor musí být vytvořen. Bylo vynaloženo příliš mnoho úsilí, aby byly vtlačeny do jedné rigidní, standardizované formy. Tato situace měla pravděpodobně svůj původ, stejně jako obtížnost její nápravy, v široce rozšířeném pocitu, že sex je v nejlepším případě nutným zlem, ke kterému by se naše ústupky měly omezit na minimum, a v další skutečnosti, že náš fetiš rovnosti má tendenci házet všechny lidi do jednoho pytle, aniž by uznával rozmanitost psychologických typů a sexuálních potřeb, které se vyskytují v celé populaci. Na jedné straně máme svaté a mudrce, jako je svatý František a Nietzsche, kteří, alespoň v tvůrčím období svého života, zřejmě nepotřebovali žádné zjevné sexuální vyjádření. Na druhé straně si vzpomínám na manželku mého přítele, která se svěřila jedné starší dámě z mého okolí, že ji žádný muž nikdy nedokáže uspokojit.

A z pozorování i ze čtení životopisů vzniká dojem, že musí existovat značná část lidí, ať už ženatých či svobodných, mužů

i žen, ačkoli předpokládám, že jde hlavně o muže a hlavně o svobodné, kteří zjevně nejsou schopni, nebo se možná prostě nechtějí snažit, udržet svůj sexuální život v mezích předepsaných společenskými konvencemi. Z velké části nejsou ani zdaleka zvrácení nebo nemravní. Často se jedná o lidi tvůrčího typu: básníky, malíře, hudebníky a podobně. Muži jako Burns, Tolstoj, Goethe, Heine, Shelley, Beethoven a Walt Whitman nám všem okamžitě přijdou na mysl. A často jsou jejich sexuální vztahy, ačkoli jsou společností odsuzovány, samy o sobě krásnější než ty většiny řádně sezdaných manželů a manželek. Proč bychom neměli odstranit stigma z takových vztahů a udělat pro ně místo? Uznáváme svůj dluh vůči tvůrcům za umění a myšlenky, jimiž obohacují naše životy. Proč bychom měli tak rychle zapomínat, že svoboda od protichůdných povinností, kterou potřebují, aby mohli naplnit své tvůrčí impulsy, často znemožňuje manželství; a že právě ta energie, která jim umožňuje tvořit, na ně nezřídka vyvíjí sexuální potřebu, kterou nelze udržet v mezích? Je důležité chránit základní rysy našeho monogamního rodinného systému, ano, jak se budu snažit později zdůraznit, ale pochybuji, že by celé naší instituci hrozil kolaps, kdybychom připustili, že existují někteří lidé – často právě ti nejcennější – jejichž povaha či životní okolnosti jim neumožňují spadat pod její ochranu a plnit její požadavky a povinnosti. Měli bychom si uvědomit, že staří Hindové měli různé druhy manželství a uznávali různé účely sexuálních vztahů.[313] Ačkoli se drželi normy monogamie, připouštěli výjimky. Bylo například zcela přípustné – a pokud vím, stále je – aby vdaná žena, která neměla děti, navštívila

[313] Manuovy zákony, Oxford University Press, 1886, s. 79 a násl. (III, 20 a násl.). Srov. J. J. Meyer, op. cit., str. 54–58.

rišiho (hinduistického svatého mudrce) s prosbou, aby ji oplodnil. Snažili se zajistit, aby každý normální muž a žena měli takovou míru sexuálních příležitostí, která byla nezbytná pro zdraví nebo pro jejich podíl na celkovém úkolu zachování druhu. Obecně přiznávali největší privilegia vyspělejším členům vyšších tříd. Zdá se, že podobná situace panovala i ve starověké Číně.[314]

Z některých kruhů se ozývají hlasy, které nám připomínají, že naši vlastní raní keltští předkové, Skotové a Irové, praktikovali určitou formu zkušebního manželství, které bylo možné po uplynutí jednoho roku ukončit, pokud se ukázalo, že je bezdětné, nebo z jiných důvodů nevyhovující. Na základě těchto příkladů se prosazuje názor, že by to mohlo ve skutečnosti přispět k trvanlivosti našeho dnešního monogamního manželství, pokud bychom také umožnili párům ve vyšších vrstvách naší společnosti, nebo snad ve všech vrstvách, a tam, kde by to obě strany chtěly, uzavřít svou počáteční manželskou smlouvu pouze na jeden rok. Bylo by nutné uzavřít dohodu o výživě a výchově dítěte, pokud by nějaké bylo. Na konci roku, pokud by nedošlo k otěhotnění, by smlouva mohla být buď ukončena, nebo potvrzena na celý život a náležitě posvěcena, jako je tomu v našem současném svatebním obřadu.[315] To by dalo výběru partnera základ v podobě zkušenosti, která dnes běžně chybí, a to by mohlo přispět k trvalejšímu konečnému manželství.

Musím však přiznat, že nejsem připraven takové řešení obhajovat, a zmínil jsem se o něm jen s velkým váháním.

---

[314] Richard Wilhelm – A Short History of China, Harrap, 1929, s. 100 a násl.

[315] Charles W. Armstrong – The Mystery Of Existence, Londýn, 1920, str. 187–188. Dále soudce Ben Lindsey – The Companionate Marriage.

Nedokážu zapomenout na přesvědčení doktorky Arabelly Keneallyové, že v duši každé ženy zůstává nesmazatelně vtisknutá vzpomínka na prvního muže, kterému se zcela odevzdala. Pokud má v tomto pravdu – a já si myslím, že má – a pokud je první sexuální zkušenost ženy s mužem, kterého ve skutečnosti nemiluje, nesmí se taková vzpomínka stát překážkou mezi ní a jakýmkoli jiným mužem, kterému by se později chtěla odevzdat, a tím se stát prvkem nestability v tom, co by ráda učinila svým skutečným manželstvím? Navíc, i když by to mohlo fungovat u některých žen, zejména u těch, kterým chybí citlivost a idealismus, velmi se obávám, že alespoň v době úpadku, jako je ta naše, by cynismus a nezodpovědnost často vedly k hrubému zneužívání. Ale rozvodovost mezi námi se stala tak nadměrnou a skutečně alarmující, že je třeba zvážit téměř jakékoli opatření, které skýtá rozumnou naději na její snížení. Ti, kdo se zabývali rozpadlými rodinami, si jistě uvědomují, jak vážné narušení obvykle postihuje děti, když jeden z rodičů odejde z domova. Já osobně bych však kladl největší důraz a vkládal největší naděje do toho, abychom si nejprve vzali čas a vynaložili maximální úsilí na to, abychom se ujistili, že se muž a žena k sobě hodí a jsou vhodní pro svůj společný úkol, a teprve poté povolili rozvod pouze za extrémních nebo výjimečných okolností. V každém případě však, bez ohledu na různé klady a zápory naší dosavadní diskuse, držme se toho, co je koneckonců naším hlavním bodem. Musíme neustále udržovat při životě a nyní snad více než kdy jindy prohlubovat naše vědomí, že manželství je naší reprodukční institucí. A podle toho, co zplodíme, budeme žít nebo zemřeme – jako národ i jako rasa. Rozhodující může být i počet našich dětí, průměrný počet na jedno manželství. Vše

však závisí především na jejich kvalitě. Bez ní není úniku před úpadkem, rozpadnutím a nakonec smrtí.

A zde přichází ke slovu eugenika – jak uvidíme v pravý čas.

V současné době se nejubožejší a nejhorší jedinci naší populace rozmnožují více než ti nejlepší. V průměru platí, že čím výše se dostanete mezi ty, kteří prokázali svou intelektuální úroveň a charakter, tím menší je počet jejich dětí. Na tuto skutečnost byla veřejnost upozorněna již před padesáti či šedesáti lety. V posledních několika desetiletích Dr. Elmer Pendell poukazuje na to, že ti, kteří vytvářejí sociální problémy a zátěž, ti, kteří jsou problémem již svou samotnou existencí, se množí rychleji než ti, kteří jako jediní mohou tyto problémy řešit. Přesto se naše nejlepší populace, místo aby se pustila do plození potřebného počtu dětí, nechala strachem z celosvětového nedostatku potravin přimět k tomu, aby měla jen jedno nebo dvě, a nechává to na všech možných míšencích a debilech, aby měli děti po tuctech – i když většina z nich může být nemanželská a všichni se stanou břemenem pro společnost. A tato situace se mezi námi potvrdila a upevnila díky absurdní a naprosto falešné představě, že jsme si všichni rovni a že mít děti je vrozeným právem každého muže a každé ženy.[316]

Tento nápad je třeba rázně zamítnout. Musí být nahrazen všeobecným uznáním toho, že mít děti je výsada a že počet dětí, který bude jakémukoli páru povolen, musí být vždy přizpůsoben spolehlivým důkazům o tom, jaké děti lze od nich rozumně očekávat – důkazům, které poskytují testy IQ,

[316] Srov. Ralph Adams Cram – „The Mass Man Takes Over“, American Mercury, říjen 1938.

skutečné výsledky ve škole i v životě a záznamy o jejich předcích. Udělené povolení se bude pohybovat v rozmezí od „žádné“ po „bez omezení“. Těm, kteří se nacházejí na spodní části stupnice, bude povoleno uzavřít sňatek pouze pod podmínkou, že se nejprve podrobí sterilizaci, která trvale znemožní reprodukci. Těm, kteří budou o něco výše, bude povoleno mít například jedno nebo dvě děti, v průměru ne dost na to, aby pokračovali ve svém rodu. A pokud překročí stanovený limit, budou se podle zákona muset podrobit sterilizaci, aby se jejich reprodukce v tom okamžiku zastavila. Na druhé straně, na horním konci stupnice, bude párům nejen povoleno mít děti „bez omezení“, ale v případě potřeby budou dokonce podporovány dotacemi, aby měly co nejvíce dětí. Již po generace mezi námi existuje smrtící atavistický trend směřující k nediferencovanému masovému člověku, k převaze a dominanci těch, kteří mají mysl jeskynního člověka. Směřujeme nejen ke kulturní sebevraždě, ale – což je mnohem zlověstnější – k národní a rasové sebevraždě. Pokud se tento trend nezvrátí, my jako lid zahyneme – a s námi zahyne i naše civilizace.

Takto děsivě závisí náš osud a naše budoucnost na tom, jak nahlížíme na manželství jako na instituci zajišťující rozmnožování. Nyní jsme v naší diskusi dospěli k bodu, kdy se musíme zabývat otázkou, která je stejně obtížná jako důležitá, a to otázkou norem a praktických kritérií, jimiž se lze řídit při moudrém výběru partnera. To, co jsem řekl o nutnosti zdravého fyzického základu v této i v mé předchozí kapitole, považuji za zásadní, ale dosud to bylo příliš obecné. Musíme se alespoň zabývat otázkami, jako je věk při sňatku, tělesné znaky, podle nichž lze rozpoznat vhodnost či nevhodnost, a podobně.

V této souvislosti vám musím připomenout, co jsem již řekl v kapitole 9 o knize pana Ludoviciho The Choice of a Mate.[317] V celé této problematice neznám žádnou jinou knihu, která by se jí byť jen přiblížila. Vzhledem k tomu, že autor měl důvod očekávat odpor, je kniha plná kontroverzních témat a poznámek pod čarou. Pro vážného studenta mají obojí nesmírnou hodnotu, avšak existuje naléhavá potřeba, aby se jeho pohled široce rozšířil a pevně zakořenil, zejména mezi mladými lidmi a jejich učiteli. Dlouho jsem doufal, že nakonec vyjde zkrácené vydání, které by bylo poněkud čtivější, a přesto by obsahovalo všechny základní závěry, k nimž pana Ludoviciho dovedl jeho velmi schopný a vyčerpávající výzkum, jeho neobvyklý vhled a vznešený úhel pohledu.

Někteří mohou namítnout, že se tyto závěry příliš zabývají fyzickou stránkou problému. Ale pokud člověk věří, jako já, že nevíme nic o duchu odděleně od těla, ani o těle odděleně od ducha, že stav těla má vliv na ducha a že kvalita naší mysli a ducha se projevuje ve fyzických znacích a rysy, že jsme psychofyzické jednoty, pak je těžké tuto námitku udržet.

V každém případě je historicky doloženo, že lidé, u nichž převládal smysl pro kvalitu života, lidé s aristokratickým pohledem na svět, plně uznávali význam fyzických znaků jako důkazu tělesného, duševního a duchovního zdraví, zdatnosti a schopností. Ludovici, citující Dr. G. J. Witkowského[318], uvádí, že „než byla Henrietta Maria nakonec vybrána pro Karla I. [krále Anglie], byla svlečena a vyšetřena komisí anglických dam, aby se rozhodlo o její způsobilosti k mateřství.“ A dodává, že „podle Froissarta to byla běžná praxe na kontinentu během

[317] Anthony M. Ludovici – The Choice of a Mate, John Lane, 1935.
[318] G. T. Witkowski – Les Accouchements à la Cour, Paříž, 1890, s. 13, 14.

středověku i později.“[319] Je zajímavé, že to prosazoval sir Thomas Moore ve své Utopii a že Platón stanovil podobný požadavek ve svých Zákonech (VI, 771).[320] Nikomu není třeba připomínat, jaké místo zaujímala krása u starověkých Řeků, dokud si zachovávali svou aristokracii; a ti, kdo znají jejich „Iliadu“ a „Odyseu“, si jistě vzpomenou, jakými slovy jsou v nich krásné ženy líčeny. O ženách z Théb, které ze všech řeckých měst si zachovaly nejvýraznější nordický původ, Sofokles řekl: „Svou výškou, chůzí i pohyby jsou nejdokonalejšími ženami v celém Řecku.“[321] Stejně jako všichni bohové, bohyně, hrdinové a hrdinky u Homéra jsou to vysocí blonďáci s modrýma očima, kteří byli nepochybně obdivováni ze stejných důvodů jako hrdinové a hrdinky ve vikingských ságách předkřesťanského Norska či Islandu. A pokud se podíváme na jiný národ, Leviticus XXI: 16-24 zaznamenává to, co bylo považováno za božský výnos, že do kněžství nesmí být přijat žádný muž, „který má nějakou vadu (v. 17)“, a uvádí poměrně dlouhý a konkrétní seznam toho, co některé z těchto vad byly. Hinduistické Manuovy zákony a podobné knihy jiných velkých národů se těmito záležitostmi zabývaly velmi podrobně. Postačí několik příkladů pravidel a hodnot starověké aristokratické Indie. „Dvakrát zrozený muž si vezme ženu stejné kasty, která je obdařena příznivými tělesnými znaky.“ „Ať se pečlivě vyhýbá následujícím deseti rodinám, ať jsou jakkoli mocné nebo bohaté na dobytek... nebo

[319] Anthony M. Ludovici – The Truth about Childbirth, Dutton, 1938, s. 121. Je zde citována pasáž z Froissarta, v níž se toto tvrzení objevuje.
[320] Ideal Empires And Republics, s úvodem prof. Charlese M. Andrewse z Bryn Mawr College, New York a Londýn, 1901, s. 200.
[321] Hans F. K. Günther – The Racial Elements of European History, Methuen, 1927, s. 161.

obilí, či jiný majetek... z nichž členové mají husté ochlupení na těle, trpí hemoroidy, tuberkulózou, slabým zažíváním, epilepsií nebo... leprou. Ať si nebere za ženu dívku... která má nadbytečný úd, ani tu, která je nemocná, ani tu, která nemá žádné chlupy na těle nebo jich má příliš mnoho, ani tu, která... má červené oči. Ať si vezme ženu bez tělesných vad, která má... ladnou chůzi... slona, přiměřené množství chlupů na těle a na hlavě, malé zuby a jemné končetiny.“[322] A v Rámájaně Ravana říká Sítě: „Zuby tvé jsou správné velikosti, …, hladké a bílé; oči tvé jsou široké a velké, bez poskvrny …; … stehna tvá jsou jako choboty slonů; prsa tvá mají krásnou, pevnou plnost, jsou kulatá, těsně u sebe, výrazná, pevně vypouklá, …“ A později Sita říká: „Znaky na těle, kvůli kterým jsou nešťastné ženy odsouzeny k vdovství, na sobě nevidím... moje obočí se nespojuje; moje nohy jsou zaoblené a neochlupené; moje zuby jsou těsně u sebe... a chlupy na mém těle jsou měkké.“[323] Takové pasáže s podobnými podrobnostmi by se daly donekonečna opakovat a doplňovat nejen z Rámájany, ale i z Mahábháraty.

Nezmiňuji je však proto, že by znaky, které specifikují a popisují, měly být přijímány jako natolik odhalující a významné, že bychom jim dnes měli přikládat stejnou důležitost: moderní věda nám umožnila tyto znaky vylepšit. Cituji je jako důkaz určitého postoje, a tento postoj považuji nejen za zdravý, ale z dlouhodobého hlediska i za nezbytný pro naše samotné přežití.

Když však obrátíme svou pozornost na naši moderní, demokratickou a křesťanskou civilizaci, je kontrast v postoji

[322] Manuovy zákony, op. cit., iii, 4, 6, 7, 8, 18.
[323] Rámájana, III, 46, 18 a násl.; VI, 48, 7 a násl.

přinejmenším překvapivý: pro ty, kdo chápou, co to znamená, to může být přímo šokující. Hodnoty, které vládly mezi našimi předky v dávných dobách a přetrvaly až do středověku a dokonce i o staletí později, jsou pryč – zcela zapomenuty. Dnes se u nás může oženit kdokoli s kýmkoli. Mladí lidé jsou vychováváni bez sebemenšího pojmu o tom, co je na partnerovi žádoucí, a rodiče jsou stejně nevědomí jako jejich děti. I mezi těmi nemnohými, kteří myslí na budoucnost svého národa a své rasy, a dokonce i na kvalitu vlastního rodu a snaží se ji moudrými sňatky zlepšit, snad ani jeden z tisíce nebere v úvahu biologický základ, na kterém všechny tyto věci spočívají. Ve srovnání s duchovními a intelektuálními vlastnostmi je tělo považováno za věc malého významu. Není tedy vůbec překvapivé, že autorka knihy Precious Bane (jinak krásného příběhu) dokáže svou knihu dovést k tomu, co zjevně považovala za duchovně obdivuhodné vyvrcholení, když nechá svého hrdinu oženit se s dívkou s rozštěpem rtu, která by jistě a nevyhnutelně předala svou tragickou vadu do genofondu jakéhokoli potomstva, které by mohla mít. A stejně tak se dcera Deana Ruska může provdat za negra, aniž by si většina lidí o Deanovi Ruskovi nebo jeho dceři myslela něco méně. Vzhledem k převládajícím hodnotám, které se odrážejí v takových monstrózních výstupech, a k zjevné toleranci, kterou vůči nim projevuje většina lidí, je o to pozoruhodnější, že pan Ludovici prokoukl pošetilost takového uvažování a téměř sám se pustil do boje za přijetí zdravějšího úhlu pohledu. Nejenže shromáždil a propojil starodávnou moudrost minulých civilizací v této oblasti, ale doplnil ji také pozoruhodným souhrnem relevantních závěrů moderní vědy ve všech jejích oborech. Nyní je k dispozici jako nikdy předtím lidská zkušenost, kterou se lidé mohou řídit při výběru partnera. A zdá

se, že by snad ani nebylo třeba dokazovat, že muži a ženy by se měli zajímat o „znaky“ žádoucnosti a nežádoucnosti u svých manželek a manželů přinejmenším stejně, jako se dobrý farmář zajímá o znaky, podle nichž si může být přiměřeně jistý, zda jde o žádoucího či nežádoucího koně či krávu. Je mi líto, že se v rámci prostoru, který mám k dispozici, necítím schopen podat ani výtah či shrnutí materiálů k tomuto tématu. Mohu pouze poradit každému, koho zaujala správnost a důležitost toho, co jsem o tom již řekl, aby si sám prostudoval knihu pana Ludoviciho.

Netřeba říkat, jak již bylo dříve v této kapitole zdůrazněno, že fyzické znaky samy o sobě nerozhodují o celé otázce výběru. Jsou primární a zásadní, ale také pouze předběžné. Jako partnera by měl člověk odmítnout každého, kdo nejprve nesplní test, který tyto znaky kladou, ale z těch, kteří jím projdou, musí být konečný výběr proveden podle kritérií jemnějších, subtilnějších a individuálnějších, určených vlastní osobní zkušeností, vkusem, povahou, přesvědčením a životním cílem. O těchto posledních se však, navzdory skutečnosti, že právě ony mohou nakonec rozhodnout o něčí volbě, nebudu podrobněji zabývat. V tomto textu je opomíjím jednak proto, že jsem jim věnoval velkou pozornost v předchozí kapitole, a jednak proto, že v případech, kdy bylo manželství uzavřeno s náležitou vážností, byly intelektuální a duchovní vlastnosti zdůrazňovány natolik, až téměř zcela vytlačily ty fyzické, takže mladí lidé byli vystaveni velkému nebezpečí, že příliš pozdě zjistí, že si postavili domov, ne-li přímo palác a chrám, na písku. Zde se proto chci celkově soustředit na fyzické požadavky, které musí být splněny, aby manželství neselhalo ve svém nejvlastnějším smyslu. S ohledem na to mi nyní dovolte předložit několik

závěrů ohledně manželství, k nimž mě vedla zkušenost a studium.

Jedním z nejdůležitějších obecných pravidel je: vezmi si někoho, kdo je ti podobný.[324] Cenné potvrzení této skutečnosti přinesl článek v časopise Reader's Digest z července 1938 s názvem „Hledání partnera v moderní společnosti". Jeho autorem byl Joseph Kirk Folsom, profesor sociologie na Vassar College. Článek byl zkrácenou verzí knihy, kterou sám editoval a která nesla název Plan For Marriage, An Intelligent Approach to Marriage and Parenthood Proposed by Members of the Staff of Vassar College.[325] Ideální partner by měl mít stejnou barvu očí a vlasů jako vy a (s ohledem na pohlaví) odpovídající postavu. Měl by pocházet ze stejného národnostního, náboženského a kulturního prostředí. Existují důvody se domnívat, že moudrost by dokonce doporučovala výběr partnera, jehož předkové se běžně věnovali stejným povoláním jako my sami, nebo v nichž se vyznamenali ve stejných oblastech. To by mělo zvýšit šance, že se u potomků projeví více potenciálů, které vedou k výjimečnosti, nebo takové potenciály s větší silou. I tam, kde je fyzická dědičnost lidských schopností stále příliš nejistá, aby to bylo možné dokázat, a i když připustíme, že u získaných vlastností neexistuje žádná fyzická dědičnost, v každé rodině, která se opakovaně vyznamenala ve stejné oblasti, se hromadí zkušenosti, které lze předat potomkům výukou a něčím jako učením a které dávají mladým lidem, kteří se do ní narodí, neocenitelnou výhodu. Jsem přesvědčen, že ať už z hlediska fyzické dědičnosti,

[324] Srov. Knight Dunlap – Personal Beauty and Racial Betterment, St. Louis, 1920, str. 74–75.
[325] Joseph Kirk Folsom, editor – Plan for Marriage, New York, 1938.

kulturního dědictví, nebo obojího, existuje přinejmenším značná míra opodstatnění pro postoj zastávaný v kastovních společnostech, že muž a žena z různých kast (kasta do značné míry označuje rozdíl v povolání) by se neměli brát.

V naší demokratické společnosti, v níž se téměř zcela vytratil smysl pro rodinu, pokrevní pouto, rasu, tradici, společenské postavení, hodnost a odlišnost, se zdá, že panuje obecná předpojatost ve prospěch toho, aby se člověk neženíl s někým, kdo je mu podobný, ale s někým, kdo se od něj liší. Pravděpodobně je to způsobeno, alespoň částečně, pocitem osobní nedostatečnosti, který v demokracii zřejmě převládá. Projevuje se to touhou po partnerovi, který by člověka doplňoval a vyvažoval jeho vlastní nedostatky a vady. Navíc existuje velmi silné a starodávné tabu proti příbuzenské plemenitbě (inbreedingu), což je v podstatě otázka sňatku s někým stejného druhu. Stačí zmínit slovo „incest“, aby bylo jasné, co mám na mysli. A přesto byl velmi přísný zákaz sňatků s příslušníky jiné rasy velmi běžný mezi kulturně nejvýznamnějšími národy starověkého světa. Této záležitosti se podrobněji budu věnovat v kapitolách o eugenice, které budou následovat. Tam objevíme genetický základ pro populární tabu proti příbuzenské plemenitbě, ale uvidíme, že příbuzenská plemenitba je přesto nejrychlejším a nejjistějším známým prostředkem k očištění jakéhokoli rodu, za podmínky, že jakékoli vady, které vyprodukuje, budou eliminovány. Profesor F. A. E. Crew, jeden z předních světových odborníků na genetiku, prohlásil, že „incest mezi jedinci nepochybně zdravého původu… je biologicky opodstatněný“; a další stejně významní odborníci uvedli, že se může jednat o rozhodně cenný prostředek, a to nejen k odstranění vad a slabostí z lidského

rodu, ale také k zachování a koncentraci nadřazených vlastností. Není pochyb o tom, že mnoho generací nevědomosti a lhostejnosti ke všem aspektům šlechtění v souvislosti s manželstvím zanechalo v našich rodech strašlivé množství nejrůznějších vad. Není pochyb ani o tom, že dokud bude mysl lidí ovládat naše křesťanská a demokratická sentimentálnost, nebude možné vypořádat se s velkým počtem vadných jedinců, které by příbuzenská plemenitba jistě vynesla na povrch. To znamená, že ti, kteří nejvíce zoufale potřebují moudrost, jsou nejméně schopni ji rozpoznat nebo podle ní jednat, když je jim předložena. Prozatím se tedy zdá, že to nejlepší, co lze udělat, je, aby si ti, kteří mají prokazatelně zdravý rodokmen, stanovili za pravidlo, že se budou co nejvíce ženit a vdávat s lidmi podobného původu. Mezi nimi jsou sňatky mezi bratranci a sestřenicemi nejen bezpečné, ale i velmi žádoucí. Můžeme se rovněž zavázat k šíření informací o příbuzenské plemenitbě a připravit se tak na den, kdy naši potomci možná budou sdílet předsudky vůči sňatkům s cizinci, které byly tak pevně zakořeněny u všech velkých národů v každé době. Historie jasně ukazuje, že lidé, kteří se povznesou nad falešný a sentimentální humanismus a vymyslí způsoby, jak pečlivě a inteligentně, ale pevně uplatňovat zavedené vědecké poznatky o očištění a stabilizaci svých rodů, budou v dlouhodobém horizontu, za předpokladu, že jejich původní rod bude dostatečně nadaný, vést svět.

Za druhé, pro svou manželku si vyberte ženu, která je krásná.

Není pochyb o tom, že Edward Gibbon mluvil pravdu, když prohlásil, že tělesná krása je vnějším darem, který byl jen zřídka opovrhován, s výjimkou těch, jimž byl odepřen. (Viz The

Decline and Fall of the Roman Empire, Harper, 1879, sv. V, s. 101 a násl.) Tragickým osudem západních národů však bylo, že jejich osud do značné míry převzalo křesťanství, ještě než se stačily pořádně postavit na nohy. A křesťanství se od samého počátku zakořenilo v ghettu umírající Římské říše a okamžitě se pustilo do toho, aby svou spodinou infikovalo, podkopávalo a svrhlo všechny staré aristokratické hodnoty nordických národů, jimiž byl Řím, stejně jako Řecko, z velké části založen. Tak se ocitáme jako dědicové tradice, která dlouho pohrdala tělem a fyzickým, v níž byla krása někdy dokonce obávána a odsuzována jako ďáblovo pokušení k pýše, k tělesným vášním, zkrátka k „hříchu“, takže většina z nás do značné míry ztratila přirozený instinkt vnímat krásu jako dobré znamení, jako důkaz toho, že jedinec, který ji má, je dobře stavěný, harmonicky složený a plný vitality a zdraví.

Profesor Knight Dunlap, který se touto otázkou podrobně zabýval, řekl: „…ať už má [krása] pro jednotlivce jakýkoli význam, pro lidstvo a civilizaci má tak zásadní význam, že od ní nelze oddělit žádnou jinou základní otázku lidského blaha a pokroku.“ „Ošklivost je sice často jen povrchní, ale krása nikdy. Krása… je něco, co závisí na celém organismu.“[326] Po prozkoumání základů tohoto názoru dochází k následujícímu závěru: „Nyní je zřejmé, že bez ohledu na to, zda existují i jiné aspekty, nejdůležitějším prvkem krásy každého jedince je důkaz jeho (nebo její) způsobilosti k plození zdravých dětí nejvyššího druhu, podle standardů dané rasy, a schopnost tyto děti chránit.“ „Standardem krásy pleti, ať už světlé nebo tmavé, je ten, který souvisí s plným rozkvětem sexuální vitality, kdy je lidský organismus ve svém dokonalém vývoji pro zachování

[326] Knight Dunlap, op. cit., str. 15–16.

druhu.“[327] „Lidská krása... je známkou způsobilosti k rodičovství; způsobilosti k plození potomků, kteří budou ve vysoké míře schopni obstát v duševním i fyzickém boji s přírodou i se svými lidskými soupeři. Je to znamení, které lidstvo intuitivně rozpoznává a na němž je založen proces sexuální selekce. Nejedná se tedy o nic povrchního: je to vnější projev zárodečného potenciálu, který je pro společnost tím nejdůležitějším ze všeho.“[328] Zdá se tedy, zkrátka řečeno, že pro každý národ představuje krása souhrn všech těch vlastností, na které si v průběhu nesmírně dlouhého času zvykli u těch členů svého rodu, kteří jsou nejvhodnější k zachování druhu a ochraně potomstva. Jako taková je zjevně znakem absolutně zásadního významu pro život.

A že jiné národy, národy starověku, lépe uspořádané a s pevnějšími hodnotami než my, přikládaly kráse v podstatě stejný význam, jaký jí přisuzoval Dr. Dunlap, lze vidět z častých zmínek o ní ve dvou velkých indických eposech, zejména v té starší z nich, Mahábhárátě. Mnoho pasáží z nich je citováno v již tak často zmiňované knize J. J. Meyera Sexual Life In Ancient India. Neustále se opakují fráze jako: „Dívka s krásným pasem;“ „ta s krásnými boky;“ „dívka Pritha s velkými očima;“ „ty, dívko s dokonalými končetinami;“ „ty s krásným úsměvem . . . ty s chůzí slona;“ „žena... nesrovnatelné postavy“, která „svým tělesným stavem ukazuje, že... může dát život mnoha synům“; „nádherná žena, zářící krásou jako další Lakšmí, zcela bez vady, s krásnými zuby, božsky tvarovaná... zářící jako kalich lotosového květu“; „štíhlá Draupadí s

[327] Tamtéž, str. 40–42.
[328] Tamtéž, s. 55. Srov. Iwan Bloch – The Sexual Life of Our Time, New York, 1920, s. 65.

dokonalými končetinami, od níž se line vůně jako z modrého lotosu“; a tak dále donekonečna.[329] Meyer to shrnuje takto: „Často se vyskytující ideál indiánky… představuje… půvabné ženy v plném rozkvětu mládí… s dlouhýma lotosovýma očima… zaoblenýma pažema… plnými ňadry… s mohutnými boky a stehny jako stonky banánovníku… a rty červenými jako plody bimby.“[330] A Manu říká: „Pokud žena nezáří krásou, nepřitahuje svého manžela; a pokud pro něj není přitažlivá, nenarodí se žádné děti. Pokud žena září krásou, celý dům je plný světla; pokud však postrádá krásu, vše se jeví jako ponuré.“[331]

Není pochyb o tom, že, jak naznačuje Dunlap, názory na to, co představuje krásu, se budou lišit „podle standardů dané rasy“, které se vyvinuly v souvislosti s konkrétním prostředím, v němž si každá rasa musela najít své místo. A není pochyb o tom, že i mezi námi existuje potřeba kritérií, jimiž se můžeme řídit při posuzování, zda je daná osoba krásná či nikoli. Abych tuto mezeru zaplnil a veden vzpomínkou, že „nejdůležitějším prvkem krásy každého jedince je důkaz jeho (nebo její) způsobilosti k plození zdravých dětí nejvyššího typu výkonnosti“, budu následovat příklad starověkých Hindů a jiných dobře vyvinutých národů a odvážím se navrhnout některé znaky žádoucnosti u ženy.

Tělesná symetrie a vůně, zářivá pleť a jistý lesk v obličeji, zejména jiskra v očích, to vše jsou vnější projevy vnitřní harmonie, známky toho, že žena je dobře stavěná a v dobrém

[329] Johannes J. Meyer – Sexual Life In Ancient India, Putnam, 1930, s. 15, 19, 25, 26, 31, 34, 40, 41, 49, 80, 94.
[330] Tamtéž, s. 280. Srov. str. 430–431.
[331] Manuovy zákony, III, 61–62.

stavu. Vyrovnanost je neocenitelná jako „ukazatel duševního a duchovního potenciálu“ a účinné integrace všech jejích schopností.[332] Nohy by měly být dobře klenuté a ani příliš velké, ani příliš malé; lýtka by měla být ladná, plná a zaoblená. Dunlap uvádí, že „podíl žen, které by se jako tanečnice s odhalenými nohami mohly jevit alespoň jako průměrně reprezentativní, bez ohledu na taneční schopnosti, je tak nízký, že to až šokuje.“[333] Boky by měly být široce od sebe, aby v pánvi byl dostatek prostoru pro těhotenství a porod. Četnost zmínek o bocích ve starověkých hinduistických popisech ženské krásy jasně dokazuje, jak instinktivně zahrnuli šířku pánve do svých požadavků. A jsem přesvědčen, že nemůže být náhodou, že se u nás současně objevila na jedné straně velmi zřejmá moderní obliba úzkých boků, štíhlé postavy a muži podobné postavy u žen a na druhé straně feminismus s jeho skrytou závistí vůči mužům, pohrdáním ženami a averzí k rození dětí. Z hlediska rasy je však preference úzkých boků u žen nejzjevnější pošetilostí. Je to známka degenerace.

Prsa dívky by měla být plná a zaoblená, aniž by byla těžká nebo visící.[334] Tělo by nemělo být nadměrně ochlupené, zejména by nemělo být pokryto hrubými chlupy[335]; vlasy na hlavě by měly být dlouhé a lesklé.[336] Krátké účesy u žen jsou ostudou. Od nepaměti byly krásné vlasy jednou z ozdob ženy; a pokud se zkrátí, nevyhnutelně se ztratí velká část jejich krásy. Dech by měl být vždy svěží. Zápach z úst je nejen odpudivý, ale také vždy jasným znamením špatných zubů, špatného

[332] Knight Dunlap, op. cit., str. 46–49.
[333] Tamtéž, s. 84.
[334] Anthony M. Ludovici – The Choice of a Mate, s. 488.
[335] Knight Dunlap, op. cit., str. 38–39.
[336] Tamtéž, s. 266.

trávení nebo nějaké formy neodstraněného jedu v organismu, ne-li přímo skutečné nemoci. Ruce by měly být tvarované, plné a pružné; nehty by měly být tvarované a bez vad na povrchu. Uši by měly být správně tvarované, vhodné velikosti k hlavě, růžové až bledě červené barvy, přiléhající k hlavě v poměrně ostrém úhlu a ani příliš vpředu, ani příliš vzadu.[337] Brada by měla být dobře vyvinutá, aniž by byla vystupující[338], ústa spíše velká než malá, rty spíše plné než tenké, přirozeně červené a v koutcích mírně zvednuté. (Opakuji – přirozeně červené! Používání jakéhokoli druhu make-upu, pokud nepatří k umění prostitutky, jak jsem prohlásil, když jsem před lety psal první verzi této kapitoly, jistě dělá z každé ženy, která se k němu uchyluje, chodící reklamu na to, že postrádá to, co předstírá, že má.) Oči by měly být velké, otevřené, s jemným výrazem a plná světla. Délky hlavních částí těla, trupu, paží, nohou a tak dále, by měly být ve správných proporcích.[339]

Chce-li muž důkladně prozkoumat ženské tělo, měl by se řídit Ludovicovým doporučením a vzít ji na nějakou pláž, kde vlny smyjí vše, co k ní nepatří, a kde ji může spatřit v moderních plavkách. Ty toho moc neskryjí.

Pokud si však muž chce vzít krásnou ženu, je nutné, aby si ji vzal, dokud je mladá. Dokonalý rozkvět, kterým příroda ohlašuje připravenost dívky na mateřství, totiž přichází, když je ještě v pubertě, a začíná vadnout, než ji překročí. Ale i z jiných velmi důležitých důvodů je naléhavé, aby se dívka vdala před

[337] Tamtéž, str. 219–220.

[338] Knight Dunlap, op. cit., s. 30, uvádí: „Je všeobecně známo, že obě pohlaví upřednostňují a při výběru partnera kladou důraz na dobře vyvinutou bradu.“ A pokouší se o vysvětlení. Srov. A. M. Ludovici, The Choice of a Mate, str. 216–217, 323.

[339] K tomuto tématu viz A. M. Ludovici – The Choice of a Mate, str. 481–487.

dvacátým rokem života. Takové prohlášení pravděpodobně urazí ty, kteří si kladou za cíl vysokoškolské vzdělání pro dívky před sňatkem; toho jsem si plně vědom. Ale než se pokusím odpovědět, požádám čtenáře, aby se mnou měl trpělivost a pozorně naslouchal tomu, co mám na podporu tohoto tvrzení říci.

Ludovici shromáždil a analyzoval „dvacet jedna zpráv z let 1883 až 1933“ týkajících se případů prvního porodu. Zprávy sepsali profesoři a lékaři, z nichž většina byli zřejmě porodníci a gynekologové působící ve velkých městských nemocnicích na evropském kontinentu. Počet případů dosahuje „desítek tisíc“. Ludoviciho analýza těchto zpráv ho vedla k následujícím závěrům: „Čím více se [zprávy] přibližují současné době a modernímu vědeckému pohledu, ... tím nevyhnutelněji docházíme k závěru, že porod před 20. rokem je příznivější než po něm a že po dvacátém roce dochází k rychlému poklesu výkonnosti.“[340]

Důvody, proč je nejlepší porodit první dítě ještě předtím, než matka dosáhne věku dvaceti let, jsou převážně biologické. Do té doby jsou kosti, svaly a klouby pánve měkké a pružné a zůstanou tak i v případě, že se první z řady dětí narodí ještě v matčině dospívání. Po dvacátém roce však dochází k rychlému ztvrdnutí, ztuhnutí a osifikaci.[341] Biologickou naléhavost toho,

---

[340] A. M. Ludovici –The Truth about Childbirth, Dutton, 1938, str. 136–153. K zdůraznění významu brzkého sňatku pro ženy „z hlediska blaha rasy“ viz S. J. Holmes – Studies in Evolution and Genetics, New York, 1923, str. 17–18.

[341] Odkazy na zdroje a rozbor této otázky lze nalézt v knize Ludoviciho – The Truth about Childbirth, str. 76–78. Viz také s. 154 a následující. Srov. článek „Pregnancy and Parturition in Early Youth“ od G. Nicoly v časopise Annali di Ostetricia e Ginecologia, jehož shrnutí je uvedeno v časopise Amer. Med. Ass’n., 1938, s. 196. Celkově tato zpráva plně potvrzuje můj postoj. Odpověď na některé

aby první porod přišel brzy, tak výstižně popisuje Dr. Hugo Sellheim, „tato významná autorita“[342], v následující pasáži, že cítím potřebu ji uvést v plném znění. Říká:

> Tuto přechodnou funkci [porod], při níž je třeba vytvořit pro plod dostatečný průchod roztažením svalů pánevního dna až na hranici jejich pružnosti – tj. aniž by došlo k poškození jejich základní a trvalé funkce, kterou je udržování pánevního výstupu uzavřeného –, mohou svaly pánevního dna vykonat pouze u normálních, zdravých a plně vyvinutých dívek, u nichž jsou tyto svaly stále pružné. U starších prvorodiček je nejen nedostatečný růst tkání v porodních cestách, který je pro tuto funkci nezbytný, ale také nedokonalá pružnost a nedostatečné zvýšení elasticity v kritickém okamžiku. Aby se tyto nedostatky kompenzovaly, jsou tkáně napínány nad hranici své pružnosti, což má za následek trhliny a natržení. U mladých, pružných prvorodiček je však tato extrémní kompenzační oběť vyžadována pouze výjimečně a v mnohem menším měřítku.
>
> Zdá se, že pouze ženské organismy, které právě dosáhly plného vývoje, jsou schopny dalšího tělesného vývoje během těhotenství. Právě to je totiž nezbytné k zajištění bezchybného fungování v mateřství, zejména při tvorbě porodních cest bez poškození. Organismus, který již dlouho čeká ve vyvinutém stavu, již není pro tuto funkci

---

body, které jej zřejmě nepodporují, viz Ludovici – The Truth about Childbirth, s. 130 a dále.

[342] Podle německého slovníku „Wer Ist“, Berlín, 1935, je Dr. Sellheim profesorem, doktorem medicíny, lékařským poradcem a ředitelem gynekologické kliniky Lipské univerzity.

vhodný, a proto se mi zdá, že praxe umožňující ženám čekat s manželstvím až po dovršení 20 let – praxe schválená dokonce i lékaři – není ničím jiným než uklidňováním veřejnosti tím, že se zamlčují naše současné společenské podmínky, které způsobují, že se muži usazují až v pozdním věku.

„Dodává," komentuje Ludovici, „že sňatek ženy starší 20 let znamená ‚záměrné hledání nejpříznivějších podmínek pro porod'. Dále: ‚U ženy, která porodila své první dítě v mládí, si pánevní dno zachovává schopnost vytvořit porodní cesty pro pozdější porody bez poškození, protože tuto schopnost získává při svém prvním porodu, za předpokladu, že k němu dojde ve správný čas.'"[343]

Navíc snadný porod, jaký je běžný u mladých rodiček[344], znamená výrazně nižší riziko poporodní sepse. V průběžné zprávě Odborové komise pro mateřskou úmrtnost a nemocnost[345] se uvádí: „Mezi predisponujícími příčinami sepse jsou nepochybně nejdůležitější poranění tkání během porodu, vyčerpání a krvácení"[346], které samozřejmě doprovázejí hlavně obtížný a prodloužený porod; a shrnutí Nicolovy zprávy o porodech u dívek ve věku 13 až 17 let kategoricky uvádí, že „poporodní horečka a septikémie jsou extrémně vzácné."

---

[343] Hugo Sellheim – Zeitschrift für Soziale Medizin, Lipsko, 1910, sv. V, č. 1, str. 128–130. Citováno Ludovicim v knize Truth about Childbirth, str. 159–160.

[344] Studie Nicoly (viz výše) to plně potvrzuje. V uvedeném shrnutí se uvádí: „Porod je normální a trvá krátce. Chirurgický zákrok v průběhu těhotenství, porodu nebo po porodu je nutný jen zřídka. U porodů v termínu je nejčastější poloha hlavou dolů. Příčná a jiné abnormální polohy jsou neobvyklé. Abnormality pánve jsou vzácné. Klouby pánve mladých dívek mají velkou pohyblivost a kontrakce dělohy jsou energické."

[345] Londýn, 1930, s. 48.

[346] Ludovici – Truth about Childbirth, str. 156–158.

Prolaps dělohy se také zdá být spojen s relativním stářím v době prvního porodu. Dr. M. Fetzler, žák Dr. Sellheima, v poznámce k 200 případům tohoto onemocnění pozorovaným na klinice v Tübingenu uvádí, že „pravděpodobnost vzniku tohoto postižení byla téměř třikrát vyšší u prvorodiček ve věku 28 let než u prvorodiček ve věku 20 let, dvanáctkrát vyšší u prvorodiček ve věku 30 let než u prvorodiček ve věku 19 let a před 19. rokem byla pravděpodobnost nulová.“[347]

Jinými slovy, z hlediska blaha matky a s cílem zajistit, aby její porod proběhl bezpečně a bez komplikací, je nanejvýš důležité, aby své první dítě porodila v mladém věku, nejlépe před dovršením dvaceti let.

Hlavním bodem celé knihy pana Ludoviciho o porodu je totiž to, že by to měla být pro matku zkušenost, která je přinejmenším bezbolestná (stejně jako všechny ostatní funkce zdravého organismu), a dokonce příjemná a vždy hluboce uspokojující. A shromáždil velmi působivou řadu důkazů od předních autorit, mužů i žen, ze všech koutů civilizovaného světa, že k takovému porodu skutečně dochází, že by měl být považován za normální zážitek a že lze očekávat, že se stane běžným, ne-li všeobecným, jakmile ženy splní určité specifické podmínky[348] a jakmile se zbavíme degenerace, která nyní více či méně postihuje všechny civilizované lidi západního světa, muže i ženy. Jeho postoj byl do značné míry podpořen svědectvím Dr. Gertrudy Nielsenové z Oklahoma City na sympoziu sekce porodnictví a gynekologie Americké lékařské

[347] Tamtéž, str. 159–160.

[348] Tamtéž, str. 104–105. Tato kniha od Ludoviciho se zabývá podstatou věci mnohem důkladněji než například kniha Dr. Grantlyho Dicka Reada – Childbirth Without Fear, Harper, 1944.

asociace na jejím výročním zasedání 14. května 1936. Tato lékařka, sama matka tří dětí narozených bez „polospánku“, se postavila na odpor proti snaze, či tendenci, učinit podávání anestetik při porodu běžnou praxí. Prohlásila, že pro hluboké uspokojení v ženské duši je nezbytné, aby si žena po celou dobu plně uvědomovala, že se její dítě blíží.[349] Zprávu o tom, co se odehrálo, rozhodně stojí za to přečíst v plném znění. Je zřejmé, že útok na doktorku Nielsenovou nebyl ojedinělým protestem. Na její podporu se postavilo několik předních porodníků v zemi.

Z významných úryvků z článku vyplývá následující:

„Několik předních porodníků v zemi dnes ostře kritizovalo používání ‚polospánku‘ při bezbolestném porodu... Poté se strhla bouře protestů... [různí lékaři] oznámili, že vyvinuli lék, který podle nich nejvíce ze všech dosud objevených léků splňuje požadavky na dokonalý lék pro bezbolestný porod... V téměř 90 procentech případů, o nichž informovali, si matka na porod vůbec nevzpomínala, přičemž se zároveň ukázalo, že lék je pro novorozence zcela neškodný.“

„Útok vedla porodní lékařka, Dr. Gertrude Nielsenová z Oklahoma City, sama matka tří dětí, které se narodily bez použití bezbolestných metod. Na její podporu se postavilo několik mužských porodníků, včetně Dr. Josepha B. Deleeho a Dr. J. L. Baera z Chicaga, Dr. Buforda G. Hamiltona z Kansas City a Dr. Nicholase J. Eastmana z Baltimoru. Jeden z lékařů uvedl, že Dr. Nielsenová vyjádřila pocity, které mnoho mužských porodníků už

[349] New York Times, 15. května 1936, s. 1, sloupce 4 a 5, s. 10, sloupce 1 a 2.

dlouho sdílelo, ale ‚neodvážilo se o nich mluvit'. Diskuse dosáhla svého vrcholu, když se zvedl Dr. Rudolph Holmes z Chicaga, který před dvaceti lety jako první zavedl do Spojených států ‚polospánek' z Německa, a vyjádřil lítost nad tím, co udělal."

„‚Byl jsem ten, kdo jako první přivezl skopolamin do Ameriky,' řekl doktor Holmes. ‚Tehdy jsem nevěděl, co dělám. To jsem zjistil až později.' ‚Musíme důrazně protestovat,' dodal, ‚proti tomu, aby se z lidské matky stala živá hmota bez mysli.' ‚Porod je pro ženu tak zásadní zážitek,' řekla Dr. Nielsen, ‚že narušení jeho normálního průběhu nadměrným užíváním analgetik může způsobit velké poškození její osobnosti. Pokud porodí v bezvědomí, je připravena o zážitek z porodu svého dítěte a v některých případech za tento únik z reality zaplatí nervovými poruchami. Podle mých pozorování žádná žena – ať už inteligentní, nebo ne – nechce, aby porod jejího dítěte zůstal prázdnou vzpomínkou,' řekla. ‚Jistě žádná nebude chtít být zbavena bolesti s rizikem ublížení svému dítěti.'"

„Dr. Nielsenová vyjádřila názor, že tolik diskutovaná vysoká míra mateřské úmrtnosti ve Spojených státech je z velké části důsledkem výrazného nárůstu používání analgetik při porodu. ‚Dosud nebylo objeveno žádné analgetikum, které by bylo naprosto bezpečné jak pro matku, tak pro dítě,' prohlásila. ‚Použití jakéhokoli prostředku, který tlumí vnímání, narušuje přirozený průběh porodu a oslabuje dýchací funkce dítěte.'"

„Léky oddalují porod", tvrdila, a psychoanalýza prokázala, že mnoho nervových poruch, s nimiž se ženy v dospělosti potýkají, lze vysledovat až k psychickým traumatům

způsobeným nepřirozeným porodem. „Bolesti při porodu jsou v myslích amerických žen značně zveličovány," řekla Dr. Nielsenová, „takže se blížící se události smrtelně bojí, a právě tento strach je z velké části zodpovědný za skutečné bolesti, které pak prožívají." „Porodník", uvedla Dr. Nielsenová, „by mohl zmírnit strach nastávající matky tím, že by jí vysvětlil, že bolest je z velké části výplodem fantazie autorů časopisů. Přitom by mu podle ní mohlo velmi pomoci, kdyby se snažil v matce zachovat přirozený pocit radosti, který je doprovodným jevem nastávajícího mateřství."

Věřte mi, rozhodně nepatřím k těm, kteří by se z bolesti radovali – ať už jde o kohokoli. Na druhou stranu je otázkou, zda si naše doba, která tak miluje pohodlí, nevypěstovala strach z bolesti, který hraničí s psychopatií. Zdá se mi, že základní podmínkou existence na této Zemi je, že kdokoli chce dokázat něco skutečně významného, musí počítat s tím, že bude muset snášet bolest toho či onoho druhu, ať už fyzickou, nebo duševní. Vážím si ducha matky, která napsala článek s názvem „Bezbolestný porod" v časopise The American Mercury z června 1939. Poté, co protestovala proti tomu, že „matky jsou v bezvědomí, když se odehrává největší událost jejich života", pokračuje prohlášením, že i když je v tom bolest, „porod je bolest, která někam směřuje a něco dělá. Je v něm dokonce (a jsem připravena na posměšky) jistá extáze.[350] A nezanechává bolestivou vzpomínku... Normální porod může být relativně snadný proces... Jsem přesvědčena, že ‚bezbolestné' metody jsou často nebezpečné a zbabělé. Ženy si mohou porod svých dětí plně užít, fyzicky, duševně i emocionálně."

[350] Srov. Ludovici – Truth about Childbirth, s. 52.

Zdá se mi, že řešením je radit ženám, aby s hrdinstvím pramenícím z lásky snášely veškerou bolest, kterou porod přináší, a zároveň se snažily odstranit veškerou bolest, která není nezbytná. Cesta k tomuto cíli však nespočívá v tom, že by se rodičky uváděly do bezvědomí pomocí léků, ale je třeba začít mnohem dříve. Musíme změnit naše zvyky v oblasti partnerství. Podobní se musí brát s podobnými. Naše ženy se musí vdávat mladé. Naše manželky musí být vychovávány s porozuměním pro absolutní nutnost zvláštního režimu vyžadovaného pro zdravé těhotenství a pro všestranně zdravý život před těhotenstvím. Jinak bude porod tou hrůzou, jakou zjevně byl pro ženy, které v dopisech do New York Times vyslaly rozhořčený protest proti postoji doktorce Nielsenové. Místo aby hledaly příčinu problému v sobě samých, ve svém vlastním zkaženém stavu, kde se nepochybně nachází, chtěly by učinit bolestivý porod normálním a rozhořčeně prosily o anestetika. Jednoduchá pravda je, že porod je pravděpodobně nejen bezpečný pro matku, ale také zážitkem radosti, pokud jsou splněny určité podmínky, z nichž jednou z nejdůležitějších je, aby k němu došlo v raném věku matky. Ale i z pohledu dítěte je naléhavě žádoucí, aby přišlo na svět bez přílišných obtíží. Je notoricky známo, že při porodech s použitím nástrojů dochází často k nevratnému poškození dětí. A Freud, pokud se nemýlím, tvrdí, že si dítě po celý svůj život nese v podvědomí vzpomínku na zážitek z porodu a že tato vzpomínka ovlivňuje jeho celý budoucí pohled na život. Do jaké míry je v této myšlence pravdy, nevím (ačkoli se mi to jeví jako docela pravděpodobné), ale pokud má tento názor nějaký reálný základ, je opět nesmírně důležité, aby porod proběhl bez komplikací. A to, jak jsme viděli, znamená, že první porod by měl zpravidla přijít brzy v životě matky. Samozřejmě, vše, co zásadně ovlivňuje blaho

matek a dětí, má pro rasu zásadní význam: rasa doslova stojí a padá se svými ženami a s počtem a kvalitou jejich potomků. A proto má rasa z hlediska plodnosti žen zásadní zájem na brzkém sňatku a brzkém porodu. Prof. S. J. Holmes říká, že „schopnost žen otěhotnět poměrně rychle klesá po dvacátém roce“[351] a také že „Galton stanovil plodnost žen, které se vdávají ve věku 17, 22, 27 a 32 let, zhruba v poměru šest, pět, čtyři a tři. Zvýšení průměrného věku při sňatku by proto mělo silný vliv na snížení porodnosti.“[352] A pokles porodnosti u populace s prokázanými schopnostmi je něco, co žádná civilizace nemůže snést. To, aby se porodnost v této skupině nějakým způsobem zvýšila, se stalo prostě otázkou života a smrti – v tom nejdoslovnějším smyslu. A důkazy ukazují, že by to bylo možné díky brzkému sňatku našich nejlepších žen.

A konečně, brzké sňatky jsou tak plně v souladu se zřejmým záměrem přírody a do značné míry řeší problém sexuální represe na ženské straně, že pokud jde o biologii, zdá se obtížné najít jakékoli důvody, na nichž by bylo možné založit rozumný nesouhlas. Je to jistě hrubé porušení přírody, když dívka, jejíž sexualita se rozvíjí ve věku třinácti nebo čtrnácti let, má po dobu deseti nebo patnácti let popírat veškerý její projev, jak to dnes od našich žen vyžaduje kombinace puritánství, feminismu a industrialismu. Naše sexualita je pouze jedním z projevů celkové míry síly a vitality, kterou jsme byli obdařeni, takže čím je člověk lépe stavěný, tím je žádanější jako

[351] S. J. Holmes – Studies in Evolution and Genetics, New York, 1923, str. 117–118.

[352] S. J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936, s. 197. K tomuto tématu viz také kniha The Builders Of America (Morrow, 1927, str. 117–120) od prof. Ellswortha Huntingtona a Leona F. Whitneyho. Autor byl profesorem na Yaleově univerzitě a předsedou Americké genetické společnosti.

představitel svého pohlaví a tím jistější je, že bude mít silné sexuální touhy.[353] A úplné potlačení celé této bouřlivé vitality po dobu deseti či patnácti let, jak se v moderním manželství ve velké většině případů předpokládá, prostě není možné – a to pro žádné z pohlaví. Nebyl jsem vychován v přesvědčení, že tomu tak je, ale postupně, během čtyřiceti či padesáti let, mě rozšiřující se poznání přesvědčilo, že se jedná o skutečnost.[354] Masturbace, neurotické poruchy, psychické utrpení, homosexualita a předmanželský styk jsou nevyhnutelnými a téměř všudypřítomnými průvodními jevy snahy o úplné potlačení. Několik studií o sexuálním životě svobodných žen[355], zprávy lékařů a psychiatrů a odhalení v knihách, jako je Revolt of Modern Youth soudce Bena Lindsaye a nechvalně proslulá „Kinseyho zpráva“[356], to již dávno potvrdily. Brzy se mezi vysokoškolskými studenty začalo mluvit o tom, že předmanželské sexuální vztahy, a to i mezi vyššími vrstvami, se rychle stávají běžnou praxí. A nyní, v roce 1970, oficiální otevření ženských vysokoškolských kolejí pro muže, ve dne i v noci, naznačuje, že se to stává všeobecnou praxí.

---

[353] Alexis Carrell, článek „Married Love“ v časopise Reader’s Digest, červenec 1939, s. 15. Dále Rene Guyon – Sex Love And Sex Ethics, New York, 1933, str. 13–14.

[354] W. S. Taylor – „A Critique of Sublimation in Males: A Study of Forty Superior Single Men“, Genetic Psych. Monographs, leden 1933. Clark University, Worcester, Massachusetts.

[355] Robert L. Dickinson a Lura Beam – The Single Woman, Baltimore, 1934, kap. IX a X; Ira S. Wile, M.D., (ed.) – The Sex Life of the Unmarried Adult, New York, 1934, s. 33 a násl., 196–197; Katherine B. Davis – Factors in the Sex Life of 2,200 Women, New York, 1929, s. 91, 97–9, 105, 247–8; Iwan Bloch, op. cit., s. 418.

[356] Tzv. „Kinseyho zpráva“ je kniha s názvem Sex Behavior Of American Males, vydaná nakladatelstvím W.B. Saunders v New Yorku v roce 1948, jejíž autory jsou prof. Alfred C. Kinsey a jeho spolupracovníci. Recenze této knihy vyšly v časopisech Harpers (prosinec 1947), Time Magazine (5. ledna 1948) a Life (2. srpna 1948).

Považuji to za nesmírně znepokojivé. Pokud by tento stav přetrvával, znamenalo by to konec našeho rodinného systému, a bez rodiny, která je již po tisíciletí hlavním základem veškerého civilizovaného života, se domnívám, že ani náš národ a rasa, ani žádný jiný národ a rasa nemohou dlouho přežít. Má-li být rodina zachována, je nezbytné, aby naše ženy vstupovaly do manželství pokud možno jako panny. A toho lze dosáhnout jednoduše zavedením zvyku, že se naše ženy vdávají brzy. To samo o sobě by vyřešilo celý problém sexuální represe na ženské straně. Stručně řečeno, není absolutně žádná potřeba, aby se naše mladé ženy ve jménu uvolnění svého sexuálního napětí vydávaly na cestu, kdy se budou oddávat jednomu muži za druhým, jak tomu jistě bude, a tím se nechaly poskvrnit doteky mužů, kteří by v jiné době a v jiné době chodili za prostitutkami. A pokud ve svém fanatickém úsilí o rovnoprávnost s muži a ve své bezohledné a tvrdohlavé odhodlanosti zbavit se všech omezení a dělat, co se jim zlíbí, bez ohledu na následky, hrozí tím, že naruší základy veškeré národní existence a významu, pak jistě přijde den, kdy je muži, jednotlivě i kolektivně, budou muset vzít do rukou a v případě nutnosti je silou přivést na správnou cestu. Rodina, domov a kolébka jsou nezbytné pro přežití a nic, co ohrožuje jejich blaho, nelze tolerovat. Starověcí Hindové měli naprostou pravdu: každá žena by od narození až do smrti měla být pod ochranou nějakého muže. Má-li řádně plnit svou funkci, nemůže jí být dovolena nezávislost.

Ale brzké manželství, manželství před dvacátým rokem života, by dnes bylo odsuzováno. „Dětské sňatky!“ slyšíme někoho zvolat, „to je dost špatné v Indii, ale v civilizované zemi, jako je ta naše, s tím nechceme mít nic společného!“

Předpokládám, že takový postoj by měl téměř drtivou podporu jakékoli inteligentní komunity západního světa a byl by obzvláště horlivý u všech těch, kteří si vzali do srdce vysokoškolské vzdělání pro ženy. Ale ještě jednou, než na to odpovím, požádám čtenáře, aby vyslechl, co k tomuto návrhu mám na srdci.

V dnešní době, přinejmenším ještě donedávna, se na sňatek, v němž je nevěsta mladší dvaceti let, obecně pohlíží jako na něco stěží přijatelného. A přece existuje spousta důkazů, že i v Anglii (zemi, z níž pochází většina původních obyvatel této země) byly během středověku (období, které Henry Adams a prezident Hutchins z Chicagské univerzity považují za vrchol naší civilizace) časté sňatky, v nichž nevěsta měla nejen 16 let, ale i 15, 14, 13, 12, 11 a dokonce i méně. To platilo nejen mezi prostým lidem, ale také a zcela jistě i ve vyšších vrstvách a v královské rodině. Jindřich VII., jeden z největších anglických panovníků, se narodil Margaret Beaufortové, když jí nebylo ani čtrnáct let, a podobně tomu bylo i u mnoha dalších anglických králů.[357] V Anglii bylo brzké uzavírání sňatků běžné až do počátku minulého století.[358] A právě v těchto obdobích se u obyvatelstva projevovala větší energie a vitalita, větší

[357] A. M. Ludovici – Truth about Childbirth, str. 120–121; C. G. Crump a E. F. Jacob (ed.) – The Legacy of the Middle Ages, Oxford University Press, 1932. (Eileen Power, autorka kapitoly „Postavení žen“, uvádí: „Pečlivý otec očekával, že zařídí sňatek své dcery, a často ji provdal ještě předtím, než dosáhla čtrnácti let...“ str. 414); Dorothy M. Stuart – Men and Women of Plantagenet England, New York, 1932, s. 271, 277; Rene Guyon – The Ethics of Sexual Acts, Knopf, 1934, s. 46, uvádí: „Anglie, věrná starodávnému křesťanskému zvyku, až do roku 1929 zachovávala věk pro vstup do manželství dvanáct let pro dívky a čtrnáct let pro chlapce“ a pro dívky je stále „stanoven na dvanáct let v New Hampshire“; A. Abram – English Life and Manners in The Later Middle Ages, Londýn, 1913, str. 113–116.

[358] A. M. Ludovici – Truth about Childbirth, s. 113, 127.

vyrovnanost, stabilita a spokojenost, jakož i mnohem bohatší a významnější kulturní tvořivost, než jakou dnes nacházíme u nás. Měli bychom si také připomenout, že „Napoleonova matka měla pouhých osmnáct let, když se narodil hrdina z Austerlitzu“, a že Goethova matka „se provdala v sedmnácti letech, ... a bylo jí pouhých osmnáct, když se narodil básník“.[359]

V průběhu dějin platilo ve všech dobách a ve všech zemích obecně pravidlo, že se ženy vdávaly v mladém věku.[360] A jsou to právě naše mylné předsudky, zvrácené a zkažené představy o ženách a jejich úloze, které dnes převládají, a naše absurdní domýšlivost, že jsme nadřazeni a pokročilejší než jiné epochy, co u nás brání brzkému sňatku. Z hlediska nejvyššího dobra rasy nelze pochybovat o tom, že zpravidla je nejvhodnějším věkem pro ženu v době sňatku věk mezi šestnácti a osmnácti lety. V té době je konečně v plném rozkvětu, na vrcholu své přitažlivosti jako žena. Je to, jako by se celá příroda spikla, aby prostřednictvím celého souboru řekla: „Jsem připravena.“ Je mi velkou radostí, že zde mohu poznamenat, že nikde jsem nenašel úplnější potvrzení tohoto názoru než u Laury Marholmové, kterou jsem citoval v mé poslední kapitole. A protože je žena, může o této věci hovořit s větší autoritou a porozuměním, než jakého jsem schopen já, budu její slova citovat poněkud podrobněji. Laura Marholm (vlastním jménem Laura Mohr Hansson), Švédka, psala na počátku tohoto století. Většina jejích knih byla určena ženám nebo se o nich zabývala. Její kniha Studies in the Psychology of Woman mi připadá tak cenná, že mohu jen doufat, že bude jednoho dne znovu vydána. Je totiž napsána krásně, výmluvně a s takovou šíří znalostí, s

[359] G. H. Lewes – Life and Works of Goethe, vydání Everyman, s. 7.
[360] Rene Guyon, op. cit., s. 46.

takovou hloubkou soucitu k ženám a s takovým porozuměním jejich povaze, že by měla být pro každou ženu velmi dojemná a působivá. A zde je to, co říká o věku dívky v době jejího sňatku.[361]

> U mladé dívky plné zdravé vitality je období mezi patnáctým a sedmnáctým rokem skutečně dobou jejího rozkvětu. Každý vnímá tu vůni, která obklopuje celé její mladé bytí, díky níž se i to nevýrazné stává okouzlujícím, to prosté přitažlivým a poprvé se odhaluje krása. Zářivá pleť, jiskra v očích, štíhlá a ladná pružnost těla – vše je projevem rozkvetlého zdraví a pružnosti. Lidé si představují, že jde o něco čistě fyzického, co se právě proto tak rychle mění; ale co když se to mění tak rychle proto, že je to spíše psychické než fyzické – téměř okamžité rozvinutí všech rozmanitých schopností pro plné ženské cítění, v němž zatím není žádné reflexivní myšlení? „Proč krev tak rychle přichází a odchází z jejích tváří? Protože prožívá velké tělesné vzrušení? Nebo proto, že předtuchy, myšlenky, které jsou poznáním, spojení soucitu, které se ještě nestaly myšlenkami, kloužou duší mladé dívky při sebemenším vnějším podnětu? Proč cítí tento hlasitý, bouřlivý tlukot srdce při příchodu nebo pozdravu muže, který se stává ještě hlasitějším, protože se bojí, že by mohl být slyšet? Proč tak často sklání oči a je zmatená? Proč jsou její štíhlé ruce tak teplé a vlhké, že v nich háček reziví? . . . Proč často zbledne při pouhém pohledu, tak bledě a tak náhle, že by se dalo myslet, že omdlí? Jsou to jen vnější projevy, o nichž sama neví? – Nebo to ví až příliš dobře a

[361] Laura Marholm – Studies In The Psychology of Woman, New York, 1906, s. 330 a násl.

červená se či bledne o to prudčeji, protože se bojí, že by to bylo na ní vidět? Mnozí věří tomu prvnímu a matky vždy omluvně říkají: „Je ještě tak nevinná, je ještě docela dětinská.“ Já věřím, že „ona“ už možná nikdy v životě nebude tak málo dětinská jako tehdy. Léta, kdy ji lidé již nepovažují za dětinskou, jsou poměrně často velkým krokem zpět k dětinskosti. „V tomto krátkém období rozkvětu – a možná jen tehdy v plnosti – je vše v mladé dívce připraveno. Je tu připravenost duše a mysli – schopnost intuitivního porozumění, neomezené oddanosti a neporušeného instinktu. Není v ní nic zvráceného a je stále tak poddajná, že ji nic nezraňuje.

A pokud se nevdá a neotěhotní, dokud je ještě v plném rozkvětu a přitažlivosti, jsou následky zřejmé každému, kdo má oči k vidění nebo dost rozumu na to, aby pochopil, co to znamená. Den za dnem a rok za rokem chřadne. Její dřívější rozkvět pomalu mizí, aby se už nikdy nevrátil, a na jeho místo nastupuje – zklamání. Každý měsíc je „falešným těhotenstvím“. Celé její tělo se připravuje na to, že se stane matkou, a pak – nic z toho není. Frustrace a ještě více frustrace. Menstruace se stává obtížnější, pánev ztvrdne, celý reprodukční systém je postižen zhoršením, které se v mnoha případech promění v rakovinu. Ale možná je to opět Laura Harholm, která tuto situaci dokáže nejlépe popsat.

„Ona [mladá dívka, k níž se ještě žádný muž nepřiblížil] raději sedí tiše a její oči se stávají matnými a zasněnými – říkáme tomu malátnost, ale není to tak, je to zklamání; pokud tomu rozumím, je to to nejhlubší zklamání celého jejího života, pronikající tělem i duší, neboť pramení z pocitu rozpadající se jednoty. Žena už nikdy nebude tak úplně sama sebou; už nikdy

nebude tak citlivá duševně, tak bdělá, tak schopná, už nikdy nebude tak poddajná tělesně, tak silná a připravená.“[362]

V každém případě není pochyb o tom, že dívka je zcela schopná rodit děti již několik let po nástupu puberty (abychom to vyjádřili opatrně). A pro člověka s nezaujatou myslí prostě není možné uvěřit, že příroda, která ženu vybavila schopností rodit děti již v raném dospívání, kdykoli zamýšlela, aby odkládala počátek mateřství o deset či patnáct let, až do poloviny či konce dvacátých let, nemluvě o třicítkách.

Vlastně se domnívám, že jediný odpor proti tomuto názoru bude pocházet od těch, kdo jsou – vědomě či nevědomě – feministkami. Od nich se ozve hlasitý nářek nad hrůzami porodu a předčasným stárnutím matek mnoha dětí. Avšak na základě toho, co jsem již předložil, není možné brát tento nářek příliš vážně ani mu naslouchat s velkou trpělivostí. Fakta mi připadají následující. Příroda nás trestá pouze za to, že něco děláme, nebo za to, že něco neděláme – nikdy za obojí. Jedno z toho má její přízeň a je odměněno zdravím; a pouze to druhé je potrestáno. A již jsme viděli, jak právě neschopnost rozumně využívat ženský reprodukční systém vede k organické degeneraci a skutečnému rakovinnému rozpadu organismu. Je-li tedy primární úlohou ženy a nejhlubším instinktem jejího bytí rodit a vychovávat děti (a v tomto ohledu nemůže být nikdo jednoznačnější než Laura Marholm[363]), pak z toho nutně vyplývá, že vyrovnaná žena bude pociťovat hlubší klid a pocit naplnění, pokud bude její mládí provázeno zdravým režimem stravy, oblékání a zdravého pohybu, který nezpůsobuje ztuhnutí pánve (jak je tomu u mužské atletiky), a pokud se vdá, ještě

[362] Tamtéž, s. 334.
[363] Laura Marholm, op. cit., s. 121, 320, 328, 336 a násl.

před „prvním velkým zlomem v životě ženy – jejím dvacátým rokem“[364], za muže svého druhu a odpovídající postavy, od něhož získá jak ekonomickou, tak emocionální jistotu, a pokud bude během těhotenství dodržovat moudrý režim. Navíc se bude těšit lepšímu zdraví, pokud bude rodit dítě každé dva nebo tři roky svého plodného života. Všechno to feministické naříkání nad cenou mateřství je jen důkazem úpadku a je to snaha nemocných a zvrácených nakazit zdravé a dobře stavěné.

Feministický protest proti brzkému sňatku žen však pravděpodobně nejvíce rozhořčí skutečnost, že by znemožnil vysokoškolské vzdělání, které moderní žena potřebuje k úspěšnému profesnímu uplatnění. Tvrdí se, že i aby se žena stala dobrou matkou, musí mít vyšší vzdělání, než by bylo možné, kdyby se vdala před dvacátým rokem života. V každém případě feministky požadují, aby jim bylo řečeno, jaké vzdělání by za daných okolností bylo možné a jaké by bylo žádoucí. Toto není místo pro rozsáhlou diskusi o této otázce, ale lze na ni odpovědět v hrubých rysech. Vzdělání dívky by se mělo zásadně lišit od vzdělání muže. Připomínám, že Dr. Carrel říká: „Mladým dívkám by nemělo být poskytováno stejné intelektuální a fyzické vzdělání a neměly by mít stejné ambice jako chlapci. Pedagogové by měli věnovat velkou pozornost organickým a mentálním zvláštnostem mužů a žen a jejich přirozeným funkcím. Mezi nimi existují nezvratné rozdíly.“[365]

Výchova dívky by se měla zaměřovat na to, co je středobodem jejích nejhlubších instinktů, zájmů a schopností – tedy na dítě, což znamená i na vedení domácnosti. Měla by být poučena o své vlastní fyziologii a vědět, jak se o sebe starat,

[364] Tamtéž, s. 72.
[365] Alexis Carrel – Man the Unknown, Harper’s, 1935, s. 92.

během těhotenství i kdykoli jindy. Měla by se naučit, jak pečovat o miminko, a rozumět zásadám zdravé výživy a zdraví, a to jak pro dítě v různých fázích jeho vývoje, tak pro dospělé členy její rodiny (na tom záleží tolik), a vědět, jak léčit jednoduché neduhy.[366] Umění a praxe zkrášlování domova a vytváření atmosféry, která odráží její osobnost i osobnost jejího manžela, s jasným řádem, pravidly a standardy pro tak jednoduché věci, jako je mytí nádobí a praní prádla, stlaní postele a úklid pokoje, a to vše s maximální efektivitou; znalost toho, jak sázet a pěstovat zeleninu a květiny, jak hezky prostřít stůl, připravovat chutná a zdravá jídla, jak různými způsoby konzervovat potraviny všeho druhu, jak přást, tkát a barvit, šít oblečení pro sebe a svou rodinu a opravovat je, spolu se znalostí dalších řemesel (protože den řemesel v domácnosti se vrátí v době, která bude ekonomicky zdravější než ta naše) – to vše spadá do její působnosti. A v neposlední řadě by měla být připravena vštípit rozvíjející se mysli a touhám svých dětí studium přírody a lásku k Zemi, a také folklór svého lidu, jeho velké mýty, velké eposy, velké hrdiny a podstatu jeho náboženství, literatury, umění a hudby. Ve skutečnosti to může

---

[366] Ve svých doporučeních se zde musím omezit téměř výhradně na knihy o výživě a jejím vlivu na zdraví. Pro radu v této oblasti se neobracím na lékaře. Ačkoli je to překvapivé, je všeobecně známo, že lékařské fakulty nevyžadují ani neposkytují žádné důkladné základy v této oblasti. Nejspolehlivější a nejužitečnější knihy na toto téma, které znám, jsou: Adelle Davis – Let's Eat Right To Keep Fit, Harcourt, revidované vydání, 1970; Cook Book, Harcourt, 1970. Tato kuchařka se vyznačuje, zcela nezávisle na svých dobrých receptech, konkrétními informacemi, které poskytuje o přípravě jídel způsobem, který zachová jejich nutriční hodnoty. Roger J. Williams, M.D. — Nutrition Against Disease, Pitman Pub. Corp., 1971. (Bantam reprint, 1973); Nutrition in a Nutshell, Doubleday, 1962. Dr. Williams „má na svědomí možná více originálních prací v oblasti výzkumu vitamínů než kterýkoli jiný žijící vědec." Je členem Národní akademie věd. Jean Bogert – Nutrition And Physical Fitness, Saunders, 8. vyd., 1966.

být často právě matka, kdo v dětech probudí zájem a lásku k umění, literatuře a hudbě světa.

K tomu by však z velké části nebylo zapotřebí žádné formální vzdělání. Do značné míry by prostě vstřebávala kulturu svého národa a předávala ji dál. Velkou část toho, co mladé ženy potřebují vědět, by se naučily od svých matek a ze života v rodině, stejně jako by se to jejich děti naučily od nich. Díky tomu, díky četbě v dívčím věku a školní výuce, která by byla od samého začátku přizpůsobena jejich budoucím potřebám jako matek, by mohly být připraveny na manželství ještě před dovršením dvaceti let. A zpravidla, alespoň dokud se nenarodilo dítě, bylo možné ve studiu na školách pokračovat i po svatbě. Je třeba si uvědomit, že existovaly miliony obdivuhodných a významných manželek a matek, které nikdy neměly vysokoškolské vzdělání. Vskutku jsem pevně přesvědčen, že čtyři roky vystavení přísně racionalistické atmosféře místa, jako je Smith nebo Bennington College, stačí k tomu, aby dívku zničily na celý život. O tom jsem byl přesvědčen už před třiceti lety. A dnes, v roce 1970, po lavině feminismu, koedukace a dogmatu rovnosti, které jsme zažili, a po obecném odstranění všech překážek předmanželských sexuálních zkušeností u dospívajících dívek, neznám v tuto chvíli žádnou vysokou školu v zemi, které bych byl ochoten svěřit křehký osud své dcery. Dlouhodobé vystavení takovým vlivům ztíží každé dívce být spokojená a šťastná jako manželka nebo matka.

Kromě toho by vzdělávání dívek (které, jak bych rád připomněl, nemusí nutně spočívat pouze v docházce do školy) mohlo pokračovat i po jejich sňatku. Alespoň po dobu jednoho či dvou let by měly mít k dispozici dostatek volného času, aby

se mohly dále připravovat na mateřství a vedení domácnosti. Jelikož by jejich manželé (už jen proto, aby je živili) byli nevyhnutelně podstatně starší než ony (v průměru možná o deset let), jejich vzdělávání po svatbě by bylo do značné míry formováno jejich manžely. Dívka by byla něco jako mladší strom rostoucí v blízkosti jiného stromu, který vyrostl dříve a již měl svůj tvar; přizpůsobila by se životu svého manžela a vklínila by se do něj. To je pro ženu přirozené a přispívá to k jednotě v rodině a stabilitě v domácnosti.

Nakonec je však nejdůležitějším úkolem matky dát svému dítěti něco hlubšího než jen „vzdělání“ – něco, na čem bude muset být postaveno celé jeho formální vzdělání a co do značné míry určí, co bude dělat a čeho bude schopen dosáhnout, bez ohledu na veškerou další přípravu, která ho případně čeká. Je na ní, aby formovala jeho základní životní postoje, jeho charakteristický způsob, jakým se staví ke světu a jak se snaží dosáhnout svých cílů. V žargonu moderní psychologie je to z velké části na ní, aby určila jeho primární „vzory chování“, prakticky nezměnitelný základ celého jeho života. Laura Marholm to viděla tak jasně a vyjádřila to tak krásně, že si nemohu odpustit, abych z její knihy znovu necitoval.

> „Děti jsou plodem ženské práce. V nich se projevuje, jaká byla nejvnitřnější podstata matky, jakou hodnotu měl její přirozený kapitál. Plodná práce ženy nespočívá ve výchově dětí, jak se domnívali lidé tohoto století a na co mnoho žen vynaložilo veškerou svou energii. Výchova je vnější činnost. Ale to, co v nich není, z nich nelze vynutit; lze dosáhnout nanejvýš jen předstírání. Plodná práce ženy není především něčím, čeho lze dosáhnout vůlí, záměrem, úsilím, plánem nebo výcvikem – plodná práce ženy je její

vnitřní povaha, její vrozený charakter, její vřelá duše, její dobré srdce, její zdravá krev, její neznámá síla, její neúnavná energie, přímost, elán a svěžest.“

„Pokud se matka nad svým dítětem nevznese jako slunce, které ho zahřívá tak, že se každá jeho drobná končetina s potěšením protáhne, pokud ho nepoteší svým pohledem a úsměvem jako záblesk jasného rána, pokud neprobudí a nepodnítí vše dobré, silné, šťastné a zdravé, pak může mít sama sebevíc vynikajících vlastností a její dítě může mít také mnoho vynikajících vlastností, ale na život nebude nikdy zcela připraveno. Bylo svedeno na scestí a bude svádět na scestí ve velkých i malých věcech; bude nenasytné a nedostatečné, hrubé nebo tupé, nebo pokud je takového ražení, že dokáže překonat vše, co bylo v jeho dětství nepříjemné a nemocné, vždy mu zůstane trn v patě a vždy v něm zůstane určitá nešikovnost. Nedokázalo se nasytit zdravou krví a hřejivým sluncem.“[367]

Feministický požadavek na více času na vzdělání se mi jeví jako jediná rozumná námitka proti brzkému sňatku žen, kterou lze vznést; a když se vzdělání žen spojí s jejich primární rolí a možnosti vzdělávání i brzkého sňatku se důkladně zváží, i tato námitka ztratí většinu své váhy a ustoupí naléhavosti biologické potřeby, aby ženy začaly plnit svou sexuální roli nejpozději ve dvaceti letech, nebo ještě lépe, ještě dříve. Jistě, lze stěží očekávat, že dospívající dívka bude mít zpravidla zkušenosti nebo dosáhne zralosti úsudku, které jsou potřebné pro moudrý výběr partnera. Ale podstatnou součástí zkoumaného návrhu je, že při tomto výběru bude mít neustálou

[367] Laura Marholm, op. cit., str. 336–337.

podporu svých rodičů a bude se jimi do značné míry nechat vést.

To, co však nyní zdůrazňuji, je, že vše, co se týká mladé ženy, by se mělo soustředit na mateřství a péči o domácnost. A právě proto by měla být od raného dívčího věku vedena k tomu, aby se tomuto poslání zasvětila a připravovala se na něj jako na své nejvyšší a nejposvátnější poslání. A na světě neexistuje nic krásnějšího ani významnějšího. Občas ji zaplaví úžas, když se bude ptát, zda jí nebude dáno přivést na svět nadčlověka, nějakého nového velkého proroka nebo hrdinu, aby ho mohla držet blízko u svého srdce a být tou, kdo ho doprovodí při jeho prvních krůčcích do světa. A pro tento vznešený cíl bude vždy udržovat své tělo jako svatý kalich, jemuž bude svěřeno něco cennějšího než všechno zlato a drahokamy světa. Kvůli tomu se bude vyhýbat jakékoli formě sportu, která by mohla narušit její způsobilost k mateřství[368], a vzdá se jakékoli mužské atletiky, bez ohledu na to, jak je zábavná, která ztvrzuje kosti a svaly pánve.[369] Bude se štítit samotné myšlenky, že by někdy znečistila a znesvětila své tělo tím, že by vdechovala do plic, blízko své vlastní krve, špinavý zápach a jed tabákového kouře, zejména cigaretového kouře.[370] A po celé své mládí se bude

[368] Absolventka Wellesley, která hrála v univerzitním hokejovém týmu, mi řekla, že se od dívek očekávalo, že se zúčastní naplánovaných zápasů bez ohledu na to, zda mají menstruaci.

[369] Srov. Truth About Childbirth, s. 166 a násl. V tomto ohledu je odsuzován dokonce i moderní společenský tanec.

[370] Upřímně řečeno, nechápu, jak by se někdo s vysokým smyslem pro povinnost mohl dopustit takového špinavého, nehospodárného a škodlivého jednání. Ale v každém případě, pokud jde o tabák a těhotenství, Felsův výzkumný ústav pro studium prenatálního a postnatálního prostředí (nacházející se poblíž Antioch College, Yellow Springs, Ohio) v jedné ze svých publikací („The Effect of Cigarette Smoke during Pregnancy upon the Fetal Heart Rate“, vyd. v Amer. Jour. of Obstet. and Gynaec., sv. 29, č. 1, s. 77, leden 1935) uvádí následující: „Kouření

ochotně podřizovat jakémukoli režimu, ať už jde o stravu, spánek, hry, oblékání či studium, který jí předepíše nashromážděná moudrost lidstva, aby se její celé tělo postupně formovalo do jemných, zaoblených křivek půvabné ženské postavy, naplněné přetékajícím zdravím, které jí dodává rudou barvu na rty, ruměnec na tváře, jiskru v očích[371] a energii do všeho, co dělá. A díky kombinaci teorie a praxe, studia na jedné straně a na druhé straně pozorování a pomoci své matce a díky matčině vedení a pomoci i po svatbě, bude připravena postarat se o své první dítě a začít budovat vlastní domov, až jí bude

---

cigaret v pozdějších měsících těhotenství bylo doprovázeno statisticky spolehlivým zvýšením srdeční frekvence plodu. Toto zvýšení srdeční frekvence je považováno za důkaz, že toxické produkty tabákového kouře jsou schopny pronikat přes placentární tkáně do krevního oběhu plodu. Tato studie neobsahuje žádné tvrzení, že by kouření mělo na plod poškozující účinky, ačkoli takový účinek se vzhledem k zjevné citlivosti plodových tkání na nikotin nejeví jako nepravděpodobný.“ A pokud jde o kouření v souvislosti s kojením, Alexis Carrel říká: „Při kojení se matky hodně naučí o tom, jak žít. Také o škodlivých účincích tabáku, alkoholu a kávy, které se dostávají do krve a přímo ovlivňují dítě. Musí se zbavit mnoha špatných návyků.“ Článek „Breast Feeding for Babies“, Reader’s Digest, červen 1939, s. 3. V této souvislosti je zajímavá poznámka Blocha. Říká: „Určité jevy a úchylky hnutí za emancipaci žen, jako je přijetí mužského stylu oblékání a kouření tabáku, nejsou ničím jiným než návratem do primitivního stavu [kdy, jak říká, byla rozlišení mezi pohlavími méně zřetelná], který mezi prostým lidem přetrvává beze změny až do současnosti.“ Op. cit., s. 58. „Mužsko-ženskou postavu moderního ženského hnutí“ nazývá „atavismem, návratem k těm dávno minulým stadiím“ (s. 59). Zdá se, že „progresivní“ kuřačka je ve skutečnosti ženou, je zpátečnická! Další důkazy o fyzických i psychických účincích kouření, jak je potvrzují vědecké výzkumy, najdete v knize Irvinga Fishera a Havena Emersona – How to Live, 20. vydání, Funk, 1938, s. 76 a dále. Viz také rejstřík pod hesly „nikotin“, „kouření“, „tabák“. Důkazy jsou velmi působivé. Jedno z nejlepších shrnutí důkazů, pro i proti, se nachází v knize A. M. Ludoviciho The Four Pillars of Health, Heath Cranton, Londýn, 1945, str. 68–82, se závěrem, který obecně podporuje mé tvrzení.

[371] Vždy se mi zdálo, že každá dívka či žena, která se sníží k praktikám prostitutky (nebo přinejmenším herečky) a s pomocí růže, rtěnky a podobných prostředků se snaží vzbudit dojem, že má něco, co ve skutečnosti nemá, musí postrádat upřímnost či hrdost, anebo být velmi náchylná k vlivu převládajících zvyklostí.

šestnáct nebo sedmnáct let. Než začne vadnout ten příval mládí a elánu, který ji právě naplňuje (což se nepochybně a rychle stane), tedy ještě nějakou dobu předtím, než dosáhne dvaceti let, najdou jí její rodiče vhodného manžela. A ona s ním odejde, aby „stvořila toho, kdo je více než ti, kdo jej stvořili“, což Nietzsche prohlásil za podmínku svatého manželství.[372]

Než tuto práci uzavřu, rád bych se věnoval problému svobodných žen.

Lin Yu Tang ve své knize My Country And My People přistupuje k této otázce z pohledu Číny a Orientu, kde bylo mateřství vždy považováno za nejdůležitější funkci ženy a za nezbytnou pro její naplnění, a prohlašuje, že „v očích Číňanů je největším hříchem západní společnosti velký počet svobodných žen, které bez vlastní viny nejsou schopny se realizovat.“[373] A mezi muslimy rozhodně nenajdeme žádné svobodné ženy (a mimochodem ani „žádnou skupinu pracujících žen, které by byly nuceny vydělávat si na denní chléb“)[374], ani mezi hinduisty, kde, jak jsme viděli, je považováno za jednu z prvních povinností každého otce najít manželství pro každou ze svých dcer dříve, než uplynou tři roky od jejího dosažení puberty. A to do té míry, že pokud se mu to nepodaří, má dívka svobodu převzít iniciativu a hledat si manžela sama. Tato svoboda je samozřejmě přiznána i našim dívkám, ale často mě rozhořčuje způsob, jakým rodiče v této věci nechávají své dcery, aby se o sebe postaraly samy, a nevynakládají ani nejmenší úsilí, aby své dcery přivedli do kontaktu s muži, kteří

[372] Friedrich Nietzsche – TThus Spake Zarathustra, 1, 20: „Dítě a manželství.“
[373] Lin Yu Tang – My Country and My People, John Day, 1935, s. 152.
[374] Madame Hyacinthe Loysonová – To Jerusalem through the Lands of Islam, Chicago, 1905, s. 322.

by z nich mohli být žádoucí manželé. Možná že problém svobodných žen nikdy nebyl tak velký, jako je dnes na Západě.

A je mnohem větší a naléhavější, než si většina lidí uvědomuje. Před více než dvaceti pěti lety vyšel v časopise Collier's článek s názvem „Nedostatek manželů".[375] Na úvod se v něm uvádí, že „Amerika směřuje k trvalému přebytku 6 až 8 milionů žen v manželském věku, které se budou muset obejít bez manželů." „Situace je již natolik vážná, že každá sedmá dívka se zdá být odsouzena k životu staré panny… Tento prostý fakt je společenským dynamitem. Může otřást základy našeho společenského systému a postoje k sexu, ..." Příčiny této situace jsou příliš rozsáhlé, než abychom se jimi zde mohli zabývat, ačkoli je zřejmé, že to představuje pro naši zemi výzvu, aby zmobilizovala veškerou svou sílu a moudrost k nalezení řešení. Zde však chci pouze vyzvat své čtenáře, aby se spolu se mnou postavili tváří v tvář faktům. Jistě i hlupák musí vidět, že pokud nebude poskytnut nějaký legální a zdravý způsob, jak zabránit tak závažnému bezpráví a strádání takového množství žen, pak se ženy samy uchýlí k tajným a demoralizujícím způsobům, které často škodí jak ženám, tak společnosti. Carl G. Jung ve své knize Contributions To Analytical Psychology (str. 172–173) uvedl: „Už nejde o pouhou hrstku dobrovolných či nedobrovolných starých panen tu a tam; jde o miliony. Naše právní předpisy a společenská morálka na tuto otázku nenabízejí žádnou odpověď... Existují slušné ženy, které se chtějí vdát, a pokud to není možné, tak alespoň to, co je hned druhé nejlepší. Pokud jde o otázku lásky, myšlenky, instituce a zákony znamenají pro ženy mnohem méně než kdykoli předtím.

[375] Časopis Collier's, 26. června 1943, s. 14, 15, 81.

Pokud věci nemohou jít přímou cestou, bude to muset být cesta křivá.“

Tušil jsem, jak akutní se tento problém stává, díky zkušenosti, kterou jsem měl před třiceti lety. Jel jsem přednášet na jednu univerzitu. Díky doporučujícímu dopisu od jednoho z mých starších přátel jsem se ocitl na večeři se starší dámou a její svobodnou dcerou. V průběhu večeře se ta první obrátila ke mně a vyhrkla: „Co byste řekl třicetileté mladé ženě, která má dobré místo jako zdravotní sestra, ale uvědomila si, že to, co chce ze všeho nejvíc, je stát se matkou – a přesto nezná žádného muže, kterého by si chtěla vzít?“ Bylo naprosto zřejmé, že mluví o své vlastní dceři.

Byl jsem tím zaskočen a v tu chvíli jsem nevěděl, co na to říct. Od té chvíle jsem však začal o tomto problému přemýšlet a zabývat se jím, takže dnes, i když si nejsem jist, zda lze v současné době mnoho udělat pro zmírnění utrpení těchto žen, vidím zcela jasně a jsem připraven vyslovit a hájit určité věci, o nichž se domnívám, že mohou tento problém v budoucnu zcela odstranit.

Za prvé si musíme uvědomit a vtisknout do paměti, že život je důležitější a posvátnější než instituce, v nichž se v daném okamžiku projevuje. Pokud je pravda (a je), jak jsem na těchto stránkách již vícekrát zdůraznil, že „sabbat byl stvořen pro člověka, a ne člověk pro sabbat“, pak je neméně pravda, že stát byl stvořen pro člověka, a ne člověk pro stát, a totéž platí pro naše systémy vzdělávání, ekonomiky a politiky – a manželství. Když se rozvíjející se život kuřátka již nevejde do skořápky, rozbije ji. A když formy, které vytvořila minulá doba pro usměrňování sexuálních vztahů mezi muži a ženami, již neodpovídají dnešnímu skutečnému životu, když tyto formy

svazují život do něčeho, co pro velkou většinu lidí představuje prakticky svěrací kazajku nebo mučírnu, pak musí tyto formy ustoupit jiným, které životu umožní volný průchod a prostor k pohybu. Konfucius řekl: „Pravda se neodchyluje od lidské přirozenosti. Pokud se to, co je považováno za pravdu, odchyluje od lidské přirozenosti, nelze to považovat za pravdu.“[376]

V této souvislosti se mi jeví jako nezbytné provést, pokud jde o svobodné ženy, následující změny v zásadách i praxi:

1. Je třeba všeobecně uznat, že za určitých jasně stanovených, vědecky podložených a osvědčených podmínek je mateřství právem každé zralé a zdravé ženy. Lin Yu Tang[377] prohlašuje, že „ze všech práv žen je největším právem být matkou. Konfucius hovořil o ideální společnosti jako o takové, v níž nejsou ‚žádní svobodní muži ani ženy‘, a toho bylo v Číně dosaženo díky odlišnému pojetí romantiky a manželství.“ A dále: „Každé dívce narozené v Číně je poskytnut vlastní domov. Společnost trvá na tom, že i otrokyně by se měly vdát v příslušném věku.“ Budu mít větší úctu k hnutí za „práva žen“, až uvidím více žen, které budou usilovat o uznání svého práva být matkami.

2. Společnost má právo chránit se před tím, aby jí byly vnucovány nežádoucí děti. Každá svobodná žena, která by si proto přála mít dítě či děti, by nejprve musela splnit všechny eugenické požadavky týkající se zdravého původu a tělesného, duševního i charakterového zdraví, které každá rozumná společnost musí klást na samotné manželství. A musela by

[376] Citováno Lin Yu Tangem, op. cit., jako úvodní legenda k jeho knize.
[377] Lin Yu Tang – op. cit., s. 144, 152.

prokázat, že má nezávislé prostředky nebo jiný zdroj spolehlivého příjmu, díky kterému by mohla bez manžela zajistit bezpečnost tak nezbytnou pro matku i dítě. Pokud by však tyto podmínky plně splnila, dostala by povolení k oplodnění, a to buď přirozeně mužem podle svého výběru, nebo uměle prostřednictvím zcela neosobního vědeckého výběru. (V obou případech by samozřejmě muž, který poskytl sperma, musel splňovat stejné eugenické požadavky, jaké se vztahují na ženu.) A ani na ni, ani na její potomky by se nevztahovalo žádné stigma. Takový postup by byl jedním z neobvyklých, ale uznávaných způsobů, jak mít děti. Bylo by to řešení ne zcela žádoucí, ale méně než žádoucí než nechat tolik žen bezdětných. S potřebnou ekonomickou jistotou (ať už díky vlastnímu příjmu, pomoci rodiny či podobným prostředkům) by na tom žena nebyla o nic hůře než mnohé ženy dnes, které přijdou o manžela, například v důsledku úmrtí. Nevyhnutelným důsledkem takového odchodu by bylo, že by to společnost přimělo k provedení změn, které by umožnily vdát se každé ženě, která si to přeje. Bylo by obzvláště dobré, kdyby se církev, nebo jakákoli náboženská instituce, která by ji nahradila, ujala zvláštní odpovědnosti za blaho těchto žen a dětí, podobně jako to po staletí činila katolická církev v případě svých jeptišek, kterým poskytovala formu manželství a snubní prsten, a tím i postavení, jistotu a duchovní útěchu, které ženám nesmírně pomáhaly věrně a hrdě plnit jejich poslání. A možná by se potřeba otce dala do značné míry uspokojit oživením instituce kmotra. V každém případě by mělo být vynaloženo veškeré možné úsilí, aby každé dítě vyrůstalo v úzkém a vřelém vztahu s vhodným a zodpovědným mužem ve svém životě.

3. Dokud bude přetrvávat výrazný přebytek žen nad muži (a tento přebytek by se mohl další světovou válkou ještě enormně zvýšit), můžeme se ocitnout v situaci, kdy budeme nuceni dostatečně uvolnit naše monogamní normy, abychom umožnili finančně zajištěným mužům mít více než jednu manželku nebo zavést konkubinát. Pro většinu lidí vychovaných v našem křesťanském prostředí by tato představa byla, jak předpokládám, odpudivá – alespoň na první pohled. Domnívám se však, že na tomto postoji má velký podíl předsudek. A pokud okolnosti budou dostatečně naléhavé, lze lidi přimět, aby se svým předsudkům postavili čelem a dokonce je překonali. Pokud může vrcholný církevní orgán Anglikánské církve zajít tak daleko, že zvažuje usnesení umožňující dočasnou polygamii za účelem posílení populace oslabené decimací mužů válkou[378], nemělo by být příliš náročné požadovat dostatečné uvolnění monogamních norem, aby miliony našich žen, které jsou dnes odsouzeny k staropanenství, dostaly šanci na život. Neboť opět, i když je to již po tisícáté, platí, že pro zdravou ženu není život bez mateřství vůbec životem.

Toto je řečeno ve jménu spravedlnosti a do jisté míry také v zájmu eugeniky; nejde v žádném případě o výzvu k promiskuitě ani o omluvu pro laxnost. Již dávno jsem dospěl k promyšlenému závěru, že volné sexuální vztahy nelze považovat za ideál. Mnoho let pozorování, zkušeností, studia a reflexe mě přesvědčilo, že celkově a zpravidla je v zásadě monogamní rodina formou, v níž lidský život vzkvétá nejlépe. Ale stejně jako historik Lecky, který ve své knize History Of European Morals prohlásil, že „máme dostatek důvodů pro

[378] Ira S. Wile, op. cit., s. 51.

tvrzení, že celoživotní svazek jednoho muže a jedné ženy by měl být normálním nebo dominantním typem vztahu mezi pohlavími“, bych s ním souhlasil a dodal: „Z toho, že by to měl být dominantní typ, v žádném případě nevyplývá, že by to měl být jediný typ, nebo že zájmy společnosti vyžadují, aby všechny vztahy byly vtlačeny do stejné formy.“[379] Autor článku „Nedostatek manželů“, z něhož jsem před několika stránkami citoval, při hledání odpovědi poznamenal (s. 81): „Když se nedostatek mužů stane trvalým stavem, většina lidí v nekřesťanských zemích se uchýlí k té či oné formě polygamie jako k nejjednoduššímu způsobu, jak zajistit každé ženě partnera, což je považováno za její základní právo. A na rozdíl od všeobecného přesvědčení ženy na mnoha místech nejenže nemají nic proti sdílení manžela, ale dokonce tuto situaci upřednostňují.“

Stačí jen nechat pohled volně bloudit po světě a stránkami dějin, a dokonce nahlédnout pod povrch našeho vlastního života, abychom objevili spoustu příkladů, kdy se odklonili od omezení sexuálních vztahů každé ženy na jednoho muže a každého muže na jednu ženu – tedy od monogamie v tom nejpřísnějším smyslu. Mezi starověkými Hindy lze nalézt nejen manželství jedné ženy s několika muži, ale i jednoho muže s několika ženami.[380] O. A. Wall nám připomíná, že „mezi ranými Hebrejci byla monogamie obecným pravidlem, i když nebyla příliš přísná; později se rozšířila polygamie a konkubínství.“ „Ve Starém zákoně je mnoho zmínek o konkubínách.“ I v současné době „v muslimských zemích neexistuje žádné

[379] William H. E. Lecky – History Of European Morals, citováno podle Iwana Blocha, tamtéž, s. 202.
[380] J. J. Meyer, op. cit., s. 107, 471.

omezení počtu konkubín, které může muž mít.“[381] Konkubínství je v Číně běžné. Existovalo již v době Vikingů u skandinávských národů. „V evropských zemích bylo konkubínství běžné až do poměrně nedávné doby a postavení konkubíny bylo čestné.“ „Přetrvává také mezi evropskou šlechtou v podobě morganatických sňatků, které jsou uzavírány z lásky a kdy později musí být ze státních důvodů uzavřeny oficiální sňatky. Tyto ‚levostranné‘ sňatky jsou buď ukončeny, nebo udržovány v tajnosti, spolu s oficiální rodinou, čímž tvoří polygamii. V takových morganatických sňatcích není titul nebo hodnost dědičná pro děti, ale s tím ani s ženou není spojena žádná hanba.“[382] I v naší vlastní zemi dnes existuje to, co profesor Ellsworth Huntington nazývá „postupnou polygamií“ – tedy „systém, v němž je rozvod tak snadný a častý, že mnoho lidí má jednoho manžela či manželku za druhým“.[383] Nedávno jsem četl, že v průměru jedno ze čtyř amerických manželství končí rozvodem; na Západě je to v průměru tři ze čtyř. A ať už jsou naše ideály či zákony jakékoli, není pochyb o tom, že přinejmenším mužská část populace není striktně monogamní. O.A. Wall, ačkoli prohlašuje, že věří, že „monogamie, založená na rovnosti ženy s mužem, je nejvyšší formou sexuálního vztahu“, je přesto nucen uznat, že „... muž je od přírody polygamní, a polygamie je proto převládající formou sexuálního vztahu po celém světě. Jedná se o právně uznávaný vztah mezi pohlavími u více než dvou třetin obyvatel Země a v té či oné formě je praktikován všemi národy na světě. Striktně monogamní lidé neexistují a striktní monogamie u jednotlivého

[381] O. A. Wall – Sex And Sex Worship, Mosby, St. Louis, 1919, s. 190, 202–204. Srov. Encyklopedie Britannica, 11. vyd., heslo „Concubinage“.
[382] O. A. Wall, op. cit., viz výše.
[383] Tamtéž, s. 121.

muže je stejně neobvyklá jako striktní celibát, a to i mezi námi.“[384] Toto poslední tvrzení plně potvrzuje „Kinseyho zpráva“ z roku 1948 i všeobecně známá skutečnost, co se dnes děje v našich „otevřených“ studentských kolejích, kde se muži a ženy volně stýkají.

Navíc z hlediska pozitivní eugeniky, na což mě poprvé upozornil profesor Ellsworth Huntington, hovoří mnoho argumentů ve prospěch polygamie.[385] Muži, kteří jsou schopni uživit více než jednu manželku (v každém případě jich je vždy relativně málo, takže v praxi nemůže být polygamie nikdy příliš rozšířená), jsou muži zdatní. V průměru vynikají svou tělesnou konstitucí, osobností i inteligencí. Dvoří se ženám, které jsou stejně nadprůměrné jako oni sami, a obvykle je dokážou pro sebe získat. Potomci, které by muž tohoto kalibru mohl mít s několika takovými ženami, by se zpravidla dalo očekávat, že budou početní a nadprůměrní. „Ramses II.,“ poukazuje profesor Huntington, „byl jedním z největších egyptských králů. Měl obvyklou řadu manželek a konkubín a údajně měl asi 160 dětí. . . Král David měl údajně 19 synů, ‚kromě synů svých konkubín‘, zatímco Harald Světlovlasý z Norska rozdělil své království mezi ‚asi 20‘ synů...“ Upozorňuje také na „mnoho dalších vedlejších okolností, [které] vedou k tomu, že děti narozené s vysokým dědictvím jsou úměrně mnohem početnější než u nás.“[386] A to vše má samozřejmě pro každého, komu leží na srdci zvyšování kvality lidského života, velký význam.

Nakonec se domnívám, že my, kdo hájíme instituci monogamie, a zejména všichni ti, kdo se kategoricky staví proti

[384] Tamtéž, s. 192, 198.
[385] Ellsworth Huntington, op. cit., str. 112–114.
[386] Tamtéž, s. 114, 117 a násl.

jakékoli změně jejích norem či odchylce od jejích pravidel, bychom měli uznat oprávněnost výtky, kterou proti ní vznášejí kritici, totiž že jejím neoddělitelným doprovodným jevem je prostituce nebo jiná forma mimomanželského sexuálního vztahu.[387] Na jedné straně se monogamní společnost zavazuje omezit sexuální život, přinejmenším u žen, na manželství. A to se mi jeví jako naprosto zásadní a nepostradatelné. Bez stabilního prostředí zakořeněného v pevných a trvalých vztazích mezi mužem a ženou, spolu s jistotou ohledně otcovství jejích dětí, je instituce domova nemožná. Domov vnímám jako jádro i základ celého našeho života. Vždy tomu tak bylo. Nedokážu si představit, že by se ho indoevropské národy někdy vzdaly. Ludovici uvádí závěry Jamese Corina i své vlastní, když říká: „Tato oběť v podobě vzdání se práva žen na volný výběr partnera je nezbytná pro náš pokrok a úspěšné přežití naší kultury.“[388] Na tom závisí veškerá kontrola nad rodovými liniemi i eugenické zlepšování.

Podívejme se však trochu blíže na to, co tato instituce obnáší.

Podle vyznávaného ideálu je pohlavní život každé ženy uzavřen v manželství, a je tak nepřístupný nikomu kromě jejího manžela. Pokud se vdá před dvacátým rokem, jak jsme viděli, že by měla, a pokud je její manžel adekvátním sexuálním partnerem, nebude vystavena žádným bolestivým a často škodlivým účinkům dlouhodobého potlačování. U mužů je to

[387] Bertrand Russell – Marriage And Morals, Liveright, 1929, kap. XI, s. 145 a násl.
[388] Anthony M. Ludovici – Enemies Of Women, Londýn, 1948, s. 129, srov. s. 122 a násl. Viz také James Corin – Mating, Marriage and the Status of Women, Londýn, 1910; J. D. Unwin v dílech uvedených níže.

však jiná situace. Aby dokončili své vzdělání a položili základy pro zajištění rodiny, musí odložit sňatek až do věku dvaceti pěti až třiceti let, nebo dokonce ještě déle. Moje výzkumy mě však zcela přesvědčily, že mužský sexuální instinkt je takový, že většina mužů, dokonce i těch nejvyššího typu, ho prostě nedokáže potlačovat po patnáct nebo dvacet let. Podíl těch, kteří nacházejí plně uspokojivé vybití v sublimaci, je velmi malý. Velká většina chodí k prostitutkám, navazuje příležitostné vztahy, hledá si milenku nebo se uchyluje k masturbaci.[389] Dále se tvrdí (podle mého názoru ne bez jisté přesvědčivosti), že samotný úspěch případného manželství může záviset na tom, zda mladý muž předem nasbíral alespoň tolik sexuálních zkušeností, aby byl schopen zasvětit svou nevěstu.[390] Navíc i po svatbě je mnoho mužů kvůli práci často pryč z domova celé týdny či dokonce měsíce; a někteří zdůrazňují, že během těhotenství by žena neměla být rušena pohlavním stykem. Některé ženy, stejně jako je tomu jistě u samic v živočišné říši, skutečně sexuální styk jednoduše odmítají. Jak jsme viděli, zdá se také, že mnoho mužů pociťuje touhu po sexuální „změně“, kterou nedokážou ovládnout. Všichni odborníci na sexuální problematiku, které jsem prostudoval, zejména Bloch a Forel, se zdají shodovat na tom, že lidský samec je instinktivně polygamní.

No a pokud je to vše pravda, jak se zdá, kam se má všechna tato neustále narůstající sexuální poptávka podít? Určitě by vtrhla do našich monogamních domovů a zničila je (jak se to nyní děje v našich „otevřených“ studentských kolejích), kdyby

[389] W. S. Taylor, op. cit.

[390] Ellis, Havelock – Psychology of Sex, New York, 1944, s. 334. Stejně tak Ludovici – pravděpodobně v knize Woman: A Vindication nebo v knize Man: An Indictment.

neexistovala skupina „svobodných“ žen, které jsou tak či onak vyčleněny, nebo které se samy vyčlenily, aby ji uspokojily. Prohlášení Bertranda Russella, že „prostitutka chrání ctnosti manželek a dcer“, se tedy jeví jako oprávněné.[391] Nelíbí se vám to. Ne, mně taky ne. Ačkoli před příchodem pohlavních chorob před zhruba čtyřmi sty lety, například v „těch krásných časech středověku“, se zdálo, že celé uspokojování této bouřlivé mužské sexuality bylo něčím zcela odlišným a mnohem méně zavrženíhodným než to, co dnes známe jako prostituci.

Vzpomínám si také na kapitolu v knize Turms Der Unsterbliche (viz Mika Waltari – Turms Der Unsterbliche, Paul Neff Verlag, Vídeň, 1956), kterou jsem četl asi před patnácti lety. Je to velmi strhující příběh o odyseji mladého muže, který v dobách Athénské říše, v pátém století před naším letopočtem, je zmítán větry a osudem z jedné strany východního konce Středozemního moře na druhou. Nakonec se dostane na ostrov Sicílii, kde athénští kolonisté vybudovali vyspělou kulturu, do značné míry inspirovanou Athénami. Jednoho večera vystoupá na kopec nad městem, na jehož vrcholu stál chrám zasvěcený Afroditě, bohyni lásky. Zde ho přijme jedna z mladých a krásných žen, které se zasvětily službě bohyni – možná sama kněžka chrámu: nejsem si jistý, která z nich to byla; mé vzpomínky jsou mlhavé. V každém případě se však jedná o ženu zjevně kultivovanou, s níž před spaním diskutuje o životě, umění a filozofii. Celý zážitek je popsán jednoduše a nenuceně, bez jakéhokoli náznaku lascivnosti. V Turmsově mysli na tom nebylo nic výjimečného; bylo to běžné, zcela otevřené a odehrávalo se to v chrámu. Musím poznamenat, že tento příběh je údajně založen na historických skutečnostech, i když musím

[391] Bertrand Russell, op. cit., s. 146.

přiznat, že jsem po jeho přečtení nikdy neprováděl další výzkum, abych se dozvěděl více o takových institucích ve starověkém řeckém životě. Pro naše současné účely však předpokládejme, že příběh odpovídá historickým skutečnostem, a pokračujme v hodnocení Turmsova zážitku. Obávám se, že předsudky, hodnoty a nálada, s nimiž tito staří Řekové čelili realitě lidské existence, byly tak vzdálené od našich, že se do nich nemůžeme vcítit, ani si je představit, natož skutečně pochopit morální, duchovní a sociální svět, který vytvořil takové uspořádání, jaké popsal Turms. Ani na okamžik netvrdím, že toho jsem schopen. Ale z četby této kapitoly jsem si odnesl trvalý dojem, že ať už byla vnější a vnitřní realita instituce, do níž nám Turms poskytl nahlédnutí, jakákoli, byla výsledkem uctivého a upřímného přístupu k životu, který se záměrně snažil přikrýt závojem posvátnosti celý reprodukční instinkt, dokonce i jeho přetékání do mimomanželských kanálů. (S tímto lze srovnat, co abbé J. A. Dubois řekl o „tanečnicích a prostitutkách, které jsou přiděleny ke službě v chrámech“ v hinduistické Indii. Viz jeho dílo Hindu Manners, Customs And Ceremonies, Oxford Press, 3. vyd., 1906, s. 310, 585–587. Nazývají se „služebnicemi bohů“. Tato instituce je úzce propojena s běžným společenským a náboženským životem v Indii. Kniha obsahuje předmluvu od Maxe Muellera.) Rozhodně s sebou nenesla žádnou skvrnu hanby a ponížení, kterou nám dnes evokuje slovo „prostituce“. Domnívám se však, že než bychom my, lidé Západu, mohli vytvořit něco podobného, museli bychom se podřídit vlivu náboženství velmi odlišného od křesťanství a po dlouhou dobu poznat pocity, potřeby, touhy a vůli, které jsou nám dnes zcela vzdálené. A mezitím, ačkoli naši moderní prostituci rozhodně shledávám odpornou, přijal bych ji raději, než abych se vzdal monogamní

rodiny, jejíž existence na ní zřejmě závisí. A rád bych využil této příležitosti k tomu, abych poukázal na to, že část nejhlubšího utrpení, které dnes prostitutky prožívají, je zbytečná a vyplývá z naprostého pokrytectví, které zavírá oči před jejich existencí a odmítá uznat, že celá společnost je jim za to, co dělají, hluboce zavázána.[392]

Stručně jsem se zabýval precedenty, které nám umožňují jisté odchýlení od přísných a logických požadavků našeho ideálu monogamie. Ale jen málo z toho, pokud vůbec něco, je neslučitelné se základními principy samotné instituce monogamie. Uznávaná jednotka rodiny, soustředění odpovědnosti na oba rodiče, jasné a víceméně stálé prostředí, ve kterém lze o děti pečovat a vychovávat je a kde se mohou podrobně naučit lekce nezbytné pro pozdější život ve větším světě – to jsou základní rysy monogamního rodinného života.[393] A za předpokladu, že rodiče mají lásku a schopnosti, je to vše možné – za dvou podmínek: (1) že sexuální vztahy manželky (nebo v některých ojedinělých případech manželek) jsou striktně omezeny na manžela, aby si mohl být jistý, že povinnosti, které je povinen plnit, se týkají jeho vlastních dětí; a (2) že myšlenky, oddanost a odpovědnost společných rodičů se sjednocují v jejich dětech a v jejich domově. Instituce by nebyla podstatně změněna přijetím v malé části rodin jedné či dvou dalších žen, ani předmanželskými či mimomanželskými sexuálními zkušenostmi ze strany muže. Instituce však závisí na sexuálním omezení v případě ženy.

---

[392] Iwan Bloch, op. cit., s. 321. Viz také kap. 13.

[393] Anthony M. Ludovici – Woman: A Vindication, 1923, s. 127, kde jsou klíčové rysy dobře shrnuty.

Můj pocit, jak je to pro společnost důležité, se značně posílil, když jsem před lety objevil vědecké studie J. D. Unwina. Ty představil ve své práci Sex and Culture[394], ejíž shrnutí lze najít v přednášce nazvané Sexual Regulations and Cultural Behaviour[395] (později vydané jako kniha), kterou přednesl před lékařskou sekcí Britské psychologické společnosti. Jeho teze spočívá hlavně v tom, že na všech úrovních existuje neměnná korelace mezi kulturou a sexuálními omezeními. Omezení sexuálních příležitostí, zejména u žen[396], je vždy po asi třech generacích (což je doba potřebná k tomu, aby se výsledky projevily) následováno zvýšením kulturní úrovně. Zdá se, že vysvětlení spočívá v tom, že když jsou sexuální pudy určité populace potlačovány, dochází k postupnému hromadění energie, která si pak hledá uplatnění v objevování, v dobývání všeho druhu – ať už hmotném, či duchovním – a ve všech formách kulturní tvořivosti. Prohlašuje, že zatímco na jedné straně „jakmile byla tradice absolutní polygamie zděděna zcela novou generací, energie společnosti poklesla“ (jako příklad uvádí Maury), na druhé straně „neexistuje žádný zaznamenaný případ společnosti, která by omezila své možnosti na minimum, aniž by projevila expanzivní energii“. V závěru jde tak daleko, že říká: „... pokud chování společnosti závisí na množství její energie; a pokud množství její energie odráží sexuální příležitosti, kterých se těší, zdá se z toho vyplývat, že můžeme přimět společnost, aby se chovala jakýmkoli způsobem, který se nám líbí, pokud nám bude dovoleno zavést takové sexuální předpisy, které vyvolají

[394] J. D. Unwin – Sex And Culture, Oxford University Press, 1934.
[395] J. D. Unwin – Sexual Regulations And Cultural Behaviour, Oxford University Press, 1935.
[396] J. D. Unwin, 1935, s. 12, 19, 87. Tamtéž, s. 17, 20, 45.

chování, které si přejeme.“[397] Přinejmenším by to mělo zajistit, že bude mít energii, ale energie sama o sobě by nezaručila, že se ubírá žádoucím směrem.

Důraz, který pan Unwin klade na sexuální omezení, se může jevit jako v rozporu se změnami, které jsem prosazoval ve prospěch našeho velmi početného společenství svobodných žen. Domnívám se však, že tomu tak není. Je samozřejmé, že mezi požadavky na omezení a požadavky na svobodné projevy musí existovat určitá rovnováha. Úplné omezení je nemožné dosáhnout a zcela volný projev by vedl k chaosu a zkáze. Minimálně musí existovat dostatek projevu k zachování druhu a k zamezení fyzických a psychických poruch, které následují po příliš úplném nebo příliš dlouhém potlačování. Musí existovat dostatek omezení, aby bylo zajištěno, že máme nahromaděnou energii, která nás dovede k cíli, který jsme si jako národ stanovili. Všechno, co jsem prosazoval nebo hájil, ať už jde o mateřství našich svobodných žen, které jsou k tomu způsobilé, nebo o mimomanželské sexuální zkušenosti našich mužů, má za cíl plněji ospravedlnit a upevnit základní rysy našeho monogamního rodinného systému a usnadnit jeho spokojený a plodný chod. Monogamní manželství by mělo zůstat naší normou a jediné celoživotní spojení naším ideálem. Ale dovolte mi zopakovat, že je nejvyšší čas, aby se Západ spojil s Východem v celosvětovém uznání toho, že mateřství je právem každé zralé a žádoucí ženy a její hlubokou přirozenou a základní potřebou. A je třeba provést takové změny jak v našem myšlení, tak v našich institucích, jaké se ukáží jako

[397] J. D. Unwin, tamtéž.

nezbytné k tomu, aby jí byla poskytnuta příležitost k mateřství za co nejlepších podmínek.

Je nyní čas shrnout všechny nitky této studie o ženě.

Jak jsme viděli, muži a ženy si nejsou rovni. To znamená, že je nemožné je považovat za stejné. Veškeré snahy zamlžovat jejich rozdíly nebo předstírat, že mohou být ve svých funkcích stejní, jsou nejabsurdnější pošetilostí a mají nejzhoubnější důsledky. Kamkoli se tato falešná představa dostane, vede muže i ženy k zradě svého pohlaví a svých povinností vůči společnosti.

Ani zde nejde o to, že by byli nerovní. Rovnost je v tomto kontextu nesprávný pojem. Muži a ženy jsou nesrovnatelní. Jsou to zásadně odlišné bytosti. Každý z nich je pro toho druhého nezbytný a každý má svou roli, která je pro život rasy naprosto zásadní. Jejich role však směřují různými směry. A jejich význam pro sebe navzájem i naplnění jejich příslušných úloh v životě lidstva, ba dokonce i jejich samotné tělesné zdraví, závisí na tom, zda si každý z nich zachová rozdíl, který mu nebo jí náleží, polární rozdíl se silným elektrickým napětím mezi nimi. Nejhlubším instinktem ženy je její mateřský cit. Ona se stará, nebo by se starala, o všechno – o své vlastní děti, svého manžela a všechny děti, zejména ty, kteří trpí nebo potřebují láskyplnou péči a ochranu. Ve skutečnosti, v tom nejlepším případě, ji její soucit a něha vedou k tomu, že natahuje ruce ke všemu živému, co trpí, jako by ho chtěla přivést ke svému srdci a tam ho zahřát a nakrmit. Muž je naopak v tom nejlepším případě tvůrcem, formovatelem, stvořitelem. On formuje vše. Je idealistou. Nikdy se nespokojí s tím, jak věci jsou, a vždy je tím, kdo bojuje a obětuje se, aby je formoval podle svých myšlenek a své vize. Formuje sebe, svou ženu, své dítě,

společnost, prostě vše. On je původcem. I vliv ženy na děti vychází z hodnot a norem, které pramení z mužského rozumu. Jako matka a středobod domova je žena tou usazenou, stabilní, spokojenou, tou, která drží vše pohromadě, spojuje minulost, přítomnost a budoucnost, tou, která žije nejblíže zemi a skutečnosti. Její úlohou je zajistit pokračování rodu. Přivádí na svět nový život a vytváří prostředí, ve kterém se tento nový život rodí, zakládá se a začíná nacházet svou vlastní podobu. Muž je naopak tím, na kom závisí forma, hodnoty, normy, cíle – zkrátka kvalita rodu.

Která role je důležitější, ženská nebo mužská? Je to zbytečná otázka. Není snad zřejmé, že ani jedna nemůže existovat bez druhé? Věřím, že bez funkce muže by lidské pokolení degenerovalo, možná by časem degenerovalo dokonce až k barbarství. Kdyby se všichni muži zajímali o reprodukci stejně jako ženy a byli stejně citliví, kdo by vyřadil slabochy a vadné jedince, kterých se musíme zbavit, jinak zahyneme? Kdo by pak způsobil utrpení, které je nezbytné, má-li být vytvořena a udržována stabilní a žádoucí společnost? Kdo by pak byl pro rasu tím bodcem a úderem, tou návnadou a kvasem, tím světlem a dynamitem, jakými byli muži, kteří vždy prohlašovali, že toto není místo, kde bychom se měli zastavit, rozbít stany a slabě se vymlouvat: „Došli jsme dost daleko, dost vysoko. Odpočiňme si zde.“ Proti veškeré takové únavě a poraženectví bylo úkolem muže, úkolem pravého muže, vždy prohlašovat a trvat na tom, že není místo dost daleko ani dost vysoko, abychom se zastavili, lehli si a usnuli. Muž má svou roli v tom, aby udržoval rasu v pohybu, ale jeho nejdůležitější úlohou je udržovat ji v neustálém hledání něčeho za hranicemi, v neustálém směřování dál a šplhání výš. Bez toho, kdyby existoval pouze ženský

instinkt, měli bychom tendenci, kterou pozorujeme tam, kde dominuje stádový instinkt (úzce spjatý s ženským instinktem) – tendenci k národu dobře nakrmených krav. Osobnost a význam všeho druhu by pak byly obětovány ve prospěch zachování a bezpečnosti.

Na druhou stranu, nebýt ženy, muž, tento velký tvůrce, by neměl co tvořit. Hrozilo by nebezpečí, že by se svým idealismem, upřeným k hvězdám a snažícím se je uchopit, úplně odletěl ze Země.

Role každého z nich je nezbytná. Role každého z nich je nepostradatelná pro roli toho druhého. A nejlepší je, když se ani nevznese otázka, která role je důležitější, ale každé z pohlaví je na svou roli tak hrdé a tak jí naplněné, že ji prostě přijímá a naplňuje.

Role obou pohlaví se samozřejmě do značné míry překrývají a jsou sdílené. I muž se hluboce a tím nejvznešenějším způsobem věnuje dětem a domácnosti. A žena je tak pohlcena a inspirována zájmem o kvalitu života, kterou viděla ztělesněnou v mužích, s nimiž vyrůstala nebo které milovala – otci, bratry, manželem –, že pevně stojí za nimi ve vší vznešenosti jejich úsilí a nezřídka bude tou, kdo je dožene k sebeobětování a smrti, než aby je viděla žít v hanbě. Svědčí o tom velkolepá, zapálená řeč, kterou se královská Draupadí pokusila povzbudit své muže, a stejně hrdinská Kuntí, jejího syna.[398]

Aby však nezůstalo ani nejmenší podezření, že ženám přisuzuji podřadné postavení, rád bych na závěr připomněl toto: Nietzsche, který mě jako první konfrontoval s problémem, jímž

[398] Johannes J. Meyer, tamtéž, str. 451–456; 460–462.

jsme se zabývali v této i v předchozí kapitole, pronesl o ženách mnoho tvrdých slov (stejně jako ostatně o mužích) – a to do takové míry, že ho pravděpodobně mnoho žen považovalo za svého nepřítele. A přesto to byl právě Nietzsche, kdo mimo jiné řekl: „Dokonalá žena je vyšší typ lidstva než dokonalý muž a také něco mnohem vzácnějšího.“[399]

A ačkoli největší vliv na mé myšlení měli Ježíš a Nietzsche, přesto si kladu otázku, zda je v konečném důsledku můj dluh vůči jednomu z nich, či vůči oběma dohromady, skutečně tak velký jako ten, který mám vůči své matce. Nemyslím tím, že to byla ona, kdo mi dal velké myšlenky nebo kdo formoval mou mysl. Dala mi něco mnohem zásadnějšího, mnohem nezbytnějšího. Dala mi to, bez čehož bych nikdy nemohl skutečně vidět muže jako Ježíše a Nietzscheho, vidět je takovými, jací byli, ani být připraven tak, jak jsem byl, reagovat na ně, když jsem je objevil. Takže opakuji – můj nejhlubší dluh mám vůči své matce.

1948, 1972.

[399] Friedrich Nietzsche – Human All-Too-Human, Londýn, 1924, sv. I, s. 295. Srov. Iwan Bloch, op. cit., s. 56: „Bylo by zásadně mylné vyvozovat z těchto úvah jakoukoli podřadnost nebo relativní zbytečnost ženy. Naopak, povaha její tělesné stavby je ve vztahu k účelům, které má plnit, relativně blíže dokonalosti: a tato obdivuhodná přizpůsobivost se v průběhu vývoje civilizace ještě zvýšila.“

Kapitola 14 – Přehodnocení pacifistického postoje

> Možná je to jen náhoda, že jsem nikdy nepotkal upřímného pacifistu... Nikdy jsem neslyšel o žádné pacifistické organizaci, která by se dokázala postavit realitě. – Ezra Pound: Impact.

Než se nyní pustíme do složitých a ožehavých otázek týkajících se „Stroje“, eugeniky a rasy, rád bych, aby se čtenář spolu se mnou upřímně zamyslel nad pravdou o násilí a použití síly v lidském životě. Jedná se o zásadní otázku, které se v konečném důsledku nemůže vyhnout nikdo, kdo se hlouběji zabývá realitou existence; a jeho rozhodnutí v této věci bude mít zásadní vliv na směr, kterým se vydá při řešení téměř jakéhokoli společenského problému, s nímž se potýká. Možná bude dobrým úvodem k našemu zkoumání této otázky, když předložím čtenářům výsledky úvah o pacifistickém postoji, které jsem začal před asi dvaceti pěti či třiceti lety, poté co jsem byl během první světové války a až do roku 1932 sám pacifistou.

Kdyby se pohled nějakého velmi svědomitého pacifisty zastavil na slovech Ezry Pounda, jimiž jsem tuto kapitolu uvodil, vyvolala by v něm pravděpodobně rozhořčení, ne-li přímo hněv. Pochybuji, že existuje něco, o čem by si průměrný pacifista byl jistější než o své poctivosti. A abychom byli spravedliví, musíme uznat, že Pound nepopíral, že by něco jako poctivý pacifista mohlo existovat nebo existovalo, ale pouze to, že žádného nikdy nepotkal. Věřím, že existují pacifisté, kteří jsou skutečně poctiví jak k faktům, tak k sobě samým – i když musím dodat: mám podezření, že jich je málo. Jeden z nejobdivuhodnějších pacifistů, jaké jsem kdy znal, mi jednou přiznal, aniž bych se ho na to vyptával nebo ho k tomu pobízel,

že když zkoumal myšlenky a emoce, z nichž vzešlo jeho rozhodnutí zaregistrovat se jako odpůrce vojenské služby z přesvědčení, zjistil, že ho ovlivnil strach více, než si v té době uvědomoval. To jistě svědčilo o upřímnosti – a to nemalé, i když k tomu došlo až poté, co nebezpečí, před nímž se schovával, již z velké části pominulo. To však poukazuje na závěr, k němuž mě již dlouho vedly mé vlastní úvahy o pacifismu – a sice že pacifistický postoj je celkově vzato obvykle výsledkem nedostatku upřímnosti vůči sobě samému a odvahy postavit se tváří v tvář skutečnosti. Důvody mého závěru se vyjasní, jakmile budu pokračovat ve svém výkladu. Možná mi čtenáři budou naslouchat s větší pozorností, když nejprve nastíním pozadí svých raných ideálů, přesvědčení a zkušeností.

Je všeobecně známo, že v roce 1918 jsem musel opustit svou církev, hlavně kvůli svému odporu vůči válce, do které Spojené státy vstoupily o rok dříve. Byl jsem tehdy přesvědčen, stejně jako dnes, že je zcela nemožné smířit Ježíšovo učení s jakýmkoli válčením. Od toho dne až dodnes zůstávají všechny pokusy o jejich smíření podle mého názoru jen o málo lepší než intelektuální a morální žonglování.[400] Mezi Ježíšem a válkou je to buď, anebo. Tehdy jsem si vybral Ježíše, neboť do té doby i v letech, která měla teprve přijít, byl pro mě tím nejvyšším, co jsem našel.

A můj pacifismus byl důsledný. Nikdy jsem nebyl člověk, který by dělal věci napůl. K tomu, co jsem považoval za pravdu, jsem se snažil odevzdat se bezvýhradně. A tak jsem byl kvůli svému svědomí ochoten jít do vězení nebo – jak jsem doufal a věřil – dokonce čelit smrti. A to nebylo vše. S Tolstým a z

[400] Sir Arthur Keith to velmi jasně vyjádřil ve své knize Essays on Human Evolution, Londýn, 1946. Kniha vznikla v době, kdy zuřila druhá světová válka.

loajality k logickým důsledkům mé nevíry v násilí jsem odmítl stát jako „železnou pěst vlastnické třídy“ a zřekl se všech povinností a loajality vůči němu. Uvědomil jsem si, že veškeré vlastnictví v konečném důsledku závisí na násilí, a tak jsem rozdal vše, co jsem měl, a odmítl cokoli nazývat svým. Zřekl jsem se majetku. Moje jednání mělo jistě i jiné kořeny, ale je třeba připustit, že tyto impulsy mezi nimi byly. Chtěl jsem se co nejvíce zdržet jakéhokoli násilí vůči jakémukoli člověku, a dokonce i vůči jakémukoli zvířeti. Stal jsem se a více než dvacet let zůstal přísným vegetariánem, připouštějícím pouze takovou živočišnou stravu (mléčné výrobky), o které jsem tehdy předpokládal, že nestála žádné zvíře život.

A dodnes jsem si zachoval velkou část té citlivosti, která je zde patrná. Přátelé mi často říkají, že jsem bojovník, ale pokud tomu tak je – a je docela možné, že tomu tak je –, napadá mě, zda se to netýká především oblasti intelektu a ducha. Pochybuji, že bych byl dobrým vojákem, už jen proto (a existuje přinejmenším několik dalších důvodů), že mě příliš vyčerpává způsobovat utrpení druhým. Mám příliš živou představivost, příliš snadno se ztotožňuji s druhým člověkem a jsem až příliš schopný a rychlý v tom, abych se vžil do jeho situace. To vše může přispívat k šíři pohledu a velikosti soucitu a předurčovat člověka k porozumění a lásce, ale sotva mu to pomáhá vykonávat práci vojáka. Navíc, jakákoli odvaha, kterou mám, je spíše morální než fyzická. Mnohé věci v mém životě ve mně vyvolávaly strach. Dokázal jsem je zvládnout jen proto, že můj strach byl nakonec pohlcen mou láskou a mou vůlí. Ale s tímto složitým a citlivým vnitřním životem jsem si často kladl otázku, zda bych byl schopen se vůbec udržet pohromadě, kdyby mi bylo souzeno čelit surové hrůze náletu nebo „vyrazit z krytu“ v

bajonetovém útoku proti maskované kulometné baterii. Prostě to nevím. Rozhodně mě nepřekvapuje počet mužů, kteří pod tlakem moderní války selhávají. Divím se spíše tomu, že jakákoli vysoce organizovaná povaha může být vystavena tomu nejhoršímu a nezlomit se.

Netřeba dodávat, že tyto postřehy o sobě samém neuvádím jako důkaz nějaké síly. V očích mého čtenáře mohou být dokonce důkazem slabosti. Možná se jedná o přehnanou citlivost dekadentního člověka. Na to si může mít čtenář svůj vlastní názor – stejně jako já mám ten svůj. Ale pravděpodobně bychom se měli shodnout na tom, že tato přiznání jsou důkazem toho, že patřím k typu lidí, kteří nejsou stvořeni pro vojenskou službu. Uznávám to částečně proto, aby pacifisté mezi mými čtenáři pocítili, jak moc jsem měl a stále mám s nimi společného, a částečně proto, abych v zárodku potlačil jakékoli podezření, že o válce mluvím proto, že – jelikož mi je 78 let – mi hrozí jen malé riziko, že budu povolán do války! Prostá skutečnost je, že válka je mi stále odporná.

Snad nejhorší na ní je dnes to, jaké prostředky se při ní používají. S rozšířením demokracie a rozvojem techniky už válka není povoláním; stala se obchodem a průmyslem a povinnost bojovat obvykle leží na každém mužském občanovi. A nyní zahrnuje jako přípustné cíle ke zničení ne jen několik tisíc lidí, ale celé populace. Nelze již ani argumentovat, že je náhradou za přirozenou selekci, prostředkem, kterým jsou vyřazováni ti méněcenní. Naopak, k porážce jsou vybíráni ti nejlepší, a mezi nimi se nadřazený jedinec počítá sotva o něco víc než ten méněcenný. Dnes, ve válce stejně jako v míru, má Stroj větší váhu než člověk. Nelze ani uvěřit, že válka je prostředkem, jímž nutně zvítězí ten nejlepší národ. Upřímně

přiznávám, že pochybuji o tom, zda je americký národ jako celek rovnocenný německému, či dokonce japonskému. Nakonec dokážete skolit jakéhokoli jelena, pokud na něj nasadíte dostatek psů. To, co nám přineslo vítězství, nebyla naše nadřazenost, ale naše vyspělejší technologie. Prostě jsme nepřítele přemohli počtem a rozdrtili ho pod tíhou hromadného kovu. Ať už to bylo jakkoli, masakr, nejprve bojovníků a poté bojovníků i neozbrojených civilistů, byl otřesný. Naproti tomu války „primitivnějších“ dob se zdají téměř zábavné. Ve starověkém Řecku a v našem středověku se odehrály rozhodující bitvy, při nichž nedošlo téměř k žádným ztrátám na životech. G. G. Coulton, jeden z uznávaných odborníků na středověk, říká: „U Tinchebrai (1106), kde Jindřich I. získal celé vévodství Normandie, ‚byli rytíři většinou přijati do zajetí; jen několik jich uniklo; zbytek, celkem 400, byl zajat. . . Ani jeden rytíř na Jindřichově straně nebyl zabit.‘ Při ‚drtivé porážce‘ u Brenville o tři roky později ‚bylo zajato 140 rytířů, ale v bitvě byli zabiti pouze tři.‘ U Bouvines, v jedné z největších a nejrozhodnějších bitev středověku (1214), ztratili i poražení pouze 170 rytířů z 1500.“ Dnes se naopak válka stala hrozbou úplného vyhlazení celých národů.

Když k tomuto sebevražednému znamení připočteme skutečnost, že nejsou předkládány žádné důvody ani cíle války, o nichž by člověk neměl důvod se domnívat, že jsou falešné, klamné, záměrně zavádějící, pouhé návnady, pod jejichž zástěrkou usmívající se muži provádějí své ďábelské intriky, musím přiznat, že války, které Spojené státy vedly za mého života, mě nechávají zcela chladným. Byla mi lhostejná druhá světová válka, i když jsem tehdy teprve začínal poznávat, jaká podlost se skrývala na naší straně, a lhostejná je mi nyní i válka

ve Vietnamu. Neslyším žádný válečný pokřik, který by zněl pravdivě a vzbudil mou oddanost. Nevidím ani jedinou válečnou zástavu, pod kterou bych byl ochoten položit svůj život. Všechny mi připadají falešné.

To, co jsem dosud řekl, pokud mohu na chvíli odbočit a shrnout tuto krátkou rekapitulaci svých vlastních zkušeností, je, že celých patnáct let jsem byl sám pacifistou, především na základě Ježíšova učení a své nevíry v násilí; že jsem to dovedl až k odmítání jakéhokoli použití donucení; a že v tom spočívalo mé velmi silné přesvědčení. Možná bych měl dodat, že dokud si nebudu jistý, že nejsem něčí loutkou, a dokud se války nebudou opět vést méně sebevražednými metodami, je možné, že i já odmítnu sloužit v ozbrojených silách.

To bezpochyby přijmou pacifisté z řad mých čtenářů s uspokojením. K jejich zármutku a zklamání, a možná i k jejich nepochopení, však nyní musím přiznat, že již nezastávám pacifistický postoj. Konstatuji však pouze prostý fakt, když říkám, že na počátku třicátých let se velmi pomalu a velmi jistě ukázalo, že mé pacifistické přesvědčení nedokáže obstát proti tlaku určitých pečlivě zvážených námitek, které se nyní pokusím předložit. Nejdříve však žádám čtenáře, aby si všimli toho, co jsem se již snažil jasně vyjádřit: můj současný postoj neznamená tolik přijetí války za moderních podmínek, jako spíše přesvědčení, že násilí nelze z lidského života vyloučit. Pokud jde o moderní válku, moje potíže s jejím přijetím pramení méně ze skutečnosti, že je násilná, než ze způsobu a rozsahu jejího násilí. V konečném důsledku pramení z mého odmítání celého směřování moderního světa, jehož je válka výrazem. Téměř vše, co moderní svět dělá, je v rozporu s mým vkusem a jde mi proti srsti. Od středověku jsou primární a

základní přesvědčení a z nich vyplývající cíle západního světa falešné. Čím více se přibližujeme k současnosti, tím více odmítám nejen její války, ale v zásadě i její vládu, umění, obchod, vědu a dokonce i převládající náboženství a filozofii. Někdy bych dokázal říct proč, jindy nikoli. Došel jsem však k názoru, že není vždy důležité mít své důvody po ruce. Nedůvěřuji člověku, který má vždy pohotově připravené své důvody. Často se zdá, že jde spíše o racionalizaci než o skutečné důvody, o pouhé předvádění rozumu – abychom oklamali sami sebe, když už nikoho jiného. Mně stačí, alespoň zde, říci, že plody moderní doby mi zanechávají v ústech pachuť....

Nyní se však pokusím představit úvahy, které mě postupně donutily opustit pacifistický postoj, který jsem zastával přibližně od roku 1917 do roku 1932.

Nejprve jsem dospěl k poznání, že základem veškeré existence je násilí. Idylická příroda, jak ji vidí Rousseau a jemu podobní, je pouhým romantismem, snovou fikcí člověka, jenž utíká před realitou. Příroda, jak ji odhalují biologové, nebo jak ji může každý z nás spatřit na vlastní oči, pokud vyjde s otevřenýma očima do polí a lesů, je příroda s krvavými tesáky a drápy. Život loví život. I Gándhí, navzdory své oddanosti nenásilí, musel tuto pravdu přiznat. I ten nejzarytější vegetarián, pokud pije mléko, musí souhlasit s porážkou prakticky všech samčích telat narozených krávě, z jejíž vemen čerpá svou potravu. A pokud ve svém úsilí o odstranění veškerého násilí jde ještě dál a rozhodne se obejít se bez mléčných výrobků, musí se i tak vyrovnat s odhalením indického vědce, který pomocí mimořádně citlivého elektrického zařízení poskytl „nezvratný důkaz“ o šoku, který utrpí například kapusta, a o

„křiku“, který z ní vychází, když jí uříznete hlavu!![401] . . . Tomu není konce – kromě smrti. Taková citlivost je vskutku přecitlivělostí dekadentního člověka, která ho, pokud jí člověk dost vyhovuje, zbaví schopnosti žít. Existují velmi pádné důkazy o tom, že alespoň bez určitého druhu živočišné stravy, ať už jde jen o mléčné výrobky, dokáže lid jen s obtížemi udržet své zdraví, plodnost a sílu i výdrž potřebnou k jakémukoli významnému úspěchu. Je lepší, když člověk potlačí svou citlivost a zocelí se pro jakékoli zabíjení, které může být nezbytné pro jeho vlastní nejvyšší naplnění. Koneckonců, život člověka má větší cenu než život zvířete. Pokud musí být obětován jeden nebo druhý, jak se zdá být případem, je samozřejmé, že by to měl být život zvířete.

Ale koneckonců, nikdo z nás se tak nezajímá o násilí páchané na zvířatech jako o násilí páchané na lidech. I zde se však život ukazuje – v konečném důsledku, pokud ho sledujete dostatečně pozorně – jako záležitost dobývání, přivlastňování a vykořisťování. Dosud mi nebyl předložen ani jeden příklad z historie, který by dokázal platnou výjimku z tohoto zobecnění. Je to naprostá pravda, že se mohou znovu a znovu objevovat skupiny lidí, které tvoří organické společenství, v němž má každý pocit, že „patří“, k němuž každý cítí, že významně přispívá, a kde se každý má lépe díky práci ostatních. Takové společenství se však nikdy neobjeví, jakoby samo od sebe. Pokud se nechá růst chaoticky, skupina lidí může zplodit dost potomků a stát se tak populací, hordou, ale nikdy se nestane národem ani nevytvoří velkou kulturu. Než vůbec vznikne něco, co by stálo za to nazvat společností, je národ uhlazen do tvaru rukou nějakého pána. A když se tak stanou národem,

[401] Dr. Jagadis Chunder Bose. Viz časopis Mentor, květen 1925, s. 56.

nechodí pokorně žvýkat trávu tam, kde se zrovna nacházejí. Přesně v míře, v jaké věří v sebe a ve svou budoucnost a vnímají síly skryté v sobě, rozhlížejí se po krásnějších a úrodnějších údolích, po prostředí, v němž může jejich život nejlépe vzkvétat: a pokud to není tam, kde již jsou, pokud uvidí místo, které se jim líbí víc, a pokud věří, že jsou více než rovnocenným soupeřem pro současné držitele, vydají se tam a pokusí se ho dobýt. Jak jsem řekl v jedné z předchozích kapitol, tak tomu bylo vždy. Na počátku historie každého národa, s nímž se setkáváme, stojí – dobytí. Obsadili zemi, na které se nacházejí, protože byli dost silní na to, aby ji získali. A bez ohledu na to, co později vybudují, toto leží v základu všeho.

Že se jedná o fakt, to nelze popřít. A pokud si někdo z mých čtenářů myslí, že způsob, jak to popřít, existuje, rád bych se s ním otevřeně utkal a požádal ho, aby mi upřímně řekl, v čem ten způsob spočívá. Podle mého dosavadního nejlepšího uvážení je toto násilí, které stojí na počátku a tvoří základ života každého národa, faktem stejně nezpochybnitelným a nezměnitelným jako balvan uprostřed naší cesty. Zdá se mi, že s tím můžeme udělat jen dvě věci. Buď před touto realitou utečeme a pokusíme se uniknout do nějaké falešné filozofie nebo iluzorního světa snů; nebo se pokusíme být dost stateční na to, abychom se realitě postavili čelem a upřímně a odvážně k ní přizpůsobili svůj život. Nyní cítím, že v dobách mého pacifismu nebyl můj žaludek dost silný na to, abych se reality chopil a strávil ji.

Přiznávám, že se stydím za zradu a brutalitu, s jakou bílý muž vyrval tento krásný kontinent Indiánům – a jiné země jiným primitivním národům. Ale jistě existovala hranice toho, čeho bylo možné dosáhnout mírovým vyjednáváním a

dohodou. A té hranice muselo být dosaženo velmi brzy, protože vzhledem k indiánskému způsobu obživy byly k uživení malého počtu lidí zapotřebí obrovské plochy. To, co chtěl běloch, se muselo střetnout s tím, co rudoch potřeboval pro svou samotnou existenci. Co pak? Kdyby nebyl poražen v boji, Indián by se nikdy nenechal vytlačit do zapadlých koutů tohoto kontinentu, aby udělal bílému muži místo pro jeho farmy, města a železnice. Existuje však někdo, kdo skutečně věří, že miliony čtverečních mil Ameriky, nemluvě o Austrálii, Novém Zélandu a Africe, měly být ponechány k užívání a potěšení hrstce primitivních lidí? Vzhledem k tomu, že je bílý muž potřeboval pro svůj vlastní rozvoj? Pokud existuje někdo při smyslech, kdo by se držel takového tvrzení, musím se ho zeptat, na jakém základě? Pokud vím, nemohly by existovat žádné jiné důvody než přesvědčení, že Indián byl rovnocenným partnerem bělocha, že kultura, kterou vytvořil evropský běloch, neměla pro pokrok vyššího života na Zemi větší význam než kultura rudého muže z doby kamenné.[402] Kdokoli však nechá svou horlivost za rovnost dovést až do této míry, ztratil natolik veškerý úsudek, smysl pro míru a vnímání reality, že jakákoli diskuse mezi námi by byla zbytečná. To nejlepší, co můžeme udělat, je nechat ho v jeho záměrné slepotě vůči balvanu na silnici, dokud do něj nenarazí tolikrát, že ho samotná utrpěná bolest donutí uznat jeho existenci a naučit se řídit jinak.

[402] Netřeba dodávat, že teď nemám na mysli Aztéky ani Inky. Najdou se lidé, kteří považují alespoň inckou civilizaci za rovnocennou čemukoli v soudobé Evropě. Ačkoli, když už jsme u toho, Thor Heyerdahl předkládá důkazy, které na mě působí velmi přesvědčivě, že obě tyto kultury vznikly díky příchodu bílých dobyvatelů. Bez ohledu na to se však ptám, zda lze od jakéhokoli vysoce kreativního národa, bez ohledu na jeho rasu, očekávat, že bude šetřit velmi zaostalé národy v jejich užívání si vybraných částí Země, když jsou tyto země potřebné pro jejich vlastní plný rozvoj.

Moje četba historie mi totiž vtiskla do vědomí, že národ nejenže začíná svou historii násilím, ale také v něm pokračuje. Zdravý národ je rostoucí národ. Nemůžete ho omezit na hranice jeho minulosti ani ho uzavřít do pevně vymezeného prostoru, stejně jako nemůžete držet dubový stromek v květináči nebo dokonce ve skleníku. Rostoucí strom nebude odpočívat, pokud ho nezmrzačíte, dokud nedosáhne své plné šířky padesáti nebo sta stop. A tak je to i se silným národem. Dokud zůstává zdravý, má vysokou porodnost. Brzy potřebuje více prostoru a pokud má sílu, vezme si ho. Vede války a posouvá své hranice. Ale ta samá přebytečná energie, která to dělá, zároveň staví velkolepé katedrály, maluje velkolepé obrazy, vytváří velkolepou hudbu a velkolepou literaturu. Růst počtu obyvatel a rozšiřování hranic na jedné straně a kulturní úspěchy na straně druhé jsou opakovaně vnímány jako jevy, které spolu souvisejí. Neříkám, že jedno je příčinou druhého. Říkám pouze, že se zdá, že k sobě obvykle patří, že tu krásnou stránku nelze získat bez té druhé, která na mnohé z nás působí drsně a dokonce ošklivě. Zkrátka, obojí je výsledkem občasného nahromadění přebytečné energie v národu. Pokud mám pravdu, znamená to, že jakýkoli národ, který se chová jinak, má malou hodnotu. Jakýkoli národ, který je schopen svou energii krotit, toho moc nemá; je slabý a nemocný. Znamená to také, že jakýkoli národ, který občas nevede válku, neudělá ani nic jiného. Napadá mě, že s válkou je to jako s vodou; pokud chcete vodu, která uhasí žízeň a očistí vše, která pohání elektrárny a tvoří tu rozlehlou hlubinu, na kterou tak rádi hledíme v měkkém světle úplňku, musíme být také ochotni přijmout sněhové bouře, přívalové deště, občasné povodně a dokonce i přílivové vlny, které smetou životy tisíců mužů, žen a dětí. Pokud chceme přebytek energie, který jako jediný stačí k vytvoření velké kultury, pak musíme přijmout i

temnou stránku, která tvoří druhou stranu mince, která k ní patří a nelze ji od ní oddělit.

Když to takhle řekneme a vycházíme z předpokladu, že světlo a tma jsou zde ve skutečnosti propojeny v celistvosti skutečného života, musí být závěr každého zdravého člověka rychlý a jistý; zvolí si kulturu, i když to znamená přijetí násilí a občasné války, spíše než mír, který znamená ochablé mužství a obětování smyslu existence národa. Dejte mi raději ten hrdý a ohnivý pohled, tu vznešenou vizi a démonickou vůli konat a vytrvat, i když to tu a tam, nebo dokonce často, vede k válce, než ospalost a otupělost národa, který je příliš měkký, příliš unavený, příliš plachý, příliš něco, aby z křesadla života vyrazil jiskry nebo vsadil svou existenci na jediný hod kostkou osudu.

Možná však někteří z mých čtenářů pochybují, zda kultura a přebytečná energie, která občas vede k válce, jsou ve skutečnosti nebo nevyhnutelně spojeny. A pokud ano, rozhodně bych je neměl nutit, aby mi to věřili. Ať si sami přečtou historii a uvidí, zda dojdou k závěru výrazně odlišnému od toho, k němuž mě přivedlo mé čtení.

Nemohu však přejít k dalšímu bodu, aniž bych nejprve zmínil to, co bylo řečeno například Williamem Jamesem[403] o přínosech a téměř nepostradatelnosti války z ještě jiného úhlu pohledu. Vzhledem k naší minulosti, a zejména k významnému podílu, jaký válčení zaujímá v naší současné povaze, se zdá, že mužská část žádného národa nedokáže vydržet dlouhý mír. Po několika generacích, během nichž většina mužů nezná nic obtížnějšího nebo nebezpečnějšího než vést obchod, obsluhovat počítací stroje, mačkat páčky, otáčet knoflíky, účastnit se

[403] Varieties of Religious Experience, vydání Modern Library, str. 357–359.

schůzek, pronášet projevy a běhat za metrem, příliš upadli jak fyzicky, tak psychicky, co se týče zdraví, výdrže i kvality, aby mohli národu poskytnout moudré vedení, tvořit oporu národní obrany nebo dokonce udržovat sexuální selekci v řádném chodu. Muži již nemají velkou hodnotu, když velká část z nich nedokáže vzbudit hluboký a instinktivní obdiv a loajalitu ženského pohlaví. Aby si udržel tu sílu, bez níž žádný muž není mužem, potřebuje každý z nás, alespoň v určitém období svého života, skutečné fyzické strádání: chlad, hlad, vlhkost, spánek na otevřeném poli noc co noc, každodenní riziko vlastního života, nebo přinejmenším taková nejistota, že neví, co mu přinese příští hodina, je každou minutu v pohotovosti a je zkoušen až na hranici svých možností, pokud jde o vytrvalost, vynalézavost, odvahu a oddanost.

Ať si nikdo nemyslí, že zavírám oči před vším tím zhýralstvím, které obvykle nastává, když válka rozpoutá vášně lidí, nebo před vlnou zločinů, která obvykle následuje v jejím důsledku; nebo že si neuvědomuji, jaký rozdíl to musí mít v reakcích mužů, zda jdou jako vojáci Cromwella a Mazziniho, protože jsou zapáleni pro věc a dobrovolně se přihlásili, nebo zda jsou, jako v moderní době, hromadně naháněni do armády, celou tu záležitost nenávidí, jdou jen proto, že si myslí, že musí, a bojí se více zbraně u své hlavy než všech zbraní před sebou. I když vezmeme v úvahu toto a vše ostatní, co lze a mělo by být zapsáno na druhou stranu účetní knihy – proti válce –, přesto mám pocit, že je třeba spravedlivě přiznat, že dosud a pro obecné mužstvo národa plnila válečná disciplína tuto prospěšnou funkci lépe než cokoli jiného, co známe. Zpevnila lidem páteř. Vytáhla je, alespoň na chvíli, z toho druhého hýření, které je možná v dlouhodobém horizontu zničující více

než pití, chtíč nebo zabíjení – z hýření lásky k penězům a neustálého hledání nejměkčího místa k sezení. U mnohých dokonce vyvolává skutečné hrdinství. Jistě, stěží bychom si chtěli vymýšlet války, abychom získali tyto výhody – stejně jako jsme shodili atomové bomby na Japonce (jak nám bylo řečeno) jen proto, abychom získali nějaké další vědecké údaje. James byl přesvědčen, že potřebujeme takový řád, který by byl pro duchovní blaho lidí stejně zásadní a dokonce i povzbuzující, jako je válka pro jejich tělesné blaho. Potřebujeme „morální ekvivalent války“. A pro vybranou část mužské populace by to mohlo být, jak se domníval, nalezeno v přísném životě dobrovolné františkánské chudoby.[404] Jelikož je to však možné pouze pro ty, kteří mají potřebnou vizi, oddanost a vůli, což je nutně jen hrstka lidí, nemohlo by to být ani zdaleka úplným řešením problému. Průzkumy nepochybně uspokojily potřeby několika dalších, i když snad hlavně jen na fyzické stránce. Zvyk, že by všichni mladí muži měli strávit část svého života prací v dolech, na plachetnicích, při vysoušení bažin nebo podobně, a během prázdnin by se měli věnovat nebezpečnému horolezectví – nepochybně by to vše velmi pomohlo, i když hlavně na fyzické stránce, ale je otázkou, zda by cokoli z toho nebo vše dohromady mohlo udržet výdrž mužů národa, ve skutečnosti vyvolat a zocelit odolnost celého národa, nebo je tak sjednotit a očistit v ohni sebeobětování, jak to činí útrapy a nebezpečí války.

A stejně jako předtím, pokud je alternativou k válce úpadek, což znamená zhoršení kvality života a nakonec i zánik, musím nakonec, byť s velkou neochotou, dát svůj hlas válce. A skutečně, v dřívějších obdobích historie, kdy bylo zničení a

[404] Op. cit., s. 359 a násl.

skutečné ztráty na životech relativně malé, než se války vedly pomocí strojů, je ještě snazší pocítit sílu argumentů pro válku než dnes, kdy se zničení všeho, čeho si ceníme, stalo tak děsivým. Blíží se však doba, a možná je blíže, než by si většina lidí nyní myslela, kdy se bude opět bojovat s jednoduššími zbraněmi, v menším měřítku a možná s určitou dávkou rytířství a svobodného zednářství, které kdysi nebyly neobvyklé. Musíme se snažit nedopustit, aby hrůznost současné perspektivy zničila náš pohled na problém války jako celku. Musíme na ni nahlížet nejen ve světle toho, čím je, ale také toho, čím byla a čím se v zdravějším stavu věcí může opět stát.

Nyní bych se však rád vrátil k hlavnímu tématu naší diskuse a pokračoval ve zkoumání násilí, které se mi jeví jako neodmyslitelná součást veškeré existence. Jak si čtenář jistě vzpomíná, nalezli jsme ho v přírodě. Nalezli jsme ho také v počátcích všech lidských společností a neoddělitelně spojené s vývojem jejich kultury.

Je tu však jeden konkrétní aspekt tohoto násilí, který je zakořeněn v samotném základu lidského života a na který bych se rád zaměřil: snad totiž neexistuje žádný jiný fakt, který by mě tak výrazně donutil opustit můj pacifistický postoj, jenž jsem zastával před třiceti lety. Mám na mysli populační tlak. I Gerald Heard prohlásil, že „tlak porodnosti se nakonec dá stěží odlišit od tlaku bajonetů“.[405] Když jsem jednou vznesl tuto námitku proti pacifismu, dáma, s níž jsem hovořil, pohrdavě odfrkla a zvolala, jako by moje námitka nestála ani za pět minut úvahy: „Ach, o populační problém se vůbec nebojím. O to se nějak postaráme.“ Ale napadlo mě, zda by se cítila stejně, kdyby

[405] The Ascent of Humanity, 1929, s. 112.

strávila byť jen jeden den pečlivým a upřímným zkoumáním tohoto problému.

Její postoj je však zřejmě typický pro většinu intelektuálů. „Ach ano, Malthus a problém přelidnění! To byla před sto lety strašná hrůza – a ne bezdůvodně. Ale dnes se tím nemusíme trápit, protože teď, jak víte, máme antikoncepci!“ Pravděpodobně většina intelektuálů po celém světě, a zejména ti, kteří vyznávají ideál bratrství a internacionalismu a kteří si hýčkají sen o světě bez válek, zakládá svou filozofii a naději, možná více, než si uvědomují, na rozšířeném používání antikoncepce. A přesto jsem přesvědčen, že toto domnělé řešení není zdaleka tak účinným lékem, jak se o něm tvrdí. Vyžadovalo by to podrobnější rozbor, než jaký zde mohu poskytnout, ale musím alespoň uvést několik svých nejdůležitějších závěrů, protože mají význam pro problém, který před námi stojí.

Mohu říci, že jsem si brzy uvědomil sporné aspekty antikoncepce a již před více než třiceti lety jsem se rozhodl zjistit, jaká je v této věci pravda. Začal jsem tím, že jsem o tomto problému hovořil s mnoha lidmi, nejen s manželskými páry, ale také s psychiatry a lékaři; a v roce 1937 jsem strávil dva týdny svého nejcennějšího času v knihovně Newyorské lékařské akademie, kde jsem zkoumal fakta týkající se této problematiky. Většinu literatury, kterou jsem četl, napsali uznávaní představitelé obou stran této kontroverze nebo významní porodníci z obou stran Atlantiku. Dával jsem si pozor, abych nezohledňoval názory těch, u nichž jsem mohl vycítit vliv tabu, zejména ze strany katolické církve. Důkazy, na které jsem narazil, mě přiměly k třem závěrům, z nichž žádný jsem na základě následného zkoumání nezměnil.

(1) Na základě svých studií a vlastních zkušeností jsem dospěl k pochybnostem, zda existuje nějaká forma umělé antikoncepce, která by byla přijímanou a běžnou součástí manželského sexuálního života a která by nevyvolávala zásadní námitky z hlediska fyzického i duševního zdraví. Samozřejmě, to bylo před třiceti lety a je možné, že se situace od té doby poněkud změnila. Existují však pádné důvody pochybovat o tom, že by se změnila podstatně. Mám podezření, že téměř všude se antikoncepce využívá jednoduše proto, že se zdá být levným a snadným prostředkem, jak uniknout náročné disciplíně sebeovládání a jak si užívat radosti sexu, aniž by člověk musel čelit jeho přirozeným důsledkům. A k tomuto kroku se přistupuje a následuje se bez sebemenšího předběžného zkoumání toho, jaké by mohly být výsledky tak drastického zásahu do jednoho z nejdůležitějších lidských instinktů. Všem lidem, kteří jsou velmi citliví a svědomití, pokud jde o morální a duchovní hodnoty, bych takové zkoumání důrazně doporučil. Měli by se ujistit, že se jejich četba neomezuje pouze na knihy, v nichž se antikoncepce obhajuje. Vzhledem k tomu, že jsme v posledních čtyřiceti či padesáti letech byli svědky doslova laviny propagandy antikoncepce, je třeba očekávat, že knihy, které odhalují její nebezpečí a nevýhody, jsou dnes téměř pohřbeny a bude třeba je pečlivě vyhledávat, pravděpodobně v knihovnách, jejichž fondy na toto téma jsou mimořádně bohaté.

(2) Na základě vlastních zkušeností i dojmu z toho, co prožívají ostatní, jsem dospěl k přesvědčení, že žádný národ s neporušeným instinktem by nikdy dobrovolně nepřijal ani by nikdy nesouhlasil s tím, aby byl donucen k něčemu, co by se dalo nazvat všeobecnou praxí regulace porodnosti, ať už za

účelem omezení počtu obyvatel dané země, nebo z jakéhokoli jiného důvodu. To nepochybně platí zejména pro nižší vrstvy obyvatelstva, kde je instinkt nejméně atrofovaný a nejméně potlačovaný a omezovaný všemi druhy intelektuálních, morálních, estetických a duchovních zdokonalení. Mám však podezření, že je to velmi pochybný příznak, pokud jakýkoli manželský pár z pokročilejších lidských typů, který k neporušenému instinktu přidal duchovní rozlišovací schopnost a jemný a náročný vkus, může kdykoli pravidelně používat jakékoli umělé prostředky k zabránění početí, aniž by pocítil vnitřní vzpouru. Pravděpodobně znám všechny běžně používané metody, a to je to, co říkám. Kontrola porodnosti, jak se dnes hlásá, je „značkou biologické beznaděje“. Národ, který ji přijímá a raduje se z ní, je ve stavu úpadku. Skutečně zdravý národ jí bude vždy pohrdat a odmítat.[406]

(3) Moje třetí námitka proti regulaci porodnosti se týká populačního tlaku pouze nepřímo, má však natolik zásadní význam, že si dovolím ji zde uvést, když už se zabývám tématem regulace porodnosti, i když to bude mít poněkud charakter odbočky.

Existuje biologický princip, který má klíčový význam pro osud každého národa a který nemohu dostatečně zdůraznit. Mají-li být ty rodinné linie s prokázanou nadprůměrnou

[406] Od renomovaného gynekologa vím, že podle jeho názoru je užívání „pilulky“ prakticky neškodné. A zřejmě neobsahuje většinu těch účinků či rizik, kvůli nimž jsou jiné metody antikoncepce tak nepřípustné. Musím však přiznat, že dokud neuplyne delší doba, která by umožnila ověřit její případné škodlivé vedlejší účinky, nemohu ji schválit. V sobě cítím tvrdohlavé pochybnosti, možná zakořeněné především v pouhém instinktu, zda příroda, která svěřila celou budoucnost lidstva plodnosti žen, bude dlouho trpět, že je mařena a blokována, aniž by se nakonec pomstila těm, kteří se beztrestně odvážili pohrdat jejími nejnaléhavějšími příkazy.

schopností, které jako jediné jsou schopny vytvořit, vést a udržet jakoukoli významnou společnost, pohlceny a postupně vyhlazeny pouhou početní převahou lidské masy, musí být reprodukce těchto linií vždy udržována na vysoké úrovni ve srovnání se zbytkem populace. Domnívám se, že se jedná o skutečnost, která byla dostatečně prokázána pečlivým pozorováním a důkladným zkoumáním historických záznamů, a budu se o tom podrobněji rozepisovat v kapitolách věnovaných eugenice. Je proto velmi znepokojivé zjištění, že celkové dopady hnutí za kontrolu porodnosti se dosud, bez ohledu na to, jaké byly a možná stále jsou záměry, které za ním stojí, ukázaly jako dysgenické. Jakékoli poctivé zkoumání faktů musí jasně ukázat, že tomu tak je. Jedinou skupinou obyvatelstva, která se obecně přiklonila k antikoncepci jako prostředku k omezení počtu dětí, jsou převážně právě ty vrstvy s prokázanou nejvyšší schopností, od nichž jsou děti nejvíce potřebné; zatímco vrstvy méně a nejméně nadané, u nichž je omezování porodnosti nejnaléhavěji zapotřebí, se ve Spojených státech stejně jako v Indii či Číně vyznačují důsledným a odhodlaným odmítáním antikoncepce, a v důsledku toho i neustálým plozením početných rodin. Kdokoli tedy, kdo má schopnost si tuto situaci představit, musí pochopit, že skutečným výsledkem hnutí za kontrolu porodnosti bylo zhoršení celonárodní nerovnováhy schopností. To znamená, že podíl těch, kteří se pohybují od nadprůměrných až po mimořádně nadané, se ve skutečnosti snížil ve vztahu k obrovskému počtu těch, kteří se pohybují od průměrných a podprůměrných přes mentálně retardované a slabomyslné až po idioty, včetně značné části kriminálních živlů. Navíc nesmíme nikdy zapomínat, že potomci s nadprůměrnými schopnostmi se u lidí slabomyslných vůbec nerodí a v průměrných vrstvách

obyvatelstva se rodí jen zřídka, v nízkém poměru na tisíc, zatímco taková nadřazenost se rodí v nejvyšší míře, v nejvyšším počtu na tisíc sňatků, v rodinách, které již prokázaly svou vlastní nadřazenost. Z toho nevyhnutelně vyplývá, že jelikož každý národ je vždy a navždy závislý, a to i pro své samotné přežití, na kvalitě svých nejlepších deseti procent, je otázkou života a smrti – ničím méně – aby byla vysoká reprodukce těchto nejlepších deseti procent udržována vždy a za každou cenu. A ti, kdo prosazují jakékoli hnutí, které musí vést k jejímu omezení, bez ohledu na to, jak impozantní a věrohodné jsou jejich proklamované cíle, a ať si to uvědomují či nikoli, se projevují jako nepřátelé svého vlastního druhu.

V době, jako je tato (1970), kdy zdravý rozum a logika byly u většiny lidí takřka vymazány údajně „autoritativními“ tvrzeními egalitářské propagandy, která je den a noc vtlouká do hlav veřejnosti téměř všemi dostupnými prostředky, je třeba počítat s tím, že se najde spousta lidí, kteří podrážděně namítnou, že „celá ta záležitost s nadprůměrným nadáním“ je jen snůška nesmyslů. Obecně se tvrdí, a zdá se, že tomu i mnozí věří, že zlepšení životního prostředí a rozšíření příležitostí spolehlivě přinesou všechny nadprůměrné osobnosti, které jakákoli společnost kdy bude potřebovat. A hned připouštím, že na této straně argumentu lze uvést mnoho vědecky významných osobností. Ale mě to neimponuje. Ve skutečnosti jsem po čtyřiceti letech sledování této diskuse přesvědčen, že máme co do činění s tím, co může být největším podvodem století. Musím přiznat, že jsem své bádání zahájil s výraznou předpojatostí ve prospěch rovnostářské strany, ale také jsem se nejprve snažil hledat důkazy pro i proti a čestně se s nimi vypořádat. A netrvalo mi mnoho let, než jsem objevil nejen to,

kde leží pravda, ale také to, co se děje pod povrchem, aby byla pravda skryta! Na jiném místě budu mít příležitost se o tom všem rozepsat podrobněji. Prozatím musí stačit kategorické tvrzení, že podle mého pečlivě zváženého úsudku je zřejmou pravdou, že lidé se rodí nerovní a že žádná manipulace, změna prostředí ani rozšíření příležitostí nikdy a nikde nedokázaly tento stav změnit. Zjistil jsem, že ti, kdo se staví proti tomuto názoru, ignorují důkazy, které hovoří proti nim, vyhýbají se jim, popírají je, dokonce je falšují, ale nikdy nepředloží žádné skutečné a podstatné důkazy, že lidé jsou si rovni nebo že je možné je takovými učinit, důkazy, které by obstály a vydržely při důkladném zkoumání. Nečiní tak, protože nemohou. Prostě neexistují. To je mé současné přesvědčení. Ať ti, komu se to nelíbí, prozkoumají fakta. Ať však dbají na to, aby se nespokojili s tím, co je v konečném důsledku jen tvrzením nafoukaných „autorit“. Ať trvají na faktech, na nezvratných důkazech, a teprve pak ať určí, zda jejich vlastní zjištění připouštějí nějaký jiný závěr.

Nyní se však vraťme k otázce populačního tlaku a pojďme se s ní vypořádat. Hrozí světový hladomor? Nepopiratelně existují ti, kteří říkají ano, a jiní, kteří říkají ne. Poslechněme si typické mluvčí z každé strany a pak se pokusme zjistit, na kterou stranu se přiklání váha důkazů.

Před dvaceti pěti lety, když jsem se touto otázkou zabýval poprvé, jsem na úvod citoval ze čtyřdílného díla The Outline Of Science, jehož editorem byl profesor J. A. Thomson[407], v té době celosvětově uznávaný jako jedna z předních autorit v oboru biologie. Na straně 1102 čtvrtého svazku je citován

[407] Outline of Science, Putnam, 1935.

Thomas Huxley, který řekl: „Otázka populace je skutečnou hádankou Sfingy, na kterou dosud žádný politický Oidipus nenašel odpověď. Vzhledem k pustošení, které způsobuje strašlivé monstrum, jímž je přelidnění, blednou všechny ostatní hádanky do bezvýznamnosti.“ V knize Inbreeding and Outbreeding napsali profesoři Edward M. East a D. F. Jones, kteří v té době oba působili na Connecticut State College of Agriculture[408], následující: „Je nešťastné, že vzhledem k faktům v této věci mnozí stále pohrdají závěry Malthuse na téma populace, k nimž dospěl před sto lety. Nemožnost, aby zásoby potravin držely krok s nekontrolovaným přirozeným růstem populace, je samozřejmostí, kterou nelze zamlčet poukazem na vynalézavost člověka při aplikaci mechaniky v zemědělství. Pravdou je, že svět se blíží k demografické hranici rychleji, než kdy předpokládal Malthus, a výsledkem zavádění nových metod v polním hospodářství je pouze rychlejší vyčerpávání přirozené úrodnosti půdy. [Tímto aspektem problému se budu podrobněji zabývat v následující kapitole.] Předpokládaný nárůst množství potravin je iluzorní. Ve Spojených státech, které jsou přirozeně nejbohatší zemí na světě, klesá produkce všech důležitých masných zvířat a některých významných zemědělských plodin na obyvatele.“[409] O generaci později se v podobném duchu vyjádřil S. J. Holmes, profesor zoologie na Kalifornské univerzitě. „Základním limitujícím faktorem populace je potrava a možnosti její produkce na této planetě jsou přísně omezené. Několik zemí v Evropě nevyrábí a některé z nich pravděpodobně ani nemohou vyrábět dostatek potravin pro vlastní potřebu. Velká část Asie mimo Sibiř není od stejné

[408] Profesor East později, během svého působení na Harvardu, vzbudil velký zájem naléhavostí a přesvědčivostí svých knih o eugenice.
[409] Inbreeding and Outbreeding, Lippincott, 1919, s. 247.

situace příliš daleko. Samozřejmě, že intenzivním pěstováním lze produkci zvýšit, ale pokud bude náš počet obyvatel nadále růst jako v minulosti, nebude trvat dlouho a žádné množství pěstovaných plodin nebude stačit k tomu, aby nás ochránilo před možností hladovění v hubených letech. Země vyvážející potraviny, jako byla ta naše, budou brzy potřebovat veškeré své potraviny pro vlastní obyvatelstvo. Svět se rychle zaplňuje... Ať už bude bod nasycení dosažen za padesát, sto nebo dokonce dvě stě let, nic to nemění na závěru, že se zřetelně blížíme k době, kdy potravinové zdroje Země již nebudou stačit pro další nárůst počtu obyvatel.“[410]

V zahraničí panoval všeobecný názor, že stačí, když člověk použije dostatek chemických hnojiv a ještě dokonalejší stroje, a množství potravin, které dokáže vypěstovat, nebude mít téměř žádné meze. Postupně však začali dobře informovaní lidé, kteří věděli, o čem mluví, varovat, že právě tento druh „vědy“, tedy traktorové a průmyslové zemědělství, „efektivní“ zemědělství, zemědělství jako byznys spíše než jako způsob života, je zodpovědný za to, že se i v Americe objevila hrozba hladomoru. Touto záležitostí se budu zabývat mnohem důkladněji v mé příští kapitole o vlivu Stroje na náš život, ale zde musím o ní říci dost, abych problém představil.

Varování se soustředila na erozi, kterou vikomt Lymington ve svém článku z roku 1939 označil za „nejzávažnější problém světa“. A dodal: „Za padesát let byla zničena nebo částečně zničena plocha pravděpodobně padesátkrát větší než Británie... jako půda vhodná k produkci potravin.“[411] Ve své knize The

[410] Holmes, S. J. – Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936, s. 294.
[411] The New Pioneer, říjen 1939.

Rape Of The Earth uvedli G. V. Jacks a R. O. Whyte[412], snad nejvýznamnější světoví odborníci na stav půdy na Zemi (G. V. Jacks byl ředitelem Imperiálního úřadu pro půdní vědu), mimo jiné následující tvrzení: „Nesprávně aplikovaná věda přinesla na nejbohatší panenské půdy světa takovou spoušť, ve srovnání s níž jsou zkázy všech válek v historii zanedbatelné“ (s. 83). „Dnes pokračuje ničení tenké živé vrstvy Země tempem a v rozsahu, které nemají v historii obdoby, a až tato tenká vrstva – půda – zmizí, budou z úrodných oblastí, kde se dříve nacházela, neobyvatelné pouště. Ve skutečnosti již pravděpodobně vzniklo téměř milion čtverečních mil nové pouště, mnohem větší oblast se blíží pouštním podmínkám a v celém Novém světě si eroze vybírá svou neúprosnou daň na úrodnosti půdy s neuvěřitelnou a stále rostoucí rychlostí“ (tamtéž, s. 18). Navzdory všem vědeckým inovacím a „vylepšeným“ metodám „přesto celosvětově klesá průměrná produkce“. Ve Spojených státech a Jižní Africe (generál Smuts podpořil jejich prohlášení) „eroze již dosáhla rozměrů národní katastrofy prvního řádu a vysála jejich životní sílu do takové míry, že pouze obrovské a odhodlané úsilí sjednoceného národa může zabránit dalšímu a nenapravitelnému úpadku“ (tamtéž, s. 21).

Některým se tato tvrzení mohou jevit jako zbytečně alarmující. Následující citáty však ukazují, že i někteří velmi rozvážní recenzenti a renomované časopisy shledali, že jsou podložena velmi pádnými důkazy. Boston Transcript napsal: „Tato kniha [The Rape Of The Earth] se může stát tím impulsem, který zabrání tomu, aby se náš velký národ proměnil v další Čínu sužovanou chudobou.“ John Chamberlin v časopise The New Republic uvedl: „Tato kniha má takovou sílu,

[412] G. V. Jacks a R. O. Whyte – The Rape of the Earth, Faber and Faber, 1939.

že je svým způsobem stejně znepokojující jako úder levou rukou Joea Louise... Pokud je i jen polovina toho, co pánové Whyte a Jacks říkají, pravda, pak jsou prakticky všichni naši publicisté, sociologové a ekonomové, pokud ne úplně pomatení idioti, tak alespoň marní bloudící ve tmě.“ Kniha vikomta Lymingtona Alternative To Death[413], vydaná v roce 1943, zdánlivě jasně dokázala, že i při nejrozumnějším hospodaření s půdou je množství potravin, které z ní lze získat, přísně omezené. Představa, že hrozba nedostatku je záležitostí, o kterou se není třeba a je dokonce směšné se obávat, se stala vyvráceným mýtem. Zkrátka a dobře, tento problém populačního tlaku, o kterém jsme uvažovali, by mohl být náhle vytržen z oblasti diskuse a abstraktní teorie dříve, než většina z nás očekávala. A možná by to vypadalo jinak, dokonce i v očích našich nejoddanějších idealistů, kdyby prostě nebylo dost jídla pro všechny.

Taková byla situace před asi dvaceti pěti lety, když jsem psal první verzi této kapitoly. Poté se nadšení na pár desetiletí utišilo a zdálo se, že se na tuto otázku téměř úplně zapomnělo, až asi před rokem, v roce 1968, zasáhl svět pojem „ekologie“ téměř stejně děsivě jako bomba svržená na Hirošimu v roce 1945, a Dr. Paul Ehrlich ze Stanfordské univerzity vydal svou knihu The Population Bomb, která se téměř přes noc stala bestsellerem a spolu s mnoha dalšími knihami a hlasy vyvolala něco jako celonárodní, a možná dokonce celosvětovou, konsternaci a poplach. Ekologie se samozřejmě zabývá celou řadou problémů vyplývajících ze vztahů mezi živými organismy, zejména lidmi, a jejich životním prostředím, a z toho vzešla všechna hnutí za zastavení „znečištění“. Tyto

[413] Faber and Faber, 1943.

problémy, jakkoli jsou reálné a naléhavé, však více či méně stojí stranou od problému, na který se v tuto chvíli soustředí naše pozornost především. Nicméně Dr. Paul Ehrlich a ti, kteří s ním spolupracují, včetně skupiny známé pod názvem Zero Population Growth, nahánějí lidem hrůzu tvrzením, že „je již příliš pozdě na to, aby se zabránilo hladomorům, které zabijí miliony lidí, možná již do roku 1975“. Stejně jako vědci, které jsem citoval z období dvacet pět let před ním, se zdá být pobouřen poznáním, že půda Země má omezenou kapacitu, pokud jde o počet lidí, které dokáže uživit. Existuje však mezi ním a nimi také velký rozdíl. Oni byli znepokojeni tempem, jakým naše převládající zemědělské metody ničí půdu a způsobují její hromadné splavování do moře; a ve snaze tuto situaci napravit se zavázali k vytvoření co nejpevnějšího základu pro veškerý lidský život na této planetě. Mnozí z nich však, stejně jako dnes Dr. Ehrlich, před dvaceti pěti lety tvrdili, že pokud nebude růst populace pod kontrolou a nebude zastaven, budou některé části světa dříve či později čelit hladomoru.

Tito však nebyli jen muži s uznávaným vědeckým renomé, ale psali tak, jak to dělají skuteční vědci – s vyváženými tvrzeními a podloženými důkazy – a k problému přistupovali ze dvou stran, přičemž se nezabývali pouze nárůstem porodnosti, ale také vyčerpáním a plýtváním půdou, na níž závisí veškerý lidský život. Dr. Ehrlich a jeho stoupenci se naopak o erozi, vyčerpání půdy, traktorech, chemických hnojivech a jedovatých postřicích téměř nezmiňovali, ale od samého počátku se soustředili pouze na zastavení porodnosti. A porodnost by zastavili téměř jakýmikoli prostředky: pokud by argumenty a metody schválené a prosazované Asociací plánovaného

rodičovství nepřinesly požadovaný výsledek, někteří z nich jsou alespoň připraveni uchýlit se k ukládání zákonných sankcí za každé další dítě nad rámec druhého a dokonce k přidávání sterilizačních chemikálií do potravin a pitné vody. Když jsem četl Ehrlichovu knihu, skutečně mě napadlo, že v narůstajícím populačním tlaku rychle vycítil příležitost k zintenzivnění snah o větší centralizovanou státní kontrolu a nakonec o světovou vládu – podobně jako se o několik desetiletí dříve využil strach z atomové bomby a vyústil ve stejný cíl. Stručně řečeno, Ehrlichova kniha se jeví jako jen slabě maskovaná propaganda za vzdání se národní suverenity a vytvoření světového státu. Skutečně se zdá, že mnozí, ne-li většina, z předních zastánců tohoto zesíleného úsilí o kontrolu porodnosti v celosvětovém měřítku jsou také spojeni s organizacemi nebo hnutími, které usilovně pracují na rozbití národnosti a národního patriotismu po celé Zemi a na rozdělení celého světa, v rozporu se stávajícími a přirozenými lidskými spřízněnostmi, příslušnostmi a politickými strukturami, podle plánů vypracovaných před lety Sjednocenými světovými federalisty a jejich spojenci.

To dlouho neuniklo pozornosti některých našich bystřejších konzervativních vlastenců. Prvním z nich, který mě zaujal, byl Dr. Medford Evans, bývalý vysokoškolský profesor a někdejší šéf bezpečnosti amerického projektu atomové energie, který psal v jednom čísle časopisu American Opinion, který momentálně nemohu identifikovat. Podrobnější a novější článek o této záležitosti vyšel v čísle téhož časopisu z května 1970. Nese název „Ekologie – vládní kontrola životního prostředí“ a jejím autorem je Gary Allen. Avšak navzdory tomu, že s některými jejich tvrzeními souhlasím, argumentaci těchto

mužů i dalších jim podobných znehodnocuje skutečnost, že dále tvrdí, že hrozba hladomoru není nic jiného než podvod zinscenovaný za účelem dosažení politických a v konečném důsledku vlastizrádných cílů. Gary Allen cituje profesora Karla Brandta ze Stanfordské univerzity, který údajně řekl, že Spojené státy „nebudou přelidněné s 350 000 000 nebo mnohem více lidmi“, a profesora Ansleyho Coalea z Princetonu, který prohlásil, že „i kdyby naše populace vzrostla na miliardu, její průměrná hustota by podle evropských standardů nebyla příliš vysoká“. Cituje také oznámení Organizace OSN pro výživu a zemědělství v Los Angeles Times ze dne 12. února 1970, „že potravinovým problémem, kterému bude svět v blízké budoucnosti čelit, budou spíše přebytky než hlad“.

Na podporu těchto názorů však projevuje úžasnou víru v možnosti moderní technologie, zejména v oblasti zemědělství, což mi, ačkoli je to dnes v USA téměř samozřejmostí, připadá naprosto naivní a obecně nepřesvědčivé.

Nechám na čtenáři, aby si sám rozhodl, kde leží pravda. Domnívám se, že ji vyjádřili vědci, které jsem citoval na začátku této úvahy o populačním tlaku: existuje a musí existovat hranice množství potravin, které Země dokáže vyprodukovat; a proto existuje a musí existovat hranice počtu lidí, které Země dokáže uživit. A pokud bude tato hranice překročena, někteří lidé, možná velké množství lidí, možná dokonce miliony lidí, musí zemřít. Mohu poznamenat, že Arnold Toynbee tento postoj jednoznačně podpořil.[414]

[414] Viz Mankind Quarterly, jaro 1964 (sv. IV, č. 4), s. 244.

To však vyvolává otázku naprosto zásadního významu: Kdo vlastně zemře? Dr. Ehrlich ve své knize The Population Bomb píše, jako by se tlak na potraviny měl a mohl vyrovnat, podobně jako tlak páry ze všech stran uvnitř kotle. Možná si představuje OSN jako velkého policajta, který vezme jídlo těm, kteří mají přebytek, a dá ho těm, kterým chybí, aby byl hlad rovnoměrně rozdělen mezi všechny národy a každý si odnesl svůj podíl na umírání. Ale taková situace dnes není a nikdy nebude, dokud budou populace stát v oddělených, nezávislých blocích. Každý národ má nyní svůj vlastní potenciál pro produkci potravin a svůj vlastní potenciál pro získání jakýchkoli nezbytností, které mu mohou chybět. Má-li hojnost, mohou jeho lidé, pokud chtějí, nejen jíst, ale jíst dobře, zatímco lidé v jiné zemi nebo v mnoha jiných zemích hladoví a umírají hlady. Dalo by se to ospravedlnit? Nebo možná není schopen vypěstovat všechnu potravu, kterou jeho lidé potřebují, a z toho či onoho důvodu není schopen vyrábět ani jiné věci, které by mohl vyměnit za potraviny. Co pak?

Závažnost tohoto problému mi došla velmi naléhavě, když jsem byl v roce 1928 v Japonsku. A Japonsko mi poslouží jako příklad stejně dobře jako jakákoli jiná země, která mě napadne. (Německo by mohlo být stejně výmluvným příkladem, ale jeho případ je méně jednoduchý a méně jednoznačný.) Japonci byli považováni za jedny z nejschopnějších pěstitelů zeleniny na světě. I přes všechny naše stroje a umělá hnojiva dosahovali z jednoho akru mnohem vyšších výnosů, než byl náš průměr. A to, jak daleko zašli, aby využili každý možný čtvereční metr své půdy, bylo bolestně zřejmé z nekonečných kilometrů kamenných opěrných zdí, které postavili, aby vyrovnali terén tak, aby mohli pěstovat rýži i v těch nejmenších koutcích

hluboko mezi kopci. Japonsko je však ve skutečnosti odkrytým vrcholem téměř ponořeného himálajského pohoří a pouze 18 procent jeho povrchu je orné. Přes veškerou svou zručnost a maximální nasazení dokázali vypěstovat potraviny pouze pro 59 milionů ze svých 60 milionů obyvatel. Jejich továrny také nemohly vyrábět zboží, které by mohli vyměnit za potraviny, jak to dělala Británie, pokud by nějakým způsobem nezískali potřebné uhlí a rudu; a v rámci hranic Japonska potřebné uhlí a ruda neexistovaly. Co tedy mohlo Japonsko dělat?

Co byste asi udělali, milí čtenáři? Mám na mysli zejména ty z vás, kteří jsou pacifisté. Představte si, že bychom se ocitli v této bezvýchodné situaci – vy a vaši blízcí, já a moji blízcí a všichni ostatní Američané s námi. Byli byste ochotni se smířit se smrtí – a nechat zemřít své blízké – raději než se připojit k ostatním Američanům a dobýt, pokud by to bylo možné, zemi, která by znamenala život, ať už díky potravinám, které bychom na ní mohli pěstovat, nebo díky uhlí, železu a dalším zdrojům, které by živily náš průmysl a umožnily nám tak vyrábět věci, které bychom mohli vyměnit za jídlo? Věřím, že za těchto okolností by většina pacifistů ztratila svůj pacifismus. Je mi líto, pokud musím někoho urazit, ale upřímně říkám, že bych nerespektoval žádný národ, jehož instinkt k životu by byl tak slabý, že by se držel nějakého morálního pravidla, které by mu bránilo udělat cokoli, co by bylo třeba, aby přežil a pokračoval k naplnění svého osudu. Vzhledem k tomu, co jsem věděl o celé situaci, bylo pro mě nemožné zadržet svou sympatii k Japonsku při jeho obsazení Mandžuska. Věřím, že udělalo pouze to, co by za podobných okolností udělal jakýkoli jiný národ, který za něco stojí. A pokud to „křesťan“ nemůže schvalovat, je to jen

důkazem toho, co jsem tak často říkal, že křesťanství je nepřítelem života.

„Ale," mohl by namítnout můj čtenář, „Japonsko se nezastavilo u Mandžuska. Jakmile jednou začalo, pokračovalo v dobývání dál, až by, kdyby nebylo zastaveno, ovládlo celý Orient." Vím, a nebudu se snažit obhajovat znásilnění Nankingu, které se prostě zdá být zcela v rozporu s charakterem a zcela odlišné od Japonců, o kterých se čte v historii a jak jsem je potkal v roce 1927. Vzbuzovali ve mně lásku a obdiv, jaké jsem cítil jen k velmi málo jiným lidem na Zemi. Člověk si trochu klade otázku, zda to nebylo něco, co se naučili pod západní „poručenstvím". Existuje spousta důkazů, že nelidskost je v rozporu s jejich historií v období předtím, než Británie a Amerika narušily jejich mír. Profesor Quincy Wright při přezkoumávání válečných záznamů hlavních národů za posledních 460 let zjistil, že zatímco Británie vedla seznam jako válečný štváč, Japonsko bylo na samém konci – což je zajímavé, spolu s Německem![415] A Harry Paxton Howard, jenž měl mnoho důvodů k nepřátelskému postoji vůči Japoncům, přesto v časopise The Christian Century z 2. května 1945 napsal: „Japonsko, které jsme ‚otevřeli' v 50. letech 19. století, bylo zcela izolacionistickou zemí, žijící ve svém vlastním světě a záměrně se vyhýbající válkám a soupeření západních mocností o nadvládu na Dálném východě. Více než dvě století žilo Japonsko v míru, a to jak doma, tak v zahraničí. ... Japonsko bylo v kontaktu se svými čínskými sousedy po asi patnáct století, přičemž tyto kontakty narušily pouze tři války, z nichž

[415] Quincy Wright – A Study of War, 2. vydání, University of Chicago Press, 1965, s. 221, pozn. 7. Srov. příloha XX, tabulka 44 (s. 650). Totéž v prvním vydání z roku 1942.

pouze v jedné bylo Japonsko agresorem. Neexistují žádné dvě sousední evropské země – ani dvě země oddělené Lamanšským průlivem –, které by měly srovnatelnou historii.“ A pokračoval: „Townsend Harris, první americký velvyslanec v Japonsku... sdělil britskému vyslanci v Tokiu k jeho úžasu, že by raději viděl, aby naše nové obchodní a jiné výsady v Japonsku byly opuštěny a Japonsko se vrátilo ke své dřívější izolaci, než aby viděl hrůzy války uvalené na tuto mírumilovnou zemi a šťastný lid.“

Ale toto poslední je poněkud odbočka, kterou jsem připustil jako slovo na obranu statečného a přirozeně ušlechtilého národa. Vraťme se však nyní k tvrzení, že ačkoli Japonsko mohlo mít oprávněný důvod k obsazení Mandžuska, nemělo právo zabrat více, než bylo nezbytné pro jeho existenci.

Nerealističnost a nedostatek fantazie, které se skrývají za tímto implicitním obviněním, jakoby odrážely úroveň praktické prozíravosti, jakou by člověk očekával na oslavě v nedělní škole nebo na čajovém dýchánku starších dam. O vojenské strategii nevím nic, ale hrál jsem fotbal a mám bohaté zkušenosti s testováním své schopnosti udržet se na nohou a ovládat své tělo v souvislosti s náporem nebo tlakem. A vím, že pokud chcete udržet, řekněme, určitý čtvereční metr půdy, a jsou tu další, kteří tam chtějí stát, nemůžete to udělat pouhým stáním na tom místě – s nohama u sebe. Musíte se nad ním rozkročit. To znamená, že abyste si udrželi pozici, musíte zabírat více než jen tu pozici. Jinak vás velmi brzy srazí. A jak, prosím vás, a jak dlouho mohlo Japonsko očekávat, že si udrží kontrolu nad Mandžuskem, když se Čína každým dnem stávala více industrializovanou – Čína se svými 400 miliony obyvatel,

Japonsko se svými 60 miliony[416] –, pokud se neroztáhlo a neudrželo přístupy k němu? Pokud Británie skutečně věřila, že si nemůže udržet svou moc v Orientu bez ovládnutí Singapuru, Bornea a podobných území, napadá mě, zda by Japonsko mohlo doufat v udržení Mandžuska, v udržení svých pozic tváří v tvář rychle sílícímu čínskému kolosu, nemluvě o tlaku ze strany zbytku světa, kdyby samo neovládalo některé z nejstrategičtějších opěrných bodů Orientu.

Pravděpodobně mnozí z mých čtenářů vědí o Japonsku a Japoncích mnohem více než já. A možná jsem řekl některé věci, s nimiž by nesouhlasil žádný ekonom, historik ani geopolitik oprávněný vyjádřit svůj názor. A přesto by to nutně ani v nejmenším neotřáslo mým základním postojem. Můj základní postoj je tento: Existuje limit množství potravin, které lze na Zemi vyprodukovat. I když vezmeme v úvahu veškerý možný nárůst produkce, kterého lze dosáhnout díky skutečně spolehlivé vědě, stále existuje limit toho, co může Země poskytnout. Tomuto limitu však neodpovídá žádný podobný limit v produkci lidských bytostí. Plodnost Země je převýšena plodností lůna. A problém se jen prohlubuje a krize se urychluje tím, že věda nyní umožňuje lidem žít déle než kdykoli předtím. Dříve či později, ať už tady nebo tam, za těch či oněch okolností, a pokud ne v Japonsku nebo v Německu, tak někde jinde, se objeví více lidí, než kolik jich může nasytit dostupné množství potravin. A národy, které mají sílu vyvolat takový tlak přebytečné populace, mohou být právě ty, jejichž přebytečná energie, mysl, duch a elán z nich učinily vrcholné tvůrce, nositele a obnovitele kultury a civilizace. Co pak? Nejedná se vůbec o hypotetickou situaci. V minulosti se to opakovaně

[416] Takový byl počet obyvatel obou zemí, když jsem tam byl v letech 1927–1928.

stávalo, v malém i ve velkém měřítku, a v ne příliš vzdálené budoucnosti to pravděpodobně opět postihne velkou část světa. Pacifista se s tím musí vyrovnat jako s nevyhnutelnou skutečností života. Co řekne národu, který čelí hladomoru, co má dělat? Když jedinou alternativou k válce je zbabělé smíření se se smrtí, musí snad, jakkoli ho to mrzí, válku schválit? Alespoň to byla moje vlastní odpověď. V tomto bodě můj pacifismus skončil.

Sir Arthur Keith ve své knize Essays on Human Evolution předložil několik pádných argumentů, které tento názor podporují. Jeho celoživotní studium původu člověka ho nakonec přesvědčilo, že celá lidská evoluce, tedy veškerý lidský pokrok, závisela na jedné straně na zachování rasové homogenity a celistvosti skupiny a na druhé straně na soutěži a boji s jinými skupinami, v nichž přežívali ti nejlepší. Evoluce tedy fungovala na základě dvojího morálního kodexu a vyžadovala jej. Pro zachování celistvosti skupiny (která se nakonec stala národem) existoval „kodex přátelství“, který spojoval její členy a činil je kolektivně silnými, efektivními a kreativními. Když však došlo ke střetu jejich životních zájmů se zájmy jiného národa, vstoupil do hry „kodex nepřátelství“, který vyžadoval odstup, nedůvěru, nepřátelství, soutěž, konflikt a jako poslední prostředek samotnou válku a dokonce povýšil na ctnosti vlastnosti, které slibovaly vítězství ve válce. Tyto důkazy přesvědčily sira Arthura, že kodex, který svazoval vztahy uvnitř národa, nikdy nebyl, nemůže a neměl by být závazný pro vztahy mezi národy. Má-li národ přežít, musí být připraven a schopen bojovat. A pokud v situaci, kdy je v sázce

jeho samotná existence, doslova zběsile bojuje v totálním úsilí o vlastní záchranu, je to z etického hlediska chvályhodné.[417]

Tento argument považuji za nezvratný.

A když už jsem u toho, rád bych své závěry formuloval co nejotevřeněji a nejostřeji. Podle mého názoru lidé jako Dr. Paul Ehrlich odhalují ten nemocný a oslabený instinkt, který je dnes u moderních intelektuálů tak běžný, když o problému populačního tlaku hovoří v globálním měřítku. Ačkoli je představa masového hladomoru strašná – kdekoli, dokonce i v místech tak vzdálených od nás, jako je Čína, Indie nebo Afrika –, měla by být pro nás stejně jako pro jakýkoli jiný lid, který hladoví, předmětem prvořadého zájmu. Žádný národ, který se stále řídí zdravými instinkty a neoslabenou vitalitou, nikdy nebude považovat za stejně dobré, aby jedli jiní lidé, jako aby jedli oni sami a jejich vlastní děti, nebo aby hladověli oni sami, jako aby hladověli jiní. Dokud to zvládnou, vůbec se s hladověním nesmíří. Pokud mají přebytek potravin, mohou se rozhodnout podělit se o něj s lidmi v zahraničí, ale nebudou se o něj dělit do té míry, že by sami hladověli nebo se stali oběťmi podvýživy. Rozhodnou se spíše nejen jíst, ale mít tolik dětí, kolik bude nejlépe posilovat jejich vlastní postavení na Zemi; a bude-li to nutné, vezmou si, nakolik budou schopni, vše, co potřebují, ať už jde o jídlo z úst druhých nebo o životní prostor, aby oni i jejich děti po nich nejen přežili, ale přežili v takovém stavu, podmínkách a počtu, aby mohli mít budoucnost plnou

[417] Plnou přesvědčivost teorie sira Arthura Keitha samozřejmě nemohu v těchto několika slovech ani zdaleka vystihnout. Z tohoto důvodu musím čtenáře odkázat na jeho knihy: Essays On Human Evolution, Londýn, 1946, a zejména A New Theory of Human Evolution (Philosophical Library, New York, 1949), kde je v první kapitole uvedeno shrnutí této teorie. Viz také kapitoly II a IV a strany 53, 60–63.

smyslu. Právě takovýma očima a s takovými myšlenkami se v tuto chvíli dívají hladové hordy Číny a Indie na Austrálii, Nový Zéland a Afriku – ano, a také na Spojené státy. Lidé, kterým byly od narození vtloukány do hlavy křesťanské doktríny soucitu, lítosti a sebezapření, ba dokonce i sebeodříkání, utrpěli takové oslabení své vůle k životu, že pro ně bude téměř nemožné čelit tak bolestivým skutečnostem. Ale zdá se mi, že jsme nyní dospěli k dni, kdy se s takovými skutečnostmi musí bílí lidé vyrovnat, a to pevně a přísně, ba dokonce neúprosně, pokud nechceme patřit mezi ty, kteří budou smeteni.

Pravděpodobně někteří, a možná i mnozí z mých čtenářů jsou přesvědčeni, že východisko lze nalézt v internacionalismu. Avšak internacionalismus, který se nám dnes předkládá, není pro mnohé idealisty ničím jiným než věží ze slonoviny a pro neinformované a neopatrné pastí. Internacionalismus by narušil, zmařil nebo paralyzoval všechny vazby a sociální struktury, díky nimž se jednotlivci dnes sdružují s ostatními svého druhu za účelem vzájemné obrany proti agresi, zajištění své bezpečnosti a nezávislosti, vyloučení všech typů lidí, které považují za cizí nebo podřadné, a tím pádem jsou svobodní a schopni spolupracovat na realizaci svých nadějí, snů a osudu, který v sobě cítí. Tímto způsobem, nacionalismem, si zachovávají svou identitu jako národ a získávají kolektivní sílu, aby ze svého společného života učinili výraz sebe samých, něco hluboce uspokojivého, něco, na co mohou být hrdí, něco plného smyslu a naděje.

Na to vše lze nahlížet také z biologického hlediska. Každý svobodný a nezávislý národ představuje to, co sir Arthur Keith

nazval jedinečným „genofondem“.[418] V tom spočívá potenciál všeho, čím se tento národ může stát, identita, která jej odlišuje od ostatních národů světa, charakteristický rys, pro který je známý a na jehož projevování se lze zpravidla spolehnout u jednotlivců, z nichž se skládá; a narůstající sílu, která zároveň tu a tam, čas od času, vyprodukuje velké vůdce, učitele, tvůrce a také vtiskne do řad prostých lidí tu pevnou povahu, kterou musí mít vůdci ve svých stoupencích, má-li se naplnit národní osud.

To se však může stát pouze tehdy, pokud bude genofond po velmi dlouhou dobu – po staletí – ponechán nedotčen. Tento proces je mezi vědci dobře známý a nazývá se segregace. O tom budu hovořit podrobněji v kapitolách 16 a 17, ale je nezbytné uvést zde několik základních principů. Má-li být naplněn reprodukční potenciál genofondu, musí být zachován a udržován jako posvátný a nedotknutelný, a k tomuto účelu lze použít jakékoli prostředky, jakoukoli přísnost či tvrdost, aby nebyl zředěn nebo kontaminován smíšenými sňatky s cizími lidmi.[419] Před sto lety Darwin prohlásil, že „volné míšení ničí charakteristické rysy“.[420] Avšak více než dva tisíce let před Darwinem staří hebrejští proroci, ačkoli nemohli nic vědět o zákonech genetiky, přesto ostře odsuzovali jakékoli smíšená manželství s prokletými gójи (hebrejské slovo pro „pohany“, tedy všechny nežidy) a nakonec zavázali svůj národ k této přísné a neúprosné politice segregace, k uzavírání sňatků pouze s vlastními, což je jediným důvodem, proč před dávnými věky

[418] Sir Arthur Keith – Essays on Human Evolution, Londýn, 1946.
[419] Sir Arthur Keith – The Place of Prejudice in Modern Civilization, Londýn, 1931.
[420] Charles Darwin – Plants and Animals under Domestication, kapitoly XV a XIX.

nenásledovali Deset kmenů svých bratrů do zapomnění, a což bezpochyby vysvětluje i velkou část nadání moderních Židů. Možná jsou vůdci v koordinovaném a celosvětovém úsilí o odstranění segregace mezi ostatními národy, ale pro sebe ji rozhodně tvrdohlavě dodržují. V Izraeli je i dnes sňatek mezi Židy a nežidy právně nemožný; a v každé ortodoxní židovské kongregaci je každý Žid, který se ožení s nežidovkou, označen za mrtvého. A v tomto jsem přesvědčen, že moderní věda a verdikt historie stojí pevně za nimi. Mají-li se vyhnout pohlcení a zániku, mají-li přežít jako samostatný národ s charakteristickými rysy a schopnostmi, které je již dlouho vyznačují, musí za každou cenu zachovat svůj genofond. Je tedy jisté, že ať se již jakkoli snaží vnutit či vynutit míšení a bastardizaci ostatním národům, mezi sebou to nikdy netolerují. Ve svých vlastních řadách vynaloží veškeré úsilí, aby zabránili sňatkům s cizinci. Darwin měl totiž naprostou pravdu: „Volné míšení ničí charakteristické rysy.“ A oni to vědí.

Ale snahy internacionalistů směřují zcela jiným směrem. Pod světovou vládou by byly stávající genofondy rozbity a lidem by chyběly prostředky, jak se spojit tak, aby vytvořili genofond, a byli by zbaveni všech prostředků k jeho zachování jako něčeho posvátného a nedotknutelného. Internacionalismus by podle mého názoru lidstvo rozpadl na jednotlivé částice. Rozpustil by soudržné síly, které lidi přirozeně a organicky spojují, a rozložil by národy a lidstvo na obrovské hromady sypkého písku – na stovky milionů bezmocných jedinců, neschopných získat či bránit jakákoli práva, bez rasy, bez národa, bez tváře a prakticky bezejmenných, duchovně vyprázdněných, nevýrazných nul. Z toho by nemohlo vzejít nic jiného než lidská směsice. Smíšená manželství by se stala

běžnou praxí. Kdokoli by si mohl vzít kohokoli. A nakonec by na Zemi existovala pouze jedna rasa, výsledek smíchání všech ras dohromady. Všichni lidé – kromě samozřejmě pánů, kteří to vše navrhli a prosadili – by se stali pouhými otroky, vhodnými pouze k práci na příkaz a k vyprázdňování svých kapes na trzích.

A přesně tak to zamýšlejí intrikáni usilující o světovou vládu. Člověk budoucnosti je výmluvně a trefně ztvárněn v soše Člověka, která stojí v budově OSN v New Yorku – bez pohlaví, svalů či jakýchkoli rysů obličeje, s rukama za zády – kde je lze snadno spoutat. Skutečný a konečný cíl Sjednocených světových federalistů a přidružených hnutí nemá absolutně nic společného s blahem lidstva. Pro ně jsou lidé pouze ovce, které je třeba ostříhat. Tím nemám na mysli zmatené idealisty, kteří mají příliš málo realismu a představivosti, aby předvídali, k čemu světová vláda musí vést, a kteří jsou pro nemilosrdné pány pouze postradatelnými pěšáky. Ale mocní muži, kteří za tím vším stojí a stojí za tím na každém kroku, velmi dobře vědí, že to, o co jim ve skutečnosti jde, je učinit svět bezpečným pro mezinárodní bankéře, obří průmyslové koncerny a rychle se rozrůstající kartely mezinárodních podomních obchodníků a pouličních prodavačů. Každá země má být zaplněna řetězci nákupních center, každý kontinent má být snadno přístupný jako pole pro kapitálové investice s vysokou návratností a celé lidstvo má být rozloženo na homogenizovanou masu odzbrojených a vykastrovaných otroků, udržovaných v otroctví, aby vykonávali práci a – chodili nakupovat.

Podle mého názoru je to ta nejponurější, nejurážlivější a nejponižující představa o uspořádání lidského života, jakou lidská mysl kdy vymyslela. Naštěstí jsem si jist, že se to nikdy

nestane, ani by to nebylo proveditelné, kdyby k tomu došlo. V dlouhodobém horizontu se ukáže jako nemožné přimět nebo svést masy lidstva, aby to přijaly, nebo je na delší dobu zastrašit, aby to snášely. Nakonec to musí selhat.

Před dvaceti pěti lety se Dr. Einstein a prezident Hutchins hlasitě ozvali a volali do světa, že po atomové bombě je mezinárodní vláda naší jedinou nadějí. Od té doby se k nim přidalo mnoho dalších osobností. Ale přes to všechno jsem našel důvod věřit, jak již bylo řečeno, že strach z atomové bomby byl záměrně vyvolán, aby se národy Země nahrnuly do ohrady světového otrockého státu, kde by je bylo možné, stejně jako krávy, nejjednodušeji a nejbezpečněji dojit – a v pravý čas porazit. Ať už je tomu jakkoli, pokud je mezinárodní vláda skutečně naší jedinou nadějí, pak skutečně není žádná naděje. Navzdory veškeré autoritě těchto úžasných zastánců jednoho světa, není na první pohled absurdní, není naivní, v době, kdy jsou vlády po celém světě doháněny na pokraj zoufalství a dokonce krachu svou neschopností úspěšně se vypořádat s bezprecedentními problémy vznikajícími uvnitř jejich vlastních hranic, vsadit veškerou svou naději do budoucnosti na nevyzkoušený experiment supervlády, svěřit jí všechny nevyřešené problémy světa, který hoří a je rozdělen strachy, které jsou divočejší, a nenávistí, která je jedovatější a univerzálnější, než jakou Země zažila od počátku, a skutečně věřit, že tento experiment má nějakou šanci na úspěch? Co jiného se tu odhaluje než dětinská a ubohá víra moderního člověka v zázračnou moc Stroje? Hle, naši internacionalisté klečí před svým Bohem, zatímco kněží pokroku volají ke všem: „Hoďte minci do automatu, hoši, zmáčkněte páku a hop – mír!“ Víra v ducha je pryč. Vždy se obracíme na mechaniku, aby nás

zachránila. Pokud se něco pokazí, není naším prvním krokem vždy otevřít kancelář, sepsat ústavu, najmout promotéra, psát dopisy nebo posílat telegramy či schvalovat zákony? U nás je vše důležité na vnější straně; vnitřek nezáleží, nebo se náležitě usadí, jakmile dáme do chodu vnější stranu. A tak, zatímco vlády všude selhávají pod tíhou vlastních domácích problémů, my založíme další, de novo, naložíme ji problémy celého světa a očekáváme, že s tím břemenem odejde a bude fungovat skvěle. Blázni! Jediné místo, kde to bude fungovat skvěle, je v našich hlavách, v naší představivosti nebo v propagandistické fikci – jen než se to pokusíme uvést do provozu, jen dokud je to ještě vláda na papíře, vláda zabalená v celofánu. Měli jsme příležitost vyzkoušet jeden z těchto úžasných mezinárodních vynálezů před asi padesáti lety; a ten, kdo chce, může vidět jeho převrácenou trosku rezivějící u silnice, kde byla nakonec vyhozena. Neúspěch tohoto projektu nás neodradil od toho, abychom se nechali oklamat a vyzkoušeli na konci poslední světové války další. Dnes je však zřejmé, že se jedná o ne menší neúspěch než ten první. A dokud máme ještě zdravý rozum, neměli bychom si uvědomit, že na celé té záležitosti s Organizací spojených národů není nic skutečně mezinárodního ani jednotného? Copak už teď nevidíme na vlastní oči, že v jádru věci to není o moc lepší než systém, díky němuž si pár banditů může jistěji, bezpečněji a efektivněji naložit své zamýšlené oběti na záda a prohledat jim kapsy?

Již jsem dostatečně jasně vyjádřil svou nedůvěru v to, že někdy nastane doba, kdy by mezinárodní vláda fungovala. Určitě to nikdy nebude fungovat, dokud nedojde k hluboké vnitřní změně u národů Země. Musel by existovat skutečné pocity jednoty, zrozené ze vzájemného uznání, obdivu a důvěry,

nemluvě o náklonnosti a pocitu společného cíle. Myslet si, že jsme připraveni na mezinárodní vládu jen kvůli čistě fyzickému faktu, že komunikační a dopravní prostředky přiblížily všechny lidi k sobě, je nejhrubší hloupost. To je jistě jako stavět voz před koně. Sblížit se, ještě než jsme na to připraveni nebo než to sami chceme, znamená jen prohloubit a rozdmýchat staré nepřátelství, které vždy tak zhořklo vztahy mezi národy. Jsme si nyní tak blízko, že se nemůžeme vyhnout zápachu našeho souseda, i když se nám z něj chce zvracet. Jsme si tak blízko, že se nikdo nemůže pohnout, aniž by někomu šlápl na prsty. Jsme si tak blízko, že naše samotná existence závisí na řešení problémů vzdálených tisíce kilometrů, o nichž nic nevíme a jsme příliš unavení na to, abychom se o nich snažili něco zjistit. Jsme přesyceni problémy, blízkostí a lidskostí a žádáme jen to, aby nás nechali na pokoji a dali nám prostor, kde se můžeme nadechnout a otočit se. Z takové situace nikdy nevzejde mír. Žádné množství ani žádný druh vládních reforem, opatření a pravidel nikdy nebude stačit k potlačení tak všeobecné vroucí nespokojenosti.

Je však vůbec pravděpodobné či možné, že někdy nastane doba mezinárodní vlády? Žádná vláda, ani nic jiného, jistě nikdy nebude schopna vymýtit to násilí, které, jak jsme viděli, je neoddělitelnou součástí lidské existence. Vždy musí docházet k přesunům jedné populace na úkor druhé. A když se stane, že národy, jejichž zájmy se takto střetávají, jsou oba silné, věříte, že by jeden z nich ustoupil druhému bez boje? Neshromáždili by si oba takové stoupence, jaké by dokázali sehnat, a místo toho, aby ustoupili druhému, nebo spíše než aby se podřídili „mezinárodnímu právu“, nezbořili by celou strukturu na vlastní hlavy?

Ale nad rámec toho – nebo spíše z velké části právě kvůli tomu – je skutečně pravda, že existuje základní společný cíl a identita zájmů, které sjednocují všechny národy Země, o nichž je lze uvést do vědomí a které lze prosadit? Upřímně řečeno, pochybuji o tom. Obdiv k jinému národu a ocenění jeho kultury mohou být do značné míry dobrá věc: já jsem to rozhodně pociťoval, když jsem cestoval po světě. Napadá mě však, zda tomu nekladou hranice samotné tvůrčí schopnosti daného národa. Četl jsem, že samotné mentální procesy v hlavě Japonce či Číňana se liší od těch našich. Dr. S. I. Hayakawa ve své knize Language in Action prohlásil, že „…člověk, který mluví jazykem s úplně odlišnou strukturou než angličtina, jako je japonština, čínština nebo turečtina, ani nemyslí na stejné věci jako anglicky mluvící člověk.“[421] Podle mého názoru je každý národ, který za něco stojí, jedinečný – jedinečný svou samotnou genetickou výbavou i krví, která mu proudí v žilách, a kterou nemůže vyměnit za žádnou jinou, stejně jako nemůže vyskočit ze své kůže; zvláštní díky své specifické geografické oblasti s jejím podnebím, topografií, faunou, půdou, vodními toky a vším ostatním, z čehož vzešel a čím je formován, v čem je zakořeněn a z čehož může být jen s obtížemi, pokud vůbec, přesazen. Každý národ má proto svůj vlastní jazyk dobra a zla a nikdy se navzájem zcela nepochopí. A ve svých snahách lpět

[421] S. I. Hayakawa – Language in Action, Harcourt, 1939, str. xi. A poslechněte si, co říká prof. Revilo P. Oliver: „My [bílí muži Západu], ať už jsme křesťané nebo ateisté, máme instinkt pro pravdu, takže pokud lžeme, dochází u nás k fyzickým reakcím, které lze zachytit pomocí… ‚detektoru lži‘. Když se důstojníci americké vojenské rozvědky pokusili použít toto zařízení při výslechu vězňů během korejské války, zjistili, že Korejci a Číňané nevykazují žádné reakce, které by přístroj dokázal zachytit, bez ohledu na to, jak nehorázné lži vyprávějí. My a oni jsme odlišně stvořeni.“ Viz Revilo P. Oliver – Christianity and the Survival of the West, Sterling Enterprises, Sterling, Va., 1973, str. 16–17.

na svém vlastním způsobu, udržovat jej a rozšiřovat, se každý dostane do konfliktu s druhým. Ale v tom spočívá jejich život. Nemohli by žít podle našich způsobů, stejně jako my nemůžeme žít podle jejich. A pokud i ten nejvážnější, nejupřímnější a nejmocnější umělec v Americe mohl cítit, že „moderní umění bylo (jeho) zkázou“, že se zachránil pouze tím, že si uvědomil, že jeho bohové byli „falešní bohové, plechoví bohové, hlinění bohové, žádní bohové“, obrátil se proti němu, nenáviděl ho a očistil se od něj, aby šel svou vlastní cestou, ptám se, zda vůbec někdy nějaký národ vytvoří něco, co pro něj bude navždy radostí, ledaže by pro svou vlastní ochranu před rozpadnutím a vnitřním chaosem držel cizince na distanc a až do smrti odolával jakémukoli jeho pokusu proniknout do svého srdce. Z celého srdce souhlasím s výrokem Nikolaje Berdjajeva, že „kultura měla vždy národní charakter a kořeny. Mezinárodní kultura je nemožná.“[422] Číňané byli velkým národem, Japonci byli velkým národem, než jim Západ vtrhl do dveří. Byli jsme polichoceni, že Japonci brzy projevili takovou touhu po našem industrialismu, a chválili jsme Číňany za to, že se konečně probudili ze své dlouhé letargie a zatoužili jak po našich strojích, tak po našich „pokrokových“ institucích. A když jsme začali Japonsku vnucovat naši demokracii, mysleli jsme si, že ho „osvobozujeme“ a připravujeme ho na to, aby se stalo důstojným členem rodiny národů. Ale za tisíc let bude možná zcela jasné, že to vše znamenalo zkázu Číny a Japonska.

V každém případě se neustále projevuje násilí, které je skryté ve veškeré lidské existenci. Vždy platí, že nárůst jednoho znamená úbytek druhého. Tvrdit, že zde existuje nebo kdykoli může existovat „shoda zájmů“, je prostě hloupé a nepravdivé.

[422] Fate of Man in the Modern World, Londýn, 1935, s. 88.

Bez ohledu na to, jaký ideál a záměr se za tím skrývá, je to nepravda a slouží to pouze k zastření faktů a zmatení mysli.

Možná však někteří z mých čtenářů namítnou, jak to před několika lety skutečně učinil jeden můj známý pacifista: „Právě tento pocit, že jsme odlišné národy, je příčinou všech problémů. Internacionalismus možná urychlí příchod dne, kdy se rudí, bílí, žlutí a černí natolik promísí a sblíží, že již nebudou existovat Američané, Angličané, Rusové, negři, Japonci ani Židé, ale pouze lidé, pouze lidské bytosti.“ Vskutku se až příliš obávám, že právě zde máme ve skutečnosti konečnou logiku pacifistické filozofie a konečný směr jejího vlivu. Brock Chisolm ze Světové zdravotnické organizace OSN začal prosazovat právě toto již před lety. Ale není to nic menšího než vrchol zvrácenosti a hanby. Co jiného to totiž znamená, než že kvůli pouhému negativnímu cíli, pouhé absenci sporů nebo pouhé bezpečnosti, by pacifista byl ochoten obětovat vše, co dává lidské existenci jakýkoli smysl? Byl by ochoten (pochybuji, že by to udělal, kdyby na to přišlo, ale to je to, co jeho filozofie logicky implikuje), aby lidé ztratili své charakteristické rysy mysli, charakteru a dokonce i těla (očí, vlasů, hlavy, barvy, tvaru, výšky) a regredovali (ano, vrátili se, dokonce i v přísném biologickém smyslu) k nediferencované lidské mase, z níž vzešli. Byl by ochoten smazat všechny ty úchyty na horském svahu, díky nimž se jeden národ za druhým, každý po svém, ve svém čase a za cenu věků nekonečného boje a utrpení, vyšplhal z propasti na sluneční světlo, na vrcholky, kde tančili nádherně a radostně a kde stavěli velkolepě ke své nesmírné hrdosti.

To znamená, že logikou tohoto konečného pacifistického argumentu je, že by obětoval kulturu pro mír. Vezměte si totiž na vědomí, že žádná kultura nikdy nevzešla z lidské směsice, z

populací, ale pouze z lidů, ras, národů, diferencovaných jednotek. Celý smysl evoluce je obsažen v tomto slově „diferenciace“. Všechny zisky dosažené během tisíciletí nákladného vývoje jsou zaznamenány v rozdílech – duchovních, mentálních, fyzických –, jimiž se jeden národ odlišuje od druhého. Právě proto, že se obávám, že internacionalismus – jistě dokud jsme pod nadvládou moderních idejí – musí směřovat k návratu k lidské směsici, lidskému guláši nebo pudinku, kde jsou všechny ingredience naházeny a promíchány dohromady, silně nedůvěřuji všem snahám v tomto směru. Ať už internacionalismus existuje, nebo ne, vím jedno: chci, aby rasy, národy a státy zůstaly rasami, národy a státy, a to pokud možno ještě ostřeji odlišenými od sebe navzájem, než jsou nyní. Chci to přesně ze stejného důvodu, z jakého si přeji, aby se jednotlivci stále jasněji odlišovali jako osobnosti. Důvodem je prostě to, že pouze v těchto rozlišujících a charakterizujících rozdílech, ať už jde o jednotlivce, národ nebo rasu, může život nabýt a předávat jakýkoli smysl. Jsem rád, stejně jako Robert Frost[423], Chci to přesně ze stejného důvodu, z jakého si přeji, aby se jednotlivci stále jasněji odlišovali jako osobnosti. Důvodem je prostě to, že pouze v těchto rozlišujících a charakterizujících rozdílech, ať už jde o jednotlivce, národ nebo rasu, může život nabýt a předávat jakýkoli smysl. Jsem rád, stejně jako Robert Frost, že mám slavnostní stůl a že se tam schází mnoho přátel – čím více, tím lépe, ale chtěl bych, aby každý, kdo přijde, ať už je to člověk nebo národ, byl něčím sám o sobě a přinesl do společné pokladnice kulturního bohatství nějaký jedinečný příspěvek.

[423] Robert Frost – Collected Works, Holt, 1939. Viz jeho báseň, která začíná slovy: „Všichni moji přátelé vědí, že jsem společenský.“

Ale když lidé kvůli míru nebo jakémukoli jinému vznešeně znějícímu cíli začnou roztavovat svou charakteristickou podobu a mísit a míchat svou charakteristickou barvu do podob a barev, které jsou přijatelné pro všechny, znamená to jen jedno: ztrácejí instinkty, díky nimž jsou schopni udržet se v životě, v síle a v kráse kdekoli. K čertu s kosmopolitismem! K čertu s internacionalismem! Tyto věci jsou naším jedem. Je to, jako byste se pokoušeli zvrátit věky evoluce a zredukovat růže, hledíky, topolovky a chlupáčky oranžové – na jedinou květinu, která by každou z nich připomínala, ale žádnou z nich by nezachovala v kráse ani vůni. To jsou ta svůdná lákadla, jimiž by naši nemocní idealisté, ve jménu míru, který jim navždy unikne, odvedli život pryč ze Země – a pryč z ní. Říkám, že válka je lepší, ano, mnohem lepší než toto zředění krve a znechucení života.

Ach, ten internacionalismus – kolik lidí v něm dnes vidí svou jedinou naději a vášnivě v něj věří. Ale v mé mysli se proti němu hromadí tolik argumentů. Zjevná fakta nutí můj úsudek prohlásit jej za nezdravý. Stejně jako socialismus, demokracie a křesťanství, z nichž více či méně vzešly, je nepřítelem života, jak jej ctím a v něj doufám. Bez něj můžeme mít i nadále války, ale já si mnohem raději zvolím válku než dekadenci, jejíž zralým příznakem je internacionalismus, jak jej známe dnes.

Moje zmínka o křesťanství mi připomíná, že moji čtenáři možná budou chtít vědět, co si nyní myslím o Ježíšově učení v souvislosti s tím vším – o Ježíšově učení, které v roce 1917 sehrálo hlavní roli v tom, že jsem se stal pacifistou, a které tak do značné míry určilo následujících patnáct let mého života.

Velká část mé odpovědi bude spočívat pouze v opakování toho, co jsem již uvedl v předchozích kapitolách.[424] Žádná společnost nemůže být založena ani vedena na základě Ježíšova učení. V každé společnosti je třeba vykonávat mnoho věcí, pro které by byl každý člověk znevýhodněn, ne-li přímo nezpůsobilý, pokud by se řídil jeho učením. Od počátku nebylo určeno pro všechny. I v samotných evangeliích se nacházejí náznaky, že původně bylo určeno pouze úzkému okruhu lidí, který tvořili ti, kdo nejlépe chápali a sdíleli Ježíšovu vizi života a následovali ho v úplném odmítnutí „světa“. Proto si to nedokážu představit jako nějakou etiku pro ty, kteří stojí na můstku lodi a mají za úkol dovést ji přes rozbouřené vody a nebezpečné bouře k cíli: a rozhodně to nebylo určeno pro ty na palubě, u děl, v strojovně nebo dole v podpalubí. Neztratil snad Ježíš naději ve svět? Nebylo to pro něj svádění, zkaženost a frustrace? Nikde neprohlásil, že život je dobrý – život na této Zemi, tady a teď. Nikde nevyzýval lidi, aby jej přijímali, radovali se z něj, milovali jej a velebili. V evangeliích marně hledáme jakákoli pravidla či řád, podle nichž by se lid mohl řídit, jakoukoli rasovou hygienu, pomocí níž by mohl očistit svůj rod od všech druhů vad a ošklivosti a vytyčit si vzestupnou cestu směřující k nějakým výšinám. I když se nesoustředil výlučně na „onen svět“, na život po smrti, pro který byl život na Zemi stanoven pouze jako příprava a podmínka, rozhodně volal lidi k takovému způsobu života, kvůli kterému museli zavrhnout a pokud možno se vzdát všech pozemských vazeb a povinností. A jednou z věcí, kterému se rozhodně mělo vyhýbat, bylo násilí.

[424] Viz zejména kapitola Ježíš v retrospektivě.

Samozřejmě existují lidé, kterým se to vše líbí a kteří na Ježíše a jemu podobné pohlížejí jako na jeden z konečných produktů dějin lidstva, jako na jeden z vrcholných květů jeho úspěchu. Ale i když jim můžeme, a jistě bychom měli, vzdát náležitou čest za jejich lásku, sebeovládání, oddanost a pochopení a odhalení vnitřního bytí člověka, přesto každý, kdo má vyvážené a objektivní vnímání, uvidí, že všichni mystici Ježíšova druhu musí být vždy, v jistém smyslu a do určité míry, orchidejemi, parazitujícími na kmeni, který je zrodil. Varují před násilím, sami se ho nedopouštějí, a přece by nikdy nemohli vzniknout, kdyby jiní, dlouho před nimi, násilím nevyčistili půdu, z níž vzešli, a násilím neudržovali v pořádku a v dobrém stavu půdu i zahradu, v níž rostou. Vždy musí existovat ti, kdo o zahradu pečují. Jinak by se zahrada brzy proměnila v divočinu plnou králíků.

Mám však podezření, že některým z mých čtenářů se nelíbí způsob, jakým se zdá, že si libuji v ničení lidských drahocenných nadějí a snů. Není to však proto, že bych měl potěšení z toho, že lidem beru iluze, ani proto, že bych se stal cynikem a přestal věřit, že existuje nějaké východisko. Spíše je to proto, že nechci vidět, jak lidé tak usilovně foukají do balónků, které neletí, a marně se ženou do slepých uliček. Východisko existuje, ale není to cesta, kterou by lidé rádi následovali. Tuto cestu nelze najít v žádném z těchto laciných a snadných úniků k mechanismům, organizaci, nekonečně rozmanitým uspořádáním a přeskupováním vnějších detailů – zákonů, byrokracie, slov na papíře, cel, smluv, ekonomických dohod a všeho ostatního. To vše má své místo, ale přichází až poté, ne na prvním místě. Na prvním místě musí být něco jiného. A pro to neexistuje absolutně žádná náhrada. Nejprve

musí existovat ti, kdo pochopili smysl života a jako králové si podmanili království uvnitř sebe samých. A ti, kdo toho nejsou schopni, nebo to alespoň dosud nedosáhli, musí být podřízeni vůli a vedení těchto králů. Teprve pak se vydáme na cestu k tomu, abychom jako národy dospěli. Nyní je však vše vzhůru nohama a naruby. Nějakým způsobem se nám dostaly do rukou hračky bohů, ačkoli jsme stále ještě jen děti. Pro takové, jako jsme my, je naprosto nemožné dlouho snášet naše současné poznání přírody. Na obzoru se už teď schyluje k bouři. Neslyšíte, jak vítr kvílí v lanoví? Za chvíli se na nás vrhne zuřivost bouře. A to bude na nějakou dobu konec našich strojů, naší vědy a všech těch komunikačních a dopravních prostředků, které sblížily lidi až příliš, daleko předtím, než byli připraveni mít spolu něco společného. Budeme mít opět šanci naučit se základní lekce života v primitivních podmínkách. Budeme zbaveni šatů dospělých, do nichž jsme se oblékli a díky nimž jsme se na jeden den cítili jako muži. Budeme vrženi zpět tam, kam patříme, a před oči nám bude vtlačena abecední příručka, která tam zůstane, dokud se její lekce nenaučíme. To je, jak to vidím já, to, co se s námi stane, co se stane se světem, zejména s naší částí světa.

A nyní, zatímco se tato katastrofa odehrává, a jako největší příspěvek k novému úsvitu lidstva, je tím nejlepším, co můžeme udělat – já, všichni moji čtenáři i kdokoli další, kdo to přečte – zápasit s věčnými a nevyhnutelnými problémy lidské existence, dokud nám neposkytnou svou odpověď. Katastrofu nikdo nemůže odvrátit. Ale pokud budeme chtít, můžeme přispět svým dílem k tomu, aby to nebyl konec.

1946, 1970.

Kapitola 15 – Člověk a Stroj: Vliv industrializace na lidský život

> Vrcholem je, že běžný způsob pohybu zvířat nahrazujeme přepravou páchnoucího mechanického přístroje, který více než jakýkoli jiný vynález moderní civilizace přispívá k tělesné a duševní atrofii, rozpadu společenského uspořádání a úpadku veřejné i soukromé morálky. – Earnest Albert Hooton, The Atlantic Monthly, říjen 1939

Toto odsouzení automobilu se objevilo ve velmi poutavém článku s názvem „The Wages of Biological Sin“. Earnest Albert Hooton je všeobecně známý harvardský profesor biologie, jehož názory na nejkontroverznější témata se zcela shodovaly s převládajícím názorem. Názor tohoto učeného doktora se může zdát příliš paušální a extrémní, ale upozorní čtenáře na to, k jakému závěru může dojít vysoce vzdělaný, dobře informovaný a skutečně o blaho svých bližních usilující člověk, jakým Dr. Hooton nepochybně byl, ohledně jednoho z nejjistějších a nejdůležitějších triumfů moderní techniky. Může to posloužit k vyvolání otázky, pro většinu z nás neznámé, zda jsme snad příliš snadno považovali za samozřejmé, že Stroj je pro člověka požehnáním, otázky, zda po zhodnocení jeho dopadů na život člověka a na svět, ve kterém žije, nelze dojít k závěru, že nás stál více, než kolik má cenu. Mým záměrem v tomto článku je poskytnout nahlédnutí do toho, o čem já sám již více než čtvrt století přemýšlím ohledně tohoto problému Stroje – jeho původu, povahy, dopadů na náš život a možné budoucnosti.

Tento problém mi rozhodně ležel v hlavě přinejmenším od roku 1919, kdy jsem se protloukal napříč celou zemí, někdy jako obyčejný dělník na železnici, v dolech nebo v dřevařských

táborech, ale také v ocelárně, v továrně Henryho Forda v Detroitu, v továrnách na pneumatiky a podobně. Čtenáři z nakladatelství Macmillan (a zejména šéfredaktor, pan H. S. Latham, který se později stal jejím prezidentem) velmi chtěli vydat deník, který jsem si během této zkušenosti vedl, ale nakonec byl zamítnut, protože tehdejší šéf společnosti na radu profesora ekonomie z Kolumbijské univerzity rozhodl, že je „příliš radikální“ – ačkoli ve skutečnosti to nebylo nic víc než záznam toho, co jsem sám viděl, slyšel a cítil, spolu s mými následnými úvahami o mé zkušenosti. Tyto měsíce strávené v továrnách mě donutily zamyslet se nad problémem Stroje. Díky pozorování, ale hlavně díky zkušenosti, jsem poznal, co to znamená být pouhým obsluhovatelem Stroje, kde existuje dělba práce a masová výroba, kde člověk pracuje pod diktátem jiného a tempem, které určuje Stroj. Výrazně jsem si rozšířil znalosti o tom, jak pracující lidé žili, jak museli žít, jaká byla realita moderního mzdového otroctví a jaký byl jeho důvod. V letech, které od té doby uplynuly, jsem však také zažil, jaké to je být vlastníkem strojů a nechat je, aby mi sloužily, nasadit je do práce, aby mi pomáhaly dosáhnout mých vlastních cílů. Dlouhá léta jsem vlastnil auto, dílnu vybavenou dřevoobráběcími stroji a až do roku 1958, kdy jsem začal odebírat elektřinu od veřejného dodavatele, jsem měl i vlastní soukromou elektrárnu. Stroje jsem měl částečně kvůli jejich užitečnosti, částečně proto, abych pozoroval, jaký na mě mají vliv.

Po celou tu dobu, samozřejmě, během těchto padesáti let, jsem měl oči otevřené, když jsem putoval po světě, a dělal jsem si poznámky, o kterých jsem si myslel, že mají vztah k problému Stroje. A přečetl jsem spoustu knih, které mi byly značnou pomocí; a přesto mám pocit, že mé závěry vyplývají

méně z toho, co jsem odvodil svou hlavou, než z toho, co jsem cítil, jak se říká, v kostech.

Doufám, že čtenáře neodradí od dalšího čtení, když hned na úvod otevřeně přiznám, že mé závěry o povaze Stroje ve vztahu k povaze člověka a o dopadu, jaký má na naše životní prostředí (v nejširším slova smyslu) a na náš život v něm, jsou z velké části negativní. A proto jsem se do jisté míry zdráhal své názory zapsat na papír. Nelíbí se mi být negativní a, co je důležité, nevěřím v negativismus. Ale někdy, aby bylo jasné, za čím člověk stojí, musí jasně říci, proti čemu stojí. Navíc za každým mým negativním slovem stojí v konečném důsledku pozitivní a konstruktivní záměr. Pokud říkám „ne“ Strojům, je to proto, že chci říci „ano“ životu, protože chci vidět život osvobozený ze smrtelného sevření, které ho dusí, a zušlechtěný novou vizí a jistým vnitřním směřováním. Píšu o Stroji, stejně jako jsem psal o Demokracii, ne primárně proto, abych jej odsoudil, ale abych odhalil symptom a tím odhalil nemoc, abych odhalil, co západní člověk udělal sám sobě (a světu) a kam směřuje. S takovým osvětlením situace, jaké toto může poskytnout, a s dalším osvětlením, jaké si každý z nás může obstarat sám, musí každý člověk rozhodnout, co s tím udělá, kterým směrem se vydá, kudy vede život.

Chceme-li vůbec pochopit problém stroje, je nutné zbavit se současných předsudků, které o něm panují. Jeho užitečnost se jeví jako tak zřejmá a tak obrovská, že většina lidí má sklon přehlížet zlo, které způsobil, a toto zlo ignorovat či bagatelizovat, i když je na něj upozorněna. Musím však požádat čtenáře, aby se spolu se mnou zamyslel nad otázkou, zda jeho domnělé výhody nejsou ve skutečnosti z velké části prázdné, nebo zda za ně nebyla zaplacena příliš vysoká lidská cena.

Navíc je většina z nás až příliš ochotná spatřovat v dokonalosti našeho mechanického vývoje konečný a nezvratný důkaz naší kulturní nadřazenosti nad všemi, kteří tu byli před námi. Bereme jako samozřejmost, že v minulosti nám nikdo nebyl rovný, protože neměli naše stroje; a stejně tak, pokud jde o budoucnost, že veškerý další kulturní pokrok musí být postaven na dalším rozšiřování naší vlastní techniky. Je pro nás nepochopitelné, že by nějaký národ mohl vytvořit velkou kulturu, aniž by se zajímal o stroj, nebo mu záleželo na tom, co byl stroj schopen vytvořit, či na způsobu jeho výroby. A přece Lewis Spence prohlásil, že staří Mayové, Mexičané a Aztékové, kteří nejenže neměli naše stroje, ale dokonce ani „kovové nástroje či zbraně“, „byli civilizovanější než mnohé národy s vyššími ambicemi existující v současné době, které se jim nemohly vyrovnat v oblasti architektury či společenského zřízení“.[425] Egon Friedell o Incích poznamenal: „Zřejmě není přehnané říci, že náš vlastní kontinent [tj. Evropa] nikdy nevytvořil takovou formu vlády, která by se vyznačovala podobnou moudrostí, spravedlností a dobrotivostí.“[426] Většina z nás si vůbec neuvědomuje, v kolika ohledech byl osud dělníka lepší například ve středověké Evropě třináctého století – v době, kdy ještě neexistovalo nic, co bychom mohli nazvat stroji – než v naší tolik vychvalované moderní době; a neméně si neuvědomujeme, že v naší vlastní minulosti existovali římští císaři (například Tiberius a Vespasian) a angličtí králové (zejména Tudorovci a Stuartovci), kteří na základě toho, že určitý mechanický vynález by poškodil blaho lidu, skutečně zakázali a zabránili jeho zavedení nebo vývoji.

[425] Problem Of Atlantis, nakladatelství Brentano’s, 1924, s. x.
[426] A Cultural History of the Modern Age, Knopf, 1930, sv. I, s. 222.

Nemohu nyní psát o stroji tak, jak jsem psal poprvé před dvaceti pěti lety. Od té doby vybuchla atomová bomba na otevřená města Japonska a již tato skutečnost sama o sobě vrhla na celý problém světlo nové, děsivé a dalo by se říci zoufalé naléhavosti. Navíc jsem počátkem roku 1946 četl Spenglerovo dílo The Decline of the West (název, který by se dal lépe přeložit jako „zánik“ nebo „potopení“ Západu). To pro mě postavilo „Stroj“ do ještě jiné nové perspektivy. Již v roce 1921, kdy byla Liga národů v plném proudu, jsem prohlásil, že další světová válka je jistá, a začal tušit, že naše civilizace umírá, tak jako zemřel Řím. O deset let později jsem to viděl ještě jasněji a prohlásil, že směřujeme ke katastrofě. Teprve tehdy, po přečtení Spenglera, jsem však začal plně vnímat osudovost naší techniky, té kombinace vědy a Stroje, jíž jsme se svěřili. Spengler prohloubil mé poznání o určujícím významu podvědomých a iracionálních faktorů v lidské povaze, na nichž musí záviset jakýkoli pokus o získání kontroly nad Strojem. Když se na náš integrovaný industrialismus a vědu, na celou naši techniku, díváme jako na výsledek a výraz samotného způsobu, jakým západní člověk chápe a vnímá vesmír, prostor a samotný život, vyvstává otázka, zda se může ke Strojům přiblížit z opravdu jiného úhlu, než z jakého přistupuje ke všemu živému již téměř tisíc let. Je otázkou, zda jeho současný přístup k němu není tak nedílnou součástí jeho samotného, že by se nejprve musel stát jiným člověkem, než by byl možný jiný pohled, že by raději nechal svou kulturu zhroutit a sám sebe zničit, než aby uvolnil svůj stisk, ustoupil a podíval se na svůj problém s podezřením – zejména s podezřením vůči sobě samému. Obávám se, že je jako buldok, který (jak mi bylo řečeno), jakmile se zakousne do kořisti, raději si nechá zlomit čelisti, než by ji pustil.

V každém případě je od dob Spenglera ještě nemožnější než dříve přehlédnout, že většina návrhů na zmírnění zla, které Stroj přináší, je od samého počátku zmařena a prakticky k ničemu, a to kvůli tomu, že se na tento problém nahlíží uměle, akademicky, jako by se měl řešit ve školní třídě a ne na bojišti. Člověk neporozumí ničemu, pokud nepochopí, že Stroj, jako největší materiální síla západního světa, je nástrojem a zbraní a že ten, kdo jej ovládá, je pánem naší společnosti a většiny lidí v ní. Je tedy nevyhnutelné, že mezi těmi, kdo jej ovládají a jsou pány, a těmi, kdo se jej snaží ovládnout a stát se pány, je to hlavní jablko sváru. A je třeba si uvědomit, že ten, kdo ho ovládá, ho bude vždy, v rámci určitých mezí účelnosti, formovat a používat, nikoli s primárním zájmem o obecné lidské blaho, ani o efektivitu, ale jakýmkoli způsobem, který nejlépe zajistí jeho nadvládu a poslouží jeho cílům. Vždy bude mít podobu šavle nebo biče s rukojetí na jednom konci.

Z toho by mělo být zřejmé, že podle mého názoru problém „stroje“ vůbec nespočívá v tom, komu bude tento stroj patřit, jak se zdá být přesvědčením kapitalistů v jednom táboře, komunistů v táboře druhém a zastánců družstevního hnutí v táboře třetím. Existuje spousta důkazů, že zlo společnosti, ve které by Stroj vlastnili nebo ovládali dělníci (nebo „masy“), by bylo, pokud vůbec, ještě méně snesitelné, než je tomu dnes ve Spojených státech. Pravděpodobně by se k tomu dalo říci mnoho na obhajobu. Ve skutečnosti se zdá, že pokud vysoce industrializovaný národ nenajde nějaké nevojenské prostředky, jak se vyhnout hrozbě pro svou samotnou existenci, kterou představuje moderní mocenská politika, bude neúprosně hnán přímo do nějaké formy totalitarismu. Ale navzdory tomu všemu a pod tím vším vnímám, že skutečným jádrem našeho problému

není to, kdo bude vlastnit Stroj, ale samotný Stroj. Otázkou je, zda Stroj není takové povahy a natolik cizí skutečnému životu člověka, že bychom mohli mít krásnou, kulturně tvůrčí a hodnotnou lidskou společnost pouze tehdy, kdyby byl Stroj výrazně upraven a omezen, nebo snad zcela odstraněn. Než však půjdeme dále, je nutné, abych objasnil, co mám na mysli, když takto mluvím o „Stroji“.

Nejlepší způsob, jak podle mého názoru vyjádřit základní rozdíl mezi nástrojem a strojem, najdeme v definici anglického umělce Erica Gilla. „Nástrojem je cokoli,“ řekl, „co použijete, aby vám pomohlo něco udělat. Stroj je cokoli, čemu pomáháte vy, a ne to, co pomáhá vám.“ V tomto smyslu jsou mechanismy v mé dílně nástroji, protože se přizpůsobují mému tempu a slouží mým cílům, a ne já jejich tempu nebo cílům někoho jiného. Ačkoli to možná splňuje účel definice, morálně mě to zcela neuspokojuje. Neboť zatímco mechanické vybavení v mé dílně lze takto považovat za „nástroje“ a já zůstávám jejich pánem, vím naprosto jistě, že toto vybavení je pravděpodobně z větší či menší části vyrobeno metodami hromadné výroby, které se mi hnusí, a v závodech příliš obrovských na to, aby je mohl vlastnit nebo ovládat jednotlivý řemeslník, v závodech, kde každý dělník není jen prakticky otrokem, ale také otrokem zbaveným lidskosti.

Tato zmínka o velikosti většiny našich moderních průmyslových podniků vyvolává další bod, který je důležitý pro pochopení mého pocitu ohledně stroje. Moje námitka se zvyšuje úměrně s tím, jak jsou stroje tak nákladné, že je pro jednotlivého řemeslníka (nebo řekněme pro jakoukoli desítku řemeslníků dohromady) nemožné je vlastnit. Když překročí to, co George Boyle nazývá „lidskou velikostí“, a dosáhnou

velikosti korporace – stanou se obrovskými a podléhají nejrůznějším neosobním a neuchopitelným kontrolním mechanismům –, instinktivně v tom cítím něco monstrózního a cizího, co ohrožuje lidský život.

Opět se moje nedůvěra a nepřátelství stupňují přímo úměrně s tím, jak se Stroj stává stále více automatickým, schopným fungovat sám; přímo úměrně s tím, jak rostoucí automatizace a dělba práce, vedoucí k pásové výrobě, činí lidského pracovníka podřízeným, nadbytečným, bezvýznamným a poníženým. Podle svých nejhlubších instinktů nesnáším a pohrdám vším v průmyslu, co snižuje člověka na pouhého obsluhovatele stroje, co ho ve skutečnosti přibližuje stále více k místu, kde není vůbec potřebný. „Magické oko“ je skutečně kouzlo. Například zjistí, že plechovka v etiketovacím stroji nemá etiketu, a vyřadí ji z linky, aby se chyba napravila. Vypadá to téměř jako oko boha, protože se nikdy neunaví a nikdy neselže. Ale když pomyslím na všechnu tu infrastrukturu, která za tím stojí a která byla nezbytná k tomu, aby to bylo možné, a na to, co to udělalo a hrozí, že udělá s pracovním životem lidí, musím říct ne.

Nakonec se obávám, že celému „technologickému komplexu“ naší doby nedůvěřuji a nemám ho rád až do té míry, že ho nenávidím jako plíživou smrt. Zdá se, že naše složitě propojená věda, průmysl, finance a politika tvoří rakovinnou tkáň, která se proplétá celou naší společností a pomalu dusí skutečný život lidí. Jakýkoli obdiv, který bych jinak mohl cítit k triumfům techniky, ať už jde o rádio, letadla, velkolepé mosty nebo fantastické lety na Měsíc, je zkažen a proměněn v hořkost a předtuchu, když pomyslím na to, k čemu se používají, nebo na lidskou cenu, kterou jsme za ně byli nuceni zaplatit. Nelíbí

se mi ani hodiny, samotný symbol naší doby, a možná jsou více než cokoli jiného prostředkem, který umožnil koordinaci a centralizaci, a tím i regimentaci a zotročení lidí, čímž se naše doba vyznačuje. Předpokládám, že i já sám jsem stejně posedlý pocitem času jako většina mých spoluobčanů. Vím, že dokážu být ve své práci velmi efektivní – alespoň v práci rukama. Občas, a když je tlak můj vlastní, si dokonce užívám dobrý závod s časem, kdy vkládám veškerou energii do svého úkolu a využívám každý malý pohyb, abych do určité hodiny dosáhl nějakého bezprostředního cíle. Ale nerad bych musel pracovat takovým tempem vždy, podle diktátu někoho jiného nebo ze strachu, že přijdu o práci. A jistě už dávno předtím muselo každému přemýšlivému člověku dojít, že je něco v nepořádku, když jsme i přes všechny naše „čas šetřící“ stroje více sužováni pocitem času a trpíme větším nedostatkem času než jakýkoli jiný národ, který kdy existoval. V našich městech, kde je nadvláda hodin nejabsolutnější, lidé doslova běhají s lapáním po dechu z jednoho místa a z jedné schůzky na druhou. Copak jsme se nikdy nevzbouřili proti této potupě? Copak jsme se nikdy, ve své únavě z toho všeho, tajně netěšili na jistotu a klidnější tempo, které lidé vždy měli a mají i dnes v každé zemi, do které stroj ještě nevtrhl? Jsou chvíle, kdy mám pocit, že bych nejraději sbalil všechny hodiny v domě a žil od té chvíle podle slunce a ročních období, a nejlépe podle vlastního popudu.

Chybí mi však prostor a navíc i kompetence, abych se svými čtenáři prozkoumal celé pole „technologického komplexu“. Zde se musím omezit na mechanickou stránku problému, na zkoumání těch mechanických vynálezů, u nichž „vy pomáháte spíše jim než oni vám“ a které jsou takové velikosti, nákladnosti nebo podoby, že zcela znemožňují

individuální osobní odpovědnost, kreativitu a důstojnost. Ať si čtenář všimne, že tím, že takto definuji Stroj, mu vůbec nepřisuzuji význam, který by byl zvláštní, výjimečný nebo jakýmkoli způsobem neopodstatněný fakty. Naopak, Stroj v této podobě tak věrně a jednoznačně představuje jak směr mechanického vývoje, tak i realizaci produktivního potenciálu, který je Stroji vlastní, že právě toto můžeme oprávněně mít na mysli, když hovořím o „Stroji“. Pojďme se nyní podrobněji podívat na některé z nejvýraznějších dopadů, které to mělo na náš život.

V průběhu toho by mělo být jasné, pokud již není, jaké konkrétní formy nebo aplikace stroje ve mně vyvolávají největší odpor.

Je důležité hned na začátku poznamenat, že po celou svou historii byl stroj vyvíjen jako nástroj moci. Málo se bral ohled na skutečnost, že k jeho obsluze budou zapotřebí lidé a že lidé budou muset žít v mechanizovaném světě, který stroj vytvářel. V mezích daných lidskými schopnostmi a výdrží byl vyvíjen téměř výlučně v souladu s abstraktními logickými požadavky technické účinnosti. Technika je rozvinutím myšlenek, které vycházejí především ze zkoumání podstaty kovu a neživého světa a jen okrajově, či vůbec, neberou ohled na zcela odlišnou podstatu organického světa a člověka. Je tedy nevyhnutelné, že všude tam, kde se lidský pracovník stal pouhým obsluhovatelem stroje, znamenalo to, že na jeho živý impuls byla uvalena mrtvá ruka rozumu, který je vlastní něčemu, co je mu cizí. I v duchovním vývoji jedince, jak jsem poukázal v předchozí kapitole, a tam, kde se člověk řídí vlastním rozumem, představuje racionalita hrozbu pro vitalitu impulsu, na němž závisí síla a integrita celého lidského života. Pokud se jí dovolí

dominovat, zabíjí. Stroj je však samotným ztělesněním racionality neživého, studené oceli a efektivity. Jako takový má rytmus a tempo, které jsou naprosto cizí veškerému organickému fungování, veškerému lidskému způsobu práce. Zasahuje přímo do samých kořenů lidského života.

Ale proces abstrakce zašel ještě dál. Vzhledem k tomu, že rostoucí velikost a složitost průmyslových závodů stále více staví jejich vlastnictví mimo dosah jednotlivců, dochází k neustálému posunu směrem ke korporátnímu vlastnictví. Akciová společnost je však právní fikcí. Ačkoli se jí přiznávají vlastnosti právnické osoby, nelze jako jejího vlastníka označit žádného konkrétního člověka. Je něčím jiným a něčím víc než souhrnem všech jednotlivých akcionářů. Může zaniknout, avšak její zánik není způsoben smrtí akcionářů, kteří ji společně vlastní, a její existence nemusí mít nutně žádnou souvislost s jejich morálním charakterem. Je to abstrakce, za níž nestojí žádná hmatatelná skutečnost. Když je člověk zaměstnán „společností“ nebo „korporací“, musí se nakonec vypořádat nikoli s člověkem, nikoli s lidským vlastníkem nebo pánem, ale s „tím“. A toto „to“, i když si člověk představí lidské bytosti, které jsou kolektivně vlastníky, je daleko od zorného pole pracovníka, od toho, co musí dělat, když obsluhuje stroje, a od toho, jak žije doma. Pryč je firemní jednota, která spojovala učně a tovaryše v řemeslné společnosti ve vzájemném porozumění a v pocitu spolupráce a společné odpovědnosti ve společném podniku. Nyní byl zdokonalen mechanismus, díky němuž naše vládnoucí třída, v zájmu vlastního bohatství a moci, může podrobit pracující obyvatelstvo, které je na ní závislé, procesu, jenž je nelidský a odlidšťující, a přitom tak činí z takové vzdálenosti, že nemusí vidět, co dělá, může si blaženě

neuvědomovat zkázu, kterou způsobuje v životech svých poddaných, a proto na ně může vyvíjet stále větší tlak, aniž by ji trápily výčitky svědomí. Celkový charakter tohoto uspořádání vytvořil otroctví v podobě, která je v historii jedinečná a ve svých dopadech na lidský život obzvláště zhoubná.

V případě, že by čtenáři bylo obtížné pochopit, že Stroj skutečně znamená nadvládu abstraktního a racionálního, nebo že taková nadvláda představuje hrozbu pro život, pokusím se o poněkud odlišný přístup.

Způsob fungování Stroje se liší od způsobu fungování člověka. To, co je zapotřebí k tomu, aby Stroj dosáhl vrcholu své účinnosti jako výrobní prostředek, může být (a podle mého názoru je) v konečném důsledku neslučitelné s tím, co je zapotřebí v zájmu lidského zdraví a štěstí. Stroj nezná únavu, ale člověk si musí odpočinout. Člověk si nejlépe odpočine v noci a nejlépe v nějaký stálý den, jako je neděle, který má náboženský či společenský význam, a je proto pro jeho tělo více než jen dnem odpočinku; pro stroj však není rozdíl mezi světlem a tmou, a s ohledem na jeho povahu i na investice do něj je třeba, aby běžel dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Tempo člověka se mění podle jeho nálady, zdraví a duševního stavu, ale stroji lze nastavit na tempo, které je mimo dosah nebo výdrž člověka, a udržovat ho po celé dny bez jakéhokoli zaváhání nebo odchylky, s pravidelností, kterou žádný člověk nemůže napodobit ani dlouho vydržet. Pro spokojenost člověka je naprosto nezbytné, aby jeho ruka byla ve smysluplném vztahu k jeho hlavě a srdci. To znamená, že má-li mít alespoň základní podmínku pro cokoli, co si zaslouží název svobody, musí jeho činnost vycházet z jeho nitra. Má-li mít uspokojení, byť na elementární úrovni, z hluboké lidské

touhy něco vytvořit, dát tvar nějaké látce podle myšlenky a pocitu uvnitř sebe, musí v tom, co dělají jeho ruce, vidět víc než jen účel; musí být schopen pokračovat od jedné operace k druhé, nebo alespoň dokončit celý proces nebo jeho významnou část. U stroje tomu však tak není. Vždy jde o nápad někoho jiného, který je dělníkovi vnucen zvenčí. A celý proces výroby jakéhokoli konkrétního výrobku lze rozložit na řadu (v mnoha případech obrovské množství) velmi jednoduchých úkonů, z nichž každý sám o sobě může být naprosto triviální a dokonce bezvýznamný. Stroj bude tyto jednoduché pohyby opakovat donekonečna a nejenže nebude projevovat žádnou nelibost nad výslednou monotónností ani vůči ní žádný odpor, ale tím dokonce zvýší svou okamžitou, momentální produktivitu. Člověk však nenávidí úkol obsluhovat takové stroje, kde musí každý den vkládat svou největší sílu do nekonečného opakování několika hloupých pohybů, které pro něj samy o sobě nemají větší smysl, než kdyby se jeho celá role při stavbě domu omezila na to, že u každého hřebíku zasadí druhý úder.

Po tom, co jsem dosud řekl, by mělo být jasné, co mám na mysli, když tvrdím, že stroj, kdyby byl vyvinut s primárním ohledem na povahu člověka a s cílem uspokojit jeho potřeby, by byl něčím zcela odlišným od stroje, jaký máme dnes – stroje vyvinutého s primárním zřetelem na jeho maximální potenciál jako zdroje bohatství a prostředku moci. A nevyhnutelně musí zvítězit jeden z těchto dvou regulujících cílů. Buď je stroj stvořen k obrazu člověka a je povinen mu sloužit, nebo je člověk nucen přizpůsobit se obrazu stroje, přizpůsobit se jeho povaze, stát se jeho služebníkem, jeho doplňkem, jeho součástečkou, sám se stát mechanickým. To znamená, že jeden nebo druhý dominuje a musí dominovat, buď povaha stroje,

nebo povaha člověka, buď logické požadavky mechanické účinnosti, nebo lidské požadavky a potřeby vyplývající ze skutečnosti, že člověk je vnímající bytost, živá, organická, s emocemi, myšlenkami a touhami. A kde jeden dominuje, druhý musí být obětován.

To, co mi na moderním průmyslu připadá nejodpornější a co mi v jeho výhledech do budoucna připadá nejzlověstnější, je skutečnost, že představuje triumf Stroje nad Člověkem. Člověk, který je vlastnictvím jiného člověka a podléhá vůli jiného člověka, není tak ponížen a odlidštěn jako člověk přizpůsobený Stroji – neživé, anorganické, naprosto cizí věci, která má opačnou povahu a nepřátelský rytmus. Člověk mu může sloužit, to znamená pečovat o něj, být mu užitečný, napomáhat jeho cílům, pouze tím, že se zřekne svých vlastních potřeb, svých vlastních cílů, své vlastní přirozenosti a přetvoří sebe i své způsoby podle obrazu a způsobů Stroje. Stroj, stvoření vytvořené člověkem, vládne svému stvořiteli. Házíme do jeho útrob celé lidské bytosti, abychom ukojili jeho chuť na pouhé oči, uši a ruce člověka, pouhé lidské funkce, pouhé lidské části. Metody továrny na kusovou práci a masovou výrobu rozkládají lidskou osobnost, ničí podmínky, za nichž se osobnost může rozvíjet. Kvůli něčemu, co není o nic významnější než rychlost, jsme se nechali vtlačit do výkonného auta a nyní, když za volantem nikdo nesedí (dalo by se téměř říci), je plynová páka vytočena na maximum a auto jede, kam se mu zlíbí, jen aby jelo rychle. Člověk se vzdal kontroly. Člověk není tím cílem, pro který stvořil Stroj; není jím rozvoj osobnosti, ani vytváření kultury, ani lidské štěstí, ani dokonce základní lidské zdraví. Zdá se to být šílenstvím tak fantastickým, že se tomu nedá uvěřit, a přece jsou důkazy před očima každého člověka. Je to

svět, o kterém stále více nezávislých a přemýšlivých lidí začíná věřit, že má zhoubný vliv právě na ty národy, které jej stvořily.

Ale už jsme se dost dlouho zabývali obecnými pojmy. Podívejme se nyní, jak jsou moje tvrzení potvrzena konkrétními fakty ve světě kolem nás. Rád bych začal stručným přehledem vlivu stroje na život těch, kteří se o něj starají.

Přeskočím téma nemocí z povolání, ačkoli jde o záležitost mimořádně nepříjemnou, stejně jako skutečnost, že při pracovních úrazech zahyne více našich mužů než kolik jich položilo životy ve druhé světové válce, ačkoli by to mělo znepokojovat každého z nás. Přehlížím skutečnost, která je sice dobře známá, ale která pobuřuje každého člověka, jemuž leží na srdci lidská důstojnost, a sice že s příchodem strojů se s lidskou prací stále častěji zachází jako s komoditou, kterou lze kupovat a prodávat jako dobytek, uhlí nebo bavlnu. Chtěl bych se zde zabývat nezaměnitelným a nepopiratelným trendem, který směřuje k tomu, aby se stroje stávaly stále více automatickými a aby byly poháněny stále vyšší rychlostí. Bylo to všechno v pořádku, když Clair M. Cook, bývalý kněz, který se stal strojníkem, volal, jak to udělal v časopise The Christian Century z 30. srpna 1944: „Stroj mě nezotročil!“ Ale jako strojník patřil spíše do třídy, již rychle mizející třídy, kvalifikovaných řemeslníků, a byl proto výjimečný a stále méně reprezentativní pro typ pracovníka, který je stále více žádán jako pouhý obsluhovatel stroje. Nezměnitelným trendem je, aby se lidský faktor ve výrobě stále zmenšoval a stával se stále bezvýznamnějším. Práce na kusy zmenšuje roli jednotlivého obsluhovatele stroje na stále menší a menší. Pásový dopravník činí jeho práci stále více podobnou práci koně v kolotoči. Jako by člověk byl přece jen pánem, stroj mu poslušně podává každý

kus, kterého se musí dotknout, avšak jeho zásah do procesu se tím stává bezvýznamným a veškerá osobní odpovědnost se mu zcela vymyká z dosahu. Jedno či druhé zrychlení systému nutí tempo, v němž musí pracovat, stále výše; během osmi hodin své „směny“ musí dohlížet na více strojů než kdy předtím, nebo každou minutu zasunout více šroubů do otvoru či častěji stisknout páku. Viděl jsem muže, jejichž práce spočívala v opakování asi čtyř jednoduchých pohybů několik tisíc krát za osm hodin, den za dnem. Já sám jsem v roce 1919, když jsem pracoval na vícenásobném vrtačkovém lisu v továrně Ford v Detroitu, což je jedna z méně nenáviděných forem průmyslové práce, zažil něco, co připomínalo samotku. Hluk a vzdálenost od sousedního stroje byly takové, že jsem se během pracovního dne nemohl s nikým dorozumět; byl jsem uzavřený sám v sobě. Ani v tom jsem však nenašel žádné uspokojení; nekonečné opakování mé malé sady úkonů bylo příliš hloupé na to, aby mě po první hodině práce ještě trochu zajímalo, a přesto vyžadovalo právě tolik pozornosti, že mi znemožňovalo myslet na cokoli jiného.

Taková práce je pro inteligentního člověka nebo pro kohokoli, kdo má alespoň trochu tvůrčích schopností, k zešílení. Továrny si ostatně začínají uvědomovat, že o jejich stroje pro hromadnou výrobu se často nejlépe starají právě ti dělníci, kterým inteligence nijak nevadí.

Opět jsem pozoroval dívky v továrně na košile, jak pracují tempem a s dokonalostí mechanické koordinace, které ve mně vyvolávaly fascinaci a neurčitý strach. Bylo to, jako by z nich pod vlivem nějakého zlověstného kouzla vyprchala lidská mysl a duše, takže ve skutečnosti už to vůbec nebyly ženy, ale pouze stroje, které vypadaly jako ženy. Taková práce nejen otupuje

mysl, ale rozkládá osobnost a ničí její samotné kořeny. Kategoricky prohlašuji, že taková práce je porušením každého slušného instinktu v každém normálním člověku. A přesto právě k práci s takovým napětím a nudou směřuje celá masová výroba. To je ten druh pracovního života, který vytváříme pro stále rostoucí část naší populace, práce, která popírá život, dusí život, otupuje ho, znechucuje, zvrhává, otravuje a ničí jeho smysl. Není divu, že během celých šesti měsíců, kdy jsem v roce 1919 cestoval po celé zemi, jsem narazil jen na jediného muže, který tvrdil, že má svou práci rád. Tento postoj se mi dostatečně potvrdil během dvou zim, kdy jsem v letech 1944 a 1945 pracoval v průmyslových závodech. Převládal názor, že práce není něco, co by se člověku mělo líbit. Práce je něco, co děláte a snášíte, a to z jediného důvodu – kvůli penězům, které za ni dostanete. Je děsivé pomyslet, že většina našich lidí věnuje svůj nejlepší čas a energii něčemu, co nenávidí, nebo v nejlepším případě jen snáší. Celá situace je skutečně odporná a vysoce nebezpečná, a to kvůli nenávisti, kterou vyvolává zákeřný a dobře skrytý nátlak, jímž jsou pracovníci poháněni, a kvůli nepřekonatelné a nezmenšitelné propasti ekonomických zájmů, která rozděluje majitele a pracovníky do dvou zarytě nepřátelských a skutečně ozbrojených táborů. Ale v tuto chvíli mám na mysli především degradaci naší společné práce a mužů, žen a dětí, kteří tuto práci vykonávají – to, že muži pracují pouze pro peníze, že stroje jsou ceněny výše než lidé, že lidský život je prakticky zbaven veškerého svého skutečného a oprávněného smyslu, že lidská osobnost je zkažena a dokonce

rozpuštěna, až se lidé stále více stávají ničím lepším než pěšáky, loutkami, stády, masami, zrnky písku, ničím.[427]

A i když mé výše uvedené postřehy pocházejí z doby před dvaceti či dokonce padesáti lety, nelze si proto myslet, že by se podmínky od té doby zlepšily. Naopak, zlo zůstává v podstatě stejné, i když se v některých ohledech rozšířilo a tím se vlastně zhoršilo. S neustále rostoucí koncentrací kapitálu v obrovských propojených aglomeracích se i mnozí vysoce postavení manažeři a úředníci stali pouhými agenty, podřízenými, jejichž práce se nakonec scvrkává na ponižující úkol pouhého provádění nápadů a rozkazů několika dominantních mužů na vrcholu. A mezi masou obyčejných dělníků zůstávají práce stejně nenáviděné jako vždy. To jasně vyplynulo z jakéhosi sympozia o tomto problému, které bylo před rokem (25. prosince 1972) zveřejněno v časopise U.S. News. Citovalo nedávnou zprávu vypracovanou skupinou odborníků pro Ministerstvo zdravotnictví, školství a sociálních věcí, která uváděla, že „frustrace z práce se prohlubuje a projevuje se sníženou produktivitou, zdvojnásobením počtu zameškaných pracovních dnů ročně v důsledku stávek, rostoucí absencí, sabotáží, vysokou fluktuací a špatnou kvalitou práce. . . Mnohé

[427] Walter John Marx ve své knize Mechanization and Culture (Herder, St. Louis, 1941, s. 149 a násl.) uvádí: „První z odborníků na efektivitu, Frederick Taylor, upřímně přiznal, že ‚ideálem efektivity v průmyslu je zjednodušit práci do takové míry, aby ji mohla vykonávat vycvičena gorila‘. Stuart Chase souhlasil s Philipsem, že ‚u mnoha rutinních úkolů se ukázalo, že nejlepšími pracovníky jsou lidé s mentálním postižením‘. Cituje Dr. Hermana Franka, který tvrdí, že mnoho průmyslových dělníků bývá mentálně málo rozvinutých a deindividualizovaných. ‚Rozsudek, iniciativa a přirozená inteligence byly záměrně vycvičeny pryč.‘ Henry Ford upřímně přiznává, že práce jednotlivých dělníků musí být repetitivní a že některé práce v jeho továrně jsou extrémně monotónní.“ Celá Marxova kapitola s názvem „Stroje a lidská práce“ je velmi poučná a podněcuje k zamyšlení, str. 126–182.

z těchto příznaků se prohloubily navzdory celkovému zlepšení fyzických podmínek a finančního ohodnocení práce. . . Nudné, monotónní a zdánlivě bezvýznamné úkoly, které nabízejí jen málo výzev či samostatnosti, vyvolávají nespokojenost mezi pracovníky na všech profesních úrovních. . . Příležitosti stát se svým vlastním šéfem se stále zmenšují. . . Velká část ohromujících národních výdajů v oblastech kriminality a delikvence, duševního a fyzického zdraví, pracovní síly a sociálního zabezpečení je generována našimi národními politikami a postoji k práci.“

Pan Richard Gerstenberg, předseda představenstva společnosti General Motors, přispěl článkem, v němž se pokusil tento systém ospravedlnit, ale podle mého názoru mu velmi výstižně odpověděl pan Irving Bluestone, viceprezident odborové organizace United Auto Workers, který prohlásil, že ačkoli všechny velké průmyslové podniky možná skutečně zajišťují pracovníkům plné vytížení, neznamená to nutně, že jsou díky tomu šťastní nebo že je jejich práce uspokojuje. Trval na tom, že je nutné „odstranit nudu z rutinních prací... Musíme posílit hrdost na řemeslnou práci a – pokud je to možné – zapojit zaměstnance osobně do rozhodnutí, která se přímo týkají jeho práce.“

Je tedy zřejmé, že zla, která jsem pozoroval a pociťoval na vlastní kůži, když jsem před padesáti lety pracoval po celé zemi, jsou ve své podstatě stále zcela nezměněna. Mám podezření, že se nikdy nezmění, že jsou tak neodmyslitelnou součástí samotného systému, že je nelze změnit, dokud systém trvá. V zásadě je tento systém ze své podstaty zlý.

Není divu, že lidé nenávidí svou práci. A mají právo ji nenávidět. Možná nevědí, kde a jak se zmocnit moci, která je

drží v otroctví, protože je rafinovaná a neuchopitelná, ale dobře vědí, že zasahuje přímo do jejich života. Nejde o to, že bych si přál nebo byl ochoten vidět organizované dělníky v dominantní pozici, protože nevěřím, že společnost utvářená lidmi jejich vkusu, schopností a charakteru by byla žádoucí společností, nebo že by se dokonce ukázala jako životaschopná. Ale nemohu jim vyčítat, že nenávidí a bojují proti důkazům svého ponížení a moci, která je zotročuje. I krysa v pasti kousá do tyče, která ji přitlačila k zemi. Ale také mohu jen pohrdat a předvídat zkázu jakékoli společnosti, která nechává hromadit bohatství, zatímco lidé chátrají.

Ti, kteří mě znají už dlouho, mohou namítnout, že jsem sám schvaloval otroctví. Je pravda, že jsem řekl, že věřím, že nikdy neexistovala a nemůže existovat žádná smysluplná kultura, pokud někteří lidé nemají volný čas, z něhož kultura vychází, a že poskytnutí volného času některým lidem vyžaduje, aby jiní lidé museli pracovat více, než by bylo nutné pouze k jejich obživě. A za tím „muset“ bude vždy nějaká forma nátlaku. Ale já otroctví nemám rád. Chci, aby bylo omezeno na minimum. Přeji si, aby bylo vždy lidské a humánní, a ne v jeho moderní podobě, v níž je člověk připoután k něčemu tak monstróznímu, jako je moderní Stroj. A vždy bych měl vyžadovat, aby ti, kdo mají volný čas, prokázali, že si jej zaslouží, a to prostřednictvím společenského přínosu své práce. Nemohu mít žádný respekt k žádné skupině bohatých parazitů, kteří nedělají nic jiného, než že utrácejí peníze za sebe a své oblíbence, studují, jak vydělat ještě více peněz, zatímco si uklidňují svědomí „filantropií“, a využívají svou finanční moc, jako v našich nadacích osvobozených od daní, k dosažení a udržení skryté a zlověstné kontroly nad celým národem. Pokud

vůbec schvaluji nějakou formu otroctví, pak jen proto, že nevidím žádnou alternativu, která by se v konečném zhodnocení věcí neukázala jako ještě méně žádoucí.

Ale to, co chci – a doufám, že jsem již dostatečně jasně dal najevo, jak moc to chci – je, aby co největší počet lidí měl co nejuspokojivější práci, jakou jejich schopnosti umožňují. Tato otázka lidské práce je pro mě velmi důležitá. Z dlouholeté zkušenosti vím, co to znamená něco vytvořit vlastníma rukama. Objevit potřebu, vybrat si materiál a pak na něm pracovat s trpělivostí, poctivostí, láskou a neochvějnou věrností svým standardům řemeslné zručnosti – až se nakonec splní sen; nic se tomu nevyrovná. Toto dílo, které vzešlo z vlastního nitra, je téměř jako vlastní dítě. Toto místo v pohoří Catskill, které vlastním od roku 1932, vnímám téměř jako nejvzdálenější výběžek své vlastní bytosti. Přemýšlejte, co to znamená žít v domě, který jste si sami postavili, o kterém jste roky snili, nechali ho ve své mysli nabývat tvaru, poté ho vypracovali do výkresů v měřítku a nakonec ho sami do posledního detailu zrealizovali, položili každý kámen, zvedli každý trám, nasadili každou šindel a zatloukli každý hřebík. Možná to není nic příliš propracovaného, možná to není nic mimořádně krásného, ale bude to vaše, bude to vám sedět, bude vám vyhovovat a uspokojí vás to jako nic jiného. Jen tato zkušenost vysvětluje mou nechuť k pouhé myšlence na prefabrikované domy. Nechci, aby desky jakéhokoli domu, ve kterém bydlím, byly vyrobeny v továrně. Nechci, aby na mém domě byla značka „Tom, Dick a Harry“ – tedy nikoho konkrétního, něco neosobního a anonymního. Chci si ho postavit sám. A nechci, aby to byl dům, který se dá snadno rozebrat nebo přestěhovat.

Chci dům, do kterého jsem přišel, abych zůstal. Chci, aby byl ukotven – hluboko.

Nemohu se ubránit myšlence, co pro člověka v každé době znamenalo mít své řemeslo. Jeho učení trvalo roky a vyžadovalo přísnou disciplínu, která nejen posílila a vybrousila jeho rozum, ale také formovala a upevnila jeho charakter. Nakonec si založil vlastní dílnu, věděl, co vyrábí a k čemu to slouží. Vkládal do toho své vlastní nápady, svůj vlastní vkus, svou vlastní integritu. Se svým vlastním jménem na výrobku vystupoval před světem. Na kvalitě, kterou do něj vložil, záviselo jeho postavení ve vlastní komunitě. Měl všechny podněty k tomu, aby se naučil zodpovědnosti, iniciativě a vynalézavosti. Měl všechny podmínky pro rozvoj osobnosti, pro to, aby se stal něčím významným sám o sobě. Vzpomínám si, jak jsem v malé rybářské vesničce ve Skotsku potkal osmdesátiletého obuvníka, který vyrostl v podobných podmínkách a který by jako muž, a dokonce i intelektuálně, zahanbil většinu vysokoškolských absolventů, které jsem znal, a někoho podobného jsem v žádné továrně nikdy nepotkal. Anglie a Skotsko byly kdysi plné takových mužů, a tato země také, před sto a více lety. Věřím, že v dlouhodobém horizontu se žádný národ nemůže udržet na vrcholu, pokud v něm nepřevládají muži tohoto kalibru. V konečném důsledku se ukáže, že stroje přece jen nemohou nahradit lidskost. Naše úspěchy či neúspěchy budou záviset na tom, jací jsme lidé.

Naopak se podívejte, co naše továrny dělají s našimi lidmi a s výsledky jejich práce, a to již více než sto let. S převahou a pod tlakem davové hodnoty peněz byla kvalita stále více obětována úspoře času a forma obětována efektivitě; svědomitost byla nahrazena standardizovanými kontrolami; a

hrdost na vlastní práci (vlastně i jakákoli možnost identifikovat vlastní práci) se ztratila v naprosté neosobnosti masové výroby. Lidé měli čas, nebo si čas udělali, aby vytvářeli krásné věci, dokud nepřišel „čas šetřící“ stroj a neudělal nás všechny tak časově uvědomělými, že už nemáme čas na nic, a nejméně ze všeho na něco tak nadbytečného jako je krása. Výsledkem není jen to, ani tak to, že se naše města stala odpornými pustými místy a líhněmi ošklivosti, ale co je horší, že běžná práce ve světě již obyčejnému člověku neposkytuje žádné místo, kde by mohl vytvářet krásné věci.

Celý rozdíl mezi naší průmyslovou civilizací a řemeslnou kulturou (a je patrný i tehdy, když je řemeslná kultura na pokraji zániku) symbolizuje rozdíl mezi sériově vyráběnou, bíle smaltovanou železnou lžící na čaj, kterou mám (nebo jsem měl) ve své kuchyni, a ručně vyrobenou lžící z masivní mosazi, kterou jsem koupil na bazaru v Kalkatě v roce 1928. Ta první se odštípává, reziví a dá se v rukou rozlomit na kusy, ale tahle lžíce, ačkoli je to jen kuchyňský nástroj, vydrží tisíc let používání a je dost pevná na to, aby s ní člověk někoho omráčil, a přesto je krásná svou vyvážeností, tvarem, povrchovou úpravou a nesmírně střídmou výzdobou – je to předmět, který navždy přináší radost. Ruskin zvolal: „Průmysl bez umění je brutalita.“ A není tomu tak? A neviděli bychom, kdybychom jen na okamžik odložili svou obvyklou domýšlivost a samolibost a podívali se na sebe, že navzdory všem našim technikám a rychlosti a síle, kterou nám daly, jsme my, industrializovaní lidé, v posledních několika stech letech klesali stále hlouběji do barbarství? Není snad nejhorší ze všeho to, že naše samotná mužnost, naše tělesná konstituce, naše inteligence, náš charakter upadají?

V dřívějších dobách byl i obyčejný člověk obvykle něčím jedinečným a podstatným, jako třeba můj skotský švec, ale neosobní a naprosto odosobňující Stroj už dávno mění lidi v pouhé zaměnitelné výrobní jednotky, jako jsou šrouby, matice a ozubená kola, připomínající standardizované součástky sériově vyráběného auta, které si můžete koupit v téměř identickém provedení ve skladech v New Yorku, Chicagu, San Franciscu nebo New Orleans, všechny nesoucí značku nikoli Forda, ale chátry, davu, lůzy. A právě v tom, podle mého názoru, spočívá skutečné měřítko konečné hodnoty a reality veškerého našeho vychvalovaného „pokroku“. Možná jsme se dostali dál než jakýkoli národ před námi, co se týče našich strojů a všeho, co stroje dokážou vyrobit, v navenek viditelných věcech, v materiálních věcech, ve vnějším vzhledu, ve všech věcech, na kterých nezáleží nebo záleží jen málo, ale v tom, na čem záleží nejvíce, ve všem, na čem nakonec vůbec záleží, jsme se posunuli zpět a dolů. Po celou dobu, kdy jsme si mysleli, že postupujeme vpřed, naše stroje měnily naše muže v lůzu, masy, proletariát. Doslova vymazávaly individualitu z existence, rozpouštěly osobnost v kyselině a ničily samotný základ individuality a osobnosti. Pracující lidé, kteří byli, měli by být a pokud má nějaký národ dlouho existovat, dokonce i musí být jeho samotnou páteří, se stali ubohými nicotnými bytostmi. Význam mají pouze jako celek – pouze jako masa, pouze jako dav. Ale k čemu nám to je, že naše letadla se dotýkají samých nebes nebo že jsme dokonce vyslali člověka na Měsíc, zatímco my sami zůstáváme pouhými roztoči a trpaslíky? K čemu nám budou všechny naše tiskárny, telefony a rádia, když téměř vše, co si máme navzájem říct, jsou jen nesmysly? Jediné, na čem mi nakonec záleží, je člověk, člověk sám, jednotlivý člověk, včetně takzvaného obyčejného člověka, to, jak vypadá a jak se

chová, co vidí a je schopen vidět, co si myslí, co cítí a o co usiluje. Pro nedostatek lidské zdravosti a ušlechtilosti neexistuje absolutně žádná náhrada. Podle mého názoru musí vše, co má sklon zbavovat člověka jeho lidskosti, z každého rozumného hlediska a vždy a navždy zůstat prokleté.

Než se však obrátím k dopadům, které měla strojová výroba na život společnosti obecně, je tu ještě jeden dopad, který měla na život pracujících lidí, a na který bych se rád podrobněji zaměřil. Strojová výroba způsobila nezaměstnanost, která byla (například Nikolajem Berdjajevem) označena za největší zlo naší doby.[428] Luddité z roku 1811, kteří útočili na stroje, aby je zničili, to viděli opravdu jasně: stroje lidem skutečně berou práci, vždy tomu tak bylo, a tím ohrožují jejich živobytí. Když byl zaveden stroj, který s obsluhou jednoho člověka zvládl práci, kterou dříve vykonávalo deset lidí, znamenalo to, že práce devíti lidí se stala zbytečnou a přestala se vykonávat. Tuto skutečnost bylo možné skrývat pouze tak dlouho, dokud rozšiřující se trh, který byl v případě potřeby prosazován i pomocí bajonetů a kulometů do srdce Číny a Indie a do hlubin africké džungle, podporoval rozšiřující se výrobu dostatečně velkou na to, aby zajistila práci pro všech deset mužů. Mnozí z těch devíti mužů však, ačkoli nezůstali zcela bez práce, byli obvykle vyhozeni z pracovních míst, která dříve zastávali, a byli nuceni přijmout práci nižšího řádu, v níž jim nedostatek jakékoli specializované dovednosti znesnadňoval jistotu stálého příjmu a ještě více je vydával na milost a nemilost muži, který je zaměstnával. Tak se přidali k neustále

[428] Stuart Chase ve své knize Mexico, A Study of Two Americas (Macmillan, 1931) jasně uvádí, že všude tam, kde v Mexiku přežila řemeslná kultura, neznají nezaměstnanost, stejně jako chudobu, hospodářský útlum a inflaci.

rostoucí mase proletariátu, k těm, kteří neměli jiné prostředky k přežití než prodat svou užitečnost a sami sebe, bezpodmínečně se podřídit moci a kontrole zaměstnavatele. Přesto se trh a s ním i průmysl po celé generace rozšiřovaly takovým tempem, že většina lidí si skutečný dopad strojů na zaměstnanost neuvědomovala. Zastánci industrializace mohli stále s vážnou tváří a aniž by se jim dostalo výsměchu, tvrdit, že „stroje vytvářejí pracovní místa“. Pracovníci se sice mohli cítit stále méně jistí, pociťovat stále rostoucí nechuť ke své práci a zášť vůči podmínkám, za nichž pracovali, a vždy se mohla najít značná část pracujících, kteří byli bez práce. Nicméně během tohoto období expanze existovala pro většinu lidí po většinu času nějaká práce.

Ale toto období pominulo. Celý zahraniční trh, který celá Země nabízí průmyslovým národům, byl nyní proniknut a otevřen. Navíc se velká část tržní oblasti sama začala industrializovat. To znamená, že trh s průmyslovými výrobky se ve skutečnosti zmenšuje. Zároveň se konkurence „velmocí“ o přístup na tento trh stala tak ostrou a udržení přístupu k němu tak nemožným bez vítězství ve válce, která sama o sobě ohrožuje samotnou existenci civilizace, včetně naší techniky, že přinejmenším od první světové války není možné udržet naše průmyslové závody v plném provozu. Domácí trh nebyl dost velký a mzdy nebyly dost vysoké na to, aby pohltily hory zboží, které dokázal vyprodukovat; a zahraniční trh byl na to příliš malý, příliš nestabilní nebo příliš nebezpečný. Stroje tak často stály a lidé byli vyhozeni na ulici. Nezaměstnanost se občas stala obrovskou, stala se chronickou a je tu, aby zůstala. A sociální dávky jsou tu, aby zůstaly. Muži, jejichž otcové byli

schopní a hrdí na to, že se dokázali postavit na vlastní nohy a uživit se, se od nynějška budou živit z státního koryta.

Většina mužů nyní poprvé začíná vidět, co Stroj dělal od samého počátku – totiž ničil lidskou práci, ničil jejich jistotu, jejich sebeúctu, jejich spokojenost se životem.[429]

Samozřejmě se namítne, že od samého počátku bylo v jistém smyslu právě smyslem Stroje zničit lidskou práci – samozřejmě ne v tom smyslu, že by je zbavil práce, nebo alespoň příjmu a jistoty, ale aby jim ulehčil práci, aby ji z velké části učinil zbytečnou a poskytl jim více času na jiné věci. Jediným problémem, jak se nám říká, je to, že výhody, které Stroj přirozeně a spravedlivě přináší celé společnosti, si přivlastnili ti, kdo jej vlastní, a dělníci musejí dřít stejně dlouho jako dřív. Nebylo by žádné nezaměstnanosti a nastal by nový den, nejen pro dělníky, ale pro všechny ostatní, a samotný stroj by byl vnímán ve svém pravém světle jako spasitel lidstva, kdyby jen vlastnictví a kontrolu nad strojem převzali dělníci, nebo jménem dělníků stát. Za těchto okolností, jak nám je ujišťováno, bychom všichni pracovali jen do té míry, dokud by nebyly uspokojeny naše rozumné potřeby, a poté bychom byli svobodní. S dalšími „vylepšeními“ Stroje a racionálnějším systémem distribuce by snad veškerá nezbytná výrobní práce mohla být vykonána v průměru za tři nebo čtyři hodiny denně. Zbytek dne by patřil nám, abychom si hráli, tvořili nebo se jinak bavili.

[429] Podrobnou analýzu tohoto problému spolu s užitečným seznamem literatury lze nalézt v první kapitole knihy Mechanization and Culture od Waltera J. Marxe (Herder, 1941). Rád bych také upozornil na dílo Friedricha Georga Jüngera The Failure of Technology (Regnery, 1956), které nabízí velmi citlivý vhled do nejhlubšího smyslu technologie a jejího konečného a nevyhnutelného osudu.

Bohužel pro účinek, jaký na mě tyto argumenty mají, znám je skrz naskrz. Slyším je z vlastních úst, jak jsem je pronášel před asi čtyřiceti lety, když mé vlastní smýšlení bylo socialistické. Tehdy se zdály velmi přesvědčivé. Dnes však ztratily veškerou přitažlivost i sílu. Dovolte mi stručně vysvětlit proč.

Demokracie v průmyslu nebo kontrola průmyslu ze strany dělnické třídy by se ukázaly jako neproveditelné, a to z toho prostého důvodu, že dělníkům jako celku chybí inteligence a vize, aby jej řídili a vedli, a to i ve svém vlastním nejlepším zájmu, natož z hlediska stability společnosti jako celku a zlepšení jejího života. Tento podnik by nakonec selhal, jak tomu vždy bylo; a i kdyby uspěl, vedlo by to pouze k vytvoření společnosti s plochým a nudným charakterem, který proletářský život vždy vykazuje.

Navíc by vlastnictví a správa státem ve jménu dělníků nevyhnutelně vedly k zotročení téměř celé populace státem – což je skutečnost, o níž máme od roku 1917 v sovětském Rusku dostatek a stále více důkazů a příkladů. Argument pana Hilaire Belloca v jeho díle The Restoration Of Property and The Servile State, že nemůže existovat žádná svoboda, která by skutečně něco znamenala, pokud jednotlivci nevlastní majetek takového druhu a v takovém množství, aby byla zajištěna jejich ekonomická nezávislost, se mi jeví jako naprosto nevyvratitelný. „Pokud neobnovíme institut vlastnictví," řekl, „nemůžeme se vyhnout obnovení institutu otroctví; neexistuje žádná třetí cesta." Pevně věřím, že individuální vlastnictví by mělo být chráněno, což se nyní neděje, před nezodpovědností, která z něj v očích mnoha lidí učinila jedno z nejhorších zel dnešní doby, a že práva z něj vyplývající by měla být spojena s

povinností a službou společnosti, které musí být splněny, má-li toto právo přetrvat. Vskutku, jak jsem již jinde tvrdil, v našem moderním světě znovu objevujeme, že pro každou společnost, která má přetrvat a dosáhnout významu, musí v jejím středu vždy existovat nějaké bdělé oko a nadřazená moc, která zajistí, že vše směřuje k blahu celého lidu. Je tedy možné, že vlastnictví by mělo být podmíněno. Je dokonce možné, že skutečné vlastnictví není nezbytné. Co je však naprosto nezbytné, je zaručené využívání výrobních prostředků, na nichž lze budovat ekonomickou nezávislost. Pan Belloc velmi jasně a důrazně tvrdí, že vlastnictví (nebo virtuální vlastnictví – vlastnictví podmíněné pouze splněním určitých pevně stanovených povinností vůči společnosti, jak tomu bylo za feudalismu) musí být ekonomicky významné a adekvátní. Dalo by se snad namítnout, že společnost, v níž by většina lidí byla otroky, dobře živenými a opečovávanými shovívavým státem, by představovala zlepšení oproti tomu, co z našeho dnešního světa udělal kapitalismus ve své moderní podobě, ale musím přiznat, že takový stav ve mně vzbuzuje pouze odpor a že nedokážu uvěřit, že by lidská mysl a duch mohly v atmosféře, kterou by takový stát vytvořil, někdy tančit, zpívat nebo se povznášet.[430]

Obhajoba stroje proti obvinění, že způsobil nezaměstnanost, se navíc opírá o předpoklad, že práce nezbytná k zajištění lidské existence je zlem, že stroj je požehnáním a spasitelem (alespoň pro dělnickou třídu), protože umožňuje tuto práci vykonávat co nejrychleji, a že stroj by proto měl být využíván na samou hranici svých možností – tedy stejně jako

[430] K celé této problematice soukromého vlastnictví viz „pečlivou a konstruktivní syntézu A. M. Ludoviciho v knize The Sanctity of Private Property“, za niž se vikomt Lymington výslovně vyjádřil, že jí vděčí za mnoho. Vydal Heath Cranton, Londýn, 1932.

dosud, v souladu se vší logikou technické efektivity s kusovou prací, pásovou výrobou, zrychlováním a všemi dosažitelnými automatickými prvky. Tím by se neuznávalo to, co je pro mě zlem stroje, ani by se nepodnikl žádný významný pokus učinit práci s ním snesitelnější. Stroj by byl spíše převzat v podstatě tak, jak je tomu dnes v průmyslu, s jeho efektivitou vybičovanou technicismem na nejvyšší možnou úroveň, jak to vidíme i v sovětském Rusku, státě zřízeném údajně ve prospěch dělníků. Jakýkoli pokus o zlepšení by se soustředil hlavně na zkrácení pracovní doby.

Celá tato filozofie se mi však jeví v podstatě jako mylná – a to alespoň ze dvou důvodů. Zaprvé, moje chápání běžné lidské povahy mě utvrzuje v přesvědčení, že většina lidí by vůbec nevěděla, co si počít, kdyby jim zbývalo něco jako dvacet hodin volného času denně. Za předpokladu, že práce sama o sobě bude smysluplná, společensky prospěšná, zodpovědná a že ji budeme vykonávat pod vlastním vedením, a že nám přinese příjem dostatečný pro udržení zdraví a uspokojení potřeb odpovídajících našemu společenskému postavení, jsem přesvědčen, že pro většinu z nás by bylo mnohem lepší, kdyby nás ekonomická nutnost udržovala v práci alespoň osm hodin denně. Za druhé, snaha vykonat práci společnosti v co nejkratším čase by se ukázala jako kontraproduktivní. Kdyby většina obyvatelstva měla k dispozici něco blížícího se dvaceti hodinám volného času denně, výsledný přebytek volného času a nuda existence by brzy probudily v lidech vrozený a nevykořenitelný instinkt něco vytvářet a z domácích dílen po celé zemi by začaly proudit užitečné nebo umělecké předměty. V současné době by zaplavily trh a tím zhoršily problém nezaměstnanosti, což by donutilo průmysl ještě více zkrátit

pracovní dobu a ještě více by se tak vyhrotil problém, co budou lidé dělat se svým volným časem.[431]

Pokud někdo potřebuje důkaz, že stroje nebyly nikdy vyvíjeny s ohledem na blaho člověka, stačí se podívat na historii strojů ve vztahu k nezaměstnanosti. Z hlediska lidského blaha, pokud by to bylo rozhodujícím faktorem, jaký smysl by mělo vyvíjet Stroj, který by připravil lidi o práci, a pak se muset snažit najít jim práci, která by nahradila tu, o kterou přišli – nebo je jinak podporovat v nečinnosti z dávek v nezaměstnanosti? Vidíme tedy, že záměrem těch, kdo Stroj vyvinuli, nikdy nebylo, aby dával smysl nebo zlepšoval osud člověka, ale spíše a především to, aby sloužil svým majitelům a budoucím pánům jako zdroj bohatství a prostředek moci. Pravděpodobně nikdy nedošlo ani k jedinému ústupku v zájmu lidského blaha, kromě toho, aby se zabránilo tomu, aby se dělníci a další, kterým Stroj ležel v žaludku, stali příliš neklidnými.

Ale ti, kdo se o Stroj starali, nebyli zdaleka jediní, komu ublížil. Jde o kumulativní jev. Podívejme se na dopady, které měl na společnost jako celek.

Za prvé, domácnost. Jsem hluboce přesvědčen, že jde o naši základní instituci. V průmyslové společnosti však velmi pochybuji o tom, že by domácnost ve svých základních rysech mohla vůbec přežít. Jak jsem napsal v předchozí kapitole, Stroj již zničil její ekonomický základ, ekonomický důvod její existence. Domácnost již není centrem životně důležitých řemesel a umění. To, co se dnes vyrábí v domácnosti nebo v domácí dílně, má stále menší ekonomický význam.

[431] K tomuto tématu viz A. M. Ludovici – Creation Or Recreation, Londýn, 1934.

Mimochodem bych rád poukázal na dopad, který to mělo na blahobyt lidí, jejichž život se dříve točil kolem domova: mužů, kteří se nyní musí prodávat, aby splnili vůli někoho jiného, a kteří dříve byli kreativní a byli svými vlastními pány; žen, pro něž odstranění všech rozmanitých a krásných umění z domova, v nichž jejich babičky s radostí a hrdostí projevovaly své dovednosti, zanechalo je jako paní světa, který se stal prázdným a plným nudy; o dětech, pro jejichž samotnou výchovu musí školy nyní vytvářet umělé a chabé napodobeniny činností, které se dříve odehrávaly v domácnosti přirozeně a jako nezbytná součást celé struktury života; o starých lidech, kteří jsou nyní zbaveni veškeré práce odpovídající jejich silám, díky níž dříve činili svá stárnoucí léta užitečnými, krásnými a relativně šťastnými. Mým hlavním záměrem zde však je poukázat na to, že přesunutí prakticky veškeré produktivní práce do továren podkopalo ekonomické základy domácnosti. Logický důsledek tohoto vývoje lze pozorovat v Rusku, v zemi, která se zdá být odhodlána – navzdory instinktu – podřídit veškerý život vládě rozumu, kde alespoň po určitou dobu panovalo zjevné odhodlání soustředit pracující obyvatelstvo do ubytoven. Zda se takový pokus podaří či nikoli, je z dlouhodobého hlediska nepodstatné. V Americe, bez jakéhokoli takového úsilí, se ve skutečnosti odehrává něco znepokojivě podobného: stále více lidí se stěhuje do bytů, hotelů, karavanových kempů – které mohou, ale nemusí být ubytovnami, avšak rozhodně nejsou domovem. Vysvětlení spočívá v tom, že s rozvojem strojní výroby je potřeba domovů stále menší a menší, stejně jako důvody pro jejich existenci. Věřím, že stroj a instituce domova nebudou existovat společně. A když zmizí domov, zmizíme i my. Až bude příliš pozdě, zjistíme, že úpadek domova je naším vlastním úpadkem, předzvěstí smrti naší vlastní kultury.

Ale ještě jednou bych rád připomněl čtenářům sklon „stroje“ vnucovat standardizaci do všech oblastí našeho života. Může být velmi pohodlné, když si v Los Angeles můžeme koupit náhradní díl na opravu auta vyrobeného v Detroitu a zakoupeného v New Yorku. Připouštím, že je. Kdybychom však byli méně slepí k ceně, kterou za toto pohodlí platíme, a více si uvědomovali, jaká ta cena ve skutečnosti je, věřím, že by více z nás cítilo, stejně jako já, že je příliš vysoká. Univerzální standardizace, na níž to závisí, má nevyhnutelný účinek v podobě ničení individuality, a to jak místní, tak osobní. Při bližším pohledu zevnitř se ukazuje jako další projev triumfu mrtvé racionality nad živým instinktem a impulsem. Právě individuální odlišnost je znakem života. Pouze logika se snaží vše strojově sjednotit do uniformity. Tam, kam se stroj nedostal, stále existuje místní kolorit, odlišné dialekty, odlišné zvyky, odlišné víry a tradice, charakteristická architektura, budovy přizpůsobené zemi, na které stojí, a postavené z materiálů, které jsou po ruce. Ale v industrializované Americe, například, zejména v městských oblastech, jsou naše budovy směsicí materiálů dovezených z celého světa. Pod vlivem rozhlasu, filmů a televize rychle mizí regionální a profesní rozdíly v naší řeči. Brzy zmizí náš půvabný jižanský přízvuk; farmář a námořník budou mluvit stejně – a předpokládám, že časem i běloši a negři. Brzy bude po celé zemi existovat jen jeden jediný, plochý, standardizovaný typ – americký. Již dávno bylo oznámeno, že současný trend nakonec smazán i rozdíl mezi americkou a anglickou výslovností. Ve skutečnosti již dlouho stírá nejen rozdíly mezi muži, ale také mezi muži a ženami. Masová výroba vede nejen k masovému zabíjení lidských těl v době války, ale také k masovému zabíjení charakteru, osobnosti a nezávislého myšlení v době míru. Nyní máme v celosvětovém

měřítku masové vzdělávání a masové myšlení. Zda si myslíme, že je to změna k lepšímu, lze považovat pouze za otázku vkusu. Ale každý, kdo na to dokáže pohlížet bez odporu, je sám důkazem úpadku zdravého instinktu, a tedy i úpadku zdravého života, k němuž stroj přispěl. Zdravý život si chce užívat rozdíly, které k němu patří, a vidět stejně charakteristické rozdíly i v ostatních.

Tato standardizace samozřejmě úzce souvisí s centralizací a urbanizací, které nastaly v důsledku zavedení strojů. Je pravda, že někteří z jejích posledních obhájců tvrdí, že centralizace a urbanizace nejsou nezbytnými ani neodmyslitelnými rysy industrialismu, jak jej známe. A možná je to pravda. Jistě chápu, že s širším rozšířením elektrické energie by se značná část výroby, která se dnes odehrává ve velkých továrnách ve velkých městech, mohla rozdělit do malých jednotek umístěných v malých městech nebo dokonce na venkově. Borsodi dokonce tvrdil, že dvě pětiny veškeré výroby oděvů a zpracování potravin by se daly provádět efektivněji doma pomocí strojů zdokonalených pro domácí použití, než jak se to děje dnes v továrnách.[432]

Tento argument „decentralistů“ obecně považuji za velmi přesvědčivý. Jak jeden z nich již dávno poukázal, jak kapitalisté, tak marxisté (a dodal bych, že i družstevní hnutí[433]) „zcela přehlédli… prostou pravdu, že masová výroba s sebou nese masovou distribuci a že úspory dosažené při masové výrobě se z velké části ztrácejí při masové distribuci. Vydělává to peníze pouze velkému výrobci.“ To znamená, že náklady na

[432] Viz jeho knihu This Ugly Civilization, Simon and Schuster, 1929.

[433] K postoji družstevního hnutí k Stroji viz Raymond Scott: „Cooperation: A Means or An End“, v časopise Free America, říjen 1938.

pouhé naložení rajčat do konzervy mohou být v továrně nižší než v domácí kuchyni, ale jakmile k továrním nákladům připočtete další a nevyhnutelné náklady na dopravu rajčat do továrny a na prodej konzervovaných rajčat spotřebiteli, jsou vaše konečné náklady stejně vysoké, ne-li dokonce vyšší, než celkové náklady na konzervování v kuchyni, kde náklady na dopravu (z vlastní zahrady) a distribuci (na vlastní stůl nebo na místní trh) jsou prakticky nulové. Železnice se kdysi chlubily, že v Americe urazí průměrný brambor 741,5 mil z pole na stůl, ale je pochybné, zda to všechno představovalo zisk pro kohokoli kromě železnic.

Můžete si být jisti, že jsem celému argumentu zastánců decentralizace naslouchal s nejhlubším porozuměním. Musím však přiznat, že mám obavy, že značná část jejich filozofie spočívá na přáních. Že některé, a možná i mnoho odvětví, by mohlo být decentralizováno nebo z velké části centralizováno, tomu snadno uvěřím; a rovněž tomu, že existuje obrovský rozdíl mezi stroji pro hromadnou výrobu a těmi, které jsou zdokonaleny pro použití v domácnosti nebo v malých dílnách, kde může být jednotlivý uživatel zároveň vlastníkem i pánem. Celá věc se mi však jeví pouze jako paliativní opatření nebo úleva, nikoli jako lék. Mohlo by to pracovníkům umožnit užívat si výhod života na venkově, ale velká část práce by byla v podstatě stejná jako ta, kterou vykonávali ve městě: stále by existovala práce na úkol, zrychlování a automatizace, ne-li přímo dopravní pás. Navíc, ačkoli nejsem dostatečně technicky zdatný, abych si tím byl zcela jist, nejsem dosud přesvědčen, že základní průmyslové zařízení, které by leželo v pozadí všech těchto malých jednotek, by mohlo být decentralizováno. Mohl by být například decentralizován těžební průmysl? Nebo

hutnictví? Nebo válcovny? Nebo dopravní systémy, které je všechny propojují? A pokud je nemožné decentralizovat právě tyto oblasti, neměli bychom snad – dokud zde centralizace přetrvává – mít celou zemi svázanou v síti koordinace pod centrálním vedením? Zůstalo by tedy základní zlo beze změny?

Ale já se potýkám s ještě hlubší obtíží. Lidé říkají, že průmysl by mohl být decentralizován. Co tím myslí tím „mohl by být“? Jak by to šlo? Kým? Zdá se, že předpokládají, že se něco skutečně dosáhne tím, že se prokáže, že decentralizace je teoreticky možná, že by byla ekonomicky efektivnější, že by poskytla lepší podmínky pro rozkvět vyššího typu lidského života. Ve skutečnosti se však pouhým teoretizováním nic nedosáhne. Nic se nedosáhne, pokud to neovlivní ty, kteří nakonec ovládají Stroj, kteří jej nevyvinuli ani neudržují kvůli nějaké teorii, ani s primárním ohledem na efektivitu či blaho lidstva. Jsem přesvědčen, že máme Stroj v jeho současné podobě – s centralizací a vším ostatním – protože to slouží účelu majitelů Stroje, aby z něj učinili maximální zdroj bohatství a moci. Pokud mám pravdu, pak mohou reformátoři křičet proti zlu centralizace, regimentace a megalopolis, až zmodrají a zemřou na mrtvici, ale my budeme mít centralizaci dál, a to čím dál tím víc, spolu se vším, co k ní patří – až k jejímu vyvrcholení v totalitním státě. Nejenže Texas zůstane „kolonií Wall Streetu“, ale i státy na konci světa budou stále více a více vtahovány do jeho orbity. Dospělému člověku bude při práci, při odpočinku a dokonce i při procházce po ulici diktováno, co má myslet a co musí dělat. Nejlepší krev a schopnosti venkova budou i nadále nasávány do města, až bude venkov vysát a ponechán umírat, zatímco ve městě budou děti nejprve považovány za zbytečné, poté za obtížné a nakonec budou –

vyřazeny: zejména z našich zásob osvědčených nejlepších schopností. Tak bude vedení nezbytné k řešení problémů vytvořených naším bezprecedentním způsobem života vyhubeno a zmizí. Národ se bude stále více podobat bezmocnému davu a bude neúprosně směřovat ke svému nevyhnutelnému osudu. Tedy pokud se nejprve nestane něco jiného.

Dovolte mi však pokračovat a dokončit tuto obžalobu proti Strojovému věku. Již jsem zmínil dopady Strojového věku na život pracujících, zánik řemeslné výroby a nezaměstnanost, která se stala chronickým jevem a brzy dosáhne zcela bezprecedentních rozměrů. Začal jsem také hovořit o dopadech Strojů na život společnosti jako celku a dosud jsem upozornil na rozpad rodiny, smrtící účinek standardizace a pochybnost možnosti zbavit se centralizace, která nás dusí, nebo urbanizace, díky níž je náš život zkažen a naše nejlepší schopnosti jsou odčerpávány a vypařují se. Dovolte mi nyní tuto část co nejstručněji uzavřít tím, že upozorním na další čtyři zla, která podle mého názoru musí být přičítána Strojům.

Pravděpodobně jsou naše moderní dopravní prostředky a cestování jednou ze změn, které Stroj přinesl a které jsou považovány za nepochybné požehnání. Ale ti, kdo mě alespoň trochu znají, dobře vědí, že podle mého názoru to není jen samé požehnání. Přinejmenším je jeho přínos značně přeceňován. Sám jsem hodně cestoval, ale jsem přesvědčen, že obecně platí, že to, kolik člověk vidí, je nepřímo úměrné rychlosti, jakou se pohybuje, a vzdálenosti, kterou urazí. Chce-li se člověk skutečně sblížit s novými lidmi nebo s krajinou, nejlepší je jít pěšky; druhou nejlepší možností je jet na kole. Thoreau se dotkl ještě hlubšího tématu, když prohlásil, že „v Concordu ušel

dlouhou cestu“ – tedy cestu do svého nitra. A možná není od věci poukázat na to, že bychom ušetřili nezměrné množství času a nákladů na dopravu[434] a výrazně zlepšili své zdraví, kdyby se lidé při stravování omezili převážně na to, co se pěstuje v okolí, a do práce chodili pěšky. Samozřejmě si plně uvědomuji, že dnes se cestuje jen zřídka za účelem prohlídky čehokoli nebo pro otevření či zrání něčího vnitřního bytí, ale spíše za účelem úlevy od nudy nebo k dosažení nějakého druhu obchodních, politických či vojenských zisků; a připouštím, že je velmi hezké a někdy dokonce velkým požehnáním, že nemocní nebo zranění lidé mohou být letadly rychle přepraveni do nemocnic a že starší lidé mohou nastoupit do tryskových letadel, která je brzy, bez bolesti a námahy z jejich strany, dopraví mezi palmy Kalifornie nebo Havaje. Přiznávám však hlubokou nedůvěru k moderní posedlosti rychlostí, která nás zdá se zaslepuje jak vůči nákladům, tak i vůči důsledkům. Do určité míry mohlo být dobré letět rychleji a pohodlněji. Ale když jsme kvůli zkrácení letu do Londýna o dvě hodiny ochotni akceptovat průmyslový systém, který vytváří obrovské zásoby vysoce radioaktivního odpadu, jenž nelze likvidovat a který hrozí, že učiní Zemi neobyvatelnou pro lidstvo, projevujeme bezohlednost a nedostatek rozvahy, které z nás dělají šílené blázny. Ve skutečnosti už před čtyřiceti lety, dlouho předtím, než naše posedlost rychlostí začala mít takové děsivé důsledky, přinášela již některé velmi závažné zlo. A navzdory všem snahám o jejich omezení či odstranění je přináší stále.

[434] „Zdaleka největší část – možná až devadesát procent – mechanické energie vyprodukované v této zemi se využívá v dopravě všeho druhu“ – tedy pouze k přepravě věcí či lidí z jednoho místa na druhé. Peter van Dresser, „Technics of Decentralization“, časopis Free America, červen 1938, s. 10.

Jedním z nejškodlivějších z nich je impuls, který dala míšení ras. Jako nikdy předtím v historii lidstva se lidé všeho druhu z celé Země dostávají do kontaktu jeden s druhým. Bez ochrany a bez vedení jakýmikoli zdravými zásadami, pokud jde o výběr partnera, je nevyhnutelné, že se často nejen zamilují, ale také, ať už v manželství nebo mimo něj, mají děti. Výsledkem je obrovský nárůst lidské nesourodosti. Jsou-li rodiče zcela odlišného rasového původu, typu, schopností, temperamentu, postavy a dalších vlastností, plodí potomky, u nichž se mohou projevit tělesné vady a dysfunkce způsobené kombinací nesourodých částí, které zdědili od velmi odlišných předků. Jejich nesourodé a dokonce protichůdné impulsy a schopnosti mohou značně ztížit a často znemožnit dosažení integrované celistvosti, která je nezbytná, má-li být člověk v míru sám se sebou, vyrovnaný a efektivní.

To je nepochybně diskutabilní otázka. V tom, co jsem řekl, jsem pouze uvedl závěry, k nimž mě vedly mé vlastní studie. Tímto tématem se však zabývám již více než třicet let a důkazy na podporu mého stanoviska považuji za nezvratné. Když jsem sledoval, co se děje ve vědeckém světě, dokonce i v Národní akademii věd, dospěl jsem k závěru, že pokud stále panují neshody ohledně míšení ras a jeho důsledků, je to hlavně proto, že většina lidí, dokonce i těch s nejvyšším akademickým postavením, se vyhýbá konfrontaci s fakty, ať už z předsudků, nebo z prostého strachu z toho, co se jim stane, pokud tak učiní. Ať už je však náš postoj k této ožehavé otázce jakýkoli, je prostým a zřejmým faktem, že Stroj nám vnucuje změny tak četné, tak rozsáhlé, tak nenápadné, tak náhlé a tak bezprecedentní, že si většina lidí doslova vůbec neuvědomuje, co se s nimi děje. Ale samotné tempo a míra těchto změn

představují obrovské zlo. Žádný lidský život nedokáže snášet nápor takových a neustálých změn. Nevyhnutelně se nám z toho točí hlava.

S dopravními možnostmi, které Stroj přinesl, souvisí ještě jedno zlo, o jehož neblahém dopadu se kompetentní studenti těžko mohou neshodnout. Pokud vím, před padesáti lety neexistovali žádní závažní škůdci ani rostlinné choroby, které by každoročně napadaly naše úrody. Nikdo nic nepostřikoval. Většinou to ani nebylo potřeba. Nyní však naše lodě a vlaky přenášejí škůdce a choroby z každé lokality téměř do všech ostatních, až bude v současné době každý pěstitel sužován škůdci z celé Země. Již dlouho máme kukuřičného zavíječe z Evropy, fazolového brouka z Mexika a dalšího brouka z Japonska – abychom zmínili jen několik z hostů, kteří již přišli nebo rychle přicházejí. Mezinárodní šíření hmyzu postupuje rychleji než jakékoli mezinárodní šíření lidí. Přinejmenším našimi obvyklými metodami se stalo zcela nemožné pěstovat potraviny bez toho, co v souhrnu představuje obrovské výdaje na jedovaté postřiky a prášky, jakož i na vybavení a čas potřebný k jejich aplikaci. Navíc všechny tyto jedy, ačkoli jsou určeny proti škůdcům a chorobám, nejenže zabíjejí naše ptáky a včely, které jsou důležitým zdrojem potravy a jedněmi z nejcennějších opylovačů[435], ale nakonec se všechny dostávají do půdy, kde podle názoru mnoha odborníků zabíjejí žížaly a mikroorganismy, na nichž je životaschopnost půdy, hlavního zdroje lidské potravy, zcela závislá.

Než svou obžalobu dokončím, budu mít ještě mnoho co říci o otravě našeho životního prostředí jako celku. Je však jisté,

[435] Viz Rachel Carsonová – Silent Spring, Boston, 1962; Frank Graham ml. – Since Silent Spring, Boston, 1970. Pan Graham je redaktorem časopisu Audubon.

že se po celé Zemi šíří choroba půdy a že ani rostliny, jimiž se živí člověk a jeho hospodářská zvířata, ani člověk sám nemohou zůstat zdraví tváří v tvář neustálému úbytku živin v půdě. Je totiž jisté, že se jedy dostávají přímo do našeho jídla. A neméně jisté je, že nakonec všechny škodlivé látky z našich prachů a postřiků odtékají do našich potoků, jezer, přehrad a nakonec do oceánu. Jed se nevyhnutelně dostává do vody, kterou pijeme a používáme k vaření. Takto se jedy mnoha různými způsoby usazují v našich tělech a mohou být konečnou příčinou celé řady záhadných nemocí, které matou naše lékaře.[436] A ačkoli vědci vědí, jak zbavit vodu bakterií, mám za to, že přiznávají, že jsou zcela bezradní, pokud jde o odstranění těchto jedů nebo dokonce o zjištění jejich přítomnosti.

Ačkoli tuto hrozbu, která je o to smrtelnější, že je tak zákeřná, nelze ji v žádném případě přičítat výhradně používání jedovatých prášků a postřiků, existuje dostatek důvodů se domnívat, že používání všech těchto škodlivých látek je významným faktorem.[437] A potřebu tohoto jedu lze z velké části přičíst snadnosti přepravy, kterou s sebou přinesly stroje.

---

[436] Viz William Longgood – The Poisons in Your Food, Simon & Schuster, 1960, brožované vydání Pyramid, revidované a aktualizované, 1969.

[437] Úvod do celé této problematiky lze najít v dílech Sira Alberta Howarda – An Agricultural Testament, Oxford University Press, 1940, The Soil And Health, Devin-Adair, 1947; Ehrenfrieda Pfeiffera – Bio-Dynamic Farming And Gardening, Anthroposophic Press, New York, N.Y., 1938, zejména v kapitole III; J. I. Rodale – Pay Dirt, Devin-Adair, 1945; Viscount Lymington – Famine In England, Faber, Alternative to Death, Faber, 1943; Lionel J. Picton – Nutrition and the Soil, Devin-Adair, 1949; Weston A. Price – Nutrition and Physical Degeneration, Harper, 1939; Leonard Wickenden – Our Daily Poison, Devin-Adair, 1955. Dále Neil M. Clark – „Are We Starving to Death?“ v Saturday Evening Post, 1. září 1945; H. Powell Spring – „Our Friend the Earth Worm“ v časopise Free America, prosinec 1938; srov. Life, 30. září 1946; a v neposlední řadě časopis Organic Gardening, vydávaný panem Robertem Rodalem, Emmaus,

Zodpovědnost strojů však lze ještě jasněji a snadněji prokázat na zlu, jímž se nyní chci zabývat. Jedná se o to, co pan G. V. Jacks, ředitel Britského imperiálního úřadu pro půdní vědu, nazval „znásilněním Země“.[438] Je těžké psát o tomto tématu bez vášně. Vzhledem k nevědomosti jak o tom, co to vlastně je, tak o katastrofě, kterou nám hrozí, je ještě těžší napsat to, co je třeba říci, aniž bych působil senzačně a nepřiměřeně alarmisticky. Nemohu se omezit na nic jiného, než se striktně držet výroků lidí v autoritativních pozicích, jejichž úkolem je znát fakta a jejich význam pro lidský život. Budu se však snažit klást do popředí podmínky, jaké panují v naší vlastní velké zemi s údajně neomezenými zdroji.

Základem života každého národa a každé civilizace je půda, nebo přesněji ornice, tenká vrstva křehkého organického života, která pokrývá naprosto neúrodnou skálu a která je jediným, co stojí mezi člověkem a smrtí hladem. Pokud tato ornice zmizí, zmizí s ní i vše, co na ní bylo vybudováno. Historie nabízí více než jeden příklad národa, který byl v podstatě smeten do moře spolu se svou půdou. Severní Afrika, například, s tím, co je dnes Saharská poušť, byla kdysi obilnicí Kartága a Říma.[439] Ve velké části údolí Tigrisu a Eufratu, které bylo po dlouhou dobu kolébkou velkých civilizací, dnes

---

Pensylvánie, spolu s další literaturou z téhož vydavatelství, zejména s přehledem prací Charlese Darwina o žížalách a dalšími články na stejné téma od jiných autorit.

[438] Viz G. V. Jacks a R. O. Whyte: The Rape of the Earth, Faber, Londýn, 1939.

[439] Viz například E. A. Powell – In Barbary: Tunisia, Algeria, Morocco, and the Sahara, Appleton, 1925, s. 102, 115. Citováno profesorem Ellsworthem Huntingtonem v jeho knize Mainsprings of Civilization, Wiley, 1945, str. 545–546. Také Ellen C. Sample – The Geography of the Mediterranean Region, Holt, 1931, s. 99 a násl.

nenajdeme téměř nic jiného než hromady jejich ruin, které pohltil plíživý písek.

Zničení země, které bylo z velké části příčinou vyhynutí národů v dávných dobách, mohlo trvat tisíce let. Dnes lze stejného výsledku dosáhnout, a na mnoha místech se tak již stalo, během několika generací, dokonce během několika desetiletí. „Ze všech zničujících důsledků materialistického pohledu na realitu je ničení Země tím nejzásadnějším a nejnenapravitelnějším. Během několika generací, co je člověk schopen ve velkém měřítku kácet lesy, odlesňovat pláně a těžit nerostné suroviny, udělal pro zničení zdroje života a bohatství více než všechny předchozí civilizace dohromady, které se tímto způsobem samy zničily.“[440] Před více než třiceti lety lidé, kteří bezpochyby měli přístup k relevantním informacím, vydávali následující prohlášení: „Nakažlivá choroba vyčerpání půdy […] se šíří po všech pěti kontinentech [v polovině světa již dosáhla akutního stadia] a činí z globálního nedostatku potravin velmi reálnou možnost v budoucnosti.“[441] „Eroze je nejzávažnějším problémem na světě.“ „Za padesát let byla jako půda vhodná k produkci potravin zničena nebo částečně zničena plocha, která je pravděpodobně padesátkrát větší než Británie.“[442] Právě v našich Spojených státech však došlo k „největšímu zničení půdy v novodobých dějinách“. Zde „se území o rozloze trojnásobku Velké Británie proměnilo v naprostou poušť a území o rozloze trojnásobku toho [tj.

[440] Úvodník, Free America, květen 1938, s. 2.
[441] G.V. Jacks a R.O. Whyte, tamtéž, 1939. Vydáno v USA nakladatelstvím Doubleday pod názvem The Vanishing Land.
[442] Vikomt Lymington v časopise The New Pioneer, říjen 1939, s. 268.

devítinásobku rozlohy Británie] se proměnilo v částečnou poušť“.[443]

Podle Národní rady pro přírodní zdroje disponovaly Spojené státy kdysi přibližně 500 miliony akrů orné půdy. Během několika generací však byla pětina této plochy nenávratně zničena; další pětina přišla o svou nejúrodnější vrchní vrstvu půdy a hrozilo jí úplné zničení, pokud bychom pokračovali v tehdejších způsobech obhospodařování. Na další pětině již začala eroze.[444] „Pustina o rozloze 253 milionů akrů – což představuje 61 procent celé orné půdy Spojených států – je bezprostřední realitou.“ Tak píše časopis Free America v čísle z října 1938 na straně 6. Zdá se, že o těchto faktech nemohlo být pochyb. K jejich ověření stačí nahlédnout do knih, které uvádím v poznámce pod čarou.[445] Nejradikálnější byli právě ti,

---

[443] Viz článek „Soil and Civilization“ v časopise The New Pioneer, březen 1939, s. 103.

[444] Toto pochází z knihy Waltera J. Marxe Mechanization and Culture (Herder, St. Louis, 1941), s. 113. Jako podpůrný důkaz autor uvádí dílo Stuarta Chasea Rich Land, Poor Land: A Study of Waste in the Natural Resources of America (McGraw, 1936). Chase v této knize uvádí takové důkazy v hojném množství a velmi názorně.

[445] Kromě knih uvedených v poznámce 437 doporučuji: Soils And Men, Ročenka Ministerstva zemědělství USA z roku 1938; William Vogt – Road To Survival, Gollancz, Londýn, 1949; Stuart Chase – Rich Land, Poor Land, McGraw, 1936; Herbert Agar – Land Of The Free, Houghton, 1935; Paul B. Sears – Deserts On The March, Univ. of Okla. Press, 1935; George Boyle – Democracy’s Second Chance, Sheed, 1941; Fairfield Osborn – Our Plundered Planet, Little, 1948. Jednou z mimořádně cenných knih, se kterou by se měli seznámit všichni, kdo se touto otázkou zabývají, je F.H. King – Farmers Of Forty Centuries, s předmluvou Dr. Liberty Hyde Baileyho z Cornellu, který poznamenává, že „první podmínkou zemědělství je udržovat úrodnost“, tedy kontrolovat přírodní zdroje. Kniha profesora Kinga je bohatě ilustrovaným popisem toho, jak se lidem v Číně, Japonsku a Koreji podařilo právě toto dosáhnout za nejtěžších podmínek po dobu 4 000 let. Kniha byla znovu vydána s drobnými opravami nakladatelstvím Organic Gardening Press, Emmaus, Pensylvánie.

kteří o situaci věděli nejvíce. Dr. Ehrenfried Pfeiffer, „přední evropská autorita v oblasti biodynamiky“ (nyní žijící v USA), v článku s názvem „America Deserta“, publikovaném v časopise Free America v květnu a červnu 1938, „chladně předpověděl zánik americké civilizace, pokud se nebudeme starat o biologické zdraví naší země... Země se nám rozpadá pod nohama.“ Dr. W. H. Martin, ředitel výzkumu zemědělské stanice v New Jersey, „uvádí, že problém ochrany půdy v jeho státě [ne na středním nebo dalekém Západě, ale v New Jersey] se stal naprostou nouzovou situací. ‚Již nyní [říká] na mnoha našich farmách byla odplavena veškerá ornice, na jiných padesát procent, a vytvoření jednoho palce půdy trvá čtyři sta let.‘“ Podle G.V. Jackse musí být již třetina orné půdy Spojených států, a to i před třiceti lety, považována za zcela ztracenou. Odhad Dr. Pfeiffera byl téměř stejně extrémní. Řekl, že „třetina obdělávané plochy Spojených států amerických je na cestě k tomu, aby se stala nepoužitelnou.“[446] Ještě před začátkem druhé světové války visela nad těmi, kdo znali skutečnost, hrozba ničeho menšího než celosvětového hladomoru. V červnu 1939 napsal vikomt Lymington v časopise The New Pioneer (str. 179), že ve Spojených státech „z více než 800 milionů akrů půdy postižené erozí bylo účinně ošetřeno pouze asi 2 miliony, jejichž budoucnost je tak zajištěna. Pro zemi, která v nedávném roce musela dokonce dovážet potraviny, je to velmi nebezpečná situace.“[447] Dr. Hugh H.

[446] Citace v tomto odstavci, u nichž není uvedeno jinak, pocházejí z časopisu Free America, květen–prosinec 1938.

[447] Srov. Ehrenfried Pfeiffer, op. cit., s. 7; zpráva Dana Smoota: „Planned Famine“, Dallas, Texas, 1966; Dan P. Van Gorder: Ill Fares The Land, The Famine Planned for America, Western Islands, Belmont, Mass., 1966. Úvod od Toma Andersona. A jako důkaz toho, že zlo a hrozba pokračují, viz Reader’s Digest z

Bennett, ředitel Americké služby pro ochranu půdy, shledal situaci ve Spojených státech natolik kritickou, že pokud by se eroze a vyčerpávání půdy nezastavily v příštích patnácti letech, ztratili bychom navždy veškerou šanci na obnovení půdního základu, na němž spočívá celý náš život.

Taková prohlášení od mužů s takovou autoritou a na tak odpovědných pozicích vyvolala při svém prvním zveřejnění značný rozruch. Ale vyšetřování toho, jak se věci měly před rokem (na jaře 1969), po uplynutí třiceti let, ve mně zanechalo pocit, že velký poplach utichl, a dostatečně potvrdilo mé předpovědi, že nebude učiněno nic adekvátního k odvrácení katastrofy. Národní povědomí je téměř na všech úrovních, od zemědělců po výrobce chemických hnojiv, od bankéřů po politiky a širokou veřejnost, příliš plné sebeuspokojení a příliš soustředěné na okamžité výhody a radosti dneška, než aby věnovalo velkou pozornost potřebám těch, kteří přijdou po nich, nebo se podřídilo obrovskému úsilí o to, aby byla budoucnost země postavena na pevných základech. Neustálý tlak řady problémů, které následovaly po druhé světové válce – sociální rozpad, stále rostoucí daňové zatížení a neustále stoupající životní náklady, obavy z korejské války a poté z války ve Vietnamu, spolu s lákadlem snahy být prvními, kdo vysadí člověka na Měsíci a pošle výpravu na Mars – to vše od samého počátku téměř s jistotou znamenalo, že asi 300 milionů tun ornice s drahocenným humusem a minerály, bez nichž nemůžeme existovat, bude i nadále tiše sklouzávat do moře. Nakonec přijde den, kdy nás poprvé postihne hladomor, jaký pravidelně sužuje Čínu. Zoufale se budeme snažit zatlačit

prosince 1972, kde najdete článek s názvem „The Nibbling Away of the West“ od Jamese Nathana Millera.

poušť, která se k nám už dlouho plíží, ale které jsme se z různých důvodů nedokázali včas a adekvátně postavit, dokud ještě byl čas. A pak už bude příliš pozdě.

Na otázku, co má Stroj společného s touto zoufalou situací, připouštím, že nenese celou odpovědnost. Nicméně Stroj byl ve skutečnosti, tak či onak, jedním z nejvýznamnějších činitelů ničení. Zdá se mi, že nejzřejmější příčinou je úpadek našich hodnot – otázku, co jej způsobilo, prozatím nechám bez odpovědi –, zejména rostoucí nadvláda nad celou populací ze strany penězuchtivých městských nomádů, kteří ztratili veškeré kořeny v půdě a na vše se dívají z hlediska zisku, který z toho mohou vytěžit. Jak jsme však viděli, právě tento postoj do značné míry určil vývoj, kterým se Stroj sám ubíral. Z tohoto vývoje vyplynula řada důsledků, které nadále budu načrtávat, i když jen stručně a nedostatečně.

V touze po zisku a s využitím Stroje jako nástroje jsme během 300 let zničili asi tři čtvrtiny našich lesů.[448] Kořeny stromů však brání půdě v sesouvání do řek a rozkládající se houbovitá vegetace pod stromy zadržuje vodu, která by jinak stékala do údolí a způsobovala katastrofální povodně; tato vegetace zároveň pomalu vytváří vzácný humus, na němž závisí existence veškeré naší pozemské vegetace. Lesy navíc přitahují srážky. Na jejich přítomnosti závisí hladina vody v celém regionu. Když zmizí, prameny začnou vysychat, jak zjišťujeme zde v naší části pohoří Catskill, kde před sto lety, pouze za účelem zásobování tehdejší největší koželužny na světě kůrou pro činění kůže, byly pokáceny miliony stromů, obsahující

[448] Viz Walter John Marx, tamtéž, s. 113. V roce 1932 výbor Společnosti národů uvedl, „že celosvětová těžba [dřeva] převyšovala celosvětový přírůstek o 50 procent“. Citováno vikomtem Lymingtonem v knize Alternative to Death, s. 40.

miliardy stop potenciálního dřeva, a ponechány na zemi, aby shnily. Pan Jacks a doktor Pfeiffer, které jsme již citovali, prohlašují, že horské lesy jakékoli země jsou jednou z jejích „klíčových pozic“ a že narušení, které zde vzniká kácením lesů, „může způsobit nezměrné zničení struktury celé země“. A musím vám připomenout, že to byla právě „strojová civilizace“, která umožnila toto zničení v tak obrovském měřítku a v tak krátkém čase.

Opět je to ten komerčně smýšlející městský spekulant, který díky své reklamě a rozsáhlé kontrole nad tiskem, rozhlasem a televizí (všechny tyto prostředky jsou, jak si všimněte, triumfy techniky) vnutil zemědělci zcela novou a pro opravdového zemědělce naprosto cizí představu o zemědělství jako o podnikání zaměřeném na zisk, tedy o zemědělství spíše jako o byznysu než o způsobu života. Místo toho, aby hospodařil s ohledem především na uspokojení životních potřeb sebe a své rodiny, čímž by snížil svou potřebu hotovosti, a tedy hospodařil jen z malé části kvůli peněžnímu příjmu, naučil se téměř vše kupovat a hospodařit za účelem získání peněz na nákup. V této mlékařské oblasti v Catskills většina farmářů odebírá máslo z Chicaga a sýr z – bůhví odkud: odkudkoli, jen ne od svých vlastních krav. (Zde si opět všimněme, že samotný trh, na kterém se všechny tyto věci nakupují, závisí zcela na inovacích přinesených stroji – například na mechanizovaném balení a přepravě). Stále sílí tendence k pěstování jedné plodiny. V rozsáhlých oblastech zemědělci opouštějí tradiční střídání plodin, díky kterému se půda pravidelně nechává odpočinout a doplňuje se o nezbytné živiny. Rok co rok je každé pole nuceno vydat maximum úrody kukuřice, pšenice, tabáku, bavlny a podobně. Mezitím, svírán rostoucím tlakem sílícího finančního

sektoru mezi nízkými cenami na trhu, kde musí prodávat, a vysokými cenami na trhu, kde musí nakupovat, byl zemědělec donucen uvažovat stále více v peněžních kategoriích.

Zároveň byl veden k přesvědčení, že jeho zisky porostou, protože díky mechanizaci bude schopen obdělávat větší plochu. Objevily se traktory a další motorové a velkokapacitní stroje. To znamenalo zkázu pro menší farmáře a pro zemědělství obecně. Zemědělec s malým příjmem si stroje nemohl dovolit. Bez nich byl nucen pracovat tempem, které přesahovalo jeho síly, a nakonec se ukázal jako neschopný konkurovat a byl nakonec donucen o svou farmu přijít. To způsobilo velký nárůst nájemního hospodaření: v některých státech je více než polovina farem provozována nájemci. Dokonce to vytlačilo i nájemce a donutilo je k existenci sezónních dělníků, což je naprosto zničující pro veškerý rodinný život. To vedlo ke spojování farem do obrovských kolektivů vlastněných nepřítomnými majiteli, kteří farmy provozují výhradně jako investici, nakupují sezónní pracovní sílu venkovského migrujícího proletariátu a používají nejvýkonnější dostupné stroje. Stroje však neprodukují hnůj. Bylo nutné začít hnojit anorganickými chemikáliemi. Ty však mají tendenci hubit žížaly, „nejdůležitější tvůrce humusu na obdělávané půdě v mírných pásmech“[449], a stejně tak mikroorganismy, na nichž

[449] Pfeiffer, tamtéž, s. 28. O činnosti žížal viz Sir Albert Howard – The Soil And Health, Devin-Adair, 1947, str. 26–29, 70, 74. Ten dosvědčil, že „umělé látky [tj. chemická hnojiva], zejména síran amonný, ničí populaci žížal ve velkém“ (s. 74). J. I. Rodale uvádí, že Darwinovy „roky výzkumu role, kterou hrají žížaly v přírodním řádu věcí“, ho vedly k závěru, že „bez žížal by vegetace degenerovala téměř až k zániku“. Dodává, že „není pochyb o tom, že žíravá hnojiva jsou zodpovědná za smrt stovek miliard žížal.“ Pay Dirt, Devin-Adair, 1947, s. 8, 13. Jeho fascinující kapitola o žížalách (s. 8 a dále) popisuje, jak „provzdušňují a rozemílají půdu“ a „vlastně vytvářejí ornici.“ Darwin odhadoval, že „očně prošlo

závisí zdraví a úrodnost půdy. Výnosy lze udržet pouze aplikací chemických hnojiv ve stále rostoucích množstvích. Nakonec půda přestane reagovat na jakoukoli umělou stimulaci, je „vyčerpaná“, mrtvá a připravená stát se snadnou obětí eroze.

Všichni odborníci, kteří se podrobně zabývali půdou jako živým organismem, se na tom shodují. W. J. Marx například uvádí: „Komerční monokulturní zemědělství ničí půdu a zanechává za sebou poušť.“[450] Jacks a Whyte důrazně tvrdí, že „velké traktory na družstevních farmách a pšeničná pole o rozloze 2 000 akrů… jsou faktory, které nejvíce přispívají k urychlení eroze.“ Prohlašují, že „jednou z hlavních příčin tohoto zla je skutečnost, že lidé si myslí, že mohou ovládnout pole pomocí traktorů a jiných zavádějících aplikací vědeckých vynálezů. Nesprávné používání traktorů je mnohem destruktivnější než bomby shazované z letadel.“ „Nesprávně aplikovaná věda přinesla na nejbohatší panenské půdy světa zpustošení, ve srovnání s nímž jsou zkázy všech válek v historii zanedbatelné.“ Kritický článek publikovaný v časopise New Statesman and Nation (Londýn) v roce 1932 uzavírá: „Stimulujeme zemi a její produkty na úkor obou... Zemědělci a zahradníci udržují zemi ve stavu horečné činnosti... Vzhledem k důkazům je nemožné se zbavit nepříjemného pocitu, že moderní stimulace produkce je zodpovědná za šíření nemocí v rostlinné, živočišné i lidské říši.“ (Citováno v časopise Free America, červen 1938, s. 3.) Pfeiffer dokonce trvá na tom, že „motyku, rýč a pluh nelze nikdy nahradit spalovacím motorem.“ „Celá minulost nás učí, že pouze nejintenzivnější

---

trávicím systémem [žížal] více než deset tun suché zeminy na akr, takže prakticky veškerá ornice byla každých několik let jimi ‚zpracována‘.“

[450] Op. cit., s. 113.

ruční obdělávání půdy zachovává její úrodnost. Člověk udržuje úrodnost země v potu své tváře.“

V Číně je nejen běžné, že dva a půl akru půdy uživí dvanáctičlennou rodinu, osla, krávu a dvě prasata (což by v rámci mechanizovaného zemědělství bylo naprosto nemožné), ale díky „hnojení humusem a kompostem prováděnému s téměř náboženským zápalem“ se daří udržovat úrodnost půdy již po tisíce let.[451] Čím více se touto problematikou zabýváme, tím naléhavěji se nám vnucuje otázka, zda zde – podobně jako tomu bylo v případě vztahu stroje k lidské přirozenosti v průmyslu – není ve stroji něco, co je neslučitelné se samotnou podstatou půdy jako živého organismu. Pfeiffer vyjadřuje potřebu „zkoumání, které faktory technického a mechanického zemědělství jsou v souladu s přírodními zákony růstu a které faktory vyplývají z lidské touhy po pohodlí nebo ze sfér spojených s výrobou strojů (zisky továren, tj. zisky z investovaného kapitálu atd.), ale ne ze zemědělských podnětů.“[452] Má pocit, že Stroj zmrzačil a často i zničil nejen tradice a zvyky, které po staletí vedly člověka v jeho vztahu k zemi, ale dokonce i to tajné souznění mezi zemí a člověkem, který ji obdělává. „Mechanik-zemědělec“ přišel o své kořeny v půdě. Celý život našeho lidu je čím dál více odříznut od svého původu. Z dlouhodobého hlediska se tento dopad může ukázat jako nejničivější ze všech. Země je totiž naším domovem. Naše těla i mysli, naše celé bytí se po stovky tisíc let formovaly tak, aby nám na ní umožňovaly stále uspokojivější a smysluplnější život. Nemůžeme to zásadně změnit. A uniknout podmínkám,

[451] Pfeiffer, tamtéž, s. 10. A samozřejmě kniha F. H. Kinga Farmers of Forty Centuries je skutečným pokladem informací, které tuto tezi podpoří.
[452] Free America, květen 1938, s. 3.

které nám Země ukládá, nebo si vybudovat život v jakémkoli jiném světě, byť tak blízkém jako Měsíc nebo Mars, je zcela mimo naše síly a navždy tomu tak zůstane. Úlohou člověka je milovat Zemi, poznávat ji stále důvěrněji, s úctou a vděčností, vážit si jí a pěstovat ji, aby ji mohl zanechat těm, kteří přijdou po něm, ještě krásnější, než jakou ji našel – ještě jistěji jako Zahradu Páně.

My však, se svou trestuhodně nezodpovědnou a nenasytnou posedlostí jakýmkoli krátkodobým ziskem, bez ohledu na následky a lhostejní k osudu těch, kteří přijdou po nás, nejenže drancujeme poklady této zahrady, ale také ji znesvěcujeme a znečišťujeme svými odpady. O ohromujícím problému znečištění se dnes mluví natolik, že se mu zde nemusím příliš podrobně věnovat. Snad nejznepokojivější aspekt tohoto problému velmi jasně a důrazně vyjádřil ekolog z Cornellovy univerzity Dr. LaMont Cole ve svém nedávném slavnostním projevu na Bennington College (24. dubna 1970). Je poradcem pro environmentální problémy ve velmi vysokých kruzích. Mimo jiné řekl:

> Podle Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv (FDA) se v současnosti do životního prostředí dostává pět set až šest set tisíc různých chemických látek. Tento počet stále roste... Oceán je konečným úložištěm všech těchto chemikálií... To je velmi děsivé. Mám pocit, že si lidé neuvědomují, jak důležité jsou naše oceány. Lidé si neuvědomují, že tato atmosféra je biologickým produktem. Nebereme-li v úvahu znečišťující látky, 99 % naší atmosféry tvoří pouze dva plyny, dusík a kyslík, a oba jsou přítomny jen proto, že je tam neustále uvolňují živé organismy...

> Jediným důvodem, proč je v naší atmosféře kyslík, je to, že ho tam neustále uvolňují zelené rostliny, a zdaleka nejdůležitějšími zelenými rostlinami v tomto ohledu jsou mikroskopický volně plovoucí mořský fytoplankton, řasy v oceánu... Kdyby se ukázalo, že jedna z našich půl milionu chemikálií je pro mořský fytoplankton smrtelným jedem, atmosféra by začala přicházet o kyslík.

A dále citoval nedávnou vědeckou zprávu, že „DDT v nízkých koncentracích, asi jedna desetina části na milion, silně inhibovalo mořský plankton, alespoň ten z Long Island Sound. Pokud by se to ukázalo jako obecný jev, mohli bychom mít již nyní potíže, protože i kdybychom zítra přestali DDT používat, ještě několik let by se vyplavovalo do oceánu a většina by se dostala do pobřežních oblastí, které jsou z hlediska života mnohem produktivnější než otevřený oceán.“[453]

---

[453] Ve skutečnosti se používání DDT nezastavilo. Zásadní fakta o situaci v oblasti pesticidů a spory kolem nich nedávno velmi výstižně a aktuálně popsal pan Frank Graham Jr., redaktor časopisu Audubon, ve své knize Since Silent Spring (Houghton, 1970). Z předmluvy k vydání této knihy vydanému organizací Consumers Union cituji: „Autor popisuje obrovský tlak chemických a zemědělských zájmových skupin proti regulaci pesticidů, protichůdnou a neúčinnou politiku vládních agentur... Mezitím se pesticidy – některé mnohem toxičtější než DDT – nadále šíří v životním prostředí ve stále rostoucím množství... DDT bylo údajně zakázáno Ministerstvem zemědělství USA, s výjimkou takzvaných nezbytných použití. Šest hlavních výrobců DDT... však podalo odvolání, a tak byl omezený zákaz pozastaven... Další odvolání ze strany výrobců mohou provádění zákazu odložit o celé roky. Mezitím je DDT, jeden z nejvíce perzistentních a vysoce toxických pesticidů, i nadále povoleno kontaminovat naše životní prostředí po celá desetiletí.“ Vzhledem k tomu všemu je dobré připomenout si slova bývalého náměstka hlavního lékaře americké Veřejné zdravotní služby, která citovala Rachel Carsonová ve své knize Silent Spring: „… co tyto myšlenky činí o to znepokojivějšími, je vědomí, že náš osud může být zpečetěn možná už dvacet či více let předtím, než se projeví první příznaky.“

Ve stejném duchu dále prohlásil, že jsou znečištěny i naše oceány. Ryby hynou nejen ve Velkých jezerech, ale i v moři. Nedávno „byl celý úlovek makrel z jižní Kalifornie zabaven a zničen jako nevhodný k lidské spotřebě“. Stejná situace nastává, když se podíváme na ovzduší, dokonce i na stratosféru, 65 000 stop nad Zemí. Společnost Boeing a její francouzští a britští partneři v současné době předpovídají, že brzy budeme mít tisíc nadzvukových dopravních letadel (SST), která budou létat tam nahoře a uvolňovat nespálené uhlovodíky. A s touto perspektivou Vincent Schaefer, „vedoucí atmosférické laboratoře na Státní univerzitě v New Yorku v Albany (muž, který jako první zavedl umělé zasévání mraků jako techniku pro ovlivňování počasí), předpověděl globální temnotu, která se může usadit nad celou Zemí...“ A totéž platí i pro likvidaci vysoce radioaktivního odpadu na Zemi. Tento odpad je „strašně jedovatý materiál“. Samotná AEC [Komise pro atomovou energii] připouští, že [tyto odpady] musí být drženy mimo životní prostředí po dobu nejméně šesti set let. Podle vlastního úsudku Dr. Colea by měly být drženy mimo životní prostředí po dobu minimálně tisíce let. „A přesto vlastní průzkum AEC ukázal, že pět procent nádrží, ve kterých jsou uloženy miliony galonů této látky, prosakuje již po pouhých dvaceti letech.“ Je zřejmé, že zatím neexistuje absolutně žádný známý způsob, jak zabránit úniku těchto strašně jedovatých látek do našich řek, jezer, oceánů – a do našich těl. Navíc existují znepokojivé důkazy o tom, že Komise pro atomovou energii se ve skutečnosti snaží zabránit tomu, aby se tato fakta dostala na veřejnost, zřejmě ze strachu, že výsledná panika by mohla zastavit technologický pokrok! To znamená zastavit stavbu větších a stále rychlejších letadel, vzdát se snahy o založení kolonie na Měsíci a všeho ostatního. Ale mohlo by něco

dramatičtěji nebo děsivěji demonstrovat pravdu, že se naše technologie stala introvertním monstrem, že ztratila veškerou perspektivu a existuje jen pro sebe samu, že se nedívá, kam směřuje, a v naprosto bezohledné snaze realizovat svůj plný potenciál je připravena přihlížet zničení člověka? A jaký to vrchol! Ten člověk, který si říkal „měřítko všech věcí“ a který v naší velké moderní době nejvyšších triumfů, která si podmanila přírodu, by měl vidět, jak používá své obrovské síly – aby se navždy ukolébal ke spánku!

Ale pokud se „nesprávně aplikovaná věda“ a „nesprávné používání traktorů“ ukázaly jako skutečná pohroma pro půdní zdroje, na nichž závisí samotná existence celého lidstva, a pokud nám technologie, která se vymkla kontrole, nejenže se vymkla z rukou, ale doslova zešílela, nyní hrozí, že nám přinese svět, ve kterém tápeme ve všezahrnující temnotě, lapáme po dechu a pomalu se otravujeme k smrti, pak není o nic méně jisté, že televize zasáhla vnitřní život člověka jako mor a utváří pro nás nevyhnutelný a odporný osud. Plně soucítím s odporem a hněvem vůči televizi, který vyjádřil v dopise pan B. M. Christiansen z Dallasu v Texasu, který byl publikován v The South African Observer v červnu 1969. Řekl:

> „Ve Spojených státech tato krabice pro idioty – tento ‚elektronický komunista‘ – vymyla mozek celému národu. Dnes Američané nevěří ničemu, pokud se to nejprve neobjevilo v televizi.
>
> A to je hlavní příčina našeho úpadku. Vše v televizi je protikřesťanské, proti bělochům, protivlastenecké a komunisticky orientované, ať už jde o zaujaté ‚zprávy‘, zkreslenou ‚zábavu‘ nebo reklamu. Navíc je to zaměřeno na podprůměrné idioty.

Věřím, že televize je nejrychlejší známý způsob, jak zničit národ. Nemějte ji. Za každou cenu ji držte mimo svou zemi.“

Stejně jako hmyz a choroby v našich zahradách, které se dokážou usadit pouze na rostlinách, které jsou již oslabené, ani tato odporná pohroma by se nikdy nemohla uchytit jinde než mezi lidmi, kteří již ztratili veškerý smysl pro význam a hodnotu své existence. Každý dospělý člověk, který hodiny sedí před televizní obrazovkou, prozrazuje, že nemá v životě žádný hlubší smysl, že ho život ve skutečnosti nudí. Jeho mysl a duše jsou prázdné. Je pouhou skořápkou života, vyprázdněnou léty existence v mechanizované společnosti, kde byla jeho energie od mládí podřízena vůli šéfů, otupujícím podnětům identických vnějších podnětů a vyčerpána ve službě cílům zcela mimo něj samotného. Nyní jsou unavení. Není nic, co by chtěli dělat – nic, co by odráželo nějakou myšlenku, vůli, hledání nebo vlastní směr. Hledají pouze úlevu od své nudy. Chtějí se pouze bavit. Zdraví lidé prostě nesedí a nedívají se na televizi. Lidé, kteří vědí, co to znamená mít vlastní život, jako to vědí všechny skutečné osoby, všichni skuteční jedinci, všichni skutečně zdraví lidé, mají příliš mnoho toho, co chtějí dělat, než aby ztráceli čas sledováním toho, jak něco dělají jiní lidé. Nemohu uvěřit, že by se televize mohla kdy uchytit mezi lidmi v době, kdy byli duchovně a mentálně silní, bdělí, zvědaví, dobývali, objevovali, dosahovali úspěchů a tvořili. Pochybuji například o tom, zda by se tento jev mohl prosadit dokonce i mezi ranými tesaři a farmáři v Nové Anglii. A u nás dnes lze touhu téměř všech po televizoru vysvětlit pouze tím, že drtivá většina našich lidí již byla nemocná a pociťovala potřeby a nedostatky, které mohly vzniknout pouze v mechanizované společnosti, která jim

vždy upírala smysluplné a uspokojivé uplatnění jejich nejhlubších životních instinktů. A televize s děsivou rychlostí dotáhla do konce úpadek, na který narazila. To málo, co zbylo z individuální iniciativy, osobní integrity v jakémkoli skutečném nebo smysluplném smyslu, nebo nezávislosti a soběstačnosti, vykrvácelo z masy lidí a proměnilo je stále více v ovlivnitelné pěšáky, roboty, lůzu, která potřebuje jen lstivého agitátora, aby z nich udělal zuřící dav, nebo obratného diktátora, který je ovládne a povede jako ovce, kamkoli se mu zlíbí.

Aby však toto nebylo odbito jako pouhý výbuch iracionálních emocí, rád bych svá slova podložil několika pádnými argumenty.

Stejně jako celý náš průmyslový systém (jak jsem se již snažil ukázat), i masmédia již dlouho pracují na tom, aby z lidí udělala bezduché, anonymní nuly. Ale snad nejstrašnější a nejzlověstnější rysem této situace je postupné předávání osudu celého národa do rukou několika nevolených a téměř neznámých mužů, kteří vlastní a řídí masmédia. Před sto lety Disraeli poznamenal, že sociální kontrola se přesunula z reprezentativních shromáždění, jako je parlament nebo náš Kongres, k tisku; a přibližně ve stejné době jiný Žid, baron Montefiori, naléhal na vůdce svého lidu, že v dané chvíli není ani vydělávání peněz tak naléhavé jako získání kontroly nad tiskem do jejich rukou. A od té doby, zejména po přelomu století, se objevily novinové řetězce a jejich syndikované články, které se současně objevují v mnoha novinách po celé zemi; a pak filmy, rozhlas a před několika desítkami let televize, která je nejstrašnějším nástrojem, jaký kdy lidská mysl vymyslela, aby proměnila celý národ v pěšáky a hlupáky, vlastně nevědomé strůjce vlastní zkázy.

Podle mého názoru je ještě horší než skutečnost, že televize odvádí malé děti od her venku, kde by jim čerstvý vzduch, pohyb, sebevyjádření a styk s vrstevníky pomáhaly budovat plné zdraví, návyky a zkušenosti tak nezbytné pro jejich správné fungování jako budoucích občanů; ještě zlověstnější než narušování morálních standardů a oslabování tradic a základních loajalit, na jejichž soudržném a sjednocujícím účinku je v dlouhodobém horizontu závislá samotná existence každého národa; horší než to vše je nyní prokázaná schopnost televize vzít jakýkoli národ za nos a vést ho – kamkoli. Není přehnané říci, že celé generaci lze tímto způsobem vtisknout jakoukoli podobu, vlastnosti a směr. Odhaduje se, že děti v nejformativnějších letech tráví více času fascinovaně sedící před televizní obrazovkou, než kolik času stráví ve škole, v kostele a při hraní dohromady. V nich lze napravit jakékoli selhání televize zanechat požadovanou stopu na dospělé populaci. Pod jejím stálým tichým tlakem mohou být děti zmanipulovány do lidí, kteří uvěří čemukoli, co jim vnutí malá skupina postav mimo jeviště, které vlastní a ovládají celou show. Bezpochyby by se jim dalo namluvit, že 2 + 2 = 5! Copak se jejich předkům nepodařilo přimět je, aby se radovali z těchto letů na Měsíc a vydávali na jejich financování miliardy dolarů, ačkoli i hlupáci by měli vědět, že je a navždy zůstane v podstatě nemožné tam vybudovat něco jako soběstačnou lidskou kolonii?

A existuje snad v celém arzenálu spiknutí, které mezi námi působí již půl století, nějaký nástroj, který by byl tak účinný ve vtisknutí do myslí mas lidí naprosto falešné a pošetilé představy, že všichni lidé jsou si rovni, že i když zjevně rovni nejsou, lze je učinit rovnými zlepšením jejich prostředí, že

všechny rasy mají stejný potenciál pro vytváření, udržování a rozvoj dané civilizace a že neexistuje žádný důvod k zachování rasové segregace nebo jakékoli jiné překážky volného mezirasového sňatku, a to i mezi radikálně odlišnými skupinami? Celá tato koncepce může být vyvrácena, a já jsem přesvědčen, že je vyvrácena, nezpochybnitelnými rasovými záznamy a nejlépe ověřenými a skutečně monumentálními vědeckými důkazy, které svědčí o opaku. Přesto zjišťujeme, že na takovém omylu jsou založeny národní politiky, jak zahraniční, tak domácí, které ničí náš školský systém, rozdmýchávají rasové nepřátelství až k bodu exploze a anarchie a nakonec k otevřenému ozbrojenému občanskému konfliktu a zaplétají nás do válek, jako je ta ve Vietnamu, které, pokud se budou dostatečně často opakovat, musí skončit naší zkázou. A kontrolu nad tím vším drží v rukou hrstka mužů, o nichž většina lidí neví vůbec nic – ani jejich cizokrajná jména. Možná by mnozí z mých současných čtenářů považovali za užitečné zjistit, kdo tito muži jsou, zda klíčové osobnosti v této situaci byly vůbec narozeny v Americe, zda jejich základní postoje neodhalují loajalitu, která dokazuje, že jsou nepřátelští vůči celému našemu systému vlády a dokonce i vůči zachování naší suverénní nezávislosti – to znamená, že dokazuje, že v hloubi duše jsou zrádci. A přesto je náš osud z velké části v jejich rukou. Reflexe této situace mě přesvědčila, že dokud nebude tato ústřední, cizí a v podstatě zrádná kontrola televize zcela zlomena, změny ve vládě ve Washingtonu nebudou mít žádný význam a veškeré řeči o právech států, o místní samosprávě nebo jakékoli myšlenky, že máme skutečnou svobodu, ať už jako jednotlivci nebo jako národ, nejsou nic než tlachání a bláznivý ráj, ze kterého se nakonec musíme probudit a ocitnout se v pekle.

Když jsem psal první verzi této kapitoly, asi před dvaceti pěti lety, přidal jsem ke svému obvinění Strojů – tedy ke kombinaci demokracie, industrialismu a vědy, která stvořila Techniku – ještě dvě další zla. Těmito zly byly kolektivismus a válka. Jak jsem to tehdy viděl, horší z těch dvou byla válka, jistota další světové války, která se bude vést atomovými bombami. Západní civilizace se chystala vznítit. Nezchátrala by zevnitř, jako tomu bylo v případě Říma, ačkoli by k tomu časem došlo; místo toho by ji pohltil rychlý a zuřivý oheň. Jak správně postřehl Spengler, konec západního úsilí o nekonečno a jeho vůle dobývat prostor a čas, dobývat vše a všechny, kdo mu stáli v cestě, měl být tím, co jeho proroci předpovídali od samého počátku. Jeho osudem mělo být úplné zničení, které nazýval Ragnarok.

Ale vývoj v posledních dvaceti pěti letech mě donutil revidovat mé závěry. Stále vidím, že válka je dnes strašnější než kdykoli předtím, ale také to, že to, co ji takovou učinilo, je především moderní technologie. A nenacházím žádný důvod, proč zpochybňovat téměř všeobecný názor, že světová válka s atomovými bombami by znamenala konec veškerého života na Zemi. Také si uvědomuji, že náš průmyslový systém, ať už se rozvíjí kdekoli, produkuje hory zboží, které domácí trh nedokáže spotřebovat, a tím nutí národy, často kvůli jejich samotné existenci, hledat, nacházet a udržovat si trhy v zahraničí; a že tato soutěž o trhy plodí obavy, podezření a nenávist, které připravují půdu pro válku, což v dlouhodobém horizontu může učinit uchýlení se k válce téměř nevyhnutelným. A to vše, a ještě mnohem více, co zde nemám prostor zmínit, přispívá k udržování velmi rozšířeného strachu, že ať už kvůli nějaké chybě, nebo z jiného důvodu, se atomová

bomba dostane do volného oběhu a povede k celosvětové katastrofě.

A přesto, z důvodů, které možná rozvedu v některé z následujících kapitol, začínám velmi silně pochybovat o tom, zda dojde k světové válce s použitím atomových bomb. A i kdyby měl svět vzplanout v náhlém zuřivém ohni, hlavně kvůli svéhlavému odhodlání západního člověka ovládnout čas, prostor a přírodu, jehož projevy jsou nejprve věda, poté moderní technologie a industrialismus a nyní atomová bomba a výpravy na Měsíc, Mars a k hvězdám – ačkoli by to byla skutečně nejhorší tragédie, nebylo by v tom přesto alespoň něco, co by si zasloužilo náš respekt, něco dokonce prométeovského a budícího úctu?

Ale osud, který nás zřejmě čeká, a ke kterému jsme, jak se obávám, odsouzeni od chvíle, kdy jsme se vydali na milost a pod vliv moderní techniky, která se stále hlouběji vkrádá do našeho života, nemá nic z důstojnosti majestátního neúspěchu, nic z té strašlivé vznešenosti, která může prostupovat i holocaust. Jde spíše o nejvyšší hanbu. Průmyslový člověk upadá do stavu hniloby, do tak úplného komatózního stavu, že si nevšímá vlastního zápachu a rozkladu. Pod celkovým vlivem toho komplexu demokracie, industrialismu a vědy, který stvořil techniku, se člověk vrací do stavu nediferencované masy, který předcházel jak počátku dějin, tak i vývoji osobnosti, která sama o sobě dějiny utvářela. Bez boje a bez povzdechu se noří do pravěkého bahna a slizu, které mu navždy olizují nohy, z něhož se však po nesčetná staletí nadlidského úsilí znovu a znovu vznesl do majestátních výšin. Podléhá úpadku. Odvrací tvář zpět, opouští svou minulost a zrazuje své předky. Ztrácí smysl pro to, čím může být člověk, a pro to, co je zapotřebí k tomu,

aby se člověk stal člověkem v plném smyslu slova. Odnaučuje se mít ambice. Ztrácí vědomí, paměť a tradici soukromého, osobního daimona, na kterém Sókratés tak lpěl – toho, co pro člověka znamená mít ve svém nitru milujícího, odhalujícího, neúprosného, hnacího boha, který mu vytyčuje cestu, kterou má následovat, a na každé křižovatce mu říká, kudy se má vydat, a který ho odlišuje od všech ostatních lidí na Zemi. Tak, jak to jde, se muži stávají stále více kolektivizovanými, otupělými, amorfními masovými lidmi. A pro mě je mnohem lepší, aby člověk vyhynul, než aby žil dál v obrovském lidském mraveništi!

Obě světové války tento proces ztělesnily a výrazně urychlily. Na scénu dějin se tak „objevila řada lidských kolektivů, mas lidí, kteří se vymanili z organizovaného řádu a harmonie života, ztratili náboženské opory pro svůj život a nyní požadují povinnou organizaci jako jediný prostředek, jak se vyhnout konečnému chaosu a úpadku.“[454] Stále rychleji, dokonce i během mého vlastního života, jsem mohl sledovat, jak je člověk zbavován veškeré nejvyšší hodnoty, ba dokonce (dalo by se téměř říci) jakékoli hodnoty. Místo toho, aby průmysl sloužil člověku, existuje nyní člověk proto, aby sloužil průmyslu, aby obsluhoval stroje. Stroje mají větší cenu než lidé, a lidé to vědí – a vědí, co to znamená; vědí to instinktivně, i když to nedokážou vyjádřit slovy. Stejně tak, místo aby stát existoval proto, aby chránil člověka a podporoval jeho blaho, člověk nyní existuje proto, aby sloužil státu. Ačkoli je stát pouhou abstrakcí, člověk si může zachovat jen nějaké zbytky,

[454] Nikolaj Berdjajev – The Fate Of Man in The Modern World, Londýn, 1935, s. 16 a násl.

nějaký stín dřívějšího smyslu svého života pouze tím, že se stane jeho otrokem a je připraven za něj dokonce i zemřít.

Tak byla na lidské straně připravena půda plná semen totalitarismu. A nyní, když ze všech stran začínají vyčnívat výhonky tohoto škodlivého plevele, lidé proti němu hlasitě protestují – jako by tím, že křičí, mohli zastavit jeho růst, když je samotná půda naší doby plná jeho semen! Proč nemělo více lidí, jako Nietzsche, předtuchu, aby viděli, co lidé před sto lety zasévali a k čemu toto setí musí vést, a proč proti tomu tehdy neprotestovali? Nyní se totalitarismus stal nevyhnutelným.

A jedním ze semen, které jsme nejen zasévali, ale zasévali s hrdostí a radostí, byl Stroj – nebo přesněji řečeno ten celkový komplex, který dal vzniknout technice. Nejpronikavější úvahu na toto téma, o které vím, najdeme u Ortegy y Gasseta v jeho díle The Revolt Of The Masses.[455] Říká: „Není pochyb o tom, že právě technicismus – ve spojení s liberální demokracií – dal vzniknout masovému člověku v kvantitativním smyslu tohoto výrazu.“ S tímto tvrzením musí každý souhlasit, neboť je ve všech školách dobře známo, že to byla evropská technologie a industrializace, které umožnily jejímu obyvatelstvu, jehož počet po dvanáct set let nepřesáhl 180 milionů, aby se za něco málo přes století po objevu stroje (tj. mezi lety 1800 a 1914) zvýšil na 460 milionů. On však pokračuje a vznese mnohem závažnější obvinění, že to byl právě tento technicismus, který stvořil masového člověka „také... v kvalitativním a pejorativním smyslu tohoto pojmu“. Ve skutečnosti říká, že vědec je sám o sobě „prototypem masového člověka“, a to z toho prostého důvodu, že „věda sama – kořen naší civilizace –

[455] Norton, 1935.

ho automaticky přeměňuje v masového člověka, činí z něj primitivního, moderního barbara“.

V době, kdy byla věda povýšena na nejvyšší piedestal v zemi a (snad není přehnané říci) kdy se vědcům dostává úcty a autority, jaké se dosud dostávaly pouze kněžím, musí se takové tvrzení na první pohled jevit jako hraničící s rouháním, a dokonce i většina našich vyváženějších myslí by jej pravděpodobně odsoudila přinejmenším jako hrubé přehánění, ne-li jako naprostý výmysl. Samotné toto tvrzení proto musí být obecně nepřesvědčivé. A přesto je nemožné v několika slovech spravedlivě zhodnotit Ortega y Gassetovu tezi. Přesto jsem se rozhodl nechat toto tvrzení zde, už jen proto, že je tak poutavé (tím spíše s ohledem na výjimečnost jeho autora), že by mohlo některé z mých znepokojenějších čtenářů přimět k tomu, aby sami prozkoumali nesmírně podnětnou analýzu masového člověka a jeho hrozby pro náš svět, kterou senor Ortega ve své knize předložil. Jako celek jde o velmi ponuré a pronikavé varování před bezprostřední hrozbou pro celý kulturní život Západu, kterou vnímal jako skrytou v nadvládě masového člověka nad Evropou. „Pokud tento typ člověka bude i nadále vládnout v Evropě,“ prohlásil, „stačí třicet let, aby se náš kontinent vrátil do barbarství.“[456] A masový člověk ve svém panování pokračoval a ještě ho rozšířil, zatímco Evropa pokračovala ve svém neúprosném „postupu k barbarství“.[457]

A pokud jde o vliv miláčka techniky, stroje, tento úsudek předjímaly některé překvapivé postřehy, na které jsem narazil v roce 1931 v knize The Experiment Of Bolshevism od Arthura

[456] Ortega y Gasset, tamtéž, str. 56–57.
[457] Větou v uvozovkách je název velmi odhalující a znepokojivé knihy anglického právníka F. J. P. Vealea, Devin-Adair, 1953.

Feilera[458], A pokud jde o vliv miláčka techniky, stroje, tento úsudek předjímaly některé překvapivé postřehy, na které jsem narazil v roce 1931 v knize The Experiment Of Bolshevism od Arthura Feilera, tehdejšího šéfredaktora Frankfurter Zeitung. Právě se vrátil z „tříměsíční vyšetřovací cesty“ do sovětského Ruska. S prorockým nadhledem Feiler vnímal, že existuje zlo, které sahá ještě hlouběji než bolševismus, a tím je kolektivismus. Bolševici však v sebeobraně odpověděli:

> „Nejsme to my, kdo kolektivizuje lidi, ale stroje je kolektivizují. Stroj, který táhne rolníka do továrny: kolektivizace; který slučuje malé podniky do koncentrovaných velkých podniků; který sdružuje jednotlivce do mas ve městech: kolektivizace! ... A rozdíl mezi námi a Západem spočívá pouze v tom, že jsme odhodláni podporovat a urychlovat to, co by bez nás přicházelo pomaleji a před čím buržoazní ideologie Západu tak ráda zavírá oči v sebeklamu. Všude v industrializovaném světě se člověk stává kolektivním člověkem.“[459]
>
> A Feiler velmi jasně viděl, jak se to vyvíjí.
>
> „Začíná to domy, které již nejsou domovem, ale pouhými ubytovnami, zatímco členové takto rozpadlých rodin tráví svůj život ve společenských místnostech těchto domů, v továrnách, klubech, školách atd…“
>
> „Z toho vyplývá, že jedinec není nikdy sám, ale vždy splyne s davem. Výchozím bodem tohoto systému je škola.

[458] Allen & Unwin, 1930. Vyšlo také americké vydání s poněkud odlišným názvem.
[459] Arthur Feiler, op. cit., s. 245 a násl.

Pokud si děti chtějí hrát, musí hrát společně nějakou společnou hru. Nikdo si nesmí hrát sám. A když se děti učí, musí se učit ve skupinách kolektivně... tak, aby žádný jedinec neměl myšlenky, které by byly vlastní jen jemu. Jsou organizovány do všech možných kruhů a skupin, aby byly vždy spolu, vždy zaměstnané, nikdy samy. Tak vyrůstají kolektivně. A tento proces se u dospělých ještě zintenzivňuje. Kromě práce a po skončení práce má každý řadu povinností, které mají povahu povinných služeb. Konají se schůze a diskuse všech druhů kruhů a skupin, k nimž patří, které mu zabírají čas do takové míry, že nikdy nemá žádný soukromý volný čas a nikdy není ponechán sám sobě.“

„Člověk v kolektivizované společnosti je veřejná bytost. Neexistuje nic jiného než masy a samotné myšlení se stalo standardizovaným. Masové myšlení, jednotné, šablonovité a schválené, vštěpují žákům učitelé ve školách a studentům přednášející na univerzitách. Vychovávají své žáky k takovému masovému myšlení…“[460]

„Ve skutečnosti… je Evropa ohrožena ze strany bolševismu více, než si uvědomuje; nejde ani tak o praktické ohrožení… tato hrozba… sahá mnohem hlouběji. Je namířena proti tomu, čemu tento evropský duch po čtyři století – od té doby, co existuje moderní Evropa a nový tvůrčí evropský duch – přikládá nejvyšší hodnotu: útočí na právo na osobnost a na hodnotu osobnosti jednotlivce. Cíl bolševismu má diametrálně opačný charakter: kolektivizovaný člověk, kolektivní

[460] Arthur Feiler, op. cit., str. 243–244.

člověk, žijící kolektivně kolektivizovanou existenci a kolektivně myslící, cítící a usilující. A bolševismus již učinil značný pokrok při utváření tohoto kolektivu.“[461]

Tyto pasáže z Feilerova díla jsem citoval poněkud podrobněji, protože čtenáři jistě dojde – stejně jako mně, když jsem je poprvé četl v roce 1931 –, že popisují vývoj, který u nás již pokročil do značné míry.

I u nás chybí právě ty okolnosti, bez nichž lidé nemohou vést vlastní život ani se stát osobnostmi s vlastním smyslem.

Dnes nemá většina lidí prostor ani čas být sama. Stále více žijí doslova jeden na druhém. Devět desetin naší populace, lákána prací v továrnách a kancelářích, žije nebo pracuje ve městech, kde, jak tak trefně řekl velký nordický Fridtjof Nansen, „se lidé neustále třou o sebe, až se z nich stanou kulaté, hladké nuly“.[462] S postupující urbanizací žije stále větší část z nich, stísněná v bytech a apartmánech, jako včely v úlu, nebo nyní, s příchodem karavanových kempů, jako mravenci v mraveništi. Mám pocit, že se odučí být sami a dokonce se samoty bojí. Ve skutečnosti se bojí žít sami se sebou. Vědomí, že mají své já, s nímž se musí vypořádat, znamená napětí a zodpovědnost; a jejich slabší stránka, jejich ovčí povaha, vše v nich, co jim dává pocit většího štěstí a pohodlí v tom, že jsou jako všichni ostatní, ve skutečnosti vítá zklamání a úlevu, které plynou z toho, že jsou vždy s ostatními, že nemají žádné já, ke kterému by museli být věrní, ani žádné břemeno osobní integrity, které by museli věrně nést tváří v tvář odporu.

---

[461] Tamtéž, s. 241 a násl. Srov. Ortega y Gasset, op. cit., kapitola nazvaná: „Rostoucí hrozba společnosti“ (str. 166–171).

[462] Viz „Norway’s Nansen: One of the Giants“, Reader's Digest, srpen 1953, s. 73.

I ve městě, kdekoli jsou lidé namačkáni pohromadě, je jejich život neustále, dnem i nocí, zaplavován veřejným hlukem – šustěním a šouráním procházejících nohou, spěchem a řevem aut a nákladních vozů, skřípěním převodovek, troubením klaksonů. To samo o sobě je přinejmenším rozptýlením, při kterém musí každý člověk přemýšlet s obtížemi, pokud vůbec dokáže přemýšlet. Navíc to má tendenci rozbít a rozptýlit jakékoli rodící se jádro toho sebeuvědomění a sebekázně, které musí předcházet zrození a existenci jakéhokoli smysluplného osobního života. A nyní proniká i do našeho venkova, téměř stejně jako do našich měst, ten nejhorší hluk ze všech – žvásty a tlachání, laciný vkus, tržní morálka a falešná, zlovolná a dokonce zrádná propaganda rozhlasu a televize. Na venkově, více než kdekoli jinde, lze tu a tam ještě najít něco, co připomíná skutečný domov. Ale i zde, svobodně, téměř všude a zcela zjevně bez přemýšlení nebo uvědomění si, co dělají, muži a ženy nyní vpouštějí ty hlasatele s jejich bezduchými hlasy a další cizince, cizince neznámého a pochybného charakteru, aby znesvěcovali ticho u jejich krbů, aby si k nim přisedli a povídali si s nimi, zatímco jedí, cestují ve svých autech nebo pracují. Ve vesnické garáži a venkovském obchodě, stejně jako v městských kancelářích, továrnách a obchodních řetězcích, rádio nebo televize hučí, dokud se v zavírací době nezavřou dveře. A všude to vytlačuje lidem z hlavy jejich vlastní myšlenky a úsudky, zbavuje je podmínky pro získání jakýchkoli vlastních myšlenek nebo úsudků a nenápadně, potají neustále vkládá do jejich prázdných, ospalých hlav myšlenky a úsudky jiných lidí, možná cizinců, dokonce i protiamerických lidí, které se zítra projeví, od New Yorku po San Francisco, v hlasech, které muži a ženy odevzdají, nebo v názorech, které vyjádří, jako by byly jejich vlastní!

Ačkoli je toto monstrum (pod tímto pojmem zahrnuji rozhlas i televizi) společensky zhoubné a vždy jím i zůstane, v tuto chvíli mě nezajímá především to, jak nás jako národ ničí a vede ke katastrofě, ale spíše skutečnost, že se ukazuje jako jeden z nejmocnějších motorů celé naší společnosti, který mění lidi v masy a vytváří podmínky, v nichž se u člověka nemůže rozvíjet individualita ani osobnost. Rádio a televize jsou prostředky, které zajišťují, že lidé nejsou nikdy zbaveni svého vědomí lidskosti, vědomí ostatních lidských bytostí kolem nich. Tlačí na ně stejně nevyhnutelně a neúnavně jako vzduch, ve kterém se pohybují. Je vždy „tam“ a působí na vše v nich, co by rádo bylo ovčí, co si užívá pocit tření srsti o srst, co by se především chtělo vyhnout bolestem, osamělosti a trestům, které s sebou nese samostatné myšlení, odlišnost od masy a (zkrátka) následování úzké a strmé cesty, která vede k VLASTNÍMU JÁ. Rádio a televize pomáhají lidem uvědomit si realitu a blízkost lidské masy, která je obklopuje. V její síle mohou cítit sílu, která v nich samých není. V potěšení a jistotě, které nacházejí ve splynutí s ní, si většina z nich nikdy neuvědomí pomalé a tiché stahování svých vlastních duší ze svých životů. Stali se pouhými prázdnými skořápkami, ale málokdo z nich si to uvědomuje.

A pokud bych nyní mohl stručně zrekapitulovat svou kritiku samotného „Stroje“, tedy továrního systému, zjistili jsme, že existují obrovská shromáždění kapitálu a výrobních zařízení, v nichž vlastnictví a řízení spočívá v rukou stále menšího počtu lidí, zatímco stále více lidí je zbaveno té nezávislosti, která vyplývá a může existovat pouze díky soukromému vlastnictví, a je zbaveno také té samostatnosti a odpovědnosti, na nichž závisí rozvoj osobnosti. A takto zbaveni

jsou nuceni stát se námezdními pracovníky, kupovanými a prodávanými jako cement a ruda, vždy poslušnými vůli druhého a vnějším podnětům nějakého popudu nebo signálu z výrobní linky. Tento stav je v podstatě označuje za otroky – v některých ohledech na tom jsou hůře než středověcí nevolníci. Zbavuje je všech nezbytných podmínek k tomu, aby se stali něčím sami o sobě. Opakování, monotónnost, vynucená, dlouhodobá a neměnná podřízenost vytvářejí podmínky, které musí většinu lidí, kteří jsou jim vystaveni, proměnit v anonymní ne-bytosti, prázdné nicoty, z nichž nelze vytvořit nic jiného než proletáře, lůzu, prázdné nuly, které mohou mít společenský význam pouze tehdy, je-li před ně postaven diktátor. Volají po diktátorovi a dříve či později vždy přijde. Již dávno jsem to nazval velkým zbavením člověka lidskosti.

Ani na okamžik nezapomínám, že drtivá většina lidí nemá v sobě to, co je třeba k tomu, aby se stali osobnostmi, či silnými, vzpřímenými, nezávislými a skutečně tvůrčími lidmi. Nikdy to v sobě neměli. A v dohledné budoucnosti to v sobě mít nikdy nebudou. Nicméně vznik jakékoli trvalé a kulturně významné společnosti vždy čekal a zřejmě vždy bude čekat na vznik velkých tvůrčích osobností, za nimiž stojí početná falanga méně tvůrčích, ale pevných, silných a soběstačných mužů, mužů, kteří jsou svým vlastním způsobem a v určité míře sami o sobě významnými osobnostmi. A než se mohou objevit vůdci takové kvality a než bude k dispozici taková opora, musí existovat sociální podmínky, které jim dávají prostor uvědomit si Já, které je v nich, sebrat se a hledat Boha v sobě, dokud ho nenajdou. Neexistuje žádná alternativa. Velcí tvůrčí muži vzešli pouze z příznivé půdy. Jejich bojem vždy bylo vymanit se z bažiny, kterou představuje masový člověk, najít sami sebe, postavit se

na vlastní nohy a vykonávat svou tvůrčí práci navzdory tažné síle, která je neustále stahuje k zemi. Bez nich je něco jako společnost, zejména trvalá, velkolepá a navždy památná společnost, nemyslitelná.

To, co Arthur Feiler v roce 1929 v Rusku objevil, bylo děsivé. Ještě děsivější však bylo mé tehdejší poznání, že to, co se stalo v Rusku, čeká celý náš západní svět, svět bílého člověka; a to nikoli proto, že bychom se nakazili od Ruska, ale proto, že jsme ve skutečnosti byli prvními, kdo touto nemocí onemocněli. Začali jsme uctívat Stroj ještě dříve než Rusko.

A jsem přesvědčen, že plně technizovaný Stroj nevyhnutelně a všude mění lidi v masy. Mají-li se lidé vyvíjet k podobnosti králů, je nutné, aby si nad sebou zavedli svou vládu a nad každým nástrojem, který používají, svou svrchovanost. Musí mít domovy, skutečné domovy, pevně zakořeněné v zemi a dobře oddělené tlustými zdmi nebo vzdáleností od všech ostatních domovů. Musí mít volný čas, dlouhé hodiny volného času, které netráví chozením na zápasy nebo do kina, na schůzky nebo na večírky, ani poslechem rádia nebo sledováním televize, ale spíše sami, často v tichosti, sedíce u svých vlastních dveří v klidu večerní hodiny, přemýšlejíce o událostech dne nebo o tom, co četli, naslouchajíce úvahám své vlastní duše a získávajíce tak jistou rozlišovací schopnost v myšlenkách, v touhách a v úsudcích ohledně toho, co je vysoké a nízké, pravdivé a nepravdivé, krásné a ošklivé, díky čemuž postupně dospívají k pevnému vědomí toho, co neoddělitelně patří k nim samým a co nikoli.

Pokud se však naopak kvůli tomu, co z nich lze vytěžit, rozhodnou podřídit se (nebo se nechat podřídit) Stroji, jak tomu v západním světě v posledních sto letech stále častěji bývá, pak

je nevyhnutelné, že se budou zhoršovat, že velcí tvůrčí lidé zmizí, že budeme mít stále méně lidí, kteří jsou něčím sami o sobě, kteří nepatří k davu, kteří se od davu odlišují, kteří jako jediní jsou schopni dát lidské existenci veškerý její význam a utváření lidských společností veškerou moudrost směru. Zůstane nám lidský roj, lůza – jak jsem řekl, rozmočená, amorfní lidská masa. Buď jedno, nebo druhé: nemůžeme mít obojí. Pokud budeme mít svou práci na dílčí kusy, své dopravní pásy a svou automatizovanou hromadnou výrobu v obrovských průmyslových kombinátech, pak se naše industrializované národy jistě promění v mravenčí hnízda. Rusko představuje pouze logický konec, k němuž naše vlastní civilizace již dlouho směřovala a byla k němu hnána. I my budeme mít totalitu. Zda se bude nazývat „komunismem“, bude mít relativně malý význam. Bude to znamenat nadvládu mas. To samo o sobě bude znamenat konec naší kultury. Ty svině už se zmocnily obývacího pokoje. Už se tam vloupaly. A my jsme v této tíživé situaci proto, že jsme dlouho dovolovali, aby se duch těch sviní zabydlel v našich duších. S tvářemi přitisknutými k zemi jsme se dlouho skláněli v otrocké poddanosti Strojům.

Když se na tuto situaci podíváme s odstupem, jasně vidíme, že se Stroj stal bumerangem. Lichotili jsme si, že ho máme pod kontrolou. Pravdou je, že pokud tím „my“ myslíme americký lid, nebo bílou rasu, nebo zejména tu její nordickou část, která od starověké Indie po moderní Evropu udělala nejvíce pro to, aby pozvedla bílého člověka do výšin, pak nikdo nemá kontrolu – to znamená, nikdo, kdo by tuto kontrolu používal pro naše dobro. Kontrola, jak za chvíli ukážu, je v rukou cizinců a zrádců, a ti ji využívají k tomu, aby zajistili, že skončíme v příkopu. Využívají ji se smrtící účinností k

vytvoření stáda felláhů, zmateného, otupělého, skutečně zkroceného dobytka, z něhož pro ně bude snadné dojit mléko ve světové státní ohradě, kterou nyní mají téměř připravenou k jejich přijetí.

Je to nepochybně tak drsné, jak jen to jde. Někteří z mých čtenářů se možná ptají, zda plně chápu význam svých vlastních slov. Někteří z mých přátel, kteří se v průběhu let dozvěděli, co jsem předvídal, se divili, jak mohu vůbec ještě věřit v budoucnost lidstva. Odpovídám, že nemám ve zvyku přizpůsobovat fakta nebo jejich interpretaci tak, aby vyhovovaly nějaké osobní teorii či zálibě, ani mé touze po budoucnosti mé vlastní země, a především mého vlastního druhu, bílé rasy nebo nordického lidu, z něhož pocházím a v něž vášnivě věřím. Pokusím se dívat se věcem přímo do očí, bez ohledu na to, co znamenají pro mé vlastní naděje a sny. Myslím si však, že jsem nyní dosáhl výšky, ze které mohu vidět za katastrofu, která musí můj lid postihnout – a představit si pro něj skvělou budoucnost (alespoň jako možnost). Nejprve však musí přijít doba strašného ponížení a utrpení, během níž se jim otevřou oči pro obrovské chyby, které udělali. Teprve tehdy si uvědomí, jak musí v budoucnu budovat moudřeji.

1946, 1970, 1973.

Kapitola 16 – Nutnost eugeniky

Vaše republika bude ve dvacátém století barbary stejně strašlivě vypleněna a zpustošena, jako tomu bylo v pátém století v případě Římské říše, s tím rozdílem, že Hunové a Vandalové, kteří Římskou říši zpustošili, přišli zvenčí, zatímco vaši Hunové a Vandalové vzešli z vaší vlastní země, z vašich vlastních institucí. – Lord Macaulay v projevu adresovaném USA v roce 1857

Lidský druh čelí v biologicky bezprostřední budoucnosti možnosti genetické degenerace… Pokud nebudou přijata opatření k jejímu zabránění, nevyhnutelným důsledkem bude postupné snižování průměrné úrovně genetického základu všech lidských vlastností… Ve Spojených státech tvoří jedna šestina populace polovinu příští generace: je velmi nepravděpodobné, že by tato skutečnost neměla žádné rozdílné genetické důsledky... Lidé s vyšší genetickou inteligencí mají celkově nižší reprodukční míru než ti méně inteligentní, a to musí být dysgenické... Genetik... může poukázat na současné nebezpečí degenerace jako na nevyhnutelné závěry vyplývající ze zavedených faktů a principů jeho vědy. – Sir Julian Huxley

Cesta k společenskému úpadku vede přes neustálé rozmnožování z podřadného genofondu... Zničená města lze znovu vybudovat pomocí nové pracovní síly a ztracené bohatství lze znovu nabýt. Avšak duševní schopnosti a charakterové vlastnosti, které byly zničeny špatným šlechtěním, lze jen stěží obnovit. – Profesor James C. Needham

Národ, který se nejvážněji zamýšlí nad svou genetickou budoucností, má... největší šanci na budoucnost. – Profesor C. D. Darlington

V předchozí kapitole jsem se zabýval Strojem a nastínil jsem, jak zničující dopad měl na svět, v němž žijeme. Mnozí z mých čtenářů možná po dočtení poslední stránky zvolali: „Bohužel, je to až příliš pravdivé! Ale proč máme takový svět? A co s tím můžeme dělat?“

Tato kniha možná odpoví na první otázku k spokojenosti mých čtenářů, možná také ne. Jedno je však jisté: máme takový svět, jaký máme, protože jsme chtěli věci, které takový svět vytvářejí. Ekonomika a politika národa a všechny jeho instituce jsou pouze ztělesněním jeho vlastní duše. Žádná společnost nemůže být lepší než charakter a inteligence lidí, kteří ji tvoří. Ve většině otázek se s Tolstým výrazně rozcházím, ale jeho „Výzva sociálním reformátorům“ obsahuje kousek skutečné moudrosti. Říká, že ti, kdo se snaží zlepšit svět, jsou obvykle jako člověk, který se snaží rozdělat oheň z mokrých klacků. Ukládá je tak a tak, jako by si myslel, že stačí najít správné uspořádání klacků a ty pak začnou hořet. Pravdou však je, že bez ohledu na to, jak je uspořádá, klacky nikdy nehoří, dokud je nejprve nepřivede do správného stavu: do sucha.

Stále tvrdím, stejně jako před více než padesáti lety, že potřebujeme nový typ člověka. Nyní však chápu, že k tomu, aby se člověk změnil, nestačí jen přikázat mu, aby se rozhodoval jinak. Jeho samotná schopnost rozhodovat se, to, co si přeje, i síla k uskutečnění jeho vůle totiž závisí na tom, co zdědil po svých předcích. Nejen charakter a inteligence, ale i vkus, vůle a všechny duchovní vlastnosti člověka mají biologické kořeny. Žádné kázání ani propaganda, ani hromadění faktických

znalostí, ani šíření hygieny a medicíny, ani všechny snahy o morální či ekonomickou reformu a sociální obnovu dohromady, jakkoli jsou mnohé z těchto věcí nezbytné, se samy o sobě nikdy neukážou jako dostatečné k tomu, aby učinily život lidu zcela zdravým nebo mu umožnily dosáhnout vrcholů, k nimž je ve svém nejlepším případě přirozeně schopen.[463] Žádný národ nikdy nepostaví svůj život na pevných základech a neudrží jej tam, pokud se nebude zabývat svým šlechtitelským materiálem.

V čem spočívá podstata mužství a ženství? – to je ta zásadní otázka. Jaké jsou nezbytné předpoklady pro to, aby byl člověk z dobré rodiny? Jakými zásadami by se měli muži a ženy řídit při výběru partnera? Která vrstva obyvatelstva má nejvíce dětí na jedno manželství? Jaké prostředky byly vyvinuty k tomu, aby se snížil podíl méně kvalitních rodových linií a aby se zachoval a zvýšil podíl těch rodových linií, které jsou nejzdravější a nejnadanější? V dlouhodobém horizontu závisí celý osud každého národa neúprosně na tom, co uděláme se všemi těmi, kteří mohou společnosti přinášet pouze problémy a být zbytečnou zátěží, a na tom, zda jsou tito lidé více než vyváženi adekvátním podílem dobře stavěných a vysoce nadaných osob, které samy mohou nejen řešit problémy společnosti, ale také vytvářet kulturu a civilizaci, které jsou nejvyšším úspěchem každého národa. To jsou problémy eugeniky, které budou předmětem této a následující kapitoly.

---

[463] R.R. Gates – Heredity in Man, Constable, Londýn, 1929, s. 1. Nedávno zesnulý Dr. Gates byl genetikem světového renomé. Byl profesorem botaniky na Londýnské univerzitě a vedoucím katedry botaniky na King's College. F.A.E. Crew – Heredity, Londýn, 1928, s. 70 a násl. Prof. Crew byl přednášejícím genetiky a ředitelem Oddělení výzkumu chovu zvířat na Univerzitě v Edinburghu. M.D., D.Sc., Ph.D. E.A. Hooton – „The Wages of Biological Sin", Atlantic Monthly, říjen 1939. Byl profesorem antropologie na Harvardově univerzitě.

Je možné, jak tvrdí někteří odborníci v oboru, že člověk zatím neví dost na to, aby si byl jistý, jaká je správná odpověď na některé z těchto otázek. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nemělo by to nikoho překvapit. Vzhledem k rozsahu a složitosti těchto problémů je eugenika stále ještě v plenkách. Navíc nelze na lidech provádět experimenty se stejnou volností a lehkostí jako na rostlinách a zvířatech. A nahromadění testovacích generací, které u nižších forem života odhalí svůj význam během týdnů či měsíců, by u mužů a žen vyžadovalo staletí. Také dogmata demokracie se postavila do cesty jakémukoli úsilí rozlišovat mezi různými částmi či vrstvami obyvatelstva z hlediska jejich společenské hodnoty a bránila se jako nespravedlivému jakémukoli sklonu dát jednomu to, co bylo odepřeno druhému. V hromadících se řadách třídně uvědomělých proletářů panovala stálá nedůvěra k eugenickým návrhům, protože měly tendenci odvádět pozornost od toho, co považují za hlavní příčinu svého utrpení, kterou by rádi hledali nikoli v nějaké vrozené vadě v sobě samých, ale v křivdách svých pánů a v nespravedlnostech kapitalistického systému. Navíc ve všech vrstvách panoval téměř všeobecný odpor proti jakémukoli zasahování do svobod lidských bytostí, pokud jde o jejich reprodukční funkce.

Není tedy divu, že v textu profesora Ellswortha Huntingtona z Yale z roku 1927 čteme, že „mezi významnými prostředky pro zlepšení lidstva nebylo téměř nic tak opomíjeno jako eugenika“. Naše národní vláda utratí ročně přes 300 000 dolarů na zlepšení genetických vlastností koní, skotu a prasat, ale ani cent na eugenické zlepšení člověka. Během posledních několika let věnovalo dvacet tři nejštědřejších filantropů přibližně 1 400 000 dolarů na zlepšení vzdělání a životního

prostředí lidského pokolení, ale téměř nic na zlepšení lidské dědičnosti.“[464] To bylo před více než čtyřiceti lety a od té doby se situace neustále zhoršuje. Význam každého národa, ba dokonce i jeho samotná existence – dovolte mi to zopakovat, i když to už zní jako ohraná deska – musí vždy záviset na jeho vedoucí třídě, na těch, kdo disponují charakterem a schopnostmi nezbytnými k řešení společenských problémů, k sjednocení, k povzbuzení a vyburcování celého národa k nejvyšší obětavosti a ke všem druhům hrdinství, a tak k překonání každé krize v životě národa. Navíc pouze jeho nejschopnější členové mohou vytvořit jedinečnou kulturu, v níž se soustředí mysl a duše celého národa a která jim bude před očima držet trvalé symboly jejich vítězství, ideálů a snů. Není přehnané říci, že jde vždy o otázku života a smrti, která ospravedlňuje každou nezbytnou oběť, a to jak za účelem zlepšení kvality této skupiny vůdců a tvůrců, tak za účelem zvýšení jejího počtu v poměru k celkové populaci do té míry, aby byla schopna plnit své povinnosti.

To je nezbytné pro zdravé fungování každého národa, a tedy i pro jeho přežití. Ale za posledních padesát let, pod vlivem možná obecně dobře míněné, ale jistě bezmyšlenkové a neinteligentní a z větší části téměř sentimentální péče o chudé, zkažené, postižené a mentálně zaostalé, nebo o obecné „pozvednutí mas“ (starost, která začala ovládat celou naši společnost odspodu až nahoru), Spojené státy prosazují politiku, díky níž se jak kvalita, tak kvantita nadřazeného genofondu, který jsme kdysi měli, ve skutečnosti snížily.

[464] Ellsworth Huntington a E. F. Whitney – Builders of America, Morrow, 1927, s. 316.

Díky inteligentnímu a bdělému selektivnímu rozmnožování (tj. pečlivým a důsledným vyřazováním nevhodných jedinců a moudrým využíváním semene od těch nejlepších) přinesl západní člověk nesčetné zázraky v podobě vylepšených plemen všech svých domácích zvířat a rovněž všech druhů obilí, zeleniny, ovoce a květin. Ale pokud jde o něj samotného, o jeho vlastní druh, dlouho se řídil a i nyní se řídí postupem, který je v přímém rozporu se vším výše uvedeným. Choval se jako zahradník, který by zanedbával své nejvyšší, nejrobustnější, nejbohatší a nejplodnější exempláře, aby se staral o své nemocné, deformované a neplodné zakrslé jedince a snažil se z nich něco udělat. Místo toho, abychom přijali humánní a praktická opatření k zastavení rozmnožování lidských životů, které jsou natolik zkažené a zničené, že nikdy, žádným lidem známým způsobem, nemohou nabýt jakékoli hodnoty či smyslu (a tím postupně tuto vadnost zcela odstranit), ukládáme absolutně enormní daň na celý zbytek národa, abychom ho nakrmili, ošetřili, ošetřovali a pokusili se „vychovat“ ty, kteří jen pomalu chápou, že 2 plus 2 se rovná 4. Ve skutečnosti celý náš program sociální péče a sociálního zabezpečení, určený primárně ke zvýšení životní úrovně mas, ve skutečnosti vede ke zvýšení porodnosti té části naší populace, která je v nejlepším případě pouze průměrně nadaná a jejíž rozmnožování by mělo být udržováno v mezích. Na druhou stranu daň na podporu toho všeho dopadá tak těžce na naši nejbohatěji obdařenou skupinu, že je tím znevýhodněna a ochromena, a místo toho, aby měla velké rodiny – což od nich potřebujeme, dokonce i velmi velké rodiny – se obvykle spokojí s jedním nebo dvěma dětmi, což nestačí ani k zachování vlastního rodu.

Stručně řečeno, naše současné společenské uspořádání neustále způsobuje, a dokud bude trvat, nemůže nepřestat způsobovat, doslovnou degeneraci našeho druhu, kvality našeho národního a rasového genofondu. Naši dobří a nejlepší jsou vytlačováni našimi průměrnými a nejhoršími, a být vytlačován znamená být nahrazen, stejně jistě, jako kdyby byli poraženi bombami a bajonety a poté zmasakrováni. Jsou vytlačováni ze Země. Masy se množí jako králíci a naši nejlepší – ti nejlepší, které ještě máme, i když už se nemohou rovnat těm nejlepším z doby před 50 či 100 lety – jsou odsunuti do zapomnění. Stále více se z nás stává národ s podprůměrnou inteligencí, slabším charakterem a sníženou výdrží. Jsme svědky regresivní evoluce, evoluce v opačném směru, zpět a dolů. Ale každý národ, který je dlouhodobě vystaven takovému procesu, se dříve či později rozpadne kvůli vnitřní slabosti a úpadku, nebo se stane obětí cizího dobyvatele. Právě tento osud vymazal jeden národ za druhým ze stránek historie, jednoduše proto, že nedokázal věnovat neustálou a inteligentní pozornost kvalitě a stavu svého reprodukčního materiálu.

Perspektiva takového osudu jistě naplňuje hrůzou každého člověka, který miluje svůj národ nebo svou rasu, a vede ho k tomu, aby okamžitě zjistil, jaká je přesně situace, jak velké je nebezpečí a co lze udělat pro jeho zmírnění a nakonec i odstranění.

Ale právě tímto druhem problému se eugenika primárně zabývá a ti, kteří ji vyvinuli a od té doby ji zastávají, se intenzivně snaží o jeho řešení. Podívejme se tedy nyní na to, co eugenika je a čeho se snaží dosáhnout.

Eugeniku jako takovou ve skutečnosti založil Francis Galton, bratranec Charlese Darwina z první linie, a byla

logickým vyústěním jeho knihy o přirozené selekci. Jeho myšlenky však nebyly zdaleka zcela nové. Podobný zájem o populační problematiku (byť méně systematický) projevovali například již staří Řekové, a to tak významní muži jako Theognis, Platón a Aristoteles. Theokritos prohlásil, že „nejkrásnějším darem, který lze dětem dát, je zrodit se z ušlechtilých rodičů“. Ilias (a ještě více Mahábhárata, odpovídající monumentální epos Hindů) je plná frází a náhodných poznámek, které odhalují představu o tom, co bylo na muži a ženě nejobdivuhodnější, a tedy implicitně i o tom, jaké byly znaky žádoucího partnera.

Praxe „vystavování“ (tj. nechávání zemřít) slabých a postižených novorozenců byla jistě praktikována starými severskými národy.[465] Bylo to běžné jak u Řeků, tak u Římanů, a doporučovali to Aristoteles i Platón. První z nich spolu s dalšími eugenickými návrhy radil, aby „se nedovolilo vyrůst ničemu nedokonalému či zmrzačenému“. A Platón vypracoval nejdůkladnější eugenický plán, jaký kdy byl vymyšlen, ačkoli většina z něj byla vždy považována za příliš rozporuplnou s rodičovským instinktem na to, aby byla vhodná pro praktické uplatnění. „Demokratická“, „osvícená“ a velkolepá Periklova éra, která se v mnoha ohledech nelišila od té naší, byla k otázkám eugeniky značně lhostejná, a pro eugenika proto není překvapivé, že během několika let po jeho slavné pohřební řeči byla celá národní struktura smetena do zapomnění. O několik století později Caesar Augustus, konfrontován se znepokojivými příznaky úpadku římského společenského řádu,

[465] Viz Mary Wilhelmina Williamsová – Social Scandinavia in the Viking Age, Macmillan, 1920, s. 57 a násl. Dále Johannes Brondsted – The Vikings, Penguin Books, 1965, s. 24, 42.

vypracoval své Juliae rogationes, aby stimuloval porodnost, zejména ve vyšších třídách. Žádný národ v minulosti však neprokázal větší povědomí o důležitosti zlepšování svého šlechtitelského materiálu než Židé, ani žádný nebyl výslovnější, pokud jde o páření a udržování zdraví. Hlavní podstata jejich nahromaděné moudrosti v této oblasti se nachází v souboru tradic známém jako Talmud.[466]

Avšak navzdory tomu, co by se dalo nazvat eugenickým přístupem, který vyznávali nejen významné osobnosti minulosti, ale i celé národy, Galton otevřel nové obzory, což si dnes málokdo uvědomuje. Dokonce i Darwin až do své smrti věřil, že rozdíly mezi lidmi jsou mnohem méně výsledkem vrozených schopností než spíše výsledkem úsilí a píle. Galton naproti tomu již ve svých prvních publikovaných pracích prohlásil, že věří, že lepší lidi lze vyšlechtit záměrnou selekcí, a předložil velmi působivou řadu důkazů na podporu svého přesvědčení.

Nicméně teprve Johann Gregor Mendel svými výsledky experimentů s křížením zahradního hrachu v polovině 19. století poprvé poskytl eugenice možnost důkladného vědeckého základu. Tyto výsledky, které byly za jeho života ignorovány a jejichž pravdivost a hluboký význam byly uznány až po roce 1900, odhalily mechanismus, kterým se vlastnosti (nebo dědičné potenciály vlastností) přenášejí z jedné generace na

---

[466] Viz Pesachim, fol. 49, citováno Huntingtonem a Whitneyem, 1927, op. cit., s. 316. Viz také Unity (Chicago), 4. února 1935, s. 233, článek s názvem „Religion and Sterilization“ od Dr. Louise L. Manna, rabína chicagské kongregace Sinai a profesora na katedře orientálních jazyků Chicagské univerzity. Také prastaré eugenické praktiky Židů jsou fundovaně zhodnoceny Nathanielem Weylem na prvních stránkách jeho knihy The Jew in American Politics, Arlington House, 1968.

druhou. Uznání Mendelových objevů rychle vedlo k nejdůkladnějším experimentům v obrovském měřítku, díky čemuž se v následujícím půlstoletí o dědičnosti dozvědělo více než za celou dosavadní historii lidstva.[467] Z těchto výzkumů vzešla takzvaná chromozomová teorie dědičnosti, která byla podložena tak ohromujícím množstvím důkazů, že „prakticky všichni racionálně uvažující a skeptičtí genetici po celém světě ji bez váhání přijímají“.[468]

Genetici se navíc obecně shodují a uznává to dokonce i environmentalista jako je Dr. Raymond Pearl, že „všechny nejdůležitější důkazy naznačují, že se člověk neliší od jiných forem života, pokud jde o mechanismus, jímž se dědí jeho znaky.“[469] Z celé řady důvodů je třeba přiznat, že musíme vědět mnohem více o tom, které lidské vlastnosti jsou dědičné, do jaké míry jsou dědičné a s jakými vlastnostmi (pokud vůbec s nějakými) je jejich dědičnost spojena; avšak pokud vím, všichni renomovaní genetici uznávají, že dědičnost vlastností u lidí je v zásadě v souladu se zákony, které objevil Mendel.

Možná jste si všimli, že jsem použil jak termín genetika, tak termín eugenika. Rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že zatímco genetik se zabývá zákony a metodami dědičnosti obecně, vědecký eugenik je genetik, který tyto zákony a metody

---

[467] Samuel J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936, s. 30. Holmes byl profesorem zoologie na Kalifornské univerzitě a patřil k nejčastěji citovaným genetikům.

[468] S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 71.

[469] F.A.E. Crew – Organic Inheritance in Man, Londýn, 1927, s. 3. Srov. Crew, 1928, op. cit., s. 70 a násl. Dále S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 72; Edward M. East – Heredity and Human Affairs, Scribner’s, 1935, s. 48; Edward M. East a D.F. Jones – Inbreeding and Outbreeding, Lippincott, 1919, s. 229; Raymond Pearl – Proceedings of the Fifth International Conference on Genetics, Berlín, 1927, s. 266.

aplikuje na zlepšování lidského pokolení. Jeho cílem je zvýšit počet dětí v celé populaci, které se rodí s dobrou dědičností, a snížit podíl těch, které se rodí s dědičností špatnou. Dovolte mi přidat zajímavou poznámku profesora Edwarda M. Easta z Harvardu, že „aniž bychom překračovali rámec faktů, lze říci, že genetika, věda o původu, byla nejvýnosnějším oborem biologie dvacátého století.“[470]

Někteří z mých čtenářů možná namítnou, že eugenika je již minulostí a nestojí za to, aby jí někdo věnoval pozornost. A je nepopiratelné, že v posledních třiceti či čtyřiceti letech byla eugenika jako hnutí, filozofie či dokonce jako úhel pohledu téměř pohřbena pod lavinou egalitářské propagandy, která se spustila na naši zemi, a byla v ní tak udusena, že její hlas, místo aby vedl rady národa, je redukován na pouhé písknutí.

Abych však byl zcela spravedlivý vůči celkovým skutečnostem týkajícím se všech forem života, na nichž závisí existence lidstva, musím připomenout svým čtenářům, že vývoj každé nadřazené rasy a odrůdy, ať už obilí, ovoce nebo zeleniny, koní, krav nebo psů, a udržení jejich zdraví a vitality, bylo výsledkem aplikace vědeckých principů a postupů na rostlinný a živočišný život, které jsou zcela v souladu s tím, co v souvislosti s lidmi nazýváme eugenikou. Nicméně musím uvést, že v roce 1961 vědec formátu Garretta Hardina z Kalifornské univerzity skutečně uvedl, že „významný genetik“ J. H. Muller v projevu před Eugenickou společností v New Yorku v roce 1932 přivedl eugeniku k „efektivnímu konci“. Zájemci mohou najít Mullerovy argumenty na podporu jeho tvrzení v knize profesora Hardina Nature and Man’s Fate

[470] Edward M. East, 1935, op. cit., s. 18.

(Mentor Book, 1961, str. 200–201). A že to, co řekl, obsahuje podložená a významná fakta, to ochotně připouštím. Ale právě tato fakta jsou součástí toho strašného zla, s nímž se eugenika měla vypořádat, a místo toho, aby byla platným důvodem pro to, proč by měla být znehodnocena a zavržena, ve skutečnosti nás vyzývají k jejímu oživení v mnohem širším měřítku, možná s určitou revizí jejích cílů, ale s komplexním a náležitě zintenzivněným programem, do kterého se vrháme s větší soustředěností, než jakou jsme kdy věnovali vyslání člověka na Měsíc. Nakonec mě totiž nezajímá eugenika jako taková ani žádná teorie, ale biologické skutečnosti, kterým se nelze vyhnout a které nám hrozí nevratným zničením. Nikdo, kdo hřeší proti zákonům vesmíru, nikdy neunikne následkům. A zákon, který mě zvláště zajímá, je tento: Každý organismus, který nedokáže vyloučit své odpadní látky, ZEMŘE. A dnes necháváme hromadit se náš lidský odpad, až nám hrozí, že nás pohřbí. Eugenika nebo ne, pokud se tohoto odpadu nezbavíme, a to brzy, jsme ztraceni.

Když jsem se pustil do revize svého textu o eugenice, který jsem původně sepsal před asi dvaceti lety, abych jej aktualizoval a zařadil do této knihy, divím se, že jsem vůbec měl tu drzost se k tomuto tématu vůbec vyjadřovat. A tento pocit se ve mně ještě více prohloubil, když jsem prolistoval některé z nejnovějších pojednání o genetice a tím si ještě jasněji uvědomil její současné rozsáhlé dopady a matoucí složitost. Postupně mě však uklidnilo několik úvah. Nikdy jsem nepředstíral, že jsem nějaká autorita nebo dokonce odborník. Do zkoumání genetiky jsem se pustil především proto, že to bylo nezbytné pro uspořádání mé vlastní mysli a pro směřování mého života, abych zjistil, jaké světlo by to mohlo vrhnout na některé z

nejnaléhavějších problémů naší současné rozrušené, rozbité a zjevně nemocné společnosti. Většinou se nyní nesnažím upoutat pozornost odborníků, ale existuje mnoho věcí, o nichž odborníci hovoří a jejichž podstata a význam musí být široce známy. Obracím se proto zejména na ty výjimečné laiky, kteří mají dostatek inteligence, aby si uvědomili obrovský význam biologických realit pro celou budoucnost lidstva, ale jejichž snahy pochopit, co eugenika říká, je zanechaly zmatené a bezradné kvůli jejich neschopnosti najít jakýkoli způsob, jak „uchopit tu potvoru“. Pro takové muže může být užitečné poučit se z mé zkušenosti, že není nutné vědět o genetice vše, že nejstarší a nejlépe prověřené části této vědy jsou ty, o nichž panuje nejširší vědecký konsenzus, a že již samotná znalost těchto částí odhaluje, co je v naší společnosti zásadně špatného a co musí lidé čestní a odhodlaní nějakým způsobem napravit, má-li náš západní svět nezaniknout v hnilobě a nenapravitelné katastrofě.

Brzy jsem si uvědomil, že obor eugeniky je příliš rozsáhlý na to, aby jej bylo možné adekvátně pokrýt v takovém prostoru, jaký mu mohu věnovat. Navíc s dostupností knih na toto téma, které budou uvedeny v poznámkách a citacích, se takový pokus z mé strany stává zcela zbytečným. V těchto dvou kapitolách jsem se proto rozhodl zúžit své pole působnosti na několik bodů, které jsou pro tuto knihu obzvláště důležité a které by snad měly být předmětem naléhavého zájmu každého, kdo se stejně jako já zajímá o zlepšení kvality lidského života. Těmito body jsou:

(1) Současný stav biologického fondu bílého člověka, zejména tak, jak jej nacházíme ve Spojených státech;

(2) Takzvaná „diferenciální porodnost“ a její význam pro život jakéhokoli národa;

(3) Skutečnost dědičnosti lidských vlastností (nebo jejich potenciálu) a její význam ve srovnání s vlivem prostředí jako faktoru určujícího individuální vývoj;

(4) Inbreeding a outbreeding, jejich příslušné funkce a relativní výhody. Tedy na jedné straně páření s vlastními, rovnými či podobnými, a na druhé straně páření s protikladem, komplementem či cizincem. Rád bych tuto záležitost prozkoumal jak ve vztahu k jednotlivým sňatkům, tak k národní a rasové politice týkající se míšení ras – konkrétněji s ohledem na sňatky mezi bělochy a černochy, bělochy a žlutými a možná dokonce mezi bílým Švédem nebo Angličanem a, řekněme, bílým Turkem nebo Španělem. Má americká politika „tavícího kotle“ nebo čínská politika vyloučení pevnější genetický základ? Diskusi o míšení ras z národního a rasového hlediska však bude nejlepší ponechat na mou první kapitolu o rase, která bude následovat po tom, co mám na srdci ohledně eugeniky.

(5) Eugenické návrhy na skutečné zlepšení reprodukčního fondu jakéhokoli národa, posuzované ve světle dogmatu demokracie a humanitarismu, které u nás převládají.

V této kapitole se budu eugenikou zabývat pouze v třetí části, která bude věnována studiu dědičnosti. Tuto záležitost dokončím v následující kapitole. V celém textu se budu snažit vyhnout odborné terminologii genetiky. Složitost této vědy je nutné pochopit, aby bylo možné ocenit její ohromující přesnost, ale ten, kdo se s ní chce vypořádat, by měl prostudovat úvod do tohoto tématu, jaký najde v knize Human Genetics and Its Social Import (str. 29–111) od významného genetika Samuela

J. Holmese (McGraw-Hill, New York, 1936) nebo v knize Genetics and Man od neméně významného C.D. Darlingtona (Macmillan, 1964).

I. SOUČASNÝ BIOLOGICKÝ STAV NAŠEHO LIDSKÉHO POKOLENÍ.

Rád bych nejprve nastínil, v jakém stavu se dnes nachází lidská populace v Americe. To nám hned na začátku poskytne určitou představu o obrovském rozsahu biologického problému, s nímž se potýkáme. Uznávám, že značná část tohoto problému nemá výlučně dědičný původ, a že proto naše snahy o řešení nesmějí spočívat pouze v eugenických opatřeních. Na druhou stranu je známo, že více těchto neduhů, než se obecně uznává, má dědičný základ.

Statistiky mi nejsou po chuti a často jsem si přál, abych mohl následovat radu Thoreaua a statistikám se úplně vyhnout! Do značné míry jim nedůvěřuji, stejně jako nepochybně mnozí z mých čtenářů. Vím, že jsou snadným útočištěm pro ty, kdo hájí vlastní zájmy, a že lidé s obratnými prsty a lehkým svědomím je dokážou zmanipulovat tak, aby podpořily téměř jakýkoli druh předsudku či předpojatého názoru. Ale cítil jsem se nucen jednak uznat upřímný a vznešený záměr mužů, kteří předložili statistiky, které budu citovat, a jednak důvěřovat jejich bystrosti a dovednosti při odhalování a opravování chyb, které statistiky často skrývají, i když to není vůbec záměrem. Navíc, když člověk zjistí, že statistiky připravené jednou skupinou odborníků dospívají ke stejnému obecnému závěru jako ty, které připravily jiné, nezávisle pracující skupiny, je stále těžší je odmítnout. V každém případě neznám žádný jiný způsob, jak tak rychle a účinně představit obraz současného stavu lidské populace v této zemi, než citovat čísla a prohlášení

předních autorit. V zájmu srozumitelnosti však někdy přeformuluji jejich prohlášení vlastními slovy; citace, které vždy uvedu, se objeví v poznámce pod čarou.

Před třiceti pěti lety mě šokovalo, když jsem se z důvěryhodného zdroje dočetl, že v Anglii byl každý desátý člověk „příliš tupý nebo nemocný na to, aby si sám vydělal na živobytí“. To znamená, že nebyl fyzicky schopen nést vlastní břemeno a byl tak nutně přítěží pro zbytek společnosti.[471] V roce 1947 však následovala zpráva Královské komise pro populaci, v jejímž čele stál sir Cyril Burt, jeden z předních britských psychologů, podle níž průměrná úroveň inteligence britského obyvatelstva klesala znepokojivým tempem, a že pokud by toto zhoršování pokračovalo tehdejším odhadovaným tempem, za něco málo přes 50 let by se počet žáků s „vysokými“ schopnostmi přibližně snížil na polovinu a počet slabomyslných by se téměř zdvojnásobil.[472]

---

[471] Pan C. J. Bond, člen Lékařské poradní rady Ministerstva zdravotnictví a Výboru pro výzkum v oblasti pracovního lékařství, ve svém projevu na výročním zasedání Národní asociace pojistných výborů dne 17. října 1931 uvedl: „Dnes je jeden z deseti našich občanů příliš tupý nebo nemocný na to, aby si bez pomoci vydělal na živobytí, jeden z dvou set trpí nebo trpěl duševní poruchou a jeden ze sta je slabomyslný. Faktem je, že... nesměřujeme k národnímu blahu, ale k rasovému úpadku.“ Citováno A. M. Ludovicim v jeho knize Health and Education through Self-Mastery, Londýn, 1933, s. xi.

[472] Viz Washington Post, 2. ledna 1947. Tento pokles navazoval na trend, který se projevoval již od počátku století. Charles W. Armstrong ve své knize The Survival Of The Unfittest (Londýn, 1927, s. 18) napsal následující: „Dr. Tredgold, lékařský expert Královské komise pro mentálně postižené, říká: ‚Moje šetření mě přesvědčila, že mentální vada je pouze jedním z projevů nemoci, která se pomalu, ale jistě prožírá do srdce národa.‘ … Pan Eldon Moore ve svém článku v Eugenics Review uvedl pádné důvody pro odhad počtu postižených, s výjimkou těch v blázincích, ale včetně idiotů a imbecilů v péči, na 155 833. Připočteme-li k nim 133 883 nahlášených duševně chorých podle zprávy Kontrolní rady z roku 1926, dostaneme celkový počet 289 716. . Před 19 lety [tj. v roce 1907] odhadla

Mezitím jsem však zjišťoval, že situace v naší vlastní zemi je ještě horší. V roce 1935 napsal Dr. Donald A. Laird z Psychologické výzkumné laboratoře v Riverside při Colgate University v článku nazvaném „Ocas, který vrtí národem“, publikovaném v časopise Review of Reviews (92:44), následující: „Průměrná úroveň všeobecných schopností v zemi s každou generací klesá. Mělo by být hlasování omezeno na občany, kteří jsou schopni se o sebe postarat? Jeden ze čtyř toho není schopen... Ocas vrtí Washingtonem, Wall Streetem a LaSalle Street. Každá generace zaznamenala určité snížení průměrné úrovně obecných schopností Američanů“. Takové tvrzení se může jevit jako zcela nesmyslné, dokud si nevzpomeneme na dobře známý fakt, že během druhé světové války „bylo celkem čtyřicet procent pracovní síly národa ve vojenském věku ztraceno pro brannou povinnost, protože muži nesplňovali standardy, ať už fyzicky, mentálně, nebo psychicky... Více než milion branců muselo být doma vyřazeno jako psychoneurotici, zatímco dalších 300 000 muselo být vyřazeno ze stejného důvodu na frontách.“[473] To odpovídá údajům a závěrům, k nimž v roce 1967 dospěl Robert H. Felix ve své knize Mental Illness, Progress and Prospects: „Z celkového počtu 100 zamítnutí z jakýchkoli důvodů připadalo

Kontrolní rada celkový počet na 150 000, tj. nárůst o více než 75 procent za méně než 20 let.“ Dodal (str. 20), že „v základních školách v Anglii a Walesu je milion dětí tak tělesně postižených, mentálně retardovaných, vadných nebo nemocných, že nejsou schopny přiměřeně těžit ze vzdělání poskytovaného státem.“ Na straně 19 uvedl, že „všechny autority se shodují na tom, že postižení se rozmnožují mnohem rychleji než normální lidé. Dr. Gibbons, gynekolog z Grosvenor Hospital for Women, uvádí, že dvakrát až šestkrát rychleji. . . většina autorit se domnívá, že mentální postižení se šíří stále rychleji.“

[473] Heinrich Hauser – The German Talks Back, 1945, s. 180.

v letech 1942 až 1945 na neuropsychiatrická zamítnutí 39,1.“[474] To vše se týkalo „květu naší mužské populace“. Pokud jde o celý národ, „alespoň jedna studie odhadovala, že každý desátý Američan potřebuje nějakou formu psychiatrické pomoci“.[475]

Pokud si s trochou představivosti přečteme a zamyslíme se nad shrnutím, které sestavil Dr. Weston A. Price ve své knize Nutrition and Physical Degeneration, o níž profesor Hooton z Harvardu s velkou zdrženlivostí prohlásil, že jde o „knihu hlubokého významu“, možná nám začne docházet, co se za těmito čísly skrývá. Dr. Price prohlásil, že ze sta těhotenství v této zemi dnes čtvrtina není dostatečně zdravá, aby došlo k porodu, a že z této čtvrtiny je více než polovina tak vážně deformovaná, že je lze zařadit mezi mrzáky. Z padesáti pěti dětí narozených živých se více než třetina, asi 28, ukáže jako neúspěšná do patnácti let, z velké části kvůli rozvoji degenerativních onemocnění.[476] Z toho by se zdálo vyplývat, že z každých sedmdesáti pěti živě narozených osob je každá třetí

---

[474] Columbia University Press, 1967, s. 28–29. Srov. s. 2 publikace „What are the Facts about Mental Illness In New York State?“ (1968), New York Commission Against Mental Illness.

[475] William Menninger – Psychiatry in a Troubled World, Macmillan, 1948.

[476] Weston A. Price – Nutrition and Physical Degeneration, Harper, rozšířené vydání z roku 1946. V čísle stránky, které jsem si zapsal do poznámek, je zde chyba a nemám čas se ji snažit opravit. Materiál, který z velké části podporuje moje tvrzení, se nachází na s. 376, kde Dr. Price cituje pasáž z článku F. P. Malla s názvem „O četnosti lokalizovaných anomálií u lidských embryí a novorozenců“, převzatého z Amer. Jr. of Anatomy, 22: 49, 1917. Zní takto: „Na základě záznamů o 100 000 těhotenstvích odhadl, že došlo k 80 572 normálním porodům, 11 765 potratům normálních embryí a raných deformací a 615 deformovaným dětem narozeným v termínu. V termínu se tedy 1 dítě ze 132 rodí s nějakou anatomickou vadou. Na každý takový případ, který se objevil v termínu, připadá 12 dalších, které zemřely a byly potraceny během těhotenství.“ Nechal jsem však svá tvrzení beze změny, protože jsem si jist, že bych je nikdy nezahrnul do svého rukopisu, kdybych pro ně někde v knize Dr. Pricea nenašel podpůrné důkazy.

v podstatě na úkor ostatních, na nichž spočívá hlavní odpovědnost za řízení hospodářství, zakládání rodin, výuku ve školách, poskytování vojáků – zkrátka za udržování celého života národa. Tyto závěry jsou o to znepokojivější, když si uvědomíme, že dvě pětiny mužů byly v letech 1943–1945 na základě armádních testů shledány nezpůsobilými k vojenské službě. Tato míra odmítnutí byla o 10 procent vyšší než v roce 1918, a to i přesto, že bylo nutné snížit fyzické standardy, aby se dosáhlo počtu mužů považovaných za nezbytné. V době korejské války bylo 52 procent mužů odmítnuto kvůli fyzickým a duševním vadám, což představuje nárůst o 11 procent oproti číslům z druhé světové války, a to navzdory skutečnosti, že do té doby byly standardy natolik sníženy, že „čísla o odmítnutých během korejského konfliktu nemají žádnou hodnotu pro určení obecného zdravotního stavu branců“. Jednoduše řečeno, čísla neodhalují, jak špatný byl zdravotní stav branců ve skutečnosti.[477] A nepochybně se po celou tuto dobu zdravotní stav žen stejného věku nijak nelišil. Přesto tito mladí muži a ženy s prokazatelnou duševní i tělesnou nedostatečností měli z větší části stejnou svobodu jako ti nejzdatnější z nás, aby se stali otci a matkami našich budoucích generací.

Tato tvrzení jsou šokující. Alespoň na první pohled jsem jim prostě nemohl uvěřit. Značnou měrou se zdají být v rozporu s tím, co vidíme u konkrétních mužů a žen kolem nás. Přesto pocházejí od lidí, kteří si z toho udělali své povolání a kteří byli vyškoleni k tomu, aby zjišťovali, jaká jsou skutečná fakta. A

[477] Dr. W. Coda Martin, bývalý vedoucí geriatrické kliniky v nemocnici Metropolitan Hospital a hostující lékař v oboru geriatrie v nemocnici Bird S. Coler Memorial Hospital v New Yorku, citován Williamem Longwoodem v knize The Poisons In Your Food, kap. 11: „The Nation’s Health“, Simon & Schuster, 1960, dotisk Pyramid Books, 1969, str. 33–34.

alespoň výzkumy Dr. Lairda sledovali praktičtí podnikatelé, kteří mají miliony dolarů k investování do zaměstnávání pracovní síly. Navíc čím hlouběji sami pátráme pod povrchem, tím více se naše vlastní závěry přibližují těmto tvrzením. Pojďme se tedy na tuto záležitost podívat blíže. Pojďme si rychle zrekapitulovat stav národa, nejprve z hlediska jeho fyzického zdraví, poté z hlediska duševního zdraví a nakonec z hlediska kriminality.

Podle časopisu Journal of the American Medical Association z roku 1937 dosáhl počet hospitalizací v předchozím roce „historického maxima“. „Jeden člověk z patnácti […] byl přijat do některé z 6 189 registrovaných nemocnic v zemi“ a pacienti zde strávili v průměru 13 dní.[478] Dr. T. Parran, hlavní chirurg americké Veřejné zdravotní služby, v roce 1938 uvedl, že „každý den je jeden z dvaceti lidí příliš nemocný na to, aby šel do školy, do práce nebo se věnoval svým obvyklým činnostem.“ To znamená, že „každý den je nemocných šest milionů lidí.“ „Každý muž, žena i dítě (v průměru) ... trpí ročně deseti dny pracovní neschopnosti. Průměrný mladý člověk leží nemocný v posteli sedm dní v roce, průměrný starší člověk 35 dní.“[479] Dr. T. Parran, hlavní chirurg americké Veřejné zdravotní služby, v roce 1938 uvedl, že „každý den je jeden z dvaceti lidí příliš nemocný na to, aby šel do školy, do práce nebo se věnoval svým obvyklým činnostem.“ To znamená, že „každý den je nemocných šest milionů lidí.“ „Každý muž, žena i dítě (v průměru) ... trpí ročně deseti dny

[478] Článek v New York Times, 25. března 1937.
[479] Článek v časopise Time, č. 31, s. 22, 1938.

pracovní neschopnosti. Průměrný mladý člověk leží nemocný v posteli sedm dní v roce, průměrný starší člověk 35 dní.“[480]

Ať už však byla tato čísla v roce 1935 jakkoli znepokojivá, od té doby neustále rostou. V roce 1963 Lerner a Anderson na základě odhadů z ročních průzkumů Americké lékařské asociace a Americké asociace nemocnic uvedli, že „celkový počet [nemocničních lůžek ve Spojených státech] v roce 1960 činil 9,2 lůžka na 1 000 obyvatel“ a že „američtí spotřebitelé dnes utrácejí za zdravotní péči [nemocnice, léky, lékaře, přístroje atd.] více peněz než kdykoli předtím v historii.“ „V roce 1929 Američané vynaložili na zdravotní péči téměř 3 miliardy dolarů jako souhrnné osobní výdaje. Do roku 1960 dosáhl celkový objem téměř 20 miliard dolarů, což je více než šestinásobek oproti roku 1929. Nárůst výdajů na zdravotní péči na obyvatele byl podstatný [tj. nelze jej vysvětlit pouze inflací] a představoval ‚reálný‘ nárůst množství nakoupených služeb. Tato částka vzrostla z 32,86 dolarů v roce 1929 na 70,87 dolarů v roce 1960 (v cenách z let 1947–1949), což je více než dvojnásobek.“[481] V aktuálním čísle časopisu U.S. News & World Report (13. prosince 1971, s. 12) uvádí „výdaje na zdravotnictví na osobu“ v roce 1960 ve výši 142 dolarů, „což činí celkem 26 miliard dolarů, neboli 5,2 procenta národního produktu“, a dodává, že „nejnovější vládní údaje ukazují, že Američané letos utratí v průměru 385 dolarů na zdravotní péči – celkem 75 miliard dolarů, což představuje 7,4 procenta celkového národního produktu“.

---

[480] Alexis Carrel – Man The Unknown, Harper, 1935, s. 114.

[481] Monroe Lerner a Odin W. Anderson – Vývoj zdravotního stavu v USA v letech 1900–1960. Jedná se o zprávu Nadace pro zdravotní informace, University of Chicago Press, 1963, s. 237, 295.

Dr. Carrel byl zvláště znepokojen nárůstem degenerativních onemocnění, jako jsou srdeční potíže, kornatění tepen, rakovina, revmatismus, cukrovka a onemocnění nervového systému. „Moderní člověk je křehký," prohlásil. Je tak chráněn moderní medicínou a hygienou, že „počet úmrtí na infekční nemoci se výrazně snížil", ale lidský „organismus se zdá být náchylnější k degenerativním onemocněním". Díky nadměrné péči umírá méně dětí a lidé v průměru žijí déle, ale naše civilizovaná lidská populace ztratila zdravou konstituci primitivnějšího člověka.[482] To potvrzují i novější zprávy. Dr. Norman Joliffe, vedoucí oddělení výživy na newyorském ministerstvu zdravotnictví, v roce 1955 napsal: „Ačkoli je dnes v Americe průměrná délka života při narození téměř nejvyšší ze všech civilizovaných zemí světa... ve věku 40 let se tato hodnota pohybuje téměř na samém dně."[483] A dále: „Zatímco před rokem 1920 byla ischemická choroba srdeční vzácností, dnes se stala nejčastější příčinou úmrtí ve věkové skupině 45 až 64 let," a je „obzvláště významné", že se začíná objevovat i u „mladších a středně starých mužů".[484] Paní Adelle Davisová ve svém textu z roku 1965 cituje slova Dr. Ancela Keye z Minnesotské univerzity, který uvedl, že se již neptáme, kdo trpí srdečním onemocněním, ale pouze: „Jak závažné je vaše srdeční onemocnění?"[485] Při celkovém zhodnocení situace pan William Longgood v kapitole nazvané „Zdraví národa" uvádí, že „více než polovina obyvatelstva – včetně kojenců – údajně dnes trpí nějakou formou chronického onemocnění", a dodává, že „organizovaná medicína, navzdory všem svým

[482] Alexis Carrel, op. cit., str. 114–116. Srov. s. xiii, 275.
[483] New York State Medical Journal, 15. září 1955.
[484] Viz William Longgood, tamtéž, 1969, s. 35.
[485] Adelle Davisová – Let's Get Well, Harcourt, 1965, s. 3.

úspěchům v boji proti původcům akutních infekcí, uznala, že v boji proti degenerativním onemocněním zatím prohrála“.[486] Podle mého názoru však degenerace naznačuje, že samotná pevnost lidské bytosti se nachází ve stavu rozpadu. Člověk se uvnitř rozpadá na kusy.

Nic z toho, co jsem dosud řekl, však dostatečně nevystihlo, jak vnímám tuto otázku zdraví. Domnívám se, že měřítko zdraví musí být vždy do značné míry otázkou vkusu, možná dokonce instinktu. Zdraví není pouhou negativní věcí, pouhou absencí nemoci. Ve své plnosti a v nejlepším stavu se projevuje rozkvětem a vůní (stejně jako čerstvě utržené jablko), symetrií tělesných částí a ladností pohybu, elánem, vitalitou, vytrvalostí a držením těla. Bez výhrad se ztotožňuji s tezí Dr. Knighta Dunlapa, profesora experimentální psychologie na Johns Hopkins, že konečným přesvědčivým znakem a pečetí zdraví, fyzické způsobilosti k životu a k předání života potomkům, je krása.[487] Že nemůžeme být všichni krásní, je samozřejmé, ale rozhodně je možné, aby se obyvatelstvo jako celek dostalo do takové kondice, že bude působit velmi impozantním dojmem. To jsem si uvědomil jednoho mrazivého rána v roce 1937 (jak jsem již jinde zmínil), když jsem svižným krokem kráčel po rušné stockholmské třídě a pozoroval tváře a postavy mužů a žen, kolem nichž jsem procházel. Najednou mě napadlo: „Nikdy v životě jsem neviděl tolik krásných žen na jednom místě.“ Zatímco o nás je Dr. Dunlap nucen říci: „Procento žen, které by byly alespoň průměrně reprezentativní jako tanečnice

[486] William Longgood, op. cit., 1969, s. 32.

[487] Knight Dunlap – Personal Beauty and Racial Betterment, Mosby, St. Louis, 1920, s. 15, 16, 40, 42, 49–50, 55. Dunlap působil jako profesor experimentální psychologie na Johns Hopkins University.

s odhalenými nohami, bez ohledu na taneční schopnosti, je tak nízké, že je to šokující.“[488]

Tragédií je, že jeho tvrzení je naprosto pravdivé. A naši muži nejsou o nic lepší. Na jakékoli pláži vypadají stejně žalostně – se svými ochablými svaly, shrbenými rameny, bledou pletí, vyboulenými břichy a směsicí nesourodých částí a typů. Svým držením těla a chůzí dávají najevo, co v sobě mají – a co jim chybí. Ještě větší tragédií však je, že většina z nás může den za dnem sledovat tento pohled na zjevně zpackané a nemocné lidstvo, aniž by nás znovu a znovu přemáhaly pocity znechucení a zděšení. Nejznepokojivějším příznakem je skutečnost, že se na to můžeme dívat a přitom to ve skutečnosti nevidíme, nebo to vidíme a je nám to jedno. Nemůžeme být všichni krásní, to je pravda, bohužel, ale kam se poděla naše láska a touha po kráse? Kde je naše citlivost pro to, co je krásné? Kam se poděl náš cit a obdiv pro to, co je plnokrevné? Naše civilizace je nemocná, především proto, že jsou nemocní sami naši lidé, po celé zemi. Ale jak, prosím vás, se mezi námi může zdraví vůbec zvýšit, pokud nebude krása milována a vyhledávána a všechny znaky zdraví a dokonalosti zaznamenávány, zdokonalovány, vyžadovány a šířeny mezi celou populací, až na samé dno, jako standard? Teprve tak se začnou všechny nemoci a veškerá ošklivost vnímat jako znamení nebezpečí a jako něco hanebného a budou přijata opatření k jejich odstranění. Ještě více znepokojující a pro budoucnost naší země ještě zlověstnější než samotný výskyt nemocí a ošklivosti v našem středu je naše lhostejnost k nim.

[488] Knight Dunlap, 1920, op. cit., s. 84.

Někteří z vás si však možná říkají: „Proč se v článku o eugenice, který se zabývá především zlepšeními, jichž lze dosáhnout prostřednictvím dědičnosti, tolik zabýváme nemocemi a ošklivostí?“ Doufal jsem, že takové námitce předejdu tím, co jsem uvedl na začátku této části. Dobře vím, že špatné zdraví je do značné míry výsledkem špatného prostředí – snad především nesprávné stravy: přejídání, podvýživy kvůli chudobě nebo nesprávného a nezdravého stravování, které obvykle není způsobeno chudobou, ale spíše neznalostí nebo nedostatkem sebeovládání. Nicméně, ačkoli věda má ještě dlouhou cestu před sebou, než přesně určí, kde a do jaké míry se dědičné faktory podílejí na vzniku fyzických nemocí, zdá se jisté, že dědičnost v tom hraje velkou roli, a to na základě dobře známého faktu, že tělesná predispozice k té či oné nemoci, která skutečně povede k této nemoci, pokud tomu budou příznivé podmínky prostředí, je velmi často otázkou dědičnosti. Mohu zde citovat výroky dvou našich nejuznávanějších genetiků, z nichž jeden je Američan a druhý Angličan. Dr. S. J. Holmes uvedl, že „i stručný popis všech dědičných vad u lidí, které jednotlivcům více či méně vážně ztěžují život, by zaplnil celý tlustý svazek.“[489] A Dr. F. A. E. Crew uvádí: „Tendence k rozvoji rakoviny nebo schopnost odolávat rakovině jsou nepochybně ovlivněny organickou dědičností. […] Navíc organická dědičnost ovlivňovala nejen výskyt rakoviny, ale také místo jejího výskytu a charakter.“ A dále dodává: „Pomalu se hromadí důkazy, které naznačují, že imunitní schopnosti, stejně jako náchylnost, se přenášejí jako genetické znaky.“[490] A jistě je to jen otázka zdravého rozumu (i

[489] S. J. Holmes – The Eugenic Predicament, Harcourt, 1933, s. 14.
[490] F.A.E. Crew, 1927, op. cit., s. 170, 162.

když věda možná nemá dostatek – možná až příliš málo! – respekt k takovým úsudkům), že populace se zdravou organickou dědičností by nikdy nebyla tak zasažena a sužována nemocemi, jako jsme my, a že nikdy nebudeme mít imunitu vůči nemocem ani chuť k životu, vitalitu a harmonii částí těla, které jsou charakteristické pro zdraví a krásu, dokud se tyto vlastnosti neusadí v naší dědičné konstituci jako něco, co lze předávat z rodičů na děti.

Nyní se však podívejme na duševní zdraví naší populace.

Na závěr Světového kongresu o populaci v Paříži v roce 1937 Dr. H. M. Pollock, statistik z Newyorského státního úřadu pro duševní hygienu, prohlásil, že „pokud nedojde k významným objevům v oblasti prevence, duševní nemoci brzy nahradí fyzické nemoci jako nejzávažnější zdravotní problém ve Spojených státech“. Ve státě New York „lze očekávat, že každý dvacátý člověk bude v určitém období svého života podstupovat nemocniční léčbu duševní nemoci“.[491] Podle profesora Ellswortha Huntingtona je na seznamech duševně nemocných „zastoupena každá sedmá rodina“.[492] V roce 1932 bylo ve státních nemocnicích po celých Spojených státech umístěno asi 340 000 duševně nemocných, odhadovalo se však, že „mimo tyto zařízení se jich nachází pravděpodobně stejný nebo dokonce větší počet“.[493] Dr. C. Floyd Haviland, bývalý ředitel Manhattanské státní nemocnice a státní komisař pro zdravotnictví, odhadoval, že „mimo ústavů žije pětkrát až šestkrát více duševně nemocných osob než v nich“.[494] Podle Dr.

[491] Článek v deníku New York Times, 2. srpna 1937.
[492] Huntington a Whitney, 1927, op. cit., s. 77.
[493] Alexis Carrel, 1935, op. cit., s. 154. Srov. S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 370.
[494] Citováno v Huntington a Whitney, 1927, op. cit., s. 77.

Alexise Carrela „v některých státech převyšuje počet duševně nemocných umístěných v ústavních zařízeních počet pacientů ve všech ostatních nemocnicích“, dodává však, že pokud bude současný trend růstu pokračovat, skončí dříve či později v ústavních zařízeních asi jeden milion našich mladých lidí, kteří dnes chodí do školy.[495] A podle výše citovaného Dr. Pollocka činí ekonomické ztráty Spojených států způsobené duševními chorobami téměř jednu miliardu dolarů ročně.[496] To bylo ve třicátých letech. Do roku 1950 se situace příliš nezměnila, o čemž Robert H. Felix ve svém článku z roku 1967 uvádí následující údaje: „Počet pacientů ve veřejných psychiatrických léčebnách“ vzrostl ze „183,6 na 100 000 obyvatel“ v roce 1904 na 412,6 v roce 1960. V roce 1950 „se dalo očekávat, že z každých 1 000 mužů narozených v tom roce bude 48,2 přijato do psychiatrické léčebny, než celá tato skupina vymře.“ To byl téměř jeden z každých dvaceti. U žen to bylo v průměru přibližně stejné. „Každý den bylo v nemocnicích asi 750 000 duševně nemocných a mentálně retardovaných pacientů a 47 procent nemocničních lůžek v zemi bylo obsazeno pacienty s duševními poruchami.“ „Přímé ekonomické náklady na duševní nemoci pro daňové poplatníky v zemi, včetně důchodů pro veterány s psychiatrickým postižením, přesahovaly jednu miliardu dolarů ročně a rostly tempem jednoho milionu dolarů ročně.“[497]

Do konce dalšího desetiletí se výskyt duševních onemocnění zdvojnásobil. V roce 1960 odhadoval Mike Gorman, výkonný ředitel Národního výboru pro duševní zdraví,

---

[495] Alexis Carrel, 1935, op. cit., s. 20, 154.
[496] Článek v New York Times, 2. srpna 1937.
[497] Robert H. Felix – Mental Illness, Progress and Prospects, Columbia University Press, 1967, s. 31, 59.

že „každý desátý“ z celé naší populace stráví část svého života v psychiatrické léčebně. „A situace se zhoršuje,“ dodal, „máme větší potíže, než jsme si mysleli.“ Slovy pana Williama Longgooda: „Popisoval duševní nemoci ve Spojených státech jako ‚epidemii, která se šíří po celé zemi‘. Tím, že to nazval epidemií, měl na mysli ‚naši neschopnost ji zastavit... způsob, jakým smetá ze své cesty všechny druhy lidí... rostoucí počet postižených lidí... zejména mezi dětmi‘.“ Zpráva společnosti Metropolitan Life Insurance Company uváděla, že desetina všech pacientů v psychiatrických léčebnách byla mladší dvaceti pěti let.[498]

Navíc se zdá, že mezi odborníky panuje shoda v tom, že značná část duševních poruch má dědičný základ. Myšlenka, že „většina našich duševně nemocných pochází z našeho ‚nejlepšího‘ rodu“ (jak mi kdysi napsal jeden z mých přátel), se ukázala jako zcela nepodložená fakty, stejně jako převládající představa, že existuje nějaká souvislost mezi duševní poruchou a genialitou. V rozporu s názorem, že „téměř neexistuje žádný génius, který by neměl v rodině nějakou formu duševní poruchy nebo nervového onemocnění“, Dr. Weston A. Price poukázal na to, že „Havelock Ellis, jeden z předních psychologů a psychiatrů naší doby, prokázal, že podíl případů potvrzujících tuto doktrínu je méně než 2 procenta a méně než polovina podílu zjištěného v celkové populaci, který v testované skupině zjistil na 4,2 procenta. East z Harvardu při diskusi o tomto problému po zvážení všech pro a proti uvádí: ‚Je tedy zřejmé, že když porovnáme práce nejkompetentnějších badatelů ohledně možné souvislosti mezi duševní poruchou a genialitou,

[498] William Longgood, op. cit., 1969, s. 38.

nevyhnutelně dojdeme k závěru, že žádná neexistuje.““[499] V urozených rodinách se šílenství moc nevyskytuje.[500] Na druhou stranu profesor Edward M. East tvrdí, že asi u poloviny případů duševních poruch lze vysledovat dědičné vlivy.[501] Výsledky studií jednovaječných dvojčat, z nichž každé se vyvinulo ze stejného vajíčka a má téměř vždy naprosto stejnou genetickou výbavu, jsou v tomto ohledu poměrně přesvědčivé.[502] To však neznamená, že existuje nějaká „organická dědičná kontinuita s minulými i budoucími generacemi“ (Crew). Člověk například přímo „nezdědí“ demenci praecox. To, co zdědí, je nestabilita a sklon, který se může, ale nemusí vyvinout ve skutečnou demenci praecox, a to v závislosti na tom, zda ho jeho prostředí vystaví velkému psychickému a emocionálnímu napětí. Laikovi se to může jevit jako rozdíl bez většího významu, avšak genetik Dr. Raymond Pearl se kdysi velmi snažil tento rozdíl zdůraznit, a to velmi podrobně a s nemalým zápalem. Proto se tohoto rozlišení držím. Avšak relevantní skutečnost mimořádného praktického významu je jednoduše vyjádřena jasnými slovy Dr. Alexise Carrela, a sice že velmi velká část duševních poruch má jistě příčinu v předcích.[503]

Problém duševně chorých je však méně znepokojivý než problém mentálně postižených. Mentální postižení spočívá v nedostatečném vývoji mysli, zatímco duševní choroba je důsledkem abnormálního vývoje mysli. Existuje několik stupňů

---

[499] Weston A. Price, 1946, op. cit., s. 396.
[500] Edward M. East – The Trend of the Race, Harcourt, 1921, s. 113 a násl. Srov. Paul Popenoe a Roswell H. Johnson – Applied Eugenics, revidované a z velké části přepracované vydání, Macmillan, 1935, s. 156.
[501] Edward M. East – Mankind at the Cross Roads, Scribner’s, 1923, s. 313.
[502] Viz S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 126 a násl. (kapitola 9).
[503] Alexis Carrel, 1935, op. cit., s. 268, srov. s. 157. Viz také S. J. Holmes, 1921, op. cit., s. 98; 1933, op. cit., s. 186 a násl.; 1936, op. cit., s. 142.

mentální poruchy. Idiot má inteligenci průměrného dítěte ve věku 2 až 4 let a dokáže se naučit pouze ty nejjednodušší úkony. Imbecil, s inteligencí dítěte ve věku 3 až 7 let, není schopen si sám vydělat na živobytí. Debil má mentální věk 7 až 12 let a pod vedením může být více či méně soběstačný a skromně užitečným členem společnosti. Tyto tři stupně se vyskytují přibližně v poměru 3, 15 a 82 procent z celkové populace s mentálním postižením. Nad touto celou skupinou se nachází ještě větší počet lidí na hranici normálu a otupělých normálních lidí, kteří v mnoha ohledech představují největší nebezpečí ze všech, a to z toho důvodu, že ačkoli mají úroveň inteligence jen o málo vyšší než děti, nelze s nimi zacházet jako s dětmi ani je dát pod dohled, ale naopak jsou vybaveni občanskými právy a mírou odpovědnosti, kterou nejsou vůbec schopni nést.

Před třiceti lety bylo ve Spojených státech pouze asi 60 000 mentálně postižených osob, které využívaly výhod ústavní péče. E. R. Johnson však, když byl ředitelem velké ústavní péče v New Jersey, prohlásil, že žádný stát neposkytuje adekvátní péči více než 10 procentům svých mentálně postižených. To se zdá být v souladu s fakty, jak je vyhodnotila Konference Bílého domu z roku 1930, která odhadla, že přibližně dvě procenta celé populace jsou jednoznačně mentálně postižená.[504] To by znamenalo, že v této zemi potřebovalo ústavní péči asi dva a půl milionu mentálně postižených osob. Navíc na základě armádních testů z roku 1917 a dalších, možná ještě spolehlivějších důkazů, vypracovali profesoři East z Harvardu a Huntington z Yale odhady, které zněly následovně:

[504] S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 370. Srov. Paul Popenoe a R. H. Johnson, 1935, op. cit., str. 128–129.

Na tisíc obyvatel připadalo asi 60 osob, které neměly dostatečnou inteligenci k absolvování základní školy, lidé, kteří obvykle nedokázali ani napsat své jméno. Náš podíl takových lidí byl třicetkrát vyšší než v Německu a Skandinávii a podstatně vyšší než v Anglii, Skotsku, Holandsku, Francii nebo Švýcarsku. V době, kdy byl odhad proveden (1935), jich bylo pravděpodobně celkem asi sedm milionů.

Kromě nich jsme měli asi 20 až 25 milionů lidí, „jejichž intelekt jim nedovolí absolvovat gymnázium, ani při tvrdém drilování“, kteří jsou „vhodní pouze pro pozici běžných dělníků. Jsou to lidé, kteří jsou chudí, protože jsou neinteligentní, a také ‚chudí, protože jsou nevzdělaní‘. Většina z nich se kvůli své dědičnosti nikdy nebude moci vymanit ze svého současného postavení.“[505]

Skutečné situaci se pravděpodobně přiblížíme více, pokud se podíváme na shrnutí faktů, které v roce 1935 sestavil profesor East. „Armádní testy ukázaly, že 25 procent dospělé populace Spojených států není schopno číst a rozumět novinám ani psát dopisy domů.“ „Na základě výsledků testů inteligence při odvodu odhadli soudci, jejichž kvalifikace činí jejich názory hodnými respektu, že 25 procent populace je ze své podstaty nezpůsobilých k absolvování základní školy, že 40 procent nedokáže dokončit gymnázium, že 60 procent nedokáže uspokojivě zvládnout práci na střední škole a že 80 procent nedokáže vykonávat práci na vysokoškolské úrovni.“ Čísla naznačovala, že nejméně jedna šestina celé naší populace měla

[505] Stručný přehled těchto údajů a tvrzení lze nalézt v E. M. East, 1923, op. cit., s. 315; Huntington a Whitney, 1927, op. cit., s. 78, ale také na různých místech v Holmes, 1936, Popenoe a Johnson, 1935, a téměř u všech významných autorů zabývajících se lidskou genetikou.

„nervový systém příliš poškozený na to, aby dokázala ocenit, co se od ní v moderní společnosti vyžaduje“. A tato skupina nezodpovědných jedinců se v tomto stavu nacházela kvůli své dědičnosti.[506]

Kromě toho jsou lidé s mentálním postižením proslulí svou plodností; dědičnost jejich duševního stavu je všeobecně uznávána.[507] Obvykle se mezi sebou párují a, jak by se dalo očekávat na základě známých mechanismů dědičnosti, neexistují téměř žádné záznamy o tom, že by dva rodiče s mentálním postižením zplodili jiné než mentálně postižené děti.[508] Tento problém je o to závažnější a složitější, že je jisté, že mnoho lidí, kteří sami nejsou slabomyslní, může být přesto nositeli faktorů vedoucích ke slabomyslnosti, a budou proto mít slabomyslné děti, kdykoli se při páření spojí tyto dědičné faktory u jedné osoby s těmi samými faktory u druhé osoby.[509] Jelikož jen hrstka z nich je izolována v ústavních zařízeních, většina z nich se může volně rozmnožovat, což činí tempem 1,5 až dvakrát vyšším než u nadřazených tříd. Právě rostoucí důkazy o této skutečnosti – o tom, že mentálně nejméně nadaní členové naší společnosti se rozmnožují rychleji a postupně tak nahrazují ty nejnadanější a nejnormálnější – před několika lety znepokojily nositele Nobelovy ceny, Dr. Williama Shockleyho ze Stanfordské univerzity, a nakonec ho to vedlo k tomu, že

---

[506] E. M. East, 1935, op. cit., s. 299 a násl., 237 a násl.

[507] R. R. Gates uvádí: „Důkazy jednoznačně hovoří ve prospěch výkladu, podle něhož je slabomyslnost prostým recesivním znakem.“ 1929, tamtéž, s. 268. S. J. Holmes a další se domnívají, že věc není tak jednoduchá.

[508] S. J. Holmes, 1933, op. cit., s. 97; R. R. Gates, 1929, op. cit., s. 267.

[509] Profesor East uvádí, že „každý desátý, nebo přinejmenším patnáctý normální člověk je nositelem mentální vadnosti v polovině svých pohlavních buněk, což může vést ke zplození mentálně postiženého dítěte, jakmile se náhodou spojí vajíčko a spermie stejné kvality.“ 1935, op. cit., s. 235.

vystoupil ze svého oboru ve snaze upozornit své kolegy vědce a širokou veřejnost na plíživou degeneraci, která nevyhnutelně znamenala náš zánik, pokud by se ji nepodařilo zastavit a tento trend obrátit v naprosto opačném směru. Více o tom řeknu, až se dostaneme k další části této kapitoly.

Finanční zátěž, kterou péče o slabomyslné ukládá na zdravé jedince, je těžké přesně odhadnout, ačkoli je „známá jako obrovská“ – mnohem větší, než jakou byli dosud občané jakéhokoli státu ochotni nést. „K nákladům na provoz nemocnic je třeba připočítat ztrátu výdělků jejich pacientů.“[510] Huntington uvedl, že v roce 1924 vynakládaly všechny státy Unie 9 procent svých celkových rozpočtů na péči o osoby s mentálním postižením, stát New York dokonce 23 procent. Dodává však, že „všechny státy měly vynaložit pětkrát či šestkrát tolik, pokud měla být péče o osoby s mentálním postižením vedena tak, aby se vyloučilo nebezpečí přenosu dědičných mentálních vad na budoucí generace.“[511] V časopise Time ze 17. června 1940 se uvádí, že „Detroit utratí ročně 287 dolarů za vzdělání mentálně zaostalého dítěte a 58 dolarů za dítě nadprůměrně inteligentní“ (což, mimochodem, sotva připomíná naši tolik vychvalovanou „rovnost příležitostí“). Je známo, že stát New York „utratil více než 2 000 000 dolarů“ za jedinou rodinu mentálně postižených, notoricky známou rodinu Jukesových. Přesto v roce 1915 byli z více než 1200 Jukesových, kteří stále žili ve státě, pouze tři v ústavní péči. „Původní Max Juke nebo jeho žena či jeho dva synové a tři sestry, s nimiž se stýkali, mohli být sterilizováni za asi 250 dolarů, nebo izolováni na celý život za cenu 25 000 dolarů.“ Místo toho byli ponecháni na svobodě, aby

[510] S. J. Holmes, 1933, op. cit., s. 152.
[511] Huntington a Whitney, op. cit., s. 78.

rozmnožovali svůj rod a hromadili záznamy o krádežích, vraždách, znásilněních a nemocech, což společnost stálo částku, kterou nelze ani spočítat.[512] Připouštím, že se jedná o velmi extrémní případ, ale existuje až příliš mnoho dalších, které se mu více či méně podobají.[513]

Než opustíme tento obraz obecné vadnosti naší populace, pojďme se na chvíli podívat na konkrétní skupiny a zjistit, jak je mentální nedostatečnost postihuje. Předpokládá se, že nejméně polovina chudých v našich chudobincích trpí slabomyslností. Totéž platí o našich prostitutkách. Předpokládá se, že slabomyslnost je příčinou značné části našeho alkoholismu.[514] Pokud jde o kriminalitu, Dr. Huntington odhadoval, že „jeden z deseti až dvanácti mužů“ ve Spojených státech „se v průběhu svého života dopustí trestného činu, za který by mu hrozil trest odnětí svobody“. Sotva mohl uvěřit svým vlastním číslům, ale důkazy, které měl před sebou, se zdály nezpochybnitelné.[515] Dr. John M. Radzinski v roce 1959 napsal: „Smutnou pravdou je, že v oblasti kriminality jsou USA daleko před západoevropskými zeměmi. Podle zpráv FBI činil v roce 1957 počet závažných trestných činů v této zemi celkem 2 756 000, což je přibližně jeden trestný čin na 62 osob – nejvyšší číslo v naší historii... Míra vražd v USA je [téměř nejvyšší na světě]. Je více než šestkrát vyšší než v Anglii.“[516]

---

[512] Huntington a Whitney, op. cit., s. 86.
[513] Viz S. J. Holmes, 1936, s. 183 a násl.
[514] R.R. Gates, 1929, s. 267; E.M. East, 1923, s. 313.
[515] Huntington a Whitney, op. cit., s. 108.
[516] Článek: „The American Melting Pot: Its Meaning to Us“, s. 25 a násl. Původně publikováno v časopise American Journal of Psychiatry, sv. 115, č. 10, duben 1959. Můj citát je převzat z dotisku vydaného Mezinárodní asociací pro rozvoj etnologie a eugeniky, P.O. Box 3495, Grand Central Station, New York City 10017.

To však zdaleka neznamenalo konec. V šedesátých letech míra kriminality prudce vzrostla. Nebylo by daleko od pravdy tvrdit, že se kriminalita vymkla kontrole. V roce 1970 časopis U.S. News and World Report na základě údajů poskytnutých vládou, FBI a průmyslem uvedl, že zatímco v letech 1960 až 1969 vzrostl počet obyvatel Spojených států o 13 procent, násilné trestné činy (jako vraždy, znásilnění, loupeže a těžké ublížení na zdraví) vzrostly desetkrát více – na 131 procent, a závažná kriminalita obecně jedenáctkrát – na 148 procent. (Viz čísla z 16. 3. 1970, s. 17; 26. 10. 1970, s. 32.) „Strach," uvádělo se v něm, „se stal součástí života milionů Američanů. Zločin se šíří a je stále brutálnější." V srpnu 1970 se uvádělo, že ačkoli tempo nárůstu kriminality bylo pomalejší, stále rostla. (Číslo z 24. 8. 1970, s. 48.)

Samozřejmě není jisté, do jaké míry je kriminalita způsobena dědičným založením pachatele. Lombrosova teorie, že existuje „antropologický typ zločince", je dnes obecně odmítána, ačkoli profesor Hooton po desetiletém studiu tohoto tématu řekl: „Začínám mít podezření, že Lombroso... měl pravdu," a prohlásil se za „přesvědčeného", že zatímco „existuje výrazná pozitivní souvislost mezi tělesným a duševním zdravím... existuje ještě silnější korelace mezi duševní a sociální nedostatečností a biologickou podřadností."[517] V každém případě profesor S. J. Holmes potvrdil závěr, že „nejméně 25 procent vězňů v našich nápravných zařízeních trpí slabomyslností".[518]

Pokud jde o společenské náklady spojené s kriminalitou, jsou tyto částky tak vysoké, že lze stěží doufat, že jim většina

[517] E. A. Hooton – Apes, Men and Morons, Putnam, 1937, s. 40.
[518] S. J. Holmes, 1936, s. 173.

lidí uvěří nebo pochopí, co znamenají. I před čtyřiceti lety to bylo velmi alarmující. „V časopise Manufacturers' Record z 24. února 1927 pan Mark C. Prentiss, který v roce 1925 založil Národní komisi pro kriminalitu... [odhadl, že] přímo i nepřímo stojí kriminalita tuto zemi ekonomickou ztrátu ve výši nejméně 13 000 000 000 dolarů ročně. [Třináct miliard dolarů!] I tento odhad je nucen opomenout mnoho položek, které... by celkovou částku zvýšily o 3 000 000 000 dolarů. Jinými slovy, ekonomické náklady kriminality pro tuto zemi přesahují celkovou částku z" první světové války.[519]

Tyto údaje však zcela zastíní zprávy z posledních let. Časopis U.S. News and World Report ve svém vydání z 26. října 1970 (s. 30 a násl.) na základě odhadů z oficiálních zdrojů uvedl, že „náklady spojené s kriminalitou v zemi nyní dosahují 51 miliard dolarů ročně, což odpovídá více než 5 procentům hrubého národního produktu". „Organizovaný zločin", pokračoval článek, který z činností jako je obchod s drogami, nelegální hazard, únosy a „lichvářství" vytváří obchodní podniky, stojí zemi 19,7 miliardy dolarů ročně. „Hospodářská a majetková kriminalita, od zpronevěry přes krádeže v obchodech až po vandalismus, odčerpává z národní ekonomiky dalších 13 miliard dolarů. Dohromady tyto dva typy činnosti představují více než 3 dolary z každých 5 dolarů ročních nákladů na kriminalitu v dnešních Spojených státech." Trestné činy proti majetku a podnikání (s výjimkou organizovaného zločinu) dosahují výše 13,1 miliardy dolarů. K tomu je třeba připočítat náklady na vymáhání práva, tedy na policii, soudy a vězeňský systém, které činí dalších 8,6 miliardy dolarů, a náklady na soukromý boj proti kriminalitě, které představují

[519] Huntington a Whitney, op. cit., s. 103. Srov. Alexis Carrel, op. cit., s. 75.

dalších 5,5 miliardy dolarů. Celková částka, po započítání všech položek, se odhaduje na 51 miliard dolarů.

Nemohu uzavřít tuto stručnou podrobnou analýzu stavu naší populace, pokud jde o takové aspekty, jako jsou tělesné nemoci a onemocnění, duševní poruchy a mentální retardace, a kriminalita v jejích mnoha podobách, aniž bych čtenáři přiblížil, co to všechno znamená. Za to vše se musí platit. Nebo alespoň v současné situaci se za to vše platí. Tak či onak, přímo či nepřímo, a ať už si to uvědomují či nikoli, jsou všichni zdraví lidé v naší zemi, rodiče, děti i vnoučata, zdaněni a zatíženi, aby zaplatili účet za péči o tuto masu převážně bezcenných lidí. Dopad, který to má na příjem každého daňového poplatníka, musí být obrovský. Možná přijde den, kdy se vzepře. A pak se možná národ postaví k problému svých postižených a delikventů rozumnějším způsobem.

Nyní bych chtěl upozornit čtenáře na jeden rys, který charakterizuje naši populaci jako celek a díky kterému vynikáme nad všemi ostatními národy na světě.

V dřívější kapitole nazvané „Nezbytný základ každé zdravé společnosti“ byl úplně prvním principem, který jsem předložil jako nezbytný pro stabilitu a kulturní význam jakéhokoli národa, rasová homogenita. Poměrně podrobně jsem ukázal, jak usilovně a dokonce fanaticky se velké tvůrčí národy minulosti snažily chránit před jakýmikoli smíšenými sňatky s těmi, které považovaly za cizí a podřadné. Zároveň byla celá populace po staletí formována stejnými hodnotami, takže se nakonec stala v podstatě jedním celkem – co se týče krve, ideálů, tradic, cílů a ambicí a – v neposlední řadě – i citů. Pokud čtenáři není zcela jasné, co jsem k tomuto tématu řekl, doporučuji, aby se zde na chvíli zastavil a vrátil se ke kapitole

9, aby si osvěžil paměť. Pak lépe pochopí, proč považuji rasovou homogenitu za tak zásadní pro celou existenci národa. Míra rasové homogenity národa je bezpochyby základním biologickým faktorem, který určuje míru harmonie v jeho sociálních vztazích. Znamená to však více než jen to, alespoň více, než se zdá z těchto slov. Na mnohostranné homogenitě národa bude záviset také jeho tvůrčí elán a síla, jeho schopnost najít v životě hluboký a uspokojivý smysl, a tedy i jakýkoli kulturní význam, kterého může dosáhnout. Na ní bude skutečně záviset jeho solidarita, jistota, pevnost a buldočí odhodlání, s nimiž jeho členové semknou řady, cítí se jako jeden celek a drží pohromadě i pod nejtvrdšími ranami osudu a v každé době napětí a nebezpečí. Každý národ je neustále obklopen nepřáteli, kteří ho bedlivě sledují a čekají na chvíli jeho slabosti, aby se na něj vrhli a roztrhali ho na kusy. Dnes není místo, kde by číhali nebezpečněji než v řadách těch, kdo hovoří o míru, odzbrojení a světové vládě. Na homogenitě národa proto může záviset jeho samotná existence.

Teorie o Spojených státech jako o světovém „tavícím kotli“ byla nejen mylná, ale i sebevražedná, a ti, kdo tak usilovně pracovali na tom, aby ji vnutili našemu národu a prosadili ji prostřednictvím benevolentních a nerozlišujících imigračních předpisů, nebyli – ať už vědomě či nevědomě – ničím jiným než zrádci. Dr. John M. Radzinski před deseti lety ve své knize The American Melting Pot: Its Meaning To Us poukázal na to, že „Spojené státy mají ... nejrozmanitější směsici etnických skupin na světě a pravděpodobně v historii.“ K tomu došlo proto, že po roce 1880 byly naše hranice otevřeny, aby se získala levná pracovní síla, a „přes Atlantik proudil nekonečný proud přistěhovalců, převážně z nejnižších

sociálních vrstev Evropy... Za méně než dvě generace dosáhl počet těchto nově příchozích 27 milionů. Jeden z deseti z nich pocházel z Britských ostrovů, zatímco dvě třetiny pocházely z Rakouska-Uherska, Itálie a Ruska [tj. ze zemí s velmi odlišným etnickým složením a kulturními tradicemi než země severozápadní Evropy, odkud pocházela většina prvních amerických kolonistů]. Tito nově příchozí se smísili s již tak extrémně heterogenním obyvatelstvem bělochů, negrů, Mexičanů, Indiánů a Asiatů. Dnes [opakuje], mají Spojené státy největší rozmanitost rasových a etnických skupin na světě... Zatímco Moskva, Leningrad a Kyjev jsou osídleny výhradně bělochy, v USA neexistuje žádné město srovnatelné velikosti, které by nebylo směsicí dvou nebo více rasových skupin a mnoha etnických skupin“ (s. 35, 1–3).

Není pochyb o tom, že naše americká společnost je nemocná. Projevuje se to, jak jsme viděli, v míře závažné kriminality, která je „nejvyšší v naší historii“ a „daleko před západoevropskými zeměmi“. Projevuje se to také v milionech dospělých mužů a žen, kteří jsou nejen ochotni přijímat, ale uchýlí se i k jakémukoli podvodu, aby získali veškerou bezplatnou pomoc, kterou dokážou vymámit ze svých zmatených a sentimentálních spoluobčanů. Nejhorší je však rozsah a zuřivost našich vnitřních rozporů. Disraeli před sto lety poznamenal, jak závažným příznakem je, když se různé části nebo složky společnosti začnou obracet jedna proti druhé. Edward Carpenter poznamenal, že v předrevoluční Číně existovaly celé provincie, kde neexistovalo nic jako policista, kde zjevně nebyl potřeba žádný muž se zbraní, ani dokonce s obuškem. U nás však soudržné síly loajality, oddanosti a odpovědnosti, které v homogenní společnosti slouží k udržení

všeho pohromadě a k integraci všech částí do harmonického a hladce fungujícího celku, tak zakrněly, nebo se dokonce vůbec nevyvinuly, že naše společnost se v očích i toho nejpovrchnějšího pozorovatele musí často jevit jako pouhá změť sporů. A naše policejní síly, místo aby byly nadbytečné, se staly nepostradatelnými, a policejní moc naší vlády je vše, co nám zbývá, aby nás uchránila před rozpadnutím v anarchii a dezintegraci, naše poslední útočiště před vraždami, znásilněními, žhářstvím, rabováním a povstáním.

Dr. Radzinski při hledání příčin naší tíživé situace zhodnotil důsledky etnického smíšení mezi národy Evropy a dospěl k závěru, že smíšení, pokud nedošlo až ke splynutí (tj. asimilaci), bylo vždy spojeno s kulturním rozvratem a úpadkem (kap. II, s. 10 a násl. a s. 35). To je samozřejmě plně v souladu s tezí, opakovaně uváděnou v této knize, že rasová homogenita je nezbytná pro spokojenost, vnitřní harmonii a národní bezpečnost každého národa.

Dnes však žádnou homogenitu nemáme. Nikdo nedokáže říci, co to znamená být „Američanem“. Pouze díky volnému používání slov můžeme být nazýváni národem. Nejsme národem ve stejném smyslu, v jakém jsou národy Skotové, Němci, Japonci a Číňané. Jsme lidský guláš, směsice všech myslitelných typů tváří, postav, barev pleti, mentalit, charakterů, vkusu, norem, náboženských přesvědčení a ideálů. Pro některé z nás je při procházkách ulicemi našich měst stále těžší mít pocit, že jsme v Americe. Nejde jen o to, že tolik tváří vypadá zlověstně, brutálně, apaticky, hloupě a špinavě, ale také o to, že jsou cizí, vypadají jako vetřelci a jsou si navzájem cizí. A nejde jen o ty nejnižší vrstvy naší populace, které jsou cizího původu. Mnoho z našich nejvlivnějších veřejných osobností má

cizí jména – spisovatelé, redaktoři, komentátoři, učitelé, duchovní, bankéři, šéfové korporací, soudci, dokonce i soudci našeho Nejvyššího soudu, poradci našich prezidentů a podobně. Velká část z nich se zde ani nenarodila. Hroby jejich otců leží v zámoří. Slovo „Amerika“ jim ve skutečnosti nijak nepromlouvá k srdci. V žádném smyslu v ní nejsou zakořeněni, neodmyslitelně s ní spojeni. Pro ně jsou USA „zemí příležitostí“. „Přijeli“ sem kvůli tomu, co z toho mohli vytěžit, aby si zlepšili život, aby dýchali opojný vzduch „svobody, rovnosti a bratrství“, aby se zbavili nepříjemných omezení a tíživých povinností, aby byli svobodní a mohli dělat, co se jim zlíbí.

A tito lidé se v Americe příliš často necítí jako doma. Aby uspokojili své společenské instinkty a zvýšili svou bezpečnost a vliv, shlukují se dohromady. Celé čtvrti našich velkých měst jsou obsazeny bloky Poláků, Rusů, Italů, Židů a negrů. V některých případech se díky své početní převaze nebo díky svému bohatství a organizaci stávají velmi mocnými – tak mocnými, že se političtí kandidáti na úřady předhánějí a přetahují se o jejich hlasy. Udělují se osobní sliby a vytvářejí se politické programy s cílem uspokojit pouhé menšiny, a tak může dojít – a již došlo – k tomu, že vůle menšin ve skutečnosti maří vůli většiny lidí a vládne nad nimi. Menšiny píší zákony země. Menšiny cizinců, jejichž počet je obrovský, zbohatnou a vládnou, zatímco většina lidí, z nichž mnozí jsou potomky těch, kteří zemi založili a vybudovali, kteří ji milují a byli by za ni ochotni položit život, se mění v trpělivé, zmatené naivní ovečky, které platí účty za financování své vlastní zkázy.

Některé z těchto menšin jsou tak neasimilovatelné a tak zjevně a nebezpečně protiamerické, že jim budu muset věnovat

zvláštní pozornost, až se dostanu ke kapitolám o rase. Ale zde jde pouze o to, že v naší zemi neexistuje žádná síla, žádný princip ani žádná emoce, která by byla natolik cenná nebo přesvědčivá, aby nás sjednotila. Jsme jako člověk, jehož životně důležité části se vzbouřily a každá si jde svou vlastní cestou. Jeho hlava bojuje proti nohám, jedna ruka proti druhé. Jeho pravá noha by se vydala cestou, kterou levá noha odmítá. Jeho oči jsou v rozporu s ušima a jeho hlas se vzpírá poslechnout buď jeho mysl, nebo jeho srdce. Je nejprve donucen stát na místě, pak si sednout a nakonec si lehnout. Brzy ho přemůže nemoc a on se zhroutí a zemře.

Žádný lid se nemůže stát národem ani dosáhnout čehokoli bez vysoké míry jednoty. Ať už k ní došlo náhodou nebo byla záměrně a s velkým úsilím vybojována, musela se zrodit; jinak by lid zůstal pouhým neúspěšným pokusem, pouhou surovinou určenou k pohlcení a nakonec k asimilaci, aby podpořil růst jiného národa, který disponoval dostatečnou společnou myslí, vůlí a soustředěnou silou k tomu, aby si podmanil své nepřátele a tak si vydláždil cestu k významnému národnímu bytí.

Spojené státy se nyní nacházejí uprostřed úpadku – úpadku všeho druhu. Rozpadají se na kusy. Je nemožné, aby měly nějakou významnou budoucnost, pravděpodobně je dokonce nemožné uniknout zahraničnímu dobytí, pokud nenajdou nějaký způsob, jak se přetvořit v organický celek, a to rychle. Vzali jsme si na žaludek mnohem víc, než dokážeme strávit. To, co nedokážeme vstřebat, nás otráví, pokud to nějak nevyplivneme. Buď to vyzvracíme a vyplivneme, nebo zemřeme. Volba musí být strašně bolestivá. Je pravděpodobné, že jsme již příliš oslabeni, abychom ji mohli učinit. Ale vyhnout se jí je naprosto nemožné.

II. DIFERENCIÁLNÍ PORODNOST

Až dosud měli možná moji čtenáři pocit, že patří spíše k těm, proti nimž se páchá bezpráví, než k těm, kdo se ho dopouštějí. Když se však nyní, jak je mou povinností, obrátím k druhému problému, který jsme si v této kapitole stanovili k diskusi, a to k rozdílům v porodnosti, představím nejen jeden z aspektů našeho populačního problému, jenž je nanejvýš závažný, ale zároveň tím odhalím problém, který se dotkne většiny z nás.

Diferenciální porodnost je rozdíl v porodnosti různých vrstev a skupin obyvatelstva. Lidé v každé z klasifikovaných profesí mají určitou průměrnou porodnost. Jedna je pro nekvalifikované dělníky, jiná pro kvalifikované dělníky, další pak pro zemědělce, vysokoškoláky, profesní třídy a podobně. Původní Američané starého původu mají určitou míru; noví přistěhovalci mají určitou míru; stejně tak každá národnost přistěhovalců; a také negři. Tyto porodnosti byly tolikrát studovány a vypočítány a výpočty se navzájem tak potvrdily, že o faktech nemůže být pochyb. Stejně tak nemůže být pochyb o tom, že celková ústavní rovnováha populace může být v průběhu několika generací zásadně změněna. V roce 1810 převyšovali Němci a Latini v Evropě společně počet Slovanů v poměru 2:1. Ale do roku 1960 se očekávalo, že Slované pouze díky své vyšší porodnosti překonají souhrnnou populaci Latinů a Němců.[520]

To, jak člověk vnímá vzestup či úpadek jakéhokoli národa nebo různých skupin či vrstev v rámci národa, závisí na jeho filozofii a vlastenectví a na hodnotě, kterou přikládá danému

[520] S. J. Holmes, 1936, s. 302.

prvku. Pro většinu eugeniků, pro muže, kteří usilují o to, aby se úroveň lidského života povznesla, kteří věří, že každý národ je pro svůj význam a dokonce i pro svou existenci navždy závislý na vedení svých nejnadanějších mužů, kteří jsou přesvědčeni, že schopnosti jsou do značné míry dědičné a proto „se dědí v rodinách“, je nejznepokojivějším rysem populačního problému skutečnost, že největší počet dětí na jedno manželství se rodí lidské lůze, zatímco muži, na které se lze s největší jistotou spolehnout, že zplodí schopné potomky, se ani neudržují v rodové linii. Nejlepší dostupné důkazy naznačují, že zásoby prokázané schopnosti v této zemi vymírají. Země se pomalu předává masám. Pro eugeniky tento proces, pokud bude pokračovat beze změny, znamená nevyhnutelnou a nenapravitelnou katastrofu. Dr. Elmer Pendell ve své knize Sex And Civilization[521] velmi jasně vysvětlil, o co jde. V každém národu existuje určitý podíl lidí, kteří svou pouhou existencí a po celou dobu svého života nedokážou nic jiného, než způsobovat problémy a být břemenem pro zbytek společnosti. Na druhé straně, na horním konci škály, má každý národ určitý podíl lidí, kteří jako jediní disponují rozumem, energií a odvahou k řešení problémů, stejně jako k vytváření kultury a civilizace, jež jsou nejvyšší slávou každého národa. A konečný osud každého národa závisí na rovnováze mezi těmi, kdo problémy způsobují, a těmi, kdo je řeší. Pokud se těm prvním umožní rozmnožovat se do té míry, že vytvoří problémy tak početné a tak složité, že ti, kdo je řeší, je nedokážou zvládnout a vyřešit, pak je národ v slepé uličce a jeho konec je jen otázkou času. Právě takový vývoj byl podle všeho jedním z hlavních faktorů úpadku a konečného zhroucení více než jednoho

[521] Elmer Pendell – Sex and Civilization, Noontide, 1967.

velkého národa v minulosti. Ale tento osud se může jevit jako nevyhnutelný, jak se to jeví eugenikovi, pouze těm, kteří sdílejí jeho základní principy – zejména nerovnost lidí, nutnost vedení nadanějších lidí a genetické dědičnosti schopností. V následující části se hodlám těmito otázkami zabývat. Než se k tomu však dostanu, a bez ohledu na to, jaký význam jim přikládáme, rád bych předložil fakta týkající se porodnosti. Nezpochybnitelné statistiky opakovaně prokázaly, že k zachování dané rodové linie, ba dokonce k udržení pouhé rovnováhy v ní, je zapotřebí v průměru téměř čtyř dětí na jedno manželství. Tak znělo slavné prohlášení Theodora Roosevelta. Dr. Louis I. Dublin, statistik společnosti Metropolitan Life Insurance Company a přední autorita v oblasti demografických statistik, v osobním dopise adresovaném mně uvedl číslo „3,4 nebo 3,5“ dětí na jedno manželství. Důvodem, proč musí být toto číslo tak vysoké, je to, že některé děti zemřou, některé se nevdají a některé, které se vdají, nemají děti. Aby se tedy udržela reprodukční úroveň rodové linioe – opakuji – ti, kdo se ožení, musí mít v průměru téměř čtyři děti na jednu úplnou rodinu.[522] S ohledem na to se nyní podívejme na analýzy porodnosti v různých vrstvách a skupinách naší populace.

Mezi povoláním a plodností existuje dobře prokázaná souvislost. Bylo provedeno mnoho studií autoritami s nespornou kompetencí, v Anglii a Walesu, na kontinentu i v Americe, a všechny poukazují na totéž: čím nižší IQ, tím větší rodina. Největší rodiny jsou ty, v nichž je více než jeden člověk s mentálním postižením.[523] A. J. Balfour v roce 1915 prohlásil:

[522] Louis I. Dublin, příspěvek s názvem „Birth Control“, přetištěno v časopise Social Hygiene, 1920. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 217.
[523] S. J. Holmes, 1933, s. 207 a násl. Srov. F.A.E. Crew, 1928, s. 74.

„Vysoké úřady se podle mého názoru domnívají, že jsme v současné době situaci zařídili tak, že počet lidí s vrozenou mentální retardací roste rychleji než u jakékoli jiné skupiny obyvatelstva.“[524] Je pro nás šokující, když jsou fakta podána tak bez příkras. Ale zde to není o nic lepší. Vše směřuje k tomu, že čím níže se na profesním žebříčku nacházíte, tím nižší je inteligenční kvocient potomků a tím větší je průměrná velikost rodiny; čím výše na profesním žebříčku se nacházíte, tím vyšší je testovaná inteligence dětí a tím menší je průměrná velikost rodiny.[525] Rozdíl v porodnosti je tak výrazný, že podle výpočtů profesora Huntingtona bude za pět generací 200 duševních pracovníků a 200 nekvalifikovaných dělníků (stejný počet v každé skupině) nahrazeno 28 duševními pracovníky a 472 nekvalifikovanými dělníky. To znamená, že v průběhu přibližně jednoho století lze očekávat, že místo každého duševního pracovníka zaujme téměř 17 pracovníků s kvalifikací běžného dělníka.[526] Skupiny, které se nacházejí mezi těmi s nejvyššími a nejnižšími schopnostmi, vykazují porodnost někde uprostřed, ale abychom znovu citovali Dr. Holmese: „Nedostatečná reprodukce se neomezuje pouze na relativně malý počet výjimečných osobností. Sahá poměrně hluboko do vyšších vrstev lidstva a zahrnuje většinu rodů, z nichž se rodí výjimeční lidé.“ „Skutečně plodný pás tvoří ti, kteří zaujímají pozici mezi průměrností a těmi nejnižšími mentálními úrovněmi. Z této skupiny pochází relativně málo intelektuálně výjimečných lidí.

[524] A. J. Balfour – Theism and Humanism, 1915, s. 109.
[525] S. J. Holmes, 1936, s. 221 a násl. Srov. Holmes, 1933, str. 488–489. Viz také Genevieve Parkhurst, článek: „Shall Marrying Be Subsidized?“ Harper’s Magazine, listopad 1937, s. 570 a násl.
[526] Huntington a Whitney, op. cit., s. 39.

Na druhou stranu je to velký zdroj beznadějně podřadných typů lidstva.“[527]

Podívejme se však trochu blíže na porodnost v těch vrstvách, u nichž lze očekávat vysokou úroveň schopností. Od té doby, co zemi zachvátila současná mánie „chodit na vysokou školu“, se akademické standardy natolik snížily, že i mladí lidé s velmi průměrnými schopnostmi se mohou někde na nějakou vysokou školu dostat – a co hůř, mohou ji i dokončit. Ještě před třiceti či čtyřiceti lety však vysokoškolský diplom obvykle představoval platný důkaz nadprůměrné inteligence. Ale ani tehdy neměli vysokoškolští absolventi dostatek dětí, aby nahradili sami sebe. To potvrdilo mnoho studií. Porodnost je obzvláště nízká mezi absolventkami ženských vysokých škol, což je způsobeno především tím, že velká část z nich se věnovala kariéře (jak tomu je i dnes) a nevdala se – jak jsme již viděli v mé kapitole o ženách. Profesor William E. Castle, nejvýznamnější genetik z Harvardu, cituje profesora J. M. Cattella, který tvrdí, že „absolvent Harvardu má v průměru tři čtvrtiny syna a absolvent Vassaru polovinu dcery“, a poznamenává, že „pokud to tak bude pokračovat, mohou se vysokoškolští absolventi těšit na brzké vyhynutí svého rodu jako součásti americké populace“.[528] Dr. Elmer Pendell ve své knize The Next Civilization (1960) aktualizoval tyto údaje. Uvedl, že statistický průzkum ukázal, že 1000 bílých žen s méně než osmi lety školní docházky porodí 2186 potomků, zatímco stejný počet žen, které absolvovaly čtyři nebo více let vysoké školy, porodí pouze 991 potomků. Dr. Holmes navíc

[527] S. J. Holmes, 1933, str. 144–145.
[528] William E. Castle – Genetics and Eugenics, Harvard University Press, 1925, s. 361. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 217 a násl.

provedl studie, které naznačují, že „ani vrstva lidí, kteří posílají studenty na vysokou školu, není zcela schopna zajistit vlastní reprodukci“.[529]

Dr. Cattell také provedl studii rodin amerických vědců, která je od té doby hojně citována. Zjistil, že v průměru mají 1,88 dítěte na jednu úplnou rodinu. Podle jeho výpočtů to znamená, že 1 000 významných vědců nahradí pouhých 350 vnoučat. Jinými slovy, „druh dědičnosti, který tyto rody představují, se pro rasu ztrácí“.[530]

Totéž platí i pro muže a ženy uvedené v publikaci Who’s Who. Zjednodušeně řečeno, zařazení jejich jmen do tohoto seznamu je důkazem jejich prokázaných schopností a zaslouženého uznání. Pokud vezmeme muže a ženy dohromady, rodiny osob uvedených ve Who’s Who mají v průměru jen o něco více než dvě děti. Profesor Huntington zjistil, že více než třetina žen se vůbec nevdá, a ty, které se vdají, mají v průměru jen jedno dítě. Jinými slovy, pokud bude jejich současná porodnost pokračovat, 1 000 žen ve Who’s Who nahradí pouze 187 vnoučat a na konci dvou století bude počet jejich potomků činit pouze 6. Jinými slovy, muži i ženy ve Who’s Who představují populaci, která rychle mizí.[531]

V podstatě stejný trend pozorujeme všude, kam se v řadách profesionálů a intelektuálů podíváme. Právníci, duchovní, profesoři, inženýři, vynálezci, bankéři, umělci, vojáci, spisovatelé, podnikatelé – všichni představují skupinu, která v reprodukčním smyslu (a v konečném důsledku tedy i ve smyslu

[529] S. J. Holmes, 1936, s. 220.
[530] J. McKeen Cattell – „Families of American Men of Science“, Pop. Sc. Monthly, 86: 504–515 (1915). S. J. Holmes, 1936, s. 219.
[531] Huntington a Whitney, op. cit., s. 145. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 218.

faktickém) ustupuje méně kvalitním skupinám, které tvoří masy našeho národa. Tyto skutečnosti může ověřit kdokoli, kdo si dá tu práci je prozkoumat. Najdeme je v jakékoli genetické studii o rozdílech v porodnosti. Dr. Dublin je pouze shrnuje, když říká: „Jednou z nejvýraznějších skutečností v našem společenském životě je, že lidé, na nichž závisí veřejné mínění a konstruktivní úsilí naší země, vychovávají rodiny s méně než čtyřmi dětmi... Lze vyvodit pouze jeden závěr: tyto skupiny se nerozmnožují. Tito lidé a jejich potomstvo rychle vymírají a jejich místo zaujímá nová generace, která je potomkem našich plodných přistěhovalců... Nyní vytváříme základ, z něhož vzejde nová Amerika... Ať se nám to líbí nebo ne, lidé v Americe budou vypadat jinak, chovat se jinak a budou se lišit od těch, kteří učinili naši zemi velkou. A to vše kvůli faktům reprodukce a dědičnosti.“[532]

O faktech nemůže být pochyb. Jedinou otázkou je, co tyto fakty znamenají. Pro eugenisty jsou, slovy profesora Franka H. Hankinse ze Smith College, „pravděpodobně nejvýznamnějším faktorem dnešního amerického života“. A pokračuje: „Snížená míra reprodukce mezi úspěšnými třídami představuje skutečné nebezpečí pro budoucnost západní kultury... Zdá se, že není důvod pochybovat o tom, že s sebou nese snížení podílu jedinců s vyššími schopnostmi.“ „Právě toto hrozivé snížení podílu jedinců narozených s nadprůměrnými schopnostmi je bezpochyby nejdůležitějším vztahem mezi rozdílnou plodností sociálních tříd a kulturním pokrokem.“ Prof. Terman [Genetics Studies: sv. 1, str. 57–58] ukázal, že snížení průměrného IQ populace o 10 procent pod současnou úroveň by snížilo o 90 procent počet jedinců s IQ 140 nebo vyšším... Je třeba dodat, že

[532] Louis I. Dublin, op. cit., s. 8.

jakékoli takové snížení – i kdyby bylo jen poloviční – by nejen snížilo podíl běžných vůdců, ředitelů a organizátorů, ale zcela by eliminovalo ty vzácné muže první třídy, kteří tvoří skutečné génie národa.“[533] Podobný výpočet provedl v roce 1963 sir Julian Huxley, který odhadl, že pokud je lidská inteligence určována polygenicky, pokles průměrné inteligence o pouhých 1,5 procenta by vedl k poklesu počtu lidí s IQ 160 a více o 50 procent. Jinými slovy, v takové společnosti, jako je ta naše, by se tím snížil na polovinu počet lidí s intelektuálními schopnostmi nezbytnými pro vedení a pro všechny druhy kreativity. [Julian Huxley: Perspectives in Biology and Medicine, VI, 2 (zima 1963), s. 165. Shrnuto Nathanielem Weylem v Mankind Quarterly, sv. XI, č. 3 (leden–březen 1971), s. 140–141. Srov. N. Weyl – The Geography Of Intellect, Regnery, 1963, s. 154–155.]

Dr. Alexis Carrel shledal „v poklesu porodnosti“ „nejvýraznější důkaz úpadku civilizovaného člověka. Tento jev [je] velmi nápadný […] v horní třetině obyvatelstva této země [a] představuje zásadní charakteristiku naší doby. Tato tendence ke spontánnímu vymírání, pozorovaná u nejlepších linií bílé

[533] Frank H. Hankins – The Racial Basis of Civilization, Knopf, 1926, str. 346–347, 247–248, 364. Úplný odkaz na Termana je Lewis M. Terman, ed. — Genetic Studies of Genius, sv. I: „Duševní a fyzické vlastnosti tisíce nadaných dětí“, 2. vyd., Stanford University Press, 1926. „Sir Julian Huxley odhadoval, že populace s průměrným IQ o 10 bodů nižším než je celostátní průměr by vyprodukovala poměrným dílem pouze asi desetinu takového počtu mimořádně nadaných jedinců (s IQ 160 a více) jako celá země.“ Viz Nathaniel Weyl – The Jew In American Politics, Arlington House 1968, s. 271, kde cituje článek „Eugenics in Evolutionary Perspective“, Perspectives in Biology and Medicine, Univ. of Chicago, sv. VI, č. 2 (zima 1963), poznámka pod čarou na str. 165–166. Weyl a Possony docházejí k téměř stejnému závěru ve své knize The Geography of Intellect, Regnery, 1962, s. 154 a násl.

rasy, má hluboký význam.“[534] Z toho, co uvádí jinde, je zřejmé, že ho hluboce znepokojovala celková budoucnost bělochů tváří v tvář ostatním národům. Dr. Richard Ashman z Louisiana State University v časopise Journal of Heredity z dubna 1945 shledal za „na místě položit si otázku, zda naše civilizace může dlouho vydržet“. Stalo se otázkou, „jak dlouho budeme mít dostatečnou zásobu vzdělavatelného materiálu? Žádná sociální a ekonomická reforma, jakkoli žádoucí a nezbytná by mohla být, nemůže zvítězit nad sestupným trendem, i když je mírný.“ Musíme si neustále připomínat zlověstné varování sira Arthura Keitha, že „proces evoluce nedovoluje žádné bránění reprodukčním instinktům; neplodné skupiny jsou důsledně eliminovány a plodné se zachovávají.“[535]

Takový význam má rozdíl v porodnosti pro eugenisty, či pro kohokoli, kdo se řídí jejich zásadami. Kdo však tyto zásady nesdílí, nemusí v tom vidět vůbec žádný důvod k obavám. Před několika měsíci mi jeden muž, který kdysi patřil k mým blízkým přátelům, napsal dopis, v němž vyjádřil své hluboké přesvědčení, že kdyby se skromným dělníkům v jedné z našich nejchudších průmyslových oblastí tady na východě dostalo šance, vyšších mezd, lepšího jídla, přístřeší a oblečení a lepšího vzdělání, mnozí z nich by prokázali stejně tvůrčí a konstruktivní nadání jako kdokoli z našich osvědčených schopných lidí. Tento plod doktríny rovnosti pochází přímo od Rousseaua a Francouzské revoluce a v mnoha kruzích v naší zemi má dnes rozhodující vliv na myšlení a jednání. To platí zejména mezi třídně uvědomělými proletáři a marxisty všeho druhu, mezi

[534] Alexis Carrel – sloupky z korespondence v časopise American Mercury, srpen 1939.
[535] Sir Arthur Keith – A New Theory of Human Evolution, New York, 1949, s. 98.

socialisty a komunisty a mezi jejich sympatizanty a příznivci v řadách intelektuálů, které najdeme na školách a vysokých školách, mezi našimi spisovateli a v samotné naší vládě – a dokonce i mezi našimi vědci. Pro ně hraje při určování vývoje jedince větší roli prostředí než dědičnost. Pro ně není „spontánní vymírání“ našich nejnadanějších jedinců důvodem k zármutku nebo znepokojení, protože jejich místo okamžitě zaujmou lidé se stejnými, nebo dokonce většími schopnostmi, kteří vzešli z řad mas. Nemůžeme tedy pokračovat dál, aniž bychom se vypořádali s otázkou dědičnosti a jejím postavením ve vztahu k prostředí jako faktoru určujícímu individuální vývoj.

III. DĚDIČNOST VERSUS PROSTŘEDÍ

29. listopadu 1941 otiskl kvakerský týdeník Friends Intelligencer článek s názvem „Všichni lidé jsou si rovni“ od Bertrama F. Wilcoxe, newyorského právníka. Je natolik plný hrubých a nebezpečných zkreslení faktů o genetice, že se mi ho nechce ani zmiňovat, abych mu tím nevěnoval pozornost. Zjevně si však získal respekt mladého profesora, který mi poslal jeho kopii, a kvakerské redakce jej musely považovat nejen za fundovaný, ale i za důležitý, když se snažily upoutat na něj pozornost svých čtenářů tím, že jej přetiskly z časopisu Common Sense, kde byl původně publikován. Navíc je typickým příkladem toho lichocení masám, které v dnešní době, kdy se vše podřizuje vkusu lidu, má snadný přístup do všech novin a pod rouškou vědy se šíří před hladovějícíma očima našich nýmandů. Jako příklady tedy toho druhu mylných představ, které se uchytily i u té inteligentnější části našeho lidu, a jako pozadí, proti kterému bych rád postavil to, co považuji za pravdu, jsem se rozhodl citovat několik výroků pana

Wilcoxe, které mi připadají buď zcela nepravdivé, nebo zákeřně zavádějící. Říká, že „trvalost genetického materiálu (odkazuje na dědičné faktory v zárodečné plazmě) neznamená, že dítě je jako rodič.“ Na základě výpočtu, že počet možných kombinací dědičných faktorů u jakýchkoli dvou rodičů se blíží 300 bilionům, dokonce naznačuje, že pravděpodobnost, že se dítě bude podobat svému rodiči, je mizivá. Jde dokonce tak daleko, že tvrdí, že „fakta ukazují, že ‚dobrý rodokmen‘ v lidstvu může vzejít téměř z čehokoli... Z jakéhokoli páru nadaných rodičů... se skutečné děti mohou lišit od génia po hlupáka. Z jakéhokoli páru podřadných nebo hloupých rodičů může vzejít neméně rozmanitá rozptýlenost potomků... Velká většina nadaných mužů a žen zítřka se musí vždy narodit z obyčejných lidí dneška. Zásadní chybou konvenční eugeniky je její předpoklad, že schopnosti pramení pouze ze schopností... Masy voličů v demokracii by měly být příznivou půdou pro růst myšlenky, že mezi jejich vlastními dětmi budou některé z nejschopnějších osob příští generace.“

Aniž bych se těmito výroky dále zabýval, ale v kontrastu k nim, který si moji čtenáři mohou sami všimnout, a s takovou váhou, jakou jsem schopen vyvinout, bych nyní rád představil závěry, k nimž jsem již dávno dospěl, pokud jde o lidskou rovnost, lidskou dědičnost a relativní význam dědičnosti a prostředí.

Za prvé tedy k otázce rovnosti. V předchozích kapitolách jsme již viděli, že tato idea není ničím jiným než výplodem romantické a rozvášněné fantazie mužů, jako byl Rousseau, a že se jedná o zbraň závistivého, třídně uvědomělého proletariátu toužícího po moci. V otázce tohoto druhu by se zdálo, že by mělo stačit poukázat na běžné pozorování a zdravý

rozum lidstva. Nikoho, kdo se lidmi zabývá realisticky a nahlíží na ně střízlivě, by nikdy ani ve snu nenapadlo prohlásit je za rovné – žádný učitel, žádný velitel, žádný sociální pracovník, žádný zaměstnavatel. Opravdu se prostě nedokážu přimět uvěřit, že existuje nějaký člověk s očima v hlavě a rozumem za nimi, který si myslí, že lidé jsou si rovni. Podle mého názoru je každý, kdo by vážně tvrdil, že Shakespeare a debil jsou si rovni, nebo že mají stejnou hodnotu pro společnost, nebo že idiot má vůbec nějakou hodnotu, buď sám slabomyslný – v tom případě bych musel být slabomyslný také já, kdybych ztrácel čas rozhovorem s ním – nebo je to sentimentální blázen, v tom případě bych rovněž ztrácel čas tím, že bych ho bral vážně; nebo je to nakonec podvratný darebák odhodlaný srazit veškerou vznešenost mezi lidmi na úroveň průměrnosti mas, v takovém případě s ním budu bojovat na život a na smrt. Ezra Pound jistě vyjádřil konsenzus všech rozumných lidí od nepaměti, když rázně prohlásil: „Mezi lidmi není o nic více rovnosti než mezi zvířaty.“[536] Pokud však potřebujete znát názor genetiků, rád vám sdělím, že je jednoznačný a důrazný. V mnoha věcech se sice mohou lišit, v některých dokonce výrazně, v tomto bodě se však shodují. Nechám za ně promluvit dva z nich. Profesor F. A. E. Crew z Edinburské univerzity v roce 1927 napsal: „Všichni lidé si nejsou stvořeni svobodní a rovní, ale znevýhodnění a nerovní. To je doktrína biologa.“[537] A Dr. Curt Stern, profesor genetiky na Kalifornské univerzitě, v roce 1952 napsal: „Lidé se rodí geneticky nerovní. To je přírodní

[536] Ezra Pound – Impact, Essays on Ignorance and the Decline of American Civilization, Regnery, 1960, s. 9.
[537] F.A.E. Crew, 1927, s. 173. Srov. S. J. Holmes, 1933, s. 120.

skutečnost, která je zcela nezávislá na závěrech, k nimž mohou vést její politické a sociologické interpretace.“[538]

Jak moc je to pravda a jak je to neúprosné a nevyhnutelné, bude stále zřetelnější, jak budeme pokračovat ve zkoumání lidské dědičnosti. Pravděpodobně však většina zastánců rovnosti ve skutečnosti nevěří, že jsou si lidé rovni ve skutečnosti, ale že jsou si rovni potenciálně, že by se stali rovnými, kdyby všichni dostali stejnou šanci. Ale i v tomto případě, musím čtenáři říci, genetika poskytuje jen málo opory. Domnívám se, že existuje bod, v němž se názory genetiků začínají rozcházet, ale zatím jsou jednotní. Opět bych rád požádal profesora Crew, aby za ně promluvil. „Z výzkumu jevů dědičnosti vyplynula jedna jasně prokázaná skutečnost,“ říká, „a to, že budoucí charakteristika jedince je v zásadě předurčena již v oplodněném vajíčku, z něhož jedinec vzešel, a to díky příspěvku takzvané zárodečné plazmy, kterou vajíčko a spermie přinesly. Hlavní charakteristiky druhu, rasy, rodiny a jedince – každého živého tvora – jsou neměnně dané organickou dědičností. Mícháním a rozdělováním dědičných faktorů během tvorby pohlavních buněk rodičů a náhodným spojením dvou z těchto buněk při oplodnění je dědičná konstituce jedince navždy rozhodnuta; všechny možnosti jedince jsou dané.“[539]

V tomto prohlášení, v němž nacházím vnitřní důkazy o tom, že každé slovo bylo pečlivě zváženo, se domnívám, že profesor Crew myslel přesně to, co řekl. To, co však řekl, není tak kategorické, jak by se mohlo na první pohled zdát. Jeho

[538] Curt Stern – „Genetics and the World Today“ v knize The Scientist Looks at our World, University of Pennsylvania Press, 1952.
[539] F.A.E. Crew, 1927, str. 173–174. Srov. F.A.E. Crew – Heredity, Londýn, 1930, s. 107.

skutečný význam vyjde najevo z toho, co uvádí jinde.[540] Vysvětlení, které je nezbytné pro vyvážený úsudek v této otázce, se objeví v dalším průběhu této kapitoly. Prozatím necháme slova profesora Crew, aby představovala odpověď drtivé většiny genetiků na myšlení zastánců rovnosti, podle nichž by se všichni lidé ukázali jako přibližně rovnocenní, pokud by jim byly poskytnuty stejné příležitosti. Tato naděje nemá žádný genetický základ. Než přejdeme k prozkoumání faktů týkajících se dědičnosti schopností, zastavme se na chvíli a kriticky se podívejme na testy inteligence jako prostředek k odhalování a měření rozdílů a nerovností mezi lidmi. Moji čtenáři jistě vědí stejně dobře jako já, že stále častěji, a to nejen ve školách a na vysokých školách, ale také v průmyslu a v ozbrojených silách, se již dlouho používají testy inteligence a schopností k hodnocení a třídění lidí, aby se zjistily přibližné meze jejich schopností a do značné míry i směr jejich nadání. Spolehlivost těchto testů však byla zpochybněna, zejména když naznačují nedostatek schopností u lidí z nižších společenských vrstev. Tvrdí se, že schopnosti, které jedinec projevuje, mohou být nižší než jeho vrozený potenciál, který mohl být potlačen nepříznivým prostředím nebo zastíněn jinými faktory. Dnes však význam prostředí uznávají všichni genetici a dochází k neustálému pokroku ve zdokonalování používaných technik, jejich zbavování „kulturního zkreslení“ a vyrovnávání sociálních podmínek srovnávaných skupin.

Každému, kdo není obeznámen s cíli a metodami testování inteligence, vřele doporučuji přečíst si kapitolu VII v knize The Geography of Intellect od Nathaniela Weyla a Stefana Possonyho (Regnery, 1963), str. 151–158. Je stručná,

[540] F.A.E. Crew – Heredity, 1930, s. 107, 111 a násl., 175 a násl.

srozumitelná, poučná, aktuální a spolehlivá – a vyvrací námitky. Dovolte mi citovat několik pasáží.

„Testování inteligence, jedna z mnoha nových disciplín, které zavedl sir Francis Galton, poskytlo sociálním vědcům nový a mocný nástroj, který lze využít k řešení problémů etnopsychologických rozdílů. Testy inteligence jsou objektivní, na rozdíl od subjektivních měřicích přístrojů. Poskytují kvantitativní výsledky. Jejich provádění vyžaduje použití standardních operačních postupů, které může zopakovat každý kompetentní technik. Osobní zvláštnosti, preference a předsudky testujícího tak nemohou ovlivnit výsledky. Stejně jako všechny vědecké experimenty poskytuje test inteligence odpovědi, které lze ověřit nebo vyvrátit opakovaným testováním“ (s. 151).

Autoři definují pojmy běžně používané při uvádění výsledků testů. IQ, což je zkratka pro „inteligenční kvocient“, „je poměr skóre testu daného jedince k průměrnému skóre testu v jeho věkové skupině, vyjádřený v procentech. IQ tedy zohledňuje normální vývoj mozkových schopností v průběhu růstu a zrání. Normální je, že IQ jedince zůstává poměrně konstantní, dokud nedosáhne věku, ve kterém se jeho mentální schopnosti začínají zhoršovat.“ Výrazné odchylky IQ od normy mohou být způsobeny poškozením mozku, nemocí, represivním prostředím nebo jednoduše abnormálním růstovým vzorcem (s. 152). To, co se nazývá „překrývání“, udává, „jaké procento populace A se rovná průměrnému skóre populace B. Tam, kde je psychometrická inteligence obou populací stejná, by překrývání mělo činit 50 % (s. 153).

Autoři uvádějí několik poznámek, které považuji za důležité upozornit své čtenáře, ale učiním tak vlastními slovy.

1. První se týká významu i těch nejmenších rozdílů v průměrném IQ různých skupin obyvatelstva, ať už jde o rasu, národnost, sociální třídu nebo úroveň vzdělání. I malé rozdíly v průměrné inteligenci jsou spojeny s velmi velkými rozdíly v rozmezí velmi vysokých IQ. Konkrétně „pokles průměrné psychometrické inteligence o pouhých několik bodů bude znamenat mnohem menší populaci nadaných jedinců“ a právě tato malá elita vysoce nadaných a mimořádně nadaných jedinců vykonává většinu tvůrčí práce na světě, která formuje celé civilizace a určuje, zda národy přetrvají a vzrostou, nebo upadnou (s. 154).

2. Je pravda, že testy inteligence typu Stanford-Binet kladou důraz na schopnost logického uvažování, a nejsou proto „kulturně neutrální“. Vycházejí z myšlenkových procesů a podmínek, které jsou vlastní západní civilizaci a které jsou nezbytné pro její zachování a rozvoj (s. 155). Ale nevidím v tom nic, za co bychom se museli omlouvat. Při provádění testů se nezabýváme zjišťováním, zda je jednotlivec nebo skupina schopna uspokojivě se zapojit do života v jedné z „rozvíjejících se zemí“ Afriky, ale zjišťováním vhodnosti pro život v naší vlastní civilizaci. Toto je svět bílého člověka. Vytvořili jsme jej; je vyjádřením našich hodnot, našich instinktů, našich potřeb a našich cílů. Na nás spočívá primární odpovědnost za jeho udržení při životě a za jeho smysluplné a uspokojivé naplnění. A proto máme nejen právo, ale i povinnost neutralizovat, odstranit nebo zničit jakýkoli prvek v našem středu, který nám hrozí zničením.

3. Na závěr je třeba říci, na podporu platnosti a významu testování mentálních schopností, že byly vyvinuty nové techniky, které nejenže snižují vliv prostředí na výsledky IQ,

ale jsou také pozoruhodně „kulturně neutrální“, a umožňují tak stále více se přiblížit k určení vrozených mentálních schopností (s. 157).

Celkově lze říci, že profesor S. J. Holmes při hodnocení situace ještě předtím, než byla vyvinuta nejnovější vylepšení, oprávněně prohlásil, že testy mentálních schopností se „ukázaly jako velmi užitečné při zařazování lidí podle jejich různých úrovní inteligence“. Existuje několik způsobů testování těchto testů a výsledky ukazují, že mnoho testů má vysokou míru validity. Jako ukazatel budoucích studijních výsledků studenta nebo pravděpodobného úspěchu uchazeče v daném povolání je mentální test často stejně spolehlivý jako jakýkoli jiný druh zkoušky. Zvláště významné je, že různé testy schopností vykazují značnou míru shody.“[541]

Nyní jsme připraveni se tímto problémem dědičnosti zabývat. Otázka, zda se duševní schopnosti předávají z rodičů na potomky, má pro eugeniku zásadní význam. Rád bych nejprve pohovořil o genetice obecně, poté ukázal, v čem se genetici zdají být zajedno a v čem se liší, a nakonec předložil důkazy, na jejichž základě se drtivá většina předních genetiků domnívá, že duševní schopnosti jsou dědičné.

Věda o genetice se zabývá především dědičností, tedy způsoby, jakými se vlastnosti zachovávají a předávají z rodičů na potomky, ačkoli se zabývá také různými druhy odchylek, jimiž se tyto vlastnosti mění. Přesněji řečeno, „vlastnosti“ není ten správný výraz. Dnes se obecně uznává, že vlastnosti (či znaky), ať už tělesné či duševní, se z velké části nedědí jako jednotky, jako celky. Inteligence jako taková se nedědí. To, co

[541] S. J. Holmes, 1933, s. 68.

se dědí, je určitý materiál v zárodečné plazmě obou rodičů, který má tendenci vytvářet určitý znak a vytvoří jej, pokud nejsou nepříznivé podmínky prostředí tak silné, že potlačí jeho vývoj. Například v případě skromné ovocné mušky, na které profesor Thomas Hunt Morgan prováděl své dlouhodobé a velmi významné experimenty, bylo zjištěno, že k vytvoření jediného znaku, jako je červené oko, musí spolupracovat asi padesát různých dědičných faktorů. A dědičná konstituce ovocné mušky je ve srovnání s konstitucí člověka velmi jednoduchá.

Abych tuto záležitost trochu osvětlil – pro případ, že by to některým z mých čtenářů dosud nebylo jasné –, pokusím se vysvětlit nejzákladnější rysy mechanismu dědičnosti. Slovo „mechanismus“ má konotace, které neradi spojujeme s jakýmkoli životním procesem, ale ve světle pozorovaných faktů, alespoň tak, jak se nyní jeví racionálnímu uvažování, neexistuje žádné jiné slovo, které by to vystihovalo stejně dobře. Skutečně, téměř s úctou pozorujeme, s jakou precizností a přesností tento mechanismus funguje.

Genetika vychází ze zákonů, které objevil Mendel. Jádrem celé věci je chromozomová teorie, která byla vyvinuta za účelem vysvětlení fungování těchto zákonů. Tělní buňky každého živého organismu obsahují charakteristický počet vláknitých chromozomů, které lze pozorovat pod mikroskopem. U octomilky je jich osm, u člověka čtyřicet šest. Při tvorbě pohlavních buněk se však počet chromozomů sníží na polovinu. To znamená, že vajíčko i spermie obsahují pouze dvacet tři chromozomů. Když je však vajíčko oplodněno spermií, „každý chromozom, přitahován nějakou neznámou jemnou afinitou, nějakým způsobem najde svého předurčeného

partnera“, čímž vzniknou dva kusy od každého, a tak oplodněné vajíčko, s nímž začíná nový život, startuje s charakteristickým lidským počtem chromozomů, totiž čtyřiceti šesti. Význam tohoto procesu spočívá v tom, že poskytuje prostředek, kterým mohou oba rodiče přispět k dědičnosti svého potomstva.

To však není vše. Existují přesvědčivé důkazy o tom, že každý chromozom je v podstatě řetězcem takzvaných genů. Tyto geny, známé také jako dědičné faktory, jsou jedinými aktivními činiteli, které samy o sobě nebo v kombinaci s jinými geny působí tak, že některé znaky či vlastnosti potomků se podobají odpovídajícím znakům či vlastnostem rodičů nebo některých předků. Geny se nacházejí v chromozomech nebo jsou jimi přenášeny, každý chromozom má určitou kombinaci genů a každý gen má své vlastní specifické místo na konkrétním chromozomu. Je možné určit konkrétní místo na konkrétním chromozomu jedince a konstatovat, že právě tam, na tomto místě, se nachází gen pro konkrétní znak.[542] Genetici tak již řadu let „mapují“ chromozomy, takže dnes je například v případě octomilky (kterou lze z různých důvodů snadno studovat) je možné určit více než sto bodů na čtyřech mikroskopických chromozomech jejích pohlavních buněk, přičemž v každém z nich přítomnost či nepřítomnost genu určí, zda daná zkoumaná buňka nese determinanty pro určitý znak. Existuje mnoho komplikací, ale zde se jimi nemusíme zabývat.

Je však třeba zdůraznit ještě jednu věc. Každá pohlavní buňka obsahuje jeden, a pouze jeden, faktor pro daný znak. V oplodněném vajíčku jsou však pro každý takový znak dva faktory, a tyto dva budou pro tento znak podobné nebo odlišné

[542] F.A.E. Crew, 1927, s. 22.

podle toho, zda bylo dědičné vybavení obou rodičů ohledně tohoto znaku stejné nebo odlišné. Jsou-li oba stejné, projeví se tento znak u potomstva. Jsou-li odlišné, jeden z nich, který působí, jako by byl silnější, a nazývá se dominantní, bude – zpravidla – určovat znak u potomstva. Druhý faktor, ten, který je jakoby potlačen, se nazývá recesivní. Ale tento recesivní faktor, ačkoli se neprojeví u bezprostředního potomstva, se může kdykoli objevit v pohlavních buňkách potomka, a pokud se při tvorbě jeho potomstva setká s podobným recesivním faktorem od jeho partnera, jejich potomstvo bude nést tento recesivní znak. Zde by se daly vysledovat ještě další komplikace, ale i v těchto komplikacích se vyskytují jevy, které jen ještě působivěji ilustrují matematickou, předvídatelnou a téměř záhadnou přesnost, která prostupuje velkou částí mechanismu, jímž probíhá organická dědičnost.

Velmi významnou výjimkou z této mechanické provázanosti (nebo alespoň v současné době se tak jeví) je mutace. Tu definuje profesor Carleton S. Coon jako „dědičnou, spontánní a v určitých mezích náhodnou změnu chemického složení ... genu nebo genového lokusu“. Prohlašuje ji za „primární prvek evoluce“. Působila po mnoho tisíc let spolu s rekombinací, selekcí a izolací a byla hlavním faktorem při diferenciaci různých lidských ras.[543] Přestože dnes víme, jak uměle vyvolat mutace, dochází k nim náhodně, většina z nich je škodlivá a mnohé jsou smrtelné. Příčiny mutací za přirozených podmínek, v živé přírodě i v historii, zůstávají stále neznámé. Profesor David C. Rife, bývalý profesor genetiky na Ohio State University, dochází k závěru, že „u člověka nelze vyvolat cílené mutace a v dohledné době ani neexistuje žádná

[543] Carleton S. Coon – The Origin of Races, Knopf, 1962, s. 21 a násl.

vyhlídka, že by se tak stalo.“[544] Celkově vzato se tedy s ohledem na omezený rozsah této kapitoly jeví jako nejvhodnější mutaci bez dalšího rozebírání pominout a vrátit se k našemu zkoumání mendelovské dědičnosti.

Domnívám se, že s tím, co jsem dosud přednesl, souhlasí všichni genetici. Nikdo nezpochybňuje, že fyzické znaky u rostlin a zvířat lze vysvětlit tímto způsobem. Vskutku neznám žádného genetika, který by v dědičném mechanismu nenašel uspokojivé vysvětlení většiny fyzických znaků, a to i u člověka. Gates říká: „Je známo, že téměř všechny myslitelné a mnohé neuvěřitelné anatomické abnormality jsou dědičné. Některé z nich jsou poruchy vývoje kostry jako celku nebo jejích určitých částí. Jiné se týkají konkrétních orgánů, které mohou chybět nebo být deformované. ... Pravděpodobně je známo více abnormalit rukou než jakékoli jiné části těla s výjimkou oka. Existují také určité dědičné rozdíly ve tvaru a struktuře rukou a nohou, které v žádném případě nejsou abnormalitami.“[545] Studie tuberkulózy u dvojčat a takzvaných jednovaječných dvojčat přinesly významné výsledky. Jak brzy podrobněji vysvětlím, jednovaječná dvojčata mají obecně naprosto stejnou genetickou výbavu. Tato skutečnost poskytla Holmesovi základ pro jeho pozorování, že „výrazné rozdíly ve výskytu tuberkulózy u jednovaječných a dvojvaječných dvojčat představují silný důkaz o dědičné diatéze [tj. vrozené náchylnosti] k této nemoci.“ V případě jednoho páru identických dvojčat se u každého z nich nejenže rozvinula tuberkulóza, ale rozvinula se u nich současně a na stejném

[544] David G. Rife v knize Race and Modern Science, kterou sestavil profesor Robert E. Kuttner, Social Science Press, 1967, s. 142 a násl.
[545] R.R. Gates, 1929, s. 140.

místě, a to na patě.[546] A Crew uvádí: „Není pochyb o tom, že mezi průměrnou délkou života rodičů a dětí existuje jasná a úzká souvislost. Navíc děti rodičů s dlouhým životem se v průměru nejen samy dožívají vysokého věku, ale také přežívají prvních pět let života nejméně dvakrát častěji než děti obecně.“[547]

V této věci lze s velkou jistotou říci, že všichni renomovaní vědci hovoří jedním hlasem. První významná a rozsáhlá neshoda se objevuje v souvislosti s dědičností méně hmatatelných vlastností, ačkoli je zajímavé, že se obecně uznává, že hudební nadání je v rodinách dědičné, jak působivě dokládá známá historie rodiny Bachů. Scheinfeld připouští, že hudební nadání je dědičné, a Gates se domnívá, že by se dalo plodně diskutovat i o způsobu jeho dědičnosti. Hurst se domnívá, že se jedná o mendelovskou recesivní vlastnost.[548] Pokud však jde o zásadnější otázku dědičnosti obecných duševních schopností, několik antropologů (například Raymond Pearl a Franz Boas spolu s Boasovými žáky a následovníky, jako byli Herskovits, Dobzhansky, Klineberg, Benedict a Weltfish) roli dědičnosti bagatelizuje, zatímco ostatní ji zdůrazňují. Po dlouhou dobu se takový rozpor v závěrech vědecky významných osobností vysvětloval a omlouval údajným důvodem, že naše znalosti o dědičnosti u člověka byly velmi neúplné a nedostatečné, že s lidmi nelze provádět experimenty tak, jak je to možné u rostlin a zvířat, a že důkazy se hromadí pomalu, pokud jde o člověka, jehož

[546] S. J. Holmes, 1936, s. 120. Srov. S. J. Holmes, 1933, s. 184 a násl.
[547] F.A.E. Crew, 1927, s. 127. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 255.
[548] R.R. Gates, 1929, s. 134, 265, 287, 290. Srov. Amram Scheinfeld – You and Heredity, Stokes, 1939, str. 276–277; F.A.E. Crew, 1927, s. 134; C.D. Darlington – Genetics and Man, Macmillan, 1964, s. 244.

generace trvají v průměru 20 až 25 let, zatímco například u octomilky se počítají na týdny. Proti tomu však profesor C.D. Darlington z Oxfordu, nepochybně jeden z nejvýznamnějších žijících genetiků, v roce 1964 napsal: „I přesto, že nemůžeme provádět experimenty s lidmi, známe dnes dědičnost u člověka stejně dobře, jako by byl pokusným zvířetem. Rodokmeny a populace, chromozomy a dvojčata, bohaté záznamy z historie a geografie, z kriminalistiky, vzdělávání a medicíny nám řekly více, než je známo o jakémkoli jiném organismu.“[549] Zdá se tedy, že takový nesoulad v řadách vědců ohledně otázky tak zásadního a dalekosáhlého významu by již neměl být tolerován a že by se tato záležitost měla dotáhnout k definitivnímu závěru, jak to před dvěma lety učinil profesor Arthur R. Jensen z Kalifornské univerzity ve svém článku v časopise Harvard Educational Review s názvem „Jak moc můžeme zvýšit IQ a školní výsledky?“[550] (což vyvolalo celosvětový rozruch) a jak na to již tři roky po sobě upozorňoval nositel Nobelovy ceny profesor William Shockley ze Stanfordovy univerzity před Národní akademií věd, jenže tato renomovaná vědecká instituce se pokaždé odmítla touto otázkou zabývat.[551]

O počínání zastánců rovnosti se ještě podrobněji rozepíšu, až se dostanu k tématu rasy, ale mezitím musím přiznat, že na základě četby odborné literatury v této oblasti na mě silně zapůsobilo, že fyzikální antropologové se téměř jednomyslně

---

[549] C. D. Darlington – Genetics and Man, op. cit., s. 240.

[550] Tento text byl znovu vydán spolu s odpověďmi odborníků, kteří byli vyzváni k posouzení, pod názvem: „Environment, Heredity and Intelligence“.

[551] Viz publikace „Genetic Race Differences, The Findings of Dr. William Shockley“, vydaná Národním výborem Putnam Letters Committee, P.O. Box 734, Kilmarnock, Va., 22482. Dále viz New York Post z 19. prosince 1969 a dopis Dr. Shockleyho zveřejněný v časopise Scientific American v lednu 1971.

přiklánějí k mendelovské teorii dědičnosti jak fyzických, tak i duševních znaků. Ve své genetice jsou důkladní a jejich závěry vycházejí z pozorovatelných skutečností. Ti, kdo způsobují zmatek – a je to obrovský a zlověstný zmatek – jsou takzvaní sociální antropologové a ti, kdo nejsou vůbec antropologové, ti, kteří, jak se zdá, museli být socialisté nebo téměř socialisté, než se stali vědci, kteří nejsou primárně hledači pravdy, ale propagátoři doktríny, kteří jsou ovládáni v podstatě komunistickou doktrínou, že všichni lidé jsou si rovni a že zdánlivé nerovnosti lze vyrovnat příznivým prostředím. Rovněž se hlásí ke komunistickému principu, že i věda by měla být používána jako nástroj politického boje, že je ospravedlnitelné skrývat pravdu, popírat pravdu a překrucovat pravdu ve prospěch účelnosti, a proto sledují své cíle nikoli předkládáním důkazů, ale pouhým soustředěným, opakovaným a dogmatickým tvrzením. Zjevná zaujatost těchto lidí, jejich skryté motivy, bezzásadová taktika a často jedovaté pronásledování všech, kteří s nimi nesouhlasí, už dávno zničily mou důvěru v ně a můj respekt k jejich prohlášením.[552]

V takové situaci musí každý z nás podřídit svůj úsudek předloženým důkazům a mít odvahu a nezávislost rozhodnout se sám, která strana má na své straně přesvědčivější soubor faktů. To se já sám snažím činit. Důvody, proč se domnívám, že misky vah se přiklánějí spíše ve prospěch genetické dědičnosti mentálních schopností, najdete na zbývajících stránkách této kapitoly. Pokud čtenáře nepřesvědčí, mohu jen doufat – a

[552] Velmi působivý obraz současné situace podává článek Williama A. Masseyho s názvem „The New Fanatics“, který poprvé vyšel v časopise Mankind Quarterly, sv. IV, č. 2, podzim 1963. Později jej přetiskl National Putnam Letters Committee (viz poznámka 545). Podle mého názoru, pokud jde o přísnou a poctivou vědu, již není pochyb o tom, co je pravda. Jedinou otázkou nyní je, zda lze pravdu potlačit.

naléhat, neboť jde o záležitost zásadního významu –, aby se tímto problémem zabýval sám. Chtěl bych mu pouze připomenout, že pro vyvážený úsudek by se neměl omezovat na čtení pouze jedné strany.

Důkazy, které zde mohu předložit, jsou samozřejmě pouze výběrem, ale jsou kumulativní a lze je doplňovat téměř bez omezení.

1. Velmi významným pozorováním, vyplývajícím z množství testů mentálních schopností, které byly v této zemi provedeny, je to, že mentální vývoj probíhá velmi úzce paralelně s fyzickým vývojem. Duševní schopnosti, na rozdíl od pouhého získávání informací, se po věku 16 až 18 let znatelně nezvyšují. Staré představy, že mysl se buduje prostřednictvím hromadění a uspořádávání zkušeností, musely být opuštěny. Důkazy naznačují, že „faktory odpovědné za intelekt, stejně jako ty, které způsobují růst těla, jsou z velké části vnitřní“. Jediným rozumným vysvětlením skutečnosti, že vývoj duševních schopností se zastaví přibližně ve stejnou dobu jako vývoj těla, je to, že oba jsou výsledkem zděděné konstituce jedince. Jak jsme právě viděli, je známo, že rozdíly v tělesné stavbě jsou způsobeny geny; růst těla a mysli probíhá tak úzce souběžně, že když tělo přestane růst, přestane růst i mysl. Zdá se tedy rozumné dojít k závěru, že geny mají rozhodující vliv i na růst mysli.[553] „To je v souladu s výsledky výzkumů Karla Pearsona a jeho spolupracovníků, které prokázaly, že psychické vlastnosti se dědí přibližně ve stejné míře jako vlastnosti fyzické.“[554]

---

[553] S. J. Holmes, 1933, str. 69–70; S. J. Holmes, 1936, str. 150–151.

[554] S. J. Holmes, 1933, s. 65. Srov. Sir Cyril Burt: „The Inheritance of Mental Ability“, American Psychologist, leden 1958.

2. Nyní se zaměříme na soubor důkazů, který vzešel z pozorování „jednovaječných“ dvojčat, o nichž Dr. F.A.E. Crew prohlásil, že představují „jediný uspokojivý podklad pro studium dědičnosti u lidí“.[555] Darlington s tím souhlasí. Říká: „Otevře se nám obrovské pole výzkumu, až si uvědomíme, jaké možnosti nám dvojčata nabízejí pro studium genetického určení individuality.“[556] Moderní genetika tak potvrzuje závěr, k němuž dospěl Galton již v roce 1875, že „historie [dvojčat] poskytuje prostředek k rozlišení mezi vlivy sklonů zděděných při narození a těmi, které jim byly vtisknuty okolnostmi jejich pozdějšího života, jinými slovy mezi vlivy vrozených a získaných vlastností.“ Jeho závěry, jak řekl, „vedly k prokázání výrazně převládajících vlivů přírody nad výchovou... samotný základ a výsledek lidské mysli závisí na rase.“[557] East prohlásil: „Nelze se vyhnout závěru, že vrozené dispozice mají mnohem větší vliv než výchova, pokud rozdíly ve výchově nepřesahují rámec toho, co je běžné u osob stejného společenského postavení a ze stejné země.“[558]

Důvod, proč je výzkum „jednovaječných“ dvojčat pro studium dědičnosti u člověka tak důležitý, je zřejmý. Za prvé, množství materiálu k výzkumu je obrovské. Darlington uvádí, že například v Británii „tři z tisíce porodů tvoří jednovaječná dvojčata“ a že z přibližně milionu dvojčat v Británii je v současnosti pravděpodobně čtvrt milionu… jednovaječných dvojčat. A právě tato jednovaječná dvojčata mají pro naši studii největší význam. Zatímco dvojvaječná dvojčata jsou „stejně odlišná jako běžní bratři a sestry“ a mohou být obou pohlaví,

[555] F.A.E. Crew, 1928, s. 72.
[556] C. D. Darlington, 1964, op. cit., s. 239.
[557] Citováno podle C. D. Darlingtona, 1964, op. cit., str. 226–227.
[558] Edward M. East, 1935, op. cit., s. 133.

„jednovaječná dvojčata mají naopak stejnou dědičnost, nebo takřka stejnou, jakou mohou mít dva jedinci. A jsou vždy stejného pohlaví.“[559] Navíc jsou si v tolika ohledech tak neuvěřitelně podobní, že je často nedokážou rozeznat ani jejich vlastní rodiče. Všechny tyto důsledky lze vysledovat až k faktu, že zatímco v případě dvojčat bratrských se každý jedinec vyvíjí z jiného vajíčka oplodněného jiným spermatem (a tedy s velkou pravděpodobností z velmi odlišné kombinace genů), dvojčata identická, neboli z jednoho vajíčka, pocházejí z jediného oplodněného vajíčka, a proto, s výjimkou nějakého možného, avšak vzácného a abnormálního vývoje[560], mají přesně stejnou dědičnost. Svůj život začínají s přesně stejným uspořádáním genů ve své zárodečné plazmě.

Testování dvojčat se provádí již velmi dlouhou dobu, a to metodami, které se neustále zdokonalují a stávají se přesnějšími. Jako obzvláště důležité se ukázalo zkoumání mnoha případů jednovaječných dvojčat, která byla vychovávána odděleně ve velmi odlišných kulturních podmínkách. Crew v roce 1927 uvedl: „Byly předloženy značné důkazy, které ukazují, že testy inteligence provedené na dospělých identických dvojčatech, vychovávaných odděleně od věku dvou týdnů, přinesly velmi podobné výsledky, a to navzdory skutečnosti, že tato dvojčata prošla velkými rozdíly v množství a druhu formálního školního vzdělání.“[561] East ve svém článku z roku 1935 popsal případ jednovaječných dvojčat, která byla „podrobně prozkoumána“. „Ačkoli byla vychovávána, živena a vzdělávána zcela odlišným způsobem“,

[559] C. D. Darlington, 1964, s. 228. Srov. S. J. Holmes, 1936, tamtéž, str. 117–120 (viz také heslo „Twins“ v rejstříku).
[560] C. D. Darlington, 1964, op. cit., s. 230 a násl.
[561] F.A.E. Crew, 1927, op. cit., str. 112–113.

byla si tak podobná, že je bylo možné zaměnit; vykazovala stejný duševní vývoj, téměř identická tělesná onemocnění a silnou shodu zájmů. V testu Army Alpha Intelligence a v pokročilém testu inteligence Otis dosáhla skóre 156 a 153 v prvním případě a 64 a 62 v druhém. East poznamenává: „Tyto výsledky jsou tak vysoké, že pokud tyto testy nemají genetický význam, je pravděpodobnost, že by se taková shoda ve výsledcích vyskytla, menší než 1 ku 300.“ Navíc vyššího skóre dosáhlo to z dvojčat, které mělo méně příznivé podmínky.[562] Případů jednovaječných dvojčat by se dalo snadno uvést mnohem více. Naprostá většina těchto případů ukazuje stejným směrem.[563] Jeden z nejvýraznějších případů, který popsal Gesell, uvádí Holmes takto:

„Obě dívky začaly mluvit a chodit v jedenácti měsících. Ještě před dovršením čtyř let uměly číst v angličtině, francouzštině a esperantu. ‚S formální aritmetikou začaly v šesti letech a za necelý rok už v hlavě řešily úlohy se zlomky a procenty. V devíti letech už obě zvládaly látku pro nižší stupeň střední školy. Plynule hovoří francouzsky, udělaly pokroky v italštině a začaly se učit ruštinu. Mají velmi podobné vkusy a povahy. Jejich výsledky v testech inteligence a slovní zásoby jsou téměř stejné.‘ Fyzicky jsou si v mnoha ohledech velmi podobné, včetně malého pigmentového znaménka, které mají obě těsně nad vnějším koutkem úst. To, že výrazná mentální nadřazenost těchto dvojčat je dána dědičností, naznačuje nejen jejich velká podobnost, ale také jejich rodokmen, neboť ‚vysoká úroveň vědeckých a jazykových schopností a fyzická energie

[562] Edward M. East, 1935, op. cit., str. 135–136.
[563] S. J. Holmes, 1936, s. 165: Amram Scheinfeld, tamtéž, kap. XIX (s. 107 a násl.), C. D. Darlington, 1964, tamtéž, s. 232 a násl.

patří k rysům, které se vyskytují u dvou bezprostředních generací. Tato dvojčata nepochybně měla neobvyklé vzdělávací příležitosti, ale je zřejmé, že běžné děti by z těchto příležitostí neměly zdaleka tak velký prospěch.“[564] Holmes rovněž uvádí údaje o mentálním postižení u jednovaječných dvojčat, které jasně poukazují na dědičnost mentálních schopností. V jedné studii, v níž Luxenburger shrnul údaje o mentálním postižení u jednovaječných dvojčat do roku 1930, bylo z jedenácti případů, v nichž se vyskytlo mentální postižení, „v deseti případech postižena obě dvojčata a vykazovala podobný typ postižení“. Naopak u dvojvaječných dvojčat nebyl zaznamenán ani jeden případ, v němž by byla postižena obě dvojčata. V jiné studii, zahrnující 32 párů identických dvojčat, u nichž se vyskytla mentální porucha, byla ve všech případech kromě jednoho postižena obě dvojčata a ve všech případech kromě dvou se jednalo o stejný typ poruchy; zatímco z 32 párů stejného pohlaví u neidentických dvojčat byla obě dvojčata slabomyslná pouze ve 14 případech, pět mělo různé druhy mentální poruchy a ve zbývajících 13 případech bylo jedno z dvojčat normální a druhé slabomyslné. V souhrnu výsledků studie o demenci praecox Holmes uvádí: „Pokud vezmeme v úvahu procento případů, ve kterých jsou postižena obě dvojčata, zjistíme, že u jednovaječných dvojčat je to 68,3 procenta a u dvojvaječných 14,9 procenta.“[565]

Z pádných důvodů, které sám uvádí, dochází Darlington k závěru, že ze všech způsobů, jak získat poznatky o významu údajů o dvojčatech pro lidskou dědičnost, je nejplodnější

[564] S. J. Holmes, 1936, op. cit., str. 167–168.
[565] S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 136, 143. Srov. F.A.E. Crew, 1927, op. cit., s. 136.

studium dvojčat s trestní minulostí. Předkládá tabulkové výsledky pečlivého výzkumu německého vědce, který prozkoumal trestní rejstříky třiceti párů dvojčat. Dvanáct z nich tvořila jednovaječná dvojčata, šestnáct dvojvaječná a u dvou párů nebylo jasné, zda se jedná o jednovaječná či dvojvaječná dvojčata. „Dvojvaječná dvojčata jsou zajímavá pouze v tom, že vykazují stejnou míru podobnosti, jakou lze očekávat u jakýchkoli bratrů nebo sester ... stejného pohlaví. U jediného páru, kde mají oba trestní záznam, se záznamy značně liší co do množství i kvality: jeden začal dříve a stal se recidivistou, druhý začal později a recidivistou se nestal.“ Na druhou stranu, z dvanácti jednovaječných dvojčat se deset stalo zločinci. Ale „co nás na párech [jednovaječných dvojčat], u nichž se shodují oba v trestním rejstříku, zaráží nejprve, je to, že se většinou shodují tak úzce. (Vysvětluje dva nesouhlasné páry. U jednoho z těchto párů bylo za změnu charakteru zločinného člena páru považováno poranění při porodu, u druhého poranění hlavy. Násilná nehoda změnila normální projev dědičnosti.) Shodují se ve své rané historii, ve věku prvního odsouzení a v typu trestného činu.“[566]

Při shrnutí podobností u jednovaječných dvojčat Darlington uvádí: „Jejich fyzická podoba je všeobecně známá a málokdo neví, že se může vztahovat i na identická vícečetná dvojčata, jaká jsou tak často fotografována v bulvárním tisku. Kromě toho je však jejich podobnost mnohem přesnější. Jejich náchylnost ke konkrétním nemocem sahá až k podobnosti v čase a místě nákazy tuberkulózou. Jejich krevní skupiny jsou identické a jejich schopnost vzájemné transplantace kůže je mezi lidmi jedinečná. Nejdůležitější a nejvýznamnější ze všeho

[566] C. D. Darlington, 1964, op. cit., str. 233–236.

je však jejich výjimečná podobnost v emocionálních a intelektuálních vlastnostech, které určují jejich sociální charakter a chování.“[567]

Celkově se zdá, že výsledky studií identických dvojčat nepřipouštějí žádné rozumné vysvětlení kromě působení mechanismu dědičnosti. A mechanismus, který funguje v případě dvojčat, působí neméně spolehlivě, byť méně zjevně, i u všech ostatních lidí. Darlington říká: „Na základě toho, co nás tyto skutečnosti [o dvojčatech] naučily, můžeme nyní rozšířit seznam vlastností, které Darwin tak přesvědčivě popsal jako dědičné, či spíše geneticky řízené a určené.“ A poté uvádí seznam specifikací, které ukazují naprosto ohromující míru, v jaké je celá povaha každého jedince, duševní a emocionální stejně jako fyzická, „omezena a předurčena v oplodněném vajíčku... obsažena v téměř každé buňce našich těl... a v nich přenášena od početí až po smrt.“[568] To, čím v podstatě jsme, čím musíme být, pokud nám v tom nezabrání nepříznivé prostředí, a čím nemůžeme být, čím se nikdy nemůžeme stát ani za pomoci toho nejpříznivějšího prostředí, je u každého z nás určeno již při početí.

Stručně řečeno, Dr. Darlington říká: síla dědičnosti je nesrovnatelně větší, než si zakladatelé genetiky mysleli.“[569] Ačkoli například Garrett, Gates a Holmes již dlouho odhadují, že vliv dědičnosti na vývoj je přibližně čtyřikrát větší než vliv prostředí, Garrett uvádí, že nejen Darlington, ale i Burt (dva z

[567] Tamtéž, s. 232.
[568] Tamtéž, str. 240–242.
[569] Tamtéž, s. 352.

předních britských vědců v oborech genetiky a psychologie) připisují dědičnosti až 90 procent „rozdílů ve schopnostech“.[570]

Darlington navíc ve stejném odstavci pokračuje a přidává tuto velmi významnou poznámku: „Prostředí hraje proměnlivou roli. Pouze jeho nejvyšší hodnota dosažená u rostliny (a to u jedince, nikoli u populace) nám umožňuje popsat výsledek vývoje jako důsledek prosté interakce genotypu a prostředí. U všech zvířat si genotyp [tj. organismus ve své genetické konstituci] sám vybírá prostředí. A u člověka může genotyp prostředí vytvářet.“ Profesor Henry E. Garrett, který tuto myšlenku podpořil, prohlásil: „Genetická konstituce člověka určuje jeho prostředí. Vejce je stále před slepicí.“[571] (Profesor Garrett, Ph.D., Sc.D., byl po dobu 16 let vedoucím katedry psychologie na Kolumbijské univerzitě a bývalým předsedou Východní psychologické asociace, Psychometrické společnosti a Americké psychologické asociace. Je členem A.A.A.S. a bývalým členem Národní rady pro výzkum; autorem mnoha knih, článků a monografií; členem redakční rady časopisu Psychometrika a po dobu deseti let byl šéfredaktorem American Psychology Series.)

A Charles C. Josey tuto myšlenku rozvedl v článku s názvem „Kdo utváří prostředí?“, v němž zdůrazňuje „skutečnost, že jedinec do značné míry utváří své prostředí a že jeho dědičnost je důležitým determinantem toho, jakým způsobem ho utváří“. „Věří snad někdo,“ pokračuje, „že část

[570] Henry E. Garrett – Heredity, The Cause of Racial Differences in Intelligence, Patrick Henry Press, Kilmarnock, Va., 1971, s. 6. Na podporu tohoto tvrzení Garrett cituje Sira Cyrila Burta – „The Relative Influence of Heredity and Environment on the Assessment of Intelligence“, 1957, British Jour. Stat. Psych., sv. 10, č. 2; a C.D. Darlingtona – Genetics and Man, Macmillan, 1964.
[571] Viz Mankind Quarterly, sv. VI, č. 4 (jaro 1966), s. 239.

města obývaná 100 000 Židy nebo Číňany by se někdy stala slumem, páchnoucím chudobou, zločinem a nemravností? ... prostředí samo o sobě je v nemalé míře výtvorem lidí, kteří v něm žijí.“[572] Prostředí, které by jednoho člověka mohlo zlomit nebo udusit, bude pro jiného výzvou, které se postaví, kterou zvládne a kterou si přizpůsobí svým vlastním cílům. A v tomto procesu formuje i sám sebe. Není divu, že když se všechny faktory a aspekty problému zohlední plně a spravedlivě, lidé jako Burt a Darlington došli k závěru, že význam dědičnosti převyšuje vliv prostředí v poměru asi 9 ku 1.

3. Rád bych, abyste se se mnou nyní podívali na některé důkazy, které zdánlivě podporují mezi eugeniky tak běžné rčení, že „schopnosti jsou dědičné“. Galton byl v roce 1869 snad prvním, kdo se pokusil předložit argumenty v tomto smyslu. A Holmes poznamenává, že jeho závěry byly „tak pevně podloženy nestrannými statistickými metodami, že i ten nejkritičtější kritik musel uznat přesvědčivost těchto důkazů“.[573] Budeme se zabývat důkazy ve dvou rovinách: (a) korelace mezi IQ dětí a povoláním jejich rodičů; a (b) pokrevní příbuznost mezi významnými osobnostmi.

a. To, co musím říci o korelaci mezi IQ dětí a povoláním jejich rodičů, závisí na tom, zda nejprve prokážeme korelaci mezi povoláním a inteligencí. Tato korelace nemusí být přesná, může existovat řada jedinců, u nichž neplatí, ale je nevyhnutelné, že by měla existovat, zejména v zemi, kde je školní docházka povinná a kde má každý více či méně volnost pohybovat se po společenském žebříčku nahoru nebo dolů. V každém případě je existence takové korelace podle Holmese

[572] Viz Mankind Quarterly, sv. V, č. 2 (podzim 1964), s. 104; sv. VII, č. 2, s. 115.
[573] S. J. Holmes, 1933, s. 61.

„podložena prakticky všemi dostupnými důkazy, které se tohoto problému týkají... Pokud někdo nezajde tak daleko, že bude tvrdit, že naše měřítka inteligence nemají vůbec žádnou hodnotu, těžko může popřít, že inteligence lidí klesá, jak se přesouváme od vyšších povolání k méně kvalifikovaným činnostem.“[574] Četné a velmi důkladné studie o původu významných osobností bez výjimky ukazují, že nejvyšší podíl z nich pochází z řad akademických profesí, menší podíl z řad úspěšných podnikatelů a že jen zřídka se někdo vypracuje z řad prostých dělníků. Podle Huntingtona a Whitneyho skutečně Vischerovy studie o původu osob uvedených v americkém Who’s Who naznačují, že zatímco jeden ze sedmi synů unitářských duchovních se stane významnou osobností, jeden z dvaceti synů duchovních obecně, jeden z každých 52 právníků, jeden z každých 104 lékařů, jeden z každých 690 farmářů a jeden z každých 1600 kvalifikovaných dělníků, v případě synů nekvalifikovaných dělníků se proslaví pouze jeden z každých 48 000. „Jinými slovy, dítě průměrného duchovního... má asi 35krát větší šanci stát se výrazným vůdcem než dítě farmáře, 80krát větší šanci než dítě kvalifikovaného řemeslníka a 2400krát větší šanci než dítě nekvalifikovaného dělníka.“[575]

Platnost souvislosti mezi inteligencí a povoláním je z některých stran zpochybňována s odůvodněním, že mnozí lidé z nižších společenských vrstev mohou disponovat schopnostmi, které zůstaly v nepříznivém prostředí nevyužity. Na tuto námitku odpovím později. V této chvíli stačí poznamenat, že se zdá těžko uvěřitelné, aby za tak velkými rozdíly v

[574] Tamtéž, s. 90.
[575] Huntington a Whitney, 1927, op. cit., s. 24. Srov. E. M. East, 1935, s. 258.

intelektuálním výkonu nestály ve velké většině případů velmi značné rozdíly ve vrozených duševních schopnostech.

Prozatím tedy přijměme korelaci mezi inteligencí a povoláním jako prokázanou a podívejme se, jaká korelace zřejmě existuje mezi inteligencí rodičů a inteligencí jejich dětí. Výzkumy Dr. Lewise Termana ze Stanfordské univerzity, který je široce uznáván jako autorita v oblasti měření inteligence, ukázaly, že „nadané děti, tedy ty, jejichž IQ je řadí do nadprůměrné kategorie a v nichž budoucnost musí hledat své vůdce, jsou obvykle potomky rodičů, kteří patří do profesních a vyšších pracovních skupin.“[576] Tyto výsledky velmi výmluvně potvrdila studie, kterou provedli Haggerty a Nash na vzorku více než 8 000 školních dětí ve státě New York, a také další výzkumy. Bylo rovněž zjištěno – a „to je velmi významné“, poznamenává Dr. Holmes, „že výsledky testů inteligence i u velmi malých dětí vykazují v podstatě stejnou souvislost s povoláním jejich rodičů, jaká se projevuje u dětí školního věku.“[577]

Ve snaze omezit vliv prostředí jako faktoru v rámci zjištěné korelace se studie zaměřily na děti, které nevyrůstaly se svými rodiči. V jedné z nich bylo 380 nemanželských dětí, které byly opuštěny matkami, když jim byl méně než jeden rok, a neměly prakticky žádný kontakt se svými otci. Podmínky prostředí byly příznivé a jednotné. Později „bylo zjištěno, že IQ těchto dětí má k povolání otce téměř stejný vztah, jaký byl prokázán u dětí ve veřejných školách“. Podobné výsledky byly získány z podobné studie sirotků a ze studie dětí v pěstounské

[576] Genevieve Parkhurst, „Shall Marriage Be Subsidized?“ Harpers Magazine, listopad 1937, s. 575.
[577] S. J. Holmes, 1936, op. cit., str. 203–205.

péči, které byly umístěny do rodin před dovršením šesti měsíců věku. „Později provedené mentální testy ukázaly, že inteligence dětí úzce korelovala s profesní skupinou rodičů a jen mírně s inteligencí pěstounů. Vliv rodičů, kteří poskytli dědičnost, byl silnější než vliv rodičů, kteří představovali důležitý faktor prostředí.“ Holmes dochází k závěru: „Různí badatelé, kteří studovali rodinné rozložení inteligence, se v podstatě shodují. Ukazují, že podle všech měřítek intelektuální nadřazenosti, která máme k dispozici, podobné plodí podobné ve velmi značné míře.“[578]

b. Než tuto část našeho zkoumání uzavřeme, musíme se zabývat údajnou provázaností významných osobností. Do jaké míry se jedná o skutečnost? Galton zjistil, že v Anglii měla polovina významných mužů významné blízké příbuzné. Jelikož však úspěch v této zemi mohl být z velké části způsoben vlivem rodiny, který je v Anglii silný, rozhodl se Frederick Adams Woods provést studii významných mužů v Americe, kde se předpokládá, že vrozené schopnosti mají volnější prostor. Biografické slovníky mu poskytly jména 3 500 osob, které byly zřejmě vybrány podle dostatečně nestranných kritérií. Vycházíme-li z předpokladu, že průměrný člověk jakéhokoli druhu má až dvacet blízkých příbuzných, výpočtem zjistíme, že pouze jedna osoba z pěti set ve Spojených státech bude úzce spřízněna s některým z 3 500 významných mužů – za předpokladu, že příbuzenský vztah je určen výhradně náhodou. Vyšetřování odhalilo několik překvapivých skutečností. Ukázalo se, že 3 500 významných mužů není příbuzných v poměru 1 ku 500, ale 1 ku 5. Ti nejvýznamnější z těchto 3 500

[578] S. J. Holmes, 1933, op. cit., s. 139. Srov. Holmes, 1936, s. 162 a násl., 203–205.

byli příbuzní v ještě vyšší míře: jeden ze tří z nich měl blízkého příbuzného, který byl rovněž významný. Pokud zúžíme zkoumání na ty, kteří byli uvedeni do Síně slávy, zjistíme, že téměř tři pětiny z nich měly blízké významné příbuzné. „Pokud započítáme všechny významné příbuzné osobností uvedených v Síni slávy, vychází v průměru více než jeden na osobu. Znamená to tedy, že mají 500 až 1 000krát více příbuzných mezi významnými osobnostmi než běžný smrtelník.“ To znamená, že „zhruba jedno procento populace má stejnou šanci zplodit génia jako zbytek populace dohromady.“[579]

Avšak i ve Spojených státech mohou příjmení, rodinné zázemí a vliv rodiny nepřiměřeně přispívat k úspěchu, a tím vysvětlovat vzájemnou provázanost významných osobností. Ve snaze tento faktor eliminovat, nebo alespoň omezit, se Dr. Woods věnoval studiu duševní a mravní dědičnosti v královských rodinách. Předpokládalo se, že zde bude vliv prostředí relativně jednotný – jednotně příznivý, že alespoň žádný člen královské rodiny nebude trpět nedostatkem příležitostí. Pokud by se tedy některé rody vyznačovaly trvalou převahou nad ostatními členy královské rodiny, bylo by možné s jistotou usoudit, že jejich převaha je dána dědičností, a nikoli prostředím. Nebo pokud by prostředí mělo velký vliv, bylo by spravedlivé očekávat, že úspěchy následníka trůnu, který by přirozeně měl největší příležitosti ze všech, by předčily úspěchy jeho mladších bratrů. Abychom plně ocenili hodnotu této studie, je třeba ji podrobně prozkoumat. Zde stačí pouze shrnout několik významných výsledků, které souvisejí s naší diskusí.

[579] Frederick Adams Woods: „Heredity and the Hall of Fame.“ Popular Science Monthly, květen 1913.

Zaprvé se zjistilo, že navzdory celkově příznivému prostředí „se géniové v královských rodinách nevyskytují rozptýleně po celém rodokmenu, ale tvoří izolované malé skupiny blízce příbuzných jedinců. Jedna se soustřeďuje kolem Fridricha Velikého, druhá kolem španělské královny Isabelly, třetí kolem Viléma Mlčenlivého a čtvrtá kolem Gustava Adolfa. Pečlivé studium okolností neukazuje nic v prostředí, co by mohlo tuto skupinu géniů vytvořit, zatímco je to přesně to, co by člověk na základě znalostí dědičnosti očekával.“ Navíc v klasifikaci členů královské rodiny, kterou Woods vymyslel a která se hodnotí na stupnici od 1 do 10 – klasifikaci, kterou se snažil učinit nestrannou – zjistil přesně stejný druh vzájemné provázanosti s ostatními osobami podobného významu, jaký našel mezi významnými muži v Americe: čím vyšší stupeň významu, tím větší míra příbuznosti s ostatními osobami podobného kalibru. Dr. Holmes k tomu poznamenává: „Výsledky, k nimž dospěl Woods, jsou v pozoruhodném souladu s výsledky Pearsona, Schustera, Eldertona a dalších badatelů, přičemž tato shoda je o to pozoruhodnější, že zkoumaný materiál se tak výrazně liší od materiálu použitých v jiných studiích.“[580] Za zmínku stojí, že Dr. Terman při mimořádně důkladném a dlouhodobém výzkumu 1 000 dětí z kalifornských škol, které v testech inteligence dosáhly skóre 140 nebo více, zjistil, že „čtvrtina jmen uvedených v Síni slávy se vyskytovala mezi předky této skupiny“.[581]

---

[580] Frederick Adams Woods – Mental and Moral Heredity in Royalty, New York, 1906. Srov. Popenoe a Johnson, 1935, op. cit., s. 14; S. J. Holmes, 1921, op. cit., str. 108–109.

[581] Citováno podle S. J. Holmese, 1936, str. 158–159, z díla L. M. Termana: Genetic Studies Of Genius, sv. I: „Mental and Physical Traits of A Thousand Gifted Children“, Stanford University Press, 1925.

Dr. Carrel, který psal v roce 1935 a díky svému vědeckému postavení byl schopen zmapovat a zhodnotit veškerou literaturu týkající se původu rozdílů mezi lidmi, zřejmě vyjadřuje obecně uznávanou skutečnost, když říká: „Je známo, že děti narozené v rodinách nadprůměrných lidí mají větší šanci patřit k nadprůměrnému typu než děti narozené v rodinách podprůměrných.“[582] A profesor Crew, který se těší podobnému uznání jako odborník na genetiku, dochází k tomuto závěru: „V současné době neexistuje žádný skutečně uspokojivý test inteligence. Avšak s využitím těch, které jsou k dispozici, lze bez potíží prokázat, že schopnosti tohoto stupně [genialita] jsou rodinnou záležitostí, že relativně nadané děti měly relativně nadané rodiče, kteří bez výjimky patří k vyšším společenským vrstvám a vykonávají vyšší povolání. Přísný kastovní systém prostupuje i těmi nejdemokratičtějšími státy.“[583]

Na to vše měli samozřejmě environmentalisté odpověď. Tvrdili například, že se zlepšením nepříznivých podmínek došlo ke zvýšení IQ. A drobné zlepšení tohoto druhu se ukázalo jako možné, zejména tam, kde úroveň mentálních schopností není nejnižší. Ale i v této kapitole jsme opakovaně viděli, že experimenty prováděné těmi nejlépe vyškolenými a zkušenými odborníky, kteří si dali zvláštní práci s výběrem dětí, u nichž byly vlivy prostředí do značné míry neutralizovány, stále vykazovaly velké rozdíly ve schopnostech, které nejenže korelovaly s inteligencí jejich rodičů, ale daly se vysvětlit pouze dědičností. Ve zprávách výzkumníků neustále nacházíme slova v tom smyslu, že „pokud chybí schopnost uvažování, nezdá se, že by existoval způsob, jak ji vycvičit“, nebo že „pokud domácí

[582] Alexis Carrel, 1935, s. 253.
[583] F.A.E. Crew, 1927, op. cit., s. 135.

a jiné vlivy prostředí představují asi 20 procent vývoje dítěte, dědičnost představuje 75 nebo 80 procent“.[584] Dr. Holmes poznamenává, že „neexistuje ani špetka spolehlivého důkazu, že by jakákoli léčba mohla výrazně zvýšit duševní schopnosti. Je sice možné IQ dítěte do určité míry zvýšit speciálním tréninkem, ale zpravidla se jedná o velmi skromné zlepšení.“ A svou analýzu této záležitosti uzavírá slovy: „Zastánci vlivu prostředí nikdy neprokázali, že by výsledek inteligence tohoto řádu [vysoké IQ] byl vůbec možný. Až se prokáže, že z debila pocházejícího z rodiny debilů lze vychovat jedince s IQ 140 a že k něčemu takovému může docházet kdykoli, jsou-li podmínky příznivé, budu vážně uvažovat o tom, že se přidám k egalitářům. S tím, jak se hromadí důkazy, se pozice extrémních environmentalistů stává stále více neudržitelnou.“[585]

Bylo to v roce 1933 a zdálo by se, že to stačí jako definitivní závěr. Nicméně od té doby, už asi třicet pět let, se zastánci rovnosti doslova obrací naruby a mezitím rozkládají vzdělávací systém země na kusy ve zběsilé a odhodlané snaze dokázat, a tím i potvrdit, že jeden z nás je stejně dobrý jako druhý, že jediným rozdílem mezi lidmi je prostředí. Ale nakonec to všechno vyústilo jen v horlivost, hluk a propagandu, které v konečném důsledku nic neznamenaly, a to jasně odhalil monumentální článek Dr. Arthura R. Jensena z Kalifornské univerzity v Berkeley s názvem „Jak moc můžeme zvýšit IQ a školní výsledky?“, kterému časopis Harvard Educational Review věnoval téměř celé své zimní číslo z roku 1969. Časopis U.S. News and World Report v recenzi článku a „šokových vlnách... valících se americkou vzdělávací komunitou“ v reakci

[584] Viz například S. J. Holmes, 1933, op. cit., s. 71; 1936, op. cit., str. 160–161.
[585] S. J. Holmes, 1933, op. cit., s. 76, 78.

na něj (čísla z 10. března a 2. června 1969) označil Dr. Jensena za „přední autoritu“ a „renomovaného profesora pedagogické psychologie“. V odpovědi na význačné vědce, kteří byli pozváni, aby jeho článek zkritizovali, Dr. Jensen sám poznamenal: „Zřídka v mé praxi... jsem viděl diskutéry o údajně ‚kontroverzním‘ článku, kteří by se tak shodovali se všemi hlavními body článku, který měli zkritizovat.“ Závěry, k nimž v této věci dospěli informovaní a přemýšliví laici po celém světě, snad nejlépe shrnula úvodní slova, která se objevila ve dvou předních západních denících. V londýnském Sunday Telegraphu z 23. března 1969 se dočteme: „Je pozoruhodné, […] že žádná z dosud vyslovených kritik nevyvrátila tvrzení Dr. Jensena, že genetické faktory hrají při určování inteligence rozhodující roli.“ „Říká bez obalu, že... inteligenci lze měřit objektivně, protože je stejně objektivní realitou jako výška.“ A ve Washington Post z 12. března 1969 napsal Joseph Alsop: „Bylo řečeno to, co se nedalo vyslovit.“ „Zdá se nepravděpodobné“, že by data Dr. Jensena mohla být úspěšně zpochybněna.[586]

Zdá se stále jistější, že pokud jde o závěry veškeré seriózní vědy, platí dnes, v roce 1971, totéž co na počátku: Lidé se rodí nerovní a musí takoví zůstat.

Ale environmentalisté jsou prohnaná parta. Pokud se jim nepodaří vytáhnout králíka z klobouku jedním způsobem, jsou vždy připraveni zkusit jiný. Na páté mezinárodní konferenci o genetice v roce 1927 zahájil Dr. Raymond Pearl ostrý útok na některé eugeniky, kteří byli možná nedbalí a přehnaní ve svých tvrzeních o dědičnosti. V jejím průběhu se pokusil vyvrátit

[586] Úvodníky přetištěné v časopise Mankind Quarterly, sv. X, č. 3, s. 173 a násl., sv. XI, č. 2, s. 115 a násl.

důkazy Galtona, Woodse a dalších, že velikost je dědičná, že významní muži jsou v mnohem vyšší míře než obyčejní muži příbuzní s jinými významnými muži. Jako skupinu mužů, kterou chtěl studovat, si vybral všechny ty filozofy, básníky a vědce (jako zástupce „osob, jejichž výjimečnost lze téměř zcela připsat jejich vlastní osobní nadřazenosti“), kterým 11. vydání Britannicy věnovalo minimálně jednu stránku. Bylo jich 214. Poté prozkoumal jejich rodokmen. Své závěry formuloval takto:

„Podíváme-li se na nejvýznamnější filozofy, básníky a vědce, jaké svět kdy poznal – celkem 214 osob –, zjistíme, že pouze 10 z nich se narodilo rodičům, o nichž existují jednoznačné a objektivní důkazy o jejich výjimečnosti či nadřazenosti. Stručně řečeno, 95 procent těchto nejvýznamnějších osobností vzešlo z lidí, kteří byli sami o sobě z fenotypického hlediska [tj. navenek] průměrní nebo podprůměrní.“[587]

Musím přiznat, že jeho argumentace mě nepřesvědčila. Za prvé se domnívám, že jeho kritérium nadřazenosti rodičů, konkrétně „zmínka v Encyklopedii Britannica“, bylo nespravedlivé jak z historického hlediska, tak i vůči tvrzením zastánců dědičnosti. Například Aristotelův otec byl ve srovnání se svými současníky možná poměrně významným mužem, ale požadovat, aby jeho památka přežila uplynutí 2 000 let, by znamenalo, že by musel být téměř na stejné úrovni jako sám Aristoteles. A to je více, než tvrdí zastánci dědičnosti. Vědí, že velikost na úrovni génia je výsledkem zvláštní šťastné kombinace složek génia, kterou je dost obtížné vysvětlit na

[587] Raymond Pearl, Sborník z páté mezinárodní konference o genetice, Berlín, 1927, sv. I: str. 261–282.

jakémkoli základě. Nikdy netvrdili, že významní příbuzní, s nimiž tak často spojují velkého člověka, jsou nutně nebo převážně rodiče. Ale bez větších výhrad se přiklonili k tvrzení, které pan Bertram Wilcox, kterého jsme v této kapitole představili na začátku části III o dědičnosti versus prostředí, tak povýšeně odmítl – totiž že „ze schopností samých pramení schopnosti“. Tuto schopnost je však třeba hledat v jejích jednotlivých složkách a v tom, jak je rozložena v celém rodovém původu, z něhož je třeba ji vytřídit, nikoli jako něco soustředěného výhradně v rodičích. Jak ostatně neustále zdůrazňují všichni eugenici a jak si dokonale uvědomoval i sám Dr. Pearl, rodiče by se měli vnímat především jako styčné body, jimiž se spojují dvě rodové linie. Vlastnosti, které se objevují u dětí, se mohou podobat vlastnostem rodičů, a to, že se jim obvykle podobají v pozoruhodné míře, je tak všeobecně známou skutečností, že člověk se jen ztrapňuje, když vážně argumentuje opačně. Na základě známých dědičných faktů se děti v průměru musí podobat svým rodičům asi z 50 procent. Na druhou stranu je zcela pravda, že jejich rysy se ne vždy podobají rysům jejich rodičů; velmi často se jim z velké části nepodobají. Je však jisté, že pokud je nelze vysledovat u rodičů dětí, vedou zpět k někomu nebo k někomu v minulosti předků. U žádného člověka, od debila po génia, se nemohou spojit složky schopností, které nejsou někde skryty v jeho dědičnosti. Můžete „točit loterijními koly“, jak se vám zlíbí, abychom použili metaforu pana Wilcoxe, ale i když počet možných kombinací dědičných faktorů může dosahovat miliard, nikdy nezískáte žádnou kombinaci, která by znamenala hlupáka, pokud složky hlouposti někde ve vašem rodokmenu nevisí.

Šance, že rodiče z dlouho uznávaných rodin budou mít byť jen jednoho hlupáka, jsou extrémně malé. I rodina s prostým, dobrým a pevným postavením, ve které se již sto let nebo déle neobjevil žádný hlupák, si s velkou pravděpodobností udrží svou pevnou integritu, pokud nedovolí, aby její genetický materiál byl zkažen nějakou manželskou pošetilostí. Zpravidla se hlupáci rodí těm, kteří jsou sami hlupáci a kteří se narodili hlupákům před nimi. Je téměř zcela nepravdivé, že „dobrý rod“ v lidstvu může vzejít z téměř čehokoli.

Existují téměř nezvratné důkazy o tom, že schopnosti pramení výhradně ze schopností. Pokud jsou zakódovány v genetickém materiálu rodiny a předávají se z generace na generaci, avšak u otce významného člověka se neprojevily, mohou se projevit u jeho bratrů či sester, strýců, tet nebo bratranců a sestřenic. Eugenici pouze tvrdili, že významní lidé byli příbuzní s dalšími výjimečnými osobnostmi v míře daleko větší, než je tomu u běžných lidí. A dokonce i bratranci a sestřenice jsou blízcí příbuzní. Dr. Pearl by se proto neměl omezovat pouze na rodiče svých velkých mužů, ale měl by se pokusit zjistit, zda se mezi jejich blízkými příbuznými vyskytují další výjimečné osobnosti.

Opět si myslím, že jeho měřítko výjimečnosti rodičů je nespravedlivě přísné. V 18. století byl například Dr. Harry Spen autorem překladu Platóna, který byl po uplynutí dvou století vybrán pro zařazení do Everyman Library, a ve své době byl povýšen do funkce hlavy Skotské presbyteriánské církve. V Britannice však není zmíněn. Pokud by tedy nějaký velký muž, kterému Britannica věnovala celou stránku nebo více, měl náhodou za strýce nebo bratrance reverenda Dr. Spena, Dr. Pearl by o tom nenašel žádný „jednoznačně zaznamenaný nebo

objektivní důkaz“. Domnívám se však, že by z tohoto důvodu neměl oprávnění k závěru, že všichni blízcí příbuzní daného velkého muže byli „fenotypicky průměrní nebo podprůměrní“. Ve skutečnosti bych na základě toho, co sám Dr. Pearl předložil ohledně kvality, kterou shledal dokonce i u rodičů svých velkých mužů, byl nakloněn k názoru, že spíše 113 než jeho 10 osob bylo přinejmenším výrazně nadprůměrných.

Existuje však ještě jeden úhel pohledu, z něhož si myslím, že závěry Dr. Pearla musí obstát před naším kritickým zkoumáním. Nejde ani tak o to, že by to, co říká, bylo nepravdivé, jako spíše o to, že je to zavádějící. Na základě své studie prohlašuje, že „fenotypicky obyčejní lidé zplodili 19krát více nejvýznamnějších lidských bytostí, jaké kdy byly známy, než lidé fenotypicky výjimeční“. Jak jsem se právě snažil ukázat, existují důvody k pochybnostem, zda je toto tvrzení založeno na platném zhodnocení faktů. Není nepravděpodobné, že existovala podstatně větší příbuznost s výjimečnými lidmi, než jakou byl schopen najít, a velká část jeho „fenotypické obyčejnosti“ mohla být podstatně nad tím, co by většina kompetentních soudců označila za průměrné nebo podprůměrné. Předpokládejme však, že budeme k Dr. Pearlovi velkorysí, dáme mu veškerou výhodu pochybnosti a přijmeme jeho čísla tak, jak je uvádí. I tak však nepředstavují drtivý argument proti zastáncům dědičnosti, který zjevně chtěl předložit a domníval se, že předloží. Jeho statistiky jsou jako meč s dvojím ostřím a lze je vyložit dvěma způsoby. Ukázal, jak fungují v jednom směru: z řad obyčejných lidí vzešlo devatenáct dvacetin všech nejvýznamnějších osobností zaznamenané historie. Podívejme se však nyní, jak působí opačně: 20 lidí, otcové a matky deseti z jeho velikánů, o nichž

uznává, že měli význačné rodiče, zplodili jednu dvacetinu tolika významných mužů, kolik jich vzešlo ze všech nesčetných milionů lidí, kteří kráčeli po Zemi od narození prvního člověka na jeho seznamu. Aniž by si to zřejmě uvědomoval, připustil možná více, než kdy tvrdil i ten nejnadšenější eugenik. V tomto bodě eugenici, myslím, nikdy netvrdili více než dvě věci. Zaprvé tvrdili, protože opakovaná šetření to zdánlivě přesvědčivě dokázala, že syn, který se stane význačným, se s mnohem větší pravděpodobností narodí muži, který je sám význačný, než v běžné populaci. Neuváděl a nezdůrazňoval snad profesor Huntington, který se přiznává, že je díky svému vzdělání a přesvědčení nakloněn zdůrazňovat význam prostředí, výsledky studie, která ukázala, že syn unitářského kněze v této zemi měl v průměru asi 4 800krát větší šanci stát se sám významným než syn nekvalifikovaného dělníka?

Dalším tvrzením eugeniků je toto: že významní muži mají významné potomky v mnohem větším poměru než obyčejní muži. To znamená, že vezmeme-li stejný počet významných a nevýznamných lidí, ti významní zplodí mnohem více významných potomků než ti druzí. Zplodí jich více na jednoho jedince. Zatímco však velkých mužů je v každé zemi (nanejvýš) několik tisíc, zbytek populace čítá miliony. Navíc je známo, že složky velikosti jsou rozptýleny v horní části populace, i když jen v malém množství. Je tedy logické, že se tyto složky tu a tam, zdánlivě šťastnou náhodou, spojí a vytvoří velkého muže, ale také, že jelikož masa převyšuje elitu v poměru nejméně tisíc ku jedné a má početnější rodiny, celkový počet velkých mužů narozených v masách by měl převyšovat celkový počet narozených v elitě. To však nic nemění na skutečnosti, že nejbohatší a nejjistější živnou půdou pro výjimečnost, kterou

lidstvo má, je ten malý kousek, který již přinesl poměrný největší podíl jeho nejvzácnějších květů. Žádný informovaný člověk, který je hluboce oddaný povznesení lidského života, nikdy nezlehčí jeho hodnotu ani nepřestane upřednostňovat jej, tak jako by zemědělec upřednostňoval své nejúrodnější pole.

Nyní jsme dospěli k bodu, kdy se musíme odvážit posoudit protichůdné a do jisté míry si odporující tvrzení zastánců dědičnosti a zastánců vlivu prostředí. Poté, co jsem se seznámil s literaturou obou stran, se mi zdá, že rozdíl spočívá především v tom, na co kladou důraz. Pochybuji, že existuje nějaký zastánce dědičnosti, který by neuznával, že prostředí je velmi důležité, nebo mnoho zastánců vlivu prostředí, kteří by nepřikládali určitou váhu dědičnosti. O obou je známo, že jsou nezbytné, má-li vůbec existovat nějaký život. Ale co je důležitější? Připouštím, že někdy prostředí na jedince doléhá tak silně, že ani to nejlepší, co zdědil, se nemůže prosadit. Zde prostředí jednoznačně rozhoduje. Ale v širším měřítku, co má dalekosáhlejší význam?

Otázka naléhá. Na odpovědi může záviset náš život jako národa více, než si většina z nás uvědomuje. Do jisté míry se názory odborníků liší, ačkoli se zdá stále zřetelnější, že mezi těmi, kdo jsou nejlépe kvalifikováni k posouzení situace, totiž genetiky a fyzickými antropology, nyní panuje téměř úplná shoda. V každém případě však platí: „Tam, kde se odborníci a specialisté neshodnou, musí rozhodnout svobodní lidé.“[588] Snažil jsem se čelit důkazům jako vnitřně svobodný člověk a jako vnitřně svobodný člověk nechat vzniknout svůj úsudek.

[588] Z „Programu St. John’s College“, Annapolis, Maryland, květen 1946.

Svoji odpověď jsem se nesnažil nijak skrývat. Dovolte mi však nyní shrnout, jaké je moje stanovisko.

1. Prostředí může být samozřejmě velmi významným faktorem v životním osudu každého jedince. V extrémním případě je možné vytvořit prostředí natolik drtivé, že znemožní rozvoj mysli v míře, která by byla slučitelná s udržením života. Je však třeba mít na paměti, že německé děti po dlouhodobé a závažné podvýživě během první světové války nevykazovaly žádné snížení IQ. Mnoho lidí, možná většina, zejména ti méně nadaní a méně sebevědomí, jsou však pro svůj optimální rozvoj velmi závislí na tom, zda se jim naskytnou příležitosti. Nepochybně by to přispělo k maximálnímu zdraví a kreativitě celého národa, kdyby se vynaložilo vážné a trvalé úsilí o to, aby každý dostal přesně tolik příležitostí, kolik je schopen využít. V tomto bodě by to však mělo skončit. A u velmi mnoha lidí je schopnost využít příležitosti velmi omezená.

2. Vyrovnání příležitostí neprokázalo žádnou tendenci k tomu, aby se lidé stali rovnými. Naopak, pouze zdůrazňuje, jak jsou odlišní a nerovní. Jejich rozdíly a nerovnosti jsou především výsledkem dědičnosti. Samotná jejich schopnost učit se, jejich schopnost využít příležitostí, je zděděná.

3. Různí lidé reagují na dané prostředí velmi odlišně – každý způsobem, který je určen jeho vrozenou povahou. Slabý člověk se mu poddá, je jím formován a ovládán. Dalo by se říci, že v takovém případě působí prostředí na člověka. Ale u těch, kteří jsou nadáni nadprůměrnými schopnostmi, je to člověk, kdo působí na prostředí. Naše dnešní převládající filozofie a národní politika jsou z velké části výsledkem posedlosti slabých lidí, lidí formovaných prostředím a přizpůsobujících se mu.

Silný člověk se ho chopí a formuje ho nebo ho vytesává podle své vůle.

4. Prostředí je zcela bezmocné, pokud jde o to, aby jakkoli významně zvýšilo inteligenci jednotlivce. Často sice může rozhodnout o tom, zda se to, s čím se člověk narodil, v jeho životě projeví, ale nedokáže mu vštípit žádnou inteligenci. Pozitivním faktorem je dědičnost; prostředí je pouze negativním faktorem. Z prostředí, vzdělání ani z jakékoli jiné příležitosti nelze čerpat žádnou pomoc, která by dokázala z průměrnosti vytvořit velikost nebo dokonce z vrozené tuposti slušně průměrné schopnosti. Buď se narodíte s inteligencí, nebo se bez ní musíte snažit, jak nejlépe umíte. Důkazy pro toto tvrzení se mi jeví jako přesvědčivé.

5. Galton a další možná do jisté míry podcenili vliv prostředí, ale žádný environmentalista dosud na základě prostředí nepodal věrohodné vysvětlení ani mimořádné podobnosti mezi identickými dvojčaty, ani nápadné tendence významných osobností mít významné blízké příbuzné.

6. Na základě všech důkazů, které mám k dispozici a které mohu posoudit ve světle svých studií z posledních čtyřiceti let, mi připadá nemožné neuvěřit, že dědičnost hraje zásadní roli. Ať už připustíme cokoli ohledně významu prostředí – a mnoho je třeba ochotně připustit –, stále se zdá velmi jasné, že, pokud mohu použít slova Crewse, „do značné míry jsou duševní vlastnosti, zejména ty, které se týkají obecné schopnosti a nadání, primárně založeny na dědičnosti.“ V dalším vyjádření svého závěru říká: „Není pochyb o tom, že prostředí nemá rozhodující význam při určování charakteru jednotlivců,

společností nebo ras.“[589] Toto však bylo v počátcích výzkumu a dnes se na to pohlíží jako na velmi opatrný a konzervativní přístup, který zřejmě odrážel stav příslušných vědeckých poznatků na konci dvacátých let. S dalším výzkumem však, jak jsme viděli, začali vynikající genetici, fyzikální antropologové a psychologové, jako Gates, Holmes a Garrett, publikovat své závěry, že dědičnost převažuje nad prostředím v poměru 3 nebo 4 ku 1; a zcela nedávno, v posledním desetiletí, Sir Cyril Burt a C. D. Darlington dokonce uvádějí poměr 9 ku 1. Ve skutečnosti se ukazuje, že velkou část prostředí lze vysvětlit z hlediska dědičnosti. Celkově vzato, to, jací lidé jsou, do značné míry určuje, v jakém prostředí žijí: sami si ho vytvářejí.

Navíc tato tvrzení nepředstavují názor několika ojedinělých podivínů. Vycházejí od mužů, kteří jsou ve svých oborech stejně významní jako kdokoli jiný na světě. A přinejmenším v tom smyslu, že dědičnost je nepochybně rozhodujícím faktorem při určování individuálního vývoje, je jejich názor, pokud jsem to dokázal zjistit, podporován velkou většinou našich dalších předních fyzických antropologů a genetiků – mužů, jako jsou Morgan, Pearson, Davenport, Lundborg, Lundman, Castle, East, Cattell, Hooton, Baur, Fischer, Lenz, Darlington, Coon, Hofmeyr, Gedda, Rife, Robert Kuttner a C. P. Oliver. Mají také podporu dalších mužů s výjimečnými schopnostmi a úspěchy, kteří, ačkoli možná nejsou genetici ani fyzikální antropologové, se danému problému důkladně věnovali – mužů jako Ludovici, Havelock Ellis, Hankins, Wiggam, Huntington, Popenoe, A. James Gregor, Corrado Gini, Frank McGurk a S.D. Porteus.

[589] F.A.E. Crew, 1928, str. 72–73; 1930, s. 106–107.

7. Vzhledem k převaze důkazů, které jsem nalezl ve prospěch dědičnosti, je nepochybně zcela pochopitelné, že zastánci environmentálního přístupu – socialisté, komunisté a dokonce i „liberálové“ – nejenže někdy s velkým zápalem usilují o udržení a šíření dogmatu, jehož hlavní teze prostě neobstojí při bližším zkoumání, ale běžně se uchylují k nejrůznějším formám vyhýbání se a klamání, pokud jde o prokazatelná fakta. Byl jsem nucen se domnívat, že někteří vědci v našem středu nebyli ve svých snahách o nestrannost o nic úspěšnější než mnozí svatí ve svých snahách o nesobeckost. Nebo možná se o to ani opravdu nesnaží. Člověk si musí klást otázku, zda jim nějaká oddanost demokratickému dogmatu nebo potřeba bránit svůj vlastní původ (který mohl být plebejský) nezakryla oči a nezaujatě neovlivnila jejich úsudek.

Do jaké míry mohou takové předsudky člověka dohnat, se názorně ukázalo v roce 1925 v případě profesora Paula Kammerera, rakouského zoologa. V předvečer jeho povýšení na pozici s vysokou vědeckou odpovědností v Moskvě dokázal americký host z našeho Přírodovědného muzea, že se dopustil podvodu v dlouhé sérii experimentů, které měly prokázat rozhodující vliv prostředí a které sovětská vláda uvítala jako podporu své doktríny, že trvalé zlepšení jakéhokoli národa závisí pouze na zlepšení ekonomických podmínek. Když byla jeho nepoctivost odhalena a zveřejněna, Kammerer vyšel na kopec za Vídní a vystřelil si mozek z hlavy.[590]

Muži, kteří ženou komunistickou mašinerii k jejímu cíli, jsou však připraveni zajít do krajností, které daleko přesahují podvody, jichž se dopouští jednotlivci. Ve 30. letech, když se

[590] Popenoe a Johnson, 1935, op. cit., str. 26–28. Srov. S. J. Holmes, 1936, op. cit., s. 26; zejména však C. D. Darlington, 1964, op. cit., str. 204–207.

zjistilo, že Binetovy testy inteligence u dětí v moskevských školách ukazují, že „děti dělníků dosahovaly výrazně horších výsledků než děti intelektuálů a že se tento třídní rozdíl s věkem prohluboval“, bylo nejprve navrženo testy zmanipulovat, aby se tento rozdíl neprojevil, a poté, v roce 1936, byly testy inteligence zrušeny prohlášením Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu. A zdá se, že tento zákaz testů inteligence stále platí. Vzpomínám si také, že sovětská vláda zrušila Sedmý mezinárodní kongres genetiky, který se měl konat v Moskvě v roce 1937, a to bez zjevného důvodu, kromě obavy, že diskuse o genetice, které by se odehrávaly před zraky celého světa, a očekávaná prohlášení některých jejích vlastních vědců by mohly podkopat marxistické dogma rovnosti s jeho souvisejícím dogmatem environmentalismu.[591] Sovětská diktatura byla skutečně tak odhodlána potlačit každý náznak poznání, který stál v rozporu s všeobecným přijetím tohoto dogmatu, že dokonce zlikvidovala (tj. zavraždila) asi půl tuctu svých vynikajících genetiků, kteří stejně jako Galileo tvrdohlavě odmítali zapřít to, co považovali za pravdu. Konečný krok přišel v srpnu 1948, kdy pod vedením akademika Trofima Lysenka „prezidium Sovětské akademie věd podniklo nezbytný krok k ukončení výuky genetiky, k rozpuštění ústavů a k propuštění personálu zabývajícího se genetickým výzkumem v Sovětském svazu.“[592] Vzhledem k tomu, že takové metody prosazují a schvalují nejvyšší řídící orgány mezinárodního komunismu, na co všechno musíme být

[591] Článek v deníku New York Times ze 14. prosince 1936.

[592] C. D. Darlington, 1964, op. cit., str. 207–215; Garrett Hardin – Nature and Man’s Fate, Farrar, Rinehart and Winston, 1959. Reprint nakladatelství Mentor Book (1961), str. 204–205.

připraveni u našich vlastních vědců, kteří mají zjevné komunistické sympatie a vazby?

Zmínil jsem tato historická fakta mimo jiné proto, že ukazují, do jaké míry může být lidský úsudek ovlivněn předpojatými názory, zejména pokud si člověk neuvědomuje, že se jedná o předpojatost. To je například téměř vždy případ „liberálů“. Ale co víc, přesvědčivě dokazují, že výroky o otázkách lidské rovnosti ze strany vědců, kteří se angažují v komunistické věci světového dobývání a sociální revoluce nebo jsou jí dokonce silně přitahováni, jsou naprosto nedůvěryhodné. Ve světle takového přehledu důkazů, jaký jsem byl schopen sestavit, mi připadá prakticky nemožné, s výjimkou předpokladu nějakého tajného oddaní se krédu rovnosti, pochopit, jak může jakýkoli vědec, s důkazy před očima, nebýt hluboce ohromen silou dědičnosti, která určuje nejen viditelné rysy lidského těla, ale také kvalitu a schopnosti jeho mysli. Když vidím, jak se antropolog, byť sociální, staví za environmentalismus a navíc se pro něj tak vášnivě angažuje, musím se domnívat, že je spíše fanatikem než vědcem, že věda je pro něj především zbraní a že v jeho případě jsem svědkem pronikání třídního boje do oblasti vědy.

1946, 1970, 1971.

Kapitola 17 – Doktrína plnokrevných

Volné míšení ničí charakteristické rysy. – Darwin

Materiální blahobyt podporuje zachování, rozmazlování a rozmnožování biologicky podřadných prvků, které parazitují na bohatých civilizacích. Poté vtrhne nějaký rod s čistší krví, byť kulturně primitivní, a udělá tlustou čáru za minulostí... Můžeme buď sami odřezat své shnilé větve, nebo se podrobit nemilosrdnému kácení a prořezávání ze strany vitálnějších, dobývajících rodů. – Earnest A. Hooton

V minulé kapitole jsme zahájili diskusi o eugenice. Poukázali jsme na otřesný stav tělesného i duševního zdraví americké populace. Alespoň jeden z deseti lidí – a to je velmi opatrný a konzervativní odhad – musí být živěn ostatními. Zjistili jsme také, že na všech úrovních, díky působení takzvané diferenciální porodnosti, se méně schopní rozmnožují více než ti schopnější a v důsledku toho pomalu, ale jistě zaujímají jejich místo. Ti, kteří jsou způsobilí poskytnout zemi pevné a hluboce moudré vedení, nebo poskytnout takovému vedení pevnou oporu nezbytnou pro jeho vzestup, postupně mizí a rok od roku se lidé přibližují stále více ke stavu zmateného a bezmocného davu. Nakonec jsme pilně a neúnavně pátrali, abychom zjistili pravdu o relativním významu dědičnosti a prostředí ve vývoji jedince. A zjistili jsme, že ačkoli jsou důležité obě, dědičnost je mnohem důležitější. Obecně lze říci, že prostředí je pouze negativním, omezujícím faktorem: nevytváří žádné schopnosti, ale pouze může rozhodnout, zda se vrozené schopnosti rozvinou, či nikoli. Potenciál, tedy to, jak daleko je člověk schopen dojít (pokud mu v tom nebrání prostředí), je něco, co člověk zdědí po svých předcích, s čím se narodí, nebo o co

navždy přijde. Při zhodnocení důkazů profesor East z Harvardu uvedl: „Shrneme-li všechny genetické experimenty, v nichž byla dědičnost konstantní a prostředí proměnlivé, nebylo by přehnané říci, že výsledné rozdíly ve výsledcích jsou zanedbatelné.“[593]

Nyní budeme pokračovat v diskusi o eugenice, přičemž se nejprve zaměříme na zkoumání faktů týkajících se příbuzenského a nepříbuzenského šlechtění (čtvrtý bod mé prezentace) a nakonec se pokusíme sestavit seznam některých z důležitějších a proveditelných opatření, jimiž by národ mohl využít dědičný faktor v lidské reprodukci nejen k zabránění úpadku svého reprodukčního fondu, ale dokonce i ke zlepšení jeho kvality.

Abych se vyhnul riziku, že se budu muset v následující prezentaci potýkat s podezřením čtenářů, že se snažím obratně budovat argumentaci pro šlechtění lidí jako zvířat, rád bych předem uvedl, že takový záměr nemám. Ochotně připouštím, že principy příbuzenského šlechtění mají vliv na mou snahu o povznesení lidského života, a co tím myslím, objasním v pravý čas, ale můžete si být jisti, že je nebudu používat hrubě. Nicméně je třeba se tomu odvážně postavit a upřímně přiznat, že ať už jsou eugenická opatření jakkoli decentně maskována z ohledu na lidskou citlivost, zlepšení našeho lidského šlechtitelského materiálu bude muset být v podstatě v souladu s principy a postupy, kterým vděčíme za mimořádné zlepšení našich obilovin, zeleniny, ovoce, květin, hospodářských zvířat, koní a psů. Tomu se nelze vyhnout.

IV. INBREEDING A OUTBREEDING

[593] Edward M. East – Heredity and Human Affairs, Scribner’s, 1935, s. 128.

Aby nedošlo k nedorozumění ohledně toho, o čem hovoříme, začnu s definicemi. Obvykle se pod pojmem „inbreeding“ rozumí páření blízkých příbuzných, jako jsou rodiče a potomci nebo bratr a sestra; zatímco „outbreeding“ se týká méně blízkých páření, například mezi jedinci, kteří jsou si relativně nepříbuzní nebo příbuzní pouze vzdáleně; a „crossbreeding“ pak označuje páření mezi jedinci, u nichž není známo žádné pokrevní příbuzenství, například mezi příslušníky různých druhů, variant nebo ras.[594] Na první pohled je zřejmé, že při práci s takovými proměnnými veličinami je obtížné dosáhnout naprosté přesnosti. Někteří genetici, kteří se speciálně zabývali příbuzenskými pářeními (například profesor E. M. East a profesor Raymond Pearl), doporučují používat pojem „inbreeding“ pouze „v relativním smyslu“. Důvod je zřejmý. Na jednom konci škály inbreedingu máme samoopylení, kdy jsou samčí a samičí buňky odebrány ze stejné rostliny, jako je tomu v případě kukuřice (nebo kukuřice, jak ji běžně nazýváme). Na druhém konci máme endogamii, kterou Websterův slovník nazývá inbreeding, ačkoli páření zde může být blízké pouze v tom smyslu, že se odehrává v rámci kmene nebo rasy, a přesto je dostatečně vzdálené, takže podle výše uvedených definic by často mohlo spadat pod pojem outbreeding. Sňatek s někým, s kým jste jen vzdáleně příbuzní, by byl outbreedingem ve srovnání se sňatkem, řekněme, s vaším bratrancem, ale nabyl by nádechu inbreedingu a často by se dal velmi správně nazvat inbreedingem ve srovnání se sňatkem zcela mimo vaši rasu, jako s negrem nebo Japoncem. Zdá se tedy nejlepší, aby naše definice byly poměrně flexibilní. S výjimkou případů, kdy se jedná o samoplození organismů,

[594] F.A.E. Crew – Heredity, Londýn, 1928, s. 64.

kde je význam zřejmý, budeme termínem „inbreeding“ vždy označovat páření, při kterém se zúží síť linií dědičných znaků, které spojují, a termínem „outbreeding“ páření, při kterém se tato síť rozšiřuje.[595]

Pokud se tedy hluboce nemýlím, převládající postoj k těmto dvěma způsobům rozmnožování – a to nejen mezi širokou veřejností, ale i mezi našimi intelektuály a vůdčími osobnostmi obecně – spočívá v téměř naprosté jistotě, že out- nebo crossbreeding představuje směr, kterým se jako národ chceme v oblasti mezilidských svazků ubírat. V každém případě jde o směr, kterým se ubíráme přinejmenším již čtyři či pět generací. Sem se sjeli lidé všeho druhu ze všech koutů Země a jakmile se sem dostali, měli svobodu uzavírat sňatky a také se oženili či vdaly do zavedených rodů této země. A jelikož jsme velmi marnivý národ, který je velmi spokojený sám se sebou, když se díváme do zrcadla historie, máme tendenci – což není nepřirozené – potvrzovat a velebit prostředky, díky nimž jsme se stali tím, čím jsme. V Americe existuje skutečný kult míšenců, hybridů. Myšlenka čistokrevnosti, jako u plnokrevných, je zesměšňována. Široce se věří, že americký typ, který je považován za nejlepší na světě, vděčí za svou nadřazenost z velké části tomu, že jeho krev je smíšená. Crossbreeding, jak se tvrdí, přináší potomky s nadprůměrnou velikostí, výdrží, energií a plodností.

Na druhou stranu, když se řekne slovo „inbreeding“, lidem se okamžitě vybaví „Hillbillies“ z našich jižních hor, mezi nimiž je vysoký výskyt tělesných vad, slabomyslnosti a neplodnosti. Tento postoj byl navíc potvrzen i v právních

[595] Viz E. M. East a D. F. Jones – Inbreeding and Outbreeding, Lippincott, 1919, s. 80.

předpisech. „Mnoho našich států zakazuje sňatky mezi bratranci a sestřenicemi a Oklahoma dokonce zakazuje sňatky mezi druhými bratranci a sestřenicemi,“[596] zřejmě s tím, že sňatky mezi bratranci a sestřenicemi mohou vést k velmi nežádoucím výsledkům u potomků. A když se řekne slovo „incest“, dotýkáme se tabu, před kterým většina lidí stojí s hrůzou. Incest je pohlavní styk mezi lidmi, kteří jsou si blízce příbuzní. Zákon jej prohlásil za zločin a církev za ohavný hřích. Dokonce i sňatky mezi bratranci a sestřenicemi jsou obvykle zahrnuty do zákazů tohoto tabu.

A přece již za Darwina bylo zřejmé, že toto tabu nemá pevný vědecký základ. V roce 1870 napsal Darwin v dopise siru Johnu Lubbockovi, který v té době působil v parlamentu: „V Anglii a v mnoha částech Evropy se proti sňatkům mezi bratranci a sestřenicemi namítá kvůli jejich údajně škodlivým důsledkům; tento názor však není podložen žádnými přímými důkazy. Je proto zjevně žádoucí, aby se tento názor buď vyvrátil, nebo potvrdil.“[597] A vyzval k zahájení parlamentního vyšetřování, aby se záležitost vyřešila.

Ačkoli však tabu zakazující páření mezi blízkými příbuznými možná postrádá skutečně vědecké opodstatnění, chovatelům zvířat i pozorovatelům lidského života je již dlouho s velkou jistotou známo, že po úzkém příbuzenské plemenitbě často následují velmi nežádoucí potomci. Pochybnosti však vyvstaly ze skutečnosti, že potomci z blízkých spojení nebyli vždy vadní: ačkoli je tabu proti incestu jedním z nejstarších a

[596] Samuel J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936, s. 350.
[597] Francis Darwin – Life and Letters of Charles Darwin, Appleton, 1911, sv. II, s. 309.

nejrozšířenějších lidských zákazů, bylo přesto uznáno, že alespoň některá manželství mezi bratranci a sestřenicemi přinesla rozhodně žádoucí potomky a že určitý stupeň inbreedingu, jakkoli riskantní a nejistý ve svém výsledku, nabízel jedinou známou cestu k nadřazenému druhu zvířat. Problémem bylo, že nikdo nezjistil, proč stejný postup jednou vedl k dobrým výsledkům a jindy ke špatným. Odpověď na tento problém by se skutečně nikdy nedala najít pomocí takového výzkumu, jaký požadoval Darwin, i kdyby byl povolen. Na správnou odpověď se muselo čekat, dokud se lidé nenaučili ocenit a aplikovat Mendelovy objevy.

Mezitím vzniklo značné a stále rostoucí množství poznatků, které bylo zcela v rozporu s převládajícím a silným předsudkem proti incestu.

Za prvé, jak při hodnocení situace poukázal Dr. Robert Briffault, šlo o obecně známý jev, že „všechny živočišné druhy se rozmnožují bez ohledu na nejbližší příbuzenskou vazbu“.[598] Fena kolie, která patřila mému příteli, jednou porodila vrh štěňat a následně se spářila s jedním ze svých vlastních synů, který byl již dospělý, a s ním měla další vrh štěňat, všechna zdravá a vhodná k prodeji. Mnozí z mých čtenářů jistě zaznamenali podobné výsledky úzkého inbreedingu zvířat.

Navíc, jak již bylo zmíněno, je známo, že některá manželství mezi bratranci a sestřenicemi měla velmi šťastné výsledky. Pozoruhodným příkladem bylo manželství samotného Charlese Darwina s jeho sestřenicí Emmou Wedgwoodovou, přičemž oba pocházeli z rodin zdravého a již

[598] Robert Briffault – The Mothers, The Matriarchal Theory of Social Origins, Macmillan, 1931, s. 73.

významného rodu. Podle profesora S. J. Holmese, kterého jsem v minulé kapitole tak často citoval, „všichni Darwinovi synové se proslavili svými intelektuálními úspěchy a jsou pozoruhodní tím, že jsou neobvykle schopní a normální muži.“[599]

I přes všechna tabu týkající se příbuzenských sňatků v rámci určitých stupňů příbuznosti docházelo u mnoha starověkých národů k příbuzenským sňatkům ve velmi značném rozsahu. Například „u Peršanů,“ jak uvádí O. A. Wall, „jsou za logické manželky považovány sestřenice z otcovy strany.“[600] Sir Richard F. Burton prohlásil, že „perští králové se ženili se svými sestrami.“[601] A profesor East uvedl, že „Zoroaster zřejmě nejen povoloval sňatky mezi bratranci a sestřenicemi, ale dokonce je doporučoval a požehnával jim před všemi ostatními.“[602]

U Řeků šel inbreeding ještě dál. Podle profesorů E. M. Easta a D. F. Jonese „Galton dospěl k závěru, že nejschopnější rasou v dějinách byla ta, která se vyvinula v Attice v letech 530 až 430 př. n. l., kdy se z 45 000 svobodně narozených mužů, kteří se dožili věku 50 let, zrodilo čtrnáct nejvýznamnějších mužů všech dob.“ Poté, co se pokusili toto částečně vysvětlit tehdejším kulturním prostředím, pokračují: „Navíc není pochyb o tom, že v této malé osadě [Attice] docházelo ke značné míře selektivního rozmnožování. Kdybychom měli k dispozici data, nezjistili bychom, že všichni Athéňané jsou více či méně příbuzní? Nevytvořili si snad prostřednictvím inbreedingem

[599] S. J. Holmes – The Trend of the Race, Harcourt, 1921, s. 247.
[600] O. A. Wall – Sex and Sex Worship, St. Louis, 1919, s. 190.
[601] Sir Richard Francis Burton – The Jew, the Gypsy, and El Islam, Hutchinson, Londýn, 1898, s. 7.
[602] E. M. East, op. cit., s. 143.

jakýsi superkmen? Endogamie byla jejich zvykem (Westermarck, 1901). Manželství s nevlastními sestrami bylo přípustné, a pokud Athéňan žil jako manžel nebo manželka s cizincem, hrozilo mu, že bude prodán do otroctví a veškerý jeho majetek bude zabaven.“[603] „Opět platí, že v období, kdy byla míra inbreedingu nejvyšší, byli Sparťané fyzicky nejvyspělejším národem, o kterém máme jakékoli záznamy. Úpadek nastal poté, co došlo k uvolnění původních zvyků.“[604]

Podobná tvrzení se objevují i v souvislosti s příbuzenskými sňatky mezi starověkými Hebrejci. Hastingsův Slovník Bible uvádí, že „Hebrejci [Starého zákona] byli silně endogamní a uzavíraly sňatky pouze v rámci svého národa“. Navíc se říká, že Abraham si „vzal svou nevlastní sestru [Sáru]“ (Gen 20,12) a Jákob si vzal své sestřenice Ráchel a Leu (Gen 24). Je však sporné, zda by se tomu mělo přikládat velký význam, protože mnoho učenců se kloní k názoru, že příběhy o patriarchách jsou pouze personalizovanými záznamy tradic o původu hebrejských kmenů. Přesvědčivější důkazy o incestních praktikách mezi lidmi lze nalézt ve 2. Sam. 13:13 a Ezech. 22:11. Není nepravděpodobné, že když o staletí později kněží upravovali staré historické záznamy, zabarvili je svým vlastním hořkým odporem k sňatkům s nenáviděnými pohany (ne-Hebrejci), jako v Gn 25:34, 27:46 až 28:1 a dále. Přesto již od velmi dávných dob existoval silný a trvalý odpor, považovaný za nařízený Jehovou, vůči všem sňatkům s cizinci. (Srov. Gen. 24 a 34; Num. 12:1 a kap. 25.) Názor vyjádřený v Soudcích 14:3 je, že nejlepší manželství je s ženou vzatou „z dcer tvých bratří“. Nepřátelství vůči sňatkům s cizinci se během

[603] E. M. East a D. F. Jones, op. cit., s. 237–238.
[604] E. M. East, 1935, op. cit., str. 143–144.

následujícího období kněžské nadvlády ještě zintenzivnilo. (Důkazy, které jsem předložil, však ukazují, že tato nepřátelství nevznikla teprve tehdy, ale – na rozdíl od toho, co se snažil tvrdit Dr. Oscar Levy v dopisech, které mi posílal v posledním roce svého života – sahala až do velmi dávných dob.) Kniha Jubileí 30 je naprosto zakazovala: šlo o „smilstvo“. Židovská přísnost v tomto ohledu byla notoricky známá. (Tacitus – Historie V.5, Skutky 10:28.) Je zajímavé poznamenat, že podle Westermarcka je i „nyní poměr smíšených a čistých sňatků mezi Židy asi 1 ku 500“.[605] Můžeme také mimochodem poznamenat, že podle Hastingse „se sňatky mezi příbuznými údajně vyskytují u Židů dnes třikrát častěji než u jiných civilizovaných národů“.[606] Sir Richard Burton uvádí, že mezi Araby vždy převládaly podobné zvyky.[607]

Nejzajímavější a nejšokující zmínky o inbreedingu však pocházejí od Inků a starověkých Egypťanů, kde se jednalo o nejbližší možné příbuzenské vztahy – otec s dcerou, syn s matkou, bratr se sestrou. Profesor East se domnívá, že cílem bylo zabránit znehodnocení královské linie nešlechtickou krví[608], ale skutečný důvod se pravděpodobně nikdy s jistotou nedozvíme. Fakta jsou však „jistá a nesporná“. Maspero říká: „Spojení otce a dcery... nebylo snad zcela zakázáno a spojení bratra a sestry se zřejmě považovalo za naprosto správné a přirozené; slova bratr a sestra měla v egyptských milostných

[605] Edward Westermarck – History of Human Marriage, New York, 1922, s. 375.
[606] James Hastings, editor – Dictionary of the Bible (jednosvazkový), Scribner’s 1909, článek „Manželství“, s. 584.
[607] Srov. E. M. East, 1935, op. cit., s. 144; A. M. Ludovici – The Choice of a Mate, John Lane, Londýn, 1935, str. 83–84.
[608] E. M. East, 1935, op. cit., s. 7, 143.

písních stejný význam jako milenec a milenka u nás.“[609] Sir James Frazer hovoří o „sňatcích mezi vlastními bratry a vlastními sestrami“ jako o „nejvýraznějším rysu společenského systému starověkých Egypťanů“ a dodává, že v očích Egypťanů „bylo manželství mezi bratrem a sestrou tím nejlepším z manželství a nabývalo nevýslovné svatosti, pokud se bratr a sestra, kteří jej uzavřeli, sami narodili z bratra a sestry, kteří zase sami vzešli ze svazku stejného druhu.“[610] A slečna R. E. Whiteová ve svém spise o postavení žen v ptolemaiovském Egyptě uvádí, že tento princip se „nevztahoval pouze na bohy a krále: i prostý lid se jím řídil ve svém každodenním životě. Manželství mezi bratrem a sestrou považovali za ta nejpřirozenější a nejrozumnější ze všech... taková spojení byla ve starověkém Egyptě pravidlem, nikoli výjimkou, a... tvořila většinu sňatků ještě dlouho poté, co si Římané v zemi vybudovali pevné postavení.“[611] Pokud vím, všechny uznávané autority v oboru starověkého Egypta se na těchto incestních sňatcích shodují.[612]

Nejúplnější shrnutí těchto skutečností lze najít v Ludovicově knize The Choice Of A Mate[613] a v článku známého eugenika Paula P. Popenoea s názvem „Měli by se bratranci a sestřenice brát?“.[614] Sňatky mezi královskými sourozenci se

[609] Gaston C. H. Maspero – History of Egypt, sv. I, str. 63–64.
[610] James G. Frazer – The Golden Bough, část IV, str. 396–398.
[611] Journal of Hellenic Studies, VIII, s. 244.
[612] James H. Breasted – A History of Egypt, Scribner’s, 1912, s. 85.
[613] Anthony M. Ludovici – The Choice of a Mate, John Lane, 1935, str. 72–80. Tato kniha je součástí Mezinárodní knihovny sexologie a psychologie.
[614] Paul Popenoe – „Should Cousins Marry?“ Přetištěno z časopisu Hygeia. Autorská práva náleží Americké lékařské asociaci; text je k dispozici u Amerického institutu pro rodinné vztahy, 607 S. Hill Street, Los Angeles, Kalifornie.

vyskytují přinejmenším již od čtvrté dynastie a je známo, že k nim docházelo ve XII. a XIII. dynastii a také ve všech dynastiích od XVII. až po XXI. Popenoe uvádí: „Osmnáctá dynastie, která vládla v Egyptě v 16., 15. a 14. století před naším letopočtem, pravděpodobně představovala vrchol moci, jakého tato země kdy dosáhla.“ Byla poznamenána nejen konsolidací státu a rozšířením říše, ale také velkým rozvojem mírových aktivit, včetně výtvarného umění. V tomto období máme nejméně sedm případů sňatků mezi bratry a sestrami na straně vládců. Jeden z nich dal vzniknout největší egyptské královně. Z jiného vzešel Thutmose III., o kterém Breasted říká:

> „Jeho osobnost se vyznačuje mnohem větší barevností a individualitou než osobnost kteréhokoli jiného krále raného Egypta s výjimkou Ikhnatona. Vidíme v něm muže s neúnavnou energií, jakou neměl žádný faraon před ním ani po něm... Jeho panování představuje přelomovou epochu nejen v Egyptě, ale v celém Východě, jak jej známe v jeho době. Nikdy předtím v historii žádný jediný mozek neovládal zdroje tak velkého národa a nepřetvořil je v tak centralizovanou, trvalou a zároveň pohyblivou účinnost. ... Vybudoval první skutečné impérium, a je tak první postavou s univerzálními rysy, prvním světovým hrdinou.“[615]

A přesto byl podle Popenoea tento muž, který se vyznačoval tak všestranným talentem a ohromnou energií, „výsledkem pěti po sobě jdoucích generací sňatků mezi sourozenci“.[616]

---

[615] James H. Breasted, op. cit., str. 319–320.
[616] Paul Popenoe, op. cit., s. 4.

Sir Marc Armand Ruffer uzavírá svou studii o fyzických důsledcích příbuzenských sňatků v egyptských královských rodinách 18. dynastie těmito slovy:

> „Neexistují žádné důkazy o tom, že by se mezi členy této dynastie vyskytovala mentální retardace, hluchoněmost nebo jiné nemoci, které se obecně připisují příbuzenským sňatkům, a pokud lze soudit podle mumifikovaných těl, masek a soch, měli muži i ženy jemné, ušlechtilé a hezké rysy obličeje... Výsledkem tohoto šetření je, že královská rodina, v níž byla příbuzenská manželství pravidlem, zplodila devět význačných panovníků... Neexistují žádné důkazy o tom, že by opakovaná příbuzenská manželství měla nepříznivý vliv na fyzické vlastnosti nebo duševní schopnosti této rodiny.“[617]

O 19. a 20. dynastii, které Briffault nazývá „zlatým věkem egyptské monarchie“, uvádí, že „každý král z této dynastie si vzal svou sestru za zákonnou matku následníka trůnu“. A dochází k závěru: „Přesto rasa, která zplodila Sethiho a Ramzese, neposkytuje žádný důkaz o degeneraci, ani neexistuje v prastarých záznamech zdaleka nejdelší linie králů v dějinách světa, mezi nimiž nebyl pouhý příbuzenský sňatek, ale skutečný incest základním a pradávným principem, žádný fakt, který by mohl podpořit doktrínu o zlovolných důsledcích příbuzenských sňatků.“[618]

Popenoe a Ludovici sledují vývoj dějin od Ptolemaiovců až po dobu Julia Caesara. A Briffault s nimi souhlasí v tom, že

---

[617] Marc Armand Ruffer – „On the Physical Effects of Consanguineous Marriages in the Royal Families of Egypt.“ Proceedings of the Royal Society of Medicine, 1919, XII. Suppl. Sect. Hist. Med., s. 148.
[618] Robert Briffault, op. cit., s. 78.

ačkoli byli Ptolemaiovci možná rozmařilí a zvrácení, rozhodně jim nechyběla fyzická ani duševní energie a nebyli o nic více zvrhlí než mnohé z velkých osobností velkolepé italské renesance.[619] Tento záznam o Egypťanech má mimořádný význam, neboť je všeobecně uznáváno, že vytvořili jednu z nejvýznamnějších a nejtrvalejších známých kultur, a někteří odborníci se dokonce domnívají, že všechny ostatní kultury na celé Zemi mají svůj původ v Egyptě a odtud se rozšířily.[620]

Po tomto stručném přehledu historických záznamů o inbreedingu u lidí, zejména s ohledem na naši vlastní kulturní minulost, se nyní podívejme, jaké vědecké poznatky nám pomohou vysvětlit tato dobře doložená fakta. Tento problém skutečně nepřipouštěl žádné řešení, dokud nebyl přistupován s důkladnou výbavou mendelovské genetiky. Poté se však tato neprostupná překážka rozpadla a tak otevřeně odhalila svá dlouho skrytá tajemství, že nyní (nakolik jsem byl schopen zjistit) panuje prakticky všeobecná shoda ohledně příslušných principů.[621] Tohoto velmi významného výsledku bylo dosaženo kolem roku 1915.[622] Několik důkladných experimentů naznačovalo možné řešení tohoto problému. „Práce Castla a jeho žáků na ovocné mušce Drosophila ukázaly, že spáření bratra se sestrou lze provádět po 59 generací bez ztráty plodnosti. . . Moenkhaus zjistil, že u úzce inbredního kmene Drosophila lze selektivním šlechtěním plodnost jak zvýšit, tak snížit. Některé linie byly inbrední (bratr a sestra) po 75 generací

[619] Robert Briffault, op. cit., str. 77–78; A. M. Ludovici, op. cit., str. 77–80; Paul Popenoe, op. cit., str. 4–5.
[620] G. Elliott Smith – In the Beginning, Londýn, 1932, v níž představuje názor „difuzionistů“.
[621] F.A.E. Crew – Organic Inheritance in Man, Londýn, 1927, s. 94.
[622] E. M. East, 1935, op. cit., s. 140. Srov. E. M. East a D. F. Jones, op. cit., s. 168.

bez ztráty plodnosti nebo vitality.“ Experimenty Shultzeho, Copemana a Parsonse na myších a Castlea na potkanech přinesly stejné výsledky. Důkladnější výzkum slečny H.D. Kingové s albínskými krysami, který odhalil „několik zdrojů chyb, před nimiž je třeba se při studiu inbreedingu mít na pozoru a které pravděpodobně uvedly v omyl některé předchozí badatele zabývající se tímto tématem“, ukázal, že „dvacet pět generací tak úzkého inbreedingu, jakým je páření bratra se sestrou, nezpůsobilo ve srovnání s kontrolními skupinami žádnou ztrátu vitality, růstu ani plodnosti u inbredních linií.“[623]

Nejrozsáhlejším výzkumem inbreedingu, a zřejmě i tím, který přinesl rozhodující výsledky, byla však série pokusů s kukuřicí, kterou zahájil profesor East v roce 1905 na Connecticut Agricultural Experiment Station a kterou v roce 1919 pokračoval profesor D. F. Jones. Zvolili kukuřici, protože se jedná o samosprašnou rostlinu, která umožňuje ještě užší příbuzenskou plemenitbu, než jakou představuje páření rodičů s potomky nebo bratrů a sester u zvířat či lidí. Cílem, který si stanovili, bylo zjistit, „zda je příbuzenská plemenitba škodlivá pouze z důvodu pokrevního příbuzenství“. Význam tohoto experimentu vyžaduje, aby byl popsán poněkud podrobněji.[624]

Profesoři East a Jones nejprve provedli vlastní opylení jednotlivých rostlin různých odrůd všech hlavních typů kukuřice. Semena z těchto opylení dala vzniknout rostlinám nejrůznějšího druhu. Například nesly klasy nejrůznějších velikostí, tvarů a stavů. Některé nebyly schopny produkovat semena, případně produkovaly semena, která nebyla schopna klíčit. Navíc z nějakého důvodu, zřejmě více či méně

[623] S. J. Holmes, 1921, str. 240–241.
[624] E. M. East a D. F. Jones, op. cit., s. 121 a násl.

specifického pro kukuřici[625], došlo dokonce k výraznému zmenšení jak velikosti rostlin, tak i výnosu. (Je však třeba hned dodat, že míra tohoto zmenšení se s pokračujícím křížením v rámci stejného rodu snižovala, až nakonec úplně ustala; a že původní velikost a vitalita mohly být kdykoli obnoveny, a často dokonce překonány, jediným křížením inbredních rostlin.) Kdyby se v této době mělo vynést rozhodnutí, bylo by nutné říci, že výsledky inbreedingu byly velmi škodlivé, ne-li přímo katastrofální. Experimentátoři však vytrvali a opakovali samoopylení jednotlivých rostlin po dvanáct generací. Je však třeba si dobře zapamatovat, neboť je to nanejvýš důležité, že od první generace až do samého konce vždy vyřazovali semeno vadných rostlin a používali pouze to nejlepší. Brzy bylo zjištěno, že podíl vadných rostlin se s každou generací zmenšoval a zmenšoval, až nakonec získali semeno, u něhož bylo každé zrnko z každé rostliny prosté jakékoli abnormality a u něhož se dalo spolehnout, že se bude rozmnožovat podle typu. V komentáři k výsledkům svých experimentů autoři uvádějí, že chtějí „zdůraznit“ skutečnost, že inbrední rostliny „jsou normální a zdravé. Nedošlo k žádné skutečné degeneraci. Zrůdnosti, které jsou běžné na každém poli kukuřice, jako je výskyt semen v chocholkách, prašníků v klasu, zakrslých rostlin, zcela sterilních rostlin a dalších podobných anomálií [jako jsou zdeformované klasy s křivými řadami] . . . se v těchto inbredních liniích již nevyskytují.“[626]

Nyní se dostáváme k interpretaci a významu těchto výsledků. Profesorové East a Jones se ve své odpovědi na otázku, kterou si sami položili, vyjadřují jednoznačně:

[625] Tamtéž, s. 139.
[626] Tamtéž, s. 123, 126–127, 139–140, 216 a násl., 134.

inbreeding rozhodně není škodlivý „z důvodu pokrevního příbuzenství“. „Jediná újma vyplývající z příbuzenské plemenitby,“ říkají, „pochází ze zděděných vlastností. . . Pokud se po příbuzenské plemenitbě projeví nežádoucí znaky, je to pouze proto, že již v populaci existovaly a byly schopny přetrvávat po generace pod ochranou příznivějších znaků, které je dominovaly a držely je mimo dohled. . . Pokud se zlo dostane na světlo, nelze za to vinit příbuzenskou plemenitbu o nic více než detektiva, který odhalí zločin. Místo toho, aby byl odsuzován, měl by být chválen. Po pokračujícím inbreedingu [s vyřazením nežádoucích jedinců] byl křížený chov očistěn a zbaven abnormalit, zrůdností a vážných slabostí všeho druhu. Zůstat mohou pouze ty znaky, které jsou buď příznivé, nebo alespoň nejsou pro organismus jednoznačně škodlivé.“[627]

Dále uvádějí: „V souvislosti s Mendelovými jevy se poprvé jasně ukázalo, že za účinky příbuzenské plemenitby a přímo opačné účinky nepříbuzenské plemenitby stojí jeden a tentýž princip. Příbuzenská plemenitba nebyla procesem neustálé degenerace. Škodlivé důsledky, pokud se vyskytly, byly způsobeny segregací znaků.“[628] To znamená, že pokud by byla určitá vada obsažena v genofondu, z něhož byli samec a samice spářováni, inbreeding by ji projevil. Projevila by se proto, že když se spojí jedinci se stejným genetickým vybavením (jak se děje při inbreedingu), dochází k dvojnásobnému předání jakýchkoli genetických determinantů zděděných po předcích, a toto dvojnásobné předání má tendenci je vynutit do projevu, ať už jde o vadnost nebo o nadřazenost. Pokud mají spáření jedinci identické genetické vybavení, je

[627] Tamtéž, str. 139–140.
[628] Tamtéž, s. 186.

nevyhnutelné, že k takovému dvojnásobnému předání dojde. V případě exogamie, kdy mají odlišnou genetickou výbavu, je však mnohem pravděpodobnější, že se determinant (nebo gen) vady od jednoho rodiče spojí s determinantem od druhého rodiče, který je proti vadě; a pokud je ten druhý dominantní, zabrání tomu, aby se vada projevila, i když potomek může tento recesivní determinant nést ve své zárodečné plazmě a předat jej svým potomkům. Takže pokud se tento potomek ožení a tento determinant vadnosti najde u svého partnera podobný recesivní determinant vadnosti, dvojitá dávka způsobí, že se vadnost projeví u jejich potomků, i když se nemusela projevit u žádného z rodičů. Inbreeding má pouze tendenci izolovat, vyvolat u jednotlivých potomků a tím odhalit jakékoli vlastnosti a schopnosti, které jsou skryté v rodové linii. Pokud daná vada není přítomna v populaci, nemůže ji příbuzenská plemenitba vyvolat.[629] Je-li daný šlechtitelský materiál charakterizován nadřazeností, musí inbreeding zpravidla vést k jedincům, v nichž se tato nadřazenost koncentruje. „Není tedy divu," poznamenávají East a Jones, „že zkoumání rodokmenových záznamů jedné rodiny vedlo k jednomu závěru, zatímco u jiné rodiny k závěru přesně opačnému." Tento závěr potvrzuje každý kvalifikovaný badatel v oblasti inbreedingu, s nímž jsem se setkal. Některé z nich nemohu opomenout citovat, částečně kvůli jejich autoritě, částečně kvůli tomu, jak osvětlují dané téma.

Dr. Knight Dunlap z Johns Hopkins a Dr. Robert Briffault jsou jednoznační.[630/631] Dr. Crew říká: „Inbreeding je

[629] Tamtéž, s. 137.
[630] Knight Dunlap – Personal Beauty and Racial Betterment, St. Louis, 1920, s. 72.
[631] Robert Briffault, 1931, op. cit., s. 73 a násl.

katastrofální pouze v případě, že jsou v šlechtěném rodu již přítomny faktory vedoucí ke katastrofě.“[632] A dále: „Záznamy o plemenech domácích zvířat ukazují, že úzká příbuzenská plemenitba zdravého šlechtěného stáda, je-li spojena s rozumným vyřazováním slabých a abnormálních jedinců, může být prováděna po mnoho generací bez jakýchkoli nežádoucích následků.“[633] Profesor Castle říká: „Neustálé křížení má spíše tendenci skrývat vrozené vady, nikoli je odstranit, a inbreeding má spíše tendenci je vynášet na povrch, nikoli je vytvářet.“[634] Profesor Samuel J. Holmes píše: „Jsou-li rodiče bez recesivních vad, nemá příbuzenská plemenitba žádné negativní důsledky.“[635] A dále: „Inbreeding nezpůsobuje vady; pouze odhaluje skryté vady, pokud se vyskytují u obou rodičů. To, zda po inbreedingu vznikne podřadné potomstvo, tedy závisí na složení zárodečné plazmy inbredního šlechtěného rodu. Je-li šlechtěný rod kvalitní, nejenže nevede k degeneraci, ale poskytuje prostředek k zachování cenných vlastností a stává se obzvláště užitečným v případě, že jsou požadované vlastnosti recesivní.“[636] Dodává, že studie prokázaly, že „v žádném případě nelze zdravý příbuzenský sňatek považovat za příčinu mentální zaostalosti, epilepsie nebo duševní poruchy“.[637] I Otto Klineberg říká: „Pokud bratr a sestra nemají ve svém

[632] F.A.E. Crew, 1927, s. 97.
[633] Tamtéž, s. 93.
[634] W. E. Castle – Genetics and Eugenics, Harvard University Press, 1930, 4. vydání, kap. 32.
[635] S. J. Holmes, 1936, s. 350.
[636] S. J. Holmes, 1921, op. cit., s. 242.
[637] S. J. Holmes, 1921, s. 244. Srov. August Forel, M.D., Ph.D., LL.D. – The Sexual Question, New York, 1925, str. 167–168. „Bývalý profesor psychologie a ředitel ústavu pro duševně choré v Curychu.“

genetickém vybavení absolutně žádné vady, není důvod, proč by nemohli mít zcela normální a zdravé potomky.“[638]

Citáty od odborníků by se daly snadno množit, ale těch, které byly uvedeny, stačí k tomu, aby bylo jasné, že vědecký výzkum ibreedingu tak zásadně změnil jeho postavení, že jej inteligentní a informovaní lidé již nemohou považovat za strašáka, jakým byl pro všechny lidi po dlouhá staletí. Dnes je nesporně známo, že sám o sobě nemá na potomky žádné škodlivé účinky, že nepřidává žádné zlo ke zlu v rodové linii a že tabu, které se kolem něj vytvořilo, postrádá racionální základ.

Dále je důležité, abychom se zeptali, jaká může být praktická hodnota příbuzenské plemenitby. Odpověď na tuto otázku byla do značné míry implicitně obsažena, i když ne výslovně uvedena, v již předloženém materiálu. Bude však užitečné ji znovu formulovat a upřesnit.

Inbreeding má hodnotu pro toho, kdo se zajímá o kvalitu života, ať už jde o rostliny, zvířata nebo člověka. Darwin samozřejmě neměl k dispozici genetiku, ale velmi se zajímal o problém inbreedingu a byl velmi bystrým pozorovatelem, takže je velmi významné, že navzdory všem nejistotám a nevýhodám, s nimiž se ve své době inbreeding údajně potýkal, přesto řekl: „Mělo by být jasně pochopeno, že výhoda úzkého inbreedingu, pokud jde o zachování znaků, je nepostradatelná a často převáží nad nevýhodou mírné ztráty tělesné vitality.“[639]

---

[638] Otto Klineberg – Race Differences, Harper, 1933, s. 215.

[639] Charles Darwin – Animals and Plants under Domestication. Citováno podle East a Jones, 1919, s. 147.

Inbreeding slouží ke zlepšení charakteru nebo kvality dvěma způsoby: negativně i pozitivně. Z negativního hlediska je to nejrychlejší a nejjistější známý způsob, jak vynést na povrch všechny skryté vady, a tím poskytnout příležitost k jejich odhalení a odstranění. Je však třeba jasně uznat a velmi důrazně podtrhnout, že na tomto odstranění vadných jedinců zcela závisí negativní hodnota inbreedingu. Jak Ludovici tak jednoznačně poukazuje: „Veškerý inbreeding, ... aby byl úspěšný, musí být doprovázen nejtvrdší selekcí.“[640]

Co se týče pozitivních aspektů, můžeme opět citovat Easta a Jonese, kteří uvádějí: „Význam příbuzenské plemenitby pro zlepšování rostlin a zvířat v minulosti lze shrnout tvrzením, že jde o nejvýznamnější jednotlivý faktor vedoucí k dosažení jednotnosti a koncentrace žádoucích vlastností“[641]; nebo Dr. Crew, který prohlašuje, že „určitá míra ‚úzké‘ plemenitby je nezbytná pro postupné zlepšování vedoucí k vytvoření jednotného a čistokrevného šlechtitelského rodu.“[642] Dr. Popenoe nám připomíná, že „každé významné plemeno hospodářských zvířat bylo vyšlechtěno na základě soustavného a intenzivního inbreedingu, tedy páření bratra se sestrou, otce s dcerou či otce s vnučkou. Tím se požadované vlastnosti stále více koncentrovaly.“[643] „Princip čisté linie byl opět jednoznačně potvrzen stále rostoucím množstvím důkazů a má zásadní význam pro správné pochopení skutečností souvisejících s inbreedingem a outbreedingem.“[644] I pro to, abychom mohli sklízet plody crossbreedingu, má tento princip

[640] A. M. Ludovici, 1935, str. 71–72.
[641] East a Jones, 1919, s. 215. Srov. s. 212.
[642] F.A.E. Crew, 1927, s. 93.
[643] Paul Popenoe, 1937, s. 5. Srov. F.A.E. Crew, 1928, s. 64.
[644] East a Jones, 1919, s. 167.

zásadní význam, neboť, jak uvidíme později, crossbreeding přináší nejvýznamnější výsledky pouze tehdy, jsou-li křížené linie předem očistěny inbreedingem.

Stojí za to citovat shrnutí Ludoviciho, jenž tak důsledně zvažuje hodnotu všeho z hlediska lidského života. „Inbreeding," říká, „kanalizuje a izoluje zdraví a jiné žádoucí vlastnosti, stejně jako kanalizuje a izoluje nemoc a jiné nežádoucí vlastnosti. Stabilizuje zárodečnou plazmu, což způsobuje, že dědičné faktory jsou předvídatelné. Díky tomu se vzhled stává vodítkem k dědičnému vybavení jedince a působí jako čistič rodu nebo rodiny."[645]

Připusťme, že inbreeding má svá omezení a nevýhody. Sám o sobě nemá schopnost vytvářet jakékoli vlastnosti, ať už dobré, či špatné. Může nanejvýš jen vynést na povrch a zesílit vlastnosti, které jsou již obsaženy v obou dědičných výbavách, které spojuje. Aby měly tyto vlastnosti co největší hodnotu, musí být obohaceny o genetickou rozmanitost (neboli škálu a rozmanitost vlastností a schopností), jakou lze získat pouze rozumným křížením. Rovněž si myslím, že by mělo být uznáno, že některé z předních autorit se zdají zastávat názor, že jedním z „hlavních účinků inbreedingu jak u zvířat, tak u rostlin [je] ... obvyklý, avšak ne nevyhnutelný pokles celkové vitality". Toto je citát z kompendia genetiky Dr. Crew s názvem Heredity.[646] Zdá se však, že toto tvrzení je třeba doplnit o to, co autor uvádí na stranách 94 a 95 své knihy Organic Inheritance In Man.[647] Zde se dozvídáme, že „bylo prokázáno", že u krys, které se po dvacet pět generací pářily mezi sourozenci a podléhaly přísné

[645] A. M. Ludovici, 1935, str. 71–72.
[646] F.A.E. Crew, 1928, s. 66.
[647] F.A.E. Crew, 1927, str. 94–95.

selekci, „nevyvolává příbuzenské křížení nutně žádné nepříznivé účinky“. Na druhou stranu jiný experiment „zahrnující asi 30 000 morčat“ a prováděný po „23 generací nejbližšího příbuzenského křížení“ „odhalil, že průměrným účinkem příbuzenského křížení byl pokles všech prvků vitality“. Na první pohled to vypadá špatně pro inbreeding a zdá se, že to odporuje jeho předchozímu tvrzení. Ale jak čteme dál, zjistíme, že v prvním experimentu byly výsledky měřeny po „přísné selekci“, zatímco pozorování v druhém experimentu hodnotilo „průměrný“ výsledek – tj. bez selekce. Většina linií ve druhém experimentu, říká Dr. Crew, byla tak plná determinantů nepříznivých pro zdraví a dokonce i pro život, že při inbreedingu brzy vyhynuly. Ale byly tam jedna nebo dvě, které „vypadaly ve srovnání s původním rodem skutečně velmi příznivě“. K původní vitalitě rodu se totiž přidala genetická spolehlivost a koncentrace schopností, které byly výsledkem inbreedingu. A tak je položen základ pro uvážený závěr East a Jonese, že „homozygotnost [stejné dědičné vybavení, jaké vzniká při příbuzenském křížení, je-li doprovázeno důsledným vyřazováním jedinců s vadami], je-li dosažena v kombinaci se všemi nejvýhodnějšími znaky, představuje nejúčinnější podmínku pro růst a rozmnožování“,[648] a pro závěr Dr. Fritze Lenze, že „zdravé potomstvo příbuzných rodičů má proto mnohem lepší dědičné vyhlídky než potomstvo nepříbuzných rodičů“.[649]

[648] East a Jones, 1919, s. 187.
[649] Fritz Lenz – Menschliche Auslese Und Rassenhygiene, Mnichov, 1931, s. 471. Citováno podle A. M. Ludoviciho, 1935, s. 71.

Nyní se však musíme zabývat fakty týkajícími se exogamie neboli crossbreedingu, i když nás to nemusí zdržet tak dlouho, jelikož tato otázka byla méně často špatně chápána.

Co je to exogamie, jsme si již ukázali. Uvádějí se pro ni hlavně dvě výhody. Zaprvé je to prostředek, jak rozšířit a obohatit genetický fond kombinací znaků, které může být později zapotřebí izolovat pomocí endogamie.[650] Netřeba dodávat, že se jedná o otázku prvořadého významu. To, co bude schopen inbreeding koncentrovat, stabilizovat a vyniknout, závisí na tom, co do toho vložil outbreeding.

Za druhé musíme vzít v úvahu jev známý jako heteróza neboli hybridní vitalita (hybrid vigor). Jedná se o jev způsobený spojením dědičných zdrojů obou rodičů. Jakékoli nedostatky u jednoho rodiče mohou být vyváženy a vyrušeny přednostmi druhého; a to dobré u jednoho může být umocněno podobným pozitivem u druhého. Hybridní vitalita je založena na odlišném dědičném vybavení, které se spojilo při křížení.[651]

Již v raných fázích historie chovu hospodářských zvířat chovatelé zjistili, že první kříženci čistokrevných hospodářských zvířat se obvykle vyznačovali lepšími vlastnostmi než kterýkoli z jejich rodičů, a to pokud jde o sílu, plodnost a celkovou tělesnou zdatnost, a jejich velikost byla nadprůměrná ve srovnání s rodiči, avšak ne vždy převyšovala velikost obou rodičů. Křížení rostlin přineslo podobné výsledky.[652] Vzhledem k tomu, že u zvířat chovaných na maso hraje roli velikost, jsou býci určení k porážce obvykle kříženci. Je však třeba zdůraznit, že tato hybridní vitalita není výsledkem

[650] East a Jones, op. cit., s. 212. Srov. A. M. Ludovici, 1935, s. 149.
[651] F.A.E. Crew, 1928, s. 69.
[652] East a Jones, 1919, s. 141, 154, 158–159. Srov. F.A.E. Crew, 1928, str. 66–67.

každého křížení. Skutečnost, že k ní však dochází často, je pravděpodobně příčinou pověry ve prospěch křížení, která se zakořenila a bujně se rozšířila mezi naší populací obdivující míšence. Protože se křížení ukázalo jako výhodné pro chovatele zvířat na maso, předpokládalo se, že věda vydala příkaz k bezohlednému míšení lidských rodů. Pravdou je, že vědecký výzkum se ukázal stejně škodlivý pro tento předsudek jako pro tabu proti inbreedingu. Některá fakta jsou nyní prokázána. Několik citátů by to mělo objasnit.

1. Hybridní vitalita je jev, který se vyskytuje pouze u křížení mezi inbredními populacemi. „Abychom ji v jakékoli míře dosáhli, je nezbytné, aby oba rodiče byli nepříbuzní, čistokrevní... aby jedinci použití k vytvoření prvního křížence byli co nejkvalitnější a aby se dobré vlastnosti obou co nejvíce doplňovaly.“ „Bez čistokrevných jedinců nemůže existovat kříženec jakékoli hodnoty.“ „Jelikož pro dosažení hybridní vitality musí být vlastnosti obou stran kompenzační a komplementární, vyplývá z toho, že nelze očekávat, že ji přinesou všechna páření, a že některá mohou skončit katastrofou.“ Tuto informaci vám předávám od Dr. Crew, který mimo jiné působil jako ředitel Oddělení výzkumu chovu zvířat na Univerzitě v Edinburghu.[653] Dr. Crew však k tomuto tématu má ještě co říci.

2. „Hybridní vitalita“, pokud se vůbec projeví, „je výsadou pouze prvního křížení.“ „Další křížení těchto hybridů vede k zřejmému poklesu vitality v následujících generacích. Druhé generace kříženců nejsou tak vitální jako jejich hybridní rodiče.“[654] Chcete-li obnovit hybridní vitalitu, musíte začít

[653] F.A.E. Crew, 1928, str. 68–70; East a Jones, 1919, s. 158.
[654] F.A.E. Crew, 1928, s. 68; East a Jones, 1919, s. 158, 160 a násl.

znovu, a to dalším křížením čistokrevných jedinců. To znamená, že „první kříženec, záměrně vyšlechtěný pro konkrétní komerční účel, nesmí být použit k dalšímu šlechtění“. Nedokáže předat ani svou vlastní velikost a vitalitu, natož pak konkrétní vynikající vlastnosti, které se u jeho rodičů koncentrovaly a stabilizovaly. Pro šlechtění je bezcenný. Nejúspěšnější chovatelé zvířat to věděli už za Darwinových časů.[655]

3. „Hybridní vitalita, stejně výrazná jako ta, která vzniká křížením různých druhů nebo plemen, může být výsledkem křížení jedinců z různých rodů nebo linií jedné a téže odrůdy či plemene. Chovatel, který udržuje své rodové linie oddělené, může vhodným párováním zajistit veškerou hybridní vitalitu, po které touží, aniž by musel využívat jiné rody.“[656] Mohlo by se zdát, že tím se exogamie redukuje pouze na funkci endogamie.

Exogamie však podléhá i dalším rizikům a omezením. Mám zde však prostor zmínit pouze dvě. Jedním z nich je reverze. Ludovici upozorňuje na skutečnost, že u mnoha různých druhů, jako jsou holubi, kachny, koně, králíci, skot, prasata a podobně, vede outbreeding často k reverzi, že „křížení kultivovaných populací nevyhnutelně vede k návratu do mnohem dřívějšího stadia v historii daného druhu“. Opírá se přitom o známé experimenty s holuby, které provedl Darwin, jenž vzal jedince ze dvou dlouho zavedených linií, které se obvykle rozmnožovaly čistě, a zkřížil je. Všechna mláďata vykazovala „znaky divokého holuba skalního, společného předka všech holubů“. Ztratila mnoho charakteristických znaků

[655] Charles Darwin, op. cit., 2. vydání, 1885, s. 102.
[656] F.A.E. Crew, 1928, str. 69–70.

obou svých rodičů. Další Darwinovy experimenty a pozdější experimenty novějších badatelů ukázaly podobné jevy reverze, tedy degenerace, ztráty specifických odlišností, jimiž se vyznačuje a udržuje veškerá nadřazenost. Jedná se o evoluci v opačném směru.[657]

Posledním rizikem spojeným s outbreedingem, na které zde chci čtenáře upozornit, jsou anatomické a funkční nesoulady, které se u hybridů mohou vyskytnout. Vychází to ze zřejmého faktu, že různé části těl jednotlivých jedinců se značně liší velikostí a že dědičné faktory určující velikost jednotlivých částí těla se na potomky přenášejí nezávisle na sobě. V důsledku toho může mít potomstvo například tělo se srdcem nebo jinými orgány, které jsou příliš malé na to, aby zvládly práci, která je na ně kladena, nebo nohy či paže, které jsou buď příliš dlouhé, nebo příliš krátké pro trup, ke kterému jsou připojeny. Výsledkem je organismus, který může jen s obtížemi fungovat jako celek. Přinejmenším je narušeno zdraví, snížena výkonnost a ztracena krása, která je z velké části otázkou symetrie, a také vitalita a snadnost fungování.

Zatím, to musíme připustit, mezi předními genetiky v této věci neexistuje úplná shoda. Castle například na základě experimentu, který provedl s králíky, je často citován pro svou neschopnost najít „jistý důkaz o faktorech nezávisle ovlivňujících velikost konkrétních orgánů“. Jiní však mají na Castlea odpověď. A nám zbývá působivá řada předních autorit, které považují nezávislé dědičnost tělesných částí za prokázaný

[657] A. M. Ludovici, 1935, str. 135–137.

fakt. Mám na mysli zejména Crew, Gates, Mjoen, Davenport, Lundborg a Holmes.[658] Je třeba uvést některé z jejich výroků.

Gates říká: „[Z křížení] vyplývají fyzické nesoulady, jako je například nesoulad velkých zubů s malými čelistmi nebo závažná nesprávná skusová poloha horní a dolní čelisti; nebo, jak poukazuje Davenport, velcí muži s malými vnitřními orgány či nedostatečným oběhovým systémem, či jiné nesoulady, které zatěžují přizpůsobivost organismu nebo mohou vést k předčasné smrti.“[659] (Odpověď Dr. Gatese Dr. Castelovi lze najít ve stejném díle, z něhož je citován tento úryvek, s. 329. Odpověď Dr. Holmese lze najít v jeho knize Human Genetics And Its Social Import, s. 351ff.)

Profesor Charles B. Davenport na základě studie, kterou spolu s Dr. Morrisem Steggerdou provedli o míšení ras na Jamajce, dospěl k závěru, „že existují důkazy o fyzických, mentálních a instinktivních poruchách u hybridů.“[660]

Dr. Holmes, který je v této otázce typicky opatrný, jde dokonce tak daleko, že říká:

> „A priori se jeví jako pravděpodobné, že vzhledem k mendelovskému dělení v druhé a následujících generacích by smíšení velmi odlišných ras vedlo k mnoha nesourodým kombinacím. Lze předpokládat, že každá rasa

---

[658] F.A.E. Crew – Organic Inheritance in Man, Londýn, 1927, s. 125. R. Ruggles Gates – Heredity in Man, Londýn, 1929, s. 329. S. J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936, s. 351 a násl. C.B. Davenport a M. Steggerda – Race Crossing in Jamaica, Publ. Carnegie Inst., č. 395, Washington, D.C., 1929. J.A. Mjoen— „Biological Consequences Of Race Crossing“, Jr. Hered., 17:175-185, 1926. H. Lundborg — Die Rassenmischung Beim Menschen (přetištěno z Bibliographica Genetica, VIII, 1931. Haag. M. Nyhoff.

[659] R. Ruggles Gates, 1929, s. 329.

[660] Viz poznámka 658, Davenport a Steggerda, s. 470.

si v průběhu času vyvinula poměrně dobře přizpůsobenou kombinaci orgánů. Jsou-li členové vysoké nebo nízké postavy, poměry mezi délkou nohou, paží, šířkou ramen a velikostí ostatních částí těla by byly u každé rasy víceméně stejné. Pokud jsou tyto znaky dědičné jako mendelovské jednotky, mohly by se ve druhé generaci vyskytnout kombinace dlouhých nohou a krátkých paží nebo různé jiné spojení částí těla, které by snižovaly celkovou funkčnost organismu. . . ‚Nic není nápadnější,‘ říká Davenport, ‚než pravidelné zubní oblouky, které se běžně vyskytují v lebkách čistokrevných domorodých ras, a nepravidelné chrupy mnoha dětí nesmírně hybridizovaných Američanů.‘ Podle Davenportova názoru ‚jsou hybridizovaní lidé špatně sestaveným lidem.‘“

Na závěr Holmes říká: „Skutečnost, že se mendelovská segregace vůbec projevuje na somatické úrovni, naznačuje, že je velmi pravděpodobné, že někdy povede k nepříznivým kombinacím znaků.“[661]

Přidám ještě slovo jedné další autority, jedné z nejvýznamnějších, kterou jsme již měli příležitost tak často citovat. Dr. Crew říká:

„Skutečnost, že existují dědičné rozdíly ve velikosti orgánů a částí těla, má zásadní význam, uvážíme-li, že z toho nevyhnutelně vyplývá, že míšení ras a jiné křížení může vést k závažné nesourodosti. To, že ortodoncie je dnes dobře rozvinutým a důležitým oborem stomatologie, je známkou toho, že takový nesoulad existuje, a existují všechny důvody se domnívat, že je to výsledkem páření

[661] S. J. Holmes, 1936, str. 351–352.

různých čistokrevných typů. Nesoulad mezi zuby a čelistmi, mezi velikostí těla a velikostí některého důležitého orgánu nebo orgánů, nesoulad mezi různými složkami endokrinního řetězce – to vše může být důsledkem neuváženého mezirasového míšení. Takový nesoulad se běžně projevuje při obtížném porodu způsobeném nepoměrem velikostí plodu a porodních cest. Nordici mají nejširší pánve, negroidní rasy nejmenší, a ačkoli v rámci stejné rasy jsou velikosti hlavy plodu a pánevního výstupu v harmonii, při mezirasových míšeních je tato harmonie narušena.“[662]

Dr. Weston A. Price ve své knize Nutrition And Physical Degeneration[663] vylučuje míšení ras jako příčinu nesprávného skusu a dalších abnormalit a snaží se je všechny vysvětlit podvýživou. Ačkoli i já jsem přesvědčen, že takové abnormality mohou být důsledkem dlouhodobé konzumace potravin, které postrádají prvky nezbytné pro růst a udržení zdraví, jsem přesto nucen věřit, že jsou způsobeny také nerozumným míšením ras.

Ludovici mě upozornil na odstavec od Herberta Spencera, který, ačkoli byl napsán v roce 1874, může vhodně uzavřít to, co mám na srdci ohledně nebezpečí bezohledného crossbreedingu. „Nekřížená konstituce,“ říká, „je taková, v níž jsou všechny orgány přesně přizpůsobeny jeden druhému – jsou dokonale vyvážené: systém jako celek je ve stabilní rovnováze. Smíšená konstituce, naopak, sestávající z orgánů patřících do odlišných skupin, nemůže mít tyto orgány přesně přizpůsobené – nemůže je mít dokonale vyvážené; a výsledkem je systém v relativně nestabilní rovnováze... Potomek dvou organismů,

[662] F.A.E. Crew, 1927, s. 125.
[663] Weston A. Price – Nutrition and Physical Degeneration, Harper, 1939, s. 6.

které nejsou identické ve své konstituci, je heterogenní směsí obou, a nikoli homogenním průměrem mezi nimi.“[664]

V zemi, jako je ta naše, kde je páření do značné míry ovlivněno vírou v bezhlavé míšení, v kult míšenců, musí manželství vést k tomu, že velmi velká část potomků má tak zmatenou, roztříštěnou a nesourodou genetickou výbavu, jak ji popisuje Spencer. Člověk si nemůže nevšimnout, zda tento stav není do značné míry příčinou té směsice nesourodých tělesných částí, která je kolem nás tak zřejmá, a také mnoha nejasných, těžko uchopitelných tělesných a duševních onemocnění, jimiž je naše populace sužována.

Dospěli jsme nyní k bodu, kdy musíme zhodnotit inbreeding a outbreeding jako prostředky ke zlepšení života člověka. Velká část údajů, které jsme dosud shromáždili, pochází z experimentů s rostlinami a zvířaty, ale od počátku se naše primární pozornost soustředila na člověka a, jak víme, „zákony dědičnosti... platí se stejnou silou pro všechny druhy živých bytostí“.[665] Závěry odvozené z pozorování jiných organismů musí mít značný dopad i na lidský život. Pokud se nyní pokusíme shromáždit a uvést si na paměť veškeré faktické poznatky, ať už vědecké či historické, které jsem v této kapitole přezkoumal, k jakému závěru musíme nutně dojít ohledně inbreedingu a outbreedingu jako faktorů ovlivňujících vývoj lidského života?

V první řadě musíme uznat, že obě metody jsou nezbytné a že každá z nich má své místo. Avšak s ohledem jak na co

---

[664] Herbert Spencer – „Personal Beauty“. V: Essays, Scientific, Political and Speculative, Londýn, 1901, sv. 11, str. 397–398. Citováno podle Ludoviciho, 1935, str. 138–139.
[665] F.A.E. Crew, 1928, s. 70.

nejrobustnější zdraví jednotlivce, tak na dosažení té homogenity národa, na níž může v ohnivé zkoušce zoufalé krize nakonec záviset jeho samotný život, se domnívám, že pravidlem by mělo být: Praktikujte inbreeding, ale občas osvěžte a rozšiřte základ svého rodu křížením s rodem, který není příliš odlišný.

To se zdá být rozhodně postupem, který je třeba dodržovat u zvířat. Crew říká: „Tajemstvím úspěšného chovu je neustálé zlepšování čistokrevných plemen selekcí a, aby bylo dosaženo určitých výsledků, křížení, ale pouze s rozvahou.“[666]

Ludovici, jehož dílo „The Choice of a Mate“ je podle mého vědomí nejmonumentálnějším a nejpůsobivějším zpracováním tohoto tématu[667], dospěl k podobnému závěru i v případě lidí. Zdůrazňuje nutnost inbreedingu. Jeho výzva zní: Vezměte si někoho, kdo je vám podobný.

To možná není v takovém rozporu s našimi tradicemi a běžnými zvyklostmi, jak by se na první pohled mohlo zdát. Existují důvody se domnívat, že je to přírodní zákon, že si podobní vybírají podobné. V každém případě existují působivé důkazy o tom, že si podobní do značné míry vybírají podobné. Dr. Holmes říká, že „všechny studie o tom, jak výběr partnera v manželství funguje v praxi, ukazují, že na rozdíl od často vyjadřovaného názoru mají podobní tendenci si brát podobné. Pearson ukázal, že vysoký má tendenci se spojovat s vysokým,

[666] F.A.E. Crew, 1928, s. 68.
[667] A. M. Ludovici, 1935, viz zejména str. 1–150.

malý s malým, intelektuál s intelektuálem a dokonce i tuberkulózní s tuberkulózním.“[668]

Navíc Ludovici není jediný, kdo v zájmu co nejvyšší kvality života jednotlivců i celého národa prosazuje, aby se lidé podobného typu brali mezi sebou. Mnozí z předních odborníků se k tomuto názoru sice veřejně nevyjádřili, ale někteří z nejvýznamnějších z nich se k němu jednoznačně hlásí, a tím pouze následují cestu vytyčenou vědeckými poznatky, k nimž se všichni hlásí.

Například profesoři East a Jones uvedli: „Inbreeding je nejjistějším prostředkem k založení rodin, které jako celek mají pro společnost vysokou hodnotu.“[669]

Dr. Fritz Lenz řekl: „Skutečně zdravé a funkční rodiny jsou příliš cenné na to, aby se mísily s nemocnými a zchátralými; měly by se proto, pokud možno, sňatky uzavírat mezi sebou, stejně jako by to měly dělat i ty méně žádoucí.“[670]

Profesor Knight Dunlap uvedl: „Dnes je již dobře známo, že inbreeding sám o sobě nemá žádné škodlivé účinky... Namísto toho, aby byl inbreeding považován za rasové zlo, může být naopak velmi cenným prostředkem pokroku. Tím se zachovávají silné rasy a slabosti v jiných rasách se dostávají na povrch, takže je lze rozpoznat a eliminovat... Pro blaho rasy by proto mělo být podporováno páření podobných jedinců, zejména pokud jde o slabosti, a inbreeding, pokud se nejedná o incest, by měl být zbaven zákazu... v Americe není důvod

---

[668] S. J. Holmes – The Eugenic Predicament, Harcourt, 1933, str. 82–83. Srov. jeho dílo Trend of the Race, 1921, str. 229–231. Viz také Paul Popenoe, Modern Marriage, New York, 1927, str. 38–40.
[669] East a Jones, 1919, s. 244.
[670] Fritz Lenz, op. cit., s. 476. Citováno podle A. M. Ludoviciho, 1935, s. 147.

odrazovat od sňatků mezi prvostupňovými bratranci a sestřenicemi.“[671] Dr. Popenoe prohlásil, že „zákony zakazující sňatky mezi bratranci a sestřenicemi […] nemají vědecké opodstatnění. Nejsou potřebné a měly by být ze zákonů odstraněny.“[672]

Dr. Crew dokonce prohlásil: „Inbreeding je katastrofální pouze tehdy, jsou-li prvky katastrofy již v daném rodu přítomny. Inbreeding rod očistí, avšak tento proces může být velmi nákladný. Zdá se, že je to fakt, dostatečně spolehlivý pro založení sociologické praxe, že incest mezi jedinci z nepochybně zdravého rodu… je z biologického hlediska správný postup.“ Zdůrazňuje však nutnost „úplné a přesné znalosti dědičné konstituce dotčených jedinců“ před uzavřením nebo schválením jakéhokoli manželství.[673]

Jsem si plně vědom toho, že obecný proud moderního myšlení je v rozporu s názory těchto autorit. Nicméně po letech poměrně důkladného zkoumání této problematiky a pečlivého zvážení všech pro a proti předpokládám, že postupně, jak vědci nabudou odvahu aplikovat své vlastní poznatky na lidský život a jak lidé všeho druhu prohloubí své znalosti o prostředcích, jimiž se to dá nejlépe provést, musí dojít ke konsensu, v němž se vědci, filozofové, státníci a muži té nejvyšší moudrosti o životě, o nichž dnes téměř nic nevíme, ale které bychom mohli

[671] Knight Dunlap, op. cit., str. 74–75. Srov. Irving Fisher a E. L. Fisk – How To Live, Funk, 1927, s. 48.
[672] Paul Popenoe a R. H. Johnson – Applied Eugenics, revidované vydání, Macmillan, 1935, s. 188. Srov. Paul Popenoe – „Should Cousins Marry?“, 1937, s. 8.
[673] F.A.E. Crew, 1927, s. 100.

nazvat jasnovidci, sjednotí v tom, aby vštípili celému lidu nutnost sňatků mezi sobě podobnými.

Že prosazování inbreedingu mezi lidmi vyvolává problémy nejvyšší závažnosti, to bych měl být mezi prvními, kdo to připustí. Ale pokud mohu soudit, jedná se pouze o problémy v ostřejší podobě, s nimiž se musí vypořádat každý národ, pokud se nechce vydat na cestu degenerace a katastrofy. Podle mého názoru čím dříve se do toho pustíme, tím lépe. Tyto problémy však chci ponechat k diskusi v mé další, a poslední, části.

Inbreeding se týká také problému míšení ras. Tuto otázku však ponechám na svou následující kapitolu o rase. Prozatím se omezím na problémy lidského páření bez této komplikace.

Nyní jsme připraveni přejít k další části, která bude věnována zkoumání rozumných a praktických opatření, která by měla být zavedena u každého národa, jenž by chtěl pozvednout svou životní úroveň na vyšší úroveň. Nechci tím naznačovat, že by tato opatření sama o sobě stačila. Musela by být doplněna pevným a důsledným vlivem prostředí, díky němuž by se lidem po dlouhou dobu vštěpovaly stejné hodnoty. Nelze je však opomenout. Bez pevných biologických základů nemůže existovat žádná nadstavba.

V. PROSTŘEDKY

Dosažení jakéhokoli velkého životního cíle s sebou nese přísná omezení. To platí pro jednotlivce stejně jako pro celý národ. Nejzávažnější zkouškou každého národa je, zda disponuje zdravím, přebytkem sil, rezervami a tou zvláštní silou, které jsou nezbytné k dosažení velikosti. První zkouškou, které však musí čelit, je otázka, zda je dostatečně silný, aby

přežil. A i ten nejskromnější cíl s sebou nese úzké nutnosti. Pro svou samotnou existenci musí národ dělat určité věci a jiné věci zase dělat nesmí.

„Jedinou palčivou lidskou otázkou, která vyžaduje okamžitou odpověď," zvolal Dr. Hooton na první stránce své knihy Apes, Men and Morons[674], „je... Co se to s člověkem děje? Všichni sociální lékaři se zabývají irelevantními sekundárními symptomy nediagnostikované lidské degenerace." Neříká to s ohledem na celý svět. Říká to s ohledem na západní Evropu a na Spojené státy. Říká to s ohledem na stav Ameriky, jak jsem jej popsal v minulé kapitole – na ohromující zátěž, kterou představují lidé s tělesnými, duševními a morálními vadami; a na rozdílnou porodnost, díky níž se země rychle mění v dav a vláda přechází do rukou průměrných lidí. Jsme nemocní. A jsme nemocní v době, kdy na nás ze všech stran tlačí národy s neporušenou vitalitou, které nenávidí bělochy a mají důvod je nenávidět. Naučili jsme je našim technikám a oni mají početní převahu a rychle si osvojují dovednosti, aby používali naše vlastní zbraně tvrději, dále a hlouběji, než jsme schopni my. Nacházíme se v této tíživé situaci – to znamená, že jsme zdegenerovaní, z velké části proto, že jsme zanedbali biologické základy, bez nichž nemůže být život žádného národa dlouhodobě udržován.

Někteří lidé se tomu možná usmějí a zvolají: „Extrémisto! Alarmisto! Nejsme snad nejbohatší, nejpohodlnější a nejsilnější národ na Zemi – alespoň my ve Spojených státech? Neklesá snad naše kojenecká úmrtnost a neprodlužuje se snad průměrná délka života? Nevzlétávají snad naše letadla včas a nefungují

[674] Earnest A. Hooton – Apes, Men, and Morons, Putnam, 1937, s. 3.

snad všechna naše tlačítka skvěle? Kde je naše dekadence?“ Právě jejich samolibost je však důkazem jejich úpadku. Neschopnost vnímat nebezpečí v jevech, které ohrožují náš život, je nezpochybnitelným důkazem úpadku, důkazem toho, že síla našeho národa slábne, a že pokud budeme pokračovat tak jako dosud, čeká nás v tom nevyhnutelném, neustálém a nemilosrdném boji o místo pod sluncem nevyhnutelný zánik. A pokud odmítneme uznat takový boj jako nezbytný, jako neoddělitelnou součást života samotného, a domníváme se, že jej časem můžeme změnit, pak jen odhalujeme svou dekadentnost z ještě jiného úhlu. Odhalujeme, že nám chybí výdrž přijímat život takový, jaký je. Schováváme hlavy pod svými „ideály“ a z tohoto úkrytu šeptáme hezká slova. Ale ve skutečnosti jsme poraženi. Vyschlo z nás všechno. A brzy nás vír života zvedne a odfoukne pryč.

Řekl jsem, že má-li lid vystoupit na výšiny velikosti, má-li vůbec přežít, pak jsou určité věci, které musí dělat, a jsou určité věci, které dělat nesmí. Rád bych se nejprve zabýval tím negativním.

To, co chci říci z negativní stránky, lze shrnout do jediného slova: selekce. Při sledování jakéhokoli velkého cíle je zcela nemožné považovat veškerý materiál za stejně hodnotný. Nikdo by nemohl vytvořit nic, co by se dalo nazvat zahradou, kdyby se snažil zachránit každou rostlinu, která vyrostla. Plevel je třeba vysekávat a i z rostlin v našich řadách musíme vyřadit všechny kromě těch nejlepších. Opět platí, že každý organismus třídí látky, které přijímá jako potravu. Vše, co přispívá k růstu a zdraví, je rozvedeno po celém těle, aby uspokojilo jeho potřeby. To, co však nelze vstřebat, je odmítnuto a vyloučeno. A každý organismus, který nedokáže vyloučit své odpadní látky, zemře!

To není zákon člověka, ale zákon přírody. A biologický hřích není nikdy odpuštěn a žádný organismus není výjimkou. Platí to pro každého jedince, pro každý druh, pro člověka stejně jistě jako pro zvíře, a dokonce i pro to, co můžeme považovat za tělo společnosti, národa. V divočině jsou odpadní produkty každého druhu, jeho deformovaní a vadní jedinci, brzy sraženi přírodou, drsnou a krvavou rukou. Ale za podmínek naší moderní civilizace bývá přirozená selekce narušována. Ty, které by příroda nemilosrdně zlikvidovala, my poslušně naložíme na svá bedra, po milionech, a krmíme je, oblékáme, ubytováváme a ošetřujeme, dokud nezemřou. A za to si o sobě myslíme, jak jsme skvělí. Prohlašujeme se za osvícené, humánní a civilizované. Příroda však na naše počínání pohlíží jiným pohledem. Celý systém naší společnosti, každý orgán a každou buňku v něm, vidí ucpaný, přetížený a otrávený dlouho se hromadící hnisající hmotou našich nevylučovaných lidských odpadních produktů. Nic neříká. Nevznáší žádné námitky. Zřejmě jí vůbec nevadí, když se včas nezjistí, co má za lubem. Ale ti, kdo ji pozorovali při práci, ať už kdekoli se objeví život, vědí, co se jí honí hlavou. Každý živý tvor, který nevylučuje odpadní látky, zemře. O tom není sporu. Jedinou otázkou je, zda máme selekci přenechat přírodě, nebo ji provést sami. Jsem přesvědčen, že pokud ji provedeme sami, můžeme dosáhnout stejného výsledku, ale humánněji, s menším plýtváním a s větší jistotou, že dosáhneme cíle, který je z lidského hlediska žádoucí.

V zemi, jako jsou Spojené státy, by se takový návrh setkal s velkým odporem. Byli by tací, kteří by její přísnost považovali za zbytečnou, protože by předpokládali, že vadný rod lze zlepšit. Neexistuje však žádný známý způsob, jak by se dědičně

vadný rod dal zlepšit změnami v prostředí, jako je lepší strava, bydlení nebo vzdělání.[675] Zlepšit jej lze pouze odstraněním vadných genů, což znamená zabránit rozmnožování těch, kteří tyto geny nesou ve svém genofondu. Na druhou stranu je samotná existence našeho vadného genofondu mezi námi břemenem a hrozbou pro veškerý nadřazený genofond, jehož porodnost neustále snižuje zátěží, kterou musí nést. A když nadřazená populace začne vymírat, jak se to děje dnes, nevíme, jak nadřazenou nahradit, stejně jako nevíme, jak pozvednout podřadnou. Jedni nevyhnutelně žijí na úkor druhých. Při tomto pohledu nemůže být o naší odpovědi pochyb. Má být celek obětován části, nebo vyšší nižší? Každý člověk se zdravým rozumem a jasným vhledem ví, že tomu tak být nesmí.

Proti jakémukoli vážnému úsilí zbavit se našich vadných jedinců by se do boje vrhly emotivnější skupiny. Byli by tam lidé z církve se svou vírou, že všichni lidé, jakkoli zlomení, jsou odrazem Boha, a že proto má vše, co dýchá, nekonečnou hodnotu. Byli by tam zastánci demokracie se svou vírou v rovnost a svým zuřivým odmítáním jakéhokoli úsilí diskriminovat některé ve prospěch jiných. Humanisté by tam byli se svým „Blahoslavení milosrdní“ a se svou doktrínou, že silní by měli nést břemena slabých a že nejvyšší morálka a nejkrásnější život je ten, kdo se staví na roveň těm nejnižším a jedná s druhými tak, jak by chtěl, aby oni jednali s ním. Z tohoto pohledu se jednotlivý člověk, bez ohledu na to, kdo nebo co je, stává tak absolutně důležitým, že věří, že by neměl být obětován pro nikoho ani pro nic. Ať už je jakkoli nedokonalý, zkažený, znetvořený nebo šílený, jeho ješitnost se díky našemu altruismu

[675] Knight Dunlap, op. cit., str. 56–57. Srov. S. J. Holmes, 1936, kap. II, str. 19–27.

a všem našim řečem o rovnosti tak nafoukla, že pokud je vůbec schopen myslet, domnívá se, že má na život stejné právo jako kdokoli jiný; a pokud nedokáže nést své vlastní břemeno, očekává, že ho ti, kteří jsou v dobré kondici, ponesou a budou mu sloužit, dokud nezemře. Nejhorší ze všeho je, že právě ten „dobrý člověk“ mezi námi, právě ten člověk, který cítí, že „následuje Mistra“, je všude vzhlížen jako vzor a udává tempo obdivujícímu davu.

Na každé tvrzení a každý argument všech těchto humanitářů a zastánců křesťanství a demokracie existuje odpověď. A kdybych měl dostatek prostoru a byl v jiné náladě, možná bych se pustil do toho, abych na ně odpověděl bod po bodu. Některá z předkládaných tvrzení mohou být dost upřímná, ale i když jsou upřímná, jsou důkazem úpadku. A často ani upřímná nejsou. Naše tolik vychvalovaná víra v nekonečnou hodnotu každého jednotlivého života se například rozplyne v nicotě, když si oblíbíme řízení našich automobilů zabíjejících lidi, jejichž tachometry ukazující 120 mil za hodinu jsou připevněny na palubních deskách i těch nejlevnějších z nich, nebo když podporujeme strategii masakrování Němců po celých městech, či se rozhodneme svrhnout atomové bomby na nic netušící muže, ženy a děti v Hirošimě a Nagasaki. Vskutku nám bylo vytýkáno, že „jsme vůči takovým věcem tak otupěli, že... jediné zabíjení, proti kterému Američané protestují, je to, které se děje v rámci soudního řízení.“[676]

Můj posudek všech těchto tvrzení a argumentů mě však nutí je rázně odmítnout. Při jakémkoli nadhledu nad situací, kterou zvažujeme, může člověk s vyrovnanou myslí jasně vidět,

[676] W. D. McKim – Heredity and Human Progress, Putnam, 1900, s. 220. Srov. str. 214–221.

že jedna věc vyčnívá nad vším ostatním: naše lidská zkáza musí zmizet. Je to otázka buď, anebo. Buď zmizí naše zkáza, nebo zmizí kvalita života mezi námi, a pak zmizíme i my sami, zatímco se naše společnost rozpadá a směřuje k nevyhnutelné smrti. V zájmu života musí být někteří obětováni. Bezstarostná shovívavost vůči všem je hloupost nebo slabost. Absolutní nutnost oběti existuje v každé společnosti a v každé době. Ve světle této kruté skutečnosti si uvědomujeme, že všichni ti, kdo by se v tomto bodě bránili rázům opatřením, ať už si to uvědomují či nikoli a ať už to tak zamýšlejí či nikoli, jsou nepřátelé života. Volání po rovnosti, jak jsme již viděli, není nic jiného než návnada, kterou se mají všichni silní, ušlechtilí a autoritativní muži nalákat do pasti a tak učinit svět šťastným lovištěm pro průměrné. A jakákoli morálka, bez ohledu na její náboženské opodstatnění, která by vyzdvihovala soucit s pokaženými a kázala povinnost a krásu milovat je, sloužit jim, se před nimi ponižovat, a to takovým způsobem, který by paralyzoval ruku, která by tuto gangrénu vyřízla z těla společnosti, je ve skutečnosti převrácením veškeré morálky. Každý hodnotový systém, který soustavně oslabuje, otravuje či maří život, se již tímto jediným znakem jeví jako vrcholná nemorálnost. Zradit vzestupný život, jehož smyslem je neustále překonávat sám sebe, neustále rodit to, co je nad ním, to je nejvyšší zločin – horší než zpronevěra, horší než zrada, horší než cizoložství nebo znásilnění, horší než vražda. To si myslím o jakémkoli náboženství, morálce nebo politické doktríně, která by obětovala celek ve prospěch části a zradila vyšší ve prospěch nižšího.

Něco se musí udělat. Ale když se obracím na samotné eugeniky, moc povzbuzení nenacházím. Profesor Hankins viděl

zemi tak sevřenou zakořeněným „humanitárním sentimentem, komplexy povznesení a náboženstvím demokracie“, spolu s vírou v možnosti sociální reformy, že byl zoufalý z toho, že by se dalo něco dokázat.[677] Americká eugenická společnost, dokud nebyla prakticky udusena k zániku rostoucí vlnou egalitarismu, která v posledních čtyřiceti letech postupně zaplavila celou zemi, měla svá doporučení, ale to, co požadovala – na základě vlastních zjištění eugeniků – nestačilo. Obecně vzato, ačkoli věděli, co je třeba udělat, zdálo se, že se to neodvažují vyslovit. A dnes, s výjimkou několika mužů, jako je Dr. Elmer Pendell[678], hlas eugeniky utichl. Musí existovat mnoho mužů, kteří ve svém srdci vědí, co je třeba udělat, ale mlčí. Možná se bojí hanby, která by je zasypala, kdyby pravdu vyřkli. Nebo možná jsou natolik prodchnuti opatrností a profesionálním odstupem, které jsou pro vědu charakteristické, že se zdráhají zaujmout jasné stanovisko, dokud nevidí jasnou cestu až k závěru jakéhokoli postupu, který by doporučovali. Bojí se udělat chybu. Ale v něčem takovém nikdo nemůže předem vidět jasnou cestu až k závěru. A chyby se nevyhnutelně stanou. Ale ačkoli moudrost vnímá nutnost nejvyšší inteligence a opatrnosti, vnímá také, že žádná chyba, která by mohla být učiněna, by nebyla tak závažná jako ta, kterou nyní neustále děláme pouhou nečinností, která, pokud bude pokračovat ještě dlouho, se ukáže jako fatální. Mezi těch několik málo vynikajících vědců, u nichž jsem pocítil něco jako náležitý smysl pro naléhavost a odpovědnost, patří Dr. William Shockley, Dr. Crew a Dr. Alexis Carrel. Dr. Shockley v dopise nedávno zveřejněném v časopise Scientific American (leden

[677] Frank Hankins – Racial Basis of Civilization, Knopf, 1926, str. 346–347.
[678] Elmer Pendell – Sex and Civilization, 1967, Noontide Press, Los Angeles, Kalifornie.

1971) uvedl: „Pokud se mé obavy potvrdí, naše společnost se chová naprosto nezodpovědně. Naše dobře míněné sociální programy mohou podporovat… regresivní evoluci prostřednictvím nadměrné reprodukce geneticky znevýhodněných jedinců… Důsledkem mohou být extrémní projevy rasismu a utrpení jak pro černochy, tak pro bělochy.“ Dr. Crew poukázal na to, že zatímco se lidé dohadují o tom, zda je slabomyslnost dědičná, nebo jakým způsobem se dědí, slabomyslní se rozmnožují. „Dnes,“ prohlásil, „je třeba věnovat největší pozornost stavu, a ne příčině, protože záležitost je naléhavá.“[679] „Je třeba zabránit rozmnožování všech rodů, které vykazují nežádoucí vlastnosti, o nichž je známo, že se dědí.“[680] Dr. Carrel však byl z nich nejodvážnější. Jednoznačně prohlásil, že „je třeba zabránit rozmnožování duševně chorých a slabomyslných…“. Dále však zpochybnil samotnou existenci „obrovského počtu postižených a zločinců“. „Proč zachraňujeme tyto zbytečné a škodlivé bytosti?“ zeptal se. „Abnormální brání rozvoji normálních. Této skutečnosti se musíme postavit čelem.“ Uznával, že „nejsme schopni soudit lidi“. A skutečně zde nejde o morální soud. Jedná se prostě o právo společnosti „být chráněna před problematickými a nebezpečnými prvky“. „Moderní společnost by neměla váhat organizovat se s ohledem na normálního jedince.“ Zpochybňoval smysl věznic, a to z více důvodů. Pro některé z nejzlovolnějších pachatelů doporučoval „malá eutanazijní zařízení vybavená vhodnými plyny“.[681]

[679] F.A.E. Crew, 1927, str. 152–153.
[680] F.A.E. Crew, kap. IV knihy „More Medical Views on Birth Control“, vydané pod redakcí Dr. Normana Hairea, str. 108–109.
[681] Alexis Carrel – Man the Unknown, Harper, 1935, s. 300, 318–319.

Je velmi dobré, že se jeden z nejvýznamnějších vědců naší doby vyjadřuje tak jasně a bez obalu. Ačkoli každý, kdo zná dnešní americký život, musí pochybovat o tom, zda jakýkoli program, jehož cílem je adekvátně řešit problém našeho zkaženého a rozpadlého lidstva, může doufat v něco víc než jen letmou pozornost. Nicméně, ať už s ohledem na Spojené státy nebo na nějaký jiný, možná rozumnější a moudřejší národ, ať už v naší době nebo v budoucnosti, věřím, že alespoň někteří z nás by se měli přímo vypořádat s tím, jaké kroky musí každý národ, v jakémkoli věku, podniknout, aby se zbavil svých odpadních produktů, a to v zájmu svého vlastního přežití. Pojďme si proto přiblížit ta nejdůležitější z různých opatření, která byla navrhována.

1. Jedním z prostředků, kterého se rozhodně musíme chopit, je sterilizace. Její společenské náklady by byly o to nižší než náklady na ústavní izolaci, o kolik by byla humánnější vůči svým obětem. Je nutné vyvrátit mylné představy o tom, co sterilizace je. „Neznamená zbavení pohlaví... ani zbavení pohlavních orgánů; nejde o kastraci; nejde o vykastrování; nejde o zmrzačení; nijak nezasahuje do pohlavních funkcí, s výjimkou schopnosti rozmnožování.“ Sterilizace u mužů je drobný zákrok, který spočívá pouze v přerušení semenných vývodů; a zatímco u žen se jedná o rozsáhlý zákrok, který vyžaduje přerušení vejcovodů, z pěti tisíc případů „došlo pouze ke třem úmrtím, a to z jiných příčin.“[682]

[682] Louis L. Mann: „Religion and Human Sterilization“, článek v časopise Unity (vyd. John Haynes Holmes – nejedná se o publikaci hnutí New Thought) ze dne 4. února 1935, s. 233. Dr. Mann byl rabínem chicagské kongregace Sinai a profesorem na Chicagské univerzitě. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 371.

Zákon o sterilizaci potvrdil Nejvyšší soud Spojených států v rozhodnutí, v němž soudce Oliver Wendell Holmes poznamenal, že pokud někdy „veřejné blaho může vyžadovat od nejlepších občanů, aby obětovali své životy, bylo by podivné, kdyby nemohlo vyžadovat od těch, kteří již oslabují sílu státu, tyto menší oběti“. A na závěr řekl: „Tři generace imbecilů stačí.“ V Kalifornii „je většina slabomyslných a značná část duševně chorých, kteří byli umístěni do ústavů, před propuštěním sterilizována. Velká většina sterilizovaných osob buď operaci vítá, nebo proti jejímu provedení nemá námitky.“[683] „Podíl sexuální delikvence, který lze přičíst sterilizaci, je relativně velmi malý, přibližně jeden případ z tisíce.“ „Mnozí z [těchto sterilizovaných osob] se ožení či vdají a... tato manželství se ukázala být stejně úspěšná, jak se dalo rozumně očekávat. Manželství působí jako stabilizující faktor a zjevně přispívá k blahu obou partnerů.“[684] Sterilizace je mnohem méně krutá než oddělení pohlaví v ústavních zařízeních – a pro společnost také podstatně levnější.

Samozřejmě by existovaly speciální eugenické soudy, vedené kompetentními lékařskými a psychiatrickými poradci, a mělo by být vynaloženo veškeré úsilí, aby soudci i lékaři byli muži vysokého charakteru, nadřazení jakékoli klice a nezávislí

---

[683] Louis L. Mann, tamtéž.

[684] S. J. Holmes, 1936, str. 372–373. Dovolte mi doplnit ze stran 373–374: „Největší počet operací byl proveden v Německu na základě nedávného zákona o sterilizaci. Během prvního roku jeho platnosti bylo sterilizováno 56 244 osob, které byly Vrchními eugenickými soudy shledány jako geneticky vadné – což je více než dvojnásobek celkového počtu sterilizací provedených za jeden rok ve Spojených státech. V žádné zemi nepředstavuje počet sterilizovaných osob více než malou část dědičně vadných jedinců, kteří by v zájmu rasy neměli mít potomky. I kdyby byli všichni vadní jedinci sterilizováni, z rezervy nositelů by se stále objevovali noví.“

na nikom ekonomicky. Profesor Dunlap považoval pravděpodobnost etických pochybení v tomto bodě za tak velkou, že sterilizace „musí být důrazně odmítnuta“ – alespoň za současných podmínek. A přesto jsem přesvědčen, že si to nedovolíme odmítnout. Lepší je sterilizace, s riziky a dokonce i důsledky občasné nespravedlnosti, než šířící se degenerace, která se jeví jako nevyhnutelná alternativa.

V tomto bodě musím uvést svědectví, které v roce 1940 zaznamenal Dr. Lothrop Stoddard po dni stráveném účastí na zasedání Vrchního eugenického soudu v Německu. Projednávané případy spadaly pod německý zákon o sterilizaci. To, co Stoddard viděl a slyšel, ukazuje, jak úspěšně může velká moderní západní země provádět důkladné a rozhodné úsilí o očistu a regeneraci svého šlechtitelského materiálu. Současné odsuzování nacistického režimu v Německu neposkytuje žádný platný důvod k tomu, abychom ignorovali zjevnou moudrost jeho eugenické politiky.

Stoddard uvedl, že celý den byl věnován projednání čtyř případů. Byl ohromen „pečlivostí, s jakou se těmito případy již zabývaly nižší soudy. Spis každého případu byl obsáhlý a obsahoval kompletní životní historii dotyčné osoby, zprávy odborníků a klinik a také důkladné výzkumy rodinné anamnézy dotyčné osoby. Při rozhodování Vrchní soud nejen nahlížel do spisů, ale také osobně vyšetřoval samotné dotyčné osoby.“

U všech čtyř případů byla doporučena sterilizace, ale ve všech čtyřech případech soud dospěl k závěru, že „sterilizace nebyla prokázána jako nezbytná“, a případy byly vráceny „k dalšímu šetření“.

Stoddard na závěr poznamenal, že všechny případy, které toho dne pozoroval, byly „projednávány stejným pečlivým a metodickým způsobem“. „Odešel jsem,“ řekl, „přesvědčen, že zákon je uplatňován s přísným ohledem na jeho ustanovení a že rozsudky jsou spíš až příliš konzervativní. Alespoň na základě důkazů z této jedné návštěvy lze říci, že zákon o sterilizaci vyřazuje nejhorší kmeny německého rodu vědeckým a skutečně humanitárním způsobem.“[685]

Je však velkou otázkou, kdo by měl být sterilizován. Nejčastěji se obvykle prosazuje sterilizace těch, u nichž je známo, že jejich duševní porucha, ať už jde o slabomyslnost nebo duševní chorobu, je dědičná. Dr. Crew uvádí „odsouzené zločince, imbecily a násilníky“.[686] Německý zákon o prevenci přenosu dědičných nemocí z července 1933 stanovil sterilizaci osob s „vrozenou slabomyslností, určitými duševními chorobami, jako je schizofrenie a maniodepresivní psychóza, dědičnou epilepsií, slepotou, hluchoněmostí a závažnými tělesnými vadami“.[687] Dr. Holmes předkládá pečlivě formulované důvody, na jejichž základě se domnívá, že určitou dědičnou vadu by bylo možné v jedné generaci omezit nejméně o 17 procent, přičemž míra eliminace by se následně snižovala. Má však pochybnosti o tom, „zda opatření spadající pod pojem negativní eugenika budou stačit k tomu, aby zabránila zachování rasy lidmi… podprůměrné kvality. Jistě nelze

[685] Lothrop Stoddard – Into the Darkness, Duell, Sloan and Pearce, 1940, str. 192–196. Vřele doporučuji přečíst si zejména strany 187–200. Duch a záměr, které vedly k přijetí zákona o sterilizaci, jsou dobře patrné v „Desateru pro výběr životního partnera“, které najdete na stranách 198–199.
[686] F.A.E. Crew, 1927, s. 179.
[687] A. M. Ludovici. Viz jeho článek v časopise English Review, červenec–září 1936. Srov. S. J. Holmes, 1936, s. 73 a násl.

očekávat, že k tomuto cíli výrazně přispěje segregace nebo sterilizace malého procenta osob, které jsou natolik postižené, že si zaslouží oficiální umístění do ústavu.“[688] Problém spočívá v tom, že celkový počet těch, u nichž se uvažuje o sterilizaci, představuje pouze „malou část jedinců s dědičnými vadami, kteří by v zájmu rasy neměli mít potomky“.[689] Za prvé je tu velký počet mentálně zaostalých a hraničních případů, které Dr. Holmes označuje za „nejzávažnější problém“. Nejobtížnějším aspektem celé situace je však skutečnost, že mnoho lidí je „nositeli“ recesivních dědičných vad, které se u nich samých neprojevují, a dále to, že tito nositelé jsou pravděpodobně početnější než lidé s viditelnými vadami. Co by se s těmito lidmi mělo dělat? Obvykle neexistuje žádný důvod, proč je podrobit sterilizaci, a přesto, pokud se dva z nich spojí, jejich potomci budou nevyhnutelně postižení. Tato skutečnost často vedla eugeniky k zoufalství, že sterilizací nic nedosáhnou.

Situace je však beznadějná pouze pro ty, kteří postrádají pevnost mysli jak k uplatnění osvědčených očistných opatření, tak k vypořádání se s jejich důsledky. Dr. Crew by „podporoval celibát a cudnost ze strany všech blízkých příbuzných mentálně slabé osoby“[690], ale jakkoli by to mohlo být žádoucí, zdá se mi pošetilé doufat v takovou sebekázeň ze strany těch, kteří jsou geneticky blízcí mentálně slabým. Obvyklým předpisem je, aby slabomyslným bylo zakázáno uzavírat sňatky s jinými slabomyslnými a možným nositelům genů, aby se neženili do rodin, kde se v minulosti vyskytla slabomyslnost.[691]

---

[688] S. J. Holmes, 1936, str. 374–375.
[689] Tamtéž, s. 374.
[690] F.A.E. Crew, 1927, str. 152–154.
[691] F.A.E. Crew, 1927, str. 153–154.

Ale pokud se nacházejí v lepším stavu, než aby vyžadovali izolaci či sterilizaci, s kým se mají oženit? Co jiného to znamená, než že by se lidé s mentálním postižením a nositelé genů pro mentální postižení měli povzbuzovat k sňatkům s těmi, jejichž genetický profil je bez poskvrny? Není to však podle vlastních zjištění genetiků přesně to, čeho by se měli vyvarovat? Jaký by byl nevyhnutelný výsledek, než že by se kontaminace rozšířila do zdravých populací, skryla se tam a obtížnost jejího vyhledání a vymýcení by se ve skutečnosti zvýšila? Neukázaly snad všechny četné experimenty s inbreedingem nade vší pochybnost, že pokud chceme skutečně odhalit všechny skryté vady číhající v našem středu, abychom se k nim dostali a mohli s nimi naložit, stačí jen postupovat přesně opačně, než se obvykle doporučuje? Tím, že budeme podporovat, nebo dokonce vyžadovat, aby se slabomyslní (pokud jim bude vůbec dovoleno se oženit), debilové a možní nositelé vad oženili s jinými v podobném stavu, mohl by jakýkoli národ bezpochyby účinně a v relativně krátké době očistit svůj rod. Genetici to všichni vědí. Proč to tedy nenaléhají? Pokud mohu posoudit, pouze z jednoho důvodu. Takový postup by vyprodukoval takové množství vadných jedinců, že by nás to přetěžovalo, pokud bychom se jich nějakým způsobem nezbavili; a za stávajících podmínek se domnívají, že by bylo naprosto nemožné získat právní oprávnění k jejich účinnému odstranění. Vzhledem k převaze falešných a sentimentálních církevních a demokratických hodnot mají nepochybně pravdu. Ne všechny národy jsou však tak oslabeny a zaslepeny těmito hodnotami jako my. V minulosti existovali, možná existují i dnes a v každém případě mohou existovat v budoucnu lidé, kteří jsou schopni na sebe

takový očistný prostředek uplatnit. A ti, kdo tak učiní jako první, vykročí na cestu vedoucí ke zdravému rozvoji a velikosti.

Další námitka proti sterilizaci byla vznesena na základě toho, že bychom riskovali, že připravíme společnost o potomky člověka, jako byl Steinmetz. Jako dostatečná odpověď na to stačí poukázat na to, (1) že Steinmetz patřil stěží k typu lidí, kteří by byli vybráni ke sterilizaci; (2) že množství geniality skryté v populaci hrubě deformovaných, slabomyslných nebo dědičně duševně nemocných je zanedbatelné; a (3) že ztráta, kterou by společnost utrpěla eliminací celé naší populace vadných jedinců, by byla zanedbatelná ve srovnání se ztrátou, kterou společnosti způsobuje přetížení našich nejnadanějších jedinců a omezení jejich porodnosti tím, že musí živit naše téměř zcela bezcenné lidské odpadní produkty.

Předchozí stránky sloužily k představení obecné myšlenky sterilizace a k prezentaci námitek a obtíží, které bránily jejímu přijetí.

Avšak teprve před několika měsíci (v létě roku 1971) jsem narazil na návrh, který podle mého názoru do značné míry obchází či překonává překážky, jež se v myslích lidí či na cestě k praktickému uplatňování sterilizace jevily jako nejzávažnější, a který na mě působí jako skutečně nesmírně důležitý, máme-li někdy dosáhnout té eugenické hygieny, která se stala nezbytnou pro naše přežití.

Než však představím samotný návrh, musím předložit několik myšlenek, které se mi jeví jako nezbytné pro jeho pochopení.

Neexistuje nic jako vrozené nebo nezcizitelné právo. Samotná skutečnost, že člověk žije, mu rozhodně nedává žádné

právo mít dítě. Děti by měly přicházet na svět s povolením společenství, jehož se stanou součástí; a toto povolení by mělo být uděleno, nebo poskytnuto v rámci stanovených limitů, nebo zcela odepřeno, podle toho, zda příslušné fyzické a duševní testy a vyšetření, jakož i osobní a rodinné záznamy dotyčných osob, přesvědčí příslušné orgány, že jsou způsobilí mít dítě, které bude přispívat ke genetickému zlepšení národa, nebo alespoň nebude pro něj přítěží. Mít děti by se tak stalo výsadou a výrazným znakem nejen společenského postavení manželského páru, ale i důvěry společnosti v to, že jim lze svěřit jednu z největších společenských odpovědností – odpovědnost podílet se na přivedení nové generace na svět a na její řádné přípravě na život. Mezi nejlepšími rodinami by tak vznikla tendence k soupeření o tu čest, že jim bude povoleno mít mimořádně početnou rodinu.

Od těchto úvodních poznámek se nyní vraťme k samotnému návrhu. Jeho autorem je profesor Elmer Pendell z Jacksonville State College v Alabamě a nese název „Eugenický zákon o manželství“. S příspěvkem na toto téma vystoupil na páté mezinárodní konferenci o plánovaném rodičovství v Tokiu v říjnu 1955. Podle mého názoru je vypracování tohoto návrhu památníkem odvážné originality, praktické vynalézavosti, vhledu do lidské povahy a v neposlední řadě hlubokého znepokojení Dr. Pendella nad zoufalou genetickou situací, v níž se náš lid nyní nachází. Kopii jeho navrhovaného zákona o manželství lze nalézt na stranách 87 až 92 jeho knihy The Next Civilization. (Tato kniha byla původně vydána v roce 1960 nakladatelstvím Royal Publishing Company v Dallasu v Texasu. Nyní je již vyprodána, ale její kopii lze získat od společnosti University Microfilms, 300 North Zeeb Road, Ann

Arbor, Michigan 48106. Dr. Pendell navíc v současné době připravuje nové vydání.)

Zákon by stanovil, že úředníci zaměstnaní obcí nebo státem na základě platového poměru budou shromažďovat informace, vydávat povolení a vést evidenci.

Obecně by podle navrhovaného zákona bylo povoleno uzavřít sňatek téměř každému páru, který netrpí pohlavní chorobou ani jiným závažným onemocněním, avšak v případě osob spadajících do určitých specifikovaných kategorií by bylo povolení k sňatku pozastaveno, dokud by se nepodrobily sterilizaci. Tyto kategorie by zhruba zahrnovaly (1) osoby neschopné si vydělat na živobytí; (2) osoby s velmi nízkým IQ nebo s méně než čtyřletým uspokojivým školním vzděláním; a (3) osoby s vadou, nemocí, závislostí nebo známkami zkaženého charakteru, které by pravděpodobně vedly k narození potomků nízké kvality. Jak lze snadno pochopit, touha po sňatku by v takových případech poskytla společnosti velmi cenný prostředek, dosud ne tak snadno dostupný, k přimění osob s hrubými tělesnými a duševními vadami k přijetí sterilizace. Toto ustanovení zdá se skýtá možnost, že se společnost zbaví obrovského množství vad v relativně krátké době, a to navíc z velké části na dobrovolném základě.

Kromě toho by na každém manželském povolení, které by páru umožňovalo mít děti, bylo uvedeno, kolik dětí mají právo mít na základě svého zdraví a obecné genetické konstituce. Například článek 14 stanoví, že „páry splňující ostatní zákonné požadavky mají být oprávněny k reprodukci podle následující stupnice“, v níž počet povolených dětí začíná na jednom dítěti u páru, jehož průměrné dosažené vzdělání je nejméně na úrovni čtvrté třídy (s odpovídajícím IQ) – jedno dítě na jedno uzavřené

manželství je tak nízký počet, že v průměru zajistí, že rodová linie daného páru nebude zachována; k zajištění pokračování rodu je zapotřebí téměř čtyři děti na jedno uzavřené manželství. Stupnice se postupně zvyšuje na čtyři děti u páru, který se ve střední nebo vysoké škole umístil v horních dvou pětinách své třídy (s odpovídajícím IQ). Zvyšuje se na „bez omezení“ u páru, který se ve střední nebo vysoké škole umístil v horní pětině své třídy (opět s odpovídajícím IQ). Navrhovaný zákon rovněž stanoví, že každý pár, který překročí povolený limit počtu dětí, bude povinen podstoupit sterilizaci, která znemožní další těhotenství.

Než se obrátím k dalšímu preventivnímu opatření, musím na chvíli upoutat pozornost čtenáře na návrh předložený v dubnu 1971 profesorem Williamem Shockleym ze Stanfordovy univerzity, nositelem Nobelovy ceny, který považuji za velmi praktický a slibný. „Aby se zmírnilo dysgenické utrpení jak geneticky znevýhodněných, tak i přetížených daňových poplatníků,“ podporoval by „dobrovolnou sterilizaci... prostřednictvím finančních odměn odstupňovaných podle míry genetického znevýhodnění, třeba 1 000 dolarů za každý bod pod IQ 100.“ To by zmírnilo hořkost pilulky sterilizace a náklady pro společnost by byly i v nejhorším případě malé ve srovnání s náklady na dlouholetou péči o pacienty v ústavech nebo s náklady na následky toho, že by se jim umožnilo šířit geny jejich vad po celé zemi.

2. Dalším opatřením, které se běžně prosazuje jako prostředek rasové hygieny, je regulace porodnosti. Jelikož jsem již ve své kapitole o pacifismu diskutoval znepokojivé důkazy o jednoznačně škodlivých účincích na jedince, kteří pravidelně používají antikoncepci, omezím se zde na námitky, které se

bezprostředněji týkají našeho problému. Všechny podporují závěr, že lék je horší než nemoc.

a. Všude, kde se zavedla antikoncepce, klesla porodnost. V některých západních zemích umírá více lidí, než se jich rodí. Počet obyvatel ve skutečnosti klesá. Ale toto, jak poznamenal Dr. Carrel v dopise časopisu American Mercury před lety, je příznakem rasové sebevraždy. Nesmíme nikdy zapomenout, že primární zkouškou, které musí každý národ čelit, je to, zda je dostatečně silný, aby přežil. O jeho osudu může rozhodnout válka a výsledek války může záviset jednoduše na tom, kolik mužů dokáže shromáždit na své straně boje. V tomto světle je kontrola porodnosti vnímána jako nůž, kterým si civilizovaný bílý člověk podřezává vlastní hrdlo. Skutečnost, na kterou poukázal sir Arthur Keith, by měla být vtisknuta do vědomí všech našich mladých lidí: „Proces evoluce nedovoluje žádné potlačování reprodukčních instinktů; neplodné skupiny jsou důsledně eliminovány a plodné se zachovávají.“[692]

b. Antikoncepce nejenže kvantitativně snižuje počet obyvatel až na nebezpečnou úroveň, ale také narušila rovnováhu, která musí panovat mezi lepšími a horšími vrstvami obyvatelstva. Je všeobecně známo, že antikoncepce se v eugenicky uspokojivé míře neujala mezi lidmi s horší konstitucí, u nichž je tak důležité omezit plodnost, ale naopak se nejvíce rozšířila mezi lidmi s prokázanými schopnostmi, kde zredukovala rodiny o šesti, osmi nebo deseti členech, jaké lepší třídy běžně měly ještě před sto lety, na rodiny o jednom nebo dvou členech – což nestačí ani k zachování jejich rodu. Jinými slovy, ti, kdo znají fakta, uznávají, že antikoncepce je přímo

[692] Sir Arthur Keith – A New Theory of Human Evolution, New York, 1949, s. 98.

zodpovědná za rozdílnou porodnost, kterou jsme v mé poslední kapitole shledali tak strašlivě hrozivou.[693] Navíc, jelikož účinné používání antikoncepce vyžaduje určitou míru inteligence a sebeovládání, které u nejslabších společenských vrstev obvykle chybí, je zřejmé, že se nikdy nestane významným faktorem při snižování počtu nejméně žádoucí části naší populace.

c. Antikoncepce však v praxi nejenže významně přispěla ke zhoršení genetické kvality západních národů tím, že decimovala řady nadřazených jedinců, z nichž pouze mohou v potřebném množství vzejít vůdčí osobnosti, ale má tendenci snižovat kvalitu všude, kde se uplatňuje. Výběr potomků pomocí antikoncepce, jak poukázal Ludovici[694], je jako okopávání zahrady ve tmě. Nevidíte, zda vysekáváte plevel, nebo květiny. Bylo by moudřejší provádět výběr až po narození našich dětí, jak to činili staří Řekové i staří Seveřané[695], a eliminovat ty, o nichž víme, že jsou nevhodní, na základě toho, co vidíme na vlastní oči.

V podobném duchu poukazuje Dr. K. A. Wieth-Knudsen ve své cenné knize Understanding Women[696] na další dysgenický aspekt antikoncepce, jehož závažnost, pokud je mi známo, dosud nebyla náležitě zdůrazněna. Připomíná nám, že snahy přírody zajistit jakoukoli úroveň kvality u svých živých tvorů se zjevně omezují na neustálou rozmařilost v produkci

---

[693] E.A. Hooton, 1937, op. cit., s. 231; Popenoe a Johnson, op. cit., 1935, s. 178; S. J. Holmes, 1933, str. 174–177, 206–207; C.G. Campbell – Bio-Social Implications of Contraception (přetištěno z Proceedings of 2nd International Congress for Sex Research), 1930, s. 579f., 583f.

[694] Anthony M. Ludovici – The Night-Hoers, Londýn, 1928.

[695] Vikingská sága: Gunnlaug The Worm-Tongue, v knize Three Northern Love Stories, přeložili William Morris a E. Magnusson, Longmans, 1901, s. 9.

[696] Elliot Holt, New York, bez data

života. Z následného boje jedinců mezi sebou o prostor k rozvoji, v prostředí, kde jsou příležitosti více či méně omezené, vychází vše, co nazýváme biologickým a rasovým pokrokem. U všech zdravých národů příroda obvykle způsobuje, že pohlavní instinkt vede ke zplození dvakrát více dětí, než je zapotřebí pouze k udržení populace. Zdá se, že přivádí na svět nadbytek lidských bytostí, aby tím získala příležitost provést selekci, vytřídit své šťastné výtvory od svých zpackaných a vyřazených, zvolit ty první k přežití a nechat ty druhé padnout na okraj cesty. Antikoncepce však má tendenci to vše mařit. Jak jsme viděli, selekce, k níž dochází při samotném používání antikoncepce, se v první řadě odehrává naslepo, jakoby ve tmě, a proto je stejně pravděpodobné, že zabrání narození těch nejlepších, jako že zabrání narození těch nejhorších. Navíc toto lidské omezování přírodní hojnosti natolik snižuje počet obyvatel, že se tím výrazně zmírňuje boj o přežití. To znamená, při pohledu na věc z jiného úhlu, že se životní podmínky zlepšily do takové míry, že téměř celé potomstvo, včetně všech nedostatečných typů, dorůstá do dospělosti. Většina lidí by si představovala, že se jedná o velmi žádoucí stav věcí. Ale právě tento stav (alespoň u zvířat), a to nejen v obdobích, kdy byla konkurence příliš velká nebo vnější podmínky příliš obtížné, se ukázal být předzvěstí vyhynutí. „Důvodem pravděpodobně bylo," říká Dr. Wieth-Knudsen, „že celý druh byl tímto oslaben kvůli nedostatečné selekci (což v přírodě obvykle znamená vysokou porodnost a vysokou úmrtnost), takže při dalším obratu v evoluční linii se zhroutil při prvním náporu obtížnějších podmínek, které nutně přijdou, a to jak v případě lidí, tak zvířat." Poté se ptá: „Nemůže to snad znamenat, že měl pravdu Francouz Bertillot (starší), když řekl: Pour avoir la qualité, il faut avoir la quantité? [Abychom dosáhli kvality, je

třeba mít kvantitu.] Pokud by tomu tak bylo, systém dvou dětí by rasu rychle zničil, a to nejen kvantitativně, ale i kvalitativně.“[697]

3. Dalším a posledním opatřením, které musíme v rámci negativní eugeniky zvážit, je eutanázie – tedy likvidace prostřednictvím nějaké formy bezbolestné smrti, nařízená v zájmu společenského blaha. Potřeba tohoto nástroje vyplývá ze skutečnosti, že v souhrnu existuje značná část lidského života, která je tak beznadějně deformovaná nebo nedostatečná, že z ní nikdy nic nebude, nebo která je tak nenapravitelně zlá, že neustále ohrožuje ostatní lidi vážným ublížením. A takový život představuje pro společnost břemeno, jehož náklady přímo odrazují od reprodukce našich nejlepších rodů.[698] „Nejjistějším, nejjednodušším, nejlaskavějším a nejhumánnějším prostředkem k zabránění rozmnožování“ u těch, o nichž jsme právě hovořili a které považujeme za nehodné vysokého privilegia rozmnožovat svůj druh, „je klidná, bezbolestná smrt… která není vykonána jako trest, ale jako projev osvíceného soucitu s oběťmi… a jako povinnost vůči společnosti i vůči našim vlastním potomkům.“[699]

Toto jsou slova Dr. W. D. McKima, který je, pokud vím, prvním člověkem v novodobé historii, jenž se vážně zabýval otázkou eutanázie. Dr. Holmes uvádí jeho knihu Heredity and Human Progress[700] v jedné ze svých bibliografií a označuje její návrh za „důkladně obhájený“.[701] Dr. McKim navrhl eliminaci

[697] Tamtéž, str. 285–296, zejména s. 289, 293.
[698] Knight Dunlap, op. cit., s. 78.
[699] W.D. McKim, op. cit., s. 188.
[700] Putnam, 1900.
[701] S. J. Holmes, 1933, s. 9, 153–154.

„všech idiotů… a zdaleka největšího počtu imbecilů, a to zejména těch, kteří sice byli inteligentní, ale vykazovali známky morální imbecility… velké většiny epileptiků. Co se týče chronických alkoholiků… zásadní otázkou je, do jaké míry by daný člověk mohl být nebezpečný pro společnost… V případě zločinců bychom museli postupovat s velkou mírou rozlišování.“[702] Člověku se také okamžitě vybaví případ postiženého novorozence, který pro sebe samého nemůže být ničím jiným než utrpením a pro své rodiče zbytečnou zátěží. Naše sentimentální vnímání „života“ zašlo tak daleko, že dnes máme pocit, že musíme vyčerpat všechny prostředky, „abychom zachránili a vychovali do dospívání každé nedonošené stvoření, které vzejde z ženského lůna“.[703] Někteří z nás si možná vzpomenou na případ pětitýdenní Helaine Colanové z Chicaga, která „trpěla vzácnou nemocí, u níž se zdálo, že nabízí jedinou volbu mezi úplnou slepotou a smrtí“, a která byla v centru pozornosti celé země, zatímco lékařská věda se doslova přetrhávala ve snaze zachránit jí život. Ale navzdory dlouhému úvodníku v New York Times, který tuto snahu oslavoval a velebil „právo na život, které má i ten nejmenší a nejvíce slepý organismus“[704], musíme dát palec dolů, označit jak toto úsilí, tak úvodník za pouhou patetickou sentimentálnost a přát si, aby v zemi bylo trochu více rozlišovací schopnosti a tvrdosti starých Řeků, jejichž vztah k životu vyjádřil Aristoteles svým výrokem, že „nic nedokonalého nebo zmrzačeného [by] nemělo být ponecháno, aby vyrostlo“.

[702] W.D. McKim, s. 189.
[703] George F. Scott – The Truth about Birth Control, s. 153.
[704] New York Times, 11. května 1938.

Dr. McKim si uvědomoval, že „myšlenku tak radikální a plnou praktických obtíží nelze zpočátku vymezit s velkou přesností. Žádný jednotlivec k tomu skutečně není schopen; věřím však, že tento úkol není příliš těžký pro souhrnnou moudrost společnosti“ (tamtéž, s. 189). Na závěr části své knihy věnované reakci na pravděpodobný odpor uvádí postřeh, který si zaslouží hlubší zamyšlení. „Existuje námitka, která se mi, alespoň pokud jde o naši republiku, jeví jako nejzávažnější ze všech. Přijetí tohoto plánu by znamenalo značné posílení moci těch, kdo zastupují stát, a vzniklo by velké riziko, že lidé pověření jeho správou, jakkoli by zpočátku byli inteligentní a čestní, by se mohli stát zkorumpovaným nástrojem nějaké politické kliky. . . Tato námitka je velmi závažná, ale její síla je spíše hanbou pro náš lid než podstatnou vadou plánu. Pokud my jako národ schválíme opatření, ale neodvážíme se svěřit jeho správu úředníkům, které jsme si vybrali, aby vykonávali naši vůli, pak jsme skutečně daleko na sestupné cestě úpadku“ (op. cit., str. 252–253).

Možná by stálo za to připomenout čtenářům, že tuto myšlenku podpořil tak významný vědec, jakým byl dr. Alexis Carrel. Zdá se také, že Dr. S. J. Holmes by v hloubi duše tento návrh rád podpořil, byl však nucen uznat, že „neexistuje sebemenší šance, že by byl přijat“, a tak jej – pominul.[705] Někteří z vás, kteří mě znáte, možná budete překvapeni, že já, se svým přirozeným sklonem k mírnosti, jsem se vůbec dokázal přimět k podpoře takového návrhu. A musím přiznat, že by pro mě bylo nesmírně obtížné se na takovém programu jakkoli prakticky podílet. Na druhou stranu, když si jednou stanovím cíl, nikdy jsem nebyl člověkem, který by váhal s prostředky

[705] S. J. Holmes, 1933, s. 154.

nezbytnými k jeho dosažení. A ve všech svých úvahách o obrovském počtu našich naprosto zbytečných jedinců s dědičnými vadami, které každá kompetentní autorita uznává za hrozbu pro samotnou naši existenci, se vždy vracím k hrozné, ale nevyhnutelné biologické skutečnosti, že každý organismus, který nedokáže vylučovat své odpadní produkty, umírá. Na to existuje pouze jedna odpověď. Jistě to není záležitost, s níž by se jakýkoli člověk se zdravým instinktem a plným rozumem odvážil váhat. Pokud existuje nějaká jiná metoda, která je stejně účinná jako eutanázie a zároveň humánnější a méně odpudivá, byl bych k ní jistě velmi otevřený. Nepochybně lze proti tak radikálnímu návrhu vznést mnoho pádných námitek a nepochybně by při jakémkoli pokusu o jeho uvedení do praxe vyvstaly mnohé praktické obtíže. Dr. McKim, který si to vše uvědomoval, nám však na závěr připomíná, „že, jak poznamenal Dr. Johnson, ‚ke všemu lze vznést tolik námitek, že je nemůže překonat nic jiného než nutnost něco udělat', a že námitky často zázračně zmizí, jakmile se plán dá do pohybu. V právu, stejně jako v morálce, ‚lze udělat to, co by se mělo udělat'" (op. cit., s. 253). Mohl by dodat: Lze udělat to, co se musí udělat – abychom nezemřeli. A pokud bychom se raději rozhodli zemřít, než se vzchopit k tomu, abychom nařídili a provedli očistu nezbytnou pro život a zdraví, pak bychom skutečně měli zemřít a svět by se nás rád zbavil, protože takové rozhodnutí by dokázalo, že jsme zbabělý lid, vhodný jen na hnojiště.

Negativní eugenika však sama o sobě nikdy nestačí. Zbavení se našich nejhorších jedinců samo o sobě nezvýší počet těch, z nichž pochází vedení, ani nezlepší celkovou kvalitu a pevnou sílu té velké části populace, na jejíž podporu se vůdci

musí spoléhat. Je proto naprosto nezbytné, jak opakuje Dr. Carrel, abychom „obrátili svou pozornost k podpoře optimálního růstu těch, kteří jsou způsobilí. Tím, že posílíme silné, můžeme účinně pomoci slabým. Stádo totiž vždy těží z myšlenek a vynálezů elity.“[706] Dr. John M. Radzinski prohlásil, že „celkový součet významné tvůrčí činnosti a vůdčích schopností celého lidstva, přinejmenším v době, o níž máme záznamy, je dílem pravděpodobně méně než 100 000 osob z těch mnoha miliard, které na této Zemi strávily svůj krátký a nevýrazný pobyt.“ (Viz „The American Melting Pot: Its Meaning to Us“ v The American Journal of Psychiatry, duben 1959, sv. 115, č. 10, s. 8.) Nebýt jich, celé lidstvo by možná stále bylo na úrovni jeskynních lidí. Zlepšení kvality horních vrstev naší populace a zvýšení jejich porodnosti nelze absolutně ničím nahradit. Musíme se proto nyní obrátit k úvahám o pozitivní eugenice, a tím dovedu naši současnou studii k vyvrcholení a závěru.

Pozitivní eugenika, alespoň prozatím, není vůbec, jak bych měl své čtenáře hned na začátku ujistit, otázkou záměrného šlechtění pro nějakou konkrétní vlastnost nebo vlastnosti, ani pro nějaký konkrétní typ muže nebo ženy. Je možné věřit, že čas pro to může přijít. Ve skutečnosti již v roce 1937 prohlásil Dr. Hooton, že něco jako „příručka o technice šlechtění“ géniů „není v budoucnosti v žádném případě nemožné“.[707] A přibližně ve stejné době (1939) skupina předních vědců v oboru genetiky v takzvaném „Manifestu genetiků“ prohlásila, že pokud jde o „čistě genetické aspekty“, je již „fyzicky možné během relativně malého počtu generací“ (řekněme za jedno nebo dvě

[706] Alexis Carrel, 1935, s. 296.
[707] E. A. Hooton, 1937, s. 10.

století) „zvýšit průměrnou úroveň populace téměř na úroveň nejvyšší, jaká v současnosti existuje u izolovaných jedinců“, a to pokud jde o takové záležitosti, jako je „fyzické zdraví, inteligence a povahové vlastnosti“.[708] A zdá se mi, že tuto věčně existující a stále lákavou možnost takového zázračného proměnění lidského života i všech jeho současných problémů musíme mít neustále na paměti jako maják naděje a jako naši vodící Polárku.

Ale alespoň Dr. Hooton důrazně tvrdil, že dokud nebudeme po značnou dobu věnovat genetickému zlepšování člověka stejnou pozornost, jakou nyní věnujeme zlepšování zvířat, musí být naše návrhy umírněnější. Stejně jako je účelem negativní eugeniky očistit náš reprodukční fond od genů, které brání projevu jakýchkoli dobrých vlastností, tak je primárním účelem pozitivní eugeniky podporovat růst a zajistit proporcionální převahu v populaci dobrého a zdravého fondu všeho druhu, z něhož vzejde nejen mnoho druhů géniů, ale také zdravá a podstatná průměrnost, která je páteří každého národa. Kdokoli se zajímá o obecná doporučení k tomuto účelu, najde je snadno v řadě knih, na které jsem často odkazoval. Ve zbytku této kapitoly bych se rád zabýval takovými opatřeními nebo zásadami, které slibují zejména zvýšení podílu našeho již tak nadřazeného genofondu a další zlepšení jeho kvality.

1. Vezměte si někoho, kdo je vám podobný. Již jsem to zdůraznil ve své kapitole „Žena a manželství“, ale je to natolik důležité, že si to zaslouží zopakovat i zde. Bylo by skutečně

[708] Viz časopis Mankind Quarterly, sv. V, č. 4 (jaro 1965), str. 244–245, kde jeho redaktor, Dr. R. Gayre z Gayre, recenzuje knihu Studies In Eugenics profesora H. J. Mullera, Indiana Univ. Press, 1962. Dr. Muller byl jedním ze signatářů „Manifestu genetiků“.

moudré povýšit to na obecné pravidlo pro výběr partnera pro celou populaci. Bylo by to však nejpřirozenější a nejvhodnější pro naši nejvýznamnější část populace, tedy pro ty, kteří se vyznačují vynikajícím původem, krásou, zdravím, charakterem a inteligencí. Tito lidé neznají instinkt míšence, který ve svém partnerovi hledá doplnění a nápravu svých vlastních nedostatků, ale spíše vědí, v čem jsou nadřazeni ostatním, jsou na to hrdí a ve svých partnerech hledají potvrzení a soustředění právě těch vlastností, díky nimž se cítí být výjimeční.

Za tímto účelem by bylo dobré rozšířit podobnost na všechny aspekty, u nichž je to možné – barvu očí a vlasů, výškový poměr (žena by měla být o něco menší), typ obličeje a tělesnou stavbu, rasu, původ (včetně podobností v povolání a úspěších), společenské postavení, náboženství, intelekt, vzdělání, povahu, energii, zájmy, přátele a tak dále. Bylo by to dobrým znamením pro budoucnost, kdyby se u páru, který se chystá uzavřít sňatek, dala pozorovat „podobnost bratra a sestry“, jak se kdysi stalo v případě jednoho páru z mého okolí. Tam, kde je jistě známo, že rodová linie je na obou stranách zcela zdravá, by obvykle bylo dobré vzít si svého bratrance či sestřenici, ačkoli sňatek s osobou, která je nám výrazně podobná, se tomu geneticky může dost přiblížit. V obou případech však, jelikož se dnes musíme vypořádat s nesourodou směsicí vyplývající z mnoha smíšených sňatků, by bylo vždy moudré ověřit, zda podobnost se sebou samým, kterou pozorujeme u svého budoucího partnera, potvrzuje to, co vidíme u jeho bratrů a sester, otce a matky, prarodičů a dalších příbuzných.

Lze se ptát, zda se člověk může naučit milovat takříkajíc „na objednávku“. Pokud se však v průběhu mládí postupně

vtiskne do mysli představa o tom, jaký typ člověka by si měl vzít, ti, kdo do této představy nespadají, prostě ani nepřicházejí v úvahu. Samozřejmě by se vyskytly situace, kdy by instinkt převážil, ale zpravidla by zůstal pod kontrolou, pokud byl během formativního období dobře vycvičen. Dr. Carrel poukázal na to, že navzdory běžnému názoru, že láska je beznadějně nevyzpytatelná, „mnoho mladých mužů se zamiluje do bohatých dívek a naopak“.[709] Jestliže touha po dívce s penězi může přimět muže, aby se zamiloval do té, která je má, pak touha po dívce, která je mu podobná, značně přispěje k tomu, že až ji najde, bude ji milovat. Před několika lety mi toto přesvědčení plně potvrdil jeden můj mladý přítel.

Bylo by samozřejmě důvodem k nejupřímnějšímu blahopřání, kdyby muž našel ženu, která by byla téměř dokonalým protějškem jeho samotného. Často by však musel přijmout nejlepší možnou náhradu. Navíc, ačkoli nejvyšší možný stupeň vzájemné podobnosti je vždy důležitý, protože slibuje stabilitu a štěstí v budoucím manželství, je méně důležitý v manželstvích, od nichž se neočekává potomstvo, kde je třeba brát v úvahu spíše pohodlí nebo společenství než možnost mít děti.

2. Zbytek mých návrhů se omezuje na různé prostředky ke zvýšení porodnosti u nadřazených skupin všeho druhu. Je třeba mít na paměti, že samotná negativní eugenika by k tomuto cíli nepřímo velmi výrazně přispěla. Jak jsme viděli, náklady na výživu a péči o postižené skupiny dosahují každoročně desítek miliard dolarů a tato zátěž dopadá z velké části na bedra nejschopnějšího genofondu, který máme. Kdyby byla tato zátěž

[709] Alexis Carrel, 1935, s. 300.

odstraněna nebo alespoň výrazně zmírněna, existuje dobrý důvod se domnívat, že porodnost mezi nadanějšími vrstvami obyvatelstva by automaticky vzrostla. Ale záležitost sahá ještě hlouběji. Pouhé odstranění překážky nestačí, zejména pokud za touto překážkou nestojí žádná hnací síla. Je naprosto nepopiratelné, že „přežití rodiny […] závisí především na přání a vůli jednotlivců“ a „že musíme považovat vroucí touhu po potomcích a stejně vroucí přání zachovat vlastní rod za základní rys lidského pokolení […] rys, který je nezbytný pro přežití rasy.“[710] Jakmile to začne upadat, začíná upadat i samotný národ. Začíná umírat v samém srdci. Pokud se nějak nepodaří oživit ten starý instinkt a sílu, díky nimž si kdysi vybojoval své místo, tak aby opět ti nejlepší lidé měli nejpočetnější rodiny, pak přijde den, kdy na něj bude tlačit národ s nezkalenou energií, až se zlomí, a místo, které kdysi znal, už nepozná. Neříkám, že je to možné. Když vezmeme v úvahu vše, šance na úspěch se zdají beznadějné. Ale to je úkol – výrazně zvýšit porodnost u nejlepších rodů. Co by k tomu mohlo přispět? Mohu zde uvést jen nejhrubší náčrt některých z nejdůležitějších návrhů.

a. Je nutné pěstovat cit pro rodinu a rodinnou hrdost a učinit z toho, že má člověk mnoho dětí, předmět rodinné hrdosti. Deset nebo dvanáct není v žádném případě příliš mnoho. A je lepší, aby se rodina rozrostla, i když některé děti budou muset pracovat za výhody, které získají, než aby byl jejich počet omezován. A ony by zase měly být vychovávány tak, aby chápaly, jak životně důležité je pro národ, ke kterému patří, mít velký a stálý příliv potomků z nejlepších rodových linií. Měly by vyrůstat v přesvědčení, že mohou být zbaveny

[710] Knight Dunlap, op. cit., s. 78.

této povinnosti přispívat společnosti potomky pouze tehdy, pokud mají co nabídnout, co má ještě větší hodnotu než děti a co znemožňuje normální přínos dětí.[711] Jejich otcové a matky by jim měli předat rodinnou historii tak, aby měli podklady pro posouzení své vlastní genetické výbavy a byli tak lépe připraveni vybrat si partnera s podobnými předpoklady. Měli by se naučit vnímat svá manželství jako svazky mezi rodinami. A sňatky mezi rodinami s porovnatelnými úspěchy v dané oblasti jsou vhodné a cenné nejen pro schopnosti, které mají tendenci soustředit a stabilizovat u výsledného potomstva, ale také proto, aby se zachovala tradice, která se v takových rodinách předává, jak nejlépe dělat věci, ať už jde o výuku, malování, psaní, vládnutí, vedení domácnosti a výchovu dětí, nebo o zemědělství, tkaní, stavbu domů, truhlářství nebo podnikání. Částečně díky dlouholetému úzkému soužití, částečně díky záměrnému poučování by rodiče měli své děti učit o obecné důležitosti sňatku s rovnocenným partnerem; poučovat je o prokázané souvislosti mezi inteligencí a charakterem[712], vštěpovat jim, aby při výběru partnera kladly absolutní důraz na plné zdraví, upřednostňovaly krásu jako znak zdraví a způsobilosti k plození a ve vyrovnanosti hledaly známku té zdravé integrační funkce, která je základem zdravého duševního života.[713] Rodiče by měli své děti učit, aby nevěřily v „duchovní“ náhražky či kompenzace zjevných tělesných vad. Měli by je varovat před tím, aby se zavazovaly k sňatku, dokud neměly příležitost pozorovat svého budoucího partnera v moderních plavkách. A měli by je poučit o všech vnějších a

[711] C. G. Campbell, op. cit., s. 583.
[712] Albert E. Wiggam: „Do Brains and Character Go Together?“ Reader's Digest, listopad 1941.
[713] Knight Dunlap, op. cit., str. 46–49, 15, 16, 40, 42, 49–50, 55.

viditelných „znacích“ přitažlivosti, v nichž se nakonec projevuje veškerá přitažlivost, jak duševní a duchovní, tak i fyzická. (Vynikající knihou na toto téma je Ludoviciho The Choice Of A Mate, Londýn, 1935.) S takovýmto vzděláním (z genetického hlediska, které právě zkoumáme) by mladý muž nebo žena měli být schopni přistupovat k manželství s vědomím, že tím splnili jeden z pevných požadavků, a to nejen pro nalezení vlastního naplnění, ale také pro zachování rodinné tradice a pro co nejbohatší přínos k reprodukci své rasy, jakého jsou schopni.

b. Aby však mohly vznikat početné rodiny, je nutné, aby se mladí lidé brali v raném věku. Jak naléhavě nutné je, a to jak pro blaho ženy, jejích dětí, tak i společnosti, aby se ženy vdávaly mnohem dříve, než je tomu v průměru dnes, jsem se již pokusil ukázat v předchozí kapitole. Zde se chci zabývat problémem, který vyplývá ze skutečnosti, že mnoho mladých mužů se necítí ve své životní práci dostatečně etablovaní, aby se ujali výživy rodiny, dokud jim není dobře přes třicet. Aby se těmto mužům usnadnilo prodloužit délku jejich manželského života třeba o deset let, bylo navrženo, aby rodiče, pokud jsou v pozici, kdy to mohou udělat, nabídli svým synům finanční podporu během let, kdy se finančně staví na nohy. Tato pomoc by měla být jistá, pravidelná a trvat tak dlouho, jak bude třeba. Ačkoli je třeba dbát na to, aby nevedla k lenosti, měla by být poskytována bez výhrad a bezpodmínečně, přičemž mladí lidé by měli mít svobodu utrácet peníze podle svého uvážení. Neměla by být poskytována tolik jako laskavost vůči vlastním dětem, ale spíše jako povinnost vůči společnosti. Něco

podobného se zdá být ve Francii již dlouhou dobu velmi běžnou praxí.[714]

Byly předloženy i další návrhy směřující k podobnému cíli. Dr. William E. McDougall ve své knize Is America Safe For Democracy? navrhl, že „každá rodina, která má oprávněný nárok patřit k tomu, co by se dalo nazvat ‚vyvolenými třídami', by měla vědět, že narození každého dalšího dítěte by s sebou mělo automaticky přinést zvýšení příjmu dostatečné k pokrytí výdajů, které obvykle vznikají při výchově tohoto dítěte. Doporučil, aby tento nárůst činil „nejméně jednu desetinu příjmu a mohl by být i o něco vyšší". Věřil, že „eugenický účinek" tohoto zajištění „by byl velmi dobrý a v tomto směru by daleko převyšoval účinky jakéhokoli jiného eugenického opatření, které bylo navrženo". Stojí za zmínku, že takové opatření se skutečně uplatňuje na Roberts College v Konstantinopoli, na Americké univerzitě v Bejrútu, na London School of Economics a na Yale University; a také mezi misionáři baptistických a kongregačních církví a duchovními metodistické církve v Anglii.[715] Tvrdí se, že toto opatření zjevně přispělo ke zvýšení porodnosti v těchto profesních skupinách.

c. Jelikož lidé s nadprůměrnými schopnostmi mají v průměru děti, které jsou nadprůměrné ve srovnání s dětmi zbytku populace, bylo doporučeno, aby rodičům, kteří splňují určité požadavky ohledně rodové historie, osobního zdraví a schopností, bylo nabídnuto bezplatné vzdělání pro jejich děti až po univerzitu a odbornou školu. To by jistě povzbudilo mnoho

[714] Genevieve Parkhurst: „Shall Marriage Be Subsidized?" v časopise Harper's Magazine, listopad 1937.
[715] S. J. Holmes, 1933, str. 170–174; 1936, s. 378, 381.

rodičů z nadprůměrných rodin k tomu, aby zvětšili své rodiny.[716]

d. Jedním z nejdůležitějších návrhů na zvýšení porodnosti v horních vrstvách společnosti je obecně poskytování bezúročných svatebních půjček. Komunita nebo stát by v době sňatku poskytly značnou finanční částku, z níž by se při narození každého dítěte odpustila jedna čtvrtina. Po narození čtyř dětí, což v průměru stačí k zachování rodu rodičů, by byl pár zbaven dluhů. Taková nabídka by však byla určena pouze pečlivě vybrané skupině mladých lidí. Požadavky by se mohly poněkud lišit, ale obecně by měly zahrnovat alespoň doklad o tom, že v rodině se nevyskytují žádné organické poruchy ani dědičné vady, schopnost složit náročný test inteligence a úspěšné absolvování kurzu manželské výchovy.[717] Podle Dr. Holmese vedl systém tohoto druhu, který fungoval v Německu před druhou světovou válkou, k „výraznému nárůstu“ porodnosti, „zatímco ve většině ostatních evropských zemí porodnost nadále klesala“.[718]

e. Z eugenického hlediska by nepochybně bylo prospěšné poněkud uvolnit přísnost našeho monogamního standardu. Jelikož jsem se této záležitosti poměrně podrobně věnoval v kapitole „Žena a manželství“, omezím se zde pouze na stručné shrnutí toho, co jsem tam uvedl. Pro veřejné blaho by mohlo být značným přínosem, kdyby ti nejvýrazněji nadaní muži, kteří k tomu mají sklon a jsou schopni nést odpovědnost, přispěli společnosti výrazně větším počtem potomků, které by mohli

[716] Bertrand Russell – Marriage and Morals, Liveright, 1929, s. 262.
[717] A. M. Ludovici v časopise English Review, červenec–září 1936; Genevieve Parkhurst, viz poznámka 714, s. 577.
[718] S. J. Holmes, 1936, s. 380.

zplodit, kdyby byli manželi více než jedné ženy. Mezi námi samozřejmě panuje velmi silný předsudek proti jakémukoli takovému uspořádání, ačkoli si vůbec nejsem jist, zda by to obstálo při bližším zkoumání. Dalším argumentem v jeho prospěch je to, že bychom tím mohli vzít do manželství značnou část z velmi velkého počtu mladých žen, které jsou nyní, pouhou skutečností, že naše ženy převyšují počet mužů o několik milionů, zbaveny manželství a mateřství, což pro velkou většinu z nich musí představovat samotné naplnění jejich životů. Lhostejnost společnosti k osudu těchto mladých žen je téměř neuvěřitelná. Mohlo by to pomoci narušit náš převládající pocit nadřazenosti, kdyby se vědělo, že mezi muslimy nezůstane žádná žena v manželském věku bez manžela. Je třeba připomenout, že obrovské ztráty na životech během první světové války vedly anglikánskou konferenci biskupů k úvahám o uvolnění pravidla monogamie, dokud se neobnoví rovnováha mezi pohlavími.[719] Musíme si přiznat jedno: současná situace, v níž se naše mladé ženy nacházejí, nebude trvat věčně. Ať už v manželství, nebo mimo něj, legálně či nelegálně, velká část z nich bude mít přinejmenším sexuální zkušenost, ať už budou mít odvahu nechat to vyústit v mateřství, či nikoli. Z eugenického hlediska to však samozřejmě není vůbec žádný přínos. O kolik lepší by bylo, kdybychom uznali, že spravedlivé požadavky života mají přednost před zachováním našich forem, a humánně zajistili všechny tyto naléhavé potřeby jedním ze dvou způsobů: buď (1) tím, že by se stalo legálním a zcela respektovaným, i když neobvyklým, aby muž měl více než jednu manželku, nebo (2) tím, že by se výslovně uznalo a schválilo právo každé ženy,

[719] Ira S. Wile – Sex Life of the Unmarried Adult, Vanguard, 1934, s. 51.

která by splňovala určité požadavky, podniknout kroky k otěhotnění, a to buď pohlavním stykem s mužem podle svého výběru, nebo umělým oplodněním spermiemi, o nichž je známo, že jsou geneticky nadřazené. Požadavky by měly spočívat ve schopnosti prokázat, že disponuje vynikajícími předpoklady pro mateřství, a v doložení finančních prostředků nebo podpory dostatečné k zajištění sebe i svého potomka.

f. Dalším návrhem je, abychom soustředili naše úsilí na vyhledávání a informování o zvláštních příležitostech všech zjevně nadaných mladých mužů a žen z celé naší populace, kteří slibují, že se stanou kvalitním šlechtitelským materiálem. Takovým mladým lidem by mohly být poskytnuty stipendia, která by jim zajistila bezplatné vzdělání v takovém rozsahu, v jakém by si to přáli. Jiní by mohli být adoptováni manželskými páry, které by jim poskytly stejné příležitosti, jaké dávají svým vlastním dětem. V případě nadaných mladých lidí, jejichž prostředí bylo tak zhoubné, že si vyžádalo jejich odstranění z něj, a kde se nenašel žádný domov, který by je přijal, by mohli být umístěni do speciálních internátních škol nebo jiných institucí, které by se pokusily poskytnout jak domácí prostředí, tak výjimečné příležitosti. Někteří z těchto talentů by se mohli objevit na velmi nečekaných místech. Dr. Carrel, který prosazoval takové úsilí o nalezení a rozvoj vysokých schopností skrytých v naší populaci, nám připomíná, že i velcí zločinci (nikoli ti zvrácení) mohou mít potomky s představivostí, odvahou a rozvahou. Žádný možný zdroj by neměl být přehlížen.[720] Je zajímavé, že Občanský klub města Pittsburghu se pustil do vyhledávání nadějných mladých lidí. Nejlepší studenti z maturitních ročníků všech středních škol se scházejí,

[720] Alexis Carrel, 1935, s. 297.

aby absolvovali speciální testy. Do této skupiny patří ti, kteří dosáhli nejlepších výsledků, ať už ve studiu, v testech inteligence, nebo v hodnocení učitelů. Cílem je poskytnout možnost vysokoškolského studia všem těmto mladým lidem, kteří by jinak museli školu předčasně opustit.[721] Kdyby se tato činnost rozšířila po celé zemi a byla výrazně prohloubena, měla by podstatně přispět ke zvýšení porodnosti u našich nejlepších jedinců a zajistit, aby se značná část nadání, které je dnes často potlačováno kvůli nedostatku příležitostí, mohla naplno rozvinout a předat stejně nadaným potomkům.

g. Ještě jsem však nezmínil návrh, který je nejoriginálnější a nejrevolučnější a který, pokud by mohl být realizován byť jen v malém a roztříštěném měřítku, skýtá zdaleka nejslibnější vyhlídky na dosažení velkého a náhlého zlepšení našeho genetického fondu na nejvyšší úrovni. Možná se tato myšlenka nakonec datuje až k Johnu Humphreymu Noyesovi, který před zhruba sto lety ve své Oneida Community (nacházející se mezi Syracusami a Uticou v New Yorku) učinil první záměrný a inteligentní pokus v moderní době o zlepšení lidského reprodukčního genofondu selektivním pářením. Nazval to „stirpiculture“. Jako komunita tento projekt nakonec selhal, ale Dr. Robert L. Dickinson, který byl před čtyřiceti lety jedním z předních gynekologů v zemi a velmi se zajímal o problémy týkající se lidského pokolení, mi osobně řekl, že projekt byl přesto pozoruhodně úspěšný ve svém primárním účelu: mladí lidé narození a vychovaní v této komunitě dosahovali výjimečně vysokých průměrných výsledků.

[721] Popenoe a Johnson, 1935, s. 72, 314.

Kdyby nebylo dvou mužů, byla by tato myšlenka tou dobou již dávno upadla v zapomnění. Jedním z nich, tím starším, byl Dr. Horace Dutton Taft, bratr prezidenta Tafta a strýc senátora Roberta Tafta, zakladatel a dlouholetý ředitel Taftovy školy ve Watertownu v Connecticutu. Druhým, kterého jsem již svým čtenářům představil, byl Dr. Elmer Pendell. Od roku 1934, kdy je svedl dohromady Dr. Ellsworth Huntington z Americké eugenické společnosti (a profesor na Yale), až do smrti Dr. Tafta v roce 1943, spolupracovali tito dva muži na rozvoji své velkolepé myšlenky. Ti, kteří se o ní chtějí dozvědět více v jejích různých podobách, jak je prosazoval každý z nich – v jednom případě známé jako Taftův plán a v případě Dr. Pendella jako Heredity Corporations (Společnosti pro dědičnost) – najdou vše podrobně popsáno, spolu s některými výňatky z korespondence mezi těmito dvěma muži, v knize Dr. Pendella The Next Civilization, kapitolách V, VI a VII (stránky 101–140). Avšak z důvodu omezeného prostoru a dále proto, že myšlenka „stirpiculture“ se dosud nikde neuchytila v americkém povědomí natolik, aby měla v současnosti praktický význam, omezím se zde na ty základní prvky, které mají různé formy tohoto návrhu společné.

Především je třeba si ujasnit, že nikdy nešlo o to, nahradit manželství. Záměrem bylo především řešit krizi v genetické konstituci našeho reprodukčního fondu, která nám hrozí plíživou katastrofou většího rozsahu a nenapravitelnější než porážka v jakékoli velké válce. Je tedy třeba na to pohlížet především jako na dočasné opatření, provizorní doplněk manželství a nanejvýš jako na podnik, který pravděpodobně nikdy nepřitáhne více než velmi malou, byť vždy nadprůměrnou část naší populace.

Cílem by bylo dosáhnout širokého a náhlého rozptýlení nejvyšších potenciálů génia mezi námi pomocí umělého oplodnění. Podniky tohoto druhu by byly realizovány samostatnými, i když příbuznými komunitami, kterým by byl poskytnut nejpevnější základ, aby jejich členové byli dostatečně pojištěni a aby byli zajištěni proti nemoci, nezaměstnanosti, invaliditě a stáří a pro všechny potřeby svých dětí.

Došlo by k úpravám obecné koncepce komunity tak, aby vyhovovala zájmům, vkusu a životním podmínkám lidí, které by tato forma života mohla oslovit. Plán počítá s komunitami o 100 až 200 dospělých, v nichž by zpravidla převažovaly ženy – možná až v poměru tři ku jednomu. Tito dospělí by se vyznačovali hlubokým znepokojením nad katastrofálním stavem reprodukčního fondu národa a touhou věnovat se, jako součásti svého hlavního životního poslání, tomu, aby udělali vše pro jeho zlepšení. Oni sami by byli vybráni jako nejvýznamnější dostupné exempláře všech druhů významné lidské nadřazenosti – posuzováno podle záznamů o jejich rodinné historii, podle jejich vlastní robustnosti, krásy, inteligence, kreativity, emocionální vyrovnanosti a šarmu a podle jejich hlubokého zájmu o výchovu mladých životů.

Obvykle by každému mužskému členovi bylo povoleno jedno dítě podporované společností, jehož matkou by byla žena z komunity, a mohli by se vzít, pokud by si to přáli. Pokud by však nechtěli a žena by souhlasila, byla by učiněna vhodná opatření pro umělé oplodnění. S ohledem na kvalitu jejich rodičů a rodové linie by následné potomstvo takových „svazků“ mělo jistě tendenci být samo o sobě nadprůměrné. Zlepšení národního reprodukčního fondu by však bylo nepochybně

nejvýraznější a nejrychlejší, kdyby všechny ženy ve skupině byly od samého počátku a po celou dobu plodnosti uměle oplodňovány spermatem darovaným muži zvenčí, kteří by byli velmi pečlivě vybráni jako představitelé nejvyššího intelektu celého národa. Každá žena by tak mohla přivést na svět celkem šest až dvanáct dětí s nejvyšším potenciálem. A pokud by se značná část dívek z těchto dětí nakonec rozhodla následovat cestu svých matek, je zřejmé, že výsledné obohacení a posílení naší vedoucí třídy by bylo spektakulární.

Další podrobnosti musím nechat na zájemcích, aby si je sami vyhledali. Dovolím si však dvě obecné poznámky.

Na jedné straně se mi zdá, že každý, kdo je inteligentní a dokáže se do jisté míry odpoutat od konvenčních mravů, musí na první pohled rozpoznat, jaké možnosti pro omlazení a zlepšení našeho lidského genofondu skýtá takovýto kontrolovaný a promyšlený projekt umělého oplodnění. Moje váhání a výhrady se týkají v první řadě hlubokého a zásadního významu manželství – zejména pokud jde o děti – a v druhé řadě instinktivního neklidu, který pociťuji při myšlence na cokoli, co se blíží nebo by mohlo snadno vést k hromadnému vychovávání dětí. Chci, aby každé dítě, nakolik je to lidsky možné, poznalo jistotu tepla lásky své vlastní matky a její pečlivou pozornost věnovanou jeho plnému rozvoji. Nechtěl bych vidět, aby se jakákoli matka v Heredity Corporation stala pouhou „chůvou“ svých vlastních dětí. Pokud jim nechce dát první místo ve svém životě, ať se vzdá mateřství a najde si práci!

Těch sedm návrhů, které jsem předložil, zdaleka nevyčerpávají všechny možnosti. Lidská mysl je stále schopná vymýšlet způsoby, jak pokročit vpřed, ať už se vydá jakýmkoli

směrem. Z eugenického hlediska nespočívá skutečný problém ani tak v prostředcích, jako spíše v cíli. Jak přimět lidi, aby se změnili – o to tu totiž nakonec jde –, tak, aby si kvality cenili natolik, že za ni budou ochotni zaplatit! Kde jsou státníci – nebo proroci –, kteří je dokážou přimět, aby se vydali na cestu k proměně, ještě než k ní dojde?

Nyní jsme dospěli k bodu, kdy musím dotáhnout několik nedořešených záležitostí a poté pronést závěrečná slova.

Mnohým z mých čtenářů jistě došlo, že v Americe téměř každý návrh, který jsem učinil v rámci negativní a dokonce i pozitivní eugeniky, narazí spíše na hluché uši. Křesťanství a demokracie naše lidi proti takovým myšlenkám zafixovaly. Během psaní jsem si toho byl až příliš bolestně vědom. Se vší vážností, neznám žádnou jinou velkou mocnost na světě, která by se mi jevila geneticky v tak zoufalé situaci jako Spojené státy. Jako by už nebylo dost falešných proroků, kteří by ji sváděli na scestí a zpečetili její osud, je tu tolik lidí jako Amram Scheinfeld se svou knihou You and Heredity, kteří zdánlivě poskytují dokonce biologické ospravedlnění americkému kultu míšenců, a tím ještě více ukolébávají lid do spánku. Zatímco já vidím s děsivou jasností, že ji musíme nějak brzy probudit, jinak bude navždy pozdě. Jsem přesvědčen až do morku kostí, že pokud naše země rychle nezmění celý směr, kterým se již dlouho ubírá, pokud nezačne přísně selektovat, nenaučí se vážit si těch nejlepších a nezaplatí cenu, ať už bude jakkoli vysoká, za zvýšení podílu svých nejnadanějších dětí – ztroskotáme. Hodinová ručička se posouvá dál. Čas, který nám zbývá k jednání, se stále zkracuje.

Možná se Amerika a západní svět nikdy neprobudí, ale budou sraženy k zemi jako člověk kráčející ve snu. I této

možnosti musíme čelit. A co pak? No, to, co jsme napsali, zůstává pravdou. Budoucnost patří lidem jakékoli rasy, kteří jako první začnou šlechtit pro kvalitu.[722] A právě to náboženství, které v budoucnu utváří každý velký národ, bude mít ve svém seznamu svatých přikázání zásady a zákazy eugeniky. Ale já toužebně vzpomínám na náš lid, na lid Británie a západní Evropy a na jejich potomky, kamkoli se po světě rozptýlili. I když jsou dnes nemocní, ponížení a ohroženi zničením, přesto jsou to moji lidé, kost z mých kostí a maso z mého masa. Ale nemohu zapomenout – vím –, že příroda přinejmenším nemá city a nezná milosrdenství. Její zákon zní: „Poslouchejte má přikázání, nebo zemřete. Vyřaďte své vyvrhele, nebo vaše místo přenechám národu, který tak učiní.“ Kdo tomu včas dá na vědomí, by se málokdo odvážil předpovědět. Možná to bude ještě jeden z našich vlastních národů.

Možná se někdo zeptá – ačkoli po tom všem, co jsem řekl, by to nemělo být nutné – co má všechno toto o těle, pohlaví, genech, dědičnosti a potomstvu společného s duchovním životem člověka, kterým jsem se kdysi a dlouho téměř výlučně zabýval. Profesor Knight Dunlap dal odpověď tak stručně, jak jen to jde. „Pouze rasa, která je fyzicky a duševně zdatná, může přežít a vzkvétat dostatečně dlouho, aby mohla rozvíjet a uvádět do praxe morální ideály. Problémem koneckonců není volba mezi dvěma ideály, ale to, abychom měli takový vztah k primárnímu ideálu, který nám pomůže dosáhnout ideálů nejvyšších.“[723] Když se to vezme kolem a kolem, genetika je otázkou toho, co v sobě daný národ má. A na zdraví, kvalitě a

[722] Charles W. Armstrong – The Survival of the Unfittest, Londýn, 1927, s. 31.
[723] Knight Dunlap, op. cit., str. 50–51.

nadání tohoto základu je postaveno vše ostatní – literatura, umění, filozofie, věda, náboženství, svatost, prostě všechno. Ti jasnovidci a mystici, kteří kvůli úzkoprsosti svého zaujetí vlastními zájmy a konečnou vizí mají sklon zapomínat nebo ignorovat svůj vlastní původ a popírat prvořadý význam těla a zdravé genetické konstituce, jen přispívají k vymření svého vlastního druhu a k růstu populace, pro niž je jejich učení pouhým nesmyslným blábolením. Kultura jakéhokoli druhu je konečným produktem života národa. Může sahat až ke slunci a projevovat se v nejúžasnějších formách a rozmanitosti barev a zdát se, že se vznáší ve vzduchu téměř volně, jako květina. Ale kdyby nebyla, stejně jako květina, od počátku zakořeněna v hluboké temné zemi elementárních realit, nikdy by nemohla vzniknout; a pokud v ní nezůstane zakořeněna, brzy uschne a zemře.

Žijeme ve světě, který je ze všech stran neúprosně omezený. Vždy můžeme mít to, co chceme, ale abychom to měli, musíme se vždy něčeho jiného vzdát. Vše má svou cenu. Každá krása má svou temnou stránku. Proto se vždy musíme rozhodovat. Nejzásadnější otázka, která před námi stojí, zní: Jakým člověkem chceme být? Já osobně jsem se zavázal – navždy a napořád – ke kvalitě. Pokud nedokážeme být ušlechtilí, pokud nedokážeme konat velké a krásné věci, o nichž budou lidé mluvit po staletí, pokud mezi námi nemohou být ti, kteří kráčí po Zemi jako bohové, o nichž my ostatní víme, že jsou jako bohové, a vzhlížíme k nim jako k bohům, rádi je posloucháme, snažíme se jim vyrovnat a následujeme je jako bohy, pak bych raději viděl, aby já, moji blízcí a můj lid upadli v zapomnění.

Jaký je váš postoj? Tato otázka nám je položena v co nejnaléhavější podobě v dopise, který Ruskin v roce 1872 napsal „dělníkům a námezdním pracovníkům Velké Británie“. „Přátelé moji,“ řekl, „pošetilosti moderního liberalismu, jakkoli jsou četné a závažné, se v praxi dají shrnout do tohoto popření či přehlížení kvality a vnitřní hodnoty věcí. Jeho dobrodiní – teologie všeobecné shovívavosti a jurisprudence, která nevěší žádné darebáky – znamenají, jedno i druhé, v jádru neschopnost rozeznat, nebo odmítnutí rozeznat, hodnotu a bezcennost v čemkoli, a nejméně ze všeho v člověku; zatímco Příroda a Nebe vám přikazují, na vaše vlastní nebezpečí, rozeznat hodnotu od bezcennosti ve všem, a nejvíce ze všeho v člověku. Vaším hlavním problémem je to staré a otřepané: ‚Kdo je nejlepší člověk?‘ A osud odpouští mnoho – odpouští i ty nejdivočejší, nejzuřivější a nejkrutější experimenty –, pokud jsou provedeny spravedlivě za účelem určení toho.“[724]

1947, 1970, 1971.

[724] John Ruskin – Fors Clavigera, Londýn, 1872, sv. I, str. 271–278.

Kapitola 18 – Věčná pravda o rase

Vzhledem k děsivému chaosu, který panuje v důsledku současného uplatňování moderních rasových teorií, a to jak v Americe, tak jinde ve světě, se stalo morální povinností, aby dosud neangažovaní muži dobrých úmyslů a průměrné inteligence překonali svou nechuť a znovu převzali odpovědnost za svou vlastní společnost. Zřejmým výchozím bodem pro jejich nové zapojení bude přehodnocení těchto teorií, které se takto uplatňují v praktických situacích vztahů mezi lidmi. – William Flax

Zmatek, konflikty a frustrace, s nimiž se potýkáme při řešení problémů menšin, pramení z velké části z neochoty čelit určitým skutečnostem a realitám a diskutovat o nich, na nichž však závisí intelektuální pokrok směřující k funkčnímu řešení. – George A. Lundberg

Řešení těchto problémů je třeba najít, ale nikdy ho nedosáhneme zkreslováním faktů o dědičnosti a rasové historii. – Robert Gayre z Gayre

Pravda je sice někdy těžko uchopitelná, ale nikdy není tak neuchopitelná jako tehdy, když ji nechceme. – Herman H. Dinsmore

V této kapitole se budeme zabývat tím, co mnozí muži s informovaným a vážným uvažováním a velkorysými city považují za jednu z nejdůležitějších otázek nejen naší doby, ale všech dob – celé lidské existence. Co je to rasa? Jaký má význam? Co od nás vyžaduje?

Předminulou zimu mi můj někdejší velmi blízký přítel, dlouholetý vedoucí katedry filozofie na jedné z nejlepších vysokých škol v Nové Anglii, napsal, že podle jeho názoru je

to, co nazýval „rasismem“, „společensky škodlivější než prostituce, krádež majetku nebo...“ několik dalších druhů odporného chování. Nikdy se mi nepodařilo přimět ho, aby přesně definoval, co míní „rasismem“, ale z toho, co řekl, a z tónu, který použil, jsem pochopil, že věří, že inteligence a charakter jsou mezi lidmi rozděleny bez ohledu na rasu, stejně v jedné rase jako v druhé, a že je zločinem, a to zločinem velkého rozsahu, přikládat rase jakoukoli váhu při posuzování hodnoty člověka nebo jeho schopností, jeho vhodnosti pro občanství v naší zemi nebo pro sňatek s jednou z našich dcer.

Ani takový postoj není v dnešní době nijak neobvyklý. Reverend Eugene Carson Blake, když před několika lety stál v čele Národní rady církví, zašel tak daleko, že prohlásil, že dnešní segregace, jak je udržována například na našem Jihu, je nejhorším hříchem, kterého se člověk může dopustit.[725] A tento duch a tento názor se těší plné podpoře našeho tisku, rozhlasu, škol, vysokých škol a vědeckých společností, našich vědeckých autorit i kazatelů v našich kostelech, a v neposlední řadě také všech našich televizních stanic. Již více než jednu generaci spolupracují v soustředěném úsilí, aby v myslích našeho lidu vybudovali jednotný názor, že rasa prakticky neexistuje, že je nanejvýš bezvýznamná, a že kdokoli, kdo jí přikládá význam, a

[725] V roce 1954 Světová rada církví na svém zasedání v Evanstonu ve státě Illinois ve svém oficiálním prohlášení uvedla: „Segregace na základě rasy, barvy pleti či etnického původu ve všech jejích podobách je v rozporu s Boží vůlí a je v rozporu s evangeliem; musí být považována za neslučitelnou s křesťanským učením o člověku a o podstatě Kristovy církve. . . Proti smíšeným sňatkům nelze mít žádné zásadní námitky... Žádný stát nemá právo zakazovat smíšené sňatky.“ A v podobném duchu se vyjádřil i biskup G. Bromley Oxnam, designovaný předseda Rady biskupů Metodistické církve: „Nesegregujete ty, které milujete. Když přestaneme milovat, hřešíme. Otázka segregace je tak jednoduchá a tak významná. Segregace je hřích.“

zejména kdokoli, kdo by ji považoval za rozhodující při zodpovídání nejrůznějších sociálních otázek, není nic lepšího než ignorant, fanatik a nenávistník lidstva, zasluhující všeobecné opovržení a odsouzení, ne-li bič.

A přece teprve před asi sto lety Benjamin Disraeli, premiér Velké Británie za vlády královny Viktorie, skutečně napsal: „Vše je rasa; neexistuje žádná jiná pravda. Je to klíč k historii. A každá rasa, která nedbale připustí smíšení své krve, musí zaniknout.“[726] A možná by stačilo jen trochu se ponořit do historie, abychom zjistili, že takový postoj byl nápadně typický pro všechny velké národy minulosti, a to právě v těch obdobích jejich vývoje, která znamenala vrchol jejich politického a kulturního významu i jejich cestu k němu.

Kontrast mezi těmito dvěma postoji nám vnucuje otázky: Co se mohlo stát, že došlo k tak zásadní změně? A kde leží pravda?

Abych byl spravedlivý k sobě i ke svému čtenáři, musím mu připomenout, že jsem k této otázce před čtyřiceti lety přistupoval zcela jednoznačně z rovnostářského hlediska. V dobách svých studií a během následujících devíti let mého františkánského působení, s vírou v „univerzální lásku“ a s pohledem na život velmi podobným tomu, jaký měl svatý František z Assisi, jsem rasu zcela ignoroval a nepřikládal jí

[726] Tento často citovaný epigram se ve skutečnosti skládá ze dvou vět převzatých ze dvou různých Disraeliho knih. Zní takto: „Vše je rasa; neexistuje žádná jiná pravda.“ Tancred, Frederick Warne, Londýn, 1868, s. 106. „Žádný člověk nebude k principu rasy přistupovat lhostejně. Je to klíč k historii a důvodem, proč je historie často tak zmatená, je to, že ji psali lidé, kteří tento princip a veškeré znalosti, které zahrnuje, neznali... Jazyk a náboženství rasu netvoří – existuje pouze jedna věc, která rasu tvoří, a tou je krev.“ Endymion, Longmans, Londýn, nové vydání, bez data, str. 249–250.

žádný význam. Kamkoli jsem šel, na Jihu i na Severu, na Východě i ve své vlastní zemi a mezi svými, setkával jsem se s lidmi takovými, jací byli, a vážil jsem si jich pro hodnotu, kterou jsem v nich jako v jednotlivcích vnímal, bez ohledu na jejich rasu, národnost, rodinu, třídu nebo jakoukoli jinou vlastnost související s jejich původem či příslušností. Za předpokladu, že obě strany byly tělesně i duševně zdravé, dokonce jsem otevřeně prohlásil, že jsem ochoten schválit mezirasová manželství.

Byla to však moje křesťanská tradice a moje neznalost, které tak promlouvaly. Odvážil jsem se takhle se vyjádřit, aniž bych se touto záležitostí kdy skutečně zabýval. A když jsem se jí pak začal zabývat a postupně jsem musel opustit svůj dřívější postoj, stalo se tak pouze ve světle hodnot a úvah, které mi dříve unikly nebo které jsem příliš ukvapeně zavrhl, a pod tíhou důkazů, jejichž relevantnost a přesvědčivost jsem nemohl popřít ani jim odolat. Musím také dodat, že jsem se snažil být zcela spravedlivý, dát každé straně této otázky dostatek prostoru, aby se mohla vyjádřit, a navíc jsem se vždy snažil být důkladný. Své bádání jsem zahájil v roce 1930, kdy jsem věnoval několik měsíců důkladnému studiu této otázky v knihovně Yaleovy univerzity, a rasa je od té doby jedním z témat, kterým se věnuji nejusilovněji. Můj přístup byl zpočátku výlučně, a dodnes zůstává převážně, vědecký a historický. Na závěr bych rád řekl, že jsem se nesnažil hájit nějaký postoj ani vyhrát spor. Hledal jsem pravdu a vždy jsem se řídil tím, kam mě vedly nejlepší důkazy, které jsem mohl najít.

Je rasa realitou?

„Liberalismus je nemoc, jejímž prvním příznakem je neschopnost uvěřit ve spiknutí.“ – Fridrich Vilém IV. (1795–1861)

Pro mnoho jinak dobře informovaných lidí může být dnes takřka překvapením zjištění, že názory na rasu, které jsou dnes tak rozšířené, zdaleka nemají výhradní vědeckou podporu. Jak ukážu, zdání monopolu bylo z velké části uměle vytvořeno. Kdokoli však provede nestranné a nebojácné šetření, brzy zjistí, že názory, které jsou v ostrém protikladu k dnešní rasové propagandě, nejenže mohou prokázat, že jsou racionálně dobře podložené, ale mají také podporu vědeckých autorit, které jsou stejně významné jako jakékoli jiné na světě, a osobností, které se zcela zjevně vyznačují svou oddaností zušlechťování lidského života.

A takové zkoumání je vše, o co žádám. Jsem zcela spokojen s tím, že se mnou lidé nesouhlasí, pokud si nejprve danou záležitost poctivě prozkoumali. Většina lidí však ve skutečnosti nemá právo na názor na rasu. Neprovedli žádné důkladné zkoumání faktů, neuvažovali samostatně a obvykle projevují velmi malý zájem o osud člověka nebo dokonce svého vlastního druhu. Většinou jsou příliš líní na to, aby kladli otázky, nebo příliš zbabělí na to, aby přijali důsledky rozchodu s převládajícím názorem. Přijímají názory, které jim jsou předkládány, s téměř stejným nedostatkem přemýšlení, jako přijímají svá jména, prostě se nechávají unášet davem a doufají, že zakryjí své vlastní velmi zřejmé předsudky záští a nadávkami, jimiž se pokoušejí umlčet všechny, kdo se jim staví na odpor.

Odpověď, že člověk nemá čas zabývat se otázkou rasy, není žádnou odpovědí. Pokud skutečně většina lidí nemá ani čas, ani chuť zabývat se nejen touto otázkou, ale i mnoha dalšími velmi složitými tématy, pak by se přinejmenším měli zdržet vyjadřování názorů na ně a neměli by urážet a odsuzovat ty, kteří se těmito problémy – ať už došli k jakýmkoli závěrům – alespoň velmi poctivě a důkladně zabývali. Je však pochybné, zda může dlouho vydržet společnost, v níž o tak závažných problémech rozhodují občané, kteří mají jen malou znalost faktů, a kde chybí atmosféra pro spravedlivé a úplné vyslechnutí všech stran sporu. Je nanejvýš nepravděpodobné, že by se lid někdy náhodou dopátral správných odpovědí!

V zájmu lepšího porozumění bych nejprve rád objasnil několik drobných úvodních poznámek a poté prozkoumal názory řady známých vědců, kteří se k otázce rasy vyjádřili. Je také nutné plně zohlednit názorové klima, v němž se musí výzkum rasových otázek odehrávat.

Hned na úvod bych chtěl čtenáře ujistit, že nejsem žádný fanatik „čisté rasy“. Nejsem zrovna obdivovatelem Gobineaua.[727] Nezapomněl jsem, že Nietzsche hovořil o „švindlu čisté rasy“. Do této chvíle mi už dostatečně vtloukli do hlavy, že dnes jsou všichni lidé více či méně smíšení. Vskutku, i starověké národy, jako například Řekové, ačkoli jejich izolace a odtažitost od všeho cizího (nazývali to „barbarstvím“) časem vedly k vysoké míře genetické homogenity ve srovnání,

[727] Arthur de Gobineau – The Inequality Of Human Races, Putnam, 1915, s. xiv, 25, 33 a násl. Abych však byl k Gobineauovi spravedlivý, dovolte mi doplnit verdikt profesorů E. Bauera, Eugena Fischera a E. Lenze, že „navzdory četným chybám se jedná o inspirativní dílo, jehož základní myšlenky zůstávají nesporné. Jako průkopnická kniha o rasovém problému nemá konkurenci.“ Viz dílo těchto autorů s názvem Human Heredity, Macmillan, 1931, s. 706.

řekněme, s běžnou populací moderních Američanů. Přesto byla rasová skladba, s níž začíná jejich historie, směsicí různých prvků. Po staletí se národy stěhovaly, i když se mohly pohybovat pouze pěšky; a kamkoli se vydaly, více či méně se spojovaly s těmi, které potkaly na své cestě. Je však pochybné, zda nějaký moderní vědec kdekoli na světě zastával takovou koncepci „čisté rasy“, proti jaké tak zuřivě brojili odpůrci rasové myšlenky.[728]

A jsem plně ochoten připustit vše, co lze vyvodit ze skutečnosti, že lidé se liší. Souhlasím s Ottem Klinebergem, že „v rámci každé rasy neexistuje homogenita [alespoň ne úplná homogenita] a mezi jednotlivými rasami není žádná ostrá hranice“.[729] Nejvyšší Pygmej je vyšší než nejmenší běloch a nejhloupější běloch má mnohem méně rozumu než nejinteligentnější čistokrevný negr. A možná by se mělo souhlasit s profesorem Frankem Hankinsem, že tam, kde došlo k značnému míšení ras, se rasové typy stanovené jako standardy pro srovnání stávají pouhou „abstrakcí znaků u existujících jedinců a jejich rekombinací do zobecněného či ideálního typu, který reprezentuje jen několik jedinců nebo dokonce žádný“.[730]

---

[728] Dr. T.U.H. Ellinger, profesor zoologie na Howardově univerzitě, přední vysoké škole pro negry, který sám při posuzování mezirasových sňatků považuje rasové rozdíly za záležitost druhořadého významu, prohlásil: „Neznám jediného genetika na světě, ani v nacistickém Německu, který by zastával názory, jenž byly tak výmluvně vyvráceny.“ (V projevu před Baltimore Interracial Fellowship, 5. listopadu 1946.) Abych byl spravedlivý k nacistům, dodám, co je dnes dobře informovaným lidem známo, že ani němečtí vědci, ani nacističtí političtí vůdci nikdy nezastávali takové představy o německé rasové čistotě, jaké se jim jejich nepřátelé snažili přišít.

[729] Otto Klineberg – Racial Differences, Harper, 1933, str. 18–19.

[730] Frank H. Hankins – The Racial Basis of Civilization, Knopf, 1926, str. 269–270.

Na druhou stranu bych rád poukázal na to, že ačkoli lze určitou míru rasového mísení nalézt téměř všude, kam se historie či věda svým dalekohledem zaměří, je zcela nepopiratelné, že opakovaně, prostřednictvím inbreedingu, jenž doprovází fyzickou izolaci či hrdou a neústupnou uzavřenost, dosáhl nějaký národ pozoruhodné míry homogenity, a to i z těch smíšených a nesourodých prvků, z nichž vycházel. Sir Arthur Keith, když hovořil o „mongolských národech“, poznamenal, že ačkoli jsou „individuálně tak odlišní“, jsou přesto „jako celek tak podobní, že je zkušenému oku nelze zaměnit“.[731] Ať si kdokoli otevře nějakou knihu o etnologii, například dílo Hanse F. K. Günthera The Racial Elements of European History (Londýn, 1927), a dobře si prohlédne vyobrazení sochařských postav, které se k nám dochovaly z antiky. Zde nenajdeme žádné z těch abstrakcí, nad nimiž se Klineberg posmívá. Umělec vyřezával podle živých modelů. Když takřka nemaloval portrét jednotlivce, zobrazoval to, o čem věděl, že je reprezentativní pro odlišný a identifikovatelný lid, jako v případě „Umírajícího Peršana“, kde lze na první pohled vidět nejen obrovský rozdíl mezi Peršany a Asyřany, Araby, Židy nebo negry, ale také to, že staří Peršané a Řekové si byli natolik podobní, že by mohli být bratranci, a zjevně pocházeli ze stejného nordického a árijského rodu. Ani v tomto ohledu se nemusíme omezovat pouze na starověk. Stejný jev se nápadně udržuje až do dnešní doby u Angličanů, Japonců a Skandinávců.

Po čtyřiceti letech zkoumání této otázky musím rozhodně prohlásit, že nemohu souhlasit s názory školy, která by rasu považovala za klam. A nyní je na čase, abychom se zeptali, jak

[731] Sir Arthur Keith – A New Theory of Human Evolution, Philosophical Library, 1949, s. 256 a násl.

k tomu došlo, že dnes tolik lidí, dokonce i inteligentních, zdá se právě tomu věří.

Rovnostářští propagandisté

V roce 1942 vydal muž, dnes známý jako Ashley Montagu (vlastním jménem Israel Ehrenberg, narozený v Anglii), působící na Kolumbijské univerzitě a později vedoucí katedry antropologie na Rutgersově univerzitě, knihu s názvem Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race. Kniha se dočkala velmi příznivé recenze v časopise The Christian Century, v níž bylo uvedeno: „Existuje sice pět nebo šest rozpoznatelných typů lidí – mongoloidní, kavkazoidní, negroidní atd. –, ale došlo k mnoha smíšením, hranice mezi nimi jsou široké a nejasné, smíšené typy jsou často biologicky lepší než kterýkoli z rodičů a podstatné rozdíly nejsou sociálně významné.“[732] Montaguův názor, který se v podstatě shodoval s názorem celé Boasovy školy (o níž bude řeč později), byl populárně shrnut v brožuře s názvem The Races of Mankind od Ruth Benedictové a Genea Weltfishe, ve spolupráci s Ottem Klinebergem a L.C. Dunnem (všichni profesoři na Kolumbijské univerzitě) a v roce 1946 ji vydal Výbor pro veřejné záležitosti v New Yorku, jehož redaktor byl dříve redaktorem komunistického orgánu v Moskvě a měl na kontě asi padesát obvinění z komunistických aktivit a spojení ve Spojených státech. Z nějakých kruhů bylo během druhé světové války vyvinuto velmi odhodlané a zdaleka ne zcela neúspěšné úsilí, aby se výtisk této brožury dostal do rukou každého muže v ozbrojených složkách. Je tedy zřejmé, že ji někdo považoval za velmi důležitou.

Jeho argument zní, že veškerá lidská krev je v podstatě stejná. Jakékoli rasové cítění je předsudkem známým pouze v moderní době a je pouhým vedlejším jevem snahy silnějších

[732] The Christian Century, 14. října 1942, s. 1257, recenze W. E. Garrisona.

národů vykořisťovat ty slabší (s. 25). Ideál lze nalézt v sovětském Rusku, kde byla rasová diskriminace zakázána. Dědičné rasové rozdíly nemají žádný význam. „Všechny národy Země tvoří jednu rodinu a mají společný původ“ (s. 3) . „Lidské rasy jsou tím, čím je Bible popisuje – bratry. V jejich tělech je zapsáno jejich bratrství“ (s. 5). Velkou kulturní nerovnost v přínosech různých ras lze vysvětlit tím, že ty vyspělejší se těšily „neobvyklého souběhu šťastných okolností“ (s. 21). To znamená, že žádná rasa se nedostane na vrchol proto, že je nadanější nebo schopnější, ale proto, že má „větší štěstí“ (s. 18). Nevybojuje si svou cestu, ale nějakým způsobem jí je dáno „příznivější prostředí“. Navíc v rase žádného člověka není nic, co by mu bránilo spojit své geny s geny člověka jakékoli jiné rasy (s. 14). Pokud jde o rasu samotnou, jedna je stejně dobrá jako druhá. Pro manželství záleží pouze na zdraví těla a mysli, které do něj muž a žena mohou vnést jako jednotlivci. Pokud jsou tyto vlastnosti přítomny u obou, může si muž jedné rasy vzít za ženu ženu z jakékoli jiné rasy. Rasa není nic jiného než klam, past a iluze, kterou nikdo nemůže brát v úvahu, ledaže by měl zlé úmysly.[733]

Ve své knize Race Differences profesor Otto Klineberg této záležitosti dal vědečtější nádech, avšak jeho závěry byly stejné. Přestože připustil existenci důkazů o nerovnosti, snažil se je vysvětlit; zpochybňoval testy inteligence; ačkoli nepopíral, že by mohly existovat „rasové rozdíly v mentalitě“, popíral, že by pro to existoval jakýkoli vědecký důkaz; a na

[733] Srov. prof. Otto Klineberg, op. cit., s. 219: „Miscegenation as such is biologically neither good nor bad; its effects depend entirely upon the health and vigor of the individuals who enter into the mixture. The observed effects of race crossing appear to depend very much more on social than on biological factors.“ Srov. s. 222.

závěr prohlásil: „Představa, že jedna rasa je primitivnější než druhá, nemá žádný přijatelný základ.“ „Každý jednotlivý argument, který měl dokázat podřadnost jiných ras, vyšel naprázdno.“[734]

Lidé zastávající tyto názory jsou v akademických kruzích často označováni jako „škola Franze Boase“. Tato škola si zaslouží důkladnější zkoumání. Pan Carleton Putnam, držitel titulů z práv a přírodních věd z Princetonské a Kolumbijské univerzity, ve své knize Race And Reality (Public Affairs Press, 1967) podal stručný a objektivní, avšak velmi poutavý popis jejího vzniku, cílů a úspěchů.

Franz Boas se narodil v Německu v roce 1858 v rodině radikálně socialistických židovských rodičů. Jeho vzdělání nezahrnovalo studium antropologie a to, jak získal doktorát, zůstává poněkud záhadou. Přesto se v roce 1899 stal profesorem antropologie na Kolumbijské univerzitě, kde téměř čtyřicet let vychovával velké množství studentů ve své doktríně takzvané sociální nebo „kulturní“ antropologie, která se rozchází s fyzickou antropologií (a se všemi dosavadními poznatky v této oblasti) ve svém učení, že dlouho pozorované rasové rozdíly ve vzhledu, schopnostech a povaze jsou způsobeny především prostředím, nikoli dědičností. Vybraní Boasovi žáci, obdařeni aureolou autority díky titulu Ph.D., byli před desítkami let dosazeni do čela antropologických kateder na předních univerzitách a dostalo se jim soustředěné podpory tisku, rozhlasu a později i televize, které volně publikovaly jejich prohlášení a odmítaly vyslechnout ty, kdo jim chtěli oponovat. Tak spolu se studenty, které oni sami vychovali, aby

[734] Otto Klineberg, op. cit., s. 5, 153 a násl., 182–183, 189, 343, 345–346, 349. Srov. s. vii.

se stali vedoucími univerzitních kateder, vytvořili tu „soudržnou propagandistickou skupinu“, která je více než cokoli jiného zodpovědná za to, že se téměř celý akademický a intelektuální život Spojených států a nyní stále více i politický, ekonomický, sociální a náboženský život země postavil na rovnostářských základech, s tím, co velká masa lidí považuje za solidní vědeckou oporu.[735]

Na potvrzení těchto tvrzení bych rád citoval z biografie Franze Boase, kterou sepsal profesor Melville Herskovits, jeden z předních představitelů Boasovy školy: „Čtyři desetiletí, během nichž [Boas] působil jako profesor na Kolumbijské univerzitě, zajistila kontinuitu jeho výuky, což mu umožnilo vychovat studenty, kteří nakonec tvořili větší část významného profesního jádra amerických antropologů a kteří se dostali do čela a do vedení většiny hlavních antropologických kateder ve Spojených státech. Ti zase vychovali studenty, kteří s rostoucím obecným zájmem o tento obor a s uznáním jeho přínosu pro lidské poznání a lidské blaho pokračovali v tradici, v níž byli vychováni jejich učitelé...“[736]

Výše uvedené lze považovat za jakési přiznání z řad samotných zastánců rovnostářství. Bylo to plně potvrzeno a poněkud rozšířeno „z druhé strany“ profesorem Henrym E. Garrettem v dopise „Redaktorovi New York Times“, který byl

---

[735] Viz Carleton Putnam – Race and Reality, Public Affairs Press, 1967, kap. 11. Pan Putnam pochází ze starobylého a váženého rodu z Nové Anglie. Měl za sebou vynikající kariéru jako manažer v leteckém průmyslu, v jejímž průběhu se stal předsedou představenstva společnosti Delta Airlines. Další informace o panu Putnamovi a jeho knihách najdete v mé poznámce 809 pod heslem „Putnam, Carleton“.

[736] Melville Herskovitz – Franz Boas, New York, 1953, s. 65. Viz také Wesley C. George – The Biology Of The Race Problem, 1962, str. 78–87; New York Times, 24. října 1962, s. 38C.

publikován 24. října 1962 (s. 38C). Jako vedoucí katedry psychologie na Kolumbijské univerzitě měl mnoho let příležitost pozorovat počínání Boase a jeho „školy“, a to jak tam, tak v celé zemi. Jelikož však brzy budu mít příležitost citovat jeho postřehy v jiné souvislosti, spokojím se zde s následujícím citátem od Carletona S. Coona, profesora antropologie na Harvardu a na Pensylvánské univerzitě, kurátora etnologie v Univerzitním muzeu ve Filadelfii, bývalého prezidenta Americké asociace fyzické antropologie a bezpochyby „jednoho z nejvýznamnějších žijících antropologů současného světa“. Při psaní své knihy The Story of Man, která byla přeložena do nejméně osmi jazyků, řekl: „Ještě závažnější jsou aktivity akademických vyvracečů a zastánců mírného přístupu, kteří působí přímo v rámci antropologie. Na základě myšlenky bratrství lidstva považují někteří autoři, většinou sociální antropologové, studium rasy za nemorální a vydávají jednu knihu za druhou, v nichž jej odhalují jako ‚mýtus‘. Jejich argumentem je, že protože studium rasy kdysi poskytlo munici rasovým fašistům, měli bychom předstírat, že rasy neexistují... Tito autoři nejsou fyzickými antropology, ale veřejnost tento rozdíl nezná.“[737]

Že „vědecký“ základ, na který se Boasova škola odvolává při odmítání pojmu rasy, je ve skutečnosti jen zdánlivý[738],

[737] Carleton S. Coon – The Story of Man, Knopf, 2. vydání, 1962, s. 187 a násl.

[738] Jaký názor měl na Boasovu práci Henry Pratt Fairchild, emeritní profesor sociologie na Newyorské univerzitě, vyplývá z kapitoly nazvané „Anti-Racism“ v jeho knize Race and Nationality, New York, 1947. Dovolím si citovat několik relevantních pasáží: „Dva pečliví vědci, G. M. Morant a Otto Samson, provedli vyčerpávající studii Boasovy zprávy a souvisejících materiálů a jejich závěry ohledně Boasovy studie lze shrnout takto: ‚Podle našeho názoru data shromážděná pro Imigrační komisi nemohou vést k definitivnímu dokázání těchto nebo alternativních hypotéz stejného druhu. Náš obecný závěr je, že k potvrzení

začneme tušit, jakmile postupně odhalujeme, co se již dlouho odehrává v zákulisí. Ve velkém měřítku zastánci „nové ortodoxie“ ohledně rasy zastrašují své oponenty do mlčení pronásledováním a sotva skrytými výhrůžkami, nebo dosahují stejného cíle tím, že jim nabízejí vyhlídky na profesní postup pod podmínkou, že se, alespoň před zraky veřejnosti, budou chovat podle jejich představ. Člověk také zjišťuje, jak nevyzpytatelní, zákeřní a nečestní byli a jsou při vedení kontroverzí. Fakta předložená jejich protivníky ignorují, vyhýbají se jim, popírají je nebo je falšují, a místo toho, aby předložili vlastní zdokumentovaná fakta, spokojí se s pompéznímí prohlášeními, která jsou převzata a hlasitě chválena jinými „autoritami“ stojícími na jejich straně, zatímco celý tento povyk a křik se hlasitě rozléhá jako z reproduktoru ve všech velkých sdělovacích prostředcích v zemi.

Například si vzpomeňme na Prohlášení UNESCO o rase z roku 1950 (Organizace spojených národů), které bylo sestaveno tak nedomyšleně a tak rychle zavrženo předními biology, fyzickými antropology a genetiky z celého světa, že muselo být hned následující rok nahrazeno upraveným, ale stále neuspokojivým náhradním prohlášením, jehož odchylky od předchozí verze zjevně sloužily k uznání a „zdůraznění nejen nedoložené povahy původních tvrzení, ale i jejich skutečné mylnosti“.[739] Dr. Stefan Possony ze Stanfordovy univerzity v

---

teorie, že tvar hlavy, jak jej odhaduje cefalický index, je přímo ovlivňován prostředím, by bylo třeba najít podstatně větší rozdíly“ (s. 105). „Boas zřejmě očekává, že jeho čtenář přijme tuto jedinou studii jako dostatečně závažnou, aby vyvážila nejen závěry desítek schopných antropologů, ale také běžná pozorování laika v takových případech, jako je například čistokrevný americký negr, u kterého nedošlo k žádné zjevné změně mnoha základních rysů ani po několika generacích pobytu v americkém prostředí“ (s. 104).

[739] Carleton Putnam, 1967, op. cit., s. 27. Viz také str. 26–30.

podrobné a důkladné analýze tohoto prohlášení a těch, která na něj navázala, odhalil záměr uvádět neinformované osoby v omyl tím, co musela být vědomá a úmyslná nepoctivost. Podtitul jeho článku zní: „Studie o intelektuálním útlaku.“[740] Carleton Putnam popsal původní manifest jako „propagandistický nástroj nejzjevnějšího druhu“.[741]

Je pravda, že pod silnou palbou kritiky ze strany mnoha významných vědců UNESCO ve svém prohlášení z roku 1952 uznalo, že „rasy jsou ‚skutečné‘ a nejde pouze o výplody klasifikace“. Zní takto: „Dbali jsme na to, abychom neřekli, že protože jsou rasy proměnlivé a mnohé z nich do sebe plynule přecházejí, neexistují. Fyzický antropolog i člověk z ulice vědí, že rasy existují.“ Je však třeba poznamenat, že to, co UNESCO následně šířilo, jako by k žádnému takovému přiznání reality rasy nedošlo, byl hlavně text z roku 1950, který mělo opravit, takže do mnoha knih se dostalo spíše původní popření rasy než

---

[740] Stefan Possony – „UNESCO and Race, A study in Intellectual Oppression“, Mankind Quarterly, sv. VIII, č. 3, str. 115–146 – podrobná, důkladná a velmi poučná analýza. Dr. Possony byl ředitelem Hooverova institutu pro válku, revoluci a mír a spolupracovníkem Institutu pro výzkum zahraniční politiky. Je absolventem Institutu pokročilých studií v Princetonu a vyučoval mezinárodní politiku na Georgetownské univerzitě a na Pensylvánské univerzitě.

[741] O Klinebergově nedostatku vědecké pečlivosti se dočtete v článku prof. Henryho E. Garretta: „Klineberg’s Chapter on Race and Psychology“, Mankind Quarterly, sv. I, č. 1 (červenec 1960), str. 15–22. Klinebergova kapitola vyšla v rámci sympozia UNESCO z roku 1956 s názvem The Race Question In Modern Science. Analýzu ještě nedbalějšího díla najdete v článku prof. A. Jamese Gregora: „Comas’ Chapter on Racial Myths“, Mankind Quarterly, sv. II, č. 1 (podzim 1961), str. 30–34. „Comasova kapitola“, o které se zde hovoří, je součástí výše zmíněné publikace UNESCO, která byla v roce 1961 znovu vydána nakladatelstvím Columbia Univ. Press pod názvem Race And Science. Donald A. Swan se rovněž zabýval Juanem Comasem v monografii Mankind Quarterly č. VI s názvem The Anatomy Of A Controversy, část III, str. 24–36. Viz také Wilmot Robertson – The Dispossessed Majority, Howard Allen, 1972, s. 15.

uznání její existence a reality. Dr. Possony poznamenal, že „došlo k zjevné snaze uvrhnout opravu z roku 1952 do ‚paměťové díry'". A evidentně byla tato snaha úspěšná. Sociální antropologové a etnopsychologové totiž z větší části pokračovali ve svých zamlčovaných vyhýbavých postojích k rasovým rozdílům. UNESCO navázalo svým prohlášením z roku 1964, že „neexistuje žádné biologické ospravedlnění" pro odpor proti mezirasovým sňatkům, široká veřejnost byla vedena k přesvědčení, že rasové rozdíly, pokud existují, nemají žádný význam a lze je ignorovat, a stále častěji vidíme krásnou mladou dívku, jak kráčí po Hlavní ulici ruku v ruce s negrem s uhlově černou pletí.

Člověk si také vzpomene na všechny ty intriky, o nichž se dnes ví, že stály za rozhodnutím Nejvyššího soudu z roku 1954 proti segregaci, jak je odhalilo o sedm let později přiznání Dr. Alfreda H. Kellyho na výročním zasedání Americké historické asociace v prosinci 1961. Dr. Kelly, profesor historie na Wayne University (Detroit), byl jedním z odborníků na ústavní historii, které NAACP najala, aby vypracovali historickou fázi 14. dodatku při projednávání případu zrušení rasové segregace. Ve svém projevu před Historickou asociací popsal jejich účel a chování před Nejvyšším soudem těmito slovy: „Problém, kterému jsme čelili, nespočíval v historikově objevování pravdy, celé pravdy a nic než pravdy; problémem bylo spíše formulování adekvátního výkladu osudových událostí roku 1866, který by stačil k přesvědčení soudu, že máme něco jako historický případ. Nešlo o to, že bychom se zabývali vymýšlením lží: nic tak primitivního a naivního se nedělo. Ale používali jsme fakta, zdůrazňovali jsme fakta, tlačili jsme na fakta, vyhýbali jsme se faktům, tiše jsme fakta ignorovali a

především jsme fakta interpretovali tak, abychom udělali to, co [Thurgood] Marshall [tehdejší hlavní právní zástupce NAACP] řekl, že musíme udělat – ‚dostat se přes ty kluky tam dole'."[742]

Zdá se, že v podstatě o totéž šlo i v případě experimentů s bílými a černými panenkami profesora Kennetha B. Clarka, hlavního svědka negrů v případu týkajícího se segregace, v němž profesor Clark tvrdil, že žalostné reakce barevných dětí dokazují, že „segregace způsobuje negrům újmu". Soudci byli dojatí. Při obhajobě svého rozhodnutí prohlásili, že škody způsobené segregací negerským dětem by mohly „ovlivnit jejich srdce a mysli způsobem, který pravděpodobně nebude možné nikdy napravit".

Ernest van den Haag, profesor sociální filozofie na New York University a přednášející sociální filozofie na New School for Social Research, toto tvrzení rozcupoval v článku publikovaném ve Villanova Law Review (VI, 1960, s. 177). Po zhodnocení tohoto vystoupení řekl:

> „Jsem nucen dojít k závěru, že profesor Clark soud uvedl v omyl. I kdybychom připustili, že jeho testy prokazují psychické poškození negerských dětí, srovnání reakcí negerských dětí v segregovaných a nesegregovaných školách ukazuje, že ‚se neliší', s výjimkou toho, že negerské děti v segregovaných školách ‚projevují méně výraznou preferenci pro bílé panenky' a častěji považují barevné panenky za ‚pěkné' nebo se s nimi ztotožňují.

[742] Citováno v úvodní recenzi v časopise American Bar Association Journal, červen 1962. Recenze, která začíná slovy „tato kniha… se může stát jednou z nejdůležitějších knih této generace", se týká díla Carletona Putnama Race and Reason, Public Affairs Press, Washington, D.C., 1961. Srov. Carleton Putnam – Race and Reality, op. cit., 1967, s. 71 a násl.

> Stručně řečeno, pokud testy profesora Clarka skutečně prokazují poškození negerských dětí, pak prokazují, že toto poškození je menší při segregaci a větší při shromáždění [tj. „integraci“]. Přesto profesor Clark soudu sdělil, že právě těmito testy, které – pokud vůbec něco prokazují, což je sporné – prokazují opak, dokazuje, že „segregace způsobuje negerským dětem újmu!“ „... Věděl profesor Clark, že jeho vlastní předchozí testy naznačují, že podle jeho vlastních kritérií jsou negerské děti méně poškozeny segregací než společným soužitím? Že, zkrátka, závěry, o nichž vypovídal, byly v rozporu s jeho vlastními ‚předchozími výsledky‘, ačkoli vypovídal, že jsou ‚v souladu‘? Pokud ano, úmyslně oklamal soud...“ „Z experimentů profesora Clarka, jeho výpovědi a nakonec i z eseje, na kterou reaguji, lze vyvodit nejlepší závěr, že nevěděl, co dělá; a nejhorší, že to věděl.“[743]

Na závěr bych rád upozornil na skutečnost, že profesor Henry E. Garrett, který šestnáct let vedl katedru psychologie na Kolumbijské univerzitě, a profesor Wesley C. George, emeritní profesor histologie a embryologie na Lékařské fakultě Univerzity Severní Karolíny, dosvědčili, že rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1954 „bylo založeno na slabých a

[743] Ernest van den Haag: „Social Science Testimony in the Desegregation Cases—A Reply to Prof. Kenneth Clark“, přetištěno Mezinárodní asociací pro rozvoj etnologie a eugeniky (I.A.A.E.E.), P.O. Box 3495, Grand Central Station, New York City 10017, posledních 6 stran. Srov. „Legal Testimony and Scientific Evidence: A Contrast“ od C.P. Armstronga, G.S. Crutchfielda, W.E. Hoye a R.E. Kuttnera, Mankind Quarterly, sv. IV, č. 2 (podzim 1963), s. 105 a násl. Velmi účinný přehled a analýzu výpovědi profesora Kennetha B. Clarka a rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1954 najdete v článku profesora A. Jamese Gregora: „Science and Social Change“ (Věda a společenské změny), Mankind Quarterly, sv. III, č. 4, str. 229–237.

nepřesvědčivých sociologických údajích“. Soud neprojednal žádné oponentní vědecké důkazy. Carleton Putnam uvedl, že 90 procent relevantních důkazů bylo ignorováno.

A pak člověk zjistí – pokud mohu uvést ještě jeden příklad – že ve snaze získat pro svou věc váhu takových mužů, jako byli Lincoln a Jefferson, rovnostáři citují nečestně. „Názory Lincolna na negry, které opakovaně, veřejně a jednoznačně vyjadřoval, lze najít v jakémkoli úplném vydání jeho děl.“ Ačkoli v poznámkách pod čarou uvedu řadu dalších výňatků z jeho publikovaných projevů a prohlášení[744], jeho postoj byl od

---

[744] Nejúplnějším, nejodbornějším a nejaktuálnějším vydáním je The Collected Works Of Abraham Lincoln, které vydal Roy P. Basler v nakladatelství Rutgers University Press v roce 1953. Všechny odkazy v následujících citátech se vztahují k tomuto vydání. V projevu v Peorii ve státě Illinois dne 16. října 1854 řekl: „Osvobodit je [negry] a učinit z nich politicky i společensky naše rovné? Moje vlastní city to nepřipustí; a i kdyby ano, dobře víme, že city velké většiny bílých lidí to nepřipustí. Zda je to v souladu se spravedlností a zdravým úsudkem, není jedinou otázkou, pokud to vůbec je její součástí. Všeobecný pocit, ať už je dobře nebo špatně podložený, nelze bez rizika ignorovat.“ Sv. II, s. 256. V projevu ve Springfieldu v Illinois 26. června 1857: „Oddělení ras je jedinou dokonalou prevencí proti smíšení, ale jelikož okamžité oddělení je nemožné, je druhým nejlepším řešením udržet je oddělené tam, kde ještě nejsou spolu. . . . Takové oddělení, pokud se vůbec někdy uskuteční, musí být provedeno kolonizací. . . . Je to obtížný úkol, ale ‚kde je vůle, tam je cesta‘; a to, co kolonizace nyní potřebuje, je upřímná vůle. Vůle pramení ze dvou prvků: morálního cítění a vlastního zájmu. Přesvědčme se, že je morálně správné a zároveň v našem zájmu, nebo alespoň ne proti němu, přesunout Afričany do jejich rodného podnebí, a najdeme způsob, jak toho dosáhnout, jakkoli velký úkol to může být.“ Sv. II, str. 408–409. V debatě se Stephenem Douglasem v Ottawě ve státě Illinois dne 21. srpna 1858: „Nemám v úmyslu zavádět politickou a sociální rovnost mezi bílou a černou rasou. Mezi nimi existuje fyzický rozdíl, který podle mého názoru navždy znemožní, aby spolu žily na základě naprosté rovnosti; a jelikož je nezbytné, aby tento rozdíl existoval, jsem pro to, aby rasa, k níž patřím, zaujímala nadřazené postavení.“ Sv. III, s. 16. V projevu ze 16. září 1859 Lincoln zopakoval to, co řekl v úryvku uvedeném výše pod datem 21. srpna 1858, a poté doplnil pasáž citovanou v mém textu. Sv. III, str. 402–403. 14. srpna 1862 (poté, co se stal prezidentem) při doporučování kolonizace „delegaci svobodných negrů“, která ho navštívila v Bílém domě, řekl:

roku 1852 až do dne jeho smrti konzistentní a je do značné míry shrnut v následujícím textu z debat se soudcem Douglasem ze dne 21. srpna 1858 a 16. září 1859: „Nemám v úmyslu zavádět politickou a sociální rovnost mezi bílou a černou rasou. . . Nejsem a nikdy jsem nebyl zastáncem toho, aby se z negrů stali voliči nebo porotci, ani toho, aby byli způsobilí zastávat veřejné funkce nebo uzavírat sňatky s bělochy; a k tomu dodám, že mezi bílou a černou rasou existuje fyzický rozdíl, který podle mého

---

„Vy a my jsme odlišné rasy. Mezi námi je větší rozdíl, než existuje mezi téměř jakýmikoli jinými rasami. Zda je to správné či nesprávné, nemusím rozebírat; ale tento fyzický rozdíl je podle mého názoru velkou nevýhodou pro nás oba. Vaše rasa velmi trpí, mnozí z vás, tím, že žijí mezi námi, zatímco naše trpí vaší přítomností. Jedním slovem, trpíme na obou stranách. Pokud to připustíme, dává to alespoň důvod, proč bychom se měli oddělit. . . “ „… Vaše rasa podle mého názoru trpí tím největším bezprávím, jaké kdy bylo jakémukoli národu způsobeno. Ale i když přestanete být otroky, budete stále ještě daleko od toho, abyste byli postaveni na roveň bílé rase… Na tomto rozlehlém kontinentu není ani jediný muž vaší rasy považován za rovného jedinému muži z naší rasy. Jděte tam, kde s vámi zacházejí nejlépe, a i tam na vás stále leží prokletí.“ „… Nemohu to změnit, ani kdybych chtěl. Nemusím vám připomínat, jaké důsledky má pro bělochy existence otroctví. Podívejte se na naši současnou situaci – země je ve válce! – naši bílí muži si navzájem podřezávají krky a nikdo neví, jak daleko to zajde; a pak zvažte to, co víme, že je pravda. Nebýt vaší rasy mezi námi, žádná válka by nebyla, i když mnoho mužů na obou stranách se o vás nijak nezajímá. . . Je tedy pro nás oba lepší být odděleni.“ Sv. V., str. 371–375. 15. srpna 1862 byl přijat zákon, který vyčlenil 100 000 dolarů pro osvobozené negry v District of Columbia a 500 000 dolarů pro osvobozené otroky v péči armády. Tyto prostředky byly určeny na „kolonizaci“. Sv. V, s. 370. Když Lincoln podepsal Prohlášení o osvobození, řekl: „Prosazoval jsem kolonizaci černochů a budu v tom pokračovat. Moje Prohlášení o osvobození bylo s tímto plánem spojeno. V Americe není místo pro dvě odlišné rasy bílých lidí, natož pro dvě odlišné rasy bílých a černých.“ „Nedokážu si představit větší pohromu než asimilaci negrů do našeho společenského a politického života jako našich rovných...“ „Během dvaceti let můžeme negry pokojně kolonizovat a předat jim náš jazyk, literaturu, náboženství a systém vlády za podmínek, v nichž se mohou plně rozvinout v dospělé muže. To se jim zde nikdy nepodaří. Nikdy nedosáhneme ideální unie, o které snili naši otcové, s miliony cizí, podřadné rasy mezi námi, jejíž asimilace není ani možná, ani žádoucí.“ Sv. V, str. 371–375.

názoru navždy znemožní, aby tyto rasy žily společně v podmínkách sociální a politické rovnosti. A jelikož nemohou takto žít, musí při jejich společném soužití existovat postavení nadřazeného a podřízeného, a já stejně jako každý jiný člověk jsem pro to, aby nadřazené postavení bylo přiděleno bílé rase... Dávám... nejslavnostnější slib, že až do samého konce budu stát za zákonem státu, který zakazuje sňatky bělochů s negry.“[745]

Stejně jako Jefferson, Madison a Clay před ním, věřil, že jediným jistým řešením rasového problému v naší zemi je kolonizace, tedy úplné odstranění negrů z našeho území. Během občanské války pro ni vypracoval plán a přesvědčil Kongres, aby uvolnil nezbytné počáteční finanční prostředky. Navrhl také dodatek k federální ústavě, který by Kongresu umožnil uvést jeho ideál úplné repatriace do praxe.

Taková fakta o Lincolnovi, ačkoli jsou obecně neznámá, nelze popřít. Naši „liberálové“ však dělají, co mohou, aby je udrželi v tajnosti, ignorují je a citují jen to málo, co mohou, aby je vyvrátili.

Stejná situace panuje i v případě Jeffersonova postoje k negrům. Typickým příkladem nepoctivosti zastánců rovnosti je citát vytesaný na Jeffersonově památníku ve Washingtonu, který uvádí pouze tu část Jeffersonova výroku, jenž podporoval jejich stanovisko, zatímco druhou část, která jej vyvracela, opomíjí. Na desce, kterou čte každý kolemjdoucí (a která je hojně citována), je napsáno: „Nic není v knize osudu zapsáno s větší jistotou než to, že tito lidé [negři] mají být svobodní.“ Citovaný výrok však nekončí tečkou, ale středníkem, a zbytek věty, který vynechali, pokračuje: „ani není méně jisté, že tyto

[745] The Collected Works Of Abraham Lincoln, op. cit., sv. III, str. 402–403.

dvě rasy, stejně svobodné, nemohou žít pod stejnou vládou.“ A v kontextu následuje: „Příroda, zvyky a názory vytyčily mezi nimi nesmazatelné rozlišovací čáry. Stále je v našich silách řídit proces emancipace a deportace pokojně a tak pomalu, aby zlo nepozorovatelně zmizelo a jejich místo bylo ‚pari passu‘ zaplněno svobodnými bílými dělníky. Pokud se naopak nechá, aby se to prosadilo silou, lidská přirozenost se musí chvět při představě, která se rýsuje.“

Příklady tohoto druhu by se daly množit donekonečna. Mnohem závažnější a do očí bijící než cokoli, co jsem dosud zmínil, byl způsob, jakým Boasova škola a zastánci rovnostářství obecně reagovali na důkazy předložené významnými vědci v soudním sporu Stell proti Savannah Board of Education před osmi lety. Tyto důkazy byly velmi srozumitelně zhodnoceny v Putnamově knize Race and Reality, kapitoly IV a V. Vrcholem procesu byly snad důkazy předložené významnými odborníky, které podkopaly samotný základ rozhodnutí Nejvyššího soudu proti segregaci z roku 1954. Jasně naznačovaly podřadnost negrů vůči bělochům, v průměru proti průměru, v mnoha ohledech, ale v žádném případě ne významněji než ve velikosti a hmotnosti mozku, zejména v měřeních frontální kůry mozku a její supragranulární vrstvy, které se týkají vůle, intelektu, sebeovládání atd. Na tom všem absolutně závisí schopnost člověka vytvářet, účastnit se a udržovat civilizaci, jako je ta naše. Byly však předloženy další důkazy, že vzhledem k existujícímu znevýhodnění v mentálních schopnostech se ukázalo jako nevýhodné, a to nejen pro běžnou populaci negerských dětí, ale i pro ty výjimečně nadané, být odděleni od svých vlastních a vrženi do školní soutěže s bílými dětmi, kde jejich neschopnost obstát jim nevyhnutelně

zanechávala pocit méněcennosti, frustrace a z toho vyplývající hořkosti, zášti a nepřátelství. Důkazy naznačovaly, že integrace ve skutečnosti škodí negrům více než segregace.

V souvislosti s tímto posledním bodem cituje pan Putnam následující vyjádření soudu v případu Evers:

> „Bez ohledu na případné rozdíly ve schopnosti učit se mezi bílými a negerskými žáky důkazy jednoznačně ukázaly, že k efektivnímu učení může docházet pouze za podmínek, kdy se jedinec může věnovat studiu bez nepřirozených rušivých vlivů. Taková vnímavost se objevuje pouze tehdy, když je žák ve skupině, ke které má empatický vztah, jako je jeho rodina, jeho druh, sousedé se stejnými zájmy nebo jiné skupiny, s nimiž se jako jedinec ztotožňuje a v nichž je díky podobnosti charakteristik přijímaným členem.“
>
> „Nezdá se, že by tato identifikace byla způsobena školou nebo společností, ale spíše vyplývá především z přirozeného mechanismu biologické selekce, který hraje roli v udržování evoluční rozmanitosti typů a je vědecky popsán jako etnocentrismus. . .“
>
> „Ve třídě vede prolínání dvou skupin, z nichž každá má silný pocit vlastní identity, k posílení skupinového vědomí, a tento jev se s rostoucím počtem vzájemných kontaktů ještě zesiluje. Povinné prolínání tak spíše zesiluje než oslabuje jakékoli existující rozdělující síly.“ (Carleton Putnam – Race And Reality, op. cit., 1967, str. 122–123.)

Důkazy ve svém souhrnu zpochybnily rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1954 o rasové segregaci a zjevně vyžadovaly úplné přezkoumání celého případu.

Přesto však právní zástupci NAACP u soudu tento důkaz vůbec nezpochybnili: nepokusili se o křížový výslech a nepředložili žádné protidůkazy! „Tak se do spisu, pod přísahou, bez zpochybnění a bez námitek ze strany obhájce nebo svědků protistrany, dostalo jádro případu Stell“ – přičemž soud rozhodl proti integraci.

Ale navzdory veškerému jeho významu se v žádných novinách s celostátním vlivem neobjevila žádná smysluplná diskuse o tomto případu a odvolací soud, zcela ignorující důkazy, rozhodnutí zvrátil pod záminkou, že nižší federální soud se nemůže „zdržet jednání, jak vyžaduje [rozhodnutí Nejvyššího soudu o segregaci z roku 1954], i kdyby takový soud dospěl k závěru, že Nejvyšší soud se dopustil chyby buď ve skutkové, nebo v právní rovině.“ To znamená, že veškerou odpovědnost přenesl na bedra Nejvyššího soudu. A Nejvyšší soud nakonec bez jediného slova rozhodl, že důkazy nepřezkoumá ani případ znovu neprojedná.

Možná, že můj čtenář, zmatený tímto neobyčejným vyprávěním, v duchu hledá nějaké vysvětlení. A poměrně vyčerpávající vysvětlení mu poskytnu v následující kapitole. Zde však mohu nabídnout jen několik náznaků.

Příběh, který jsem nastínil, je záznamem úspěchu, jenž by byl stěží možný nebýt pečlivě a dovedně vybudované organizace a propagandy, která vycházela z Boasovy školy antropologů. V této souvislosti mi dovolte citovat z dopisu panu Carletonu Putnamovi, v němž profesor Henry E. Garrett z Kolumbijské univerzity popsal své postřehy ohledně počínání Franze Boase a jeho žáků až do dne Boasovy smrti. „Znal jsem Franze Boase osobně. Měl jsem možnost pozorovat jeho vliv jako zakladatele antropologie v Americe. Mohl jsem také

pozorovat rostoucí míru kontroly, kterou [Boasův] kult uplatňoval nad studenty a mladšími profesory, až se v oboru antropologie stala běžnou obava ze ztráty zaměstnání nebo postavení, pokud nebylo dodržováno dogma rasové rovnosti. Na základě opakovaných osobních pozorování mohu dosvědčit zastrašování a atmosféru útlaku, která se snesla na akademický svět v oblasti, o které mluvím. Zahrnuje to nejen antropologii, ale i některé příbuzné vědy.“[746]

Pan Putnam velmi výstižně zdůrazňuje význam výpovědi profesora van den Haaga před soudem soudce Franka M. Scarlett (Jižní okres Georgie) v případu Stell vs. Savannah z roku 1963, a to následovně: „... těmito slovy van den Haag načrtl stručný obraz celosvětové situace. A potvrdil recept na zhypnotizování milionů lidí. Indoktrinujte ovládající skupinu vědců politicky orientovaným, environmentalistickým dogmatem po dobu dvou generací; udělejte z něčeho nemorálního morální otázku; pronásledujte a potlačujte jakékoli odpůrce; infiltrujte masmédia a nakonec přesvědčte soudy tím, že předložíte pouze zfalšované důkazy. Poté se u těchto soudů spoléhejte výhradně na názor ‚většiny‘. Nikdy více nedovolte, aby pravda vyšla najevo, pokud tomu můžete zabránit. Tak se před mýma očima během tohoto procesu odvíjel vzorec, který jsem téměř v přesné kopii nacházel všude jinde v našem národním životě.“[747]

Na podporu těchto názorů bych rád uvedl několik postřehů z mého vlastního studia a pozorování:

[746] Carleton Putnam, 1967, op. cit., s. 41.
[747] Tamtéž, s. 88.

(1) Jádrem Boasovy doktríny, spojené s kategorickým tvrzením, že prostředí má na lidský vývoj větší vliv než dědičnost, je toto: že všichni lidé jsou si, alespoň potenciálně, rovni.

(2) Přesvědčení, že všichni lidé jsou si rovni, bylo hnací silou Francouzské revoluce a od té doby je hnací silou každé sociální revoluce (nebo pokusu o sociální revoluci). Je nesmírně důležité, aby toto bylo pochopeno, neboť je to samotná podstata kyseliny, kterou komunismus vylévá na každou společnost, kterou se chystá zničit. Doktrína rovnosti doslova rozloží každou společnost, na kterou je důsledně aplikována, neboť veškerá sociální struktura a stabilita závisí na uznání, že lidé si nejsou rovni, že směr a vedení, bez nichž společnost nemůže vzniknout ani dlouho vydržet, musí a mohou pocházet pouze od hrstky lidí obdařených nadprůměrnou inteligencí a osobností.

(3) Jako nejvýznamnější členy Boasovy školy, kromě samotného Boase, musím zmínit Ashleyho Montagu, Raymonda Pearla, Melvilla Herskovitze, Herberta Seligmana, Otta Klineberga, Genea Weltfishe, Amrama Scheinfelda, Ruth Benedictovou, L. C. Dunna, Isadora Cheina a Margaret Meadovou. Je samozřejmě třeba poznamenat, že značná část těchto lidí se narodila v zahraničí, a ti, kteří se v zahraničí nenarodili, jsou cizího původu. Upřímně řečeno, velmi vysoký podíl z nich jsou zjevně Židé. A spojení mezi vůdci světového židovstva a komunismem je důkladně zdokumentováno a naprosto nezpochybnitelné. Karl Marx byl Žid. Ruská revoluce v roce 1917 byla umožněna pouze díky masivní finanční podpoře ze strany mezinárodních židovských finančních kruhů, zejména díky částce asi 20 milionů dolarů, kterou poskytl Jacob Schiff z Kuhn-Loeb v New Yorku. Devadesát pět procent jejích

vůdců tvořili židovští revolucionáři (mezi nimi i Trocký), kteří byli vycvičeni ve Spojených státech a odtud dovezeni do Ruska, aby svrhli carskou vládu. A většina komunistických špionů a většina významných vůdců komunistické strany kdekoli na světě byli a jsou Židé. Současné zprávy o oficiálním sovětském „antisemitismu“ jsou podle mého názoru jen státem řízenou propagandou, jejímž cílem je oklamat nežidovský svět ohledně toho, jak židovský je komunismus i ruská vláda, jak ukážu v následující kapitole.

Židovský původ samozřejmě neprokazuje spojení s komunisty, ani sympatie ke komunistické věci. Vzhledem k celkové historii – která je velmi dlouhá – však dává důvod k obavám. Navíc v dané věci má značná část předních členů Boasovy školy, a to nejen židovských, ale i nežidovských, spojení s komunisty (nebo je měla až do své smrti). Sám Boas byl předvolán před Výbor Sněmovny pro neamerické činnosti kvůli ne méně než 46 členstvím v komunistických organizacích. A subverzivní minulost Ruth Benedictové, Genea Weltfishe, Theodosia Dobzhanského, Melvilla Herskovitze a zejména Ashleyho Montagu není příjemným čtením pro Američany, kteří milují svou zemi.

(4) Oddanost komunismu je kladena nad loajalitu k pravdě. V prohlášeních komunistů o jejich základní strategii je jednoznačně přiznáno, že jsou povoleny jakékoli prostředky, že samotná věda má být použita jako nástroj politické války, že za pravdu má být přijato to, co slouží k prosazování věci světové revoluce. To, co neslouží světové revoluci, se nepovažuje ani za vědecké, ani za pravdu. Zkreslovat pravdu, skrývat pravdu, popírat pravdu za účelem prosazení cílů komunismu je vysoce

chvályhodné.[748] Oxfordský vědec profesor John R. Baker ve své knize Science and the Planned State uvádí, že ruský

[748] Viz recenze prof. A. Jamese Gregora na knihu Diccionario De Filosofia Y Sociologia Marxista (1959), argentinský překlad původně ruského díla P. Judina a M. Rosenthala, která „poskytuje vhled do významného vyjádření směřování současného sovětského myšlení“. Následující pasáže jsou převzaty z této recenze, publikované v časopise Mankind Quarterly, sv. II, č. 4 (jaro 1962), str. 295–296: „Snad nejdůležitějším hlediskem pro naše účely je skutečnost, že je zde poskytnuto poměrně explicitní vyjádření týkající se povahy vědeckého bádání. Věda je chápána jako prvek ‚sociálního vědomí‘. ... Formy, v nichž se sociální vědomí projevuje (politika, věda, náboženství, morálka atd.), vždy vyjadřují zájmy ekonomické třídy (s. 54). Neexistuje žádné ‚nezávislé‘ sociální vědomí (srov. s. 100); ideologie vznikají ‚jako odraz podmínek panujících v materiálním životě společnosti a zájmů určité třídy‘ (54).“ „Máme tedy nejen třídní politiku a filozofii (srov. s. 38), ale také třídní vědu! Doslova to znamená, že alespoň jedním z kriticky důležitých měřítek hodnoty vědecké teorie je její použitelnost jako zbraně v třídním boji (srov. s. 62 a násl.).“ „Marxistická morálka je ‚podřízena zájmům třídního boje proletariátu‘... ‚Základem komunistické morálky je snaha o upevnění a uskutečnění komunismu (Lenin)‘ (s. 87; srov. také Lenin, On Socialist Ideology And Culture, Moskva, Foreign Languages, bez data, s. 53). To představuje odůvodnění toho, co marxisté s potěšením nazývají ‚stranickým charakterem vědy‘.“ „Víme něco o dopadech tohoto druhu stranictví ve vědě. Genetika jako věda byla v Sovětském svazu prakticky zrušena (srov. Huxley, Soviet Genetics And World Science: Lysenko and the Meaning of Heredity, Londýn, Chatto and Windus, 1949) ... Vše ve jménu proletářské revoluce.“ „Ačkoli by nebylo správné jednoduše odmítnout práci marxistických vědců, zdá se, že při hodnocení jejich práce je zapotřebí značné opatrnosti. . . Marxisté jsou totiž přiznanými straníky a jejich ‚věda‘ je podřízena mimovědeckému závazku, který nutně zkresluje jejich analýzu, ovlivňuje jejich data, brání svobodnému bádání a deformuje jejich závěry.“ Viz také Gustav Wetter – Dialectical Materialism: A Historical and Systematic Survey of Philosophy in the Soviet Union, Praeger, New York, 1958. Prof. A. James Gregor v recenzi této knihy prohlásil, že se jedná o „nejkompetentnější dílo věnované systematickému výkladu filozofie současného marxismu“. Pokračuje: „Zvláštní význam má autorovo zdokumentované pojednání o ‚stranickém charakteru filozofie‘ (str. 268–274). Sovětská filozofie se vyznačuje ‚požadavkem na stranictví … na uplatňování stranického ducha ve filozofické činnosti‘ (s. 268) … ‚Stranický duch‘ vrhá svůj zlovolný stín na tak rozmanité obory, jako jsou kvantová fyzika (str. 406–415), chemie (str. 432–436), biologie (str. 451–469) a antropologie a psychologie (str. 469–487).“ Dr. Robert Gayre ve svém článku s názvem „The Dilemma of Interracial Relationships“ (sv. VI, č. 4, jaro 1966), který vyšel v

akademik T. D. Lysenko prohlásil, že věda musí být přiměna k podpoře komunistické teorie a propagandy, že dnes již zcela uznávaná chromozomová teorie dědičnosti musí být potlačena, protože „z jejích východisek vede k reakčním myšlenkám, k rasové teorii“, a že „falešné základy mendelismu lze obhájit pouze lžemi.“[749] Sovětská vláda se totiž nespokojila s pouhým pranýřováním a hanobením, ale její požadavky na poslušnost nakonec dospěly tak daleko, že neústupné genetiky nejprve odsoudila do pracovních táborů, poté na Sibiř a nakonec k smrti. U více než půl tuctu nejvýznamnějších z nich se „s velkou pravděpodobností“ ví, že byli popraveni. Mnoho dalších prostě zmizelo. A americký profesor Herman J. Muller, který odjel do Ruska, aby přijal místo vedoucího genetika v Ústavu genetiky Akademie věd, byl touto zradou vědy tak znechucen, že se vrátil do své rodné země a nakonec rezignoval na své korespondenční

časopise Mankind Quarterly, jehož je redaktorem, uvedl (str. 188–189): „Bez ohledu na to, jak významným vědcem někdo jinak může být, jeho teorie nelze přijmout, pokud se hlásí k doktríně, která popírá uplatnění vědy na člověka a brání mu tak v podání pravdivého a nestranného svědectví – jak je tomu v případě komunistů a sympatizantů komunismu. Je proto důležité vědět, zda se znalci v jakémkoli vědeckém šetření hlásí k doktrínám, které jim brání nebo by jim mohly bránit v uplatňování čistě vědeckých genetických principů na člověka bez omezení politickým dogmatem. Z tohoto důvodu nelze takové široce známé osobnosti, jako jsou Ruth Benedictová, Franz Boas, Leslie C. Dunn a Otto Klineberg, kteří všichni přispívali do deníku Daily Worker a účastnili se dalších aktivit obecně považovaných za příznivé pro komunistickou ideologii, a Theodosius Dobzhanshy, příznivec Americké rady pro sovětské vztahy a člen výkonného výboru Americko-sovětské vědecké společnosti, považovat za nestranné autority v oblasti rasových rozdílů u člověka.“ K těmto pochybným vědeckým osobnostem mohl Dr. Gayre klidně přidat například jména Gunara Myrdala a profesora Kennetha B. Clarka, jejichž svědectví sehrálo tak klíčovou roli v rozhodnutí Nejvyššího soudu USA z roku 1954 proti segregaci.

[749] John R. Baker – Science and the Planned State, Macmillan, 1945, str. 71–75; za přečtení však rozhodně stojí celá kapitola nazvaná „Science Under Totalitarianism“.

členství v Akademii. Na tento krok Akademie odpověděla: „Vývoj společnosti nepodléhá biologickým zákonům, ale vyšším společenským zákonům. Pokusy rozšířit na lidstvo zákony zvířecí říše jsou pokusem snížit člověka na úroveň zvířat.“

Je tedy zřejmé, že „víru vědce v pravdu nesdílí skutečný komunista naší doby“.[750]

Po přečtení této knihy si člověk nemůže nevšimnout, do jaké míry někteří z našich vlastních zastánců rovnosti, kteří se mezi námi tak hlasitě ozývají, mohli svou „vědu“ zkreslit, aby posloužila jejich věci.[751]

---

[750] Viz Garrett Hardin – Nature And Man’s Fate, Rinehart and Winston, 1959. Vydání Mentor Book, 1961, str. 204–205. Celá kapitola (č. 11) s názvem „Liberalism and the Specter of Competition“ je velmi poučná.

[751] V této souvislosti bych rád upozornil na poznámku 748 (viz výše), zejména na citát Dr. Gayrea, jímž poznámka končí, a na dva odstavce Dr. A. Jamese Gregora, z nichž první začíná slovy: „O dopadech tohoto druhu stranickosti ve vědě něco víme.“ Někteří z mých čtenářů mi možná budou chtít připomenout, že jsem se sám v té či oné souvislosti, ať už v této knize nebo jinde, již důrazně vyslovil proti tomu, aby se Pravda stavěla nad Život nebo aby se Věda stala cílem sama o sobě. A ani nyní neměním svůj postoj. Že jsem však sám člověkem milujícím pravdu, dokazuje můj dosavadní život. Znovu a znovu jsem za značnou cenu opustil to, co se mi zdálo méně pravdivé, ve prospěch toho, co se mi zdálo pravdivější. A že přikládám velkou hodnotu vědeckému výzkumu, jistě musí být zřejmé z neustálého a uctivého využívání jeho poznatků, které jsem v této knize použil. Uznávám, co vděčíme vědecké metodě, a ctím vědeckého ducha v lidech, kteří se skutečně snažili odstranit překážky, aby mohlo světlo osvětlit fungování vesmíru, ve kterém žijeme. Zásadním důvodem, proč my na Západě klademe tak velký důraz na pravdu, je však to, že na základě důkladně prozkoumaných zkušeností jsme se naučili, že pravda, je-li správně odhalena, pečlivě zvážena a integrována, nám poskytuje nejspolehlivější představu o tom, jak je vesmír uspořádán, a tím i o tom, jak uspořádat naše životy a naše záležitosti, ať už osobní, národní či rasové, tak, aby vesmír pracoval s námi a ne proti nám, a tak nakonec být schopni žít co nejplněji, žít dobře a žít smysluplně a dokonce velkolepě. Pravda takto nahlížená a takto používaná je (jak by měla být) podřízena životu, slouží životu a život plně vyzdvihuje. A když se komunisté a jiní zastánci rovnosti, nebo vlastně lidé

(5) Všichni informovaní lidé vědí, že „komunismus“, který je dnes ve skutečnosti mnohem nebezpečnější v tom, co vychází například z naší vlastní Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations) v New Yorku nebo z našeho ministerstva zahraničí ve Washingtonu, než v čemkoli, co pochází ze Sovětského svazu nebo z komunistické strany, se dnes soustředí na svržení Spojených států.[752] Vědí také, že již na významném komunistickém sjezdu v Bridgmanu v Michiganu v roce 1928 byl skrytý rasový antagonismus mezi bělochy a černochy v této zemi označen za největší slabinu americké obrany, a tedy za místo, kam vrazit klín, aby rozdělili zemi. A aby toho dosáhli, bylo současně rozhodnuto prosazovat infiltraci a nasycení

---

jakéhokoli smýšlení, snaží pravdě vyhnout, překroutit ji nebo zfalšovat, jsme nuceni mít podezření a nakonec dojít k závěru, že se nás snaží přimět k tomu, abychom se pravdy vzdali, což povede k naší zkáze – a dříve či později možná i k jejich vlastní zkáze. Neboť to, co není v souladu s tím, jak je vesmír stvořen, a nefunguje s ním, musí nakonec selhat. Z dlouhodobého hlediska to, co není pravdivé, musí vést k marnosti a frustraci. Toto přesvědčení vtiskly tisíce let zkušeností a úvah do samotné podstaty našich myslí i našich duší.

[752] Nejjednodušším a nejrychlejším způsobem, jak to doložit, je kniha pana W. Cleona Skousena s názvem The Naked Capitalist, kterou autor vydal v roce 1970 na adrese 2197 Berkeley Street, Salt Lake City, Utah. Jedná se v podstatě, jak to pan Skousen prohlásil, o „recenzi a komentář ke knize Dr. Carrota Quigleyho Tragedy And Hope—A History of the World in our Time“, vydané ve dvou svazcích nakladatelstvím Macmillan v roce 1966. To, co činí knihu pana Skousena nejcennější, jsou jeho velmi četné a velmi rozsáhlé citace z díla Dr. Quigleyho. Dr. Quigley totiž není jen profesorem historie na Foreign Service School Georgetownské univerzity ve Washingtonu, D.C., poté co učil na Harvardu a v Princetonu, ale píše jako někdo, kdo je již dlouho zasvěcen do celosvětového spiknutí mezinárodních bankéřů, jejichž cíle otevřeně uvádí a jejichž úspěchy se bezostyšně chlubí. Velkou zásluhou pana Skousena je, že tyto informace vykopal ze zákoutí tohoto obrovského díla, kde by jinak mohly zůstat prakticky pohřbeny, a že je takřka přibil na billboard na Main Street, kde si je nyní může přečíst téměř kdokoli, i když jen tak běží kolem. Skousenova kniha však vyvolává zcela zavádějící dojem ohledně toho, co je podle mého názoru nejdůležitějším rysem celého spiknutí, ale nemohu se zde pokusit to napravit.

celého našeho intelektuálního života a celého našeho vzdělávacího systému egalitářským dogmatem jako součásti jejich základní strategie.

Z toho všeho vyplývá, že antropologové Boasovy školy jsou v zásadě spíše fanatici a křižáci než vědci. Jsou to spiklenci a vojáci, kteří bezohledně a nemilosrdně bojují v nevyhlášené svaté válce. Pro své vlastní účely chtějí, aby si byli všichni lidé rovni, možná jsou dokonce přesvědčeni, že by rovni být měli, a hodlají najít prostředky, díky nimž, pokud rovni nejsou nyní, mohou být rovni učiněni tím, že jim bude „dána šance“. S tímto cílem hodlají pohřbít jakákoli fakta, která jim jsou na překážku. Ve svém nitru si možná uvědomují, že všechny obory poctivé, důstojné, čestné a nebojácné vědy se postupně přibližují ke konsensu, že rasa je realita, že existují snadno rozlišitelné lidské rasy a že tyto rasy jsou nejen zjevně a nepopiratelně odlišné, ale i radikálně nerovné ve své schopnosti vytvářet a udržovat jakoukoli velkou kulturu a civilizaci. Ale jakékoli rostoucí obavy, že tomu tak je, jen pobízejí tyto fanatiky k dvojnásobným a extrémním opatřením, aby takové skutečnosti uchránili před zraky veřejnosti a vnutili lidem na všech úrovních představy o rase, které tyto skutečnosti jasně vyvracejí. Jako poslední možnost, pokud na své cestě k revoluci narazí na muže výjimečné odvahy a neústupné poctivosti, který zná pravdu a dokáže ji sdělit tak, aby upoutal pozornost i v nejvyšších kruzích, pak se na něj vrhnou, jako by to byl zločinec, možná vyhrožovat odvetnými opatřeními proti jeho rodině, vyvolat proti němu doslova bouři zlomyslné pomluvy a doslova se nezastavit před ničím, aby ho zlomili, zničili jeho jméno, jeho vliv a především jeho dílo.[753] O něco podobného se

[753] Viz Carleton Putnam, 1967, op. cit., str. 39–41.

pokusili dokonce i u tak významného vědce, jakým je Dr. Carleton Coon, autor přibližně tuctu knih, z nichž alespoň dvě či tři mají zásadní vědecký význam. (Jedná se konkrétně o knihy The Story of Man, 2. vydání, 1962, přeloženou do osmi jazyků; The Origin of Races, 1962; a The Living Races of Man, 1965. Všechny vydalo nakladatelství Knopf. Nathaniel Weyl označil knihu The Origin of Races za „významný zlom ve fyzické antropologii“ v časopise National Review, 15. ledna 1963, s. 33.)

Ve skutečnosti, ačkoli Dr. Coon dal jasně najevo, že si přeje být ušetřen účasti na kontroverzi a žádal pouze o to, aby mu bylo umožněno hledat pravdu ve vědeckém ústraní, byl na něj prostřednictvím pošty a telefonu vyvíjen tak neúprosný nátlak, že na chvíli skutečně uvažoval o opuštění země, aby unikl svým pronásledovatelům.[754] Dr. Robert Gayre prohlásil, že od dob Galilea svět nezažil nic, co by se dalo srovnat se současnou netolerancí a pronásledováním. To vše mělo za cíl oklamat lidi, aby ve jménu rovnosti přijali změny ve svých tradicích, hodnotách a institucích, které je uvrhnou do takového chaosu a duchovní zkázy, jakou nyní vidíme všude kolem nás, a učiní z nich tak bezbranné oběti v den „komunistického“ převzetí moci.

Podle mého názoru nemá Boasova škola ve skutečnosti žádný argument, který by obstál ve světle dne a při důkladném odborném zkoumání. Oni sami to přiznávají tím, do jakých

[754] Základem tohoto tvrzení je jednak dopis, který Dr. Coon napsal jednomu mému známému a v němž přirovnal pronásledování, kterému byl vystaven, k pronásledování Galilea, přičemž jediné, o co žádal, bylo, aby ho nechali na pokoji a mohl hledat pravdu; jednak výrok Carletona Putnama v článku „A Reply to Dwight Ingle“ v časopise Mankind Quarterly, sv. IV, č. 1 (podzim 1963), s. 43.

extrémů se uchylují, aby zabránili svým oponentům, aby byli vyslyšeni. Je však třeba uznat, že dosáhli a udržují pozoruhodný dojem, že mají pádné argumenty. Zásadními prostředky k dosažení jejich mimořádných výsledků byly podvod, zamlžování, zastrašování, rozsáhlá síť všezahrnující organizace a – peníze. Tato konstrukce byla tak účinná, že dnes je naše mladší generace jako hypnotizovaná: mají oči, ale nevidí. Ve všech rasových otázkách jsou jako náměsíční ve snu, že všichni lidé jsou si rovni. A ve skutečnosti i starší lidé jsou často zcela oklamáni tím, co ve skutečnosti není nic jiného než ohromný podvod – jedna z nejzlověstnějších částí největšího podvodu tohoto století.

Toto je bezpochyby příběh stejně odporný, jako musí být znepokojující pro všechny, kdo dokážou pochopit jeho zlověstný význam. Cítil jsem nutnost jej vyprávět jako úvod k této kapitole, abych svým čtenářům poskytl nahlédnutí do intrik, které se v naší zemi odehrávají již celé dvě generace a jejichž cílem je učinit i z vědy nástroj politické propagandy a revoluce. Tak získají alespoň částečnou představu o tom, jak obtížné, jak osobně nákladné a dokonce jak nebezpečné se stalo pro kohokoli, ale zejména pro přední vědce, zkoumat, uvažovat a psát – klidně a upřímně – o jakémkoli problému, který se zásadně týká rasy. Ale pokud jde o pravdu o rase – pokud je to to, co se někdo rozhodl zjistit, jsem zcela přesvědčen, že úplné, upřímné a nebojácné zkoumání může vést pouze k jedné odpovědi. A ta odpověď spočívá jednoduše v tom, zjistit, jaká jsou prokazatelná fakta. V podstatě nejde o morální otázku – stejně jako není morální ani náboženskou otázkou, zda se Země otáčí kolem Slunce, zda voda zamrzá při teplotě 32 stupňů Fahrenheita, zda je budova dlouhá čtyřicet nebo padesát stop,

nebo zda je natřena na bílo či na zeleno. První věcí, kterou je třeba určit, jsou fakta dané věci. Až budou vyjasněna, morálka a náboženství nám možná řeknou, co bychom s nimi měli dělat, ale nemají vůbec nic společného s určováním toho, jaká fakta jsou. Mají-li morálka a náboženství neztratit veškerou lidskou hodnotu, musí se vždy a bez výjimky vyrovnat s realitou života a prokázat, že jsou spolehlivými vodítky ve světě skutečností. A jak skutečná je rasa v očích těch, kdo jsou nejlépe vyškoleni k určení a posouzení faktů o ní, tedy našich fyzických antropologů a genetiků, dokonale dokládají následující autoritativní slova profesora Carletona S. Coona z roku 1962:

> „Tyto úvahy nevyslovuji z žádných politických či společenských důvodů, leda jen proto, abych ukázal, že nebýt výše zmíněných mechanismů, lidé by nebyli černí, bílí, žlutí ani hnědí. Všichni bychom byli světle khaki, protože během posledního půl milionu let došlo v klínových oblastech světa k dostatečnému genovému toku, který by nás všechny homogenizoval, kdyby to byl evoluční plán věcí a kdyby nebylo pro každou z geografických ras výhodné zachovat si, z větší části, adaptivní prvky ve svém genetickém status quo.“ („Klín“ je definován jako „oblast rasového přechodu, hloubková hranice, v níž jeden poddruh [nebo to, co se běžně nazývá rasa] přechází do jiného prostřednictvím přechodných forem.“)
>
> „Tento stav věcí zahrnuje nejen rozdíly v kostní struktuře a zubním ústrojí, které jsou patrné u fosilních nálezů, a rozdíly v povrchových znacích živých lidí, jako je kůže, vlasy, rty a uši, podle nichž můžeme rasy rozeznat téměř na první pohled, ale také jemnější rozdíly, které lze

pozorovat pouze na pitevním stole nebo v okulárech mikroskopů. Rasy se liší v rozsahu a způsobu, jakým se jemné podkožní svaly rtů a tváří odlišily od původního svalového tělesa savců; v chemickém složení vlasů a tělesných sekretů, včetně mléka; ve způsobech, jakými jsou různé svaly připojeny ke kostem; ve velikosti a pravděpodobné míře sekrece různých endokrinních žláz; v určitých detailech nervového systému, jako je například to, jak daleko dolů v bederních obratlích sahá nervový kanál; a ve schopnosti jedinců snášet stísněné podmínky a stres.“

„Při studiu rasových rozdílů u živých lidí se fyzikální antropologové dnes stále méně spoléhají na antropometrii a stále více na výzkum krevních skupin, hemoglobinu a dalších biochemických znaků. To je jen dobře, protože dědičnost těchto nově objevených znaků lze přesně určit. Byly v nich zjištěny rasové rozdíly, které jsou stejně velké jako lépe známé a mnohem nápadnější anatomické variace. Jelikož jsou neviditelné pouhým okem, jsou v dnešním světě, který si stále více uvědomuje rasové rozdíly, mnohem méně kontroverzní než ty druhé. Alespoň pro mě je povzbudivé vědět, že biochemie nás rozděluje do stejných poddruhů, které jsme již dlouho rozpoznávali na základě jiných kritérií.“[755]

Sir Arthur Keith to vyjádřil ještě výstižněji: „Lidské rasy se od sebe liší stejně jako jasně odlišitelné druhy zvířat.“

Po tomto úvodu se domnívám, že mohu v této kapitole bezpečně pokračovat s předpokladem, že to, co zkoumáme, není pouhý přelud, ale pevná realita. Zda by měla být, či může

[755] Carleton S. Coon – The Origin of Races, 2. vydání, Knopf, 1962, s. 662.

být, hodnocena jako jedna z nejvyšších realit lidské existence, kterou nikdo nemůže ignorovat, brát na lehkou váhu či se jí vzpírat, ledaže by to bylo s velkým rizikem, se možná ukáže, jak budu pokračovat ve svém výkladu.

Mám nyní v úmyslu diskutovat o několika rasových problémech, které se zdají mít pro můj lid nejzásadnější důsledky, a učinit tak se stejnou naprostou upřímností, s jakou jsem napsal všechny své ostatní kapitoly. Těmito problémy jsou (1) původ ras; (2) rasová rovnost; (3) míšení ras (nebo křížení ras); (4) tíživá situace naší vlastní rasy; a (5) vztahy naší rasy k některým jiným rasám. O prvních třech z nich budu hovořit v této kapitole, o posledních dvou v té následující. Nechť začnu tím, že přesně vysvětlím, co rozumím pod pojmem rasa, a několika dalšími pojmy, jejichž definice může vyjasnit některé otázky.

Definice

Rasa je hlavní rozdělení lidského druhu. Její členové se sice v mnoha drobných ohledech od sebe liší, jako celek se však vyznačují specifickou kombinací znaků, převážně neadaptivních, které zdědili po předcích, kteří byli stejně podobní jako oni sami. Tyto rozlišující rysy jsou nejviditelnější na těle, kde jsou jak strukturální, tak měřitelné, ale projevují se také ve „vrozené schopnosti intelektuálního a emocionálního vývoje“, temperamentu a charakteru. S tímto můžeme porovnat definici profesora Bertila Lundmana: „Rasa ... je termín, který lze použít pouze na přiměřeně homogenní lidskou skupinu, která si zachovala své dědičné vlastnosti téměř beze změny po dlouhou řadu generací.“[756]

Co je tedy „rasista“? Již celých čtyřicet let existuje naléhavá potřeba poctivého a nebojácného zkoumání toho, co je rasa, a atmosféry svobodné diskuse, z níž by mohlo vzejít něco jako vědecký konsenzus ohledně toho, zda jsou rasové rozdíly skutečné, a pokud ano, jakou pozornost si zaslouží. Ale „rasista“ je hanlivý výraz, který vymysleli zastánci rovnosti, aby takovému zkoumání a diskusi zabránili. Jejich cílem bylo očernit a zastrašit, a tak umlčet všechny, kdo jen uznávali rasu jako něco skutečného, i když jejich oběťmi byli vědci nejvyšší integrity a výjimečnosti. To, že s tím dokázali napáchat takovou spoušť, je z velké části známkou nevědomosti, hlouposti a zbabělosti běžné části naší populace. Většina lidí neví, nebo jsou tak bezmyšlenkovití, že zapomínají, že po tisíce let veškerá

[756] Bertil Lundman – v kapitole „Race and Anthropology“ v knize Race And Modern Science (ed. Robert E. Kuttner), Social Science Press, 1967, s. 3. Citát v předchozí větě pochází od Sira Ronalda Fishera, profesora genetiky na Univerzitě v Cambridge.

lidská moudrost, u všech národů, které zanechaly skutečnou stopu v historii, od Číny po Island, uznávala, připouštěla a jednala podle realit rasy. Nejsou si vědomi skutečnosti, že právě vědci, z jejichž objevů se vyvinula antropologie, od Darwina po další, nejenže rasu plně zohledňovali, ale zakládali na ní i základní rozlišování. Navíc si neuvědomují, že alespoň mezi fyzickými antropology dnes panuje v podstatě naprostá shoda, která se shoduje s výrokem významného genetika profesora R. Rugglese Gatese, že „rasy či etnické skupiny existují a … jsou ve skutečnosti surovinou, díky níž proběhla lidská evoluce.“[757]

A skutečně, i bez těchto znalostí by každý čestný člověk, který má oči v hlavě a dost rozumu na to, aby si dal dvě a dvě dohromady, měl pohrdat jakoukoli vědou – bez ohledu na to, jak moc se halí do akademických talárů a je ověnčena tituly –, která by s autoritou prohlašovala, že neexistuje žádný rozdíl, žádný zásadně důležitý rozdíl, mezi Číňanem, chlupatým Ainu z Japonska, snědým pygmejem z Konga a metr osmdesát vysokým, blonďatým Švédem s modrýma očima. Rasové rozdíly mezi lidmi jsou jistě přinejmenším stejně skutečné jako rozdíly, které odlišují vynikající plemena krav, koní a psů. Celá ta přehlídka vědecké nestrannosti ze strany zastánců rovnosti přede mnou nezakryje skutečnost, že žonglují s fakty a skrývají pravdu – často to dělají vědomě. Nezměnitelně negativní závěry z jejich nesčetných výzkumů nemohou rasu znehodnotit. Rasa je něco. Kdyby neexistoval žádný jiný základ pro jistotu, raději bych věřil svému zdravému rozumu a intuici než jejich „vědě“, která je v rozporu s univerzální lidskou zkušeností, aniž by

[757] Viz R. R. Gates – „The Emergence of Racial Genetics“ v časopise Mankind Quarterly, sv. I, č. 1 (červenec 1960), s. 11. Informace o Dr. Gatesovi najdete v mé poznámce 809 pod heslem „Gates, R. R.“

předložila jakékoli nezvratitelné důkazy na podporu svého popření. Boasova škola měla být od samého počátku před soudem vysmívána a nikdy se jí nemělo dovolit se uchytit. Carleton Putnam to s příjemným sarkasmem vystihl ve svém projevu před Washington Putnam Letters Clubem [12. února 1963, publikováno v Mankind Quarterly, sv. IV, č. I (léto 1963), str. 12–27; viz s. 19], když řekl: „Pokud člověk uznává fakta o rase, je rasista. Předpokládám, že pokud uznává fakta o pohlaví, je sexista.“ A Tom Anderson, redaktor největšího zemědělského časopisu v zemi, se svým zdravým selským rozumem a šibalským nádechem svého charakteristického humoru, jednou odvětil: „Rasista je člověk, který věří v historii, genetiku a své oči.“[758] Možná by to byla stejně dobrá definice jako jakákoli jiná, kterou by si člověk mohl nosit v kapse.

Jelikož se pojmy rasa, národ, národnost a nacionalismus často používají volně, což vede k myšlenkovému zmatku, pokusím se je od sebe odlišit. Rasa je především biologický pojem. Lidé patří ke stejné rase, mají-li podobnou dědičnou konstituci, pokud jde o určité podstatné a charakteristické rysy.

Termín „národ“ je naproti tomu především sociologický či historický. Skupina se stává lidem, bez ohledu na své rasové složení, kdykoli je prostoupena hlubokým a trvalým pocitem „my“. Například Němci jsou rasově smíšení, ale všechny nesourodé prvky, z nichž se skládají, ať už nordické, alpinské nebo mediteránní, jsou nepochybně spojeny do celku jejich silným pocitem, že jsou samostatným národem.

[758] Článek: „Tom Anderson’s Straight Talk on Equality and Race“, The Citizen, Jackson, Mississippi, červen 1970.

Z kulturního hlediska však lid zůstává ve fetálním, gestačním stadiu, dokud se nestane národem. Národ je organická a sebevědomá forma, kterou život každého lidu zdánlivě nevyhnutelně nabývá, když je připraven k něčemu tvůrčímu. Jeho pocit „my“ se velmi vyostřil, jeho skrytá energie se nahromadila až k prasknutí a k obecnému pocitu své síly přidává pocit něčeho konkrétního, co ti, kdo k němu patří, mohou dělat, chtějí dělat a umí dobře dělat. Jak již bylo řečeno jinde, upřímně souhlasím s Berdjaevem, že „kultura vždy měla národní charakter a kořeny. Mezinárodní kultura je nemožná.“[759] Kultura má příliš mnoho biologických kořenů. Vychází z krve národa stejně tak, jako jeho vlasy či barva pleti. Čínský malířský styl nelze pěstovat kdekoli na Zemi, stejně jako nelze kdekoli pěstovat fialky, kaštany, pšenici nebo bavlnu. Nietzsche měl pravdu, když řekl: „Stejně tak nemůžete očekávat, že člověk udrží rovnováhu, když mu vytrhnete půdu pod nohama.“

Podle mého názoru tedy nejenže jsme od počátku významných dějin vždy měli národy, ale budeme je mít vždy, dokud budou lidé konat cokoli trvale hodnotného. Dokud se z lidu nestane národ, zůstává jeho vnitřní život mlhavý, spící, v klidu, ve snu a beztvarý jako plod v raném stadiu vývoje. Jeho život zatím nemá žádný smysl. Zatím se neobjevila žádná velká, vše sjednocující a vše oživující myšlenka, která by mu vložila do ruky šíp a namířila jeho hrot ke hvězdám. Nemá žádný smysl pro osud, pro nutnost. Navíc, dokud se nevybuduje v národ, postrádá jakoby kostru, pomocí níž by se skutečně zvedl ze

[759] N. Berdjajev – The Fate of Man in the Modern World, Londýn, 1935, s. 88. Viz vynikající rozvedení této myšlenky Johnem H. Harveym v jeho knize Henry Yevele, The Life of an English Architect, B.T. Batsford, Londýn, 1944, s. 77.

země, a diferenciaci a koordinaci částí, díky nimž by mohl realizovat svou plnou sílu a co nejefektivněji se vrhnout do dobrodružství nebo boje. Také z biologického hlediska může lid chránit svůj genofond před invazí cizinců pouze díky pocitu identity, který jde ruku v ruce se silným pocitem národní sounáležitosti. Židé, kteří mají snad nejsilnější smysl pro národnost v historii, toho byli schopni dosáhnout až do nedávné doby, aniž by vlastnili jakoukoli národní půdu. Národ je tedy nejen nevyhnutelnou věcí, ale také věcí dobrou.

Nacionalismus je spornější záležitostí. Získat všechna fakta potřebná k opravdovému pochopení a spravedlivému posouzení tohoto jevu není vůbec snadné. Po několika letech, kdy jsem o něm přemýšlel z výšky svého horského vrcholu, se mi však zdá, že nacionalismus je moderní průmyslový národ v krajní situaci. Je to národ v zoufalství. Je to národ zahnaný do kouta, který bojuje o svou samotnou existenci. Národ může být zcela obklíčen nepřáteli, kteří jsou nemilosrdní jako smečka hyen čekajících na to, až se vrhnou na svou oběť. A zároveň může být postižen rozpadnutím zákona a pořádku a všemi druhy morálního úpadku, takže se začíná rozpadat na kusy. A obvykle jsou jeho snahy zachránit se před zničením mařeny sevřením, v němž drží celý jeho život chobotnice mezinárodních financí. Tato peněžní moc nyní uvalila svůj systém centralizovaného bankovnictví na každou zemi světa bílého muže (a nejen světa bílého muže); a funguje tak, že každou z nich zadlužuje a dbá na to, aby se její státní dluh stále zvětšoval. Bez ohledu na to, jak férově to jinak vypadá, vždy to znamená zotročení. Věřitel má vždy navrch. Dlužník nemůže být svobodný. Národ, který se nedokáže vymanit ze sevření peněžní moci, musí zůstat národem v zástavě. V této krizi je

jeho jedinou nadějí sjednotit všechny své zdroje pod centralizovanou kontrolou a zorganizovat je s jediným cílem – maximální efektivitou. Dočasně, dokud nebude dosaženo vítězství a hrozba zažehnána, je vše ostatní podřízeno a obětováno úderné síle. Je to dobře, nebo špatně? Domnívám se, že zde běžná morální měřítka téměř neplatí. Nenávidím centralizovaný chobotnicový stát, jak už v tuto chvíli jistě všichni moji čtenáři vědí, a neméně tak technologii, která se žene vpřed jako démon, a tovární systém, který musí neustále ničit a znesvěcovat lidské bytosti. V životě národa však nastávají okolnosti a krize, kterým by se zdálo nemožné čelit, aniž by se uchýlil ke všemu, co ten či onen nabízí, a to pouze proto, aby se vyhnul drtivé porážce. Ti, kdo útočí na nacionalismus, mají povinnost předložit nějakou praktickou alternativu, díky níž může národ dosáhnout uspokojivé existence, nebo jinak ukázat, jak by se otroctví jiné moci mohlo v dlouhodobém horizontu ukázat jako méně katastrofální pro život národa než přijetí totalitarismu, alespoň jako dočasné řešení. Je snadné kritizovat Hitlera a nacisty (nezávisle na všech lžích, které nám o nich byly vyprávěny), ale dosud nikdo neukázal, jak jinak by se rozdrcený německý národ mohl postavit na nohy. Američtí kritici nacionalismu na něj možná pohlédnou ve zcela jiném světle, až přijde řada na nás, abychom se stali národem v zoufalé situaci.

Poté, co jsem takto odlišil pojem „rasa“ od pojmů „lid“, „národ“ a „nacionalismus“, pojďme se nyní zabývat otázkami, které jsem předložil svým čtenářům. První z nich je původ ras.

Původ ras

Antropologové, kteří se pokoušejí popsat vznik lidských ras, obvykle používají výrazy, které se laikovi mohou jevit jako pouhá evoluční mechanika. Kdokoli však, kdo se seznámí s fakty a dokáže je interpretovat s realistickou představivostí, brzy pozná, že takový pohled je zcela neopodstatněný. Nic živého není mechanické.

Chce-li si běžný čtenář co nejstručněji udělat představu o této problematice, těžko najde lepší zdroj než článek Donalda A. Swana s názvem „Biologické procesy formování ras“, který vyšel v časopise Mankind Quarterly na podzim roku 1964 na stranách 110–116 a jehož cílem bylo „stručně zmapovat a shrnout současné názory na biologické procesy formování ras u člověka“. To je v souladu s monumentálním dílem Dr. Carletona S. Coona The Origin of Races (700 stran, Knopf, 1967), v němž na straně 21 uvádí čtyři faktory, které hrají hlavní roli při formování ras. Jsou to mutace, rekombinace, selekce a izolace. Z nich se chci zabývat hlavně prvním a posledním. Úloha selekce je díky výkladu evoluční teorie natolik dobře pochopena, že ji zde téměř není třeba rozvádět. (Kromě knihy The Origin of Races bych doporučil také kapitolu s názvem „Race and Heredity“ od profesora Davida C. Rifea v knize Race And Modern Science, kterou editoval Dr. Robert E. Kuttner, Social Science Press, 1967, str. 141–168. Viz poznámka pod čarou č. 809 „Kdo je kdo“ pod heslem „Coon, Carleton S.“)

Dr. Coon prohlašuje, že „hlavním prvkem evoluce“ byla mutace (s. 21). Profesor C. D. Darlington s ním souhlasí: „Bez ní by k evolučním změnám nikdy nemohlo dojít.“[760] A Dr. Coon

[760] Genetics and Man, Macmillan, 1964, s. 351.

definuje mutaci jako „dědičnou, spontánní a v určitých mezích náhodnou změnu chemického složení molekulárního úseku chromozomu, známého jako gen nebo genový lokus“. Jedná se o náhlou změnu v genech, při které se zcela nový gen, aniž by byl zděděn (jak je tomu téměř vždy), dostane do genofondu, jako by se z ničeho nic objevil, a je poté zděděn se stejnou nevyhnutelností, jakou se řídí přenos ostatních genů. Většina mutací je v nejlepším případě k ničemu, ne-li přímo škodlivá pro organismy, v nichž se vyskytují, a proto se neudržují. Selekce, s níž je příroda ve své surové podobě tak nemilosrdná, je vyřazuje a ony se nepodílejí na tvorbě druhů. Ale tu a tam se objeví mutace, která dává tomu, kdo ji má, a těm, na které ji předává, takovou výhodu v přežití a nadvládě nad těmi, kteří ji nemají, že v průběhu času jsou ti, kteří ji nemají, tak obecně vytlačeni, že alespoň vedoucí prvek, ne-li skupina jako celek, se stává rozpoznatelným podle jejího vlastnictví, když skupina vyrazí čelit zkoušce boje s jakoukoli a všemi ostatními soupeřícími skupinami, které jí zkříží cestu. Ale bez ohledu na to, jakým způsobem genetická rozmanitost vznikla, ať už mutacemi nebo míšením, musela nějak vzniknout, než se jakýkoli lid mohl vyvinout v jádro rasy. Jeho genofond musel být plný nejrůznějších nadřazených a dědičných schopností, a to nejen pro přežití, ale i pro dosažení nadvlády.

To je základní fakt. Genetická diverzifikace a obohacení byly nezbytné. Neexistuje žádná magie, díky níž by se dalo něco stvořit z ničeho. Žádný proces nemůže vyvolat to, co v genofondu již není skryté a potenciálně přítomné. Než mohl nějaký lid začít něco znamenat, musel nějakým způsobem získat do své genetické konstituce složky, které byly nezbytné k udržení se na území, které si dobyl a považoval za své vlastní,

k odnímání území ostatním, které se mu časem začalo jevit jako žádoucí, a vždy a za každou cenu, tváří v tvář jakémukoli a veškerému útoku ze strany nepřátel, k přežití a nakonec k dobytí. A za hlavní činitel, který vnášel nezbytné prvky do různých soupeřících lidských skupin, se dnes považuje mutace.

Dalším faktorem, na který se chci zaměřit, je izolace. V této souvislosti říká Dr. Coon: „Izolace je nezbytná pro vznik nových druhů, protože pokud není reprodukční populace uzavřená, přirozená selekce nemusí být schopna eliminovat staré, nevýhodné geny z jejího fondu. Neustálý tok genů ze sousedních populací [prostřednictvím míšení] může obnovovat staré geny stejně rychle, jak se ztrácejí“ (s. 22). Dovolte mi však doplnit toto tvrzení následujícím citátem Donalda Swana z výše zmíněného článku. Říká: „Izolace, ať už geografická či sociokulturní, je mechanismem, jehož prostřednictvím je určitá populační jednotka nebo genofond vystavena odlišným selekčním tlakům svého jedinečného klimatického a kulturního prostředí. Genetické variace a rozdíly, které vznikají v jedné populační skupině, se zachovávají a stávají se ‚charakteristickými‘ pro danou skupinu (tj. prvky ‚rasového typu‘) díky omezení páření na členy této skupiny. Trvalá izolace a inbreeding mezi členy populace tak udržuje a stabilizuje rozdíly mezi skupinami“ (str. 111–112).

Jiné autority přikládají izolaci (tj. v běžnější terminologii segregaci) neméně významné místo. Například Dr. R. R. Gates, který v době své smrti v roce 1962 patřil k „pravděpodobně nejzkušenějším a nejvýznamnějším fyzickým antropologům a genetikům na světě“, uvedl: „Izolace byla hlavním faktorem,

nebo přinejmenším zásadním faktorem, při diferenciaci ras.“[761] Stejný názor zastávali profesor Edward M. East z Harvardu[762], profesor Hans F. K. Günther z Berlínské univerzity a sir Arthur Keith, přední britský antropolog, jenž své vrcholné dílo A New Theory of Human Evolution, které označil za „plod celého svého života“, věnoval právě jeho výkladu.[763] Právě v izolaci, segregaci a inbreedingu nachází sir Arthur klíč k pochopení původu ras. (Více o Dr. Gatesovi a siru Keithovi viz 809. poznámka pod čarou.)

Tito muži stáli na pevné půdě lidských realit. Jakmile se nějaký lid zmocní nadřazeného genofondu, je pro jeho budoucnost zásadní, aby jej považoval za nedotknutelný a byl připraven bojovat – i za cenu vlastního života – za jeho ochranu před zředěním a kontaminací geny jakéhokoli cizího lidu. Jejich společný genofond totiž obsahuje samotnou podstatu jejich identity jako lidu. Pokud se charakter a schopnosti v něm obsažené zhorší nebo oslabí, v pravém slova smyslu přestanou existovat. Může to dokonce vést k jejich svržení a zotročení, rozpadu jejich pocitu osudu a jejich úplnému zmizení z historie. Všichni dnešní Židé, vědomi si osudu, který potkal deset kmenů jejich krajanů, kteří se smísili, vědí, že pokud někdy začnou volně uzavírat sňatky s nežidy, jako národ jsou ztraceni.

A naléhavost této otázky segregace má ještě další rozměr. Je třeba znovu zdůraznit (stejně jako v mé poslední kapitole o eugenice), že u inbreedingu lze spolehlivě očekávat, že ve

[761] R. R. Gates – Heredity in Man, Constable, Londýn, 1929, s. 295.
[762] Edward M. East a Dr. F. Jones – Inbreeding and Outbreeding, Lippincott, 1919, s. 246.
[763] Philosophical Library, New York, 1949. Viz moje poznámka č. 85 v této kapitole, „Keith, Sir Arthur“.

výrazněji vyprofilované podobě vynese na povrch jakékoli přednosti či výhody pro přežití, které genofond může obsahovat, a tím zvýší šance na přežití u lidí, kteří tento genofond vlastní. Na druhou stranu a zároveň to se stejnou jistotou izoluje a vynese na povrch dědičné vady a slabosti, které byly dlouho skryty v genofondu; a v primitivní společnosti, která nezná naše hýčkání slabochů, jsou chudí a vadní rychle a nemilosrdně eliminováni. Tímto dvojím procesem, formováním a prohlubováním charakteru lidu a očišťováním od jeho znevýhodňujících vrozených slabostí, nejenže zvyšuje svou sílu, ale stává se také charakteristickým svou homogenitou. Stává se lidem podobného vzhledu, podobných hodnot, podobných cílů a způsobů jednání. Tak se lid připravuje na naplnění svého rostoucího pocitu vlastní hodnoty a dokonce i svého osudu.

Cokoli se však tímto způsobem vynoří a pevně se usadí, bude se muset, jak již bylo řečeno, osvědčit v nemilosrdném boji s okolními lidmi, kteří možná pocházejí z velmi odlišných genofondů. Tisíce rodících se „ras“, soupeřících genofondů, musely v tomto boji o potravu a místo na slunci zaniknout. Ti, kteří podlehli, zanikli, protože jim chyběla vůle, odvaha, vytrvalost, plodnost, prozíravost, solidarita nebo obětavost, na nichž závisí přežití, nebo protože tak neustále mísili své geny s geny cizinců, že se nikdy nestali lidem. Slabší nebo podřadní byli vyřazeni. Silnější zvítězili a rostli, a to díky vysoké porodnosti nebo díky ovládnutí a nakonec asimilaci jiných skupin. A konečným výsledkem jsou „hlavní rasy lidstva“, někdy uváděné jako tři, jindy jako pět.

O každé z nich lze říci, že specifické rozdíly, které je charakterizují, se musely objevit a ustálit pouze tam, kde životní

prostředí každé z nich vyvolávalo tlaky specifického prostředí a kde se přizpůsobení, úspěšné mutace a obecně hodnoty, tradice a účinný způsob života, který se v každé z nich vyvinul, zafixovaly v dědičné výbavě, aniž by je narušil příliv cizích genů zvenčí. A pokud izolace může takto do značné míry vysvětlit ty nápadnější, převážně fyzické rozdíly, které odlišují hlavní skupiny lidstva, vysvětluje neméně i ty jemnější, méně hmatatelné rozdíly, které s nimi souvisejí a jsou s nimi možná dokonce spojeny – rozdíly v charakteru, temperamentu, emocích a schopnosti různých druhů myšlení.

Existuje ještě jedna zřejmá skutečnost týkající se původu ras, na kterou musím upozornit své čtenáře. Domnívám se, že si postupně získává uznání předních badatelů a myslitelů v oblasti etnického původu. Ačkoli má obrovský význam, lze její podstatu stručně představit.

Mezi darwinisty se po velmi dlouhou dobu věřilo, že existuje jediná přímá linie vývoje od lidoopů k různým poddruhům, či rasám, člověka. Homo sapiens se měl poprvé objevit před několika tisíci lety a všechny naše současné různé rasové skupiny se měly následně vyvinout z tohoto společného předka. Ale podle názoru mužů jako Franz Weidenreich, Robert Gayre, R.R. Gates a Carleton S. Coon existují pádné překážky, které brání zachování této teorie. Na jedné z prvních stránek své knihy The Origin of Races Dr. Coon uvedl: „Všechny důkazy z komparativní etnologie, lingvistiky a prehistorické archeologie naznačují dlouhé oddělení hlavních lidských ras. To je v rozporu se současnou představou, že Homo sapiens vznikl v Evropě nebo západní Asii kolem roku 35 000 př. n. l., plně vyvinutý jako z čela Dia, a v té době se rozšířil po celém světě, zatímco archaické druhy lidí, které mu předcházely, vhodně

vyhynuly. Ve skutečnosti byli dotyční homines sapientes morfologicky stejní jako dnešní Evropané. Odvodit australského aborigince nebo konžského Pygmeje od evropských předků moderního typu by bylo biologicky nemožné.“[764]

Asi před třiceti lety se tedy stala jednou z hlavních otázek, jimiž se zabývá moderní antropologie, otázka, kdy a jakým způsobem došlo k rozdělení lidstva na rasy. Franz Weidenreich, poté co v roce 1939 odkryl v Choukoutienu (nedaleko Pekingu) fosilní pozůstatky, kterým dal jméno Sinanthropus a které byly datovány do období kolem roku 360 000 př. n. l., přednesl argument, že naše současné rasy by mohly pocházet z různých fosilních lidí – Číňané a další Mongolové například z „pekingského člověka“ (Sinanthropus), a negři z tvorů, kteří kdysi zosobňovali fosilní pozůstatky v Africe známé jako „rhodéský člověk“. A. H. Schulz poukázal na to, že lidoopi vykazují stejně velké rozdíly v barvě a stavbě těla jako lidské rasy. Na základě svých zjištění tvrdil, že „rané lidské formy musely mít schopnost těchto stejných variací, z nichž některé mohou být proto velmi staré a sahat až do raných evolučních stadií. Jinými slovy, negr se mohl stát černým ještě předtím, než se stal člověkem, a předek nordického člověka mohl být blond a modrooký, zatímco jeho mozek měl ještě poloviční velikost dnešní kůry.“[765] Krátce předtím vydal Dr. R. R. Gates svou knihu Human Ancestry, From a Genetical Point of View (Harvard University Press, 1948), v níž předložil teorii „paralelní evoluce“ – jevu, který lze pozorovat „v hojném

[764] Carleton S. Coon – Origin of Races, 2. vydání, 1962, s. 5.
[765] Takto to shrnul Dr. Coon v roce 1953. Citováno podle Nathaniela Weyla a Stefana Possonyho – The Geography of Intellect, Regnery, 1963, s. 36, pozn. 2.

množství, ať se podíváme jakýmkoli směrem“, „nejen u savců, ale i u některých skupin obratlovců“ (s. 3). Ve svém textu z roku 1958 „zdůraznil, že pojem rasy zahrnuje čtvrtý rozměr, čas, takže je třeba uznat ‚úrovně nebo stupně lidského vývoje‘. Primární lidské rasy ‚se vyvinuly nezávisle z raného společného předka, ale nemusí být nutně ani stejného věku‘.“[766]

Z toho vyplývala myšlenka „rasové diferenciace před druhem Homo sapiens“ – tedy představa, že větev lidoopů, která směřovala k tomu, aby se stala lidskou, a kterou vědci označují jako Homo erectus, se začala rozdělovat na odlišitelné rasy nikoli před desítkami tisíc, ale před stovkami tisíc let. Dr. Coon říká, že „určité rasové rysy se objevují již v době Sinanthropa“[767], tedy asi 360 000 let před naším letopočtem. K rozdělení došlo poté, co sestoupili ze stromů, postavili se na nohy a začali používat ruce, ale ještě předtím, než pokročili daleko v získávání inteligence.

Různé rasy jsou tedy příbuzné pouze prostřednictvím svých velmi vzdálených předků a mají za sebou velmi odlišnou evoluční historii. Některé z nich se vyvinuly dříve než jiné a v důsledku toho se vyvinuly mnohem dále než ostatní. Gates na straně 56 své knihy Human Ancestry uvádí schéma ve formě stromu, které graficky znázorňuje toto rozvětvení hominoidního rodu předtím, než dosáhl úrovně sapiens, a paralelní a nezávislý vývoj hlavních větví od té doby.

Jelikož mělo velmi dalekosáhlé důsledky, jak teoretické, tak praktické, zda je takový názor správný, Dr. Coon se rozhodl

---

[766] R. R. Gates – „Race Crossing“, v Instituto Gregorio Mendel, 1958, s. 139. Citováno Donaldem A. Swanem, Mankind Quarterly, sv. VII, č. 2 (podzim 1964), s. 115.

[767] Carleton S. Coon – The Story of Man, op. cit., s. 33.

najít definitivní odpověď na tuto otázku. Své závěry nakonec předložil ve své knize The Origin Of Races.

„Mým cílem v této knize," říká, „je zjistit, jak daleko do prehistorické minulosti lze tyto lidské rasové skupiny vysledovat. Odštěpily se všechny od společného kmene teprve nedávno, tedy během několika desítek tisíc let poté, co se lidstvo jako jeden celek vyvinulo do evolučního stavu nejprimitivnějších žijících lidí? Nebo se jejich okamžik oddělení nacházel níže na časové ose, kdy ještě žili dávno vyhynulé typy, jako byli takzvaní lidoopi z Jávy a Číny? Pokud je pravdivá druhá možnost, velká část evoluce různých existujících ras se mohla odehrát odděleně a paralelně v průběhu stovek, spíše než desítek tisíc let. První hypotéza je ta, která se běžněji zastává, ale naráží na několik významných překážek." „Pokud měly všechny rasy nedávný společný původ, jak je možné, že některé lidské skupiny, jako Tasmánci a mnozí australští aboriginci, žily ještě v devatenáctém století způsobem srovnatelným s Evropany před více než 100 000 lety? Buď se společní předkové Tasmánců a Australanů a Evropanů rozešli v dávné pleistocénní minulosti, nebo Australané a Tasmánci prošli nějakým rychlým kulturním úpadkem, což archeologické důkazy vyvracejí."[768]

Ve snaze odpovědět na otázku „jak dávno se předkové lidských poddruhů [tj. ras] rozdělili", shromáždil Dr. Coon rozsáhlé důkazy z mnoha klíčových oborů – nejen z genetiky, ale také ze zoogeografie, anatomie, fyziologie, srovnávací

[768] Carleton C. Coon – The Origin of Races, op. cit., s. 4. Poznámka pod čarou cituje W.W. Howellse, Jr. — Mankind in the Making, Doubleday, 1959, zejména s. 236; a recenzi C.S. Coona na tuto knihu v časopise Science, sv. 130, č. 3386 (1959), str. 1399–1400.

stomatologie, lingvistiky a archeologie. Součástí byly i důkazy z přibližně 300 nalezišť s kostními pozůstatky, která zachovala záznamy o fosilních lidech. Výsledkem je, že se rozdělení ras před sapiensem staví na velmi pevný základ. Profesor David C. Rife, předseda Institutu genetiky Ohio State University, ve své recenzi knihy Dr. Coona Origin uznává, že „mnoho kompetentních vědců bude upřímně nesouhlasit s její hlavní tezí“, ale spravedlivě dodává, že „neotřesitelná reputace Dr. Coona jako vědce... s sebou nese jistotu, že tento nový koncept lidské evoluce nelze zesměšňovat ani ignorovat, ale že představuje výzvu, kterou je třeba potvrdit nebo vyvrátit.“[769] Mám dojem, že jeho následující kniha The Living Races of Man (Knopf, 1967) k tomu ve vědeckém světě značně přispěla. U mě to každopádně potvrdila. Podívejme se tedy, co znamená rozdělení lidských předků na různé rasy.

Všechny důkazy naznačují, že naši předlidští předkové se někde v Africe vyvinuli v Homo erectus (tj. postavili se na nohy a začali používat ruce a vyrábět nástroje). V tomto stavu a v této fázi své evoluce, jako Homo erectus, mnoho z nich migrovalo na sever a na východ a rozšířilo se po Evropě a Asii, a tam, v boji o přežití a nadvládu tváří v tvář drsnosti severního podnebí (ne příliš daleko od ustupujících ledovců), se vyvinuli odděleně, nezávisle a v různých dobách do dvou nejvyspělejších větví Homo sapiens, kavkazoidního člověka a mongoloidního člověka. Ti, kteří zůstali v Africe – ti, které Dr. Coon nazývá Kongoidy (Negři) a Kapoidy (Křováci atd.) a Australoidy z Austrálie (zřejmě zbytky z migrací), se nakonec všichni vyvinuli natolik, že je lze klasifikovat jako sapiens, jako jednoznačně lidské bytosti, jako přímé předky dnes existujících

[769] Mankind Quarterly, sv. III, č. 3 (jaro 1963), s. 193.

lidských ras, ale stalo se tak mnohem později a dodnes zůstávají na mnohem nižší úrovni inteligence.

Jinými slovy, rozdělení na to, co se později stalo pěti hlavními lidskými rasami, proběhlo ještě předtím, než člověk pokročil ve vývoji své inteligence, než se stal sapiens, zatímco se nacházel ve stadiu erectus – snad před 500 000 lety. Podle slov Dr. Coona „od počátku středního pleistocénu [před asi půl milionem let] byl Starý svět [Afrika, Asie a Evropa], ve kterém se člověk objevil, rozdělen na pět oblastí, které byly od sebe dostatečně odděleny fyzickými a klimatickými bariérami, aby se v nich mohl vyvinout lidský poddruh, téměř, ale ne zcela nezávisle na svých sousedech.“ A pak, s pomalostí, při které se čas zdál téměř zastavený, se Homo erectus vyvinul v Homo sapiens ne jednou, ale pětkrát, na pěti různých místech a velmi odlišným tempem, když každý poddruh žijící na svém vlastním území překročil kritickou hranici z drsnějšího do rozumnějšího stavu.[770]

Abychom si mohli udělat adekvátní představu o důkazech, které Dr. Coon shromáždil na podporu své teze, je třeba se obrátit k jeho knihám, zejména k dílům The Origin of Races a The Living Races of Man.[771] Nejrozhodnější část této teorie však spočívá v následujících skutečnostech, které nyní předložím svým čtenářům.

Zkoumání nejstarších fosilních pozůstatků pravěkého člověka ukazuje, že jako první překročili práh k druhu sapiens kavkazoidi. Lebka ze Swanscombe v Anglii a lebka ze Steinheimu v Německu „dokazují existenci Homo sapiens v

[770] Carleton S. Coon – The Origin of Races, op. cit., s. 369, 657.
[771] Obě knihy vyšly v nakladatelství Knopf, a to v letech 1962 a 1967.

Evropě před čtvrt milionem let. Nikde jinde nebyly nalezeny žádné lebky sapiens stejného stáří.“ Mongoloidi následovali asi o 100 000 let později – tedy před 150 000 lety. Nebyly však nalezeny žádné exempláře sapiens z rasy Kongoidů (Negrů), které by pocházely dokonce i z doby před 10 000 lety.[772] To odpovídá skutečnosti, že ačkoli používání ohně (které si nepochybně osvojili díky sopkám nebo lesním požárům) znali mongoloidi (tehdy ve stadiu erectus svého vývoje) již před asi 360 000 lety a kavkazoidi (již sapiens) asi o 100 000 let později, důkazy o ohni v Africe jižně od Sahary se vůbec nenacházejí až do doby před 40 000 lety.[773] K tomu je třeba připočítat skutečnost, že zásadně důležité znalosti o tom, jak rozdělat oheň (nejen jak ho používat, ale jak ho vyvolat, kdykoli a jakkoli člověk chtěl a potřeboval), byly (podle všech dostupných důkazů) poprvé získány nikoli v Číně, ale v Evropě – přibližně před 100 000 lety.[774]

Oheň je pro nás dnes natolik samozřejmou věcí, že pokud se nad tím nezamyslíme, téměř jistě si neuvědomíme jeho obrovský význam pro vývoj lidstva. Dr. Coon se tímto tématem podrobně zabývá ve své knize The Story of Man (str. 60–63), ale shrnuje ho ve své knize Origin of Races (str. 90–91), kde poukazuje na to, že oheň pomohl primitivnímu člověku pokročit ve čtyřech základních ohledech: (1) poskytoval mu ochranu před dravými zvířaty, a tak mu poprvé umožnil využívat úkryt jeskyní; (2) udržoval ho v teple a suchu; (3) umožnil mu vařit jídlo, a tím „zkrátit čas strávený jídlem na dvě hodiny denně“, zatímco dříve, stejně jako lidoopi, trávil většinu

[772] C. S. Coon – The Story of Man, op. cit., str. 36–38.
[773] Tamtéž, str. 60–61.
[774] Tamtéž, s. 61.

času žvýkáním! Zbytek dne tak měl volný pro lov, vylepšování zbraní, rozhovory s příbuznými a předávání svých dovedností dětem; (4) poskytoval „prostorové jádro nebo centrum pro domovské území skupiny lidí“. Zde se po setmění mohli shromáždit kolem ohně, v bezpečí a pohodlí, aby vyprávěli příběhy, diskutovali o problémech skupiny a plánovali společné akce, nebo aby tančili a konali obřady. Otevřelo to tak cestu ke všem druhům průzkumu a postupně k ovládnutí jejich prostředí, ke zlepšení řeči a sociálních vztahů a nakonec ke všemu, co chápeme pod pojmy technologie, věda, politika, umění, kultura a náboženství.

„Objev ohně, a zejména způsobu jeho rozdělávání, byl tedy jedním z nejvýznamnějších milníků v lidské evoluci.“ Bez ohně, jak říká Dr. Coon, „je těžké si představit, jak by se lidská společnost mohla vyvinout nad úroveň paviánů.“ „Bez ohně je nepravděpodobné, že by se Homo erectus mohl vyvinout v Homo sapiens.“

A uvádí tuto pronikavou poznámku: „Pokud se podaří prokázat, že některé geografické rasy získaly oheň dříve než jiné, bude to znamenat, že ti, kteří ho měli jako první, byli také prvními, kdo získali jeho evoluční výhody, a že ti, kteří ho získali jako poslední, museli být odpovídajícím způsobem zaostalí.“ „Pouze v Africe existují důkazy, že oheň dorazil pozdě, až před 40 000 lety. Na starších nalezištích, jako je Olorgesailie v Keni, kde byla s nejvyšší pečlivostí vykopána vrstva po vrstvě ručních sekerek, sekáčků a kostí s masem, nebyla nalezena ani stopa po uhlí nebo spálené kosti.“ „Jak Louis Leakey, tak Desmond Clark, kteří patří mezi nejpečlivější a nejpozornější archeology na světě, vyjádřili své přesvědčení, že ve východní Africe bylo celé období ručních sekerek téměř

až do konce bez ohně. Pokud budoucí vykopávky potvrdí tento erudovaný názor, budeme mít jedno vysvětlení mimořádně pomalého tempa, kterým se ubírala lidská evoluce ve středním a pozdním pleistocénu v Africe jižně od rovníku a možná také jižně od Sahary.“[775]

Přirozeně vyvstává otázka: Jak bylo možné odlišit pozůstatky Homo sapiens od pozůstatků Homo erectus? Dr. Coon na to důrazně odpovídá: „Ne podle kostí těla od krku dolů... Lidské chování má své řídící centrum v mozku, který je stimulován a regulován žlázami. Ačkoli o jeho žlázách víme jen málo, máme k dispozici obal jeho mozku, tedy lebku. V ní se nacházejí rozdíly mezi těmito dvěma druhy.“ Lebky erectus a sapiens se liší tvarem a velikostí. Lebky erectus připomínají „mělkou, úzkou misku obrácenou dnem vzhůru“, zatímco lebky sapiens jsou „jako obrácená mísa bez okraje s rovnými uchy“. Objem lebek erectus se pohybuje od 775 do 1225 krychlových centimetrů, u sapiens od méně než 1100 krychlových centimetrů do více než 1800 krychlových centimetrů. „Obecně platí, že zuby Homo erectus jsou větší než zuby Homo sapiens,“ ale „důležitější než velikost zubů je poměr mezi velikostí mozku a velikostí patra. Tento poměr tvoří plynulý vývoj od australopitéků přes Homo erectus až po Homo sapiens. Na základě kombinace tvaru lebky, velikosti mozku, tvaru mozku a poměru mozku k patru můžeme obvykle určit, zda se jedná o lebku erectus nebo sapiens.“[776] Složitost mozku zde nehraje žádnou roli, neboť se ve fosilních pozůstatcích dostatečně neprojevuje. „Několik nizozemských neurologů, kteří se tímto problémem intenzivně zabývali, však dospělo k závěru, že

[775] C. S. Coon – The Origin of Races, op. cit., s. 332.
[776] C. S. Coon – The Story of Man, op. cit., str. 29–31.

mozky savců se vyvinuly opakovaným procesem zdvojnásobování počtu šedých buněk.“ Obecně lze říci, že „je to spíše velikost než tvar lidského mozku, a to jak absolutně, tak v poměru k tělesné hmotnosti, co jej činí jedinečným.“[777]

Stručně řečeno, pro Dr. Coona, stejně jako pro většinu ostatních fyzických antropologů, se vývoj primitivního člověka od druhu erectus k rozkvětu a tvořivosti druhu sapiens a k plně lidské podobě projevuje a měří nárůstem velikosti a složitosti mozku.

S ohledem na vše výše uvedené bych nyní rád požádal čtenáře, aby vážně zvážili následující úvahy Dr. Coona, jimiž uzavřu tuto část mé současné kapitoly – o původu ras: „Ať už se Homo objevil kdekoli, a Afrika je v současnosti nejpravděpodobnějším kontinentem, brzy se ve velmi primitivní podobě rozšířil po teplých oblastech Starého světa. Tři z pěti lidských poddruhů [ras] překročily hranici sapiens jinde. Pokud byla Afrika kolébkou lidstva, byla to jen průměrná mateřská škola. Evropa a Asie byly našimi hlavními školami.“[778]

„Podle současných poznatků se kongoidní linie vyvinula na stejné evoluční úrovni jako linie euroasijské v raném středním pleistocénu a poté se na půl milionu let zastavila, načež se jako z ničeho nic objevili negři a Pygmejové.“[779] „Stejně jako Jáva patřily i střední a jižní Afrika po většinu druhé poloviny pleistocénu k regionům s evolučním zpožděním. Přežití Homo erectus v těchto protilehlých rájech nebylo narušeno až do doby nejdříve před asi třiceti tisíci lety, tedy

[777] Tamtéž, s. 16.
[778] C. S. Coon – The Origin of Races, op. cit., s. 656.
[779] Tamtéž, s. 658.

téměř čtvrt milionu let po prvním výskytu Homo sapiens blíže k centru evolučního dění.“[780]

„Ačkoli ‚krevní skupiny fosilních kostí nelze určit‘ a ‚mrtví lidé nemohou absolvovat testy inteligence‘, je oprávněný závěr, že dnes již vyhynulí fosilní lidé byli méně nadaní než jejich potomci, kteří mají větší mozky, že poddruhy, které jako první překročily evoluční práh do kategorie Homo sapiens, se vyvinuly nejvíce a že zřejmá korelace mezi délkou doby, po kterou se poddruh nachází ve stavu sapiens, a úrovní civilizace, jíž dosáhly některé jeho populace, může být souvisejícím jevem.“[781]

S těmito informacemi v pozadí se nyní podívejme na další otázku, kterou jsme si předložili. Na úvod jsem se zeptal, zda rasa představuje skutečnost, a poté, co jsem zjistil, že se jedná o skutečnost velmi reálnou a nesmírně důležitou, jsem se pokusil ji definovat a odlišit od některých souvisejících pojmů, jako jsou „rasismus“, „národ“ a „nacionalismus“. A v této podkapitole jsem právě dokončil předložení své teze čtenářům, která podle mého úsudku nejlépe vysvětluje původ rasy a která zároveň jde dále než jakákoli jiná, kterou znám, směrem k řešení mnoha antropologických problémů a zanechává nám velmi poučný obraz toho, jak vzniklo naše současné lidstvo ve všech svých odnožích a variantách. S tímto za námi se nyní v následující podkapitole obrátíme k otázce: Jsou si všechny lidské rasy rovné? Nebo, přesněji a možná méně urážlivě, jsou stejně vhodné pro vytváření a udržování daného druhu

[780] C. S. Coon – The Story of Man, op. cit., s. 35.
[781] C. S. Coon – The Origin of Races, op. cit., str. ix–x.

společenského řádu a kultury v konkrétním prostředí, nebo se vyznačují, a tudíž odlišují, velkými rozdíly?

Nerovnost ras

Nejzávažnější problém naší doby

„Ať už je sociologická hodnota právní fikce, že ‚všichni lidé se rodí svobodní a rovní', jakákoli, není pochyb o tom, že… alespoň z biologického hlediska je toto tvrzení jednou z nejohromnějších lží, jaké kdy člověk vyslovil díky své nešťastné schopnosti jasně se vyjadřovat." Tato slova pocházejí z pera Ernesta A. Hootona, dlouholetého profesora antropologie na Harvardově univerzitě.[782] Jsou samozřejmě v přímém rozporu se zavedenou politikou Spojených států, a to jak zahraniční, tak domácí. A přece byl Dr. Hooton mužem nepopiratelné odbornosti a psal o problému, jemuž věnoval velkou část svého života. Navíc, jak jsme již viděli, nebyl zdaleka jedinou významnou autoritou ze světa antropologie, která doktrínu rovnosti kategoricky odmítla. Nebylo by tedy moudré, aby nejinteligentnější a nejzodpovědnější občané USA začali zkoumat, zda je naše všeobecná politika, která se uplatňuje ve všech oblastech, založena na faktech, nebo na fantazii, na pravdě, nebo na přáních a iluzích? Nezpochybňuje snad každý rozumný člověk, zda může nějaký národ dlouho vydržet pohromadě, pokud se řídí slepě a bezohledně, bez ohledu na úskalí reality?

---

[782] E.A. Hooton – Crime and the Man, Harvard Univ. Press, 1939, s. 342. V nedávné době známý britský antropolog L.S.B. Leakey ve své knize The Progress and Evolution of Man in Africa (Oxford Univ. Press), 1961, uvedl: „Jako sociální antropolog přirozeně přijímám a dokonce zdůrazňuji skutečnost, že mezi různými rasami lidstva existují významné rozdíly, a to jak mentální, tak psychologické. Dokonce bych se přikláněl k názoru, že jakkoli velké mohou být fyzické rozdíly mezi rasami, jako jsou Evropané a negři, rozdíly mentální a psychologické jsou ještě větší."

Nepochybně existuje v Spojených státech mnoho lidí, kteří upřímně věří, že doktrína lidské rovnosti by neměla být ani zpochybňována, že ať už je to omyl či nikoli, jsme vázáni naší Deklarací nezávislosti, která prohlašuje, že „všichni lidé jsou stvořeni rovni“. Jsme však skutečně takto vázáni? Pokud ano, pak to musí být na základě Ústavy, a nikoli Deklarace nezávislosti; a jak všichni informovaní lidé vědí, Ústava o rovnosti všech lidí vůbec nic neříká. Navíc Deklarace vzešla z pera Thomase Jeffersona a byla chytře sestavena jako nástroj politického boje, aby sjednotila jeho spoluobčany za účelem povstání a aby o tom informovala anglického krále a jeho poddané. „Odkazovala na rovnost práv mezi dvěma skupinami Anglosasů a Jeffersona a jeho současníky by sotva napadlo, že budoucí generace budou tato slova vykládat tak, že se vztahují k rovnosti vrozených schopností mezi různými rasami.“[783] Jeffersonovy publikované spisy dokazují, že považoval negry za výrazně podřadné vůči bělochům, a to jak co do mentálních schopností, tak i charakteru. Stejně jako Lincoln by jim odepřel

[783] Nathaniel Weyl a Stefan Possony – The Geography of Intellect, Regnery, 1963, s. 276, kde Weyl podává stručnou, avšak výstižnou odpověď na toto časté nedorozumění. Podrobnější a ještě lepší odpověď najdete v knize Carletona Putnama Race and Reason, op. cit., str. 60–62, kde cituje následující pasáž z projevu soudce Stephana A. Douglase v jedné z jeho slavných debat s Lincolnem v roce 1858: „Nyní vám říkám, moji spoluobčané, že podle mého názoru signatáři Deklarace [nezávislosti] neměli na mysli negry, když prohlásili, že všichni lidé jsou stvořeni rovni. Touto frází chtěli vyjádřit bílé muže, muže evropského původu a evropského rodu, a neměli na mysli ani negry, ani divoké Indiány, ani Fidžijce, ani Malajce... Jedním z velkých důkazů, že tomu tak skutečně bylo, je skutečnost, že v té době byla každá z třinácti kolonií kolonií, kde se drželi otroci, každý signatář Deklarace zastupoval volební obvod, kde se drželi otroci, a víme, že nikdo z nich své otroky neosvobodil, natož aby jim nabídl občanství, když Deklaraci podepisovali; a přesto, pokud měli v úmyslu prohlásit, že negr je rovný bílému muži a má božské právo na jakoukoli rovnost s ním, byli jako čestní muži povinni v ten den a v tu hodinu postavit své negry na roveň sobě...“ Viz také Mankind Quarterly, sv. IV, č. 4 (jaro 1964), s. 224f.

občanství a postupně by je vyhostil ze země. V každém případě, jak již dávno poukázal historik W. E. Woodward, Jeffersonova slova „stvořeni si rovni“ se rozhodně nevztahovala na negry ani otroky, kteří „byli majetkem a jako takoví neměli žádná ‚nezcizitelná práva‘“. „Co se týče nezcizitelných práv,“ dodává Woodward, „člověk žádná nemá. . . Neexistují žádná přirozená práva. Lidská společnost byla uměle vytvořena z univerzální anarchie. Společnost existuje, protože bylo potlačeno velké množství přirozených sklonů.“[784] Aby však tato slova nevyvolala nedorozumění, rád bych hned na ně navázal ujištěním, že v žádném případě neznamenají popření rovnosti negrů před zákonem, pokud zůstávají občany.

V otázce rasy však stojíme před nejzávažnějším a nejhrozivějším problémem naší doby. Není čas nechat se svazovat názory ani těch nejosvícenějších mužů před dvěma sty lety. Dnes známe fakta rozhodujícího významu, o nichž se tehdy ani nesnilo. A o tom, jaká tato fakta jsou, by neměla rozhodovat ani filozofie, ani morálka, ani náboženství. Pokud jde o rasu, panuje až příliš rozšířená tendence, dokonce i mezi vysokoškolskými absolventy, domnívat se, že fakta lze ignorovat. Možná jsem již v jiné souvislosti zmínil, že mi jednou manželka univerzitního profesora filozofie v podstatě řekla, že zná Boží mysl, a proto ví, že lidé nemohli být stvořeni jinak než v konečném důsledku rovni. Většině lidí se taková odpověď může jevit nejen jako absurdní, ale i jako důvod k posměchu, přesto bych rád poukázal na to, že se v podstatě neliší od toho, co předpokládá většina těch, kteří se v naší době povýšili na „liberály“. Znám tuto společnost dlouho a důvěrně

[784] W. E. Woodward – A New American History, Farrar & Rinehart, 1936, str. 160–161.

a dosud jsem nenašel ani jednoho z nich, který by zkoumal základy svého vlastního postoje a spolu se mnou čelil faktům o rase. Raději předpokládá, dedukuje, teoretizuje, poučuje a tiskne si své drahocenné ideály k srdci – a vylévá svou zlobu na ty, kteří nejsou ohromeni!

Nechci však, aby mě někdo špatně pochopil. Velmi si vážím filozofie, etiky i náboženství. Snad nikdo na světě nepřikládá náboženství větší význam než já. V konečném důsledku vše závisí na hodnotách daného národa: na tom, co považuje za správné a špatné, vznešené a nízké, krásné a ošklivé. A proto nakonec musí být především naše náboženství tím, co za nás rozhodne, co uděláme s fakty o rase poté, co budou zjištěna, ale nejprve – dovolte mi to zopakovat – musíme zjistit, jaká ta fakta jsou. Nejprve musíme co nejpřesněji, nejúplněji a nejnezpochybnitelněji zjistit, čemu čelíme, s čím se musíme vypořádat. Celá naše budoucnost, pokud vůbec nějakou budeme mít, závisí na tom, zda vyvineme a udržíme společenské postoje a instituce, vzdělávací principy a zahraniční politiku, které jsou založeny na pravdě. Jednat jinak znamená stavět na písku, a vše v celé zkušenosti našeho druhu nás varuje, že ten, kdo staví na písku, může jen hromadit jedno zlo za druhým, dokud ho katastrofa nakonec nesrazí a nevtáhne zpět, aby se konečně postavil tomu, čemu mohl čelit mnohem lépe na začátku. Každý rozumný člověk mezi námi musí ve svém srdci vědět, že by znamenalo mnohem méně utrpení a mnohem menší náklady čelit faktům o rase právě teď.

A fakta nejlépe určuje historie a věda. Když se zamyslíme nad otázkou rovnosti, zjistíme, že pro nás, tady ve Spojených státech, se to v podstatě scvrkává na vztah mezi bělochy a negry. A při hledání pravdy je nutné poukázat na to, jak

nemožné je vyhnout se srovnáváním. A ti vědci, kteří byli vyškoleni k tomu, aby tato srovnání byla smysluplná, se naučili, že mají-li být srovnání spravedlivá a mít skutečný společenský význam, musí se bez výjimky řídit určitými procedurálními pravidly. Nikdo by se například nepokusil popřít, že někteří negři bez příměsi krve bělochů či žlutých lidí jsou mentálně nadřazení některým nordikům či Číňanům, ale to nedokazuje nic, co by mělo vliv na danou otázku. Smysluplných výsledků se dosáhne pouze tehdy, když se průměr jedné rasy nebo skupiny porovná s průměrem jiné skupiny; nebo musí být skutečně reprezentativní vzorky obou skupin, jsou-li postaveny vedle sebe, co nejvíce vyrovnány z hlediska socioekonomického statusu a podobných faktorů. Rasové rozdíly, pokud jde o konkrétní vlastnost nebo rys, spočívají v určení, která rasa tuto vlastnost nebo rys vykazuje nejčastěji nebo v nejplnějším rozvoji.

Taková srovnání se zřejmě ukážou jako urážlivá a vyvolají nelibost. Je hluboce politováníhodné, že snaha využít negerské prvky v našem středu k vykonání špinavé práce spočívající ve svržení celé naší společnosti nám taková srovnání vnutila. Jen s velkou neochotou by kterýkoli gentleman zranil city jiného člověka. Je proto pochopitelné, že se v řadách těch vědců, kteří odmítají dogma rovnosti, vyvinul trend vyhýbat se používání slov „nerovný“ nebo „podřadný“ při srovnávání vlastností a schopností bělochů a negrů a místo toho hovořit o rasových „rozdílech“ nebo o rasové „nezralosti“ či „mladosti“ jedné rasy ve srovnání s druhou. A obecně s tím velmi sympatizuji. Zároveň je však důležité nechodit kolem horké kaše. Není vždy možné dotáhnout hledání pravdy do konce, aniž by se zranily city některých lidí. Lincoln, který těsně před svou smrtí čelil ve

své kanceláři delegaci významných negrů, řekl to, co podle něj muselo být řečeno o přítomnosti negrů v naší zemi. Z dlouhodobého hlediska se pevné lpění na pravdě jistě ukáže jako ta nejupřímnější laskavost.

A tak se musím přiznat k jisté netrpělivosti vůči současnému trendu, který klade velký důraz na srovnávací testy, které jsou „bez kulturního vlivu“ nebo „kulturně spravedlivé“ – tedy bez testovacích prvků, které předpokládají kulturní výhody, o které negři obvykle přicházejí. Samozřejmě chci být k negrům spravedlivý. Jsem stejně odhodlán být k nim spravedlivý, jako jsem znechucen a rozhořčen veškerou současnou tendencí je rozmazlovat, dávat jim pozice a postavení, které si nezasloužili, a vykládat „občanská práva“ tak, aby ospravedlňovala hnutí, která by je povýšila a zároveň srazila bělochy. Ale více než to zastávám názor, že účelem všech našich testů a srovnávání není hodnotit relativní nadání a schopnosti na nějaké univerzální nebo absolutní stupnici. Je pravda, že naším primárním zájmem je, a podle mého názoru by i mělo být, určit, zda schopnosti jakékoli skupiny naší populace, ať už rasové či jiné, ji opravňují k účasti na našem společenském životě. Je zcela pravda, že negři často předčí všechny bílé soupeře v určitých druzích atletiky. Je ještě jistější, že afričtí negři vykazují schopnosti pozorování a geometrického smyslu, nezbytné pro přežití v konžské džungli, které nás, bílé muže, udivují.[785] Co to však všechno má společného s naším problémem? Nezabýváme se nyní tím, co může být nezbytné v tropické Africe. Naše společnost je světem bílých mužů v mírném pásmu. Byla vytvořena bílými muži, její

[785] Podrobnosti najdete v článku Corrada Giniho: „The Testing of Negro Intelligence“, Mankind Quarterly, sv. I, č. 2, str. 123–124.

lidské složení je převážně bílé a na nás, jako na bílých mužích, spočívá odpovědnost a povinnost udržovat naši společnost v dobrém stavu a posouvat ji k novým výšinám. Jsme proto nevyhnutelně konfrontováni s touto otázkou: Je negr schopen nést tuto odpovědnost s námi, nebo není? Pokud ne, pravdu o situaci nelze adekvátně vyjádřit poukazem na to, v čem je pouze „odlišný“. Holá skutečnost je, že pak není schopen splnit to, co od něj musíme vyžadovat, a v tomto kontextu je lepší si to přiznat sami sobě i navzájem a říci, že není náš rovný.

A abychom tuto otázku ještě více zdůraznili, je nutné vznést další otázku, která sahá ještě hlouběji a je ještě naléhavější: Je možné, abychom dostáli své vlastní odpovědnosti a zachránili naši zemi před zničením s 22 miliony cizích a více či méně nespokojených negrů uprostřed nás, z nichž mnozí jsou připraveni proti nám vést partyzánskou válku?

Poté, co jsem čtenářům předložil tyto úvahy, postřehy a varování s cílem objasnit, v čem spočívá problém, který máme před sebou, a jaký je můj vlastní přístup k němu, bych nyní rád provedl takový výběr z opravdu rozsáhlého množství důkazů o významných rasových rozdílech, který považuji za nezbytný a zároveň dostatečný k tomu, aby byl přesvědčivý. Tělesné rozdíly jsou samozřejmě nejnápadnější, ale já se hodlám spíše zabývat rozdíly v mysli a povaze, neboť ty jsou rozhodující. Rád bych však nejprve věnoval pozornost několika fyzickým jevům, které, ačkoli možná ještě nejsou široké veřejnosti příliš známy a některé z nich jsou méně hmatatelné než mnohé jiné, jsou nesmírně zajímavé a mají zjevně dalekosáhlé důsledky. Mají také tu výhodu, že obcházejí ty zjevnější morfologické rysy, které, jakkoli jsou zřejmé, byly předmětem nejostřejších debat.

Fyzické rozdíly

Začnu embryologickými rozdíly. Dr. Arnold Gesell z Yale, jeden z nejuznávanějších odborníků na vývoj dítěte na světě, řekl: „Kojenci jsou jedinečné osobnosti. Jsou jimi již od okamžiku narození. Mnohé z jejich individuálních rysů se totiž utvářejí již dlouho před narozením. . . Fyzikální měření mohou naznačit, kterému ze tří tělesných typů se dítě v dospělosti bude nejvíce přibližovat. . . Podobná rozmanitost existuje i v temperamentech, které odpovídají rozdílům ve fyzické konstituci a v biochemických a fyziologických zvláštnostech...“ „Takové klasifikace jsou příliš zjednodušující, aby vystihly nekonečnou rozmanitost lidské individuality, ale slouží k připomenutí, že existují primární individuální rozdíly, které jsou zásadnější než rozdíly získané akulturací...“ „Neexistuje žádný důkaz, ... že by kojenci nebyli jedinci ve stejné míře, v jaké jsou jedinci dospělí... Každé dítě se rodí s přirozeností, která ovlivňuje a utváří jeho zkušenosti... Má vrozené ústavní rysy a sklony, které do značné míry určují, jak, co a do jisté míry i kdy se bude učit. Tyto rysy jsou jak rasové, tak rodinné.“[786]

V jedné ze svých pozdějších knih napsal: „Rasové rozdíly lze rozeznat již ve čtvrtém měsíci těhotenství. Svalstvo negřího plodu je kompaktnější a má hrubší strukturu než svalstvo bílého plodu stejného věku.... Existovaly zde skutečně individuální rozdíly, které již předznamenávaly rozmanitost, jíž se

[786] Arnold Gesell a Frances L. Ilg – Infant and Child in the Culture of Today, Harper, 1943, str. 39–40. Citováno Dr. Wesleyem C. Georgem – The Biology Of The Race Problem, zpráva vypracovaná na žádost guvernéra Alabamy, 1962, str. 4–5.

vyznačuje lidská rodina.“ „Dítě získává svou psychickou konstituci prostřednictvím embryologických procesů.“[787]

Nyní se zaměřím na důkazy, které nám přinášejí biochemie a endokrinologie.

Díky tomu, co jsme se dosud dozvěděli o krevních transfuzích, si většina z nás již uvědomuje, že veškerá lidská krev patří do jedné ze čtyř odlišných „krevních skupin“, z nichž všechny jsou dědičné – to znamená, že jsou geneticky dané. Obvykle se označují jako A, B, AB a O. Jejich objev měl zásadní význam pro krevní transfuze, protože krev některých skupin způsobuje aglutinaci, tedy shlukování červených krvinek, když je přivedena do krve jiných skupin. To má za následek smrt. Někteří zastánci rovnosti tvrdili – avšak bez jakýchkoli podpůrných důkazů –, že tyto rozdíly v krvi nemají žádný rasový význam[788], ale já jsem již v některých svých prvních četbách o genetice zjistil, že to vyvrací důkazy předložené některými z našich předních genetiků, zejména profesory Gatesem a Crewem, o nichž jsem měl již tolikrát příležitost se zmínit v předchozích kapitolách. Gates například řekl: „Od té doby se prokázalo, že tyto rozdíly v krvi jsou dědičné, a v poslední době se zjistilo, že poměr zastoupení aglutinačních látek v populaci představuje rasový znak.“ „Manželé Hirzfeldovi […] při výzkumu [vojáků různých národností během války] zjistili, že všechny lidské rasy vykazují určitý podíl A i B, avšak u evropských ras převažuje A a u asijských a afrických ras B.“ Z těchto skutečností vyplývá závěr, „že lidské rasy původně neměly ani A, ani B, že B

[787] Tamtéž, s. 172, 167.
[788] Ruth Benedictová a Gene Weltfish – The Races of Mankind, viz výše, vydání z roku 1964, str. 8–9.

vzniklo na středoasijských náhorních plošinách jako mutace v prehistorických dobách, zatímco A se objevilo v severní Evropě. Současné smíšení by pak bylo způsobeno následnými migracemi a míšením ras.“[789]

Crew se vyjádřil v podobném duchu: „V rámci každé rasy se vyskytují jasně dané a charakteristické poměry těchto čtyř skupin. Tyto znaky, které vycházejí z přítomnosti a působení dvou dominantních mutovaných genů a které lze biochemicky zkoumat, poskytují prostředek k prozkoumání rasového původu a příbuzenských vztahů... Je poměrně snadné předpovědět, jaká bude krevní skupina potomka zplozeného spojením libovolných dvou těchto jedinců. Stejně jednoduché je určit krevní skupiny rodičů na základě vyšetření reakcí potomků... V určitých případech je jistě možné tvrdit, že konkrétní jedinec nemohl být rodičem určitého dítěte...“ [Ještě významnější pro naši současnou studii je, že dále uvádí:] „Tvrdí se, že Manoilovův test lze úspěšně použít k identifikaci rasy. Tímto způsobem byl Žid odlišen od Rusa a v smíšených manželstvích lze zjistit vliv obou ras na potomky . . . [V testu] židovská krev dává bledší barvu než ruská.“[790]

Gates uvádí, že na základě podobného testu byli Poláci odlišeni od Japonců a Rusové od Číňanů.[791]

Uvedené citáty jsem ve svém rukopisu ponechal, protože ačkoli pocházejí z doby před několika desítkami let, jsou nejen poutavé, ale pro laika srozumitelnější než značná část novější literatury z téhož oboru. Navíc pocházejí od dvou nejuznávanějších genetiků své doby a zdá se, že jejich závěry

[789] R. R. Gates – Heredity in Man, op. cit., s. 188, 198.
[790] F.A.E. Crew – Organic Inheritance in Man, Londýn, 1927, str. 128–131.
[791] R. R. Gates – Heredity in Man, op. cit., str. 200–201.

byly potvrzeny pozdějšími výzkumy. Profesor Bertil Lundman, „jeden z předních antropologů ve skandinávských zemích“, před několika lety napsal: „Existuje několik fyziologických skupinových rozdílů, které vyšly najevo hlavně během posledních několika desetiletí. Nejdůležitější z těchto charakteristik je rozložení takzvaných ‚krevních skupin‘, jako je systém ABO. Tento systém má tu výhodu, že jej lze snadno určit i u velkého počtu jedinců. Způsob jeho dědičnosti je velmi přesně znám a je prakticky odolný proti mutacím.“[792] Dále poznamenává, že „všechny typy [amerických indiánů] ... se zdají být výlučně krevní skupiny O. Tato zvláštnost je odlišuje od všech ostatních lidských skupin.“[793]

Profesor David C. Rife, bývalý profesor genetiky na Ohio State University, píše: „Všechny čtyři krevní skupiny ABO se vyskytují u většiny populací po celém světě, existuje však několik výjimek. Čistokrevní peruánští indiáni mají všichni krevní skupinu O. U některých kmenů australských aboriginců chybí krevní skupiny A a AB, což naznačuje úplnou absenci antigenu B.“[794] „Naše současné poznatky o jednoduché dědičnosti různých krevních skupin, hemoglobinů a mnoha biochemických rozdílů, jakož i rostoucí uznání dermatoglyfiky jako genetického nástroje při hodnocení kvantitativní dědičnosti, významně doplnily stará antropometrická kritéria, jako jsou antropometrické variace, pigmentace a tvar vlasů.“[795]

---

[792] Bertil J. Lundman – v kapitole „Race and Anthropology“ v knize Race and Modern Science (ed. Robert E. Kuttner), Social Science Press, 1967.
[793] Tamtéž, s. 15.
[794] David C. Rife – v kapitole „Race and Heredity“ v knize Race and Modern Science (R. E. Kuttner, ed.), s. 144.
[795] Tamtéž, s. 150.

A následující informace, rovněž od Dr. Rifea, dokládá „migraci genů“ a poskytuje tak antropologům další vodítko, pomocí kterého mohou sledovat rasový původ a pohyby ras z jednoho kontinentu na druhý: „Většina důkazů jasně naznačuje, že předky amerických indiánů byli Východoasijci. Krevní skupina B je mezi všemi kmeny amerických indiánů vzácná, ale vyskytuje se u čtvrtiny až třetiny Východoasijců. Četnost výskytu krevní skupiny B se postupně zvyšuje od západní Evropy k východní Asii.“[796]

Pokud jde o praktické důsledky těchto zjištění týkajících se rozdílů v krevních skupinách, varuje Dr. Robert Gayre, že neslučitelnosti, které z nich vyplývají, „jsou velmi významné a mají přímý dopad na blaho společnosti. Naznačuje to, že například při mezirasových sňatcích můžeme očekávat vysoký počet osobních tragédií u bílých partnerů v těchto svazcích.“[797] V této souvislosti lze v souladu s názory Dr. Gayrea i Dr. Rifea poznamenat, že „srpkovitá anémie je další jednoduše dědičná varianta, která se vyskytuje v některých populacích, zatímco v jiných zcela chybí. Je způsobena homozygotním stavem genu pro srpkovitost červených krvinek, a je tedy recesivní. Vyskytuje se téměř výlučně u negrů nebo u lidí, kteří mají částečně negroidní původ.“[798]

Když dáme všechny tyto skutečnosti dohromady, není překvapivé, že se do roku 1960 pevně ustálil názor, že rasový faktor při transfuzi krve má takový praktický význam, že Dr.

---

[796] Tamtéž, s. 157.

[797] Mankind Quarterly, sv. X, č. 2 (podzim 1969), s. 60, v článku: „Practical Considerations Which Are Fundamental in Bantu Affairs in Rhodesia and for An Understanding of Negroid-Caucasoid Problems Generally.“

[798] David C. Rife v kapitole „Race and Heredity“ v knize Race and Modern Science (R. E. Kuttner, ed.), op. cit., 1967, s. 145.

John Scudder – velmi uznávaný chirurg, odborník na krev, profesor lékařské fakulty, ředitel nemocnic a vedoucí krevních bank v různých částech světa a poradce pro krevní banky nejen pro naši vlastní vládu, ale i pro několik zahraničních vlád – při stanovování pravidel pro výběr dárců krve zašel tak daleko, že specifikoval, že by měli být „stejné rasy jako pacient“ a nejlépe „ze stejné etnické skupiny jako pacient“.[799] To vše je samozřejmě jasným uznáním toho, že krev se liší od rasy k rase a že tyto rozdíly jsou geneticky dědičné.

Na závěr toho, co zde chci říci o fyzických rozdílech, které odlišují jednu rasu od druhé, mi dovolte citovat několik pasáží od tří nejvýznamnějších našich antropologů zabývajících se rasovým významem našich endokrinních žláz: Sira Arthura Keitha, R. R. Gatese a Carletona Coona.

Již v roce 1920 sir Arthur Keith ve svém prezidentském projevu před Antropologickou sekcí Britské asociace diskutoval o základech, na nichž bylo lidstvo rozlišeno do rasových typů, a ukázal, že s největší pravděpodobností jsou charakteristické rasové rozdíly spojeny s rozdíly v sekreci endokrinních žláz. Tuto myšlenku rozvinul ve své knize A New Theory of Human Evolution, z níž jsem vybral následující úryvek. „Objev hormonů a jejich působení vnesl nové světlo do otázky původu rasových znaků.“ [„S každým dalším rokem,“ dodal,] „se stále více ukazovalo, že rasové znaky lidského těla jsou řízeny působením hormonů.“ „Tímto způsobem získali

[799] Viz John Scudder, Shivagi B. Bhonslay, Aaron Himmelstein a John G. Gorman: „Sensitizing Antigens as Factors in Blood Transfusions“ v časopise Mankind Quarterly, sv. I, č. 2 (říjen 1960), s. 89, 100. Životopisné údaje o Dr. Scudderovi viz s. 125.

antropologové dvacátého století vodítko k původu rasových znaků.“[800]

Jako by předjímal poslední knihu sira Arthura, napsal Dr. Gates v roce 1929 několik velmi poutavých stránek o endokrinních žlázách, z nichž musím krátce citovat:

> „Při dalším pátrání po genetických základech rasových rozdílů brzy zjistíme, že … viditelné vnější znaky nemusí být nutně každý přímo řízen jiným genetickým faktorem. Spíše se zdá, že mezi zárodečnými prvky v chromozomech a ‚hotovými‘ znaky zasahuje soubor zprostředkujících látek (hormonů) vylučovaných endokrinními žlázami, přičemž každý z těchto sekretů působí na různé části těla. Musíme předpokládat, že mnoho rasových rozdílů je určeno rozdíly buď v množství, nebo v kvalitě těchto sekrecí a že tyto rozdíly jsou dědičné jednotky určené geny. Pravděpodobně jsou takto řízené rasové znaky hlavně otázkou barvy kůže, postavy, tvaru hlavy (částečně) a různých rysů obličeje... Jak mohou být určeny genetické rozdíly v inteligenci ras, není známo, ale pravděpodobně závisí na rozdílech ve struktuře předního mozku.“
>
> „Endokrinní žlázy, jichž je dnes známo nejméně dvanáct, mají tedy pravděpodobně velký význam pro rasovou analýzu. Do krve uvolňují nepatrná množství hormonů, které působí jako katalyzátory a přímo ovlivňují a řídí činnost a pravděpodobně do jisté míry i vývoj různých orgánů. Tvoří také systém vzájemných kontrol a protikontrol, a tak představují jakousi propojenou správní

[800] Sir Arthur Keith – A New Theory of Human Evolution, Philosophical Library, 1949, str. 188–189. Srov. s. 2, 178, 197.

radu, která prostřednictvím látek, které uvolňují v nepatrných stopách do krve, vykonává nejúplnější kontrolu nad tělesnými činnostmi jako celkem.“[801]

Závěrečné slovo přenecháme Dr. Coonovi, který se o čtyřicet let později, v roce 1962, vyjádřil k endokrinním žlázám jako k faktorům určujícím temperament:

„Jak ví každý, kdo se chovem psů zabývá nebo s nimi jen pracuje, jednotlivá plemena se ve svém temperamentu značně liší. Teriér se chová jinak než buldok a setři i retrívři mají své vlastní specifické vzorce chování. Ze zkušenosti víme, že tyto specifické povahové rysy plemen jsou dědičné, protože plemena byla na tomto základě šlechtěna. Propracované experimenty ukázaly, že učení s nimi má málo společného, s výjimkou toho, že schopnost naučit se určité aspekty chování je dědičná. Navíc, a to je v tomto bodě obzvláště relevantní, rozdíly v temperamentu mezi plemeny jsou doprovázeny rozdíly ve velikosti, tvaru a histologické struktuře endokrinních žláz, zejména hypofýzy, štítné žlázy, příštítných tělísek a nadledvin.“

„Lidé se liší také svým temperamentem. Antropologové, kteří působili v mnoha částech světa v úzkém kontaktu s lidmi různých ras, se shodují na tom, že rasové rozdíly v temperamentu existují a lze je předvídat. Rasy se liší také velikostí a hmotností endokrinních žláz a látkami obsaženými v moči. Studium těchto rozdílů teprve začíná; a mnoho čtenářů, kteří věří v současné dogma, že všechny rozdíly v chování jsou způsobeny jedinečnou schopností člověka učit se, to bude považovat za nepříjemné, ale

[801] R. R. Gates – Heredity in Man, op. cit., str. 304–306.

důkazní břemeno leží na nich. Pokud takové rozdíly nesouvisí s endokrinním systémem, pak je člověk skutečně jedinečným zvířetem.“[802]

Při shrnutí celé této části našeho bádání mi nezbývá než zopakovat již citovanou pasáž z knihy Dr. Coona, v níž uzavírá svou práci o rasových počátcích: „Při studiu rasových rozdílů u živých lidí se fyzikální antropologové dnes stále méně spoléhají na antropometrii a stále více na výzkum krevních skupin, hemoglobinu a dalších biochemických znaků. To je velmi pozitivní, protože dědičnost těchto nově objevených charakteristik lze přesně určit. Byly v nich zjištěny rasové rozdíly, které jsou stejně velké jako lépe známé a mnohem nápadnější anatomické variace. Jelikož jsou neviditelné pouhým okem, jsou v dnešním světě, který si stále více uvědomuje rasové rozdíly, mnohem méně kontroverzní než ty druhé. Alespoň pro mě je povzbudivé vědět, že biochemie nás rozděluje do stejných poddruhů, které jsme již dlouho rozpoznávali na základě jiných kritérií.“[803]

Mentální rozdíly

Ačkoli jsou tyto výsledky významné v tom, že dokazují, že všichni lidé si nejsou pod povrchem stejní a že, jakkoli jsou v jiných ohledech bratry, rozhodně nejsou bratry pokrevními, rád bych se, jak jsem již řekl, spíše zaměřil na rozdíly mezi rasami, pokud jde o duševní schopnosti a povahu. Nepochybně by každý souhlasil, že schopnost jakékoli rasy vytvořit a udržet civilizaci, jako je ta naše, musí záviset na její intelektuální úrovni a morální síle.

---

[802] C. S. Coon – The Origin of Races, tamtéž, str. 115–116.
[803] Tamtéž, s. 662.

Tato otázka před námi vyvolává ve skutečnosti dvě otázky: (1) Jsou duševní schopnosti dědičné, geneticky dané již v okamžiku početí, tak jako je dnes známo u fyzických vlastností a rysů? (2) Liší se tyto schopnosti mezi jednotlivými rasami? V první ze svých dvou kapitol o eugenice jsem již přinesl přinejmenším značné náznaky toho, jak rozsáhlé a přesvědčivé se staly důkazy o tom, že duševní vlastnosti jsou dědičné stejně jako ty fyzické. Pro přehled a shrnutí těchto důkazů si však poslechněme, co k této záležitosti nedávno řeklo několik našich kvalifikovaných antropologů – nejprve Dr. Gates, „autor naší hlavní příručky o lidské genetice“: „Všichni, kdo mají jakýkoli respekt k faktům, budou souhlasit, že se lidé liší ve své mentalitě přinejmenším stejně výrazně jako ve své tělesné konstituci,“ a uvádí důkazy pro svůj závěr, že „ti, kdo nestranně studují dědičnost mentálních rozdílů, ať už normálních nebo patologických, musí podle mého názoru dojít k závěru, že tyto rozdíly se dědí stejným způsobem jako rozdíly fyzické (tělesné).“[804]

Donald A. Swan v roce 1964 shrnul dostupné důkazy slovy: „Srovnání jednovaječných a dvojvaječných dvojčat ukázalo, že genetické faktory se podílejí na 50 až 75 procentech rozptylů v oblasti obecné inteligence, specifických mentálních schopností a temperamentu.“[805]

---

[804] Kapitola XVIII: „Genetics and Mental Health“ v knize The Biology of Mental Health and Disease, Hoeber, New York, 1952, s. 277. Citováno Dr. Wesleyem C. Georgem v jeho knize Race, Heredity and Civilization, Alliance, Inc., New York, 1963, s. 11.

[805] Donald A. Swan. „Human Genetics and Psychological Differences“ v časopise Mankind Quarterly, sv. IV, č. 4 (jaro 1964), s. 201. Viz také jeho článek „Race, Selection and Psychical Traits“ v časopise Mankind Quarterly, sv. V, č. 4 (jaro 1965), s. 207.

A dokonce i nositel Nobelovy ceny profesor Herman J. Muller, který ještě ve třicátých letech zastával jednoznačně rovnostářské postoje, v roce 1962, po zhruba třiceti letech dalšího bádání a zkušeností, v kapitole nazvané „Duševní vlastnosti a dědičnost“ upozornil na to, že „z výsledků intenzivního studia jednoho páru identických dvojčat jasně vyplynulo, že testy inteligence vykazují výraznou korelaci s dědičností“.[806] (Pro potvrzení tohoto tvrzení doporučuji čtenáři, aby se podíval na pasáže o výsledcích studií dvojčat, jak je představil profesor C. D. Darlington v mé první kapitole o eugenice.) Jinde také uvedl, že bychom nakonec měli být schopni u dětí vyvolat jakoukoli formu nadání, jakou si budeme přát, a to pouhým výběrem genů, které určují jejich vývoj od embrya až po dospělost.

Jsme tedy připraveni pochopit, s jakou oprávněností může Dr. Robert E. Kuttner, zástupce šéfredaktora časopisu Mankind Quarterly, ve svém článku z konce roku 1971, ačkoli uznává, že v některých oblastech je stále „neuvěřitelně obtížné“ přesně prozkoumat, jak se mentální vlastnosti předávají, přesto na závěr říci: „Můžeme očekávat, že tajemství dědičnosti inteligence bude nakonec odhaleno. Z těchto studií o náhodách přírody [které popsal] již víme dost na to, abychom si byli jisti, že duševní schopnosti se dědí stejně jednoznačně jako fyzické části těla. Extrémní environmentalisté a neolysenkovci jsou ve

[806] Viz Mankind Quarterly, sv. V, č. 4 (jaro 1965), s. 244, kde Dr. Robert Gayre takto referuje o závěrech prof. Mullera v recenzi jeho knihy Studies in Genetics, Indiana Univ. Press, 1962. Možná by bylo pro čtenáře užitečné zamyslet se nad prohlášeními obsaženými v „Manifestu genetiků“, z něhož jsou v recenzi citovány úryvky. Ten obsahuje výslovné odmítnutí „Lamarckovy doktríny, podle níž děti rodičů, kteří měli lepší podmínky pro tělesný a duševní rozvoj, tyto zlepšení biologicky zdědí“.

světle těchto chromozomálních objevů jednoznačně vyvráceni a zcela překonáni.“[807]

Dobře. Tak tedy budiž. Inteligence se dědí – stejně jako tvar hlavy, barva kůže a očí, otisky prstů, krevní skupiny a všechny ostatní fyzické znaky. Zůstává však nezodpovězena zásadní otázka: Do jaké míry jsou mentální schopnosti, respektive mentální potenciál, který se projevuje u různých ras, rovnocenné?

Právě v otázce rasové rovnosti se názory vědců rozcházejí nejvíce a nejostřeji. Takzvaní „sociální“ antropologové se pod socialistickým vedením Franze Boase usadili v Americké antropologické asociaci a okamžitě vztyčili vlajku s heslem: „Prostředí je rozhodující více než dědičnost.“ Díky tomuto tvrzení o primárním významu sociálního faktoru v lidském vývoji byli, jak jsme viděli, schopni prosazovat socialistickou doktrínu, že potenciálně a v konečném důsledku, i když ne v současnosti, jsou si všichni lidé rovni. Aby toho však dosáhli, museli ignorovat a potlačit nejen genetický faktor, ale také rozdíly ve velikosti mozku, struktuře mozku, složitosti a struktuře mozkové tkáně a podobně, což vše je pro vědce z Americké asociace fyzických antropologů (založené v roce 1930) zásadní. To znamená, že museli ignorovat a potlačovat skutečně masivní důkazy předložené fyzickými antropology, že všechny nejvýznamnější rasové rozdíly, nejen fyzické, ale i mentální, temperamentní a emocionální, se přenášejí z rodičů na potomky přesně stejným genově-chromozomovým mechanismem, který je dnes všeobecně přijímán jako platný pro reprodukci v živočišné říši, a že tyto takto zděděné rozdíly

[807] Robert E. Kuttner: „Chromosomes and Intelligence,“, Mankind Quarterly, sv. XII, č. 1 (léto 1971), s. 7, 11.

nemohou být významně ovlivněny změnami v prostředí. Jinými slovy, pomocí podvodů si připravili půdu pro své tvrzení, že potenciál všech lidí je stejný, že jedna rasa není o nic lepší než jakákoli jiná a že v konečném důsledku, ať už jde o jednotlivce, nebo o rasu, vše závisí na tom, zda „dostane šanci“ a zda se mu „příznivé okolnosti“ naskytnou.[808] [Doporučuji čtenářům, aby si určitě přečetli poznámku pod čarou.]

---

[808] Samozřejmě je třeba hned na úvod zdůraznit, že celý tento názor je od samého počátku zpochybňován naším historickým poznáním, že všechny rasy, které zanechaly na této Zemi nějakou významnou a trvalou stopu, nikdy nečekaly ani neprosily, aby jim něco bylo dáno. Ta část Homo erectus, která opustila bujný život africké vlasti, kde bylo jídlo k mání, aby se vydala na sever a na východ do neznáma, mohla zůstat pozadu s těmi, z nichž se stali negři a Pygmejové. A když se ledovce znovu a znovu rozšiřovaly, nebyl nikdo po ruce, kdo by jim dal kabát na záda, naučil je rozdělávat oheň nebo konzervovat jídlo na zimu. Díky své vlastní odvaze a vynalézavosti si vybojovali příležitost od drsné a lakomé přírody a v krajním případě, místo aby se pasivně podřídili nepříznivým okolnostem, povstali se svou odvahou, svým rozumem a svou silou, aby si vzali, co potřebovali, a získali tak prostředí, které jim vyhovovalo a napomáhalo tomu druhu vývoje, kterého chtěli dosáhnout. Myslím, že právě na to bylo třeba připomenout samotnému Dr. Coonovi, když psal úplně poslední stránku své knihy Origin of Races (s. 663). Připouští, že mongoloidi a kavkazoidi „dosáhli nejvyšší úrovně civilizace, jaká je dosud známa“, ale dále uvádí, že „toho všeho dosáhli proto, že jejich předkové obývali nejpříznivější zoologické oblasti Země“, jako by takové osídlení bylo pouhou náhodou! To mi připadá jako zjevná nespravedlnost a ignorování jednoho z nejvíce přijímaných faktů evoluce, kterým je soutěž, boj a válka. Že v tom mohla být určitá náhoda, je nepochybně pravda, ale důležitějším faktem je, že kavkazoidi a mongoloidi měli především tu prozíravost, aby rozpoznali přitažlivost zemí, v nichž se nakonec usadili, a poté je napadli, bojovali o ně a nakonec si je podmanili. Ortega y Gasset ve své knize Invertebrate Spain tvrdil, že Vizigóti, kteří dobyli Španělsko, dokázali, že nejsou rasou nejvyššího řádu, jednoduše proto, že byli ochotni se usadit v zemi, která patřila k nejchudším v Evropě. Navíc, abych se vrátil ke svému hlavnímu bodu – musím své čtenáře ještě jednou připomenout, že celý tábor antropologů zastávajících rovnostářské názory je plný lidí cizího původu, často dokonce narozených v zahraničí, z velké části židovského původu a téměř bez výjimky nějakým způsobem zapletených do komunistického spiknutí s cílem svrhnout naši vládu a zničit celý náš společenský řád. Vysoký podíl Židů v táboře rovnostářů je

Ať už se však o metodách, které rovnostáři používají, říká cokoli, všichni informovaní lidé musí uznat, že učinili obrovský pokrok směrem ke svému cíli, jímž je rovnostářský svět. To, co se před třiceti lety objevovalo pouze v knihách a novinách, se dnes všude káže, učí, hlásá, přijímá, nařizuje a prosazuje.

---

obzvláště podezřelý, neboť v celé lidské historii neexistovala žádná jiná rasa, která by tak fanaticky věřila ve svou vlastní nadřazenost jako Židé. Odhaduji, že v poměru k jejich celkovému počtu v této zemi přispěli Židé desetkrát více rovnostářskými antropology než všichni ostatní obyvatelé Spojených států dohromady. Žid v táboře rovnostářů si opravdu žádá vysvětlení, a jelikož nám žádný Žid žádné nenabídl, neměli by se na nás zlobit, pokud si to vysvětlíme sami. Navrhuji dvě možnosti, z nichž jedna nebo obě mohou platit. 1. Žid si je velmi dobře vědom toho, že díky svým výjimečným schopnostem na sebe obvykle upoutává pozornost. A protože je zapojen do podvratné činnosti hlouběji než kterýkoli jiný národ na Zemi a ve velkém měřítku využívá své dominantní postavení v mnoha nejvyšších pozicích moci – v naší ekonomice, našem vzdělávacím systému, ve všech našich sdělovacích prostředcích a v naší vládě – k tomu, aby nás zničil, je nezbytné, aby jeho židovství, a tedy i jeho pochybná loajalita k naší zemi, nepřitahovaly přílišnou pozornost. Tajemství funguje nejlépe v anonymitě. A židovství má tendenci mizet z obrazu v klimatu veřejného mínění, kde se věří, že rasa je neexistující, bezvýznamná, a proto ji lze bezpečně ignorovat. 2. Disponuji obrovským množstvím důkazů, které považuji za zcela nezvratné, že tvrdé jádro mužů v rámci světového židovstva (ačkoli zdaleka ne všichni Židé) usiluje o svržení západního člověka a úplné zničení jeho kultury a civilizace – s cílem nahradit je. Navíc tito Židé věří, že v integraci, míšení ras a hybridizaci mají prostředek, díky kterému bude náš lid, pokud se jim podaří ho k tomu přimět, zasažen zkázou, ze které nebude návratu. Právě z tohoto důvodu jsme byli v posledních deseti letech svědky tak soustředěné snahy ve všech baštách nadvlády bílého muže o zrušení segregace, odstranění posledních zbytků rasové bariéry a šíření myšlenky, že všechny rasy jsou si rovny, jedna stejně dobrá jako druhá, a že by proto měli být běloši a černoši povzbuzováni, ba dokonce nuceni, aby se mísili, s cílem, aby se stále více a více svobodně mezi sebou ženili. Proto máme tolik židovských antropologů, kteří vkládají váhu svého názoru ve prospěch této politiky. Ale – ať je to dobře známo – jedná se výhradně o politiku určenou pouze pro nežidy! Židé se navzájem znají. Vědí, že již více než dva tisíce let jsou sami nejvýznamnějším příkladem segregace v dějinách – a dokázali její moudrost. Vědí, že když židovští antropologové prohlašují, že všechny rasy jsou si rovny, nabízejí otrávenou návnadu, kterou oni sami musí opatrně minout, ale kterou pomáhají vtlačit do úst nežidům.

Extrémnost, smělost a sebejistotu jejich současných prohlášení lze posoudit podle tvrzení (citovaného v předchozí kapitole), které před několika lety vydalo ministerstvo práce a úřad pro vzdělávání naší vlastní vlády: „O jakémkoli genetickém rozdílu nemůže být absolutně žádná řeč: Intelektuální potenciál je mezi negerskými dětmi rozložen ve stejném poměru a vzoru jako mezi Islanďany, Číňany nebo jakoukoli jinou skupinou.“ Možná je pravda taková, že zastánci rovnosti propadají panice, protože v hloubi duše tuší, že se bitva obrací proti nim, a že svou stále zjevnější neschopnost podložit svá tvrzení fakty mohou vykompenzovat pouze tím, že budou ještě drzejší a troufalejší a že využijí své nadřazené pozice k tomu, aby své protivníky přehlušili. Ale bez ohledu na to, jak vědecky chabá jejich propaganda může být, žádný informovaný člověk nemůže popřít, že pokud jde o rasovou rovnost, skutečně nyní drží mysl Západu téměř jako ve svěráku. A nenapadá mě přesvědčivější uznání rozsahu jejich triumfu, i když v zásadě jde pouze o triumf jejich propagandy podporované obrovskými částkami peněz, než následující odstavec z The Sunday Telegraph, Londýn, 6. dubna 1969: „Není pochyb o tom, že předpoklad, že černí jsou potenciálně rovni bílým, se stal základním dogmatem Západu. Každou jinou teorii lze zpochybnit, ale tuto ne. Tvoří etický základ Charty Organizace spojených národů a zahraniční politiky všech západních mocností a je implicitně obsažen v každém pokusu o integraci jedné rasy s druhou v rámci každé národní jednotky.“

Nastal čas, abych dal slovo i druhé straně, straně odmítající rovnost. Nepředstíral jsem, že mám pochybnosti o tom, kde leží pravda: ještě než jsem napsal dvě stránky této knihy, odhalil jsem svůj názor na tuto věc. Odhalil jsem však také, že

existovala dlouhá léta, někdy na počátku třicátých let, kdy jsem byl skutečně nejistý, kdy jsem horlivě četl obě strany, všechny strany, a neúnavně pokračoval ve svém pátrání.

A právě k takovému zkoumání a konfrontaci s důkazy bych nyní chtěl své čtenáře vyzvat. Nezvu je, aby byli svědky nějakého turnaje. Spíše je vyzývám a vybízím, aby sami prozkoumali fakta a sami prověřili autority. Než dokončím tuto kapitolu a její pokračování, doufám, že jasně zdůrazním, že celá budoucnost a dokonce i další existence naší země, našeho národa a celé naší západní kultury může záviset na tom, zda to mnoho lidí skutečně udělá. Dovolte mi proto navrhnout, aby se moji čtenáři seznámili s mnoha z těchto mužů na obou stranách, podrobit je a jejich záznamy velmi pečlivé kontrole a studiu, přečetli si jejich knihy, dobře si všimli, co říkají a jak to říkají, a jak zacházejí s těmi, kteří s nimi nesouhlasí v otázkách rasy a lidské rovnosti. Rozhodněte sami, na které straně shledáváte upřímnějšího a neměnného vědeckého ducha, vyznačujícího se naprostou otevřeností mysli vůči všem relevantním důkazům a ochotou nechat důkazy, aby si razily svou vlastní cestu, bez jakéhokoli nátlaku kromě své vlastní přesvědčivosti. Na které straně je zjevnější, že nemá žádné skryté úmysly, žádné předpojaté názory, žádné dogma ani ortodoxii, které by chtěla prosadit, ale pouze vůli zjistit a vyslovit pravdu?

„Tichá ignorace“, kterou zastánci rovnosti mohou uplatňovat – a také uplatňují – vůči těm, kdo se vyznačují svými důkazy či argumenty, že lidé si nejsou rovni, vedla k tomu, že většina těchto osob je nejen široké veřejnosti zcela neznámá, ale že se o nich zřídka, pokud vůbec, hovoří i v přednáškových sálech vysokých škol. Proto by možná moji čtenáři uvítali, kdybych jim představil vybranou skupinu z nich a řekl pár slov

o postavení a úspěších každého z nich. Odhaduji, že tato skupina jako celek je ve svých oborech stejně významná jako kterákoli jiná na světě. To, co o nich mám na srdci, najdou moji čtenáři v poznámce níže. Uvádím je v abecedním pořadí a zahrnuji i ty, kteří již byli představeni na předchozích stránkách.[809]

---

[809] SEZNAM VÝZNAMNÝCH VĚDCŮ, KTEŘÍ ODMÍTÁJÍ DOGMA ROVNOSTÁŘSTVÍ

BAKER, JOHN R. – profesor biologie na Oxfordské univerzitě, člen Královské společnosti, autor knihy Race (Oxford University Press, 1974), kterou v londýnských Sunday Times ze 17. února 1974 recenzoval prof. C. D. Darlington (viz heslo „Darlington“ v tomto seznamu osobností), z níž zde cituji několik pasáží: „Práce Dr. Bakera je chladným, nestranným přehledem rozdílů mezi rasami. Zahrnuje vše, co souvisí s pojmem rasa, a to důkladně, vážně a upřímně“. „Pojmu rasy se z politických důvodů dlouho systematicky vyhýbalo a odsuzovalo, a poučení, které nám Dr. Baker přináší, je, že rasové rozdíly leží v kořenech civilizace. Nelze je odmlčet. Nelze je odučit ani odkázat. Nelze je ani odhlasovat.“

BAUR (ERWIN), FISCHER (EUGEN) a LENZ (FRITZ) – Human Heredity, poprvé vydáno v angličtině nakladatelstvím Macmillan v roce 1931 – ještě před nástupem nacistů. Erwin Baur byl profesorem dědičnosti na Zemědělské akademii v Berlíně; Eugen Fischer byl profesorem anatomie a ředitelem Anatomického ústavu na Univerzitě ve Freiburgu ve Vratislavi; Fritz Lenz byl profesorem rasové hygieny na Univerzitě v Mnichově.

BURT, CYRIL, Dr. sc., Dr. phil., Dr. iur., – člen Britské akademie věd (F.B.A.), profesor psychologie na University College a dnes snad nejvýznamnější psycholog v Británii. Zastával funkce s velkou společenskou odpovědností a publikoval přes 300 odborných článků a asi deset knih.

COON, CARLETON S. – profesor antropologie na Harvardu; později kurátor etnologie a profesor antropologie v Univerzitním muzeu ve Filadelfii. Bývalý předseda Americké asociace fyzických antropologů. Díky své terénní práci, akademickému postavení a řadě vynikajících knih se snadno stal „jedním z nejvýznamnějších žijících mužů v oboru antropologie“. Jeho kniha The Story of Man byla přeložena do nejméně osmi jazyků. Následovaly knihy The Origin of Races (1962) a The Living Races of Man (1965). Nathaniel Weyl, sám muž s nemalými úspěchy ve vědeckém světě, označil knihu The Origin of Races za „významný zlom ve fyzické antropologii“ (National Review, 15. ledna 1963, s. 33). Weylovu recenzi knihy The Living Races of Man najdete v časopise Mankind Quarterly, sv. VI, č. 3 (jaro 1966), str. 167–170.

CREW, F.A.E., M.D., D.Sc., Ph.D., F.R.S.E. – docent genetiky a ředitel Oddělení výzkumu šlechtění zvířat na Univerzitě v Edinburghu. Autor řady autoritativních prací v oboru genetiky.
DARLINGTON, C.D., M.A., D.Sc., F.R.S. – profesor botaniky na Oxfordské univerzitě od roku 1953. Jeho publikační činnost „pokrývá téměř celé spektrum biologických oborů“. Je „mezinárodně uznáván za své přínosy v oblastech cytologie, genetiky a evoluční teorie“. Je „autorem četných článků a vědeckých prací, které byly publikovány v angličtině, francouzštině, němčině, italštině, španělštině a japonštině“, a je autorem tuctu knih.
EAST, EDWARD M., Ph.D., LL.D. – profesor genetiky na Harvardově univerzitě. Autor knih Mankind at the Crossroads (1923) a Heredity and Human Affairs (1927). Spolu s Dr. F. Jonesem je autorem knihy Inbreeding and Outbreeding (Lippincott, 1919).
HENRY PRATT FAIRCHILD, Ph.D. – profesor sociologie na Newyorské univerzitě; bývalý předseda Americké sociologické společnosti.
GARRETT, HENRY E., Ph.D., D.Sc. – 16 let vedoucí katedry psychologie na Kolumbijské univerzitě, bývalý předseda Americké psychologické asociace, Východní psychologické asociace, Psychometrické společnosti a Asociace aplikované psychologie státu New York. Člen Americké asociace pro pokrok ve vědě, člen redakční rady časopisu Psychometrika a po dobu 20 let šéfredaktor American Psychology Series.
GATES, R.R., Ph.D., D.Sc., LL.D., F.R.S. (1882–1962) – Bezpochyby „jeden z nejzkušenějších a nejvýznamnějších genetiků zabývajících se lidskou genetikou, jakož i všestranný antropolog a etnolog“. Získal „světovou reputaci díky svým četným originálním příspěvkům v oblastech botaniky, cytologie, genetiky a antropologie“. Jeho brilantní práce trvala více než půl století. V době své smrti byl emeritním profesorem botaniky na Londýnské univerzitě. Již v raném věku projevoval schopnosti a originalitu, které mu přinesly mezinárodní renomé. V roce 1911 mu byla udělena Mendelova medaile. Jeho monumentální dvoudílné dílo Human Genetics, vydané v roce 1946 nakladatelstvím Macmillan, je považováno za nejkomplexnější přehled normální a abnormální dědičnosti, jaký kdy byl vytvořen. Svá pozdější léta věnoval převážně antropologickému výzkumu, se zvláštním důrazem na aplikaci genetických principů v antropologii. Od roku 1928 až do své smrti cestoval do mnoha částí světa, aby studoval lidské rasy a jejich rasové hybridy. Kromě své práce v oblasti rasové genetiky se věnoval také výzkumu rasových původů. V návaznosti na tradici Sira Arthura Keitha a Franze Weidenreicha (a později také profesora Carletona S. Coona) dospěl k závěru, že hlavní rasové skupiny se již dávno odlišily a vyvíjely se odděleně, někdy paralelně, ale různou rychlostí, od různých předků druhu Homo sapiens. Byl autorem více než 400 článků a 11 knih a monografií.

GAYRE, ROBERT, M.A., D.Phil., Pol.D.Sc., D.Sc. – redaktor časopisu Mankind Quarterly, bývalý profesor antropologie a vedoucí katedry antropogeografie na Univerzitě v Saugoru v Indii. Hodně cestoval po Africe a napsal řadu velmi poučných článků o etnologických problémech tohoto kontinentu. Autor knihy Ethnological Elements Of Africa, Edinburgh, cca 1968.
GEDDA, LUIGI, MUDr. – profesor lékařské genetiky na Římské univerzitě a ředitel Institutu lékařské genetiky a studií dvojčat jménem Gregora Mendela v Římě. Patří k předním světovým odborníkům na studie dvojčat, které představují v oblasti lidské genetiky zásadní metodu pro určení relativního vlivu dědičnosti a prostředí.
GEORGE, WESLEY CRITZ, M.A., Ph.D. – od roku 1924 profesor anatomie na Univerzitě Severní Karolíny a po dobu deseti let vedoucí katedry anatomie Lékařské fakulty Univerzity Severní Karolíny, emeritní profesor histologie a embryologie, Univerzity Severní Karolíny. Autor knihy The Biology of the Race Problem, 1962, která byla označena za „nejdůležitější dokument, jaký byl dosud vydán o vědeckém aspektu rasové otázky“. (K dostání u Patrick Henry Press, Kilmarnock, Va.) Dále autor knih Race, Heredity And Civilization, Alliance, Inc., New York, N.Y., 1963; a Race Problems and Human Progress, Probe Research Pubs., West Sayvill, N.Y. (11796), 1967.
GINI, CORRADO, Dr. Jr., E. Econ., D.Sc. – Jeden z předních italských sociologů, v době své smrti v roce 1963 byl emeritním profesorem Římské univerzity. Za svou práci v oboru sociologie obdržel řadu významných ocenění, byl čestným předsedou Latinskoamerické sociologické asociace a předsedou Mezinárodního sociologického institutu. Je autorem více než 70 knih, 700 článků a 400 recenzí.
GRANT, MADISON – předseda Newyorské zoologické společnosti; člen správní rady Amerického přírodovědného muzea atd. Autor knih The Conquest of a Continent (1933) a The Passing of the Great Race (4. revidované vydání, 1932). Obě knihy vydalo nakladatelství Scribner’s. Obě knihy jsou hlasitě odsuzovány zastánci rovnosti, ale právě z těch snah, které byly vynaloženy na zničení těchto knih a očernění jejich autora, vyplývá dobrý důvod věřit, že jsou velmi důležité pro naši zemi a pro bílou rasu. Pro většinu bílých lidí, jejichž pohled na svět nebyl zkreslen propagandou, by měly být zároveň zjevením, inspirací, varováním i výzvou. Kniha The Passing of the Great Race obsahuje předmluvu Henryho Fairfielda Osborna, výzkumného profesora zoologie na Kolumbijské univerzitě.
GREGOR, A. JAMES, M.A., Ph.D. – docent sociální a politické filozofie na Univerzitě v Kentucky, regionální tajemník Mezinárodního institutu sociologie (Institute Internationale de Sociologie), spolueditor časopisu Revue Internationale de Sociologie a člen řady odborných společností. Prováděl psychologické a sociologické terénní výzkumy ve střední Austrálii, mezi bantskými kmeny Venda a Zulu v Jižní Africe a mezi domorodými kmeny v jihozápadní Africe. Je autorem

četných článků a několika monografií, stejně jako knihy A Survey of Marxism: Problems in Philosophy and the Theory of History, Random House, 1965.

GÜNTHER, HANS F.K. – profesor na Berlínské univerzitě. Autor knihy Rassenkunde Europas, Mnichov, 1927, 2. vydání. Dále autor knihy Rassenkunde Des Deutschen Volkes, Mnichov. 11. vydání, 1927, o které Erwin Baur, Eugen Fischer a Fritz Lenz (ve své knize Human Heredity, Macmillan, 1931, s. 703) prohlásili, že je „brilantním popisem německé etnologie“, a dodali, že „jeho kniha podává energický a v podstatě přesný obraz různých ras, z nichž se skládá náš národ“. Domnívám se, že fakta prezentovaná v jeho knize The Racial Elements Of European History, Londýn, 1931 (anglický překlad první výše zmíněné práce) jsou zcela nepostradatelná pro každého bělocha, a zejména pro každého nordického bělocha, který by si chtěl uvědomit své rasové spřízněnosti a dojít k pochopení toho, kdo a co „my“ jsme a co máme za sebou, pokud jde o rasovou historii. K tomu by přispělo i přečtení Güntherovy knihy Religious Attitudes of the Indo-Europeans (Clair Press, Londýn, 1967).

HOLMES, SAMUEL J., Ph.D. – profesor zoologie na Kalifornské univerzitě (Berkeley), předseda Americké zoologické společnosti. Autor knih The Trend of the Race, Harcourt, 1921; The Eugenic Predicament, Harcourt 1933; Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936. Tuto poslední knihu považuji za jednu z nejlepších úvodů do celé škály genetických problémů.

HOOTON, E. A., Ph.D. – profesor antropologie na Harvardově univerzitě. Poutavý popularizátor eugenických a rasových problémů. Autor knih Up from the Ape (Macmillan, 1931), Apes, Men and Morons (Putnam, 1937), Twilight of Man (Putnam, 1939) a Crime and the Man (Harvard Univ. Press, 1939).

JENSEN, ARTHUR R., Ph.D. – profesor pedagogické psychologie a výzkumný psycholog na Institutu lidského učení Kalifornské univerzity v Berkeley. Je viceprezidentem Americké asociace pro pedagogický výzkum. Svým článkem „How Much Can We Boost IQ and Scholastic Achievement?“ vyvolal doslova celosvětový rozruch; časopis Harvard Educational Review mu věnoval téměř celé zimní číslo z roku 1969.

KEITH, SIR ARTHUR, M.D. – rektor Univerzity v Edinburghu, kurátor Muzea Královské chirurgické akademie v Anglii, bývalý předseda Britské asociace pro pokrok ve vědě atd., bezpochyby jeden z nejvýznamnějších antropologů tohoto století. Zvláštní pozornost bych věnoval jeho dílům Essays on Human Evolution, Londýn, 1946; A New Theory of Human Evolution, New York, 1949; a The Place of Prejudice in Modern Civilization, Londýn, 1931. Dr. E.A. Hooton se o něm v dedikaci ke své knize Twilight of Man zmínil jako o „badateli lidské evoluce, který nemá v znalostech, odvaze, toleranci a skromnosti sobě rovného“. Pro Sira Arthura (stejně jako pro každého vědce hodného tohoto jména) je charakteristický postoj, který projevil na s. 214 své knihy A New Theory of Human Evolution, kde v odpovědi na otázku, kterou sám nastolil, říká: „Důkazy, jak je známe dnes,

hovoří ve prospěch...“ – toho a toho. Jinými slovy, byl připraven zítra změnit názor, pokud by to důkazy vyžadovaly. U něj neexistovalo žádné dogma. Byl vždy připraven naslouchat významným důkazům a argumentům.

KUTTNER, ROBERT E., M.A., Ph.D. – Katedra porodnictví a gynekologie, Univerzita v Chicagu. V poslední době spolupracuje na výzkumném projektu s Dr. Williamem Shockleym na Stanfordově univerzitě. Dříve působil jako vědecký pracovník v oboru biochemie na Creightonově univerzitě v Nebrasce. Spolupracující redaktor časopisu Mankind Quarterly, autor mnoha článků a recenzí a editor knihy Race and Modern Science (Social Science Press, 1967), která realizovala myšlenku a plán Dr. R.R. Gatese a na níž se podíleli někteří z předních světových vědců, mezi nimi i Dr. Kuttner.

LEAKEY, L.S.B. – Světově proslulý svými antropologickými vykopávkami v Olduvaiské rokli v Tanganice, kde odkryl některé z nejstarších důkazů, které máme o našich předlidských předcích. (Viz „Leakey, L.S.B.“ v rejstříku ke knize C.S. Coona The Origin of Races, 1967.) Autor knihy The Progress and Evolution of Man in Africa, Oxford University Press, 1961, v níž na straně 15 zastává názor, že „jakkoli velké mohou být fyzické rozdíly mezi rasami, jako jsou Evropané a negři, rozdíly mentální a psychologické jsou ještě větší“.

LUNDBERG, GEORGE A., M.A., Ph.D., LL.D. – emeritní profesor sociologie na Washingtonské univerzitě, kde téměř 20 let působil jako vedoucí katedry. Bývalý předseda Americké sociologické společnosti atd. Autor více než 80 článků a monografií a šesti knih.

LUNDMAN, BERTIL J., Ph.D. – profesor fyzické antropologie na Univerzitě v Uppsale (Švédsko), jeden z předních skandinávských antropologů. Prováděl rozsáhlé terénní výzkumy v oblasti fyzické antropologie ve středním Švédsku a dalších regionech. Je čestným členem různých vědeckých společností nejen ve Švédsku, ale také v Německu, Itálii a Spojených státech. Je autorem více než 150 článků a monografií a mnoha knih.

McGURK, FRANK C.J., M.A., Ph.D. – docent psychologie na Alabamské a Lehighské univerzitě a poradenský psycholog na Vojenské akademii Spojených států ve West Pointu. Autor dvou knih a článků v mnoha předních vědeckých časopisech.

PORTEUS, S.D., D.Sc. – emeritní profesor klinické psychologie na Havajské univerzitě. „Autor slavného Porteusova bludišťového testu, průkopnické práce v oblasti vývoje testů inteligence určených pro primitivní a negramotné národy. Vnesl mnoho originálních příspěvků do vědy o rasové psychologii. Jeho výzkum různých rasových a národnostních skupin na Havaji, který kombinoval přístupy fyzické antropologie, srovnávací anatomie, psychologie, sociologie a historie, byl jednou z prvních interdisciplinárních studií rasových rozdílů v inteligenci a temperamentu. Výsledky této studie byly publikovány v jeho klasickém díle

Temperament And Race (1926). Je autorem více než 80 článků a monografií a 14 knih.“

PUTNAM, CARLETON – Stručný životopisný medailonek najdete v článku „Who Is Carleton Putnam?“ v časopise The Citizen, Jackson, Mississippi, listopad 1961, str. 9–11. Pan Putnam vystudoval právo na Kolumbijské univerzitě a přírodní vědy na Princetonské univerzitě. Jeden z jeho dědečků byl soudcem Nejvyššího soudu státu New York, druhý newyorským nakladatelem. Není profesionálním vědcem, ale od roku 1958 vyvíjí hrdinské úsilí, aby upozornil nejprve naši vládu ve Washingtonu a poté nejinteligentnější a nejzodpovědnější část americké veřejnosti na vážné škody, které nevyhnutelně postihnou negry stejně jako bělochy v důsledku rozhodnutí Nejvyššího soudu z roku 1954 a smíšení ras, k němuž toto rozhodnutí nevyhnutelně povede. Jeho dvě knihy, Race and Reason (1961) a Race and Reality (1967), jsou podle mého názoru nejlepším stručným úvodem do celé rasové kontroverze. Jsou napsány pronikavě, brilantně, s širokou znalostí relevantní literatury a se vzácným porozuměním a trpělivostí. První z nich, Race and Reason, obsahovala předmluvu, ve které ji jednomyslně podpořili čtyři významní vědci, Dr. R.R. Gates, Dr. Henry E. Garrett, Dr. R. Gayre z Gayre a Dr. Wesley C. George, a v níž uvedli: „Nevěříme, že by z vědních oborů, kterým se věnujeme, bylo možné vyvodit cokoli, co by podporovalo názor, že všechny lidské rasy, všechny typy lidí nebo všechny etnické skupiny jsou si rovny a podobné, či že by se v dohledné budoucnosti mohly stát podobnými. Naopak věříme, že v rámci lidstva existují obrovské rozdíly, a to nejen ve fyzickém vzhledu, ale také v otázkách, jako je přizpůsobivost různým prostředím, hluboké psychologické a emocionální vlastnosti, stejně jako mentální schopnosti a schopnost rozvoje. Fakta uvedená v této knize již nelze déle ignorovat. Kniha se dostává až k jádru problému, avšak činí tak s léčivým dotekem. Na těchto stránkách najdete logiku a zdravý rozum; najdete zde také nevyvratitelnou vědeckou platnost.“ Hlavní recenze, kterou knize věnoval American Bar Association Journal, začínala slovy: „Tato krátká pojednání o problému integrace se může stát jednou z nejdůležitějších knih této generace,“ a končila takto: „Kniha Race and Reason je doporučena advokátní komoře jako dílo, které si zaslouží všeobecné čtení a které jí jako vůdcům myšlení pomůže naučit se ne polopravdy, propagandistickou historii ani pseudovědu, ale ‚pravdu, celou pravdu a nic než pravdu‘.“ Pokračování této knihy od pana Putnama s názvem Race and Reality, A Search for Solutions je jejím dokonalým doplňkem a završením a je neméně působivé. Recenze této knihy vyšla v časopise Mankind Quarterly, sv. VIII, č. 2 (podzim 1967), s. 106 a násl.

RIFE, DAVID C., M.A., Ph.D. – Bývalý profesor genetiky na Ohio State University, v současnosti se věnuje přednáškové činnosti a psaní na toto téma. Je autorem četných článků a několika knih, mezi nimiž jsou například „Heredity and Human Nature“ (1959) a „Hybrids“ (1965).

Než však požádám o svědectví současnou vědu, rád bych předložil několik promyšlených úsudků z velmi odlišných zdrojů, které si ve světě bílých lidí vysloužily velký respekt až do doby, kdy dogmatici rovnostářství zahájili svou kampaň s cílem zamlžit naše uvažování o rasové rovnosti. Snad nám tyto úvahy pomohou zasadit naše současné rovnostářské představy do správné a potřebné perspektivy.

Mám na mysli především velmi významného vědce, sira Francise Galtona, bratrance Charlese Darwina, který nejen založil a rozvinul vědu eugeniku, ale jako slavný africký průzkumník nashromáždil obrovské množství přímých

---

SHOCKLEY, WILLIAM – nositel Nobelovy ceny a spoluzakladatel tranzistoru – patří k nejvýznamnějším představitelům naší vědecké obce. Po již tak pozoruhodné kariéře se stal Poniatoffovým profesorem inženýrství na Stanfordově univerzitě. V posledních letech si tak uvědomil a byl znepokojen zlověstnou eugenickou situací, s níž se naše země potýká, že vykročil ze svého oboru, jímž je fyzika, aby se mimo jiné pokusil mimo jiné přimět Národní akademii věd k provedení vlastních rasových studií, které by podle jeho přesvědčení mohly do deseti let vést k definitivnímu závěru o relativním významu dědičnosti a prostředí, na němž by naše země mohla založit svou zahraniční politiku a zásady, jimiž by se řídilo naše školství. K dnešnímu dni se Akademie této výzvě důsledně vyhýbá.

SHUEY, AUDREY M., B.A., M.A., Ph.D. – vedoucí katedry psychologie na Randolf Macon Woman's College. Dříve působila na Northern Illinois University a New York University. Autorka knihy The Testing of Negro Intelligence s předmluvou prof. Henryho E. Garretta, Social Science Press, 2. vydání, 1966. Recenze této knihy vyšla v časopise Mankind Quarterly, sv. VII, č. 2, str. 114–115. Kniha poskytuje souhrnné shrnutí stovek srovnání výsledků testů inteligence negrů a bělochů za posledních padesát let. „Výsledky jsou působivě konzistentní. Negři, ať už žijí na venkově nebo ve městě, na severu nebo na jihu, jsou gramotní nebo negramotní, jsou to odborníci nebo nekvalifikovaní dělníci, dosahují nižších skóre než srovnatelné skupiny bělochů." Viz mé poznámky 823 a 824. Dr. Corrado Gini, bývalý prezident Mezinárodního institutu sociologie a přední evropský vědec, napsal: „... díky bohatému množství shromážděného a objektivně zaznamenaného materiálu představuje tato publikace milník v této oblasti. Po jejím vydání leží důkazní břemeno na těch, kteří její závěry odmítají."

pozorování, na nichž založil svůj odhad o negrech. V dopise londýnským Timesům z roku 1873 Galton napsal, že „průměrní negři mají příliš málo intelektu, samostatnosti a sebeovládání, aby mohli unést břemeno jakékoli slušné formy civilizace bez značné míry vnějšího vedení a podpory.“ Ve své knize Hereditary Genius o negrovi také řekl: „Mezi spisovateli (kteří cestovali mezi těmito lidmi) panuje velmi neobvyklá shoda ohledně příčiny neschopnosti divochů [sic] pro civilizaci... Říkají nám, že práce těchto lidí není ani stálá, ani vytrvalá; že láska k kočovnému, nezávislému životu jim brání usadit se kdekoli a pracovat, s výjimkou krátké doby, kdy je k tomu nutí nouze a povzbuzuje laskavé zacházení.“[810]

Nebo se mi vybaví doktor Albert Schweitzer, kterého mnozí současní křesťané považují za opravdového světce. Z oddanosti Ježíši, jak ho chápal, a poháněn hlubokým soucitem s utlačovanými a trpícími se vzdal slibné kariéry v Německu jako teolog, varhaník a odborník na Bachovu hudbu, aby se jako misionář vrhl do nejtemnější Afriky. Ale roky zkušeností naučily i jeho, že na negra se nesmí dívat jako na rovného, ale jako na dítě – „a s dětmi,“ řekl, „se nedá nic dělat bez použití autority. . . Kombinace přátelství s autoritou je proto velkým tajemstvím úspěšného styku s negrem.“[811] Pan H. B. Isherwood zaznamenává, že „žádný v západním světě vzdělaný negroidní lékař se dobrovolně nenabídl, aby [Dr. Schweitzerovi] pomáhal,

[810] Viz Mankind Quarterly, sv. V, č. 4 (jaro 1965), s. 204; Francis Galton: Hereditary Genius, Macmillan, 1914, s. 334.

[811] Albert Schweitzer – On the Edge of the Primeval Forest, Londýn, 1924, str. 130–131. Relevantní je také následující citát: „Velký učenec a myslitel Albert Schweitzer, který zasvětil celý svůj život blahu černochů, vyvolal náhlé zděšení mezi eticky smýšlejícími Evropany a především mezi Američany, když odvážně prohlásil, že Kongo nebude zralé na nezávislost ani za padesát let.“ (Citováno z Boven de 40, Amsterdam-Z, Holandsko, 15. 8. 1963.)

a jeho zkušenost ho natolik přesvědčila o nedostatku potenciálu, pokud jde o mentální úroveň a charakter u čistokrevných negrů, že nikdy nepovažoval za užitečné školit negry, aby převzali vyšší odpovědnost v jeho nemocnici v džungli. Těžko lze zpochybnit jeho hlubokou křesťanskou lásku k negrům a jeho hodnocení by proto mělo být přijímáno s respektem.“[812]

Nebo se vrátím ještě dále do minulosti, k Meredithu Townsendovi, muži, který hodně cestoval, vyznačoval se velmi širokými zájmy a hlubokým porozuměním a který v 60. letech 19. století působil jako spoluredaktor londýnského časopisu Spectator (jednoho z nejuznávanějších britských časopisů) a v roce 1903, již v pokročilém věku, vydal svou knihu Asia and Europe.[813] Tato kniha na mě udělala velký dojem svou rozsáhlou a zároveň důvěrnou znalostí mnoha národů, svým jistým vhledem a vyváženým posouzením různých otázek celosvětového významu, včetně žlutého a černého člověka. Celá jeho kapitola nazvaná „Budoucnost negrů“ (s. 354 a dále) si zaslouží hluboké zamyšlení, stejně jako jeho poznámky o významu „barvy pleti“ (str. 91–93). V jedné pasáži, poté co poznamenal, že účinek různých tlaků, „které nyní prostupují veškerou výuku a veškerou literaturu, vedl k tomu, že Angličané zapomněli na některé z nejzřejmějších historických faktů“, pokračuje: „Jakou barvu má, to si netroufám tvrdit...; je však nepochybné, že jde o projev fyzických, intelektuálních a morálních rozdílů toho nejradikálnějšího a nejtrvalejšího druhu... Žádná z černých ras... neprokázala v historickém čase

[812] H. B. Isherwood – Racial Contours, Times Longbooks, Ostrov Man, Anglie, 1965, s. 290.

[813] Meredith Townsend – Asia and Europe, Constable, Constable, Londýn, 2. vydání, 1903; nejlépe vydání z roku 1911, které obsahuje novou předmluvu a jednu kapitolu navíc.

schopnost vybudovat civilizaci. Nikdy nepřekročily hranice svého vlastního prostředí jako dobyvatelé a nikdy nevykonávaly sebemenší vliv na národy, které nejsou černé. Nikdy nezaložily kamenné město, nikdy nepostavily loď, nikdy nevytvořily literaturu, nikdy nenavrhly náboženské vyznání... vlastní některé z nejúrodnějších zemí světa; sídlí u některých z nejvíce velkolepých řek – vše, co měli Egypťané na Nilu, měli také negři na Quorře nebo Kongu – a nikdy se nevysvobodili z nejodpornějšího barbarství.“ „Neexistuje vůbec žádný důkaz, že kdyby byla Afrika ponechána sama sobě po deset tisíc let, dosáhla by sebemenšího pokroku; a důkazem proti tomu je, že když je negr osvobozen od tlaku mozku bílého člověka, jak je tomu na Haiti a, obávám se, v Libérii, rychle upadá. Černá barva kůže nemusí být – a ve skutečnosti ani nemůže být – příčinou této stagnace nebo imbecility – neboť se jedná o imbecilitu; ale černá barva kůže je nejviditelnějším důkazem souhrnu neschopností, které se projevovaly v celé historii černé rasy.“ (Vědecké důkazy o tom, že „barva kůže […] vychází ze stejného druhu genetické dědičnosti jako jakékoli jiné znaky u rostlin a zvířat […] a že může být geneticky provázána s dalšími znaky, podle nichž se odlišují jednotlivé rasy“, viz Robert Gayre: „The Application of Genetics to Ethnology“, Mankind Quarterly, sv. I, č. 2, str. 110–111.) Odpovím na „důkazy o velkých negřích civilizacích“, které se dnes vykouzlují v rámci „černošských studií“ po celé zemi. (Viz podkapitola „Bilance negrů“, níže.) Prozatím bych chtěl upozornit na skutečnost, že Townsend, stejně jako Galton, při popisu negrů používá slovo „barbarství“ – ve skutečnosti „nejodpornější barbarství“. Townsend potvrzuje své hodnocení na str. 356–357 své knihy, kde říká: „V průběhu celé své historie, ve starém i moderním světě, za nejrůznějších okolností, se žádný čistokrevný negr

nikdy nevypracoval k prvotřídnímu významu mezi lidstvem. Nejenže neexistoval žádný negří filozof, vynálezce, umělec nebo stavitel, ale neexistoval ani žádný negří dobyvatel... Zdá se, že pro to neexistuje žádný jiný důvod než rasa. Lidé hovoří o izolaci negrů; ale oni byli vždy v kontaktu – na Nilu s Egypťany, Řeky nebo Římany, v Jižní Americe se Španěly a v Severní Americe s anglicky mluvícími Germány – a naučili se velmi málo.“

Abych výše uvedené plně a aktuálně potvrdil, musím citovat část dopisu, který profesor Henry E. Garrett nedávno obdržel od misionáře, jenž strávil posledních čtrnáct let mezi Zuly. „Tento národ Zulů, který vyrostl bez ručníků, kapesníků a toaletního papíru, nikdy neobjevil princip kola, teras či mostů; nikdy nepoužíval zvířata k tažení ani jako tažná zvířata... Věřte mi, že negroidní národy budou navždy přítěží a je třeba se o ně ‚starat‘. . . . Je zločinem, že vědci OSN uměle vytvořili neexistující talenty pro africké domorodce. To může velmi dobře vést k jejich vlastní zkáze a k ohrožení bílé rasy.“ Citováno v příspěvku Dr. Garretta do „The Anatomy Of A Controversy“, část III (únor 1964), s. 13. Vydalo Mankind Quarterly.

A na straně 358 knihy Asia and Europe Meredith Townsend uvádí tuto pozoruhodnou poznámku: „Historie rasy pro nás zůstává neřešitelnou hádankou, s výjimkou teorie, že existují lidské rasy, u nichž dochází k nejpodivnějšímu ze všech jevů, zastavení vývoje, a to ve velmi raném stadiu.“

Tuto poznámku jsem označil za „pozoruhodnou“, neboť v ní pan Townsend o mnoho desetiletí – ještě před zrodem moderní antropologie, genetiky a psychologie – předjímal zásadní závěr o negrovi, k němuž museli na základě zkoumání

faktů dospět někteří z nejvýznamnějších představitelů moderní vědy a školství. Tento závěr, jak již možná čtenáři napadlo, je v souladu se Schweitzerovým postřehem, že negr (samozřejmě nyní hovoříme o „čistokrevném“ nergovi, či jakémkoli negrovi, v němž převažují černé geny) je v jistém smyslu dítětem, že ačkoli je věkem dospělý, je přesto nezralý zvláštním a beznadějným způsobem. Jeho schopnost duševního vývoje se ustálí (tj. zastaví) v raném věku a na nízké úrovni. (V okamžiku předložím podstatné důkazy o tom.) Stále více se ukazuje, že znevýhodnění negra ve srovnání s bílou nebo žlutou rasou je výsledkem toho, co Dr. Coon nazývá „evolučním zaseknutím“. Obrovské množství empirických důkazů stále přesvědčivěji dokazuje, že zatímco bílá a žlutá rasa v namáhavém a bolestivém boji s drsnými podmínkami severního podnebí dosahovaly svého současného duševního a charakterového vývoje, negři v líném africkém tropickém podnebí prakticky stagnovali – jak uvádí Dr. Coon, stagnovali po více než dvě stě tisíc let! A pro kohokoli, kdo rozumí evolučním procesům, by mělo být samozřejmé, že tak obrovské zpoždění znamená neschopnost, kterou nelze napravit „sociálními dávkami“, dobrým vzděláním ani žádnými jinými výhodami vyspělé civilizace, a ještě méně ji lze dohnat argumenty, napomínáním nebo legislativou za deset či dvacet let, nebo dokonce za několik století. A jelikož o místě negrů v naší společnosti, která je společností bílé rasy, se pravděpodobně rozhodne v tomto desetiletí – tedy před rokem 1980 –, neměli bychom být moudří a počítat s jejich současnou realitou a postavit se čelem k tomu, co znamená mít v naší populaci dvacet dva milionů negrů?

Je však nezbytné, abychom jednoznačně vyjasnili, co zde rozumíme pod pojmem „negr“. Tento termín běžně používáme

pro kohokoli – od nejtmavších po nejsvětlejší – kdo vykazuje jakékoli známky negroidních genů. A domnívám se, že v tomto ohledu postupujeme správně. Když však přichází řeč na rasové rozdíly mezi bělochy a černochy, musíme rozhodně vzít v úvahu, že z genetického hlediska jsou někteří „negři“, jako například Adam Clayton Powell, Ralph Bunche nebo Thurgood Marshall, mnohem méně černí než bílí. A je třeba si vždy pamatovat, že téměř výlučně právě tento druh negrů, mulati, negři s bílými geny, dosahují nějakého významného stupně výjimečnosti. Ve studii nadaných negrů, která byla provedena v Chicagu, čtyři pětiny z nich „uváděly nějaký podíl bílých předků“.[814] To koresponduje s často pozorovaným jevem, že o čistokrevném negrovi, jenž by dosáhl výjimečných úspěchů, se téměř vůbec neví. Z toho lze logicky vyvodit, že to, co skutečně umožňuje jakémukoli negrovi dosáhnout význačného postavení, jsou bílé geny, které v sobě má.

Rovněž je třeba mít na paměti, jak rozsáhlé bylo míšení ras ve Spojených státech a co to obnáší. V roce 1958 Dr. Curt Stern, profesor genetiky na Kalifornské univerzitě, po pečlivém vyšetřování a studiu oznámil svůj odhad, že čtvrtina genů v průměrném negrovi pochází od bělochů a tři čtvrtiny z Afriky.[815] To je důležité ze dvou různých důvodů. Na jedné straně z toho vyplývá, že chceme-li provést platné testy mentálních rozdílů mezi bělochy a černochy, musíme vybírat

[814] Paul Witty – „Research on the American Negro“, 1940, 39. ročník ročenky Národní společnosti pro studium vzdělávání, str. 261–269. Citováno v Putnam, 1967, s. 121.

[815] Viz U.S. News & World Report, 19. září 1958, str. 81–82. Srov. prof. Curt Stern: „The Biology of the Negro“, Scientific American, CXCVIII, č. 8 (1954). Také Nathaniel Weyl – The Negro in American Civilization, 1960, s. 241; Melville J. Herskovitz – The Anthropometry of the American Negro, Columbia University Press, 1930, s. 15, 177.

negry čistokrevné – tedy negry, u jejichž předků nelze nalézt žádné důkazy o smíšení s bělochy. Pokud testovaní negři nejsou takto vybráni a faktor bílých genů není tímto způsobem vyloučen, je třeba počítat s pravděpodobností, že jejich bílé geny ve větší či menší míře zvýší jejich testové skóre nad skutečnou úroveň negrů. Neexistuje žádný jiný způsob odhadu mentálních schopností negrů, který by byl tak spolehlivý jako jejich pozorování a testování v jejich přirozeném prostředí, v africké džungli, kde se vyvinuli – a k tomu se brzy dostanu.

Podíl bílých genů při hodnocení výsledků testů inteligence negrů je velmi důležitý. Podle nositele Nobelovy ceny prof. Williama Shockleyho ze Stanfordovy univerzity, jak bylo uvedeno v časopise Newsweek z 10. května 1971, IQ testy negrů v USA naznačily, že „negři jsou inteligentnější v přímé úměře k množství bílých genů, které nesou“. Dostupné důkazy „naznačují, že průměrné IQ negří populace se zvyšuje přibližně o 1 bod IQ za každé 1 procento kavkazoidních genů.“

Na druhou stranu, jakmile zjistíme, jaká je povaha a duševní vlastnosti čistokrevného negra (tedy samozřejmě relativně čistokrevného), nabývá odhad doktora Curta Sterna, že průměrný americký negr získává tři čtvrtiny svých genů přímo od tohoto čistokrevného afrického negra, ponurý a zlověstný význam. Znamená to totiž, že u velké části naší negří populace (u některých více, u jiných méně) se pod určitou vrstvou nátěru, kterou převzali z naší civilizace, skrývá ta surová divokost, kterou jak Galton, tak Townsend zaznamenali u domorodců afrických džunglí, z nichž byli vytrženi předkové našich vlastních otroků, a která, jak za chvíli ukážu, charakterizuje afrického negra dodnes. Černé geny, které má v sobě do jisté míry každý z našich negrů, stejně jako geny v

každém člověku, musí nakonec určovat, co dokáže a co nedokáže, zda se osvědčí jako zodpovědný rodič, občanem a pracovníkem, a zda se v případě krize projeví jako sebeovládaný, schopný uvažovat a ochotný naslouchat radám rozumu, nebo zda se stane snadnou kořistí komunistického agitátora a vrhne se do sabotáže, nepokojů, znásilňování a žhářství. Africké geny, jak jsme viděli a jak brzy uvidíme znovu, jsou geny lidí, kteří jsou možná blíže zvířeti než kdokoli jiný na Zemi. A proto není tato otázka rasových srovnání pouhým akademickým cvičením. Na závěrech, k nimž nás vedou, mohou záviset naše životy – a dokonce i víc než jen naše životy.

Po několika úvodních stránkách jsem nyní připraven předložit výsledky testů a srovnání, které odhalují mentální rozdíly mezi bílou a černou rasou. Je to zarážející, avšak nepopiratelný fakt, že všechny striktně vědecké studie o mysli negrů, od těch nejstarších až po nejnovější, se v tomto ohledu zcela shodují. K otázce rasové rovnosti se přistupovalo z pohledu mnoha oborů, ale ať už jde o historii, antropologii, genetiku, anatomii, psychologii, etnologii nebo dokonce „obvykle zkorumpovanou sociologii“, odpověď je vždy stejná.[816] Žádný důkaz z jedné disciplíny nemůže být tak přesvědčivý jako shoda mezi všemi těmito disciplínami. Z důvodu omezeného prostoru se hodlám soustředit na výsledky získané z testů inteligence, anatomie a histologie mozku a záznamů o výkonnosti.

Po tom, co jsem o testech inteligence uvedl v první kapitole věnované eugenice, si myslím, že není třeba nic

[816] William Flax: „Environmentalism: Scientific ‘Achilles Heel’ of Collectivist Totalitarianism“, Mankind Quarterly, sv. VI, č. 2 (podzim 1965), str. 90–92.

dodávat, aby se ospravedlnily jako cenný prostředek pro srovnání rasových schopností. Stoupenci rovnostářství je rádi odmítají tím, že hledají nedostatky a prohlašují je tak za nespravedlivé a nespolehlivé. Lze však poukázat na to, že ačkoli výsledky těchto testů nejsou neomylné, poskytují natolik významné ukazatele inteligence, či jejího nedostatku, že je moderní společnost v posledních padesáti letech velmi široce využívá. Kromě toho bylo vyvinuto mnoho nových druhů testů, jako je například „bludišťový test“ profesora S. D. Porteuse, jehož účelem bylo eliminovat nerovnosti v environmentálních faktorech a tím postavit všechny testované jedince na stejnou úroveň. A pak bylo také objeveno, že existují způsoby, jak testy použít k testování samotných testů.

Dovolte mi připomenout čtenáři, že jejich primárním cílem je – nebo by mělo být – zjistit, zda je daný jedinec způsobilý podílet se na udržování a rozvoji naší civilizace, civilizace vytvořené bílými muži pro bílé muže. Celkově lze následující prohlášení Dr. Stefana Possonyho z roku 1968 považovat za vyjádření konsensu moderní vědy: „Vynález testů inteligence Binetem vedl k jednomu z největších objevů v historii. To platí bez ohledu na minulé a současné nedostatky testovacího nástroje. . . Měli bychom tyto objevy co nejlépe využít.“[817]

Nejprve bych rád upozornil na jeden ze starších testů srovnávající schopnosti bělochů a černochů, který v době svého provedení vzbudil značnou pozornost a od té doby je často zmiňován. Provedli jej Dr. C. B. Davenport a Dr. Morris Steggerda kolem roku 1930 na Jamajce na čistokrevných běloších, čistokrevných černoších a mulatech, přičemž všechny

[817] Stefan T. Possony: „UNESCO and Race: A study in Intellectual Oppresion“, Mankind Quarterly, sv. VIII, č. 3 (leden–březen 1968), s. 146.

tři skupiny byly testovány odděleně. V komentáři k němu Dr. R.R. Gates poznamenal, že experimenty byly „prosté námitek, které se obvykle vznesou proti práci tohoto druhu. Většina jedinců patřila k zemědělské populaci, všichni mluvili anglicky a negři byli o něco lépe vzdělaní než běloši.“[818] Výsledky této studie se vztahují k problému, který nyní řešíme. V některých ohledech byli černoši nadřazení bělochům: například ve schopnosti rozlišovat smyslové vjemy nebo v jednoduché aritmetice. Ale pokud šlo o schopnosti potřebné k vytvoření a udržení kultury, jako je představivost, kritické myšlení, schopnost učit se ze zkušeností, schopnost plánovat, konstruovat a realizovat nějaké záměry, vyznačovali se černoši v průměru výraznou podřadností. „Zdá se,“ uvedli autoři, „že výsledky současných studií jsou natolik jasné, že opravňují k závěru, že důkazní břemeno leží na bedrech těch, kteří popírají zásadní rozdíly v průměrných mentálních schopnostech negrů a Evropanů na Zlatém pobřeží.“[819]

Než přejdu k výsledkům testování inteligence z pohledu předních současných vědců, rád bych se zde zmínil o závěrech několika dalších autorit, které působily ve stejné době jako Davenport a Steggerda nebo v následujících desetiletích a které samozřejmě důkladně znaly testy prováděné v jejich době. Byl to Edward M. East, profesor genetiky na Harvardu, autor široce čtených knih Mankind at the Crossroads a Heredity and Human Affairs, který řekl: „Testy inteligence ukazují, stejně jako práce Galtona, že variabilita mentálních schopností je zcela srovnatelná s variabilitou velikosti, hmotnosti nebo jakékoli

[818] R. R. Gates – Heredity in Man, 1929, s. 266, 354.
[819] C. B. Davenport a Morris Steggerda – Race Crossing in Jamaica, Carnegie Institute, Washington, D.C., 1909, s. 469.

jiné fyzické charakteristiky. Ukazují, že rasy se liší v průměrné úrovni inteligence. Kdo důkladně prostuduje dostupné důkazy... nemůže se vyhnout závěru, že úroveň inteligence negrů je daleko nižší než u bělochů.“ „Dnešní psychologické a genetické testy vylučují jakékoli pochybnosti o mentální nerovnosti, pokud jde o bílou a černou rasu.“[820]

Dále zde byl Frank H. Hankins, profesor sociologie na Smith College, který své srovnání mentality bělochů a negrů uzavřel slovy: „Vidíme tedy, že mezi průměrnou úrovní a rozsahem rozložení inteligence negrů a bělochů existuje značný rozdíl. Tyto rozdíly... znamenají, že existují určité úrovně mentálních schopností, kterých dosahují běloši, ale negři nikdy nedosáhnou, a že podíl bělochů, kteří jsou potenciálně schopni dosáhnout vyšších stupňů intelektuální činnosti, výrazně převyšuje podíl negrů s podobným nadáním. Pomocí srovnání negrů a bělochů jsme se snažili bez jakýchkoli pochyb dokázat, že rasy se liší ve svých mentálních schopnostech, z čehož vyplývají rozdíly v kulturních schopnostech.“[821]

Tyto závěry, k nimž dospěli kvalifikovaní a kompetentní vědci, kteří ve své době patřili k nejvýznamnějším odborníkům, byly plně potvrzeny množstvím testů provedených od té doby. Profesor Henry E. Garrett uvedl: „Abstraktní inteligence je nezbytnou podmínkou existence civilizované společnosti. Padesát let výzkumu založeného na testech mentálních schopností v USA odhalilo pravidelné, trvalé a statisticky

[820] Edward M. East – Heredity and Human Affairs, Scribner’s, 1935, str. 176–177; Mankind at the Cross-Roads, Scribner’s, 1923, s. 126.
[821] Frank H. Hankins – Racial Basis of Civilization, Knopf, revidované vydání z roku 1931, str. 321–322.

významné rozdíly v průměrných výsledcích mezi negry a bělochy.“[822]

Celý soubor těchto testů, které ukazují srovnávací postavení amerických bělochů a negrů, byl brilantně a vyčerpávajícím způsobem zhodnocen v knize The Testing of Negro Intelligence[823], monumentálním díle profesorky Audrey M. Shueyové, předsedkyně katedry psychologie na Randolph-Macon College. Dr. Robert Gayre o ní řekl: „Jedná se o dílo, které bude v této oblasti výzkumu považováno za nejhlubší.“ Pokrývá posledních padesát let a zahrnuje ne méně než 382 srovnání, při nichž bylo použito osmdesát jedna různých druhů testů. A počet negrů se pohybuje v řádu statisíců. Charles C. Josey poznamenal, že „výsledky jsou působivě konzistentní. Negři, ať už jsou to děti, dospívající nebo dospělí, ať už jsou gramotní nebo negramotní, ať už jsou to odborníci nebo nekvalifikovaní dělníci, dosahují nižších skóre než srovnatelné skupiny bělochů.“ „Testy jsou navrženy tak, aby měřily druh mentálních schopností nezbytných k tomu, aby se člověk dobře prosadil v městské, vysoce gramotné civilizaci.“[824]

---

[822] Mankind Quarterly, sv. VI, č. 4 (jaro 1966), s. 240.

[823] Vydalo nakladatelství Social Science Press, 2. vydání, 1966, 578 stran. Recenzi Dr. Roberta Gayrea viz Mankind Quarterly, sv. X, č. 2 (podzim 1969), s. 67. Dr. Henry E. Garrett v poznámce v závorce uvádí, že „o síle a netoleranci zastánců rovnosti svědčí skutečnost, že ani jedno z univerzitních nakladatelství, kterým byla tato kniha nabídnuta, nebylo ochotno ji vydat.“ Mankind Quarterly, sv. I, č. 4 (jaro 1960), s. 255.

[824] V recenzi knihy Dr. Shueyho v časopise Mankind Quarterly, sv. VII, č. 2, s. 114, se Dr. R. S. Woodworth, profesor psychologie na Kolumbijské univerzitě, často označovaný za „děkana amerických psychologů“, o této knize vyjádřil takto: „Doufám, že se jí dostane širokého rozšíření, jaké si zaslouží. Jedná se o mimořádně komplexní zprávu o výsledcích testů inteligence amerických negrů.“

Dr. Shueyová shrnuje své vlastní poznatky na posledních dvou stránkách své knihy. Ty pak výstižně shrnul Dr. Henry E. Garrett následovně:

„1. IQ amerických negrů je v průměru o 15 až 20 bodů nižší než u amerických bělochů.

2. Podíl negrů na mediánu IQ bělochů se pohybuje v rozmezí 10 % až 25 % (rovnost by vyžadovala 50 %).

3. Přibližně šestkrát více negrů než bělochů má IQ nižší než 70, tedy patří do skupiny mentálně slabých.

4. Přibližně šestkrát více bělochů než negrů spadá do kategorie ‚nadaných dětí'.

5. Rozdíly mezi negry a bělochy v průměrném skóre testů se vyskytují ve všech typech testů inteligence, ale zaostávání negrů je největší v testech abstraktní povahy, například v úlohách zahrnujících uvažování, dedukci, porozumění a podobně.

6. Rozdíly mezi negry a bělochy se s věkem zvětšují, přičemž rozdíl ve výkonnosti je největší na střední a vysoké škole.

7. Velké a významné rozdíly ve prospěch bělochů se objevují i po vyrovnání socioekonomických faktorů."[825]

Weyl a Possony upozorňují zejména na to, že zaostávání negrů za bělochy se s věkem a složitostí testů rychle zvětšuje: je nejmenší u předškolních dětí, mnohem větší na střední škole a největší u vysokoškolských studentů. A to i přesto, že mezi

[825] Viz Henry E. Garrett: „The Equalitarian Dogma", Mankind Quarterly, sv. I, č. 4 (duben 1961), s. 255.

negerskými vysokoškolskými studenty došlo ve srovnání s ostatními příslušníky jejich rasy k neúměrně velkému smíšení s bílými geny. I tak na Howardově univerzitě, pravděpodobně nejlepší vysoké škole pro negry, dosáhlo celostátního průměru pouze 15 až 20 procent studentů.[826]

Garrett to potvrzuje na základě dvou nejnovějších studií: (1) Georgijské studie o čtení a počítání u negerských a bělošských dětí na základních školách (1962) a (2) Virginské studie (1963). Obě studie ukazují, že rozdíl v mentálním věku mezi negerskými a bělošskými dětmi se zvyšuje ze dvou let v nižších ročnících na tři roky v desátém ročníku.[827] Na jejich základě uvádí a porovnává výsledky studie z Floridy (1963), jejíž výzkum byl podpořen agenturou amerického Ministerstva zdravotnictví, školství a sociálních věcí. Nejvýznamnější zjištění jsou následující: Průměrné IQ bílých a negerských dětí se liší o 20 bodů. Ve skupinách „nadprůměrných a vynikajících" je podíl bílých dětí téměř třicetinásobně vyšší než podíl negerských dětí. Negerské děti spadají do „hraničních a deficitních skupin" v poměru více než šestkrát vyšším než děti bílé. „Průměrný negerský žák (jehož IQ je 80,7) nedokáže překročit rámec národního standardu učebních osnov pro sedmý ročník; pro polovinu negerské skupiny je pátý ročník maximem." „Pouze jedno procento (IQ 110 a více) negrů je

[826] Nathaniel Weyl a Stefan Possony – Geography of Intellect, Regnery, 1963, str. 175–176.

[827] Henry E. Garrett – Children: Black and White, Patrick Henry Press, Kilmarnock, Va., 1968, str. 9–10; H. E. Garrett: „IQ and School Achievement of Negro and White Children of Comparable Age and School Status" v Mankind Quarterly, sv. V, č. 1 (léto 1964), str. 45–49. Srov. R. Travis Osborne: „Racial Differences in School Achievement", Mankind Quarterly, monografie č. 3, 1962.

intelektuálně vybaveno k tomu, aby zvládlo přijatelné studium na vysoké škole. U bělochů je to třicet procent.“[828]

A jakékoli snahy o zpochybnění studií z Georgie, Floridy a Virginie s odůvodněním, že ačkoli jsou „typické pro Jih“, jejich výsledky by neplatily pro Sever, zcela vyvrací Colemanova zpráva (1966). Tato zpráva byla podpořena federální vládou částkou 1 000 000 dolarů a zahrnovala 600 000 dětí v ročnících od prvního do dvanáctého ve 4 000 školách po celé zemi, které byly vybrány tak, aby byly reprezentativní pro celou zemi. „V různých testech byli negři výrazně pod průměrem bělochů. Pořadí bylo následující: běloši, Asiaté, Indiáni, Mexičané, Portorikánci a negři. Asi 15 procent negerských dětí dosáhlo nebo překročilo průměr bělochů; 85 procent bylo pod průměrem. To je obvyklý výsledek.“[829]

Výsledky těchto testů byly samozřejmě zpochybňovány. Otto Klineberg ve své kapitole v publikaci UNESCO Symposium, The Race Question in Modern Science (1956), připisoval rasové rozdíly v psychologických testech sociálním a kulturním faktorům a navrhoval, aby se rasové skupiny „porovnávaly jak na základě jazykových testů, tak testů výkonnosti“. R. Travis Osborne však v roce 1964 napsal: „Nejméně pět nezávisle pracujících psychologů zveřejnilo zjištění, která nejen zpochybňují tvrzení Dr. Klineberga o kulturním zkreslení verbálních testových položek, ale naopak naznačují, že v případě negrů jsou to právě neverbální nebo

[828] Henry E. Garrett – Children: Black and White, op. cit., str. 7–8.
[829] Tamtéž, str. 11–12.

výkonnostní položky, které je znevýhodňují a snižují jejich celkovou testovou inteligenci.“[830]

Testy prováděné ozbrojenými silami, kterým byli od počátku první světové války podrobeni negerští i bělošští rekruti, byly předmětem široké kritiky. Nelze popřít, že v roce 1917 byly psychologické testy ještě v plenkách a měly spíše experimentální charakter. Dr. Garrett však poukázal na to, že z dostupných „údajů z armádního testu obecné klasifikace, který absolvovalo 12 000 000 vojáků z druhé světové války, … se zdá, že negři si v letech 1941–1945 nevedli o nic lépe než v letech 1917–1918“ a že „výsledky z nejnovějších armádních testů (1966) jsou pozoruhodně v souladu s výsledky u dětí“, jak ukazuje výše zmíněná „Florida Study“.[831]

Jen málokterý vědec dnes popírá, že psychometrické testy odhalují rozdíly ve výsledcích mezi rasovými skupinami. Zastánci rovnosti však vynalézavě hledají způsoby, jak tyto výsledky zpochybnit. Nějakou dobu se hodně mluvilo o tom, co Carleton Putnam nazval „Klinebergovým trikem“! „Klineberg vzal čtyři jižní státy, kde byly průměrné výsledky bělochů nejnižší, a porovnal je se čtyřmi severními státy, kde byly průměrné výsledky negrů nejvyšší.“ Ale přirozeně, nepříznivé prostředí bude brzdit jak bělochy, tak negry. Aby bylo vše spravedlivé, mělo by se srovnání provést mezi bělochy a negry

---

[830] Viz R. Travis Osborne: „Cultural Bias of Psychological Test Items“, Mankind Quarterly, sv. IV, č. 3, str. 134–137. Obecnější reakci na Klinberga najdeme v práci H. E. Garretta: „Klineberg’s Chapter on Race and Psychology“, I.A.A.E.E. Reprint č. 1.

[831] Henry E. Garett: Mankind Quarterly Monograph č. VI, část 3, s. 12; Children: Black And White, 1968, s. 17 a násl. Podrobný přehled a hodnocení testů ozbrojených sil viz Garrett: „Relative Intelligence of Whites and Negroes: The United States Armed Forces Tests“, Mankind Quarterly, sv. VIII, č. 2 (zima 1968), str. 64–79.

ze stejné části země, kde měli oba přibližně stejné vzdělání a další výhody. Když byli negři srovnáváni s bělochy ze stejného státu, zjistilo se, že za bělochy zaostávali přibližně ve stejné míře, jako tomu bylo v celé zemi jako celku.[832] Dovolte mi také poukázat na to, že ani Klineberg, ani armádní testy, ani žádné z testů, o nichž se právě hovořilo v souvislosti s Jihem a ve studii Colemana, nezohledňovaly přítomnost bílých genů u značné části negrů.

Nakonec však jak Klineberg, tak Ashley Montagu přišli s myšlenkou „kulturní hypotézy“. Podstatou této teorie je podle profesora Franka McGurka to, že „to, co nazýváme pozorovatelnými rasovými rozdíly, jsou ve skutečnosti rozdíly sociální, nikoli biologické, a že tyto rozdíly, jelikož jsou způsobeny rozdíly v kulturních výhodách, zmizí, jakmile zmizí rozdíly v kulturních výhodách.“[833]

Ukázalo se však, že fakta tuto teorii prostě nepodporují. Během občanské války uprchlo několik tisíc negrů do Kanady pomocí „podzemní železnice“. Jejich potomci zde od té doby žijí bez znevýhodnění způsobeného rasovou diskriminací. Jejich výsledky v testech inteligence se však shodují s výsledky jejich bratrů ve Spojených státech. Walter Arnold také poukázal na to, že „v Etiopii a dalších zemích nikdy osvobození negřích otroků nevedlo k tomu, že by se negři dostali do vyšších

[832] J. E. Garrett: „Anatomy of A Controversy“, op. cit., s. 11. Viz také Carleton Putnam: „These Are the Guilty“, s. 12 a násl. Jedná se o projev, který pan Putnam přednesl před washingtonským Putnam Letters Clubem dne 12. února 1963.

[833] Frank C. McGurk, v kapitole „The Culture Hypothesis and Psychological Tests“ v knize Race and Modern Science (R. E. Kettner, ed.), 1967, s. 367. Dr. McGurk je docentem psychologie na Alabama College.

společenských tříd, i když žili ve společnosti lidí s černou pletí.“[834]

Zásadní ránu „kulturní hypotéze“ však zasadil až profesor McGurk. Poukázal na to, že od roku 1918 „se kulturní postavení negrů nepochybně zlepšilo. K tomuto zlepšení nedošlo náhle, ale probíhá již nejméně dvě generace. Negr získal stále více sociálních a ekonomických příležitostí, které byly kdysi vyhrazeny bílému muži, a tvrdit, že se kulturní postavení negrů nezlepšilo, znamená popírat objektivní důkazy.“ A pak se ptá: „Co se stalo se vztahem mezi výsledky psychologických testů negrů a bělochů, zatímco k této kulturní změně docházelo? ... Podporují dostupné údaje kulturní hypotézu?“[835]

V odpovědi na svou vlastní otázku se zabývá velkým počtem článků – asi 140 – které byly publikovány v odborné psychologické literatuře a zabývaly se otázkou rozdílů ve výsledcích testů mezi negry a bělochy. „Pouze šedesát tři z nich obsahovaly statistické údaje.“ A z nich „pouze šest poskytlo dostatek podkladů, které by umožnily srovnání s obdobím první světové války.“ Těchto šest pak pečlivě zkoumá – Tanserovu studii (1939), Bruceovu studii (1940), Shueyovu studii (1942), Brownovu studii (1944) a Rhoadsovu studii (1945) – a přidává svou vlastní, vypracovanou v roce 1951. Tyto studie „pokrývaly široké časové rozpětí, různé věkové skupiny, různé ročníky a různé psychologické testy. Vzhledem k tomu, že byly rozloženy do řady let, pokrývaly různé kulturní příležitosti. Navíc byly napsány šesti různými výzkumníky.“ A žádná ze studií nepodpořila kulturní hypotézu. Ve skutečnosti ukázaly, že s tím, jak se zlepšují kulturní příležitosti pro každou rasovou skupinu,

[834] Walter Arnold v časopise Mankind Quarterly, sv. X, č. 2 (podzim 1969), s. 79.
[835] Frank C. McGurk v kapitole uvedené v poznámce 109, str. 369–370.

zvyšují se průměrné rozdíly ve výsledcích psychologických testů.

Podle vlastních slov Dr. McGurka: „Není pochyb o tom, že negři v roce 1951 byli kulturně vyspělejší než negři v roce 1918. To však vůbec nevedlo ke zlepšení výsledků negrů v testech. V šestnácti letech mezi lety 1935 a 1950, v období nesporného kulturního pokroku negrů (ve srovnání s obdobím první světové války), tedy nelze nalézt žádné faktické důkazy na podporu tvrzení, že vyrovnání kulturních příležitostí obou ras vede k vyrovnání jejich výsledků v psychologických testech nebo dokonce ke snížení rozdílu v testových výsledcích mezi rasami. Na základě jediných studií, které jsou pro toto srovnání k dispozici, je třeba dojít k závěru, že kulturní hypotéza musí být zamítnuta.“[836] Dr. McGurk uzavírá svou úvahu tímto trefným postřehem:

> „Dostupné objektivní důkazy nepodporují kulturní hypotézu jako vysvětlení rozdílů ve výsledcích psychologických testů mezi negry a bělochy. Navzdory tomu mnoho sociálních vědců i nadále uvádí kulturní hypotézu, jako by se jednalo o objektivně prokázaný fakt.“
>
> „To staví tyto sociální vědce do jedinečné pozice mezi vědci. Nacházejí se v situaci, kdy přijali hypotézu, pro kterou neexistuje ani nejmenší náznak podpůrných důkazů. Navíc, kromě svých spekulativních argumentů, se tito sociální vědci ani nepokoušejí shromáždit potřebné důkazy. V jiných vědních oborech by něco takového

[836] Tamtéž, s. 370, 374. Nejlepší by bylo přečíst si celou kapitolu – str. 367–381. Zejména závěrečné stránky by si měli promyslet nejen naši sociologové, ale i naši kazatelé a filozofové.

znamenalo nevyhnutelnou ztrátu postavení pro vědce, který by se o to pokusil.“[837]

Jelikož bude součástí mého záměru v následující kapitole ukázat, že setrvání negrů v našem středu musí v dlouhodobém horizontu nevyhnutelně znamenat úplné splynutí obou ras a praktické zmizení obou v jedné, je nanejvýš důležité zde objasnit, jaké jsou skutečné mentální vlastnosti negroidních genů, s nimiž by se smísily naše bílé geny. Nesmíme nikdy zapomenout, že všichni američtí negři mají v sobě geny, které jejich předkové přinesli z Afriky. Je proto naší povinností podívat se na inteligenci rodilého afrického negra, abychom viděli, jaký druh mozků bychom navždy vkládali do našeho potomstva.

V roce 1953 vydal Dr. J. C. Carothers na základě své „bohaté zkušenosti jako lékaře s negry v Africe“ svou „průkopnickou práci“ The African Mind in Health and Disease. Byla vydána Světovou zdravotnickou organizací OSN jako č. 17 v její monografické řadě. Zde mohu jen zkrátka uvést jeho pozorování mnoha vlastností, které činí negry nevhodnými pro účast na naší západní civilizaci, ale výňatky z toho, co řekl, lze najít v knize The Biology of the Race Problem od Dr. Wesleyho C. George, který je sám vědcem značného renomé.[838] A pan Nathaniel Weyl uvádí jako „hlavní tezi“ doktora Carotherse, že „mentalita afrických negrů je srovnatelná s mentalitou Evropana po lobotomii [tj. Evropana, jemuž byly odstraněny čelní laloky mozku] a odráží ‚nečinnost čelních laloků‘.“[839]

---

[837] Tamtéž, s. 380.
[838] W. C. George – The Biology of the Race Problem, 1962, op. cit., str. 17–18.
[839] Viz Mankind Quarterly, sv. VII, č. 3, s. 181 a násl.

Tento dojem potvrzuje a ještě umocňuje Dr. Gerard Wintringer ve svém článku „Inteligence afrického negra“. Podává v něm zprávu o sérii pečlivě kontrolovaných výzkumů inteligence negří populace v afrických koloniích, které byly financovány francouzskou, belgickou, španělskou a portugalskou vládou či různými vědeckými ústavy a univerzitami. Většina z nich byla provedena po druhé světové válce. Použité testy byly přizpůsobeny místnímu kulturnímu prostředí. Dr. Wintringer prohlásil, že „je nesporné, že metody a prostředky použité k testování inteligence afrických negrů obsahují dostatečné záruky, které nám umožňují přijmout zaznamenané výsledky s důvěrou“. Zkoumané populace sahaly od Belgického Konga na západě po Keňu na východě, od Súdánu na severu po Portugalskou východní Afriku na jihu. Pro podrobný popis testů a analýzu výsledků musím čtenáře odkázat na jeho článek v časopise Mankind Quarterly z léta 1964, str. 35–44. Zde mám prostor pouze pro zaznamenání některých postřehů Dr. Wintringera. Poznamenává, že v IQ různých kmenů a území nebyly velké rozdíly. Výsledky testů ukázaly „extrémně malý počet subjektů s normální mentální úrovní a vysoké procento mentálně retardovaných negerských mužů a žen.“ Maistraux, který zkoumal inteligenci domorodců z Konga, dospěl k závěru, že průměrný dospělý žijící v buši „měl mentální věk normálního pětiletého dítěte“. Dr. Wintringer poznamenal, že srovnání výsledků testů ze dvou z těchto výzkumů ukázalo, že „mentální věk nepřesáhl 10,9 let v žádné z věkových skupin vzorku negrů [ačkoli jejich chronologický věk se pohyboval od 15 do 20 let]. Měl také tendenci klesat s rostoucím chronologickým věkem. Totéž

platilo i pro inteligenční kvocienty negrů, který klesl z 81 ve věku 15 let na 59 ve věku 20 let.“[840]

Zdá se, že by to bylo jiným způsobem, jak říci spolu s Dr. Carothersem, že „mentalita afrického negra je srovnatelná s mentalitou Evropana po lobotomii“ – tedy Evropana zbaveného té části mozku, která stvořila západní civilizaci.

Důkazy o mentální zaostalosti negrů, které jsem v této části předložil, podle mého názoru nejenže zcela vyvrátily „kulturní hypotézu“ zastánců rovnosti, ale také odhalily prázdnotu jejich tvrzení, že tato zaostalost je způsobena pouze retardujícími účinky otroctví, za které jsou běloši se svou „segregací“ (prohlášené za genocidní a nelidské ve svém záměru) obviňováni z toho, že se jej snaží udržovat, a že negr ukáže, co v něm je, jakmile dostane „rovnou šanci“. Na základě tohoto nepodloženého tvrzení je běloch vyzván, aby padl na kolena v pokání „za hříchy svých otců“, a je mu řečeno, že nic, co dnes může negrovi dát, nemůže stačit k odčinění křivdy, která mu byla v minulosti způsobena. Ale prostá pravda je, jak otevřeně prohlásil pan Carleton Putnam a jak musí být zřejmé každému, kdo má objektivní úsudek, že negr se měl ve Spojených státech mnohem lépe, i když byl otrokem, než ti z jeho druhu, kteří zůstali v Africe, a že „má vůči bílému člověku větší dluh, než kdy bude schopen splatit“. (Viz „A Reply to Dwight Ingle“ – Mankind Quarterly, sv. IV, č. 1, léto 1963, s. 47.)

[840] Gerard Wintringer: „The Intelligence of the African Negro“, Mankind Quarterly, sv. V, č. I (léto 1964), s. 35, 38, 41, 44. Kniha byla kladně zhodnocena Nathanielem Weylem v jeho díle Negro in American Civilization, Public Affairs Press, 1960, str. 155–156.

Nyní jsme dospěli k bodu, kdy musím předložit důkazy, které podle mého názoru definitivně vyvrací argumenty zastánců rovnosti. Týkají se rozdílů mezi mozky bělochů a negrů – jejich srovnávací velikosti, hmotnosti, struktury, složení a rychlosti zrání. Jedná se v podstatě o fyzické rozdíly, avšak jelikož se týkají konkrétně mozku, sídla inteligence, považoval jsem za vhodné věnovat jejich rozboru samostatnou kapitolu.

Rozdíly mezi mozky bělochů a negrů

Těm, kdo se zabývali studiem výrazně odlišných živočichů, je dobře známo, že znaky, jimiž se odlišují, souvisejí s konkrétními tělesnými strukturami a že jejich evoluční vývoj je spojen se stejně výrazným vývojem těch částí centrálního nervového systému, které je řídí. Například dravci, pro které je rovnováha a jemná koordinace ostrého zraku a svalové reakce prvořadého významu, vykazují výjimečný vývoj souvisejícího mozečku a zrakových center. Naproti tomu u krtka, který oči nepotřebuje a orientuje se převážně čichem, je mozeček odpovídajícím způsobem malý a dobře vyvinutá jsou naopak čichová centra. A počátky všech těchto rozdílů se objevují již u embryí.

Při srovnání organismů, které se od sebe liší méně než krtci a dravci a jsou si příbuznější (jako například různé lidské rasy), jsou rozdíly ve struktuře mozku méně zřejmé a spolehlivě a smysluplně je dokážou rozpoznat a interpretovat pouze vyškolení a zkušení odborníci na anatomii a histologii. Pravděpodobně by mi málokterý z mých čtenářů poděkoval, kdybych se pokusil je provést všemi spletitostmi diskuse těchto mužů o této otázce – za předpokladu, že bych toho byl schopen! Ale tato otázka má obrovský význam a věřím, že stálý trend

směřující ke konsensu, a také to, v čem tento konsensus spočívá, lze dostatečně objasnit každému člověku s dobrou inteligencí a přiměřeným vzděláním, který se plně otevře důkazům.

Jako úvod bych rád citoval postřeh významného psychologa profesora Henryho E. Garretta, který je mým čtenářům již dobře známý, že „existují všechny důvody věřit, že korelace mezi mozkem a intelektem je vysoká“.[841] Při bližším zkoumání faktů se toto tvrzení plně potvrzuje.

Podívejme se tedy nejprve na hmotnost mozku. Cituji Dr. Roberta Gayrea, jehož kniha Ethnological Elements of Africa je neocenitelným zdrojem informací o tom, co se dnes děje na Černém kontinentu, a pro pochopení původu amerických negrů: „Ve všech evolučních a zoologických studiích má velikost mozku v poměru k velikosti či hmotnosti [těla] zásadní význam pro zařazení každého druhu či poddruhu na správné místo v tabulkách vyspělejších či méně vyspělých populací. Nevidím žádný důvod, proč by se od těchto zásad mělo upustit, když se dostaneme k člověku. Pokud tomu tak je, pak jsou důkazy týkající se velikosti a hmotnosti mozků kavkazoidů a negroidů důležité. Faktem je, že podle různých badatelů [jako jsou Bean, Mail a C. J. Connolly] existuje průměrný rozdíl v hmotnosti. I Mail ukázal, že průměrný mozek negra se liší v hmotnosti, je o 100 gramů nebo tak nějak lehčí než průměrný mozek kavkazoida... Je zcela nemožné tvrdit, že mozky jsou stejné, když nacházíme tak výrazný rozdíl tohoto druhu.“[842]

---

[841] Mankind Quarterly, sv. VI, č. 4, s. 239.

[842] Robert Gayre: „Practical Considerations Which Are Fundamental in Bantu Affairs in Rhodesia and for An Understanding of Negroid-Caucasoid Problems Generally,“, Mankind Quarterly, sv. X, č. 2 (podzim 1969), s. 64.

Carleton Putnam poznamenává, že četné studie srovnávající hmotnost mozku negrů a bělochů ukázaly, že se tato hmotnost u negrů pohybuje „v rozmezí přibližně o 8–12 procent nižší“. Zmiňuje publikované studie Roberta Bennetta Beana (1906), Raymonda Pearla (1934), T. Wingate Todda, G. von Bonina (1964) a dalších a dochází k závěru, že nižší hmotnost mozku negrů naznačuje „nižší průměrnou úroveň inteligence a opožděný vývoj“.[843]

A od profesora C. Judsona Herricka, o kterém se Dr. Wesley C. George zmínil jako o „jednom z nejvýznamnějších neurologů světa“, máme následující: „Z pouhého pozorování je zřejmé, že relativní hmotnost mozkové kůry obecně odpovídá míře schopnosti učení a inteligentního chování. To názorně ilustruje rozdíl v relativní velikosti mozkových hemisfér člověka a klokana s přibližně stejnou tělesnou hmotností. ... Je zřejmé, že schopnost učení se postupně zvyšuje od nižších k vyšším živočichům a že tento nárůst závisí na zvětšení a zejména na diferenciaci kůry.“ „[K.] Brodman poukázal na to, že prefrontální oblast, která tvoří 3,4 procenta mozku kočky, tvoří 16,9 procenta mozku šimpanze a 29 procent mozku člověka.“[844]

Je třeba poznamenat, že profesor Herrick zdůrazňuje význam nejen velikosti a hmotnosti, ale také diferenciace, tedy složitosti – stejně jako to činí Dr. Carleton Coon v následujícím citátu: „U živých populací obecně, i když ne nutně u

[843] Carleton Putnam – Race and Reality, 1967, op. cit., s. 52 a poznámky pod čarou 17, 18.
[844] C. Hudson Herrick – The Evolution of Human Nature, University of Texas Press, 1956, s. 385, citováno W. C. Georgem v jeho knize The Biology of the Race Problem, op. cit., s. 28 a pozn. 44.

jednotlivých jedinců, souvisí absolutní velikost mozku s výkonností.“[845]

V pozdější práci toto téma rozvádí: „Velikost lidského mozku souvisí se schopností myslet, plánovat, komunikovat a chovat se ve skupině, ať už jako vůdce, následovník, nebo v obou rolích... U živých jedinců a populací se rozdíly projevují v relativní velikosti laloků a v povrchové ploše kůry; velikost povrchové plochy se liší v závislosti na složitosti a hloubce záhybů na vnitřním a vnějším povrchu hemisfér. Čím větší je mozek, tím větší je povrchová plocha kůry, a to jak proporcionálně, tak absolutně.“[846]

Z toho všeho je zřejmé, že mnohem větší význam než hrubé rozdíly ve velikosti či hmotnosti má právě vývoj určitých částí mozku, o kterém hovoří jak Dr. Herrick, tak Dr. Coon – v čelních lalocích a v kůře, vrstvě šedé hmoty pokrývající většinu mozku. V této souvislosti musím znovu citovat Dr. Herricka. Ve své knize Brains of Rats and Men[847] uvádí, že „u vyšších savců existují důkazy o tom, že čelní laloky mají jedinečný význam v procesu učení“ (s. 177), a dále pak poukazuje na enormní nárůst velikosti a složitosti kůry, který lze pozorovat při srovnání nejvyšších žijících zvířat a nejnižších přeživších lidských ras (s. 220). Pokračuje: „Proces kortikální diferenciace vrcholí v lidském mozku, kde lze na základě rozdílů v anatomické struktuře rozlišit více než padesát kortikálních oblastí“ (s. 236). „V lidské mozkové kůře nepochybně dochází k mozaikové lokalizaci určitých fyziologických funkcí. Projekční centra...

[845] Carleton Coon: „Race and Ecology in Man“, Cold Spring Harbor Symposia on Quantitative Biology, 1960, sv. 24, s. 156.
[846] Carleton S. Coon – The Origin of Races, op. cit., s. 339.
[847] C. Judson Herrick – Brains of Rats and Men, University of Texas Press, 1926.

jsou jednoznačně lokalizována v mozaikových vzorcích. Každou ze smyslových projekčních oblastí obklopuje zóna asociační kůry, v jejíž činnosti dominují funkce sousedních center“ (s. 249). „Obrovský nárůst velikosti lidské kůry se týká především asociačních oblastí. Zde je tedy třeba hledat strukturální organizaci, na níž závisí lidská kultura a pokrok civilizace“ (s. 265).

Anatomické souvislosti toho všeho mohou být srozumitelné, ale také nemusí (záleží na čtenáři!), avšak slova, jimiž Dr. Herrick formuluje svůj závěr v této věci, jsou jasná a nezaměnitelná: „Nyní můžeme říci, že lidská mozková kůra je specifickým orgánem civilizace a to, zda je tato civilizace blahodárná či zlovolná, je (částečně) určeno tělesnou organizací jednotlivců, z nichž se skládá, a zejména jejich kortikální organizací. Předvídavost, cílevědomost a ideály, o které usilujeme jako jednotlivci i jako národy, jsou funkcemi téže kortikální šedé hmoty“ (s. 20).

Jsou to však Wilder Penfield a Theodore Rasmussen, kdo tuto záležitost osvětlili nejdramatičtěji. Penfield je specialista na mozek a profesor neurologie a neurochirurgie na McGillově univerzitě, obecně považovaný za špičku ve svém oboru. Říká: „Celá přední čelní oblast, na jedné nebo obou stranách, může být odstraněna bez ztráty vědomí. Během amputace může jedinec pokračovat v rozhovoru, aniž by si uvědomoval, že je zbavován oblasti, která nejvíce odlišuje jeho mozek od mozku šimpanze. Po jejím odstranění vznikne porucha, ale on si toho sám nemusí být vědom. Porucha se projeví v jeho schopnosti plánovat a projevovat iniciativu... ačkoli bude možná stále

schopen odpovídat na otázky ostatních stejně přesně jako dřív.“[848]

Tuto operaci podstoupila i vlastní sestra doktora Penfielda a on tak měl následně příležitost „pozorovat ji v jejím domě, jak dohlíží na svých šest dětí, jak se u večeře baví a směje, zcela normálně, tak jako by to dělala před deseti lety. Nezapomněla, jak vařit, ale ztratila schopnost sama naplánovat a připravit jídlo.“[849] Z toho by se zdálo zcela zřejmé, že význam rozdílu mezi mozky bělochů a negrů se musí soustředit především na srovnávací vývoj jejich mozkové kůry.

Dr. George upozorňuje na „odhad K. Brodmanna, že nejméně 64 procent celkové plochy lidské mozkové hemisféry je skryto v rýhách [kortexu], oproti 7 procentům u nejprimitivnější opice.“ A sám dodává: „Jelikož sulcifikace je výsledkem rýhového zvrásnění, lze stupeň sulcifikace považovat za jedno z měřítek evolučního vývoje.“[850] [„Sulcifikace“ pochází z latinského slova „sulcus“, což znamená brázda, a je to anatomický termín označující tvorbu brázd, rýh a vrásek.]

Zdá se, že zde se dostáváme k jádru věci. Nathaniel Weyl říká, že nás primárně nezajímá tolik celková hmotnost nebo kapacita mozku (ačkoli i v tomto ohledu je průměr u negrů o 10 až 12 procent nižší než u bělochů), ale spíše „plocha zploštělé mozkové kůry“.[851] Kéž bychom mohli tuto vrstevnatou šedou

---

[848] Wilder Penfield a Theodore Rasmussen – The Cerebral Cortex of Man, Macmillan, 1957, s. 226.
[849] Tamtéž, s. 193.
[850] Viz Wesley C. George, 1962, op. cit., s. 31, pozn. 51.
[851] Nathaniel Weyl: „Racial Differences in the Range of Brain Capacity“, Mankind Quarterly, sv. XI, č. 4 (jaro 1971), s. 216.

obálku mozku rozložit jako zmačkané noviny, abychom viděli, jaká je vlastně její rozloha. To bohužel nemůžeme. Víme však již, že poměr hmotnosti mozkové kůry k hmotnosti celého mozku, a především to, jak velká část její celkové plochy je skryta v záhybech mozkových rýh, je rozhodujícím ukazatelem stavu evolučního vývoje – tedy inteligence.

V roce 1934 zveřejnil F. W. Vint z Laboratoře lékařského výzkumu v Keni v Africe výsledky mikroskopického „vyšetření mozkové kůry 100 reprezentativních dospělých domorodých mozků (nezahrnujících žádné případy z věznic nebo psychiatrických léčeben)“, které porovnal s evropskými mozky. Zjistil, že supragranulární vrstva mozkové kůry negrů byla asi o 14 procent tenčí než u bělochů.[852] Dr. George poznamenává: „Jaký význam má ztenčení... supragranulární vrstvy mozkové kůry u negrů? Strong a Elwyn uvádějí, že supragranulární vrstva, ‚která zahrnuje [Brodmannovy] vrstvy II a III, se u člověka vyvíjí jako poslední, je nejvíce diferencovaná a nejrozsáhlejší. Vlákna, která přijímá nebo vysílá, mají převážně asociační charakter.‘“[853] A v dopise Carletonu Putnamovi napsal: „V této souvislosti mi připadá velmi významné, že buňky infragranulární vrstvy mají rozsáhlá primární propojení s nižšími mozkovými centry, zatímco propojení buněk supragranulární vrstvy jsou převážně intrakortikální. To je pádný důkaz jejich primární účasti na specifických funkcích kůry – orgánu civilizace.“[854]

---

[852] F.W. Vint: „The Brain of the Kenya Native“, 1934, Journal of Anatomy, sv. 68, str. 216–223.
[853] Wesley C. George, 1962, op. cit., s. 33; Oliver S. Strong a Adolph Elwyn – Human Neuroanatomy, Williams and Wilkins, Baltimore, 1953, s. 405.
[854] Carleton Putnam, 1967, op. cit., s. 51.

Význam tohoto zjištění pro naše zkoumání rozdílů mezi mozky bělochů a negrů dobře shrnul pan Putnam: „Tloušťku supragranulárních vrstev, která se zvyšuje s postupem na evolučním žebříčku od zvířat k člověku, lze tedy považovat za další měřítko evolučního vývoje. Supragranulární vrstvy u psa jsou poloviční oproti tloušťce u lidoopa a tloušťka u lidoopa je pouze tři čtvrtiny tloušťky u člověka. V případě negra jejich relativní tenkost opět naznačovala jeho pozici na evolučním žebříčku.“[855]

Vint rovněž zaznamenal významné rozdíly ve struktuře buněk tvořících frontální kůru u bělochů a negrů. U domorodců z Keni zjistil v této oblasti nedostatek velkých pyramidových neuronů a nadbytek malých primitivních buněk.[856]

Nebylo vynaloženo prakticky žádné úsilí k zpochybnění výsledků Vintova výzkumu a žádná novější studie nebyla provedena. Můžeme tedy říci, že jeho závěry platí. Naše vnímání jejich významu se ještě prohloubí, když si přečteme v Quainově Anatomii: „Hammarburg zjistil, že relativně malé snížení vývoje kortikálních buněk stačilo ke snížení inteligence na úroveň mírné slabomyslnosti. Jelikož celková hmotnost těchto buněk je relativně tak malá, jejich mírné snížení by nezpůsobilo snížení hmotnosti mozku nad rámec velmi mírného rozmezí variace“ (s. 344).[857]

[855] Tamtéž, s. 51. Další podrobnosti k tomuto tématu najdete v jeho velmi poučném výkladu na str. 98–99.
[856] F.W. Vint, op. cit. Viz také R.R. Gates – Human Genetics, Macmillan, 1946, sv. II, s. 1138.
[857] Citováno podle Wesley C. George, 1962, op. cit., s. 34.

Z toho je na první pohled zřejmé, do jaké míry musí být mentální schopnosti negrů omezeny jejich nedostatečným vývojem v supragranulárních vrstvách mozkové kůry.

Ačkoli se dosud neobjevila žádná seriózní snaha vyvrátit Vintovy závěry, došlo k určitým objevům, které je rozhodujícím a velmi významným způsobem potvrzují. Jejich předložením uzavřu své úvahy ohledně biologických rozdílů mezi mozky bělochů a negrů.

To, co se chystám říci, se týká srovnávacích rychlostí zrání. Na konci padesátých let byla v některých případech pod záštitou OSN provedena řada takových studií na afrických domorodých dětech. Tyto studie byly velmi dobře zhodnoceny panem Nathanielem Weylem v roce 1967 v článku s názvem „Enigmas of Native African Intelligence“, publikovaném v časopise Mankind Quarterly, sv. VII, č. 4.[858] V roce 1957 zveřejnili Dr. Marcelle Geberová a Dr. R.F.A. Dean v renomovaném britském lékařském časopise The Lancet výsledky výzkumu, které dokazovaly, že tempo kinestetického zrání u afrických dětí bylo dvakrát až třikrát vyšší než u evropských dětí. (Pojem „tempo kinestetického zrání“ se týká rychlosti, s jakou dítě získává kontrolu nad svými tělesnými pohyby.) Uvedli: „Tyto testy měřily takové milníky vývoje v kojeneckém věku, jako je sledování pohybujících se objektů očima, zvedání hlavy, opírání trupu o paže, udržování trupu v rovné poloze při sezení a tak dále. Devadesát ze 107

[858] Nathaniel Weyl: „Enigmas of Native African Intelligence“, Mankind Quarterly, sv. VII, č. 4 (jaro 1967), str. 221–226. Ještě podrobněji se tím zabývá ve své knize The Negro in American Civilization, 1960, op. cit., v kapitole nazvané „The African Heritage“, s. 142 a násl. Srov. Carleton Putnam, 1967, op. cit., s. 97 a násl.

studovaných ugandských novorozenců prokázalo ve věku čtyř dnů kontrolu nad hlavou a schopnost narovnat záda v sedě. Těchto svalových kontrol dosahují evropské děti obvykle mezi osmým a dvanáctým týdnem“ (str. 221–222).

Pan Weyl cituje autory, kteří říkají: „Zdá se, že není pochyb o tom, že tyto africké děti se narodily v pokročilejším stadiu vývoje, soudě podle použité metody, než běžné evropské děti. ... Výsledky vyšetření byly tak konzistentní a stupeň pokročilosti tak velký, že zde nebylo místo pro nejistotu.“

Celých deset let pokračovala Dr. Geberová ve svém výzkumu a soustředila se na vývoj mysli afrických dětí. Testy, které se v téže době prováděly v Senegalu, Kamerunu a dalších zemích, se v podstatě shodovaly s výsledky Dr. Geberové z Ugandy. „Africké novorozeně vykazuje tempo psychomotorického vývoje, které je výrazně rychlejší než u jeho evropského protějšku. Podle Geberové trvá předčasný vývoj afrického dítěte do 18. až 20. měsíce, podle Faladeho [který pracoval v Senegalu] do 18. až 24. měsíce. Poté dochází k retardaci [jak, jak si čtenář možná vzpomíná, poznamenal Meredith Townsend na konci minulého století] a od třetího roku africké dítě výrazně zaostává za bílým dítětem“ (s. 223).

Weyl hovoří o „želvím duševním vývoji afrického kojence po druhém roce“ (viz článek citovaný v poznámce 858, výše).

Důvodem rychlejšího kinestetického zrání afrického kojence je to, že mysl, která se nedostane daleko, může svůj vývoj dokončit rychle. Čím pokročilejší a komplexnější má být mentální vývoj, tím déle trvá období růstu. Jedná se o základní biologický zákon, který se projevuje téměř ve všech srovnáních různých druhů. Na podporu tohoto úsudku cituje pan Weyl Dr.

J. C. Carotherse, kterého jsem již svým čtenářům představil jako významnou autoritu v této oblasti, který říká: „Obtížnost raného učení spočívá hlavně v mozkové složitosti a u všech savců platí pravidlo, že plný duševní vývoj nastává brzy a je přímo úměrný mozkové jednoduchosti. Krysa je například plně schopná vypořádat se se svým prostředím do tří měsíců po narození, zatímco šimpanzovi to trvá několik let...“

Na závěr této záležitosti pan Weyl poznamenává: „Jednou z hypotéz, kterou by bylo možné předložit, je, že čím delší je období kojeneckého věku při srovnání jednoho rodu s druhým, tím vyšší je výsledná úroveň lidských intelektuálních funkcí. Hierarchie by se zdála být následující: Homo sapiens, šimpanz a gorila.“ [Zdá se pravděpodobné, dodává, že] „základním důvodem mnohem rychlejšího motorického vývoje afrických negrů než evropských bílých novorozenců je složitější struktura mozku a větší potenciál těch druhých. Funkční analýza by tedy posílila práci F. W. Vinta a dalších v oblasti srovnávací histologie mozku negrů a bělochů.“

Nyní jsem dokončil svou prezentaci výběru typických významných důkazů z řady velmi odlišných zdrojů, že negrům v průměru, a zejména pokud jim chybí povznesení a hnací síla přidaných bílých genů, chybí vlastnosti a schopnosti nezbytné pro udržení a rozvoj západní civilizace bílého člověka. Prozkoumali jsme fyzické rozdíly – ne ty nejviditelnější, jako je barva kůže, tvar vlasů a vůně, ale spíše rozdíly v krvi a v endokrinních žlázách, které určují temperament a další rasové znaky.

Podrobněji jsme se zabývali rozdíly v mentálních schopnostech a zaznamenali jsme některé významné hodnocení afrických domorodců, které před padesáti až sto lety provedli

vysoce kvalifikovaní pozorovatelé. Tyto poznatky jsme porovnali s uváženými závěry některých našich nejvýznamnějších antropologů a sociologů. Poté jsme se pustili do zkoumání výsledků stovek testů inteligence, které pokrývají období padesáti let – testů všeho druhu, s neustále se zvyšující přesností a spolehlivostí, pocházejících ze všech koutů země. Zjistili jsme, že ani skutečně obrovské zlepšení v oblasti životního prostředí, vzdělání a příležitostí všeho druhu u negrů nemělo sebemenší vliv na jejich výsledky v testech inteligence. A nakonec jsme studovali rozdíly v hmotnosti mozku, struktuře mozku, velikosti a složení zvláště významných částí mozku, jako jsou čelní laloky a supragranulární vrstvy kůry; a – což není nejméně důležité – zaznamenali jsme rychlé tempo, jakým se vyvíjí mentální schopnosti negrů, což, stejně jako u všech tvorů, naznačuje nízkou úroveň mentálních schopností, a zjistili jsme, že to potvrzuje raný věk a nízkou úroveň, na které se růst mozku negrů zastavuje. Zjistili jsme, že je jako „lobotomizovaný Evropan“ nebo evropské dítě ve věku deseti let. Tento podivný jev čekal na vysvětlení od Dr. Carletona Coona teprve před několika lety. Jak jsem již upozornil čtenáře, předkládá důkazy, které podle něj jasně ukazují, že zatímco běloch a žlutý člověk, kteří se přestěhovali do oblastí dále na sever, se bolestivě snažili dosáhnout plnosti moudrého lidství, negr, ponořený do tepla a letargie afrických tropů, stál na místě – „po půl milionu let“! V důsledku toho došlo ve vývoji mysli a emocí negrů k „evolučnímu zaseknutí“ (podle Dr. Coona), které je staví o dvě stě tisíc let za žlutým a bílým člověkem.

Když si člověk v duchu přebírá celou tu hromadu důkazů, které jsme probrali, snad nejvíce zarážející na tom je skutečnost, že bez ohledu na to, z jakého úhlu se k otázce

způsobilosti negrů přistupuje, a bez ohledu na to, která z různých vědeckých disciplín předkládá důkazy, odpověď je vždy stejná. Tato shoda mezi nimi činí argumenty proti rovnosti drtivými. Jistě nás to připravuje na to, co zjistíme, když přemýšlíme o výkonu negrů v naší společnosti v posledních letech, a na to, co se před námi odvíjí, když otevřeme historické knihy, které nám poskytují jejich historický záznam. A tento stručný náčrt jejich současného výkonu a minulých výsledků může na většinu amerických laických čtenářů zapůsobit ještě více než vědecká svědectví. Fakta, jak jsem je postupně shromáždil pro sebe během mnoha let, jsou v podstatě taková, jak je nyní předložím.

Bilance negrů

1. Pokud byl ponechán sám sobě, negr nikdy a nikde nevytvořil významnou kulturu. To je prostá, nevyvratitelná pravda. Pozorování Mereditha Townsenda zaznamenaná na začátku této kapitoly byla v roce 1948 dostatečně potvrzena Dr. Arnoldem Toynbeem v jeho knize The Study of History. Řekl: „Je zřejmé, že když klasifikujeme lidstvo podle barvy pleti, jedinou z primárních ras, která podle této klasifikace nepřispěla tvůrčím způsobem k žádné z našich dvaceti jedna civilizací, je černá rasa.“[859]

Walter Arnold v roce 1969 napsal: „Ve většině, ne-li ve všech nově nezávislých černošských národech Afriky lze za posledních 5000 a více let najít jen málo, pokud vůbec něco, co by přispělo k jakémukoli zlepšení života člověka.“[860]

---

[859] Arnold Toynbee – The Study of History, sv. I, s. 233.

[860] Walter Arnold: „The Evolution of Man in Relation to That of the Earth“, část V, Mankind Quarterly, sv. X, č. 2 (říjen–prosinec 1969), s. 78.

Samozřejmě se právě teď nacházíme uprostřed velmi usilovné, ne-li přímo zběsilé kampaně, jejímž cílem je nafouknout úspěchy negrů a vytvořit dojem, že pravda o nich byla potlačována a negrům bylo upíráno to, co jim náleží. To však není nic jiného, než co bychom měli očekávat ve světě, kde rovnostářští vědci prohlásili i vědu za nástroj politické války a kde historici, novináři a televizní magnáti stejného smýšlení musí být stejně připraveni falšovat historii, aby sloužila jejich věci. Ale to vše není nic jiného než bublina, kterou jakékoli důkladné vyšetřování faktů brzy rozbije. Dr. Robert Gayre ji před několika lety velmi účinně propíchl v článku s názvem „Negrofilní falšování rasové historie“.[861] Jistý Julian Hartt, redaktor deníku Los Angeles Times, vyslovil smělá tvrzení: „Na počátku, v předkřesťanské éře, nastal zlatý věk v dějinách negrů. Různé národy východního Středomoří se na černé Afričany obracely kvůli jejich dovednostem, vůdčím schopnostem a obchodním znalostem. Tato skutečnost je známa téměř výhradně pouze biblistům.“

Dr. Gayre na to odpověděl: „Toto je jedna z nejhanebnějších lží, jaké kdy byly napsány. Ve starověku nebyli negři – i když o jejich existenci bylo známo, což bylo vzácné – nikde považováni za nic jiného než za barbarské otroky, a všichni ti, kdo obhajují zlatý věk negrů, mohou být bez obav vyzváni, aby předložili své důkazy.“

Hartt ve skutečnosti vyslovil další velkolepé tvrzení – o gramotnosti negrů, o tom, že negři zpracovávali železo „možná 2000 let předtím, než se tak dělo v Evropě“, o „velkých černých

[861] Mankind Quarterly, sv. VII, č. 3 (leden–březen 1967), str. 131–143. Srov. Ethelred Nevin: „The Black Brainwash in America“, Mankind Quarterly, sv. VII, č. 4 (jaro 1967), s. 233.

říších“. Dr. Gayre mu odpověděl tvrdými, prokázanými fakty a přesvědčivými argumenty – a jeho fakta pocházejí od uznávané autority v oblasti africké etnografie.

> „To, že by se nezaznamenaly důležité skutečnosti [které byly připsány], by u gramotného národa bylo velmi překvapivé, ale tento náznak je pobuřující, když si uvědomíme, že negři nebyli v průběhu svého vývoje nikdy gramotní, dokud jim bílí lidé nepřinesli prostředky k psaní.“
>
> „Může být zkreslování historie ještě větší? Ať nám ukážou důkazy o gramotnosti negrů v tomto velkém zlatém věku před rokem 1500 n. l. Prostě neexistují. Mezi skutečně negroidním lidem neexistuje ani jeden případ písma založeného na znacích a lingvistice negroidního původu – a vytvoření slabikáře v devatenáctém století pod vlivem evropských misionářů můj argument nevyvrací“ (s. 137).

V reakci na Harttovo tvrzení, že „černí Afričané přeskočili dobu měděnou a bronzovou a přešli přímo od kamene k železu“ (!), Dr. Gayre pouze shrnuje známé a uznávané důkazy o počátcích kovářství, jak je dokládá archeologie (s. 139 a násl.).

A pokud jde o „velké černé říše“, po shrnutí známých historických faktů uvádí: „Je zřejmé, že tato starověká ‚negerská‘ království byla založena dobývajícími hamitskými Berbery a semitskými Araby – všemi kavkazoidy. Jedinými Negry v populaci byli otroci“ (s. 141).

Tvrdí se, že opevněné město Zimbabwe v jižní Rhodesii a související stavební komplexy v okolí jsou důkazem vyspělé negerské kultury. Dr. Gayre tuto oblast navštívil a pečlivě prozkoumal pozůstatky. Do svého výzkumu vnesl svou

disciplínu a zkušenosti nejen jako etnolog, ale také jako „archeolog, který se nejprve školil u zesnulého profesora V. Gordona Childa, jenž byl … jedním z našich největších prehistoriků“. Na základě tohoto výzkumu napsal v roce 1965 fascinující článek s názvem „Zimbabwe“, který je doplněn fotografiemi. Ve svém článku jednak reaguje na tvrzení, že Zimbabwe mělo negroidní původ, a jednak předkládá velmi přesvědčivé důkazy na podporu své pečlivě zvážené teze, že se jednalo spíše o opevněný koncový bod řetězce stanic, jimiž ta či ona námořní obchodní mocnost ze severu, pravděpodobně arabská, po mnoho století, sahajících až do 4. století n. l. a dokonce ještě dále, chránila dopravní trasu, po které přepravovala zlato a další bohatství z vnitrozemí Afriky do přístavu na východním pobřeží, odkud bylo odesíláno buď do její domovské základny, nebo k zahraničním obchodníkům, z nichž někteří byli tak vzdálení jako Čína. Zde byl, jako obvykle, negr pouze tažným zvířetem, nebo v nejlepším případě zotročeným žoldákem.[862] Tento závěr je v zásadě plně v souladu s tím, který předložil Paul Hermann ve své knize Conquest by Man (Harper, 1954, str. 69–72). Ta obsahuje mapu dané oblasti a fotografii zrekonstruovaného modelu zimbabwských opevnění, které dohromady poskytují velmi poučné informace. (Pro úplný kontext je třeba si přečíst stránky, které tomuto popisu předcházejí: 51 až 69.)

Stručně řečeno, dosud jsem neviděl žádné přesvědčivé faktické důkazy o skutečném kulturním přínosu negrů k životu člověka v celé naší lidské minulosti. Profesor Henry Garrett

[862] „Zimbabwean“, Mankind Quarterly, sv. V, č. 4 (jaro 1965), str. 212–243. Viz také publikace Dr. Gayrea The Origin of the Zimbabwean Civilization, Galaxie Press, Salisbury, Rhodésie, 1973. Cena přibližně 14,00 $.

uvádí holý fakt, když říká: „Navzdory nadšeným popisům starověkých afrických úspěchů je historie černé Afriky za posledních 5 000 let kulturně prázdným místem. Jižně od Sahary neexistovala až do příchodu jiných ras žádná gramotná civilizace.“[863]

A Tom Anderson ve svém obvyklém strohém stylu shrnuje to, co se mi jeví jako nesporná fakta, a upřesňuje, co měl na mysli Dr. Garrett, když říká: „Navzdory tomu, co vám bylo řečeno, nebyla historie negrů vymazána. Žádná totiž neexistovala. Během posledních 5 000 let je historie černé Afriky prázdná. Nejen tady. Všude. Je prázdná i v Africe. Dokud nepřijely jiné rasy, neexistovala jižně od Sahary žádná gramotná civilizace. Černý Afričan nevynalezl pluh ani kolo, nedomestikoval žádná zvířata ani plodiny. Neměl písemný jazyk [a tudíž samozřejmě žádnou literaturu], žádná čísla, žádný kalendář ani měrný systém.“[864]

V duchu Mereditha Townsenda by mohl klidně dodat: Nikdy nevychoval žádného velkého náboženského vůdce ani filozofa; nikdy nepostavil silnici, nevztyčil kamennou budovu, nesestavil loď, ani se nenaučil obracet a plachtit proti větru, dokud se to nenaučil od Evropanů. Všechen ten povyk a vzrušení v našich školách a všude jinde kolem „černošských studií“ a černošského génia je jen součástí obrovského triku, jak z bílých lidí udělat hlupáky a připravit je na jejich konečné svržení a zničení.

2. Nyní přejdeme k druhému bodu v přehledu bilance negrů. Když přišel do styku s velkou kulturou vytvořenou

[863] Henry E. Garrett – Heredity: The Cause of Racial Differences in Intelligence, Patrick Henry Press, 1971, s. 13.
[864] The Citizen, Jackson, Mississippi, červen 1970, str. 6–7.

jinými, nikdy neprokázal takovou schopnost převzít ji a rozvíjet ji samostatně, jak to udělali Japonci a Židé. A rozdíl v historii, v jeho neprospěch, nelze dostatečně vysvětlit ani společenským útlakem, ani klimatickými nevýhodami. Profesor Frank Hankins poznamenal, že „ačkoli negr v mnoha případech žil v kontaktu s centry vyspělé kultury, nebo dokonce uprostřed nich, obecně zaostával za obecnou úrovní těchto kultur, zatímco jeho příspěvky k nim byly málo početné a druhořadé.“[865] Pan T. E. Schumann v časopise Mankind Quarterly poznamenal: „Nelze dost často a dost důrazně zdůrazňovat, že veškerý rozvoj, jako jsou silnice, železnice, mosty, zavlažovací systémy, doly, továrny, školy, nemocnice a tak dále v Africe jižně od Sahary, byl výhradně zásluhou iniciativy Evropanů. Afričané, kteří jsou stále z velké části primitivní, dosud nezískali potřebné dovednosti ani k tomu, aby udrželi dědictví zanechané Bílými, natož aby organizovali další rozvoj.“[866]

---

[865] Frank H. Hankins – The Racial Basis of Civilization, op. cit., 1931, s. 306 a násl. Význam slov profesora Hankinse je dnešnímu americkému bělochovi velmi působivě přiblížen v článku nazvaném „The Vardaman Idea“, který vyšel v časopise The Saturday Evening Post dne 27. dubna 1907. Autor, Harris Dickson, sleduje uplynulých 60 století a ukazuje, jak vzestup a pád jedné velké civilizace za druhou nepřinesl žádnou změnu u negrů, i když s nimi byli v úzkém kontaktu. „Negří džungle byla stále džunglí. Neměli žádnou vládu, žádná města, žádné vzdělání; neměli žádné oblečení, žádné umění, žádné aspirace. Neměli žádné sny, žádné naděje, žádné vize. Nic netoužili, nic neplánovali, nic neprovedli, co by bylo intelektuálně vyspělejší než výkony gorily – s výjimkou... formy uctívání hada, kterou žádná bílá inteligence dosud nebyla schopna pochopit...“ „Během těchto šedesáti bouřlivých století historie o negrovi nic nevěděla a negr o historii nic nevěděl. Nepřispěl ničím k postupu vpřed a nic z něj nezískal. Všechny národy světa vepsaly svá jména do velké knihy světových událostí – všechny kromě jednoho“ – negra. Rozsáhlé citace z tohoto článku najdete v časopise Candour, „The Negro Down the Ages“, v čísle z 1. května 1959.

[866] T. E. Schumann: „The Unpreparedness of Civilized Countries for the Twentieth Century Racial Revolution,“, Mankind Quarterly, sv. VIII, č. 2 (podzim 1960), s. 91.

3. V naší společnosti prakticky žádný čistokrevný negr nevytvořil nic, co by mělo kulturní význam. Ti, kteří toho dosáhli (a opakuji, je jich velmi málo), měli v žilách více či méně bílé krve. Profesor R. R. Gates řekl: „Mulati někdy vykazují vysokou intelektuální schopnost, ale pokud je známo, čistokrevní negři nikdy.“[867] Podle Hankinse „profesor E. B. Reuter, který se podrobně zabýval mulaty ve Spojených státech…, zjistil, že ‚z 246 osob, které lze považovat za nejúspěšnější a nejznámější muže, jaké negrodní rasa kdy zplodila, je nejméně třináct čtrnáctin mužů smíšeného původu‘. Také platí, že ‚čím vyšší je měřítko úspěchu, tím nižší je podíl čistokrevných negrů‘.“[868] Úplné a fundované zhodnocení celé této problematiky, které je však příliš rozsáhlé na to, aby bylo možné jej zde citovat, lze nalézt v knize profesora S. J. Holmese The Trend of the Race na stranách 261–264.[869] To plně potvrzuje mé tvrzení, že prakticky žádný čistokrevný negr nevytvořil nic, co by mělo kulturní význam.

4. A pak je tu současný výkon negrů v naší vlastní zemi.

Pokud jde o rasové vztahy ve Spojených státech, nejvýznamnějším rysem je všude stále rostoucí přijetí dogmatu rovnostářství a environmentalismu – ze strany státních a federálních vlád, soudů, zákonodárců, kazatelů, univerzitních profesorů, sdělovacích prostředků – a samozřejmě i ze strany širokých mas. Byla to éra zvýšené integrace (přijaté nebo vynucené), gigantických programů „sociálního zabezpečení“ a otevření dveří příležitostí širších pro negerskou mládež než pro bílou mládež. A přesto se mezi lety 1930 a 1960 míra

[867] R. R. Gates – Heredity in Man, op. cit., s. 314.
[868] Frank H. Hankins, op. cit., str. 320–321.
[869] Samuel J. Holmes – The Trend of the Race, Harcourt, 1921, str. 261–264.

kriminality mezi negry ve srovnání s bílými zvýšila asi o padesát procent. Od té doby dosáhla naprosto skandálních rozměrů. Ale zdržím se jakýchkoli senzačních popisů: nejsou nutné. Všichni máme živé vzpomínky na zuřící barevné davy, které se prohánělly ulicemi našich měst, zapalovaly celé bloky, rabovaly, terorizovaly a vraždily. Ti, kteří již zapomněli, si mohou osvěžit paměť zprávami, jaké se objevily v U.S. News & World Report ze 7. srpna 1967 pod názvem: „Rabování, pálení – nyní partyzánská válka.“ Pro můj současný účel však postačí uvést statistiky kriminality negrů, a učiním tak pomocí prostých, ale drsných a výmluvných čísel ze statistik pocházejících z velmi spolehlivých zdrojů – většina z nich z výročních „Uniform Crime Reports“ FBI.

Více než čtvrtina dětí negrů se rodí mimo manželství. Na jednoho obyvatele je jejich míra nemanželských dětí desetkrát vyšší než u bělochů. Člověk je nucen se domnívat, že to odráží postoj k sexuálním vztahům, který si negři přinesli s sebou z Afriky a který je tak hluboce zakořeněn v jejich samotné přirozenosti, že ani staletí kontaktu s tradicemi a ideály naší bílé civilizace je nikdy nepřiměly ani jim neumožnily jej vytěsnit.

Kromě toho je míra vražd u nich třináctkrát vyšší než u bělochů, loupeží šestkrát vyšší a znásilnění a napadení desetkrát vyšší.

Tyto údaje, jak jsou uvedeny ve zprávách FBI, se z roku na rok poněkud liší, ale poměrně dobře odrážejí obecný trend za uplynulé desetiletí.[870]

[870] Viz například shrnutí těchto zpráv FBI v časopise U.S. News ze dne 12. září 1966, s. 108. Je poučné porovnat naši situaci s tím, jak se vyvíjela situace v Anglii od začátku přistěhovalectví barevných obyvatel před 15 až 20 lety. „V listopadu

Kromě samotné kriminality je třeba počítat i se ztrátami, které s sebou nese, a s náklady na vymáhání práva. Zvláštní zpráva v časopise U.S. News z 26. října 1970 uváděla, že „náklady spojené s kriminalitou v zemi nyní dosahují 51 miliard dolarů ročně, což odpovídá více než 5 % hrubého národního produktu“. Samozřejmě nelze všechnu tuto vinu přičítat negrům, ale vzhledem k tomu, že páchají trestné činy 6 až 13krát častěji než běloši, je jisté, že nesou za velmi nepřiměřenou část této zátěže odpovědnost. A dříve či později se bílý daňový poplatník, ačkoli je zjevně snadným terčem, vzepře proti nesení této zátěže.

Tato situace nutí člověka zamyslet se nad dvěma otázkami: (1) Nepředstavují negři pro nás zcela neúnosnou zátěž? (2) Ačkoli se nám zjevně nepodařilo pozvednout je na naši úroveň, nevede jejich přítomnost mezi námi k tomu, že nás stahují dolů na jejich úroveň?

Možná lépe porozumíme chování negrů v naší zemi, pokud se podrobně podíváme na jejich různé pokusy o zřízení a udržení vlastní vlády a na život domorodců v Africe, odkud pocházejí.

5. Nelze popřít, že negři nikdy a nikde nevytvořili stát, který by stál za řeč. Ani z těch částí světa, kde převažují míšenci bělochů a negrů, nevzešlo nic významného. Příběh Haiti, jediné

1964 bývalý labouristický starosta Shoreditche odhadoval, že ‚51 procent nemanželských dětí se rodí matkám, které přišly do Británie ze zahraničí, že 20 procent všech žen v britských věznicích pochází ze zahraničí a že 33 procent britských mladistvých delikventů jsou děti rodičů ze zahraničí.‘“ Viz H.B. Isherwood – Racial Integration: The Rising Tide of Colour, Britons Publishing Co., Londýn, 1966, str. 55–56.

čistě negří republiky v Americe, stručně shrnul Carleton Putnam takto:

> „Poté, co negři v roce 1804 vyvraždili poslední zbytky bílého obyvatelstva, zůstalo Haiti součástí Santo Dominga až do roku 1844, kdy se stalo samostatnou ‚republikou'. V letech 1844 až 1915 dokončil své funkční období pouze jeden haitský prezident. Čtrnáct z nich bylo svrženo ozbrojenými povstáními, jeden zahynul při výbuchu, jeden byl otráven a další rozsekán davem na kusy.
>
> Mezi lety 1908 a 1915 se revoluce a atentáty rozmohly tak rychle, že k obnovení pořádku byla nutná vojenská okupace Spojených států. Ta trvala od roku 1915 do roku 1934. Následovalo dvanáct let vlády mulatské elity, která skončila v roce 1946, kdy moc převzala černá armáda. Od té doby jsou pravidlem rozsáhlá korupce a politické vraždy."[871]

Významný psychiatr August Forel po provedení studií o negřím obyvatelstvu v Západní Indii prohlásil, že jakmile je ponechán sám sobě, upadá všude zpět do „naprostého primitivního afrického divošství".

Neexistují ani náznaky, že by se dalo očekávat něco lepšího od „rozvíjejících se národů" čistokrevných černochů v Africe. O selhání negřích „vlád" v Africe Carleton Putnam v roce 1967 napsal: „Zhoršení situace se blížilo k absurditě. Během šedesáti dnů před 1. lednem 1966 bylo násilím svrženo pět ‚demokratických' afrických vlád – Horní Volta, Středoafrická republika, Dahomey, Nigérie a Kongo. Od roku

[871] Carleton Putnam – Race and Reality, 1967, str. 46–47, včetně poznámka pod čarou č. 4.

1960 došlo v Africe k nejméně 24 povstáním, vzpourám, atentátům nebo pokusům o atentáty a státním převratům. Za těchto okolností nebylo překvapivé, že zatímco ve Spojených státech rostla kriminalita, v Africe se rozmáhal kanibalismus a lidské oběti.“[872]

To vše odhaluje nejen nedostatek rozumu a dlouholetých zkušeností s civilizovaným životem, ale také vznětlivé emoce, nedostatek sebeovládání a sebekázně a surové instinkty, které hraničí s instinkty zvířete. Pokud se některému z mých čtenářů toto tvrzení jeví jako příliš extrémní, doporučuji mu, aby se seznámil s některými z dobře podložených zpráv, které k nám v posledních letech dorazily. Mám na mysli především „oficiální zprávu“ o „slibových obřadech“ vražedné organizace Mau Mau z doby před získáním nezávislosti, která nakonec vynesla Jomo Kenyattu k moci v Keni. Tuto zprávu zveřejnil pan A. K. Chesterton, redaktor časopisu Candour, The British Views Letter, jako speciální přílohu časopisu Candour dne 22. července 1960. Varování, kterým pan Chesterton tuto zprávu uvodil, zní takto a velkými písmeny pokrývá celou první stránku:

> „TATO ZPRÁVA NESMÍ V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ SPADNOUT DO RUKOU DĚTÍ NEBO DOSPÍVAJÍCÍCH.“
>
> „NESMÍ HO ČÍST ČTENÁŘI, ZVLÁŠTĚ ŽENSKÉ ČTENÁŘKY, KTEŘÍ NEMAJÍ SILNÉ NERVY A ODOLNOU MYSL.“

[872] Tamtéž, s.2.

„TO, CO JE ZDE ZVEŘEJNĚNO, JE DĚSIVÝ DOKUMENT, HRŮZNÝ DOKUMENT, OBSCÉNNÍ DOKUMENT, ALE JE TO OFICIÁLNÍ DOKUMENT.“

„POKUD MÁ BÝT KENI, NYASALANDU A MOŽNÁ I SEVERNÍ RHODÉSII UDĚLENA ‚NEZÁVISLOST‘, AŤ SE ALESPOŇ BRITSKÝ LID DOZVÍ, CO BRITSKÁ VLÁDA DĚLÁ A JAKÉMU DRUHU MYŠLENÍ MOHOU BÝT OBĚTOVÁNI JEJICH PŘÁTELÉ A PŘÍBUZNÍ V TĚCHTO ÚZEMÍCH.“

Přiznám se, že to, co následuje, odhaluje takovou míru bestiality a zvrácenosti, jakou bych si sám nikdy nedokázal představit. Tuto zprávu je třeba si přečíst se všemi jejími odpornými detaily, než je člověk schopen uvěřit.

Ale, bohužel! Jakkoli jsou tyto podrobnosti odporné, nemohou se srovnávat s nechutnými zvěrstvy, kterých se dopustily opilecké africké davové výtržnosti, jak je zaznamenáno v knihách, jako je Congo Mercenary (1967) od Michaela Hoarea a Fabric of Terror (1965) od Bernarda Teixeiry, stejně jako v mnoha významných časopiseckých článcích.[873] Žhářství, znásilňování, vyvrhování vnitřností,

[873] Michael Hoare – Congo Mercenary, Londýn, 1967; Bernardo Teixeira – Fabric of Terror, Devin-Adair, 1965 (dotisk Mentor Book, 1970). K těmto dílům přidám následující tituly, z nichž většina je poněkud staršího data: Raoul Allier – The Mind of the Savage, Harcourt, 1929; Daniel Thwaite – The Seething African Pot, 1882–1935, A Study in Black Nationalism, Negro Universities Press, Westport, Conn., 1970 – zejména kap. III: „Secret Societies of Central Africa“; William W. Baldwin – Mau Mau ManHunt, Dutton, 1957; Stuart Cloete – The African Giant, Collins, Londýn, 1957. Dále následující články v časopisech: (1) v National Review: „All the King’s Horses...“, 25. února 1960; „Grand Guignol“, 27. srpna 1960; „The Untold Story“ [o událostech v Kongu] od senátora Thomase Dodda, 28. srpna 1962; a úvodník v čísle z 27. srpna 1960, jehož úvodní věta upozorňovala na skutečnost, že „ve zpravodajství o událostech v Kongu existuje

stínání hlav, stahování z kůže zaživa, vydlabávání očí nožem, přivazování obětí k prknům a prořezávání je podélně cirkulárkou. Walter Arnold popsal „znásilňování a ubíjení bílých jeptišek, masakr bílých civilistů, zabíjení rodičů před očima jejich dětí a následné házení těl rodičů krokodýlům, zabíjení a pojídání katolických kněží a nucení černých nepřátel pít benzín, aby jim mohli rozříznout břicha a zapálit je.“[874] Vydání knihy Fabric Of Terror v rámci klubu „Kniha měsíce“ obsahovalo mnoho potvrzujících fotografií. Podobné snímky zveřejnil také Portugalsko-americký výbor pro zahraniční věci v Bostonu, Massachusetts, v brožuře s názvem On The Morning Of March 15 [1961]. Z úvodních poznámek cituji následující: „Toto je věcné líčení některých tragických událostí, k nimž nedávno došlo během jediného rána v severní Angole. V ten den přišlo o život přes 200 Evropanů a 300 nevinných Afričanů a mulatů. Byli mučeni, zmasakrováni a zmrzačeni s takovou bestialitou, která není za žádných okolností omluvitelná. Těchto několik úryvků, převzatých z oficiálních zdrojů, vypráví pouze část celé té strašlivé historie. Ráno 15. března bylo napadeno více než 50 míst vzdálených od sebe na frontě dlouhé 400 mil. Tyto útoky nebyly jen sporadickými činy izolovaného násilí, ale součástí pečlivě připraveného plánu, podněcovaného a organizovaného mimo Angolu, jehož cílem bylo vyhnat Portugalce z této země...“

---

výrazný kontrast mezi evropským tiskem a naším vlastním. Zprávy, které nám předkládají naši novináři, jsou tak nedostatečné jak co do množství, tak co do kvality, že podávají velmi zkreslený obraz reality... pravdy je v nich tak málo, že celkový obraz je zcela falešný.“ (2) South African Observer: „Congo Republic: Beach Head for Subversion“, srpen 1960, s. 1. V čísle z listopadu 1960 otiskl výňatky z článku ve Wall Street Journal s názvem „Future of Self-Governing Africa Doesn’t Look So Good“.

[874] Walter Arnold, v časopise Mankind Quarterly, sv. X, č. 2, s. 83.

James Burnham, redaktor časopisu National Review a uznávaný autor, napsal doslov ke knize The Fabric of Terror, v němž celou událost zhodnocuje a shrnuje. V závěrečné části, poté co poukázal na to, že propagandě, která toto povstání podporovala, se podařilo zabránit tomu, aby se informace o jeho hrůzách dostaly k širší americké veřejnosti, klade otázku: „Mohou být tyto hrůzy, o nichž vypráví Bernardo Teixeira, skutečně pravdivé? Mohou být vůbec pravdivé? Je možné, že lidé skutečně prohnali jiné lidi rotačními pilami a hráli fotbal s uřezanými končetinami kojenců?“ A pak odpovídá: „Běda lidstvu, nejenže jsou tyto věci pravdivé, ale nejsou to ani zdaleka nejhorší věci, které oddíly Holdena Roberta udělaly a dělají; o některých věcech se prostě nedá psát. Velmi stručné prostudování důkazů odstraní jakékoli racionální pochybnosti. Existují fotografie, stovky fotografií. Existují pečlivě ověřené a shromážděné zprávy očitých svědků. Novináři a diplomaté z mnoha zemí, všech politických směrů, odjeli do Angoly, aby se o tom přesvědčili na vlastní oči, a tyto zvěrstva potvrdili. Ačkoli všichni autoři knihy vydané Britským institutem pro rasové vztahy, z níž jsem citoval, až na dva jsou protiportugalští, nikdo z nich fakta nezpochybňuje.“ „Ani Holden Roberto a jeho spolupracovníci tyto hrůzy nepopírají.“ A ačkoli k odvetným portugalským zvěrstvům došlo, „armáda brzy dostala neukázněné osadníky pod kontrolu. ‚Našel jsem přesvědčivé důkazy,‘ uvádí pan Hugh Kay ve zprávě, kterou jsem citoval, ‚které očistí dobré jméno portugalské armády.‘“[875]

Dr. R. R. Gates již dlouho předtím, než k tomu došlo, poznamenal, že „mnohé africké domorodé kmeny a další

[875] Bernardo Teixeira – The Fabric of Terror, 1965, op. cit. (reprint nakladatelství Mentor, s. 138.)

kmeny se z hlediska své kultury sotva vymanily z neolitu, a nelze tedy očekávat, že by se jejich mentalita vyvinula nad rámec tohoto období.“[876]

Někteří lidé samozřejmě namítnou, že se jedná o negry v Africe, zatímco nás nyní zajímají především negři ve Spojených státech. To vím – vím však také, že právě to, co jsme popsali výše, je přesným obrazem toho, jací negři byli, když sem byli v prvních stoletích naší historie přivezeni jako otroci. Rád bych připomněl svým čtenářům pasáž ze Sira Francise Galtona citovanou o několik stránek zpět, ve které označuje domorodé Afričany za „divochy“, a pasáž od Mereditha Townsenda, ve které prohlásil, že negři „se nikdy nevymanili z nejhoršího barbarství“. Když tyto postřehy ze před sto lety porovnáme se záznamy o monstrózním africkém divošství z uplynulého desetiletí a vzpomeneme si na nevyhnutelné genetické vazby, které spojují generace, víme, že do té míry, do jaké každý negr v dnešních Spojených státech v sobě nese geny, které sahají až k jeho divošským africkým předkům, musíme očekávat, že dříve či později, tady nebo tam, pod vlivem provokace nebo bez ní, se v něm probudí zvíře. Jak se to projevilo v krvavých sekerách „Kazatele“ a jeho stoupenců během povstání Nata Turnera, třicet let před naší občanskou válkou, popisuje historik Clifford Dowdey ve své poučné a velmi dojemné knize The Land They Fought For.[877] Ta hrůza svírala srdce každého muže a každé ženy na našem Jihu strachem a nikdy nás neopustila. Ať si každý bílý muž a každá bílá žena navždy pamatují, že díky průměrným třem čtvrtinám černošských genů, které v sobě má,

[876] R. R. Gates – Heredity in Man, op. cit., s. 330.
[877] Clifford Dowdey – The Land They Fought For, Doubleday, 1955, str. 14–24.

má americký negr, ten negr, který je s námi a všude kolem nás, stále jednu nohu v Africe.

To je jistě pozoruhodný údaj! Je to údaj nejen o duševní zaostalosti, ale i o duševní fixaci na nízké úrovni, údaj nejen o duševních omezeních, ale i o nedostatku toho všeřídícího charakteru, který je, pokud vůbec něco, ještě podstatnější než mozek pro vytvoření, udržení a pokrok jakékoli velké kultury a civilizace. Důkazy, které jsem předložil, ačkoli jsou závažné a pevně podložené, byly z důvodu omezeného prostoru nutně zredukovány na minimum a musí být přijaty jako pouhý náčrt, soubor pronikavých náznaků, podnětů a stop, které si čtenář musí prozkoumat a rozebrat sám. Ale i v tom, co jsem řekl, pokud si čtenář dovolí to zrevidovat a v klidu o tom přemýšlet, najde pevný základ pro konečné přesvědčení mužů, jako byli Jefferson a Lincoln, že, jak to vyjádřil Jefferson, „obě rasy [bílá a černá], stejně svobodné, nemohou žít pod stejnou vládou“. Jistě je to nicméně urážkou lidské inteligence, když se od nás žádá, abychom uvěřili, že všichni lidé jsou si rovni, nebo že existuje nějaký způsob, jak je takovými učinit.

Vskutku, v poslední době pozoruji určité náznaky, že cenzura, která po tolik let téměř zcela potlačovala svobodné zkoumání egalitářského dogmatu a veškerý otevřený odpor proti němu, byla možná konečně prolomena.

24. dubna 1968 pronesl Dr. William Shockley ze Stanfordské univerzity, nositel Nobelovy ceny a jeden z nejvýznamnějších členů Národní akademie věd, v projevu předneseném před Akademií mimo jiné následující slova:

> „Během posledních dvou let svého bádání, kterému jsem se věnoval ve volném čase, jsem dospěl k závěru, že určité

skutečnosti – možná zatím ne na úrovni čisté matematiky či fyziky, ale přesto skutečnosti, které nyní považuji za natolik nezpochybnitelné – mohu s čistým vědeckým svědomím předložit svým kolegům z Národní akademie věd. Základní fakta jsou následující: Člověk je savec a podléhá stejným biologickým zákonům jako ostatní zvířata. Všechna zvířata, včetně člověka, mají dědičné behaviorální rysy. Koncepce úplné environmentální plasticity lidské inteligence je nesmyslná iluze vycházející z přání ...“

„Nejnebezpečnější iluzí, s níž se dnes lidstvo potýká, je přesvědčení, o kterém většina vědců nemá odvahu pochybovat – alespoň na veřejnosti –, typicky vyjádřené prohlášeními naší vlády prostřednictvím Ministerstva práce a opakované Úřadem pro vzdělávání. Cituji: ‚O jakémkoli genetickém rozdílu nemůže být ani řeči: Potenciál inteligence je mezi negerskými dětmi rozložen ve stejném poměru a podle stejného vzorce jako mezi Islanďany, Číňany nebo jakoukoli jinou skupinou.‘ [Toto je prohlášení Daniela P. Moynihana, které jsem předložil svým čtenářům, když jsem psal o eugenice. A zde je odpověď Dr. Shockleyho.] Jediným důvodem, proč tuto výpověď neoznačuji za lež, a podle mého názoru za zatraceně zlou lež, je to, že nemám jak posoudit intelektuální bystrost jejích autorů. Možná tomu skutečně věří.“ [A pak následoval tento pronikavý závěr:] „Objektivní zkoumání relevantních údajů mě nevyhnutelně vede k názoru, že hlavní deficit v intelektuálním výkonu negrů musí být primárně dědičného

původu, a tudíž relativně nenapravitelný praktickými zlepšeními v prostředí.“[878]

A krátce nato vyšel článek „Jak moc můžeme zvýšit IQ a školní výsledky?“ od Arthura R. Jensena, profesora pedagogické psychologie a výzkumného psychologa z Institutu lidského učení na Kalifornské univerzitě v Berkeley. Jak jsem již zmínil v první kapitole o eugenice, tento článek prakticky zaplnil celé zimní číslo časopisu The Harvard Educational Review z roku 1969 a od té doby byl vydán i jako samostatná kniha. Akademický svět otřáslo jeho „upřímné a překvapivé přehodnocení rozdílů ve školních výsledcích mezi bělochy a negry“. Samozřejmě na jeho kampusu vypuklo násilí, jeho sekretářka ze strachu odešla, ze všech koutů země na něj létaly urážky a byla jmenována komise vědců, aby mu odpověděla.[879]

Možná stejně významný jako celý tento rozruch byl závěr ohledně Jensenových zjištění, ke kterému se nakonec přiklonily některé z našich velkých novin. 23. března 1969 napsal londýnský Sunday Telegraph:

„Ve studii, která zabírá většinu čísla časopisu ‚Harvard Educational Review‘, přední pedagogický psycholog Dr. Arthur Jensen bez obalu prohlásil, že za nízkou inteligenci negrů mohou genetické faktory.“

„Jinými slovy, lidé se rodí takoví, jací jsou, a obecně řečeno, lepší prostředí a kompenzační výuka zaměřená na

[878] Citováno z publikace „Genetic Differences, The Findings of Dr. William Shockley“ od Carletona Putnama, National Putnam Letters Committee, Kilmarnock, Va. 22482.
[879] Viz U.S. News & World Report, 10. března 1969 a 2. června 1969.

zvýšení inteligenčního kvocientu mohou mít jen okrajový vliv...“

„Je však patrné, že žádná z dosud vznesených kritik nevyvrátila tvrzení Dr. Jensena, že genetické faktory hrají při určování inteligence rozhodující roli...“

„Jeho studie se více zaměřuje na to, zda ‚kompenzační‘ vzdělávací programy určené převážně pro černochy mají za následek, že jim pomáhají hrát ve společnosti roli, která klade stále větší nároky na intelekt.“

„Zjistil, že tomu tak není, a ptá se, co se pokazilo.“

„‚V jiných oblastech, když mosty nestojí, letadla nelétají, stroje nefungují, léčba neléčí, a to navzdory veškerému svědomitému úsilí mnoha lidí, aby tomu tak bylo, začne člověk zpochybňovat základní předpoklady, principy, teorie a hypotézy, které jeho úsilí řídí.‘ . . .“

„Rázně tvrdí, že navzdory opačným argumentům lze inteligenci měřit objektivně, neboť má stejnou ‚biologickou realitu‘ jako výška...“

„Dr. Jensen cituje jeden průzkum, který ukazuje, že i negří děti z nejvyšší sociální skupiny mají v průměru o 2,6 bodu IQ méně než bílé děti z nejnižší sociální skupiny.“ „V reakci na argument, že prostředí má hlavní podíl na špatných výsledcích negrů, Dr. Jensen uvádí, že nejhůře situovaná menšinová skupina ve Spojených státech, indiáni, má na škále IQ o sedm bodů vyšší skóre než negři.“

Možná ještě významnější byly reakce ve dvou našich vlastních novinách, Washington Evening Star a Washington

Post. Článek z 12. března 1969 v druhém z nich, který byl vždy horlivým zastáncem dogmatu rovnosti, napsal Joseph Alsop. Vybral jsem z něj několik výstižných pasáží:

„To, o čem se nemluví, bylo vysloveno.“

„Arthur R. Jensen se ostře pustil do obecně rozšířeného přesvědčení, že prostředí ghetta je jedinou příčinou špatných výsledků dětí ve školách v ghettech. A tím to nekončí.“

„Dále uvedl, opíraje se o obrovské množství statistických údajů, které zdánlivě potvrzují jeho tvrzení, že IQ černých Američanů je v průměru o 15 bodů nižší než IQ bílých Američanů. ... Následují dva odstavce citující výsledky testů, které ukázaly, že mentální rozdíly mezi rasami nesouvisí se ‚socioekonomickým statusem‘.“

„To je ponurá četba, pokud někdo nedokáže vyvrátit... všechna... faktická data, která Dr. Jensen cituje...“

„Přesto nemá smysl se k tomu vyjadřovat vyhýbavě. Dr. Jensen ve skutečnosti říká, že kromě znevýhodnění, které jsou černým Američanům krutě vnucena předsudky a diskriminací, vstupuje průměrný černý Američan do života s prokazatelným genetickým zpožděním. A pro nepřiměřeně velkou skupinu černých Američanů s IQ pod 75 je toto znevýhodnění natolik závažné, že představuje skutečně obrovský problém ve vysoce technicky vyspělé společnosti.“

„Pokud se nepodaří úspěšně zpochybnit data Dr. Jensena (což se zdá nepravděpodobné)...“

Nejjasnějším znamením toho, jakým směrem se vítr začíná obracet, je však snad skutečnost, že i naši vědci se obávají, aby základy jejich převážně rovnostářského postoje nebyly podrobeny důkladnému a kritickému vědeckému zkoumání – v jistém smyslu takřka pod dohledem veřejnosti. V roce 1967 předložil Dr. Shockley na zasedání Národní akademie věd, předního vědeckého orgánu naší země, návrh, aby Akademie provedla nebo podpořila studii dědičnosti v „naší národní lidské kvalitě“. Obával se, „že USA mohou procházet vážným ‚zhoršováním genetického fondu‘ v důsledku vysoké, převážně nelegitimní porodnosti mezi negry s nízkou vrozenou inteligencí, stejně jako rostoucí, byť nižší nelegitimní porodnosti mezi méněcennými bělochy; a že negři se v průměru rodí mentálně méněcenní vůči bělochům a že vzdělávací metody by to měly zohlednit.“

Jeho návrh byl zamítnut a byl zamítnut znovu v roce 1968 a v roce 1969. 19. prosince 1969 New York Post informoval, že „Národní akademie věd... drtivou většinou odmítla dokonce i zvážit názor, že se v USA rodí miliony geneticky podřadných dětí, především černých.“

Prezident Akademie přišel s výmluvou, aby zakryl zbabělost svých členů a jejich zradu skutečného vědeckého ducha. Ale o zbabělost a zradu šlo. Věděli až příliš dobře, že jejich rovnostářský postoj a celá ta konspirační hra plná klamů, kterou jej podporovali, by nevydržely na denním světle. Vůbec si nejsem jistý, zda historie podporuje myšlenku, že pravda „vždy vyjde najevo“ nebo že vždy „vyjde najevo“ včas, aby se zabránilo katastrofě. Jsem však pevně přesvědčen, že rasa je jednou z nejmocnějších realit a že rasy nejsou rovnocenné. Jsem si tím o to jistější, že jsem nikdy neutíkal před důkazy, že

jsou rovnocenné. Naopak, hledal jsem je. A jsem připraven čelit všem důkazům o rovnosti, na které mě kdokoli upozorní. Mezitím však naše země musí rozhodnout o sociálních otázkách s nejzávažnějšími důsledky a já na ně musím uplatnit celou pravdu, jak ji dnes vidím. Je uklidňující uvažovat o tom, že pravda, jak ji vidím já, je v souladu s nejzralejšími myšlenkami o rase v naší lidské minulosti.

Míšení ras

„Jak zásadní význam má omezení míšení ras, vyplývá z Mendelova principu, že jediný křížový šlechtitelský zásah může zmařit práci stovky generací důsledného šlechtění v rámci stejné rasy.“ – C. D. Darlington

„Nedokážu si představit větší pohromu než začlenění negů do našeho společenského a politického života jako našich rovnocenných partnerů.“ – Abraham Lincoln

S ohledem na předchozí stránky mé části věnované rasové rovnosti nyní zvu čtenáře, aby se se mnou společně zamysleli nad spornou otázkou míšení ras. Zde ve Spojených státech se v současné době jedná především o velmi naléhavou otázku, zda by mělo být povoleno páření bělochů a černochů. Při všem, co se chystám říci, bude tato otázka hlavním problémem, který budu mít na mysli. Věřím však, že naše závěry budou pevněji zakotveny, pokud se k této otázce přiblížím tak, že se na ni nejprve podívám obecněji. V případě negrů je míšení ras otázkou našeho páření s lidmi, kteří jako celek a v průměru – jak přesvědčivě dokazují důkazy, které jsem již předložil – zaostávají v evolučním vývoji o mnoho tisíc let za námi. Co se týče inteligence, čistokrevní negři dosahují v testech dokonce nižších výsledků než naši indiáni – jako jeden z mentálně nejzaostalejších národů na Zemi. Existují však národy, které navzdory všem rozdílům v barvě pleti, tělesné stavbě, povaze a historických záznamech nejsou v žádném případě prokazatelně podřadné a které by mnozí lidé, velmi dobře informovaní o rasových záležitostech, bez váhání označili za naše rovné a v některých ohledech za nadřazené. Mám na mysli zejména Číňany a Japonce. Dalo by se snad uvést velmi pádné důvody proti sňatkům mezi bělochy a černochy, ale co sňatky bělochů

s Mongoly? V posledních desetiletích jsme toho hodně slyšeli o „hybridní vitalitě“ (vznikající například křížením čistokrevných linií zemědělských či zahradnických semen nebo skotu) a o riziku, že s inbreedingem bude spojena ztráta plodnosti. Není-liž tedy z tohoto hlediska nakonec něco, co by hovořilo ve prospěch páření mimo vlastní rasu? Vzhledem k mimořádné naléhavosti této otázky doufám, že čtenář bude mít se mnou trpělivost, zatímco zopakuji základní fakta této záležitosti, která již byla představena v předchozích kapitolách.

Obecně se uznává, že velikost, jíž se může jakýkoli rod (ať už jde o rasu, národ nebo rodinu) vyznačovat, bude vždy záviset především na šíři a bohatství potenciálu, který je obsažen v jeho genofondu. Při selekci, k níž dochází při páření, má tedy příroda k dispozici širokou škálu možností, z nichž si může vybrat kombinaci vlastností a schopností, které tvoří její šťastné tahy, její výjimečně veliké osobnosti.[880] V případě lidských ras došlo k většině tohoto nárůstu potenciálu prostřednictvím mutací v průběhu snad stovek tisíc let. Nepochybně však docházelo také k ojedinělému obohacování genofondů určitou mírou křížení, zejména tam, kde se genofondy na okrajích setkávaly; a někdy se genofondy jako celek tím či oním způsobem spojovaly, přičemž ten větší pohltil menší a vytvořil tak větší celek. Je však třeba pečlivě poznamenat, že po celou dobu, kdy k tomu docházelo, působila (jak je v přírodě zvykem) neúprosná selekce, která neustále vyřazovala nositele genů, kteří nepřispívali k přežití; a jak fyzická izolace, tak i sílící nepřátelství vůči všemu mimo skupinu postupně třídily a

[880] E.M. East a D.F. Jones, 1919, op. cit., str. 252–264. Srov. Edward M. East, 1935, s. 165; F.A.E. Crew, 1927, op. cit., s. 63f.; Frank H. Hankins, 1926, op. cit., s. 344.

usazovaly zbytek do pozoruhodné homogenity. V tomto ohledu měl každý jedinec tendenci zdědit a tedy nést rysy, vlastnosti a schopnosti, kterými se jeho rasa vyznačovala. Ačkoli je tedy pravda, že žádná z hlavních ras nebyla „čistá“ v tom smyslu, že by se stala tím, čím byla, bez „křížení“, je také pravda, že evoluční proces jako celek každou z nich přetvořil v homogenitu, která z ní učinila čistý typ svého druhu, a v případě kavkazoidů a mongoloidů obohatil každou homogenitu o bohaté možnosti přežití, nadvlády a intelektuální a duchovní tvořivosti.

Je možná sporné, zda některá z těchto ras, ať už bílá, nebo žlutá, potřebovala další křížení. Lin Yu Tang však vyjádřil přesvědčení, že výdrž a kultura Číňanů byly uchráněny před úpadkem díky pravidelnému přísunu mongolské krve, kterou přibližně jednou za 800 let přinášeli tatarští dobyvatelé ze severu.[881] Profesor Edward M. East se klonil k názoru, že častější výskyt géniů a obecné intelektuální převahy u Angličanů oproti rasově poněkud čistším Skandinávcům lze vysvětlit tím, že rozsáhlé míšení krve, k němuž došlo v Anglii před dobytím a bezprostředně po něm, poskytlo Angličanům větší genetickou rozmanitost, z níž bylo možné selektovat prvky vedoucí k velikosti.[882] V každém případě musí každý druh, do jehož genofondu se dostaly prvky, díky nimž má

[881] Lin Yu Tang – My Country and My People, John Day, 1935, str. 27–28.

[882] Edward M. East, 1935, op. cit., s. 163. Na druhou stranu stojí za zmínku, že Wilhjalmur Stefansson, na rozdíl od Easta, se opíraje především o autoritu Ellswortha Huntingtona, „geografa a historika lidských kultur“, prohlásil, že v poměru k počtu obyvatel mohou Islanďané, jeden z rasově nejčistších zbývajících národů, téměř tvrdit, že přispěli k lidskému pokroku více než jakýkoli jiný národ s výjimkou starověkého Řecka a Palestiny. A vikomt Bryce, jak říká, zastával názor, že „z literatury před renesancí je islandská co do množství a kvality na druhém místě hned za klasickou řeckou“ – nad palestinskou nebo římskou.

nějakou hodnotu nebo perspektivu, téměř jistě v té či oné době projít více či méně křížením, i kdyby k tomu došlo ve velmi vzdálené minulosti.

Na druhou stranu, jak jsem zdůraznil v oddíle IV („Inbreeding and Outbreeding“) mé druhé kapitoly o eugenice, pokud se rasové křížení nechá pokračovat nepřetržitě po dlouhou dobu a příliš bez rozdílu, nevyhnutelně to povede pouze k genetické směsici, jejíž koncem je rozpad. Šlechtitelé zvířat se z praktických zkušeností naučili dlouho předtím, než jejich pozorování vysvětlily a potvrdily Mendelovy experimenty a moderní genetika, že zatímco příležitostné křížení s plemenem, které se příliš neliší, může přinést velmi prospěšné výsledky, musí po něm vždy následovat dlouhé období příbuzenské plemenitby, aby se posílily a stabilizovaly jeho vynikající vlastnosti a aby se zrodilo efektivně fungující zvíře. To se potvrdilo i u lidí. Při pohledu na svět si všimneme, že největší, nejsilnější, nejodolnější, nejlépe integrované a nejpevnější národy jsou ty, které se sice zkřížily, avšak nepokračovaly v křížení a obvykle se nekřížily s rody, které se od nich příliš lišily. Výše zmínění Číňané se s nimi nemísili nepřetržitě; k jejich smíšení došlo s Tatary, což je jedna z odnoží hlavního mongolského lidu; a po mnoho století od tohoto smíšení si velmi tvrdohlavě udržovali odstup od všech cizinců. A v případě Angličanů je to totéž. Římané, kteří po několik století okupovali Británii a nepochybně tam zanechali část své krve, byli kavkazoidi, stejně jako dřívější keltští nájezdníci, které porazili; a následní nájezdníci, o několik století později, Anglové, Sasové, Dánové a podobní, byli v podstatě jen nepatrnými variantami jediného rasového rodu, germánského, a všichni byli úzce spřízněni nejen s Kelty, ale i s Římany.

Jinými slovy, dá se spravedlivě říci, že všechna křížení se nakonec scvrkla na jedno – křížení domorodců s různými větvemi kavkazoidů. A pak, s bitvou u Hastingsu v roce 1066, invaze a míšení prakticky zcela ustaly a po 900 let se Britové pářili pouze mezi sebou. Stále patří k nejvíce endogamním národům na světě.

A neexistují žádné důkazy o tom, že by tento proces vedl ke ztrátě výdrže a vitality nebo ke snížení plodnosti. Ve skutečnosti je tomu právě naopak.

To je plně v souladu s tím, co jsem popsal ve své kapitole „Doktrína plnokrevných“. Zjistili jsme, že inbreeding, i když se jedná o linie, které jsou si velmi blízké, neškodí vůbec, pokud jsou obě linie zcela zdravé tělesně i duševně. Naopak, je to nejjistější a nejrychlejší způsob, jak posílit, stabilizovat a izolovat veškerý potenciál, který tyto dvě linie mohou skrývat. Skutečnost, že jakékoli vady nebo slabosti, které mohou být v rodu skryté, lze izolovat a zviditelnit u výsledného potomstva, poskytuje prostředek, pomocí kterého se rod může prostřednictvím selekce zbavit svých podřadných prvků a tím se očistit a posílit. Mimochodem, ačkoli je pravda, že neexistuje nic jako zcela čistá rasa, inbreeding je prostředkem, kterým lze s dostatkem času vytvořit něco jako čistou rasu – stejně jistě, jako chovatelé zvířat vytvořili čisté linie koní, skotu a psů.

Pokud jde o rozšířený názor, že „hybridní vitalita“ je výsledkem náhodného a bezhlavého křížení dvou různých linií či rodů, jakým vznikají běžní pouliční voříšci, lze jej stručně vyvrátit několika slovy. Jak jsem již uvedl ve druhé kapitole o eugenice, ve vědeckých kruzích je všeobecně uznáváno, že hybridní vitalita je přísně podmíněna. „Aby bylo možné ji v jakékoli míře dosáhnout, je nezbytné, aby oba rodiče byli

nepříbuzní, čistokrevní... aby jedinci použití k vytvoření prvního křížence byli co nejkvalitnější a aby se dobré vlastnosti obou co nejvíce doplňovaly.“ „Bez čistokrevných jedinců nemůže existovat kříženec jakékoli hodnoty.“ Tak pravil profesor F.A.E. Crew, dlouholetý jeden z nejvýznamnějších britských genetiků a ředitel Katedry chovu zvířat na Univerzitě v Edinburghu. A další odborníci s podobnou autoritou se vyjádřili ve stejném duchu. Navíc, ačkoli rozvážné křížení dvou linií čistokrevných jedinců může vést k hybridní vitalitě v první generaci (tzv. generace F1), „další křížení těchto hybridů vede k zjevnému poklesu vitality v následujících generacích.“[883] A konečně, i ti hybridi, kteří vykazují hybridní vitalitu, jsou pro další šlechtění nepoužitelní. Například u skotu se čistokrevná holštýnská kráva vyznačuje množstvím mléka, které produkuje; čistokrevná jerseyová kráva zase mlékem s vysokým obsahem tuku. Pokud se však tyto dvě linie zkříží, nelze se u žádného z přímých potomků, ani u jejich případných dalších potomků, spolehnout na to, že by zachovali charakteristické přednosti kterékoli z těchto linií. Pro další šlechtění byly přednosti obou plemen zmařeny. Jak ukážu dále, potomci některých křížení, i když pocházejí z nejčistších linií, obvykle vykazují závažná postižení a vady, které jsou nápadným důkazem toho, jak škodlivé může být nerozumné křížení.

To vše má samozřejmě dopad na křížení lidí. Jelikož se obecně uznává, že neexistují žádné čistokrevné lidské rasy, vyplývá z toho, že z křížení žádné z nich nelze získat hybridní vitalitu. Navíc, pokud jde o vynikající rasy, již došlo k dostatečnému křížení, aby byla zajištěna veškerá potřebná

[883] F.A.E. Crew – Heredity, Londýn, 1928, str. 68–70; East a Jones, 1919, op. cit., s. 158, 160 a násl.

genetická rozmanitost. Dokonce i Dr. Crew a profesor Otto Klineberg, kteří například ani jeden neshledali na křížení ras jako takovém nic závadného, byli v tomto bodě jednoznační. Klineberg řekl: „Není nutné vycházet za hranice jakékoli jedné rasy, aby se našel partner s dostatečně rozmanitými genetickými liniemi, které zajistí zdravé potomstvo.“[884] A Crew řekl: „V rámci již existujících čistých rodů [tj. relativně čistých] existuje taková rozmanitost, že není důvod se domnívat, že by někdy bylo zapotřebí něco víc než pečlivou selekci mezi těmito rody.“[885]

Vše, co jsem výše napsal, ačkoli to považuji za relevantní pro naše zkoumání, se však nedotýká toho, co někteří lidé považují za jádro problému. Mám před sebou dopis, který jsem před dvěma lety obdržel od profesora filozofie zmíněného na začátku této kapitoly. V něm se distancoval od jakéhokoli přesvědčení, že by rasy byly rovné či nerovné. Rasa nebyla podstatou věci. Rasa byla irelevantní. „Zabývám se jednotlivými lidmi,“ řekl, „a ne špatně definovanými skupinami.“ A pokračoval vyprávěním o některých negrech ze svého okolí, „kteří jsou svými schopnostmi nadřazeni většině bílých mužů. Jeden z nich před několika lety zastupoval Spojené státy jako výměnný profesor americké historie na Oxfordské univerzitě. Byl mým hostem a je to okouzlující osobnost. Jeden z nich dnes zasedá u Nejvyššího soudu. Další působí u soudu ve Filadelfii... u nejvyššího federálního soudu hned po Nejvyšším soudu.“

Zda bylo jmenování těchto mužů do vysokých funkcí součástí současného fanatického odhodlání naší federální vlády

[884] Otto Klineberg, 1933, op. cit., s. 219.
[885] F.A.E. Crew, 1927, op. cit., s. 105.

prosazovat negry, a to i před bělochy s mnohem většími schopnostmi, je otázka, kterou se nebudu zabývat. Nepochybně si všichni dokážeme představit „negry“ kalibru přátel našeho profesora. Téměř bez výjimky se jedná o muže či ženy, jejichž samotná barva pleti prozrazuje, že jsou mnohem méně černí než bílí. Ale tu a tam, díky jedné z uznávaných zvláštností mendelovské dědičnosti známé jako „segregace“, negr, jehož kůže je velmi tmavá, a tím zakrývá, jak velkou měrou je bílý, projeví nepopiratelný talent a šarm – skutečně dostatek šarmu, aby nejprve zaujal a nakonec si získal lásku mladé bílé ženy, která má stejný šarm a talent jako on sám. A to natolik, že se chtějí vzít. A v tomto bodě by můj profesor filozofie zvolal: „Proč by se neměli vzít? Co jim v tom brání, kromě mizerných předsudků a zastaralých tabu?“

Právě v tomto postoji vidím samotnou podstatu „liberálního“ přístupu k rasové otázce v naší zemi. V jeho jádru, jak je na první pohled zřejmé, leží popření toho, že rasa je realita, což je postaveno na arogantním popření prokazatelných faktů. A jak brzy uvidíme, obsahuje ještě více pochybných prvků – přinejmenším. Nicméně je to to, co slýchám od svých „liberálních“ přátel posledních třicet či čtyřicet let, a stále více se ukazuje, že to odráží převládající náladu celého našeho národa. Je tedy třeba si položit otázku: Existuje nějaký platný důvod, proč by se pokročilejší členové negroidní rasy neměli ženit s příslušníky bílé rasy?

Dlouhé studium tohoto problému a tiché rozjímání nad ním mě přesvědčily, že skutečně existují pádné důvody, důvody nanejvýš zásadní, proč by běloši neměli tolerovat žádné vztahy mezi bělochy a negry, které zahrnují (nebo dokonce otevírají

cestu k) pohlavnímu styku. Nyní musím uvést, o jaké důvody se jedná.

Začnu tím, co mnozí lidé možná považují za nejslabší argument proti míšení ras, který mohu předložit – instinktem. Mezi sofistikovanými lidmi naší vysoce racionalizované civilizace, kteří mají sklon věřit pouze v to, co lze vysvětlit rozumem, musíme očekávat sklon lehkomyslně odmítat instinkt spolu se vším, co na něm může být založeno. Přesto však všichni lidé s pevnými vědeckými základy musí vědět, jak bych rád připomněl svým čtenářům, že instinkt (ať už s racionálním vysvětlením, či bez něj) je moudrost destilovaná v podvědomí ze statisíců let úspěšné existence. A možná my, moderní lidé, se všemi vymoženostmi našeho umělého způsobu života, musíme dávat pozor, abychom se tím, že odhodíme své instinkty nebo dokonce dovolíme, aby se jakýmkoli způsobem oslabily, nevydali na cestu, která může skončit naší úplnou zkázou.

Nyní mi však dovolte uvést několik příkladů instinktů bílých lidí ohledně míšení ras.

Pravděpodobně všichni normální běloši pociťují jistou míru odporu při představě jakékoli fyzické intimity s černochem – někteří více, jiní méně. Profesor John M. Mecklin, který se sám narodil na našem Jihu, ale přesto se stal vedoucím katedry sociologie na Dartmouth College, ve své knize Democracy and Race Friction prohlásil, že znal lidi, kteří pociťovali odpor už při pouhém dotyku černé kůže negra.[886] To je nepochybně zcela výjimečný případ. Ale napadá mě, zda by většina bílých rodičů, dokonce i těch, kteří se považovali za

[886] John M. Mecklin – Democracy and Race Friction, Macmillan, 1913, s. 129.

zcela osvícené, pokud jde o rasové vztahy, neucouvla při představě, že by se jejich dcera provdala za negra, zda by před ní nezavřeli dveře, kdyby si ho skutečně vzala, nebo zda by se jim nezvedl žaludek při představě, že by se vrátila domů se svými tmavými dětmi. A velmi pochybuji, zda by jakýkoli běloch, kterého bych mohl respektovat, byl schopen dívat se na fotografie, které jsem viděl, na nichž jsou zdánlivě půvabné mladé bílé ženy v náručí negřích mužů, aniž by se mu zvedal žaludek, až by se téměř dusil znechucením, pohrdáním a hněvem. (Takové fotografie najdete v článku s názvem „Interracial Marriage, etc.“ od Boba Weemse v časopise The Citizen z února 1972, str. 4–12.)

Takový postoj by nepochybně vyvolal u našich komunistů posměch nebo smích. A náš rozvážný profesor filozofie by to jistě nazval „rasismem“ a odsoudil by to jako „společensky škodlivější než prostituce nebo krádež“ atd.

Možná by nyní zašel ještě dál. Rasismus definoval jako „záměrné upírání lidem možnosti rozvíjet se a naplňovat svůj potenciál“. A nebyly by snad sexuální vztahy s bílými ženami nezbytné pro rozvoj potenciálu negerských mužů a pro jejich ambice postoupit na společenském žebříčku? A nezdálo by se našemu dobrosrdečnému profesorovi, že upírat negrům takovou příležitost k naplnění jejich schopností je jakousi – ano, vraždou – něčím možná ještě horším než pouhou fyzickou vraždou, vraždou „božského obrazu“ v negrech?!!

Mohu alespoň připustit toto – že běžná averze bílých lidí k fyzické intimitě s negry, složená z pocitu nadřazenosti a touhy po odstupu, je emocionální. Může být zakořeněna v instinktu a jako taková být destilátem hluboké rasové zkušenosti, ale pravděpodobně jen ve výjimečných případech byla kriticky

zkoumána a skutečně promyšlena. Obvykle se tedy v doslovném smyslu jedná o předsudek – předběžný úsudek – úsudek, který si ti, kdo jej projevují, vytvořili předem a bez jakéhokoli zkoumání relevantních faktů. Je to z velké části něco, co se prostě předává z generace na generaci a přijímá se s tak malou pauzou nebo opatrností, jako dítě přijímá mléko z matčina prsu. Na druhou stranu je třeba spravedlivě poznamenat, že v tomto ohledu se bílá rasa nijak neliší od žádné jiné z hlavních lidských ras. Všechny projevily silnou tendenci k segregaci, k držení se stranou od lidí, kteří jim jsou cizí. V tom se zdá, že odrážejí podvědomé uvědomění si, že jednotlivec sám o sobě, jako pouhý atom v lidstvu rozloženém na jednotlivé buňky (jako je světová vláda, kterou by vytvořila OSN), je bezmocné nic, nula. Pocitem, který mu proniká až do morku kostí, ví, že v každé hodině krize nebo velkého úsilí musí mít ty, ke kterým se může shromáždit, na které se může spolehnout, že budou stát při něm, tak jako on stojí při nich; a že se bude cítit nejjistěji a nejsilněji, když bude stát, pracovat a bojovat s těmi, kteří jsou mu podobní. S pocitem, který prostupuje celou jeho bytostí (mnohem hlouběji, než cokoli, co by mohl pouhým myšlením pojmout), si uvědomuje, že díky společné minulosti, díky poutům stejné krve a stejného původu je členem kolektivu, že za svou samotnou existenci a schopnost podílet se na kultuře, která je v souladu s jeho vlastní povahou, vděčí tomuto kolektivu, skutečnosti, že celý rod jeho současných předků dokázal díky svým vítězstvím nad nepřáteli a tváří v tvář svému přijatému prostředí udržet svou existenci a kulturu až do dnešní doby.

Tuto tendenci projevily všechny hlavní lidské rasy. Nejvýrazněji se projevila u těch ras, které jsou na evolučním

žebříčku nejdále. Nikdo ji neprojevil výrazněji než Mongolové. Profesor Walter Arnold poukazuje na to, že „Japonci v Kalifornii... se, až na vzácné výjimky, již po tři generace neženili s příslušníky jiných ras.“ A dále: „Říká se, že mimo pevninskou Čínu žije patnáct až dvacet milionů Číňanů, a to již po tři nebo více generací. Téměř v žádném případě se neženili s příslušníky jiných ras. Číňané ve Spojených státech si z vlastní vůle zachovávají své vlastní životní prostory a zvyky.“ Nejsilnější odpor se projevuje vůči negrům. „Například během okupace Japonska americkými ozbrojenými silami došlo k těhotenstvím v důsledku vztahů mezi americkými negerskými vojáky a japonskými ženami. Tyto děti jsou japonskou společností odmítány do takové míry, že se hledají přijatelné způsoby, jak je ze země odstranit.“ Podobný postoj se projevil v Německu vůči dětem negerských vojáků americké armády a německých žen.[887]

Ale pokud se to vše dá vysledovat až k pouhému instinktu, znamená to snad, že to máme zavrhnout jako pouhou živnou půdu pro zaostalé pověry a zlovolná tabu? Než se smíříme s tím, že jsme se dostali do takové situace, podívejme se na instinkt ještě jednou či dvakrát.

Před mnoha lety, když jsem četl knihu Benjamina Kidda Science of Power (Putnam, 1918), na mě udělal nesmazatelný dojem příběh, který vyprávěl o své zkušenosti s hnízdem divokých kachňátek krátce po jejich vylíhnutí. Divoká kachna se bojí člověka více než jakéhokoli jiného tvora na Zemi – a má k tomu důvod. Vždycky v minulosti, když Dr. Kidd narazil na její mláďata, byla rozrušená nejzoufalejší hrůzou. Ale tentokrát,

[887] Uvedené citace viz Walter Arnold: „The Preference for Racial Segregation: Is It An Instinct?“ South African Observer, leden 1972, s. 11, 12.

když na ně narazil dříve, než se k nim přiblížil jakýkoli jiný člověk, a když byla matka pryč, projevila tak malý strach, že nevydala ani hlásku a dokonce mu dovolila, aby si je vzal do ruky. Když se však příště vplížil k hnízdu, matka tam byla. A když vydala ty nejžalostnější výkřiky a celá se třásla strachem, její hrůza se přenesla na její mláďata, jako by to byla elektřina. Byla jí zcela zachvácena. A od té chvíle se už nikdy nedokázal ke kachňátkům ani přiblížit.

Bylo to projevem instinktu? Nevím, jak by to nazval vědec. Jisté je, že to nebylo racionální. Malá káčátka se zjevně narodila bez tohoto instinktu. Bylo to zjevně něco, co jim předala jejich matka. Předala, jak by mohli namítnout moji kritici, podobně jako se dětem předává odpor bělocha k tomu, co je mu lidsky cizí, zejména k negrům.

Ale znamená to nutně, že to není platné? Není snad zřejmé, že právě strach z člověka umožnil divoké kachně přežít a že tento strach musel být vštěpován jejím potomkům, aby neuhynuli, že přežití jejich druhu záviselo na udržení tohoto strachu živého, velmi připraveného a strašného? A není třeba připustit, že ačkoli strach sám o sobě nebyl instinktem, protože nebyl vrozený, naléhavost kachní matky vštěpovat strach svým kachňátkům byla instinktem, spojeným s jejím tupým pocitem jeho absolutní nutnosti pro přežití jejího druhu? A nemohlo by existovat něco podobného, vštěpeného do krve, kostí a mozku každého živého lidského rodu, co je přimělo „vědět“ (dlouho před úsvitem rozumového uvažování), že v míšení je něco, co jim hrozí zničením, a že proto jejich samotné přežití jako celku a význam jejich přežití závisely na tom, že omezili své rozmnožování na vlastní druh?

Podívejme se nyní, co k tomu říká věda.

Sir Arthur Keith vydal v letech 1931 a 1949 dvě knihy, které mají velký význam pro zkoumání otázky, kterou máme před sebou. První z nich nesla název The Place of Prejudice in Modern Civilization, druhá A New Theory of Human Evolution. Základní myšlenkou obou knih je, že „rasové vědomí nebo instinkt ve všech svých stupních – počátečním, nedokonalém i specifickém – je podstatnou součástí evolučního mechanismu přírody.“ Stejně jako profesor Edward M. East a později profesoři R. R. Gates a Carleton S. Coon a další (jak již bylo zmíněno na předchozí stránce této kapitoly) zastával názor, že izolace, segregace a z toho vyplývající inbreeding (tj. sňatky mezi sobě podobnými, mezi příslušníky vlastního druhu a vyhýbání se sňatkům s cizinci a přistěhovalci) byly zásadním faktorem při vzniku všech ras. A pokud byly segregace a příbuzenská plemenitba zásadní pro jejich vznik, byly zásadní i pro jejich zachování. Genofond rasy je jejím nejcennějším pokladem. Zde se nachází nejen záznam všech jejích úspěchů, ale také zásoba všech jejích potenciálů – nejen její charakteristický tvar hlavy, postava, barva kůže a očí a barva a tvar vlasů, ale také velikost, hmotnost a složitost struktury a normální rychlost zrání jejího mozku, a také „velikost, tvar a histologické struktury endokrinních žláz, zejména hypofýzy, štítné žlázy, příštítných tělísek a nadledvin“ (Coon) – řídicí systém, který má tak velký vliv na určování rasových charakteristik emocí a temperamentu. Rasa může být zdecimována válkou nebo morem, její kultura může být zničena, ale existuje možnost, že povstane z vlastního popela, pokud si uchová svůj genofond neznečištěný podřadnými nebo nekompatibilními geny cizinců a přistěhovalců a bez degenerace, která nevyhnutelně následuje, pokud se její podřadní jedinci rozmnoží více než ty nejlepší.

Instinkt, tedy vrozená „předpojatost“ vůči míšení ras, je jedním z nejvyšších strážců genofondu každého národa. Lidi může přemoci nevědomost, rozum může na jeden den usnout, ale tento strážce, dnem i nocí, za všech okolností, rok co rok, bdí neustále, aby odrazil každý útok na to nejposvátnější, co rasa má.

Ještě se musím k otázce míšení ras přiblížit z ještě jiného úhlu – tentokrát poněkud praktičtějšího. V roce 1892 napsal Herbert Spencer dopis jednomu z japonských starších státníků v odpovědi na jeho dotaz, zda by schválil sňatky mezi Japonci a cizinci za účelem zachování japonské nezávislosti. Dopis byl napsán důvěrně a na Spencerovu žádost nebyl zveřejněn až do roku po jeho smrti. Ačkoli pochází z doby před osmdesáti lety, je tak jasný, tak zjevně smysluplný a ačkoli neobsahuje moderní vědecký žargon, je přesto tak v souladu s úsudky vědeckých autorit, které hodlám citovat, že mi dobře poslouží jako úvod. V tomto dopise Spencer zdůraznil nutnost „držet ostatní rasy co nejvíce na distanc“. Poté, co nastínil tři další opatření k tomuto účelu, přichází k pasáži, kterou považuji za relevantní pro naše současné zkoumání: „K vaší zbývající otázce týkající se smíšených sňatků mezi cizinci a Japonci, o nichž píšete, že jsou ‚v současné době velmi diskutovaným tématem mezi našimi vědci a politiky‘… je moje odpověď taková, že… by měly být jednoznačně zakázány. V zásadě nejde o otázku sociální filozofie. V zásadě jde o otázku biologie. Existuje dostatek důkazů, které poskytují jak smíšená manželství mezi lidskými rasami, tak křížení zvířat, že když se smíšené odrůdy od sebe odchýlí více než jen nepatrně, je výsledek z dlouhodobého hlediska nevyhnutelně špatný. Sám jsem měl již mnoho let ve zvyku sledovat důkazy týkající se této záležitosti a mé

přesvědčení je založeno na četných faktech pocházejících z mnoha zdrojů. Toto přesvědčení jsem si během poslední půlhodiny ověřil, neboť se náhodou zdržuji na venkově u jednoho pána, který je dobře známý a má bohaté zkušenosti s křížením skotu; a ten mi právě na dotaz plně potvrdil mé přesvědčení, že když dojde, řekněme u různých plemen ovcí, ke křížení těch, která se od sebe značně liší, je výsledek, zejména u druhé generace, špatný – vzniká nevypočitatelná směsice znaků a něco, co by se dalo nazvat chaotickou konstitucí. A totéž se děje i u lidí – dokládají to euroasijci v Indii a míšenci v Americe. Fyziologickým základem tohoto jevu zřejmě je, že jakákoli odrůda živočicha si v průběhu mnoha generací osvojí určitou tělesnou přizpůsobenost svému konkrétnímu způsobu života, a každá jiná odrůda si podobně osvojí svou vlastní specifickou přizpůsobenost. Důsledkem toho je, že pokud smícháte konstituci dvou velmi odlišných druhů, které se samostatně přizpůsobily velmi odlišným způsobům života, získáte konstituci, která není přizpůsobena způsobu života ani jednoho z nich – konstituci, která nebude správně fungovat, protože není přizpůsobena žádným podmínkám. Proto je třeba bezpodmínečně zakázat sňatky Japonců s cizinci.“[888]

Jinými slovy – pokud to Spencerova vlastní slova již dostatečně nevyjasnila – každá výrazně odlišná lidská skupina si v průběhu nesčetných věků vypracovala svůj charakteristický způsob, jak se udržet tváří v tvář nepřátelům a svému prostředí, a také nezbytné instinkty a podněty, které určují jednání v tomto duchu. A když zkřížíte jedince, jejichž charakteristický způsob je velmi odlišný, máte tendenci získat v jejich potomstvu

[888] Lafcadio Hearn – Japan: An Attempt at an Interpretation, Grosset & Dunlap, 1907, Příloha.

jedince, kteří chtějí jít odlišnými, a nepochybně i protichůdnými cestami obou rodičů najednou. Výsledkem je rozpolcenost, vnitřní konflikt, psychická nestabilita, nedostatek pevného a vyhraněného charakteru. Stačí jen pohlédnout na mapu světa, aby si člověk všiml, kde jsou lidé, jak jako jednotlivci, tak jako národní skupiny, nejméně jednoznační a stabilní. Napadá mě, že je to tam, kde bylo míšení rasových skupin nejvýraznější a nejrozsáhlejší a trvalo nejdéle – jako ve Španělsku, na Sicílii, na Balkáně, v Latinské Americe nebo na Havaji. Na Sicílii, kde se po staletí mísili původní obyvatelé, Féničané, Řekové, Římané, Arabové, negři a nordičtí Vikingové, a v Brazílii, kde dodnes neexistují rasové bariéry a kde se běloši, negři a indiáni volně mísí, jsou výsledné populace nejen notoricky lenivé, nezodpovědné a nedůvěryhodné, ale vyznačují se také nedostatkem uměleckých a intelektuálně tvůrčích osobností. Naopak, nejvýznamnější a nejtrvalejší jsou ty populace, kde bylo míšení ras nejméně extrémní a nejméně rozsáhlé – jako v Anglii, Skotsku, Skandinávii, Číně a Japonsku.

Můj čtenář si možná všiml, že Spencer nezavrhoval veškeré míšení, ale pouze míšení mezi skupinami, které se „odchylují více než v určitém mírném stupni“. Zástupci dvou ras mohou být dostatečně „rovnocenní“, jako například Číňané a Angličané nebo Japonci a Francouzi, a přesto mohou být jejich potomci z pohledu obou ras naprosto nežádoucí. Jak Spencer poukázal, tito lidé by zpravidla nebyli schopni spontánně a s plnou silou být efektivní a výkonní ani způsobem žlutého člověka, ani způsobem bílého člověka.

Anyone opposed to Spencer’s attitude in this matter would, of Samozřejmě a zcela přirozeně je třeba hned podotknout, že

tento jeho dopis, z něhož jsem citoval, byl napsán v době, kdy se genetika jako věda teprve rodila. Spencer však nebyl žádný hlupák. Naopak, byl natolik bystrý, že předběhl závěry některých našich nejkompetentnějších a nejrozumnějších vědců o celých padesát let. Navíc se mi zdá, že se dostává k jádru věci přímočařeji než mnozí z našich současníků; a je nepochybné, že má podporu školy antropologů a genetiků, která je stejně dobře vybavena nejnovějšími technikami a složena z jednotlivců stejně schopných, jako škola, která by se mu postavila na odpor. Dovolte mi citovat, co k tomu říkají někteří z nich.

R. Ruggles Gates zahajuje svou velmi cennou kapitolu o míšení ras tímto významným odstavcem: „V posledních pěti letech došlo k velmi významnému pokroku v našich znalostech o míšení ras, který je výhradně výsledkem aplikace analytických mendelovských metod na tuto problematiku. Metody hromadné statistiky [které podle výpovědí jeho vlastních žáků byly právě těmi, které upřednostňoval Dr. Boas] a antropometrická měření přinesly při aplikaci na křížení ras velmi málo pozitivních závěrů. Cenného pokroku lze dosáhnout pouze studiem individuálních rodokmenů v rámci míšení ras, stejně jako u dědičnosti jednotlivých rozdílů. ... Pouhá hromadná statistika, pokud není shromažďována a analyzována s nejvyšší pečlivostí, je horší než k ničemu a v žádném případě se nemůže analytickou hodnotou přiblížit výsledkům, které lze získat intenzivním studiem několika hybridních rodin.“[889]

Dále v téže kapitole uvádí: „Otázka, zda při křížení různých ras dochází k segregaci, byla dlouho předmětem sporů a teprve nyní na ni lze zcela jednoznačně odpovědět kladně.“[890]

[889] Gates, 1928, op. cit., s. 294 a násl.
[890] R. R. Gates, 1928, op. cit., s. 336.

To znamená, že dnes víme, že mnoho znaků se dědí jako trvale nezávislé jednotky, které si po nespočetné generace zachovávají svou individuální odlišnost a objevují se či mizí podle zdánlivě nevyzpytatelných, avšak ve skutečnosti mimořádně přesných zákonů, které stanovil Mendel. Gates uvádí četné příklady takové segregace. Zde stačí uvést jeden. Říká: „Na základě pečlivě analyzovaných měření několika stovek Siouxů čistokrevných i smíšeného původu, Sullivan ... prokázal, že u osob smíšeného původu je křivka variace šířky obličeje bimodální, tedy má dva vrcholy, přičemž mezityp se vyskytuje jen zřídka. To je vynikající důkaz dominance a segregace, pokud jde o široký obličej Indiánů a úzké obličeje bílých ras, s nimiž se křížili.“[891]

Pojmy „dominance“ a „segregace“, stejně jako „vazba“ v následující citaci, odkazují na různé aspekty procesu, jímž se znaky, schopnosti a vady přenášejí z rodičů na potomky v souladu s uznávanými principy mendelovské genetiky. Jelikož nemohu přerušit rozvíjení své současné myšlenky, abych je zde vysvětlil, musím nezasvěceného čtenáře odkázat na úvod do genetiky, jaký najde v knize profesora Samuela J. Holmese Human Genetics and Its Social Import, McGraw, 1936.

S tímto základem můžeme snáze porozumět několika důležitým odstavcům, které se nacházejí v kapitole nazvané „The Intermingling of Races“ v knize Inbreeding and Outbreeding autorů profesorů Edwarda M. Easta a D. F. Jonese. Pokud jde o genetiku míšení mezi rasami, které jsou od sebe velmi vzdálené, říkají: „Rasy se liší tolika dědičnými faktory, faktory, které jsou pravděpodobně propojeny různými způsoby,

[891] Tamtéž, s. 343.

že prakticky neexistuje rozumná šance, že by došlo k takovým přerušením vazeb, která by spojila pouze ty nejžádanější rysy, i kdybychom předpokládali, že by bylo možné provádět vědomou selekci. A selekce není vědomá. Šlechtění je z větší části náhodné. Skutečným výsledkem takového širokého rasového míšení je tedy rozbití těch kompatibilních fyzických a duševních vlastností, které po stovky let přirozené selekce vytvořily v každé rase hladce fungující celek.“[892] [Dnes víme, že místo „stovky let“ by bylo přesnější říci „desítky tisíc let“.]

„Kdyby obě rasy měly stejné fyzické vlastnosti a duševní schopnosti, stále by proti jejich smíšení existovala tato oprávněná genetická námitka, jak je snadno patrné. Ve skutečnosti je však negr podřadný vůči bělochovi. Nejedná se o hypotézu ani domněnku: je to surové konstatování skutečnosti.“ [Dále uvádějí důkazy na podporu tohoto posledního tvrzení a poté docházejí k závěru.] „Zdá se, že snaha povznést černou rasu na úkor snížení postavení rasy bílé je zbytečným doplňkem humánního zacházení a nelogickým rozšířením altruismu.“[893]

Stejně tak, ačkoli o Číňanech a Japoncích hovoří s velkou úctou a Japonce dokonce označují za „úžasný národ“, považují je i bílé národy za „příliš odlišné z hlediska původu“, než aby mohli schvalovat jejich míšení. Tento obecný závěr uvádějí v odstavci, který cituje profesor J. A. Thomson v kapitole o eugenice ve své knize Outline of Science. Ten vyslovuje „rozhodnutí proti spojování ras s výrazně odlišnými charakteristikami – zejména pokud je jedna z nich jednoznačně podřadná“. „Působením zákonů dědičnosti mají taková spojení tendenci narušovat řady charakterových komplexů, které se v

[892] E. M. East a D. F. Jones, 1919, op. cit., s. 245 a násl.
[893] Tamtéž, str. 252–254.

průběhu let selekce ukázaly jako vzájemně kompatibilní a jako kompatibilní s přežitím rasy v prostředí, kterému byla vystavena. Vzhledem k přenosu faktorů ve spojených skupinách neospravedlňuje nízká pravděpodobnost získání jediné rekombinace rovné nebo lepší než průměr lepší rasy produkci množství rasových průměrností, které takové smíšení s sebou nese.“[894]

Jako ilustraci výsledků takových křížení uvádí Gates několik velmi zajímavých studií. Nejprve studii o míšení ras na Havaji.

„Na těchto ostrovech,“ říká, „dochází k sňatkům mezi Portugalci, Španěly, Havajci, Číňany, Japonci, Američany, Angličany a dalšími Evropany. Na základě desetiletého pozorování tohoto mikroskopického tavícího kotle lze dojít k závěru, že takové rasové mísení má obvykle nežádoucí výsledky. Většina havajsko-bílých hybridů zdá se kombinuje nejméně žádoucí rysy obou rodičů a sňatky mezi severoevropskými a americkými kmeny s tmavými rasami jsou považovány za biologické plýtvání.“

> „Podobně Lundborg na základě studie švédských poměrů dochází k závěru, že míšení ras vede k oslabení konstituce a k větší degradaci. . . Při míšení Laponců a Norů, zejména pokud se do toho mísila i alpinská krev, se často objevoval psychicky labilní typ, jehož nevyrovnanost se projevovala krádežemi, lhaním a pitím. . . Autor dochází k závěru, že pokud jde o tato spojení [Laponců nebo amerických Indiánů s nordiky], čisté rasy mají ve všech ohledech výhodu…“

[894] Tamtéž, s. 254.

„... I po tisíci letech smíšených sňatků lze u moderního Angličana stále vysledovat rysy jednotlivých ras. Směs je směsí pouze při pohledu na celek. U jednotlivých znaků se stále projevuje alternativní dědičnost a více či méně složitá segregace. Ačkoli se v dějinách lidstva odehrálo nespočet rasových spojení, zdá se, že prvky odlišující původní rasy si zachovávají svou samostatnou identitu a nezávislou dědičnost. Výsledný rasový míšenec, posuzovaný jako populace, bude směsicí původních ras, avšak alespoň po dlouhou dobu budou základní rozdíly i nadále dědičně předávány odděleně. Zda nakonec dojde ke skutečnému smíšení, je nejisté, ale pokud k tomu někdy dojde, může to být až po asi tisíci letech křížení v rámci hybridní rasy. V každém případě rasové prvky primitivnějšího rodu zředí a oslabí lepší prvky pokročilejšího rodu, což bude mít zpomalující a degradující účinek na pokročilý rod jako celek. Je proto zřejmé, že míšení ras, například mezi bílou rasou a africkými rasami – které po staletí procházely odděleným vývojem, jenž musel probíhat velmi odlišným tempem, za předpokladu, že obě jsou potomky stejného původního rodu – je z eugenického nebo jakéhokoli jiného rozumného hlediska zcela nežádoucí.“[895]

„Pokud jde o světovou eugeniku, zdá se tedy, že mísení nepříbuzných ras je ze všech hledisek nežádoucí, přinejmenším pokud jde o rasové kombinace zahrnující jednu primitivní a jednu vyspělou rasu.“[896]

I Ilse Schwidetskyová, profesorka antropologie na Univerzitě v Mohuči, ačkoli se zdá, že má sklon bagatelizovat

[895] R. R. Gates, 1928, op. cit., str. 334–336.
[896] R. R. Gates, 1928, op. cit., s. 335.

význam míšení ras pro úpadek národů, nicméně připouští, že je nesporné, že čím větší je genetická vzdálenost mezi rozmnožujícími se skupinami, tím závažnější jsou vývojové potíže jejich potomků.[897]

Spencerovu myšlenku, že „smíšená konstituce“ má sklon plodit lidi s „nestabilní rovnováhou“, dále podpořuje pozorování některých našich předních vědců, že mnohé tělesné rysy rodičů se dědí nezávisle na sobě, takže potomci smíšení mezi velmi odlišnými rasami bývají směsicí nesourodých znaků, které se nikdy nevyvinuly tak, aby spolu fungovaly, a v důsledku toho spolu dobře nefungují. U takových hybridů máme anatomický a funkční nesoulad, který z nich činí slabý strukturální materiál, na který se žádný lid nemůže spolehnout.

Úvahy na podporu těchto závěrů jsem již předložil ve své druhé kapitole o eugenice, ale vzhledem k důležitosti této záležitosti se jí zde budu věnovat podrobněji. Je možné připustit, že konečné rozhodnutí v této věci může přijít pomalu. To je částečně způsobeno skutečností, že lidské bytosti lze jen stěží podrobit přesným a přísným kontrolám nezbytným pro vědecké zkoumání; částečně kvůli 20 až 25 letům, které jsou potřebné k uplynutí jedné lidské generace; ale hlavně kvůli všudypřítomné cenzuře, která, jak jsme viděli, účinně brání jakémukoli spravedlivému a úplnému posouzení důkazů proti rovnostářskému postoji. Na toto téma však vrhá značné světlo řada experimentů na psech, o nichž profesor Wesley C. George ve své knize The Biology of the Race Problem prohlašuje, že jsou „téměř stejně cenné, jako kdyby byly provedeny na

[897] Viz Race and Modern Science (Robert Kuttner, ed.), Social Science Press, 1967, s. 109. Její kapitola nese název „Rasa a biologická historie národů“.

lidech“.[898] Dodává, že tyto výsledky „mají zásadní význam pro pochopení mnoha lidských problémů, včetně rasové otázky“ (s. 37).

Stránky Dr. George, které popisují tyto experimenty (37–45) a pozorování na nich založená, jsou fascinujícím čtením. Materiál pro ně byl převzat z knihy The Genetic And Endocrine Basis For Differences In Form And Behavior od Dr. Charlese R. Stockarda, anatomika a biologa z Lékařské fakulty Cornellovy univerzity.[899] Z jeho tří kolegů z lékařské fakulty, kteří mu při experimentech pomáhali, byl jeden histolog, druhý endokrinolog a třetí psycholog. Pokud jde o podrobnosti, musím čtenáře odkázat na tuto knihu, případně na knihu Dr. George, kde najde některé z nejdůležitějších bodů. Zde se musím omezit na stručný výklad.

Dr. Stockard poznamenává (s. 9), že „žádný jiný druh savců nevykazuje takovou rozmanitost ve struktuře a obecném chování, jaká se projevuje u plemen domácích psů.“ Poukazuje na to, že rozdíly v chování souvisejí s rozdíly v plemeni. Různá plemena se chovají a jednají výrazně odlišným způsobem. Je proto zřejmé, že jejich charakteristický způsob chování velmi závisí na vlivu dědičných genetických faktorů, které souvisejí s tělesnou formou a stavbou těla.

Metoda Dr. Stockarda spočívala v křížení různých psů čistokrevných plemen a sledování výsledků u první (neboli F1) generace; poté křížil jedince této F1 generace a opět zaznamenával výsledky.

---

[898] Wesley C. George – The Biology of the Race Problem, zpráva vypracovaná na žádost guvernéra Alabamy, 1962, s. 37.
[899] Vydalo Wistar institut pro anatomii a biologii, Filadelfie, Pensylvánie, 1941.

Jedním z křížení bylo spojení německého ovčáka s basetem, což jsou plemena, která se výrazně liší chováním a mají zcela odlišnou tělesnou stavbu. Výslední potomci byli velmi rozmanití. „Některé znaky ovčáka byly dominantní, jiné patřily basetovi, některé se prolínaly.“ Potomci se lišili nejen srstí a barvou, končetinami, ušima a ocasem, ale i způsobem lovu. Zvláštní rysy, které odlišovaly každého z rodičů a činily ho svým způsobem cenným, se u potomků ztratily nebo byly tak kombinovány s nesourodými rysy, že pes byl frustrovaný.

Dr. J. T. James, psycholog skupiny, na základě výsledků experimentu dospěl k závěru, že „hybridi vzniklí křížením silně kontrastujících plemen často vykazují fyzickou a behaviorální nesouladnost.“

Podobně, jak uvádí Dr. George (s. 43, poznámka 66), Dr. William C. Dilger, profesor ornitologie na Cornellově univerzitě, „objevil a zaznamenal příklady dramatických nesouladů v kontrastních behaviorálních rysech u ptáků“. „Existuje devět uznávaných druhů afrických papoušků (agapornisů). U čtyř druhů je známo, že si materiál na stavbu hnízda ukládají mezi peří. Další čtyři druhy si materiál ukládají pouze do zobáku… [Kříženci těchto čtyř druhů] vykazují přechodné chování a žádnou z rodičovských metod nevyužívají efektivně, ačkoli jediné úspěšné přenášení se uskutečňuje s materiálem v zobáku. Kříženci se téměř vždy nejprve pokoušejí materiál zastrčit, než si ho vezmou do zobáku. Tímto způsobem se jim přenášení nikdy nedaří… Jejich úspěšnost se nezvýšila ani poté, co dostali příležitost učit se od obou rodičovských typů.“

Dilger dále poznamenává: „Hybridní papoušek lovebird zdědí vzorce pro dva různé způsoby přenášení materiálu na

stavbu hnízda... Když hybrid poprvé začíná stavět hnízdo, chová se zcela zmateně... Trvá tři roky, než pták zdokonalí své chování při přenášení v zobáku, a i poté se snaží zastrčit materiál na hnízdo do peří.“[900]

To je jistě v nápadném souladu s následujícím výrokem profesora R. Rugglese Gatese: „V novějších zemích, jako jsou Severní a Jižní Amerika a některé části Afriky, jsou míšené rasy, které vznikly smíšením Evropanů s primitivnějšími národy, z každého hlediska v nevýhodě. Kromě sociálního selhání při přizpůsobení dochází k fyzickým nesouladům, jako je například velké zuby v malých čelistech nebo vážná nesprávná okluze horní a dolní čelisti; nebo... velcí muži s malými vnitřními orgány nebo nedostatečným oběhovým systémem, či jiné nesoulady, které zatěžují přizpůsobivost organismu a mohou vést k předčasné smrti. Segregace znaků tak vede k pestré směsici typů, s některými primitivními – a některými pokročilými duševními, morálními nebo fyzickými vlastnostmi namísto původního více či méně smíšeného stavu v první generaci míšení.“[901]

Dosud jsem hovořil především o vnitřní dezorganizaci, rozpolcenosti, zmatení a frustraci, o „chaotické konstituci“, která se obvykle objevuje u potomků rasového smíšení, jsou-li spojované rasové prvky značně odlišné. Je zřejmé, že tato námitka by platila stejně jistě pro páření bělochů s Mongoly, kde by se tyto dvě skupiny z hlediska inteligence mohly prakticky vyrovnat, jako pro páření bělochů s negry. V případě

[900] William C. Dilger: „Nest Material Carrying Behavior of Hybrids between Agapornis fisheri and A. roseicollis“, Anatomical Record, sv. 134, s. 554, 1959; a „CThe Behavior of Lovebirds“, Scientific American, leden 1962, str. 89–98.
[901] R. R. Gates – Heredity in Man, Londýn, 1928, s. 329.

negrů však existuje další námitka, která je rozhodující více než jejich fyzické odlišnosti od nás. Jedná se o jejich vrozenou nízkou úroveň inteligence. Jak trefně poznamenal pan Nathaniel Weyl: „Nevyhnutelným výsledkem, pokud je tento proces [rasového míšení] více či méně náhodný, je masivní snížení podílu inteligentních potomků.“[902] Na podporu tohoto hodnocení uvádí hypotetický případ, přičemž své závěry opírá o výpočty renomovaného britského genetika Sira Juliana Huxleyho. Říká:

> „Předpokládejme, že negři, kteří tvoří 11 procent obyvatelstva Spojených států, mají průměrné IQ 85, zatímco u bělochů je průměr 100. [Výsledky testů obecně ukazují, že průměrné skóre negrů se pohybuje mezi 80 a 85. Pan Weyl je velkorysý, když jim připisuje hodnotu 85.] Co by se stalo, kdyby se obě rasy smísily na základě zcela náhodného výběru partnerů? Výsledkem by bylo, že příští generace Američanů by měla průměrné IQ 98,46. ‚Pouhý pokles o 1,5 procenta,‘ slyšíme zvolat nějakého špatně informovaného vědce. ‚Jaká malá cena za rovnost!‘ Tento pokles průměrné inteligence o 1,5 procenta by však způsobil pokles počtu lidí s IQ 160 a více o 50 procent. Stručně řečeno, snížil by se počet lidí s intelektuálními schopnostmi nezbytnými pro vedení a tvůrčí činnost v pokročilých společnostech na polovinu. K tomu je třeba připočítat masivní negativní dopad, který by z hlediska inteligence způsobilo přecházení od selektivního k náhodnému páření.“

[902] Nathaniel Weyl – „Reflections on Negro-White Miscegenation“, Mankind Quarterly, XI, č. 3 (leden–březen 1971), s. 140.

„Rozsáhlé míšení ras mezi bělochy a negry tedy znamená genetickou katastrofu. Stačí si všimnout nedostatku vědců, umělců, vynálezců a manažerů prvotřídních schopností v takových afro-evropských populacích, jako jsou například v Brazílii nebo na Západních Indiích, aby si člověk uvědomil, do jaké míry je tímto způsobem talent geneticky potlačován.“[903]

(V poznámce pod čarou pan Weyl uvádí: „Tento výpočet provedl Huxley na základě předpokladu, že lidská inteligence je určována polygenicky. Sir Julian Huxley, ‚Eugenics in Evolutionary Perspective‘, Perspectives in Biology and Medicine, VI, 2, zima 1963, 165.“)

Ve světle důkazů a úvah, které jsem předložil, si člověk musí klást otázku, kdo mohl být zodpovědný za to, že nám vnutil představu Ameriky jako „tavícího kotle“, místa, kde se mísí lidé všech myslitelných druhů minulosti, rysů a schopností. Ale jakkoli odporné může být pomyšlení na to, že bychom nechali náš genofond znehodnotit a degradovat geny z lidského odpadu bílého světa, neměli bychom se spravedlivě dusit při představě, že budeme muset absorbovat našich dvacet dva milionů negrů? Jeden z devíti lidí ve Spojených státech je dnes negr. Abychom si uvědomili, co to musí znamenat, dovolte mi stručně shrnout, co je to negr, jak již bylo podrobněji uvedeno na předchozích stránkách.

Za prvé, pokud je nějaký ame rický negr čistokrevným černochem, jeho geny pocházejí od jeho afrických předků, kteří byli pouhými divochy. Africký negr patří k několika nejprimitivnějším a nejzaostalejším rasám na Zemi. Dr.

[903] Tamtéž, str. 140–141.

Carleton Coon, jehož tvrzení o výjimečnosti mezi antropology jsem již představil, uvádí, že zatímco se bílá a žlutá rasa namáhavě vyvíjely, negr v Africe „stál na místě“ – „stál na místě půl milionu let“. Negr zaostává za vyspělými rasami o „evoluční zpoždění“ 200 000 let. Neexistuje nic, co by mohlo negrovi pomoci tuto ztrátu vyrovnat – ani sociální dávky, ani programy podpory pro jeho děti, ani teorie rovnosti, ani kulturní příležitosti. To vše může nanejvýš pokrýt jeho povrch tenkou vrstvou naší civilizace; nemůže to změnit to, čím je. V podstatě nejde o barvu pleti. Barva sama o sobě má význam pouze jako vnější viditelný znak a důkaz nedostatku mozkové kapacity a charakterových vlastností a povahových rysů, které jsou nezbytné pro účast v bílé společnosti. Konkrétněji řečeno, mozek negra je menší a lehčí, méně složitý, méně vyvinutý, zejména v těch oblastech, které jsou specificky orgánem, jenž vybudoval civilizace a kultury. Primitivnost jeho mozku se projevuje právě v rychlosti, s jakou se po narození vyvíjí, a poté se náhle zastaví, takže z něj zůstane něco jako „lobotomizovaný Evropan“, běloch s odstraněnými čelními laloky mozku, jako desetileté bílé dítě. To potvrzují jednoznačné výsledky všech druhů testů inteligence za posledních 50 let. V tomto období se přístup negrů k příležitostem naší civilizace výrazně zvýšil, a to natolik, že dnes, kvůli převládající touze pomoci jim v kariérním postupu, je pro negerského studenta ve skutečnosti snazší dostat se na vysokou školu a získat určitou známku, než pro bělošského studenta, který má v testech lepší mentální výsledky. Snahy negrů o vybudování civilizované společnosti kdekoli, i když byli zcela odkázáni sami na sebe, skončily naprostým a žalostným neúspěchem. A autoritativní zprávy již léta důsledně ukazují, že jejich kriminalita, která je až šestnáctkrát vyšší než u bělochů, dokazuje, že nejsou způsobilí

a kvalifikovaní k tomu, aby se zodpovědně podíleli na jakékoli společnosti, jako je ta naše. Kamkoli se dostali, dokonce i v barevné společnosti, jako je Etiopie, vždy se nacházeli na samém dně sociální pyramidy. Lincoln prokázal značnou prozíravost, když právě v okamžiku, kdy podepisoval Prohlášení o osvobození, které je osvobodilo, prohlásil: „Nedokážu si představit větší pohromu než začlenění negrů do našeho společenského a politického života jako našich rovných."

V tomto bodě si však dokážu představit, jak náš „liberální" profesor namítá: „Nesouhlasím s vašimi předpoklady. Míšení ras není to, o co my liberálové usilujeme. Obecně platí, že se podobné přitahuje, a proto se domníváme, že je nepravděpodobné, že by úplná svoboda bílých a negrů uzavírat sňatky někdy vedla k rasovému smíšení. Zajímá nás pouze to, aby zákony, předsudky a tabu týkající se barvy pleti nebránily jednotlivcům v uzavření sňatku, pokud si to přejí – pokud to potřebují pro naplnění svého osobního rozvoje. Pokud k tomu občas dojde, a zejména pokud se dotyčný běloch ožení s negrem lepšího druhu, možná dokonce s někým, kdo je více bílý než černý, co na tom může být špatného?" (Viz U.S. News, 1. ledna 1973, str. 48–52, článek s názvem „On Campus: An Iceberg of Government Intervention" od Dr. George C. Roche III, prezidenta Hillsdale College v Michiganu.)

Na první pohled se to může jevit jako velmi věrohodné. Ale tento argument prostě neobstojí a podle mého názoru je to od někoho tak inteligentního, jako je náš Herr profesor, neomluvitelně nereálné. Jakou kvalitu potomstva lze očekávat od takového příležitostného manželství, jaké je ochoten povolit, nemusím rozvádět, ačkoli důkazy a úvahy, které jsem již

předložil, poskytují velmi málo důvodů k očekávání čehokoli, na co by bílá strana v takovém svazku mohla být hrdá nebo v čem by mohla najít útěchu a uspokojení. Ale není to samotné individuální manželství, co by nás mělo znepokojovat nejvíce. Je to vliv, který to nevyhnutelně má na naši společnost.

Povolíme-li sňatky mezi bělochy a negry, a i když se zpočátku budou uzavírat jen sporadicky, ukáže se, že jde o pramínek, který, pokud nebude zastaven, nakonec smyje celou hráz a vpustí dovnitř potopu.

Celá historie to dokazuje. Znovu a znovu, v průběhu posledních 4 000 let, náš lid, bílí lidé, obvykle modroocí, zlatovlasí blonďáci, napadali jednu zemi za druhou, aby zde vytvářeli kultury a civilizace – v Indii, Persii, Řecku, Římě a jinde. Španělé se zmocnili Mexika a Peru a Španělé a Portugalci společně obsadili celou Jižní Ameriku. Ale všude, z toho či onoho důvodu, v průběhu staletí, žijíce bok po boku s těmi, které podmanili nebo zotročili, či s jinými pozdějšími cizinci, kteří je přemohli, se nakonec usadili a přijali s nimi sňatky – a poté jako národ zmizeli.

V Indii vytvořili původní árijští dobyvatelé jednu z největších civilizací světa, která byla jedinečná svým náboženstvím, filozofií, literaturou a společenským uspořádáním. Z přísné a odhodlané vůle zabránit smíšení své krve s krví černých lidí s plochými nosy, které podmanili, zašli tak daleko, že zavedli trest smrti za sexuální vztahy překračující rasovou hranici. Dnes by však náhodný pozorovatel indického obyvatelstva, od jednoho konce země k druhému, potřeboval, aby mu někdo řekl, že tvůrcem hinduistické civilizace byl běloch. A Spengler hodnotil obyvatele moderní Indie, stejně jako obyvatele moderního Egypta, jako felláhy. Oba národy

kdysi patřily k slávě světa, ale dnes byly tak často poraženy, zlomeny, zmítány a utlačovány cizími dobyvateli, že jejich budoucnost považoval za beznadějnou. Obnova a renesance se staly nemožnými.

V podstatě totéž se stalo Peršanům. Stali se zakladateli jednoho z největších náboženství, jaká lidstvo zná, a byly časy, kdy se jejich králové mohli hrdě nazývat vládci světa. Pak ale přišlo mohamedánské dobytí a poté na ně vtrhli Mongolové, a ačkoli část z nich uprchla do Indie a Bombaje, kde si jako Pársové udrželi izolovanou a význačnou komunitu, ti, kteří zůstali, se postupně usadili a smísili se se svými dobyvateli, a jejich potomci dnes představují mocnost třetího řádu. Jejich povaha se značně liší od povahy jejich předků, kteří vládli od Egypta a Trákie až po severozápadní Indii. Původní modrooký, zlatovlasý běloch zmizel, jeho geny se rozplynuly a utopily v moři barev.

A Řekové? I oni, stejně jako Árijci v Indii a Íránci v Persii, ve starověkém Íránu, si své bohy představovali podle vlastního obrazu, jako modrooké a blond. A byly roky, několik století, během nichž jediné z jejich měst, Athény, s populací pouhých asi 40 000 svobodných mužů, vytvořilo kulturu a civilizaci, která co do originálního myšlení a síly uměleckého vyjádření v umění, architektuře a literatuře nebyla nikde nikdy překonána. Tato hrstka občanů zplodila asi dvacet pět největších osobností všech dob. Ale nastal den, kdy se stali demokratickými, kosmopolitními a liberálními, kdy se v Aténách usadili obchodníci zvenčí a postupně se uvolnila přísnost, která tak dlouho držela všechny cizince na distanc a nazývala je „barbary“, a – opět je to dlouhý příběh – nakonec bílí zmizeli v moři barev. Dnes by nikdo podle vzhledu neuhodl, že moderní

Řek je potomkem mužů, kteří kdysi tak hrdě kráčeli ulicemi Athén, Sparty, Théb a Korintu; a Řecko jako celek je dnes pozoruhodné nedostatkem velkých mužů.

Když přijde řeč na Řím, jde vždy jen o to, vyprávět ten samý příběh znovu a znovu. Tento příběh je velmi dlouhý, ale ačkoli trvalo asi tisíc let, než Řím došel ke svému konci, nastal den, kdy se muži z Říše, od Eufratu po Británii, mohli stát občany, staré římské rolnictvo bylo vyčerpáno a zlomeno a z velké části nahrazeno hordami dovezených otroků, šlechta přestala mít dostatek dětí k zachování svého rodu, staré normy a omezení byly uvolněny, až v samotném Římě „musela být římská krev zředěna téměř k nepoznání“. „Za Nerova času Lucan řekl, že Řím nebyl osídlen vlastními občany, ale byl plný spodiny světa.“ „Je pro nás téměř nemožné si uvědomit mimořádně pestrou povahu římského davu.“ A Řím „dal příklad i provinciím.“[904] A ačkoli v tomto případě nelze úplně říci, že by bílý člověk zmizel, je jisté, že dnešní Ital má daleko k tomu, aby se vyrovnal starým Římanům z dob republiky.

A v Mexiku a Jižní Americe přišlo jako dobyvatelé jen několik Španělů či Portugalců bez svých žen a téměř od samého počátku se spojovali s domorodci nebo s negerskými otroky, které brzy dovezli. I zde, ačkoli se původní rysy bělocha možná stále ještě projevují, je obyvatelstvo těchto zemí obecně směsicí, neefektivní a rozhodně postrádající to, co je zapotřebí k vytvoření čehokoli trvalého nebo celosvětového významu.

Toto – co Walther Rathenau, Žid, označil za „tragédii árijské rasy“ – se děje znovu a znovu již po tisíce let. „Na severu

[904] Viz Martin P. Nilsson – Imperial Rome, Schocken, 1962, kapitola nazvaná „Population“, str. 317–363: zejména str. 343–344; „The Race Problem in the Roman Empire“, Hereditas, 1921, ii, str. 370–390.

vzniká blonďatý a úžasný národ. V přetékající plodnosti vysílá vlnu za vlnou do jižního světa. Každá migrace se stává dobytím, každé dobytí zdrojem charakteru a civilizace.“ A pak – tak či onak – se k němu přiblíží horda cizích národů a on je pohlcen bažinou bahna.[905]

A přesto nám dnes tady ve Spojených státech naši samozvaní odborníci tvrdí, že můžeme následovat stejnou cestu jako naši četní nešťastní předkové, aniž bychom skončili ve stejné slepé uličce jako oni. Taková víra je v přímém rozporu s historií i zkušeností. Blíže k pravdě o situaci, s níž se potýkáme v našem současném úsilí o integraci, se dostaneme, když si poslechneme prohlášení profesora E. A. Hootona z Harvardu: „Společenské styky vždy implikují sexuální styky.“[906] A můj již zmíněný bývalý profesor psychologie, John M. Mecklin, který se stal vedoucím katedry sociologie na Dartmouthu, to vyjádřil ještě výstižněji: „Když společnost umožňuje volné společenské styky mezi dvěma mladými lidmi se stejným vzděláním a zájmy, dává tím mlčky souhlas s možnými legitimními důsledky takových vztahů, a to konkrétně s manželstvím.“[907] Náš dobrosrdečný profesor, jehož specializací jsou spíše myšlenky než fakta a jehož znalosti antropologie jsou pouze z druhé ruky, je si samozřejmě zcela jistý, že odstranění rasové bariéry nepovede k nárůstu smíšených manželství mezi bělochy a negry, ani ke konečnému splynutí obou ras v jednu. Podle něj by se jednalo nanejvýš o ojedinělé případy, protože jak běloši, tak negři dávají přednost sňatkům s příslušníky své vlastní rasy.

[905] Viz Harry Kessler – Walther Rathenau, Harcourt, 1930, s. 37.
[906] E. A. Hooton – Up from the Ape, Macmillan, 1931, s. 583.
[907] John M. Mecklin, 1913, s. 147.

A připustíme, že v jeho tvrzení je jistá dávka pravdy. Jistě, již dlouho je známo, že v každém druhu manželství lze pozorovat tendenci, kdy se lidé podobného druhu berou mezi sebou. To platí i mezi rasami, a to i v případech, kdy se má za to, že jsou si tyto rasy rovny. Ale běloši a negři si nejsou rovnocenní: v každé lidské společnosti, jejíž součástí byl negr, se vždy nacházel na samém dně společenské pyramidy; a v důsledku toho ambiciózní černí muži již dlouho projevují silnou touhu zlepšit své postavení proniknutím do bílé společnosti prostřednictvím sňatku. V cestě jim však stálo mnoho téměř nepřekonatelných překážek. Až do nedávné doby byla smíšená manželství mezi bělochy a negry obecně zakázána státními zákony; bílé ženy, které si vzaly negry nebo s nimi navázaly milostný vztah, byly prakticky vyhozeny z bílé společnosti; a mnoho ochromujících a bolestivých znevýhodnění se také vázalo na míšené potomky z míšení negrů a bělochů. (Jednalo se o zdravou instinktivní reakci, protože pouze prostřednictvím našich žen mohou cizí geny proniknout do našeho bílého genofondu.) V důsledku toho bylo smíšení ras prostřednictvím sňatků do značné míry zabráněno. Přesto profesor Curt Stern, genetik z Kalifornské univerzity, odhadl (jak jsme již viděli), že v průměru je čtvrtina genů v naší negerské populaci bílá. Zdá se, že ani všechny překážky a tresty dohromady nezabránily tomu, aby se míšení dostalo poměrně daleko směrem ke splynutí. A pokud jde o naše geny, nezáleží na tom, zda k míšení dochází v rámci manželství, nebo mimo něj.

A nyní, když se bariéry boří a tresty ruší, stojíme před zcela odlišnou situací a atmosférou. Národní rada církví prohlásila „segregaci“ (jaká dlouho panovala na našem Jihu) za nejhorší hřích proti Bohu. Kazatelé, profesoři, publicisté a naši hlavní

političtí mluvčí se sjednotili, aby prohlásili, že všichni lidé jsou si rovni, dokonce i běloši a negři. Neúprosná propaganda způsobila, že jakákoli rasová diskriminace vůči negrům je nyní téměř všeobecně považována za projev ignorance a důkaz morální a duchovní zaostalosti a úpadku. Zmatení a apatičtí běloši se toho začali obávat jako jakési hanby, z níž se snaží za každou cenu a vždy ve spěchu očistit. Hollywood již po desetiletí uvádí nekonečnou řadu her, ve kterých negerští muži souloží s bílými ženami – a otevřeně tak budí dojem, že takové vztahy jsou přípustné, a dokonce že jsou nyní „naprosto v pořádku“. Televize bezostyšně zobrazuje půvabné, mladé, blond bílé ženy v náručí těch nejčernějších a nejďábelštěji vypadajících negrů, kteří mají spíše vzhled opic než lidí. To v našich ženách vyvolává dojem, že se nacházíme nejen v novém morálním světě, kde je povoleno prakticky cokoli, ale navíc, že vztahy s negry jsou v módě a že tím lze dokonce zlepšit jejich společenské postavení. Negři jsou prý těmi nejuspokojivějšími sexuálními partnery, a jelikož vztahy s nimi již nejsou považovány za hanebné a nemusí se odehrávat v tajnosti, lze je s dobrým důvodem vítat a dokonce k nim zvát. Navzdory nižší inteligenci negrů a jejich původu v tom, co každá civilizovaná společnost na světě pohrdá jako nejnižší třídou, milostné vztahy a dokonce i manželství s nimi slouží jako prostředek, kterým může bílá žena světu dokázat, že patří k intelektuální avantgardě nové éry, že je osvobozená od konvencí a prosazuje bratrství člověka.

Tato změna činí ženy bílé rasy snadnou kořistí pro negerské muže.

Již dlouho je známo, že mezi negry na vzestupu platilo pravidlo: „Vezmi si bělošku – nebo někoho co nejsvětlejšího.“

Světlá barva pleti u manželky byla znakem úspěchu a společenského vzestupu negra. Nyní však negr zvýšil své ambice. Nejde mu jen o společenské postavení: touží po pomstě. Jeho vpád do svatyně bílého muže je plánován jako útok na sídlo jeho moci a pevnost jeho velikosti – jeho genofond. Pan Robert Weems ve svém článku v časopise The Citizen z února 1972 (str. 12 – jedná se o oficiální časopis Citizens Council of America, vydávaný na adrese 254 East Griffith Street, Jackson, Mississippi, 39202) cituje prezidenta Sukarna, který ve své autobiografii uvádí: „Velmi mě přitahovaly holandské dívky [které jsou většinou velmi blond]. Zoufale jsem se s nimi chtěl milovat. Byla to jediná cesta, jakou jsem znal, jak uplatnit nějakou formu nadřazenosti nad bílou rasou a přimět ji, aby se podřídila mé vůli. To je vždycky cíl, ne? Aby muž s hnědou pletí přemohl bělocha."

A Weems dále poznamenává:

„Podmanit si bílou dívku znamená podmanit si bílého muže. Tak to říká Sukarno. To by si měl každý bílý muž pamatovat, když uvidí jakéhokoli barevného muže s bílou ženou."

„Měly by si to pamatovat i bílé ženy, neboť jakmile se postavení bílé rasy sníží, jednotlivé ženy mohou snadno ztratit svůj půvab a být pohrdavě odvrženy černými milenci, kteří byli kdysi tak hrdí na to, že je získali."

„Notoricky známý černošský militant Eldridge Cleaver v knize, která je mu připisována, Soul on Ice, říká o bílých ženách, které, jak sám přiznal, znásilnil: ‚Dělal jsem to vědomě, záměrně, úmyslně, metodicky... Těšilo mě, že se

vzpírám a pošlapávám zákony bílého muže, jeho hodnotový systém, a že znesvěcuji jeho ženy.‘“

„A černý sportovec a filmová hvězda Jim Brown, který se ve filmu ‚100 Rifles‘ miloval s bílou Raquel Welchovou, později řekl časopisu Ebony: ‚Myslím, že si myslí, že bych jí měl být vděčný....Jestli si to myslí, ať jde k čertu.‘“[908]

Takže nyní jsou bílé ženy skutečně lovnou zvěří pro negří lovce a tito lovci budou mít největší potěšení z toho, že uloví spoustu obětí, přičemž každá znásilněná a každá provdaná žena bude dalším peřím, jímž si ozdobí klobouky, dalším skalpem, který si pověsí kolem pasu.

A přesto je dnes většina bílých lidí tak zmatená, že zřejmě věří, že toto bourání bariér může pokračovat, aniž by to skončilo praktickým vymizením jejich druhu ve zpackaných míšencích páté třídy; nebo jsou příliš hloupí na to, aby si dokázali představit, co by takový osud znamenal, nebo příliš postrádají cit pro svou rasu, aby jim na tom záleželo. Ale mezi informovanými a inteligentními muži nemůže být pochyb o tom, kam nás náš současný směr vede. Opakovaně jsem vyprávěl, co se stalo s naším lidem v jiných zemích a dobách, a jak v naší vlastní zemi, i tváří v tvář velkým překážkám a přísným trestům, docházelo k tolika pohlavním stykům mezi negry a bělochy, že dnes je naše negří populace z jedné čtvrtiny bílá. A nyní se situace zcela obrátila. Veškerá moc, síla a aparát světa bílého člověka, které by měly sloužit našemu blahu a zachránit nás, se zdají být v rukou těch, kdo usilují o naši zkázu. V zahraničí panuje neúprosné odhodlání pošlapat a vymýtit svobodu volby vlastních společníků, která vždy charakterizuje

[908] Bob Weems: „Interracial Marriage, etc.“, The Citizen, únor 1972, s. 4.

každou skutečně svobodnou společnost, a zničit poslední zbytky vůle k segregaci, díky níž se náš lid snažil uchovat svůj genofond před zkažením a degradací. Jeden z Warburgů před několika lety řekl výboru Kongresu, že budeme mít světovou vládu, ať už to chceme, nebo ne. A v naší společnosti zjevně existuje obrovská síla, která je odhodlána vnutit integraci bílým lidem, i kdyby jim při tom měla zlomit vaz.

Většina našich lidí byla příliš pohlcena svými různými povinnostmi a příliš nepřipravená na to, aby si všimla, co se děje. Ale již v roce 1928 se sjezd komunistů v Michiganu rozhodl zbořit každý postoj, tradici, instituci či zákon, který bránil přijetí negrů jako rovnocenných s bělochy. A rok za rokem jsme byli svědky toho, jak dosahují svých cílů. Brzy poté Národní rada církví prohlásila, že neexistují žádné platné námitky proti smíšeným sňatkům mezi bělochy a negry. Již v roce 1958 tisk informoval, že NAACP prostřednictvím jednoho ze svých představitelů prohlásila: „Jakmile dojde k integraci obou ras, smíšené sňatky budou přirozeným důsledkem.“ V roce 1961 se Dr. David R. Mace, manželský poradce na Lékařské fakultě Pensylvánské univerzity, na konferenci Bílého domu o dětech a mládeži vyjádřil takto: „Rasová integrace, ať si kdokoli říká cokoli, nevyhnutelně povede ke smíšeným sňatkům.“[909] Všechny noviny a organizace oprávněné vystupovat jménem celé americké židovské komunity usilují o takovou integraci, která nevyhnutelně vede ke smíšeným sňatkům. V roce 1962 zašel Norman Podhoretz, jeden z předních židovských intelektuálů ve Spojených státech a šéfredaktor časopisu Commentary, považovaného za jeden z

[909] Tamtéž.

nejvlivnějších židovských časopisů na světě, ještě dál a napsal následující:

> „Co má americký negr, co by se dalo přirovnat k [židovské vzpomínce na minulou slávu a snu o blížícím se vykoupení]? Jeho minulost je stigma, jeho barva pleti je stigma a jeho vize budoucnosti spočívá v naději, že toto stigma smaže tím, že barvu pleti zbaví významu, že ji nechá zmizet jako skutečnost v našem vědomí.“
>
> „Sdílím tuto naději, ale nevidím, jak by se mohla někdy uskutečnit, pokud barva skutečně nezmizí: a to neznamená integraci, znamená to asimilaci, znamená to – ať zazní to kruté slovo – míšení ras. Věřím, že úplné splynutí obou ras je nejžádanější alternativou pro všechny zúčastněné... podle mého názoru nelze problém negrů v této zemi vyřešit žádným jiným způsobem.“[910]

Takové prohlášení od muže v postavení pana Podhoretze si zaslouží bližší zkoumání. Když za účelem zmírnění duševního utrpení negrů a jako řešení rasového problému v naší zemi přijímá, schvaluje a dokonce doporučuje postup, který může vést pouze k degradaci a úpadku národa, jenž jemu a jeho lidu poskytl občanství a útočiště, může to znamenat pouze jednu ze dvou věcí: buď ví o antropologii stejně málo jako náš bouřlivý profesor, anebo vědomě přidává svou podporu a váhu svého vlivu k té politice, kterou světové židovstvo všude usiluje o genetické vyhlazení bílé rasy prostřednictvím míšení ras, a tak ji zaplavit katastrofou, z níž zotavení, pokud není zcela nemožné, musí být přinejmenším velmi nejisté, obtížné a dlouho odkládané. V židovské komunitě obecně, a nikde tak

[910] Commentary, roč. 35, č. 2 (únor 1963), s. 64.

zjevně a odhodlaně jako v Izraeli, je míšení ras, sňatek Žida s nežidem, výslovně zakázáno a je považováno za kacířství. Ve skutečnosti je v Izraeli zákonem znemožněno. Ale pokud jde o nežidy, je to úplně jiná situace. To, co se Židé naučili zkušeností, že by pro ně znamenalo smrt, je nám vnucováno veškerou mocí, kterou mají k dispozici. A ta moc je obrovská.

Toto však není ten správný okamžik, abychom se podrobně zabývali snahami světového židovstva o svržení a zotročení bílé rasy ve všech koutech světa. To si musí ještě chvíli počkat. Chci tím říci, že pokud se naše negří populace mohla navzdory všem překážkám a postihům, které proti ní dlouho stály, stát v průměru z jedné čtvrtiny bílou, jak naprosto pošetilé je myslet si, že se lze vyhnout úplnému smíšení s dnešní drtivou mocí a dispozicemi země, která je odhodlána toho dosáhnout!

Vskutku, mnoho studia a úvah o tomto problému mě před lety přivedlo k přesvědčení, nyní tvrdému jako žula, že pokud se běloch v naší zemi usadí, aby žil bok po boku s negrem, za jakýchkoli podmínek, může to být jen otázka času, a to ne dlouhého, než jako rasa přestane existovat. To by platilo i v případě, že by negr stále trpěl svými starými omezeními a pokud by všechny staré překážky bránící míšení ras stále platily. Trvalo by to déle, ale nevyhnutelně by k tomu došlo. Segregace by mohla katastrofu poněkud oddálit; nikdy by však nestačila k jejímu zabránění. A tak, jak se věci mají nyní – s cestou k integraci a míšení ras široce otevřenou, uhlazenou a snadnou, příjemnou a dokonce výnosnou, a s bílými lidmi chovajícími se jako stádo hloupých ovcí, kteří jsou podváděni, nakopáváni, pobízeni a bičováni, aby to přijali a následovali, musí katastrofa

přijít rychle. A právě vyhlídka na tento osud způsobila, že se Jefferson zachvěl a Lincoln byl zděšen.[911]

Tváří v tvář tragédii, která se zdá být již na dosah, i já stojím zděšen a chvěji se. O to více, že když se člověk zastaví a začne hledat nějaké praktické prostředky, jak tragédii odvrátit a vyřešit rasový problém, situace se jeví jako beznadějná. Přesto nás naše vůle žít a láska k našemu druhu nutí držet se naděje, i když nacházíme jen málo opory, na níž bychom ji mohli založit. A vždy, když se moje hledající mysl ocitla v temnotě, jako by ji osvětlil klikatý blesk z černých a hrozivě se valících bouřkových mraků, měla jasnou představu o tom, jaké je jediné možné řešení tohoto problému. Musím počkat, abych to uvedl v další kapitole, kde se budu zabývat našimi rasovými problémy jako celkem a tím, co s nimi musíme udělat, pokud nechceme zemřít. Ale již nyní poukážu na to, že nemůžeme vytvořit společnost uspokojivou ani pro bílou rasu, ani pro rasu negrů, pokud se pokusíme vytvořit společnost uspokojivou pro obě. To je naprosto nemožné, a čím dříve se s tím a se vším, co to znamená, vyrovnáme, tím lépe pro všechny zúčastněné, pro negry stejně jistě jako pro nás samotné. To by mělo alespoň připravit mého čtenáře na to, co vnímám jako jedinou cestu, která může přinést skutečné řešení pro kohokoli. A aby se čtenář náhodou nezačal obávat, že budu naléhat na to, abychom „drželi na uzdě“ své protivníky všeho druhu s fanatickým odhodláním

[911] Na podporu celé mé teze viz Earnest Sevier Cox – White America, White America Society, Richmond, Va. 1923. Brožované vydání je nyní k dostání u nakladatelství Noontide Press, P.O. Box 76062, Los Angeles, Kalifornie. Poslední stránka jeho knihy končí těmito slovy: „Problém negrů je třeba vyřešit oddělením ras nebo jejich smíšením. Repatriace je možná! Je nezbytná! Pokud negry neodstraníme, naše civilizace upadne. Pokud negry odstraníme, naše civilizace vzkvete a naše budoucnost bude patřit Bohu.“

prosadit si svou cestu k cíli, rád bych ho ujistil, že mé srdce cítí s negry stejně jistě jako s mými vlastními lidmi – i když ne tak hluboce. Koneckonců, tato tragédie postihuje černé i bílé stejně. Mám negří přátele, alespoň z velké části černochy, které si vážím a k nimž chovám náklonnost. S nimi v mysli i v srdci si myslím, že se dá spolehnout na to, že nikdy nezapomenu, že „i negři jsou lidské bytosti“. Jsem však příliš realista na to, abych si byť na okamžik myslel, že lze najít nějaké východisko, které by mnoha lidem nezpůsobilo velkou bolest, ba dokonce újmu. To lze pouze přijmout. Ale přinejmenším se můžeme vždy snažit omezit to na minimum, které je slučitelné s požadovaným postupem. Také nezapomenu na našeho velkorysého profesora, který ve své horlivosti poskytovat slibným jedincům bohaté příležitosti, aby mohli co nejlépe rozvinout svůj potenciál, jakoby zapomínal, že každá společnost musí k tomuto druhu věcí přistupovat s rozlišováním, že si nikdy nemůže dovolit hýčkat jednotlivce do té míry, že by tím ohrozila svou vlastní existenci.

Název této kapitoly naznačoval, že jsem si myslel, že vím, co je „věčná pravda o rase“, a nemohu tuto kapitolu uzavřít, aniž bych odpověděl na otázku, kterou jsem nastolil. Přitom zároveň shrnu a uvedu, co je podle mého názoru podstatou celé této záležitosti.

Věčná pravda o rase spočívá v tom, že rasa je vše. Nebo, abych to vyjádřil více vědeckými termíny, genofond národa je jeho nejcennějším pokladem, stejně jako je genofond člověka, zděděný po jeho rodičích a ještě dříve po jeho předcích, jeho nejcennějším pokladem. Genofond rasy je důležitější než její náboženství, neboť určuje, kolik prostoru může a bude náboženství věnovat a jaké druhy náboženství vytvoří. Je

rozhodující více než jeho filozofie, neboť určí, jaký pohled na život a vesmír je přirozeným a pravdivým vyjádřením jeho nejvnitřnějšího bytí. Podobně je v jeho genofondu uložena jeho schopnost vytvářet umění, hudbu, literaturu, politické instituce, vzdělání a – snad nade vše – to, co vytvoří z domova. Vše, co daná rasa v minulosti vytvořila, může být zničeno, a ona to může vytvořit znovu, možná dokonce v ještě větší míře než kdy předtím. Jakmile se však její genofond změní, zkazí, smíchá a znehodnotí, je s ní konec. Den jejího stvoření je pak nenávratně pryč, ledaže by se našly nebo vymyslely prostředky, jak do ní vdechnout nový život. Disraeli tedy ani slovem nepřeháněl, když řekl: „Všechno je rasa. Je to klíč k historii.“ Pravda je však vyjádřena přesněji a v pojmech, které jsou plně v souladu s duchem naší doby, řekneme-li: „rod je vše.“ A prvním právem pod nebem, právem, před nímž musí ustoupit všechna ostatní práva, je právo rasy bojovat – se všemi svými prostředky a ze všech sil – za to, aby její genofond zůstal svatý, neposkvrněný a nedotknutelný. A to znamená, že strašlivé tresty postihnou každého cizince, který se dotkne jedné z našich žen, a každou z našich žen, která se jím nechá dotknout.

1972, 1974.

Kapitola 19 – Osudová krize, jíž čelí západní člověk

> Základním axiomem biologie je, že boji o přežití nelze uniknout. – Garret Hardin, Nature and Man's Fate
>
> Hlavním problémem, před nímž dnes stojí západní civilizace a její členské státy, je přežití. – James Burnham, The Suicide of The West
>
> Nikde nelze najít sebemenší náznak toho, že by u velké většiny našeho lidu nezmizel rasový instinkt sebezáchovy. Otázka však zůstává nezodpovězena, neboť zatím nemůžeme určit, zda byl tento instinkt zcela potlačen, nebo je pouze v klidu, zatímco náš lid se nachází v jakémsi kataleptickém transu, z něhož jej mohou probudit fyzické utrpení a akutní strádání, až nastane čas, což se jistě stane za několik let. Narodili jsme se do této doby a není z ní úniku, ledaže by to byla smrt. Naše situace je beznadějná a nemůžeme si dovolit žádné iluze, žádný únik do říše snů. Nyní, více než kdy jindy, je optimismus zbabělostí. – Revilo P. Oliver
>
> [Náš lid je příliš apatický, bezduchý nebo zbabělý na to, aby se postavil a bojoval za to, v co věří, nebo dokonce aby odvrátil vlastní zkázu.] Někteří čekají na doživotní zaměstnání, někteří na důchod, někteří na bezpečnější časy, ale všichni čekají na zkázu. Mrtvé rasy se nevracejí. Ti, kteří čekají, jsou nosiči rakve civilizace. – Robert E. Kuttner

V této kapitole se na základě faktů a principů, které již byly pevně stanoveny na předchozích stránkách této knihy, hodlám realisticky zabývat třemi problémy, které obzvláště ohrožují naši samotnou existenci – negry, Židy a – v první řadě, v

poslední řadě a vždy – nás samotné. Mohl bych dodat, že Mongolové, s celkovou populací asi jedné miliardy lidí, kteří, pokud jim budeme i nadále poskytovat naši technologii, budou jistě dříve či později zuřivě a bezohledně usilovat o větší Lebensraum, ale zdá se mi pravděpodobné, že pokud běloši uvedou do pořádku své vlastní záležitosti, znovu získají realismus a sílu, které je v minulosti běžně vyznačovaly, a pokud také vytvoří jednotnou frontu, měli by být schopni rozptýlit jakoukoli žlutou hrozbu.

V každém případě jsou ve Spojených státech na prvním místě tyto tři rasové problémy – negři, Židé a my sami. Z těchto tří jsme to nakonec my sami, kdo je zásadní a rozhodující. Pokud se dnes nacházíme v hluboké rasové krizi, je to především naše vlastní vina. Každému problému, který můžeme mít s jinými rasami, se dalo předejít, kdybychom byli moudří, nebo se ho dalo vyřešit a odstranit, kdybychom byli nejen moudří, ale i dostatečně odhodlaní prosadit pokyny, které by nám moudrost dala, a bezodkladně a přísně potrestat všechny zrádce v našem středu a dokonce i v našich vlastních řadách, kteří se snažili nás zničit. Ať už na následujících stránkách řeknu cokoli o jiných rasách, mějte vždy na paměti, že jsem řekl toto: samotným jádrem našeho rasového problému jsme my sami. Historie ukazuje, že vše závisí na rase, a věda učí, že veškerý pokrok přichází prostřednictvím promyšleného a neúnavného zlepšování rodu. Když se to zanedbá, všechno jde do háje. Pokud v sobě probudíme to nejlepší a přestaneme plýtvat silami ve válkách mezi sebou, budeme neporazitelní. Ale v našem současném stavu, než budeme moci žít podle toho nejlepšího, co v nás je, musíme čelit a vyřešit problém negrů a problém Židů.

Dovolte mi upřímně prohlásit, že mou hlavní starostí je budoucnost mého vlastního druhu – bílého muže Západu. Ačkoli se moje starost týká bílé rasy jako celku, soustředí se především na tu blond, dlouhohlavou, árijskou, germánskou, nordickou složku, která, jak se mi zdá, od starověké Indie, Persie, Řecka a Říma až po moderní Německo a severní Itálii, Holandsko, Anglii, Skotsko, Irsko Vikingy, Island a celou Skandinávii, a kamkoli se dostala do zahraničí, byla nejvyšší silou v západním světě, co se týče objevování, bádání, vynalézání, organizování, tvoření a vládnutí.[912] Právě tento prvek má hlavní zásluhu na tom, jakou podobu, rozměr a charakter nabyl život západního člověka, ať už v Evropě, nebo v jejích četných koloniích, a na tom, jakého významu dosáhl v dějinách lidstva.

[912] Geny tohoto rodu mohou být dnes u lidí, jejichž vzhled není árijsko-nordický, většinou potlačeny a dočasně skryty. Existují však a hrají svou roli u každého, kdo má alespoň částečně árijsko-nordické předky.

Současná tíživá situace bílé rasy

Nelze však popřít, že se běloch dnes nachází v zoufalé situaci. Nad námi visí katastrofa. Pro ty, kdo mají oči k vidění, jsou varovné signály všude kolem. Nemám však na mysli úplné vyhynutí lidstva: taková totální katastrofa, ať už v důsledku znečištění, nemocí, hladomoru nebo jaderného štěpení, se mi jeví jako nepravděpodobná. Katastrofa, která mě nyní tíží dnem i nocí, je ta, která nejhlouběji, bezprostředně a zejména visí nad západním člověkem, nad nordickým bílým člověkem. A i zde to nevidím jako hrozbu vyhynutí, ale jako něco v konečném důsledku horšího – ne tak hrozbu projevující se zhoršováním společností bílého člověka a jeho postavení mezi národy světa (což je koneckonců jen symptom), ale spíše tím, co je v konečném důsledku na dně toho všeho – nemocí, nejistotou a rozpadáním – nejvnitřnějšího bytí bílého člověka.

Začněme však vnějšími symptomy.

Ti nordici, kteří pozorně a s rostoucí úzkostí sledovali vývoj událostí, si už dávno všimli náznaků bouře ve vzduchu. Spenglerova kniha The Decline of The West[913] a Lothrop Stoddardovy knihy The Rising Tide of Color a The Revolt against Civilization[914] vyšly na počátku století. V šedesátých letech však začaly být varovné signály stále alarmující. V červenci 1960 se na titulní stránce Deutsche Wochen-Zeitung objevil článek, který (v překladu) říkal: „Jednou z hádanek naší doby je, proč by se běloch, pán Země od pólu k pólu, měl během

[913] Oswald Spengler – The Decline of the West, 2 svazky, Knopf, 1926, 1929. Německé slovo v názvu, které je přeloženo jako „úpadek“, zní „Untergang“ a ve skutečnosti znamená „klesání“, „potápění se“, „ztroskotání“ – jako u lodi.

[914] Lothrop Stoddard – The Rising Tide of Color, Scribner’s, 1930; The Revolt against Civilization, Scribner’s, 1922.

pouhé jedné lidské generace vzdát své nadvlády, unaveně ustoupit z pozice celosvětové moci, takže dnes prchá v panice tam, kde ještě včera vládl neotřesitelně.“[915]

Stačilo se jen rozhlédnout po Zemi, aby člověk pochopil, co bylo příčinou této poznámky. Každý dobře informovaný a přemýšlivý člověk, který uvažoval o sérii kataklyzmat a revolučních změn, které v tomto století postihly lidstvo, nebo o obecném průběhu událostí za posledních asi šedesát let, musel být zasažen neustálým sestupným trendem v západním světě bílého člověka. Před první světovou válkou, a dokonce i v předchozích 500 letech, byly jeho záležitosti na vzestupu. Jeho říše do značné míry odrážely jeho sebevědomí, jeho odvážnost ve všech druzích průzkumu, jeho vůli vládnout a jeho uznávanou autoritu. Ale po otřesných a zničujících dopadech dvou světových občanských válek bělochů se to vše změnilo. Všude se svět bílého člověka hroutí a umírá. Během jediné generace jeho říše uvadly a zmizely, téměř jako by nad nimi zlý džin mávl kouzelnou hůlkou. Britové, Francouzi, Nizozemci a Belgičané se doslova předháněli ve spěchu, s jakým se zříkali svých impérií a stahovali se ze všech koutů světa. To je obzvláště překvapivé u Britů, zakladatelů největšího a nejcivilizovanějšího impéria, jaké kdy lidský génius stvořil, kteří zdá se téměř bez odporu přijímají, že „byli sníženi ze své imperiální slávy na úroveň bezvýznamné mocnosti“.[916]

---

[915] „Es ist eines der Ratsel ünserer Zeit, warum sich der Weisse Mann, Herr der Erde von Pol zu Pol, in der knappen Spanne eines Menschenalters seiner Herrschaft begab, sich mude zuruckzog aus einer weltweiten Machtstellung, dass er heute in panischem Schrecken flieht, wo er noch gestern unantastbar regierte.“ Deutsche Wochen-Zeitung, 2. ročník, č. 30, 16. července 1960.

[916] Buffalo Evening News, úvodník, 30. listopadu 1972.

Nebo pokud si někdo myslí, že jako Američané bychom se měli soustředit na Spojené státy, které v očích většiny našich občanů stále zaujímají pozici dominantní světové mocnosti, je třeba mu připomenout, že ještě v roce 1968 pan Arthur Krock, dlouholetý novinář deníku New York Times, uzavřel svou autobiografii slovy, že „jako očitý svědek vládních a jiných veřejných činů v průběhu těchto let [v letech 1933 až 1967: hovoří o revolučních politických a společenských změnách], jsem dospěl k názoru, že USA si zaslouží pochybnou pozornost za to, že se zbavily své minulosti a jejího významu v jednom z nejkratších úseků moderní historie... A na základě mého osobního posouzení důsledků... mě přepadl instinktivní strach... že pozice Spojených států jako první světové velmoci může být jednou z nejkratších v historii.“[917]

Nevím však o nikom, kdo by nad touto situací projevil tolik znepokojení jako pan James Burnham ve své knize z roku 1964 s varovným názvem The Suicide Of The West.[918] U pana Burnhama si lze být vždy jist, že disponuje nejen výjimečnou pronikavostí mysli a bystrými schopnostmi analýzy i syntézy, ale také tím, že se nikdy nezalekne čelit realitě tak, jak ji vidí, s upřímností a odvahou. Jedna věc, kterou vždy uznává, bez výmluv a dvojznačností, je, že „ve všech lidských společnostech jakékoli velikosti – státech, národech, říších, federacích, jakkoli se nazývají – je síla nevyhnutelnou, a tedy normální a přirozenou složkou; nevyhnutelnou jak pro zachování vnitřního řádu, tak pro obranu proti vnějším hrozbám“ (s. 292).

[917] Arthur Krock – Memoirs, Sixty Years on the Firing Line, Funk, 1968, s. 406, 416.
[918] James Burnham – The Suicide of the West, Arlington House, 1964.

V úvodní kapitole nastiňuje vzestup a růst civilizace západního bílého člověka a poznamenává, že „v roce 1914 n. l. byla sféra vlivu civilizace západního člověka celým světem, nebo se tomu velmi blížila“, že „na počátku první světové války patřila planeta, voda i země, ... Západu“ (s. 15). Na počátku tohoto století Západ držel „v podstatě všechny klíčové strategické pozice na Zemi mimo vnitřní asijské jádro“. Byl situován a obklopen takovými okolnostmi, že „neexistovala možnost, že by čistě vnější vyzyvatel mohl představovat vážnou přímou hrozbu“, což nutně vedlo k závěru, že pokud by mělo dojít k jakémukoli zhoršení postavení bílého člověka, muselo by to být způsobeno změnou jeho vnitřních poměrů.

S vypuknutím první světové války však nastala zásadní změna. „Tento trend [směřující k úpadku] […] je nezpochybnitelný, od svého počátku v roce 1917 se ve skutečnosti nezvrátil a již [tj. v roce 1964] vyústil v přesun světové moci obrovských rozměrů“ (s. 298). Ještě před deseti lety byly téměř všechny strategické pozice, které Západ v roce 1914 bezpečně držel, odevzdány nebo opuštěny (str. 271–272, 276–277, 299). „Může být namítnuto, že civilizace není otázkou vojenských základen, strategických pozic a vojáků. To je jistě pravda; ale bez základen, pozic a vojáků nemůže existovat žádná civilizace, není nic“ (str. 298–300). A k našemu ještě většímu znepokojení dodává: „Z precedentů a analogií se učíme, že proces zmenšování, jakmile jednou nezpochybnitelně nastane, se málokdy, pokud vůbec, zvrátí. Jsme proto nuceni považovat za pravděpodobné, že Západ se zmenšováním také umírá“ (s. 20). „Pokud bude tento proces v příštích několika desetiletích pokračovat víceméně tak, jak probíhal v uplynulých několika desetiletích, pak... bude se Západem konec; západní

civilizace, západní společnosti a národy v jakémkoli významném a rozpoznatelném smyslu prostě přestanou existovat“ (str. 24–25). „Hlavním problémem, před nímž dnes stojí západní civilizace a její členské státy, je přežití“ (s. 280).

Tato slova musela být napsána asi před deseti lety. Jedno z těch „několika“ desetiletí, která pan Burnham považuje za tak zásadní pro náš osud, tedy již uplynulo, a každý rozumný člověk, který zná fakta, musí přiznat, že dosud nedošlo k žádné změně v procesu, jenž již více než půl století neúprosně a bezohledně tlačí bělochy do stále těsnějšího kouta.

Jeho situace je o to zoufalejší, že informace o skutečnostech – a ještě více povědomí o jejich významu – byly potlačeny. Byli jsme totiž přesvědčeni, že lidstvo již dosáhlo takové úrovně bratrské lásky a vzájemné důvěry, že svou bezpečnost nejlépe zajistíme tím, že se vzdáme vlastní národní síly, abychom posílili moc nadnárodní vlády nad celým světem. V každém případě lidé ve Spojených státech, kteří obývají celý kontinent, jsou chráněni dvěma oceány a disponují největším bohatstvím a mocí v historii lidstva, byli ponecháni v pocitu bezpečí, který je poměrně dětinský, a dnes jsou téměř zcela nepřipraveni. Většina z nich se už dávno tak zabavila vysáváním veškerého potěšení, které mohla ze svého fantastického životního standardu a veškerého pohodlí, které jim to přineslo, vytěžit, že si nevšimla, kdo nebo co se k nim plíží, aby je zničilo. Odmítají dbát na jakékoli výstražné výkřiky, které pronikají jejich nasáklou samolibostí. Nic nemůže narušit jejich přesvědčení, že Spojené státy jsou neporazitelné, že každý nepřítel, který by mohl zaútočit na jejich hradby, bude odražen, a proto nemají ani stín podezření, že nepřítel, který je s největší pravděpodobností zničí, je již

dlouho hluboce zakořeněn uvnitř jejich vlastních obranných systémů.

Avšak dramatický pokles prestiže a postavení bělocha v moderním světě zdaleka není celým příběhem, ani jeho nejznepokojivější a nejzlověstnější částí. Když při hledání příčin obrovského úpadku nadvlády bělocha obrátíme svůj pohled dovnitř, zjistíme, že jeho vlastní společnosti jsou zjevně sužovány neshodami a otřásá jimi jakási skrytá slabost, která je zbavila schopnosti vzít se do vlastních rukou. Často se zdá, že doslova hnijí a jsou na pokraji rozpadu. Sotva je třeba dokazovat, že Británie, Skandinávie, Francie a dokonce i Německo jsou nemocné, ačkoli v žádné zemi světa bílého muže není tato nemoc tak zřejmá ani rozpad tak pokročilý jako ve Spojených státech.

Stačí pouhý výčet známých příznaků, aby bylo zřejmé, jak vážný je náš stav. Stačí pomyslet na prudký a enormní nárůst bezpráví a kriminality, zejména násilných trestných činů, a to nejen mezi černochy, ale i mezi bělochy; zhoršení a téměř úplný rozpad celého našeho vzdělávacího systému, a to nejen ve veřejných školách, ale i na vysokých školách a univerzitách; nárůst pornografie a drogové závislosti; rozpad rodiny, kdy ženy hromadně opouštějí svou tradiční roli a odpovědnost matek a hospodyněk a svěřují své děti do péče denních školek, zatímco samy hledají slávu a nezávislost v zaměstnání a kariéře; obecná ochablost nerozhodných mužů, kteří, zmateni doktrínami rovnosti a svobody, které jim televize vtloukla do jejich hloupých hlav, se vzdávají své autority jako hlavy rodiny a smíří se s tím, že jejich manželky a děti si dělají, co se jim zlíbí, až se postupně po celé zemi rozšířil postoj tolerance vůči čemukoli a všemu. Často se zdá, že už nikde nezbývá žádná

železná síla, která by mohla a dokázala vytyčit tvrdou a ostrou hranici a zastavit slabost, vzpouru a prakticky zradu.

Beznadějnost situace se v nás jen prohlubuje, když jsme svědky všeobecného zmatku a napětí, které prostupují celou zemí a staví jednu třídu či část obyvatelstva proti druhé, až se někdy zdá, že jsme na pokraji toho, abychom se navzájem roztrhali na kusy ve všeobecné občanské válce, v níž každá část obyvatelstva odhazuje veškerou starost o obecné blaho ve snaze prosadit svou vlastní nadvládu a prosazovat své vlastní zájmy. Zaměstnanci z dělnické třídy jsou uvězněni v ponurém, nekonečném a často paralyzujícím boji se svými zaměstnavateli. Rozhořčení a nespokojení černoši shromažďují všechny své síly pro partyzánskou válku proti společnosti bílých lidí s odhodláním ji zničit. Žena se bouří proti muži a mládež proti stáří a autoritám. Rozpad disciplíny zasáhl dokonce i ozbrojené síly, v nichž národ nachází svou poslední záchranu pro udržení svého světa pohromadě. Snaha o integraci bělochů a černochů v armádě a námořnictvu vedla k rasovým nepokojům; strach z neposlušnosti černochů vedl k nařízení, že si mohou nosit vlasy, jak se jim zlíbí, a dokonce nahradit tradiční pozdrav zaťatou pěstí komunistů. Zjevná nejistota autority a slabost disciplíny jsou živým svědectvím toho, že ti, kdo vystupují jako naši vládci, si již nejsou jisti sami sebou, ani pevnou národní podporou. Slyší a cítí dunění pod nohama a jednají ve strachu. Země je rozervána neshodami. Nikde není ta solidarita, ta společná víra, ta shoda na základních principech, ten neochvějný duch spolupráce pro společné dobro ve vzájemném respektu a důvěře, jenž jako jediný dokáže vyvolat, sjednotit a nasměrovat konečné rezervy síly národa a na němž

v konečném důsledku závisí jak jeho přežití, tak i jeho celkový význam.

To v podstatě odhaluje rozpad vnitřního bytí samotného bělocha. A – aby o tom nebylo pochyb – to znamená především rozpad vnitřního bytí nordického člověka, neboť to byl právě nordický člověk, kdo byl hlavním určujícím faktorem historie a kultury národů severozápadní Evropy, a to jak v jejich domovinách, tak kdekoli, kam se vydali.

To si žádá vysvětlení. Nejdříve však nechť připravím čtenáře na to, co se chystám říci, několika úvodními poznámkami.

(1) Při hledání příčin naší zoufalé situace (a ani v nejmenším nepřeháním, když používám tato slova) jsem velmi brzy dospěl k přesvědčení, že u tak rozsáhlého jevu, jakým je úpadek civilizace a zánik lidu, který ji stvořil, musíme počítat s tím, že příčiny budou nejen složité, ale také se budou případ od případu lišit. Snažil jsem se proto odolat jakémukoli pokušení k přílišnému zjednodušování a náležitě zohlednit všechny kritické faktory, které mohou hrát roli.

(2) V žádném případě si nemyslím, že mám všechny odpovědi. Pouze si dovoluji uvést ty odpovědi, které se mi po asi třiceti letech výzkumu a úvah jeví jako nejrozumnější. Pokud mají ostatní velmi odlišné odpovědi, které se jim zdají být soudržnější a věrohodnější, budu velmi ochoten je vyslechnout a upřímně zhodnotit to, co říkají.

(3) Zároveň však, abych byl ke svým čtenářům upřímný, je musím varovat, že jsem hledal řešení, nikoli pouhé zmírnění, žádné utišující prostředky, které by jen utlumily naše obavy, ani pouhé odložení rány, která na nás nepochybně dopadne, pokud

nebudou nalezena a zavedena skutečná řešení. A v případě téměř beznadějné nemoci, která může postihnout lidské společnosti stejně jistě jako fyzická těla lidí, musíme být připraveni uznat, že někdy může být naší poslední nadějí drastický chirurgický zákrok. Rakovinu možná bude třeba vyříznout. Zde si mnutí rukou vůbec k ničemu není. Byl jsem proto od samého počátku odhodlán následovat cokoli, co na mě působilo jako pravda, bez ohledu na to, kam mě to zavede nebo co to bude vyžadovat. Kdybych jasně viděl, že nemoc, která ohrožuje naši samotnou existenci, můžeme překonat pouze jejím vyříznutím, postavil bych se tomu čelem a řekl bych to. Když se to stane tak neúprosným a jednoduchým jako „udělej to, nebo zemři“, může být vůbec nějaká pochybnost?

Po těchto několika slovech o mém vlastním přístupu k našemu problému bych nyní rád předložil dva faktory, které je třeba pochopit, má-li někdo pochopit, v čem náš problém spočívá.

KONFLIKT A BOJ – ZÁKLADNÍ SKUTEČNOST ŽIVOTA

Konfliktům a bojům nelze uniknout. Je třeba se jim postavit čelem. Ti, kdo před nimi zavírají oči nebo se jim snaží vyhnout, budou jimi nakonec smeteni. Veškerý významný lidský pokrok byl výsledkem toho, že se lidé postavili nějaké výzvě. A ačkoli to může začít jako soupeření a víceméně mírová soutěž, dříve či později to vede k válce. Důvody, na nichž zakládám tento postoj, jsem již uvedl v kapitole 14, kde mě přehodnocení pacifistického argumentu donutilo jej odmítnout jako zkreslení nebo vyhýbání se faktům lidské existence. Humánní a osvícení lidé se mohou válce vyhnout všemi prostředky kromě toho, že by přijali chronický hlad pro své

obyvatelstvo, které se rozrostlo natolik, že ho jejich země nedokáže uživit, ale mohou nastat situace, a dříve či později nastanou, kdy bude válka jediným zbývajícím prostředkem, jak rozhodnout, která ze dvou soupeřících stran přežije a bude mít svobodu sledovat svůj osud, a která zanikne.

I spolupráce a vzájemná pomoc vždy sloužily k zajištění přežití skupiny. Mezi skupinami vždy panovala válka, nebo válečný postoj a připravenost k válce. Jak jsme již viděli, ale nelze to připomínat dost často, každá vznikající lidská skupina musela bojovat se všemi ostatními soupeřícími skupinami, které ji ohrožovaly – zpočátku například o nejlepší loviště. Ti, jejichž porodnost jim zajistila početní převahu, jejichž mozky jim poskytly lepší nástroje, zbraně a organizaci a jejichž odvaha, disciplína, loajalita ke skupině a obětavost jim umožnily v průběhu tisíců a tisíců let vložit do boje vše, co měli, byli těmi, kteří přežili – a nakonec přežití znamenalo určitou míru ovládnutí, dobytí. Pokud dnes máme pouze tři vynikající a zjevně odlišitelné rasy, je to proto, že všechny ostatní podlehly těmto třem. Selekční silou – tam, kde to nebyla izolace ani segregace – byla válka a vše, co je zapotřebí k úspěšnému vedení války. Ti, kteří nemohli bojovat nebo nechtěli, byli nemilosrdně vyhnáni ze Země, zotročeni nebo odsunuti jako ubohé zbytky zaostalých národů do pustých nebo odlehlých koutů. Podobný osud vždy stínil všechny, kteří se z jakéhokoli důvodu stali příliš sebejistými, uvolnili svou ostražitost a nechali své strážce spát. Stále je stínil. Příroda nepohrdá vakuem více než Moc. Jakmile se běloch stáhne z Afriky či Indonésie nebo uvolní svůj vliv, anebo prokáže neschopnost či neochotu udržet kontrolu nad vlastními územími, vtrhne dovnitř „komunismus“ – nebo se dovnitř vrhne 800 milionů

Číňanů, kteří touží po prostoru k dýchání –, aby tam zůstali a nahradili vládu bělocha svou vlastní, ještě tvrdší vládou. Zatímco jsme se všichni snažili zbavit se odpovědnosti, Rusko naopak budovalo z podmaněných států východní Evropy celé impérium a tlačilo se do Afriky, aby nahradilo Západ, jakmile ten odejde – ve skutečnosti mu šlapalo na paty. A Číňané je následují. Poté, co poskytli inženýry a dělníky na výstavbu moderní železnice z východního pobřeží Afriky do srdce jejích nerostných bohatství, zůstali tam a lze očekávat, že bez výčitek zatlačí chudé divoké černé národy do kouta. Mongolové obecně již dlouho upírají zrak na Afriku, Austrálii a Nový Zéland, a možná dokonce i na Spojené státy.

Jistě, domnívat se byť jen na okamžik, že nastal čas, aby bílý muž odložil svůj meč, je naprosté šílenství. Historie velkých válek tohoto století je historií rostoucí krutosti, a to do té míry, že nyní převyšuje vše, co je známo o šelmách, a co nemá v lidské historii od dob Čingischána ve třináctém století obdoby.[919] Pokud byla poslední válka krutá, ta příští bude ještě krutější.

Ani v Organizaci spojených národů nelze najít žádné východisko z této bezvýchodné situace. OSN je past. To je zřejmé, jakmile se člověk dozví, kdo jako první prosazoval myšlenku světové vlády, kdo sepsal Chartu OSN, komu byla na konferenci v San Franciscu svěřena odpovědnost za její založení a uvedení do chodu a kdo ji od té doby ovládá. Zdá se,

[919] Významný vojenský kritik kapitán Liddell Hart prohlásil, že vítězství ve druhé světové válce bylo dosaženo „uplatňováním těch nejbarbarštějších válečných prostředků, jaké svět zažil od dob mongolských nájezdů“. The Evolution of Warfare, Faber, Londýn 1946, s. 75. Citováno v děsivé, ale nevyvratitelné knize F.J.P. Vealeho Advance To Barbarism, Devin-Adair, 1968, s. 23.

že jen velmi málo lidí si uvědomuje, že (v souladu s tajnou dohodou uzavřenou v San Franciscu mezi ruským Molotovem a Algerem Hissem, naším nejvlivnějším zástupcem) klíčový post v OSN, a to post tajemníka Rady bezpečnosti, vždy zastával a vždy musí zastávat komunista.[920] To například znamenalo, že během korejské války byli stratégové na komunistické straně nepochybně obeznámeni s rozkazy, které OSN vydala generálu MacArthurovi, ještě dříve, než byly sděleny samotnému generálu MacArthurovi. Není divu, že generál George Stratemeyer, velitel našeho letectva v Koreji, později před senátním výborem prohlásil: „Bylo od nás vyžadováno, abychom korejskou válku prohráli.“ A MacArthur řekl, že nám „nebylo dovoleno vyhrát“.[921] Stručně řečeno, podle záměru jejích autorů a tvůrců je OSN a vždy byla především nástrojem a lstí, pomocí níž si jedna rasa mezi lidmi myslí, že může jistěji a rychleji nastolit svou nadvládu nad všemi ostatními.[922] OSN může naplnit účel, pro který byla založena, pouze tehdy, bude-li zničena suverenita každého členského národa. OSN je nástrojem k zotročení lidstva. Každý její krok a každý návrh, který předkládá světu (ať už jde o odzbrojení, Úmluvu o genocidě nebo cokoli jiného podobně vznešeně znějícího), je proto třeba považovat za čin, u něhož lze předpokládat zradu. Kdykoli OSN nebo Sovětský svaz hovoří o „míru“, vzpomeňme si okamžitě na to, co řekl Dmitrij L. Manuilski, který se později stal ruským delegátem v OSN, ve svém projevu v Leninově škole politické války v Moskvě v roce

[920] Tak to uvedl Trygve Lie, generální tajemník OSN, ve své knize In the Cause of Peace.
[921] Viz John Stormer – None Dare Call It Treason, Liberty Bell Press, Florissant, Missouri, 1964, s. 205.
[922] Než tuto kapitolu uzavřu, budu se ještě podrobněji zabývat tímto tématem.

1930: „Válka na život a na smrt mezi komunismem a kapitalismem je nevyhnutelná. Dnes samozřejmě nejsme dost silní na to, abychom zaútočili. Naše chvíle přijde za 20 až 30 let. Abychom zvítězili, budeme potřebovat moment překvapení. Buržoazii bude třeba ukolébat. Začneme tedy tím, že spustíme nejvelkolepější mírové hnutí v historii. Budou následovat elektrizující nabídky a neslýchané ústupky. Kapitalistické země, hloupé a dekadentní, se budou radovat, že mohou spolupracovat na své vlastní zkáze. Vrhne se na další šanci být přáteli. Jakmile se přestanou mít na pozoru, rozdrtíme je naší zaťatou pěstí.“[923]

Tato nutnost, na kterou jsem kladl důraz – dosáhnout síly, rozvíjet inteligenci, být neustále v pohotovosti, aby se člověk stal pánem svého osudu, nebo alespoň udržel svou pozici – formovala veškerý život, který se na této Zemi objevil. A právě výsledek tohoto boje vysvětluje jak vývoj všech druhů, tak vzestup a pád národů, ras i všech lidských říší. Ať se nám to líbí nebo nelíbí, ať proti tomu jakkoli horlivě a zoufale stavíme své morální rozhořčení a své nejcennější naděje a ideály, funguje to – neustále, tiše, bez výjimky, bez selhání, bez soucitu, neúprosně. A jakýkoli národ nebo jakákoli rasa, která se nechá unést představou, že nastal den, kdy může uvolnit svou ostražitost, složit zbraně a zavést novinky, v nichž bude způsob boje a souboje nahrazen vládou všeobecné lásky, bratrství a míru, bude nakonec drsně probuzena k poznání, že ztratila svou pozici a možná i svou poslední šanci a je nemilosrdně smetena do zapomnění.

[923] Zápis z jednání Kongresu, 31. května 1955, s. A3764 – citováno podle Johna Stormera, None Dare Call It Treason, op. cit., 1964, str. 88–89.

Takový je svět, v němž z historického a antropologického hlediska některé národy či rasy v dané době dosahují převahy, zatímco jiné jsou zatlačovány do pozadí a nuceny smířit se s druhořadým postavením, možná dokonce s postavením hraničícím s vyhynutím. Právě uprostřed takových drsných a neúprosných okolností musí moderní bílý muž Západu, stejně jako každý jiný národ a rasa od počátku věků, dnes najít způsob, jak plavat – nebo se potopit.

Tím se dostávám k druhému zásadnímu faktoru současné kritické situace bělocha, na který bych rád zvláště upozornil.

NEJISTOTA BĚLOCHA VŮČI SÁM SOBĚ A JEJÍ PŘÍČINY

Právě v této nemilosrdné situaci, kdy nejvíce zoufale potřebuje najít pevnou půdu pod nohama, zjistit, kde se nachází, a jak se může vzchopit, aby kráčel pevným krokem a s veškerou silou, kterou v sobě má – právě teď, jako nikdy předtím v jeho historii, se cítí nejvíce zmatený a nejistý, pokud jde o dobro a zlo, vysoké a nízké, a dokonce i ohledně sebe sama, své minulosti a své hodnoty ve srovnání se zbytkem lidstva.

Abychom se dostali k příčině tohoto stavu, musíme dojít k určitému pochopení toho, jak k němu došlo.

Na první pohled se může zdát, že se jedná o nespočetné množství faktorů. Pokud se čtenář ještě jednou na chvíli zastaví a zamyslí se, možná mu dojde, že tato kniha, kterou právě čte, od samého počátku vytahuje z té zmatené směsice jednu za druhou ty kolosální chyby, kterých jsme se dopustili, a podrobně je rozebírá. Ale jejich výčet, byť jen pro nejběžnější přehled, by vyžadoval prostor, který nemohu věnovat, a příliš by to oddálilo mé vypořádání se s hlavními problémy, které

jsem si v této kapitole stanovil. Navíc je mnoho z těchto příčinných faktorů natolik provázaných, že nakonec možná zjistíme, že značná část chyb, které jsme udělali, se dá shrnout do několika málo obrovských. Omezím se na tyto.

1. Jeho odmítnutí zákona o jeho bytí obsaženého v duálním kodexu

Vždy jsem tvrdil, že základním rysem života je konflikt a boj. Veškerý významný lidský vývoj byl výsledkem snahy čelit nějaké výzvě. Lidé se však velmi brzy naučili zmírňovat tlak boje na jednotlivce a zvyšovat jeho bezpečnost a blahobyt vytvářením skupin jednotlivců – stejné krve a zkušeností (tj. stejného genofondu a společné tradice), stejného smýšlení a zájmů, sjednocených věrností dvojímu kodexu. Uvnitř skupiny platila pravidla vzájemné důvěry, loajality a spolupráce – zkrátka přátelství. To v pravý čas vedlo k homogenitě a solidaritě, v nichž se soustředila síla daleko přesahující cokoli, čeho by mohl dosáhnout jednotlivec stojící osamocen. Posílena touto silou čelila skupina cizincům, všem, kdo k ní nepatřili – a to je druhá strana dvojího kodexu – s lhostejností, podezíravostí, nepřátelstvím a připraveností k válce. Zde platilo pravidlo nepřátelství.[924]

[924] Na tuto tezi mě poprvé upozornil s takovou jednoduchostí a srozumitelností sir Arthur Keith ve své knize A New Theory of Human Evolution, vydané nakladatelstvím Philosophical Library v roce 1949. Stručné shrnutí postavení a úspěchů Sira Arthura ve světě vědy najdete pod jeho jménem v mém seznamu vědců, 85. poznámka v předchozí kapitole. Je třeba poznamenat, že podle Sira Arthura „člověk nezískal svou dvojí mentalitu v důsledku praktikování dvou morálních kodexů, ale praktikoval dvojí kodex kvůli dvojí organizaci svého nervového systému“ (s. 61). Jinými slovy, má to kořeny nejen v našich zvycích, v postojích, které lze změnit indoktrinací, ale v samotné naší fyzické konstituci. Je to něco, co je téměř nemožné vymýtit.

Tento dvojí kodex – přátelství uvnitř skupiny, nepřátelství vůči těm mimo ni (jak již bylo zmíněno v předchozí kapitole) – sloužil několika společensky cenným účelům. A i když to znamená určitou repetici, musím poukázat na to, o jaké účely se jednalo, a zdůraznit jejich význam.

(a) Tento dvojí kodex znamenal segregaci, která chránila genofond skupiny před zředěním geny cizinců. Výsledkem byla jemně strukturovaná homogenita a pevná soudržnost, která, jak jsem uvedl v kapitole 9, je nezbytná pro stabilitu, dlouhodobé přežití i významný odkaz každého národa. A tato soudržnost, jak si můžeme uvědomit, zahrnovala více než jen všechny členy vlastní společnosti. Byla zakořeněna v jejich společném původu a v tradicích, v nichž jejich předkové zapsali moudrost, kterou do jejich vědomí vtiskly tisíce let široce rozmanitých životních zkušeností; a projevovala se v odpovědnosti, kterou každý muž uznal, aby zachoval svůj rod v mnoha dětech, z nichž každému se zavázal svou věrnou výchovou dovést na práh odpovědného dospělého života tak, aby se dalo věřit, že se bude chovat způsobem hodným svých předků. Minulost, přítomnost a budoucnost byly všechny propojeny. Půda, živá rostlina a její semeno, každé podle svého druhu, byly všechny náležitě zohledněny.

(b) Dvojí kodex posílil celkovou sílu skupiny, a tím znásobil její šance na přežití a vítězství v boji s nepřáteli. Právě kvůli jeho účinnosti v těchto dvou konkrétních ohledech sir Arthur Keith poukázal na to, že dvojí kodex byl jedním z hlavních faktorů při samotném vzniku ras a při utváření historie, kterou si každá z nich sama vytvořila. Bez něj by žádná rasa nemohla vzniknout a bez něj by žádná rasa nemohla dlouho vydržet pohromadě ani mít šanci se někdy dostat do čela. Byl

to nástroj veškerého lidského vývoje, všeho, čemu říkáme lidská evoluce.

(c) Psychologické vedlejší produkty tohoto procesu je třeba konkrétně a pečlivě zaznamenat. Dvojí kodex vybavil člověka, který od samého počátku byl společenským tvorem, jednou z „prvních podmínek jeho morálního zdraví, jistotou poskytovanou pocitem sounáležitosti... pocitem příslušnosti, což je něco, co nikdy nebyl schopen najít... [nikde a nikdy], kromě některé ohraničené skupiny nebo komunity složené z jedinců, kteří jsou mu velmi podobní.“[925] Nedílnou součástí a dalším důsledkem toho byla morální jistota, kterou to jednotlivci poskytovalo ohledně toho, jak by měl jednat při řešení nejdůležitějších otázek svého života. Okamžitě věděl, že to, co mu bylo v podstatě cizí, v sobě skrývalo potenciálního nepřítele, před nímž se musel neustále mít na pozoru. V tomto ohledu nikdy neztrácel přehled. Proti tomu, co ohrožovalo jeho život, byl vždy připraven a rychle se od toho izoloval, jako od malomocného, a neméně rychle se spojil se svými druhy, aby proti tomu bojoval, ať už to bylo v podobě osoby nebo myšlenky, která byla neslučitelná s jeho rasovými tradicemi a ideály. A mohl to udělat bez výčitek nebo váhání díky své jistotě, že všichni kolem něj, jelikož byli jeho vlastního druhu, sdíleli to, co cítil. A mohl do boje vložit vše, co v sobě měl, dokonce i svůj život, protože se naučil, že blaho každého z nich je nejlépe zajištěno tím, že všichni stojí pohromadě, pevní jako žulový blok, ve vzájemném porozumění, důvěře a ochotě pomáhat. A tento postoj se v průběhu přirozené selekce, která

[925] Tento citát a další podklady k myšlence celého tohoto odstavce najdete v mimořádně bystrém a pronikavém článku s názvem „Dissecting A Racial Mystique“ od pana Ivora Bensona, vydavatele velmi doporučovaného zpravodaje Behind the News, P.O. Box 3145, Durban, Jihoafrická republika.

trvala statisíce let, vryl do samotných buněk těla a mozku každého člověka, do jeho podvědomí. A to do té míry, že i dnes jakákoli změna, která naruší pocit bezpečí jednotlivce v jeho okolí, ať už jde o nové a cizí myšlenky vštěpované ve škole nebo propagandou, nebo o změněný vzhled a chování lidí, s nimiž se setkává na ulici, hluboce naruší jeho duševní klid, jeho jistotu a celkovou účinnost jeho nejvnitřnějšího bytí, i když je to tak nepatrné, že to uniká jeho vědomí.

Homogenita, dodávám, není otázkou uniformity – jakou lze dosáhnout reglementací nebo indoktrinací. Změna musí existovat a je dokonce vítána, pokud ve společnosti existuje síla, v podstatě aristokratická – moudrá a velkorysá, která bude změnu udržovat pod kontrolou a dá jí směr, který přispívá k blahu celého lidu. Navíc je třeba uznat, že od svobodných lidí, kteří mají podobnou inteligenci a integritu a jsou konfrontováni s daným problémem, lze očekávat, že dojdou k závěrům, které se v určitých mezích liší. To vše však nenarušuje základní homogenitu společnosti, pokud se problémy řeší a rozhodují v duchu a ve světle zásad, které jsou v souladu s celou minulou tradicí lidu i s jeho současným charakteristickým rysem. Skutečná a podstatná homogenita, spolu se solidaritou, která z ní vyplývá, a dvojím morálním kodexem, který je nutný k vytvoření a udržení homogenity, je a vždy byla a vždy musí být pro bílou rasu, stejně jako pro jakoukoli jinou rasu, životně důležitou a nevyhnutelnou nutností pro její morální a duchovní zdraví a pro jistotu a soudržnost jejího politického života.

Ale situace, v níž se nyní nacházíme, je v naprostém kontrastu se vším tímto. Místo té homogenity, která se ukázala jako tak zásadní pro význam jakéhokoli národa a nakonec i pro jeho samotnou existenci, se obyvatelstvo Spojených států stalo

zcela nesourodou směsicí. Dovolte mi nyní zrekapitulovat, jak k tomu došlo a jak jsme v průběhu posledních sta let prostě přestali být stejným národem, přestali být národem stejného druhu a kvality, jakým jsme byli na počátku.[926]

2. Přijetí milionů přistěhovalců do svých řad

Zakladatelé původních třinácti kolonií, z nichž se vyvinula Federální unie, byli ve svém rasovém původu pozoruhodně podobní. Pocházeli převážně ze zemí severozápadní Evropy. Ale brzy poté, co Lincolnovy snahy o odražení mezinárodních bankéřů skončily jeho zavražděním a země se stále více vydávala na milost a nemilost lupičům, vedla neustále rostoucí poptávka po levné pracovní síle k tomu, že jsme otevřeli brány téměř každému, kdo měl ruce na práci. Ve čtyřiceti letech po roce 1880 jsme přijali přes 23 milionů přistěhovalců, kteří spolu se svými četnými potomky do roku 1920 pomohli zvýšit náš celkový počet obyvatel na něco přes 105 milionů.[927] Pro národ naší tehdejší velikosti to představovalo obrovskou část lidstva, kterou se snažil asimilovat, i kdyby se jednalo o skupinu stejného druhu a kvality jako on sám. Ale nebyla to skupina stejné kvality, ani stejného druhu. Nově příchozí pocházeli převážně z národů jihovýchodní Evropy, z těch, jejichž obyvatelé byli našemu původnímu obyvatelstvu nejvzdálenější, co se týče krve, hodnot, tradic a institucí, a často byli vytaženi

[926] C. D. Darlington – The Evolution of Man and Society, Allen & Unwin, 1969, s. 608.

[927] Viz S. J. Holmes – Human Genetics and Its Social Import, McGraw-Hill, 1936, str. 312–313, 316, 334–336; Edward M. East – Mankind at the Crossroads, Scribner's, 1924, s. 309–313; Madison Grant – The Passing of the Great Race, Scribner's, 4. revidované vydání, 1932, str. 89–90, 47ff.

z chudobinců a dokonce i z ústavů pro mentálně postižené.[928] Od té doby jsme si na krk naložili další miliony cizinců ze všech koutů světa – Mexičany, Portorikánce, Havajce, Japonce, Číňany – a samozřejmě od samého počátku existence naší země také neustálý příliv Židů, kteří dnes naši společnost důkladně prostupují odshora až dolů. Nejnadanější z celé této ne-nordické imigrace, Židé a Mongolové, byli v každém případě tak odhodláni zachovat si svou rasovou identitu, že asimilace byla prakticky nemožná: jednoduše se zakotvili jako cizí organismus v našem politickém těle.

Ale pravděpodobně většina imigrace od roku 1880, i když měla s námi tolik společného jako bílé kmeny z jihovýchodní Evropy, a jistě i veškerá ta ostatní, i když byla vysoce nadaná, nikdy neměla být vpuštěna na naše břehy, z toho prostého důvodu, že byla pro nás příliš cizí ve svých tradicích, zkušenostech, hodnotách a normách. Byla však přijata, spolu s četným potomstvem, které zplodila (v čemž běžně překonávala naši vlastní porodnost), a tak se celá tato obrovská směsice cizosti přidala k velkému celku cizosti, který je vlastní 22 milionům negrů uprostřed nás. V důsledku toho se dnes

[928] Zvláštní pozornost věnuji Spojeným státům, a to především proto, že jsem se zde narodil, mám zde své kořeny, znám je nejlépe a cítím k nim odpovědnost, jakou k nikomu jinému nemám. Musím však dodat, že jevy, které lze pozorovat v USA, se více či méně, a někdy i ve značné míře, opakují i v ostatních zemích světa bílého člověka. Například Společný trh odstranil překážky volného pohybu občanů členských států do takové míry, že severní Evropa, která je z větší části nordickou Evropou, je zaplavována hordami ne-nordických národů z pobřeží Středozemního moře. Zaznívají varování, že převážně nordická Anglie je předurčena k tomu, aby se stala rasovou stokou Evropy. Ale možná je mým hlavním důvodem, proč se nyní podrobněji zabývám USA, jejich klíčová pozice. Bezpochyby jsou to nejmocnější bílá země na Zemi. A běžně se říká, že pokud USA podlehne soustředěnému útoku, který je nyní proti nim veden, je zbytek světa bílého muže odsouzen k zániku.

čistokrevný nordický muž často cítí doslova zaplaven cizostí. Přišel o svou vlast. Vymkla se mu z rukou. V podstatě byl vyhnán ze své země a nyní žije v zemi, která se stala zemí cizinců.[929] Této skutečnosti nemůže uniknout. Setkává se s ní, kamkoli se podívá – v tvářích v televizi, ve jménech na výlohách obchodů, v novinách a na obálkách knih, v seznamech univerzitních profesorů a ve správních radách bank a korporací. A ať si čtenář jen vzpomene na všechna ta cizí jména, která se dnes objevují mezi našimi starosty, kongresmanů a soudců a která již dlouho charakterizují poradce našich prezidentů, od Bernarda Barucha, který byl poradcem pěti prezidentů za sebou a byl někdy označován jako náš „neoficiální prezident“, až po současného Henryho Kissingera, jehož silný přízvuk prozrazuje jeho zahraniční původ, který však má za sebou takovou moc, že se mu svěřuje osud národa.

To vše mělo své důsledky. Z nich byly ty méně zřejmé nejzávažnější, neboť zasáhly samotný kořen bytí nordického člověka. Jakmile je narušena jeho jistota v sebe sama a jeho pevné zakotvení, nemůže již udeřit s přesvědčivou silou, je zbaven své síly a redukován na něco, co se blíží bezmocnosti. A nemůže si udržet svou jistotu, jakmile již nemůže pohlížet na ty kolem sebe s přesvědčením, že to, co sám myslí, cítí, čeho se bojí, čeho si váží, co považuje za posvátné, podle čeho se snaží žít a za co je ochoten zemřít, sdílí i jeho sousedé, spoluobčané, všichni, celé obyvatelstvo jeho země. Jakmile se tato solidarita ztratí, nemůže se již cítit zcela jistý sám sebou a silný s pocitem, že jeho země je on sám znásobený milionkrát – sto milionůkrát.

[929] Viz opět knihu pana Wilmota Robertsona The Dispossessed Majority.

Zatímco se tato znepokojivá změna odehrávala v pleti a genetické podstatě amerického obyvatelstva, bylo vědomí bělocha o tom, kým a čím je a co má za sebou, podkopáváno a otřásáno ještě jiným způsobem. Po celé dvě generace se velmi dovedná, finančně silně podporovaná a neustále zesilovaná kampaň soustředila na to, aby mu tak zamotala hlavu, jeho základní představy, emoce a loajalitu, až se stal zmateným, rozpolceným, frustrovaným a nakonec bezmocným, stejně jako vosa nejprve paralyzuje oběť, kterou zamýšlí jako potravu pro své mladé. Pomalu byly podkopány samotné základy víry bílého muže v sebe sama. Do rukou mu byla vtlačena nová kniha o tom, co je správné a co špatné, jejíž přikázání nechápe. Do hlavy mu byly vštěpovány ideály a v hrudi rozníceny emoce, které se dostávají do přímého střetu s dědičnými hodnotami, drahocennými tradicemi a těmi vrozenými instinkty, které z něj udělaly to, čím je.

Ačkoli se narodil, aby dobýval, a má za sebou prastarou historii dobývání, slovo „dobývání“ se stalo hanlivým výrazem, téměř „špinavým“ slovem, a samotný čin zločinem. Bílý muž tak zůstal nejen rozpolcený a zmatený, ale také frustrovaný a dokonce se stydí sám za sebe – stydí se za svou nadvládu, stydí se za svá impéria, stydí se dokonce i za své předky, kterým vděčí za vše, čím je a co má. On, bílý muž, pocházející z jedné z největších válečnických ras v historii, místo aby se vrhl do boje, aby se prosadil, bránil a pevně prosazoval to, co potřebuje pro své přežití a pro uskutečnění velikosti, která v něm je, sedí v koutě, váhá, je skleslý a omlouvá se nejen za to, čím je, ale i za to, čím byli jeho předkové, a poslušně se snaží přejímat afektované chování zastánce jednoho světa a křesťanského pacifisty, které mu vnucují ti, kdo by ho rádi svrhli.

Ani nedokážu vyjmenovat všechny způsoby a klíčové oblasti našeho života, v nichž již po desetiletí probíhá tato kampaň, jejímž cílem je nás paralyzovat, vykastrovat a, dalo by se říci, vydrancovat. Musím však pochybovat, zda existuje nějaký nástroj tak zhoubný a smrtící jako doktrína lidské rovnosti.

3. Jeho zrada vlastního já tím, že přijal doktrínu rovnosti

Jak jsem poukázal v předchozí kapitole, v naší federální ústavě se nic takového nenachází a tvrzení tohoto druhu, která zazněla z úst našich otců zakladatelů, nebyla o nic víc než dozvukem bouřlivých výstřelků, které provázely Francouzskou revoluci. Rozhodně neuvažovali o žádné společnosti bílých mužů, která by zahrnovala dokonce i Číňany, jakkoli obdivuhodní by Číňané sami o sobě mohli být, natož indiány z doby kamenné a nejméně ze všeho negry z divoké Afriky, kteří v té době neměli v americké společnosti vůbec žádné místo, kromě toho jako movitý majetek a otroci. Jakákoli rovnost, kterou připisovali „všem lidem“, byla jistě omezena na všechny muže jejich vlastního druhu. A dokonce i zde muži, s nimiž země skutečně vznikla, kteří měli odvahu, odhodlání a sebevědomí převzít vedení a riskovat smrt ve jménu svobody, jejichž myšlenky, energie a odhodlání nakonec daly zemi její podobu a směr, nejenže do Ústavy nezahrnuli nic o rovnosti, ale naopak neztráceli čas a zajistili, aby se žádný podíl na vládě nad zemí nedostal do rukou mas lidu. Navzdory povstáním, jako bylo Shayovo povstání v Massachusetts a Dorrova vzpoura v Connecticutu, bylo brzy pevně stanoveno, že volební právo bude omezeno na muže, kteří splňují určité podmínky. Obecně lze říci, že tyto požadavky svědčily o charakteru a

schopnostech, které v té době obvykle souvisely s vlastnictvím určitého minimálního množství soukromého majetku. James Oneal ve své knize The Workers In American History na základě četných citátů z uznávaných historických pramenů dokazuje, že „všechny kolonie a později i jednotlivé státy odepíraly volební právo těm, kteří nevlastnili určitý majetek.“[930] Již v rané Virginii (1670) se uznávalo, že vlastnictví majetku, ať už nemovitostí či movitostí, dává lidem „dostatečný zájem na to, aby se angažovali ve prospěch veřejného blaha“.[931] McMaster uvádí, že „Deklarace nezávislosti a vítězství revoluce přinesly jen málo změn v majetkových podmínkách pro získání volebního práva.“[932] Woodrow Wilson ve své knize History of the American People uvedl, že „z celkových čtyř milionů obyvatel zaznamenaných při prvním sčítání lidu (1790) mělo pravděpodobně právo volit ne více než 120 000 mužů“.[933]

A to vše se zdá být v souladu s historickým faktem, že árijsko-nordický lid měl za sebou již tisíce let aristokracie a královské vlády, v jejichž rámci dosáhl nejvýznamnějších vrcholů své historie. A instituce aristokracie a království předpokládají a absolutně spočívají na víře v „nadřazeného

[930] James Oneal – The Workers in American History, Rand School of Social Science, 4. vydání, 1921, str. 89–90.
[931] Charles A. Beard – An Economic Interpretation of the Constitution, Macmillan, 1960, s. 64 a násl., 242. Srov. s. 164 a násl. Viz také Henry Cabot Lodge – A History of the English Colonies, s. 149.
[932] John B. McMaster – The Acquisition of the Political, Social and Industrial Rights of Man in America, Imperial Press, Cleveland, Ohio, 1903, s. 15, 18–21, 70–71, 82. Viz také Kirk H. Porter – A History of Suffrage in the U.S., University of Chicago Press, 1918, kapitola 11.
[933] Woodrow Wilson – A History of the American People, Harper, 1902, sv. III, str. 120–121.

člověka“, na víře, že lidé se rodí nerovní, s nerovnými a dokonce i značně nerovnými možnostmi, které žádné pouhé vyrovnání rozdílů v prostředí nikdy nemůže smazat.

Není však pochyb o tom, že u mužů, kteří právě získali svobodu založit vlastní vládu vítězstvím ve vzpouře proti anglickému králi, bylo třeba očekávat, že pocity proti veškeré aristokracii a království budou silné. Zárodky přehnané představy o rovnosti byly jistě vyinkubovány a široce rozptýleny Francouzskou revolucí a poté, co podnítily americké kolonisty k všeobecnému povstání proti králi Jiřímu III., zanechaly i v srdci toho nejhrubšího povaleče zbytkovou horečku závistivé zášti a odporu proti uznání, že jakýkoli člověk může být nadřazený jakémukoli jinému. A tato víra, že všichni lidé si jsou nakonec rovni, doutnala dál, aby vytvořila a postupně prosadila požadavek, aby byly podmínky pro volební právo uvolněny a nakonec zcela zrušeny. Dnes smí volit prakticky každý člověk, i když má hlavu sotva na to, aby si nasadil klobouk, a jeho hlas je brán vážně a zohledňován, jako by jeho úsudek v zásadních národních otázkách měl – nebo mohl mít – stejnou váhu jako úsudek člověka, jenž je desetkrát či snad stokrát vzdělanější, zkušenější a má prokázané schopnosti a smysl pro odpovědnost.

Tak jsme přestali být republikou, jejímž záměrem bylo ponechat kontrolu a vedení země v rukou těch, kteří jsou nejlépe kvalifikovaní k zajištění jejího blaha, a zdegenerovali jsme v čistou demokracii – v to, co Alexandr Solženicyn nazval „demokracií, která se vymkla kontrole“. To otevřelo hráze a vpustilo povodeň, která vynesla masy k nadvládě. Veškerá moudrost a dalekosáhlá vize ve vládě se ztratila v špinavém boji o hlasy pestré směsice lidí, z nichž většina se nezajímala o

zásadní problémy národa a neměla ani dost rozumu na to, aby se s nimi vypořádala, i kdyby se o ně zajímala, a kteří byli skutečně připraveni obětovat dlouhodobé blaho národa jako celku pro svůj vlastní prospěch, ať už šlo o větší zisky, vyšší mzdy, více „sociálních dávek“, větší rychlosti, více vychytávek, nebo více potěšení, pohodlí, bezpečnosti či klidu. Země se tak nevyhnutelně přibližovala ke špatnému vládnutí a absenci vlády ze strany zkaženého davu. Veškerá kontrola a aristokratické řízení našeho národního života byly odhozeny. Jako vždy v demokracii nezbyl nikdo, kdo by dohlížel na to, kam směřujeme, kdo by poskytoval lidem ochranu před bezduchým vykořisťováním a ruinováním, nebo kdo by předvídal a odvracel nás od veškerého znesvěcování země, plýtvání našimi zdroji, znečišťování našeho životního prostředí a nerovnoměrné porodnosti, v níž ti, kdo měli rozum a charakter k řešení problémů, byli zaplaveni těmi, kdo problémy vytvářeli. Země byla ponechána zcela otevřená a bez větších překážek na cestě těm, jejichž nenasytná touha po zisku je vedla k tomu, že chtěli zemi proměnit především v úrodné pole pro lukrativní finanční investice, a s postupem času stále více i vědomým zrádcům, kteří potají pracovali, přemlouvali a tlačili ji k odevzdání suverenity a pokornému přijetí toho místa ve světovém otrockém státě, které pro nás komunisté (a ještě více ti, kdo stojí za komunismem) pro nás již dlouho plánovali. V průběhu takové šílené a opilecké kariéry se mnoho věcí, které nám jako národu ublížily, stalo téměř automaticky. Aby upevnili své zisky, zamaskovali svůj záměr a dodali svému soustavnému a intenzivnímu úsilí o jeho dosažení veškerou možnou zdánlivou politickou a vědeckou opodstatněnost, zahájili ti, které brzy označím za našeho největšího nepřítele, před zhruba čtyřiceti lety koordinovanou, neustálou a neúprosnou kampaň, jejímž

cílem bylo vtisknout do mysli celého našeho národa, od kolébky až po hrob, myšlenku, že všichni lidé jsou si rovni. Za tím vším, jak jsem stručně shrnul v mé poslední kapitole, stojí snaha podplatit a svést slabé a zlomit neústupné, taková kontrola a dovednost propagandy ve vštěpování sugestivních myšlenek do téměř každé mysli a tak dokonalá a všezahrnující organizace zapojující téměř každého, že dokázali postavit celý život naší země – osobní, společenský, vzdělávací, náboženský, vědecký i politický – na to, co dnes téměř každý považuje za pevný rovnostářský základ. Víra v rovnost se stala jedinou ortodoxií, jejíž zpochybňování je považováno za naprosto hanebné a nečestné, a na každého, kdo se odváží ji zpochybnit, se brzy vrhne celá Nová inkvizice, aby ho zastrašila k poslušnosti, nebo dokonce zničila.

Zatímco se v našem národním životě odehrávaly všechny tyto změny – o tom snad ani není třeba pochybovat –, ti nejlepší z našeho lidu, potomci mužů, kteří v koloniálních dobách tvořili vládnoucí třídu, kteří ve svých myslích vytyčili směr státní lodi, postavili ji a spustili na vodu, muži znalí, prozíraví, rozvážní a zodpovědní, museli se třást, když byli svědky všech těch pošetilostí, do nichž se národ rok co rok pouštěl, a přemýšleli o úpadku, rozpadu, svržení, diktatuře a obecné katastrofě, k níž taková řada a nahromadění pošetilostí nevyhnutelně musí vést. Všechny jejich znalosti historie a záznamy o jejich vlastním druhu, stejně jako jejich zdravý rozum, jim musely napovídat, že celá koncepce lidské rovnosti je podvod, hloupá lež. Byli si vědomi toho, že veškerá politická zkušenost vtloukla do hlavy poučení, že si žádná společnost nemůže dovolit být štědrá nebo nedbalá při rozdávání svobody a práv svým občanům. Žádný člověk by neměl mít svobodu, pokud se na něj nelze

spolehnout, že ji vyváží smyslem pro odpovědnost, ani práva, dokud se nenaučí dostát povinnostem, které z nich vyplývají. Každý stát, který tuto lekci ignoruje, nejenže si koleduje o katastrofu, ale přímo ji zaručuje.

Všichni lidé, kteří mají alespoň trochu rozumu a jsou ochotni se nad tím zamyslet, totiž vědí, že jakákoli společnost určité složitosti je už pouhou skutečností své existence popřením rovnosti. Nejenže je pravda, že svobodní lidé si nejsou nikdy rovní a že „rovní“ lidé (jako v komunismu) nejsou a nemohou být svobodní, ale co je ještě důležitější, tam, kde se předpokládá, že lidé jsou si rovní, a kde se s nimi vážně zachází, jako by byli rovní, zatímco ve skutečnosti tomu tak vůbec není, začíná se jakákoli společnost rozpadat. V každé společnosti totiž musí existovat určitá míra organizace, která zajistí nejen to, že budou vykonávány funkce nezbytné pro její existenci, ale také to, že je budou vykonávat ti, kteří jsou k tomu nejlépe kvalifikovaní. A při výběru těch kvalifikovaných se brzy nevyhnutelně ukáže, na všech úrovních, že jen několik lidí je schopno být vůdci nebo staviteli, zatímco ostatní přirozeně spadají do kategorie následovníků nebo pomocníků. A zde si každý člověk se zdravým instinktem a dobrým zdravým rozumem brzy uvědomí, že předstírání a přetvářka jsou katastrofální. Můžete si klidně myslet, že písek je pevný, ale pokud na něm postavíte dům, váš dům se zřítí. A společnost, která zavede politiku, že si z náhodně vybraných desátníků udělá generály, brzy prohraje své bitvy a nakonec i svůj život.

Nejenže je ohrožen pocit vnitřní jistoty člověka, když se ocitne v moři cizoty, obklopen lidmi odlišného vzhledu, tradic, norem a historických záznamů – jak jsem poukázal o několik stránek zpět –, ale i veškeré současné úsilí přetvořit celý život

naší země podle svévolného pojetí rovnosti, podle předpokladu, že všichni lidé by měli a podle zákona musí požívat rovných práv bez jakékoli nepříjemné diskriminace, mohlo jen prohloubit pocit nejistoty bílého člověka. A tento důsledek byl doveden k extrému a ke krizi, když manipulátoři lidstva začali tvrdit a trvat na tom, že rasa nemá žádný význam, že ve skutečnosti nic takového jako rasa neexistuje a že v každém případě mají všichni lidé stejné možnosti, bez ohledu na to, jak vypadají, odkud pocházejí nebo jaké záznamy (či nedostatek záznamů) mají za sebou. V posledních několika desetiletích bylo prakticky veškeré rasové povědomí vymazáno z hlav bílých lidí všude a téměř úplně vyhnáno ze srdcí strachem nebo hanbou. V naší zinscenované společnosti, kde z pódia udává rytmus zradný profesor, který se živí prostitucí, a kde hlavní role hrají politici, publicisté, dramatici a kazatelé, komentátoři zpráv a odboroví předáci, se náš lid jako celek – dokonce i naši dospělí muži – naučil s poslušností dětí a pokorou a slabostí otroků skandovat unisono, jako by byl zhypnotizován nebo pod vlivem afrického bubnu, „Všichni lidé jsou si rovni. Všichni lidé jsou bratři.“ Odlišný názor je potlačován. Kdokoli se odváží změnit melodii, tóninu nebo slova, je násilím vyhozen a označen za vyvrhele, morálního malomocného. Nejenže se každý člověk musí k této doktríně přihlásit, ale ten, kdo nedokáže zacházet se všemi ostatními lidmi jako se svými rovnými, prokazuje, že je mentálně zaostalý a duchovně zkažený, nenávistná a opovrženíhodná bytost.

Přesto by bylo zajímavé vědět, do jaké míry bílí muži, a zejména muži nordického původu, v hloubi duše pociťovali nějaký vnitřní odpor vůči celé této indoktrinaci, tomuto pronásledování a mávání bičem. Spolehlivý průzkum veřejného

mínění na toto téma by mohl přinést velmi významná odhalení. V každém případě však tato indoktrinace nevyhnutelně vryla rýhu do samých kořenů vnitřního bytí bílých mužů. Odcizila je totiž od jejich minulosti, od jejich identifikace s vlastním druhem a od dějin jejich druhu od nepaměti. Byla v rozporu s jejich hrdostí na předky, kteří nejenže pociťovali a prosazovali svou nadřazenost, ale v civilizacích, které vytvářeli jednu po druhé doslova po tisíce let, dokázali svou nadřazenost nad běžným lidstvem. Tím dokázali živou a nevyvratitelnou skutečností nesmyslnost celé myšlenky rovnosti. Navíc to bylo v rozporu s jejich smyslem pro pravdu a s jejich každodenní zkušeností s hodnotou jednoho člověka ve srovnání s hodnotou druhého a často to kolidovalo přímo s jejich instinkty a intuicí, těmi jemnými silami, které jsou u všech dobře ucelených mužů a žen zároveň tak silné, tak neústupné a tak nepoddajné poučování a indoktrinaci. V nehlídaných chvílích je to možná opakovaně náhle přepadalo, ať už se snažili sebevíc cítit to, co jim bylo řečeno, že by měli cítit – že to vůbec nebylo to, co skutečně cítili. Ve skutečnosti se jim tu a tam zvedal žaludek, když viděli na televizní obrazovce nebo ve filmu krásnou mladou blondýnku, potenciální matku stejně krásných dětí, zobrazenou v náručí namyšleného mladého negra. A pak se jejich myšlenky možná obrátily k porodnosti negrů, díky níž černí díky své početní převaze neustále dohánějí bílé, nebo k enormně nepřiměřenému podílu lenivých negrů, kteří se usazují na „sociálních dávkách“, o které se musí starat bílí daňoví poplatníci, a kvůli tomu se musí vzdát vlastních dětí. Bílí muži mohou být přirozeně bezstarostní, dobrosrdeční a velkorysí: rádi podají pomocnou ruku člověku v nouzi. Ale skutečná zkušenost s negry zblízka je může donutit k postřehům, které je činí stále skeptičtějšími vůči celé myšlence rovnosti. Jak jsme

viděli v mé poslední kapitole, čím více jsou negři „osvobozeni“, „rovni“ a „dostávají šanci“, tím více se zdá, že bodají, okrádají, znásilňují, vyvolávají nepokoje, vraždí, mají nemanželské děti, utíkají a opouštějí své rodiny – a to v poměru 10 až 15krát větším než u bílých mužů.

Jejich průměrné školní výsledky jsou trvale mizerné a výrazně zaostávají za průměrem bílých dětí. A i po padesáti letech, kdy se těší z větších příležitostí a z obecného výrazného zlepšení svého životního prostředí, stále dělají nepořádek ve vzorových bytových domech, které byly postaveny speciálně pro jejich potřebu[934], a nevykazují vůbec žádné zvýšení své průměrné inteligence.[935] A když to všechno najednou dojde bílým lidem, jak se někdy musí stát, možná se přistihnou, jak propukají v hlasitý smích, smích plný znechucení a pohrdání, když si uvědomí, že komunisté, liberálové a církevní lidé stále tvrdí, že negři, pocházející z nejtemnější divoké Afriky, kde

[934] Fotografii komplexu sociálního bydlení Pruitt-Igoe v St. Louis, určeného pro černošské obyvatelstvo s nízkými příjmy, jehož výstavba stála 36 milionů dolarů a který byl zbořen v roce 1972, najdete v časopise Attack, který dříve vydávala National Youth Alliance, červen 1973, s. 2. Článek je nyní k dispozici ve sborníku s názvem The Best of Attack and National Vanguard Tabloid. Podtitulek pod fotografií zní: „Neoliberální plánovači utratili veřejné prostředky na tento obrovský komplex 33 výškových budov a vychvalovali jej jako ‚město budoucnosti‘. Jeho 3800 bytů bylo v roce 1956 předáno negerským rodinám za symbolické nájemné a ty jej okamžitě začaly proměňovat v džungli. Vchody a výtahy sloužily jako pisoáry, chodby a schodiště jako pohodlná místa k vyhazování odpadků. Obyvatelé strhávali měděné plechy ze střech, aby je prodali jako šrot, a vandalové rozbíjeli okna. Brzy přestaly fungovat výtahy, jejichž elektroinstalace zkratovala močí, a stropy se začaly hroutit v důsledku prosakujících střech. Opravářské čety nestačily držet krok s destruktivním chováním obyvatel a loni neoliberální plánovači konečně přiznali porážku a začali bourat opuštěné, bezokenní a špínou zaplněné budovy jako opatření pro veřejnou bezpečnost.“

[935] Viz moje poslední kapitola, podkapitola: „Mentální rozdíly“ ke konci, kde Dr. McGurk shrnuje dostupné důkazy.

sami nikdy nevytvořili písemný jazyk, knihu, loď nebo most[936], vytvoří, pokud budou mít několik let stejné kulturní příležitosti, jaké běžně mají bílí lidé, svůj plný podíl na Homérech, Rafaelech, Shakespearových, Newtonových a Bachových! A kdykoli si bílí muži uvědomí tento odporný nesmysl, s ponurou konečností uznávají, že o rovnosti může mluvit pouze ignorant, fanatický negrofil nebo intrikující nepřítel bílého muže! Věřit v takový nesmysl jistě znamená dosáhnout vrcholu imbecility.

Ale pokud tu a tam některý z těch energičtějších a inteligentnějších bílých mužů náhle pocítí silný odpor, rozhořčení a hněv, které nedokáže ovládnout, a je pohnut k tomu, aby povstal a bojoval proti dusivému pocitu temnoty, který se usadil na něm a na všem, co miluje, a pokusil se povzbudit ostatní svého druhu, aby s ním bojovali, ve většině případů se to ukáže být jen vzrušením, pomíjivou emocí, která brzy odezní.

Existují pro to dva důvody. Jedním z nich je již zmíněná propast, která se vytvořila v mysli a duši bělocha. Jeho tradice, jeho minulost, jeho instinkty, jeho úcta k vlastním myšlenkovým procesům a vlastnímu úsudku ohledně toho, co je pravda a co lež, správné a špatné, byly otřeseny protichůdnou indoktrinací, kterou prošel, prestiží a zdánlivou autoritou těch, kteří s naprostou jistotou a morální nadřazeností prohlašují, že jeho instinkty jsou nedůvěryhodné, patří do minulosti a musí být zavrženy a pošlapány – nebo ještě lépe, vykořeněny. Nevyhnutelným výsledkem v duši bělocha bývá nerozhodnost, pochybnosti, morální paralýza, neschopnost učinit pevný úsudek nebo zaujmout jakýkoli postoj, poddání se sklonu

[936] V předchozí kapitole jsem předložil přesvědčivé důkazy o této zaostalosti.

nechat se unášet, jít s davem, vyhýbat se jakémukoli boji o to, co může být nakonec jen nejistotou. Takový člověk je v podstatě vyřazen ze hry. Může patřit ke „vyloučené většině“, která nechala svou zemi vyklouznout z rukou a přejít pod kontrolu cizinců a nepřátel, ale málokdy bude schopen se vzchopit a něco s tím udělat.

Další věcí, která mu brání jednat podle svého znechucení, rozhořčení a hněvu, když ho přepadnou, je skutečnost, že neví, kde a jak s jistotou najít ty, kteří patří k jeho vlastnímu druhu, k jeho vlastní rase, a na které by se mohl spolehnout, že se k němu přidají. Skutečná snaha je najít mu může jen vtlouct do hlavy, že ani jeden z tisíce nordických mužů si ani neuvědomuje, že vůbec tvoří odlišný biologický typ, nebo jaké rysy tento typ odlišují od všech ostatních. A pokud potkají výjimečně ušlechtilý exemplář svého vlastního typu – vysoký, s dlouhou hlavou, s vlasy jako leštěné zlato a očima jasnými a modrými jako bezmračná obloha, nic v nich ani nešustne. A i kdyby se v nich něco pohnulo a hrdost jim zrychlila tlukot srdce, nepotlačili by ten pocit? Nebylo jim vtloukáno do hlavy, a z velké části i do srdce, že rasa nic neznamená, že cit pro rasu a hrdost na ni jsou známkou degenerace a je třeba se za ně stydět? Jen málokdo má skutečně hluboké povědomí o tom, jak nesmírně slavná je árijsko-nordická historie, či pocit, že je dědicem a správcem bohatého a úžasného dědictví, nebo živé uvědomění si pouta z masa a kostí s těmi, kdo jej vytvořili. Nikdy o sobě neuvažují jako o spojovacích článcích mezi velkou minulostí a možností ještě větší budoucnosti, která čeká na své naplnění právě jimi. Ale bez takových znalostí, takových vzpomínek, takového uvědomění a pocitu, jak může jakýkoli nordický muž, který si náhle uvědomil katastrofu, která visí nad

jeho lidem, najít způsob, jak je povolat do zbraně? Nezbyl žádný křemen, z něhož by se dal rozdělat oheň, žádná paměť, žádná hrdost, žádná životně důležitá struna, na kterou by se dalo zahrát. Neexistuje vědomí jediné identity a společného blaha, všeobecně chápaného a uznávaného, kamkoli se nordici vydají, neexistuje vědomí stejných ideálů, tradic, vzpomínek, norem, které by je všechny spojovaly ve vášnivé vzájemné loajalitě, oddanosti a připravenosti jak usilovat, tak i zemřít pro společné dobro. Bez takové solidarity neexistuje způsob, jak by se v hodině nejvyššího nebezpečí síla jednoho mohla náhle znásobit na sílu milionů. Ve skutečnosti neexistuje žádný způsob, jak by se mohli v davu vůbec najít. Byli postupně rozloženi na volné shromáždění samostatných jednotek, z nichž každá se stará víceméně sama o sebe a často se zdá, že se prakticky ztrácí v pestré mase lidstva.

Taková situace však nutně vyvolává u každého národa pocit nejistoty a instinktivní uvědomění si vlastní slabosti. Ve skutečnosti žádný národ nemůže dlouho vydržet pohromadě bez silného, živého pocitu sounáležitosti rasy, který by jej držel pohromadě pevně jako žulu a dával jeho existenci smysl, směr a hnací sílu. Je jen otázkou času, než nějaký prozíravý nepřítel, který si uvědomuje realitu historie a povahu lidské psychiky, využije skutečnosti, že zničení rasového vědomí národa je jedním z nejjistějších způsobů, jak jej připravit na vyvraždění. Napadlo někdy někoho z mých čtenářů, že právě z tohoto důvodu je dnes veškeré rasové vědomí, veškeré uznání významu rasových rozdílů a dokonce i samotné rasy jako reality mezi námi tabuizováno?

Můj čtenář si nyní jistě uvědomuje, jak doslova zoufalá je podle mého názoru situace bělocha, a ve zvláštním smyslu pak

nordického bělocha. V tom, co jsem dosud říkal, jsem necítil potřebu ani nutnost přizpůsobovat své závěry teoriím Spenglera, Toynbeeho, Jamese Burnhama či kohokoli jiného. Nesnažil jsem se vytvořit žádný obecný výklad dějin. Stojím před souhrnem nesporných faktů. Něco se pokazilo ve světě bílého člověka a u bílého člověka samotného. Je nemocný a jeho svět se rozpadá na kusy. A mým hlavním zájmem bylo zjistit, co je příčinou toho všeho a co můžeme udělat, abychom věci dali do pořádku a zachránili se. Tento zájem jsem pociťoval od začátku této knihy a v každé kapitole, kterou jsem napsal. Mnoho z toho, co se mi jeví jako špatné, jsem již odhalil. Nyní zbývá pokusit se dostat k jádru našich hlavních rasových problémů. Problémy negrů, Židů a v nás samých jsou naprosto zásadní. Při jejich řešení, jak již bylo jasně řečeno, jsem nehledal a nemám trpělivost s pouhými paliativy nebo zmírňujícími opatřeními. Jsem příliš velký realista na to, abych byl přesvědčen, že náš lid, ve svém zmateném a apatickém stavu, bude ještě mít sílu uvalit na sebe opatření nezbytná pro svou spásu, nebo dokonce že bude mít čas tato opatření uskutečnit, než ho nejstrašnější z katastrof smete do poddanství a otroctví. Ať už však jde o jednání v čase, který nám ještě zbývá, nebo o pozdější dobu, kdy možná rozbijeme své okovy a budeme usilovat o znovuzrození, bude naprosto zásadní, abychom měli zcela realistické pochopení těch základních rasových problémů, které sehrály tak velkou roli v našem současném úpadku. A jistě náš lid, dokud v něm zbývá nějaká naděje, jakmile si uvědomí, že pokud nenajde skutečné řešení, musí zemřít, najde řešení – a uvede je do praxe.

Negři mezi námi

> Pokud nebudou negři ze Spojených států vyhnáni, budou budoucí Američané míšenci, podobně jako obyvatelé Egypta, Indie a některých latinskoamerických zemí... Když se dvě rasy dostanou do kontaktu, jedna z nich vyžene druhou ze společného nebo žádaného území, nebo se rasy přizpůsobí svým rozdílům prostřednictvím mezirasového míšení, čímž vytvoří míšeneckou rasu, která se liší od rodičovských ras, ale má tendenci eliminovat specifické rysy rodičovských ras. Tento výsledek vyplývá z projevu biologických zákonů a nelze jej změnit vzdělávacím programem, legislativním nařízením ani žádným množstvím filantropického zájmu. Charakteristické rysy vyšší rasy budou u míšenců vymazány. – Earnest Sevier Cox, White America

Naším nejzřetelnějším, nejvýraznějším a nevyhnutelným rasovým problémem je 22 milionů negrů žijících mezi námi. Jelikož se jedná o lidské bytosti, které mají ve většině případů podobné city jako my, přeji si, aby se k nim přistupovalo nejen s maximálním porozuměním a trpělivostí, ale také s velkorysostí. Začněme tedy tím, že se upřímně zamyslíme na blaho negerského obyvatelstva.

Problém z pohledu negrů

Jsem si plně vědom toho, že se v jistém smyslu zakořenili v naší zemi a v americké společnosti, ale domnívám se, že je nepopiratelnou skutečností – a tou zůstane bez ohledu na to, jak moc to kdokoli může litovat –, že pro naše negry nemůže existovat uspokojivá budoucnost v našem středu. V našem středu totiž především nikdy nezažijí tu svobodu uvolnit se a

být sami sebou, která je pro jakoukoli seberealizaci tak zásadní. Navíc, pokud se zde předpokládá, že jsou na stejné úrovni schopností jako my, jsou vystaveni přímé konkurenci s bílými muži, v níž je pro ně v technologické společnosti bílých naprosto nemožné obstát. To platí na všech úrovních a ve všech kategoriích, ale samozřejmě to nejvíce zasahuje ty, kteří nemají v sobě žádnou bílou krev. Jsou tlačeni na naše vysoké školy a dokonce i na naše odborné školy a dostávají tituly, ale celá tato ubohá záležitost je možná pouze díky snížení požadavků a standardů pro negry, téměř až do té míry, že jsou zrušeny. A negři to musí vědět a musí také vědět, co to znamená.

Tento pocit méněcennosti si poprvé uvědomí v našich integrovaných veřejných školách, což je prakticky odsuzuje k trvalému postavení v podřízené roli. „Výsledkem je, že většina z nich je… velmi vážně psychicky poškozena. Rasová nenávist, která se vře v negří populaci, jenž se stala obětí této integrační politiky, je ve skutečnosti důkazem obrovské škody, která se tím páchá.“[937] To znamená, že ti, kdo vkládají do hlav negrů ambice, jimž se tito lidé ze své podstaty nemohou vyrovnat, se k nim chovají s příšernou krutostí.[938] O tom, jak silně to negři

[937] Robert Gayre – „The Dilemma of Inter-Racial Relations“, Mankind Quarterly, VI, 4 (duben–červen 1966), s. 188.

[938] Tamtéž, str. 194–200. Některé z nejvýznamnějších pasáží znějí takto: „Ideálu je dosaženo pouze tehdy, je-li určitý region obýván výlučně lidmi jednoho etnického původu, kteří mezi sebou soutěží pouze ve školách a na vysokých školách, což vede k tomu, že se vynoří elita, která převezme vedení nad lidem...“ (s. 196). „Negerské národy se stávají oběťmi politické filozofie – maskované jako touha podporovat jejich blaho –, která naruší jejich přirozený vývoj, připraví je o vlastní sebeúctu a uspokojení z vlastních úspěchů a způsobu života a způsobí jim nezměrnou škodu“ (s. 200). „Je to podivný jev současné doby, že právě ti lidé, kteří tak hlasitě – a někdy tak drze – prohlašují, že mají monopol na ctnost, protože chtějí pomáhat zaostalým skupinám lidstva, jsou ti samí lidé, kteří trvají na tom, aby byli negři vystaveni nerovnému boji s bílými. To může pro negry skončit

pociťují, svědčí skutečnost, že miliony z nich, jak za chvíli popíšu, opakovaně hledaly příležitost, jak uniknout z této frustrace, ponížení a bolesti.

Musíme proto dojít k závěru, že v naší společnosti pro negry není místo – žádné místo, které by se z dlouhodobého hlediska mohlo ukázat jako uspokojivé či žádoucí ani pro ně samotné.[939]

Z pohledu bělochů

A pokud jde o nás, bílé, přítomnost negrů mezi námi se musí stále více jevit jako utrpení, drtivé břemeno a nejstrašnější nebezpečí. Vím, že náš lid je od přírody shovívavý a tolerantní. Ale i on se dokáže vzepřít, a vzhledem k tomu, jak se věci vyvíjejí, je možné, že k tomu dojde brzy. Až zjistí, že čím více se negrům „dávají příležitosti“, a jsou omlouváni, rozmazlováni a upřednostňováni dokonce před bílými, tím více se chovají jako šílenci, ničí čtvrti, kde si bílí lidé vybudovali své domovy, kazí jejich děti ve školních autobusech, stahují dolů celý náš vzdělávací systém, přepadávají a vraždí naše policisty a plánují použít taktiku partyzánské války, kterou se naučili ve Vietnamu, aby svrhli celý náš společenský řád – v tomhle okamžiku může trpělivost našich bílých lidí dojít a oni se mohou vzepřít proti placení účtu.

Ale nebudu se tím dále zabývat, a to z toho prostého důvodu, že se obávám, že by to byla ztráta času. Faktem je, že Spojené státy již dávno unikly kontrole svých občanů. Náš osud

---

pouze tragédií, kdekoli se stanou oběťmi těchto teoretiků, kteří jsou odhodláni, bez ohledu na to, kdo trpí, pokusit se prosadit svou zcela neprokázanou – a ve skutečnosti nepravdivou – doktrínu, že změnami v sociálním a fyzickém prostředí mohou vyrovnat všechny lidské rasy“ (s. 189).

[939] Tamtéž, str. 188–200.

je nyní téměř výlučně v rukou cizích pánů. A jakkoli nás přítomnost negrů může dráždit, jakkoli se můžeme vzpírat placení stále vyšších daní na pokrytí nákladů spojených se zaostalostí, neschopností, nelegitimitou a zločinností negrů, a jakkoli může narůstat naše znepokojení, když se dozvídáme o jejich odhodlání bodnout nás do zad, možná v hodině smrtelné krize, musím své čtenáře připomenout, že páni byli vždy připraveni uchýlit se k přísnějším prostředkům, když ty mírnější selhaly. Copak jsme neviděli v Little Rocku, v Oxfordu v Mississippi[940] a na mnoha dalších místech, co „naši vlastní" vojáci pod rozkazy našich cizích pánů dokážou s puškami a bajonety? Naši negři byli od samého počátku záměrně podněcováni, cvičeni, organizováni a financováni, aby sloužili jako beranidlo ke zboření zdí naší společnosti a aby po dokončení revoluce rozdrtili veškerý zbývající odpor na kaši. A jelikož se již tak daleko přiblížili k dosažení toho, co bylo po celou dobu jejich cílem, je stěží pravděpodobné, že naši páni uvolní tlak, který na nás vyvíjejí, jen proto, že nám to způsobuje bolest.

Odložme tedy všechny tyto úvahy stranou a přejděme k tomu, co je nakonec jádrem celé věci.

Míšení ras jako nevyhnutelný důsledek úzkého soužití

Jádrem problému je to, že pokud budou černí a bílí nadále žít bok po boku, bude jen otázkou času, než bude bílá rasa v důsledku míšení ras prakticky pohlcena černou.

---

[940] Viz například Dallas-Park Cities Digest, příloha, 8. října 1962: „The Mississippi Story". Dále Oxford, A warning for Americans, říjen 1962, vydané Mississippi State Junior Chamber of Commerce, Jackson, Mississippi, a Shreveport Journal, poslední vydání, 1. října 1962.

Nebudu se touto otázkou dále zabývat a podstatně rozšiřovat důkazy na podporu svého stanoviska, které jsem předložil v předchozí kapitole. V dlouhodobém horizontu segregace nikdy a nikde nestačila k zabránění smíšení ras – ani v Indii, kde hinduisté zašli tak daleko, že uvalili trest smrti na ty, kteří překročili rasovou hranici ve svých sexuálních vztazích. Zjevně selhala i na našem Jihu. Bez ohledu na to, jak k těmto sexuálním vztahům došlo, rozšířily se natolik, že dnes kompetentní genetici odhadují, že naše negří populace je jako celek z jedné čtvrtiny bílá. A nyní byly překážky vytvořené segregací smeteny stranou a „zákon země“ ve skutečnosti působí ve prospěch integrace. Ve skutečnosti se mobilizuje morální úcta, propaganda a soustředěné síly vlády, jak státní, tak federální, aby integraci prosadily. Cílem je, aby byli negři přijati do naší bílé společnosti, jako by rasa nic neznamenala, jako by rasové rozdíly neexistovaly, jako by negr byl ve skutečnosti prostě jen běloch s tmavou pletí. Zcela se ignoruje skutečnost, že průměrný negr ze tří čtvrtin svých genů a čistokrevný negr ze všech svých genů stále nese stejné faktory, které ještě před dvěma nebo třemi sty lety znemožňovaly jeho přímým předkům povznést se nad černé propasti a kruté hrůzy primitivního barbarství.

A snaha o integraci postupuje neuvěřitelně rychle. Národní rada církví otevřeně vyjádřila plnou podporu smíšeným sňatkům. Norman Podhoretz, jeden z předních židovských intelektuálů a šéfredaktor časopisu Commentary, jednoho z nejvlivnějších židovských periodik, dospěl k závěru, že smíšení ras je jediným a zároveň nejlepším řešením našeho problému s negry.[941] A vrchní soudce William H. Hastie z Odvolacího

[941] Viz předchozí kapitola, poznámka 911.

soudu Spojených států prohlásil: „Během posledních 25 let se nám podařilo zrušit celý komplex právních požadavků a zákazů, které vnucovaly rasovou diskriminaci téměř ve všech aspektech společenského života: v ozbrojených silách, při volbách, ve veřejném školství, při cestování, při přístupu do veřejných zařízení, při přístupu k bydlení... Odstranění černošských ghett během příštích 25 let by nemělo být o nic obtížnější než odstranění rasových zákonů během posledních 25 let, pokud se na tom bude dostatečný počet lidí pilně a cílevědomě podílet.“[942]

Plný význam této předpovědi mohou ocenit pouze ti, kdo si uvědomují, že ji potvrzují nejvlivnější hlasy a síly v zemi. Nyní již nic nebrání tomu, aby se negr mezi námi etabloval jako jeden z nás, kromě instinktu bílého muže, jeho rasových „předsudků“, jeho „rasismu“ – a po celá desetiletí se veškeré úsilí soustředilo na to, aby se toto z jeho vědomí vymazalo jako něco falešného, zaostalého a hanebného. Navíc zatím existuje jen málo důkazů, že tyto „duchovní“ síly bělocha obstojí pod neúprosným tlakem. Kousek po kousku je bílá většina, dokonce i nordická většina, uklidňována, přemlouvána, oklamávána, zastrašována a zahanbována, aby přijala integraci – přijetí negrů do naší společnosti, jako by byli, nebo se nakonec mohli stát, našimi rovnými a rovnými v tom, že se plně podílejí na naší bílé společnosti.

Bílí muži si tak zvykli žít s takovou perspektivou, ačkoli si vůbec neuvědomují vývoj, který by nevyhnutelně následoval, že se cítím povinen znovu varovat své čtenáře před strašlivou katastrofou a tragédií, k níž to musí vést. Existují vědecké

[942] Citoval Michael Myers, národní předseda Výboru Sohi 25, který podporuje otevřené investice – v rámci výzvy k podpoře.

důkazy nejvyššího řádu, že „rozsáhlé míšení ras mezi kavkazoidy a negry znamená genetickou katastrofu“. Znamenalo by to zničení poloviny té vedoucí třídy, bez níž nemůže žádná vyspělá civilizace přežít.[943]

Musíme se proto na chvíli zastavit, podívat se, kam směřujeme, a jako zodpovědní občané pečlivě zvážit, zda je to, kam míříme, skutečně tím, kam chceme jít. Náhodou nám historie poskytuje mimořádně názornou a poučnou lekci, a to nikoli z dávné minulosti, ale téměř přímo před našimi očima. V historii moderního Portugalska, s nímž má naše země mnoho společného, můžeme na vlastní oči vidět, kam nás integrace brzy dovede ve Spojených státech. Dovolte mi zrekapitulovat historii Portugalska, převážně podle Encyclopaedia Britannica, 11. vydání.

Poučení z Portugalska

Z rasového hlediska měli Portugalci v podstatě stejné kořeny jako Španělsko. Z poměrně skromných počátků se však „během čtyř století vypracovali na největší námořní, obchodní a koloniální mocnost v Evropě“.[944] Pokračovala v objevitelské práci středověku a kolem roku 1550 se vypracovala na úroveň srovnatelnou s dnešními Spojenými státy. Byla nejbohatší a nejmocnější zemí světa. Vlastnila rozsáhlou říši a kolonie v Asii, Africe a Americe. Do roku 1500 pronikla až ke Grónsku. Její obyvatelé byli vysoce civilizovaní, inteligentní a odvážní lidé. „Tento příliv bohatství vytvořil ekonomický základ pro náhlý rozvoj literární a umělecké činnosti. . . 16. století bylo

[943] Viz závěry renomovaného genetika Sira Juliana Huxleyho, jak je uvedl ve svém článku: „Eugenics in Evolutionary Perspective“, Perspectives in Biology and Medicine, VI, 2 (zima), 1963, s. 165.
[944] Encyclopedia Britannica, 11. vydání, heslo „Portugalsko“, sv. XXII, s. 139.

zlatým věkem portugalské literatury. . . paláce, pevnosti, katedrály a kláštery byly stavěny v rozsahu, jaký v Portugalsku dosud neměl obdoby. . . Kombinace orientální nádhery a renesanční kultury způsobila, že společenský život v Lisabonu byl téměř stejně brilantní jako v Římě nebo Benátkách.“[945]

Zároveň však, na rozdíl od Anglie, Skotska, Irska a evropských zemí obecně, mělo Portugalsko početnou a rychle rostoucí negří populaci. Jeho bílé obyvatelstvo se navíc ztenčovalo v důsledku emigrace do kolonií v Americe, Africe a Asii a s největší pravděpodobností také kvůli nižší porodnosti. Portugalsko začalo dovážet negerské otroky v roce 1441 a pokračovalo v takovém tempu, že v roce 1550 tvořili negři desetinu jeho obyvatelstva. (Nezapomeňme, že negerská populace v USA dnes tvoří až 11 procent celkového počtu obyvatel.)

At the same time, as is rapidly coming to be the case with us too, there was no law and no taboo against sexual relations with the Negro. In consequence, it was not long until the Negro blood was so thoroughly absorbed by the White population that it virtually disappeared. The New York Times Encyclopedic Almanac for 1971 states that “the present population [of Portugal] is one of the most homogeneous in Europe, with no national minorities.” Mr. Ray Irving Peterson, in an article entitled “The Negroes’ Gift to Portugal,” published by the National Youth Alliance in 1972, says:

> „To, co dnes v Portugalsku vidíme, je výsledkem rovnoměrného a neselektivního smíšení 10 % negrů a 90 % bělochů do jednoho homogenního celku. Ve skutečnosti

[945] Tamtéž, s. 144.

se jedná o novou rasu – rasu, která upadla do apatie a za posledních 400 let prakticky nic nevytvořila. Encyclopedia Britannica, 11. vydání, 1911, ve svém článku o Portugalsku uvádí: ‚Portugalci se volně mísili se svými otroky a tento příliv cizí krve hluboce změnil charakter a tělesnou stavbu národa. Lze bez nadsázky říci, že Portugalci z ‚objevitelského věku' a Portugalci ze 17. a pozdějších století byli dvě různé rasy.'"

„Příspěvek tohoto nového národa k civilizaci, ať už jde o literaturu, umění, hudbu, filozofii, vědu atd., je prakticky nulový. Dnešní Portugalsko je nejzaostalejší zemí v Evropě. 32 % obyvatel je negramotných. . . Kojenecká úmrtnost v Portugalsku činí 59,2 na 1 000 narozených [oproti 20,7 v USA, 12,9 ve Švédsku a 28 v Sovětském svazu]. Mzdy dělníků jsou nejnižší v západní Evropě. . ."

„Portugalsko je zapomenutá země – turisté ji míjejí a vědci se jí vyhýbají. Je to smutná země, známá hlavně svou tklivou... nostalgickou hudbou, která se ohlíží do minulosti a nevidí žádnou budoucnost."[946]

Nepochybně existovaly i další příčiny, které přispěly k úpadku Portugalska, ale jedna z nich se jeví jako zřejmá a zcela zásadní: jeho obyvatelstvo se geneticky smísilo s negry. A jak správně poznamenal Carleton Putnam: „V historii neexistuje žádný případ, kdy by se běloši a černoši smísili, aniž by to vedlo

[946] Jsem panu Petersonovi velmi vděčný za výzkum, který provedl ohledně portugalské historie. Článek Raye Smithe vycházející z jeho výzkumu s názvem „The Black Man's Gift to Portugal" byl publikován v časopisech The Best of Attack! a National Vanguard Tabloid (s. 8).

ke zničení bílé civilizace.“[947] Nebo jak to vyjádřil Earnest Sevier Cox: „Šedesát století dějin lidských ras dokázalo, že běloch nikdy a nikde nezůstal bílým, když byl v dlouhodobém kontaktu s barevnými rasami.“[948]

Tak nám najednou dojde, kde my, bílí muži Západu, ve skutečnosti stojíme. Pro Žida narozeného v cizině, jako je Norman Podhoretz, jehož primární loajalita možná patří Izraeli a naplnění snu, který z Židů učiní pány světa, se integrace může přirozeně jevit jako „nejlepší“ a v každém případě jako „jediné“ řešení našeho problému s negry. Stejně tak vybledlý „liberál“, který nemá nikde kořeny a pro kterého je proto lhostejné, co se stane s jeho vlastní rasou, pokud přežije nějaká skupina lidí, která bude pokračovat v „kultuře“, je zcela připraven smířit se s jakýmkoli řešením našeho problému s negry, které ho s největší jistotou zachrání před nepříjemnostmi a namáhavým úsilím. Ale pro každého bělocha, který skutečně a hluboce miluje svou zemi a svůj druh, který cítí, že rasová integrace mu vytrhla půdu pod nohama, není smíšení vůbec žádným řešením. Je to a nemůže to být nic jiného než rozsudek smrti. Existuje však nějaké řešení? A pokud ano, jaké?

Jediné skutečné řešení

Tuto otázku jsem po mnoho let velmi pečlivě studoval a zvažoval. A po zralé úvaze jsem dospěl k závěru, že jedinou cestou, která nám může přinést skutečné řešení, je návrat negrů

[947] Carleton Putnam: „This Is the Problem!“ v časopise The Citizen, listopad 1961, s. 25.
[948] Earnest Sevier Cox – White America, Noontide, 1966, s. 10.

do Afriky.[949] Jak jsme viděli, každá jiná cesta musí nakonec vést ke smíšení, a smíšení by znamenalo naši zkázu, ať už jako národa, nebo jako rasy. Musí to být jediné řešení i pro jakoukoli jinou zemi nordického lidu, jako je Anglie, která nyní čelí značnému problému s negry, a stejně tak pro Německo, Austrálii, Nový Zéland a dokonce i Jižní Afriku a Rhodésii.

Navíc jakákoli objektivní studie tohoto problému musí odhalit, že pokud by se podařilo dosáhnout repatriace negrů (samozřejmě co nejhumánnějším způsobem), bylo by to skutečně nejlepší pro všechny zúčastněné.

Pro negry by to znamenalo odstranění z konkurence s bílými, v níž, ať už ve škole nebo v práci, musí být neustále poráženi a ponižováni, a tím trvale zahořklí. Teprve až se vrátí do prostředí, na které se přizpůsobili tisíci lety přirozené selekce, mohou se plně realizovat a být v pozici, kdy mohou ukázat, co v nich je.

A pro bělochy by odstranění negrů znamenalo úlevu od daňového břemene, které se stává stále více nesnesitelným, a také od zhoršování celé naší společnosti a ohrožení naší samotné existence, které vyplývá z toho, že máme mezi sebou 22 milionů více či méně nespokojených negrů.

Myšlenka „návratu do Afriky“ není ničím novým. Byla obsažena již v Jeffersonově prohlášení, že „obě rasy [běloši a negři], které jsou si rovny ve svobodě, nemohou žít pod jednou vládou“, a také v Lincolnově výroku z roku 1858, že „mezi bílou a černou rasou existuje fyzický rozdíl, který navždy

[949] To by se týkalo všech osob, u nichž by vzhled nebo záznamy naznačovaly, že mají negří krev. Země, do které by byly odeslány, by mohla být jakákoli z Afriky, s níž by bylo možné uzavřít příslušné dohody.

znemožní, aby tyto dvě rasy žily společně v sociální a politické rovnosti“.[950]

Na základě toho se Lincoln stal zastáncem repatriace negrů, respektive jejich kolonizace. Podle jeho názoru museli být negři z našeho území zcela odstraněni, pokud měly Spojené státy zůstat bílou zemí.[951] Ještě v době, kdy zuřila občanská válka, vypracoval plán na osídlování a navrhl dodatek k federální ústavě, který by Kongresu umožnil tento plán realizovat. Kongres skutečně 15. srpna 1862 vyčlenil více než půl milionu dolarů na osídlování osvobozených otroků a v době, kdy byl zastřelen, již bylo několik tisíc negrů skutečně repatriováno.

S tímto názorem nebyli Lincoln a Jefferson zdaleka sami. Earnest Sevier Cox, ten velký a velmi oddaný badatel zabývající se problémem negrů, který jej zkoumal s takovým porozuměním a soucitem, a přitom tak důkladně, a který se mu stavěl tak neohroženě, uvádí, že mnoho dalších významných Američanů, a to jak před občanskou válkou, tak i po ní, sdílelo

---

[950] Collected Works of Abraham Lincoln, sestavil Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953, sv. III, s. 16. Stalo se to 21. srpna 1858.

[951] Lincoln již 26. června 1857 v projevu ve Springfieldu v Illinois prohlásil, že smíšení ras lze zabránit pouze jejich oddělením a že „takové oddělení, pokud má být vůbec uskutečněno, musí být provedeno prostřednictvím kolonizace“. Lincoln’s Collected Works, op. cit., sv. II, str. 408–409. Ve svém Emancipation Proclamation ze září 1862 řekl: „Prosazoval jsem kolonizaci negrů a budu v tom pokračovat. Moje Prohlášení o osvobození bylo spojeno s tímto plánem [kolonizace]. V Americe není místo pro dvě odlišné rasy bílých lidí, natož pro dvě odlišné rasy bílých a černých.“ „Nedokážu si představit větší pohromu než asimilaci negrů do našeho společenského a politického života jako našich rovných. . .“ „Během dvaceti let můžeme negry pokojně kolonizovat. . . za podmínek, v nichž se mohou plně rozvinout v dospělé muže. To zde nikdy nedokážou. Nikdy nemůžeme dosáhnout ideálního spojení, o kterém snili naši otcové, s miliony cizí, podřadné rasy mezi námi, jejíž asimilace není ani možná, ani žádoucí.“ Collected Works, op. cit., sv. V, str. 371–375.

jejich přesvědčení, že je třeba negry zcela odstranit z americké půdy – zejména Madison, Monroe, Jackson, Clay, Webster, Douglas a Grant.[952]

I významní negerští představitelé se pokusili zahájit hnutí za návrat svého lidu do Afriky. Nejznámějším z nich byl Marcus Garvey, „předurčený k tomu, aby se stal největším zastáncem rasového pokroku, rasové integrity a rasové národnosti, jakého kdy negří rasa zplodila“.[953] „Jeho snaha o oživení programu Abrahama Lincolna ‚Zpátky do Afriky‘ zanechala v Kongresu tak hluboký dojem, že je tento program [tam] známější než mezi širokou veřejností.“[954] Aby usnadnil návrat negrů do Afriky, založil paroplavební společnost Black Star. Jeho Sdružení pro všeobecné zlepšení postavení negrů mělo údajně více než šest

[952] Viz Earnest Sevier Cox – White America, op. cit., s. 176. Tato kniha představuje nejúplnější existující výklad důvodů pro repatriaci negrů. Viz recenzi této knihy v časopise Mankind Quarterly, VII, 2 (podzim 1966), s. 118. Cox byl „skutečně velkým mužem a uznávaným antropologem“. Celý svůj život zasvětil stejně tak blahu negrů jako blahu bělochů. Vynaložil mimořádné úsilí, aby získal co nejúplnější poznatky o dopadu, jaký má na bílou rasu snaha žít v trvalém kontaktu s černou rasou – a to v průběhu šesti tisíc let historie, v Africe, Asii a Jižní Americe, stejně jako ve své rodné USA. Zkoumá případ jednoho národa a civilizace za druhým, které „zahynuly v důsledku kontaktu s barevnými rasami“. Dospěl ke stejnému závěru jako velký francouzský pozorovatel amerického života Alexis de Tocqueville, že běloši a negři „se musí buď zcela rozdělit, nebo zcela smísit“, a nakonec byl nucen zaujmout stanovisko, že „šedesát století rasové historie dokázalo, že běloch nikdy nezůstal bílým, když byl v dlouhodobém kontaktu s barevnými rasami“. Viz White America, s. 10.

[953] Ernest Sevier Cox – Lincoln’s Negro Policy, dotisk nakladatelství Noontide Press, Los Angeles, Kalifornie, 1968, s. 50.

[954] Robert Ford v recenzi Coxovy knihy White America, zmíněné v poznámce 952.

milionů členů.[955] A dodnes je Garvey „patronem černého nacionalismu“.[956]

Ještě 17. července 1956 jsem obdržel dopis od pana Benjamina Gibbonse, předsedy Univerzálního afrického nacionalistického hnutí, v němž uvedl: „Je faktem, že v roce 1938 podepsalo 2 000 000 Američanů afrického původu petici, v níž žádali federální vládu o pomoc při přesídlení do Afriky (do Liberijské republiky v západní Africe). Záznam o těchto podpisech je v současné době uložen ve Washingtonu, D.C. . .“ „Dalším faktem je, že právě v tuto chvíli jsou v této zemi více než dva miliony Afroameričanů, kteří chtějí odejít žít do Afriky . . . naše vyjádřené přání odejít žít do Libérie je motivováno touhou udělat něco pro to, abychom si pomohli, ekonomicky i sociálně. . .“

Bohužel se o tom americká veřejnost téměř nedozvěděla. Postarali se o to ti, kdo ovládají masmédia. A je třeba přiznat, že hnutí N.A.A.C.P. se proti tomuto hnutí postavilo. Pan Gibbons však ve svém dopise dále vysvětlil, že N.A.A.C.P. byla vždy ovládána Židy.[957] A oni to využívají jako nástroj k

---

[955] E. A. Cox – Lincoln’s Negro Policy, op. cit., s. 50.

[956] Z časopisu History Today, Londýn, č. 1 (leden 1968 – přetištěno v časopise Mankind Quarterly, sv. X, č. 3 (leden–březen 1970), s. 173. „... Africké nacionalistické hnutí Pioneer Movement ... prosazovalo v zájmu přežití rasy, aby všichni zdatní, ambiciózní a svou rasu milující černí lidé vážně zvážili masovou kolonizaci Afriky.“

[957] Důkazy o masivní židovské podpoře radikálních a dokonce revolučních hnutí negrů lze nalézt v knize Wilmont Robertson – The Dispossessed Majority, Howard Allen, Cape Canaveral, Fla., 1972, s. 210, pozn. 12. Srov. The Ugly Truth About the NAACP, projev advokáta generála Eugena Cooka z Georgie před 55. výročním sjezdem Asociace mírových důstojníků Georgie; Common Sense (Union, NJ.), č. 352 (1. listopadu 1960), článek s názvem „Zionists Control NAACP.“ NAACP nikdy neměla za svého národního předsedu negra. Vždy, nebo prakticky vždy, to byl Žid. Herbert Lehman, jeden z jejích ředitelů, měl na kontě

prosazování své základní politiky. Vůbec se nezajímají o jakékoli zlepšení budoucnosti negrů, které by mohlo vyplynout z jejich návratu do Afriky. Cení si ho pouze pro roli, kterou může sehrát při rozvracení Spojených států a při provádění špinavé práce v podobě masového teroru, až nastane den revoluce.

Ale i když se s tím vším počítá, je jisté, že dnes by samotný návrh na návrat negrů do Afriky okamžitě narazil na tři námitky: (1) V důsledku občanské války bylo občanství uděleno negrům narozeným v USA a ti mají nyní stejné právo zde zůstat jako běloši; (2) bylo by to vůči negrům monstrózní

---

10 citací z komunistické fronty; a dalším byl Felix Frankfurter, který obsadil nespočet klíčových pozic v naší společnosti muži a ženami, kteří, pokud nebyli Židé, byli bez výjimky komunisty nebo příznivci komunismu. A komunismus, jak se chystám ukázat, byl od svého vzniku až do současnosti v podstatě spiknutím zaměřeným na nastolení židovské nadvlády nad celou Zemí. V únoru 1957 vydala Georgijská komise pro vzdělávání (Atlanta, Georgie) zprávu s názvem „Deset ředitelů NAACP“, z níž vyplývalo, že počet obvinění vznesených proti těmto deseti ředitelům, která poukazovala na „spojení s komunistickými organizacemi“, se pohyboval v rozmezí 18 až 72. Zygmund Dobbs ve své knize Red Intrigue And Race Turmoil (Úvod Archibald B. Roosevelt), Alliance, Inc., New York City, 1958, str. 19–20, uvádí známý fakt, že skupina, která založila NAACP, „byla složena výhradně z bělochů, kteří byli socialisté nebo socialistickými sympatizanty“. Dále pokračuje: „Trvalo téměř dvacet let, než si prokomunistické prvky vybudovaly svůj současný vliv ve vedení NAACP na národní úrovni“ (str. 22–23). Že se jim to podařilo, odhalila komunistická agitátorka Elizabeth Gurley Flynnová, která „prozradila, že oficiální zpráva ze čtvrtého národního sjezdu Komunistické strany Spojených států, který se konal v roce 1925, uváděla, že strana pronikla do NAACP.“ (Viz Common Sense, Union, N.J., 15. října 1955, s. 3, sloupec 3.) A Zygmund Dobbs (op. cit., s. 25) napsal: „Dnes se vedení Kremlu v Moskvě cítí v NAACP tak pevně zakořeněno, že nejvyšší oficiální orgán Komunistické strany ve Spojených státech poradil všem svým stoupencům: ‚Musíme v tomto boji podporovat NAACP veškerou energií, kterou máme k dispozici.‘“ (Cituje Political Affairs, oficiální orgán Komunistické strany USA, únor 1950, s. 26.)

krutostí, vykořenit je a vyhnat; a (3) v každém případě by náklady byly naprosto neúnosné.

V reakci na první bod bych rád upozornil na nesporný fakt, že čtrnáctý dodatek, který měl údajně udělit občanství našim negrům, nebyl nikdy právoplatně ratifikován třemi čtvrtinami států Unie, jak to vyžaduje samotná Ústava. David Lawrence v úvodníku s názvem „Nejhorší skandál v naší historii“, který vyšel v časopise U.S. News 27. září 1957 a byl znovu publikován 26. ledna 1970, prohlásil, že tato skutečnost je potvrzena „nespornými záznamy, doloženými oficiálními deníky a jednomyslnými spisy historiků“. Stručně odhalil, jaké jsou tyto záznamy, a citoval názor na ně vyjádřený řadou historiků, zejména konzervativních, „liberálních“, významných a autoritativních – W. E. Woodwardem, Morisonem a Commagerem, Jamesem Truslowem Adamsem a Andrewem McLaughlinem. Zdá se tedy, že ačkoli jsou dnes naši negři všeobecně přijímáni jako naši spoluobčané, prostým faktem je, že podle Ústavy, právně a podle práva, nejsou občany, a že ačkoli by bylo stále možné jim občanství udělit, je jistě právem těch, kteří jsou občany nyní, učinit své vlastní blaho a blaho naší země záležitostí prvořadého významu a ve světle toho považovat naše negry za cizince a vyhnat je z našich břehů, pokud si to přejeme.

V reakci na druhou námitku bych se zeptal, zda tou skutečně velkou a zhoubnou krutostí vůči negrům není právě to, že jsou nuceni zde setrvávat, kde nemají žádnou budoucnost hodnou toho jména, ledaže bychom přijali volná a plná smíšená manželství s nimi, což by zase vedlo ke zničení naší vlastní rasy, tak jako tomu bylo u všech ostatních, které se o tento experiment kdy pokusily. A proč by to mělo být považováno za

tak kruté, když tolik milionů negrů projevilo touhu odejít do Afriky?

Negři musí pryč, nebo běloši zemřou

V každém případě stojí běloch v USA před krutým dilematem: buď se zbavit negrů, nebo zemřít! Z toho není úniku. A není známo větší právo, než je právo zachránit vlastní rasu a vlastní civilizaci před zničením. Ve skutečnosti židovská moskevská vláda, ačkoli nebyla ohrožena ani existence této vlády, ani existence komunistického hnutí, přesto, pouze za účelem prosazení obou, nejenže přesunula miliony lidí ze Sudet, pobaltských států, Balkánu a dalších zemí – aby je nahradila jinými lidmi zcela odlišného původu, ale ve skutečnosti zavraždila, vyhladověla nebo jinak zabila celkem 25 až 45 milionů lidí.[958] Profesor Carleton S. Coon, který je ryzím vědcem, jedním z nejvýznamnějších žijících antropologů a rozhodně nikoli propagandistou, o ruské sovětské vládě řekl: „Poté, co se Němci během druhé světové války stáhli z Kavkazu, bylo vyvražděno nebo deportováno několik celých národů, včetně volžských Němců, Čečenců a Ingušů na Kavkaze, krymských Tatarů a Kalmyků.“

---

[958] „Podvýbor pro vnitřní bezpečnost Senátu Spojených států zveřejnil 2. listopadu [1971] studii, v níž se uvádí, že za posledních 51 let bylo v Sovětském svazu popraveno nebo zemřelo v pracovních táborech nejméně 21,5 milionu lidí. Studii s názvem ‚Lidské náklady sovětského komunismu‘ vypracoval Robert Conquest z Londýna na žádost senátora Thomase J. Dodda, místopředsedy podvýboru. . . Robert Conquest, odborník na sovětské záležitosti, uvedl, že jeho odhad 21,5 milionu úmrtí je konzervativní a že skutečné číslo může dosahovat až 45 milionů.“ South African Observer, leden 1971, s. 8. Odhad pana D.G. Stewarta-Smithe, redaktora East West Digest, jak jej uvádí londýnský Daily Telegraph z 29. 8. 1969, činí 45 milionů. Prof. Antony C. Sutton z Hoover Institution na Stanfordově univerzitě jej stanovil na 35 milionů. Viz věnování v jeho knize National Suicide, Arlington Press, 1973.

To, jak říká, bylo v rámci politiky nahrazování „kmenů a národů, které se nestávaly dobrými sověty tak rychle, jak se doufalo“, a za účelem „vymazání původních kultur tam, kde byly v rozporu s komunistickou ideologií“.[959] Časopis Mankind Quarterly z října 1960 (s. 730) uvádí, že „sovětská vláda nařídila deportaci celých bezbranných menšin v jižní části evropské části Ruska“. Anglický právník F.J.P. Veale ve své nezodpovězené a nezodpověditelné knize Advance To Barbarism vysvětluje sovětskou politiku takto: „Smyslem existence komunistické vlády je podle Karla Marxe vybudovat proletářský společenský systém. Když se najdou osoby nebo skupiny osob, které do takové společnosti nezapadají, jsou ‚likvidovány‘, to znamená popraveny. Otázka spravedlnosti do této záležitosti nevstupuje o nic více než například v případě botanika, který se snaží vyšlechtit novou odrůdu květiny... tím, že vybírá exempláře s požadovanými vlastnostmi a bezohledně odhazuje ty, které tyto vlastnosti postrádají... V tomto zcela bezcitném duchu Lenin a Dzeržinskij po revoluci v roce 1917 eliminovali aristokratické a plutokratické třídy carského Ruska spolu s desítkami tisíc pravoslavných biskupů a kněží... Velká většina zahynula [jednoduše] proto, že nemohla být asimilována novým proletářským státem, který se tehdy vytvářel.“[960]

---

[959] Carleton S. Coon – The Story of Man, Knopf, 2. vydání, 1967, s. 403.

[960] F.J.P. Veale – Advance To Barbarism, revidované vydání, Devin-Adair, 1968, str. 222–223. Tato kniha byla označena za „jednu z nejdůležitějších knih, které vzešly z druhé světové války“. Viz také Nesta H. Websterová (spolu s Anthonym Gittensem) – World Revolution, Britons, revidované vydání 1971, str. 317–318 (s poznámkami 2 a 3 na s. 323). Další a velmi autoritativní potvrzení toho všeho najdete v knize Alexandra Solženicyna – The Gulag Archipelago, Harper & Row, 1974. „Jednou z [hlavních předností této knihy] je, že boří mýtus, tak často hlásaný obhájci komunismu, že ruský komunismus byl ušlechtilý koncept, který

Tyto miliony lidí byly zavražděny – mučením, výstřelem do týla, popravčími četami i záměrně vyvolaným hromadným hladověním. Byli převáženi v nevytápěných nákladních vagonech uprostřed zimy, nebo byli vyhnáni na otevřené silnice, kde museli opustit veškerý svůj majetek s výjimkou toho, co si mohli odnést na zádech. Tisíce – ba dokonce miliony – starých, mladých i nemocných zahynuly podél cest.

Na rozdíl od toho všeho by takové přesídlení negrů, jaké navrhujeme, ačkoli by jistě muselo být v případě nutnosti vynuceno, bylo provedeno s veškerou možnou lidskostí. Cestu by jim zaplatila naše vláda, byli by dobře živeni a teple ubytováni a dostali by značnou jednorázovou částku peněz, aby mohli začít s novým podnikáním. Je třeba počítat s tím, že by to s sebou přineslo utrpení, zejména emocionální: miliony negrů by mohly mít pocit, že jsou vytrhávány z toho, co se stalo jejich domovinou, nebo alespoň domovem, který přijali za svůj. Ale jakkoli často se od provádění takové politiky odvracíme, vždy se setkáváme s hrozivým varováním: Udělejte to, nebo zemřete.

Přesto nás však pronásleduje mučivá myšlenka, že ačkoli jako národ a jako významná část bílé rasy musíme zahynout,

---

se zvrtl teprve poté, co Lenina vystřídal Stalin.“ „Na základě dokumentovaných důkazů Alexander Solženicyn zcela jasně ukazuje, že hned od krvavého nástupu bolševického režimu byl každý, kdo nechtěl nebo dokonce nemohl zapadnout do šablony diktované komunistickým státem, nemilosrdně eliminován. Nový statečný svět komunismu byl vybudován na základech mrtvol a právě to Stalin vybudoval, jen v ještě extrémnější podobě. Jako společenský systém komunismus zastával názor, že život člověka nemá žádnou hodnotu, pokud nemůže státu něčím přispět. Solženicynovo zobrazení falešných obvinění a masakrů je brilantní – i reptalové a simulanti byli považováni za antisociální a byli proto vyhubeni jako vzteklí psi.“ R. Huxtable, v recenzi v časopise Candour, září 1974.

pokud nevyženeme negry z naší země, náklady na to by byly naprosto nad naše síly. Samotné náklady by byly neúnosné.

Musím však položit otázku, zda taková představa obstojí při důkladném racionálním zkoumání. Zdá se nepopiratelné, že jsme vždy měli dost peněz na válku, i když v žádné válce, do které jsme kdy vstoupili, nebyla tak v sázce celá kvalita a budoucnost našeho života, natož naše samotná existence, jak tomu musí být, dokud negři zůstávají mezi námi. Je třeba si také uvědomit, že náklady by byly značně zmírněny tím, že by se zároveň výrazně snížily naše daňové výdaje na „sociální péči“, „pomoc“, kriminalitu a podobné záležitosti týkající se negrů. Navíc by náklady, ať už by byly jakékoli, nepadly na nás najednou, ale rozložily by se na nejméně dvacet let. V nejhorším případě by tedy celý projekt stál jistě méně než miliardy dolarů z peněz daňových poplatníků, které jsme promrhali na zahraniční pomoc, a pravděpodobně dokonce méně než na náš vesmírný program. Nedávná zpráva v U.S. News uváděla, že za posledních patnáct let dosáhly naše výdaje na tento program 48 miliard dolarů.[961] Kdyby se tato částka rozdělila mezi našich pět milionů negerských rodin (což představuje naši 22milionovou negerskou populaci), činila by přibližně 11 000 dolarů na rodinu, respektive 2 200 dolarů na osobu. Rozloženo na 20 nebo 25 let by se tato částka mohla ještě výrazně navýšit. Zdá se tedy, že pokud si můžeme dovolit utratit miliardy za vyslání jednoho či dvou lidí na Měsíc, mohli bychom si dovolit stejně tolik na zajištění co nejpříznivějších životních podmínek pro celý náš lid na Zemi, která je

[961] U.S. News and World Report, 11. prosince 1972.

koneckonců naším přirozeným, nevyhnutelným a právoplatným domovem.

Jsem ochoten připustit, že překážky bránící provedení politiky repatriace jsou skutečně obrovské, až děsivé. Ve skutečnosti si jsem tak vědom zmateného a ochablého stavu, do kterého byl americký lid uvržen, že nejsem ani v nejmenším optimistický, že bude mít dostatečné povědomí a realismus k pochopení situace, ani pevnost mysli a neústupné odhodlání nezbytné k jejímu zvládnutí. Jediné, co mohu udělat, je varovat je – ještě jednou – že pokud se nám nepodaří odstranit všechny negry z naší země – ať už jakýmikoli prostředky – bude to znamenat naši smrt.

Naším nejviditelnějším rasovým problémem jsou negři. Naším nejzávažnějším rasovým problémem jsou však Židé. Pokud Židy nedostaneme pod kontrolu, postarají se o to, abychom náš problém s negry nevyřešili, a to z toho prostého důvodu, že zlo, které mohou negři způsobit, je právě jedním z hlavních prostředků, které si Židé zvolili a na něž spoléhají, aby dosáhli naší zkázy a odstranili nás z cesty. Musíme se proto konečně vypořádat se Židy.

Židé

„Otázka Židů a jejich vlivu na minulost i současnost světa se dotýká samého jádra všech věcí a měla by být předmětem úvah každého čestného myslitele, jakkoli je plná obtíží a jakkoli složité může být toto téma i jednotlivci tohoto národa... My, kteří jsme se vydávali za spasitele světa, my, kteří jsme se dokonce chlubili tím, že jsme mu dali ‚Spasitele', jsme dnes ničím jiným než svůdci světa, jeho ničitelé, jeho žháři, jeho katové." – Dr. Oscar Levy

Vzhledem k zvláštní povaze problému, s nímž nás Židé konfrontují, musím začít poněkud podrobnějším vysvětlením.

Přítomnost Žida v naší společnosti, stejně jako přítomnost negra, je předmětem námitek jednoduše proto, že jeho cizost ničí homogenitu a solidaritu, které jsou tak nezbytné pro naše přežití, a dokonce i pro naše blaho jako národa a pro náš historický význam. Ale námitky jdou ještě dál. Soustředí se na zvláštní psychologii a povahu Židů a na místo, které zaujímají v moderní mocenské politice.

Kolik Židů žije ve Spojených státech, mě na první pohled nezajímá. Židé nikdy nebyli problémem kvůli svému počtu. Na to, že však pro náš národ představují problém mimořádné závažnosti, mě poprvé upozornili před asi čtyřiceti lety dva z nejvýznamnějších a nejušlechtilejších mužů, jaké jsem kdy měl tu čest poznat. Jeden z nich byl Američan, druhý Angličan. Moje rozhovory s nimi, které se ukázaly jako velmi znepokojivé, se odehrály s odstupem čtyř let. Bylo to už dávno, v třicátých letech. Přesto jsem asi deset let v této věci nic nepodnikl – myslím, že hlavně proto, že jsem nevěděl, kde a jak najít spolehlivé informace. Postupně však, jak se blížila

čtyřicátá léta a my prožívali druhou světovou válku, se ke mně dostávalo tolik velmi znepokojivých tvrzení ze zdánlivě autoritativních zdrojů, že jsem se jako odpovědný občan cítil povinen odložit veškerou ostatní práci, dokud mi nestranné, neohrožené a důkladné vyšetřování dalo možnost se rozhodnout, zda byl celý ten rozruch kolem židovského nebezpečí pouze bigotním a opovrženíhodným „antisemitismem“, z něhož nás Židé obviňovali, nebo zda na tom skutečně něco bylo, a pokud ano, do jaké míry. V důsledku toho se zkoumání židovské otázky na několik let stalo mým hlavním zaměstnáním a po čtvrt století nepřestalo být jednou z mých nejnaléhavějších starostí. Na počátku padesátých let jsem začal zaznamenávat své poznatky, které jsem od té doby mnohokrát přepracoval a doplnil. Nyní tvoří poměrně rozsáhlý soubor materiálů.

Tuto plejádu faktů samozřejmě nelze obsáhnout v žádné kapitole. Zde mohu pouze nastínit závěry, k nimž mě tyto skutečnosti přivedly, a to, jak doufám, s dostatečným množstvím podpůrných důkazů, které čtenáře podnítí k tomu, aby se pustil do vlastního pátrání. Ačkoli zde nemohu uvést všechny své podpůrné důkazy v plném rozsahu, mohu čtenáře ujistit, že je mám k dispozici. A v příloze II k této kapitole uvedu vybraný seznam knih o židovské otázce, jejichž nestranné přečtení by, jak věřím, mělo přesvědčit každého inteligentního a zodpovědného bílého nežida, že se jedná o záležitost, kterou si nemůže dovolit ignorovat.

Existuje židovská rasa?

Nebudu se dohadovat o tom, zda existuje něco jako židovská „rasa“. Jsem si samozřejmě dobře vědom toho, že většina německých Židů a Židů z východní Evropy ani

nepochází ze starověkého hebrejského rodu, ale etnicky se odvozuje od Chazarů, válečnického nežidovského národa z jižního Ruska, který v 8. či 9. století konvertoval k židovskému náboženství.[962] Jsem si rovněž vědom toho, že právě tato část židovského národa vytvořila teroristické bandy a odvedla většinu špinavé práce při odtrhávání Palestiny od Arabů. Navzdory tomu a navzdory důkazům o dalších smíšeních, která se podílela na utváření moderního Žida – což je otázka, kterou objektivně a důkladně prozkoumal „Cobbet“ v první kapitole své knihy Jews, And The Jews In England[963], – se přikláním k přijetí shody, která se zdá panovat mezi některými z nejvýznamnějších moderních vědců[964] a četnými židovskými

---

[962] Viz prof. John Beaty – The Iron Curtain over America, Wilkinson Pub. Co., Dallas, Texas, 1951, kap. 11: „Russia and the Khazars“, zejména s. 16. Autor zde odkazuje na a cituje nesporné autority.

[963] Boswell Publishing Co., Londýn, 1938. První kapitola nese název „Židé jako rasa“. „Cobbett“ bylo pseudonymem Anthonyho M. Ludoviciho, významného anglického vědce a spisovatele, s nímž jsem si po mnoho let dopisoval a z něhož se stal můj blízký přítel, a kterého jsem dvakrát navštívil v Anglii.

[964] Například: Sir Arthur Keith, jeden z nejvýznamnějších moderních antropologů a někdejší předseda Britské asociace pro pokrok ve vědě – A New Theory of Human Evolution, Philosophical Library, New York, 1949, kap. XXXVII: „The Jews As A Nation and As A Race“. Dospívá k závěru, že „ať už používáme pojem rasa tak, jak jej používá zoolog, nebo v jeho původním smyslu, Židy je třeba považovat za rasu“ (s. 378). Bylo to právě jejich fanatické povědomí o rase, které je uchránilo před „pohlcením a zánikem jejich národa tím, že by zmizel v moři lidstva“ (s. 376). Prof. E. Ruggles Gates, který byl v době své smrti v roce 1962 považován za předního světového genetika, napsal o Židech následující: „Coon [Carleton S. Coon – The Races of Europe, Macmillan, 1939] podrobně zmapoval rasovou historii Židů. Ukazuje (s. 442), že ‚Židé tvoří etnickou skupinu‘ a že stejně jako všechny etnické skupiny mají své vlastní rasové prvky rozložené ve svých vlastních poměrech... Vyvinuli ‚zvláštní rasový podtyp a zvláštní vzorec výrazu obličeje a těla, který je snadno identifikovatelný, ale těžko definovatelný‘.“ Na straně 444 prohlásil, že „mají svůj vlastní standardní rasový charakter“. Jeho rozbor této otázky lze nalézt na str. 432–444 a 638–646. Pro přehled o postavení Dr. Coona ve světě vědy viz představení v poznámce mé poslední kapitoly. Viz také Werner Sombart – The Jews And Modern Capitalism,

mluvčími nejvyšší autority, že Židé nejsou pouze náboženskou komunitou, ale že ještě předtím, než byl v Palestině založen Izrael a když neměli vlastní vlast, přesto ve skutečnosti tvořili také národ a rasu. Abychom se vyrovnali s uznávanými skutečnostmi genetiky a historie, stejně jako z praktických důvodů, nezdá se, že by existovala jiná přijatelná odpověď.[965]

Možná je pro nás ještě důležitější to, co si o své „rase“ myslí samotní Židé, než prohlášení vědců. Je snadné dokázat, že bez ohledu na to, jak je vnímá okolní svět, jsou ve svém vlastním pojetí rasou, identifikovatelnou skupinou, národem odlišným od všech ostatních, velmi semknutým, mimořádně sebevědomým a uzavřeným, důkladně organizovaným a disciplinovaným a velmi schopně vedeným. Postačí několik citátů. Theodor Herzl, otec sionismu, prohlásil bez obalu: „Jsme národ – jeden národ.“[966] Časopis The Jewish World (Anglie) z 14. prosince 1922 se vyjadřuje ještě jasněji: „Žid zůstává Židem, i když změní své náboženství; křesťan, který by přijal židovské náboženství, by se Židem nestal, protože podstata Žida nespočívá v náboženství, ale v rase.“

Pan Arthur D. Lewishof ze Západolondýnské sionistické asociace je ještě výslovnější: „Pokud se Žid nechá pokřtít, nikdo neuvěří, že již není Židem. Jeho krev, povaha a intelektuální vlastnosti se nezměnily.“

Putnam, 1913, s. 291 a násl. Celá kapitola XIII, „The Race Problem“, rozhodně stojí za přečtení.

[965] Viz „Cobbett“, op. cit., str. 24–27, kde autor přezkoumává a zvažuje argumenty pro i proti.

[966] Theodor Herzl – The Jewish State, Americká sionistická nouzová rada, New York, 1946, s. 76. Srov. s. 92.

Pan Louis D. Brandeis, poradce prezidenta Wilsona, někdejší soudce Nejvyššího soudu USA a jeden z hlavních propagátorů sionismu v této zemi, prohlásil v roce 1919: „Žádná rasa se nikdy tak tvrdohlavě a úspěšně nebránila asimilaci. . . Pravděpodobně žádná významná evropská rasa není tak čistá.“ A dále: „Uvědomme si všichni, že my Židé jsme samostatný národ, jehož členem je nutně každý Žid, bez ohledu na svou zemi, postavení nebo vyznání. ... Organizujme se, organizujme se, organizujme se, dokud každý Žid nebude muset vystoupit a být započítán – započítán mezi nás, nebo dokázat, vědomě či nevědomě, že patří k těm nemnohým, kteří jsou proti vlastnímu lidu.“[967]

Stejně autoritativní, a možná ještě výslovnější, bylo prohlášení Lea N. Leviho, předsedy organizace B’nai B’rith (1900–1904): „Charakteristický rys Žida nevyplývá pouze z jeho náboženství. Je pravda, že jeho rasa a náboženství jsou nerozlučně spojeny... ale ať už je smysl tohoto propojení rasové ideje s náboženstvím jakýkoli, je zcela jisté, že náboženství samo o sobě netvoří národ. Ten, kdo vyznává židovskou víru, se tímto faktem nestává Židem. Na druhou stranu však Žid od narození zůstává Židem, i když se zřekne svého náboženství.“[968]

Z toho všeho by se zdálo zřejmé, že ať už na Židy pohlížíme jako na samostatnou skupinu a v tom či onom smyslu jako na rasu, nebo ne, je jisté, že oni sami tak činí. Ve skutečnosti si myslím, že jediný případ, kdy se Židé snaží

[967] Louis D. Brandeis – The Jewish Problem and How to Solve It, Sionistická organizace, New York, 1919, s. 12, 14.
[968] Citováno z knihy The International Jew, Dearborn Publishing Co., 1920, sv. II, s. 6.

vyhnout uznání své rasy a trvají na tom, že tvoří pouze náboženskou komunitu, je ten, kdy se obávají, že jim nějaká diskriminace založená na rase bude stát v cestě k jejich cílům[969], Po celou dobu historie, po celých 2 500 let, od pátého století před naším letopočtem, kdy se Ezra a Nehemiáš s nejvyšší přísností zavázali rozbít a zakázat všechna smíšená manželství s nežidy[970], což lze považovat za počátek vzniku „Židů“, se vyznačovali nejkrajnější a neústupnou exkluzivitou vůči všem nežidovským národům. Ve skutečnosti neexistuje na Zemi žádný jiný národ, který by byl tak ochoten nejen přiznat, ale i prosazovat svou rasu, nebo který by se tak arogantně prohlásil za nadřazený všem ostatním a tak vytrvale a odvážně, ne-li fanaticky, udržoval svou odlišnost. Až do dnešního dne zákon ve Státě Izrael nepovoluje sňatek žádného Žida s nežidem. A v očích jakékoli ortodoxní synagogy je Žid, který se ožení s nežidovkou, považován za mrtvého. V konečném důsledku je takový postoj ze strany Židů skutečně pochopitelný. Pouze díky takové přísnosti se totiž tato malá menšina bez vlasti dokázala přes všechny zvraty staletí vyhnout osudu, který potkal deset kmenů jejich soukmenovců, kteří byli ochotni se mísit. Asimilace a integrace se bojí stejně jako samotné smrti.

Je jisté, že tato extrémní oddanost jejich rase, která je vede k tomu, že dávají nejvyšší prioritu prosazování židovských zájmů, učinila jejich loajalitu vůči zemím, které je přijaly, velmi

---

[969] Například Židé se tak úspěšně bránili tomu, aby byli přistěhovalci do Spojených států evidováni podle rasy, a trvali na tom, aby nebyli uváděni jako Židé, ale jako Němci, Poláci či kdokoli jiný, že po mnoho let byly různé národnostní kvóty téměř výlučně obsazovány Židy, a dodnes je počet Židů ve Spojených státech znám pouze z údajů, které nám sami Židé poskytují.

[970] Henry Preserved Smith – Old Testament History, Scribner’s, 1911, str. 389–398. Dr. Smith byl všeobecně uznávaným biblistou působícím na fakultě v Amherstu.

pochybnou. Ve skutečnosti to vedlo k opakovaným zradám, v průběhu staletí, právě těch lidí, kteří je přijali. Cobbett uvádí několik příkladů tohoto jevu[971] a na stránkách, které budou následovat, se bude opakovat tak často, že vynikne jako jeden z nejvýraznějších rysů moderního židovského charakteru. A protože to má tak velký vliv na místo, které by měl Žid zaujmout v nežidovské společnosti, budu mít příležitost se tím podrobněji zabývat.

Existuje však ještě jeden rys židovské povahy, který má pro pochopení role, jakou Židé již dlouho hrají v moderním světě, ze strany nežidů tak zásadní význam, že na něj musím své čtenáře upozornit.

Jak jsme viděli, všechny národy usilují o to, aby se zlepšily, a to obecně vede k boji o moc.

Každý národ si však přirozeně vybírá pro svůj boj zbraně, které nejlépe vyhovují okolnostem, v nichž se nachází, a které se ukázaly jako nejúčinnější pro dosažení toho, co chce. William Blake poznamenal, že ti, kteří nejsou schopni prosadit se silou, mají sklon usilovat o nadvládu tím, že se uchýlí ke lsti.[972]

Těchto několik Blakeových slov téměř shrnuje novodobé dějiny Židů. Je třeba přiznat, že díky výjimečné inteligenci se tvrdé jádro světového židovstva (které, ačkoli tvoří jen malou menšinu, našlo způsoby, jak organizovat prakticky všechny Židy) již dávno rozhodlo získat kontrolu nad všemi národy Evropy a nakonec i nad všemi ostatními národy celé Země.

[971] Cobbett, op. cit., str. 86–89.
[972] Proverb of Hell č. 49, Poetry and Prose of William Blake, Nonesuch, 1927, s. 194.

(Důkazy o tom se začnou objevovat na dalších stránkách této kapitoly.) Právě proto, že byli vždy početně malí, a přesto je poháněla zuřivá touha po nadvládě, se brzy naučili dělat z tajných cest k moci umění i vědu – pomocí utajení, podvodu, všech druhů nepřímých postupů a naprostého nedostatku soucitu či morálních zábran. Naučili se, jakoby se vloupávat do domů sklepními okny a zadními schody. Získali dovednost pracovat v utajení, ve tmě. Zvykli si nosit masky, nasazovat si různé tváře pro různé příležitosti a mluvit najednou z obou stran úst. Studovali, jak rozebrat mysli a duše svých zamýšlených obětí, aby odhalili jejich slabosti, na které by mohli útočit a svádět je, a jejich silné stránky, aby je nakonec mohli přemoci podněcováním zbytečných a marných válek, v nichž by jejich mužnost a poklady byly promarněny pro nic za nic. Stejně jako spirochéty syfilisu se vkradly do všech nervových center společenského organismu a nakonec i do jeho srdce a mozku, s cílem jej zničit. To vše – řekněme to otevřeně a jasně – znamená nepřátelství, dokonce i to, co nakonec může vyústit ve vražednou válku. A může to znamenat víc než jen záměr porazit a svrhnout. Nakonec to může směřovat k tomu, aby byl národ přiveden k naprosté a nenapravitelné zkáze.

Výsledky, jichž lze tímto druhem války dosáhnout, se ukázaly být doslova zničující a otřásající, a přesto jsou způsoby jejího vedení tak zákeřné, že jen velmi málo našich lidí si vůbec uvědomuje, co se děje a co jim v důsledku toho hrozí. Zaprvé žili ve falešném pocitu bezpečí, který pramenil z jejich početní převahy. Ale více než to, jedná se o druh války, který je v naprostém rozporu s jejich tradicemi a instinkty a který je z velké části mimo jejich zkušenosti. Pokud nás někdo udeří do hlavy, jak se říká, můžeme se spolehnout, že se mu postavíme.

Ale když s někým bojujeme, uděláme to otevřeně. Nehledáme útoky ze zálohy. Pohrdáme údery pod pás. Bez ohledu na to, jaké příběhy o nordických mužích se vyprávějí, nelze popřít, že od dob prvních Árijců v Indii a Persii až po moderní Skandinávce a Brity, legendy a ságy našich předků předkládaly našemu lidu ideály cti, odvahy, pravdivosti a přímého jednání.[973] V důsledku toho, když proti nám nepřítel vytáhne s jedovatými návnadami, pastmi, lžemi, hypnózou a přesvědčivými sugestivními návrhy, stáváme se snadno jeho obětí. Nikdy jsme se nenaučili mít se na pozoru před nepřítelem (zejména nepřítelem uvnitř našich bran), který věnoval zdokonalování svého intelektu tomu, aby se stal lstivým a prohnaným, a tak jsme se ocitli bez adekvátní ochrany. Proto je dnes třeba, aby byl náš lid upozorněn na téměř neviditelné obléhání, které bylo proti němu již dávno připraveno.

Chce-li někdo alespoň částečně pochopit, co se vlastně děje, musí se nejprve vrátit v čase přinejmenším do období těsně před francouzskou revolucí (která Židům poprvé umožnila volný pohyb po celé naší společnosti) a shromáždit před sebou co nejširší soubor relevantních a nezpochybnitelných faktů. K tomuto účelu musí být ochoten vstoupit na zakázanou půdu a nahlédnout do skrytých a odlehlých koutů. Ale jakmile to udělá, a pokud pak nechá svou mysl v klidu a otevřeně spočinout na průběhu událostí posledních několika set let (které byly poznamenány neustálým postupem židovstva k pozici celosvětové moci, dokonce až k tomu, že je na dosah toho, aby se stalo dominantní světovou mocností), pak může náhle rozpoznat, že k dosažení svých cílů

[973] Viz Sveinbjorn Johnson — Pioneers of Freedom, Boston, 1930, s. 119, 120, 135.

Židé pracovali několika různými, ale koordinovanými prostředky, z nichž všechny pro svou úspěšnou činnost vyžadovaly značnou míru utajení, práci ve tmě nebo pod rouškou tajemství.

Židovský finanční systém

Jedním z těchto prostředků je oblast financí.[974] Nešlo v první řadě o to, prokázat talent pro vydělávání peněz nebo je skutečně hromadit v kolosálních částkách, ačkoli to samozřejmě samo o sobě hrálo významnou roli. Ale především šlo o vytvoření peněžního systému, na kterém závisel celý hospodářský život každého národa a který vyvinul tak obrovskou a neodolatelnou moc, že se postavil mimo veškerý účinný vládní zásah, a tím se stal ve skutečnosti mocí nad vládou, mocí, která mohla srazit na kolena i vlády. Pohled z ptačí perspektivy na to, čeho Židé tímto nástrojem dosáhli, ponechám z větší části až na dobu, kdy se dostanu k náčrtu židovských historických záznamů. Nyní se chci soustředit na samotný nástroj – zejména na jeho význam jako prostředku moci.[975]

Jeden z mých přátelských kritiků mi po přečtení prvního návrhu této kapitoly sdělil, že podle jeho názoru by tato část měla být vynechána. Shledal jsem však, že jeho radu nemohu v žádném případě uposlechnout. Za prvé, peníze v tom nejširším slova smyslu představují páku, pomocí níž židovstvo především vytlačilo, vtlačilo a přetvořilo svět bílého člověka do jeho

[974] Viz časopis The American Hebrew ze dne 10. září 1920: „Židé vyvinuli organizovaný kapitalismus a jeho nástroj, jímž je bankovní systém.“ Werner Sombart ve své knize The Jews And Modern Capitalism, Dutton, 1913, předkládá k tomuto tématu rozsáhlé důkazy.

[975] Ezra Pound moudře poznamenal: „Bez porozumění ekonomii nelze pochopit historii.“ Impact, s. 61.

současné podoby a stavu a přimělo jej přijmout jeho současný cíl a směr. Tím, že se k ní uchýlili v každé krizové chvíli – jako například když se v OSN projednávalo rozdělení Palestiny – se jim důsledně dařilo vnucovat svou vůli našemu lidu, k jejich velkému prospěchu a naší velké újmě. Stručně řečeno, psát o moderním židovstvu, aniž by se uvedla fakta o jejich finanční moci, by bylo jako snažit se představit Shakespearova Hamleta bez samotného Hamleta, jeho hlavní postavy. Navíc, jak se brzy pokusím dokázat, tato moc nyní visí nad námi jako tak děsivá hrozba pro zdravý vývoj celého našeho života, a dokonce i pro naši samotnou existenci, že bych nikdy nemohl mít pocit, že jsem splnil svou odpovědnost vůči svému lidu, pokud bych jim tuto současnou hrozbu neukázal s veškerou silou a živostí, jakou mám k dispozici.

V žádném případě však nezapomínám, že když se pokusím psát o peněžním systému, někteří z mých čtenářů se možná pokusí moje slova zpochybnit s odůvodněním, že překračuji hranice oboru, který mi náleží – nebo, řečeno bez obalu, že mi chybí vzdělání i zkušenosti k tomu, abych mohl oprávněně kritizovat náš současný systém nebo navrhnout lepší alternativu, která by jej nahradila. A v tomto bodě jim snad do jisté míry mohu vyjít vstříc. Přinejmenším ochotně přiznávám, že za celý svůj život jsem nikdy necítil sebemenší zájem o získávání peněz, ani o všechny mechanismy bankovnictví a složitosti a důsledky finančních operací. Dodnes mě myšlenka na takové věci nechává naprosto chladným. V jistém smyslu mají tedy pravdu ti, kdo mi vyčítají, že se při pokusu odhalit peněžní systém pohybuji mimo svou vlastní oblast.

Ale věc má i druhou stránku. Přišel den, kdy jsem si postupně začal uvědomovat, že peněžní systém má morální a

duchovní důsledky. Objevil jsem záměrné klamání a zradu, stejně jako záměr ničit a zotročovat. Zjistil jsem, že po staletí měl tento systém stále rostoucí moc, která měla obrovský význam při odklánění a maření normálního a přirozeného vývoje západního světa, při páchání ohavného zla a způsobování nezměrného utrpení. Teprve tehdy jsem začal být pobouřen. A tvrdím, že pokud nyní namířím svůj oštěp proti zlu našeho peněžního systému, proti újmě, kterou způsobil našemu životu, nejsem o nic více mimo své místo, než jsem byl, když jsem poukazoval na újmu a hrozbu naší nevyvážené porodnosti, našeho průmyslového systému nebo dogmatu rasové rovnosti. V otázkách tohoto druhu se domnívám, že každý informovaný občan, který má svědomí a je loajální ke svému národu, má nevyhnutelnou povinnost promluvit a jednat. Existují zla tak velká, že pokud o nich někdo ví a přesto proti nim nahlas neprotestuje, stává se svým mlčením spoluviníkem těch, kteří je započali, udržují a obohacují se na nich. A tak, bez ohledu na to, co proti tomu kdokoli může namítat, jsem odhodlán promluvit, předložit svým čtenářům to, co jsem se dozvěděl, a prohlásit, co vidím a co předvídám.

Vzhledem k tomu, že přikládám zásadní význam morálním a společenským dopadům našeho peněžního systému, je zřejmé, že nemám v úmyslu zatěžovat čtenáře podrobným popisem jeho fungování. Zajímám se především o principy, na nichž je celý systém založen. Samozřejmě, že systém, jakýkoli přijatý systém, jako fungující celek, ať už je to ten, který máme, nebo ten, který ho nahradí, musí fungovat, musí splňovat všechny rozmanité ekonomické a finanční potřeby našeho národního života. Zásadní otázkou, kterou je třeba vyřešit jako první, však je, zda celý systém slouží blahu celého našeho lidu,

nebo zda jej vykořisťuje, ničí a nakonec zotročuje. Jakmile bude pevně zajištěno, že existuje především proto, aby sloužil blahu lidu, mělo by být pro lidi s potřebnými praktickými zkušenostmi relativně jednoduchým úkolem vypracovat účinný a spolehlivý mechanismus k dosažení tohoto cíle.[976]

Dovolte mi také zdůraznit, že po letech studia a úvah jsem dospěl k přesvědčení, že se přikládá příliš velký význam tvrzení, že peníze a peněžní systém jsou pro laika příliš složité na to, aby jim porozuměl. Mám dojem, že zpravidla právě na tyto relativně nedůležité detaily – na to, co jsem nazval mechanikou systému – záměrně upírají pozornost jeho mocní zakladatelé, přisluhovači, beneficienti a obhájci prostřednictvím svých dotovaných knih a vysokoškolských kurzů, a to s cílem odradit od zkoumání a zabránit tak tomu, aby se prostřednictvím zkoumání a přemýšlení zjistilo, čí jsou to peníze, jaký je jejich účel a jakou škodu napáchaly. Tímto postupem také snižují nebezpečí, že v průběhu svého zkoumání objeví badatel, v čem spočívá podstata zdravého a poctivého peněžního systému, jak je jednoduchý a jak daleko má od toho, co máme. Profesor Frederick Soddy (kterého představuji v poznámce) poznamenal, že „tajemství peněz... nebylo nikdy tak pečlivě pěstováno jako dnes.“[977]

Ve skutečnosti to bylo právě takové úmyslné klamání a zamlžování, z čehož Ezra Pound systém výslovně obvinil. Svým charakteristicky přímočarým a ostrovtipným způsobem

[976] Viz Frederick Soddy – The Role of Money, Harcourt, 1935, s. v, vi. Profesor Oxfordské univerzity, nositel Nobelovy ceny, „otec jaderného štěpení“. Nikdo neudělal pro objasnění peněžní otázky více než on. Jeho jméno najdete na konci přílohy I této kapitoly.
[977] Viz Frederick Soddy – The Role of Money, Harcourt, 1935, strana v.

prohlásil: „Nedorozumění ohledně peněz byla a nadále jsou záměrná. Nevycházejí ani z povahy peněz, ani z nějaké přirozené hlouposti veřejnosti.“ „Mezinárodní usurokracie […] si klade za cíl zachovat neporušenou neznalost veřejnosti o usurokratickém systému a jeho fungování.“ („Usurokracie“ definoval jako „vládu velkých lichvářů spojených ve spiknutí.“) „Univerzitní učebnice byly po celé století lichvy, známé jako devatenácté století, psány tak, aby udržovaly nadvládu peněz a aby profesoři zůstali na svých místech.“[978]

A Jeffrey Mark píše ve stejném duchu. Přesvědčivě dokládá, že tato potřeba je „naléhavá“. „Pro nestranné studium [peněžního] systému, založené na nezávislém odhadu dostupných faktů a zjistitelných procesů a prováděné, pokud možno, bez jakéhokoli odkazu na standardní učebnice profesionálních ekonomů... Je totiž nepochybné, že právě prostřednictvím těchto učebnic a pojednání je tato kruhová hypnóza mezi samotnými ekonomy, stejně jako mezi aktivními členy bankovních a účetních profesí, vnucována a udržována. Většina učebnic se čte téměř výhradně pro účely zkoušek, při nichž by ‚neortodoxní‘ názor (tj. reakce zdravého rozumu na zjevné omyly) jistě diskvalifikoval studenta a fatálně ohrozil jeho šance na úspěch v jeho profesi. Někteří z těchto studentů se samozřejmě nakonec stanou zkoušejícími další generace důvěřivců, ortodoxní tradice je udržována a tak se tato obrovská fikce udržuje.“[979]

---

[978] Ezra Pound – Impact, Regnery, 1960, s. 48, 106–107, 191.

[979] Jeffrey Mark – The Modern Idolatry, Chatto & Windus, 1934, s. 17. (Bombajský dotisk, s. 9.) Informace o této knize naleznete u jména jejího autora v příloze I na konci této kapitoly. Byla to jedna ze dvou knih, které mi pan A. K. Chesterton zvláště doporučil, když jsem se začal zabývat naším peněžním systémem.

„Ale co vlastně," mohl by se zeptat můj čtenář, „věděl Ezra Pound o našem peněžním systému a kdo je ten Jeffrey Mark, že bychom měli věnovat pozornost tomu, co říká? A především, jaký důvod měli strůjci našeho peněžního systému k tomu, aby se snažili udržovat nějakou ortodoxní linii nebo aby veřejnost drželi v nevědomosti o tom, co dělají?"

Odpověď na první otázku, která je jistě oprávněná, prozatím odložím, ale jako úvod k mé odpovědi na druhou otázku bych poznamenal, že je jistě v souladu s všeobecnou lidskou zkušeností, že jakékoli trvalé a usilovné snahy něco skrýt téměř vždy znamenají strach z odhalení a spolu s tímto strachem i důvod k obavám. A v tomto případě byly snahy o zachování tajemství obrovské a moje vlastní pátrání po důvodu toho všeho prokázalo, že z toho vyplývající podezření je zcela oprávněné. Abych své čtenáře déle nenechával v napětí, řeknu jim předem, k jakému závěru mě nakonec donutilo množství důkazů, které jsem pečlivě třídil po mnoho let. Nemohl jsem se ubránit poznání, že náš současný peněžní systém je nejfantastičtější, morálně nejodpornější, nejzrádnější a nejznepokojivější záležitostí v dějinách lidstva.[980]

---

[980] Jen pro ujasnění. Ani na okamžik nezpochybňuji poctivost či integritu běžného bankéře. Je paradoxem, že většina mužů, kteří se aktivně podílejí na činnosti, která je v podstatě tím nejnepoctivějším druhem podnikání, patří ve své komunitě k těm nejčestnějším lidem. Zřejmě do ní vstupují s tak malým podezřením a tak malým zájmem o její základní fungování, jako když člověk přijme zaměstnání jako manažer nebo úředník v obchodním řetězci. Prostě plní tradiční roli bankéře a dělají to, co se od nich očekává. Přesto však musí moje ostrá kritika a odsouzení našeho peněžního systému zůstat v platnosti. Plná znalost faktů nic jiného nepřipouští a tento názor plně podporuje prof. Frederick Soddy, jehož výjimečnost jako vědce a učence jasně vyplývá z toho, co o něm uvedu ve své poznámce na konci přílohy I k této kapitole. Zde stačí říci, že byl nositelem Nobelovy ceny za chemii, profesorem na Oxfordské univerzitě a členem Královské společnosti, nejvyššího čestného vědeckého orgánu v Anglii. V září 1944, krátce před koncem

A pokud se čtenáři při tom na tváři objeví nával hněvu, rád bych ho poprosil, aby mi věnoval ještě chvilku pozornosti a vyslechl si důkazy, které mu nyní hodlám předložit. Ať si také vyslechne pár slov, která bych nejprve rád řekl o svých zdrojích informací.

Všichni spiklenci považují za nezbytné působit v nejhlubší temnotě utajení. Všichni úspěšní zločinci se stávají mistry v zahlazování stop. A když je spiklencem ta největší mocnost

---

druhé světové války, hluboce znepokojen tím, co mezinárodní finanční moc udělala Británii a britskému lidu během obou světových válek, a tím, co by mohla udělat, aby zničila britskou budoucnost, vydal varování, podepsané osmi dalšími více či méně významnými muži, ve kterém se pokusil probudit britský lid, než bude příliš pozdě, aby odvrátil katastrofu, která nad ním visela. Tato brožura s názvem „Present Outlook: A Warning“ byla určena především anglické veřejnosti, ale stejně dobře se vztahovala i na USA. Zde ji přetiskl pan John G. Scott, redaktor časopisu Money, který zemřel v polovině padesátých let. Pokud to prostor dovolí, ocituji ji v plném znění na samém konci přílohy I této kapitoly. Zde uvedu pouze následující velmi významné pasáže: „1. Národ ztratil kontrolu nad svými vlastními penězi, a tím pádem i nad celou svou budoucností a osudem. Od prvního chybného kroku, kterým bylo udělení monopolu na emisi bankovek Bank of England krátce po jejím založení v roce 1694 [stejně jako když jsme se v roce 1913 nechali zatížit Federální rezervní bankou (W.G.S.)], byl národ nenápadně, ale nyní již zcela podroben bezduchému despotismu peněžní moci, kterou ovládají instituce, jenž se stále nazývají ‚bankami‘, ale provozují, pro svou vlastní moc a zisk, to, co dnes není nic jiného než gigantický podvod s ražbou mincí...“ „6. Peněžní systém je prohnilý až do morku kostí a dokud nebude nahrazen národním, vědecky podloženým systémem, který bude odolný jak proti nevědomosti, tak proti podvodům, bude korupce pronikat stále hlouběji do kořenů našeho národního života. Budeme i nadále, stejně jako zbytek světa, vládnuti, jak řekl Disraeli, lidmi, kteří se velmi liší od toho, co si představujeme. Drtivé daně a rostoucí národní a obecní dluhy ochromí naši produkci, zbídačí masy a zničí jejich naději na sociální zlepšení. Doufáme, že než se hniloba rozšíří, [skupiny v Anglii, pro které nemáme v USA přesnou obdobu] se spojí s těmi, kteří stejně jako my se snažili a snaží vzdělávat veřejnost v této naprosto zásadní záležitosti, aby mohl být stávající peněžní systém zcela zrušen a nahrazen poctivým národním, vědeckým systémem, který je schopen proměnit tuto éru hojnosti v konstruktivní sociální zlepšení.“ Soddy na závěr odsuzuje naši současnou peněžní moc jako „nejnebezpečnější spiknutí proti svobodě lidí, jaké svět kdy poznal.“

světa, získává také celou řadu prostředků k odrazování od vyšetřování a k jeho zastavení. Abych v tomto bodě nepůsobil příliš senzačně, nebudu zmiňovat ty nejextrémnější prostředky. Ale z toho, co jsem odhalil v předchozích kapitolách ohledně prostředků používaných k tomu, aby se zabránilo oponentům egalitářského dogmatu v tom, aby byli vyslechnuti, aby byli zmařeni a vyčerpáni s cílem je úplně umlčet, si lze alespoň udělat představu o bezprostřednějších překážkách, kterým čelí každý, kdo se pokouší upozornit myslící veřejnost na zlo našeho peněžního systému. Pravděpodobně žádný z nejrenomovanějších vydavatelů se ani nepodívá na nic, co napíše. Možná bude muset vydávat na vlastní náklady. Tak se může dostat do situace, kdy bude místo knih psát letáky. A až dokončí to, co má na srdci, ať už v knize nebo v letáku, pravděpodobně mu budou chybět jak prostředky, tak další peníze potřebné k propagaci prodeje. Nemělo by tedy být žádným překvapením, že knih o penězích, které vzešly z myslí nezávislých na ortodoxii s ostřížím zrakem a stále se zužujícím pohledem, není příliš mnoho. Znalost o nich může být navíc potlačena škodlivými recenzemi od podlézavých redaktorů a pisálků. Jejich autoři se pravděpodobně stanou terčem útoků a budou bez ohledu na pravdu či spravedlnost paušálně označeni za ignoranty, blázny, panikáře nebo fanatické nadšence. A takové knihy se jen stěží dostanou do veřejných knihoven, kde by k nim měli badatelé snadný přístup. V důsledku toho se ten, kdo chce zjistit pravdu o peněžním systému, možná bude muset proměnit v něco jako detektiva. Musí se naučit nahlížet do temných, skrytých, nepravděpodobných a možná i zakázaných koutů a neustále mít oči otevřené pro náhodné „úniky“ odhalujících faktů, které měly zůstat přísně utajeny. A v neposlední řadě se musí naučit rozpoznat, kdy autor vykazuje

známky a poskytuje důkazy toho, že mluví pravdu, i když nemá autoritu – takové známky a důkazy, které vynikají zjevnou vážností, integritou, odvahou a odhodláním. A musí se také naučit dobře si všímat, když několik autorů, kteří se navzájem neznají, podává v podstatě stejné svědectví.

Pokud to vypadá, jako bych se omlouval za své zdroje, rád bych hned dodal, že tomu tak v žádném případě není. Mezi nimi jsou díla skutečně významných osobností z celého minulého století. Nelze říci, že by nevěděli, o čem mluví, neboť často šlo o muže, kteří strávili většinu svého života jako velcí průmyslníci, obchodní propagátoři nebo přímo uvnitř samotného bankovního systému a pomáhali jej řídit, či jako držitelé vysokých politických funkcí, kde byli v pozici, z níž mohli pozorovat, co se děje. Nelze ani říci, že by jim chyběla inteligence, neboť jejich spisy obvykle vykazují úplnou a analyzovanou znalost významných faktů a jak jejich kritika, tak i jejich návrhy dávají smysl; jsou soudržné a skutečně osvětlují situaci.

A pak, počínaje počátkem třicátých let, přineslo utrpení, rozhořčení a úvahy spojené s hroznou hospodářskou krizí, která následovala po roce 1929, celou řadu knih věnovaných peněžní otázce. Značná část z nich měla za cíl srozumitelně vysvětlit, co je na našem současném systému špatného, a dokonce i nastartovat hnutí za nahrazení tohoto systému jiným, jednodušším, poctivějším a lépe přizpůsobeným veřejnému blahu. Ty, které budu nejčastěji citovat, bych chtěl představit svým čtenářům spolu s jejich referencemi, než začnu s vyprávěním. Rozhodl jsem se však umístit tento úvod do přílohy I na konci této kapitoly. Doufám, že si tam čtenář alespoň prolistuje mé poznámky o zdrojích, na které se budu

hlavně odvolávat, než se vrátí, aby mě následoval v mém úsilí odhalit mu, v čem spočívá náš peněžní systém.

Ačkoli tato záležitost sahá ještě dál do minulosti, možná bychom mohli můj příběh začít obdobím bezprostředně po Francouzské revoluci – kolem roku 1800 –, kdy Meyer Amschel Rothschild vytyčoval směr pro nový bankovní podnik, který se chystal spustit na rozbouřených vodách Evropy. Na čelo svého podniku si vyvěsil motto: „Dejte mi možnost vydávat a ovládat peníze národa, a je mi jedno, kdo bude tvořit jeho zákony.“[981] I na první pohled je zřejmé, že se jedná o vysoce cynický a v podstatě zrádný recept na obcházení, překonávání a nakonec nahrazování jakékoli legitimní vlády. Není přehnané říci, že tím se on a jeho pět synů vydali na moře jako piráti a že jejich hlavní bankovní centra – Frankfurt, Vídeň, Neapol, Paříž a Londýn – se stala něčím o málo lepším než úkryty korzárů. Jejich kořistí bylo bohatství Evropy a oni se měli ukázat jako nepřátelé každého z jejích národů a nakonec i celého světa. Podle Wernera Sombarta nebylo během padesáti let „přeháněním tvrdit, že v mnoha zemích mohl ministr financí, který se nedokázal s touto firmou dohodnout, rovnou zavřít dveře své pokladny. ‚V Evropě existuje pouze jedna moc,‘ znělo rčení známé v polovině 19. století, ‚a tou je Rothschild.‘“[982]

[981] Gertrude Cooganová – Money Creators, Sound Money Press, Chicago, 1935, s. 329. Pokud jde o představení slečny Cooganové a přehled jejích odborných kvalifikací, doporučuji čtenáři, aby si její jméno vyhledal v příloze I této kapitoly.
[982] Werner Sombart – The Jews and Modern Capitalism, Dutton, 1913, s. 99.

Kontrola nad penězi daného státu by měla být v rukou jeho vlády

Od nepaměti se uznávalo, že národní „suverenita spočívá v pravomoci vydávat peníze a určovat jejich hodnotu“.[983] Hlavním oprávněním každé svobodné vlády je vydávat peníze (tj. vytvářet peníze, ať už ražením mincí nebo tiskem bankovek, a uvádět je do oběhu) v takovém množství, jaké je nezbytné k úhradě jakýchkoli prací nebo nákupů, které mohou být potřebné ve veřejném zájmu.[984] Vydávání peněz je natolik znakem suverenity vlády, že kdykoli se této pravomoci vzdá, přestává být skutečným vládcem, přestává být svobodná a stává se v podstatě loutkou v rukou moci, která je silnější než ona sama a které je nucena se podřídit.[985] Nelze tedy pochybovat o tom, že „původním záměrem ústav každého národa bylo, aby kontrola nad vydáváním (a tedy i vlastnictvím) směnného prostředku spočívala v rukou příslušných císařů, králů a vlád.“[986] Po staletí

---

[983] Ezra Pound – Impact, s. 94. Profesor Frederick Soddy uvádí, že „již v Athénách a Spartě, deset století před Kristem, se uznávalo, že jednou z nejdůležitějších výsad státu je výlučné právo na emisi peněz.“

[984] Srov. Gertrude M. Cooganoná, op. cit., s. 13: „V zásadě by peníze měla vytvářet pouze vláda daného státu. Měly by být vytvářeny na základě rozhodnutí národní vlády a v první řadě uváděny do oběhu jako vládní výdaje. ... Kdyby byl peněžní systém národa v rukou svědomitých lidí, pečlivě by sledovali růst skutečné produkce a jak by se zvyšovala, rozšiřovali by peněžní zásobu a uváděli ji do oběhu jako platbu pro některé vládní operace. Jsou-li peníze vydány na úhradu nezbytných vládních budov nebo na úhradu legitimních a přiměřených nákladů na plnění skutečného účelu vlády – ochranu osob a majetku soukromých osob – nemusí být všechny vládní náklady hrazeny z daní. Dodatečné peníze však mohou být vydávány pouze s rostoucí fyzickou produkcí. V opačném případě by došlo k oslabení kupní síly všech peněz v oběhu.“

[985] Z pochopitelných důvodů se tento skutečný vládce rozhodne vyvíjet tlak na zdánlivou vládu takovými způsoby, které uniknou pozornosti veřejnosti, a to až do chvíle, kdy bude připraven odhalit svou masku a otevřeně se prosadit jako dominantní síla v zemi.

[986] Jeffrey Mark – op. cit., Chatto & Windus, Londýn 1934, s. 60.

tedy peníze skutečně vydávali králové, a to bez jakéhokoli dluhu; a proto i v naší zemi, kde žádný král nebyl, udělila Ústava (čl. I, odst. 8, část 5) Kongresu pravomoc razit mince a regulovat jejich hodnotu (s cílem udržet cenovou hladinu stabilní, a to i z generace na generaci). A tak Lincoln, na vrcholu občanské války, vzal Ústavu doslova a prohlásil, že „dala lidem této republiky největší požehnání, jaké kdy měli – vlastní papír na splácení vlastních dluhů“.[987] Nechal Kongresem vydat peníze, papírové peníze, a to v hodnotě 150 000 000 dolarů, které nebyly kryty ničím jiným než bohatstvím, výrobní kapacitou a úvěruschopností severních států.[988] Jednalo se o plnohodnotné zákonné platidlo, které bylo použitelné ke všem účelům, k nimž se peníze běžně používají, a v té době bylo přijímáno a obíhalo v oběhu; v oběhu zůstává dodnes, a to zcela bez jakéhokoli dluhu. Američtí daňoví poplatníci tak byli ušetřeni úrokových plateb, které by i při tak malé částce peněz

[987] Viz Emil Ludwig — Lincoln, Little Brown, 1930, s. 448.

[988] Na podporu a zdůvodnění tohoto tvrzení profesor Soddy kategoricky prohlásil: „Co se týče důvěry veřejnosti, co by ji mohlo lépe obnovit než to, že za národní systém postaví celé bohatství a úvěruschopnost národa. Jaký by to byl rozdíl oproti pověsti o poctivosti a bezedném bohatství, která je pro soukromého bankéře tím hlavním obchodním kapitálem.“ Op. cit., s. 14. Právě na základě těchto znalostí a přesvědčení měl Lincoln odvahu jednat tváří v tvář intenzivní propagandě a podvodům mezinárodních bankéřů, kteří tvrdili opak. „Lincoln věděl, že způsob, jak financovat občanskou válku, spočíval v tom, aby vláda Spojených států sama vydávala nezrušitelnou americkou měnu, avšak pouze v takovém množství, které odpovídalo schopnosti národa vyrobit skutečné fyzické statky potřebné k vedení války.“ Gertrude Coogan, op. cit., s. 215. V souladu s tím je poznámka, kterou Disraeli vložil do úst Sidonii ve svém románu Coningsby. Sidonia je dnes obecně považován za představitele rodu Rothschildů v Anglii v době Disraeliho. Sidonia se dozvěděl, že vláda není schopna splácet úroky ze státního dluhu, a chce vědět, zda by ji mohl poskytnout půjčku. Na to Sidonia v poznámce k Coningsbymu odpovídá: „Může být něco absurdnějšího, než že se národ obrací na jednotlivce, aby udržel jeho úvěr, a s ním i jeho existenci jako impéria a pohodlí jako národa?“ Coningsby, vydání Everyman Library, s. 205.

vydané jako půjčka dosáhly k dnešnímu dni (únor 1973) výše přibližně 20 miliard dolarů.

Otázka toho, jak peníze vznikají, má pro americký lid a vlastně pro celé lidstvo po celém světě obrovský význam. Jde o to, zda by peníze měly být vytvářeny jako dluh vůči bankéřům, zajištěný platební schopností celého národa, nebo zda by je měla vytvářet vláda, jednající jako zástupce lidu, bez jakéhokoli dluhu. Jaký je v tom rozdíl a jaké jsou praktické důsledky toho či onoho řešení pro bezpečnost a osud každého muže, ženy a dítěte ve Spojených státech, a vlastně i pro budoucnost a osud celého lidstva, má tak obrovský a zásadní význam, že musím na celou záležitost vrhnout co nejvíce světla. Nikde jsem nenašel jednodušší vysvětlení než v rozhovoru s Thomasem A. Edisonem před asi čtyřiceti lety, v době, kdy se v Kongresu projednávalo financování projektu Muscle Shoals. (Rozhovor byl publikován v New York Times.) Z něj zde cituji to, co se mi jeví jako nejrelevantnější a nejvýznamnější části jeho postřehů. Nechť čtenář bere na vědomí, že ani pan Edison, ani pan Henry Ford, kterého cituje na podporu svých názorů, nebyli primárně sociální teoretici. Oba byli muži praxe, kteří měli velký podíl na našem průmyslovém rozvoji, mohli hovořit z vlastní zkušenosti a byli poháněni hlubokou loajalitou k americkému lidu.

> „Nyní tedy Ford navrhuje financovat projekt Muscle Shoals vydáním bankovek. Dobře, předpokládejme na chvíli, že Kongres jeho návrh přijme. Osobně si nemyslím, že by Kongres měl na něco takového dostatek představivosti, ale předpokládejme, že ano. Požadovaná částka je schválena – řekněme 30 000 000 dolarů. Bankovky jsou vydávány přímo vládou, jak by tomu mělo

být u všech peněz. Když jsou dělníci vyplaceni, obdrží tyto bankovky Spojených států. Když se nakupuje materiál, je zaplacen těmito bankovkami Spojených států... budou stejné jako jakákoli jiná měna vydaná vládou; to znamená, že to budou peníze. Budou založeny na veřejném bohatství, které již v Muscle Shoals existuje; budou splaceny z výnosů přehrady. To znamená, že lidé ve Spojených státech budou mít vše, co do Muscle Shoals vložili, a vše, co z něj budou moci po staletí čerpat – nekonečnou vodní energii té velké řeky Tennessee, která vytváří bohatství – bez daní a bez zvýšení státního dluhu.“

„‚Ale co když to Kongres nepochopí, co pak?‘ zeptali se pana Edisona.“

„Kongres se pak musí vrátit ke starému způsobu jednání. Musí schválit emisi dluhopisů. To znamená, že musí oslovit finanční makléře a půjčit si dostatek naší vlastní národní měny, aby doplnil velké národní zdroje, a my musíme finančním makléřům platit úroky za použití našich vlastních peněz.

To znamená, že podle starého způsobu jsme pokaždé, když chceme zvýšit národní bohatství, nuceni zvýšit státní dluh.“

„Právě tomu chce Henry Ford zabránit. Považuje za hloupé, a já s ním souhlasím, že za půjčku 30 000 000 dolarů z vlastních peněz by měli být občané Spojených států nuceni zaplatit 66 000 000 dolarů – na to to s úroky vychází. Lidé, kteří neudělají ani lopatku hlíny ani nepřispějí ani librou materiálu, vyberou od Spojených států více peněz než všichni lidé, kteří materiál dodávají a

práci vykonávají. To je na úrocích to strašné. U všech našich velkých emisí dluhopisů jsou úroky vždy vyšší než jistina. Všechny velké veřejné stavby tak z tohoto důvodu stojí více než dvojnásobek skutečných nákladů. V rámci současného systému podnikání jednoduše k uvedeným nákladům připočítáváme 120 až 150 procent.“

„Ale jde o tohle: Jestliže náš stát může vydat dluhopis v hodnotě jednoho dolaru, může vydat i bankovku v hodnotě jednoho dolaru. To, co dává dluhopisu hodnotu, dává hodnotu i bankovce. Rozdíl mezi dluhopisem a bankovkou spočívá v tom, že dluhopis umožňuje peněžním makléřům získat dvojnásobek jeho hodnoty a navíc 20 procent, zatímco bankovka neplatí nikomu jinému než těm, kteří nějakým užitečným způsobem přímo přispívají k rozvoji Muscle Shoals.“

„Pokud vláda vydá dluhopisy, jednoduše přiměje finanční makléře, aby z jiných obchodních kanálů vyvedli 30 000 000 dolarů a převedli je do Muscle Shoals; pokud vláda vydá bankovky, zajistí si dostatek peněz na zvýšení národního bohatství v Muscle Shoals, aniž by narušila chod země. A tímto způsobem zvýší své příjmy, aniž by o cent zvýšila svůj dluh.“

„Je absurdní tvrdit, že naše země může vydat dluhopisy v hodnotě 30 000 000 dolarů, ale ne 30 000 000 dolarů v hotovosti. Obojí jsou sliby splatnosti; ale jeden slib obohacuje lichváře a druhý pomáhá lidem. Kdyby měna vydaná vládou neměla žádnou hodnotu, pak by ani vydané dluhopisy neměly žádnou hodnotu. Je to strašná situace, když se vláda, aby zvýšila národní bohatství, musí zadlužit

a podrobit se ruinujícím úrokům v rukou lidí, kteří ovládají fiktivní hodnoty zlata.“

„Podívejme se na to z jiného úhlu. Pokud vláda vydá dluhopisy, makléři je prodají. Proč? Protože za nimi stojí vláda, ale kdo stojí za vládou? Lidé. Základem vládního úvěru jsou tedy lidé. Proč tedy nemohou lidé těžit z výhod svého vlastního bezrizikového úvěru tím, že obdrží bezúročnou měnu od Muscle Shoals, místo aby z úvěru lidu profitovali bankéři prostřednictvím úročených dluhopisů?“

„Lidé musí platit tak jako tak; proč by měli být nuceni platit dvakrát, jak je k tomu nutí systém dluhopisů? Lidé ve Spojených státech vždy přijímají měnu své vlády. Pokud vláda Spojených států přijme tuto politiku zvyšování národního bohatství bez přispívání výběrčím úroků – neboť celý státní dluh se skládá z úrokových poplatků –, pak v této zemi nastane éra pokroku a prosperity, jaká by jinak nikdy nemohla nastat.“

Bank „of England“

To vše však od samého počátku bylo v přímém rozporu s cílem měnového systému, který navrhli velcí židovští bankéři. Ve své touze po moci si velmi dobře uvědomovali, kde leží jádro jejich problému, a zaměřili se na něj s přesností, s jakou letí kulka ke svému cíli. Jejich cílem bylo neochvějně a neúnavně, za použití všech možných prostředků (často zahrnujících nejen úmyslné klamání, ale i přímo zradu), přimět obyvatele jednotlivých národů, aby jim postupně předali pravomoc vydávat peníze. Využívali strachů, naivity a neznalosti lidí: tvrdili, že pouze peníze vydávané bankéři budou „mít nějaké krytí“ – tedy že za nimi bude stát zlato. Lidé prostě

nevěřili penězům vydávaným vládou, které nebyly kryty zlatem, nepřijímali je jako platbu za vykonanou práci nebo prodané zboží, pokud neměly vnitřní hodnotu, nebo (v případě papírových peněz) pokud je nebylo možné směnit za něco, co má vnitřní hodnotu. Peníze, pokračovali, nelze „vytvořit“. Mohou vzniknout pouze jako půjčka od těch, kteří je mají k dispozici, nejlépe od velké a významné instituce, jako je banka, která může poskytnout jistotu skutečně solidního „krytí“ ve zlatě nebo stříbře. Peníze, které by takto vznikly jako půjčka, by samozřejmě, stejně jako všechny půjčky, podléhaly úrokům, přičemž splácení těchto úroků by bylo navíc zajištěno (tj. zaručeno) z daní a platební schopnosti celého národa. Stručně řečeno, půjčky i úroky z nich by byly zajištěny stejně spolehlivě jako samotná existence národa. A vždy existoval neúprosný tlak, aby „bankou“ byl židovský bankovní systém, a to vždy znamenalo, že systém bude centralizován v takzvané „národní“ bance.

To nás přivádí k samému jádru falešnosti, která se skrývá za snahou rádoby vládců peněz.

Za prvé, jak řekl Thomas Jefferson: „Nikdo nemá přirozené právo být půjčovatelem peněz kromě toho, kdo je má k půjčení.“[989] A ti, kdo se chtěli stát pány peněz, neměli co půjčovat, nebo přesněji řečeno, neměli ani zdaleka tolik, kolik půjčovali. Holá skutečnost je, že většina našich moderních peněz, vydaných národní bankou jako dluh vůči celému národu, ani neexistuje: jak to vyjádřil Soddy, „představuje se, že existují, a půjčují se dlužníkům, jako by existovaly, za účelem

[989] Citováno podle Ezry Pounda, op. cit., s. 26.

výnosu z úroků.“[990] Tak tomu je již od založení „Bank of England“. Historie této banky je velmi výmluvná. V roce 1292 byli Židé z Anglie vyhnáni a téměř 400 let jim bylo zakázáno vkročit na anglickou půdu. Ale za Cromwella, krátce po popravě krále Karla I. v roce 1649, jehož svržení zřejmě z velké části financovali, byli znovu přijati a okamžitě se sem nahrnuli, zejména z Holandska, aby nahradili Amsterdam Londýnem jako finanční metropolí světa. Za čtyřicet let, jak uvádí sir Esme Wingfield Stratford ve své knize History Of British Civilization, se stali dominantní finanční silou v zemi.[991] Tím se dostáváme k roku 1690 a v roce 1694 došlo k založení „Bank of England“. V manifestu určeném tehdejším potenciálním akcionářům bylo bez obalu uvedeno, že banka má mít „právo na veškeré peníze, které vytvoří z ničeho“.[992] Christopher Hollis

---

[990] Frederick Soddy – Wealth, Virtual Wealth and Debt, Omni Publications, 1961, s. 188. Christopher Hollis ve své knize The Breakdown of Money (Sheed, 1934, s. xviii) kategoricky prohlašuje, že „není sporu o tom, že naše ekonomika je budována bankéři, kteří půjčují peníze, které nevlastní, nikdy nevlastnili a nikdy vlastnit nebudou, a to na základě předpokladu, že po nich nikdo nebude požadovat vrácení těchto peněz v bankovkách nebo mincích; ani nemůže existovat žádný rozumný spor o významu této skutečnosti.“ Cituje výroky některých významných anglických bankéřů. Viz také výpověď Vincenta Vickerse, někdejšího ředitele Bank of England, a Roberta H. Hemphilla, úvěrového manažera Federální rezervní banky v Atlantě, Georgii, jak jsou citovány v příloze I k této kapitole. Christopher Hollis poukazuje také na mimořádnou skutečnost, že i „v jinak komplexních a pečlivých historických pojednáních“ je rozhodující vliv financí na historický vývoj, a to i ten, který je klíčový pro náš vlastní osud, zpravidla téměř zcela ignorován. Viz jeho strany xvii, xix a xx.

[991] Routledge, Londýn, 1928, sv. II, str. 651–652. Srov. Werner Sombart, op. cit., s. 51, 54 a násl.

[992] Viz následující výňatek z výpovědi Marrinera Ecclese, předsedy Rady Federálního rezervního systému, před Výborem pro bankovnictví a měnu Sněmovny reprezentantů ze dne 30. září 1941: „Kongresman Patman: ‚Pane Ecclesi, kde jste vzal peníze na nákup těch dvou miliard vládních cenných papírů?‘ „Eccles: ‚Vytvořili jsme je.‘“ „Patman: ‚Z čeho?‘“ „Eccles: ‚Z práva vydávat úvěrové peníze.‘“ Viz také: Ezra Pound, op. cit., s. 46 a násl.: C. H.

ve své knize The Breakdown of Money uvádí některé podrobnosti: „V roce 1694 se vláda Viléma III. [který přišel z Holandska spolu s Židy] ocitla ve vážných finančních potížích. Skupina bohatých mužů pod vedením jistého Williama Patersona [nebo byl spíše jen jejich figurkou?] nabídla Vilémovi půjčku ve výši 1 200 000 liber s úrokem 8 procent pod podmínkou, že ‚Guvernér a společnost Bank of England', jak si sami říkali, budou mít právo vydávat bankovky v plné výši svého kapitálu. To znamená, že banka získala právo shromáždit 1 200 000 liber ve zlatě a stříbře a proměnit je na 2 400 000 liber [tj. zdvojnásobit je], přičemž 1 200 000 liber, tedy zlato a stříbro, půjčila vládě a dalších 1 200 000 liber, tedy bankovky, si nechala pro sebe. Paterson měl naprostou pravdu v tom, že toto privilegium, které bylo bance uděleno, bylo privilegiem vytvářet peníze. . . V praxi nedrželi hotovostní rezervu ani zdaleka ve výši dvou nebo tří set tisíc liber. V roce 1696 [tj. během dvou let] zjistíme, že uvádějí do oběhu bankovky v hodnotě 1 750 000 liber proti hotovostní rezervě ve výši 36 000 liber." To znamená, že měli „krytí" pouze asi 2 procenta toho, co vydali a z čeho čerpali úroky.[993]

Douglas – The Brief For The Prosecution, K.R.P. Publications, Liverpool, 1945, s. 43, kde jako zdroj cituje Encyclopaedia Britannica; a W. Cleon Skousen – The Naked Capitalist, Salt Lake City, 1970, s. 12, kde cituje ze str. 48–49 knihy Tragedy and Hope, A History of the World in Our Time – Dr. Quigley je profesorem historie na Foreign Service School Georgetownské univerzity a dříve vyučoval na Harvardu a v Princetonu.

[993] Viz Christopher Hollis – The Breakdown of Money, Sheed, 1934, str. 49–50. Pan A. N. Field ve své knize All These Things (Omni Pubs., 1963, str. 218–219) k tomuto vývoji uvádí následující komentář: „Třiatřicet let poté, co Cromwell vpustil Židy do Británie, přijel z Amsterdamu holandský princ obklopený celým rojem Židů z tohoto židovského finančního centra. Vyhnal svého královského tchána z království a laskavě souhlasil, že usedne na britský trůn. Velmi přirozeným důsledkem této události bylo zavedení státního dluhu, když byla o

O této „národní“ Bank of England je však třeba zmínit ještě něco dalšího. Za prvé, už samotný její název byl

---

šest let později založena Bank of England za účelem půjčování peněz koruně. Británie si platila své výdaje sama, dokud nepřijel Žid.“ Zastavárna byla tehdy otevřena a situaci, v níž se dnes národ nachází, nelze lépe popsat než slovy, která Shakespeare s prorockou prozíravostí vložil do úst umírajícího Jana z Guantu:

Tento požehnaný kout, tato země, toto království, tato Anglie,
tato země tak drahých duší, tato drahá, drahá země,
drahá pro svou pověst po celém světě,
je nyní pronajata (umírám, když to vyslovuji),
jako nájemní dům nebo ubohá farma:
Anglie, obklopená triumfálním mořem,
jejíž skalnaté pobřeží odráží závistivé obléhání
vodního Neptuna, je nyní obklopena hanbou,
černými skvrnami a shnilými pergamenovými smlouvami:
ta Anglie, která byla zvyklá dobývat ostatní,
provedla hanebné dobytí sama sebe.

Historie druhého židovského osídlení v Británii je jednou dlouhou stopou pergamenových dluhopisů, které spoutávají národ dluhem. Každý krok v postupu Židů ve státních záležitostech byl poznamenán nárůstem a znásobením dluhu. Vrcholu bylo dosaženo, když za vlád Asquitha a Lloyda George, obklopených Židy zapletenými do Marconiho skandálu, byla evropská válka financována fiktivní půjčkou ve výši 6 000 000 000 liber zcela neexistujících peněz. Tento nestydatý podvod byl po válce završen drzým omezením platebních prostředků a následným hromadným zničením britského průmyslu a uvržením milionů lidí do bídných poměrů. „... Od té doby jsme prostě každý rok jezdili do Londýna a půjčovali si další peníze, abychom zaplatili úroky z toho, co jsme již dlužili.“ Od doby, kdy pan Field napsal tato slova (jeho kniha byla poprvé vydána v roce 1931), byla Británie uvržena do mnohem hlubšího ponížení a rozpadu. S výše uvedeným popisem návratu Židů do Anglie srovnejte Wernera Sombarta, op. cit., str. 88–89, kde mimo jiné uvádí, že „ke konci 17. století byla [londýnská] burza... plná Židů. Bylo jich tam tolik, že zvláštní část budovy byla označena jako ‚židovská ulička‘. ‚Ulička se hemží Židy,‘ napsal jeden současník.“ „Odkud se vzaly ty davy? Odpověď je zřejmá. Přijeli v doprovodu Viléma III. z Amsterdamu a přivezli s sebou tamní systém burzovních obchodů, který tam byl v módě...“ „Burza byla jako Minerva: objevila se na scéně již plně vyzbrojená. Hlavními účastníky první anglické půjčky byli Židé: pomáhali Vilému III. svými radami, jeden z nich... byl Marlboroughův bankéř, který generálovi poskytoval roční grant ve výši 6 000 liber a na oplátku získával výhodu, že byl první, kdo se dozvěděl o válečných událostech...“ Atd., atd., vždy ve prospěch neustálého růstu bohatství Židů a jejich kontroly nad celým životem Anglie.

záměrným klamem. Jednalo se totiž o podvod, jehož cílem bylo vzbudit v lidech důvěru, kterou bankéři od samého počátku hodlali zradit. Tato takzvaná „Bank of England“ (a stejně tak „Bank of Germany“, Federální rezervní banka „Spojených států“ a všechny ostatní, které se vzorovaly na anglickém originálu) jsou a vždy byly soukromými institucemi provozovanými pro soukromý zisk svých akcionářů. Příslušné vlády národů, v nichž tyto „národní“ banky působily, nad nimi neměly prakticky žádnou kontrolu. Politika každé z nich byla vždy určována něčím, co se rovná absolutní diktatuře jejího vlastního guvernéra a představenstva, nevydává žádné veřejné zprávy o svých operacích ani ziscích, seznam jejích akcionářů není přístupný k nahlédnutí žádnému vnějšímu subjektu, ani žádnému zástupci národní vlády; a ve svém představenstvu může mít členy, kteří se nejen narodili v zahraničí, ale ve skutečnosti stále dluží svou primární loajalitu cizí vládě.[994] Warburg nebo Rothschild, zapřisáhlí občané Německa či Francie, mohou být členy správní rady „národní“ banky ve Velké Británii nebo ve Spojených státech. To samozřejmě vytváří možnost, že daná banka, ať už jde o Bank of England, naši Federální rezervní banku nebo nějakou jinou, bude řízena v zájmu nepřátel země, v níž se nachází.

[994] Viz John Hargrave – Montagu Norman [guvernér Bank of England v letech 1920–1944]. Greystone Press, New York, 1942, zejména s. 107 a 123. K historii „Bank of England“ viz kap. 9 (str. 55–58). Srov. Jeffrey Mark, op. cit., s. 59 (poslední dvě stránky kap. VII); Christopher Hollis – The Breakdown of Money, Sheed, 1934, s. 64 (tato kniha je vynikající); Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 176 a násl., 132–133, 139, 141 a násl.; A.N. Field, op. cit., s. 7, 8; John M. Elson – Lightning over the Treasury Building, Forum Pub. Co., Boston, 1941, kap. 11, nazvaná „The Bank of England“. Reprint Elsonovy knihy je k dispozici u Omni Pubs. Hawthorne, Kalifornie.

Kromě toho byla každá z „národních“ bank centralizována. To bylo nutné, jak se argumentovalo (stejně jako když byla Federální rezervní banka v roce 1913 vnucena americkému lidu), aby se hodnota peněz (úroveň cen) neměnila z generace na generaci.

Federální rezervní systém

Myšlenka centralizace samozřejmě oslovila americký lid, který toužil po ochraně před opakováním těch střídajících se konjunktur a katastrofálních „krizí“, které sužovaly národ po mnoho desetiletí[995], a který věřil, že centralizace by mohla být účinným prostředkem k jejich prevenci. To, co však bankéři od centralizace očekávali (a co nakonec také dostali), bylo něco zcela jiného. Bankéři nechtěli bankovní systém, který by chránil lidi před riziky a hrůzami měnové nestability, ale spíše takový, který by jim zajistil schopnost tyto hrůzy vytvářet podle libosti – schopnost měnit hodnotu peněz jakýmkoli způsobem, který by byl v jejich prospěch[996], a to nejen za účelem okrádání lidí, ale také ovládání celé země a nakonec všech zemí.[997]

Vyžadovalo to spoustu mimořádně tajných a rafinovaných intrik ze strany Paula Warburga, agenta rodu Rothschildů cizího

---

[995] „Velké paniky v letech 1873, 1884, 1903 a 1907 představovaly vážnou překážku v rozvoji Ameriky, avšak pokaždé díky velké pracovitosti a šetrnosti amerického lidu se jim podařilo jít dál, i když spekulanti jim opakovaně způsobili ztrátu majetku záměrným a načasovaným omezováním peněžní zásoby.“ Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 63.

[996] Martinet Eccles, předseda Rady guvernérů Federálního rezervního systému, vydal 13. března 1939 memorandum, v němž uvedl: „Rada guvernérů Federálního rezervního systému se staví proti jakémukoli návrhu zákona, který by usiloval o stabilní cenovou hladinu.“ Viz H. S. Kenan – The Federal Reserve Bank, Noontide, 1967, s. 125.

[997] Viz Wickliffe B. Vennard – The Federal Reserve Corporation, Meador, s. 8 a násl.

původu, jenž byl vyslán, aby svázal Spojené státy Federálním rezervním systémem, a také nejnestydatější a nejskandálnější podvody a promyšlenou zradu ze strany všech, kdo se na tomto spiknutí podíleli[998], ale přijatý federální zákon od té chvíle umístil hodnotu všech peněz v zemi pod kontrolu pouhé hrstky mužů v centru sítě, a tím pádem i celé obyvatelstvo na milost a nemilost této hrstce. A mnozí z těchto mužů, zejména dominantní postavy mezi nimi, jak již bylo řečeno, mohou být zcela zbaveni jakékoli loajality k této zemi a mohou dnes dokonce využívat svůj vliv ve Federálním rezervním systému k prosazování cílů, které by tuto zemi zničily. Lidé ve Spojených státech nemají žádný způsob, jak zjistit, jaké jsou jejich loajality nebo jejich primární cíle. Ale v každém případě a přinejmenším je nepochybné, že tito muži, které zákon o Federálním

---

[998] Viz Eustace Mullins – Mullins On The Federal Reserve, Kaspar & Horton, New York, 1952. Druhé vydání s názvem The Federal Reserve Conspiracy vydalo v roce 1954 nakladatelství Common Sense, Union, NJ. Viz také Wickliffe B. Vennard – The Federal Reserve Corporation, Meador Publishing Co., bez data (dotisk k dostání u Omni Publications); H.S. Kenan – The Federal Reserve Bank, Noontide, 1967, kap. XI: „In The Beginning"; A.N. Field – All These Things, str. 4–8, 121–2; Gary Allen – „The Bankers" v American Opinion, březen 1970; Paul M. Warburg – Essays on Banking Reform in the U.S., úvod E.R.A. Seligmana, kde pan Seligman říká: „Lze bez obav z odporu tvrdit, že ve svých základních rysech je zákon o Federálním rezervním systému dílem pana Warburga více než kohokoli jiného v zemi." Profesor Seligman, pocházející z rodiny mezinárodních bankéřů, byl vedoucím katedry ekonomie na Kolumbijské univerzitě. Viz také: W. Cleon Skousen – The Naked Capitalist, Salt Lake City, 1970, str. 16–25. Kniha pana Skousena se z větší části skládá z rozsáhlých výňatků a pronikavých komentářů k dílu Tragedy and Hope, A History of the World in Our Time od prof. Carrolla Quigleyho, zmíněného v poznámce 992. O této téměř monumentální 1300stránkové knize říká pan Gary Allen: „Je to jedna z nejdůležitějších knih, jaké kdy byly napsány o mezinárodním konspiračním aparátu, a je nezbytná pro vážné studenty moderních dějin. Ačkoli profesor Quigley píše z pohledu establishmentu . . . předkládá značné množství informací, které silně svědčí o existenci elitního mezinárodního spiknutí." Gary Allen: „The Federal Reserve", v American Opinion, duben 1970, s. 3, poznámka pod čarou.

rezervním systému umístil do centra sítě, jsou v pozici, kdy mohou vyvolat hospodářskou krizi a urychlit paniku a rozsáhlou zkázu téměř stejně snadno, jako kdokoli z nás může ponořit dům do naprosté tmy stisknutím vypínače. Mohou sedět a čekat jako pavouci, dokud se země nezadluží až po uši, například splátkami na úvěry, a poté, když náhle začnou vymáhat splátky a způsobí nedostatek peněz, mohou přivodit všeobecné strádání a utrpení, ba dokonce naprostý krach všem v zemi, kteří nejsou schopni splácet. Nejenže to dokážou, ale také to již udělali – a to opakovaně. Měli to v plánu od samého počátku. Právě kvůli své touze a odhodlání to udělat tak neúprosně a bezohledně tlačili na to, aby Spojené státy přijaly Federální rezervní systém. Jakmile toho dosáhli, byli schopni vyvolávat hospodářské krize a paniku podle libosti, kdykoli to bylo v jejich nejlepším zájmu, a poté, když lidi zaskočili nepřipravené, zabavovali majetek a hromadili bohatství země do svých pokladen po celých vagonech. A finanční experti mi říkají, že naše země je nyní (1973) v perfektním stavu pro další takový úder.

Na podporu svého tvrzení, že Federální rezervní systém může záměrně manipulovat s celostátní cenovou hladinou a kupní silou peněz a že k takové manipulaci docházelo opakovaně s cílem vyvolat nekontrolovatelnou inflaci či katastrofální hospodářské krize a paniku, odkazuji čtenáře na knihu Gertrudy M. Cooganové Money Creators (s. 42 a následující) a zejména na strany 60–63. Chci však také citovat z důkazů předložených 18. března 1932 Senátním výboru pro bankovnictví a měnu senátorem Robertem L. Owenem, jehož postavení ve finančním životě národa jsem již představil: „Panika z roku 1907 byla způsobena záměrným omezením

měny a úvěrů; paniky z let 1920–1921 a 1929–1931 měly stejnou příčinu. O tom není pochyb; záznamy to plně dokazují; a ti, kdo za tím stáli, zašli tak daleko, že otevřeně odhalili zemi plán a záměr, čímž tento plán navždy zapsali do veřejných záznamů. To nelze nikdy vymazat.“[999]

Krize záměrně vyvolané za účelem okrádání lidí

Pan Owen odhalil, že existuje veřejně přístupný dokument (dokument č. 310, 67. Kongres, 4. zasedání), který obsahuje zápis z tajné konference Federálního rezervního systému z května 1920, na níž bylo nařízeno omezit úvěry, což vedlo k tehdejší katastrofální hospodářské krizi. Rovněž jasně ukázal, že to bylo právě omezení úvěrů makléřům ze strany Federálního rezervního systému v týdnu končícím 30. října 1929, které znamenalo začátek světové hospodářské krize. V tom týdnu bylo staženo více než dvě miliardy dolarů úvěrů makléřů na účtech mimoměstských bank a během následujících tří měsíců

[999] Viz A. N. Field, op. cit., s. 123. Viz také Gary Allen: „The Federal Reserve“, American Opinion, duben 1970, str. 24–30, kde je předloženo mnoho pádných důkazů. Bývalý kongresman Charles A. Lindbergh st. ve své knize The Economic Pinch (s. 95) píše o panice z roku 1921 a prohlašuje, že „podle zákona o Federálním rezervním systému jsou paniky vytvářeny vědecky; současná panika je první vědecky vytvořenou panikou, vypracovanou tak, jako bychom řešili matematický problém.“ Louis T. McFadden, dlouholetý předseda Výboru pro bankovnictví a měnu Sněmovny reprezentantů a bývalý prezident Pensylvánské bankovní asociace, prohlásil: „[Deprese] nebyla náhodná. Byla to pečlivě zinscenovaná událost. . . Mezinárodní bankéři se snažili vyvolat zde stav beznaděje, aby se mohli stát vládci nás všech.“ Ferdinand Lundberg napsal v tomtéž smyslu. Pan Allen poznamenává, že „slyšení Sněmovny o stabilizaci kupní síly dolaru v roce 1928 odhalila důkazy, že Rada Federálního rezervního systému úzce spolupracovala s šéfy evropských centrálních bank. Výbor varoval, že v roce 1927 byl při tajném obědě Rady Federálního rezervního systému a šéfů evropských centrálních bank naplánován velký krach.“ (Op. cit., s. 26) Uvádí závěr: „Kdyby zasvěcenci neměli Federální rezervní systém, pomocí kterého mohli kontrolovat a manipulovat inflaci, k hospodářské krizi by nedošlo.“ (Tamtéž.)

byla stažena dvojnásobná částka. V důsledku toho klesla hodnota všech akcií a dluhopisů z jedné třetiny na jednu setinu jejich původní hodnoty, výroba byla na široké škále zastavena a 8 300 000 lidí přišlo o zaměstnání.[1000] „Musíme se vypořádat s těmi, kteří umí destabilizovat úvěrový trh za účelem zisku, a zabránit jim v tom," řekl pan Owen.[1001] Nejostřejší odhalení fungování Federálního rezervního systému a nejnemilosrdnější kritiku těch, kdo za něj nesou odpovědnost, však přednesl pan Louis T. McFadden, kterého jsem již představil v nedávném příspěvku. Ve svém projevu v Kongresu dne 13. ledna 1932, uprostřed Velké hospodářské krize, řekl: „Bylo to v roce 1924 nebo 1925, kdy jsem jako předseda Výboru pro bankovnictví a měnu během slyšení poprvé zjistil, co naši bankéři této zemi provádějí, a od té doby až do současnosti jsem se začal intenzivně zabývat touto problematikou."

[1000] V letech 1929 až 1933 „celková peněžní zásoba v zemi poklesla přibližně o 8 miliard dolarů, tedy o jednu třetinu... Takový pokles peněžní zásoby nemohl jinak než prohloubit, ne-li přímo vyvolat propad cen a produkce – a tak se také stalo." Viz A Primer on Money, 1964, s. 83, vydané Podvýborem pro domácí finance, Výborem pro bankovnictví a měnu, Sněmovnou reprezentantů, 88. Kongresem, Tiskárnou vlády USA. Ale zatímco mezinárodní bankéři zde způsobovali katastrofální nedostatek peněz, poskytovali je Rusku, a to v době, kdy naše vláda ještě neuznala sovětskou vládu. Viz Gary Allen, „The Federal Reserve", American Opinion, duben 1970, s. 28.

[1001] Viz A. N. Field, op. cit., s. 123. Také Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 60 a násl. Možná se základní dějiny Spojených států točí kolem boje mezi silami usilujícími o vládní kontrolu a silami usilujícími o kontrolu bankéřů nad úvěry – což je něco, čeho se naše učebnice dějepisu, což je velmi významné, zřídka dotýkají. Pan Arthur Kitson, bohatý Angličan, který po mnoho let podnikal ve velkém ve Filadelfii, ve své výpovědi před Macmillanovým výborem pro finance a průmysl v Londýně dne 15. května 1930 podal živý popis hloubky podlosti, do níž se velcí bankéři snížili, aby oklamali lid a zkorumpovali politiku s cílem získat kontrolu nad úvěry do svých rukou. Viz Jeffrey Mark, op. cit., vydání Chatto & Windus, 1934, str. 239–240. (Vydání z Bombaje, str. 190–191.)

Výsledkem bylo, že o pět měsíců později, 10. června 1932, vystoupil před Kongresem s následujícím projevem:

„V této zemi máme jednu z nejzkorumpovanějších institucí, jaké svět kdy poznal. Mám na mysli Radu Federálního rezervního systému a banky Federálního rezervního systému. Rada Federálního rezervního systému ... okradla vládu Spojených států a občany Spojených států o tolik peněz, že by to stačilo na splacení státního dluhu. Zneužití a bezpráví Rady Federálního rezervního systému a bank Federálního rezervního systému, které jednají společně, stály tuto zemi tolik peněz, že by to stačilo na několikrát splacení státního dluhu...“

„Někteří lidé se domnívají, že banky Federálního rezervního systému jsou instituce vlády Spojených států. Nejsou to však vládní instituce. Jsou to soukromé úvěrové monopoly, které vykořisťují obyvatele Spojených států ve prospěch sebe samých a svých zahraničních zákazníků; zahraničních i domácích spekulantů a podvodníků; a bohatých a bezohledných lichvářů. V té temné bandě finančních pirátů jsou tací, kteří by člověku podřezali krk, aby mu z kapsy vytáhli dolar; jsou tací, kteří posílají peníze do států, aby si koupili hlasy a ovládli naši legislativu; a jsou tací, kteří udržují mezinárodní propagandu za účelem oklamání nás a přemluvení nás k udělení nových ústupků, které jim umožní zakrýt jejich minulé zločiny a znovu rozjet jejich gigantický vlak zločinu...“

„Kvůli [operacím Federálního rezervního systému] se právě nacházíme uprostřed nejhorší hospodářské krize, jakou jsme kdy zažili. Od Atlantiku až po Tichý oceán byla naše země zpustošena a zničena zlovolnými praktikami

Federálního rezervního systému, bank Federálního rezervního systému a zájmových skupin, které je ovládají. V žádné době naší historie nebylo obecné blaho obyvatel Spojených států na nižší úrovni ani mysl lidí tak naplněna beznadějí.“

„Nedávno bylo v jednom z našich států za jediný den vydraženo 60 000 obytných domů a farem. . . 71 000 domů a farem v okrese Oakland v Michiganu bylo prodáno a jejich někdejší majitelé byli vyvlastněni. K podobným událostem pravděpodobně došlo v každém okrese Spojených států. Lidé, kteří byli takto vyhnáni... jsou oběťmi nepoctivé a bezohledné Rady Federálního rezervního systému a bank Federálního rezervního systému. Jejich děti jsou novými otroky dražebního pultu v rámci zdejšího oživení instituce otroctví...“

„Pane předsedo… ten, kdo klame lid, je zrádcem Spojených států. Ten, kdo ví nebo má podezření, že byl spáchán zločin, a kdo tento zločin zatajuje nebo zakrývá, je jeho spolupachatelem. Pane předsedo, je to ohavnost, že o osudu tohoto velkého národa rozhoduje zrádná vládní rada, která tajně spolupracuje s mezinárodními lichváři. Federální rezervní rada vynaložila veškeré úsilí, aby skryla svou moc, ale pravdou je, že Federální rezervní rada uzurpovala vládu Spojených států. Ovládá zde vše a řídí všechny naše zahraniční vztahy. Vytváří a ničí vlády podle libosti.“[1002]

[1002] McFaddenův projev z 10. června 1932, který byl v plném znění otištěn v knize H. S. Kenana, op. cit. Viz s. 170. Jeho sebrané projevy lze zakoupit u nakladatelství Omni Pubs.

O co Federálnímu rezervnímu systému v konečném důsledku jde

Je samozřejmé, že taková obrovská koncentrace moci by mohla být využita k mnohem závažnějším účelům, než je pouhé drancování bohatství celého národa. A pan McFadden se nezdráhal konkrétně uvést některé způsoby, jakými byla tato moc zneužita k vměšování se do záležitostí jiných národů na úkor toho našeho. Jmenovitě zmínil členy Federálního rezervního systému a v dlouhém výčtu konkrétních bodů je obvinil ze zrady. Řekl: „Těchto dvanáct soukromých úvěrových monopolů [členské banky Federálního rezervního systému] bylo této zemi podvodně a zrádně vnuceno bankéři, kteří sem přišli z Evropy a za naši pohostinnost se nám odvděčili podkopáváním našich amerických institucí. Tito bankéři odvezli peníze z této země, aby financovali Japonsko ve válce s Ruskem. S našimi penězi vytvořili v Rusku vládu teroru, aby tu válku podpořili. Podnítili samostatný mír mezi Německem a Ruskem a tím vrazili klín mezi Spojence v první světové válce. Financovali Trockého masové shromáždění nespokojenosti a vzpoury v New Yorku. Zaplatili Trockému cestu z New Yorku do Ruska, aby mohl pomoci při zničení Ruské říše. Podněcovali a vyvolali ruskou revoluci a uložili velkou sumu peněz v jedné ze svých poboček ve Švédsku, aby prostřednictvím něj mohly být ruské rodiny zcela rozvráceny a ruské děti rozptýleny daleko od svých přirozených ochránců.“[1003]

[1003] Tamtéž, s. 142. Pan A. N. Field dodává: „Existuje spousta důkazů, které dokazují, že bolševici od roku 1917 dostávali obrovskou podporu od mezinárodních finančních kruhů, a právě to umožnilo realizaci pětiletého plánu.“ Srov. Comte de Saint-Aulaire – Geneva Versus Peace, Sheed, 1937, str. 74–90. Saint-Aulaire byl francouzským velvyslancem ve Velké Británii v letech 1920–1924. Pan McFadden při jmenování významných aktérů mezinárodní finanční

Když se někdo seznámí s těmito skutečnostmi, o nichž hovoří pan McFadden a které jsou dnes již dobře doloženy,

---

moci a za účelem ukázání propojenosti a pevné solidarity existující v řadách finančního židovstva řekl ve svém projevu v Kongresu dne 24. 6. 1934: „Pane předsedo, s vědomím, že Henry Morgenthau je příbuzný sňatkem s Herbertem Lehmannem, židovským guvernérem státu New York; a je příbuzný sňatkem či jinak s rodinou Seligmanů z mezinárodní židovské firmy J. a W. Seligman, u nichž bylo před senátním vyšetřovacím výborem veřejně prokázáno, že nabídli úplatek zahraniční vládě; a s rodinou Warburgů, jejichž operace prostřednictvím Kuhn, Loeb & Co., International Acceptance Bank a Bank of Manhattan Co. a dalších zahraničních a domácích institucí pod jejich kontrolou, odčerpaly miliardy dolarů z pokladny Spojených států a z bankovních vkladů patřících občanům Spojených států; a s rodinou Strausů, majiteli společnosti R.H. Macy & Co. v New Yorku, která je odbytovým místem pro zboží dumpingově dovážené do této země na úkor vlády Spojených států; . . . a že pan Morgenthau je rovněž příbuzný nebo jinak spojen s židovskou bankovní komunitou v New Yorku, Londýně, Amsterdamu a dalších finančních centrech, a že má jako svého asistenta, který spravuje veřejné prostředky, Earla Bailieho, člena firmy J. and W. Seligman, která, jak již bylo zmíněno, poskytuje úplatky, zdá se mi, že přítomnost Henryho Morgenthaua v americkém ministerstvu financí a žádost, aby mu Kongres nyní poskytl ‚pokladnu' ve výši 200 000 000 dolarů z peněz daňových poplatníků pro účely hazardu, je výrazným potvrzením prohlášení, které jsem učinil na půdě Sněmovny reprezentantů dne 29. května 1933. . .” A.N. Field, op. cit., s. 155. K výše uvedenému lze doplnit následující citát z projevu pana McFaddena v Kongresu ze dne 4. května 1933: „Pane předsedo, v americkém ministerstvu financí panuje situace, která by u amerických občanů, kdyby o ní věděli, vyvolala naprostou ztrátu důvěry ve vládu. Jedná se o situaci, kterou Roosevelt nenechal prošetřit. Přivedl s sebou z Wall Street Jamese Warburga, syna Paula M. Warburga. Pan Warburg je šéfem Bank of Manhattan Co. Pan Warburg, cizinec a syn cizince, který se zde naturalizoval až několik let po Warburgově narození, je synem bývalého partnera Kuhn, Loeb & Co., vnukem jiného partnera, synovcem bývalého partnera a synovcem současného partnera. Nezastává žádnou funkci v naší vládě, ale bylo mi řečeno, že se denně zdržuje v ministerstvu financí a že tam má soukromé prostory. Jinými slovy, pane předsedo, společnost Kuhn, Loeb & Co. nyní ovládá a obsadila ministerstvo financí Spojených států.“ A.N. Field, op. cit., s. 129. Je pochopitelné, že pan McFaddenovo drsné odhalení finančních operací židovské komunity vyvolalo nejjedovatější odpor. (Viz A.N. Field, op. cit., 111-112.) „Chystal se zveřejnit celý příběh, když na banketu zkolaboval a zemřel. Jelikož proti němu již byly spáchány dva pokusy o atentát, mnozí podezřívali otravu.“ Gary Allen: „The Federal Reserve“, op. cit., s. 30. To potvrzují i jiné zdroje.

začne si klást otázku, jakou si již před padesáti lety začali klást někteří dobře informovaní muži s bystrým rozumem a vysokým postavením: o co Židům vlastně šlo. Říkám „Židé“, protože ačkoli pan McFadden, stejně jako Dr. Quigley, svým obviněním zřídka dával jasně rasový podtext a ačkoli pan Skousen se snaží ze všech sil popřít samotnou myšlenku židovského spiknutí a možná by dokonce popřel existenci židovského monopolu v mezinárodním finančnictví, je přesto zřejmé, že převaha židovských jmen ve všech jejich diskusích o financích vyčnívá jako židovský nos. Rothschild, Warburg, Kuhn-Loeb, Schiff, Lazard, Erlanger, Schroder, Seligman, Guggenheim... Někdo by mohl považovat Morgana za výjimku, ale kniha The House of Morgan od Lewise Coreyho (1930) a moje prozkoumání zprávy Komise pro vládní zdroje USA s názvem Structure Of The American Economy z června 1939 mi daly důvod se domnívat, že dynastie Morganů byla tak propletená s Kuhnem, Loebem, Guggenheimy a Warburgy, což vše nakonec vede k rodu Rothschildů, že pravděpodobně i ona je již dlouho součástí rodu Rothschildů, který profesor Quigley (op. cit., s. 51) označuje za největší ze všech. A pokud jde o Rockefellerovy, Gary Allen uvádí („The Bankers“, op. cit., s. 9), že „Rockefellerova Chase Bank se později sloučila s Warburgovou Manhattan Bank a vznikla tak Chase Manhattan.“ Je dobře známo, že alespoň po většinu tohoto století Warburgovi v naší zemi vždy zastupovali moc Rothschildů. V důsledku toho se zdá nevyhnutelné, že v jakékoli zásadní otázce by se i Rockefellerovi museli podřídit obecné vůli židovské mezinárodní finanční moci, jak ji formuloval rod Rothschildů. Již v roce 1922, před půl stoletím, Hilaire Belloc poznamenal,

že „ve vysokých finančních kruzích již existuje něco jako židovský monopol“.[1004]

A k čemu směřuje konečný cíl této v podstatě židovské finanční moci, výslovně popsal profesor Quigley, který sám patří k „elitním zasvěcencům“. Na straně 324 své knihy to bez obalu uvádí takto: „... Nic menšího než vytvoření světového systému finanční kontroly v soukromých rukou, který bude schopen ovládat politický systém každé země a ekonomiku celého světa.“

Stručně řečeno, jejím cílem bylo a je nic menšího než světová vláda, což zahrnuje zničení suverenity USA a všech ostatních národů na Zemi. Pan Skousen ve svém komentáři ke Quigleyho knize poznamenává, že „je to o to znepokojivější, že fakta v této části jeho knihy dokonale zapadají do reality, ve které se nacházíme. ... Existuje stále více důkazů, že nejvyšší centra politické a ekonomické moci tlačí celé lidstvo směrem ke globální, socialistické, diktátorsky orientované společnosti. ... Stručně řečeno, Dr. Quigley se rozhodl odhalit to, co každý zasvěcený člověk věděl už dávno – že světová hierarchie dynastických superboháčů se snaží ovládnout celou planetu, a to pomocí socialistické legislativy, kde je to možné, ale bez váhání použije komunistickou revoluci, kde je to nutné.“[1005]

A to velmi dobře zapadá do následujícího postřehu Jeffreye Marka: „Boj proti finančnímu sektoru, který nyní ve Spojených státech směřuje k ohromujícímu vyvrcholení, je v podstatě stejný jako ten, do kterého se zapojil a za který zemřel

[1004] The Jews, Constable, 1922, s. 91.
[1005] Op. cit., s. 22, 24–25. K socialistickým cílům Paula Warburga, jak je sám formuloval v roce 1917, viz B. C. Forbes – Men Who Are Making America, s. 404.

Abraham Lincoln. A stejně jako to tehdy věděl Seward, tak by to měla vědět i dnešní Amerika. Tento střet není ‚náhodný, zbytečný ani dílem fanatických agitátorů, a proto pomíjivý'. Je to začátek dalšího ‚nepotlačitelného konfliktu mezi protichůdnými a trvalými silami', který může nakonec pohltit nejen americký kontinent, ale celou západní civilizaci."[1006]

Pan Mark napsal tato slova před čtyřiceti lety. Od té doby učinili ti, kdo se chtějí stát pány světa, rozhodné a obrovské kroky směrem ke svému cíli. Krize a rozuzlení jsou nyní na dosah. A ve světle toho, co jsem říkal o moci peněz, o židovském peněžním systému, se člověk může zamyslet nad tím, zda se mnoho významných událostí tohoto století, které se dlouho zdály nesouvisející a bez adekvátního vysvětlení, nezačíná skládat dohromady jako články řetězu koordinovaných událostí, které byly záměrně naplánovány. Člověk možná pocítí potřebu znovu přezkoumat významné události svého života, a to se skeptickým a zvídavým přístupem. Co byla skutečná příčina první světové války? A druhé? Kdo je chtěl a vyvolal? A jak se stalo, že americký lid byl zjevně proti své vůli nejprve vtažen do jedné a poté do druhé? Kdo vyvolal, řídil a financoval ruskou revoluci v listopadu 1917? Jak se Židům podařilo získat slib Palestiny jako pouhé „vlasti" a nakonec přesto donutit milion Arabů odejít do pouště a proměnit jejich „vlast" v politický stát Izrael? Jak se jim při jednáních ve Versailles podařilo donutit zdánlivě všemocného Woodrowa Wilsona, aby se podřídil jejich požadavkům a přijal do mírové smlouvy ustanovení, která učinila další světovou válku nevyhnutelnou? A jak a proč se stalo, že Britské

[1006] Op. cit., vydání Chatto & Windus, s. 237. (Vydání z Bombaje, s. 189.)

impérium, nejmocnější v dějinách, bylo během pouhých dvaceti let zbaveno moci a prakticky se rozpadlo?

Tyto a další stejně důležité otázky hodlám dále podrobněji prozkoumat. Prozatím je však nechám jako otázky a obrátím se k jádru problému, který právě zkoumáme.

Jediné rozumné „krytí“ měnového systému

Vše v peněžním systému závisí na úvěru. A to se nakonec, jak už samotné slovo napovídá, scvrkává na důvěru. Čím se musí jedna měna lišit od druhé, aby si zasloužila důvěru lidí a aby je v praxi motivovala k práci nebo k tomu, že se vzdají svého majetku, jen aby ji získali?

Židé a jejich nežidovští přisluhovači či konvertité k jejich systému tvrdili, jak již bylo řečeno, že peníze, aby byly „zdravé“[1007] a hodné důvěry, musely být kryty zlatem. Ale

[1007] Pokud jde o to, co se rozumí, či by se mělo rozumět pod pojmem „zdravé peníze“, je třeba věnovat pozornost slovům pana Reginalda McKenny, předsedy Midland Bank (jedné z největších anglických bank) a někdejšího ministra financí Velké Británie. Byl „jedním z mála bankéřů, kteří byli natolik upřímní, že veřejně přiznali, že ‚doba naivní víry, že dokud je země na zlatém standardu, je vše v pořádku, již pominula‘“. Prohlásil, že „není schopen přiřadit frázi [‚zdravé peníze‘] žádný jiný význam než ten, že ‚zdravá‘ měnová jednotka bude mít vždy stejnou hodnotu měřenou souhrnem věcí, za které naše peníze utrácíme. . . Z tohoto pohledu, mohl snad nějaký standard selhat výrazněji než zlatý standard posledních let?“ (Projev na řádné valné hromadě akcionářů, 29. ledna 1932. Viz Jeffrey Mark, op. cit., kap. XXXI.) Srov. Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 295 a násl.: „Výraz ‚zdravé peníze‘ si přivlastnili tvůrci peněz a zneužili jej k označení druhu peněz, které vytvářejí a ovládají pro svůj soukromý zisk. Pravomoci k tvorbě peněz byly využity k mezinárodnímu ničení. V tom smyslu, jak jej dnes používá stará garda, se jedná o peníze, které jsou z 3 % založeny na zlatě a z 97 % na ‚důvěře‘, ‚odvaze‘ a dalších čistě psychologických a irelevantních faktorech. Znamená to peníze, jejichž objem lze zvětšovat nebo zmenšovat podle libosti několika jednotlivců, kteří disponují obrovskými likvidními prostředky, s nimiž mohou tajně žonglovat mezi různými zeměmi. Veřejnost nikdy nepochopila, že

ačkoli to zní dobře, ve skutečnosti je to lež, a nikdo nevěděl lépe než samotní zlatníci, celá ta banda velkých bankéřů, že to je lež. A aby zakryli svůj podvod a zároveň získali páku, která byla implicitně obsažena v jejich podvodu, vyvinuli bankéři nejrůznější manipulace se zlatem a přesuny zlata z jedné země do druhé v krizových hodinách, které byly použity k tomu, aby způsobily strašlivou škodu národům světa bílého muže.[1008] Nemám však potřebu zabývat se všemi těmito manipulacemi a intrikami, a to z toho prostého důvodu, že mám k dispozici několik faktů, které podle mého názoru celý tento systém podkopávají, a díky nimž není nutné ztrácet čas snahou porozumět všem jeho pokřiveným mechanismům a spletitým souvislostem.

Původ podvodu se zlatým standardem

Badatelé zabývající se počátky západního peněžního systému, který je v konečném důsledku prokazatelně židovským systémem, učinili několik zajímavých a velmi významných objevů. Přesvědčení o nutnosti krytí peněz zlatem vzešlo z tradice, jejíž kořeny sahají až do zcela odlišných podmínek poskytování půjček před 500 lety, v našem středověku, kdy byli Židé prakticky jedinými existujícími věřiteli.

V té době bylo samotné zlato hmatatelným symbolem nahromaděného bohatství a bylo běžnou praxí, že jak obchodníci, tak soukromé osoby svěřovali své zlato do úschovy zlatníkům. Zlatník vydal podepsaný doklad, dlužní úpis, slib splatnosti na požádání, na částku zlata, které mu bylo svěřeno,

---

vývoz jednoho zlatého dolaru potenciálně zničí třicet ‚dolarů důvěry'. Takto zneužívány znamenají zdravé peníze peníze záhadné."

[1008] Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 165 a násl.

a za tuto službu si účtoval poplatek. V průběhu času se tyto zlatnické potvrzení, jelikož se s nimi snáze manipulovalo a vyřizovaly se s nimi účty, začaly předávat z ruky do ruky při splácení dluhů, a tak byly ve skutečnosti prvními kroky k moderním bankovkám. Při předložení zlatníkovi, který je vydal, musely být splaceny dodáním množství zlata, které bylo na každém z nich uvedeno.

Až do tohoto bodu bylo vše na dostatečně pevném základě. Za každou stvrzenku nebo směnku v oběhu existoval v trezoru zlatníka vklad zlata ve stejné výši, a proto mohly být všechny bankovky vyplaceny ve zlatě, i kdyby byly všechny v oběhu předloženy ve stejný den.

V praxi se však postupně ukázalo, že tyto papírové stvrzenky od zlatníků se právě díky své praktičnosti stále častěji používaly jako platidlo, až se zcela opotřebovaly, a přecházely z ruky do ruky přesně tak, jak dnes koluje dolarová bankovka, a k původnímu účelu – tedy k výměně za zlato u zlatníka – se využívaly jen zřídka. Většina zlata uloženého u zlatníka tak ležela v jeho trezoru nedotčena. Ve skutečnosti se postupem let a na základě opakovaných zkušeností dozvěděl, že nejméně devět desetin z něj nebylo nikdy vyžádáno. Není tedy divu, že ho nakonec napadlo, že jelikož není pod dohledem nikoho, bude pro něj bezpečné naložit s celými těmito devíti desetinami podle svého uvážení, jako by mu patřily. Navíc, když za ním přišli lidé s žádostí o půjčku, mohl jim dát své sliby splatnosti v jakékoli výši až do devítinásobku hodnoty zlata, které ve skutečnosti měl ve svém trezoru. A z těchto slibů splatnosti zlata, které neměl, mohl účtovat úrok 5 procent, 10 procent, možná i více, v nouzi možná dokonce mnohem více. Bylo by to sice porušení důvěry, ale pravděpodobně by nikdo jeho podvod nikdy

neodhalil. Úroky by účtoval za implicitní půjčku zlata, které ve skutečnosti ani neexistovalo, a byl by pak o něco lepší než padělatel a podvodník? Bylo by to však nesmírně výnosné. Mohl by přimět velké dlužníky, aby mu jako záruku předali listiny vlastnictví svých domů či podniků, a pokud by kdykoli nebyli schopni splatit úroky v termínu, mohl by nemovitost zabavit a stát se jejím vlastníkem místo nich. Brzy by se tak mohl stát nejbohatším a nejmocnějším mužem v celé zemi. Nakonec pokušení podlehl.

A tak „nesmělým způsobem... a s velkou opatrností se náš majitel trezoru pustil do podnikání spočívajícího v půjčování slibů splatit to, co nevlastnil.“[1009] A takto vydané bankovky dlužníci používali k úhradě svých dluhů a účtů, přesně stejně jako směnky vydané na základě původních vkladů skutečného zlata. Časem se i ony dostaly do oběhu a plnily všechny funkce peněz. A tak dokázal udržovat iluzi, že celý jeho bankovkový oběh je „krytý zlatem“.

Pan Jeffrey Mark ve své mimořádně poučné knize The Modern Idolatry, jejíž kapitolu VII „The Genesis of the Moneylender“ jsem ve výše uvedeném výkladu z velké části sledoval, dále poukazuje na některé mimořádné důsledky tohoto vývoje.

> „Díky zdánlivému krytí svých bankovek zlatem... vytvořil zlatník 90 měnových jednotek, které předtím neexistovaly, které si nárokuje jako svůj majetek, a které mu proto musí být vráceny, a z nichž bude účtovat úrok, řekněme 5 procent, až do doby, než mu budou vráceny.“

[1009] R. McNair Wilson – Promise to Pay, Routledge, 1934, s. 9. Viz příloha 1.

„Pokud předpokládáme, že za tuto ‚bezpečnou úschovu' zlata účtuje podobnou sazbu i svým původním vkladatelům, vyplývá z toho, že v oběhu je nyní 100 měnových jednotek; 10 je majetkem vkladatelů a 90 majetkem zlatníka, přičemž na každou jednotku připadá pevný roční poplatek ve prospěch posledně jmenovaného."

„Je třeba si uvědomit, že na začátku tohoto procesu zlatník nevlastnil vůbec nic (kdyby ano, mohl by a vytvořil by podobný cyklus vytváření dluhu na základě svého vlastního zlata). Na konci transakce původní vkladatelé stále vlastní stejný počet měnových jednotek jako na začátku. Zatímco zlatník nyní vlastní, a tudíž ovládá, 90 měnových jednotek; jeho celkové roční příjmy za poplatek za službu i úroky (nad rámec vlastnictví vytvořené měny) činí 5 měnových jednotek, tj. polovinu hodnoty původních zlatých vkladů – přičemž celá tato mimořádná tvorba a přivlastnění úročených peněz je založena na penězích jiných lidí, které mu byly svěřeny do ‚bezpečné úschovy'."

„Přidáme-li k tomu skutečnost, že tyto ‚fiktivní půjčky' (abychom použili výstižný výraz profesora Soddyho) byly poskytovány pouze proti předložení hmotného zajištění uloženého u zlatníka v částce vždy převyšující výši půjčky, a že toto zajištění bylo zlatníkem zabaveno, pokud tyto ‚půjčky' nebyly ‚splaceny' v požadovaném termínu, získáme přesný obraz moderního finančního systému v malém měřítku... Moderní finance, dokonce i v té složité směsici strašáků, která se odehrává pod vznešenými názvy jako vysoké finance a mezinárodní finance, jsou prostě jen

rozsáhlým rozvinutím a mystifikací založenou výhradně na těchto jednoduchých, ale monstrózních principech...“

„Od dob zlatníků se tyto principy půjčování peněz rozšířily tak, že vyloučily všechny ostatní metody vytváření peněz. Zatímco ve středověku fungoval lichvář bok po boku s autorizovanými emitenty ‚mincí království‘, převážila postupně kontrola z těchto na ty první, až dnes jsou lichváři světa sdruženi v legalizovaném systému, známém jako bankovní systém, který je na národní i mezinárodní úrovni uspořádán tak, že 98 procent peněz v oběhu i mimo něj jim patří, zatímco veškeré nové peníze jsou vytvářeny jako dluh v jejich prospěch.“[1010]

Možná nejlépe přiblížím celý význam bankovního vytváření peněz, když požádám čtenáře, aby se pozorně zamyslel nad tím, co se děje, když si soukromá osoba (například kdokoli z nás) vezme bankovní úvěr. Z velké části banka pouze zapíše částku úvěru do jeho vkladní knížky a poskytne mu právo čerpat z ní prostřednictvím šeku. Při poskytování takových úvěrů banky zpravidla vydávají velmi málo skutečných peněz ze svých „krycích“ rezerv. Ze zkušenosti se naučily, jak bylo právě odhaleno, že v průměru nebude třeba vyplatit v hotovosti více než desetinu úvěru. Navíc v případě našeho Federálního rezervního systému, jelikož jednotlivá banka může čerpat z rezerv skutečné hotovosti v jiných členských bankách, pokud odliv z jejích vlastních rezerv občas překročí tuto průměrnou desetinu, může jednotlivá banka poskytovat úvěry až do výše 25 nebo 30násobku částky

[1010] Viz Jeffrey Mark, op. cit., londýnské vydání, str. 66–68 (bombajské vydání, str. 49–51). Srov. Gertrude M. Cooganová, op. cit., kap. III: „The Origin of the Practices.“

skutečných peněz, které má k dispozici. A přesto všechny tyto úvěrové peníze, z nichž velká většina neexistovala, dokud nebyly „vytvořeny“ zapsáním jako vklady do bankovních knížek dlužníků, což vydávající banku stálo jen trochu papíru a inkoustu, tyto fiktivní peníze, jejichž existence je pouze předstíraná kvůli zisku, který z nich lze získat, musí být splaceny, jako by to byly skutečné peníze, a to penězi, které si dlužník zpravidla musí vydělat nějakou těžkou prací. A k tomu všemu se ještě připočítávají úroky ve výši 5 nebo 6 procent, případně v některých případech dokonce 20 procent, a to až do úplného splacení pohledávky banky.

Vskutku, to je báječný recept na to, jak se někteří lidé rychle a snadno obohatí! A přestože je celá věc založena na naprosto nestydatém podvodu a lži a funguje jako skutečné zločinné zpronevěření celé komunity, v níž působí, je to přesto, v širším měřítku a s určitým zjevným zjednodušením, pravdivý obraz role, kterou ve skutečnosti hraje Federální rezervní systém v naší zemi. Pod falešnou záminkou „zlatého krytí“ a v naprostém uzurpování finančních práv přidělených Ústavou naší vládě vydala Federální rezervní banka tisíce miliard dolarů dluhu, tisíce miliard dolarů, které mohly a měly být vydány bez dluhu, tisíce miliard dolarů, jejichž pouhé úroky nyní každoročně dosahují zhruba jedné třetiny celkového ročního produktu národa – celá částka, úroky i jistina, splatná soukromým akcionářům Federálního rezervního systému, jejichž jména jsou veřejnosti neznámá a kteří neposkytují absolutně žádné vyúčtování o tom, jak je tato kolosální částka utracena! Je velmi pravděpodobné, že se nyní utrácejí, a po desetiletí se utrácely, za účelem zničení suverenity národa jako

nezbytného předpokladu k tomu, aby byl americký lid, ať chce nebo ne, zotročen ve státě světové vlády.

Dluh jako prostředek k zotročení

Stručně řečeno, celé to povídání o nutnosti, aby peníze měly krytí ve zlatě (či v čemkoli jiném s vnitřní hodnotou), je a vždy bylo pouhým podvodem. Skrývá se za tím záměr vládců našeho současného měnového systému podvádět a drancovat celé národy a zároveň nutit a donucovat vlády, i ty nejmocnější, k podřízení se jejich vůli. Ezra Pound to vystihl přesně a stručně, když prohlásil: „Národ, který se nezadlužuje, přivádí lichváře k zuřivosti.“[1011] Tato metoda spočívá v tom, že se na národy „vyvíjí tlak“ tím, že je zadlužuje, přičemž se dbá na to, aby se dluhy neustále zvyšovaly, dokud nejsou národy dluhem svázány od hlavy až k patě, a to neustálým rozšiřováním rozsahu, v němž lze tento dluhový tlak uplatňovat. K dokončení tohoto sevření je nutné, aby se dluhová smyčka ovinula kolem krku každého národa na Zemi.[1012] Sovětské Rusko od samého počátku vědělo, kdo je jeho pánem.[1013] Zbývá ještě utáhnout

---

[1011] Ezra Pound – Impact, s. 107.

[1012] Právě to byl hlavní účel konference v Bretton Woods v roce 1944. Viz A. N. Field – The Bretton Woods Plot, Nelson, Nový Zéland, 1957.

[1013] Pan Borge Jensen mě upozornil, že v Encyklopedii Britannica lze pod heslem „Russia, New Financial Policies“ najít tvrzení, že „Státní banka [Sovětského Ruska] byla založena v roce 1921 [tedy čtyři roky po revoluci] a byla jí svěřena pravomoc vydávat bankovky a působit jako úvěrová instituce... rubl tak získal svou předválečnou zlatou hodnotu.“ „Jinými slovy,“ komentuje pan Jensen, „židovský finanční systém, tj. poskytování úvěrů založených na zlatě, byl ‚novou‘ a ‚proletářskou‘ zemí přijat stejně poslušně jako všemi ostatními ‚kapitalistickými‘ zeměmi. Spojnicí mezi dvěma největšími federacemi na světě je, jak se sluší a patří, vládnoucí židovský finanční dům světa, Kuhn, Loeb & Co., a když členové rodin Warburgů, Kahnů atd. navštíví sovětské hlavní město, jsou přijímáni s královskou okázalostí, přičemž sovětské jednotky . . . jim při průchodu salutují.“ Viz P.R. Masson a Burge Jensen – Hitler’s Policy Is a Jewish Policy

uzly ve vztazích s národy Dálného východu. Pravděpodobně to byl hlavní důvod Kissingerových nedávných cest do Pekingu a Hanoje. (Píšu to v únoru 1973.)

A lichváři se při volbě prostředků, jimiž hromadili dluhy ve svůj prospěch, neštítili vůbec ničeho. Snad žádný z těchto prostředků nebyl běžnější ani významnější než jejich záměrné podněcování válek, a to i občanských a světových. Sombart měl naprostou pravdu, když řekl, že „Židé loví v kalných vodách“ a že „války jsou židovskou sklizní“. Pan C. H. Douglas upozornil na „klíčové prohlášení“ P.E.P., které stálo v čele snahy fabiánců proměnit Británii v socialistický stát, že „pouze ve válce nebo pod hrozbou války se britská vláda pustí do plánování ve velkém měřítku“.[1014] Zdá se, že jde o upřímné přiznání, jen lehce zamaskované, že války a válečné hrozby by musely být uměle vyvolány a záměrně podněcovány, měly-li přinést změny v britském společenském a politickém životě, po nichž toužili.

Jak čtenář brzy zjistí, nevznáším tato obvinění bezdůvodně. Prozatím se však spokojím s tím, že ještě jednou ocituji Ezru Pounda, jednoho z nejpronikavějších diagnostiků našeho peněžního systému, s jakým jsem se setkal. Prohlásil například: „Usurokracie vyvolává války jednu za druhou. Vyvolává je podle předem stanoveného plánu za účelem

---

(korespondence s židovským publicistou), K.R.P. Publications, Liverpool, kolem roku 1941, s. 14.

[1014] C.H. Douglas – The Brief for the Prosecution, K.R.P. Pubs., Liverpool, 1945, s. 51. Srov. s. 31, 59. Zkratka „P.E.P.“ znamená Political and Economic Planning (politické a hospodářské plánování). Jedná se o plán, jehož cílem je uvrhnout Británii do ekonomické svěrací kazajky státem vlastněných a řízených byrokratických monopolů. Byl iniciován a prosazován židovskými fabiánskými socialisty a sionisty. Douglas věřil, že je v přímém rozporu s povahou britského národa. Ten chtěl „samostatnou výdělečnou činnost“ a „obnovení suverenity jednotlivce nad vlastními záležitostmi“ (s. 48, 63).

vytváření dluhů.“ A dále: „Ne obchodníci se zbraněmi, ale obchodníci s penězi samotnými ... vyvolávají po staletí jednu válku za druhou, podle své libosti, aby vytvářeli dluhy, z nichž mohou těžit z úroků, aby vytvářeli dluhy, když jsou peníze levné, a mohli požadovat splácení, když jsou peníze drahé.“ A ještě jednou: „Válka je nejvyšší formou sabotáže, nejohavnější formou sabotáže. Lichváři vyvolávají války, aby ve svém vlastním zájmu prosadili monopoly, aby mohli svět držet pod krkem.“[1015] Snad neexistuje jediná významná válka od dob Francouzské revoluce, za jejíž vznikem by někde v pozadí nestálo zadlužení. „Brooks Adams napsal, že po bitvě u Waterloo nebyla žádná moc schopna odolat síle lichvářů.“[1016] A nyní, jako završení toho všeho:

Ve „vzestupu finančnictví do bezprecedentní pozice mezinárodně koordinované moci“ vidíme „nejzlověstnější vývoj tohoto století. Je to, jako by síly lichvářství vědomě či nevědomě již dávno předvídaly situaci, která nyní nastala, a shromažďovaly své obrovské síly, aby jí čelily. Od války [v letech 1939–1945] bylo založeno dvacet šest nových centrálních bank. ‚Každá z nich obsahuje ve svých stanovách článek, který ji výslovně staví mimo kontrolu vlády země, v níž se nachází.‘... bývalý prezident Reichsbanky [v Německu], Dr. Hans Luther, měl svou pozici zajištěnu ustanovením v ústavě Říše, že nemůže být odvolán bez svého souhlasu a většinového hlasování představenstva Banky pro mezinárodní platby. K zrušení této klauzule byla zapotřebí nacistická revoluce.“ „Je zřejmé, že finanční sektor se zde záměrně pokouší zřídit

[1015] Ezra Pound, op. cit., s. 101, 107, 104.

[1016] Tamtéž, s. 104. Srov. Brooks Adams – The Law of Civilization and Decay, Knopf, 1943, s. 306. Viz zejména R. McNair Wilson – Monarchy or Money Power, Eyre & Spottiswoode, Londýn, 1933.

ústřední orgán, který nebude uznávat žádnou autoritu nad sebou na této planetě.“[1017]

A zdá se, že nyní mají svůj cíl na dosah ruky. „O absolutní moci financí dnes nemůže být pochyb. Těm, kteří se stále drží iluze, že politici, biskupové, vojenské autority, soudci a pedagogové, nebo nějaká kombinace dvou, tří, čtyř či všech pěti z nich, mají osud národů a světa ve svých rukou, by nemělo být nutné předkládat důkazy o opaku – neboť tyto důkazy jsou všude – a protože konečná autorita musí, vzhledem k samotné povaze věci, spočívat na financích.“ „Vzhledem k tomu, že vše je vytvářeno prostřednictvím peněz a že všechny peníze nyní vznikají jako dluh vůči bankovním systémům světa, to jednoduše znamená, jak řekl major Douglas, že naši nyní mezinárodně organizovaní lichváři ‚jsou skutečnými nebo potenciálními vlastníky všeho, co se na světě vyprodukuje‘.“[1018]

Přestože se mezinárodní finanční mocnost sezdánlivě nezastavitelnou silou neúprosně a vytrvale blíží k osudovému naplnění svého cíle, jímž je světová vláda, která bude pro nežidy znamenat židovskou tyranii a otroctví, je systém, na němž spočívá její moc – dovolte mi to zopakovat – pouhým podvodem.

Prozatím to uvádím pouze jako své vlastní pevné přesvědčení. Aby však čtenář příliš ukvapeně nepředpokládal, že můj závěr nemá žádný význam, protože přiznávám, že nemám postavení, abych mohl hovořit s jakoukoli vlastní

[1017] Jeffrey Mark, op. cit., vydání z Bombaje, str. 167, 169. Ve vydání nakladatelství Chatto & Windus první 2 nebo 3 strany kapitoly XXVI: „The Bid For World Power“. Srov. C. H. Douglas – The Brief for the Prosecution.
[1018] Tamtéž, bombajské vydání, s. 51, 53. Vydání Chatto & Windus, poslední stránky kapitoly VII: „The Genesis of the Moneylender“.

autoritou, dovolte mi požádat ho, aby náležitě zvážil následující úvahy:

1. Asi před dvaceti či více lety jsem začal zjišťovat – jak jsem snad již dostatečně jasně naznačil –, že značná skupina mužů, kteří jsou ve svých oborech natolik významní, že je nelze jen tak přehlédnout, již posledních čtyřicet či padesát let prohlašuje, že celý náš měnový systém je založen na něčem, co v podstatě není ničím jiným než fikcí, že funguje jako obří podvod, který hluboce poškozuje všechny lidi, kteří se do něj zapletou, a že nepokoje, převraty a války mezi národy nemohou skončit, dokud bude tento systém ovládat náš hospodářský život. V příloze I na konci této kapitoly jsem ukázal, že mezi těmito muži byli velcí průmyslníci, státníci a vládní úředníci, dokonce i vysoce postavení a zkušení bankéři (kteří všichni znali systém více či méně zevnitř), stejně jako vědci s výjimečnou bystrostí, vyškolení specialisté na finanční analýzu, novináři s širokým přehledem o světovém dění a literáti, kteří pociťovali hluboké znepokojení nad rozpadáním naší civilizace.

Konsensus všech těchto autoritativních hlasů jasně a stručně vyjádřil profesor Soddy, jak již bylo vícekrát citováno: náš „peněžní systém“ není nic jiného než „podvod založený na důvěře“. Ale už jen pro podporu toho, co se chystám říci, musím přidat další závěr, s nímž se přiblížil ke konci své knihy Wealth, Virtual Wealth And Debt:

> „Panuje velmi rozšířené přesvědčení, že existuje něco, co se podobá skutečnému spiknutí s cílem zotročit svět.[1019] . .

[1019] Profesor Soddy (a mějte na paměti, nejde o žádného „antisemitského“ fanatika či šířícího nenávist, ale o profesora Oxfordské univerzity a nositele Nobelovy ceny, a jeho kniha je pozoruhodná svou chladně racionální a objektivní analýzou)

. Ať už jde o spiknutí, nebo ne, není pochyb o tom, že moc [vycházející z podvodu, o kterém jsem hovořil], kterou tyto objevy vložily do rukou finančníků, jim – pokud nebude pod kontrolou – umožní ve vhodnou dobu a podle vlastního uvážení účinně ovládnout svět.“

„Ať už jde o vědomé spiknutí či nikoli a ať už je za to zodpovědná jedna rasa více než jiná, není pochyb o tom, že finanční svět již [toto bylo napsáno před 40 lety, v roce 1933] více než z poloviny zotročil a jen málokdo – pokud

---

ve skutečnosti cituje Protokoly sionských mudrců (vydané nakladatelstvím The Britons Publishing Co. v roce 1925), které se tváří jako prohlášení o židovských cílech světového podmanění a o prostředcích, jimiž má být tohoto cíle dosaženo. Ačkoli Židé zuřivě popírají jakoukoli odpovědnost za toto dílo, je významné, že to, co se ve světě děje po celé toto století, je v pozoruhodném souladu s tím, co je v této knize uvedeno. Tuto skutečnost zaznamenal Henry Ford, jak uvádí deník New York World ze 17. ledna 1921. Podrobněji a s ohledem na současnost ji rozebírá velký britský novinář A. K. Chesterton ve své brilantní knize The New Unhappy Lords, An Exposure of Power Politics, 4. revidované vydání, Britons Pub. Co., 1972. Protokoly (tedy kniha jako celek) si však vyžadují jisté kritické posouzení, kterému jsem se věnoval jinde. Jelikož však moje argumentace nijak nezávisí na Protokolech, omezím se zde pouze na doporučení, aby si čtenář vytvořil vlastní názor na tuto knihu, nejlépe přečtením publikace The Protocols and World Revolution, Small Maynard, Boston, 1920. Tato kniha, kromě textu Protokolů, obsahuje v části III podpůrné důkazy čerpané z výpovědí očitých svědků před zvláštním Overmanovým výborem v americkém Senátu, který byl zřízen v roce 1919 za účelem vyšetřování bolševismu. A je podle mého názoru na místě upozornit na skutečnost, že Židé se této knihy tak obávali nebo ji tak nenáviděli, ať už z jakéhokoli důvodu, že přivedli nakladatelství Small Maynard & Co. k zániku za to, že ji vydalo, a v počátcích revoluce v Rusku židovští bolševici zastřelili každého, u koho našli výtisk Protokolů. Je také významné, že navzdory všem těmto snahám o vymýcení této knihy žádný oficiální židovský orgán, pokud je mi známo, nikdy nezavrhl cíle ani neodmítl prostředky uvedené v Protokolech.

vůbec někdo – z jednotlivců, korporací či dokonce národů si může dovolit rozhněvat finanční moc.“[1020]

2. Navíc to, co všichni tito muži říkali, tak či onak upoutalo mou pozornost svou naléhavostí. Nejenže upoutali mou pozornost, ale také mě povzbudili k tomu, abych se pustil do vlastního bádání. Prohlašovali, že základy zdravé ekonomiky, či zdravého měnového systému, jsou jednoduché, natolik jednoduché, že je pochopí každý člověk s průměrnou inteligencí a určitým vzděláním. V důsledku toho jsem začal číst – pro začátek asi třicet knih, knih z různých oborů, na které mě upozornili. A zjistil jsem, že to, co tvrdili, je pravda: základy zdravého, transparentního a poctivého měnového systému, jak je popsali, byly jednoduché. Nebylo v tom žádné tajemství ani zamlžování. Všechno dávalo smysl, všechny části do sebe zapadaly a byly zjevně nezbytné k tomu, aby odpovídaly ekonomické realitě a co nejlepšímu blahu celého lidu.

A čím více jsem četl, pozoroval a přemýšlel, tím více mi docházelo, že to, čemu čelíme, je něco mnohem většího než

[1020] Frederick Soddy, op. cit., 1933, str. 321–323. Srov. projev Woodrowa Wilsona z roku 1916, v němž se zřejmě na okamžik vymanil z pevného sevření Felixe Frankfurtera a soudce Louise Dembitze Brandeise a prohlásil: „Velký průmyslový národ je ovládán svým úvěrovým systémem. Náš úvěrový systém je koncentrovaný. Růst národa a všechny naše aktivity jsou proto v rukou několika málo mužů. . . Stali jsme se jednou z nejhůře spravovaných, jednou z nejvíce kontrolovaných a ovládaných vlád v civilizovaném světě – již ne vládou svobodného názoru, již ne vládou přesvědčení a hlasu většiny, ale vládou názoru a nátlaku malých skupin dominantních mužů.“ Citováno podle Gertrude M. Cooganové, op. cit., s. xvi. Pokud někdo pochybuje o vlivu Židů na prezidenta Wilsona, ať si přečte knihu Conrada K. Grieba The Balfour Declaration, Warrant for Genocide, New York, 1972, s. 29 a dále, a knihu Geneva Versus Peace (s. 62) od hraběte St. Aulaire, který byl francouzským velvyslancem ve Velké Británii v letech 1920–1924. Ať si také uvědomí, že to byly hlavně peníze od Kuhn & Loeb, které ho dostaly do úřadu.

pouhá potřeba najít odpověď na akademickou hádanku. Je nepopiratelné, že židovský peněžní systém je podvod a podfuk, ale je to záměrný podvod a podfuk, který se vyvinul v zbraň absolutně děsivé síly namířenou proti srdci našeho lidu a naší civilizace s cílem (jak brzy ukážu) jejich konečného zničení. Je to projev nenávisti a tajná nevyhlášená válka proti nám.

A proto je jakákoli snaha o zřízení a provozování centrální banky, která se vymyká kontrole legitimní vlády, aktem zrady, za který se od nepaměti ukládá trest smrti.[1021]

Navíc hlavním důvodem, proč jsme zažili takové strašlivé války – počínaje přinejmenším naší občanskou válkou a pokračující od té doby – bylo to, že je židovští mezinárodní bankéři chtěli, podněcovali je a vydělali na nich obrovské zisky, díky nimž mohli s větší jistotou dosáhnout naší zkázy.

A já jsem viděl, že neexistuje žádné řešení světových problémů, dokud nebude zlomena uzurpovaná moc vytvářet peníze a dokud všechny vlády nezískají zpět svou přirozenou a oprávněnou výsadu vydávat peníze bez dluhů, a tím nezískají takovou kontrolu nad objemem peněz v oběhu, aby byly schopny udržovat stabilní cenovou hladinu rok za rokem, desetiletí za desetiletím. Z tohoto pohledu je zřejmé, že židovský peněžní systém si plně zaslouží rozsudek, který jsem nad ním vynesl na začátku této diskuse, jako nejfantastičtější, morálně nejodpornější a společensky nejškodlivější a

[1021] V lednu 1933, když sir Otto Niemeyer [Žid, zastupující Bank of England] poprvé navrhl zřízení centrální banky pro Nový Zéland napojené na Bank of England, poslanec kapitán Rushworth v rozpočtové rozpravě v novozélandském parlamentu prohlásil: „Pokud vláda navrhuje zřídit centrální banku, která bude mimo kontrolu tohoto parlamentu, domnívám se, že uvažuje o činu velezrady.“ Citováno podle Jeffreyho Marka, op. cit., s. 168.

nejznepokojivější záležitost, jaká se kdy v dějinách lidstva odehrála. Dokud nebude tento systém rozbit, bude svět neúprosně hnán k něčemu jako peklu, v němž se lidé stanou tak vyčerpanými, terorizovanými a odříznutými od každého zdroje světla, naděje a vedení, tak zredukováni na sbírku bezmocných, nesouvisejících nul, že ve své naprosté beznaději bude většina z nich nakonec ochotna přijmout jakýkoli slib řádu, který jim Světová vláda nabídne, dokonce i řád světového otrockého státu, za předpokladu, že jim poskytne mír.[1022]

Zabýval jsem se analýzou židovského peněžního systému jako jednoho z hlavních nástrojů, jimiž si Židé zajistili nadvládu nad námi, a je velmi pravděpodobné, že někteří z mých čtenářů pociťují nemalou zvědavost, jaký alternativní systém bych navrhl jako systém, jenž by byl více v souladu s naším vlastním smyslem pro poctivost a spravedlnost a který by více přispíval k našemu blahu jako národa a rasy. Můj již zmíněný přátelský kritik v tomto bodě skutečně trval na tom, že pokud tak neučiním, nesplním svou povinnost. Na to bych však odpověděl otázkou: Má být lékař obviněn z nedbalosti, protože ačkoli správně diagnostikoval nemoc pacienta a oznámil ji, není sám kvalifikován k provedení operace, kterou jeho diagnóza vyžaduje? Nebo měl být Paul Revere kritizován za to, že vzbudil venkov svým výkřikem „Britové přicházejí“, ačkoli

[1022] Neřekl snad James Warburg při svém vystoupení před podvýborem Senátního výboru pro zahraniční vztahy v roce 1950 – možná výhružným tónem –: „Budeme mít světovou vládu, ať se nám to líbí, nebo ne. Otázkou je pouze to, zda bude světová vláda dosažena na základě souhlasu, nebo dobytím.“ A nezaujal snad stejný postoj i další „zasvěcený“, prof. Quigley? Podle jeho recenzenta, pana N. Cleona Skousena, „v podstatě říká, že pro obyčejné lidi je nyní příliš pozdě na to, aby zvrátili vývoj. V duchu laskavosti je proto nabádá, aby se nesnažili bojovat proti oprátce, která je již kolem jejich krků. Je přesvědčen, že ti, kteří to udělají, se pouze udusí k smrti.“ Viz W. Cleon Skousen, op. cit., str. 4–5.

nevypracoval žádnou válečnou strategii a neměl pod svým přímým velením vojenský oddíl, kterým by bylo možné zastavit bezprostřední britský postup? Nebo, abychom se vrátili k tématu, které právě zkoumáme, není třeba připustit, že ačkoli byl náš současný systém analyzován, odhalen a ostře kritizován značným počtem nepopiratelně schopných, zkušených, kompetentních, významných a zjevně ušlechtilých mužů, málokdo z nich se pustil do vypracování nového systému se všemi nezbytnými detaily? Je pravda, že ačkoli dnes existuje ekonomická škola známá pod názvem The New Economics[1023], zdá se, že i mezi jejími stoupenci panují neshody, které je třeba vyřešit, a že tyto neshody se možná neomezují pouze na detaily. Nicméně chápu – a abych byl k nim spravedlivý, dodávám – že všichni jednají na základě přesvědčení, že než může vzniknout nový a lepší systém, veřejnost si musí uvědomit zlo v tom, který máme. Musí si uvědomit, že peněžní systém, který nyní řídí naši zemi, je nejen morálně ohavný a zákeřně zrádný, ale také že je ze své podstaty tak zničující a že konečná katastrofa, kterou nám hrozí, je tak bezprostřední a vše pohlcující, že pokud jej velmi brzy nezavrhneme, zničí celou civilizaci západního světa.[1024] V tak naléhavé situaci, jako je tato, je už samotné

[1023] Jeffrey Mark, op. cit., s. 3.

[1024] Profesor Soddy ve svém textu z roku 1935 zhodnotil situaci takto: „‚Peněžní moc', která dokázala zastínit zdánlivě odpovědnou vládu, není mocí pouhých superboháčů, ale není ničím jiným než novou technikou určenou k vytváření a ničení peněz přidáváním a odečítáním čísel v bankovních knihách, aniž by se jakkoli zajímala o zájmy společnosti či o skutečnou roli, kterou by v ní peníze měly plnit." „Hlubší badatelé v oblasti peněz a v poslední době i velmi malý počet historiků si uvědomili obrovský význam této peněžní moci či techniky a její klíčovou pozici při utváření průběhu světových událostí v průběhu věků. [Jakýkoli skutečný přístup k tomuto problému se bude] zabývat méně podrobnostmi konkrétních plánů měnové reformy, které byly prosazovány, než obecnými principy, kterým se... musí nakonec přizpůsobit každý měnový systém, má-li plnit

„křičení, že jde vlk“, když je ten vlk tak skutečný jako v tomto případě, velkou službou. Je pravda, že mnoho přemýšlivých lidí musí křičet „vlk, vlk“, než se podaří nastartovat jakýkoli posun směrem k novému a lepšímu systému.

Ale navzdory drobným neshodám se domnívám, že stoupenci The New Economics sdílejí druhé přesvědčení – a to, že poctivější, spravedlivější a efektivnější měnový systém, o který všichni usilují, není něco, co by mohlo v plné podobě vzejít z hlavy jediného člověka. Bude to spíše něco, co vznikne na kovadlině diskuse, pod žárem kladiv kritiky a návrhů mnoha lidí, mnoha vysoce kvalifikovaných lidí, které všechny pohání nejvyšší zájem o veřejné blaho.

Stručně řečeno, pokud mám v tom všem pravdu, vývoj směrem k novému měnovému systému ještě nedosáhl bodu, kdy by byl někdo zcela připraven načrtnout jej ve všech podrobnostech. V této chvíli je tedy jistě zřejmé, že by bylo velkou chybou, kdyby se někdo, kdo je v této oblasti ještě relativně nováčkem, jako já, nechal vyprovokovat k troufalosti a pokusil se o něco, o co se dosud nepokusil téměř nikdo jiný na světě. V každém případě je nyní naléhavě nutné, aby se stále více vážných a přemýšlivých lidí začalo zabývat studiem současného systému, aby o něm uvažovali, jako by na tom závisel jejich vlastní život (protože věřím, že na tom doslova závisí život národů), a pokud se tak přesvědčí, že se skutečně jedná o takovou morální ohavnost a takovou strašlivou hrozbu,

---

svou správnou roli jako distribuční mechanismus společnosti. Umožnit, aby se stal zdrojem příjmů pro soukromé emitenty, znamená vytvořit jednak tajnou a nelegální složku vlády a jednak konkurenční moc, která je natolik silná, že nakonec svrhne všechny ostatní formy vlády,“ Role of Money, Harcourt, 1935, s. v, vi.

jak jsem naznačil, pak s tím něco udělat. Právě tato potřeba mě vedla k napsání těchto stránek o našem peněžním systému.[1025]

Zároveň se však nechci vystavit obvinění, že jsem se choval čistě negativně, a abych co nejvíce vyhověl jak očekáváním svých čtenářů, tak i bystrosti a tvůrčí vizi mužů, kteří stáli v čele hnutí The New Economics, odvážím se nyní velmi stručně představit základní principy lepšího systému, na nichž, jak se domnívám, panuje všeobecná shoda.

Nástin peněžního systému, který je zároveň poctivý a funkční

Hlavní funkcí peněz (někteří by řekli, že jejich jedinou funkcí) by mělo být sloužit jako prostředek k výměně, a tedy i k distribuci zboží a služeb. V takovém případě by samozřejmě odpadla funkce, kterou peníze v minulosti běžně plnily, a to jako uchovatel hodnoty. Silvio Gesell, jehož jméno bude možná vyčnívat nad všemi ostatními, až bude vypracován peněžní systém budoucnosti, nejenže tvrdil, že je to nezbytné, pokud chceme vyřešit peněžní problém, ale dokonce do svého systému zakomponoval prvek, který by hromadění peněz znemožnil.[1026]

[1025] Major C. H. Douglas napsal: „Otázkou, kterou si dnes musí položit svět – a každá jednotlivá země –, je, zda disponuje dostatečnými schopnostmi a znalostmi k tomu, aby se ujal tohoto zásadního úkolu měnové regulace, anebo zda musí zůstat vydán na milost a nemilost měnovému systému, který má být automatický a samoregulační, avšak ve skutečnosti opakovaně vyvedl celou výrobní strukturu z rovnováhy a odsoudil miliony lidí k nezaměstnanosti a zbytečné chudobě. Daleko mi je tvrdit, že technika regulace potřebná k nápravě této situace již byla plně vypracována, nebo že mezi odborníky panuje všeobecná shoda ohledně základních principů měnového řízení. Pokud se pokusíme o regulaci, uděláme mnoho chyb; ale poučíme se z nich a jistě je lepší poučit se z našich chyb, než se utopit, protože se odmítáme pokusit zvládnout obtížné umění plavání.“ Citováno v knize Christophera Hollise – The Breakdown of Money, Sheed, 1934, s. xxiii.

[1026] Viz „Silvio Gesell“ – na konci mé přílohy I k této kapitole.

Je však samozřejmé, že je třeba zajistit nějakou formu uchování hodnoty – pro mimořádné účely, pro horší časy i pro stáří. Naštěstí by to nemělo představovat žádný problém. Například Albert Einstein se k této otázce vyjádřil tak, že pokud by stávající měnový systém přestal plnit funkci potřebného uchovatele hodnoty, vedlo by to jednoduše k „akumulaci majetku v jiné, hmotnější formě“. I sám Gesell má v tomto směru své návrhy.[1027]

Peníze, chápané pouze jako směnný prostředek, byly správně definovány jako doklad o vykonané práci, „měřitelný nárok“[1028], konkrétní co do své výše, vůči bohatství celé společnosti či národa. Je převoditelný z jednoho člověka na druhého a od železniční jízdenky nebo divadelní vstupenky se liší pouze tím, že zatímco ty jsou směnitelné pouze za místo ve vlaku na danou vzdálenost nebo místo v konkrétním divadle v určený čas, peníze jsou směnitelné za jakýkoli druh zboží nebo služeb, které trh může kdykoli nabídnout. Jako takové nemusí a neměly by mít peníze o moc větší vnitřní hodnotu než železniční jízdenka nebo poštovní známka.

Dále by peníze měla vydávat národní vláda, která vystupuje jako oprávněný zástupce všech občanů, aby hradila veškeré výdaje, které mohou být nezbytné ve veřejném zájmu. „Vzhledem k tomu, že tyto nové peníze má vláda utratit pro veřejné účely, měla by je mít k dispozici bez úroků.“ „Vzhledem k tomu, že jsou půjčovány výrobcům, měla by vláda

[1027] Viz článek G. R. Walkera v časopise Harper's Magazine z července 1946, který obsahuje „užitečnou analýzu Gesellovy teorie peněz a volného hospodářství“.
[1028] Ezra Pound – Impact, Regnery, 1960, s. 91.

dostávat úroky z půjčky, zatímco bankéř pouze provizi svého zástupce.“[1029]

V podstatě je úvěr, který je zapotřebí k pevné podpoře jakéhokoli zdravého a poctivého měnového systému, „společenským jevem“. Konkrétně to znamená, že úvěr není něčím, co by si národ musel obstarávat – a mohl obstarávat pouze – od instituce či orgánu mimo sebe, nebo od specializované složky v rámci sebe sama – jako službu, za kterou musí platit. Nepotřebuje ani krytí ničím, co by mělo vnitřní hodnotu, ať už jde o zlato, stříbro nebo jakoukoli jinou komoditu. Úvěr je něco, co národ vlastní již samotnou skutečností své existence, a co je s jeho existencí tak neoddělitelně spjato, že musí trvat tak dlouho, dokud bude národ sám držet pohromadě. Jde o pocit občanů, že všichni pevně stojí ve své kolektivní víře ve svou zemi jako fungující celek, ve víře v potenciální bohatství jejích polí, lesů, dolů a řek a ve svou schopnost uspokojit souhrn svých potřeb tím, že toto potenciální bohatství promění ve skutečné bohatství pomocí svého rozumu a práce. Projevuje se to jejich důvěrou ve vládu, že se upřímně zajímá o jejich blaho a účinně pracuje na jeho zajištění a podpoře, a jejich následnou připraveností a vůlí plnit jakékoli povinnosti a závazky, které vláda přijme. Úvěr tak nakonec spočívá na víře jednotlivce, že pokud poskytne svou práci nebo se vzdá zboží za účelem získání peněz – peněz, za nimiž stojí jeho vláda –, budou tyto peníze následně přijímány jakýmkoli jiným občanem jeho země.

[1029] Viz Christopher Hollis, op. cit., s. 68, 78.

Vláda by vydávala peníze tiskem bankovek v jakékoli požadované nominální hodnotě[1030] nebo čerpáním z veřejného úvěru k vystavování šeků. Bankovky by mohly vypadat velmi podobně jako bankovky, které používáme dnes. Bankovky a šeky by se uváděly do oběhu za účelem nákupu materiálu, výplaty mezd a platů (jednotlivcům nebo jakýmkoli podnikům), aby vláda mohla plnit všechny své schválené funkce. A ti by zase, ať už by se jednalo o jednotlivce nebo podniky, od těch nejmenších po ty největší, předávali bankovky dál, aby splnili své vlastní závazky. Ti, kdo by měli na starosti vládní výdaje a vydávání peněz, by měli za úkol neustále sledovat cenovou hladinu a regulovat vydávání nových peněz tak, aby cenová hladina zůstala stabilní, a to i z generace na generaci. Je totiž všeobecně známo, že cenová hladina automaticky stoupá či klesá v závislosti na tom, zda se množství peněz v oběhu zvyšuje, či snižuje. Nárůst peněžní zásoby na trhu má vždy tendenci vyvolávat inflaci.

Takto vydané peníze by nezpůsobily ani cent dluhu. Ve skutečnosti, dokud se všechny základní suroviny a znalosti potřebné pro existenci a blahobyt jakéhokoli národa nacházejí uvnitř hranic daného národa, nikdy neexistoval žádný legitimní důvod, proč by se jakýkoli národ měl zadlužit. Národy byly přesvědčeny, že strašlivé mimořádné situace nebo kolosální

[1030] Profesor Soddy prohlásil, že v rámci spravedlivého a rozumného měnového systému „by stát vydával veškeré potřebné peníze tak rychle, jak by to bylo možné, aniž by došlo ke zvýšení cenové hladiny – a to znamená tak rychle, jak by bylo k dispozici zboží a služby, za které by je bylo možné vyměnit.“ Viz jeho Wealth, Virtual Wealth and Debt, s. 16. Ezra Pound napsal: „Státní měnové úřady mohou uspokojovat potřeby lidí a zajišťovat veškerou práci užitečnou pro stát, až do limitu daného dostupností surovin a duševní a fyzickou silou lidí, aniž by musely žádat o svolení lichváře.“ Impact, s. 68. Srov. s. 99, 146. A jinými slovy totéž řekla Gertrude Cooganová. Viz její Money Creators, s. 318.

podniky jakéhokoli druhu lze řešit pouze půjčováním peněz, a v důsledku toho přijaly, že jsou zatíženy dluhem a musí platit obrovské sumy peněz na úroky z tohoto dluhu. Ale to byl jen podvodný trik, jak okrást lid. Je pravda, že každý rozsáhlý podnik vždy vyžadoval mimořádně namáhavé a jednotné úsilí celého národa, ale nikdy to nebyl důvod k tomu, aby byl tento národ zatížen obrovským dluhem. Abych však nebyl obviněn z umělého a nespravedlivého zjednodušování problému, nejprve uznávám, že s nárůstem neuvěřitelně rozmanitých a zásadních požadavků moderní technologie existuje dnes jen málo národů, které mají na svém území všechny suroviny a znalosti nezbytné pro svou existenci a blahobyt. Tyto suroviny a znalosti si musí nějak obstarat, jinak v boji o přežití podlehne. A aby je získaly, musí se snad zadlužit, dokonce obrovsky zadlužit, a tím se podrobit placení obrovských úroků z dluhu? Jak jedna velká země, dokonce v nedávné době, dokázala na tuto otázku odpovědět, uvidíme za chvíli. Ale nejprve se držme jednoduššího stavu, v němž země skutečně nachází (nebo v naší vlastní minulosti nacházela a lze si představit, že nachází i dnes) vše podstatné pro svou existenci na svém vlastním území.

Bylo prokázáno, že navrhovaný způsob vydávání peněz (vydávaných vládou, bez dluhu) funguje skvěle, a to jak v mikrokosmu, tak v makrokosmu, jak v malém měřítku, v případě měst a vesnic, tak v případě velkého moderního národa.

Irving Fisher, profesor ekonomie na Yaleově univerzitě, popsal ve svých spisech z doby, kdy velká hospodářská krize počátku třicátých let dosáhla svého vrcholu, jak se k tomuto řešení uchýlili nejprve v německém hornickém městě Schwanenkirchen a ve Wörgl, rakouském městečku s přibližně 4 000 obyvateli. A v obou případech to zapůsobilo doslova jako

zázrak. Sláva tohoto fantastického úspěchu, který skutečně přinesl mimořádnou prosperitu i uprostřed drtivé a zničující krize, která zachvátila zbytek Německa a Rakouska, vedla k tomu, že byl tento systém převzat na mnoha dalších místech, a dokonce vyvolala poptávku, aby se podle něj modeloval peněžní systém celé země! Jelikož by to znamenalo konec židovského systému dluhů, byla přijata drastická opatření k jeho vymýcení. Proti těm, kteří jej zavedli, byla podána žaloba, nouzový zákon jej zakázal, a tak, jak napsal jeden informovaný pozorovatel, „Schwanenkirchen a další města, kde [myšlenka Wörglu] poskytovala životní sílu ekonomické činnosti, jsou opět bez prostředků.“ A ortodoxní systém obnovil vysávání životní síly z německého a rakouského lidu.[1031] (Please be sure to read this note.)

Příběhy o fantastickém úspěchu wörglského modelu však přiměly profesora Fishera, aby na místo vyslal svého osobního zástupce, jenž měl na vlastní oči sledovat, co se tam děje, a ověřit skutečnosti, jejichž sláva se přenesla až za Atlantik. Zde, v USA, se mezi lidmi, kteří se ocitli v agónii a doslova zoufalých hrůzách hospodářské krize, která vedla ke stovkám tisíců bankrotů, ztrátám domovů, hladu, bídě a nesčetným sebevraždám, zpráva o jejím úspěchu a jednoduchosti jejího fungování rozšířila jako požár. Několik desítek či více měst se

[1031] Viz Irving Fisher – Stamp Scrip, Adelphi, 1933, kap. IV a V (str. 17–44). Viz také úvodní kapitoly I–III (str. 1–16). Jelikož může být obtížné sehnat knihu Stamp Scrip, a to i ve většině knihoven, přetiskuji jako přílohu III k této kapitole vynikající stručný popis experimentu ve Woerglu, který byl publikován v anglickém časopise The Week dne 17. 5. 1933. Viz Christopher Hollis – The Breakdown of Money, Sheed, 1934, str. 225–227. Podobný příběh najdete v knize Olive a Jana Grubiakových – The Guernsey Experiment, William Maclellan, Glasgow, 1960. Knihu lze pravděpodobně sehnat u vydavatelství Omni Publications.

snažilo zachránit tím, že šlo ve stopách Wörglu a Sonnenkirchenu. Mnoho dalších se chystalo následovat jejich příkladu, dokonce i „několik velkých měst“. Ve skutečnosti korespondence profesora Fishera a další zdroje informací odhalily, že „čtyři nebo pět set obcí v každém státě Unie“ (sic) se vydávalo „jednoznačným směrem k Wörglu nebo staršímu typu známkových poukázek“. Právě za účelem propagace a vedení tohoto hnutí napsal profesor Fisher svou knihu Stamp Scrip. Možná není bez významu, že tato kniha nebyla zmíněna v Book Review Digest, je již dlouho vyprodaná a dnes je těžké ji sehnat.

Než však hnutí zaniklo nebo bylo potlačeno, myšlenka, z níž vzešlo, dostatečně prokázala svou správnost.

Odpůrci tohoto nápadu, tedy zastánci a přívrženci ortodoxního židovského peněžního systému, by však okamžitě namítli, že ačkoli by to mohlo velmi dobře fungovat jako nouzové opatření a v malém měřítku – pro městečka a vesnice, možná dokonce i pro některá větší města –, jako peněžní systém pro celý národ by to nikdy nestačilo, zejména pro velký a vysoce industrializovaný národ. A zejména, jak by se dalo vyhnout zadlužení, když stát nemá ve svých hranicích všechny zdroje a znalosti nezbytné pro svou existenci?

Je zajímavé – a podle mého názoru velmi významné –, že odpůrci této myšlenky při popisu národa, v němž by podle nich nemohla fungovat, vlastně velmi přesně popsali národ, v němž, jak nelze popřít, fungovala. Mám na mysli nacistické Německo. Hitler zahájil svou vládu odtržením od mezinárodních bankéřů. Věřil, že Německo nikdy nemůže být suverénním a skutečně nezávislým státem, dokud bude muset žít z vypůjčených peněz. Místo toho, aby se obracel na bankéře s žádostí o peníze na

nákup toho, co musel obstarat ze zahraničí, směňoval (tj. vyměňoval) část svého přebytku, aby získal to, co potřeboval, z přebytku jiných národů – aniž by na jedné či druhé straně vznikl dluh. A díky tomuto přístupu Německo brzy vytlačilo všechny konkurenty. Navíc, pokud jde o peníze potřebné k financování jeho rozsáhlých programů na úplnou obnovu života německého národa a na to, aby se Německo stalo nejmocnějším státem v Evropě, prostě vydal potřebné peníze z pověření německé vlády a nezaložil je na zlatě, které neměl, ale na produktivním bohatství země v rámci německých hranic, v kombinaci s produktivitou vlastní německým mozkům a německé práci.

A ukázalo se, že to byl správný krok. Fungovalo to. Za necelých deset let se Německo stalo bezkonkurenčně nejmocnějším státem v Evropě. Fungovalo to tak zázračně a skvěle, že to znamenalo zvonění umíráčku pro celý židovský peněžní systém. Světové židovstvo vědělo, že musí Hitlerův systém zničit, ať už to bude vyžadovat jakékoli prostředky, jinak ten jejich nevyhnutelně zanikne. A pokud by zanikl, zanikl by s ním i jejich sen a naděje, že se stanou pány světa. Hlavním důvodem, proč se vedla druhá světová válka, bylo rozhodnout, který peněžní systém přežije. V podstatě to nebyla válka mezi Německem a takzvanými Spojenci. Především to byla válka na život a na smrt mezi Německem a mezinárodní peněžní mocí. V této válce bojovalo Německo za Evropu, rasovou vlast nordických bílých mužů a kolébku západní civilizace, zatímco Británie, Francie a Spojené státy byly záměrně oklamány, aby zradily svůj vlastní druh a spojily se se svými židovskými nepřáteli, aby učinily mezinárodní peněžní moc pánem světa. Jednoduchým důsledkem bylo, že jsme bojovali za to, abychom

si na vlastní zápěstí nasadili okovy otroctví, a pravděpodobně jsme zpečetili osud bílého muže.

Velmi pochybuji, že by jakýkoli rozumný člověk mohl provést důkladné prošetření skutečností, aniž by byl donucen k tomuto závěru. Zda pak bude mít odvahu tento závěr přiznat a jednat podle něj, je jiná věc. O samotných skutečnostech však nemůže být pochyb.

Příběh židovské finanční moci je pro mě tou nejodpornější, nejošklivější a nejnižší kapitolou lidských dějin. Žid nepochybně odpoví, že tak to vypadá pouze z pohledu Árijců. A možná jeho odpověď stačí. Jistě pochybuji, že Židé (alespoň chazarští Židé, „němečtí“ Židé) někdy pochopí náš smysl pro čest. A beránek si lehne vedle lva dlouho předtím, než se tito Židé a nordici navzájem pochopí nebo uzavřou skutečný mír.

Židovský peněžní systém, jak jsme viděli, se stal téměř neodolatelným nástrojem nejen k tomu, aby se s ním daly národy světa sem a tam hnát jako buldozerem, ale také k tomu, aby se z lidí vytáhly peníze na financování jejich vlastní zkázy. Umožnil Židům také vložit strašlivou sílu do každého jiného nástroje, který si vytvořili pro své účely.

Židovská kontrola nad prostředky formování veřejného mínění

Jedním z prostředků, který nejvíce charakterizuje snahu židovstva o vlastní přežití a rozšíření své moci v nežidovském světě i nad ním, by se dala nazvat propaganda, chápaná jako prostředek k pronikání do lidské mysli a jejímu formování s cílem ji ovládnout. Díky integrované všezahrnující organizaci, podpořené obrovským množstvím peněz a cenzurou prosazovanou pod hrozbou přísných trestů – v našich

sdělovacích prostředcích, na našich univerzitách, v našich kostelech a v našich vědeckých společnostech – se Židé zmocnili pák moci národa a byli tak postupně schopni nasměrovat celý život národa a uvést jej do stavu, který napomáhá rozmachu menšiny, která jej ovládá, i když zároveň vede samotný národ ke zničení. Je zřejmé, že s takovou bezkonkurenční a téměř nepozorovanou manipulací veřejného mínění mohou z nastupující generace a dokonce z celého národa udělat téměř cokoli a zavést je kamkoli chtějí. Navíc lze tímto způsobem s naprostou jistotou ovládat výsledek „voleb“, rozdíl mezi dominantními politickými stranami zredukovat na minimum a z hlasování učinit monstrózní a urážlivou frašku. Tak lze poskytnout plnou ochranu zrádcům, kteří jsou pečlivě rozmístěni na klíčových pozicích v celém politickém, hospodářském a vzdělávacím systému země a na které se lze spolehnout, že budou podkopávat její instituce, oslabovat její obranu a v konečné krizi otevřou brány nepříteli. V tomto procesu může tato zrádná menšina zcela zvrátit zahraniční politiku národa, zhoršit jeho vztahy s jinými mocnostmi a ve skutečnosti vyvolat války, které jistě posílí ovládající menšinu, zatímco budou udržovat národ na cestě k rozpadu a zničení. Správně by samozřejmě měly být takové operace považovány za válečný čin, za prostředek k oklamání, svedení na scestí a nakonec ke zničení nebo zkáze zamýšlené oběti. Při takovém použití se ve skutečnosti často označuje jako „psychologická válka“.

Tento nový druh války je pouze zvláštním zdokonalením nástrojů boje, které jsou zvláště vhodné pro potřeby a ambice skupiny, která je chytrá, ale početně malá. Je třeba si všimnout některých jejích rysů.

Ačkoli je možná okamžitě a zjevně účinná, může působit bez prolití krve, a právě proto se často přehlíží skutečnost, že jde přesto o válečný nástroj, stejně jako zbraň, bajonet či bombardér. Její pomocí lze lid skutečně oklamat, zmást, oslepit, omámit a nakonec svázat na ruce i na nohy, aniž by došlo k jakémukoli zjevnému prolévání krve. To vše však může vést k zotročení, při kterém bude nadvláda upevněna v doslova moři krve. Stačí si vzpomenout na podrobení Československa, při kterém „nepadl ani jeden výstřel“. A všichni si můžeme vybavit vlády teroru a hromadné čistky, jedna za druhou, jimiž „komunismus“ nastolil svou tyranii v každé zemi, kterou ovládl.

Židé se jistě vyznačují lstivostí a dovedností, s jakou, předvídajíce každé moderní zlepšení v prostředcích k oslovení veřejného mínění, si zajistili nad ním kontrolu. Nejprve, před sto lety, to byly noviny a nakladatelství. Pak přibyl rozhlas. A nyní je to televize.

Zhruba v polovině minulého století Benjamin Disraeli, který dvakrát zastával funkci premiéra za vlády královny Viktorie, poznamenal, že skutečná vláda nad zemí již není v rukou zastupitelských sborů, jako je parlament, ale přešla do rukou novin. Ve svém románu Coningsby nechává hlavní postavu Sidonii říci: „Tisk je politický prvek neznámý v klasických či feudálních dobách. Do značné míry přebírá povinnosti panovníka, kněze i parlamentu; ovládá, vzdělává, diskutuje.“

A dále: „Názor je nyní nejvyšší autoritou a názor promlouvá prostřednictvím tisku. Zastoupení tisku je mnohem úplnější než zastoupení parlamentu.“[1032]

Není tedy překvapivé, že přibližně ve stejné době baron Moses Montefiori, přední světová osobnost židovského původu a partner Rothschildů, zvolal ke svým židovským soukmenovcům: „O čem to tu žvaníte? Dokud nezískáme kontrolu nad tiskem, je veškeré vaše povídání k ničemu. Se svými spolky, půjčkami, bankroty a podobnými věcmi nic dobrého nedokážete. Dokud nebudeme moci využít tisk k tomu, abychom svět oklamali a zmátli, budou naše snahy marné a naše nadvláda zůstane pouhým bludným světlem.“[1033]

A Isaac-Adolphe Cremieux, další židovský vůdce světového významu, který v roce 1860 založil revoluční organizaci Alliance Israelite Universelle, vyslal ke svému lidu následující výzvu: „Nepřikládejte vládním a veřejným funkcím žádnou váhu. Považujte veškeré pocty za nesmysl. Prozatím nevěnujte pozornost samotným penězům. Ovládněte tisk! Skrze něj se vám vše dostane v přirozeném běhu událostí.“[1034]

Zdá se, že tyto pokyny byly vyslyšeny. Krátce před první světovou válkou britský velvyslanec v USA Cecil Spring-Rice

---

[1032] Benjamin Disraeli – Coningsby, vydání Everyman Library, s. 251, 294. Již dlouho je známo, že Disraeli svou postavou Sidonií zosobňoval Lionela de Rothschilda a že tato postava promlouvala jménem samotného Disraeliho. Viz vydání Everyman, s. xxiv, xxv a 401 (č. 27).

[1033] Přeloženo z díla Die Ausbeutung Der Christlichen Konfessionen Und Politishen Parteien Durch Die Juden od Franze Kaysera, Münster ve Vestfálsku, 1895, s. 36. Citováno v Cobbett, op. cit., str. 106–107. Viz také Vicomte Leon de Poncins – The Secret Powers Behind Revolution, Boswell, Londýn, 1929, s. 160.

[1034] Citováno v knize The Protocols and World Revolution, op. cit., s. 121, z projevu A. Šmakoffa na obranu T. Vekšina a dalších, Univerzitní tiskárna, Moskva, 1907.

zaznamenal, že „Židé jeden po druhém přebírají kontrolu nad hlavními novinami“.[1035] Dnes je těch několik novin a novinových řetězců, které nejúčinněji formují obsah a určují směr veřejného mínění ve Spojených státech, stejně jako našich národních vůdců, soustředěno v rukou Židů. Jedná se především o New York Times, Washington Post a St. Louis Post-Dispatch. A ty, které nejsou v jejich vlastnictví, jsou z větší části udržovány v poslušnosti strachem z odvetných opatření ze strany inzerentů, kteří jsou opět v drtivé většině židovského původu. Židé uplatňují podobnou kontrolu nad zpravodajskými časopisy, zejména těmi, které se soustředí na formování veřejného mínění. Stejný vliv je patrný i v převaze židovských redaktorů, reportérů, recenzentů a tlumočníků, a dokonce i v hlavních agenturách, které distribuují knihy a časopisy. Patří sem i Book of the Month Club, který za čtyřicet let prodal téměř čtvrt miliardy knih.[1036] Zdá se, že Ezra Pound měl naprostou pravdu, když prohlásil: „Přešli jsme od parlamentní vlády k vládě novin.“[1037]

A televizi, která jako nástroj formující celý život národa nemá v dějinách lidstva absolutně obdoby, jsme zcela svěřili do rukou Leonarda Goldensona, Williama S. Paleye a Roberta Sarnoffa, šéfů společností American Broadcasting Corporation (ABC), Columbia Broadcasting System (CBS) a National Broadcasting Company (NBC). Společně se svými čtyřmi generálními řediteli, Martinem Rubensteinem, Avramem Westinem, Richardem S. Salantem a Herbertem S.

[1035] Letters and Friendships of Cecil Spring-Rice, Houghton, 1929, sv. 2, s. 242.
[1036] Pan Wilmot Robertson ve svém textu z roku 1972 tyto skutečnosti výstižně shrnul. Viz jeho kniha The Dispossessed Majority, Howard Allen, 1972, str. 165–167.
[1037] Impact, s. 256.

Schlosserem, diktují 210 milionům Američanů, co se jim má každý den v roce sdělovat o tom, co se děje v zemi a ve světě![1038] A všech sedm z nich jsou Židé, u nichž je tedy třeba počítat s tím, že svou loajalitu budou v první řadě prokazovat Izraeli, nikoli Spojeným státům. Televizní vysílání je rovněž z velké části židovským monopolem. A ačkoli se zdá, že hlavním zájmem všech těchto Židů je nahnat každého bělocha do ohrady židovského světového otrockého státu prostřednictvím OSN, ani jeden Američan z tisíce si není vědom této skutečnosti, ani toho, co se tiše, ale vytrvale a neúprosně děje, aby byl on a jeho děti zničeny a aby byla zničena jeho země.

Od televize je jen krůček k filmu a divadlu, a i zde zjišťujeme, že „Hollywood byl od svého vzniku převážně židovský“ a že nadměrné zastoupení Židů ve všech oblastech a na všech úrovních našeho divadelního průmyslu je „téměř fantastické“.[1039] A snad nic neovlivnilo tuto oblast židovské činnosti více než neúprosná snaha podněcovat rasové povědomí našich menšin a potlačovat to naše. Ať už šlo o vydávání knih a časopisů, televizi, filmy nebo divadlo, které poskytovaly nejen zábavu, ale také zprávy, myšlenky a názory, vše bylo důsledně zkreslováno, ať už narážkami, zdůrazňováním, potlačováním nebo zkreslováním, a to takovým způsobem, aby se zvýšila prestiž a postavení Židů a posílil jejich vliv a moc. Celkovým důsledkem toho je povýšení Židů a ponížení nežidů.

Židovská omezení: Navždy jsou jen prostředníky

Je všeobecně známo, že Židé se obecně považují za chytřejší než kdokoli jiný. A jelikož jejich Talmud po mnoho

[1038] Viz Wilmot Robertson, op. cit., str. 167–168.
[1039] Tamtéž, str. 168–170. Viz také Frank Britton: Behind Communism, str. 91–96.

staletí nabádal úspěšné muže, aby se rozmnožovali s ohledem na inteligenci, není překvapivé, že dnes dosahují v testech čisté racionality stejně vysokých výsledků jako jakákoli skupina nežidů[1040] – snad s výjimkou Skotů![1041] Rozhodně mají bystrý čich na příležitosti, jde-li o prosazení sebe samých nebo svých židovských soukmenovců. Nežidům je však třeba připomenout, že tento druh intelektu, tato schopnost dobře zacházet se slovy, knihami a matematickými abstrakcemi, není zdaleka jediným kritériem, podle něhož by se měl posuzovat uchazeč o občanství v nežidovské společnosti. V nejlepším případě je to jen nástroj a to, jak je používán a k čemu slouží, bude do značné míry určeno hodnotami a následně i záměry člověka, který za ním stojí. A hodnoty Židů a západních bílých mužů jsou do značné míry protichůdné. Nadprůměrná inteligence ze strany Židů může jejich nežidovským hostitelům dát jen další důvod k tomu, aby všechny židovské aktivity sledovali s podezřením a pod přísným a neustálým dohledem. Je třeba mít vždy na paměti, že Židé se více než jakýkoli jiný národ v historii zabývali důkladně promyšlenými intrikami směřujícími ke zničení nežidovského světa.

Navíc je velmi důležité, jak již dávno poukázal „Cobbett“, že ačkoli jsou Židé svým způsobem chytří, dosud nevytvořili nic, co by se dalo nazvat velkou civilizací nebo velkou

[1040] Viz Nathaniel Weyl a Stefan Possony – The Geography of Intellect, Regnery 1963, str. 162–164.

[1041] Pan Wilmot Robertson v komentáři k hodnocení profesora Ernesta van den Haaga týkajícího se starého psychologického testu kalifornských školáků, který provedl Lewis Terman, poznamenává: „Jiné skupiny obyvatel dosáhly mimořádně vysokých výsledků, ale van den Haag se o nich nezmínil. Skotové si procentuálně vedli dokonce lépe než Židé.“ Viz The Dispossessed Majority, s. 184, pozn. 124.

kulturou.[1042] Ani v jejich náboženství, založeném převážně na Talmudu, není nic zvlášť vznešeného či inspirativního; a jak již dávno poukázal Breasted, nebyli o moc víc než jen zprostředkovatelé toho, co nasbírali během svých dlouhých pobytů mezi Egypťany a Babylóňany.

V kulturní oblasti prostě nejsou velkým tvůrčím národem. Zde, stejně jako ve financích a obchodu, jsou především prostředníky. Začali před tisíci lety tím, že se přiživovali na obchodu, který procházel Palestinou mezi dvěma velkými civilizacemi Nilu a Mezopotámie. A od té doby zůstali prostředníky. Vědí, jak vytěžit zisk z čehokoli, co jim projde rukama. Ačkoli mohou být vynikajícími recenzenty, kritiky a analytiky, a dokonce i skvělými hudebními umělci (tj. interprety), je třeba poznamenat, že i zde jsou pouze prostředníky, interprety hudby, ale ne tvůrci hudby samotné. Nevychovali žádného skladatele, který by se mohl srovnávat s Bachem, Mozartem, Haydnem, Beethovenem, Brahmsem a Schubertem.[1043]

[1042] Viz Cobbett – Jews, and the Jews in England, Boswell, 1938. Cobbett je pseudonymem významného anglického sociologa.

[1043] Nietzsche poznamenal: „Die Juden scheinen auch hier bloss Vermittler—sie erfinden nichts.“ („I zde se Židé jeví jako pouzí prostředníci – nic nevytvářejí.“) Nietzsche In Seinen Briefen, Kroner, 1941, s. 466. Toto tvrzení plně potvrzuje to, co Cobbett uvádí o židovském charakteru a schopnostech ve své knize Jews, and the Jews in England. Srov. Nesta H. Websterová – Secret Societies and Subversive Movements, Boswell, Londýn, 1946, str. 395–396, kde mimo jiné píše: „Faktem je, že Žid obvykle není člověkem velkých koncepcí, ani není obdařen velkou originalitou mysli; jeho schopnost spočívá spíše v propracovávání nebo přizpůsobování myšlenek jiných lidí a v tom, že je činí účinnějšími. . . Když byli odkázáni na vlastní zdroje, jakou civilizaci byli Židé schopni vytvořit? Zatímco Egypt, Řecko a Řím zanechaly nesmrtelné památky, jaké památky zanechala Palestina světu?“ V poznámce pod čarou dodává: „Gustave Le Bon jde tak daleko, že říká, že ‚Židé nikdy nevlastnili umění, vědu ani průmysl, ani nic, co by tvořilo civilizaci... V době jejich největší moci za vlády Šalamouna byli nuceni dovážet

A pokud jde o interpretaci naší kultury, ať už se jedná o umění, hudbu, architekturu, historii, literaturu či vědu, dal bych jednoznačně přednost těm, v nichž koluje stejná krev jako v lidech, kteří tuto kulturu vytvořili. Je pravděpodobnější, že proniknou do jejích hlubin a nuancí a že vycítí a věrně nám zprostředkují její nejvnitřnější význam, než jakýkoli národ s tak cizím duchem, jako je ten židovský. Je třeba si uvědomit, že nežidovské společnosti se nikdy neměly lépe než v době, kdy v jejich okolí nebyli Židé. Svědčí o tom veškerý rozvoj, k němuž došlo v Anglii během čtyř století od roku 1292 do roku 1655, kdy bylo Židům zakázáno vkročit na anglickou půdu.[1044]

Pochybná loajalita Židů

A pak je tu ještě ta pochybná loajalita Židů. Z předních židovských periodik po celém světě a z úst jejich uznávaných mluvčích to mohu dokázat četnými jednoznačnými výroky, z nichž následující jsou jen ukázkou: „Sundejme si masku... Žid může uznat pouze jednu vlast – Palestinu.“[1045] „Vlastenectví Žida je pouhým pláštěm, který si obléká, aby se zavděčil

---

ze zahraničí architekty, řemeslníky a umělce, jimž v Izraeli tehdy neexistovala žádná konkurence.‘ Les Premieres Civilizations, s. 613 (1889).“

[1044] Často se naznačuje, že úpadek Španělska po roce 1492 byl způsoben vyhnáním Židů královnou Isabelou v tomtéž roce, je však třeba prozkoumat, zda tento úpadek nebyl způsoben především (stejně jako v případě Portugalska) tím, že právě v té době se španělský lid, jehož křesťanství jej zcela zbavilo ochrany před míšením ras, začal poprvé volně mísit se svými negerskými otroky. Samozřejmě by trvalo několik generací, než by se účinky míšení ras projevily, ale v roce 1585 bylo zřejmé, ať už byly základní příčiny jakékoli, že Španělsko bylo „vnitřně vyčerpáno“ a vstupovalo do století „dekadence, končící intelektuální, morální a materiální degradací“. Viz Encyclopaedia Britannica, 11. vydání, sv. XXV, s. 551.

[1045] M.J. Wodislawski, The Jewish World, 1. ledna 1909.

Angličanům. Židé, kteří předstírají, že mohou být zároveň vlasteneckými Angličany i dobrými Židy, prostě žijí ve lži.“[1046]

A pak, 29. srpna 1897, na prvním sionistickém kongresu v Basileji ve Švýcarsku prohlásil Chaim Weizmann, který se později stal prvním prezidentem Izraele: „Neexistují žádní angličtí, francouzští, němečtí nebo američtí Židé, ale pouze Židé žijící v Anglii, Francii, Německu nebo Americe.“[1047]

V nedělním vydání listu „Chronicle“ (Manchester, Anglie) ze dne 26. září 1917 (s. 4) prohlásil někdo, kdo se označil jako „sionista“: „Ať už jsme se zde narodili, nebo jsme zde získali občanství, ve skutečnosti nejsme vůbec Britové. Jsme národní Židé, Židé podle rasy a víry – a ne Angličané.“

A abychom se přiblížili k domovu, k naší vlastní zemi a naší vlastní době, máme následující prohlášení rabína Stephena Wise, horlivého sionisty a dlouholetého vůdce americké židovské komunity: „Nejsem americký občan židovského vyznání. Jsem Žid. Jsem Židem už čtyři tisíce let. Hitler měl pravdu – jsme národ.“[1048]

Jsem si jist, že nespočetné množství nežidů by rádo tyto důkazy o židovské neloajalitě vůči zemím, které je přijaly, zlehčovalo, a mám důvod se domnívat, že existují i Židé, kteří

[1046] B. Felz, v časopise The Jewish Chronicle (jednom z předních židovských periodik), 18. prosince 1911, s. 38.

[1047] Gothic Ripples, č. 95, 12. prosince 1952, s. 2. K manifestu se stejným obsahem, který vydalo Světové židovské společenství v roce 1935, viz A. N. Field – All These Things, Omni, 1963, s. 217. O několik týdnů později, ve svém vydání z 8. března 1935, tentýž časopis naléhal na „změnu britských zákonů o pomluvě tak, aby vyjádření antisemitských názorů bylo trestným činem“. To znamená, že jejich cílem bylo učinit trestným činem odhalování židovské neloajality, i kdyby to znamenalo zradu!

[1048] New York Times, 13. 6. 1938.

by se toho nedopustili. Ale snad žádný národ v historii nebyl svými vůdci tak indoktrinován a sjednocen do tak pozoruhodné homogenity a solidarity jako Židé; a nelze popřít, že jejich vůdci jsou přesvědčeni, že primární loajalita k židovství je pro přežití Židů naprosto nezbytná. Navíc existují historické záznamy, že Židé opakovaně, v kritických momentech své rasové existence, skutečně zradili země, které je přijaly, země, které jim poskytly laskavé a velkorysé útočiště. V důsledku toho neexistuje žádný způsob, jak se ujistit, zda se daný Žid ukáže jako loajální, nebo neloajální.

Navíc – a to je vrchol obvinění – nelze popřít židovskou historii nenávisti vůči nežidům. Pominu vehementní protesty Mohameda a Luthera i umírněnější slova papeže Pia VIII. z roku 1592. Máme však svědectví velkého římského historika Tacita z prvního století, který hovořil o „zakořeněné nenávisti“ Židů „vůči celému lidstvu“.[1049] A Edward Gibbon ve svém díle The Decline and Fall of the Roman Empire zaznamenává „hrozné krutosti, kterých se dopustili ve městech Egypta, Kypru a Kyrény, kde žili ve zrádném přátelství s nic netušícími domorodci“, z nichž při náhlém povstání povraždili 460 000 lidí, vedle „velmi početného davu“ v Egyptě. Prohlásil, že to bylo právě jejich náboženství, které „z nich zřejmě činilo neúprosné nepřátele nejen římské vlády, ale i lidstva“.[1050] I Voltaire na počátku našeho letopočtu hovořil o jejich

[1049] Úplná citace zní: „Židé, spojeni mezi sebou neochvějnou vírou, projevují milosrdenství všem, kdo sdílejí jejich přesvědčení, zatímco vůči zbytku lidstva chovají mrzutou a neochvějnou nenávist.“ Tacitus – Historical Works, vydání Everyman Library, sv. II, kniha V, kap. 5, str. 288–289.

[1050] The Decline and Fall of the Roman Empire, vydal prof. J. B. Bury (považováno za nejautoritativnější vydání), Methuen, 1901, sv. II, s. 73 včetně poznámky pod čarou č. 1. Popisy „strašlivých krutostí“, jimž byli nežidé vystaveni, jsou odporné už při pouhém čtení.

„neuhasitelné nenávisti vůči všem národům“.[1051] I Disraeli, který byl sám Žid, výslovně prohlásil, že „Boží lid si přeje zničit to nevděčné křesťanstvo, které jim vděčí dokonce i za svůj název a jehož tyranii již déle nesnese.“[1052] A sir Richard Burton, etnolog a zodpovědný a uznávaný britský diplomat, byl na základě neobvykle rozsáhlých a důkladných pozorování a zkušeností nucen dojít k závěru, že „od nejstarších dob až po dnešní moderní dobu, a to nikoli jen na jednom místě, ale po celém světě, byla nenávist Židů vůči nežidům tou nejzuřivější.“[1053]

Talmud, plný nenávisti k nežidům, uznávaný základ veškerého židovského života

A pak je tu Talmud. Právě na této knize, více než na jakékoli jiné, se podle všeobecného židovského konsensu vždy zakládal a dodnes zakládá judaismus. Jedná se o sbírku právních, etických a historických spisů starověkých rabínů, sestavenou pět století po Kristu, která tvoří samotný základ veškerého židovského života, včetně náboženství.[1054] Ačkoli je jeho samotný název, a ještě více jeho obsah, široké veřejnosti mezi nežidy téměř zcela neznámý, poskytuje přesto úplný vhled

[1051] Rozsáhlé citace Voltairových názorů na Židy lze najít v knize Houstona Stewarta Chamberlaina The Foundations of the 19th Century (John Lane, 1912), sv. I, str. 346–348.

[1052] Benjamin Disraeli – Lord George Bentinck, Londýn, 1852, str. 7–8.

[1053] Sir Richard Francis Burton – The Jew, The Gypsy, And El Islam, Hutchinson, Londýn, 1898, s. 115.

[1054] Viz článek „What Is A Jew?“ od rabína Morrise M. Kertzera v časopise Look ze dne 17. 6. 1952. Rabín Kertzer psal jako oficiální mluvčí Amerického židovského výboru (A.J.C.). V té době byl rovněž ředitelem pro mezináboženské aktivity A.J.C. a předsedou Asociace židovských kaplanů ozbrojených sil Spojených států.

a dokonalé vysvětlení toho, jaký byl po staletí převládající postoj Židů k nežidům ve všech zemích.

O jeho dominantním postavení v židovském myšlení a životě nemůže být pochyb. Dr. Michael Rodkinson, „přední autorita v oblasti Talmudu“ a autor jednoho z jeho nedávných oficiálních překladů, prohlásil, že „moderní Žid je produktem Talmudu“.[1055] „Stále ovládá mysl celého národa, který jeho obsah uctívá jako božskou pravdu.“[1056] V roce 1952 Americký židovský výbor (A.J.C.), který se sám označoval za „vatikán judaismu“ a bezpochyby patřil k nejvlivnějším židovským organizacím na celém světě, prohlásil, že Talmud „je zákoník, který tvoří základ židovského náboženského práva, a zároveň učebnice používaná při výcviku rabínů“.[1057] Dne 20. května 1954 skutečně deník New York Times oznámil, že ve dvou předních židovských teologických seminářích vznikají dvě profesorská místa, dotovaná částkou půl milionu dolarů, určená ke studiu Talmudu.

Je to právě tato kniha, Talmud, a nikoli Starý zákon (jak se většina nežidů domnívá), která formuje a vychovává mysli židovských rabínů a jejímž duchem je nasyceno vědomí židovských laiků v synagogách a při modlitbách. A ani Talmud, ani to, co představuje, nebylo nikdy a nikde oficiálním židovstvem zavrženo. Je proto na všech nežidech, a zejména na všech odpovědných vůdcích v nežidovských společnostech, aby měli určitou představu o židovském postoji k nežidům, jak jej odhaluje Talmud. A při zkoumání této otázky je nezbytné mít

[1055] Viz New Edition of the Babylonian Talmud, které upravil, opravil a přeložil Michael Levi Rodkinson, Boston, Talmud Society, 1918, sv. I, předmluva, s. x.
[1056] Talmud, New Talmud Pub. Co., New York, 1903, sv. I, Úvod, s. 1.
[1057] Viz opět článek uvedený v poznámce 1054.

přístup k vydání, které nebylo pro potřeby nežidů cenzurováno.[1058]

Nejobjektivnější, nejdůstojnější a nejvědečtější pojednání o Talmudu, které znám, pokud jde o jeho vliv na vztahy mezi Židy a nežidy, je dílo Sira Richarda Francise Burtona The Jew, The Gypsy And El Islam (již zmíněné), konkrétně kapitoly nazvané „The Jew and the Talmud“ a „The Continuity of Tradition“ (str. 72–129), avšak původ, obsah a autoritativní status Talmudu jsou nejúplněji a nejnověji zhodnoceny v knize Facts Are Facts od vlivného antisionistického amerického Žida Benjamina Freedmana, vydané v roce 1955.[1059] Burton a Freedman se shodují na tom, jaký je postoj Židů, a citují pasáže z Talmudu. Mnohé z nich lze popsat pouze jako fanaticky rasistické, plné nejzuřivější nenávisti vůči nežidům. Tvrdí se, že pouze Židé jsou Božími dětmi[1060], že pouze oni jsou lidmi, lidskými bytostmi, že nežidé jsou pouze vyšším druhem dobytka určeným k dojení Židy, že existují proto, aby byli nástroji a otroky Židů, že Žid nemá vůči nežidovi žádnou morální povinnost: může mu lhát, dávat mu sliby a přísahy, které nemá v úmyslu dodržet, může ho podvádět, okrádat a dokonce i zavraždit – a morálně je to v pořádku, v pořádku

[1058] Rabín Stephen Wise pod přísahou prohlásil Rodkinsonův překlad za autorizovaný anglický překlad. Stejně autoritativní je i Soncinův překlad z roku 1935. Ten je k nalezení v Židovském oddělení Newyorské veřejné knihovny na rohu Páté avenue a 42. ulice. Oba překlady jsou uloženy v Knihovně Kongresu. Četné fotokopie příslušných stránek lze nalézt v knize The Plot against Christianity od Elizabeth Dillingové.

[1059] Vydal pan Freedman, který již dlouhá léta žije v New Yorku. Knihu lze zakoupit v knihkupectvích specializujících se na „konzervativní“ či „pravicovou“ literaturu.

[1060] Z toho vyplývá, že jejich kněžská kasta se při revizi knih Starého zákona rozhodla tomu uvěřit a učila to svůj lid. Ale není to o nic pravdivější než někdejší víra Japonců, že jsou dětmi Slunce!

dokonce i před jeho Bohem. Jedno z učení zní: „Zabij toho nejlepšího z nežidů a tomu nejlepšímu z hadů rozdrť hlavu.“[1061] V Talmudu, a tedy i v celém moderním judaismu, je hluboce zakořeněno přesvědčení, že Židé jako jediní Boží synové musí nakonec vládnout světu. Pravděpodobně je to v krvi, ve vědomí i ve snech každého Žida, jenž se narodil z ženy. Podobou, kterou tato víra a odhodlání v naší době nabývají, je sionismus a imperialistická expanze Izraele směřující k světové říši.[1062]

Snad žádná část Talmudu není pro každodenní život běžného nežida relevantnější než Kol Nidre, židovská „modlitba za zproštění všech slibů“, která je součástí

[1061] Pasáže v Burtonově knize, kde lze nalézt přímé citace z Talmudu, viz str. 80–92, 118–120; ve Freedmanově knize s. 35 a násl., 52–54. Moskva se po léta snažila vydávat masakr v Katyňském lese za zvěrstvo spáchané nacisty. Časopis Human Events však ve svém vydání z 9. července 1952 uvedl, že zvláštní výbor Sněmovny reprezentantů právě předložil výsledky svého vyšetřování této záležitosti, a to následovně: „Výbor shromáždil drtivé soudní důkazy o tom, co bylo známo všem kompetentním badatelům, a sice že ruská NKVD zavraždila přes 10 000 důstojníků polské armády a pohřbila je v Katyňském lese a dalších masových hrobech... Tímto jediným činem sovětští vůdci zničili téměř celou intelektuální třídu Polska... Jedná se o ‚selektivní genocidu‘ nebo selektivní, diskriminační a pečlivě naplánovanou vraždu, jejímž cílem bylo vyhubit výhradně vedení národa, za účelem zotročení nebo z jakéhokoli jiného důvodu, který měli vrazi na mysli...“ Možná toto, a zvláštní krutost bolševických mučení a poprav křesťanů v době ruské revoluce v roce 1917, lze považovat za ukázky toho, co Talmud zamýšlí pro nežidy. Viz také Zpráva Overmanovy komise předložená Senátu USA v roce 1919; a The Protocols and World Revolution, s. 89 a dále: „The Policy of Terror“ a s. 97 a dále: „The Destruction of Religion and Christianity“, kde jsou citována autoritativní svědectví.

[1062] Viz Nesta H. Websterová – Secret Societies and Subversive Movements, Boswell, 6. vyd., 1946, s. 369, kde autorka uvádí: „Představa o Židech jako o vyvoleném národu, který musí nakonec vládnout světu, tvoří skutečně základ rabínského judaismu.“ Dovolte mi dodat, že Winston Churchill ocenil spolehlivost paní Websterové jako historičky ve svém článku o úloze Židů v ruské revoluci v listopadu 1917, který vyšel v The Illustrated Sunday Herald 8. února 1920.

bohoslužeb v Den smíření v ortodoxních synagogách, kde se obvykle zpívá třikrát. Tímto způsobem se Židé mohou předem zbavit veškeré povinnosti plnit jakékoli sliby, přísahy, dohody nebo závazky, které by mohli v nadcházejícím roce učinit nebo přijmout. To znamená, že svědectví ortodoxních Židů (což je většina Židů) bude pravděpodobně bezcenné u všech našich soudů, a totéž platí pro jakékoli přísahy věrnosti, které by mohli složit, když se stanou americkými občany nebo nastoupí do veřejné funkce v našem politickém systému.[1063]

Možná si čtenář začíná klást otázku, co má toto odhalení nenávisti a z ní vyplývající ochota ke zradě společného s naším zkoumáním propagandy jako nástroje k dosažení židovských záměrů. Jde o to odhalit organizované židovstvo jako světovou mocnost, která se zakořenila v každé zemi světa bílého člověka, volně působí přes hranice všech národů a vede nemilosrdnou válku za jejich úplné zničení. Cílem je odhalit nepřátelství, o kterém lze očekávat, že pohání a řídí každou páku židovské moci, ať už jde o propagandu, nebo o tu největší z nich, totiž o jejich peněžní systém.

Tento mechanismus fungoval jak pozitivně, tak negativně. Na jedné straně, a především, byl použit k tomu, aby nás srazil do jakéhokoli stavu, který by nás učinil co nejvíce poddajnými židovským záměrům. Byli jsme proto pomalu omámeni do bezvědomí ohledně změny, která se v nás odehrávala.

Byli jsme otráveni proti sobě samým a proti našemu druhu, byli jsme oslepeni, otupeni a znecitlivěni a tak paralyzováni

[1063] Právě tato otázka pochybné loajality tak znepokojovala pana H. A. Gwynnieho, šéfredaktora londýnského deníku Morning Post, když psal předmluvu a doporučení ke knize The Cause of the World's Unrest, Grant Richards, Londýn, 1920.

sedativy, že se nyní sotva můžeme hýbat, i kdybychom byli nějak probuzeni k úkolu rozpárání, který se naši páni chystají na nás zahájit. Stali jsme se Gulliverem, kterého Liliputáni přivázali za ruce a nohy.

Na druhou stranu, zatímco se toto odehrávalo, židovské mocenské síly nezanedbaly ani to, aby zablokovaly a umlčely každou snahu upozornit náš lid na dopady jejich propagandy. Jak bezohledné a drtivé tyto síly dokážou být, dokládá několik konkrétních příkladů.

„Židé umlčeli nežidovský tisk“

Asi před patnácti lety jsem několik hodin seděl v kanceláři pana Borise Brasola na Broadwayi, který je mým zdrojem pro některé z nejživějších detailů v následujícím příběhu. Na počátku roku 1917 byl vyslán do New Yorku, aby se pokusil vyjednat anglo-americkou půjčku jménem carské vlády. Během jeho pobytu v USA vypukla v Rusku v listopadu 1917 revoluce a protože věděl, že by se po návratu do vlasti stal obětí vraždy, zůstal ve Spojených státech a stal se americkým občanem. Byl významným mezinárodním právníkem. Opracoval a přeložil Dostojevského The Diary Of A Writer ve dvou svazcích, které vydalo nakladatelství Scribner’s.

V roce 1919 vydalo bostonské nakladatelství Small, Maynard & Co., „milionová společnost“, jeho knihu The World at the Crossroads. Ve stejném roce souhlasilo nakladatelství G.P. Putnam z New Yorku a Londýna s vydáním knihy The Protocols and World Revolution, ale pod nátlakem židovského bankovního domu Kuhn, Loeb v osobě pana Louise Marshalla

od smlouvy odstoupilo.[1064] A když se vydání knihy ujala nakladatelská firma Small, Maynard, objevili se před jejím šéfem, plukovníkem Whitem, tři vlivní Židé, opět v čele s panem Louisem Marshallem, a řekli mu:

„Loni jste vydali knihu Borise Brasola The World at the Crossroads.“

„Ano,“ odpověděl plukovník White.

„A nyní jsme se dozvěděli, že se chystáte vydat knihu The Protocols and World Revolution.“

„Ano.“

„No, pokud tu knihu vydáte, zničíme vám podnikání.“

Na to jim plukovník White, jakožto staromódní Yankee, řekl, ať jdou rovnou k čertu. Souhlasil, že ji vydá, a vydá ji. A vydal ji. A do měsíce neexistovala v USA žádná banka, od které by si mohl půjčit byť jen tisíc dolarů. Společnost Small, Maynard byla donucena k bankrotu a do šesti měsíců byl plukovník White mrtvý.[1065]

V roce 1933 vydalo nakladatelství Scribner’s knihu Madisona Granta s názvem The Conquest of a Continent. Kniha působila značnou vědeckou autoritou. Vyšla s předmluvou profesora Henryho Fairfielda Osborna z Kolumbijské univerzity, který ji vřele doporučil jako „první pokus o podání autentické historie tváří naší země, založený na vědeckém pojetí rasy, odlišené od jazyka a geografického rozložení“.

[1064] Viz L. Fry – Waters Flowing Eastward, British American Press, Chatou, Francie, 1934, str. 91–106, kde je tento příběh popsán v plném znění. Paní Fry k tomu poznamenává: „Lze s jistotou konstatovat, že Putnamově firmě hrozil bankrot, pokud by v tom pokračovala“ (s. 105).

[1065] Přepsáno z tehdejšího záznamu v mém deníku.

„Tématem této práce je, že Ameriku vytvořili protestanti nordického původu a že jejich představy o tom, co tvoří skutečnou velikost, by měly být zachovány.“ Grant naléhal na Američany, aby zastavili bezohledné rasové míšení, které v této zemi probíhalo již více než půl století a v němž rozeznal předzvěst „zániku velké [nordické] rasy“.

13. prosince téhož roku zaslal ředitel Anti-Defamation League of B’nai B’rith (což je židovská lóže zednářského řádu) dopis adresovaný „vydavatelům anglo-židovských periodik“.[1066] Zjevně bez ohledu na to, co by mohlo být v nejlepším zájmu amerického lidu, který je přijal, byla napsána výhradně z pohledu Židů. Grantovu knihu označila za „extrémně nepřátelskou vůči židovským zájmům“.

> „V celé knize je zdůrazňována teorie ‚nordické nadřazenosti‘ a naprosté odmítnutí jakékoli filozofie ‚tavícího kotle‘ v souvislosti s Amerikou... Naším zájmem je zabránit prodeji této knihy. Domníváme se, že toho nejlépe dosáhneme tím, že se nenecháme zmanipulovat k tomu, abychom jí dělali reklamu. Každá recenze nebo veřejná kritika knihy tohoto charakteru na ni upozorní mnoho lidí, kteří by o ní jinak nic nevěděli. . . Proto vás žádáme, abyste se zdrželi komentářů k této knize. . . [A pak tento náznak výhrůžky. W.G.S.] Jsme přesvědčeni, že všeobecné vyhovění této žádosti bude varováním pro ostatní nakladatelství, aby se do tohoto typu podniků nepouštěla.“

[1066] Mám fotokopii tohoto dopisu. Jednu lze najít v díle L. Frye, op. cit., na stranách 106 a 107.

Tento pokus o „zničení“ Grantovy knihy prostřednictvím „ignorování“ byl tak úspěšný, že jsem strávil asi deset let důkladným studiem rasové otázky, než jsem se o její existenci vůbec dozvěděl. Pravděpodobně však osud Small, Maynard zasadil nezávislosti amerických vydavatelů takovou ránu, že případ Grantovy knihy sloužil pouze jako její poslední hřebíček. Nedávné události to plně potvrzují. Například 14. února 1950 profesor Harry Elmer Barnes v dopise, v němž na mě naléhal, abych si opatřil výtisk knihy Petera Nicolla Britain’s Blunder[1067], jež označil za „nejpřesvědčivější stručný popis základních faktů o druhé světové válce“.[1068] Když mi však o dva měsíce později (28. dubna) napsal znovu, uvedl: „Jistě vás bude zajímat, že to, co Nicoll řekl o těch chlapcích, o něž se zajímáme [tím měl na mysli „Židy“], ačkoli to možná nebylo zcela výstižné [jak jsem již dříve poznamenal], stačilo k tomu, aby se nenašel žádný vydavatel, který by byť jen vzdáleně uvažoval o vydání této knihy v Americe.“ Dnes jsem přesvědčen, že v této zemi neexistuje jediný významný

[1067] Peter Nicoll, M.A., B.D., byl skotský duchovní. Americké vydání jeho knihy je k dostání u nakladatelství Noontide Press, Box 1248, Torrance, Kalifornie 90505.

[1068] Profesor Harry Elmer Barnes byl dříve vedoucím katedry historie na Smith College a předsedou Americké historické společnosti. Spolu s Charlesem A. Beardem a Charlesem Callanem Transillem patřil k nejvýznamnějším takzvaným „revizionistickým“ historikům, kteří statečně bojovali za to, aby se americká veřejnost dozvěděla pravdu o obou světových válkách. Viz jeho dílo The Struggle against the Historical Blackout, 6. vydání; Perpetual War for Perpetual Peace (ve spolupráci s takovými osobnostmi, jako byli William Henry Chamberlain, George A. Lundberg, George Morgenstern, Frederick R. Sanborn a Charles Callan Tansill), Caxton, 1953. V dopise, který mi napsal 26. 6. 1953, Dr. Barnes poněkud revidoval svůj původní odhad ohledně knihy Britain’s Blunder. Vyjádřil svůj „pevný názor, že pravda [o Hitlerově okupaci Československa] leží někde uprostřed mezi Nicollovým názorem a tím, který je obecně přijímán zde“ – tj. ve Spojených státech.

vydavatel, který by se odvážil vydat jakoukoli knihu, která by mohla popudit všemocné židovské zájmy. Tvrzení židovského chicagského právníka Bernarda J. Browna v jeho knize From Pharoah To Hitler se ukázalo jako naprosto pravdivé: „Židé umlčeli nežidovský tisk.“[1069] Dnes je sporné, zda je tisk ve Spojených státech v záležitostech zásadního významu o něco svobodnější než v Sovětském svazu.

Židé – mistři „velké lži“

Poté, co si Židé takto své protivníky úhledně sbalili do pytle, byli v pozici, kdy mohli světu říkat téměř cokoli, co si přáli, aniž by se museli obávat skutečné námitky. Pokud se nějakému znepokojenému vlastenci podařilo vydat alespoň slabý výkřik, aby probudil svůj lid, byl okamžitě tak zkreslen a pomluven, že jeho krajané jeho slova odmítli jako výlevy blázna nebo nebezpečného agitátora. Tak byl zničen Joseph McCarthy a Charles Lindbergh a Douglas MacArthur byli na pokraji zničení, stejně jako mnoho dalších pravých a oddaných vlastenců. Ve skutečnosti, když to bylo nutné k dosažení jejich cílů, Židé se svým monopolem na publicitu a propagandu neváhali ani nahromadit prosté lži, ty nejnestydatější a nejhanebnější lži, doslova horu lží – čím větší lži, tím lépe. Této technice se začalo říkat „technika velké lži“. Adolf Hitler ve své knize Mein Kampf poukázal na to, že „největšími znalci v používání lží a pomluv byli vždy Židé“ – a poskytl důkazy na podporu svého obvinění. Odhalil také, jak hluboký odpor v něm jejich „bezedná lež“ vyvolávala. Židé však v odpovědi měli tu drzost a prohnanost, že jeho slova tak překroutili, že právě ta slova, jimiž je obvinil z vynalezení a zdokonalení „techniky

[1069] Vydavatelství Cosmopolitan Book Publishers, Chicago, 1933.

velké lži“, byla šířena po celém světě jako důkaz, že to byl on sám, kdo ji jako první přijal a hrdě prosazoval její použití ve svém vlastním úsilí o moc![1070]

Mohli si dovolit takové obvinění beztrestně a, jak se říká, „vyvléknout se z toho“, jednoduše proto, že už v té době měli sdělovací prostředky celého světa prakticky pod svou kontrolou: neexistoval žádný způsob, jak by jejich lži mohly být odhaleny. A tak pokračovali v lhaní, s čím dál větší drzostí a s čím dál katastrofálnějšími důsledky. Dodnes se téměř všeobecně věří, že „technika velké lži“ není vynálezem Židů, ale Hitlera, a když přišli se svou nejohavnější a nejhanebnější lží ze všech, že „nacisté zabili šest milionů Židů“ (což lze snadno[1071] dokázat jako lež), celý svět to spolkl. Dokonce i druhá světová válka (kterou Židé vyhlásili Německu v srpnu 1933, šest let před vypuknutím otevřené války) byla ve skutečnosti podnícena a nakonec urychlena nejen finančním škrcením, ale i celosvětovou kampaní podněcujících zkreslení a zákeřných pomluv proti Hitlerovi a nacistům[1072], kteří byli neustále a s koordinací, kterou lze vysvětlit pouze skrytým spiknutím, vykreslováni jako šílenci, zločinci a naši nepřátelé. Politika nacionálních socialistů byla ve skutečnosti založena na hrdinském a velmi osvíceném záměru zachránit jádro naší rasy

[1070] Adolf Hitler – Mein Kampf, Houghton Mifflin, 1943, str. 231–232.

[1071] Vlastně tak snadno, že je to velmi znepokojivý důkaz toho, jak málo jsou naši lidé na pozoru před Židy a jak snadno se z nich mohou stát oběti zatvrzelých židovských lhářů, kteří jsou v podvádění velmi zkušení. Ke knihám, které dokazují, že příběh o šesti milionech je lež, se v pravý čas vyjádřím podrobněji.

[1072] Jako protiváhu k tomuto pohledu si přečtěte nejen Nicollovu knihu Britain’s Blunder, ale také dílo Unfinished Victory od Arthura Bryanta, profesora historie na Oxfordu, a knihy již zmíněných revizionistických historiků. Nejlepší protiváhou je však možná samotná Hitlerova kniha Mein Kampf v necenzurované verzi.

před zničením, sjednotit její roztříštěné a rozdělené části, zabránit alespoň tomu, aby se Británie a Německo kdykoli v budoucnu ocitly na protichůdných stranách v tom, co by ve skutečnosti byla další bílá občanská válka, a ujmout se vedení při zahájení dlouhodobého programu rasové regenerace a zušlechtění našeho lidu. Jistě, jejich politika byla také zaměřena na zmaření židovských plánů na podrobení a zotročení světa, a jako taková přirozeně vzbudila u Židů nejintenzivnější strach a fanatickou nenávist a totální snahu ji zničit. Ale podle mého uváženého úsudku, nyní, po uplynutí více než třiceti let zkoumání a reflexe, se mi toto hnutí jeví více než kdy jindy jako velmi slibné. Bylo však nuceně ukončeno, když musela být veškerá síla německého národa soustředěna na odražení útoku téměř celého světa, který byl falešnou propagandou vybičován k účasti na tom, co jeden významný židovský mluvčí nazval „svatou válkou ve jménu lidskosti, do níž jsme se pustili“, „aby zničil středověkou Hitlerovu zemi“.[1073] Tak byl již podruhé během necelé jedné generace celý život a civilizace západního člověka rozmetán katastrofou, která byla ve skutečnosti občanskou válkou bělochů proti bělochům, z níž se nikdy nevzpamatoval. A – aby bylo jasno – všechno to o „dobru

[1073] Mluvčím byl pan Samuel Untermeyer, který v červenci 1933 předsedal Mezinárodní židovské konferenci o bojkotu v nizozemském Amsterdamu. Jejím deklarovaným cílem bylo zorganizovat takové ekonomické a finanční uškrcení Německa, které by vedlo k Hitlerově pádu. Židovstvo již asi šest měsíců předtím „vyhlásilo Německu válku“ a zřídilo „bojový fond“ ve výši půl miliardy liber šterlinků [což je asi ekvivalent 2 miliard dolarů]. Viz London Daily Express, 24. 3. 1933, a Sunday Chronicle (Londýn), 2. 1. 1933. Po svém návratu do New Yorku pronesl pan Untermeyer, popisovaný jako „vůdce bojkotu proti Německu“, velmi pobuřující projev, v němž vyzval celý svět, aby se připojil ke svaté křížové výpravě za zničením Hitlera. Bojkot se ukázal jako tak účinný, že za jeden rok klesl britský dovoz z Německa o 25 procent. Viz The New Pioneer, vydavatel: vikomt Lymington, červen 1939.

lidstva“ nebylo nic jiného než návnada a nesmysly. Katastrofa byla záměrně vyvolána – to je jisté, a jejím konečným cílem bylo rozbít svět bílého člověka, aby se uvolnila cesta pro postup světového židovstva k ovládnutí Země. Židovská kontrola nad americkým myšlením však byla tak úplná, že dodnes jen velmi málo našich občanů tuší, že jsme byli takto vedeni k strachu a nenávisti a nakonec k boji proti Němcům, zatímco pokud jde o blaho bílého člověka, nebo dokonce o blaho světa, bylo by mnohem lepší, kdybychom se s nimi spojili.[1074]

Vzhledem k této neinformovanosti musím počítat s tím, že většině mých čtenářů se moje dosavadní zobecnění budou jevit jako urážlivě dogmatická a příliš paušální. Prozatím jim mohu jen zaručit, že bych se nikdy neodvážil vyslovit takové názory, kdyby – jak jsem již řekl – nebyly podloženy impozantním množstvím důkazů, které považuji za nezvratné. Doufám, že budu mít dostatek prostoru, abych předložil významnou část těchto důkazů ještě předtím, než tuto kapitolu dokončím. V tuto chvíli se však snažím pouze upoutat pozornost čtenářů na destruktivní síly působící v zákulisí světa bílého člověka – v Evropě již více než dvě století a ve Spojených státech již od doby před naší občanskou válkou.

Určité potvrzení a přiznání tohoto faktu lze nalézt dokonce i z úst Židů, a tímto uvedu svou vlastní recenzi židovské historie, která bude následovat.

Historie Židů – z úst samotných Židů

Dovolte mi začít citátem z dopisu Dr. Oscara Levyho, s nímž jsem si v posledních letech jeho života (zemřel v roce

[1074] Pravda o této věci konečně začíná vycházet najevo. Viz kniha ‘Twas A Famous Victory od Benjamina Colbyho, vydavatelství Arlington House, 1974.

1946) dopisoval a o němž pan A. K. Chesterton ve svém dopise ze dne 22. února 1972 hovořil jako o „intelektuálně nejčestnějším Židovi naší doby“. Byl osobností mezinárodního renomé, dobře známou v anglických literárních kruzích, a zasloužil si vděčnost celého světa tím, že nesl hlavní odpovědnost, jak redakční, tak finanční, za autorizované anglické vydání sedmnáctisvazkového díla Nietzscheho. V roce 1920 napsal dopis profesorovi Georgi Pitt-Riversovi z Oxfordské univerzity, který byl použit jako předmluva k jeho knize s názvem The World Significance of the Russian Revolution. V této předmluvě se nacházejí následující řádky:

> „Otázka Židů a jejich vlivu na minulost i současnost světa se dotýká samého jádra všech věcí a měla by být předmětem úvah každého čestného myslitele, jakkoli je plná obtíží a jakkoli složité může být toto téma i jednotlivci této rasy...“
>
> „Pokud jste antisemita [to bylo adresováno Dr. Pitt-Riversovi], já, Semita, jsem také antisemita, a to mnohem zapálenější než vy... My [Židé] jsme se dopustili chyby, můj příteli, dopustili jsme se velmi závažné chyby. A pokud v naší chybě byla pravda před 3 000, 2 000, ba dokonce před 100 lety, nyní v ní není nic než lež a šílenství, šílenství, které přinese ještě větší utrpení a ještě rozsáhlejší anarchii. Přiznávám ti to, otevřeně a upřímně, a s takovou bolestí, jejíž hloubku a trpkost mohl do tohoto našeho hořícího vesmíru vyřknout jen starověký žalmista, a nikdo jiný. . . My, kteří jsme se vydávali za spasitele světa, my, kteří jsme se chlubili, že jsme mu dali ‚toho‘ Spasitele, jsme dnes ničím jiným než svůdci světa, jeho ničitelé, jeho žháři, jeho katové . . .”

Je tu však ještě významnější přiznání – které je ve skutečnosti spíše chvástáním než přiznáním – obsažené ve slovech Žida rumunského původu, který si říkal Marcus Eli Ravage. Po sedmadvaceti letech strávených v naší zemi a absolvování několika amerických univerzit napsal dva články, které vyšly v časopise Century Magazine v lednovém a únorovém čísle roku 1928.[1075] V první z nich se zmiňuje o „nezpochybnitelné historické konspiraci, kterou jsme [Židé] provedli, kterou jsme nikdy nepopírali, protože vy [nežidé] jste nikdy neměli odvahu nás z ní obvinit, a jejíž kompletní záznamy jsou k dispozici každému, kdo si je chce přečíst.“ A pokračuje: „Ještě jste ani nezačali chápat skutečnou hloubku naší viny. Jsme vetřelci. Jsme rušitelé. Jsme podvraceči. Vzali jsme váš přirozený svět, vaše ideály, váš osud a způsobili jsme v nich chaos. Stáli jsme na pozadí nejen poslední velké války, ale téměř všech vašich válek, nejen ruské, ale i všech ostatních významných revolucí ve vaší historii. Vnesli jsme nesoulad, zmatek a frustraci do vašeho osobního i veřejného života. Stále to děláme. Nikdo neví, jak dlouho v tom budeme pokračovat.“

Po stručném přehledu dějin naší kultury dochází k závěru: „Kdo ví, jaký velkolepý a slavný osud by vás čekal, kdybychom vás nechali na pokoji?“ „Ale my jsme vás na pokoji nenechali. Vzali jsme vás do rukou [sic] a zbořili jsme tu krásnou a velkorysou stavbu, kterou jste vybudovali, a změnili jsme celý běh vaší historie. Podmanili jsme si vás tak, jak žádná z vašich říší nikdy nepodmanila Afriku nebo Asii. A udělali jsme to vše bez armád, bez kulek, bez krve a nepokojů, bez jakéhokoli

[1075] Již jsem měl příležitost ho stručně citovat v závěru své kapitoly o Ježíši. Následující rok po těchto článcích vydal knihu s názvem Five Men of Frankfort, která je v podstatě popisem „vzestupu rodu Rothschildů“. Dial Press, 1929.

násilí. Udělali jsme to výhradně neodolatelnou silou našeho ducha, ideály a propagandou.“[1076]

Možná by většina Američanů po přečtení těchto slov pana Ravage a doktora Levyho měla sklon je odbýt jako příklady typické židovské přehnanosti – v jednom případě jako ubohé sebemrskačství, v druhém jako hlučné chvástání. A v tuto chvíli nemám v úmyslu s nimi polemizovat. Chtěl bych pouze poukázat na to, že jsem tato slova necitoval jako konečný důkaz čehokoli. Chtěl bych však tvrdit, že takové přiznání, jaké učinil Dr. Levy, a takové arogantní chvástání, jaké předvedl pan Ravage, pocházející z židovské komunity a od mužů, kteří byli v pozici, kdy věděli, o čem mluví, jedno svou intenzitou, druhé svým rozsahem a extrémností, musí být uznáno jako podpora toho, co jsem říkal o židovských operacích v celém světě bílého člověka.[1077]

[1076] Časopis Century Magazine, leden 1928, str. 347–348; únor 1928, s. 476. V únorovém článku své chvástání ještě více konkretizuje. Považuje křesťanství v podstatě za dobytí pohanů Židy (což je samozřejmě přesně to, čím byla, jak je dnes nesporně známo, ruská revoluce z roku 1917), a ve skutečnosti tvrdí (více či méně v souladu s Gibbonovým Decline, kapitoly XV, XXVIII, XLVII a XLIX), že židovské „spiknutí“ bylo příčinou zničení Říma a celé antické civilizace. Křesťanské učení, které bylo zpočátku pouhou doktrínou malé židovské sekty, ztělesňovalo „filozofii určenou k oslovení pokorných lidí... pokorných, opovrhovaných, vyděděných, utlačovaných“. Jako takové bylo křesťanské hnutí svým způsobem stejně podvratné vůči základním aristokratickým hodnotám jako dnešní „komunismus“. Byli to Židé, chlubí se Ravage, kdo „zničil velkou pohanskou civilizaci a velkou pohanskou říši, s níž židovstvo vedlo válku“. „Povstání, které přineslo křesťanství do Evropy, bylo – nebo alespoň lze snadno dokázat, že bylo – naplánováno a provedeno Židy jako akt pomsty.“ Century Magazine, s. 447, 479, 481. Ale jakkoli může být takové chvástání znepokojivé, tvrzení, která jsem již uvedl, jsou pro můj účel zcela dostačující a bezprostředně relevantnější.

[1077] V této souvislosti si nemohu odpustit, abych necitoval další výrok, a to od člověka s židovskými kořeny, převzatý z knihy H. Wickhama Steeda The Habsburg Monarchy (Constable, 1913, str. 168–170). Pan Steed byl v letech 1896

V každém případě však existuje mnoho dalších výroků Židů, které mají podobný význam a ještě větší váhu. Například Karl Marx poznamenal: „Žid se již emancipoval po svém. Žid, který je například ve Vídni pouze tolerován, určuje svou finanční mocí osud celé říše. Žid, jenž může být zbaven práv v tom nejmenším německém státě, určuje osud Evropy.“[1078]

Ve svém románu Coningsby vložil Disraeli do úst Sidonii následující slova, která se již dávno stala proslulými: „… svět

---

až 1913 zahraničním korespondentem londýnského deníku The Times. V roce 1913 se stal jeho zahraničním redaktorem a v roce 1919 šéfredaktorem. Jeho kniha byla v 11. vydání Encyklopedie Britannica označena za „nejpoučnější dílo, jaké kdy bylo o Rakousku-Uhersku napsáno“. „Autor těchto řádků [H. Wickham Steed] má ve svém držení pozoruhodný dopis od syna, jehož otec byl rakouský Žid a matka nežidovka, který se narodil a vyrůstal v západní Evropě a který je ve všech ohledech, co se týče vkusu, zvyků a obecného pohledu na život, zcela asimilován. Dopis byl napsán na podzim roku 1905 z maďarského hlavního města... Zní takto: ‚Je skutečně pravda, že tento národ [židovský] tak vykořisťuje zemi, na kterou upřel své chapadla, že ať už je tento národ srovnatelný s orchidejí nebo pavoukem, nezbývá nic než mrtvý kmen nebo bezkrevná mrtvola? Je pravda, že veškeré bankovnictví, veškerý velkoobchod, téměř veškerý maloobchod a většina půdy je v židovských rukou; že maďarský šlechtic zanechává svou půdu Židům, kteří vlastní rolníky, tělem i duší; že lichvářstvím vytěžují z menších svobodných vlastníků to, co vlastní, a že poté, co vykořisťují národ, který je hostí od setí až po sklizeň, se pak starají o jejich tělesné a morální slabosti tím, že je maximálně vykořisťují v hospodách a nevěstincích?“ „‚Jestliže je toto pravda, nebo se tomu alespoň blíží, neexistuje žádná maďarská otázka v pravém slova smyslu. Existuje židovská otázka a tato strašná rasa se snaží nejen ovládnout jeden z nejvelkolepějších válečnických národů světa, ale také – a o to vědomě usiluje – postavit se proti druhému velkému národu severu (Rusům), jedinému, který dosud stál mezi ní a jejím cílem světové nadvlády.’“ „‚Mýlím se? Řekněte mi to. Anglie a Francie už totiž, pokud nejsou přímo ovládány Židy, tak k tomu mají velmi blízko, zatímco Spojené státy, rukama těch, o jejichž vlivu nemají tušení, pomalu, ale jistě podléhají této mezinárodní a zákeřné hegemonii. Pamatujte, že jsem z poloviny Žid podle krve, ale ve všem, čím mám sílu být, jím nejsem. Obdivuji jejich sílu, jejich vytrvalost, jejich inteligenci, ale nenávidím Žida, protože je ze své podstaty zlý, zatímco Árijec je ze své podstaty dobrý.’“

[1078] Karl Marx – Selected Essays, International Publishers, 1926, s. 88.

řídí zcela jiné osobnosti, než si představují ti, kdo nestojí v zákulisí.“[1079] Dále poukázal na to, že v jedné evropské zemi za druhou měl skutečný směr dění v rukou Žid.

Theodor Herzl, „otec sionismu“, se ve svém díle The Jewish State zmínil o „strašlivé moci peněz“ Židů.[1080] Krátce před první světovou válkou Walter Rathenau, jeden z nejvlivnějších německých finančníků, který se později stal německým ministrem zahraničních věcí, poznamenal: „Tři sta mužů, kteří se všichni navzájem znají, ovládá ekonomický osud kontinentu.“[1081]

A o dvacet let později, v roce 1931, prohlásil Jean Izoulet, významný člen židovské organizace Alliance Israélite Universelle: „Smyslem dějin minulého století je to, že dnes vládne světu 300 židovských finančníků, z nichž všichni jsou velmistři lóží.“[1082] A Židovská encyklopedie tvrdí, že Židé

[1079] Coningsby, vydání z edice Everyman Library, s. 209.

[1080] Theodor Herzl – The Jewish State, Americká sionistická nouzová rada, 1946, s. 91.

[1081] Viz hrabě Harry Kessler – Walter Rathenau, His Life and Work, Harcourt, 1930, s. 117, kde Kessler cituje deník Neue Freie Presse (24. prosince 1912), který H. Wickham Steed označil za hlavní německo-židovský orgán v habsburské monarchii. (Steed, op. cit., s. 182, 186.) Kessler dodává: „On sám [Rathenau] byl jedním z těch tří set. V té době byl spojen s osmdesáti čtyřmi velkými podniky, buď jako člen dozorčí rady, nebo jako generální ředitel.“ A dále uvádí seznam těchto podniků. To nám připomíná tvrzení Montagu Normana, guvernéra Bank of England v letech 1920–1944: „Držím v rukou světovou hegemonii.“ (Citováno prof. Carrollem Quigleym.) The Wall Street Journal z 11. listopadu 1927 nazval pana Normana „měnovým diktátorem Evropy“. Viz Gary Allen, „The Federal Reserve“, op. cit., s. 26. Tyto odkazy na pana Normana v souvislosti s tímto tématem nutně neznamenají, že ho prohlašuji za Žida. Dosud se mi nepodařilo zjistit, jakého je původu. Nelze však popřít, že Montagu je výlučně židovské jméno.

[1082] Citováno v úvodu knihy World Conquest Through World Government, Britons Publishing Co., 1971, s. 7.

zaujímají v mezinárodním finančnictví vedoucí postavení již od počátku 18. století.

Nebo, aby na to čtenář mezitím nezapomněl, připomeňme mu prohlášení Jamese Paula Warburga před zvláštním výborem Kongresu v roce 1950: „Budeme mít světovou vládu, ať se nám to líbí, nebo ne... ať už na základě souhlasu, nebo dobytím.“ To řekl muž, který nezastával žádnou funkci v naší vládě, jehož rodina žila v této zemi teprve asi 40 let, který byl nejtěsnějšími rodinnými vazbami spojen s dalšími bankéři z rodu Warburgů (příbuznými dynastie Rothschildů) ve Frankfurtu, v Německu, který v naší zemi neměl žádné kořeny a který patřil k lidu, který se ukázal jako neasimilovatelný a který se mezi sebou shoduje, že jeho primární loajalita patří a vždy musí patřit sionismu a státu Izrael! Možná ještě významnější byla zpráva hraběte de Saint-Aulaire, francouzského velvyslance ve Velké Británii v letech 1920–1924, o rozhovoru s Židem, který se krátce po první světové válce „stal ředitelem velké newyorské banky“, na banketu, kde mu nadměrné pití uvolnilo jazyk. „Jeden z hostů se ho zeptal, jak je možné, že vysoké finanční kruhy chrání bolševismus, systém nepřátelský vůči movitému majetku, jehož existence je pro bankovní sektor nezbytná, a také vůči bohatství v podobě pozemků a nemovitostí, které je pro bankovnictví neméně nezbytné.“

Cituji nejvýznamnější pasáže z jeho odpovědi:

„Ti, kdo se diví našemu spojenectví se Sověty, zapomínají, že izraelský národ je ze všech národů tím nejnacionalističtějším...“

„V Internacionále jsme v souladu s marxismem v jeho nejčistší podobě, jinými slovy s naším náboženstvím,

neboť je to zbraň našeho nacionalismu, která slouží jak k obraně, tak k útoku, je štítem i mečem. Řeknete, že marxismus je pravým protikladem kapitalismu, který je pro nás stejně posvátný. Právě proto, že jsou si navzájem přímými protiklady, vkládají do našich rukou dva póly této planety a umožňují nám být jejích osou. Tyto dva protiklady, jako bolševismus a my sami, nacházejí svou identitu v Internacionále. Tyto protiklady, které jsou ve společnosti a ve svých doktrínách na opačných pólech, se opět setkávají v identitě svého účelu a cíle, v přetvoření světa shora ovládáním bohatství a zdola revolucí...“

„Revoluce není nikdy ničím jiným než přesunem privilegií, které vyplývají z bohatství... Čím častěji bohatství mění majitele, tím více z něj zůstává v našich rukou. Jsme makléři, kteří dostávají provize ze všech obchodů.“[1083]

A pak je tu Bernard Baruch, jeden z dlouhé řady Židů, kteří působili jako „poradci“ našich prezidentů od Woodrowa Wilsona po Richarda Nixona[1084] – muži jako soudce Louis Dembitz Brandeis, Felix Frankfurter, „plukovník“ Edward Mandel House (kterého Wilson dlouho nazýval svým „druhým já“ a jehož „skrytým pánem“ byl v zahraničí narozený Žid

[1083] Comte de Saint-Aulaire – Geneva Versus Peace, Sheed, 1937, str. 79–81. Pan A.K. Chesterton k tomu v časopise Candour ze 14. 11. 1958 napsal: „Pan de Saint-Aulaire neprozradil totožnost tohoto mezinárodního bankéře, protože se jednalo o soukromý banket, ale vše nasvědčuje tomu, že šlo o jednoho z partnerů Warburgů ve společnosti Kuhn, Loeb & Co.“

[1084] Baruch byl ve skutečnosti poradcem prezidentů v průběhu pěti či šesti vlád, ať už šlo o demokraty, nebo republikány – byl takzvaným „neoficiálním prezidentem“ za všech těchto vlád.

Jacob Schiff z Kuhn, Loeb & Co.)[1085], Nepřetržitá řada židovských poradců nenaznačuje ani tak to, že by se mezi našimi 200 miliony nežidů nenašli lepší a spolehlivější poradci, jako spíše to, že židovstvo vždy nějakým způsobem dostalo prezidenty, pravděpodobně ještě v době, kdy byli kandidáty, pod tlak, kterému se nemohli vyhnout.

Ale vraťme se k Baruchovi. Před zvláštním výborem Kongresu prohlásil: „Pravděpodobně jsem měl větší moc než snad kdokoli jiný během té války [první světové války]; to je nepochybně pravda.“

Abychom si uvědomili, co to znamenalo, je třeba Baruchova slova zasadit do správného kontextu. Poskytnu jej pomocí výňatků z článku, který vyšel v Henry Fordově časopise Dearborn Independent dne 27. listopadu 1920 a zněl takto: „Tím, co řekl, pan Baruch ‚nepřeháněl. Opravdu měl větší moc. Nebyla to jen legální moc, to sám přiznal. Sahala do každé domácnosti, obchodu, továrny, banky, železnice i dolu. Ovlivňovala armády a vlády. Ovlivňovala náborové komise. Bez jediného slova vytvářela a ničila lidi. Byla to moc bez odpovědnosti a bez hranic. Byla to taková moc, která donutila

[1085] Kongresman Louis T. McFadden, který dlouhá léta zastával funkci předsedy Výboru pro bankovnictví a měnu Sněmovny reprezentantů, rovněž označil plukovníka House za „toho všetečného člověka, toho ‚svatého mnicha‘ finančního impéria“. Jeden z mých korespondentů zpochybnil zařazení House do tohoto seznamu Židů a tvrdí, že byl „Američanem druhé generace britského původu“. Ale pan Arnold S. Leese, o kterém jsem si vytvořil vysoké mínění, když jsem se s ním setkal v Anglii v roce 1949, a který se po mnoho let věnoval shromažďování přesných a pečlivě ověřených informací týkajících se židovské otázky (nikdy jsem nezažil, že by se mýlil byť v nejmenším detailu), mi napsal, když jsem se ho ptal na House, že vysledoval příjmení až k „Apfelhaus“ (což stěží podporuje myšlenku „britského původu“, alespoň z otcovy strany!), a poukázal na to, že Houseovo prostřední jméno bylo „Mandel“, které nikdy neslyšel u nikoho, kdo nebyl Žid.

nežidovské obyvatelstvo odhalit před tímto mužem a jeho židovskými spolupracovníky každé tajemství, čímž jim poskytla znalosti a výhodu, kterou by si ani miliardy zlata nemohly koupit.‘“[1086]

Pod Radu pro obranu prezidenta Roosevelta, složenou ze šesti ministrů, spadala poradní komise o sedmi členech, z nichž tři byli Židé. Pod touto poradní komisí působily stovky lidí a desítky výborů. Mezi nimi byla i Rada pro válečný průmysl, a jak pokračuje Fordův deník: „Právě tato Rada pro válečný průmysl se později stala ‚vším‘, a pan Baruch se stal ‚vším‘ v této radě... stal se hlavním pilířem válečné správy. Dokazují to záznamy, on sám to přiznává.“[1087] „Prezident v tisíci záležitostech udělal přesně to, co Baruch chtěl, a to, co Baruch zřejmě chtěl ze všeho nejvíc, byla rozhodující ruka nad produktivní Amerikou. A tu také dostal. Získal ji v mnohem

[1086] Tuto pasáž cituje pan A. N. Field ve své knize All These Things na s. 113 z publikace The International Jew, vydané nakladatelstvím Dearborn Independent, sv. II: Jewish Activities In The U.S., kapitola XXV: „Disraeli of America—Jew of Supreme Power“, str. 56–57. Pro lepší pochopení doporučuji prostudovat celou tuto kapitolu a také kapitoly XXVI a XXVII. Tato kniha pana Fielda měla silnou podporu pana A.K. Chestertona, jak vím z jeho osobního sdělení, a znalost faktů pana Chestertona (zejména vzdálených, neuchopitelných a skrytých faktů z celého světa) a přesnost jeho diagnózy spolu s jeho integritou a odvahou z něj podle mého nejlepšího vědomí činily osobu bezkonkurenční. A podpora takového muže musí přidat značnou váhu dílu pana Fielda, i když cituje z knihy The International Jew, kterou se židovstvo snažilo ze všech sil zdiskreditovat. K tomu bych přidal dvě úvahy, které mají zvláštní význam pro citáty z knihy The International Jew, které se objeví na mých následujících stránkách: (1) Tento citovaný materiál mohl pocházet pouze z kongresových záznamů, které jsou uloženy ve Washingtonu, ale momentálně nejsem v pozici, abych mohl přesně zjistit, kde; a (2) významný britský historik Hilaire Belloc dosvědčil tu úžasnou přesnost, kterou zpravidla shledával v „antisemitských“ publikacích. A Belloc sám rozhodně nebyl protižidovský. Viz Hilaire Belloc – The Jews, revidované vydání, Constable, 1937, str. 153–154.

[1087] A. N. Field – All These Things, op. cit., s. 114.

větší míře, než jakou kdy měl Lenin v Rusku. Než pan Baruch skončil, stal se hlavou a středobodem systému kontroly, jaký samotná vláda Spojených států nikdy neměla a nikdy mít nebude, dokud nezmění svůj charakter svobodné vlády.“

Fakta, která nyní následují, „nepocházejí z doslechu ani nejsou výsledkem zaujatého pohledu; jsou výsledkem vyšetřování zákonných úředníků Spojených států a jsou navždy zaznamenána v archivech Spojených států.“[1088]

V průběhu slyšení před kongresovým výborem došlo k následující výměně názorů mezi panem Jefferisem, členem výboru, a panem Baruchem:

„Pan Jefferis: ‚Jinými slovy, vy jste rozhodoval o tom, co kdo dostane?‘“

„Pan Baruch: ‚Přesně tak; o tom není pochyb. Tuto odpovědnost jsem na sebe vzal, pane, a konečné rozhodnutí bylo na mně.‘“

„Pan Jefferis: ‚Prosím?‘“

„Pan Baruch: ‚To konečné rozhodnutí, jak řekl prezident, leželo na mně; rozhodnutí, zda to má dostat armáda nebo námořnictvo, leželo na mně; rozhodnutí, zda to může dostat Správa železnic, nebo Spojenci, nebo zda má mít lokomotivy generál Allenby, nebo zda se mají použít v Rusku, nebo ve Francii!‘“

„Pan Jefferis: ‚Měl jste značnou moc?‘“

„Pan Baruch: ‚To skutečně ano, pane…‘“

[1088] The International Jew, op. cit., sv. II, s. 63, 65.

„Pan Jefferis: ‚A všechny ty různé linie se, pokud jde o moc, nakonec soustředily na vás, že?‘“

„Pan Baruch: ‚Ano, pane, tak to bylo. Pravděpodobně jsem měl větší moc než kdokoli jiný během války; to je nepochybně pravda.‘“[1089]

Pan A. N. Field navazuje na tento příběh a pokračuje takto: „Pokud výše uvedené výroky správně vystihují situaci, zdá se, že během té části války, kdy byli Spojenci do značné míry závislí na dodávkách ze Spojených států, museli vrchní velitelé Spojenců a vlády Spojenců za nimi přizpůsobit své plány tažení tomu, co vyhovovalo panu Bernardu M. Baruchovi, židovskému válečnému diktátorovi Spojených států, aby jim umožnil získat válečné zásoby.“[1090]

A v souvislosti s neomezenou odpovědností, k níž se pan Baruch přiznal, musíme mimo jiné vědět o „četných stížnostech na vadnou munici dodávanou ze Spojených států, která se promítla do kolosálního válečného účtu předloženého Británii“. Podle brigádního generála C. D. Bakera-Carra: „Miliony a miliony nábojů do ručních zbraní zaslaných z Ameriky byly naprosto nepoužitelné, jak se později ukázalo i u velké části granátů. [‚S katastrofálními následky.‘] Nikdy jsem však neslyšel, že by peníze zaplacené za tuto munici byly někdy vráceny.“[1091] Plukovník A. H. Lane uvedl, že po válce byla ustavena „vyšetřovací komise“ v čele s židovským předsedou, „aby se pokusila zastavit šíření mnoha ošklivých příběhů a

[1089] Tamtéž, s. 65.
[1090] A. N. Field – All Those Things, op. cit., str. 114–115. Srov. A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, 4. vyd., 1972, str. 34–39.
[1091] Citováno z časopisu The Patriot, 29. 11. 1934, autor: A. N. Field, op. cit., str. 115–116.

pověstí, které kolovaly… avšak předběžné důkazy byly natolik usvědčující, že během několika týdnů“ bylo vyšetřování „ukončeno a nebyla vydána žádná zpráva, pouze s odůvodněním, že ‚vydání zprávy není ve veřejném zájmu‘ atd.“[1092]

Ještě závažnější následky popisuje pan A. K. Chesterton ve své knize The New Unhappy Lords: „V sázce bylo ‚obsazení Malajsie a Singapuru Japonci. Obrana těchto zemí byla svěřena velitelství RAF [Royal Air Force]... V době, kdy Japonci zaútočili, britský letecký průmysl chrlil stíhačky a bombardéry v obrovském množství. Proč nebyly tyto moderní letouny vyslány na obranu britských držav v Malajsku? Odpověď zní, že většina z nich byla přepravována do Ruska na posílení Rudé armády. Spojené státy [tj. Baruch] nyní převzaly dominantní roli v plánování válečné výroby a distribuce Spojenců a bylo nutné dodržovat americké pořadí priorit. V důsledku toho, když Churchill vyslal lodě H.M.S. Repulse a H.M.S. Prince of Wales do malajských vod, nebyly k dispozici žádné stíhačky, které by zajistily adekvátní leteckou ochranu, což vedlo k potopení těchto dvou mocných válečných lodí – a s nimi byla prakticky potopena i naše říše na Východě.‘“[1093]

Tím se znovu ukazuje a nade vší pochybnost potvrzuje to, co C. H. Douglas nazval „sebevražednou pošetilostí spočívající v tom, že se jakýmkoli neasimilovaným menšinám umožní získat podstatný vliv“.[1094] Žádný národ v dějinách se neukázal být takřka zcela neasimilovatelný jako Židé, a přesto jsou to

[1092] A. N. Field – All These Things, op. cit., str. 115–116.
[1093] A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, 4. vydání, viz tamtéž, str. 33–34.
[1094] C.H. Douglas – The Brief for the Prosecution, Liverpool, 1945, s. 83.

právě oni, kdo fakticky ovládá každou významnou vládu na Západě. Všude drží v rukou otěže nejvyšší moci.[1095]

Historie Židů – z pohledu nežidů

Než se pustím do vlastního přehledu židovských dějin za posledních zhruba dvě stě let, tak jak je vnímám na základě svého vlastního zkoumání faktů, rád bych předložil závěry několika dalších nežidů, mužů nesporné odbornosti, které zveřejnili po prostudování přinejmenším značné části dostupných důkazů. Byly nalezeny způsoby, jak zabránit tomu, aby se tyto závěry dostaly k široké nežidovské veřejnosti.

V dubnu 1919 vydala britská vláda bílou knihu, která obsahovala zprávu, kterou lord Balfour obdržel 10. září 1918 od pana Oudendykeho, nizozemského ministra v Petrohradě, který tam měl na starosti britské zájmy. Z ní cituji následující: „Domnívám se, že okamžité potlačení bolševismu je v současné době nejdůležitější otázkou, před kterou svět stojí, a to aniž bych vylučoval válku, která stále zuří, a pokud nebude bolševismus okamžitě zničen v zárodku, je předurčen k tomu, aby se v té či oné podobě rozšířil po Evropě a po celém světě, neboť je organizován a řízen Židy, kteří nemají žádnou

[1095] Významný výběr příkladů lze nalézt v díle A. N. Fielda, op. cit., str. 152–159, 129. Tyto údaje lze dobře doplnit informacemi z tabulky či plakátu o rozměrech 2 x 3 stopy, který kolem roku 1960 vydalo nakladatelství Common Sense (Union, NJ) s cílem ukázat, do jaké míry jsou klíčové pozice v naší zemi obsazovány Židy. Ukazuje to, že díky systému vzájemně propojené subverze „se navzájem doporučují na nejvyšší pozice a místa, navzájem se najímají, navzájem se povyšují, navzájem se podporují, navzájem se jmenují a navzájem se chrání“. V důsledku toho se soudy, Federální rezervní systém, rozhlas a televize, tisk, imigrace, školství, americká medicína, práce, ministerstvo zahraničí a Organizace spojených národů dostaly z rukou nežidů do rukou Židů.

národnost a jejichž jediným cílem je zničit stávající řád věcí pro své vlastní účely.“[1096]

5. listopadu 1919, dva roky po ruské revoluci a v době, kdy byl celosvětový rozruch kolem ní snad na svém vrcholu, pronesl Winston Churchill před Dolní sněmovnou projev, v němž řekl: „Rozhodně zpochybňuji právo bolševiků zastupovat Rusko. . . Pohrdají takovými banalitami, jako je národnost. . . Jakmile Lenin dorazil, začal mávat prstem sem a tam na neznámé osoby v bezpečných úkrytech v New Yorku, Glasgow, Bernu a dalších zemích a shromáždil kolem sebe vůdčí osobnosti impozantní sekty, nejimpozantnější sekty na světě, jejímž velekněžem a vůdcem byl on sám. S těmito vůdčími osobnostmi kolem sebe se pustil do práce s ďábelskou schopností roztrhat na kusy každou instituci, na které ruský stát závisel. Rusko bylo sraženo na kolena.“[1097]

O několik měsíců později, v článku na titulní straně listu Illustrated Sunday Herald (Londýn) z 8. února 1920, se vyjádřil v podobném duchu, avšak podrobněji. „Toto hnutí mezi Židy [ruská revoluce z roku 1917] není nic nového. Od dob Spartaka-Weishaupta přes Karla Marxe až po Trockého (Rusko), Bélu Kuna [Cohena] (Maďarsko), Rosu Luxemburgovou (Německo) a Emmu Goldmanovou (Spojené státy) se toto celosvětové spiknutí za účelem svržení civilizace a přestavby společnosti na základě zastaveného vývoje, závistivé zloby a nemožné

[1096] Toto bylo krátce nato zveřejněno v britské bílé knize. Její výtisk se nachází v knihovně Britského muzea; viděl jsem její fotokopie. Je jistě velmi významné, že v následujícím vydání britské bílé knihy byl tento odkaz na úlohu Židů v revoluci odstraněn – bez jakéhokoli vysvětlení. Tato skutečnost svědčí o velkém vlivu židovské komunity na britskou politiku.

[1097] Viz kniha The Cause of World Unrest s úvodem pana H. A. Gwynna, redaktora deníku The Morning Post (Londýn), 1920, str. 33–34.

rovnosti neustále rozšiřovalo. Jak tak výstižně ukázala moderní spisovatelka paní Websterová (autorka knihy World Revolution)[1098], sehrála tato konspirace jednoznačně rozpoznatelnou roli v tragédii Francouzské revoluce. Byla hnací silou každého podvratného hnutí v devatenáctém století; a nyní konečně tato banda mimořádných osobností z podsvětí velkých měst Evropy a Ameriky uchopila ruský lid za vlasy a stala se prakticky nespornými pány tohoto obrovského impéria.“ „Není třeba přeceňovat roli, kterou tito mezinárodní a z větší části ateističtí Židé sehráli při vzniku bolševismu a při samotném uskutečnění ruské revoluce. Je to role nepochybně velmi významná; pravděpodobně převyšuje všechny ostatní... Většinu vedoucích osobností tvoří Židé. Navíc hlavní inspirace a hnací síla vychází právě od židovských vůdců.“[1099]

Je třeba poznamenat, že tato „obávaná sekta“, o níž Churchill hovořil a kterou nazval „nejobávanější sektou na světě“, byla silou stojící mimo Rusko i Německo, mezinárodní silou, a že nakonec měla dostatek síly k tomu, aby svrhla nejen ruskou vládu, ale i vládu německou a královský rod Hohenzollernů.

Churchillova poznámka připomíná pasáž z díla Memoirs Of Jacobinism[1100] od abbého Barruela, které vzniklo krátce po

[1098] Nesta H. Websterová – World Revolution, nakladatelství Constable. O paní Websterové a jejím díle se ještě brzy zmíním podrobněji.

[1099] Srov. Benjamin Disraeli – Lord George Bentinck, Londýn, 1852, str. 497–499, kde Disraeli poukazuje na to, že vůdci neúspěšných revolucí, k nimž došlo v Evropě kolem poloviny minulého století, byli převážně Židé.

[1100] Tato kniha spolu s dílem profesora Johna Robisona Proofs of a Conspiracy (vydaným v roce 1967 nakladatelstvím Western Islands, Belmont, Mass.) – obě se zabývají skrytými příčinami Francouzské revoluce – „vyvolaly ve své době obrovský rozruch“ jak v Evropě, tak ve Spojených státech. Barruelova kniha se

francouzské revoluci a v němž se autor pokusil vysledovat její počátky. Stalo se středobodem velké kontroverze, na niž se dnes již dávno zapomnělo. Čteme v něm: „Mysleli jste si, že revoluce ve Francii skončila, a že revoluce ve Francii byla pouze prvním pokusem jakobínů. V touhách této hrozivé sekty jste dosáhli pouze první fáze plánů, které si vytvořila pro tu všeobecnou revoluci, která má svrhnout všechny trůny, všechny oltáře, zničit veškerý majetek, vymazat veškeré právo a skončit rozpuštěním celé společnosti.“

Tento úryvek z Barruelova díla lze nalézt v první kapitole (str. 35–36) knihy The Cause Of World Unrest, která vyšla v Londýně v roce 1920. Tato kniha sestává ze série asi šestnácti článků, které poprvé vyšly na stránkách londýnského deníku Morning Post, jednoho z nejvýznamnějších světových deníků. Při vydání těchto článků v knižní podobě přispěl její editor, pan H. A.

Gwynne, úvodem, v němž uvedl:

„V dávnější historii… stáli mezi masami a jejich vykořisťovateli králové, knížata a guvernéři… zjednodušeně řečeno, zavedená mocnost bránila tomu, aby se z lidu staly oběti. Dnes se to všechno změnilo a my nyní žijeme v době, která se v dějinách možná zapíše jako éra vykořisťování lidu…“

„Stránky této knihy budou sledovat stopy spiknutí, které zosnovali lidé, jejichž hlavním cílem bylo zcela zničit vše – krále, vlády nebo instituce –, co by mohlo stát mezi nimi a lidmi, které chtějí vykořisťovat...“ „Hlavní náplní této

dočkala osmi vydání. Viz Nesta H. Websterová – Secret Societies and Subversive Movements, s. ix, 254.

knihy je, stručně řečeno, to, že po staletí existuje skryté spiknutí, převážně židovské, jehož cílem bylo a je vyvolat revoluci, komunismus a anarchii, jejichž prostřednictvím doufají dosáhnout světové nadvlády zavedením jakési despotické vlády.“[1101]

A pokud jde o The Protocols of the Learned Elders of Zion (Protokoly sionských mudrců) (na které odkazuje profesor Soddy, jak jsem citoval ve své části věnované peněžní otázce), pan Gwynne dále uvedl: „Jejich hlavní význam spočívá v tom, že ačkoli kniha, v níž jsou obsaženy, vyšla v roce 1905, židovští bolševici dnes realizují program nastíněný v Protokolech téměř doslova.“[1102]

Je příznačné, že přesně toto o „Protokolech“ poznamenal Henry Ford, jak o tom informoval deník New York World v čísle ze 17. ledna 1921.

Ještě významnější je, že právě to musí dnes napadnout každého nežida, má-li v hlavě alespoň trochu rozumu, když porovná tento plán (jak bych jej nazval) na podrobení si nežidovského světa s tím, co se stále více děje po celém světě již posledních padesát pět let, od dob ruské revoluce.

Židovstvo tuto knihu vždy zuřivě napadalo – člověk má pocit, že až příliš zuřivě. Nejedná se o důstojné popření toho, kdo ví, že je nevinný, ale spíše o úzkostné popření toho, kdo si je plně vědom, že jeho stopy nevydrží vystavení světlu. Pro Židy bylo zoufale důležité zabránit nežidovskému světu, aby zjistil, jak židovská byla ruská revoluce, a ještě více, aby jen letmo zahlédl jejich program dalších revolucí, jedna po druhé,

[1101] Viz kniha The Cause of World Unrest, s. 7, 9–10.
[1102] The Cause of World Unrest, s. 10.

dokud celý svět nebude ležet na kolenou pod patou svého židovského pána. Člověk tak hned pochopí, proč byli v počátcích revoluce v Rusku všichni, u nichž se našel výtisk Protokolů, bez milosti zastřeleni.[1103] A stejně tak jsou pochopitelné i všechny snahy dokázat, že jde o padělek. V konečném důsledku však vlastně nezáleží na tom, kdo Protokoly sepsal, zda vzešly z řad samotné židovské komunity a náhodou se dostaly do „nesprávných“ rukou, anebo zda je napsal nepřítel zcela zvenčí, jenž chtěl odhalit, co Židé chystají. Všechny tyto spekulace o jejich pravosti pouze odvádějí pozornost od toho, na čem skutečně záleží. Důležité je shoda mezi obrysy, cíli a předpověďmi v Protokolech a tím, co lze bez sebemenšího odkazu na Protokoly dokázat vůči Židům na základě objektivních důkazů. Je to můj dlouhodobý a pečlivě zvážený úsudek, že nebojácná, nestranná korelace a hodnocení relevantních, nevyvratitelných, objektivních důkazů (to, co informovaní lidé vědí, že se děje a děje se to již téměř 200 let) sotva připouští jakékoli adekvátní a věrohodné vysvětlení jiné než velmi dlouhodobé židovské spiknutí – přesně to, co je údajně odhaleno na stránkách Protokolů. To, jak se mi zdá, spolu s naprostou absencí jakéhokoli oficiálního židovského odmítnutí konkrétních cílů a prostředků stanovených v Protokolech, je nejúčinnějším vyvrácením všech židovských

[1103] Kromě toho byl „antisemitismus“ okamžitě prohlášen za trestný čin. Viz A. S. Leese – Bolshevism Is Jewish, 1939, str. 5–6: „9. srpna 1918 podepsal Lenin nařízení Rady lidových komisařů, v němž nařídil ‚všem sovětským poslancům, aby přijali nekompromisní opatření k vykořenění antisemitského hnutí. Pogromisté a agitátoři pogromů mají být postaveni mimo zákon...‘ V Rusku je ‚antisemitismus‘ trestným činem, za který hrozí trest smrti.“

popření. V tomto ohledu lze spravedlivě tvrdit, že se k tomuto dílu prakticky podepsali a uznávají ho za své.[1104]

Čtenáři si možná vzpomenou na to, jak Winston Churchill ve svém článku z 8. února 1920, z něhož jsme citovali o několik stránek zpět, vyzdvihl význam paní Nesty Websterové jako historičky. V nedávné době ji Dr. Revilo P. Oliver, jeden z předních světových vědců, označil za „ženu s rozsáhlými znalostmi a pronikavou myslí“.[1105] Její výzkum podvratných hnutí sahá od prvních století našeho letopočtu téměř až do současnosti. Celé její dílo se vyznačuje otevřeností, poctivostí, odvahou, důkladností a nekompromisní oddaností pravdě. Kdyby její odhalení nevyvolala nepřátelství mocných osob a zájmových skupin, jistě by si získala ještě větší renomé, než jaké se jí dostalo. I tak je její kniha French Revolution (Dutton, 1919) nejosvětlující a nejpřesvědčivější pojednání o tomto tématu, jaké znám. To, co lord Acton pozoroval ve svém slavném odstavci o postavách v pozadí, které zjevně

[1104] Sám jsem se podrobně zabýval Protokoly a souvisejícími otázkami, včetně posouzení židovských argumentů proti jejich pravosti, a zejména jejich hodnocení skupinou amerických historiků pod vedením Johna S. Curtisse, profesora historie na Kolumbijské univerzitě. Jelikož však není možné zde prezentovat výsledky mého studia, odkážu zájemce na následující zdroje: (a) Nesta H. Websterová – World Revolution, 6. revidované, aktualizované a rozšířené vydání, Britons Pub. Co., 1971, s. 10, 287–300, 332; a Secret Societies and Subversive Movements, Londýn 1946. V oblasti tajných společností a podvratných hnutí, toho, co jsou, čeho se snažily dosáhnout a čeho dosáhly v oblasti změny světa, považuji její důkladnou a nestrannou vědeckou práci za to, co z ní učinilo nejvyšší autoritu. (b) A.K. Chesterton – The Learned Elders and the B.B.C. Jedná se o dotisk jeho článku se stejným názvem, který byl poprvé publikován v Candour, The British Views Letter, 9. června 1961. K dostání u Candour Pub. Co., Liss Forest, Hants., Anglie. Jedná se o nejstručnější a nejpronikavější posouzení této záležitosti, jaké znám.

[1105] R. P. Oliver – Christianity and the Survival of the West, Sterling Enterprises, s. 60.

manipulovaly událostmi[1106], ona popsala slovo od slova. Je zřejmé, že její World Revolution do značné míry tvořila základ pro Churchillovy úsudky o rase, charakteru a minulosti hlavních aktérů ruské revoluce z roku 1917. Každý, kdo ví, jakým člověkem paní Websterová byla, a zná rozsah a hloubku jejího díla, bude umět ocenit její střízlivé hodnocení sil, které působily v naší společnosti a pod ní s cílem ji zničit, a to již před francouzskou revolucí a od té doby stále zrychlujícím tempem a s rostoucí zuřivostí až do naší doby. Bude také vědět, že každé slovo v úryvku, který nyní ocituji z předmluvy k prvnímu vydání její knihy World Revolution, jakkoli je děsivé, muselo být pečlivě zváženo:

> „Pravdou je, že posledních 145 let [v roce 1973 je to již téměř 200 let] doutnal oheň revoluce pod starobylou strukturou civilizace a již v některých okamžicích vzplanul v plameny, které hrozí zničit až do samých základů tu společenskou stavbu, jejíž budování trvalo osmnáct století... Revoluce, kterou nyní procházíme, není lokální, ale univerzální, není politická, ale sociální, a její příčiny je třeba hledat nikoli v nespokojenosti lidu, ale v hluboce zakořeněném spiknutí, které využívá lid k jeho vlastní zkáze.“
>
> „... Cílem této knihy je proto nejen popsat vývoj socialistických a anarchistických myšlenek a jejich dopad

[1106] Lord Acton (John Emerich Edward Dalberg-Acton), královský profesor moderních dějin na Univerzitě v Cambridge – Lectures on the French Revolution, Macmillan, 1932, s. 97. Pasáž zní: „Na Francouzské revoluci není děsivé to, že byla bouřlivá, ale to, že byla promyšlená. Skrze všechen ten oheň a kouř vnímáme známky promyšlené organizace. Ti, kdo ji řídili, zůstávali pečlivě skryti a maskovaní, ale o jejich přítomnosti od samého počátku nebylo pochyb. Byli aktivní při nepokojích v Paříži a byli aktivní i při povstání na venkově.“

na následující revoluční vzplanutí, ale zároveň sledovat působení té okultní síly, strašné, neměnné, neúprosné a zcela destruktivní, která představuje největší hrozbu, jaké kdy lidstvo čelilo.“

Paní Websterová zhodnotila úlohu Židů v celé této záležitosti s obdivuhodnou objektivností o dvacet pět let později v závěrečné kapitole knihy Secret Societies And Subversive Movements, a nikde jinde není její prvořadá oddanost pravdě patrnější. Musí připustit, že „představa o Židech jako o vyvoleném národu, který musí nakonec vládnout světu, skutečně tvoří základ rabínského judaismu“, a dokonce že „společný pokus […] o dosažení světové nadvlády“ „mezi Židy v minulosti existoval“ (s. 369). Uznává krutost a zuřivou nenávist Židů vůči nežidům, jak se projevuje v Talmudu (str. 369–380). Ví, že „Židé hrají roli ve všech podvratných hnutích“ (s. 393), že vedoucí síly ve všech revolucích, které následovaly po ruské, byly převážně židovské (str. 384–385) a že těleso známé jako mezinárodní finance „je převážně, i když ne výlučně, židovské“ (s. 391). Její věrnost pravdě však při zkoumání souboru faktů, které znala, ji přiměla zdržet se prohlášení, že „existuje sjednocená a organizovaná skupina Židů, která usiluje o zničení křesťanství a stávajícího společenského systému“ (s. 382). Fakta ji však donutila uznat, že ať už jako hlavní aktéři, nebo jako zástupci, a „ať už je židovská moc sjednocená, či nikoli, Židé spolupracují, ne-li přímo řídí, všech pět sil [které uvedla jako nejaktivnější v podvratné činnosti], o nichž je známo, že existují“ (str. 382–383).

To však bylo před více než dvaceti pěti lety a od té doby se událo mnoho věcí, které tento obraz objasnily. Z tohoto

důvodu, a také kvůli poslednímu z nežidovských svědků, kterého předvolám, aby dosvědčil židovské spiknutí za účelem ovládnutí světa, se obracím na pana A. K. Chestertona, kterého považuji za největšího novináře na světě. Zdá se, že má neustále v hlavě přehled o tom, co se děje po celé Zemi – o různých zájmech a hnutích, o hlavních aktérech, které zná jménem, a to i těch nejmenších, o tom, odkud pocházejí, o propojeních mezi nimi, takže na první pohled dokáže spojit to, co se děje tady, s tím, co se děje tam, a na tomto základě dokáže činit poměrně dlouhodobé předpovědi, které mají podivuhodnou schopnost se naplňovat.

A ačkoli si paní Websterové velmi vážím a věřím, že přispěla velmi cenným způsobem k tomu, na co je třeba upozornit nežidy ze všech západních národů v této době prohlubující se krize, zůstává ve srovnání s panem Chestertonem do značné míry spíše něco jako učenkyně žijící v ústraní. On však, muž činu, který se nachází přímo v centru dění a který si je plně vědom toho, že pokud existuje židovské spiknutí za účelem dosažení světové nadvlády, musí nevyhnutelně dojít k mocenské politice, věnoval zvláštní a velmi pronikavou pozornost manipulaci celých národů s cílem odklonit je od cesty židovského postupu k světové nadvládě. Pro odhalení tohoto jevu je jeho kniha The New Unhappy Lords, nyní ve své revidované a rozšířené 4. vydání, bezkonkurenční.[1107]

A když v dubnu 1973, s blížící se smrtí a jako by chtěl svým posledním dechem znovu potvrdit závěr vycházející z celoživotního pozorování a studia, podpořil základní tezi

[1107] Americké vydání vydalo nakladatelství Omni Publications v Hawthorne v Kalifornii. Obsahuje úvod generála P. A. Del Valleho.

bestselleru Garyho Allena None Dare Call It Conspiracy[1108] tím, že svůj článek bez obalu nazval „We Dare Call It Conspiracy“ (My se odvažujeme to nazvat spiknutím), přičemž kladl důraz právě na slovo „my“. V předmluvě ke své knize připouští obtížnost zjišťování faktů, která je vlastní vyšetřování jakéhokoli spiknutí.

> „Jelikož je spiknutí ze své podstaty tajné, není často možné proti němu vznést přímé obvinění, na rozdíl od obvinění založeného na nepřímých důkazech. Pokud však spiknutí působí již mnoho let, nevyhnutelně nastanou situace, kdy se jeho existence odhalí, a tato vlastní odhalení je třeba využít jako vodítka k jeho celkovému plánu. Hlavním důkazem je skutečnost, že poté, co se politický cíl stal známým, docházelo v jedné zemi za druhou k pokračování politiky směřující k jeho dosažení, a to bez jakýchkoli odchylek v průběhu několika desetiletí. Ať už člověk zastává deterministický pohled na lidský život, či nikoli, nesčetné události se jeví jako náhodné. I tak, pokud jsou politiky po celém světě formovány k dosažení jednoho cíle, vysvětlení, že je lze vysledovat k velkému počtu náhod nebo shod okolností, klade na důvěřivost větší nároky než přesvědčení, že byly záměrně zosnovány, zejména když se zkoumá množství nepřímých důkazů. Jakékoli přesvědčení, že současná snaha o politický monopol vychází ze všeobecného strachu z dalších válek, těžko obstojí tváří v tvář důkazům předloženým v této knize o skutečném využití, k němuž byly různé internacionalistické agentury nasazeny. Strach nepochybně existuje, ale mou tezí je jasně a nade vší

[1108] Concord Press, 1973, P.O. Box 2686, Seal Beach, Kalifornie 90720.

pochybnost dokázat, že byl a je bezostyšně zneužíván k nastolení světové tyranie.“

„... V posledních letech vyšlo několik vynikajících amerických knih, které se věnují odhalování zrádců na té straně Atlantiku a jejich mocných ochránců. Pokud se jejich autoři rozhodnou prostudovat zde uvedené skutečnosti a závěry z nich vyvozené, mohou dojít ke stejnému závěru jako já, že spiknutí v jejich řadách zdaleka nemá pouze americký význam, ale je globální a směřuje k tomu, aby si zajistilo co nejširší kontrolu nad celým světem. Jistě si uvědomí, že techniky používané k podrobení lidstva jsou velmi podobné, a někdy dokonce totožné, s technikami používanými k prosazování zrádné politiky ve Spojených státech“ (s. 10, 9).

K tomu přidám několik odstavců z brožury pana Chestertona The Learned Elders And The B.B.C.[1109], které lze snad považovat za dostatečně výstižné shrnutí Chestertonova postoje, jak jej rozvíjí ve své knize. „S veškerou úctou, je nemožné, aby jakýkoli inteligentní člověk, který si je vědom toho, co se děje ve světě, četl... Protokoly... aniž by byl ohromen jejich prorockým vhledem, jejich znalostí slabostí nežidovské společnosti, jejich navrhovanými technikami pro využití těchto slabostí a jejich náznakem metod k zajištění politických cílů, které byly buď již dosaženy, nebo jsou na pokraji dosažení. Píšu ‚náznak‘, protože ačkoli duch oživující Protokoly přežívá neporušený, skutečné mechanismy, které mají tvůrci politiky k

[1109] Přetištěno z časopisu Candour, duben 1973, sv. XXIV, č. 532. Výtisky lze stále zakoupit u vydavatelství Candour Publishing Co., Liss Forest, Hants., Anglie.

dispozici, pokročily daleko za hranice představivosti ‚sionských mudrců', ať už to byli kdokoli."

V průběhu svého článku pan Chesterton cituje odstavec z Protokolů (z konce oddílu V) a následně jej komentuje. Citovaná pasáž zní následovně: „Všemi těmito prostředky tak vyčerpáme gója [nežidy, WGS], že budou nuceni nám nabídnout mezinárodní moc takové povahy, která nám umožní bez jakéhokoli násilí postupně absorbovat všechny státní síly světa a vytvořit supervládu. Na místo dnešních vládců dosadíme strašáka, který se bude nazývat Správa supervlády. Jeho ruka bude sahat do všech směrů jako kleště a jeho organizace bude mít tak kolosální rozměry, že se jí podaří podrobit si všechny národy světa."

Pan Chesterton k tomu poznamenává: „A máme to tady – světová vláda. Co jiného jsou Společný trh, Euratom, Společenství pro uhlí a ocel, NATO, SEATO, sovětské impérium a Organizace spojených národů, než kroky nebo alternativní cesty k jedinému světu – světu ovládanému Židy?"

Pokračuje:

> „Ve skutečnosti však nepotřebujeme Protokoly, aby nám o těchto věcech vyprávěly, neboť jsou součástí toho, co je dnes prohlášeno za oficiální politiku a prosazováno tlaky, které již nejsou zcela skryté. Nikdy jsem žádnou část argumentace časopisu Candour nezakládal na Protokolech, a to z prostého důvodu, že o jejich původu nic nevím a ani mě to nezajímá. To, co mě zajímá a co probouzí můj bojový duch, je to, co jsem rozpoznal jako organizované využívání zla k podvracení západní civilizace a k tomu, aby naše tradiční hodnoty padly na dno, takže od nynějška

může svět ovládat zcela odlišný, mrazivý a nenávistný vliv. Protokoly mohou být podvrh, výmysl, nazývejte je, jak chcete. Ale nejsou... šílené v tom smyslu, že by byly odtržené od reality podvracení a revoluce. Ačkoli postrádají autoritu, kráčí přesto v kroku s rozvíjejícím se moderním spiknutím, jehož jsou prorockým vyjádřením.“

„Státníci jako Churchill a Lloyd George, spisovatelé jako Belloc a Wickham Steed, redaktoři jako H. A. Gwynne, samotní Židé kalibru Disraeliho a Oscara Levyho, všichni přispěli svým svědectvím k faktům o židovské moci, o nichž nyní existuje obrovské množství důkazů... Židovská moc je skutečná.“

Vlastní závěry autora ohledně historie Židů

Nyní jsem dospěl k bodu, kdy musím nastínit nejvýznamnější momenty židovských dějin, které vynikají, když se ohlížím za událostmi posledních několika staletí. Některá svědectví na podporu mého hodnocení, pocházející jak od Židů, tak od nežidů, a takový výběr důkazů, pro který jsem našel místo, jsem již předložil. Nikdo by nebyl ochotnější než já připustit, že k tomu, aby byl můj argument zcela přesvědčivý, by byla zapotřebí přinejmenším jedna kniha. A skutečně, abych byl spravedlivý sám k sobě, musím čtenáře ujistit, že bych se stěží odvážil zveřejnit názor na židovskou otázku, kdybych ji nejprve důkladně neprozkoumal. Zabýval jsem se jí však 25 let – proti svým vlastním předsudkům a tváří v tvář ztrátě nejen blízkých židovských přátel, ale také nejbližších a nejdražších přátel z mládí, kteří považovali jakékoli slovo proti Židům za důkaz bigotnosti a duchovního úpadku. Po dlouhou dobu jsem se věnoval tomuto výzkumu téměř na úkor všeho ostatního a postupně jsem nashromáždil obrovské množství důkazů, které

mě nakonec přivedly k mým současným závěrům. A mohu dodat, že nikdo, kdo četl můj výsledný rukopis, ani univerzitní profesoři, kteří byli hořce nepřátelští ke všemu, co jsem měl na srdci, nikdy neudělal sebemenší pokus vyvrátit mé důkazy.[1110] Budu tedy zcela spokojen, pokud se mi v následujícím textu podaří na čtenáře zapůsobit natolik, že se budou chtít pustit do vlastního pátrání – což jistě udělá každý zodpovědný člověk s nezávislým myšlením, jakmile bude na toto nebezpečí upozorněn. A výběr knih, který uvádím v příloze II na konci této kapitoly, by měl každému stačit k tomu, aby se do toho mohl pustit.

V průběhu asi dvou století, mezi posledními lety středověku a počátkem novověku, byli Židé vyhnáni ze všech nejdůležitějších zemí Evropy, z Anglie v roce 1292 a ze Španělska v roce 1492.[1111] Nežidé byli přesvědčováni, že to bylo způsobeno jejich vlastní bigotností a pronásledováním, ale tento názor neobstojí. Nezávislé zkoumání ukáže, že právě Židé, ze všech národů na Zemi, kdekoli se pevně usadili, se nakonec stali předmětem strachu a zášti, a následně i odporu a nenávisti. Jesse H. Holmes, dlouholetý profesor filozofie na Swarthmore College, s obvyklými „liberálními“ kvakerskými tradicemi, publikoval v časopise The American Hebrew článek, ve kterém uvedl: „Sotva může být náhodou, že nepřátelství namířené proti Židům lze nalézt prakticky všude na světě, kde

[1110] Jen díky tomu, co lze považovat za téměř neuvěřitelnou řadu náhod, tento rukopis dosud nebyl vydán.

[1111] Francie v roce 1306; Sasko v roce 1349; Maďarsko v roce 1360 (a znovu z křesťanské části Maďarska v roce 1582); Belgie v roce 1370; Slovensko v roce 1380; Rakousko v roce 1420; Nizozemsko v roce 1444; Portugalsko v roce 1498; Prusko v roce 1510; Bavorsko v roce 1551. Do Švédska jim byl vstup zakázán až do roku 1782, viz Frank L. Britton – Behind Communism, Los Angeles, asi 1951, s. 6.

se Židé a nežidé setkávají. A jelikož Židé jsou společným prvkem této situace, zdá se na první pohled pravděpodobné, že příčina bude nalezena spíše v nich než v široce rozmanitých skupinách, které tento antagonismus pociťují.“[1112]

I již zmíněný sir Richard Francis Burton, který rozhodně nebyl „antisemita“, musel dojít k závěru, že nepřátelství, v němž obvykle končily vztahy mezi Židy a nežidy, bylo v podstatě reakcí na křivdy, které Židé nežidům způsobili.[1113] Ačkoli se na obou stranách nepochybně odehrály věci, které by každý spravedlivý člověk označil za strašlivé křivdy, důkazy naznačují, že tyto křivdy nejčastěji vycházely od Židů a že v jádru byl „antisemitismus“ obvykle snahou nežidů bránit se proti židovskému ubližování – proti židovské invazi, uzurpování, morálnímu zkažení, finančnímu útlaku, dvojí hře a zrádným intrikám. Jistěže v naší velkorysé a otevřené zemi se nepřátelství vůči Židům začalo vážně stupňovat až poté, co nežidé zjistili, jak hrubě Židé zrazují naši důvěru a zneužívají svobody a příležitosti, které jsme jim poskytli, aby způsobili naši zkázu.

Anglická revoluce

Za vlády Karla I., který byl anglickým králem od roku 1625 až do své popravy v roce 1649, byli Židé z anglických břehů již asi 350 let vyhnáni. Poté, co je v roce 1492 vyhnali ze Španělska Ferdinand a Izabela, se mnozí z nich nahrnuli do Holandska, kde brzy učinili z Amsterdamu finanční metropoli světa. Mezitím Anglie, bez jakýchkoli Židů, nesmírně

[1112] Citováno z knihy The International Jew, sv. IV, Dearborn Pub. Co., 1922, s. 222.
[1113] Viz Sir Richard Francis Burton, op. cit., s. 115 a násl. Viz také s. 72 a násl. a s. vii a násl.

prosperovala, stala se známou jako „Merrie England“, dala světu Shakespeara a alžbětinskou éru a zničila španělskou armádu; a v době Karla I. již vykazovala známky té rostoucí vitality, která z ní měla učinit největšího budovatele impérií v celé historii. To způsobilo, že se nizozemští Židé začali toužit po opětovném přijetí na anglickou půdu, protože žádné zvíře není pro parazity tak žádoucím hostitelem jako to, které je zdravé a roste. Cromwell se dostal do konfliktu s králem, který vyústil v občanskou válku.

Požadoval peníze a vše potřebné pro svou armádu. Židé souhlasili, že se stanou dodavateli, pod podmínkou, že pokud zvítězí, zruší proti nim vydaný zákaz. Za pár let padla králova hlava a Židé, převážně z Holandska, se sem nahrnuli. Během dvou generací se stali dominantní finanční silou v zemi a, jak jsme již viděli, byla založena Banka „Anglie“, která se díky svému uznávanému privilegiu požívat „úroky ze všech peněz, které vytváří z ničeho“, stala vzorem pro všechny centrální bankovní systémy, jimiž byl západní svět postupně zatížen.

Francouzská revoluce

Z Anglie se přesuneme do Francie. Je to padesát let před revolucí z roku 1789.

Od té doby se lidem do hlavy pilně vštěpuje představa, že Francouzská revoluce byla spravedlivá a prospěšná událost, spontánní povstání utlačovaného a rozhořčeného lidu proti králi, šlechtě a duchovenstvu, kteří se na něm obohacovali, a že její vítězství otevřelo cestu k lepšímu světu moderní doby. To jsem se naučil ve škole. Ale studie, které jsem zahájil před

lety[1114], mi otevřely oči k tomu, že naopak, Francouzská revoluce možná znamenala začátek rozpadu západního světa, světa bílého muže. Jisté je, že má tento příběh i druhou stranu. Jisté je, že revoluce nebyla žádným spontánním povstáním zdola. Jisté je, že ačkoli, jak je třeba přiznat, existovaly závažné křivdy, které bylo třeba napravit, mohly být napraveny a pravděpodobně by byly napraveny řádnými a mírovými procesy, kdyby situaci nevyužily síly odhodlané použít násilí k tomu, aby najednou svrhly monarchii, aristokracii a církev, a tak odtrhly Francii od jejích osvědčených tradic a kotvišť a vydaly ji na bezhlavý pochod novým a pochybným směrem.

Je zcela jisté, že Francouzská revoluce, stejně jako všechny revoluce od té doby, byla záměrně zosnována shora – podněcována lidmi s rozumnou hlavou a lstivostí, financována a řízena lidmi s bohatstvím a společenským postavením.

[1114] Viz Lord Actonovy Lectures On The French Revolution, ale především čtyři knihy Nesty H. Websterové, které, jak sama uvedla, byly napsány podle následujícího plánu: „V knize The Chevalier De Boufflers [Dutton, 1926] byla revoluce nahlížena očima těch nejlepších aristokratů, v knize The French Revolution [Dutton, 1919] byla sledována z ulice v době velkých nepokojů a z pohledu lidu.“ A ve zbývajících dvou, Louis XVI and Marie Antoinette before the Revolution a Louis XVI and Marie Antoinette during the Revolution (Putnam, 1937 a 1938), „je revoluce nahlížena okny paláce francouzským králem a královnou.“ Všechny čtyři vynikají svou erudicí a pronikavým vhledem. Neznám však nikoho, kdo by lépe než pan R. McNair Wilson ve své knize The Mind of Napoleon (Routledge, 1934) vykreslil základní rozložení sil stojících za revolucí a za následným Napoleonovým bojem. (Viz také jeho již zmíněná kniha Monarchy or Money Power.) Příběh Napoleona odhaluje mnoho nápadných paralel s příběhem Hitlera, jak se brzy ukáže, až budu psát o roli, kterou sehrála židovská mezinárodní finanční moc ve druhé světové válce. Oba muži byli hrubě zkresleni a na stránkách historie se objevili jako nelidská monstra pouze proto, že finanční moc, když zvítězila, jak se stalo v obou případech, nakonec disponovala mocí, kterou uplatňovala prostřednictvím kontroly nad vzděláváním a hromadnými sdělovacími prostředky a tlakem na politiky a státníky, aby určovala, jak by se měly postupně formovat lidské mysli.

Celá Evropa v té době již dlouho vřela myšlenkami, které se později staly známými jako iluminismus. V roce 1776 přišel Adam Weishaupt (který nebyl Žid) se svými dotaženými plány na zničení společenského a politického řádu jakékoli země. Do jaké míry byli jeho mentoři židovského původu, není jisté, ačkoli „židovské vazby některých dalších iluminátů [zejména Mirabeaua] nelze popřít.“[1115] Myšlenky „svobody, rovnosti a bratrství“, které nakonec vedly k revoluci, zrály v klubech iluministických jakobínů rozesetých po celé Francii.[1116] Tyto kluby byly předchůdci moderních komunistických buněk. Jejich vedoucí členové patřili k zednářskému řádu, který ve své evropské podobě, známé jako Velký orient, byl vždy a vždy se chlubil tím, že je vysoce podvratný.[1117] Konkrétněji řečeno, jejich cílem bylo zničit královskou moc, šlechtu, náboženství, národní identitu a veškerou vládu. A kontrolu nad zednářským řádem ve Francii té doby měli v rukou Židé[1118], stejně jako tomu

---

[1115] Viz Nesta H. Websterová – Secret Societies and Subversive Movements, s. 196, 230.

[1116] Viz Vicomte Leon de Poncins – The Secret Powers Behind Revolution, op. cit., str. 33, 39, 60. Dr. Revilo P. Oliver potvrdil spolehlivost de Poncinova výzkumu. Viz jeho dílo Christianity And The Survival Of The West, Sterling Enterprises, Sterling, Va., 1973, s. 25.

[1117] Viz Nesta H. Websterová – Secret Societies and Subversive Movements, str. 273–285; World Revolution, Britons Pub. Co., 1971, s. 31, 33–34. Také de Poncins, op. cit., s. 29, 83, 87, 92, 111, 128. Do jaké míry to platí pro zednářství v Británii, je otázkou. Admirál Sir Barry Domville prohlásil: „Až po uši.“ Viz jeho From Admiral to Cabin Boy, Boswell, 1947, 156–159. Admirál Domville byl nejen mužem velké a zjevné integrity a odvahy, v němož jeho země vkládala nejvyšší důvěru, ale měl také výjimečnou znalost toho, co se odehrávalo pod povrchem života. Velel britským lodím v bitvách a byl ředitelem námořní rozvědky a prezidentem Královské námořní akademie v Greenwichi.

[1118] Když pan A. K. Chesterton ve své knižní polemice s panem Josephem Leftwichem poznamenal: „Myslím, že nepopřete, že kontinentální zednářství je – a již téměř dvě stě let bylo – notoricky ovládáno Židy,“ pan Leftwich, který byl samozřejmě Žid, se ve své odpovědi ani nepokusil to popřít. The Tragedy of Anti-

je dodnes.[1119] Přední zednáři se na oficiálních zednářských setkáních chlubili, že Francouzská revoluce byla jejich zásluhou, stejně jako další revoluce, které následovaly.[1120]

Marcus Eli Ravage, jak si možná moji čtenáři vzpomenou, se chlubil tím, že Židé stáli za všemi našimi revolucemi. Pokud je to pravda, snad lépe pochopíme, proč z nich vždy vyšli dobře. Postupně, jak se situace vyjasňuje, můžeme si uvědomit, že to byli právě oni, kdo z Francouzské revoluce získal nejvíce. Její „úspěch" odstranil omezení, pod nimiž po staletí běžně trpěli, a znamenal začátek jejich přijetí na rovnou úroveň s ostatními národy, kterou si následně v západním světě užívali. Od té doby mají stále větší svobodu pracovat a proklestit si cestu do všech druhů pozic důvěry, vlivu a moci v nežidovské společnosti. Pro nežidovský svět však byla Francouzská revoluce bombou, která vytrhla obrovský kus jejich sociální struktury. Podruhé se v prachu kutálela hlava krále. Nyní již nezbývají žádní skuteční králové. Ještě horší je, že veškerá víra v krále zemřela. S úpadkem naší víry v krále zmizela i naše víra ve velikány, ušlechtilé muže, ba dokonce v nadřazené bytosti. Dnes slovo „ušlechtilý" téměř vymizelo z anglického jazyka, a to zejména z běžné mluvy. Když se o něm zmíní, vyvolá to zvednutí obočí

Semitism, Londýn, 1948, s. 209. Viz také Nesta H. Websterová – World Revolution, 1971, s. 32.

[1119] Nesta H. Websterová – Secret Societies, vydání z roku 1946, s. 280. Dále J. Wickham Steed – Through Thirty Years, 1925, sv. I, s. 302. Již jsem upozornil na skutečnost, že pan Steed byl po dobu 17 let zahraničním korespondentem londýnského deníku Times, působícím v Berlíně, Římě a (od roku 1902) ve Vídni, kde mu jeho zkušenosti poskytly výjimečné poznatky, které mu umožnily napsat jeho vynikající a autoritativní dílo o Rakousku-Uhersku. Na základě svých let strávených ve Vídni dospěl k závěru, že „zednáři byli převážně, ne-li výlučně, židovského původu" (sv. II, s. 241). To se týkalo zejména let těsně před první světovou válkou.

[1120] Leon de Poncins, op. cit., str. 33–71.

a úšklebek; a obyčejný Američan ani neví, co slovo „čest“ znamená, a ještě méně, co je čest jako taková. Už jen tato skutečnost odhaluje, jak byly znečištěny prameny našeho morálního a duchovního života. A tento úpadek je zlověstný. Vstoupili jsme do světa, který je čím dál tím více davem – jak to vyjádřil Nietzsche, davem nahoře i davem dole.

Vzestup rodu Rothschildů

Zatímco francouzská revoluce vrcholila, Meyer Amschel Rothschild, jak jsme viděli, zakládal svůj bankovní dům v Německu a prostřednictvím svých pěti synů pak ve všech hlavních evropských metropolích. S využitím financí jako zbraně vedli tajnou válku proti nežidovskému světu. Vztahy mezi národy byly záměrně zhoršovány a vyhrocovány, aby z následných válek mohli sklízet kolosální zisky tím, že zásobovali a financovali obě strany a parazitovali na utrpení a ztrátách obou stran.[1121] Pod dotykem Rothschildovy kouzelné hůlky vznikaly a zanikaly národy, trůny se otřásaly a padaly a letěly hlavy. Napoleon bojoval proti stejným intrikám, nástrahám a pastím, s nimiž se později potýkali Lincoln a Hitler.[1122] Nechť si však čtenář uvědomí, že Brooks Adams

---

[1121] Viz hrabě Egon Caesar Corti – The Rise Of The House Of Rothschild, Cosmopolitan Book Corp., New York, 1928, s. 25, 30, 35, 159, 373.

[1122] „Je to zajímavý fakt a důkaz ničivé síly lichvy, že zatímco Caesar selhal, protože se nepostavil proti moci lichvářů, Napoleon selhal právě proto, že tak učinil. Napoleon byl posledním velkým zastáncem prostého lidu proti rostoucí moci finančních kruhů, jak dokazuje i povrchní studium jeho kontinentálního systému. Nepřátelské síly, které ho obklíčily a nakonec přivedly k zániku, byly financovány lichvou; a bojovaly za věc lichvy, včetně Wellingtona.“ „Nelze dost zdůraznit, že klíčem k Napoleonově vládě byly finance, a nikoli územní expanze. Kdyby francouzský císař souhlasil s opuštěním svého finančního systému ve prospěch londýnského systému – tedy ve prospěch půjček z peněžního trhu – mohl mít mír kdykoli.“ (R. McNair Wilson, Napoleon’s Love Story, Londýn 1933.) „Asi není třeba dodávat, že historici, píšící v zájmu moderních demokracií

napsal, že po Waterloo již žádná mocnost nedokázala čelit silám lichvářů.[1123] Jak poznamenal Sombart (s. 99), v polovině století se již říkalo, že „v Evropě existuje jediná moc, a tou je Rothschild“.[1124] Zároveň (v roce 1851) to potvrdil i rabín Moses Margoliuth, který poznamenal: „Jméno Rothschild se tak stalo všudypřítomným a bylo trefně podotknuto, že rod [Rothschildů] ‚se rozprostíral jako síť nad národy‘; a není divu, že jeho působení na peněžním trhu nakonec pocítila každá vláda v Evropě.“[1125]

Zhruba v té době si Židé začali šeptat: „Musíme do myslí nežidů vštípit víru v demokracii. Tak se nám je s největší jistotou podaří dostat pod svou moc. Demokracii totiž pohání peníze a všechny peníze jsou v konečném zúčtování v našich rukou.“[1126] A tak se postupně demokracie, a s ní i dogma

---

založených na lichvě, tuto situaci zcela zkreslili. Napoleon byl podle nich romantickou postavou, která však představovala ‚nebezpečí‘ pro mír v Evropě. Napoleon byl ‚nebezpečný‘ pouze pro nadvládu lichvářů a nejvýznamnější na něm je, že ho jeho lid miloval a jeho vojáci mu sloužili s loajalitou a oddaností, která v celé historii pravděpodobně nemá obdoby. Byl s nimi a bojoval za ně, a oni to věděli.“ Viz Jeffrey Mark, op. cit., Londýn, vydání z roku 1934, str. 176–177. (Bombajské vydání, s. 138.) Stejná teze je rozvinuta v knize R. McNaira Wilsona – Monarchy or Money Power, Londýn, 1934. Srov. Ezra Pound – Impact, s. 104, 189, 190, 192.

[1123] Viz Brooks Adams – The Law of Civilization and Decay, Knopf, 1943, s. 326 a násl.

[1124] Srov. Egon Caesar Corti, op. cit., s. v, vii, 108, 230, 249, 254, 405.

[1125] Moses Margoliuth – The History of the Jews in Great Britain, Londýn 1851, sv. II, s. 161.

[1126] Rád bych upozornil své čtenáře, ať už to má jakýkoli význam, že Protokoly údajně o židovském národu tvrdí právě toto: „zlato … je celé v našich rukou“; „všechny peníze světa budou soustředěny v našich rukou“; „V našich rukou je největší moc dnešní doby – zlato; za dva dny můžeme ze svých skladů získat jakékoli množství, jaké si jen přejeme.“ Viz Protokoly, přeložil Victor Marsden (bývalý ruský korespondent londýnského Morning Post), Protokoly III, XV, XXII. Celé dílo je plné myšlenek o klamání, zrazování, ovládání a zotročování nežidovských národů. Na podporu židovské chvástavosti, že ovládají všechny

rovnosti, dovedené dokonce až k principu „jeden člověk, jeden hlas“, stala základem vnitřní i zahraniční politiky i v těch nejmocnějších zemích světa bílého člověka, a lid, jak poznamenal pan H. A. Gwynne, byl zbaven ochránců, kteří nad ním kdysi bděli v podobě králů a šlechty.

Průmyslová revoluce

Když se však Marcus Eli Ravage chlubil, že Židé stáli „za všemi vašimi revolucemi“, nejsem si jistý, zda měl na mysli pouze ty politické. Jak jsem o tom v průběhu let přemýšlel, stále více jsem se ptal sám sebe, zda Židé nebyli primárně zodpovědní za to, jak se vyvinul náš průmyslový systém a naše technologie – v něco, na co nelze být úplně hrdý a co rozhodně není v souladu se základními instinkty, hodnotami a tradicemi nordického člověka. Ať si čtenář připomene tvrzení z časopisu The American Hebrew před asi padesáti lety, že to byli Židé, kdo „organizoval kapitalismus a jeho nástroj, bankovní systém“.[1127] To se vskutku dá jen stěží popřít, neboť Werner Sombart ve své knize The Jews and Modern Capitalism, která je zároveň mimořádně poučná i autoritativní, zašel ještě dál a poukázal na podstatné, klíčové a charakteristické rysy kapitalistického systému, u nichž je židovský původ nesporný.

---

peníze, viz Jeffrey Mark, op. cit., str. 9–10: „. . . vytváření, rušení, kontrola a doslovné vlastnictví téměř všech peněz v oběhu i mimo něj je v rukou soukromého monopolu (bankovního systému), jehož politiku dnes žádná vláda v západní civilizaci nekontroluje a ani nemůže kontrolovat – s výjimkou čistě formálního způsobu. Bankéři mají ve skutečnosti legalizovaný ‚monopol‘ na peníze po celém světě.“ Londýnské vydání, s. 17. Srov. str. 56–57. Bombajské vydání, str. 9–10, 42.

[1127] Ve svém vydání ze dne 10. září 1920. Časopis The American Hebrew je jedním z nejvýznamnějších periodik moderního amerického židovstva.

Ale napadá mě, zda by se k tomu nedalo říci ještě něco víc. Pochybuji, že by si někdo z britské šlechty – přímí a legitimní dědicové staré nordické etiky odvahy a kodexu cti, a to ještě předtím, než si pivní magnáti a burzovní magnáti našli způsoby, jak si koupit nebo vynutit vstup do Sněmovny lordů – kdy zvolil pro Anglii takovou cestu, která by z ní udělala „národ obchodníků“ a světový trh. Víme, že průmyslová revoluce začala v Anglii kolem roku 1760, dlouho předtím, než se Židé se svou „Bank of England“ stali dominantní finanční silou v zemi. Víme, že ať už v poslušnosti svým univerzálním vrozeným instinktům, nebo v souladu s příkazy svého Talmudu, neustále hledali v každém vynálezu, vývoji nebo události příležitost, jak vydělat peníze. Víme také, že nikde necítili hluboké pouto k půdě, k zemi nebo k lidem, mezi nimiž žili, a že na nežidy, opět na příkaz jejich Talmudu, měli pohlížet jako na dobytek, který se má dojit, s naprostým nedostatkem zájmu o dlouhodobé blaho lidí, kteří byli jejich hostiteli. A nevytváří snad takový přístup ideální podmínky pro to naprosto bezcitné a bezduché vyvlastňování a vykořisťování anglického lidu, které vyvolalo tolik zoufalých protestů v době, kdy průmyslová revoluce nabývala své charakteristické podoby a určovala svůj rozhodující směr? A nevysvětluje to snad, jako nic jiného, skutečnost, že celý náš průmyslový systém a technologie, která řídila jeho vývoj, směřovaly bezohledně k ekonomice šíleného, bezohledného honu za ziskem, k naprostému drancování, znásilňování a znesvěcování, zcela bez ohledu na to, jaký to může mít dopad na samotného člověka, na Zemi svěřenou do jeho péče nebo na ty, kteří po něm přijdou?[1128] „Kdo ví,“

[1128] Při psaní tohoto textu jsem si všiml, že otázka, kterou jsem zde nastolil, se zdá být podpořena postřehem profesora W. G. Pitta-Riverse z Oxfordu z roku 1921, který jej uvedl ve své knize The World Significance of the Russian Revolution.

posmíval se Ravage, „jaký velký a slavný osud by vás mohl čekat, kdybychom vás nechali na pokoji?“ Ano, kdo ví, kolik z té krásy, vznešenosti, řádu, spravedlnosti a stability, kterou nordici vtiskli do našeho středověku, mohlo být v následujících stoletích vylepšeno, aby vznikla ta nejobdivuhodnější společnost, jakou Země kdy viděla, kdyby Židé, jak říká Ravage, „nebrali (nás) do rukou, nezbořili tu krásnou a

---

Uvedl: „Je ... přesto možné, aniž by se člověk vystavil obvinění z antisemitismu, poukázat na zřejmý fakt, že židovstvo jako celek, vědomě či nevědomě, usilovalo o mezinárodní ekonomický a materiální despotismus a podporovalo jej, který s puritánstvím jako spojencem [a puritánství bylo do značné míry inspirováno židovským Starým zákonem] směřoval ve stále větší míře k tomu, aby zničil národní a duchovní hodnoty a nahradil je ošklivým a otupujícím mechanismem financí a továren.“ Dále bych čtenáři doporučil, aby se seznámil s publikací profesora Carltona J. H. Hayese – A Political and Cultural History of Modern Europe (Macmillan, 1937), s. 6, 8, 36, 46–47 a 454, a zvážil, zda po zamyšlení nad tím, co autor říká, není nakloněn uznat oprávněnost mého podezření, že ruka Žida měla od samého počátku velký podíl na mimořádně nepříjemném stavu všech částí světa, do nichž pronikla naše moderní technologie a industrializace. V každém případě jistě není bez významu, že Werner Sombart v roce 1913 prohlásil, že „židovský vliv učinil Spojené státy přesně tím, čím jsou – tedy americkými. Neboť to, čemu říkáme amerikanismus, není, pokud to tak můžeme říci, nic jiného než destilovaný židovský duch.“ A dále: „... moderní kapitalismus není ničím jiným než výrazem židovského ducha.“ The Jews and Modern Capitalism, op. cit., str. 43–44, 38. Stejně relevantní je i úsudek Ezry Pounda: „Devatenácté století: století lichvářství. Mazzini napsal: ‚... historie posledního půlstoletí, a jméno tohoto půlstoletí je materialismus.‘“ Impact, s. 50. K výše uvedenému si dovolím doplnit následující pasáž z knihy profesora Arthura Bryanta Unfinished Victory (Macmillan, 1940, s. 187): „Pro Hitlera židovský marxismus dovršil proces společenské koroze, který započal židovský akciový kapitalismus. Zdálo se však, že konečným cílem tohoto zlověstného hnutí nebyl triumf proletariátu, ale nadvláda těch, kteří vykořisťováním proletariát vytvořili – Židů. […] Konečné cíle marxismu a mezinárodního kapitalismu byly v Hitlerových očích stejné: soustředění veškeré moci do rukou hrstky lidí a odstranění všech nezávislých sil, které by tomuto procesu mohly klást odpor – náboženství, vlasti, soukromého vlastnictví.“

velkorysou stavbu, kterou (jsme) vybudovali, a nezměnili celý běh (naší) historie“?

Musím se z velké části vyhnout naší „revoluci“ z roku 1776 (kterou by bylo lepší nazývat válkou za nezávislost), ačkoli i zde by se zdálo být nepochybné, navzdory mlčení většiny našich historiků, že to, proti čemu se naši předkové vzbouřili, byla snaha Anglie (tj. Banky „Anglie“, která, jak jsme viděli, byla soukromým nástrojem vykořisťování) zabránit kolonistům ve vydávání vlastních papírových peněz bez dluhu, což přinášelo koloniím prosperitu, dokud to nebylo potlačeno.[1129]

[1129] Na tomto místě bych rád upozornil na velmi trefnou a podloženou poznámku pana Christophera Hollise, kterou uvádí na úvodních stránkách své knihy The Breakdown of Money (Sheed, 1934, str. xvii–xx). „Historie, tak jak se vyučuje, trpí mnohem závažnější vadou než jen občasnou zaujatostí. Touto závažnou vadou je úplné opomíjení měnových příčin. Vezměme si příběhy jakékoli z velkých katastrof v historii, jak je vypráví student měnových věd a jak je vypráví běžná učebnice. Tyto dva příběhy se téměř vůbec neshodují. Učebnice, když hovoří o anglické občanské válce nebo revoluci z roku 1688, americké válce za nezávislost nebo francouzské revoluci, vysvětluje je výhradně politickými příčinami...“ „Nyní již nejde o teorii konkrétní školy, ale o všeobecně uznávaný názor ekonomů všech škol, že tento pohled představuje nejzávažnější zkreslení pravdy.“ „Hrabě Corti v předmluvě ke své knize Reign Of The House Of Rothschild vypráví, jak se dříve říkalo, že to udělal Metternich nebo Bismarck, jak Cavour či Ludvík Napoleon prosazovali tu či onu politiku. Učebnice zaznamenávaly, že se vedla válka; o tom, jak byla válka financována, se však nezmínily. Když se dostal k četbě soukromých dokumentů Rothschildů, našel tam záznamy o úzkých vztazích mezi každým evropským státníkem a tímto velkým rodem – tím velkým rodem, jehož jméno nebylo v učebnicích ani zmíněno.“ Pan Hollis hovoří o „zdrženlivých a autoritativních slovech hraběte Cortiho a o obdivuhodně zdokumentovaném díle, které následuje“, a cituje pasáž z Cortiho textu, která zní: „Je podivné, že vliv Rothschildů je v jinak komplexních a pečlivých historických pojednáních sotva zmíněn, nebo je o něm alespoň jen letmo hovořeno. […] V průběhu svého výzkumu jsem zjistil, že odkazy na jméno Rothschild v oficiálních dokumentech a v knihách vzpomínek byly stejně běžné, jako jsou vzácné v současných učebnicích.“ Viz Ezra Pound, který se vyjadřuje v podobném duchu: Impact, s.

Americká občanská válka

Nyní se přesunu k naší občanské válce, neboli válce o odtržení.

Evropští bankéři, kteří situaci sledovali z dálky, si uvědomili, jakou bohatou kořist by mohli sklidit, kdyby se jim podařilo přivést rostoucí napětí mezi Severem a Jihem až k otevřenému konfliktu. A slečna Cooganová uvádí, že „americká občanská válka byla naplánována v Londýně v roce 1857“ – čtyři roky předtím, než zazněly první výstřely.[1130] „Někteří bankéři,“ pokračuje, „se dohodli, že pařížská pobočka jedné skupiny bude podporovat a financovat Jih, zatímco britská pobočka téže skupiny převezme podobnou roli pro Sever.“ Za oběma stála rodina Rothschildů. Na Severu ji zastupoval Žid známý v historii jako „August Belmont“[1131]; na Jihu jeho strýc, senátor John Slidell z Louisiany, Newyorčan, který byl po otci Žid. Jeho finančním partnerem byl Judah Benjamin, ministr Konfederace během války, další Žid a blízký přítel Disraeliho. Podle Židovské encyklopedie (sv. III, s. 30) byl Benjamin „obecně popisován jako ‚mozek Konfederace‘“, ačkoli se tam dodává, že „zejména během svého působení ve funkci ministra války byl extrémně nepopulární“. Benjamin i Slidell „byli agenty Rothschildů a během občanské války získávali pro Jih finanční prostředky Rothschildova bloku (prostřednictvím bank

---

185, 16, 187–189. Dále Gertrude Cooganová, op. cit., kap. X: „The Historical Facts, Our Untaught History“, str. 173–184; a Jeffrey Mark, op. cit., londýnské vydání, s. 237 a násl. (Bombajské vydání, s. 189 a násl.)

[1130] Stejně tak, jak brzy popíšu, v případě druhé světové války vyhlásily světové židovské finanční kruhy, které se v srpnu 1933 sešly v Amsterdamu, Hitlerovi válku již šest let předtím, než skutečně vypukly boje, a zahájily obrovskou křížovou výpravu s cílem zmobilizovat celý svět k jeho zničení.

[1131] Belmont se původně jmenoval August Schoenberg. Byl to Žid německého původu, který mluvil anglicky s tak silným přízvukem, jako dnes Henry Kissinger.

d'Erlanger)".[1132] Propaganda sice vynesla otázku otroctví do popředí, ale skutečným záměrem celého podniku bylo zatížit obě strany horou dluhů a využít zoufalé situace, která v tomto boji nutně vznikne, k tomu, aby byly obě strany donuceny přijmout stejný měnový systém, jaký rodina Rothschildů již zavedla v Anglii a na kontinentu. Tvorba a vydávání peněz by pak bylo svěřeno „národní" bance a peníze by místo toho, aby byly vydávány zdarma na úvěr celé země, byly vydávány, každý cent, jako státní dluh, zajištěný daněmi a solventností celého lidu a přinášející úroky navždy až do dne, kdy by byl splacen. To znamená, že účelem bankéřů bylo vysát obrovskou produktivitu celého amerického lidu.[1133]

[1132] Za některé z těchto informací o Belmontu, Slidellu a Benjaminovi vděčím výzkumnému oddělení časopisu The Councilor ze Shreveportu v Louisianě. Viz jeho vydání z 5.–25. října 1973 (sv. 10, č. 15).

[1133] Gertrude M. Cooganová, op. cit., s. 210 a násl. Viz také Bismarckovy poznámky adresované Conradu Siemovi z roku 1876, jak je zaznamenáno v časopise La Vieille France, č. 216, březen 1921. Úryvek z tohoto textu cituje Francis Neilson ve své knize The Makers Of War, C.C. Nelson, Appleton, Wisc., 1950, s. 53 a násl. Pan Neilson, kdysi člen britského parlamentu, byl významným revizionistickým historikem. Další a delší výňatky z článku publikovaného v La Vieille France lze nalézt v knize Gertrude Cooganové Money Creators, str. 214–216, a v knize Uncovering the Forces for War od Conrada K. Grieba, Examiner Books, New York City, 1947, str. 91–93. Z nich cituji následující: Bismarck prohlásil: „Není o tom pochyb, vím to s naprostou jistotou, že o rozdělení Spojených států na dvě federace se stejnou mocí bylo rozhodnuto již dlouho před občanskou válkou nejvyššími finančními kruhy Evropy (la Haute Finance). Tito bankéři se obávali, že pokud by Spojené státy zůstaly zcela jednotné a vyvinuly se v jediný národ, dosáhly by ekonomické a finanční nezávislosti, což by zcela narušilo kapitalistickou nadvládu Evropy nad světem." „Samozřejmě ve ‚vnitřním kruhu' financí dominoval hlas Rothschildů. Předvídali šanci na obrovskou kořist, pokud by mohli postavit dvě slabé demokracie, zatížené dluhy a prosící o pomoc židovské finančníky, místo energické Republiky, sebevědomé a hrdé, soběstačné. V důsledku toho vyslali své emisary do terénu, aby využili otázku otroctví a otevřeli propast mezi oběma částmi Unie. . ." „Rozkol mezi Severem a Jihem se stal nevyhnutelným; páni evropského finančnictví nasadili všechny síly, aby k

Lincoln však jejich hru prokoukl. Uvědomil si, že největším nepřítelem není Jih, ale evropští židovští bankéři. Jejich intriky[1134] v něm vyvolaly největší obavy o osud jeho země, jaké kdy zažil.[1135] Byl přesvědčen, že Ústava „poskytla občanům této republiky největší požehnání, jaké kdy měli – vlastní papír na splácení vlastních dluhů“. Řekl: „Vláda, která disponuje pravomocí vytvářet a vydávat měnu a úvěry jako peněžní prostředky a která má právo stahovat měnu a úvěry z oběhu prostřednictvím daní či jinými způsoby, nemusí a neměla by si půjčovat kapitál za úrok jako prostředek k financování vládní činnosti a veřejných podniků. Vláda by měla vytvářet, vydávat a uvádět do oběhu veškerou měnu a úvěry potřebné k

---

němu dospěli a obrátili jej ve svůj prospěch.“ Bismarck pak pokračoval vyprávěním o Lincolnově roli v tomto rozvíjejícím se dramatu.

[1134] Viz například „neslavný Hazardův oběžník… sepsaný zástupcem londýnských bankéřů a velmi promyšleně rozeslaný mezi profesionálními lichváři v Americe“, včetně amerických senátorů a kongresmanů. Tento neslavný oběžník podporoval zrušení otroctví v Americe, avšak pouze za účelem přípravy půdy pro rafinovanější formu otroctví. Mimo jiné v něm stálo: „Otroctví bude pravděpodobně zrušeno válečnou mocí a otroctví jako vlastnictví osob bude zničeno. To já a moji evropští přátelé podporujeme, neboť otroctví není nic jiného než vlastnictví práce a s sebou nese péči o dělníky, zatímco evropský plán, vedený Anglií, spočívá v tom, že kapitál (věřitelé) bude ovládat práci tím, že bude ovládat mzdy.“ (Odstranění kupní síly podle libosti a učinění dělníků oběťmi nezaměstnanosti.) [Závorky přidala slečna Cooganová.] „Toho lze dosáhnout kontrolou peněz. Velký (státní) dluh, o který se kapitalisté (věřitelé) postarají, aby vznikl z války, musí být použit jako prostředek ke kontrole objemu peněz... Nelze dovolit, aby se v oběhu vyskytovaly takzvané greenbacky... neboť je nemůžeme kontrolovat.“ Viz Gertrude M. Coogan, op. cit., s. 212. Poslední větu citátu doplnil Ezra Pound. Viz jeho Impact, s. 104.

[1135] Lincoln napsal: „V důsledku války se korporace dostaly na trůn a nastane éra korupce ve vysokých kruzích; finanční moc země se bude snažit prodloužit svou vládu tím, že bude působit na předsudky lidu, dokud se bohatství nesoustředí v rukou hrstky lidí a republika nebude zničena. V tuto chvíli pociťuji větší obavy o bezpečnost své země než kdykoli předtím, dokonce i uprostřed války.“ Coogan, op. cit., s. 1. Viz také Francis Neilson, op. cit., s. 53f.

uspokojení výdajové síly vlády a kupní síly spotřebitelů. Právo vytvářet a vydávat peníze je ... nejvyšší výsadou vlády...“[1136]

Myslel to vážně. Na jeho podnět Kongres skutečně vydal 150 milionů dolarů v papírových bankovkách, které sloužily k úhradě všech veřejných i soukromých dluhů. A od té doby jsou v oběhu bez jakéhokoli dluhu.[1137]

Lincoln se tak postavil bankéřům přímo do cesty a zasadil ránu přímo do samého kořene jejich moci. Proto bylo rozhodnuto, že je třeba ho odstranit. A nic nebylo snazšího, než najít někoho, kdo by ho zastřelil.[1138]

Existuje spousta důkazů, které dokazují, že atentátník Booth nebyl žádný „samotář“, ale – jak o něm často říkala jeho matka – „nástrojem lidí na vyšších místech“, výkonnou složkou dlouhodobého spiknutí, které ho zavedlo nejen na časté cesty do „tajné vlády“ Konfederace v Kanadě, ale jednou dokonce i do Londýna a Paříže, a které ho prostřednictvím šifrovaného kódu spojovalo s Judah Benjaminem, židovským ministrem zahraničí Konfederace, přítelem Benjamina Disraeliho, který již dříve pronesl svou tajemnou poznámku o tom, že svět je „řízen zcela jinými osobnostmi, než si představují ti, kteří nejsou v zákulisí“.[1139]

[1136] Citováno Johnem R. Elsonem v knize Lightning over the Treasury Building, Meador, Boston, 1941, s. 78.

[1137] Viz Gertrude M. Coogan, op. cit., s. 322, 215.

[1138] Bismarck si uvědomil, že k tomu došlo, a v roce 1876 to sdělil Conradovi Siemovi. Viz závěr rozhovoru zaznamenaný v časopise La Vieille France z března 1921, jak je citován v Coogan, op. cit., s. 216, a v Conrad K. Grieb, op. cit., str. 91–93.

[1139] Viz Isola Forresterová – This One Mad Act, Boston, 1937. Autorka byla vnučkou Johna Wilkese Bootha, Lincolnového vraha. Uvádí, že „stejná tajná šifra, která byla později nalezena v kanceláři Judaha Benjamina, byla po atentátu

Ezra Pound to celé shrnul bez servítků slovy: „Spojené státy byly v roce 1863 prodány Rothschildům.“[1140] K definitivnímu uzavření této dohody však došlo až v roce 1913, kdy se Paulu Warburgovi, vyslanému výslovně za tímto účelem, konečně podařilo vnutit zemi Federální rezervní systém. V té době se zdálo, že Židé byli konečně připraveni odvážně vstoupit na světovou scénu s plány, které dozrály a byly prověřeny staletími, aby se konečně stali pány Země. Je třeba si dobře zapamatovat, že první světová válka byla vyprovokována až poté, co byly Spojené státy, stejně jako Evropa, zatíženy a spoutány finanční kontrolou, pomocí níž bylo možné nasměrovat válku k dosažení židovských cílů.[1141]

Od této chvíle je třeba mít neustále na paměti snahu Židů o světovou nadvládu s centrem v Palestině. K tomuto účelu bylo

---

nalezena i v Boothově kufru“. To byl jasný důkaz tajné komunikace mezi nimi. Booth byl španělského původu a z jedné čtvrtiny židovského původu. Kniha je nesmírně zajímavá a zcela přesvědčivě dokazuje, že byl nástrojem spiknutí. A skutečnost, že podnikl tajnou cestu do Londýna a Paříže, přinejmenším naznačuje, že nějaké zahraniční strany si přály Lincolnovu likvidaci. Kniha rozhodně stojí za přečtení v celém rozsahu, ale cenné informace lze získat i pouhým přečtením stránek 51, 54, 117 a následující, 186, 194–197, 203, 206, 214, 248–293, 344, 356, 359 a následující, 451. Celkově je plně podložena knihou Otta Eisenschimla Why Was Lincoln Murdered? Little Brown, 1937. Srov. Francis Neilson, op. cit., s. 53–54.

[1140] Ezra Pound, op. cit., s. 102.

[1141] Sir Cecil Spring-Rice, britský velvyslanec v USA v letech těsně před vypuknutím první světové války, učinil následující postřehy: Židé jeden po druhém přebírali kontrolu nad velkými novinami. Získali si New York Times. Židovské banky měly nadvládu. Ovládli naše ministerstvo financí. Vynutili si na Woodrowu Wilsonovi „jmenování Němce Warburga do Rady Federálního rezervního systému, kterou ovládá“. Tento Paul Warburg, blízký příbuzný Kuhna, Loeba a Schiffa a bratr Maxe Warburga, dominantní postavy německého finančního světa, „prakticky ovládá finanční politiku [Woodrow Wilsonovy] administrativy“. Viz Letters And Friendships Of Sir Cecil Spring-Rice, Houghton, 1929, sv. II, str. 242–3, 245.

životně důležité, aby se dříve či později uchytili v Palestině, ekonomicky nejcennějším místě na celém světě a jednom z nejstrategičtějších[1142]; a rovněž aby si vybudovali pevné

[1142] Zdá se, že skutečnost je taková, (1) že opakované vědecké průzkumy, které byly od počátku tohoto století a dokonce i dříve vysílány z Británie, USA, Německa, Francie a dalších zemí, neustále uváděly, že „v údolí Jordánu a Mrtvého moře se nachází rozsáhlé ropné pole“ (Arnold S. Leese – Devilry in the Holy Land, Londýn, 1938, s. 8); (2) že Palestina se nachází v dosahu arabských zemí, „které obsahují mezi 50 a 55 procenty odhadovaných světových zásob ropy“ (Alfred Lilienthal – What Price Israel, Devin-Adair, 1953, str. 149–150); (3) že již v roce 1925 uváděla oficiální britská zpráva s názvem „Těžba nerostných surovin z vod Mrtvého moře“, že „hodnotu chemických ložisek Mrtvého moře lze odhadnout […] na více než hodnotu veškerého zlata uloženého ve Fort Knoxu.“ (Douglas Reed – From Smoke to Smother, Jonathan Cape, 1948, s. 297.) Vzhledem k cenám platným na konci čtyřicátých let bylo toto bohatství odhadováno na 5 bilionů dolarů. (Viz celostránkový článek publikovaný v New York Herald Tribune ze 14. ledna 1947.) Poněkud konzervativnější, ale stále „ohromující číslo“ uvedl londýnský Daily Telegraph 26. ledna 1934. (A.S. Leese, op. cit., s. 11.) Musím čtenáře připomenout, že Douglas Reed byl po léta evropským korespondentem londýnského deníku Times a získal značnou slávu jako autor knih Insanity Fair a Disgrace Abounding, poté From Smoke to Smother (zmíněné výše) a nakonec Somewhere South Of Suez. V poslední z těchto knih (s. 317) poznamenává: „Toto bohatství v oblasti Mrtvého moře může vysvětlovat obrovské množství energie, které bylo vynaloženo na získání Palestiny, a mohlo by sloužit jako základ, na němž by se tam budovala světová moc. Pokud je to vysvětlení, hrabě Bernadotte [svými návrhy] tento plán zcela zmařil. Proto byl, zcela logicky, zavražděn...“ Zdá se, že plán Židů předtím, než první světová válka vyústila v Balfourovu deklaraci a slib Palestiny „jako národního domova“, spočíval v tom, že budou velmi tajně pracovat na získání koncese na těžbu tohoto obrovského pokladu, přičemž o tom budou zachovávat přísné mlčení a budou se ze všech sil snažit potlačit veškeré informace o něm. I v roce 1921 byla jejich kontrola nad britskou vládou taková, že byli schopni nelegálně zajistit zrušení všech existujících konkurenčních koncesí a bez vědomí parlamentu si zajistit udělení monopolní koncese pro sebe. (Douglas Reed – From Smoke To Smother, str. 2.) To však zjevně nestačilo. Stále více se „od roku 1916 sionisté řídili teorií, že jejich plán na vytvoření nezávislého židovského státu v Palestině byl jediným jistým způsobem, jakým mohli sionisté získat úplnou kontrolu a výlučné vlastnictví prokázaného chemického a nerostného bohatství Mrtvého moře v hodnotě pěti bilionů dolarů (5 000 000 000 000 $). Židovský stát, který by vlastnil toto pohádkové bohatství, by se díky své finanční síle brzy stal národem s větším

předmostí v nějaké zemi, která by sloužila jako vhodná základna pro jejich otevřené operace a jako jádro, z něhož by se jejich impérium mohlo rozšiřovat. Je prakticky jisté, že od samého počátku měli zálusk na Rusko. Absolutně nezbytná však byla obrovská evropská občanská válka, která by rozbila celý svět bílého člověka, vyvolala řadu zoufalých krizových situací (které Židé tak dobře umí využít ke svému vlastnímu obohacení) a oslabením všech evropských národů uvolnila cestu pro jejich vlastní postup. Tak by se jim v průběhu této katastrofy mohly naskytnout příležitosti k obsazení předmostí a také k získání kontroly nad Palestinou.

---

mezinárodním významem než kterýkoli jiný národ na světě.“ Teprve poté, co si sionisté byli jisti výsledkem a tím, že již nic nemůže narušit jejich nadvládu nad touto zemí, začali poněkud polevovat v intenzitě, s jakou se na její získání soustředili. V květnu 1929 v projevu na konferenci Sionistické federace v australském Sydney Žid M. Ettinger řekl: „Kapitalisté ze všech zemí obraceli nebe i zemi, aby tuto koncesi získali. V budoucnu se možná podrobnosti o koncesi na Mrtvé moře dostanou na veřejnost a pravděpodobně se budou číst jako napínavý detektivní příběh s politickými a finančními intrikami zasahujícími do všech zemí... Kdybychom tuto koncesi ztratili, mohla být ohrožena celá naše budoucnost.“ (A.S. Leese, op. cit., s. 11. Srov. Douglas Reed – From Smoke To Smother, s. 297. Také Borge Jensen – The ‘Palestine’ Plot, Lawers by Aberfeldy, Skotsko, 1948, s. 5, kde jsou citovány úryvky z článku v Herald Tribune ze 14. 1. 1947.) A pokud jde o „strategický význam“, Douglas Reed označil Palestinu za „zhruba řečeno geografické centrum světa“. Nahum Goldman, předseda Světového židovského kongresu, pak svou hru zcela prozradil, když bez obalu prohlásil: „Židé mohli mít Ugandu, Madagaskar a další místa pro založení židovské vlasti, ale nechtějí absolutně nic jiného než Palestinu: ne proto, že voda z Mrtvého moře může odpařováním vyprodukovat metaloidy a kovový prášek v hodnotě pěti bilionů dolarů; ne proto, že podloží Palestiny obsahuje dvacetkrát více ropy než všechny zásoby obou Amerik dohromady; ale proto, že Palestina je křižovatkou Evropy, Asie a Afriky, protože Palestina představuje skutečné centrum světové politické moci, strategické centrum pro ovládnutí světa.“ Není divu, že major Tulloch ze společnosti Palestine Potash Co., Ltd. v projevu před Královskou společností umění v červenci 1934 prohlásil, že Palestina je „nejcennějším místem na celém světě“.

První světová válka

O kladech a záporech toho, jak první světová válka vypukla, zde zjevně nelze podrobněji hovořit. Lze však kategoricky konstatovat, že mezi kompetentními historiky, kteří měli přístup k nejnovějším důkazům, je představa, že Německo bylo vinno tím, že válku chtělo, plánovalo ji nebo ji zahájilo, zcela vyvrácena.[1143] Profesor Sidney B. Fay, vedoucí katedry historie na Smith College a později jeden z Rooseveltových „dvorních historiků“, přikládá zásadní význam atentátu na rakouského arcivévodu Ferdinanda, jímž válka začala. Bez něj by se válce možná dalo zcela zabránit. „Vražda arcivévody,“ říká, „zapálila materiál, který by jinak nehořel tak, jak hořel, nebo možná vůbec. Je proto důležité vysledovat počátky spiknutí, jehož se stal obětí, a určit odpovědnost za čin, který měl tak strašné a svět otřásající důsledky.“[1144]

Jako základ pro vlastní zkoumání je třeba mít na paměti výrok Waltera Rathenaua, který pronesl pět let před vypuknutím války, že osud Evropy ovládá uzavřená skupina tří set mužů, kteří se všichni navzájem znají. Zdálo by se, že s takovou mocí mohli válce zabránit, kdyby chtěli. Možná však

---

[1143] Viz například Harry Elmer Barnes – Genesis of the World War, Knopf, 1929, s. 679, kde autor uvádí, že postupné odhalování původních dokumentů týkajících se první světové války, jejích příčin, událostí a následků donutilo všechny „kompetentní a čestné autority zabývající se otázkou viny za válku“ revidovat názor, který po dlouhá léta převládal ohledně toho, kdo válku zahájil. Viz také Sidney B. Fay – The Origins of the World War, Macmillan, 1929, sv. I, s. 2 a násl. Arthur Bryant, profesor historie na Oxfordu, uvádí, že „v roce 1935 se společná komise německých a francouzských historiků jednomyslně shodla na tom, že v roce 1914 nelze žádné konkrétní vládě ani národu přičítat úmyslnou touhu po evropské válce.“ American Historical Review, 1938. Srov. Francis Neilson, op. cit., s. 21: „Žádný renomovaný historik dnes nevěří, že za válku neslo výlučnou odpovědnost Německo.“

[1144] Sidney B. Fay – The Origins of the World War, sv. II, s. 53.

válka byla právě to, co chtěli.[1145] Znovu si připomínáme Disraeliho tajemnou poznámku o tom, že běh událostí je řízen ze zákulisí – a jeho postřeh, že v té době stáli Židé v čele všech významných evropských zemí. Člověk si tedy musí klást otázku, zda v zákulisí, za státníky, kteří stáli v centru pozornosti, nestáli jiní muži, snad židovského původu, kteří pro své vlastní účely rozdmýchávali a využívali staré mezinárodní žárlivosti, obavy a nepřátelství; vkládali myšlenky do hlav státníků, kteří byli pouze loutkami; a v kritických okamžicích stáli po jejich boku, aby je podněcovali a podpláceli, vyhrožovali jim a nutili je. A jsou tu také ne příliš tajemná slova v projevech dvou velmi mocných Židů při významných příležitostech, v nichž jeden z nich patnáct let před událostí předpověděl válku, která přinese slib Palestiny[1146]; a v nichž

[1145] Leon de Poncins – Secret Powers Behind Revolution, Boswell, 1929, str. 78–80, kde cituje dlouhou pasáž z knihy generála Ludendorfa Kriegshetze Und Volkermordern, Mnichov, 1928, s. 170, v tom smyslu, že vysoce postavený zednář, který se v roce 1911 dozvěděl o spiknutí s cílem zavraždit arcivévodu a vyvolat světovou válku, se obrátil na vedení řádu v Německu ve snaze uvolnit síly, které by tento plán zmařily. Narazil však na neprostupnou zeď.

[1146] Vydání American Jewish News ze dne 19. září 1919 obsahovalo osobní vzpomínky jistého Litmana Rosenthala, „blízkého přítele“ Maxe Nordaua, vlivného německého židovského finančníka. Podstatou věci je, že Nordau ve své zprávě na setkání Židů v Paříži ohledně Šestého sionistického kongresu z roku 1903, kterého se právě zúčastnil, „předpověděl“ Balfourovu deklaraci z roku 1917, která slibovala Židům Palestinu jako národní domov. Nordau dovršil svůj projev takto: „Dovolte mi říci vám následující slova, jako bych vám ukazoval příčky žebříku vedoucího stále výš a výš: Herzl [otec moderního sionismu], sionistický kongres [první – v roce 1897], anglický návrh na Ugandu [britská vláda těsně předtím nabídla Židům národní domov ve východní Africe a šestý sionistický kongres jej právě odmítl], budoucí světová válka, mírová konference, na níž bude s pomocí Anglie vytvořena svobodná a židovská Palestina.“ To bylo v roce 1903. Douglas Reed, dlouholetý a velmi uznávaný zvláštní zpravodaj různých velkých londýnských deníků a autor řady bestsellerů o rychle se vyvíjející situaci v Evropě před druhou světovou válkou, označil ve své knize Somewhere South Of Suez citovanou pasáž za „předtuchu nejvyššího řádu“ (s.

druhý při zpětném pohledu na atentát, válku a vliv na Palestinu, který z války získali, představil tyto události jako úspěch židovské moci a intrik.[1147]

Aby to však nepůsobilo příliš jako špionážní román a nebylo plné pouhých domněnek a podezření, přistoupím nyní k výčtu známých faktů.

---

311). Nasnadě je otázka, zda se mohlo jednat o pouhou předtuchu, nebo zda toto proroctví nemohlo vycházet z přímé znalosti jak nějakého tajného plánu, tak skryté síly, která tento plán uskuteční.

[1147] A nyní se podívejme zpět na stejné období. V roce 1928 promluvil britský lord Melchett, předseda Anglické sionistické federace a velmi vlivná veřejná osobnost, na sionistickém shromáždění v New Yorku v podobném duchu, jako to učinil Max Nordau v roce 1903. Podle deníku The Jewish Chronicle z 9. listopadu 1928 (s. 19) řekl: „Vraťme se do roku 1913. Kdybych tu stál v roce 1913 a řekl vám: ‚Přijďte na konferenci, kde budeme diskutovat o vybudování národního domova v Palestině', považovali byste mě za marnivého snílka; i kdybych vám v roce 1913 řekl, že rakouský arcivévoda bude zavražděn a že z toho všeho, co následovalo, vzejde šance, příležitost, příležitost k založení národního domova pro Židy v Palestině. Napadlo vás někdy, jak pozoruhodné je, že z toho chaosu světové krve vzešla tato příležitost? Opravdu věříte, že je to náhoda? Opravdu ve svých srdcích věříte, že nás do Izraele přivedla pouhá náhoda? Věříte, že v příležitosti, která nám byla dána, není žádný hlubší vnitřní význam? Po dvou tisících letech putování pouští se nám naskytla šance a příležitost, a mnozí se opírají a říkají, že nás to nezajímá. Zajímalo by mě, jestli o té spleti okolností přemýšleli." Než byl povýšen do šlechtického stavu jako lord Melchett, byl znám jako sir Alfred Mond. Působil jako první komisař pro veřejné práce ve vládě Lloyda George a jako šéf společnosti Mond Chemical Works (později přejmenované na Imperial Chemical Industries), nejmocnějšího chemického koncernu v Anglii, ovládal chemické zdroje Britského impéria. Stručně řečeno, zastával pozici s mimořádně velkou veřejnou odpovědností a mocí. Douglas Reed k tomu poznamenává (op. cit., s. 312f.): „Pokud ta slova znamenala, jak se zdá, že Bůh, v něhož věří političtí sionisté, nařídil vraždu arcivévody a krveprolití, aby tak vznikl národní domov, mohla by se s nepatrnou změnou použít i na druhé krveprolití, které vedlo ke vzniku sionistického státu. Kdyby řečník žil, mohl by se v roce 1948 zeptat, s takovou nebo tak malou mírou pravdy jako v roce 1928, zda to nebyla jen náhoda."

Vše je připraveno. USA, s Federálním rezervním systémem pevně připoutaným k sobě, byly zapřaženy do rozhodující role, kterou mají sehrát. A samotná Evropa je pod povrchem divokým vírem strachů, nenávisti a vražedných vášní. Dlouhodobé spiknutí mezi Francií a Ruskem za účelem zničení Německa splnilo svůj účel: znají se navzájem.[1148] Již dlouho je známo, že Balkán je „evropským sudem s prachem“. Zejména Srbsko je připravenou rozbuškou, kterou stačí jen zapálit, aby došlo k otřesné explozi. A plány na její zapálení již byly vypracovány. V roce 1912 publikoval časopis Revue internationale des sociétés secrètes (tj. Mezinárodní přehled tajných společností) několik prorockých slov vysokého švýcarského zednáře ohledně Františka Ferdinanda, následníka rakouského trůnu, jemuž podléhalo Srbsko: „Je to pozoruhodný muž; je škoda, že je odsouzen, zemře na schodech svého trůnu.“[1149] Během dvou let byli arcivévoda a jeho manželka zavražděni několika srbskými zednáři. Smrtící výstřely vypálil jistý Princip, Žid.[1150] Tento atentát „byl jiskrou, která zapálila požár v Evropě.“[1151]

[1148] Viz Robert L. Owen – The Russian Imperial Conspiracy, 1892–1914, A.&G. Boni, 1927. Na konci května 1914 napsal plukovník Edward Mandel House, diplomat na cestách vyslaný prezidentem Wilsonem, svému šéfovi z Berlína: „Jakmile s tím Anglie souhlasí, Francie a Rusko obklíčí Německo a Rakousko.“ Intimate Papers Of Colonel House, Houghton Mifflin, 1926, sv. I, s. 249.

[1149] Sv. II, 15. září 1912, str. 787–788. Vydáno na adrese 8 Avenue Portalis, Paříž. Citováno podle Sidneyho B. Faye, op. cit., sv. II, str. 110–111, poznámka pod čarou č. 103. Citováno také podle de Poncinsa, op. cit., s. 72.

[1150] Viz Leon de Poncins – Secret Powers Behind Revolution, op. cit., s. 75, kde autor cituje s. 46 stenografického zápisu z procesu s atentátníky, který vydal Pharos. O spolehlivosti de Poncina se vyjádřil i významný vědec prof. Revilo P. Oliver z Illinoiské univerzity. Viz jeho dílo Christianity and the Survival of the West, Sterling Enterprises, Sterling, Va., 1973, s. 25.

[1151] Sidney B. Fay, op. cit., sv. II, s. 3.

Profesor Fay prostudoval stenografický záznam z procesu s mladými atentátníky z listopadu 1914, který označil za „fascinující lidský dokument“ a shledal jej „úplným a objektivním“.[1152] Jeden z nich vypověděl, že „zednáři již před dvěma lety odsoudili následníka trůnu k smrti“, a dále: „V zednářství je zabíjení povoleno.“[1153] Popisuje teroristickou organizaci „Černá ruka“, jejímž cílem bylo dosáhnout svobody Srbska. Byl již připraven mechanismus, díky němuž mohli zednáři spikající se v Bělehradě na tajný rozkaz neidentifikovaných zednářů z ještě vyšších kruhů ve Vídni (nebo v Paříži či Petrohradu) zasáhnout a využít srbský spor s Rakouskem k rozpoutání světové války ve svůj prospěch.

Popisuje vznik spiknutí. Spiknutí však bylo ve skutečnosti zosnováno ve Francii, v Toulouse, kde se v lednu 1914 setkali tři teroristé. Zde jeden z nich „navázal přímý kontakt s různými ruskými revolucionáři, včetně Trockého“.[1154] Účelem cesty do

---

[1152] Tamtéž, sv. II, str. 55–56.

[1153] De Poncins, op. cit., str. 77–80, cituje stenografický záznam z procesu s atentátníky, který pořídil Pharos: „V zednářství je povoleno zabíjet. Ciganovič [jeden ze spiklenců] mi řekl, že zednáři odsoudili arcivévodu Františka Ferdinanda k smrti již více než rok předem.“ De Poncins také cituje hraběte Czernina, který ve své knize Im Welt-Kriege [Ve světové válce] uvedl: „Arcivévoda velmi dobře věděl, že hrozí bezprostřední nebezpečí atentátu na jeho život. Rok před válkou mi sdělil, že zednáři rozhodli o jeho smrti.“ V této souvislosti je třeba připomenout, že „na zednářském kongresu ve Wilhelmsbadu... bylo rozhodnuto přesunout ústředí iluminátského zednářství do Frankfurtu, který byl mimochodem baštou židovského finančnictví, v té době ovládaného takovými předními představiteli této rasy, jako byli Rothschild, Oppenheimer, Wertheimer, Schuster, Speyer, Stern a další. V této hlavní lóži ve Frankfurtu byl realizován gigantický plán světové revoluce a právě tam, na velkém zednářském kongresu v roce 1786, dva francouzští zednáři později prohlásili, že smrt Ludvíka XVI. [krále Francie v době revoluce] a Gustava III. Švédského byla definitivně nařízena.“ Viz Nesta H. Websterová – World Revolution, 1921, str. 19–20 (vydání z roku 1971, str. 32–33).

[1154] Sidney B. Fay, op. cit., sv. II, s. 99.

Francie bylo – jak se zdá být zřejmé – setkat se s lidmi „na vyšších místech“, kteří měli rozhodnout, kdo má být zabit, kdy a kde, a kteří měli zajistit potřebné peníze a zbraně.

Naznačuji tím, že věřím, že válku začali Židé. A po důkazech, které jsem již předložil, to možná mým čtenářům nepřijde příliš přitažené za vlasy. Dodám však, že Henry Ford zaznamenal, že někteří „velmi prominentní“ Židé v rozhovoru s ním trvali na tom, že to byl jejich vlastní lid, kdo válku zosnoval, urychlil a ovládal ji tak, že skončí teprve tehdy, až oni budou chtít, aby skončila.[1155]

Vzhledem k ziskům, které z toho plynuly finančníkům, je pochopitelné, proč do toho tyto národy tlačili a dělali vše pro to, aby válka pokračovala. Pan A. K. Chesterton ve svém článku v časopise The New Pioneer z června 1939 uvedl, že britský daňový úřad „odhadoval, že 340 000 [osob] vydělalo na válce 2 846 000 liber a 3 620 osob 707 000 000 liber, čímž se jejich celkové jmění zvýšilo na 1 995 000 000 liber.“

V každém případě válka začala a ubíhala svým průběhem.

[1155] Jak uvádí časopis The Jewish World z 5. ledna 1922, Henry Ford vzpomínal na dojem, který na něj udělala rozmluva „dvou velmi významných Židů“, kteří s ním byli na palubě „Lodi míru“ při plavbě přes Atlantik v roce 1915. „Neuplynulo ani 200 mil plavby, když mi tito Židé začali vyprávět o moci židovské rasy, o tom, jak ovládají svět prostřednictvím kontroly nad zlatem, a že válku může zastavit pouze Žid a nikdo jiný než Žid. Nechtěl jsem tomu věřit a řekl jsem jim to. Tak mi podrobně vysvětlili, jakými prostředky Židé ovládají válku – jak mají peníze, jak si zajistili všechny základní suroviny potřebné k vedení války a tak dále, a mluvili tak dlouho a tak přesvědčivě, že mě přesvědčili. Říkali, a věřili tomu, že válku začali Židé, že v ní budou pokračovat tak dlouho, jak budou chtít, a že dokud ji Židé nezastaví, neskončí.“ Pan A. N. Field, poté co citoval výše uvedené ve své knize All These Things (s. 118), pokračoval zaznamenáním vzpomínek podplukovníka Repingtona na rozhovor s hrabětem Albertem Mensdorffem v Rakousku v roce 1921. Řekl: „Mensdorff si myslel, že Izrael válku vyhrál. Oni ji způsobili, vzkvétali díky ní a profitovali z ní. Byla to jejich pomsta křesťanství.“

V roce 1916 se zdálo, že dospěla do patové situace. Obě strany byly zoufalé. Německé ponorky dostaly Británii do bodu, kdy jejímu obyvatelstvu zbývaly zásoby potravin jen na dva týdny. A obklíčení Ústředních mocností Spojenci je donutilo bojovat na více frontách, než kolik dokázaly efektivně obsadit. Díky společné zoufalé situaci se Židům podařilo dosáhnout dvou ze svých hlavních cílů. V následujícím textu je třeba mít na paměti, že jako vždy Židé ve všech zemích volně komunikovali a spolupracovali přes všechny národní hranice. Jen málokterý nežid si uvědomoval, že zatímco Paul Warburg (se svou firmou Kuhn, Loeb & Co.) ovládal situaci zde, jeho pokrevní bratr Max měl v Německu císaře pod palcem.

Balfourova deklarace

Británie se zoufale snažila přimět Spojené státy, aby vstoupily do války na straně Spojenců. Sionističtí Židé v Anglii zahájili jednání se zástupci britské vlády a sionističtí Židé v Americe zesílili tlak na prezidenta Wilsona, kterého soudce Brandeis a další již předtím připravili sionistickou indoktrinací a který byl zcela v jejich moci, a to jak kvůli finančnímu dluhu, který vůči nim měl za svůj úřad, tak i kvůli vydírání, kterým ho drželi v šachu.[1156] Výsledkem byla smlouva založená na vzájemné výměně služeb, „z nutnosti tajná gentlemanská dohoda“, podle níž se Británie zavázala, že pokud Židé přivedou Spojené státy do války na straně Spojenců, vynaloží veškeré úsilí na vybudování židovské „národní vlasti“ v Palestině.[1157] Slavná Balfourova deklarace byla pouze veřejným

[1156] Viz Conrad K. Grieb – The Balfour Declaration, Warrant for Genocide, New York, 1972, s. 29 a násl.; dále Anthony Sutton – Wall Street and the Bolshevik Revolution, Arlington House, 1974, s. 176.
[1157] O založení židovského politického státu se tehdy nemluvilo.

potvrzením této dohody.[1158] Válka tak byla prostředkem, jímž Židé dosáhli prvního ze svých velkých cílů, a to získání vlivu v Palestině. Cenu za to však zaplatili Američané: byli do války zataženi zjevně proti své vůli a obětovali své životy i peníze na podporu podniku, z něhož neměl prospěch nikdo kromě Židů. Vskutku, „první světová válka vedla Spojené státy i celý svět k mezinárodní katastrofě“.[1159]

Ruská revoluce z listopadu 1917

Německo se mezitím ocitlo ve stejně kritické situaci jako Spojenci. Nebylo schopno odrážet nepřítele na dvou frontách. Rusko muselo být nějakým způsobem vyřazeno z války, aby mohlo soustředit všechny své síly na západní frontě. V této zoufalé situaci začala císařova vláda naslouchat naléhání Židů, aby byla do Ruska tajně propašována skupina vycvičených komunistických revolucionářů s cílem svrhnout cara.

[1158] Dvě knihy od hlavních aktérů této kauzy jsou dílo Samuela Landmana Great Britain, The Jews and Palestine, vydané v roce 1936 pod záštitou Zionist Association, a kniha Jamese A. Malcolma Origins Of The Balfour Declaration: Dr. Weizmann’s Contribution z roku 1944, která byla reprodukována z exempláře uloženého v Britském muzeu. Samuel Landman byl tajemníkem Společné sionistické rady Spojeného království (1912) a redaktorem časopisu The Zionist v letech 1913 až 1914. James A. Malcolm se aktivně podílel na iniciování této dohody. Stejně jako sir Mark Sykes, horlivý nežidovský konvertita k sionismu, který byl předurčen k tomu, aby „sehrál rozhodující roli v konečném úspěchu sionistického hnutí“. Viz Two Studies in Virtue od Christophera Sykese (syna Sira Marka), Collins, Londýn, 1953, str. 107–235, ale zejména str. 173–188. Nejúplnější popis, nabitý nezvratnými důkazy, je ten od J.M.N. Jeffriese – Palestine: The Reality (Longmans, 1939). Jedná se o rozsáhlou, hustě popsanou knihu, kterou je dnes velmi těžké sehnat. Nejnovější popis s výňatky z oficiálních židovských dokumentů je dílem Leona de Poncinsa – State Secrets, Britons, Londýn, 1975, str. 9–17. Viz také kniha Conrada K. Grieba The Balfour Declaration citovaná v poznámce 1156. Obsahuje cenný nový materiál.

[1159] Harry Elmer Barnes – The Struggle against the Historical Blackout, 6. vydání, vydáno autorem na počátku šedesátých let.

Říkalo se, a to dokonce i generálem Ludendorffem[1160] a Winstonem Churchillem[1161], že to byla německá „vláda“, která viděla příležitost ochromit již tak chátrající ruské válečné úsilí tím, že přes hranice propašovala několik set vycvičených revolucionářů. Zdá se však, že po celou dobu vlády císaře Viléma II. byli skutečnými vládci Německa Židé.[1162] Země se hemžila Židy, velmi vlivnými Židy, kteří byli v kontaktu nejen mezi sebou, ale i se svými soukmenovci v Rusku, na Balkáně, v Anglii, ve Švédsku a samozřejmě ve Spojených státech, a všichni spolupracovali nikoli pro blaho zemí, kterým přísahali věrnost, ale pro prosazování zájmů světového židovstva.[1163] Existují určité důkazy o tom, že německý kancléř Bethmann-Hollweg byl Žid.[1164] Mnohem důležitější než on však byli

---

[1160] War Memories, sv. II, s. 509.

[1161] V projevu ze dne 3. listopadu 1919.

[1162] A. N. Field, All These Things, s. 96, kde je citován Theodor Fritsch: „Od počátku vlády Viléma II. jsou Židé skutečnými vládci Německé říše.“ Je třeba připomenout, že jen několik let před vypuknutím revoluce hrabě Walter Rathenau, jeden z nejmocnějších německých finančníků, poznamenal, že „tři sta mužů [mezi nimiž byl i on], kteří se všichni navzájem znají, ovládají ekonomický osud kontinentu.“ A Cecil Spring-Rice, který byl krátce před válkou britským velvyslancem v Německu, napsal dopis našemu Henrymu Adamsovi, v němž uvedl: „Rothschildův agent má přístup na ministerstvo zahraničí dříve než velvyslanci. . . Tisk je téměř výlučně v rukou Židů.“ A prof. Antony Sutton, o kterém se brzy budu podrobněji zmiňovat, uvádí, že „sám císař si nebyl vědom revolučního hnutí, dokud Lenin nepřekročil hranice Ruska.“ Wall Street and the Bolshevik Revolution, s. 40.

[1163] Viz Cecil Spring-Rice, op. cit., sv. II, s. 200 a násl., 242, 245, 421 a násl. Dále A. N. Field – All These Things, str. 4–6, 111, 155.

[1164] Pan F. W. Wile, korespondent londýnského deníku Daily Mail, ve své knize Men around the Kaiser (Heinemann, 1914) uvedl, že Dr. von Bethmann-Hollweg pocházel ze „starobylé frankfurtské obchodnické a bankéřské rodiny“, jejíž zakladatel byl kvůli svému náboženskému vyznání vyhoštěn z Nizozemska. Jaké náboženství vyznával, není uvedeno, ale stěží mohlo jít o něco jiného než o judaismus. Ať už to má jakoukoli váhu, Irvin Potter v brožuře s názvem „The Cause of Anti-Jewism in the U.S.“ (P.O. Box 162, Astor Station, Boston, Mass.)

nesmírně vlivní Židé jako Rothschildové, Max Warburg, Walter Rathenau, Felix Deutsch a Albert Ballin. Díky společnému úsilí dokázali prosadit cokoli.[1165]

---

cituje pasáž z knihy hraběte Spirodoviče The Secret Government, která odkazuje na „slečnu Bethmannovou z Frankfurtu, dceru partnera Rothschildů, předka německého kancléře Bethmann-Hollwega-Rothschilda, ‚hrdiny' incidentu s ‚kouskem papíru'." Viz A.N. Field, op. cit., s. 84 (a 88). Nejvýslovnější identifikace Bethmanna-Hollwega jako Žida však pochází od pana Borise Brasola, kterého jsem již svým čtenářům představil jako významného mezinárodního právníka, jenž byl počátkem roku 1917 vyslán do USA, aby jménem carské vlády vyjednal anglo-americkou půjčku. Byl tedy v pozici, kdy mohl znát fakta, a ve své knize The World at the Cross Roads, Boston, 1919, napsal: „Bethmann-Hollweg, jeden z těch notoricky známých Židů, jehož rodištěm byl Frankfurt nad Mohanem – nejsilnější protiruské, semitské centrum na světě..." Viz vydání přetištěné nakladatelstvím Omni Pubs., 1970, str. 8–9.

[1165] Walter Rathenau byl předsedou představenstva velkého německého elektrotechnického koncernu A.E.G. a „spolupracoval […] s 84 velkými podniky, a to buď jako člen dozorčí rady, nebo jako generální ředitel." Společnost A.E.G. úzce spolupracovala s Deutsche Bank, která dominovala mezi „velkou čtyřkou" německých bank. Její manažer Felix Deutsch byl ženatý se sestrou Otta Kahna, partnera ve firmě Kuhn, Loeb & Co. na Wall Street. Po válce se pan Rathenau stal německým ministrem zahraničí. Je třeba připomenout, že Paul Warburg, rovněž partner ve firmě Kuhn, Loeb, byl bratrem Maxe Warburga, šéfa mocného hamburského bankovního domu stejného jména, a úzce spojen s rodem Rothschildů. Albert Ballin byl dalším z velmi mocných Židů, kteří „byli v bezprostředním osobním kontaktu s císařem". Ve skutečnosti se o něm říkalo, že je „nejbližším poradcem německého císaře". „Bezprostředně po vypuknutí války… převzali Rathenau a Ballin organizaci ekonomické stránky války [podobně jako to udělal Baruch na straně Spojenců] – údajně v zájmu národa, ale ve skutečnosti… [aby zajistili Židům nejrůznější výhody]." Pokud není uvedeno jinak, viz výše uvedené citace v knize A. N. Fielda All These Things, str. 84–96, 211. Celá situace podporuje úsudek, kterým pan Field uzavírá své zkoumání konkrétní události – totiž že „odhaluje židovskou činnost vysoce nejednoznačného a možná rozhodujícího charakteru v samém jádru evropské krize, přičemž na vážkách visí životy milionů lidí [především nežidů – WGS]" (s. 94). Srov. Antony C. Sutton, 1974, str. 40–41. Ale byl to Žid známý jako Parvus (vlastním jménem Israel Lazarevitch Helphand), kdo nesl odpovědnost nade všemi ostatními. Příběh o tom viz Nesta H. Websterová – The Surrender of an Empire, 1933, str. 73–80; World Revolution, 1971, str. 276–277.

Od samého počátku se předpokládalo a zamýšlelo, že válka v Rusku vyústí v revoluci, a proto se na ni připravovaly plány a zajišťovala finanční podpora.[1166] Lenin pobýval ve Švýcarsku a Trockij na newyorské East Side, kde školil revolucionáře[1167], z nichž desítky byly veterány neúspěšné ruské revoluce z roku 1905. Na tajné schůzce v New Yorku v únoru 1916 vyšlo najevo, že podle právě obdržených zpráv je situace zralá pro velkou revoluci. Byly také poskytnuty jednoznačné záruky, že budou zajištěny všechny finanční prostředky potřebné k uskutečnění jejich plánů. „V této

[1166] Stalin na zasedání Třetí internacionály v Moskvě v květnu 1936 formuloval to, co vždy představovalo základní komunistickou strategii vůči kapitalistickým státům. Řekl: „Oživení revoluční činnosti v jakémkoli dostatečně velkém měřítku nebude možné, pokud se nám nepodaří využít stávajících neshod mezi kapitalistickými zeměmi tak, aby se navzájem dostaly do ozbrojeného konfliktu. Doktrína Marxe, Engelse a Lenina nás učí, že každá skutečně všeobecná válka by měla automaticky skončit revolucí. Podstatná práce našich stranických soudruhů v zahraničí tedy spočívá v usnadnění vyprovokování takového konfliktu.“ Viz The Rulers of Russia od prof. Denise Faheye, C.S. Sp., D.D., D.Ph., B.A., profesora filozofie a církevních dějin, Dublin, 1962, str. 15–16.

[1167] Rasa Lenina a Trockého nemusí mít velký význam, neboť poddajný a nadaný nežidovský nástroj či „figurka“ může často posloužit židovským revolučním cílům lépe než Žid. O Trockém se však všeobecně uznává, že byl Žid, a ačkoli Lenin byl zpočátku prohlášen za „Rusa“ a později se o jeho rase říkalo, že je „nejistá“, C. D. Darlington (The Evolution of Man and Society, 1969, str. 556–557) uvádí, že byl z jedné čtvrtiny Žid, a to po svém dědečkovi z matčiny strany. V každém případě je definitivně známo, že se oženil s Židovkou a že v jeho rodinném kruhu se mluvilo jidiš; a Chaim Weizmann, prezident Izraele v letech 1948–1952, byl citován v londýnském Jewish Chronicle ze 16. prosince 1932, jak říká, že „Lenin se před třiceti pěti lety účastnil židovských studentských setkání ve Švýcarsku.“ Všechny tyto informace (kromě těch od prof. Darlingtona) najdete v knize A. N. Fielda: All These Things, s. 275; Dr. Denis Fahey – The Rulers of Russia, vydání z roku 1951, s. 30. Prof. Darlington z Oxfordu je bezpochyby jedním z nejvýznamnějších žijících genetiků.

souvislosti bylo opakovaně zmiňováno jméno Jacoba Schiffa.“[1168]

Už nemohu pochybovat o tom, že za revolucí stála židovská mezinárodní finanční elita, že tuto revoluci chtěla a že ji sama umožnila. M. le Comte Saint-Aulaire, francouzský velvyslanec ve Velké Británii v letech 1920 až 1924, prohlásil: „O rozhodující roli, kterou sehráli velcí židovští bankéři v ruské revoluci, není třeba pochybovat. Spustili ji na svět ve spolupráci s Německem, odkud pocházeli a kde měli své spolupracovníky.“[1169]

A rozhodně nestačí tvrdit, že mezinárodní finanční kruhy podpořily revoluci pouze v případě Kerenského – v březnu 1917 – a že „neposkytly ani cent“ na podporu leninistického a trockistického bolševismu, který v listopadu téhož roku uskutečnil „skutečnou revoluci“, ani na podporu sovětské vlády po vstupu Leninových dekretů v platnost. Pravda je přesně opačná. Jakkoli je to paradoxní a jakkoli to může prověřit něčí bystrost a představivost, aby pochopil, že mezinárodní finance kapitalismu podnítily a podpořily revoluční komunismus, údajně svého smrtelného nepřítele, množství nezvratných důkazů prokázalo, že revoluce, ať už ta předběžná Kerenského, nebo ta rozhodující Lenina a Trockého, by se nikdy nezačala, nebo by se, pokud by k ní došlo, nikdy nedokázala udržet na nohou a růst po více než pět desetiletí, nebýt intrik a masivní podpory mezinárodního finančního světa. Navíc se mi na základě všech dostupných důkazů jeví jako jisté, že tento mezinárodní finanční svět byl převážně židovský.

[1168] Citováno podle Denise Faheye, op. cit., str. 6–7.

[1169] Geneva Versus Peace, op. cit., s. 74. Viz celá kapitola (č. III): „The Real Forces at Work“.

Pro ty, kdo se touto problematikou zabývají, je tato obecná pravda známa již dlouhou dobu. Byla to židovská finanční moc, která dosadila Lenina a Trockého do Moskvy. Nesta Websterová před 40 lety ve své knize The Surrender of an Empire (str. 78–79) předložila důkazy, že „již 2. března 1917 ... německá císařská banka nařídila svým agentům ve Švýcarsku, aby vyhověli všem požadavkům Lenina, Trockého a jejich spolupracovníků pro propagandistické účely v Rusku.“ Citovala londýnský deník Times z 9. února 1918, kde se objevil „pozoruhodný článek s názvem ‚Německé zlato pro Lenina‘, který citoval dokumentární důkazy předložené deníkem Petit Parisien, aby ukázal, že Lenin, Trockij a další bolševičtí stoupenci ‚byli a jsou na německé výplatní listině‘.“[1170] (Vzhledem k všeobecně známé dominanci židovské finanční moci všude – v každé evropské zemi i ve Spojených státech – a vzhledem k prokázané provázanosti židovské finanční moci v jedné zemi s tou ve všech ostatních [o čemž autorka předkládá pádné důkazy], znamenalo „na německé výplatní listině“ jednoduše „na židovské výplatní listině“!)[1171]

Na podporu obvinění, že se „německé“ peníze dostávaly k bolševikům v Rusku, cituje prohlášení „německo-židovského socialisty Edvarda Bernsteina, který v lednu 1921 odhalil celý

[1170] Nesta H. Websterová – The Surrender of an Empire, 1933, str. 78–79.

[1171] Kongresman McFadden tuto skutečnost potvrdil, když ve svém projevu před Sněmovnou reprezentantů dne 10. června 1932 označil společnost Kuhn, Loeb & Co. za „německé mezinárodní bankéře“. Židovská finanční moc zjevně neprojevuje loajalitu k žádné zemi – ledaže by to byl Izrael. Cecil Spring-Rice, který byl britským velvyslancem ve Spojených státech v letech těsně před vypuknutím první světové války, učinil stejnou poznámku. Důvěrné rozhovory s židovskými bankovními domy na Wall Street byly okamžitě sděleny jejich židovským kolegům ve Frankfurtu v Německu. Viz Letters and Friendships of Cecil Spring-Rice, II, 243.

komplot […] a uvedl, že má nezvratné důkazy o Leninově spolupráci s německou vládou a o milionech, které obdržel.“ To „Lenin sám již přiznal.“ A cituje slova jeho přiznání, učiněného „na zasedání... ruského kabinetu na konci října 1918“. V té době „mu podle Bernsteina poskytla Německá císařská banka nejméně 2 500 000 liber [což odpovídá asi 12 nebo 13 milionům dolarů]“.[1172] A mezi hlavními vyjednavači a prostředníky se zdají být převážně jména jako Olaf Aschberg, Jacob Fuerstenberg (alias Ganetsky), Israel Lazarevitch Helphand (alias Alexander Israel Helphand; také Parvus) – všichni Židé, spolu s J. P. Morganem a společností Kuhn, Loeb & Co., o nichž je známo, že zastupují rod Rothschildů ve Spojených státech.

Ještě donedávna bych k tomu přidal svědectví slavných „Sissonových dokumentů“, které v říjnu 1918 zveřejnil Výbor pro veřejné informace prezidenta Wilsona. Londýnský deník The Times v souhrnu této zprávy z 18. října 1918 „popisoval, jak určití židovští mezinárodní bankéři, spojení s Warburgy a Kuhn, Loeb & Co., pomohli financovat Leninovi a Trockému cestu k moci.“ Podle profesora Antonyho C. Suttona, kterého považuji za mimořádně pečlivého a svědomitého vědce, se však dnes obecně uznává, že Sissonovy dokumenty byly „téměř všechny padělky“. Přesto připouští, že „ti, kdo je padělali, měli jistě přístup k nějakým neobvykle dobrým informacím“ a že „obecně“ jsou „částečně založeny na obecně autentických informacích“. Jako příklad uvádí skutečnost, která je z jiných důvodů dobře známá, že „banka Nya Banken ve Stockholmu sloužila jako kanál pro bolševické finance z Německa“ a že Žid Aschberg, „ředitel Nya Banken v roce 1917“, byl „bolševickým

[1172] Nesta H. Websterová – The Surrender Of An Empire, str. 76–77.

bankéřem“ a že „oba hráli klíčovou roli ve financování bolševiků“.[1173]

V každém případě, a bez ohledu na Sissonovy dokumenty, víme, že Židovský obecní registr z let 1917–18, vydaný kehillou (židovskou obcí) v New Yorku (s. 1019), chválil Jacoba Schiffa, šéfa společnosti Kuhn, Loeb & Co., za financování ruské revoluce. Schiff to nakonec sám přiznal. A John M. Schiff v roce 1949 odhadl, že jeho dědeček Jacob vynaložil asi 20 milionů dolarů na konečné vítězství bolševismu v Rusku.[1174] Stejný časopis, z něhož citujeme výše (vydání z roku 1917), ve skutečnosti uváděl, že Jacob „financoval nepřátele autokratického Ruska z peněžního trhu Spojených států“. A přesně to vytkl kongresman McFadden ve svém ostrém projevu před Sněmovnou reprezentantů dne 10. června 1932 – že náš Federální rezervní systém „odčerpal peníze ze [Spojených států]“ a čerpal z úvěru americké vlády, aby připravil revoluci v Rusku, vytvořil v Rusku vládu teroru, podnítil samostatný mír mezi Německem a Ruskem, podněcoval a vyvolával revoluci a „dal Trockému k dispozici

[1173] Všechny tyto citace profesora Suttona lze nalézt v jeho knize Wall Street and the Bolshevik Revolution, Arlington House, 1974, str. 43–44, 17–18, 55 a dále. Své odmítnutí Sissonových dokumentů opírá o článek George F. Kennana. „The Sisson Documents“, Journal of Modern History, 27–28 (1955–56): 130–154. Viz kniha Dr. Suttona, s. 43, pozn. 9. Dr. Suttona představím svým čtenářům již brzy.
[1174] Viz New York Journal-American ze dne 3. února 1949. Dále W. Cleon Skousen: The Naked Capitalist, vydáno autorem, 2197 Berkley St., Salt Lake City, 1970, str. 40–41. Své údaje čerpá převážně z monumentálního dvoudílného díla Tragedy and Hope, A History of the World in Our Time, Macmillan, 1966, jehož autorem je prof. Carroll Quigley z Harvardu a Princetonu, nyní působící na Foreign Service School Georgetown University.

velký fond amerických dolarů v jedné z poboček banky ve Švédsku“.[1175]

Na závěr bych rád připojil svědectví pana Borise Brasola, který, jak jsme viděli o několik stránek dříve, byl významným mezinárodním právníkem zastávajícím velmi odpovědnou funkci. V roce 1919 napsal:

> „Úplná historie vzájemně propojené účasti německé císařské vlády a mezinárodních finančních kruhů na zničení Ruské říše dosud nebyla sepsána.“
>
> „Není pouhou náhodou, že na nechvalně proslulém setkání, které se konalo ve Stockholmu v roce 1916 mezi bývalým ruským ministrem vnitra… a německými agenty, zastupovalo německé ministerstvo zahraničí pan Warburg, jehož dva bratři byli členy mezinárodní bankovní společnosti Kuhn, Loeb & Co., v níž později zastával vedoucí pozici pan Jacob Schiff....Ve skutečnosti šlo o víc než jen německý komplot; byla to světová konspirace, nejprve proti Rusku a poté proti křesťanské civilizaci jako celku. Následující dva dokumenty vrhají zvláštní světlo na povahu tohoto zlověstného podniku.“

Dále jsou citovány dva dokumenty, z nichž vyplývá, že velké bankovní domy poskytly Trockému a Leninovi k dispozici značné finanční prostředky. Pan Brasol poznamenává, že „uvedené dokumenty nebyly nikdy popřeny“ dotčenými bankami – Disconto-Gesellschaft a Rheinisch-Westfälisches Syndikat. Pokračuje: „Výše citované dokumenty odhalují aktivní účast mezinárodních bankovních organizací na

[1175] Viz H. S. Kenan – The Federal Reserve Bank, Noontide Press, 1967, kap. III, kde je McFaddenův projev uveden v plném znění. Viz zejména s. 142, 146.

‚podniku soudruha Trockého'. Disconto-Gesellschaft, Rheinish-Westphalian Syndicate, mezinárodní bankovní firma Warburgs, různé dceřiné instituce ve Skandinávii, jako například Nye Banken, všechny tyto subjekty pracovaly v harmonickém souznění s rudými generály světové revoluce.“[1176]

Všechny tyto důkazy jsou plně v souladu s celou řadou dalších důkazů, které již byly v té či oné souvislosti předloženy; a zejména při posouzení v celkovém kontextu musím přiznat, že na mě působí velmi působivě. Co se navíc týče primární odpovědnosti mezinárodních finančních kruhů za vznik a podporu bolševického komunismu, ta byla nyní do morku kostí prokázána masivními a neotřesitelnými důkazy, které profesor Antony C. Sutton velmi nedávno zveřejnil ve svých knihách National Suicide, Military Aid to the Soviet Union a Wall Street and the Bolshevik Revolution.[1177] Dr. Sutton se po několika letech působení jako profesor ekonomie na Kalifornské univerzitě v Los Angeles stal výzkumným pracovníkem v Hooverově institutu pro válku, revoluci a mír na Stanfordově univerzitě. Je „mezinárodně uznávaným akademickým výzkumníkem“, který vydal tři knihy na Stanfordově univerzitě, jednu u U.S. Naval Institute a nyní právě zmíněné dvě. Tyto poslední mají zásadní význam pro pochopení toho, co se ve světě odehrávalo pod povrchem po většinu tohoto století, a pro upozornění amerického lidu na to, co musí udělat, má-li v

[1176] Boris Brasol – The World at the Crossroads, Small Maynard, 1919 (dotisk z roku 1970, Noontide, str. 70–73). Viz také pronikavá zpráva hraběte Lamsdorfa, ruského ministra zahraničí, adresovaná carovi v lednu 1906, týkající se neúspěšného revolučního povstání v Rusku v roce 1905.

[1177] Obě knihy vydalo nakladatelství Arlington House, první v roce 1973, druhou v roce 1974.

blízké budoucnosti odvrátit katastrofu. První z nich, National Suicide, o které se podrobněji zmíním o něco později, nezvratitelně dokazuje, že neexistuje nic jako sovětská technologie, že na sovětském území existuje pouze americká a spojenecká technologie, že „nepřítele“, proti kterému se každoročně bráníme za zhruba 80 miliard dolarů, jsme si sami vytvořili a udržovali, že naše pomoc začala v roce 1917 a od té doby pokračuje bez přerušení – až do současnosti [1977].

Jeho další kniha, Wall Street and the Bolshevik Revolution, která vyšla teprve před několika měsíci, se zabývá zejména rolí, kterou sehrály mezinárodní finanční kruhy při podněcování a financování bolševické revoluce, která poprvé uvedla „komunismus“ na scénu jako hrozivou sílu ve světovém dění. Své důkazy čerpá převážně z dokumentů ministerstva zahraničí, které byly teprve nedávno uvolněny z přísného utajení, v němž byly uchovávány více než padesát let, ale také z osobních dokumentů klíčových magnátů z Wall Streetu, biografií a autoritativních historických prací. Nesporně dokazuje, že existovalo „nadšené spojenectví Wall Streetu a marxistického socialismu“, které sahá až do let před bolševickou revolucí, že „existovalo trvalé, byť skryté spojenectví mezi mezinárodními politickými kapitalisty a mezinárodními revolučními socialisty – k jejich vzájemnému prospěchu“. Jinými slovy uvádí, že „partnerství“ existovalo „mezi mezinárodním monopolním kapitalismem a mezinárodním revolučním socialismem k jejich vzájemnému

prospěchu“. A nabízí vysvětlení, jak tento paradox vyřešit, které mi připadá velmi věrohodné.[1178]

V tuto chvíli se však nezabýváme tolik vyřešením tohoto paradoxu, jako spíše samotným faktem a tím, co tento fakt znamená. Jestliže mezinárodní komunismus, usilující o světovou nadvládu, byl ve skutečnosti dítětem mezinárodního finančnictví, jestliže ho mezinárodní finančnictví záměrně přivedlo na svět a od jeho zrodu ho pilně živilo, hýčkalo a pomáhalo mu růst, nemělo by se na něj nahlížet jako na záměrně zvolený nástroj mezinárodního finančnictví? A pokud ano, a pokud jsou mezinárodní finance v konečném důsledku židovským monopolem, pak jsou nástrojem, a možná dokonce tím nejvyšším nástrojem, kterým mezinárodní židovstvo směřuje k světové nadvládě, ke světové vládě.[1179]

Z všech těch intrik, tahání za nitky, utajení a obrovských výdajů v řádu milionů je tedy patrné, že vše bylo připraveno a dokonce i vzdálené cíle pevně stanoveny s velkým předstihem. A když v dubnu 1917 konečně nastal ten velký den, Lenin a asi 200 jeho spoluspiklenců, z nichž téměř 80 procent tvořili Židé[1180], byli přepraveni v zapečetěném vlaku přes Německo ze

---

[1178] K vyjádřením Dr. Suttona k tomuto tématu viz jeho kniha Wall Street and the Bolshevik Revolution, str. 15–19, zejména však kapitola 11: „The Alliance of Bankers and Revolution“ (str. 169–179). Je třeba si přečíst celou knihu.

[1179] V této souvislosti musím, abych byl spravedlivý vůči Dr. Suttonovi, upozornit čtenáře, že ačkoli zcela přesvědčivě dokazuje, že to byla mezinárodní finanční sféra, která v roce 1917 přivedla komunismus do Ruska a od té doby jej udržuje při životě, nesdílí názor o židovské dominanci ve finančnictví, nebo alespoň není přesvědčen, že by za židovskými operacemi ve finanční oblasti stála konspirace s cílem učinit Židy pány světa. Jelikož by se však moje odpověď na tuto otázku poněkud protáhla, uvádím ji v příloze V na konci této kapitoly.

[1180] Viz Nesta H. Websterová – World Revolution, vydání z roku 1971, s. 278; Antony C. Sutton – Wall Street and the Bolshevik Revolution, op. cit., str. 39–40.

Švýcarska do Ruska. A podobným způsobem a přibližně ve stejnou dobu dorazil Trockij s tajemnými 10 000 dolary v kapse a spolu s více než 300 Židy z newyorské čtvrti East Side, kde byli všichni vycvičeni ve vražedných taktikách revoluce.[1181] Financování všech nákladů spojených s přepravou takového počtu mužů na takovou vzdálenost, s manipulacemi nutnými k jejich propašování bez pasů přes hranice států, které byly mezi sebou ve válce[1182], a s dalšími výdaji na jejich živobytí, zbraně, organizaci a propagandu poté, co se usadili v Rusku, mohlo být realizováno pouze díky obrovské moci a skrytému vlivu židovského mezinárodního finančnictví. Jak Nesta Websterová uzavírá své vyprávění o této záležitosti: „Pouze díky mocnému vlivu stojícímu za [bolševiky] byla tato menšinová strana schopna uchopit otěže moci a poté, co je uchopila, si je udržet až do dnešních dnů.“[1183] Kromě toho je zřejmé, že klíčová bolševická revoluce z roku 1917 byla ve skutečnosti židovská, a to z velmi vysokého podílu Židů na klíčových pozicích v první bolševické vládě. Pan H. A. Gwynne ve své knize The Cause of World Unrest uvádí, že tento podíl činil 95 procent.[1184] Pan Robert Wilton, „hlavní zástupce britských novin v Rusku“ a

---

[1181] Viz Denis Fahey – The Rulers of Russia, Dublin, 1951; A. N. Field – All These Things: viz heslo „Trotsky“ v rejstříku.

[1182] O významu této skutečnosti viz A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, 4. revidované vydání, 1972, s. 13. Pas byl Trockému vydán na naléhání prezidenta Wilsona, který byl „pod silným vlivem – a ve skutečnosti i finančně zavázán – této skupině internacionalistů“, o které bylo právě řečeno, že zahrnovala takové finančníky jako Carnegie, Paul Warburg, Otto Kahn, Bernard Baruch, Herbert Hoover a ve skutečnosti samotné jádro, z něhož vyrostlo „moderní internacionalistické hnutí“. Viz Antony C. Sutton – Wall Street and the Bolshevik Revolution, str. 175–176. Viz také, pokud jde o vliv, v němž se prezident Wilson nacházel pod vlivem židovských mocností, Conrad K. Grieb – The Balfour Declaration, New York, 1972.

[1183] Nesta H. Websterová – The Surrender of an Empire, 1933, str. 73–74.

[1184] The Cause of World Unrest, s. 23, 131 a násl.

dlouholetý zvláštní korespondent londýnských Timesů, odhadoval, že to bylo nejméně 90 procent.[1185] Victor E. Marsden, který v té době působil jako korespondent londýnského deníku Morning Post, „sestavil seznam 545 nejvýznamnějších raných bolševických funkcionářů. Z nich bylo 454 Židů a pouze 23 pravých Rusů“, zbytek tvořili různí ostatní.[1186] Všechny tyto seznamy uvádějí jména úředníků spolu s jejich přezdívkami a funkcemi, které zastávali. Nikdo se však touto záležitostí nezabýval důkladněji ani nepředložil přesvědčivější důkazy než Dr. Denis Fahey ve své knize The Rulers of Russia, kterou jsem již zmínil v jiné souvislosti.[1187] Z výpovědi před senátním výborem Overmana z roku 1919 vyplývá, že „V prosinci 1919... za předsednictví muže známého jako Apfelbaum (Zinovjev)... z 388 členů [bolševické ústřední vlády] bylo pouze 16 skutečných Rusů a všichni ostatní [s výjimkou jednoho negra z USA] byli Židé.“[1188]

Ještě v roce 1936 bylo z 59 členů Ústředního výboru Komunistické strany v Moskvě 56 Židů[1189] a všichni až na jednoho z bolševických velvyslanců či ministrů v zahraničí byli Židé.[1190] A v roce 1935 napsal Douglas Reed, dlouholetý renomovaný evropský korespondent londýnských Timesů: „Cenzurní oddělení, a tím myslím celý aparát pro kontrolu domácího tisku a umlčování zahraničního tisku, bylo obsazeno

[1185] The Last Days Of The Romanoffs, Thornton Butterworth, Londýn, 1920, s. 147, 27–28, 81, 118, 119, 127, 139–148.
[1186] Viz A. N. Field – All These Things, příloha B (str. 274–276).
[1187] Viz zejména strany 6–32. Velmi důležité jsou také strany 32–45.
[1188] Dokument Senátu Spojených států č. 62, 1919.
[1189] „Vládní moc spočívá v Ústředním výboru bolševické strany.“ Robert Wilton, francouzské vydání knihy The Last Days of the Romanovs, str. 136–138.
[1190] A. N. Field – All These Things, příloha B, str. 276–277.

výhradně Židy, … Zdálo se, že v celé organizaci není ani jediný nežidovský úředník.“[1191]

K těmto údajům je třeba připočítat skutečnost, že ruská revoluce byla mezi Židy široce oslavována a přijímána jako židovský úspěch a naplnění židovských cílů a ideálů.[1192] Je třeba také poznamenat, že „antisemitismus“ byl okamžitě prohlášen za trestný čin, za který hrozil trest smrti, a že při masakrech, k nimž došlo v souvislosti s revolucí, byly synagogy a rabíni ušetřeni.

Je tedy zřejmé, že takzvaná „ruská“ revoluce byla ruská pouze v tom smyslu, že se odehrála v Rusku. Nejednalo se o spontánní povstání ruského lidu. Od začátku do konce byla vyjádřením židovské myšlenky a byla financována, vedena a provedena Židy. Stručně řečeno, šlo o podrobení asi 180 milionů nežidů hrstkou zcela cizích Židů.

Vzhledem k důkazům, které jsem předložil, se zdá zcela nemožné tvrdit, že židovská finanční moc nikdy nepodpořila bolševismus, tu revoluci z roku 1917, kterou zorganizovali a vedli Lenin a Trockij. Zdá se být zřejmé, že právě tento druh revoluce, revoluce zaměřené na podvracení celého světa a konečnou nadvládu Židů, podporovaly židovské finanční kruhy nejvíce. „Komunismus“, vymyšlený Židy, zřízený Židy a řízený a podporovaný Židy, byl od počátku považován Židy za jeden

---

[1191] Douglas Reed – Insanity Fair, Jonathan Cape, 1938. Jeho pozdější knihy nebyly o nic méně významné – zejména From Smoke to Smother, Jonathan Cape, 1948, a Somewhere South of Suez, Devon Adair, 1951. Posledně jmenovaná kniha nese podtitul: „Další pohled na velký plán dvacátého století.“ A ten, kdo má tuto knihu před sebou, by si měl přečíst stranu 328.

[1192] Viz rabín Stephen S. Wise, předseda Světového židovského kongresu, v American Bulletin, 15. 5. 1935; židovský časopis Le Droit de vivre, Paříž, 12. 5. 1935; Jewish Chronicle, Londýn, 4. 4. 1919; The American Hebrew, 10. 9. 1929.

ze svých dvou nejmocnějších nástrojů k dobytí světa. Nezapomínejme, že hrabě de Saint-Aulaire, francouzský velvyslanec ve Velké Británii v letech 1920 až 1924, citoval slova jistého židovského „ředitele velké newyorské banky“, který po válce před shromážděním evropských hodnostářů vysvětloval, že mezinárodní finance a bolševismus, ačkoli se zdají být protiklady, jsou ve skutečnosti nejen pod židovskou kontrolou, ale v konečném důsledku sdílejí stejný cíl a smysl – a to „přetvoření světa shora ovládáním bohatství a zdola revolucí.“[1193]

Nelze ani tvrdit, že židovská podpora komunismu skončila s Leninem – ani se Stalinem, když už jsme u toho. Existuje spousta důkazů, které považuji za přesvědčivé, že tato podpora nikdy vážně nezakolísala ani v kritických okamžicích komunismus nezklamala. Podstatnou část těchto důkazů, jak jsem již zmínil, je nejlepší uvést v jiné souvislosti dále v této kapitole. Dokazují bez jakékoli možnosti vyvrácení, že zatímco se vydávaly za nepřátele komunistů, a zejména Ruska jako hlavní bašty komunismu, byly to právě židovskými silami ovládané západní národy, především Spojené státy, které po celá desetiletí tajně vytvářely pro komunismus veškerou jeho technologii a budovaly ho do podoby toho impozantního protivníka, kterým dnes je.[1194] Prozatím se však vrátím ještě dále do historie, abych tak lépe nastínil kontext toho, co bude

[1193] Geneva Versus Peace, Sheed, 1937, str. 78–84.

[1194] Pokud se vám tento pohled na Rusko jako na protivníka Spojených států jeví v rozporu s tím, co jsem řekl o tom, jak židovská finanční moc ovládá obě země, dovolte mi poukázat na to, že tato moc, ačkoli může být v Rusku stejně „neviditelná“, jako je neuznávaná většinou lidí ve Spojených státech, může být přesto zcela schopná využít právě své kontroly k tomu, aby obětovala všechny nežidy proti sobě navzájem, s cílem dosáhnout oslabení a nakonec zničení Spojených států, a tak prosadit vždy dominantní zájmy světového židovstva.

následovat. Nesmíme nikdy zapomenout, že když se na konci první světové války rozhodovalo o mírových podmínkách, byla to právě židovská mezinárodní finanční elita, která stála v čele snah o uznání bolševické vlády – tedy právě té vlády, kterou Lenin ustavil a kterou stále vedl. Velmi respektovaný novinář H. Wickham Steed, který se v době Versailleské mírové konference stal šéfredaktorem londýnského deníku The Times, zaznamenal několik tajných jednání, která se tam odehrála. „Ve prospěch okamžitého uznání bolševiků [sic] působily silné mezinárodní zájmy. Tyto vlivy byly z velké části příčinou lednového anglo-amerického návrhu pozvat bolševické zástupce do Paříže na počátku mírové konference. O známém americkém židovském bankéři, panu Jacobu Schiffovi, bylo známo, že usiluje o zajištění uznání bolševiků, mezi nimiž převládal židovský vliv; a Čičerin, bolševický komisař pro zahraniční věci, odhalil smysl lednového návrhu tím, že nabídl rozsáhlé obchodní a ekonomické ústupky výměnou za uznání v době, kdy se bolševici snažili ze všech sil šířit revoluci po celé Evropě a kdy se od Spojenců očekávalo, že budou uzavírat mír ve jménu vysokých morálních principů; politika jejich uznání jako cena za obchodní ústupky by zničila celou mírovou konferenci a s ní i Evropu.“

Na následující stránce pan Steed zaznamenává, že v napjaté diskusi s plukovníkem Housem (který prosazoval uznání) mu řekl: „Trval jsem na tom, že ... hlavními hybateli byli Jacob Schiff, Warburg a další mezinárodní finančníci, kteří si všichni přáli podpořit židovské bolševiky, aby si zajistili pole pro německé a židovské vykořisťování Ruska.“[1195]

[1195] H. Wickham Steed – Through Thirty Years, Doubleday, 1925, část II, str. 301–302.

To se sice odehrálo již v roce 1919. Důkazy však neumožňují dojít k závěru, že by světové židovstvo se svou finanční mocí někdy opustilo monstrum, které samo stvořilo a pro jehož udržení a podporu tolik udělalo. S ohledem na to, co řeknu později, stačí zde zmínit jen několik nejhanebnějších a nejkatastrofálnějších manipulací a dohod, jimiž F. D. Roosevelt, Churchill a vojáci jako Eisenhower zradili svůj lid a vydali se (pokud se přímo neprodali) jako nástroje intrik pomstychtivých Židů za účelem zničení světa bílého muže a odstranění překážek na jejich cestě k světové nadvládě.[1196]

[1196] Pokud Churchill nebyl podplacen, musel být zastrašen. Moji čtenáři si jistě vzpomenou na jeho velmi ostře formulované varování před mezinárodním židovstvem, které pronesl před parlamentem 5. února 1919 a které bylo otištěno v londýnském Illustrated Sunday Herald 8. února 1920. Mezi tímto okamžikem a dobou, kdy byl vybrán, aby se stal hlavním nástrojem k dosažení židovských cílů v Británii, zjevně prošel obrovským obratem. Domnívám se, že jednoho dne se ocitl tváří v tvář jednomu z velkých magnátů mezinárodního židovského finančnictví, který mu bez obalu sdělil, že pokud se ještě někdy podobně vyjádří o Židech, bude s ním konec; ale pokud se ukáže jako jejich člověk, udělají z něj jednu z největších osobností moderního světa a jeho jméno se zařadí mezi nejslavnější v historii. Na druhou stranu, pokud by se postavil proti nim, udělali by z něj nulu. Tomu podlehl. Od té doby byl jejich nástrojem. V souladu s tím vším je známý fakt, že Churchill přijel do USA na počátku třicátých let a byl hostem Barucha v New Yorku. V té době nebyl ve funkci a to již nějakou dobu. Kromě toho bylo jeho sídlo v Anglii na prodej, což naznačuje, že se finančně nacházel ve velmi tísnivé a trapné situaci. Když se však vrátil do Anglie, jeho sídlo bylo staženo z trhu a on se připojil k celosvětové křížové výpravě Židů za zničením Německa. Viz „The Buying of Mr. Churchill“, Attack, červenec 1977, strana 10. A co se týče Roosevelta: Právě jsem dočetl knihu George Crockera Roosevelt's Road to Russia (Regnery, 1959). Jedná se o brilantní a drsné odhalení tajných válečných cílů FDR a fungování jeho mysli, a každý inteligentní Američan, který miluje svou zemi, by si ji měl nejen přečíst, ale také důkladně vstřebat. Myslím si však, že pan Crocker dělá z FDRovy psychologie příliš velké tajemství. Při čtení knihy mě znovu a znovu napadalo, že k rozptýlení tohoto tajemství stačí za „FDR“ přidat slovo „Žid“. Je třeba mít vždy na paměti, že světové židovstvo oficiálně vyhlásilo Německu válku v roce 1933 (šest let před vypuknutím otevřené války) a vyzvalo celý svět, aby se sjednotil v jeho „svaté křížové výpravě“ za „zničení středověké Hitlerovy země“. Je samozřejmé, že Židé

Mám na mysli past, kterou pomohli nastražit, aby v roce 1939 vypukla válka (záruka polské nezávislosti, o které předem dokonale věděli, že ji nikdy nebudou moci splnit)[1197]; zradu,

---

by takového cíle nikdy nemohli dosáhnout sami. Mohli ho dosáhnout pouze tehdy, pokud se jim podařilo přimět národy světa, aby za ně bojovaly, a zejména pokud se jim podařilo zapojit do boje tolik velkých národů, že by Německo jistě porazily. Za tímto účelem museli zmobilizovat všechny možné agentury a instituce, aby sloužily jejich věci, ale především museli v každé zemi vybrat muže, vůdce, který by řídil svou část celého představení, muže, který by – jakkoli by se tvářil nezávisle – byl ve skutečnosti jejich poddajným a poslušným nástrojem. Své vůdce si vybrali dobře. V Británii a všude tam, kam sahal britský vliv, to byl Churchill. V USA to byl Roosevelt. A pro oba, ačkoli na počátku byla nejvyšší priorita přiřazena zničení nacistického Německa, bylo prvořadým úkolem, zejména pro FDR, jeho podpora všeho, co by posílilo a posunulo vpřed věc marxistického komunismu, bez ohledu na to, jaké to bude mít náklady pro jeho vlastní zemi, nebo jak moc to povede k jejímu oslabení. Oba muži měli nepochybně schopnosti blížící se genialitě, ale ty v dlouhodobém horizontu jistě posloužily ke svržení západní civilizace a tím k odstranění této překážky v postupu světového židovstva k světové nadvládě.

[1197] Viz Francis Neilson – The Makers Of War, C.C. Nelson, 1950, kap. XX: „The Pledge to Poland“; Peter Nicoll – Britain’s Blunder, část I, zejména kap. 4: „The pledge to Poland“. Poslední zmiňovaná kniha byla vydána jejím autorem, ale čtenář si možná vzpomene, že ji prof. Harry Elmer Barnes označil za „přesvědčivý, stručný popis základních faktů o druhé světové válce“. Viz také Charles Callan Tansill – Back Door to War, The Roosevelt Foreign Policy, 1933–1941, Regnery, 1952, str. vii–viii, 18–19, 37, 44, 200, 509–514, 541–547, 555–556. Dr. Tansill byl profesorem americké diplomatické historie na Georgetown University ve Washingtonu, D.C. Prof. Henry Commager označil toto dílo za „nejcennější příspěvek k historii předválečných let v naší literatuře“. Sám Dr. Tansill o něm říká, že „mu byl umožněn přístup k důvěrným materiálům, které velmi podrobně odhalovaly prezidentovu politiku hlásající pacifismus, zatímco ve skutečnosti usiloval o válku“. Na straně 555 cituje dokument, který je v souladu s Forrestalovými deníky, str. 121–122 (rovněž citováno), v tom smyslu, že v létě roku 1939 byla Anglii a Francii zaručena „veškerá pomoc“ ze strany Spojených států, pokud podpoří Polsko v jeho odmítnutí vyjednávat s Hitlerem o jeho rozumných návrzích na urovnání ohledně polského koridoru – na čemž, jak se zdálo, závisel mír. Forrestal zaznamenal prohlášení premiéra Nevilla Chamberlaina, „že Amerika a světoví Židé donutili Anglii k válce“. Musíme si vždy pamatovat, že za všemi manévry na straně Spojenců stál neochvějný cíl židovské finanční moci dostat Hitlera do situace, kdy by se musel, aby si udržel

kterou vtáhli americký lid do války (nesnesitelně arogantní a rozzuřující podmínky, které Roosevelt uložil Japonsku, jejichž záměrem a očekávaným výsledkem bylo vyprovokovat útok na Pearl Harbor, na který velitelé v Pearl Harboru nebyli nikdy upozorněni, i když Roosevelt věděl, že útok se chystá)[1198]; podlost, ke které se snížili, aby zajistili, že zničení a ztráty na životech budou co nejničivější a co nejnenapravitelnější (požadavek na „bezpodmínečnou kapitulaci“ spojený s úmyslným nasazením masivního ničivého bombardování německých civilních oblastí)[1199]; dohody, které uzavřeli se Stalinem, na základě nichž, když byli Němci konečně poraženi, Eisenhower stáhl svou vítěznou armádu a tím vpustil ruské hordy do samého srdce světa bílého člověka, celá východní Evropa byla vydána na milost hrůzám komunistického despotismu a celý holocaust byl nakonec dovršen sérií hanebností. Z nich zmíním pouze orgie židovské pomstychtivosti, které vyvrcholily tím barbarským činem, jenž je znám jako norimberské procesy. Tyto procesy učinily ze spravedlnosti naprostou frašku, v níž byly opuštěny právě ty zásady, na nichž bílý člověk založil svou civilizaci. Čest bílého

---

moc, uchýlit k útoku – a tím na sebe přivolat téměř celý svět, který by ho zničil. Viz také Charles A. Beard – President Roosevelt and the Coming of the War, Yale University Press, 1948; Frederic R. Sanborn – Design for War, Devin-Adair, 1951; admirál H. E. Kimmel – Admiral Kimmel’s Story, Regnery, 1955; kapitán Russell Grenfell, R.N. – Unconditional Hatred, Devin-Adair, 1953.

[1198] Viz George E. Morgenstern – Pearl Harbor, The Story of the Secret War, Devin Adair, 1947; kontradmirál Robert A. Theobald (v. v.) – The Final Secret Of Pearl Harbor, The Washington Contribution to the Japanese Attack, Devin-Adair, 1954; George N. Crocker – Roosevelt’s Road to Russia, Regnery, 1959.

[1199] Podrobnější vysvětlení k tomuto tématu uvedu v části nazvané „Židovská účast ve válce“.

člověka tak byla před zraky celého světa vláčena bahnem, zatímco Židé, alespoň mezi sebou, jásali nad svým triumfem.

Jako závěrečnou tečku k této záležitosti, kterou nyní zkoumáme, bych rád upozornil na určité události posledních padesáti let, které odhalují, jak Židé, způsobem pro ně typickým, často dokázali využít nežidy jako své agenty k dosažení svých cílů, aniž by odhalili své karty. Existují věci, které by běloši, a zejména nordičtí Američané, měli vědět o rodu Rockefellerů.

Existují určité důkazy, že Rockefellerovi jsou Židé. V roce 1961 vydala židovská firma Harper & Row v nákladu pouhých 350 výtisků knihu The Grandees, America's Sephardic Elite od Stephena Birminghama, uznávaného židovskou komunitou jako odborníka na židovské dějiny. V této knize se odkazuje na velmi vzácnou knihu „pouze pro Židy" od židovského historika Malcolma H. Sterna s názvem Americans of Jewish Descent (Američané židovského původu), která zkoumá původ rodiny Rockefellerů a dokazuje, že byla židovská.

Ať už jsou Rockefellerovi Židé či nežidé, vždy byli spojeni s velkými židovskými bankéři. „Od dob svého dědečka" [původního „Johna D."] „spolupracovali ruku v ruce s Rothschildy" – nejmocnějším bankovním rodem na světě, který je samozřejmě židovský. Navíc se nikdy nesmí zapomínat, že ve Spojených státech měli Rothschildové vždy své hlavní zástupce a agenty v rodině Warburgů. Je tedy zřejmé, že konečné sloučení Rockefellerovy Chase Bank s Warburgovou Bank of Manhattan odhalilo hlubokou skrytou spřízněnost, která je všechny spojovala, a bylo v podstatě sňatkem Rockefellerů s Rothschildy. Od této chvíle lze oprávněně

předpokládat, že tyto dva gigantické bankovní rody měly společné cíle a že vše, co dělaly, posilovalo světové židovstvo.

A tak si uvědomujeme, že některé skutečnosti, o nichž nedávno informoval úvodní článek v deníku South African Observer v souvislosti s aktivitami Rockefellerů[1200], velmi jasně odrážejí touhu Židů po tom, aby komunismus ovládl celý svět. Například generál Walter Bedell Smith, ředitel CIA, sdělil prezidentu Eisenhowerovi svůj názor, že „Nelson Rockefeller je komunista“.[1201] Navíc na zakládající schůzi OSN v San Franciscu v roce 1945, jejíž generálním tajemníkem byl Alger Hiss, Nelson zatajil důkazy, které mu poskytlo FBI a které dokazovaly, že Hiss byl komunistickým agentem. Kdyby se tato informace dostala na veřejnost, Hiss by byl okamžitě zastaven a tím by se zmařila jeho snaha využít OSN k dalšímu šíření komunismu.[1202] Opět to byli Rockefellerovi, kteří v roce 1949 nasadili své obrovské jmění na podporu podvratného Institutu pro tichomořské vztahy, což komunistům umožnilo ovládnout celou Čínu s její ohromnou populací čítající 800 milionů lidí.[1203] Podle pana Browna to byl v roce 1957 opět Nelson Rockefeller, kdo zavedl opatření, jejichž výsledkem bylo, že jsme rozdali uran-235 v hodnotě přesahující 4 miliardy dolarů,

---

[1200] Viz úvodník v časopise The South African Observer ze září 1974 (str. 3–4), jehož autorem je velmi dobře informovaný šéfredaktor pan S. E. D. Brown.

[1201] Viz R. Harris Smith – OSS, The Secret History of America’s First Central Intelligence Agency, University of California Press, Berkeley, 1972, s. 367.

[1202] Viz Frank A. Capell – Treason Is the Reason (847 důvodů k vyšetřování ministerstva zahraničí), vydalo nakladatelství The Herald of Freedom, Zarephath, N.J., 1965.

[1203] Viz Rene A. Wormser – Foundations: Their Power and Influence, Devin-Adair, 1958, str. 45–48. Za podklady uvedené v této poznámce a ve dvou předchozích poznámkách bych rád vyjádřil svou vděčnost panu Franku A. Capellovi.

z čehož se do Ruska dostalo množství postačující k výrobě asi 550 atomových bomb. A tak to pokračuje již od bolševické revoluce v roce 1917. Po zhodnocení obrovských zásluh Rockefellerů o „komunistickou“ věc v průběhu let pan Brown shrnuje prostou pravdu, pokud jde o Rusko: „Pět desetiletí komunisté zakládali svou propagandu na tématu, že zničí Rockefellery a superbohaté kapitalisty Západu. Přesto se Rockefellerovi již pět desetiletí podílejí na budování síly Sovětů. Jejich zapojení sahá až k bolševické revoluci a v roce 1973 se jim to bohatě vyplatilo, když jejich Chase Manhattan Bank dostala povolení otevřít pobočku v Moskvě a stala se americkou bankou pro Sovětský svaz.“

Nebo, jak uvádí Dr. Sutton, v roce 1970 byl guvernér Nelson Rockefeller vyfotografován, jak se objímá s Chruščovem[1204], ztělesněním komunismu, který úmyslně zavraždil asi 6 milionů ukrajinských kulaků jen proto, že se vzepřeli komunistickým rozkazům kolektivizovat své farmy; a „v květnu 1973 otevřela Chase Manhattan Bank (předseda David Rockefeller) svou moskevskou pobočku na adrese Náměstí Karla Marxe 1 v Moskvě.“[1205] Zastavíme-li se nyní na chvíli a ohlédneme se za cestou, kterou jsme ušli, můžeme vidět, že Židé díky válce dosáhli všech tří svých hlavních cílů: (1) Bílý člověk a jeho civilizace byli touto strašlivou katastrofou strašlivě otřeseni; (2) bezohledným využíváním zoufalých situací, které válka vytvořila, dokázali z Britů vymámit slib Palestiny „jako vlasti“; a (3) tím, že revolucí svrhli chátrající carskou vládu, se jim podařilo získat předmostí

[1204] Antony C. Sutton – National Suicide, 1973, s. 39.
[1205] Antony C. Sutton – Wall Street and the Bolshevik Revolution, 1974, s. 176, pozn. 14.

pro svou budoucí říši – předmostí v Rusku, strategicky umístěné na rozlehlém euroasijském kontinentu, které umožňuje snadný přístup jak k industrializovaným národům Evropy, tak k neomezeným zdrojům zbytku kontinentu. „Rusko," poznamenává Dr. Sutton, „bylo tehdy – a je i dnes – největším nevyužitým trhem na světě."[1206]

Válka však svého zamýšleného cíle zcela nedosáhla. I když „vedla Spojené státy a celý svět k mezinárodní katastrofě"[1207]; i když „více než třicet sedm milionů lidí [většinou nežidů] zemřelo nebo bylo zmrzačeno, další miliony nezaznamenaných zmizely, šest milionů zemřelo v důsledku občanských nepokojů a čtyřicet milionů v důsledku následných epidemií a stovky milionů utrpěly nepopsatelné utrpení a úzkost"[1208] — přesto to celkově nestačilo k odstranění překážky, kterou bílý člověk představoval pro židovský postup k světové nadvládě. K tomu by byla nutná další bílá občanská válka. A první světová válka ještě nebyla urovnána, když se světové židovstvo znovu rozhodlo zajistit, aby k další takové válce došlo.

To bylo zcela v jeho silách. M. Comte de Saint-Aulaire poukázal na „tu skandální zaujatost ve prospěch bolševismu", kterou prezident Wilson, „kmotr a otec, přinejmenším adoptivní[1209], Společnosti národů, vnutil Nejvyšší radě". Dodal,

---

[1206] Tamtéž, s. 172.

[1207] Prof. Harry Elmer Barnes.

[1208] Senátor Robert L. Owens – The Russian Imperial Conspiracy, 1892–1916, A.&G. Boni, 1927, s. 2. Srov. s. 202 a násl.

[1209] „V roce 1922 prohlásil Nahum Sokolov na sionistickém kongresu v Karlových Varech: ‚Společnost národů je židovský nápad. Vytvořili jsme ji po pětadvacetiletém boji. Jeruzalém se jednoho dne stane hlavním městem světového míru.'" Viz Douglas Reed – Somewhere South of Suez, s. 327.

že „v roce 1920, i když Wilson opustil politickou scénu, stejná skrytá síla, jejíž nástrojem byl, stále chránila Sověty.“[1210] Pan Lloyd George ve svých válečných pamětech, když psal o roli mezinárodních bankéřů na Versailleské konferenci, výstižně popsal tehdejší situaci následujícími nezapomenutelnými slovy: „Odstrčili státníky, politiky, právníky i novináře stranou a vydávali rozkazy s autoritativností absolutních panovníků, kteří věděli, že proti jejich nemilosrdným nařízením neexistuje žádné odvolání.“[1211]

To potvrzuje několik zarážejících, avšak nepopiratelných faktů. Všichni významní zmocněnci (Wilson, Lloyd George, Clemenceau atd.) měli židovské tajemníky, kteří patřili k předním osobnostem židovského světa a o klíčových otázkách věděli mnohem více než samotní zmocněnci.[1212] Byl to

---

[1210] Geneva Versus Peace, Sheed & Ward, 1937, s. 77.

[1211] Citováno panem D. S. Fraserem Harrisem, předsedou Ligy loajalistů impéria, v časopise Candour, č. 265, 21. listopadu 1958, s. 167. To je samo o sobě pozoruhodné, jelikož pochází od Lloyda George, který měl „po většinu své kariéry úzké vazby na židovskou komunitu“, „byl ... právníkem Sionistické asociace v Anglii“ atd. Viz A.N. Field, All These Things, s. 34, 39–40.

[1212] Lloyd Georgeovým osobním tajemníkem a stálým společníkem byl Žid Philip Sassoon, jehož matkou byla Aline de Rothschildová z Paříže. „A rod Sassoonů se všemi svými vazbami a odnožemi je z finančního hlediska považován za rodinu, která zaujímá v Asii stejné postavení, jaké má rod Rothschildů v Evropě.“ (A.N. Field – All These Things, s. 105.) Clemenceauovým tajemníkem byl Žid Mandel Rothschild. Woodrow Wilson byl obklopen židovskými „poradci“, jako byli Bernard Baruch, Jacob Schiff, Henry Morgenthau st. a soudce Brandeis. „Paul Warburg, partner ve firmě Kuhn, Loeb & Co., spolufinancovatel ruské revoluce a hlavní agent při založení amerického Federálního rezervního systému, doprovázel prezidenta Wilsona na Versailleskou konferenci, kde působil jako finanční poradce americké delegace, zatímco německá delegace zaměstnávala jako finančního poradce partnera v hamburské úvěrové společnosti, kterou vedl Paul Warburgův bratr Max.“ A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, 1972, str. 14–15. Srov. Boris Brasol, op. cit., s. 207f. Navíc tlumočníkem a jediným mužem přítomným při tajné poradě Velké čtyřky byl Žid Monteux.

newyorský novinář Walter Lippman, kdo vypracoval, alespoň z velké části, prezidentových čtrnáct bodů pro mírové podmínky s Německem, které však původně sepsalo evropské zednářství.[1213] A prezident Wilson přes noc, před zraky celého světa, změnil svůj postoj k pěti z těchto bodů na základě pokynů obsažených v telegramu od Jacoba Schiffa z firmy Kuhn, Loeb a pěti jeho židovských finančních partnerů.[1214] Dr. E. J. Dillon však, „jehož znalost zákulisních intrik mírové konference je tak hluboká“[1215], možná nahlédl pod povrch ještě hlouběji než Lloyd George a v každém případě poukázal na jejich konečný význam pro bělochy jasněji a výstižněji. Tiše sledoval, co se děje, a poznamenal, že ačkoli se podle všeho zdálo, že smlouvu sepsaly velké anglosaské mocnosti, obecně se mělo za to, že to, co vedlo pero, byla především snaha o židovské povýšení a židovská vůle k konečné světové nadvládě. Musím citovat několik vět z jeho závěrů, jak jsou uvedeny pouhých pět nebo

[1213] Mnohem významnější než Lippmannův podíl na vypracování Wilsonových čtrnácti bodů je následující skutečnost: „Jacques Bainville uvedl, že k sepsání přesných dějin Třetí republiky by bylo nutné znát oficiální zápisy z valných shromáždění zednářů. Tato nutnost platí i pro dějiny Společnosti národů. Díla pánů Ballery-Radota, Leona de Poncinsana a du Messnnil-Thoreta, která jsou známější v zahraničí než ve Francii, vrhla jasné světlo na nejasný vztah mezi těmito dvěma institucemi, které jsou dobře vybaveny k tomu, aby si vzájemně rozuměly. Pan Leon de Poncins nedávno zveřejnil úplnou recenzi Kongresu zednářů spojeneckých a neutrálních zemí, který se konal v Paříži ve dnech 28., 29. a 30. června 1917. Tento dokument dokládá, že již dva roky před Versailleskou smlouvou začalo zednářství budovat své základy, přijalo plán pro Společnost národů ve třinácti bodech a sdělilo jej všem vládám spojeneckých a neutrálních zemí. Každý podstatný bod tohoto projektu je obsažen v Úmluvě.“ Viz Comte de Saint-Aulaire, Geneva Versus Peace, s. 62. Že evropské zednářství je již dlouho ovládáno Židy, jsem již doložil několika důkazy.

[1214] Comte de Saint-Aulaire, tamtéž, str. 89–90.

[1215] Boris Brasol – The World at the Cross Roads, s. 206.

šest stránek před koncem jeho pozoruhodné knihy The Inside Story Of The Peace Conference:

> „Většina [Wilsonových kolegů] se domnívala, že se hledá záminka, která by vedoucím mocnostem umožnila zasahovat do vnitřních záležitostí všech ostatních států, aby je mohly pevně držet pod kontrolou a využívat je jako prostředek k dosažení vlastních cílů. A tyto cíle byly považovány za vše jiné než nezištné....Některým čtenářům se to může zdát překvapivé, ale je to přesto fakt, že značný počet delegátů věřil, že skutečnými vlivy stojícími za anglosaským národem byli Semité.“
>
> „... A došli k závěru, že řada opatření navržených a prosazených v tomto směru byla inspirována Židy, kteří se shromáždili v Paříži za účelem realizace svého pečlivě promyšleného programu, který se jim podařilo prosadit. ... Formulace, do které tuto politiku vložili členové konference, jejichž zeměmi se dotýkala a kteří ji považovali za osudovou pro mír ve východní Evropě, zněla takto: ‚Od nynějška bude světu vládnout anglosaský národ, který je zase ovlivňován židovskými prvky.‘“[1216]

Bylo by možné uvést mnoho mužů, mužů na nejvyšších pozicích a s nejvyšší autoritou, kteří na výsledky mírové smlouvy pohlíželi s velkým znepokojením. Například italský premiér Francesco Nitti, který „byl úzce zapojen do vyjednávání míru“, prohlásil: „Navždy zůstane strašlivým precedentem v moderní historii, že navzdory všem slibům, všem precedentům a všem tradicím nebyli zástupci Německa

[1216] Viz The Inside Story of the Peace Conference, Harper, 1920, str. 496–497 a násl.

ani vyslechnuti a nezbývalo jim nic jiného, než podepsat smlouvu v okamžiku, kdy hlad, vyčerpání a hrozba revoluce znemožňovaly ji nepodepsat.“

A dále: „Věřím, že Evropě hrozí úpadek spíše kvůli mírovým smlouvám než v důsledku války. Nachází se ve stavu každodenního úpadku a příčiny nespokojenosti rychle narůstají.“[1217]

A asi o třicet let později, když se vášně již zcela uklidnily, napsal profesor Charles Callan Transill: „V Německu mnoho lidí nedokázalo zapomenout na to, že Versailleská smlouva byla základním kamenem stavby, která byla vybudována na vratkých základech zrady. Lloyd George a Clemenceau neochotně souhlasili s předběžnou dohodou uzavřenou před příměřím, která je zavazovala k vypracování mírové smlouvy v duchu Čtrnácti bodů. Versailleská smlouva byla záměrným porušením této dohody. Do temné půdy tohoto porušení slibu byla hluboko zaseta semena další světové války.“[1218]

Stručně řečeno, smlouva byla sepsána a její podmínky prosazovány takovým způsobem, že další světová válka se stala nevyhnutelnou. Peter Nicoll v roce 1948 napsal: „Prakticky každý přemýšlivý, inteligentní a zkušený autor v Anglii až do

---

[1217] Citováno z knihy Francise Neilsona – The Makers of War, C.C. Nelson, 1950, str. 151–153.

[1218] Perpetual War for Perpetual Peace, ed. prof. Harry Elmer Barnes (ve spolupráci se sedmi významnými „revizionistickými“ historiky), Caxton Printers, 1953, s. 81, na začátku kapitoly nazvané „SThe United States and the Road to War in Europe“, oddíl nazvaný „The Peace Treaties of 1919 Insure the Outbreak of Another World War“, autor Charles Callan Transill. Viz také poslední stránky této kapitoly, oddíl 10: „German Reaction to the Treaty of Versailles“ (str. 96–97). Dále Unfinished Victory od Arthura Bryanta (profesora historie na Oxfordu), kap. 2: „The Pound of Flesh“; a Peter Nicoll – Britain’s Blunder, 1948, kap. 1: „The Seeds Are Sown“, zejména str. 3–4.

roku 1938 tak či onak dosvědčil, že Versailleská smlouva – tím, co udělala, i tím, co neudělala – v sobě skrývala zárodky další války... Ale nechme pana Lansinga, ministra zahraničí za prezidenta Wilsona, aby shrnul tuto konkrétní příčinu nevyhnutelné druhé světové války. Po roce 1919 napsal: ‚Válka bude následovat po těchto smlouvách stejně jistě, jako noc následuje po dni.‘“[1219]

Druhá světová válka

Podmínky Versailleské mírové smlouvy daly vzniknout Hitlerovi. Vzhledem k dostupným důkazům není přehnané tvrdit, že jejich záměrem bylo právě vyvolat Hitlera – nebo přesněji řečeno někoho jako Hitlera. Měla-li vypuknout další válka, muselo se Německo dostat do takové kondice, aby bylo schopno bojovat a aby také bojovalo.

Léta mezi rokem 1919 a nástupem Hitlera však byla pro německý lid obdobím zoufalství a beznaděje.[1220] Domnívám se, že jen velmi málo lidí zná podrobnosti tohoto příběhu. Těm, kteří se chtějí seznámit s německou perspektivou, doporučuji knihu Unfinished Victory od profesora Arthura Bryanta[1221],

---

[1219] Britain’s Blunder, str. 3–4.

[1220] Viz Jeffrey Mark, op. cit., s. 30: „Německo, dohnané k zoufalství ponižujícími podmínkami, které mu vnutili státníci typu Shylocka při podpisu Versailleské smlouvy; které bylo svědkem úplného zničení úspor střední třídy v rámci snahy o splacení nesplatitelného vnitřního dluhu prostřednictvím dramatického znehodnocení marky; které se svíjelo ve finančních spárech plánů Dawese a Younga – v podstatě schémat vnějšího zdanění ze strany zahraničních věřitelských mocností; a poté, co si v úsilí o jejich splacení vzalo další půjčky od Ameriky a Velké Británie v řádu několika miliard dolarů, se nakonec obrátilo pod emotivním, ale nesmírně upřímným vedením Hitlera.“

[1221] Macmillan, 1940. Ačkoli tato kniha rozhodně není proněmecká, velmi výmluvně odhaluje postoj Německa – a to zejména jeho vztah k Židům a příčiny tohoto postoje.

který ji podává s pozoruhodným porozuměním, velmi objektivně a celkově spravedlivě. Domnívám se také, že každý nežid by měl znát Hitlerovu knihu Mein Kampf z první ruky, a to v úplném a necenzurovaném vydání.[1222] Jeho vedení bylo možná „emocionální“, jak poznamenal Jeffrey Mark, ale myslím, že měl přesto pravdu, když ho označil za „nesmírně upřímné“.[1223] Vyslechl jsem si i opačné názory a dlouhá léta jsem měl pochybnosti, ale postupně jsem dospěl k přesvědčení, že Lloyd George a Churchill měli pravdu, když o něm, když se poprvé prosadil v Německu, řekli, že doufají jen v to, že pokud by se Británie někdy ocitla v tak zoufalé situaci, v jaké bylo Německo, mohla by mít to štěstí a získat vůdce stejně odvážného, schopného a oddaného jako byl on.[1224]

[1222] Například vydání nakladatelství Houghton, Mifflin z roku 1943 nebo vydání nakladatelství Hurst & Blackett z Londýna z roku 1939. Profesor Arthur Bryant označuje knihu Mein Kampf za Hitlerovo „velké dílo… Korán nacistické revoluce… jedno z nejplodnějších děl své doby“. A dále: „Stejně jako jiní proroci, kteří založili náboženství, zanechal lidstvu své poselství a v Mein Kampf... odhalil svou duši, aby ji mohl vidět celý svět.“ Unfinished Victory, s. 243, 230.

[1223] Op. cit., s. 44. K tomuto závěru jasně přispívá také práce Francise Neilsona, The Makers of War, s. 184

[1224] Francis Neilson ve své knize The Makers of War, op. cit., s. 102, píše následující o Hitlerovi v době, kdy se dostal k moci (1933), a o některých pochvalných slovech, která mu předtím věnoval Winston Churchill. Cituji: „V Německu zahájil Hitler svou sérii reforem s rychlostí a jistotou. Zatímco Roosevelt a jeho mozkový trust se pokoušeli o marné experimenty, totalitáři v Německu dokázali zázraky. […] Za pouhé tři roky tento rakouský nováček, který byl po léta terčem karikaturistů, změnil celý pohled německého národa. Jejich triumf byl tak překvapivý, že Winston Churchill v knize Great Contemporaries napsal: ‚Ať už si o těchto činech myslíme cokoli, patří rozhodně k nejpozoruhodnějším v celé světové historii.‘ Tato pocta byla napsána v díle vydaném v roce 1937.“ „Churchillova mimořádná pocta, . . . , je nejneobvyklejší, jaká kdy byla vzdána hlavě cizího státu.“ „V pasáži, která odhaluje pošetilosti francouzské a britské vlády v letech předtím, než se Hitler ujal vedení Říše, Churchill říká: ‚Zatímco se v Evropě odehrávaly všechny ty ohromné proměny, desátník Hitler sváděl svůj dlouhý a vyčerpávající boj o srdce Němců. Příběh

Hitlerovo poslání – obroda jeho národa

Hitlerovým hlavním cílem bylo vykoupení své země. Neznámý a osamocený se pustil do úkolu přivést svůj národ – 80 milionů lidí, zlomených porážkou a zoufalých z nezaměstnanosti, hladu a naprosto zničující inflace – k něčemu, co lze nazvat pouze renesancí. Německo se mělo znovuzrodit, očistit a zkrášlit. Ve své podstatě patřil jeho lid k nejvýznamnějším všech dob. Dokazovalo to jeho umění, filozofie, literatura, hudba, věda, dokonce i schopnost vést válku. Ale pokud se mělo zrodit nové Německo, život, který v něm byl, musel být osvobozen od vnějšího diktátu a vnitřně očištěn od takových cizích, neasimilovatelných a dokonce zrádných prvků, jako byli Židé, které považoval za „šířitele morální nákazy“. Musí být také očištěno od vlastního vnitřního úpadku – od vlastních beznadějných kreténů a imbecilů a všech těch obětí dědičných nemocí a vad, kteří mohli být jen utrpením pro sebe samé a zbytečnou zátěží pro společnost, která se

---

tohoto boje nelze číst bez obdivu k odvaze, vytrvalosti a životní síle, které mu umožnily vyzvat, vzdorovat, smířit se nebo překonat všechny autority či odpor, které mu stály v cestě. On a stále rostoucí legie, které s ním spolupracovaly, v této době svým vlasteneckým zápalem a láskou k vlasti rozhodně dokázali, že neexistuje nic, co by neudělali nebo nezkusili, žádná oběť života, zdraví či svobody, kterou by sami nepřinesli nebo neuložili svým protivníkům.‘“ „Na závěr pan Neilson cituje následující pasáž z Churchillovy knihy Step By Step: ‚Kdyby byla naše země poražena, doufám, že bychom našli stejně nezdolného vůdce, který by nám vrátil odvahu a vedl nás zpět na naše místo mezi národy.‘“ Části výše uvedených úryvků od pana Neilsona lze nalézt v knize vévody z Bedfordu Straight Speaking, Strickland Press, Glasgow, 1944, s. 14. A pokud jde o Lloyda George: „... změna německého měnového systému způsobila, že se země dostala z hluboké deprese do slavného ekonomického rozmachu, který již ve své počáteční fázi přiměl anglického vůdce z první světové války, Lloyda George, aby po návštěvě, při které se přesvědčil na vlastní oči, nazval Hitlera ‚největším žijícím státníkem‘ a německý lid ‚nejšťastnějším na Zemi‘.“ Hugo R. Fack v knize The Great Betrayal, Free-Economy Pub. Co., San Antonio, Texas, s. 25.

snažila dosáhnout dosud nepoznaných výšin. Zároveň musí být celý národ podroben nejpřísnější disciplíně.[1225] Jen tak mohla

[1225] Občané „svobodomilovných demokracií“ se často usmívají – či pohrdavě krčí nos – nad zjevnou láskou Němců k disciplíně a jejich ochotou podřídit se vůdci v bezvýhradné poslušnosti. Navrhuji, aby si každý, kdo tak smýšlí, prohlédl mapu Evropy a všiml si geografické polohy Německa. Chybí mu ochrana přírodních bariér a „vždy mělo nepřátele na východě i na západě a muselo bojovat na dvou frontách během světových válek“. Dlouhá a hořká zkušenost přiměla německý národ k poznání, že pokud má přežít, musí jednat jako jednotný celek. Byla to nutnost na život a na smrt. Viz Francis Neilson, op. cit., str. 134–135, kde je toto téma poněkud podrobněji rozvedeno. Nejpřesvědčivější popis německé situace, jaký znám, však pochází z pera Sira Cecila Spring-Rice, který předtím, než se stal britským velvyslancem v Německu, byl velvyslancem u carské vlády a později, těsně před vypuknutím první světové války, velvyslancem v USA. Byl zjevně jedním z nejschopnějších a nejodpovědnějších mužů, které Británie ve své státní správě měla. Jeho úsudek si proto zaslouží pečlivé zvážení. A protože americké porozumění Německu má prvořadý význam pro dosažení solidarity bělochů, a to zase pro přežití bělochů, musím si vzít prostor, abych svým čtenářům představil, co sir Cecil řekl. První dvě citace jsou převzaty z dopisů, které napsal našemu Henrymu Adamsovi, poslední z dopisu Theodoru Rooseveltovi. „Německo se z vojenského hlediska nachází ve zvlášť zranitelné pozici, což si národní povědomí uvědomilo v letech po bitvě u Jeny. Možná bude muset vést válku na dvou frontách, a pokud nevyhraje, může být zcela zničeno. Jak čelit tomuto nebezpečí? Pomocí mohutné armády, kterou bylo nutné opakovaně rozšiřovat a kterou je třeba také živit a vyzbrojovat. K tomu musí najít muže a peníze. . . Je také pravda, že Německo neprodukuje dostatek potravin k nasycení svého obyvatelstva a že v případě války s určitými zeměmi [zejména s Británií, kterou zastupuje sir Cecil], může Německo kvůli nedostatku dostatečného námořnictva čelit riziku hladomoru. [Během britské blokády v souvislosti s první světovou válkou skutečně miliony Němců hladověly. WGS] Němci se zdají být stejně neschopni představit si, že by nepřijali vládu jako vládu, protože nesouhlasí s její politikou, jako by si hinduista nedokázal představit, že by neuctíval Gangu, protože mu zaplavila úrodu. Možná je důvodem opět obrovský a nesmírný tlak zvenčí, který vede Němce k tomu, že na svou vládu pohlíží stejně jako námořník na svého kapitána, když se loď ocitne v cyklónu.“ „Kdybyste tu byli, politika by vás jistě velmi zajímala. Doufám, že vás nebude nudit, když vám o ní něco povím, protože zdejší poměry se od těch u nás velmi liší. Na jedné straně stojí panovník s historií krve a železa a armádou (teoreticky) absolutních otroků. Na druhé straně pak všichni lidé, kteří jsou liberální, čtou, přemýšlejí, pracují, vydělávají peníze nebo píší knihy. Na čí stranu byste se přiklonili? Na obou stranách, ve Francii i v Rusku, číhá smrtelný nepřítel, který čeká na svou příležitost. Tentokrát to bude válka na

země obklíčená nepřátelskými mocnostmi a postrádající jakékoli přírodní překážky v podobě moře či hor doufat, že odrazí neustálou hrozbu zahraniční invaze. A v neposlední řadě je třeba povzbudit a vyburcovat do takové míry, aby byla připravena obětovat i vlastní život ve jménu otčiny.

Ve své knize Mein Kampf však Hitler jednoznačně uvedl, že „stát není cílem sám o sobě, ale prostředkem k dosažení cíle. […] Stát je pouze […] nádobou a rasa je tím, co v ní je. Nádoba slouží svému účelu pouze tehdy, pokud chrání a zachovává svůj obsah.“ Jinými slovy, ani jednotlivec by neměl život, který by stál za to žít, pokud by celý národ neměl stát dostatečně silný na to, aby odrazil své nepřátele.

Největším pokladem národa byla jeho rasa, celý soubor genů, který z něj činil něco jedinečného, určoval, čím může být a čím musí být, a tím utvářel jeho budoucnost. Profesor Arthur Bryant ve snaze shrnout Hitlerovu filozofii do několika slov říká: „Příroda nás učila, že veškerý pokrok vychází z fyzického zdokonalování rasy. Lidé nebyli odtělesněné a odnárodněné inteligence, fungující bez vztahu ke svým předkům nebo potomkům. Veškerá přirozená evoluce probíhala prostřednictvím určitých ras: dokud si zachovávaly svou plodnost, lidské úspěchy se kumulovaly. Jakmile však byla narušena čistota krve a schopnost zdravého rozmnožování národa, ať už v důsledku nezdravých podmínek nebo míšení ras, rasa upadala a s ní klesala i kvalita jednotlivců.“[1226]

---

vyhlazení, při které je stěží pravděpodobné, že poražená strana přežije jako národ. Vše závisí na armádě a jejích vůdcích...“ Výše uvedené citáty lze najít v knize Cecil Spring-Rice – Letters and Friendships of Sir Cecil Spring Rice, Houghton Mifflin, 1929, sv. I, s. 223, 237, 239.

[1226] Arthur Bryant, op. cit., str. 199–200.

Aby dosáhl svých cílů, musel Hitler založit vlastní stranu. Začínal se šesti či sedmi členy. Jak se jejich řady rozrůstaly, komunisté se snažili jejich shromáždění násilím rozehnat. Jelikož jim bylo odepřeno vysílání v rozhlase i tisk, museli nakonec vyjít do ulic, aby si získali pozornost. I tam na ně útočily vražedné komunistické bandy. „V hlavním městě a v průmyslových oblastech byly čtvrti, kde bylo pro Hitlerova příznivce sebevraždou ukázat se bez ochrany svých spolubojovníků. Tři sta z nich bylo zabito a 25 000 zraněno.“[1227] Po třinácti letech úsilí si však Hitler získal podporu drtivé většiny německého lidu a 30. ledna 1933 ho prezident Hindenburg pověřil sestavením vlády.

Hitlerova bilance

Co následovalo, je již známou historií. Hitler se ujal moci v době Velké hospodářské krize. V Německu bylo 6 000 000 nezaměstnaných (asi 30 procent pracující populace) a ve Spojených státech 11 000 000 nezaměstnaných. Ale „během dvou let [Hitlerovy] plány na obnovu německého národa všechny ohromily. Zatímco loď státu v Americe se bez kormidla potácela v bouřlivých vodách, Hitler řídil svou loď do relativně klidných vod doma. Nikdy nebyl takový čin překonán a sklidil od Churchilla a mnoha dalších chválu, jakou žádný evropský politik předtím nedostal.“[1228]

Ta proměna se skutečně jevila jako zázrak. Průmysl vzkvétal. Nezaměstnanost byla vymýcena. Úspory začaly

[1227] Tamtéž, s. 253.

[1228] Francis Neilson, op. cit., s. 108. „Lloyd George po osobní návštěvě o Hitlerovi řekl: ‚Není pochyb o tom, že Hitler je, pokud jde o Německo, vzkříšením a životem.‘ ‚Je spasitelem Německa, velkým a úžasným vůdcem.‘ ‚Je německým Georgem Washingtonem‘“ Viz C.C. Veith – Citadels Of Chaos, Meador, 1949, s. 285.

stoupat. Německý rolník, který stál na pokraji naprostého krachu, získal čestné postavení jako zdroj potravin pro národ, jeho půda byla osvobozena ze spárů židovských lichvářů a byla přijata opatření, která měla zajistit, aby „navždy zůstala ve vlastnictví jedné rodiny a byla předávána z otce na syna“.[1229] Byla zahájena sterilizace geneticky nevhodných osob pod dohledem eugenických soudů, o jejichž kompetenci a svědomitosti se Lothrop Stoddard zmínil ve své knize Into the Darkness.[1230] Zlepšení genetického fondu německého národa bylo podporováno manželskými půjčkami pro páry, které dosáhly vysokého hodnocení v selektivních testech; za každé narozené dítě byla čtvrtina této půjčky odpuštěna. A to jsou jen některé z nejdůležitějších projektů, které byly zahájeny a které měly podle plánu zasahovat hluboko do německé budoucnosti.

Z ekonomického hlediska však vše toto vycházelo z kroků, které byly pro mezinárodní bankéře nesnesitelné. Místo toho, aby založil oživení Německa na obrovských půjčkách od jejich bank, jak s tím počítali, si uvědomil, že – abych to zopakoval – ruka, která půjčuje, je vždy silnější než ruka, která přijímá, a že proto Německo nikdy nebude svobodné ve volbě svého kurzu a v utváření svého života podle vlastní vůle, ani nedosáhne skutečného oživení a nevybuduje ekonomiku, která by se ukázala jako pevná a trvalá, pokud se zadluží u mezinárodních bankéřů. Vypracoval proto dočasné řešení v podobě směnného obchodu, díky kterému mohl získat většinu toho, co potřeboval,

[1229] Cesare Santoro – Hitler Germany, As Seen by a Foreigner, Internationaler Verlag, Berlín, 1938, s. 290. Srov. str. 292–294. Významné ocenění hodnoty a autority této knihy viz Francis Neilson, op. cit., str. 81–82.
[1230] Duell, Sloane & Pearce, 1940, kap. XVI (s. 187 a násl.): „In A Eugenics Court.“

výměnou německého přebytku za přebytek jiných zemí – v běžné řeči řečeno, výměnou.

Mnohem dalekosáhlejší význam však mělo – a pro bankéře to bylo ještě děsivější a rozzuřující – jeho rostoucí uvědomění, podobně jako u Lincolna během naší občanské války, že úvěr národa je společenským produktem a nevyžaduje žádné krytí bankovním zlatem. Jeho pevným základem je „bohatství produktivních schopností přírody spolu s odpovědností celého lidu“. Proto „patří národu a neexistuje sebemenší důvod, proč by národ měl platit za svůj vlastní úvěr“. Požadovat to je stejně absurdní, jako by bylo snažit se přinutit člověka, aby platil nájem za užívání vlastního domu. To, co dal Lincoln americkému lidu, dal Hitler lidu německému – „vlastní papír na splácení vlastních dluhů“.[1231]

Téměř okamžitým důsledkem v oblasti mezinárodního obchodu byl obrovský rozmach prosperity a rozkvětu. Německo začalo vytlačovat všechny konkurenty, a to nejen na nedalekém Balkáně, ale dokonce i v Jižní Americe. „Prostřednictvím směnného obchodu dokázalo Německo ovládnout jihoamerické trhy do roku 1936, kdy se jeho vývoz zdvojnásobil, zatímco vývoz [Velké Británie] a Spojených států poklesl... Mezi lety 1936 a 1937 byl Hitlerův čtyřletý plán na dobré cestě k úspěchu, ale pak přišlo ultimátum od finančníků, že Německo se musí vrátit ke zlatému standardu jako k

[1231] Všechny tyto citáty viz Ezra Pound, op. cit., s. 65, 186. Srov. Gertrude M. Coogan, op. cit., s. 137, kde cituje knihu The Breakdown of Money od Christophera Hollise. Viz také Ezra Pound, op. cit., s. 174, 189, kde cituje osm veršů z dopisu Thomase Jeffersona Crawfordovi, které označil za „osm nejvýznamnějších veršů, jaké kdy byly napsány“.

jedinému způsobu, který může regulovat mezinárodní obchod tak, aby se předešlo válce.“[1232]

Pravda však byla zcela jiná. Pravdou bylo, že Hitlerův měnový systém – ne pouhá teorie, ale jeho praktická spolehlivost a skutečný rozsáhlý úspěch jak doma[1233], tak v zahraničí, spolehlivost a úspěch, které se odehrávaly před zraky celého světa – zasadil ránu přímo do samého kořene moci mezinárodních bankéřů a jejich snu o světové nadvládě. Zlato není nutné k tomu, aby byla měna stabilní a důvěryhodná! Peníze, které bylo možné vydávat v jakémkoli potřebném množství, aniž by se za ně muselo zadlužovat![1234] Není divu, že bankéři byli touto perspektivou zděšeni a rozhodli se, že Hitler musí být zničen. Pravděpodobně vikomt Lymington vystihl

---

[1232] Vévoda z Bedfordu – The Neglected Issue, Glasgow, 1946, s. 29.

[1233] Poté, co Německo přijalo novou měnovou politiku, napsal deník London Times: „Německo již nečelí žádným finančním potížím. V této zemi [Británii] lidé trpí pod tíhou vysokých a stále rostoucích daní, ale v Německu se vůbec nemluví o nutnosti zvyšovat daně, zavádět povinné spoření nebo vydávat obrovské válečné půjčky. Právě naopak. Nedávno byla zrušena jedna důležitá daň. Vklady ve veřejných spořitelnách dosahují znovu a znovu nových měsíčních rekordů. Peníze jsou tak hojné, že úroková sazba z říšských půjček mohla být nedávno snížena ze 4,5 procenta na 4 procenta.“ Citováno C. C. Veithem v jeho knize Citadels Of Chaos, Meador, 1949, s. 283 – převzato z kapitoly nazvané „The Peace We Lost“ v knize Roberta J. Scruttona A People’s Runnymeade, Londýn, 1942.

[1234] Hitler v roce 1937 prohlásil: „Nebyli jsme tak pošetilí, abychom zaváděli měnu krytou zlatem, které jsme neměli, ale za každou vydanou marku jsme požadovali ekvivalent v podobě práce nebo vyprodukovaného zboží v hodnotě jedné marky.“ C.C. Veith, s. 282. Dále řekl: „Smějeme se době, kdy naši národní ekonomové zastávali názor, že hodnota měny je regulována zlatem a cennými papíry uloženými v trezorech státní banky; a zejména se smějeme teorii, že tím byla její hodnota zaručena. Místo toho jsme se naučili, že hodnota měny spočívá v produktivní kapacitě národa.“ Veith, op. cit., s. 284, kde také cituje podstatu „Hitlerova oficiálního programu“, vydaného nakladatelstvím Unwin v Londýně v roce 1938. Peníze v Hitlerově Německu nebyly založeny na zlatě, ale na schopnosti německého lidu vytvářet skutečné bohatství.

situaci přesně, když v květnu 1939 ve svém časopise The New Pioneer prohlásil: „Pokud budeme mít období míru trvající pouhé tři roky, finanční systém pánů Frankfurtera, Warburga a Barucha a většiny Wall Streetu se zhroutí sám od sebe.“

Mezinárodní finanční moc vyhlásila Hitlerovi válku

Pravděpodobně však samotné židovské vrchní velení jako první pochopilo, že čas, který jim osud dopřál, je krátký, a že musí Hitlerovu hrozbu rychle rozdrtit, jinak navždy prohrají. A to možná dodává věrohodnost obvinění, citovanému z anglického měsíčníku The Word, že „Martinet Eccles z Rady Federálního rezervního systému a Montagu Norman z Bank of England se nejpozději v roce 1935 dohodli na společné politice zničení Hitlerova finančního experimentu všemi prostředky, včetně války, bude-li to nutné. Normanovým úkolem bylo dostat Hitlera do dilematu, kdy bude muset buď změnit svou finanční politiku, nebo se dopustit válečného činu.“[1235] V každém případě víme, že invaze do Československa ani suverenita Polska neměly s vypuknutím války téměř nic společného.[1236] Na základě všech mých šetření v této věci jsem dospěl k pevné přesvědčení, že hlavním důvodem, který vedl k vypuknutí a vedení války, bylo odmítnutí zlatého standardu ze strany Německa a poznání bankéřů, že Hitlerův systém, pokud nebude svržen silou, se rozšíří po celém světě a způsobí

[1235] Citováno podle C. C. Veitha, op. cit., str. 266–267. Také v publikaci Freedom and Plenty, San Antonio, Texas, 1947. Publikace Freedom and Plenty, kterou vydal Hugo R. Fack, byla v USA oficiálním hlasatelem hnutí Silvia Gesella usilujícího o „přirozený ekonomický řád“.

[1236] Důkazů je příliš mnoho, než aby je bylo možné zde všechny uvést, ale jako příklad doporučuji knihu Francise Neilsona The Makers of War, zejména kapitolu XX: „The Pledge to Poland“. Viz také stránky uvedené v rejstříku pod hesly „Poland“, „Danzig“ a „Czechoslovakia“. Dále Peter Nicoll – Britain’s Blunder, část I, zejména kapitola 4: „The Pledge to Poland“.

naprostý rozpad jejich parazitického systému založeného na vytváření dluhů. Americký velvyslanec Bullitt řekl americkému novinářovi Paulu von Wiegandovi v Paříži na jaře 1939: „O válce bylo rozhodnuto dlouho předtím, než se objevila otázka polského koridoru.“[1237] A pan C. C. Veith uvádí, že během osmi měsíců v období „podivné války“ (1939–1940) „probíhala zdlouhavá jednání mezi britským ministerstvem zahraničí a panem Chamberlainem, a německým ministerstvem zahraničí a Hitlerem“, v nichž Britové (kteří byli samozřejmě pod palcem Banky „Anglie“) nabídli zastavení války, pokud by Německo opět souhlasilo s podřízením se zlatému standardu a mezinárodnímu lichvářství, zatímco Německo nabídlo zastavení války, pokud by [Britové] souhlasili s tím, že mu umožní rozvíjet systém směnného obchodu a vrátí mu některé z jeho kolonií.“[1238]

Kromě toho, ať už to má jakoukoli váhu, máme k dispozici výpověď generála Roberta E. Wooda před výborem amerického Senátu, podle níž mu Winston Churchill v listopadu 1936 řekl: „Německo je čím dál silnější a my ho musíme rozdrtit,“ a také výpověď generála George Marshalla, že mu Bernard Baruch v roce 1938 řekl: „Toho Hitlera porazíme. Nedostane se z toho.“[1239] Baruch odhalil skutečný cíl, k jehož dosažení se mezinárodní finanční kruhy chystaly využít Spojené státy, když v rozhovoru s Rooseveltem prohlásil, že cílem bude zničit „německý systém směnného obchodu“.[1240] Zdá se být zřejmé, že mezinárodní bankéři si brzy uvědomili, že úspěch Hitlerova

[1237] Citováno v C. C. Veith, op. cit., s. 263.
[1238] Tamtéž, s. 263.
[1239] Francis Neilson, op. cit., str. 109, 203.
[1240] Tamtéž, str. 213–214.

systému by znamenal jejich zkázu. A právě na něm záviselo především dosažení jejich světové nadvlády.

Spiklenci však museli najít upřímný důvod k útoku na Hitlera, který by se odvážili předložit světu. Hitler totiž „nabídl velmocím nejkomplexnější plán míru v Evropě, jaký kdy byl vypracován“.[1241] A ve svém projevu před Říšským sněmem 17. května, jen několik měsíců po svém nástupu k moci, prohlásil:

> „… Německo bude plně připraveno rozpustit celý svůj vojenský aparát a zničit zbývající malé množství zbraní, pokud sousední země učiní totéž se stejnou důsledností.“
>
> „... Německo je plně připraveno vzdát se všech druhů útočných zbraní, pokud ozbrojené národy ze své strany zničí své útočné zbraně ve stanovené lhůtě a pokud bude jejich používání zakázáno mezinárodní úmluvou.“
>
> „... Německo je připraveno souhlasit s jakoukoli slavnostní smlouvou o neútočení, protože neuvažuje o útoku na nikoho, ale pouze o zajištění bezpečnosti.“[1242]

Pravdou je, že Hitler válku nechtěl. Již dlouho jsem přesvědčen, že celý jeho život, počínaje raným dospělým věkem, byl výsledkem hluboké oddanosti německému národu. Neustále snil o Německu, které by se konečně vymanilo z vyčerpání a hanby porážky, o Německu obnoveném na těle, mysli i duši, jehož celý život by byl přetvořen podle zásad zdravějších a ušlechtilejších, než o jakých jsme kdy směli slyšet. A všichni lidé německé krve žijící v sousedních zemích měli být shromážděni, aby vytvořili rozšířenou, sjednocenou a

[1241] Tamtéž, s. 85.
[1242] Tamtéž, s. 110.

konsolidovanou Německou říši, která by konečně naplnila osud, k němuž vždy směřovala jejich vrozená velikost.

To znamená, že Hitlerův první a hlavní cíl byl pozitivní a konstruktivní. K tomu potřeboval a chtěl mír. Je pravda, že byl ochoten využít hrozbu války – a také ji využil –, aby získal ústupky nezbytné k uskutečnění svých cílů. A to bylo samozřejmě riskantní. Ale všechny ostatní dotčené národy – Británie, Francie, Polsko, Rakousko a Rusko – tuto hrozbu rovněž využívaly, a to v míře, v jaké se odvážily. Ať tedy všichni ti, kteří by chtěli vinu za to, že ji Hitler použil odvážněji než kdokoli jiný, svalit výhradně na něj, poukážou na to, jaké jiné prostředky měl k dosažení svého cíle. Evropští tygři, kteří již Německo roztrhali na kusy a zanechali z něj jen krvácející mrtvolu, stále číhali na každém kroku cesty, kterou musel Německo vést, pokud se mělo někdy vrátit na místo, které mu náleželo díky velikosti jeho génia a ducha.

Přečtení mimořádně autoritativní knihy Origins of the Second World War od oxfordského historika profesora A.J.P. Taylora (Atheneum, 1961) však potvrdilo můj dojem, že Hitler válku nechtěl. Nepochybně musel být ochoten přijmout riziko malé, omezené války tu či tam – války, o které byl přesvědčen, že ji snadno a rychle vyhraje. Dnes je však jisté, že nikdy nevytvořil plány ani na dobytí Anglie, potenciálně nejobávanějšího nepřítele Německa, natož pak na dobytí kontinentu nebo – jak se tak často věří – celého světa. Zejména se chtěl vyhnout válce s Británií. Velmi obdivoval Britské impérium a přál si, aby bylo zachováno. Zřejmě tento pocit sdělil i německému lidu. Profesor Stephen H. Roberts z australské Univerzity v Sydney zaznamenává ve své knize The House that Hitler Built své postřehy z doby, kdy v letech 1935

a 1936 skutečně žil v Německu a během níž „navštívil všechny německé provincie kromě jedné“, že „všude naletěl na pozoruhodnou touhu po přátelství s Velkou Británií“. Hitler ve skutečnosti usiloval o spojenectví s Británií, o opatření, která by zajistila, že Británie a Německo už nikdy nebudou stát ve válce na opačných stranách. A 27. srpna 1939, kdy stála Evropa na samém pokraji války, předložil britské vládě návrh, podle kterého by Německo nejen „podepsalo spojeneckou smlouvu s Británií“, ale „se zavázalo ‚bránit Britské impérium s pomocí německého Wehrmachtu [ozbrojených sil], ať už bude napadeno kdekoli‘“.[1243] A již tři roky předtím, 31. března 1936, „předložil nejkomplexnější pakt o neútočení, jaký kdy byl sepsán“. Je třeba si podrobně prostudovat jeho znění, aby bylo možné docenit, jak rozsáhlý a dalekosáhlý byl jeho význam, a vnímat intenzivní touhu po míru, kterou tento dokument odrážel.[1244] Hloubka Hitlerova přesvědčení, že válka nemůže přinést nic jiného než všeobecnou zkázu všem národům, kterých by se mohla dotknout, našla svůj výraz také v jedné ze závěrečných vět „pozoruhodného apelu, který [on] adresoval velmocím“ téměř o rok dříve – 21. května 1935, v němž prohlásil: „Kdokoli zapálí pochodeň války v Evropě, nemůže si přát nic jiného než chaos.“[1245] Hanson Baldwin, vysoce uznávaný vojenský korespondent deníku New York Times, ve svém článku z 8. května 1948 zhodnotil obsáhlou oficiální studii a zprávu vypracovanou pro ministra armády, která byla zveřejněna v říjnu 1947 pod názvem „Zahraniční logistické organizace a metody“. Zpráva odhalila, jak uvedl Baldwin, že v roce 1938, a neméně i v roce 1939, kdy vypukla válka,

[1243] C.C. Veith, op. cit., s. 287, 288.
[1244] Francis Neilson, op. cit., s. 112.
[1245] Tamtéž, s. 86.

zaostávala německá výroba letadel všech typů, bojových, nebojových i cvičných, daleko za samotnou Británií, nemluvě o Francii nebo jiných zemích. Slova, jimiž Baldwin shrnuje závěry zprávy, jsou překvapivá: „Německo nebylo v roce 1939 – na rozdíl od demokratických předpokladů – připraveno na dlouhou válku ani na totální válku; jeho ekonomické a průmyslové úsilí nebylo zdaleka plně využito: jeho továrny nevyráběly válečný materiál ani zdaleka na plný výkon.“[1246]

Hitler válku nechtěl a navzdory urážkám, posměškům a záměrným překrucováním faktů vytrvale usiloval o její odvrácení. A poté, co válka vypukla, dělal vše, co bylo v jeho silách, aby zachránil všechny národy Evropy před jejími nejstrašnějšími hrůzami. Mezinárodní bankéři se však neodvážili přijmout mír. Dobře věděli, že pokud nezničí Hitlerův finanční systém, je s nimi konec. Byli proto nevyhnutelně odhodláni, za každou cenu a bez ohledu na to, do jakých hlubin zrady a pokrytectví by se museli ponořit, aby dosáhli svého cíle, vyvolat válku. A měli moc vzít všechny národy, kromě těch z Osy, kamkoli by chtěli. Všechny ostatní – a zejména Francii, Británii a Spojené státy – drželi jako ve svěráku. Ovládali všechny důležité prostředky k oslovení veřejnosti, a tím i k formování a řízení veřejného mínění.

Zbytek už šel sám. Vyžadovalo to hodně práce, lží, naprosto bezduchých intrik a několik let, ale – jak brzy uvidíme

[1246] Tamtéž, str. 83–84. Neilson toto tvrzení podkládá citátem z Ročenky zbrojení Společnosti národů za rok 1936, z něhož vyplývá, že v té době, i když bylo Německo již tehdy „zcela obklíčeno“, činila „celková německá válečná síla“ jen o něco více než čtvrtinu síly Malé dohody a Francie (ve všech případech zřejmě měřeno v „početních jednotkách“), nemluvě o síle Britského impéria.

– vzhledem k tehdejším podmínkám byl výsledek prakticky nevyhnutelný už od samého začátku.

Celé mezinárodní židovstvo skutečně projevovalo vůči Hitlerovi prudké nepřátelství ještě předtím, než se dostal k moci. Samozřejmě si přečetli jeho knihu Mein Kampf i jeho projevy a nepochybně pro ně bylo již předem jasné, že německý lid si Hitlera brzy zvolí za svého vůdce. Židé mu proto bez váhání vyhlásili válku. 2. ledna 1933, šest let předtím, než Německo vstoupilo do války, otiskl londýnský Sunday Chronicle v nadpisu velkým písmem: „500 000 000 liber na válečný fond pro Židy“ (což odpovídá zhruba dvěma a půl miliardám dolarů); a 24. března 1933 se na titulní stránce londýnského Daily Express objevil titulek: „Judea vyhlašuje válku Německu“ (Judea Declares War On Germany).[1247] A

[1247] Pan Arnold S. Leese, jeden z nejpřesnějších a nejdůkladnějších badatelů židovské otázky, ve své knize The Jewish War of Survival (vydané autorem vlastním nákladem, Guilford, Anglie, 1947, str. 81–82) cituje několik odstavců z článku londýnského Sunday Chronicle ze dne 2. ledna 1933, a to následovně: „Žid čelí jedné z největších krizí ve své neradostné historii. V Polsku, Rumunsku, Německu a Rakousku je zahnán do kouta. Nyní však hodlá tvrdě udeřit zpět... Nyní má být vytvořena jednotná fronta složená ze všech složek židovských stran.“ „Velcí mezinárodní židovští finančníci mají přispět částkou přibližně 500 000 000 liber šterlinků. Tato částka bude použita k boji proti pronásledujícím státům. Bitva se bude odehrávat na světových burzách. Vzhledem k tomu, že většina antisemitských států je zatížena vysokými mezinárodními dluhy, bude jejich samotná existence ohrožena.“ „Celoevropský bojkot jejich exportních produktů prostřednictvím maloobchodníků může podkopat současnou nejistou ekonomickou stabilitu několika antisemitských zemí.“ [V této souvislosti musím upozornit čtenáře na skutečnost, o které informoval časopis The New Pioneer v červnu 1939, že za jeden rok židovský bojkot snížil britský obchod s Německem o 25 procent a že tento bojkot ekonomicky uvrhl Německo do oprátky.] (Pan Leese pokračuje) „Zde máme přiznání židovské moci a vůle zničit státy, které jsou jim nepřátelské, s naprostým pohrdáním obchodními potřebami zemí, za jejichž občany se vydávají...“ „Během měsíce padla rumunská vláda Gogy, která se snažila omezit židovskou kontrolu nad obchodem, a to v důsledku hospodářské a finanční krize.“ „3. června 1938 otiskl vlivný americký list American Hebrew

jakmile se po převzetí vlády Hitlerem 30. ledna ukázalo, že hodlá udělat přesně to, co slíbil, svolali na červenec téhož roku do nizozemského Amsterdamu svou Mezinárodní konferenci o židovském bojkotu. A tam se rozhodli utáhnout smyčku ekonomického bojkotu a finančního obklíčení Německa až k uškrcení a pomocí spousty zákeřných lží vyvolat „svatou křížovou výpravu“ s cílem zničit ho i všechna jeho díla.

Tuto výzvu poprvé vyslovil Samuel Untermeyer, který předsedal amsterdamské konferenci a vrátil se domů s pověřením jednat jako její oficiální mluvčí. 7. srpna 1933, ihned po svém příjezdu do New Yorku, pronesl projev, který byl určen a vysílán do celého světa. Výzva směřovala k všeobecnému „ekonomickému bojkotu veškerého německého zboží, lodní dopravy a služeb“. Jejím účelem bylo zničit vývozní obchod německého národa, „na kterém závisí jeho samotná existence“. Údajným důvodem války bylo zachránit německých „600 000 Židů“[1248] před „masakrem, hladem a vyhlazením“, které jim způsobovala Hitlerova vláda, před „ďábelským mučením,

---

článek [v němž se jeden nežidovský novinář odvážil k ‚odvážnému pohledu do budoucnosti‘]: ‚Reakční síly se mobilizují. Spojené síly Anglie, Francie a Ruska dříve či později zastaví triumfální pochod tohoto úspěchem posedlého Führera. Ať už náhodou nebo záměrně, v každé z těchto zemí se do pozice nejvyššího významu dostal Žid.‘“ [Zmínil Bluma ve Francii a Hore-Belishu v Anglii. Mohl klidně přidat Barucha a další v USA. Hore-Belisha, Žid severoafrického původu, byl šéfem britského ministerstva války; Leon Blum se později stal francouzským premiérem.] Tyto vyhlášení války proti Hitlerovi nakonec uznaly nejvyšší židovské autority. V roce 1940 řekl rabín M. Perlzweig, šéf britské sekce Světového židovského kongresu, kanadskému publiku: „Světový židovský kongres je s Německem ve válce již sedm let.“ (Toronto Evening Telegram, 26. února 1940.) A Moishe Shertok na britské sionistické konferenci v lednu 1943 řekl: „Yishuv byl ve válce s Hitlerem dlouho před Velkou Británií a Amerikou.“ (Jewish Chronicle, 22. ledna 1943. Viz Arnold Leese, op. cit., s. 84.)

[1248] Všimněte si, že to byl celý počet Židů, o kterém se tehdy tvrdilo, že se nachází v Německu.

krutostí a pronásledováním… tak strašlivé ve své barbarské krutosti, že peklo války a údajná belgické zvěrstva zblednou do bezvýznamnosti ve srovnání s touto ďábelskou, záměrnou, chladnokrevně naplánovanou a již částečně provedenou kampaní za vyhlazení hrdého, mírného, loajálního a zákonů dbalého národa.“[1249]

Toto líčení Hitlerova zacházení s Židy bylo zcela nepravdivé. Soudce John Payne, předseda Amerického Červeného kříže a Ligy společností Červeného kříže, obdržel zprávu od Německého Červeného kříže, v níž se uvádělo: „Zprávy o zvěrstvech, které byly šířeny do zahraničí z důvodů politické propagandy, v žádném případě neodpovídají skutečnosti. Svévolné a neoprávněné činy, z nichž se několik odehrálo v prvních dnech národní revoluce, byly účinně zastaveny energickými opatřeními ze strany vlády.“

Ve skutečnosti však ještě předtím, než Untermeyer pronesl svůj projev, vydala Ústřední unie německých občanů židovského vyznání dlouhé prohlášení ze dne 25. března 1933, v němž označila zprávy, které již zaplňovaly naše zpravodajství, za nepravdivé: „Všechny tyto zprávy jsou čisté výmysly. Ústřední unie důrazně prohlašuje, že německé židovstvo nelze činit odpovědným za tyto neomluvitelné zkreslení, která si zaslouží nejtvrdší odsouzení.“[1250]

[1249] Citáty pocházejí z projevu pana Untermeyera, jak jej zveřejnil deník New York Times 8. srpna 1933.

[1250] Tento citát i ten předchozí lze najít v knize Francise Neilsona The Makers of War na straně 92. Strana 93 obsahuje následující text, který lze jistě považovat za rozhodující. Zdá se, že židovská obvinění z pronásledování a krutého zacházení zaplavovala náš tisk ještě předtím, než Untermeyer pronesl svůj projev, a začala vyvolávat vážnou situaci. V důsledku toho se náš ministr zahraničí Cordell Hull spojil s americkým velvyslanectvím a požádal o zprávu. Dne 27. března 1933

Přesto se tyto příběhy vytrvale a neustále šířily a židovský prakticky úplný monopol na tisk a rozhlas znemožňoval umlčet je pravdou. A mezitím organizované světové židovstvo horečně pracovalo na vyvolání války. Svědčil o tom Vladimir Jabotinsky. Jabotinsky byl komunistický Žid, který v roce 1923 na francouzském sionistickém kongresu prohlásil: „Pokud Anglie nedá Palestinu Židům, budeme dynamitem, který rozmetá Britské impérium na padrť,“[1251] a který zorganizoval a vycvičil teroristickou Haganah, aby vykonala většinu špinavé práce – bombové útoky, atentáty a masakry –, díky nimž se Palestina proměnila ze židovské „vlasti“ v židovský stát Izrael. V lednu 1932 v časopise Natcha Retch prohlásil: „Boj proti Německu již měsíce vede každá židovská komunita, konference, sjezd, obchodní organizace, každý Žid na světě. Je důvod věřit, že naše role v tomto boji bude mít všeobecný

---

vydal prohlášení: „Nyní jsme obdrželi odpověď, která naznačuje, že ačkoli po krátkou dobu docházelo k značnému fyzickému týrání Židů, lze tuto fázi považovat za prakticky ukončenou. ... Hitler ve své funkci vůdce nacistické strany vydal rozkaz, v němž vyzval své stoupence, aby dodržovali zákon a pořádek, vyhýbali se obtěžování cizinců, narušování obchodu a aby zabránili krizi v podobě možných trapných mezinárodních incidentů.“ S tímto lze srovnat názor Petera Nicolla z jeho knihy Britain’s Blunder, která, jak bych rád připomněl svým čtenářům, získala téměř bezvýhradnou podporu profesora Harryho Elmera Barnese: „Faktem je, že za nacistů Žid, jen proto, že byl Židem, netrpěl žádným násilím; ačkoli tu a tam byl nucen cítit se jako podřadný, pouze ten Žid, který vzbudil podezření z neloajality, revoluční činnosti nebo zločinu, si přivodil skutečný trest“ (s. 27). Na straně 28 říká: „V této době [zřejmě v roce 1939] bylo nejhorší období zkoušek za námi a v koncentračních táborech bylo stále méně vězňů. Byli propuštěni po stovkách. Židé byli zbaveni privilegia německého občanství, aby se zabránilo jejich dřívějšímu vlivu v tolika oblastech německého života, a ačkoli byli povzbuzováni k emigraci, nebyli k ní nuceni.“ Stránky 23–28 by se měly číst v celém jejich znění.

[1251] Viz Douglas Reed – Somewhere South of Suez, 1951, s. 327. Viz také B. Jensen – The ‘Palestine’ Plot, W.L. Richardson, Lawers, Aberfeldy, Skotsko, 1948, s. 15.

význam. Rozpoutáme duchovní a materiální válku celého světa proti Německu. Ambicí Německa je stát se opět velkým národem, znovu dobýt ztracená území a kolonie. Naše židovské zájmy naopak vyžadují úplné zničení Německa. Německý národ je pro nás Židy kolektivně i individuálně nebezpečný.“

A tato věta nabývá poněkud zlověstného významu ve světle dalších poznámek, které pronesl ve svém projevu v New Yorku o čtyři roky později: „Existuje pouze jedna síla, na které skutečně záleží, a tou je síla politického nátlaku. Jsme nejmocnějším národem na světě, protože tuto sílu máme a umíme ji využít. Revizionistický Sion nebere ‚ne‘ od britského úředníka vážně. Názory vlád se pod tlakem často mění.“[1252]

Na první pohled se zdálo, že celý tento rozruch a zuřivost byly vypuštěny do světa ve jménu půl milionu německých Židů. Když však vezmeme v úvahu zuřivou a neúprosnou odhodlanost a organizovanou soustředěnost, s jakou mezinárodní židovstvo pracovalo dnem i nocí na zničení nejen Hitlera, ale i samotného Německa, je zřejmé, že to byla pouze záminka. Skutečným cílem bylo něco jiného – něco, co šlo daleko za hranice toho. Není snad prakticky jisté, zejména s ohledem na skutečnost, že hlavní mozky stojící za touto kampaní od počátku věděly, že s německými Židy nebylo zacházeno s takovou nelidskostí, jak se tvrdilo, že jejich primárním cílem bylo zničení německé hrozby pro jejich peněžní systém, nejvyšší zdroj jejich moci, a odstranění německé bašty bránící jejich postupu k světové nadvládě?

[1252] B. Jensen – The ‘Palestine’ Plot, s. 83.

Židovská účast ve válce

V každém případě byla válka Hitlerovi vnucena[1253] a on padl, a s ním i celé Německo. Zde se nebudeme zabývat popisem nechvalně známých taktik, které Spojenci uplatňovali nejen za účelem svržení Hitlera, ale také proto, aby při tom zajistili vyvraždění co největšího počtu nejlepších evropských mužů, květu evropské mužnosti, a aby celou evropskou kulturu a civilizaci proměnili v trosky. Zájemci mohou mnoho z toho najít v knihách jako Advance to Barbarism od anglického právníka F.J.P. Vealea[1254], Britain's Blunder od Petera Nicolla a Roosevelt's Road to Russia od George N. Crockera.[1255] Zde mohu pouze vyjmenovat některé z nejznámějších „zločinů diskrétně zamlčených". Při pouhé myšlence na ně bych se styděl ještě více, kdyby je z větší části nenavrhli a neprosadili právě Židé, stejně jako byla sama válka vyprovokována a vynucena. Je to především příběh židovské nenávisti a pomstychtivosti.

Mám na mysli teroristické bombardování civilních čtvrtí. To nezačal Hitler, ale bylo to navzdory Hitlerovým protestům a jeho snahám tomu zabránit a zastavit to. Zahájila to spojenecká strana poté, co to 30. března 1942 oficiálně přijala britská válečná vláda v reakci na dokument, který jí předložil profesor

---

[1253] Mohl bych uvést řadu autorit, dokonce i významných židovských představitelů, kteří uznávali, že Hitler válku nechtěl. Například: Bernard Baruch, Charles Lindbergh, Henry Morgenthau, Emil Ludwig [vlastním jménem Cohen], lord Rothschild, Vladimir Jabotinsky a David Brown, předseda United Jewish Campaign. Soubor těchto výroků s uvedením původních zdrojů lze nalézt v knize The 'Palestine' Plot od B. Jensena, op. cit., str. 11–12.

[1254] Devin-Adair, 1968. Poprvé vydáno v roce 1953 nakladatelstvím C.C. Nelson. Pan Veale je rovněž autorem knihy Crimes Discreetly Veiled, Cooper Book Co., Londýn 1958.

[1255] Henry Regnery, 1959.

Frederick Lindemann, blízký přítel a vědecký poradce Winstona Churchilla, avšak Žid. A nebylo to bez rozdílu. Bylo to navrženo tak, aby vyvolalo masový teror v nepřátelském obyvatelstvu; a jako cíle byly záměrně vybrány dělnické čtvrti, protože tam přeplněné podmínky nevyhnutelně způsobily největší masakr. Jeho konečným účelem muselo být prodloužit válku na co nejdelší dobu, a tím zajistit co největší ztráty na životech a zničení, a nakonec i zhroucení těch morálních a duchovních hodnot, bez nichž každá civilizace nakonec zanikne.[1256]

Mám na mysli také Morgenthauův plán, za kterým stál Henry Morgenthau, ministr financí USA, sám Žid, jenž však vzešel z hlavy jeho asistenta Harryho Dextera Whitea (rozeného Weisse, případně Weita)[1257], rovněž Žida a navíc komunistického špiona. Tento plán by Německo proměnil v pastýřský stát a při tom by nechal vyhladovět k smrti miliony německých mužů, žen a dětí.[1258] Myslím také na to, jak Roosevelt a Churchill ustoupili židovskému požadavku na rozdělení Evropy, čímž bylo poprvé v historii záměrně

[1256] Viz F.J.P. Veale – Advance To Barbarism, Devin-Adair, 1968, str. 18–19, 23–24, 112, 176, 181–185. Je důležité sehnat si právě toto nejnovější vydání z roku 1968, na které se výše uvedená čísla stránek vztahují. Domnívám se, že předložené důkazy jsou naprosto nezvratné. Moji čtenáři najdou mé shrnutí toho, co to vše znamená, v příloze VI na konci této kapitoly. V její druhé části se zabývám důkazy o tom, že Frederick Lindemann byl Žid.

[1257] Nejlepší popis Whiteova původu a činnosti, jaký znám, podává pan A. N. Field ve své knize The Bretton Woods Plot (Nelson, Nový Zéland, 1957, str. 3–20). Přečtení všech 64 stran této brožury rozhodně stojí za to. Kniha byla znovu vydána nakladatelstvím Omni Pubs. v Hawthorne v Kalifornii.

[1258] Viz William Henry Chamberlain – America's Second Crusade, Regnery, 1950, s. 306. Srov. F.J.P. Veale, Advance to Barbarism, str. 50–51, poznámka pod čarou na s. 224. Také George N. Crocker – Roosevelt's Road to Russia, Regnery, 1959, str. 20–21, 28–29, 221, 240–248.

umožněno, aby rabující a znásilňující asijské hordy pronikly až do samého srdce světa bílého člověka[1259]; a konečně na likvidaci německých vůdců prostřednictvím vražedné frašky norimberského procesu, v němž ti, kdo obviňovali, soudili a popravovali, se dopustili více „zločinů proti lidskosti“ než ti, kdo seděli na lavici obžalovaných.[1260] Málokdo ví, že data zvolená pro vynesení rozsudku a popravu německých vůdců byla židovskými svátky.[1261] Tak mohla židovská komunita po celém světě s takovou úlevou a vděčností, jakou nezažila za tisíc let, společně zvolat: „Ha! Konečně jsme se pomstili!“

[1259] To vše bylo dohodnuto na setkáních Roosevelta, Churchilla a Stalina. Viz například časopis Human Events, 19. září 1951, s. 2.

[1260] V této souvislosti viz knihu Epitaph On Nuremberg, Falcon Press, Londýn, 1946, od „vlivného literáta Montgomeryho Belgiona“; a zejména jeho pozdější a obsáhlejší dílo Victors' Justice, Regnery, a poznámku k němu v časopise Human Events z 27. dubna 1949 (s. 3) od Franka Hanighena. Dále pak ještě pozdější a zcela nezvratná kniha Advance To Barbarism, revidované vydání Devin-Adair, 1968. Viz rejstřík: „Nuremberg, The War Trials at.“ Relevantní je také následující prohlášení pana Arnolda Leeseho v jeho Gothic Ripples z 30. ledna 1950: „Žid M. Perlzweig, úředník Světového židovského kongresu, podle zprávy v Jewish Chronicle (16. prosince 1949) nedávno prohlásil v projevu v Glasgow: ‚Byl to Světový židovský kongres, který zajistil konání norimberských procesů, při nichž poskytl odborné poradenství a mnoho cenných důkazů.‘“

[1261] Viz Douglas Reed – From Smoke to Smother, Jonathan Cape, 1949, kap. 13, s. 130 a násl., zejména str. 132–133, kde pan Reed uvádí následující: „To, co se mi jeví jako nejvýznamnější událost v Norimberku, kde se shromáždil světový tisk, prošlo v denících s velkým nákladem bez povšimnutí. Data vynesení rozsudku a popravy připadala na židovské svátky... Rozsudek v Norimberku byl vynesen 30. září a 1. října (mezi židovským Novým rokem a Dnem smíření). Popravy byly provedeny těsně po půlnoci ráno 16. října, v den Hoshana Raba. Pro židovstvo po celém světě měly tyto data nezaměnitelný význam. Pro nežidovský svět po celém světě neznamenaly nic víc než jakékoli jiné. Hoshana Raba, 16. října, je dnem, kdy židovský Bůh, po přestávce, během níž zvažuje svůj verdikt nad každým jednotlivým člověkem a může ještě odpustit hříšníkům, vynáší svůj konečný rozsudek.“

Následky

Je možné, že Židé byli do jisté míry donuceni Hitlerovým ohrožením jejich finančního systému: na tom spočívala jejich hlavní naděje na konečnou světovou nadvládu. Je však třeba uznat, že z války vyšli velmi dobře. Často jsem označoval obě světové války za v podstatě občanské války bělochů, a také jimi byly. Ale zejména ta pozdější byla občanskou válkou zvláštního druhu. V podstatě šlo o útok světového židovstva na Evropu – domov a vlast celé bílé rasy. Izolované Německo bylo jejím jediným obráncem, zatímco Británie, Francie a Spojené státy se obrátily proti svým vlastním lidem a připojily se k Sovětskému svazu a komunistům obecně jako beranidla světového židovstva. A židovstvo zvítězilo. Byli jediným národem, který něco získal. A jejich zisky byly obrovské. Pro svět bílého člověka, bráný jako celek a ve vztahu k Židům, to byla katastrofa. Moc bílého člověka od té doby neustále klesá, zatímco moc Židů neustále stoupá.

Pro bankéře byl zřejmě nejdůležitějším ziskem pevné zakotvení jejich měnového systému v nežidovském světě jako jeho vládce. Německo, jak jsme viděli, bylo jako prvotřídní dojnice, která se odmítala nechat podojit a utekla z pastviny. Nyní však byla přivedena zpět a tak strašlivě potrestána a označena, aby to bylo poučením pro všechny ostatní neposlušné krávy. A v Bretton Woods byl plot pastviny utažen a zvýšen tak, že se věřilo, že od nynějška žádná kráva nemůže doufat v útěk před dojicím strojem nebo jatkami.

Z toho, dalo by se říci, vyplývalo vše ostatní. Astronomické dluhy vůči bankéřům způsobené válkami zůstaly, a z nich židovské mezinárodní finance nejenže čerpaly moc donutit každou vládu na Zemi k poslušnosti své vůli, ale z

kapes samotných bílých mužů vytáhly peníze, jimiž dokončily zničení světa bílého muže. Churchill a Roosevelt se stali jejich nástroji. Německo, poražené a bezmocné, bylo rozděleno, přičemž jedna polovina byla pohlcena tělem sovětské chobotnice a druhá byla svázána, vykrvácena a omámena armádami a okupační správou jen o něco méně otevřeně židovské Francie, Británie a Spojených států. Stažení americké armády umožnilo Rusům, aby se zmocnili německých vědců, továren a surovin obecně, a zřídili tak něco jako nepřetržitou transfuzi krve z celé východní Evropy, která měla živit vyhublý ruský průmysl a techniku – stejně jako je již dlouho živila a udržovala v chodu „Lend-Lease“ v hodnotě 11 miliard dolarů, což by se dalo nazvat „novým pronájmem života“ Vyčerpaná Evropa zůstala bez jakékoli ochrany před sovětskou mašinérií. Mysl a duše bílého člověka, a co hůř, jeho mládeže, zůstaly zcela bezbranné vůči stejnému jedovatému židovskému tisku, rozhlasu a televizi, které tolik přispěly k oklamání a zkažení Ameriky. A aby nahradila zaniklou Společnost národů, která byla rovněž židovským nápadem (jak sami Židé otevřeně tvrdili), byla OSN naplánována a zřízena komunistickými Židy a jejich agenty[1262] jako ozvučná deska pro komunistickou

[1262] Klíčovou postavou při vzniku OSN byl Leo Pasvolsky, narozený v Rusku. Napsal první návrh její charty a účastnil se její revize od prvního dne v Dumbarton Oaks až po ten poslední v San Franciscu. Věděl o ní víc než kdokoli jiný a každý člen oficiální americké delegace se řídil jeho výkladem jejího obsahu. Přesto se narodil v Rusku a do ministerstva zahraničí byl přijat údajně jako ekonom. Vydal knihu o komunistické ekonomice. Je významné, že předseda Rady bezpečnosti OSN, nejdůležitějšího postu v OSN, byl vždy a podle Charty OSN musí být vždy komunista. Viz Common Sense, 15. října 1952. Viz také speciální číslo časopisu The Freeman z března 1955. Následující komunistické komentáře o OSN mluví samy za sebe. „Organizace spojených národů je vyvrcholením a nejvyšším uskutečněním globálního komunistického spiknutí.“ John Parvulesco, spoluvydavatel časopisu Roumanian Courier – v časopise World Survey, duben

propagandu a jako předzvěst a krok směrem ke světové vládě. A tentokrát se Spojené státy nemohly vyhnout této povinnosti. Její ústředí bylo dokonce zřízeno v New Yorku, jen pár bloků od Wall Streetu, a Spojené státy tak musely nést většinu nákladů na její provoz. A tak byla usnadněna ta hanebná bankéřská vydírání, díky níž byla Palestina s Jeruzalémem nakonec přidělena Židům a asi milion Arabů byl vyhnán do pouště, aby tam žili nebo zemřeli, jak se jim zlíbí[1263], a nový stát Izrael tak získal nejbohatší místo na celé Zemi, a to přesně v bodě, kde se setkávají tři kontinenty, v oblasti, kterou si zamýšlejí pomocí agrese ve velkém měřítku učinit centrem a hlavním městem své světové říše. A s myslí bílých mužů zmatenou a zaslepenou a s jejich ústy prakticky všude umlčenými byli schopni spustit a šířit svou zlovolnou lež o „šesti milionech“[1264] a využít hloupé a zbabělé přijetí této lži světem k tomu, aby z Německa vydírali 11 miliard dolarů[1265] na podporu svého nově vzniklého státu Izrael. Snad nejhorší ze všeho je, že tím vrazili klín mezi

---

1957. „Komunistická strana považuje OSN za nejdůležitější platformu pro sovětskou propagandu na světě.“ Dr. Marek Korowicz, člen komunistické polské delegace v OSN. A toto z časopisu Commentary, oficiálního orgánu Amerického židovského výboru: „Mezinárodní vláda Organizace spojených národů, zbavená svých právních ozdob, ... je ve skutečnosti mezinárodní vládou Spojených států a Sovětského svazu, které jednají ve shodě.“ Commentary, listopad 1958, s. 376.

[1263] Viz Alfred M. Lilienthal – What Price Israel, Regnery, 1953, s. 57, 60 a násl.; The Other Side of the Coin, Devin-Adair, 1965. A právě Židé, kteří spáchali a dodnes páchají tento ohavný zločin proti jinému národu, proti nevinnému národu, měli tu drzost navrhnout a prosadit zákon proti „genocidě“.

[1264] Jelikož to, co chci k odhalení této lži říci, se do poznámky pod čarou nevejde, odkazuji čtenáře na mou velmi důležitou přílohu 7.

[1265] Tento údaj je třeba aktualizovat. V londýnském Jewish Chronicle 7. listopadu 1975 bylo uvedeno, že do konce roku 1974 zaplatilo Západní Německo více než 19 miliard dolarů jako reparace za nacistické zločiny; že během několika dalších let bude dalších 13,5 miliard vyplaceno údajným obětem nacistického pronásledování a jejich dědicům; a že se nakonec očekává, že Západní Německo zaplatí celkem 33 miliard dolarů jako odškodnění.

Německo a zbytek velkých bílých národů s cílem jejich konečného zničení.

Válka skončila svržením atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki. „Bomba“ představovala pro Židy příliš ohromnou ničivou sílu na to, aby ji nechali volně působit. Okamžitě převzali kontrolu nad Americkou komisí pro atomovou energii. Jejich konečným cílem však byl monopol. Chtěli vyvolat paniku ve všech národech a přesvědčit je, že OSN je jedinou zbývající nadějí na odvrácení globální zkázy, a tak je nalákat k odzbrojení, vzdání se národní suverenity a přijetí monopolu OSN na bombu – kterou by samozřejmě i nadále ovládali. Tuto linii stále neúnavně sledují. S monopolem na atomovou bombu v rukou by skutečně byli v pozici, kdy by mohli diktovat světu nežidů: „Vzdejte se, nebo zemřete“!

Židé však měli v rukávu ještě jeden trik – a to velmi velký.

Mýtus o „studené válce“

Jakmile válečné vášně začaly opadat, vzájemná dobrá vůle mezi Ruskem a Spojenými státy začala ochabovat a postupem času vzájemná spolupráce ustoupila vzájemnému nepřátelství. To se postupně vyvinulo v takzvanou „studenou válku“. Ale v pozadí toho všeho byl podvod. „Komunistický“ despotismus v Rusku, který byl v roce 1917 nastolen Židy, financován Židy a od té doby byl možná řízen buď Židy, nebo nežidovskými „fasádami“ pro Židy, od samého počátku až dodnes [1977], byl vždy pod kontrolou a vedením židovského mezinárodního finančního systému se sídlem na Wall Street v New Yorku. Židovská finanční moc je stejně tak pánem Moskvy jako Washingtonu, D.C. – v obou případech samozřejmě tajně. Oba slouží jedné hlavě stejně jistě, jako dvě paže a ruce člověka slouží jedné vůli. Finanční moc Wall Streetu, která dává příkazy

Moskvě prostřednictvím mnoha kanálů, ale hlavně prostřednictvím Rady pro zahraniční vztahy (C.F.R.)[1266],

[1266] Obvykle zkráceně „C.F.R.“ Viz A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, 1972, s. 179 a násl. Také Dan Smoot – The Invisible Government, 1962, a Dan Smoot Report, č. 29, sv. 10, 20. července 1964, P.O. Box 9538, Dallas, Texas; Kent a Phoebe Courtney – America's Unselected Rulers, 1962, Conservative Society of America, New Orleans, 1962; W. Cleon Skousen – The Naked Capitalist, 1970, Salt Lake City, viz rejstřík: „Council on Foreign Relations“. Pan Smoot byl dříve učitelem na Harvardu a později členem FBI. Na úvodních stránkách své knihy píše: „Zahořklý zklamáním [nad odmítnutím USA stát se členem Společnosti národů] plukovník [Edward Mandel] House svolal v Paříži skupinu svých nejoddanějších mladých intelektuálů – mezi nimiž byli John Foster Dulles a jeho bratr Allen, Christian A. Herter a Tasker H. Bliss – a uspořádal večeři se skupinou stejně smýšlejících Angličanů v pařížském hotelu Majestic dne 19. května 1919. Skupina se formálně dohodla na založení organizace ‚pro studium mezinárodních záležitostí'. [Souběžně s tím došlo v Anglii k založení Královského institutu mezinárodních vztahů.] „Americká skupina se vrátila z Paříže a založila Radu pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Affairs), která byla zapsána do obchodního rejstříku v roce 1921“ (s. 3). V roce 1927 začala Radu financovat rodina Rockefellerů a různé velké nadace osvobozené od daní. „V roce 1939 začala Rada přebírat kontrolu nad americkým ministerstvem zahraničí“ (s. 4). „Vrcholným momentem úspěchu [do té doby] byl rok 1945 v San Franciscu, kdy více než 40 členů delegace Spojených států na organizačním zasedání Organizace spojených národů... bylo členy Rady... Do roku 1945 Rada pro zahraniční vztahy a různé nadace a další organizace s ní propojené prakticky převzaly kontrolu nad americkým ministerstvem zahraničí.“ „Někteří členové CFR byli později identifikováni jako sovětští špioni: například Alger Hiss a Laughlin Currie.“ Jiní byli „následně identifikováni jako vědomí a výmluvní nástroje sovětského mezinárodního spiknutí“ (str. 5–6). Pan Smoot upozorňuje na skutečnost, že „podle vlastních dokumentů [plukovníka] House a historických studií Wilsonových horlivých obdivovatelů (viz například Intimate Papers Of Colonel House, editované Charlesem Seymourem, Houghton Mifflin, 1926, a The Crisis of the Old Order od Arthura Schlesingera, Houghton Mifflin, 1957), House vytvořil Wilsonovu zahraniční a domácí politiku, vybral většinu členů Wilsonova kabinetu a dalších jmenovaných osob a řídil Wilsonovo ministerstvo zahraničí.“ Pan A. K. Chesterton upozorňuje na skutečnost, že „Paul Warburg a Otto Kahn ze společnosti Kuhn, Loeb & Co. byli členy prvního představenstva Rady“, a poznamenává: „Je nepravděpodobné, že by vedení přešlo z rukou společnosti Kuhn, Loeb.“ (Op. cit., s. 110.) Dále (s. 181) říká: „Možná je skutečný status Rady pro zahraniční vztahy mnohem vyšší než status Bílého domu a ministerstva zahraničí dohromady.“ Pan Smoot pokračuje (s. 2): „House měl silné vazby na

mezinárodní bankéře v New Yorku. Měl například vliv na velké finanční instituce zastoupené takovými osobami, jako byli Paul a Felix Warburgovi, Otto H. Kahn, Henry Morgenthau, Jacob a Mortimer Schiffovi, Herbert Lehman. House měl stejně silné vazby na bankéře a politiky v Evropě.“ Zatímco však pan Smoot hovoří o Houseově vlivu na ně, záznamy ukazují, že House byl sám jejich nástrojem. Poslanec Louis T. McFadden ve svém projevu před Kongresem 10. června 1932 zmiňuje plukovníka House, který o panu Jacobu Schiffovi, šéfovi Kuhn, Loeb, hovoří jako o „svém skrytém pánovi na Wall Street“ a dále jako o „tom ‚svatém mnichovi‘ finančního impéria“ a „finančním Jidášovi“. Viz H.S. Kenan – The Federal Reserve Bank, Noontide, 1967, s. 148. Jeho projev je tam citován v plném znění. Srov. Boris Brasol, op. cit., str. 200–202, 261. Pan Smoot uvádí své celkové závěry na stranách iii a iv předmluvy: „Jsem přesvědčen, že Rada pro zahraniční vztahy spolu s velkým počtem dalších přidružených organizací osvobozených od daní tvoří neviditelnou vládu, která určuje hlavní směr politiky federální vlády; vykonává rozhodující vliv na vládní úředníky, kteří tuto politiku provádějí; a prostřednictvím masivní a rafinované propagandy ovlivňuje Kongres i veřejnost, aby tuto politiku podporovaly. Jsem přesvědčen, že cílem této neviditelné vlády je přeměnit Ameriku na socialistický stát a poté z ní učinit součást jednotného světového socialistického systému.“ Srov. Gary Allen – „C.F.R., Conspiracy To Rule The World“, American Opinion, 1969; Otevřený dopis americkému senátorovi, který zahájil Upton Close, „novinář nejvyššího řádu“, a pokračovala v něm Mary M. Davisonová, schopná a oddaná vlastenka. Adresa: Rada pro americké vztahy, West Palm Beach, Florida. Pan S.E.D. Brown v úvodníku v The South African Observer z října 1973 učinil následující významnou poznámku: „C.F.R. ovládal ministerstvo zahraničí v posledních čtyřiceti letech tak zcela, že každý ministr zahraničí s výjimkou Cordella Hulla, Jamese Byrnese a Williama Rogerse byl členem C.F.R. Dr. Henry Kissinger, hlavní poradce prezidenta Nixona pro zahraniční politiku a nyní ministr zahraničí, přišel do této funkce ze štábu C.F.R. a téměř všichni náměstci ministra jsou členy C.F.R.“ „Nikdo však nemůže ani zdaleka pochopit C.F.R. a jeho fungování, pokud si neuvědomí, že zatímco komunistické aktivity sice značně přispěly k podvracení evropských národů a jejich zbrklému ústupu ze zámořských území, hlavní tlak směřující k tomuto podvracení vyvíjela mezinárodní finanční moc, která využívala C.F.R. jako základnu a americké vlády jako nástroje.“ Pokračuje: „S C.F.R. jsou zcela propojeny všechny významné [daňově osvobozené] nadace a takzvané ‚think tanky‘, C.I.A., OSN, UNESCO, Světová banka, MMF a všechny ostatní internacionalistické agentury OSN.“ A poměrně podrobně popisuje činnosti mezinárodní finanční moci při prosazování politik C.F.R. Úplnější a nejaktuálnější zpráva o C.F.R. je však obsažena v knize Garyho Allena None Dare Call It Conspiracy, Concord Press, Rossmoor, Kalifornie, 1973, s. 80 a dále. Upozorňuje na skutečnost, že „ačkoli formální členství v C.F.R. tvoří téměř 1500

jednoho ze svých vlastních výtvorů, poskytuje nejen příkazy, ale také plány politiky a vedoucí personál našemu ministerstvu zahraničí, díky čemuž byl „komunismus“ prosazován po celé Zemi více než jakoukoli jinou agenturou! Korejská válka byla jedním z jejích manévrů – a totéž platí i o válce ve Vietnamu. Obě byly zamýšleny tak, aby podkopaly prestiž bělochů v očích barevných národů světa, vydaly jihovýchodní Asii do rukou „komunistů“ a tím připravily půdu pro svržení a konečný zánik bělochů.

Brzy budu mít mnoho co říci o Radě pro zahraniční vztahy a o roli, kterou sehrála při zradě naší země a celého západního světa, ale zde se musím držet svého současného tématu – a to, že od počátku ruské revoluce v roce 1917 až do dnešního dne se „komunismus“ šířil tam, kam ho americké ministerstvo zahraničí chtělo, a nikam jinam.[1267] Tato skutečnost – či spíše její utajení –, že Washington i Moskva poslouchaly rozkazy jednoho židovského pána, patří k největším diplomatickým úspěchům všech dob. Válečné vyhrůžky mezi USA a Ruskem, které jsou po celém světě zveličovány v tisku, rozhlase i

---

nejvýznamnějších osobností ze světa vlády, práce, obchodu, financí, komunikací, nadací a akademické sféry – a navzdory skutečnosti, že obsadila téměř všechny klíčové pozice v každé administrativě od dob F. D. Roosevelta – je pochybné, zda jeden Američan z tisíce vůbec zná název Rady, nebo zda jeden z deseti tisíc dokáže říci cokoli o její struktuře či účelu.“

[1267] Viz Bryton Barron – The State Department: Blunders or Treason? Crestwood Press, Springfield, Va., 1965, s. v (a vlastně celá kniha). Pan Barron, držitel Rhodesova stipendia, působil na ministerstvu zahraničí pod sedmi po sobě jdoucími ministry zahraničí a po dobu šesti let byl vedoucím jeho sekce pro smlouvy. Rezignoval, aby měl volné ruce a mohl sdělit, co věděl o činnosti ministerstva zahraničí. Přehled jeho kariéry a toho, co ve své knize uvádí, najdete v článku, který přispěl do časopisu American Opinion v lednu 1964 pod názvem „Otto Otepka and the State Department“.

televizi, poskytly ospravedlnění a zástěrku pro prosazování jednoho židovského plánu za druhým.

Veškerý současný mezinárodní rozruch kolem sovětského „antisemitismu“ a údajného pronásledování Židů ze strany Sovětského svazu není nic jiného než další podvod. Důkazy, že ze strany sovětské vlády neexistuje nepřátelství vůči Židům pouze proto, že jsou Židé, jsou již dlouho hojné a dodnes se mi jeví jako přesvědčivé. Není možné se zde touto záležitostí zabývat podrobně, ale v příloze IV na konci této kapitoly doplním k tomu, co se chystám říci, několik málo známých faktů, které považuji za zásadní pro pochopení situace.

Obecně nelze nikdy zapomenout, že málokdo na světě choval k Židům tak intenzivní odpor jako ruští Slované, a to i mezi prostým ruským lidem. Platilo to již dlouho před revolucí v roce 1917 a přispívalo to k rostoucí protivládní nespokojenosti, jelikož se mezi obyvatelstvem začalo šířit povědomí o tom, jak židovští byli, vždy byli a stále jsou jejich „komunističtí“ vládci. Navíc v zahraničí začalo mnoho lidí po celém světě tušit, že ruský despotismus je židovský a prožidovský. A z tohoto důvodu se v ohromujícím vyvrcholení, ke kterému se nyní blížíme, stalo pro realizaci židovských cílů kriticky důležité, aby byla tato nedůvěra rozptýlena a aby se světové veřejné mínění ustálilo na závěru, že ruská vláda je protižidovská. Právě z tohoto důvodu se světové židovstvo tak snažilo utajit roli, kterou Rusko ve skutečnosti hraje.

Podle mého názoru však rozhodující vyvrácení obvinění, že se Sovětské Rusko v posledních letech stalo „antisemitským“ (nebo, přesněji řečeno, protižidovským), spočívá v obrovském množství důkazů, které byly odhaleny

teprve nedávno[1268], a které ukazují, že americké finance a průmysl, stejně jako samotná americká vláda (všechny tyto subjekty již dlouho fungují v rámci systému, který je v konečném důsledku židovským peněžním systémem, a pod židovským vedením)[1269], od roku 1918 až do současnosti bez přerušení významně přispívaly k vytvoření a udržování sovětské technologie a samy umožnily její rozvoj, a možná tím dokonce umožnily přežití samotného komunismu. „Neexistuje nic jako sovětská technologie – pouze americká a spojenecká technologie na sovětské půdě."

Těmito slovy vyjádřil svůj závěr profesor Antony Sutton ve své nedávno vydané knize National Suicide. Výzkum, na němž je tato kniha založena, trval deset let. Většina důkazů byla čerpána z dlouho přísně tajných spisů naší vlastní vlády, které byly teprve nedávno odtajněny. Pan Eric Butler, vysoce respektovaný australský politický komentátor, označuje Dr. Suttona za „největší západní akademickou autoritu v oblasti západního technologického a průmyslového vývozu do

---

[1268] To je samozřejmě plně v souladu s odhaleními, která major George Racey Jordan zveřejnil ve své knize From Major Jordan's Diaries již ve čtyřicátých letech. Kniha vycházela z jeho „zkušeností jako koordinátora programu Lend-Lease a styčného důstojníka s Rusy během války, kdy [on] sloužil po dobu dvou klíčových let, od května 1942 do června 1944, jak na letišti Newark, tak na velké letecké základně v Great Falls v Montaně." Ale jakkoli byla tato odhalení odporná, odhalila jen malý kousek koberce přísného úředního tajemství, pod který byla schována obrovská hromada pokrytectví a zrady.

[1269] Nesmiřitelný spor dvacátých let mezi Henrym Fordem a židovskou finanční mocí nejenže skončil Fordovou ponižující porážkou, ale vedl také k pohlcení celé jeho dynastie a k proměně Fordovy nadace v mocnou organizaci prosazující právě ty židovské cíle, které Ford nenáviděl a proti nimž bojoval. To pravděpodobně jednou provždy potvrdilo, že vyzvat židovstvo na souboj znamenalo koledovat si o zkázu, a zcela potvrdilo prohlášení Wernera Sombarta z předchozího desetiletí, že USA byly tak zcela pod židovskou nadvládou, že „amerikanismus [nebyl] nic jiného než destilovaný židovský duch".

Sovětského svazu“ a jeho nejnovější dílo označuje za „jednu ze šesti nejdůležitějších knih vydaných za posledních padesát let“.[1270] Přináší rozsáhlé, konkrétní, doložené a naprosto nezvratitelné důkazy o tom, že v uplynulém půlstoletí, zatímco jsme jednou rukou a před zraky celého světa mávali mečem na Rusko a komunismus, jsme druhou rukou tajně, avšak v obrovském měřítku, poskytovali Moskvě pomoc tak zásadní, že bez ní by se komunistický despotismus v Rusku mohl zcela zhroutit; že jsme tak činili na úkor vlastního národního blaha; a že jsme v tom pokračovali i tehdy, když byla pomoc, kterou jsme poskytovali, předávána Ruskem Koreji a Vietnamu, aby pomohla zabíjet americké vojáky a zajistila nastolení komunismu na celém Dálném východě.[1271]

Vydavatel k tomu poznamenává: „Na základě obrovského množství dokumentů pan Sutton dokazuje, že 90 až 95 procent sovětské technologie od roku 1918 pochází z Ameriky a od jejích spojenců... že jsme pro komunisty vyrobili, prodali, vyměnili nebo jim přímo darovali vše od měděných vodičů a motorových vozidel až po bojové tanky, raketovou techniku a

[1270] V časopise Spearhead z června 1974, s. 12, najdete záznam nedávného projevu, který pan Butler přednesl v londýnské Caxton Hall. Pan Butler uvádí, že kniha Dr. Suttona „poskytuje konkrétní důkazy o tom, že sovětské ruské impérium bylo od samého počátku až do současnosti udržováno při životě díky masivním technologickým a ekonomickým transfuzím ze Západu, zejména z USA“.

[1271] Dr. Sutton cituje týdeník Barron’s Weekly (4. 1. 1971), podle něhož byly Spojené státy „zbrojnicí pro komunismus v Sovětském svazu“. Je významné, že ačkoli Dr. Sutton shrnul své svědectví před programovým výborem Republikánské strany na jejím sjezdu v Miami Beach v roce 1972 a ačkoli byly kopie tohoto svědectví osobně doručeny dvěma hlavním americkým tiskovým agenturám pokrývajícím sjezd, obě odmítly jej zveřejnit. Je zřejmé, že bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby byla práce Dr. Suttona „umlčena“. Viz Antony Sutton, op. cit., str. 252–253; Eric Butler: „The Plotters Behind the World Crisis“, Spearhead, 50 Pawsons Rd., Croydon, Anglie, červen 1974, s. 12.

počítače... že dnes dodáváme vybavení na výstavbu [v Rusku] největší továrny na těžká nákladní vozidla na světě (výroba: 100 000 desetitunových nákladních vozidel ročně – více, než vyrobí všichni američtí výrobci za rok)... že ‚mírový obchod' je mýtus... že pro Sověty je veškeré zboží strategické. [Protože téměř vše, co od nás získají obchodem, mohou a také využívají ke zvýšení svého vojenského potenciálu.] To vše za účelem vytvoření a udržení nepřítele, proti kterému každoročně utratíme 80 miliard dolarů na obranu [sami sebe]."

Kniha je od začátku do konce plná takových drsných faktů. Její podstata je snad shrnuta na tuctu stránek, které tvoří přílohu B (str. 252–253). Jedná se o výpověď Dr. Suttona před jednou z komisí Programového výboru Republikánské strany v Miami Beach dne 15. srpna 1972. V něm najdeme například ve zprávě velvyslance Averella Harrimana pro ministerstvo zahraničí z června 1944 jeho prohlášení, že Stalin poté, co vzdal hold USA za pomoc sovětské vládě před a během druhé světové války, prohlásil, že „asi dvě třetiny všech velkých průmyslových podniků v Sovětském svazu byly vybudovány s pomocí nebo technickou podporou Spojených států". A Dr. Sutton k tomu poznamenává:

> „Stalin mohl říci, že další třetinu velkých průmyslových podniků postavily firmy z Německa, Francie, Británie a Itálie."
>
> „Stalin mohl také říci, že tankové továrny, letecké továrny, továrny na výbušniny a střelivo pocházely ze Spojených států."
>
> „Bylo to v červnu 1944. Masivní technická pomoc pokračuje až do dnešních dnů."

„Sověti mají největší železárnu a ocelárnu na světě. Postavila ji společnost McKee Corporation. Je to kopie ocelárny U.S. Steel v Gary v Indianě.“

„Sověti mají největší obchodní loďstvo na světě – asi 6 000 lodí. Mám technické údaje ke každé lodi.“

„Asi dvě třetiny z nich byly postaveny mimo Sovětský svaz.“

„Asi čtyři pětiny motorů pro tyto lodě byly rovněž postaveny mimo Sovětský svaz.“

„Neexistují žádné lodní motory sovětské konstrukce. Ty, které byly postaveny v SSSR, byly vyrobeny s cizí technickou pomocí.“

„Na trase do Haiphongu se používá asi 100 sovětských lodí k přepravě sovětských zbraní a zásob pro každoroční agresi Hanoje. Podařilo se mi identifikovat 84 z těchto lodí. Žádný z hlavních motorů v těchto lodích nebyl navržen a vyroben v SSSR.“

„Všechny větší a rychlejší lodě na trase do Haiphongu byly postaveny mimo SSSR.“

„Veškerá technologie stavby lodí v SSSR pochází přímo nebo nepřímo z USA nebo od jejich spojenců v NATO“ (str. 256–257).

A tak pokračuje – pokud jde o automobilku v Gorkém, která byla do roku 1968 největší v Rusku. Vyráběla „mnoho z těch nákladních vozů, které američtí piloti vídají na Ho Či Minově stezce“ – a kromě toho i vojenské džípy a raketomety. „A Gorkij postavily společnosti Ford Motor Company a Austin Company – v rámci mírového obchodu.“

A pak přišla „takzvaná ‚dohoda s FIATem‘ – postavit ve Volze továrnu třikrát větší než Gorkij.“ Ale italské jméno zakrývá skutečnost, že „více než polovina, možná i mnohem více než polovina vybavení pocházela ze Spojených států.“

A „tak uprostřed války, která zabila 46 000 Američanů (dosud) a nespočet Vietnamců sovětskými zbraněmi a zásobami, zdvojnásobila Johnsonova administrativa sovětskou produkci automobilů. A poskytla Kongresu a americké veřejnosti nepravdivé informace.“

> „A konečně se dostáváme do roku 1972 za prezidenta Nixona.“
>
> „Sověti právě dnes dostávají vybavení a technologie pro největší továrnu na těžká nákladní vozidla na světě, známou jako závod Kama. Bude vyrábět 100 000 desetitunových nákladních vozidel ročně – to je více, než kolik vyrobí VŠICHNI američtí výrobci dohromady.“
>
> „Bude to také největší továrna na světě, tečka. Bude zabírat 36 čtverečních mil“ (str. 257–258).

Na závěr bych rád citoval následující pasáž ze shrnutí závěrů Dr. Suttona na stranách 262 a 263:

> „Vytvořili jsme si nepřítele. A my tomuto samozvanému nepříteli pomáháme přežít. Tato informace byla po celé generace vlád zamlčována...“
>
> „Technická závislost Sovětského svazu je mocným nástrojem pro světový mír, pokud ji chceme využít.“
>
> „Proč by měli přestat zásobovat Hanoj? Čím více válku rozdmýchávají, tím více dostávají od Spojených států.“

„Můžeme zastavit Sověty a jejich přátele v Hanoji, kdykoli budeme chtít.“

„Aniž bychom použili jedinou zbraň nebo cokoli nebezpečnějšího než kus papíru či telefonát.“

„Tuto možnost jsme měli vždy. Nikdy jsme ji však nevyužili.“

Taková podpora Ruska v takovém rozsahu by nikdy nebyla možná, kdyby židovská moc, která ovládá naši zemi, neschválila to, co Rusko dělá, a nechtěla to podporovat, nechtěla, aby se komunistický systém jednoho světa šířil, dokud se nestane pánem Země. A pokud se v zájmu zamaskování obrovského rozsahu, v jakém moskevská vláda podporuje židovské úsilí o nadvládu, jevilo jako vhodné, aby sovětská vláda způsobila určitým Židům (zejména těm sionistického smýšlení, kteří jsou často stejně nepříjemní těm dominantním a bezohledným Židům, jejichž hlavní oporou je moc peněz) určité nepříjemnosti, mohli to špičkoví židovští stratégové snadno přijmout s klidem. Všichni generálové jsou připraveni obětovat určitou část svých vlastních mužů, aby vyhráli bitvu nebo válku. Ať už si sovětský antisemitismus, o kterém se nyní tolik mluví, vysvětlujeme jakkoli, je jistě pošetilé si myslet, že by Rusko kdy dostalo tak masivní a nepřetržitou průmyslovou a vojenskou pomoc od celého Západu, kdyby v ruské politice nebo jednání bylo cokoli, co by jakýmkoli způsobem bránilo dosažení hlavních cílů židovstva.

Vycházím-li z toho, že jsem již řekl dost na to, abych rozptýlil přízrak „sovětského antisemitismu“, dovolte mi nyní vrátit se k našemu zkoumání různých forem, v nichž nevolená

a víceméně neviditelná vláda v USA usiluje o zničení naší země a o zničení celého světa bílého člověka.

Naše neviditelná vláda

USA mají dvě ústřední vlády. Jednou z nich je ústavní, legitimní vláda, která byla zvolena hlasy amerických občanů. Druhou je samozvaná, tajná a zrádná vláda židovské mezinárodní finanční moci, jejímž cílem je zničit veškerou národní suverenitu a vytvořit kolektivistický, celosvětový otrocký stát. Působí především prostřednictvím „C.F.R.“, Rady pro zahraniční vztahy, o které jsme se zmínili o několik stránek zpět. Ta se již dávno stala tak mocnou, že to, co považujeme za „naši vládu“, zejména ministerstvo zahraničí a prezidenty, je jen o málo víc než její nástroj. Ve všech otázkách, které jsou skutečně kritické pro prosazování židovských cílů ovládnutí Země, je schopna vyvíjet tlaky, kterým zpravidla žádná jiná moc v celé zemi nedokáže odolat. A přesto, jak prohlásil Gary Allen ve svém bestselleru None Dare Call It Conspiracy: „Navzdory skutečnosti, že od dob FDR obsadila téměř všechny klíčové pozice v každé administrativě, je pochybné, zda jeden Američan z tisíce vůbec zná jméno této Rady, nebo zda jeden z deseti tisíc dokáže říct cokoli o její struktuře či účelu.“[1272]

Poprvé na tuto skutečnost upozornil veřejnost v roce 1962 Dan Smoot ve své knize The Invisible Government a téměř současně s ním i Kent a Phoebe Courtneyovi ve své knize America’s Unelected Rulers.[1273] Dnes však mezi skutečně

[1272] None Dare Call It Conspiracy, Concord Press, Rossmoor, Kalifornie, 1973, s. 80.

[1273] The Invisible Government, P.O. Box 9538, Dallas, Texas. Viz také zpráva Dana Smoota ze dne 20. července 1964. America’s Unelected Rulers, Conservative Society of America, New Orleans, Louisiana.

spolehlivými badateli panuje široká shoda ohledně jeho původu, účelu a činnosti.[1274]

Byla založena v květnu 1919, kdy plukovník Edward Mandel House, hluboce zklamaný odmítnutím USA stát se členem Společnosti národů, uspořádal v Paříži večeři pro skupinu svých nejoddanějších mladých intelektuálů (jako byli John Foster Dulles a jeho bratr Allen, Christian A. Herter a Tasker H. Bliss) a podobnou skupinu mladých Angličanů. Dohodli se, že založí organizaci „pro studium mezinárodních vztahů“. Z toho vzešla Rada pro zahraniční vztahy v USA a Královský institut mezinárodních vztahů v Británii, které měly v podstatě stejný účel a používaly stejné metody.

House měl silné vazby na mezinárodní bankéře v New Yorku a vlastně i na velké bankéře a politiky z celé Evropy. V New Yorku to byli hlavně Warburgové, Schiffové, Otto Kahn, Henry Morgenthau a Herbert Lehman. Zápisy ukazují, že byl jejich nástrojem. Kongresman McFadden ve svém projevu před Kongresem 10. června 1932 označil House za „toho ‚svatého mnicha‘ finančního impéria“ a citoval jeho zmínku o Jacobu Schiffovi, šéfovi Kuhn, Loeb & Co., jako o „mém skrytém pánovi“. A je jistě významné, že od samého počátku zastupovali Kuhn, Loeb v radě Ottem Kahnem a Paulem Warburgem, zejména tím druhým, který poté, co uvalil na USA Federální

[1274] Viz A. K. Chesterton – The New Unhappy Lords, Britons Pub. Co., 1972, s. 179 a násl.; W. Cleon Skousen – The Naked Capitalist, 1970, Salt Lake City (viz rejstřík: „Council on Foreign Relations“); Gary Allen: „Conspiracy to Rule the World“, American Opinion, 1969, a jeho None Dare Call It Conspiracy, 1973, s. 80 a násl.; Mary M. Davison: „Open Letter to a U.S. Senator“, Council on American Relations, West Palm Beach, Florida.; a S.E.D. Brown, statečný a oddaný redaktor The South African Observer – například v jeho úvodnících v číslech z ledna 1972 (s. 2) a října 1973.

rezervní systém, se stal jednou z nejvyšších mocností v celé zemi.

C.F.R. se postupně rozrostl na organizaci čítající přibližně 1400 nejmocnějších a nejvlivnějších mužů ve Spojených státech – z oblasti státní správy, financí, průmyslu, obchodu, tisku, rozhlasu a televize, nadací osvobozených od daní a vysokých škol a univerzit. Navíc s C.F.R. byly zcela propojeny nejen všechny největší a nesmírně mocné nadace, ale také CIA, OSN, UNESCO, Světová banka, Mezinárodní měnový fond a všechny ostatní internacionalistické agentury OSN.

V roce 1927 začali Rockefellerovi, kteří „již od dob svého dědečka“ „úzce spolupracovali s Rothschildy“, společně s velkými nadacemi financovat Radu pro mezinárodní vztahy (CFR). Do roku 1939 tato organizace převzala kontrolu nad americkým ministerstvem zahraničí. „Ale vrcholným momentem úspěchu [do té doby],“ říká pan Smoot, „byl rok 1945 v San Franciscu, kdy více než 40 členů delegace Spojených států na organizačním zasedání Organizace spojených národů... bylo členy Rady... Do roku 1945 Rada pro zahraniční vztahy a různé nadace a další organizace s ní propojené prakticky převzaly kontrolu nad americkým ministerstvem zahraničí.“ „O složení jejích členů svědčí skutečnost, že ‚někteří členové CFR byli později identifikováni jako sovětští špioni: například Alger Hiss a Laughlin Currie...‘ Jiní byli následně identifikováni jako ‚vědomí a výmluvní nástroje sovětského mezinárodního spiknutí‘.“[1275] Po tomto nahlédnutí do složení této organizace snad není překvapivé, že se nyní z různých, zdánlivě spolehlivých zdrojů objevují

[1275] Dan Smoot, op. cit., 1962, str. 5–6.

důkazy o tom, že Henry Kissinger, který prošel školením v rámci C.F.R., „byl sovětským agentem a že o jeho spojení se sovětskou rozvědkou věděly naše vládní agentury ještě předtím, než se dostal do popředí“.[1276]

Pan S. E. D. Brown, který sledoval vývoj z odstupu cizí země, v úvodníku časopisu The South African Observer z října 1973 uvedl:

> „C.F.R. ovládal ministerstvo zahraničí v uplynulých čtyřiceti letech natolik, že každý ministr zahraničí s výjimkou Cordella Hulla, Jamese Byrnese a Williama Rogerse byl členem C.F.R. Dr. Henry Kissinger, hlavní poradce prezidenta Nixona pro zahraniční politiku a nyní ministr zahraničí, přišel do této funkce ze štábu C.F.R. a téměř všichni náměstci ministra jsou členy C.F.R.“
>
> „Nikdo však nemůže ani začít rozumět CFR a jejímu fungování, pokud si neuvědomí, že zatímco komunistické aktivity značně přispěly k podvracení evropských národů a jejich zbrklému ústupu ze zámořských území, hlavní tlak na toto podvracení vyvíjela mezinárodní finanční moc, která využívala CFR jako základnu a americké vlády jako nástroje.“[1277]

Pan A. K. Chesterton, poté co poukázal na zlověstnou přítomnost firmy Kuhn, Loeb v prvním představenstvu Rady pro zahraniční vztahy (CFR), poznamenává: „Je nepravděpodobné, že by vedení přestalo být v rukou firmy

---

[1276] Frank Capell: „Kissinger – A Former K.G.B. Agent?“, Review of the News, 15. března 1974. Viz také jeho článek „Detente Emerging as an Alliance Between U.S. and U.S.S.R.“, Herald of Freedom, Zarephath, NJ. Pan Capell si vysloužil pověst pečlivého a velmi schopného badatele.

[1277] The South African Observer, říjen 1973.

Kuhn, Loeb.“ A později dodává: „Možná je skutečný význam Rady pro zahraniční vztahy mnohem větší než význam Bílého domu a ministerstva zahraničí dohromady.“[1278]

A jaký je účel existence této organizace? Pan Smoot shrnul své závěry následovně:

> „Jsem přesvědčen, že Rada pro zahraniční vztahy spolu s velkým počtem dalších přidružených organizací osvobozených od daní tvoří neviditelnou vládu, která určuje hlavní směr politiky federální vlády; vykonává rozhodující vliv na vládní úředníky, kteří tuto politiku provádějí; a prostřednictvím masivní a rafinované propagandy ovlivňuje Kongres i veřejnost, aby tuto politiku podporovaly.“
>
> „Jsem přesvědčen, že cílem této neviditelné vlády je přeměnit Ameriku na socialistický stát a poté z ní učinit součást jednotného světového socialistického systému.“[1279]

Mimořádně významnou odnoží C.F.R., či snad spíše jeho výhonkem, který si vytvořil za účelem rychlejšího prosazování svých záměrů a jistějšího dosažení svých cílů, je takzvaná skupina Bilderberg, která vděčí za svůj název skutečnosti, že její první setkání se konalo v roce 1954 v hotelu Bilderberg v Osterbecku v Nizozemsku. Tato skupina, zjevně menší a exkluzivnější než členství v C.F.R., se skládá z mnoha nejmocnějších mužů, a to nejen ze Spojených států, ale z celého západního světa – finančních magnátů, šéfů průmyslových odvětví, diplomatů, vysokých vládních úředníků, redaktorů,

[1278] A. K. Chesterton, op. cit., s. 110, 181.
[1279] Dan Smoot, op. cit., str. iii a iv.

rektorů univerzit, šéfů nadací osvobozených od daní a sdělovacích prostředků. „Ve stínu zlověstně číhají... Rothschildové, Warburgové, Wallenbergové, Rockefellerové a další velké mezinárodní bankovní dynastie.“ Jejich setkání se konají přibližně každých šest měsíců v různých částech světa a jsou organizována a vedena s extrémní přísností a utajením, což samo o sobě stačí ke vzbuzení podezření.

Dosud se konalo již přes dvacet setkání. Třetí setkání v USA se konalo ve Woodstocku ve státě Vermont ve dnech 23. až 25. dubna 1971. Nikde v zemi se o něm nezmínily žádné noviny, rozhlas ani televize.[1280] Toto setkání se odlišovalo od předchozích setkání tím, že se ho zúčastnili dva Rusové a dva Číňané, což jakoby předznamenávalo Nixonovu politiku „uvolnění napětí“, Rockefellerovy cesty do Moskvy a Pekingu, pozdější cesty Kissingera a Nixona do Ruska a Číny a rozsáhlé dohody o dodávkách ropy a obilí ve prospěch komunistů.

Poslední setkání Bilderbergů se konalo v dubnu 1974 ve francouzské vesnici Megève, která leží ve francouzských Alpách asi 20 mil od Švýcarska. „Bezpečnostní opatření kolem setkání v Megève byla ještě přísnější než ve Woodstocku o tři roky dříve. K ochraně účastníků bylo přiděleno 600 až 1 000

[1280] Viz publikace Liberty Lobby „Lowdown“ č. 100 z června 1971, v jejímž prvním odstavci se uvádí: „Tuto zprávu jako první zveřejnil poslanec John Rarick […] v Kongresovém záznamu ze dne 5. května [1971] na základě informací, které mu 3. května poskytla organizace Liberty Lobby. Kromě této zmínky a článku ve Washington Observer z 15. května byla tato ohromující zpráva ve všech celostátních sdělovacích prostředcích zcela potlačena.“ Liberty Lobby, 300 Independence Avenue, S.E., Washington, D.C. 20003. Pan Rarick jmenoval mnoho přítomných významných osobností, jako například Henryho Kissingera; Edmonda de Rothschilda z Německa; bývalého náměstka ministra zahraničí George Balla; Davida Rockefellera a Johna D. Rockefellera IV.; generálporučíka Johna W. Vogta z americké armády, ředitele Sboru náčelníků štábů; atd.

uniformovaných četníků. Byli vyzbrojeni puškami, kulomety a cestovali v obrněných vozech. . . Stejně jako v případě Woodstock Inn v roce 1971 nebyl žádný zaměstnanec bez zvláštního průkazu vpuštěn do blízkosti hotelu. . . žádná tisková agentura nesměla přinášet zprávy o setkání. Nikde na světě se neobjevila žádná publicita, s výjimkou místních francouzských novin... Hosté přiletěli na letiště v Ženevě... a byli rychle přepraveni přes švýcarsko-francouzskou hranici, v čele a v závěsu za nimi jeli těžce ozbrojení a uniformovaní švýcarští a francouzští policisté."[1281]

To, co znamená veškeré toto obrovské úsilí o zachování tajemství – a každý, kdo má trochu rozumu, ví, že to tak musí být –, je to, že to, co Bilderbergové pro lidstvo chystají, je osud tak zrádný a tak odporný, že kdyby se fakta někdy dostala k široké veřejnosti, ta by se proti Bilderbergům vzbouřila s takovou spontánní zuřivostí, že je pochybné, zda by se někdo z nich zachránil živý.

Vše nasvědčuje tomu, že Bilderbergové mají v úmyslu proměnit celý svět v obrovskou ohradu, v níž budou bankéři bez omezení „dojit" lidský dobytek. Hodlají dotáhnout naši technologii, náš systém továren a obchodních řetězců i náš finanční systém až na samou hranici jejich logických možností. Nyní se blíží ke svému cíli, jímž je vytvoření jedné světové vlády, v níž budou oni, jejich nástroje a jejich loutky vládnout Zemi, a za tímto účelem nyní podnikají kroky k tomu, aby donutili takzvaný svobodný svět ke kompromisu s komunismem a k soužití s ním. Jako nezbytné kroky k tomuto cíli jsou odhodláni také vymýtit veškerou národní suverenitu a

[1281] Viz Liberty Lobby Lowdown, č. 129, květen 1974.

veškerý osobní pocit sounáležitosti s jakýmkoli národem či loajalitu k němu. Národy jako takové mají být zrušeny. A právě za účelem přípravy půdy pro postup tohoto programu jsme v celé naší společnosti v posledních 40 letech zažívali intenzivní, koordinovanou a neochvějnou snahu podkopat a zničit národní a rasové vědomí bílého člověka všude a následným míšením ras zkazit jeho genetickou konstituci a navždy ho zničit.

Kdo tyto muže jmenuje či vybírá a kdo hradí náklady spojené se shromážděním takového davu ze všech koutů světa, to nevíme. A oni se nezodpovídají žádnému orgánu, který by zastupoval zájmy či blaho jakéhokoli národa. Obcházejí všechny legitimní vlády na Zemi. Jejich skrytý vliv je však natolik silný, že jsou schopni proměnit i ty nejmocnější vlády v nástroje k dosažení svého hlavního cíle, jímž je světová „komunistická“ diktatura.[1282] A nyní jsou na samém prahu toho, aby zaútočili a zasadili smrtící ránu. Dr. Harry Elmer Barnes mi řekl, když jsem s ním naposledy strávil odpoledne (na konci padesátých let), že největší nebezpečí pro náš svět představují tyto vzájemně propojené mocenské elity, jejichž páky nátlaku a vlivu jsou ovládány z Wall Streetu v New Yorku. Komunistická strana jako taková byla téměř mrtvá. Nebo bych měl spíše říci, že se držela v pozadí a čekala na svou příležitost. Velcí mezinárodní intrikáni a spiklenci, když si uvědomili, že „strana“ neplní svůj účel, změnili svou strategii: nejslibnější způsob, jak srazit USA na kolena a vtáhnout je do „komunistického“ tábora, spočíval v tajnějších operacích mezinárodních bankéřů a jejich spojenců. Pronikali do církví a

[1282] Viz A. K. Chesterton, op. cit., s. 186, 197–210. Viz také článek S. E. D. Browna „Something Rotten in The State of Holland“ v časopise The South African Observer z března 1971, str. 7–8.

do našeho vzdělávacího systému; zaplňovali mysli lidí, a zejména naší mládeže, otrávenými myšlenkami, a tak rozkládali solidaritu, autoritu a vůli bránit se agresi; ničili náboženské, morální a národní tradice; podněcovali rasovou válku a tím, že dodávali vycvičené revoluční vůdce, organizaci a spoustu peněz, zajišťovali, aby tento konflikt neustále posouval „komunistické“ cíle vpřed. Ale oslabení USA, ačkoli samozřejmě velmi důležité, mělo být považováno pouze za krok, byť velmi velký, možná téměř poslední krok, k realizaci konečného cíle Židů.

Dovolte mi to vysvětlit.

Rozložení sil na Blízkém východě

Jak jsem již opakovaně říkal, ačkoli to nelze zdůrazňovat dost často, je dnes hlavním cílem Židů ovládnutí světa. Vím, že agenti mezinárodní finanční moci působí v Číně již nejméně půl století, tiše uzavírají dohody a intrikují, a že se tato finanční moc naučila dosahovat svých cílů za jakékoli formy vlády, jakou lidstvo zná. Nebylo tedy pro mě překvapením, když jsem před několika dny četl – myslím, že v U.S. News – že v důsledku jednání s Pekingem, která vedl Dr. Henry Kissinger, Žid zastupující Radu pro zahraniční vztahy, má čínský lid nyní svou národní banku, Bank of China. A to podle mého výkladu znamená, že světové židovstvo se nyní připravuje a chystá se osedlat a řídit Čínu, kamkoli se mu zlíbí. Stejně jako jinde a znovu a znovu budou podněcovány a záměrně vyvolávány války, aby byli všichni účastníci oslabeni a židovstvo tak mohlo vystoupit ještě silnější, až se stane jejich pánem.

Ponecháme-li však prozatím Čínu stranou jako problém, který dosud nenabyl konkrétní ani hmatatelné podoby, musíme uznat, že pod rouškou „komunismu“ již židovské vrchní velení

vládne souvislému pozemnímu impériu zahrnujícímu celou severní Asii a celou Evropu s výjimkou několika zemí na samém západě, nemluvě o jeho hlubokém a velmi znepokojivém pronikání do téměř všech ostatních částí světa. Při posuzování rozsahu židovské nadvlády navíc nesmíme zapomenout na Izrael. Víme, že se jedná o židovský národ. Víme, že již více než dva tisíce let věří Židé, že výsledek „bitvy Armageddonu“, která z nich učiní pány Země, se odehraje v Palestině. Víme, že Palestina, s připojením Suezského průplavu a přilehlých arabských území bohatých na ropu, by se stala nejen nejbohatším, ale i nejstrategičtějším místem na Zemi. Jakákoli mocnost, která se pevně usadila v Palestině, je v pozici, podobně jako pavouk uprostřed své sítě, aby mohla rychle udeřit na sever, jih, východ nebo západ, hluboko do Afriky, Asie, Evropy nebo přes Arktidu do Ameriky. Víme také, že v naší době lidé jako Chaim Weizmann v návaznosti na starou tradici ohlašují židovské záměry učinit z Jeruzaléma konečné centrum svého světa a své hlavní město a že Židé od samého počátku považovali Izrael za předmostí pro rozšířenou agresi, jádro židovské říše.[1283] A své záměry již dali najevo svou

[1283] To není žádná fantazie. Zamyslete se nad významem následujících výroků významných židovských představitelů, které byly zveřejněny v časopise The South African Observer v květnu 1974: Generál Dayan, vrchní velitel izraelských ozbrojených sil, řekl: „Naši otcové dosáhli hranic, které byly uznány v plánu rozdělení. Naše generace dosáhla hranic z roku 1949. Nyní se generaci Šestidenní války podařilo dosáhnout Suezu, Jordánska a Golanských výšin. To není konec. Po současných liniích příměří přijdou nové. Budou sahat za Jordánsko – možná až do Libanonu a možná i do střední Sýrie.“ Citováno v London Times, 25. června 1969. Generál Yitzhak Rabin: „Američané nám dali zbraně, abychom je v případě nutnosti použili... v krajním případě je civilizovanému světu dovoleno převzít silou kontrolu nad ropnými zdroji.“ Citováno v Ha’aretz, 20. července 1973. Generál Ariel Sharon: „Izrael je nyní vojenskou supervelmocí... Pro Američany není nic důležitějšího než silný Izrael. Všechny síly evropských zemí jsou slabší než my. Izrael může za jeden týden dobýt území od Chartúmu po Bagdád a

Alžírsko.“ Citováno v deníku Yediot Aharanot, 26. 7. 1973. Z deníku Ben Guriona, 21. května 1947: „Achillovou patou arabské koalice je Libanon. Nadvláda muslimů v této zemi je umělá a lze ji snadno svrhnout. Měl by tam být zřízen křesťanský stát... S tímto státem bychom podepsali spojeneckou smlouvu. Jakmile tedy zlomíme sílu Arabské legie a vybombardujeme Ammán, mohli bychom vyhladit Transjordánsko; poté by padla Sýrie. A pokud by se Egypt stále odvážil proti nám válčit, vybombardovali bychom Port Said, Alexandrii a Káhiru. Tím bychom ukončili válku a jménem našich předků bychom ‚vyřídili‘ Egypt, Asýrii a Chaldeu.“ A to vše je v souladu s výroky, které se z řad světového židovstva ozývají tu a tam již více než sto let. Vezměme si následující příklad: 9. února 1883, tedy před devadesáti lety (v době, kdy toto píšu), vyšel v časopise The Jewish World úvodník, který vrhá světlo na mnohé události, k nimž od té doby došlo. Cituji z něj několik pasáží: „Rozptýlení Židů z nich učinilo kosmopolitní národ. Jsou jediným kosmopolitním národem a v této roli musí působit a působí jako prostředek k překonání národních a rasových rozdílů. Velkým ideálem judaismu není to, aby se Židé jednoho dne mohli scházet v nějakém zapadlém koutě...; ale aby celý svět byl prodchnut židovským učením a aby v univerzálním bratrství národů – ve skutečnosti v širším judaismu – zmizely všechny oddělené rasy a náboženství... Svou činností v literatuře a vědě, svým dominantním postavením ve všech veřejných sférách života postupně formují nežidovské myšlení a nežidovské systémy do židovských forem; a vše, co dnes slýcháme o židovském vlivu, a vše, co jsme o židovském vlivu slýchali v minulosti, představuje pouze dokončené etapy praktického naplňování židovského poslání.“ Nezní to velmi podobně jako to, co řekl pan Marcus Eli Ravage o tom, že nás vezmou do svých rukou a přetvoří nás podle židovského vzoru? A pak jsou tu novější prohlášení o cílech z období kolem roku 1948, v nichž se násilí jako prostředek k posílení židovského vlivu zdá být jasně naznačeno a otevřeněji přijímáno. Pan Douglas Reed (ve své knize Somewhere South Of Suez, 1951, str. 327-329) cituje řadu z nich. Navázaly na výhrůžku Vladimira Jabotinského z roku 1923, že Židé rozmetají Britské impérium na padrť. V květnu 1948 napsal pan A. Abrahams, politický poradce Světového revizionistického výboru: „Musíme se považovat za mocný národ, kterým jsme, a ne za stát třetí kategorie, podmíněný malým územím, které v současné době držíme. Všechny zdroje světa jsou nám k dispozici. . . Na světě neexistuje žádná známá zbraň, o jejíž konstrukci by nevěděli Židé, kteří se podíleli na jejím vývoji a výrobě. ... Pokud budeme uvažovat a jednat jako národ ve válce, plánovat úplné vítězství a sbírat všechny naše zdroje, zvítězíme a obnovíme svou plnou sílu a moc, čímž zahájíme první fázi našeho osvobození a připravíme cestu pro druhou a závěrečnou fázi – návrat celého Izraele do celé Země Izraelské.“ Později téhož roku Ben Hecht, prominentní americký sionista, řekl: „Během příštích dvaceti pěti nebo padesáti let Izrael získá území, které potřebuje, a stane se jedním z pěti

agresivní politikou vůči Arabům a neústupností vůči zbytku světa. Víme konečně, že židovská kontrola nad vládou USA je pravděpodobně natolik velká, že v případě války postaví Spojené státy na stranu Izraele. Těm, kteří o tom pochybují, je třeba připomenout, že americký lid byl drtivou většinou proti vstupu do první světové války a opět proti druhé světové válce, a přesto se nakonec našly prostředky, jak je do obou vtáhnout.

Je však docela možné, že v tomto bodě by mi můj čtenář zase sebevědomě připomněl, že Izrael a Rusko stojí na opačných stranách, že dosavadní rozložení sil je arabský svět s podporou Ruska proti Izraeli s podporou USA. Je však nanejvýš důležité, aby se nežidé nenechali oklamat ohledně toho, co se zde děje. Je to skutečně takové rozložení sil? Nebo se zde jedná o další obrovský židovský podvod?

Plně si uvědomuji, že Izrael opakovaně zaujímá protiruský postoj. Jsem však přesvědčen, že účelem tohoto jednání, stejně jako celého současného rozruchu kolem „ruského antisemitismu“, je navodit v nežidovském světě dojem, že Rusko není židovské. Dovolte mi nyní předložit svým čtenářům fakta tak, jak je vnímám já.[1284]

---

vedoucích národů světa.“ Byl skromný, nebo přinejmenším ne zcela upřímný, když se přiznával k židovským cílům? Vždyť je přece známo, že Židé hodlají stát se národem, jediným národem světa. A nepřipomíná nám to v této souvislosti tu zlověstnou předpověď, kterou vyslovil Heine ve 40. letech 19. století? „Nevím; ale myslím si, že nakonec bude velkému mořskému hadovi [Británii] rozdrcena hlava a kůže Severního medvěda [Ruska] bude natažena přes jeho uši. Možná bude existovat jen jedno stádo a jeden pastýř – jeden svobodný pastýř s železnou holí a jedno stejně ostříhané, stejně bečící lidské stádo!“ (Viz Robert H. Williams – Know Your Enemy, vydáno autorem, Santa Ana, Kalifornie, s. 10.)

[1284] To, co následuje, jsem začal vnímat a zaznamenávat na konci šedesátých let.

Izrael, USA i Rusko jsou v současné době ve všech otázkách zásadního významu ovládány a řízeny židovskou rukou mezinárodní finanční moci z Wall Streetu. Všichni jsou zasvěceni do tajemství, do spiknutí proti Arabům, jehož cílem je vybudovat židovskou říši na úkor Arabů. Všichni tři si navzájem rozumějí. Každý z nich zná svou roli a roli těch dalších dvou v úkolu, který je třeba vykonat na Arabech.

Židé mají v úmyslu vzít Arabům území a pak si vzít ještě více. K zajištění toho, že ať se stane cokoli, neprohrají, je zapotřebí síla USA. Izraelci se však zatím neodvažují, aby jejich agrese byla příliš do očí bijící a drzá, aby to příliš neobrátilo morální smysl světa proti nim. Jejich úlohou je pokusit se přivést Araby k šílenství, aby provedli první útok, aby udělali něco, co se pod židovskou kontrolou světových sdělovacích prostředků a orgánů veřejného mínění bude jevit tak, jako by agresory nebyli Židé, ale Arabové.

Zásadní role však připadla Moskvě. Ta musí předstírat, že je přítelem a zastáncem Arabů. Pravdou však je, že úkolem Moskvy je stát se velkým zrádcem. Arabové nemohou bojovat, nemohou klást odpor ani se pomstít za izraelskou agresi, pokud nemají čím bojovat, pokud od samého začátku vidí, že kvůli nedostatku všeho podstatného nemají šanci na vítězství. A právě zde vstupuje na scénu Rusko. Úlohou Ruska je především podněcovat Araby, rozdmýchávat jejich nenávist k Židům, jejich touhu po odvetě, jejich naději na znovuzískání vlasti, která jim byla tak brutálně vyrvána. Dále jim má poskytnout dostatek peněz (nepochybně přiváděných přes Moskvu z Wall Streetu), válečný materiál a stratégy, aby odpor proti izraelským agresím nepůsobil sebevražedně. Stručně řečeno, úkolem Ruska je postarat se o to, přičemž se jako vždy drží zcela

stranou, aby vypukla válka, válka, o které bylo předem rozhodnuto a dohodnuto, že ji Izraelci vyhrají – což se jistě stane, protože ve skutečnosti jde o válku tří proti jednomu, nebo vlastně ani ne o válku, ale o léčku, do které jsou Arabové lákáni. A až se prach usadí a hlavní aktéři odloží své masky, ukáže se, že ať už byly všechny izraelské výboje připojeny k doméně Ruska, nebo celé Rusko připojeno k ziskům Izraele, výsledkem je obrovské rozšíření židovské říše, jejíž hlavní město bylo konečně založeno v Jeruzalémě.[1285]

Tímto uzavíráme přehled nejdůležitějších momentů židovské historie. Čtenář již jistě pochopil, jak mi mé výzkumy postupně a v průběhu dlouhých let – čtvrt století – odhalily, že Židé, jednající ve vzájemné shodě a v tajnosti a řídící se

[1285] Nebudu předstírat, že dokážu tento názor sladit s každým jednotlivým vývojem, k němuž dochází ze dne na den. Pokud však mám pravdu, je třeba počítat s tím, že mnohé z těchto „událostí“ budou ve skutečnosti záměrně zinscenovanou a nezbytnou součástí celého podvodu. Abychom získali přesný obraz o skutečném vývoji událostí, musíme svůj úsudek zakládat na celkovém trendu v průběhu několika měsíců, či dokonce let. Člověk musí být připraven na to, že bylo vynaloženo veškeré úsilí prostřednictvím klamných manévrů a protimanévrů a všech prostředků k oklamání, které skýtá plná kontrola nad důležitými prostředky k ovlivnění veřejného mínění, aby svět uvěřil, že skutečný směr je v jednom směru, zatímco ve skutečnosti je přesně opačný. Cílem je uvrhnout svět do co největšího zmatku a rozporů ohledně toho, jaký je skutečný směr. Až se však prach usadí a mlha rozplyne, bude jasně vidět, že každý krok nakonec posloužil židovskému záměru na rozšíření vlivu na Blízkém východě a k dosažení konečné světové nadvlády. Jsem si tím tak jist, že až do okamžiku psaní těchto řádků musím ponechat zde předložený názor beze změny. Hodnocení událostí a hlavních pohnutek existence Izraele a všech jeho aktivit, které se velmi podobá mému vlastnímu, najdete v úvodníku „South Africa, Israel and the Middle East“ od pana S.E.D. Browna v čísle časopisu The South African Observer z listopadu 1973, str. 1–3. K roli pana Henryho Kissingera při prosazování všeho výše uvedeného viz také časopis Candour ze září 1974, str. 83–84; a v časopise The South African Observer z prosince 1973, str. 7–9, kde jsou uvedeny mapy znázorňující expanzi Izraele od jeho vzniku v roce 1948 do konce roku 1973; a také v čísle z dubna 1974, str. 7–9.

komplexní strategií, vytrvale a neúprosně postupovali s cílem odstranit bělochy ze své cesty – a ve skutečnosti zcela zničit jejich potenciál jako překážky či nepřítele svých záměrů. Začali způsobovat kolosální škody našemu světu již před dvěma stoletími a od té doby v tom pokračují.

Myslím, že je zřejmé, že tvrzení pana Ravage z roku 1928 nebyla nijak přehnaná. Ve skutečnosti již patnáct let předtím Werner Sombart, jak již bylo citováno, tvrdil, že Spojené státy se staly koncentrovanou esencí judaismu. Je až příliš zřejmé, že Žid nás nejen podmanil tak, jak Britové, Francouzi a Holanďané nikdy nepodmanili Afriku a části Asie – podmanil nás natolik, že se většina z nás bojí nahlas vyslovit, co si o něm myslíme, a to i v zemi, která kdysi byla naší vlastní –, ale co je horší, a to mnohem horší, přetvořil nás k obrazu svému. Velká část z nás se stala stejně židovskou jako on – důkladně židovskou ve svých hodnotách, normách, cílech, myšlenkách a chování. Celá naše země páchne penězi, touhou po penězích a po tom, co si za peníze lze koupit. Dokonce hodnotíme velikost a hodnotu člověka podle výše jeho příjmu. Abychom získali peníze, zbývá jen málo z nás, kteří by tak či onak neprodali svou integritu a svou duši.

Na své židovství jsme si zvykli natolik, že by k tomu, abychom si uvědomili, jak moc jsme židovští, potřebovali téměř jasný pohled bytosti z Marsu. Žid nám vzal naši vlastní zemi a zničil ji. Vzal naši civilizaci a celý náš intelektuální i duchovní svět a zvrhl je, poskvrnil, zkazil a téměř zničil. A má v úmyslu zničit i nás jako lid, úplně, bez naděje na záchranu, a to jak tělesně, tak i duševně a duchovně. A učinil tak bezohlednou zradou naší důvěry, poté, co přísahal věrnost zemi, která ho přijala, poté, co jsme ho přijali a poskytli mu útočiště,

příležitosti a ochranu, jako by byl jedním z nás. Učinil tak v každé zemi světa bílého člověka, ale nejhůře v srdci našeho světa, v Evropě a Británii. Učinil tak vždy, kamkoli přišel. Bude v tom pokračovat navždy, pokud ho nezastavíme. Jeden můj přítel v New Yorku před lety poznamenal – podle mého názoru zcela správně –, že Žid nás drží pod krkem a raději nás uvidí mrtvé, než aby uvolnil svůj stisk. Jelikož Žid dosud nikde nevybudoval velký stát ani civilizaci, lze s jistotou předpokládat, že toho není schopen: není to v jeho povaze. Je však nejstrašnějším ničitelem v dějinách lidstva.

To nás staví před problém. Co s tím Židem uděláme?

Za prvé, abych byl realistický a upřímný, obávám se, že než se náš lid vzchopí k činu, aby odvrátil svůj osud, Židé si s námi naloží podle svého. Už jim zbývá jen krůček k tomu, aby dovršili své cíle v podobě světové vlády a otrockého státu. A někdy mezi současností a okamžikem jejich triumfu se z divokého odhodlání skoncovat s námi jednou provždy pustí do ničení naší vládnoucí třídy s typickou mstivostí a krutostí, jakou uplatňovali vůči svým nepřátelům v době ruské revoluce, zejména vůči svým křesťanským nepřátelům. Problém Židů však zůstane stejný, ať už se nějakým zázrakem podaří vypořádat se s ním nyní, než nás zasáhne katastrofa, nebo později, po uplynutí mnoha let, kdy snad dalším zázrakem znovu získáme kontrolu nad svým osudem. Od této chvíle, po zbytek naší existence jako národa, musí být při utváření naší politiky, v každém z našich národů i pro náš lid jako celek, kriticky důležité a trvalé mít neustále na paměti, s čím se v otázce Židů musíme vypořádat.

Řešení židovské otázky

Nyní předkládám svým čtenářům závěry, k nimž mě přivedlo dvacet pět let bádání a úvah. Pokud by se v těchto závěrech vyskytlo cokoli, co by nebylo podloženo fakty nebo by bylo v rozporu s duchem čestnosti a spravedlnosti, rád si nechám ukázat, jak a kde.

1. Židovskému národu jako celku nelze nikdy důvěřovat. Je jim vrozené a příliš hluboce vštěpované, že jsou především a nade vše Židé, a proto je jejich první loajalita vůči židovstvu, vůči svým vlastním kmenovým sourasovcům kdekoli a všude. To znamená loajalitu k sionismu, k Izraeli nebo k jakémukoli jinému centru, kolem kterého se Židé mohou sjednotit a které pracuje na jejich pokroku jako národa. Samozřejmě existují výjimky, pozoruhodné a dojemné výjimky, a možná jich je více, než si uvědomuji, ale nikdy není možné předem odhadnout, kteří z nich budou loajální ke své adoptivní zemi a kteří ne. V každém případě nemá smysl zakládat politiku na tom, co je, jak je třeba přiznat, výjimkou.

2. Nikdy se neasimilují, nikdy a nikde. Téměř všude prokázali, že se dokážou velmi dobře přizpůsobit. Ale nejsou asimilovatelní. Jejich identita, a tedy i jejich existence jako národa, závisí na tom, že nikdy nespojí své geny s geny jiné rasy. To, že tak učiní jednotliví Židé, nic nemění na skutečnosti, že pro židovskou komunitu jako celek to musí vždy vypadat jako zrada a nevěra, a že pokud by většina Židů následovala tento příklad, židovstvo jako samostatný národ by zaniklo.

3. I kdyby byli připraveni k asimilaci, měli bychom ji odmítnout a odsoudit a potrestat ty z našeho lidu, kteří se žení s Židy, stejně jako bychom měli odsoudit a potrestat smíšená manželství našeho lidu s negry. Je pravda, že potenciál Židů je

v průměru mnohem vyšší než potenciál negrů. Nicméně oba jsou nám v podstatě cizí. Většina nežidů se svou ležérní tolerancí to možná neuznává nebo to chce ignorovat. Židé to však uznávají dost jasně. Ať každý nežid, který o tom pochybuje, stráví půl hodiny prohlížením knihy You Gentiles od Maurice Samuela, z níž v poznámce cituji několik pasáží.[1286] A pokud máme někdy dosáhnout té soudržnosti a jednoty, na nichž nepochybně závisí naše největší kulturní síla, a v konečném důsledku snad i naše přežití, musíme si do paměti vtisknout a navždy dbát na Goethovo varování: „Cizí prvek nesmíme tolerovat."

[1286] Významné úryvky z knihy You Gentiles od Maurice Samuela, Harcourt, 1924: „Pokud jsem dlouho přemýšlel o této otázce Židů a nežidů, pak proto, že jsem od samého počátku židovského sebeuvědomění tušil, že Židé a nežidé jsou dva odlišné světy, že mezi vámi, nežidy, a námi, Židy, leží nepřekonatelná propast" (s. 9). „V zásadě jsme navždy odlišní. Náš život je jeden, váš je jiný" (s. 21). „Vaše pravidla nepřijmeme, protože jim nerozumíme" (s. 33). „Nikdy bychom nemohli vybudovat svět jako ten váš" (s. 35). „Jsou to dva způsoby života, které jsou si navzájem naprosto cizí. Každý má své místo ve světě – ale nemohou vzkvétat na stejné půdě, nemohou zůstat v kontaktu bez nepřátelství. Ačkoli pro život samotný je každý z těchto způsobů dokonalým vyjádřením, navzájem jsou nepřáteli" (s. 36). „Jsme všude, do značné míry, cizinci" (s. 60). „Zdá se, že neexistuje jediná země, která by v průběhu své historie nebyla v té či oné době antisemitská" (s. 95). „V našem životě, v židovském životě, je loajalita neznámým pojmem" (s. 103). V kontrastu k tomu stojí „nesrovnatelná a zcela jedinečná germánská loajalita". Viz H. S. Chamberlain, op. cit., sv. I (s. 544). „Jsme nepochybně cizím duchem ve vašich vysokých školách" (s. 104). „Protože vaší hlavní institucí je samotná sociální struktura, právě v ní jsme nejzřetelněji ničitelé" (s. 147). „Ve všem jsme ničitelé – dokonce i v nástrojích ničení, k nimž se obracíme pro úlevu" (s. 152). „My Židé, my, ničitelé, zůstaneme ničitelé navždy. Nic, co vy uděláte, nesplní naše potřeby a požadavky. Budeme navždy ničit, protože potřebujeme svět svůj vlastní, svět Boží, který není ve vaší přirozenosti vybudovat" (s. 155). „Naši géniové jsou uprostřed vašeho světa cizím a ničivým prvkem" (s. 184). Vysvětlující „nepřekonatelnou propast", kterou Samuel shledal mezi Židy a nežidy, řekl: „Tento rozdíl v chování a reakcích pramení z něčeho vážnějšího a významnějšího než je rozdíl v přesvědčení: pramení z rozdílu v našem biologickém vybavení."

4. Židé nás nenávidí a dlouho hledali a čekali na příležitost, aby nás zničili. A jak jsem na těchto stránkách dostatečně jasně naznačil, mají v úmyslu to udělat tak důkladně, a to rasovým míšením s negry a jakýmikoli lidmi, kteří jsou geneticky cizí nebo nám podřadní, a vyvoláním dysgenického rozdílu v porodnosti mezi námi, že zotavení bude navždy nemožné.

Kam nás to tedy vede? Možná nám vodítko k tomu, jakou cestou by nás měla vést moudrost, poskytne rada, kterou údajně Benjamin Franklin dal Ústavodárnému shromáždění v květnu 1787:

> „V každé zemi, kde se Židé usadili ve větším počtu, snížili její morální úroveň, podkopali její obchodní integritu, izolovali se a neasimilovali se, posmívali se křesťanskému náboženství a snažili se ho podkopat, vybudovali si stát ve státě a v případě odporu se pokoušeli danou zemi finančně uškrtit.“
>
> „Pokud je nevyhostíte, za méně než 200 let budou naši potomci pracovat na jejich polích, aby zajistili obživu, zatímco oni budou sedět v účetních kancelářích a mnout si ruce. Varuji vás, pánové, pokud Židy navždy nevyhostíte, vaše děti vás budou proklínat v hrobech. Židé, pánové, jsou Orientálci; nikdy to nebude jinak.“[1287]

Tato slova byla označena za naprostý výmysl, ačkoli mám určité důvody se domnívat, že jsou pravdivá; pro mé současné účely však není nijak podstatné, zda je Franklin skutečně pronesl, či nikoli. Ať už je tomu jakkoli, ve světle mých znalostí

[1287] Celý text tohoto projevu lze najít v deníku New York Times z 9. března 1937 pod titulkem: „Nacisté tvrdí, že Franklin prosazoval zákaz Židů.“ Důkazy o pravosti tohoto projevu by se zde z důvodu omezeného prostoru nestačily uvést.

o Židech a újmě, kterou způsobili našemu lidu, je nepopiratelné, že by se dalo předejít nezměrnému utrpení, ponížení, degeneraci, frustraci a zvrácenosti, kdyby se směr, který tato slova vytyčují, důsledně dodržoval od roku 1787 až do současnosti. Ale alespoň od nynějška si můžeme tato slova vzít k srdci. To by podle mého názoru znamenalo:

Za prvé. Že by mělo být zrušeno veškeré židovské občanství. Židům by měla být poskytnuta ochrana před fyzickým ublížením a měla by jim být poskytnuta přiměřená lhůta, aby vyřídili své záležitosti a odešli. Pokud by vyvstala otázka, kam by měli jít, nepochybně by se připomnělo, že před mnoha lety se naléhalo, aby byl pro židovské osídlení mezinárodní akcí a koupí získán nějaký kousek země, jako je Madagaskar. Za druhé. Vzhledem k sebevražedné pošetilosti umožnit Židům zastávat jakékoli pozice veřejné důvěry, odpovědnosti nebo podstatného vlivu kdekoli v naší zemi, měli by být v budoucnu na naše území vpuštěni pouze na dočasná víza.

Problém nás samotných

Negr, jak jsem již řekl, je naším nejzávažnějším rasovým problémem. Naším nejnebezpečnějším rasovým problémem je však Žid v našich řadách. Velká část jeho nebezpečnosti spočívá v tom, že právě on podněcuje, organizuje, cvičí a financuje negry jako nástroj k dosažení naší zkázy. Bez podpory a vedení Žida by byl negr relativně snadno řešitelným problémem. Ale když je podněcován a vycvičen k partyzánské válce a k prosazení teroru potřebného k dokonání revoluce, může být negr děsivým nástrojem k roztrhání našeho světa na kusy.

Žida proto bez váhání prohlašuji za našeho nepřítele číslo jedna.

Jsem ochoten připustit – jak se brzy ukáže –, že bychom byli vůči všem židovským intrikám imunní, nebýt našich vlastních zrádců a našich vlastních slabostí. Mnohým z našich lidí, kteří by proto hledali méně drastické řešení, by se tak mohlo zdát, že kdybychom jen provedli potřebné změny u sebe samých, problém Židů by se vyřešil sám. Jsem však přesvědčen, že v tomto argumentu je chyba. Pokud člověk podlehl infekci, omezíme se pouze na snahu posílit jeho konstituci a necháme ho přitom zbytečně bojovat proti neustálé reinfekci? Nesnažíme se snad především vyčistit jeho prostředí, odstranit každý možný zdroj dalšího znečištění? V současné situaci má Žid takový monopol na všechny důležité prostředky, jimiž lze oslovit mysli a srdce našeho lidu, že každý pokus o jejich oslovení by byl zkreslen, zmařen, odkloněn nebo zmařen. Jsem přesvědčen, že veškeré naše úsilí o vlastní regeneraci, o dosažení zdraví našeho společenského organismu, které mu poskytne vlastní ochranu před jakýmkoli vpádem smrtících organismů, musí, stejně jako náš konečný osud, záviset na vyhnání všech Židů.

Naše hodina smrtelného nebezpečí

V tuto chvíli, kdy píšu tyto řádky, mě příliš trápí ta děsivá katastrofa, která visí nad mým lidem, než abych se zabýval tím, co by k této situaci mohli říci historici jako Gobineau, Spengler nebo James Burnham. Stojíme před otázkou života a smrti, a pokud jde o život, pak o to, jaký život nás čeká. Sám v hloubi duše cítím, že náš vor (nebo jakkoli se to dá nazvat) se vším, co máme na palubě, musí sjet Niagarské vodopády. A co to vůbec přežije, je otázkou. Ale ať už se nakonec tomuto osudu podaří odvrátit, nebo nám zbude jen zoufalá naděje na případné zotavení, v jednom i v druhém případě, pokud se máme znovu

postavit na nohy, znovu nabýt zdraví a sílu, která s ním souvisí, a tím i směr našeho osudu, pak jsou určité věci, k nimž musí být náš lid přiveden.

Dovolte mi, abych to, co se chystám říci, uvedl upřímným prohlášením, že jsem připraven přijmout násilí ze strany našeho lidu. Židovský stisk kolem našich krků se neuvolní, dokud se z něj nevymaníme. Hitler cítil, že musí vyjít do ulic. Veškerý normální přístup k jeho lidu byl zablokován. Dnes čelíme zde v podstatě stejné situaci. Cenzura, možná stejně přísná jako ta, která byla zavedena v sovětském Rusku, nám prakticky znemožňuje přístup k tisku, rozhlasu nebo televizi jako prostředkům k oslovení veřejnosti. Politiku zcela ovládají peníze. V důsledku toho mohou být řešení běžnými ústavními prostředky nyní nemožná. Pokud nechceme být zničení, musíme bojovat. Nejsem od přírody násilník, ale je jedna věc, před kterou se štítím více než před násilím nebo jeho následky, a tou je myšlenka, že náš lid se možná nevzbouří, aby setřásl smrt, která je na něj uvalena. Ti, kdo jsou silní v teorii a moralizování, ale slabí v činech, mohou namítnout, že má-li být jakýkoli zisk skutečný a trvalý, musí být použité prostředky slučitelné s hledaným cílem. Ale to je pro to, co říkám, irelevantní. Společnost, o kterou usiluji, je totiž taková, v níž je použití síly v extrémních okolnostech přijímáno jako nezbytné nejen pro existenci, ale také proto, aby existence měla smysl.

Zásadní význam rasy

Za prvé tedy, máme-li mít vůbec nějakou budoucnost, musíme v sobě vybudovat živý, vroucí a vše ovládající smysl pro rasu. Zdá se, že právě v tomto ohledu má náš národ již dlouho sklon k slabosti. Vím však, že se to dá rozvinout. Já sám jsem vyrůstal téměř zcela bez něj, a přesto ho nyní mám.

Samozřejmě jsem si byl vědom toho, že jsem běloch, ale natolik jsem přijímal ostatní lidi na základě jejich hodnoty jako jednotlivců, že pro mě téměř nic neznamenalo, zda byl někdo žlutý, Žid nebo dokonce černý. A zatímco jsem si postupně vyvinul poměrně silný smysl pro rodinu, v kostele, na střední škole, na vysoké škole ani na postgraduálním studiu jsem nezískal vůbec nic, co by ve mně zanechalo adekvátní dojem o velkoleposti úspěchů bílého člověka ve všech částech světa, o rozmanitých bohatých kulturách, které vytvořil, nebo o rozsáhlých a trvalých civilizacích, které vybudoval. Nebyl jsem hrdý na to, že jsem bílý muž. Věděl jsem málo nebo nic, na co bych mohl být hrdý. Byl jsem veden k tomu, abych se hloubavě zabýval Biblí, příběhy Starého zákona a učením Ježíše, zatímco jsem se nikdy nenaučil zabývat se Mahábhárátou a kolébkovými příběhy árijských hinduistů, ani Firdúsího hrdinskými příběhy starověkých Peršanů, ani rozsáhlým pozůstatkem starověké literatury Řeků a Římanů – Homéra, Aischyla, Hérodota, Thukydida, Aristotela a Plútarcha, ani Vergilia, Horatia, Caesara, Tacita a Livia. A pokud jde o ty národy severozápadní Evropy, s nimiž mě pojí nejbližší pokrevní pouto, teprve ve věku 45 let, když mě v roce 1937 pozval starý přítel, abych ho doprovázel na cestě do Švédska a Norska, jsem si začal uvědomovat velkolepé činy Vikingů a přínos severských a nordických národů pro západní civilizaci. Ale od té doby a po mnoho let poté jsem se ponořil do příběhu o Sigurdovi, ság, Edd a Heimskringly, Beowulfa a Nibelungenlied a do popisu pozoruhodné námořní lodi, kterou Vikingové zdokonalili a na které pronikli až do Francie, Španělska, Afriky a na Sicílii na jihu, na východ až do Konstantinopole a Indie a na západ nejen do Anglie, Skotska,

Irska a na Island, ale i do Grónska, na pobřeží Nové Anglie a dokonce až do Minnesoty přes Hudsonův záliv.[1288]

Na základě všech těchto objevů jsem dospěl k poznání, že různé větve našeho lidu od Indie po Island, a dokonce až po Jižní Afriku, Austrálii a Nový Zéland, spojuje v podstatě jedna krev a nesmírně velkolepá historie – možná bych dokonce mohl tvrdit, že od kromaňonského a sumerského člověka, s nimiž civilizace začala, až po naše dnešní německé, francouzské, britské a skandinávské příbuzné. Jejich historie, legendy, folklór, filozofie a náboženství poskytují vhodný kontext a základ pro celý náš lid, jak to nikdy nedokázaly hrdinské příběhy a náboženství Starého zákona, ani Nového zákona.

Dále jsem objevil význam rasového vědomí v chování jednotlivce. To, jak se domnívám, úzce souvisí s rodinou, jejíž je v jistém smyslu prodloužením. Obojí má kořeny ve společné krvi, dědičnosti a genech. Pochybuji, že by jakákoli společnost mohla dlouho přežít, pokud nebude rodina udržována v naprosté vitalitě – formující, udržující, inspirující a nedotknutelná. Za normálních, nezkažených a nezkorumpovaných podmínek se lidé v dobách napětí a nebezpečí obracejí nejprve k těm, s nimiž je spojují rodinné

[1288] Literatura k tomuto tématu se rychle rozšiřuje. Z ní jsem vybral několik titulů. Gwen Jones – A History of the Vikings, Oxford, 1968; Norse Atlantic Saga, Oxford, 1964; Eirik the Red and Other Icelandic Sagas, Oxford, bez data vydání. David Wilson – The Vikings And Their Origins: Scandinavia in the First Millennium, McGraw, 1970. Frederick J. Pohl – Viking Settlements of North America, Crown Pubs., New York, 1972. Magnus Magnusson a Herman Palsson – The Vinland Saga and the Norse Discovery of America, Penguin Books, bez data. Hrabě Eric Oxenstierne – The Norsemen, kolem roku 1975. Hjalmar R. Holand – Norse Discoveries and Explorations in America, 982–1362, Dover. Frederick J. Pohl – The Viking Settlements of North America, Clarkson N. Potter, New York, 1972.

vazby. A když okolnosti vyžadovaly sílu větší, než jakou může poskytnout rodina, obraceli se podle různých podmínek, které v dané době převládaly, k dalšímu většímu společenství – ke svému vlastnímu druhu. V základu všeho je silný smysl pro rasu. A jedním z podstatných prvků každého živého smyslu pro rasu je vědomí solidarity, které zase závisí na homogenitě. Všechny hluboce významné a tvůrčí národy byly vedeny, pobízeny a povznášeny hlubokou vírou v sebe samy. A „víra v sebe sama“ znamená důvěru v to, čím jsou jako společenství, a v to, čeho jsou schopni, když jednají společně. Obvykle – možná vždy – se považovali za nadřazené všem cizincům, na něž, podobně jako Řekové, pohlíželi s opovržením jako na „barbary“, tak jako dnes Číňané pohlížejí s opovržením na nás. I když se tato víra sotva zakládá na objektivní realitě, přinesla přesto to nejlepší, co v sobě tento národ měl – možná by se dalo říci, že je povznesla nad sebe sama, do výšin, které by bez ní považovali za nedosažitelné.

Co může rasa znamenat pro jednotlivého muže nebo ženu, a tedy i pro celý lid, jehož vědomí je jí hluboce prostoupeno, to dnes většina lidí nedokáže spravedlivě posoudit, protože jsou příliš otupeni lžemi a příliš bezcitní. Musí nám to být ukázáno jako jakési božské zjevení člověkem, který to má a který žije uprostřed celého lidu, v němž je to stálou a hluboce působící silou. Vyslechněte si toto:

> „Nic není tak přesvědčivé jako vědomí příslušnosti k určité rase. Člověk, který patří k výjimečné, čisté rase, nikdy neztrácí pocit této sounáležitosti. Anděl strážný jeho rodu je mu vždy po boku, podpírá ho, když ztrácí oporu, varuje ho jako Sokratův démon, když hrozí, že se zbloudí, nutí ho k poslušnosti a přiměje ho k činům, o které by se nikdy

neodvážil pokusit, protože by je považoval za nemožné. Slabý a omylný jako vše lidské, člověk tohoto ražení poznává sám sebe, stejně jako ho poznávají ostatní, podle jistoty svého charakteru a podle skutečnosti, že jeho činy se vyznačují jistou prostou a zvláštní velikostí, která nachází své vysvětlení v jeho zřetelně typických a nadosobních vlastnostech. Rasa povznáší člověka nad sebe sama: obdařuje ho mimořádnými – téměř bych řekl nadpřirozenými – schopnostmi, tak zcela ho odlišuje od jedince, který vzešel z chaotické směsice národů pocházejících ze všech koutů světa; a má-li být tento člověk čistého původu náhodou nadán více než jeho bližní, pak ho skutečnost rasy posiluje a povznáší na všech stranách a stává se géniem, který se tyčí nad zbytkem lidstva, ne proto, že by byl na Zemi uvržen jako planoucí meteor výstřelkem přírody, ale proto, že se vznáší k nebesům jako nějaký silný a majestátní strom, vyživovaný tisíci a tisíci kořenů – není osamělým jedincem, ale žijícím součtem nesčetných duší usilujících o stejný cíl.“[1289]

Kontinuita a solidarita! Pocit, že jsme článkem v řetězci, který sahá od našich předků až k našim potomkům, a tedy i pocit dluhu vůči minulosti a závazku vůči budoucnosti. A z toho plyne hluboký pocit solidarity se všemi našimi bližními! Je velmi důležité, abychom si uvědomili, a především pocítili, že máme kořeny, že někam patříme, k části Země; a že jsme více než jen souborem jednotlivců, více než jen shlukem atomů, že

[1289] Houston Stewart Chamberlain – The Foundations of the 19th Century, John Lane, 1913, sv. I, s. 269. Přiznávám, že jsem v části II tohoto díla (str. 251–578) našel mnoho poučného a dokonce inspirativního. Ocenění tohoto díla ze strany dvou významných vědců viz H.F.K. Günther – The Racial Elements of European History, Londýn, 1927, s. 256.

patříme k něčemu, k národu, k rase, která je v jistém smyslu živým tělem, které má tvar a charakter, historii a osud, jehož život se jako úspěšný typ zrodil z nejvzdálenější minulosti a musí bojovat, z nutnosti své existence, aby se udržel až do nejvzdálenější budoucnosti.

Já, William Gayley Simpson, jsem bezpochyby lidská bytost a navzdory všemu, co si myslím nebo dělám, si to budu vždy pamatovat: mohou dokonce nastat chvíle a úrovně prožitku, kdy se to může jevit jako nejdůležitější skutečnost mého vědomí. Ale svět času a prostoru, k němuž patří historie a v němž je zakořeněn náš život jako jednotlivců se všemi tělesnými potřebami, je bezpochyby světem války, světem konfliktů a bojů. Vždy tomu tak bylo a možná tomu tak bude navždy. Zjemňujte tento boj, jak jen můžete; posuňte jeho hranice co nejdále. Nakonec se však dostanete do bodu, kdy už jej nelze posunout dále, a budete konfrontováni s krutým poznáním, že základem veškerého života je boj a střet. Navíc naši nejhorší nepřátelé, útočící na samotnou podstatu naší existence, na nás útočí ve skupinách. A sami jim nemůžeme čelit. Ať už je to k lepšímu nebo k horšímu, ať už jde o přežití nebo zánik, dokonce i o jakoukoli šanci na přežití, musíme se ztotožnit s nějakou skupinou, nejlépe s takovou, ke které cítíme, že patříme, jejíž život nějakým způsobem uznáváme za svůj vlastní, z jejíž krve, tradic a nahromaděných způsobů jednání a myšlení jsme sami vzešli, a která přesto zahrnuje, posiluje a přesahuje celý náš život jako samostatných jednotlivců, rodin a skupin toho či onoho druhu. A v tomto okamžiku mi dochází, že NEJSEM negr, ani Žid, ani Číňan!

„Kde je poklad člověka, tam bude i jeho srdce.“ Ano, vskutku! A žádný národ, ani společnost nemůže dlouho přežít,

pokud si všichni její členové neuvědomí, že ačkoli je jednotlivec důležitý pro sebe sama a v konečném důsledku i pro svou skupinu, skupina je ještě důležitější. Skupina je jeho nejcennějším pokladem. Jedinec by nemohl být tolerován, nemohl by jako takový vůbec existovat, pokud by nejprve nebyl zajištěn život skupiny, aby měl prostor a poskytla mu pódium, na kterém by se mohl realizovat. Svoboda může být jedinci povolena pouze tam, kde je společnost sama dostatečně bezpečná, a musí být omezena, kdykoli je tato bezpečnost ohrožena (například v době války). Blaho skupiny musí mít vždy nejvyšší prioritu, a proto musí být jedinec v krizi vždy připraven i obětovat svůj život. Robert Ardrey ve své knize African Genesis vypráví o dvou samcích paviánů, kteří se vrhli do „jisté smrti“, aby „ochránili svůj druh před leopardem skrytým v šeru“. „Povinnost [k takovému sebeobětování]“, říká, „leží převážně na samci. Musí zachovat společnost, která je jeho nejmocnějším nástrojem ochrany.“[1290] A vše závisí na tom, zda se tak zachová i lidský muž. Avšak to, co zvíře činí instinktivně, musí člověk činit z vědomé lásky a oddanosti ke svému národu či rase. I když se tvůrčí jedinec kvůli svým potřebám seberealizace dostane do střetu se svou skupinou, měl by tak činit s hlubokým přesvědčením, že jeho vlastní seberealizace nakonec přispěje k zachování a pokroku jeho skupiny.

Naši nepřátelé by mě však přerušili a zvolali: „Kdo je ten muž, kterého jste právě citoval, než šovinista a zastánce nadřazenosti bílé rasy Houston Stewart Chamberlain? A co je

[1290] Robert Ardrey – African Genesis, nakladatelství Delta Book, 1961, str. 80–81, 134–135.

celé jeho povídání o vědomí ‚čisté rasy' než rasistické bláboly?"

Když ta slova uslyším, v mých očích se zableskne tvrdý pohled a já odpovím: „Znám tě, ty smrtelný nepříteli mého lidu: znám tě dobře. A vím, že právě kvůli tvému vědomí, že nás můžeš zničit pouze tím, že nejprve zničíš naše rasové vědomí, jsi tak pomlouval, proklínal a znevažoval ty muže, kteří by měli být našimi rasovými proroky, mentory a průvodci, až dnes, poblázněni tvým učením a sugestií, my jako lid je ignorujeme, posmíváme se jim a odmítáme je. Ale ti osvícení mezi námi ti nyní tak dobře rozumějí a chápou, co máš za lubem, že pro nás je veškeré tvé očerňování a zatracování pouze znamením toho, k čemu bychom se měli o to více upínat a čeho se držet pro naši spásu. Právě ty muže, z nichž ses tak usilovně snažil udělat terč posměchu, dokonce i na našich univerzitách – Gobineau, Chamberlain, Spengler, Madison Grant, Lothrop Stoddard, H.F.K. Günther – ano, a také Adolf Hitler a Lincoln Rockwell – je vyzvedneme ze smetiště, kam jste je hodili a kde jste se snažili je pohřbít, a očistíme je, aby byli viděni v pravém světle takoví, jací byli, a postavíme je před sebe jako naše vzory, učitele, hrdiny a inspirátory."

Velkou pravdou je, jak jsem uvedl v předchozí kapitole, že rod je všechno, rasa je vše. To, co jakýkoli národ dělá nebo je schopen udělat, je určeno především tím, co má ve svém genofondu. My, bílí muži, proto musíme být neústupní, vzdorní, nekompromisní a pohrdaví, když pošlapáváme každé učení a každé pohrdavé prohlášení, jehož cílem je vymazat „rasu" z našeho vědomí. V našich uších celá lidská historie skanduje rasa, rasa, rasa – tak jako hinduista skanduje své mantry. A my budeme skandovat rasa v souznění s ní. Proklínejte „rasismus"

jak chcete, vy bystří, lstiví mužíčci, my o to více budeme myslet na rasu a žít rasou; a naše píseň o rase, zpívaná v rytmu tlukotu vesmíru a s příkladem všech velkých tvůrců dějin vztyčeným před námi jako prapor, ještě přehluší všechny vaše kletby a umlčí vaše sofistiky a nakonec nás opět navrátí na naši vlastní pravou cestu. Víte stejně dobře jako my, že mluvíme pravdu, že pravda je na naší straně, a právě proto se tak zoufale snažíte ji z nás vymýtit. Ale proti vaší lstivosti, podlosti a klamu postavíme naši poctivost, naši upřímnost, naši odvahu, naši lásku a naši ochotu zemřít, aby náš lid mohl žít. Ještě je probudíme a sjednotíme v novém uvědomění si velikosti, která je v nich, slávy minulosti, která je za nimi, krásy jejich tradic, pevnosti jejich hodnot a zdraví jejich nejhlubších instinktů, když jsou plně probuzeny.

„Čistá rasa“ je něco, co lze a musí být vytvořeno

A ještě jedna věc. Říkáte, že „čistá rasa“ jako něco, čeho si máme být vědomi, je naprostý nesmysl, a že Chamberlain, který ji prosazoval, se tím projevil jako šarlatán, jenž podával lektvary rasové nenávisti.

Na to bych odpověděl: Jakékoli skutečné čtení Chamberlaina odhalí, že nebyl nenávistníkem, ani tím, kdo psal, aby podněcoval nenávist. Psal pouze tak, jak musí psát všichni, kdo hluboce věří ve svůj vlastní druh a milují ho, s obrovskou starostlivostí o jeho zdraví a budoucnost. Dalo by se říci, že pro árijsko-nordického člověka neudělal o nic víc, než se rabín Lewis Brown, mnohem méně impozantním způsobem, pokusil udělat pro Židy ve své knize Stranger Than Fiction.[1291] Ve skutečnosti byl Chamberlainův obdiv k pravému

[1291] Macmillan, 1926. Když jsem tu knihu četl poprvé, udělala na mě velký dojem.

aristokratovi tak velký, že jej vřele vyjadřoval i tehdy, když našel pozoruhodné příklady mezi některými starými rodinami sefardských Židů, přímo z Palestiny, kteří se po mnoho staletí šlechtili mezi sebou, „podobní s podobnými“. Ve skutečnosti to byly příklady „čisté rasy“ vytvořené v rámci rodin a oba ilustrovaly a dokazovaly, čeho lze dosáhnout pro celý národ nebo celou rasu, pokud se budou dodržovat stejné principy šlechtění.[1292]

Opakovaně jsem připouštěl, že všechny významné rasy na Zemi prošly před počátkem dějin značným míšením. Vskutku jsem nejen uznal, ale i zdůraznil, že než mohl jakýkoli národ dosáhnout dostatečné genetické rozmanitosti, která by poskytla bohatou zásobu rozmanitých schopností nezbytných k dosažení velikosti, bylo nutné určité míšení, a to v umírněné míře a s rozvahou. Všechno toto, o čemž jsem se podrobně rozepsal v kapitolách 9, 11, 16 a 17, však není předmětem mého současného tématu. Můj argument je zaprvé ten, že navzdory více či méně smíšení v minulosti nebyly velké tvůrčí národy starověkého světa, které tvořily dějiny, rasovými směsicemi, jakými se dnes stali Američané. Všechny měly tendenci pohrdat cizinci a přistěhovalci a díky dlouhému inbreedingu se již staly relativně čistými rasami.

Zdá se jisté, že staří Řekové, kteří se i ve svém nejtvůrčím období přísně vyhýbali sňatkům s cizinci, museli na každého objektivního pozorovatele zapůsobit podobností a výjimečností svého vzhledu v porovnání s jinými národy. Jak inbreeding, jak u Řeků, tak u Peršanů, zachoval původní typ, z něhož oba národy vzešly, je nápadně odhaleno v díle „The Dying Persian“,

[1292] Houston Stewart Chamberlain – The Foundations of the 19th Century, John Lane, 1913, sv. I, s. 273.

jehož rysy a postava mohly být snadno zaměněny za rysy a postavu Athéňana. A Tacitus ve svém díle Germania poznamenal, že Germáni (Němci) jeho doby (1. století n. l.)— „. . . dosud žili bez sňatků s jinými národy, jako čistá, nemíšená a nezávislá rasa, odlišná od jakéhokoli jiného národa, všichni nesoucí znaky výrazného národního charakteru. Proto je u tak obrovského počtu lidí pozoruhodná rodinná podoba v celé zemi: stejná postava a rysy, přísné modré oči, rudé vlasy, jejich těla velká a robustní . . . odolná proti chladu a hladu.“[1293]

V každém případě není mým současným záměrem tolik opakovat to, co jsem říkal v celé této knize – totiž že solidarita a homogenita, a tedy čistá rasa, jsou nezbytné pro každý národ, který usiluje o velikost, o ty morální a duchovní hodnoty, jenž mohou vést k opravdové lidské velikosti či dokonce k dlouhodobému přežití –, ale spíše a především zdůraznit, že tam, kde byla čistá rasa ztracena, musí být vytvořena – a že ji lze vytvořit. Dnes jsou prostředky k jejímu dosažení přesně a jednoznačně známy. Je velmi důležité upozornit náš lid na to, že nic takového jako čistokrevné plemeno koní (nebo krav, psů či jakéhokoli jiného domestikovaného zvířete) neexistovalo, dokud ho člověk nevytvořil. Chamberlain poukazuje na to, že „fyziologicky nejjednotnější a nejvznešenější plemeno zvířat na světě, anglický plnokrevník“, bylo záměrně vyšlechtěno lidským uplatněním ověřených principů šlechtění.[1294] A Nietzsche, který je tak často citován pro své varování před „lživým podvodem o čisté rase“, přesto poukazoval na pozorované zhoubné důsledky – fyzické, psychické i sociální – bezohledného míšení ras a zdůrazňoval jak proveditelnost, tak

[1293] Tacitus – Germania, vydání z edice Everyman Library, str. 313–314.
[1294] Houston Stewart Chamberlain, op. cit., sv. I, s. 260, 263.

význam systematického očišťování rasy. „Očištěné rasy," řekl, „se vždy staly silnějšími a krásnějšími. Řekové nám mohou sloužit jako vzor očištěné rasy a kultury! A je třeba doufat, že jednoho dne vznikne čistá evropská rasa a kultura."[1295]

V naší diskusi jsme nyní dospěli k bodu, kdy musím shrnout, co musí náš lid z hlediska rasy učinit, má-li se někdy dočkat budoucnosti hodné své minulosti, či dokonce uniknout podrobení a zotročení. V tom nejskutečnějším smyslu je celá tato kniha prohlášením o obrovské změně hodnot, cílů, směru a sociálních a politických institucí, kterou musí náš lid podstoupit, a o režimu pro celý svůj život, který musí přijmout a udržovat, má-li znovu nabýt svého dávného ducha a té duševní i tělesné síly, díky níž kdysi vynikal mezi lidmi a významně přispíval k obohacení celého lidského života. V tomto bodě by skutečně mohlo být pro mého čtenáře užitečné zrekapitulovat si předchozí kapitoly a pokusit se si v mysli utvořit obraz toho, co jsem řekl o nemoci a úpadku, které prostupují celou naší společností, a o ceně, kterou budeme muset zaplatit, a o cestě, kterou budeme muset následovat, pokud chceme znovu ovládnout své vlastní duše. V této mé závěrečné kapitole o rase se však, abych se vyhnul opakování, omezím na to, co na nás tak naléhavě doléhá pouze z hlediska rasových realit.

1. Především, jak již bylo řečeno, si musíme klást za cíl vzbudit v duších všech bílých mužů západní Evropy a všude tam, kam se západní Evropané dostali – v Kanadě, USA, Jižní Africe, Rhodésii, Austrálii a na Novém Zélandu – silné rasové povědomí. Jelikož se zdá až příliš zřejmé, že rasové vědomí je

[1295] Friedrich Nietzsche – The Dawn Of Day, autorizované anglické vydání, sv. IX, aforismus 272, str. 253–254.

něco, co Árijcům, včetně nordiků, obecně chybělo nebo co až příliš snadno ztratili[1296], je nutné trvat na tom, že se jedná o něco, co je třeba vytvořit, se všemi změnami hodnot a postojů, které to s sebou nutně přinese.

Musíme se soustředit na nastupující generaci – zejména na tu její část, která již v raném věku vykazuje největší naději na výjimečné kvality. V tom nejlepším případě bude tato generace ztělesňovat esenci všeho, čím se vyznačuje nordický člověk: jeho vznešené vize, jeho neúnavně bádající mysl, jeho neochvějnou a nezdolnou odvahu. Tato vybraná mládež musí být v každé generaci považována za náš nejvyšší poklad a jako jádro našeho budoucího vedení musí být chráněna před jakýmkoli druhem újmy. Budou sedět u nohou našich nejlepších učitelů a zatímco jim budou poskytovány všechny další příležitosti, které nejlépe podpoří jejich růst, budou také podrobeni zkouškám, které zocelí jejich vůli a prověří jejich sebeovládání a oddanost. A v neposlední řadě musí být mysli a duše našich dětí a mládeže během všech jejich nejformativnějších let, u kolen svých matek a ve škole od prvních tříd až po naše univerzity, nasyceny folklórem, literaturou a velkými historickými záznamy našeho lidu, včetně dokonce i Árijců a Íránců ze starověké Indie a Persie a Egypťanů, ale se zvláštním důrazem na ty, kteří jsou nám bližší – na Řecko a Řím a staré germánské národy, jak je odhaluje Tacitova Germania a kniha profesora Colina Renfrewa Before Civilization[1297], která otevřela nové pohledy na minulou

[1296] K tomuto tématu a k jeho komentáři viz H. F. K. Günther – The Racial Elements of European History, Methuen, Londýn, 1927, s. 130.

[1297] Vydalo nakladatelství Knopf, 1974. Podtitul zní: „Radiokarbonová revoluce a prehistorická Evropa.“ Vydavatel dodává: „Jak byla archeologická historie posunuta v čase zpět díky nedávné drastické revizi radiokarbonových dat – která

velikost evropského bílého muže; Přednášky Charlese Kingsleyho pro studenty Cambridgeské univerzity z roku 1864, vydané pod názvem The Roman and the Teuton[1298]; dílo Hanse F. K. Günthera The Racial Elements of European History[1299]; a eposy a romány germánských, skandinávských a britských národů, jak je zhodnotil profesor W. P. Ker ve svém „mistrovském díle inspirativní kritiky“ s názvem Epic and Romance.[1300] Všechny tyto zdroje, stejně jako množství knih, na které odkazují, nám ukazují, jací muži a ženy byli naši dávní předkové.

2. Takovéto silné rasové povědomí, pokud je dostatečně hluboké, nakonec znemožní, aby byly různé větve našeho národa naváděny, oklamávány nebo podněcovány k válčení mezi sebou. Profesor Günther má ve své právě zmíněné práci několik velmi znepokojivých stránek (str. 129–130), na nichž poukazuje na to, že se dosud zdálo být „osudem visícím nad nordickými vládnoucími třídami u národů s indoevropskými jazyky“, že: „Právě tyto vládnoucí třídy… mezi sebou opakovaně bojovaly, aby rozšířily moc státu, který samy založily, nebo aby bránily nenordické nižší třídy. Jelikož postrádaly jakékoli rasové vědomí, bojovala nordická šlechta Helénů v trojské válce proti nordické šlechtě Frýgů a dalších

---

nyní datují megalitické kultury Evropy do období dřívějšího a nezávislého na Egyptě a Mykénách.“ Podstata závěrů knihy byla poprvé publikována v článku Dr. Renfrew v časopise Scientific American v říjnu 1971.

[1298] Vydalo nakladatelství Macmillan. Roger Pearson se ujal úkolu shrnout podstatu knihy do výrazně zkrácené, avšak stále inspirativní verze s názvem The Teuton and the Roman. Knihu lze pravděpodobně zakoupit u nakladatelství Noontide Press.

[1299] Methuen, Londýn, 1927.

[1300] Londýn, 1897. Reprint vydalo nakladatelství Dover Publications, New York, 1957.

kmenů; Peršané bojovali proti Médům a Indům; Peršané proti Helénům; Keltové proti Římanům; Germáni proti Keltům. Byly to tedy právě válečnické vlastnosti nordiků, které vedly ke zničení nordické krve, a všechny války evropských národů si vždy vybraly nejtěžší daň na nordických částech těchto národů – v západní historii především ve středověku, kdy válčil pouze nordický prvek, ale také ve všech pozdějších válkách, a neméně tak i v pozdní Velké válce. Pouze probuzené rasové vědomí mezi nordickými muži ve všech těch národech, které ještě mají dostatek nordické krve, může zastavit další a nakonec úplné zničení této krve…“

Günther opomíjí zmínit to, co je mezi badateli všeobecně známo: že v případě řeckých městských států lze úpadek řecké civilizace do značné míry přičíst skutečnosti, že bojovaly nejen proti těm, které bychom mohli nazvat svými příbuznými – Médům, Peršanům a raným Římanům –, ale ve skutečnosti bojovaly i mezi sebou v podstatě v malých občanských válkách. Každý z těchto sebevražedných konfliktů decimoval nejlepší reprodukční potenciál každého z městských států, což mělo nevyhnutelný důsledek v podobě neustálého poklesu jak kvantity, tak kvality vládnoucí třídy ve vztahu k masám obyvatelstva. Řecké městské státy zanikly, protože již neměly dostatek mužů s bystrostí a charakterem nezbytným k řešení jejich narůstajících sociálních problémů.

V našem případě jsme viděli, jaké důvody vedou k přesvědčení, že počínaje naší válkou o odtržení (tzv. občanskou válkou) a až po válku ve Vietnamu byly naše války záměrně podněcovány naším úhlavním nepřítelem s cílem našeho konečného svržení. Je však třeba připustit, že jako rasa se my, bílí muži, zdáme být mimořádně náchylní k intrikám lstivých

mužů, kteří se naučili, jak nás pobouřit proti imaginárním nepřátelům. A vypadá to, že to bude pokračovat i v budoucnosti, dokud nebudeme vykrváceni a vyčerpáni bez naděje na zotavení, pokud se náš lid neprobudí a nesjednotí díky hořícímu a neuhasitelnému rasovému vědomí, které absolutně vylučuje konflikt mezi různými větvemi našeho druhu. Možná časem, pokud se takové povědomí podaří dosáhnout, pocítíme nutnost zřídit jakýsi rozhodčí tribunál, který nakonec významně přispěje k tomu, aby válka mezi Němci a Francouzi, Němci a Brity nebo Brity a Němci a Američany byla nemožná.

3. Pokud však nakonec dosáhneme takového vědomí našeho národa, které bude zdrojem inspirace a vodítkem pro všechny – vědomí toho, odkud pocházíme, co jsme a kam směřujeme –, nemůžeme se spokojit pouze s nadšením a postoji. Musíme postavit celý náš život na naprosto zdravý a pevný fyzický základ. Musíme celý náš národ vychovávat k pochopení nezbytnosti úplné rasové hygieny a prosazovat její disciplínu a režim.[1301] Musíme začít tím, že postupně vyřadíme všechny jedince s vážnými dědičnými vadami. Společenské uznání práva jednotlivce mít děti musí úzce souviset s jeho dědičností a s charakterem a inteligencí, které prokázal ve škole i v praktickém životě. Těm, kteří se nacházejí na nejnižším stupni žebříčku, bude povolení k sňatku vydáno teprve poté, co podstoupí sterilizaci. Několik dětí, avšak pouze v omezeném počtu, bude povoleno těm, u jejichž potomků lze rozumně očekávat, že přispějí alespoň k sociální stabilitě. Musíme však vybudovat tradici, že pouze naše rodiny s prokázanou nejvyšší

[1301] Chcete-li si udělat představu o tom, jak komplexní by tento přístup měl být, viz publikace Racial Hygiene od prof. Thurmana B. Rice, docenta bakteriologie a veřejného zdraví na Lékařské fakultě Indiana University, Macmillan, 1929.

schopností mohou mít velmi početné rodiny: u nich by deset nebo dokonce patnáct dětí na jedno manželství nebylo příliš mnoho.

Vskutku, pokud dojde k tomu, že náš lid bude muset projít peklem toho, co bude ve skutečnosti židovsko-komunistickým převzetím moci – což se mi nyní jeví jako až příliš pravděpodobné –, stěží bude schopen prosadit kontrarevoluci a zlomit komunistické sevření, pokud se neuchýlí k ještě drastičtějším eugenickým opatřením. Neboť až bude naše vláda svržena a nezávislost Spojených států skončí, bude jen otázkou času, než nastane ta vláda teroru a masová likvidace odpůrců, kterou všechny moderní sociální revoluce využily k upevnění svých zisků. Pokud lze přijmout precedenty v jiných zemích jako základ pro spolehlivý odhad, bude asi 20 milionů amerických mužů odvlečeno, aby byli tak či onak popraveni. Cílem bude zbavit naši zemi všech těch, jejichž inteligence, odvaha, elán a oddanost by jim mohly umožnit zbavit se komunistického upíra, který nás sžírá. Pokud se to podaří, dojde k rozsáhlé likvidaci té části naší populace, která je schopná vedení, a většina našeho lidu zůstane ve stavu podobném člověku, který po odstranění čelních laloků mozku upadl do stavu zombie, jen o málo lepšího než tmel, který lze v rukou svého pána vytvarovat do jakékoli požadované podoby.

V zoufalých podmínkách takové situace se může ukázat, že celý náš druh, celá bílá rasa, může mít budoucnost pouze tehdy, pokud přeživší masa lidu bude nějakým způsobem schopna nahradit, znovu získat a znovu vytvořit hlavu, mozek, vedení, o které byla kvůli čistkám připravena. Lidé musí opět mít velké muže, zvídavé a tvůrčí mysli, silná srdce a vznešené duše, které je pozvednou a povedou, jinak je vše ztraceno. Jak

však bude možné shromáždit prvky potřebné k vytvoření takových géniů, když byli z velké části vyřazeni z populace nepřítelem, který nás uvrhl do nejzoufalejšího otroctví, jaké svět kdy poznal, a hodlá nás v něm udržet? Nejsem příliš přesvědčen, že se lid, na kterém byla provedena taková operace, který byl v podstatě „lobotomizován“, může někdy zotavit. Ale když jsem prohledával celé své nitro, abych našel něco, na čem bych mohl založit naději na znovuzrození svého lidu po jeho katastrofě, zdálo se mi, že v tomto období strašlivé krize by myšlenka „stirpiculture“, kterou inicioval John Humphrey Noyes a v posledních desetiletích rozpracovaná nejprve Dr. Horacem Duttonem Taftem a nyní Dr. Elmerem Pendellem[1302], by mohla představovat příležitost a výzvu a nabýt naléhavosti, která dosud chyběla, a tak otevřít cestu ke spáse pro náš lid.

Musím vysvětlit možnosti, které předvídám, ale především varovat, že abychom mohli čelit takovéto mimořádné krizi, musíme být připraveni na dobu trvání nouzového stavu odložit stranou všechny konvence, které by nám mohly stát v cestě. Připomeňme si však, že těsně po první světové válce zvažoval řídící orgán Anglikánské církve návrh na uvolnění pravidla monogamie, dokud Anglie nenahradí ztrátu milionu svých nejlepších mužů, kteří padli v boji.

Počet našich nejlepších žen, které přežijí komunistickou revoluci, bude pravděpodobně výrazně převyšovat počet takových mužů. Lze však očekávat, že několik našich nejnadanějších mužů masakru unikne. A mnoho synů těch, kteří byli zlikvidováni, přežije, aby zachovalo potenciál svého rodu.

[1302] Čtenář si může osvěžit paměť ohledně toho, co jsem již řekl o „dědičných korporacích“, a to v závěrečné části mé druhé kapitoly o eugenice s názvem „Doktrína plnokrevných“.

A i když v menší míře – pár tu a pár tam – budou geny pro nadání rozptýleny po celé populaci. Problémem, který před námi tedy stojí, bude vymyslet způsob, jakým by co nejvíce našich nejlepších žen mohlo být uměle oplodněno spermatem těch nejnadanějších mužů, kteří budou k dispozici, a porodit mnoho dětí. Tuto myšlenku by mohly realizovat i jednotlivé manželské páry, kde by manžel z lásky ke své zemi a svému druhu našel příležitost, jak se zřeknout, aby děti jeho ženy mohly být znovu a znovu počaty muži s evidentně vyššími schopnostmi, než má on sám.

Jak daleko by se náš lid s takovým podnikem mohl dostat tváří v tvář smrtící tajné policii, je skutečně zásadní otázka. Ale koneckonců si prostě nedokážu představit, že by jakákoli forma židovské světové tyranie vydržela příliš dlouho. Na první pohled by nic nemohlo být absurdnější než představa, že by se hrstka lidí pokusila spoutat asi tři miliardy lidí a udržet je v okovech! A snad žádný z nadanějších národů nemá tak mizernou bilanci vládnutí jako Židé. Jejich bezvýznamné státy v Palestině před mnoha staletími byly tak bezvýznamné, že když slavný řecký historik Herodotus cestoval po Blízkém východě, aby vykopal vzrušující příběhy o velkých a slavných úspěších, které by mohl vyprávět svému vlastnímu lidu, zdá se, že o Hebrejcích nikdy neslyšel, nebo že to, co slyšel, nestálo ani za zmínku. Žid prostě neví, jak vládnout moudře a dobrotivě, s porozuměním, velkorysostí a lidskostí. Jeho vláda by jistě dráždila a iritovala, poté rozhořčovala a nakonec rozzuřovala do takové míry, že žádné výhrůžky ani tresty by dlouho nedokázaly potlačit všeobecné bouřlivé povstání, které by ho nakonec jistě smetlo.

Co by následovalo poté, zůstává otázkou. Ale zatímco by se židovská říše rozpadala, náš lid by mohl dostat příležitost se vzpamatovat a znovu najít směr svého osudu. A pak, přinejmenším v té chvíli, pokud ne dříve, by „dědičné korporace“ nabídly nejrychlejší způsob, jak by náš lid mohl obnovit svůj vůdčí potenciál, na němž musí záviset celá naše budoucnost.

V každém případě však, dokud si udržíme kontrolu nad vlastní společností, musíme si stanovit jako náš neochvějný a neúprosný cíl učinit a udržet náš národ homogenním. Židé se samozřejmě až do posledního dechu uchýlí ke své nejvyšší lstivosti a zmobilizují veškerou svou sílu, aby jakékoli takové úsilí zmařili. Vědí totiž velmi dobře, jak již bylo vícekrát poznamenáno, že pouze díky zachování postoje odporu vůči jakémukoli míšení s cizinci přežili staletí a stali se tou světovou mocností, kterou jsou dnes. A jsou si neméně vědomi toho, že jediným prostředkem, jak mohou udržet stvoření naší velikosti na vodítku, je přimět nás, abychom spolkli jed, od kterého se oni sami drží tak daleko, až se z nás stane rasa oslabených, podlézavých, smíšených podvraťáků.

Zde věnujme pozornost jejich činům, ale vždy se mějme na pozoru před jejich kázáním, ať už je obklopuje jakákoli aura autority nebo jakkoli je obaleno nepravděpodobnými frázemi. Pryč se všemi jejich jedovatými žvásty na chválu „multikulturalismu“! Držme se pohromadě tak pevně jako bodláky, stejně jako oni, a důsledně, pokud možno, si vybírejme své vlastní, především k sňatku, ale také k práci pro nás, k prodeji nám a nákupu od nás, k léčení nás, ke kázání nám, k výuce našich dětí, k tvorbě našich zákonů a na všech úrovních k utváření naší vlády.

Navíc, jelikož je naším cílem homogenita, musíme přísně zavřít dveře všem přistěhovalcům, kteří nejsou běloši. Podle mého názoru bychom dokonce měli moudře odmítnout i ty bělochy, kteří nepocházejí ze zemí severozápadní Evropy. To nutně neznamená, že bych nějak negativně hodnotil ostatní bílé národy Evropy – především Latiny žijící podél severního pobřeží Středozemního moře a Slovany. Znamená to především to, že uznávám, že Slované a Latini se geneticky i kulturně liší od obyvatel severozápadní Evropy, kteří se nejvíce podíleli na založení naší země a možná stále tvoří její největší etnický prvek. A věřím, že i bílé národy Evropy by byly nejzdravěji a nejpevněji vybudovány, kdyby tvořily bloky, z nichž každý by se skládal převážně z jednoho etnického kmene, ať už latinského, slovanského nebo nordického, podle okolností, a kdyby každý z nich usiloval o dosažení homogenity svého druhu prostřednictvím trvalé politiky segregace.

Ale koneckonců jde o relativně podružné záležitosti, které bude možné postupně vyřešit, jakmile se vypořádáme s našimi hlavními problémy a zvládneme je. Doslova vše závisí na tom, jak naložíme s negry a Židy.

Naším konečným cílem samozřejmě nesmí být nic menšího než rasové znovuzrození a obroda. A celá tato kniha je výčtem toho, co takové znovuzrození a obroda budou vyžadovat. Ale úplně první krok tímto směrem nespočívá ani tak v tom, něco dělat, jako spíše v tom, přestat něco dělat a napravovat. Nejprve se musíme zbavit našeho omámeného stavu mysli a duše a odtrhnout se od cizích idolů, před nimiž jsme se příliš dlouho klaněli a kterým jsme se doslova prodali do otroctví. Pouze tak a teprve tehdy se nám z očí vytratí mlha natolik, abychom jasně viděli, čemu čelíme, jaké fatální chyby

v naší minulosti nás přivedly do současné slabosti a zmatení; a k jakému cíli musíme soustředit své síly. Teprve tak se konečně vrátíme k sobě samým a staneme před očima lidí takoví, jací ve skutečnosti jsme – s myslí a duší zalitými světlem toho, čím jsme byli v minulosti, a s tvářemi zářícími nově zrozenou vírou v to, čím budeme a co budeme dělat v budoucnosti.

Musíme však být neúprosně a neustále ostražití, abychom ve spěchu a touze dosáhnout svého cíle nepřehlédli neúprosnou krutost naší současné situace. Žádné znovuzrození není možné, pokud se nevyrovnáme s touto přítomností a nezvládneme ji. A abychom toho dosáhli, budou naše duše podrobeny zkoušce až na samou hranici svých schopností, své pevnosti, své odolnosti vůči utrpení a své oddanosti. Pojďme se tedy od samého počátku postavit naší přítomnosti čelem. Pokud se nedokážeme zcela zbavit negrů, Spojené státy jsou ztraceny. A pokud bílá rasa obecně nakonec nenajde způsob, jak vyříznout ze svého těla zhoubnou rakovinu Židů, bude také ztracena. Tyto dvě věci musíme udělat – nebo zemřít. Pokud tyto problémy nezvládneme, nebudeme mít žádnou budoucnost, o kterou bychom se museli starat nebo za kterou bychom museli bojovat. Krize, které čelíme, je doslova strašná. Nelze se jí však vyhnout. Zkáza nás postihne stejně jistě, pokud se nerozhodneme, jako když se rozhodneme špatně. Naše úloha zní: „Dostaňte negry a Židy od sebe – nebo se smířte s úpadkem a nakonec se smrtí.“

Kterou cestou se tedy vydáš, západní muži?

1977.

Příloha I – K výzkumu ohledně podvodu v našem měnovém systému

HILAIRE BELLOC – Economics for Helen, Londýn, 1938, kapitola nazvaná „Usury“; The Jews, 2. vydání, Constable, 1937; Monarchy, A Study of Louis XIV, Cassel, 1938, předmluva, s. vii a viii, a kapitola nazvaná „Monarchy“, str. 3–17. Belloc byl nejen významným literátem, ale také jedním z nejvýznamnějších historiků anglicky mluvícího světa tohoto století. Rozhodně nebyl antisemitou, měl židovského sekretáře a při psaní své knihy The Jews se zdálo, že mu leží na srdci blaho Židů stejně jako blaho nežidů.

A.K. CHESTERTON – The New Unhappy Lords, An Exposure of Power Politics, 4. revidované a rozšířené vydání, 1972, Britons Pub. Co. Americké vydání s úvodem generála P. A. del Valleho, vydalo Omni Pubs., Hawthorne, Kalifornie. „A.K.“, jak ho dlouho znali všichni, kdo se počítali mezi jeho přátele, byl podle mého názoru nejbrilantnějším, nejosvětlujícím a nejspolehlivějším novinářem naší doby. Je nevyhnutelné, že velká část jeho nejlepší práce se objevila v jeho časopise Candour, The British Views-Letter, jehož byl zakladatelem a redaktorem. Jeho kniha velmi účinně zdůrazňuje roli, kterou hraje finanční moc při utváření a určování směru moderního světa. Když jsem se ho ptal na knihy, které by mi poskytly spolehlivé informace o finanční moci, doporučil mi zejména další dvě knihy z tohoto seznamu a poslal mi své vlastní výtisky.

A.N. FIELD – All These Things, Nelson, Nový Zéland, 1936. Reprint vydalo nakladatelství Omni Publications, 1963. O jeho hluboké znalosti měnových otázek svědčí skutečnost, že byl předvolán jako svědek před zvláštní komisi, která měla prošetřit, zda by Nový Zéland měl zavést centrální banku,

podobnou naší Federální rezervní bance. Jeho kniha All These Things je pokladnicí dobře zdokumentovaných informací. Jeho kniha The Truth about the Slump získala bezvýhradnou podporu pana Chestertona a doporučil ji také prof. Soddy.

JEFFREY MARK — The Modern Idolatry, An Analysis of Usury and the Pathology of Debt, Chatto & Windus, 1934. Tato kniha vychází z velké části z díla profesora Fredericka Soddyho Wealth, Virtual Wealth And Debt (o Soddym viz konec tohoto seznamu), ale čte se mnohem snadněji. Jejích 200 stran mi připadalo jako úžasně jasná a poučná analýza našeho peněžního systému, nejlepší úvod pro začátečníky, jaký znám. V Bombaji vyšel její dotisk (s odlišným stránkováním). Pokud vím, obě vydání jsou již dlouho vyprodaná a výtisky této knihy se pravděpodobně těžko shánějí. Jeden výtisk je (nebo dlouho byl) k dispozici ve studovně hlavní veřejné knihovny v New Yorku. Doufám, že nakladatelství Omni brzy vydá nové vydání. Doporučuje nejen pan Chesterton, ale i prof. Soddy.

GERTRUDE M. COOGANOVÁ – Money Creators, Sound Money Press, Chicago, 1935. Kniha je nyní k dostání v dotisku u nakladatelství Omni. I tuto knihu jsem shledal mimořádně poučnou a podnětnou k zamyšlení; jednoznačně a bez výhrad ji podpořil senátor Robert L. Owen, který k ní napsal předmluvu. Senátor Owen byl mužem s velmi bohatými zkušenostmi v bankovnictví. Založil první národní banku v Oklahomě, byl jejím prezidentem po dobu 10 let a jedním z jejích ředitelů po dobu 45 let v kuse. Byl také 18 let členem Senátu Spojených států a 12 let předsedou jeho Výboru pro bankovnictví a měnu. Vypracoval původní návrh zákona o Federálním rezervním systému, ale jak uvádí v předmluvě ke knize slečny Cooganové, jeho snahy učinit z tohoto zákona nástroj „podpory stabilní

cenové hladiny“ byly zmařeny a znemožněny rozvojem „tajných nepřátelských sil... jejichž původ v té době (on) plně nechápal“. O tom posledním budu mít v pravý čas co říci. Podle jeho názoru byl schválený zákon národní katastrofou. Ohrožoval blahobyt každého muže, ženy a dítěte ve Spojených státech, jak tomu nebylo ani během světové války. Důkladně rozhořčený pocítil nutnost pokusit se upoutat pozornost americké veřejnosti. Právě v tomto okamžiku se mu do rukou dostal rukopis knihy slečny Cooganové. O tom, jak vřele ji podpořil, svědčí následující úryvky z jeho předmluvy k ní: „Skutečnost, že slečna Cooganová získala magisterský titul v oboru ekonomie a financí na Northwestern University, že osm let pracovala jako bezpečnostní analytička ve společnosti Northern Trust Co. v Chicagu a že od samého počátku měla hlubokou touhu porozumět tajemství peněz, jí poskytla hluboký vhled do vědy o penězích...“ „Zjistil jsem, že tato mladá Američanka má mistrovské znalosti o takzvaném tajemství peněz.“ „... Tato kniha si zaslouží pečlivé prostudování americkými občany, kteří chtějí porozumět principům, jimiž se řídí hodnota a objem peněz ve Spojených státech a dalších zemích. Obsahuje vědecké pravdy – nikoli šarlatánství...“ „... Autorka je dobře informovaná. Informace jsou spolehlivé. Jsou dobře zpracované. Kniha je napsána poutavým stylem a sděluje americkému lidu pravdy nejvyššího řádu.“

ROBERT McNAIR WILSON – Promise To Pay: An Inquiry into the Principles and Practice of the Latter-Day Magic Called Sometimes High Finance, Routledge, 1934. Krátká knížka pro začátečníky. V předmluvě autor píše: „Na následujících stránkách se pokusím popsat peněžní systém tak, aby jeho principy snadno pochopil každý, kdo je starší šestnácti let.“

Doporučuje prof. Soddy. Další dvě vynikající a velmi čtivé knihy pana Wilsona jsou Monarchy or Money Power, Eyre & Spottiswoode, 1933, a The Mind of Napoleon, Routledge, 1934.

EZRA POUND – Impact, Regnery, 1960. Who's Who in America, 1969–70, popsal Pounda jako „hlavního zakladatele a hnací sílu moderní anglické poezie" a Wilmot Robertson řekl, že „pravděpodobně měl na moderní literaturu větší vliv než kterýkoli jiný básník". Tato sbírka Poundovy prózy je plná poutavých, pronikavých a provokativních postřehů na nejrůznější témata, z nichž nejvýraznější jsou ty týkající se moci peněz. Jeho vášnivé odsudky spolu s jeho jasnými a vytrvalými prohlášeními o jednoduchých a základních principech skutečně poctivého peněžního systému (v kombinaci, to je jisté, s dalšími rysy jeho života, které byly pro rádoby pány světa neméně odpudivé) vedly k tomu, že mu byl uložen americký ekvivalent trestu na Sibiři. Ale až do konce ho nikdy neumlčeli.

JOHN R. ELSOM – Lightning over the Treasury Building, Meador, Boston. Reprint k dostání u Omni. Není tak dobře zdokumentovaná, jak bych si přál, pravděpodobně proto, že byla napsána především pro obyčejného člověka (který obvykle má averzi k poznámkám!), ale je jednoduchá, jasná, jde k jádru věci a otevírá oči. Doporučuje pan A.K. Chesterton.

CHRISTOPHER HOLLIS – The Breakdown of Money, An Historical Explanation, Sheed & Ward, 1934 (s doporučením prof. Soddyho); The Two Nations, A Financial Study of English History, Routledge, 1935 (doporučeno panem Chestertonem). Tyto knihy se zabývají především britskou situací, ale v zásadě zůstávají problémy stejné, ať už se okolnosti jakkoli mění.

Ačkoli jsem tyto dvě knihy ještě nedočetl, uvádím je zde, protože mají dobrou pověst a líbilo se mi, co jsem v nich našel.

ABRAHAM LINCOLN, WOODROW WILSON, HENRY FORD a THOMAS A. EDISON. Citáty z publikovaných výroků těchto mužů týkající se financí a finančníků se objeví v mém textu, a proto je zde není třeba uvádět.

SIR ARTHUR KITSON – The Bankers Conspiracy, Which Started the World Crisis, Elliot Stock, Londýn, 1933; a A Fraudulent Standard, poprvé vydáno v roce 1917, dotisk vydalo nakladatelství Omni v roce 1972. Pan Kitson, poté co se proslavil jako vynálezce a držitel asi 500 patentů, opustil lukrativní obchodní kariéru, aby posledních 40 let svého života věnoval přednáškám, psaní a boji za měnovou reformu. Ve své vůbec první knize, A Scientific Solution of the Money Question, Boston, 1894, „upozornil na podvodný charakter takzvaného ‚zlatého standardu' hodnoty a na nemožnost, aby jakákoli komodita fungovala ve své komoditní funkci jako spravedlivé měřítko nebo poctivý výraz směnných hodnot." Prohlásil, že zlatý standard je „legalizovaný podvod, klam a past." (Viz A Fraudulent Standard, Omni, s. v, viii.) Prof. Soddy doporučuje pět knih pana Kitsona, kterého nazývá „doyenem britských měnových reformátorů".

LOUIS T. McFADDEN – Collected Speeches (před Kongresem). Poté, co se stal prezidentem Pensylvánské bankovní asociace, byl po dobu 12 let předsedou Výboru pro finance a měnu naší Sněmovny reprezentantů. Mnozí se domnívají, že jeho ostré odhalení zrádných operací peněžní moci před zraky národa vedlo k jeho zavraždění.

EUSTACE MULLINS – Jeho kniha The Federal Reserve Conspiracy (Kaspar & Horton, New York, 1952) a dílo H. S. Kenana The Federal Reserve Bank (Noontide, 1969) jsou obě vynikající tím, jak odhalují nekalé tajnůstkářství a zradu, v nichž byla naše Federální rezervní banka zkoncipována a nakonec uvedena do života. Kniha pana Kenana obsahuje cenné rozsáhlé výňatky z McFaddenových projevů o činnosti mezinárodních bankéřů.

VINCENT VICKERS – Economic Tribulation, John Lane, 1941. V roce 1960 vydalo nakladatelství Omni nové vydání. Vickers byl po mnoho let velmi významnou osobností britského bankovního systému a v letech 1910 až 1919 dokonce působil jako ředitel Bank of England. V předmluvě ke své knize Economic Tribulation, „světově proslulé knize o měnové reformě“, však vypráví o „tom dni v roce 1926, kdy… jsem cítil povinnost vysvětlit guvernérovi Bank of England, panu Montagu Normanovi, že ‚od nynějška budu bojovat proti němu a politice Bank of England až do své smrti‘“. A to také udělal, když následujících 15 let naléhal na západní svět ohledně „nutnosti reformy měnového systému“. Těsně před svou smrtí prohlásil, že je přesvědčen, že „stávající systém aktivně škodí státu, vytváří chudobu a nezaměstnanost a je hlavní příčinou války“. S tímto lze srovnat prohlášení Roberta H. Hemphilla, bývalého úvěrového manažera Federální rezervní banky v Atlantě ve státě Georgia, že problém bankovnictví „je nejdůležitějším tématem, které mohou inteligentní lidé zkoumat a nad nímž mohou uvažovat. Je tak důležité, že naše současná civilizace může zkolabovat, pokud nebude široce pochopeno a jeho nedostatky velmi brzy napraveny.“ Viz jeho předmluva k knize profesora Irvinga Fishera 100% Money.

GARY ALLEN – Dva články, „The Bankers“ a „The Federal Reserve“, původně publikované v časopise American Opinion, byly v roce 1970 vydány jako jedna brožura nakladatelstvím Western Islands v Belmontu ve státě Massachusetts. Pokud si dobře vzpomínám, pan Chesterton v textu, který napsal krátce před svou smrtí, vyjádřil svůj obdiv k Garyho Allenovým schopnostem jako investigativního novináře. Kromě toho je tu jeho nejnovější bestseller None Dare Call It Conspiracy, vydaný nakladatelstvím Concord Press v Seal Beach v Kalifornii. Obsahuje velmi poutavý a dobře zdokumentovaný soubor významných faktů.

Mezi nejkonstruktivnější práce týkající se peněžní otázky patří díla tří autorů, jimiž tento seznam uzavřu.

C.H. DOUGLAS, známý po celém světě jako zakladatel sociálního úvěru. Jeho nejvlivnějšími knihami jsou pravděpodobně Social Credit, nyní dostupná jako dotisk od Omni, a The Brief For The Prosecution, K.R.P. Pubs., Liverpool, 1945.

SILVIO GESELL – The Natural Economic Order, Free Economy Pub. Co., Huntington Park, Kalifornie. V této knize navrhl nový měnový systém. H.G. Wells o něm řekl: „Gesellovo jméno bude jedním z nejvýznamnějších v historii, jakmile bude jeho význam objasněn.“ Prof. Soddy ho označil za „hlas volajícího na poušti – génia“. Kniha Stamp Scrip od prof. Irvinga Fishera jasně vysvětluje gesellistickou ekonomiku.

FREDERICK SODDY – Wealth, Virtual Wealth and Debt, Dutton, 1933. Reprint je možná k dostání u nakladatelství Omni. Prof. Soddy byl profesorem chemie na Oxfordské

univerzitě, „otcem jaderného štěpení“, nositelem Nobelovy ceny a členem Královské společnosti, nejvyššího čestného vědeckého orgánu v Anglii. Stuart Chase ve své recenzi této knihy uvedl, že by se mohla ukázat jako „jedna z nejdůležitějších knih, jaké kdy byly napsány“. Soddy dospěl k přesvědčení, že musí porozumět našemu peněžnímu systému, a strávil dva roky studiem argumentů jeho zastánců, aby nakonec zjistil, že „z toho nic nechápe“. A „pak jednoho dne,“ pokračoval, „mi to došlo. To, co jsem studoval, nebyl systém, ale podvod.“ V podstatě šlo o podvod, jehož úspěšné fungování záviselo na tom, aby lidé zůstali oklamáni. Tak si uvědomil nutnost přistupovat k problému nezávisle na všech ortodoxních autoritách. Z následného výzkumu vzešla jeho kniha a již na straně 14 otevřeně prohlásil, že náš peněžní systém „se stal bezkonkurenčně nejmocnější tyranií a nejrozsáhlejším spiknutím proti ekonomické svobodě jednotlivců a autonomii národů, jaké svět kdy poznal.“ Než svou knihu dokončil, svůj názor si již utvořil a formuloval jej ještě radikálněji a ostřeji. Dovolte mi dodat, že také prohlásil, že „řešení [k němuž ho vedlo jeho důkladné zkoumání peněžní otázky], jak se dalo očekávat, […] se ukázalo být nejobyčejnějším nezpochybnitelným zdravým rozumem, jehož prokázání nevyžadovalo nic víc než právě to“ (s. 22). Našel jsem další dvě knihy profesora Soddyho, které považuji za velmi cenné. Knihu Money Versus Man sám popisuje jako „stručný výklad [své] knihy Wealth, Virtual Wealth And Debt.“ Je také mnohem srozumitelnější a Soddy se v ní zdá být osobně více zapojen než ve svém rozsáhlejším díle. Druhá kniha, The Role of Money (Harcourt, 1935), obsahuje na str. 213–214 cenný seznam doporučené literatury k peněžní otázce.

Příloha II – Úvod do židovské otázky

Většina osob uvedených v níže uvedeném seznamu nepotřebuje, abych je nějak doporučoval. Jejich postavení jako historiků či vědců, jejich záznamy o brilantních úspěších či o vynikajících a oddaných službách vlasti si zasluhují respekt a důvěru. Jelikož však v zahraničí panuje sklon s opovržením odmítat jakékoli spisy, které lze označit za „antisemitské“, jako by byly nutně založeny na nepravdivých informacích, zaujaté a nespravedlivé, chtěl bych svůj seznam uvést následující citací z knihy The Jews (str. 153–154) od Hilaire Belloca, který rozhodně nebyl nepřítelem Židů a který byl v každém případě jedním z vynikajících historiků a literátů naší doby. Řekl: „Je největší chybou na světě považovat antisemity, kteří v celé naší civilizaci dosáhli obrovské početní převahy, za zcela nepraktické a tudíž zanedbatelné. […] Síla antisemitismu spočívala a spočívá nejen v intenzitě pocitů, ale také v píli, v píli velmi přesné ve svých metodách. Antisemitské brožury, noviny a knihy, které velká denní tisková média tak pečlivě bojkotují, tvoří v současné době [1922] ohromnou a stále rostoucí masu informací o celé židovské otázce, která je již nyní ohromující a stále narůstá: a vše je nepřátelské vůči Židům. Nenašli byste v nich samozřejmě žádný materiál pro obhajobu, ale jako podklady pro obžalobu jsou překvapivé svým rozsahem, přesností a souvislostmi.“

Allen, Gary – None Dare Call It Conspiracy, Western Islands, 1973.

Beaty, John – The Iron Curtain over America, Wilkinson, Dallas, Texas, 1951.

Belloc, Hilaire – The Jews, Constable, 1922. Vylepšené a revidované vydání, 1937.

Britton, Frank — Behind Communism, Los Angeles, bez data.

Burton, Sir Richard Francis — The Jew, the Gypsy and El Islam, Hutchinson, 1898, část o Židech.

Chesterton, A.K. — The New Unhappy Lords, 4. revidované vydání, 1972, Britons.

Americké vydání lze získat u Omni Pubs., Hawthorne, Kalifornie. The Learned Elders and the B.B.C., Britové. The Tragedy of Anti-Semitism (spolu s Josephem Leftwichem), Robert Anscombe, Londýn, 1948.

Corti, Egon Caesar – The Rise of the House of Rothschild, Cosmopolitan, 1928.

Dilling, Elizabeth – The Plot against Christianity, část II: Exhibits. Skládá se převážně z fotokopií stránek z Talmudu.

Domville, admirál Sir Barry, K.B.E., C.B., C.M.G. – From Admiral to Cabin Boy, Britons, 1947.

Douglas, C.H. — The Brief for the Prosecution, K.R.P., Liverpool, 1945.

Emden, Paul H. — The Money Powers of Europe in the 19th and 20th Centuries, Londýn, bez data.

Fahey, reverend Dennis — The Rulers of Russia, Dublin, 1951.

Field, A.N. — Viz pod jeho jménem v příloze 1.

Freedman, Benjamin — Facts are Facts, 1955, Sterling Enterprises, Sterling, Va.

Grieb, Conrad K. — Uncovering the Forces for War, Examiner Books, New York, 1947.

The Balfour Declaration, Warrant for Genocide, Examiner Books, New York, 1972.

Gwynne, H.A. (ed.) – The Cause of World Unrest, Putnam, 1920.

The International Jew, 4 svazky, přetištěno z Henry Ford's Dearborn Independent, 1920–1922.

Jordon, major George Racey – From Major Jordan's Diaries, Harcourt, 1952.

Knupfer, George – The Struggle for World Power, Plain-Speaker Pub. Co., Londýn, 1958.

Leese, Arnold S. — The Jewish War of Survival. Možná k dostání u Britons Pub. Co. Bolshevism Is Jewish. Možná k dostání u Britons. Gentile Folly: The Rothschilds.

Poncins, hrabě Leon de — The Secret Powers Behind Revolution, Boswell, 1929. Judaism and the Vatican, Britons, 1967.

The Protocols and the Learned Elders Of Zion, Britons, 1971, anonymní.

The Protocols and World Revolution, Small Maynard, 1920.

Ramsay, Capt. A.H.M. — The Nameless War, Britons, 1952. Kapitán Ramsay byl členem britského parlamentu a osobním přítelem Nevilla Chamberlaina.

Reed, Douglas – Disgrace Abounding, kapitoly 23 a 24 o Židech v Evropě, Jonathan Cape, 1929. From Smoke to Smother, Jonathan Cape, 1948. Dobrá kniha, navzdory

autorovým podivným představám o Hitlerovi. Somewhere South of Suez, Devin-Adair, 1951.

Stormer, John A. – None Dare Call It Treason, Liberty Bell Press, Florissat, Missouri, 1964.

Sutton, Antony – National Suicide, Arlington House, 1973. Eric Butler, uznávaný australský politický komentátor, ji označil za „jednu ze šesti nejdůležitějších knih vydaných za posledních padesát let“.

Theobald, kontradmirál Robert (U.S.N.) — The Final Secret of Pearl Harbor, Devin-Adair, 1954.

Webster, Nesta H. — The French Revolution, Dutton, New York, 1919. Secret Societies and Subversive Movements, Boswell, 1946. World Revolution, rozšířené a aktualizované vydání, Britons, 1971.

Williams, major Robert H. — Know Your Enemy, vynikající stručný úvod. K dostání u White Legion Books, Box 9391, Arlington, Va., 22209.

Wittmer, Felix — Yalta Betrayal, Caxton Printers, 1954.

Příloha III – Z anglického časopisu The Week ze dne 17. května 1933

„Bezprecedentní a všeobecně významný je případ – který se právě dostává před rakouské soudy – vyvolaný obavami Rakouské národní banky[1303] z finanční revoluce, jež přinesla prosperitu malému rakouskému městečku Wörgl a o které se banka obává, že bude konkurovat jejím vlastním monopolním pravomocem. Wörgl se od začátku krize rychle řítil k bankrotu. Jeho továrny jedna po druhé zavíraly a nezaměstnanost každým dnem rostla. Nikdo nepodnikal a téměř nikdo neplatil daně. Poté Unterguggenberger, starosta Wörgl, navrhl následující plán [založený na návrhu Silvia Gesella], který byl přijat. Městské úřady vydaly peníze v hodnotě třiceti tisíc rakouských šilinků [v bankovkách vhodné velikosti], které se nazývaly lístky za poskytnuté služby. Zvláštností těchto bankovek byla skutečnost, že každý měsíc klesala jejich hodnota o jedno procento. Kdokoli držel na konci měsíce jednu z těchto bankovek, musel od místních úřadů koupit známku v dostatečné hodnotě, aby bankovka dosáhla své nominální hodnoty. Tu nalepil na zadní stranu bankovky a výtěžek ze známky šel do fondu na pomoc chudým. Výsledkem bylo, že bankovky obíhaly s nebývalou rychlostí. Nejprve byly použity k výplatě mezd za stavbu ulic, kanalizace a dalších veřejných prací lidmi, kteří by jinak byli nezaměstnaní. První den, kdy se nové bankovky začaly používat, bylo vyplaceno osmnáct set šilinků. Příjemci s nimi okamžitě spěchali do obchodů a obchodníci a kupci je použili k zaplacení daní obci. Obec je okamžitě použila

[1303] V této souvislosti zní poznámka pod čarou: „Takzvaná Rakouská národní banka je v současné době [v roce 1933] zcela pod zahraniční kontrolou, přičemž finance země jsou v rukou komisaře Společnosti národů.“

k úhradě svých závazků. Během dvaceti čtyř hodin od vydání se většina těchto peněz již opět dostala do oběhu. Během prvního měsíce peníze absolvovaly celý oběh nejméně dvacetkrát. Nikdo neměl možnost vyhnout se jednoprocentní kolkové dani z jakékoli bankovky, kterou náhodou držel na konci měsíce, protože bez kolku, který by ji navýšil na nominální hodnotu, bankovka ztratila veškerou svou hodnotu. Během prvních čtyř měsíců po zavedení nové měny město realizovalo veřejné práce v hodnotě sto tisíc šilinků. Velká část daňových nedoplatků již byla uhrazena a dokonce se vyskytly případy, kdy lidé platili daně předem. Příjmy z nedoplatků na daních byly osmkrát vyšší než v minulosti před zavedením nové měny. Nezaměstnanost se nyní výrazně snížila, obchodníci prosperují. Sláva zázraku z Wörgl se rozšířila. Americký ekonom Irving Fisher vyslal do Wörglu vyšetřovací komisi a systém byl zaveden v desítkách amerických obcí. Rakouská národní banka však byla celým postupem velmi znepokojena. Nyní je Unterguggenberger předvolán před soud, aby vysvětlil sebe a svůj plán.“

Příloha IV – Údajný sovětský antisemitismus

Hodně se hovoří o „sovětském antisemitismu“, který měl údajně iniciovat Stalin. Zastánci tohoto názoru poukazují na českou čistku z roku 1953, tedy z roku Stalinovy smrti, při níž bylo popraveno devět z jedenácti mužů, kteří byli Židé. V odpovědi na to, a dále jako podklad pro to, co chci říci o letech, která následovala, nemohu udělat nic lepšího, než citovat některé komentáře od kompetentních pozorovatelů té doby. První jsou převzaty z časopisu Gothic Ripples, č. 96, 97 a 98 z roku 1953, od pana Arnolda S. Leese, kterého považuji za mimořádně přesného a spolehlivého badatele. (Časopis Gothic Ripples již od smrti pana Leeseho nevychází, ale mám jeho kompletní archiv.) V čísle 96 napsal: „V poslední době došlo v Československu k drastické čistce úředníků, kteří toužili být svými vlastními šéfy, jako Tito v Jugoslávii. Nyní však nelze provést čistku mezi bolševiky, aniž by se provedla čistka mezi Židy; při Stalinových velkých čistkách v Rusku (1935–1938) byli oběťmi téměř výlučně Židé, ale vždy zůstalo dostatek Židů, aby pokračovali v bolševismu. K úzkosti světového židovstva nebylo možné před veřejností utajit, že při této nové československé čistce byli zatčení úředníci téměř výlučně Židé. Vlastně víme s jistotou, že dvanáct ze čtrnácti byli Židé...“

A poté uvádí seznam funkcí, které tito Židé zastávali. Okamžitě upoutá pozornost skutečnost, že se rozhodně nejednalo o židovské bezvýznamné osoby. Naopak, mezi nimi byl Rudolf Slánský, místopředseda vlády Československa a generální tajemník Komunistické strany; dále také zástupce generálního tajemníka, řada náměstků ministrů (financí, národní obrany, zahraničního obchodu a zahraničních věcí),

místní tajemník Komunistické strany a člen redakce Rudeho práva, oficiálního orgánu Komunistické strany.

„V těchto skutečnostech," pokračuje pan Leese, „nikoli ve skutečnosti jejich rozsudků, máte důkaz, že bolševismus je v Československu židovský. Nejvýznamnějším faktem ze všech však je, že ministrem spravedlnosti, který nařídil popravu jedenácti odsouzených mužů (z nichž devět byli Židé), byl Štefan Rais, kterého Jewish Chronicle [jeden z předních židovských časopisů v Anglii] ze dne 5. května 1950 označil za Žida!"

Jak si může někdo představit, že by tolik Židů mohlo dosáhnout tak významných a vlivných pozic v komunistické zemi a v komunistické straně, kdyby ze strany vlády panovaly rostoucí protižidovské nálady?

V příštím čísle časopisu Gothic Ripples (č. 97) se pan Leese vyjadřuje k tomu, s jakou ochotou přijali nežidé po celém světě židovskou propagandu o sovětském antisemitismu. „Připomeňme všem, že Stalin si vzal Židovku, zatímco jeho dcera se v roce 1951 provdala za Žida; že při nedávné československé čistce byl ministrem spravedlnosti Žid S. Rais; že dva Židé, E. Pollak a Jaroslav Simon, byli právě v Sovětském svazu vyznamenáni za zásluhy v zemědělství; ... zatímco na zasedání Židovské rady zástupců téhož dne [18. 1. 1953] prozíravý Žid A. Wolffe, který věděl, že tato lež o antisemitismu v Rusku se k Židům vrátí jako bumerang, řekl svým soukmenovcům: ‚Víte stejně jako já, že ve východní Evropě žádný antisemitismus neexistuje.' Celá ta myšlenka je dětinská. I v Rumunsku byla Židovka Anna Paukerová nahrazena jiným Židem, A. Bughicim."

A Gothic Ripples č. 98 zaznamenává, že Jewish Chronicle ze dne 13. 2. 1953 informoval, že svazek 15 Sovětské encyklopedie, vydaný v tom měsíci, prohlásil, že „židovský problém v Sovětském svazu neexistuje, kde dnes Židům stojí dveře otevřené ke všem povoláním.“ Po poukázání na židovský charakter maďarské vlády dodává: „Židovskou vládu lze očistit pouze tím, že z ní vyřadíte Židy.“

Potvrdila to stručná zmínka v časopise Time z 2. března 1953. V souvislosti s očekávaným vyřazováním Židů v komunistickém Maďarsku shrnula zprávy tak, že „ruský čistící tribunál odjel do Maďarska, aby vykořenil ‚podezřelé sionisty‘ z vlády komunistického premiéra Matyáše Rákosiho, která je silně židovská (90 % ve vrcholných pozicích) a jejíž členem je i sám Rákosi, který je Žid.“

Časopis Free Britain z 15. března 1953 (č. 135) přinesl další pohled na tuto záležitost:

> „Již třicet pět let je ruský lid vykořisťován a drancován sovětskou vládou.“
>
> „Ruským masám nikdy nebylo dovoleno uvědomit si, že mají židovskou vládu, ačkoli je známo, že tomu tak je.“ [Porovnejte to s nevědomostí Američanů o židovském původu naší vlády za posledních 50 let!]
>
> „Kdyby si ruský lid jednou uvědomil, že byl po všechny ty roky vládnut tím národem, který nenávidí ze všeho nejvíc, sovětská vláda by čelila vnitřním nepokojům, které by mohly znamenat konec režimu.“
>
> „Rusové vždy nenáviděli Židy a hlavním důvodem veškerého utajení za železnou oponou, tajné policie,

cenzury tisku a koncentračních táborů je zabránit Rusům, aby se dozvěděli, že jejich zemi vládnou Židé.“

„Proto před dvěma lety Free Britain poukázala na to, že ‚slabým místem sovětského monstra je židovská otázka‘.“ „Nyní, navzdory všem opatřením, začíná ruský lid poznávat pravdu a pro jeho židovské pány se stalo naléhavou záležitostí házet mu písek do očí. Považovali za nutné obětovat některé ze svých vlastních lidí, jako kdysi, a dát tomu co nejširší publicitu, aby jejich činy vypadaly jako protižidovské.“

„Svými činy sovětská vláda bezpochyby ukázala, že jedinou věcí, které se bojí nade vše, je to, aby se ruský lid dozvěděl o jejím židovství.“

Existují však lidé, kteří tvrdí, že bez ohledu na to, jaký byl oficiální postoj Sovětského svazu vůči Židům před 15 či 20 lety, rostoucí množství důkazů z posledního desetiletí jednoznačně prokázalo, že tento postoj byl nepřátelský. V reakci na to bych rád uvedl následující skutečnosti:

(1) Dne 30. září 1960 otiskl časopis B’nai B’rith Messenger, oficiální orgán jedné z nejvlivnějších židovských institucí na světě, tuto „exkluzivní zprávu WUP z OSN“: „A. I. Mikojan oficiálně popřel, že by dnes v Sovětském svazu existovala jakákoli forma antisemitismu, jak tento týden sdělila sovětská ambasáda...“ „Vezměme si například seznam členů Akademie věd SSSR. Kolik Židů je na něm? Je jich tam s největší pravděpodobností relativně více než zástupců jiných národností.“ „Můj bratr je letecký konstruktér a pracuje s Gurevičem, který je Žid. Jejich projekt se jmenuje ‚MIG‘, tedy Mikojan a Gurevič. Nepovažuji to za projev antisemitismu.“

„Mezi umělci je mnoho Židů… Talentovaní Židé mají široké možnosti pro rozvoj svých nadání. Je mnoho Židů mezi filmovými režiséry, umělci, herci, skladateli, hudebníky, spisovateli a také v úřadech, na ministerstvech, v armádě. Zastávají vysoké funkce. Máme například generála armády Kreisera, velmi respektovaného muže, který je židovského původu. Znám ho osobně.“ „Inženýr Dymshitz je rovněž Žid. Je ministrem odpovědným za veškerou investiční výstavbu v Sovětském svazu.“

(2) Pan A. K. Chesterton, jenž si dal za úkol být informován o všech záležitostech zásadního významu pro Židy, mi v osobním dopise ze dne 11. června 1973 napsal: „Sovětský svaz byl vždy antisionistický, a to i přesto, že v roce 1946 zajistil přesun desítek tisíc polských Židů do Palestiny...“ „Bůh ví, že nejsem žádný zastánce sovětského režimu, ale chápu jeho postoj, když uznávám, že dvojí loajalita je v očích sionistických Židů klamným výrazem, který má zakrýt jejich výlučnou loajalitu k Izraeli. Pokud vím, ruští Židé nemají proti režimu žádné konkrétní výhrady, kromě toho, že brání emigraci.“

Vezměte prosím na vědomí, že tímto se dostáváme k událostem před několika měsíci.

(3) The South African Observer (Box 2401, Pretoria, Jižní Afrika) ve svém vydání z února 1973 uveřejnil významnou poznámku o aktivitách Waltera B. Kissingera, bratra Henryho Kissingera. Walter je americký průmyslník a milionář, který je zároveň šéfem západoněmecké firmy Rohe Company, „která vyjednává se Sovětským svazem smlouvu v hodnotě přes 125 milionů dolarů na výstavbu a vybavení pěti set čerpacích stanic v Moskvě a okolí.“ To těžko podporuje myšlenku, že by Židé měli vůči sovětské vládě nějaké hluboké výhrady.

(4) To, co však podle mého názoru zcela vyvrací představu, že by ruská vláda učinila cokoli, co by vážně odcizilo přízeň a podporu Židů, je dobře známá skutečnost, že ačkoli Spojené státy a všechny ostatní významné západní státy byly v posledních padesáti letech pod stále rostoucí židovskou kontrolou, každý z nich, a především USA, důsledně činil vše, co bylo nutné, aby zabránil rozpadu Ruska. To, co organizované židovstvo dokáže a neváhá udělat, když se skutečně cítí konfrontováno s nepřítelem, se strašlivě jasně projevilo v pomstě, kterou uvalilo na Hitlera a Německo. Vedle toho vypadá jakákoli zášť, kterou Židé mohou cítit vůči Rusku, docela bledě. A pokud člověka zpočátku znepokojí například to, že New York Times „každý den zdánlivě provádí plánovaný útok na ruskou vládu“, je třeba si uvědomit, že Židé vynikají v historii jako velcí mistři klamu. Díky své nesporné kontrole nad masmédii jsou v pozici, kdy si mohou vymýšlet jakékoli zprávy, které se jim zlíbí, jako kouřovou clonu k zakrytí svých skutečných záměrů: mohou nás přimět, abychom si mysleli, že se chystají jít jedním směrem, zatímco ve skutečnosti mají v úmyslu jít opačným. Především je tu skutečnost, za kterou Dr. Antony Sutton předložil takové hory nezpochybnitelných důkazů (jak již podrobně uvádím ve svém textu), že již od dob Stalina, stejně jako před ním, jsou to právě Židy ovládané Spojené státy, které nesou hlavní odpovědnost za vybudování ruského režimu, zabránění jeho rozpadu a udržení ho u moci. Zcela nedávno, „když hrozil poslední sovětský hladomor v důsledku dalšího neúspěchu kolektivizovaného zemědělství, spěchal do Moskvy Dr. Kissinger [sám Žid narozený v zahraničí], jehož mocenskou základnou jsou mezinárodní finanční skupiny, jejichž zájmům věrně sloužil, ... aby nabídl nezbytné úvěry umožňující dodávku americké pšenice do

Sovětského svazu. Bylo poskytnuto 700 milionů dolarů.“[1304] Rusko získalo pšenici tím, že američtí daňoví poplatníci museli sami pšenici omezit. Získali ji, aniž by za ni ve skutečnosti zaplatili jediný cent. Získali ji „na úvěr“, pouhým slibem, že za ni zaplatí, slibem, u kterého se dá počítat s tím, že ho poruší, stejně jako porušili svou povinnost splatit dluh vůči USA ve výši 11 miliard dolarů za Lend Lease.

To vše svědčí o skutečném zvýhodňování komunistického Sovětského svazu a je to u vlády USA ovládané Židy nepochopitelné, ledaže by Sovětský svaz měl nejen souhlas amerických Židů, ale těšil se i jejich aktivní podpoře.

Toto zvýhodňování, jak se projevilo v zjevném postoji americké vlády k nedávnému ruskému vojenskému kroku, komentoval londýnský Financial Times 22. dubna 1974: „Nikdo, kdo nemá přístup do vnitřních kruhů Kremlu, samozřejmě nemůže říci, že by Rusko nepodniklo tuto značnou novou vojenskou akci, kdyby USA nebyly ochotny vystupovat jako jeho mimořádně shovívavý mezinárodní bankéř. Nelze však popřít, že tím, že prezident Nixon v rámci své politiky uvolnění napětí poskytl Sovětskému svazu značně rozšířený přístup k americkým penězům a zdrojům, Rusku velmi usnadnil, než by tomu bylo jinak, vyrovnat se s dodatečným tlakem, který jeho zintenzivněná vojenská aktivita nepochybně vyvíjí na zahraniční platby země a domácí ekonomickou situaci.“

A jako závěrečnou poznámku k údajnému antisemitismu ruské vlády musím uvést ještě jednu skutečnost týkající se

[1304] Eric Butler – „The Plotters Behind the World Crisis“, Spearhead, červen 1974, s. 13.

takzvaných Dartmouthských konferencí. Od první konference v roce 1960 se jich uskutečnilo osm, z toho polovina v USA a polovina v Rusku. Všechny se konaly v tajnosti za přísných bezpečnostních opatření. Finanční prostředky na pokrytí vzniklých nákladů téměř vždy poskytovaly velké americké nadace osvobozené od daní, zejména Fordova nadace. Delegáti pocházejí výhradně z USA a Ruska. Jsou to osoby s velmi velkou mocí a vlivem ve světě financí, politiky, vědy, vzdělávání a všech prostředků formujících veřejné mínění. Zjevně pracují, podobně jako Bilderbergská skupina, v úzké spolupráci s Radou pro zahraniční vztahy, přičemž všechny tyto subjekty sledují stejné cíle. Jsou zjevně nástrojem pro sbližování zejména USA a Ruska, aby spojily své síly za účelem zničení národní suverenity a vytvoření homogenizovaného světa, který je nejvýhodnější pro vydělávání peněz a příznivý pro nadvládu bankéřů nad Zemí.

Zvláště důležité však je, že velká část ruských delegátů na konferencích v Dartmouthu byla židovského původu. To, jak se zdá, činí nepopiratelným, že „rasoví Židé mají stále velkou moc a vliv v sovětské totalitní diktatuře“. Viz Youth Action News, srpen 1974, na konci strany 7. (Box 312, Alexandria, Virginia 22313.)

Rád připouštím, že mohou existovat náznaky, které se neslučují s názorem, který jsem zde přednesl. A možná bych nedokázal odpovědět na každý takový protichůdný náznak. Musím však dbát na své velmi bolestné vědomí jak toho, jak strašně důležité je, abychom se nenechali oklamat, tak i toho, že Židé k dosažení svých cílů potřebují klam a že v tom vynikají. Naše samotná existence jako národa a jako lidu může záviset na tom, zda dokážeme jasně rozpoznat, co se ve

skutečnosti děje, navzdory všem zdánlivým protikladům. Ale nechť je mým posledním slovem, že nebezpečí, jak je vidím já, nepochází tolik z toho, co zjevně vychází z Ruska, jako spíše z židovské mezinárodní finanční moci, která částečně působí v pozadí a skrze něj, a vždy za účelem zničení bílého muže všude – ve Spojených státech, v Rusku, v Británii, v Evropě, v celé Africe, v Austrálii a na Novém Zélandu. A nikde jinde neplatí více, že pokud nebudeme držet pohromadě, my všichni bílí muži, budeme jistě pověšeni každý zvlášť. A katem bude Žid.

Příloha V – Odpověď na odmítnutí myšlenky židovského spiknutí ze strany Dr. Anthonyho Suttona

Dr. Sutton uvádí důvody svého odmítnutí v příloze 2 (str. 185–189) své knihy Wall Street and The Bolshevik Revolution, avšak ačkoli si velmi vážím veškeré ostatní práce Dr. Suttona, s níž jsem se seznámil, musím přiznat, že tato mě nijak neoslnila.

Na straně 185 popírá pravdivost tvrzení Winstona Churchilla v jeho článku na titulní straně London Illustrated Sunday Herald z 8. února 1920, „že s výjimkou Lenina byla ‚většina' vedoucích osobností revoluce židovského původu". Toto popření vyslovuje navzdory všem důkazům o židovském původu, které jsem kdy viděl, a navíc tak činí, aniž by se obtěžoval předložit jediný důkaz na podporu svého popření! A prostě není přípustné odmítat (bez jakéhokoli pokusu o odpověď) takové důkazy, jaké jsem předložil v této knize nebo se chystám předložit, že skupina vycvičených spiklenců pod vedením Lenina a Trockého byla převážně židovská – z 80 až 95 procent židovská! Dokonce i Lenin, jak jsem ukázal, byl z jedné čtvrtiny Žid, a to po svém dědečkovi z otcovy strany. A existují i další velmi autoritativní důkazy o tom, že byl Žid.

Dr. Sutton se opět snaží naznačit, že Jacob Schiff nejenže nepodporoval bolševickou revoluci, ale že by dokonce uvítal její svržení – „protože bolševická vláda nezastupuje ruský lid". Takový postoj ze strany Jacoba Schiffa opět vyvrací veškeré důkazy, s nimiž jsem se seznámil – a z nichž jsem značnou část citoval na předchozích stránkách. Ve skutečnosti je v přímém rozporu s jedním z dokumentů ministerstva zahraničí, který Dr. Sutton s charakteristickou upřímností sám cituje – na stranách

186–187. Je pravda, že jej označuje pouze za „povrchně usvědčující“, ale na jakém základě, to jasně neuvádí. „Ústřední“ dokument této sbírky nese název „Bolševismus a judaismus“ a je datován 13. listopadu 1918. Má formu zprávy, v níž se uvádí, že revoluce byla zosnována „v únoru 1916“ a že „bylo zjištěno, že se na této destruktivní činnosti podílely následující osoby a firmy“. Z uvedených jmen je na prvním místě Jacob Schiff, za ním Kuhn, Loeb & Co; a jako odpovědné hlavy vedení Kuhn, Loeb opět na prvním místě Jacob Schiff; a pak Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff a J. J. Seligman. A každý z nich byl Žid.

Dr. Sutton dále pokračuje takto: „Zpráva dále tvrdí, že není pochyb o tom, že ruskou revoluci zahájila a zosnovala tato skupina a že v dubnu 1917 [citace z dokumentu] Jacob Schiff skutečně učinil veřejné prohlášení a právě díky jeho finančnímu vlivu byla ruská revoluce úspěšně dokončena, a na jaře roku 1917 začal Jacob Schiff financovat Trockého, Žida, za účelem uskutečnění sociální revoluce v Rusku.“

Dokument poté poskytuje další informace o financování Trockého Maxem Warburgem (z Německa), o různých německých bankách a Nya Banken ve Stockholmu, což potvrzuje to, co jsem uvedl na předchozích stránkách této kapitoly; a poté pokračuje tím, že poukazuje na to, že spojení mezi těmito institucemi a jejich financováním bolševické revoluce odhalují, jak [citace z dokumentu] „bylo vytvořeno spojení mezi židovskými multimilionáři a židovskými proletáři.“

Dr. Sutton na to navazuje citací telegramů a dalších dokumentů, které si vyměnili někteří ruští bankéři s firmou Kuhn, Loeb & Co., aby dokázal, že Schiff bolševiky

nepodporoval (str. 194–197). Avšak i tyto dokumenty jsou v tak zjevném rozporu se všemi ostatními důkazy o něm, že se nemohu ubránit myšlence, zda nejsou, podobně jako Sissonovy dokumenty, padělky, vymyšlené (ještě předtím, než byly odtajněny dokumenty, ke kterým měl Dr. Sutton nedávno přístup) jako falešná stopa, kterou zanechaly mocné osoby na Ministerstvu zahraničí, o kterém jsme již viděli, že je ovládáno Židy; nebo zda v době revoluce nebyla tato korespondence zaslána za účelem zakrytí toho, co ve skutečnosti Jacob a jeho spolupracovníci dělali. Bez nějakého takového vysvětlení jsem prostě zmaten.

Stále se však musím vypořádat s tím, že Dr. Sutton odmítá myšlenku židovského spiknutí. Jak mohl k tomuto odmítnutí dospět tváří v tvář všem důkazům, které jsem shromáždil během asi dvaceti pěti let a které na mě působí tak silným dojmem?

Za prvé je nepochybně pravda, že dva stejně čestní muži mohou na stejné důkazy reagovat odlišně. Navíc, pokud existuje spiknutí, které iniciovali a udržují prohnaní, vycvičení a zkušení muži, je samozřejmé, že vynaloží veškeré úsilí, aby zakryli své stopy, a ve většině případů se jim to i podaří. Důkazy o spiknutí tedy musíme očekávat jen tu a tam, tam, kde nějak unikly všem opatřením spiklenců. A tak to celkově nebude to, co Dr. Sutton nazývá „tvrdými“ důkazy – tedy jakoby podepsanými přiznáními, ale spíše souborem náznaků. Nicméně všechny tyto náznaky mohou směřovat jedním směrem a navíc mohou nabídnout lepší vysvětlení, komplexnější a věrohodnější popis než jakékoli jiné dosud navrhované, toho, co se zjevně a nepopiratelně neúnavně děje již dvě století, aby se rozbil západní svět bílého člověka, ovládl

se, otrávil, demoralizoval a nakonec zcela rozpadl. První těžký úder dopadl na Francii, pak přišlo na řadu Rusko a po něm Německo, následované celou východní Evropou a rozpadem Britského impéria (během dvaceti let!); a nyní se Spojené státy rozpadají jako suverénní stát.

A konečně, a především, domnívám se, že nejpravděpodobnějším vysvětlením toho, proč Dr. Sutton odmítá myšlenku židovského spiknutí, zatímco já jsem o ní tak přesvědčen, je prostě to, že se nikdy nesetkal s celým souhrnem dostupných důkazů. Neměl je před sebou, ani neměl příležitost je vyhledat. Koneckonců je to odborník. A v rámci oboru, kterému se věnuje, musíme uznat, že odvedl práci výjimečné kvality a velmi velkého významu. Ale nikdo nemůže přečíst všechno, nejméně ze všech pak odborník. Reakce Dr. Suttona se tedy od mé liší především proto, že jeho úsudek vychází pouze z malé části relevantních důkazů. To znamená, že musím předpokládat, že neprozkoumal vše, co historie posledních dvou století říká o židovských cílech a činnostech, jak je odhalují nejen ucelené dějiny, ale také biografie, paměti, státní dokumenty, židovských periodikách, studiích o židovském charakteru a také ve spisech přiznaných antisemitů, které (jak jsme viděli) i tak prožidovský a učený spisovatel jako Hilaire Belloc shledal velmi obsáhlými, přesnými, správnými a obecně působivými.

A pak musíme také počítat s pravděpodobností, že pro člověka, jako je Dr. Sutton, by celá myšlenka spiknutí, a zejména židovského spiknutí, byla v rozporu s jeho vlastní povahou a zakořeněnými předsudky, stejně jako tomu bylo u mě. Dobře si pamatuji, že mi trvalo roky, než jsem se dostal do bodu, kdy jsem se na tuto myšlenku mohl podívat objektivně.

Stručně řečeno, domnívám se, že odmítání židovského spiknutí ze strany doktora Suttona lze zcela adekvátně vysvětlit prostým faktem, že nikdy neměl příležitost ani důvod seznámit se s celým souborem důkazů.

Příloha VI – Opuštění zásad civilizovaného vedení války

Po staletí se Evropané (včetně Britů) řídili zásadami „civilizovaného válčení“, podle nichž byli civilisté z bojových operací vyloučeni. Lindemannův plán navrhoval, aby byl tento kodex opuštěn. Tvrdil, že vojenské cíle je příliš obtížné zasáhnout a že při soustředění úsilí na výrobu letadel speciálně navržených pro tento účel „bude zničeno 50 procent všech domů ve městech a obcích Německa s více než 50 000 obyvateli“. Lindemannův plán byl přijat a teroristickým bombardováním byla dána nejvyšší priorita. Vyvrcholením bylo v roce 1945, poté, co byla válka prakticky u konce, bombardování několika tisíci letadly krásného a neozbrojeného města Drážďany, přeplněného hordami zoufalých uprchlíků prchajících před postupující ruskou armádou. Odhaduje se, že během jedné noci zahynulo 135 000 až 250 000 lidí, převážně žen a dětí. „Byl to největší masakr v celé evropské historii.“

Toto rozhodnutí britské válečné vlády a následné bombardování „byly před britskou veřejností téměř dvacet let přísně utajovány“. Nakonec však, i přes veřejné popírání, tuto skutečnost oficiálně přiznal pan J. M. Spaight, hlavní náměstek ministra letectví, a maršál letectva sir Arthur Harris, který byl v té době vrchním velitelem. V roce 1961 byla fakta, jak o tomto rozhodnutí, tak o bombardování, předložena světu sirem Charlesem Snowem, vysoce postaveným fyzikem, v jeho Godkinově přednášce na Harvardu v roce 1960 a publikována v roce 1961 pod názvem Science and Government nakladatelstvím Harvard University Press v USA a Oxford University Press v Anglii. A z žádné strany se neobjevila žádná popření, ačkoli pokud šlo o záležitost Drážďan, sir Arthur

zřejmě cítil potřebu přesunout část odpovědnosti na bedra jiných a odpověděl: „Řeknu jen to, že útok na Drážďany byl v té době považován za vojenskou nutnost mnohem důležitějšími lidmi než jsem já.“ Kdo byli ti „mnohem důležitější lidé“, se zdržel prozradit.

Je třeba dodat, že pan Spaight z ministerstva letectví prohlásil, že Hitler měl upřímný zájem dosáhnout s Británií dohody, která by „omezila nasazení letadel na bojové zóny“, a že k bombardování britského civilního obyvatelstva přistoupil neochotně a až více než tři měsíce poté, co britské královské letectvo zahájilo bombardování německého civilního obyvatelstva. A vyjádřil názor, že poté, co to začalo, byl Hitler kdykoli ochoten masakr zastavit. „Hitler rozhodně nechtěl, aby vzájemné bombardování pokračovalo.“

Kdo byli muži zodpovědní za tento strašný zločin proti lidskosti? Sir Arthur Spaight se zdržel jejich jmenování, ale je nejvyšší čas, aby byla tato otázka naléhavě položena. V první řadě to museli být Churchill a Lindemann – především, jak se zdá, Lindemann, protože plán vznikl v jeho hlavě a protože Snow odhaluje, že měl na Churchilla velký vliv, byl jeho velmi blízkým a neoddělitelným přítelem; a také že „činil všechna významná vědecká rozhodnutí na anglické straně války“ a měl „větší moc, než jakou kdy měl kterýkoli vědec v historii.“

Z toho samozřejmě vyplývá, že je důležité vědět, zda byl Lindemann Žid, či nikoli. Angličané okamžitě předpokládali, že ano. Zřejmě do té míry, že lord Birkenhead narychlo sepsal Lindemannův životopis, aby dokázal, že tomu tak není. Snow však připouští, že mohl být Žid, a nenápadně vkládá celou řadu faktů, které ztěžují vyvodit jakýkoli jiný závěr. Rozhodně „nebyl ani Angličanem od narození“, byl „Středoevropanem“,

pocházel z Berlína, ale německy mluvil stejně dobře jako anglicky (možná podobně jako dnes Kissinger), a ačkoli byl bohatý a stejně jako mnoho jiných z rodu Rothschildů se vypracoval do hodnosti Peer of the Realm, projevoval k penězům přístup zcela odlišný od toho, jaký měla skutečná anglická aristokracie. Je třeba také poznamenat, že opustil Německo a odešel do Anglie v roce 1933, tedy v tom samém roce, kdy se k moci dostal Hitler, a také v roce, kdy světové židovstvo vyhlásilo Hitlerovi válku a zahájilo jak celosvětový ekonomický bojkot, tak celosvětovou svatou křížovou výpravu s cílem svrhnout ho. Než odešel, shromáždil asi půl tuctu nejlepších židovských vědců v Německu a vzal je s sebou do Anglie, kde v obnovené laboratoři Clarendon mohl jejich genius nejúčinněji přispět ke zničení nejnebezpečnějšího nepřítele, jakého židovstvo za tisíc let poznalo. Rozhodně jsem nikdy neslyšel o nikom jménem Lindemann, kdo by nebyl Žid. A tiché zamyšlení nad významem informací poskytnutých sirem Charlesem Snowem ve mně zanechalo pocit, že Lindemann byl nejen Žid, ale také mimořádně pomstychtivý a krutý. (Viz Snow – Science and Government, str. 10–14, 21–2, 64; a příloha k Science and Government, 1962, s. 15, 33.)

Příloha VII – Lež o šesti milionech

Samozřejmě zde nelze uvést všechny skutečnosti, ale musím bez obalu prohlásit, že jsem přesvědčen, že díky rostoucímu množství nejkomplexnějších, nejaktuálnějších a nejobjektivnějších důkazů je nyní naprosto nezpochybnitelné, že obvinění nacistů z hrůz v koncentračních táborech, plynových komor, vyvraždění šesti milionů Židů a všeho ostatního nebylo od samého počátku ničím jiným než absurdní, nestydatou a opovrženíhodnou pomluvou a vydíráním velkého německého národa. Ať se každý, kdo má sklon k posměšnému odmítání tohoto závěru, nejprve seznámí s důkazy v níže uvedených knihách, zejména v knize Angličana Richarda Harwooda a především v knize profesora Arthura Butze z naší vlastní Northwestern University, než ještě někdy dovolí, aby mu tato zákeřná obvinění prošla přes rty.

1. App, A.J., Ph.D. – The Six Million Swindle, Boniface Press, 1973, 8207 Flower Ave., Takoma Park, Maryland 20012. Dr. App, nyní v důchodu, byl profesorem na Katolické univerzitě ve Washingtonu, D.C. Kniha obsahuje působivé a ověřené důkazy, ale není tak objektivní jako svědectví Christophersena (viz níže) ani tak dobře uspořádaná a obsáhlá jako přesvědčivý případ předložený Richardem Harwoodem (viz také níže).

2. Christophersen, Thies – Auschwitz, Truth Or Lie? An eye-witness account. 13 fotografií. Vydáno v Německu v roce 1973. Přeloženo a nyní k dostání u Liberty Bell Publications, Reedy, WV 25270. Autor byl do Osvětimi poslán nikoli jako vězeň, ale jako vědec, aby zde prováděl výzkum v oblasti výroby syntetického kaučuku pro výrobu pneumatik. Osvětim byla největším a nejdůležitějším z průmyslových

koncentračních táborů. V nich vláda nasazovala vězně k práci na výrobě nejrůznějších materiálů pro válečné úsilí. Autor strávil celý rok 1944 v Osvětimi. Měl volný pohyb po táboře a navštívil všechny samostatné tábory, z nichž se skládal komplex Osvětim, včetně Birkenau. Jeho manželka měla povoleno ho navštěvovat a on poznamenal: „Skutečnost, že nás mohli naši příbuzní kdykoli navštívit, by měla dokazovat, že správci tábora neměli co skrývat. Kdyby byla Osvětim tou továrnou na smrt, za kterou je považována, takové návštěvy by jistě nebyly povoleny.“ A definitivně prohlásil: „Během celého svého pobytu v Osvětimi jsem nikdy nezaznamenal sebemenší náznak hromadného plynování.“

3. Rassinier, Paul – The Drama of the European Jew, 1964, přeloženo z francouzštiny, k dostání u Liberty Bell Pubs., Reedy, WV, 25270. Jedná se o jediné ze čtyř nejvýznamnějších Rassinierových děl zabývajících se analýzou údajných nacistických zvěrstev, které bylo přeloženo do angličtiny. Kniha získala kladnou recenzi od Harwooda v jeho díle Did Six Million Really Die? (viz níže), str. 26–28. Harwood píše: „Bezpochyby nejdůležitějším příspěvkem k pravdivému zkoumání otázky vyhlazování je dílo francouzského historika, profesora Paula Rassiniera. Výjimečná hodnota tohoto díla spočívá především v tom, že Rassinier skutečně prožil život v německých koncentračních táborech, a také v tom, že jako socialista a antinacista nemohl být nikdo méně nakloněn obhajovat Hitlera a nacionální socialismus. Přesto však v zájmu spravedlnosti a historické pravdy strávil Rassinier zbytek svých poválečných let [od roku 1948 do roku 1966] výzkumem, který zcela vyvrátil mýtus o šesti milionech a legendu o nacistickém ďábelství.“ „Rassinier, který byl sám vězněm v Buchenwaldu,

dokázal, že tam nic takového [jako plynové komory] nikdy neexistovalo.“ Navíc „prošetřil všechny příběhy z literatury o vyhlazování a pokusil se vypátrat jejich autory... a zjistil, že žádný z těchto autorů [které jmenovitě uvedl] nemohl předložit autentického očitého svědka plynové komory v Osvětimi, ani ji sám nikdy neviděl.“ Harwood dodává: „Nejdůležitějším zjištěním, které vyplynulo z Rassinierových studií a o němž dnes již neexistuje sebemenší pochybnost, je naprostý podvod s ‚plynovými komorami‘. Seriózní vyšetřování provedená přímo na místě odhalila s nevyvratitelnými důkazy, že na rozdíl od výše zkoumaných výpovědí přeživších ‚svědků‘ neexistovaly v německých táborech v Buchenwaldu, Bergen-Belsenu, Ravensbrücku, Dachau a Dorě či Mauthausenu v Rakousku žádné plynové komory.“ Tento závěr podporuje výpověď Stephena F. Pintera, právníka amerického ministerstva války, který po válce šest let sloužil v okupačních silách v Německu a Rakousku. V katolickém časopise Our Sunday Visitor ze 14. června 1959 vypověděl následující: „Po válce jsem byl 17 měsíců v Dachau... a mohu prohlásit, že v Dachau žádná plynová komora nebyla... Ani v žádném z ostatních koncentračních táborů v Německu žádná plynová komora nebyla.“ [A tento verdikt „byl nyní oficiálně uznán a potvrzen Institutem soudobých dějin v Mnichově.“] Pinter dále řekl: „Bylo nám řečeno, že v Osvětimi byla plynová komora, ale protože se nacházela v ruské okupační zóně, nebylo nám dovoleno to vyšetřovat, jelikož to Rusové nedovolili... Vyslechl jsem tisíce Židů, bývalých vězňů koncentračních táborů v Německu a Rakousku, a považuji se za stejně kvalifikovaného v této věci jako kdokoli jiný.“

Pokud jde o obvinění týkající se plynových komor v Osvětimi, máme k dispozici výše uvedenou výpověď Christophersena, podle níž se jednalo o naprostou lež.

A nakonec Harwood dále uvádí: „Profesor Rassinier důrazně tvrdí, že německá vláda nikdy neměla žádnou jinou politiku [pro řešení židovské otázky] než emigraci Židů do zámoří.“ (Harwood, op. cit., 26–27.)

4. Harwood, Richard E.—Did Six Million Really Die? Historical Review Press, 1975, Richmond, Surrey, Anglie. 12 ilustrací. K dostání u Examiner Books, P.O. Box 783, New York City, 10022 a u Liberty Bell Pubs., Reedy, WV 25270. Byla napsána před vydáním knihy profesora Arthura Butze. Ze všech dostupných knih, které se zabývají tvrzením o šesti milionech, je tato nejkomplexnější, nejaktuálnější a nejčtivější. Její autor je Angličan, specialista zabývající se výzkumem politických a diplomatických aspektů druhé světové války, spojený s Londýnskou univerzitou. Jeho kniha bod po bodu zcela vyvrací tvrzení, že nacistická vláda popravila šest milionů Židů.

(a) Za prvé, číslo šest milionů nelze na základě statistik poskytnutých World Almanacem, New York Times a vlastními zveřejněnými výpočty Židů v žádném případě obhájit. Na základě pečlivého shromáždění a analýzy nejspolehlivějších statistik a jejich vzájemného porovnání dochází Harwood k závěru, že „počet Židů v nacisty okupované Evropě po emigraci [která činila celkem asi 3,5 milionu] byl stěží vyšší než 3 miliony, z nichž zdaleka ne všichni byli internováni“. Dokonce i Židovský společný distribuční výbor „oficiálně“ odhadoval, že na území okupovaném nacisty žilo po celou dobu války přes 1,5 milionu Židů. To znamená, že „počet možných válečných židovských obětí nemohl překročit hranici jednoho a půl

milionu“ (str. 5–6). Je jistě významné, že v roce 1961, při Eichmannově procesu, „jeruzalémský soud pečlivě vynechal zmínku o čísle šest milionů a obžaloba [prokuratury] uváděla pouze ‚několik‘ milionů“ (s. 9).

To, že číslo šest milionů je hrubým přeháněním, se potvrdí ještě více, pokud se místo soustředění na údaje o židovské populaci v Evropě před a po válce zaměříme na srovnání údajů o celosvětové židovské populaci v tomto období. Cituji Harwooda: „Světový almanach z roku 1938 uvádí počet Židů na světě jako 16 588 259. Po válce však New York Times z 22. února 1948 uváděl počet Židů na světě minimálně 15 600 000 a maximálně 18 700 000. Z těchto čísel zcela zjevně vyplývá, že počet židovských válečných obětí nelze měřit jinak než v tisících. 15,5 milionu v roce 1938 minus údajných šest milionů dává devět milionů. Údaje deníku New York Times by tedy znamenaly, že světoví Židé přivedli na svět sedm milionů dětí, čímž se jejich počet za deset let téměř zdvojnásobil. To je zjevně absurdní“ (str. 6–7).

(b) Koncentrační tábory nebyly zřízeny za účelem vyhlazování kohokoli. Od doby, kdy je poprvé využili Britové v búrské válce, byly přijímány jako jediný prostředek, jímž se národ mohl v době války bránit proti podvratným aktivitám mas nepřátelských cizinců. Světové židovstvo vyhlásilo Hitlerovi válku již v roce 1933 na své konferenci o ekonomickém bojkotu v Holandsku; a Chaim Weizmann, hlavní sionistický vůdce, to v září 1939 posílil slibem, že bude „bojovat na straně demokracií“, a nabídkou, že okamžitě zajistí nasazení židovské pracovní síly a dalších zdrojů do boje. (Jewish Chronicle, 9. 8. 1939.) Německo však začalo umisťovat Židy do koncentračních táborů až poté, co Spojené státy a Kanada takto

internovaly své japonské cizince, a to i přesto, že Japonci nevydali žádné prohlášení o neloajalitě, jaké vydali Židé proti Německu. Zpráva Mezinárodního výboru Červeného kříže o jeho činnosti během druhé světové války, Ženeva, 1948, věrná jako vždy své známé tradici přísné politické neutrality, objasnila „legitimní okolnosti, za nichž byli Židé zadržováni v koncentračních táborech, tj. jako nepřátelští cizinci“. „Byli zatčeni z politických či rasových důvodů, protože jejich přítomnost byla považována za nebezpečí pro stát nebo okupační síly.“ (Zpráva, sv. III, s. 73.) Zpráva potvrzuje, že německé tábory byly dobře disciplinované a dobře spravované. Až do úplného kolapsu v posledních měsících války byli vězni, ačkoli byli nuceni pracovat na podporu válečného úsilí, dobře živeni a oblečeni a měli zajištěnou lékařskou péči a v případě potřeby i nemocniční péči. Navíc všichni internovaní, na rozdíl od těch v sovětských táborech, mohli přijímat dary zvenčí. Červený kříž dosvědčil, že „od podzimu 1943 do května 1945 bylo do koncentračních táborů odesláno 1 112 000 balíků o celkové hmotnosti 4 500 tun.“ (Sv. III, s. 80.) Tyto balíčky obsahovaly potraviny, oblečení a léky. „Balíčky byly zasílány do Dachau, Buchenwaldu, Sangerhausenu, Sachsenhausenu, [mnoha dalších], Mauthausenu, Terezína, Osvětimi, Bergen-Belsenu“ atd. Jako příjemci byli výslovně zmíněni Židé. „Výbor byl schopen převést a distribuovat ve formě humanitární pomoci více než dvacet milionů švýcarských franků, které shromáždily židovské charitativní organizace po celém světě, zejména American Joint Distribution Committee v New Yorku.“ (Sv. I, s. 644).

(c) Nacisté nikdy neměli žádnou politiku vyhlazování Židů. Harwood uvádí: „Je třeba hned na úvod zdůraznit, že

neexistuje ani jediný dokument, který by dokazoval, že Němci zamýšleli nebo provedli úmyslné vyvražďování Židů.“ Ačkoli byly zabaveny tisíce dokumentů ze všech úrovní nacistické hierarchie, ani jeden z nich se o vyhlazování nezmiňuje. To ostatně „přiznalo i Světové centrum pro soudobou židovskou dokumentaci v Tel Avivu.“ (Harwood, str. 8–9.) Veškeré důkazy dokazují, že od počátku Hitlerovy vlády v roce 1933 až do jejího konce byla nacistická politika založena na přesvědčení, že Německo patří Němcům a že Židům, kteří se jako celek ukázali jako naprosto cizí, zkorumpovaní svým duchovním a kulturním vlivem a pochybní ve své loajalitě k německému státu, by mělo být odepřeno německé občanství, měli by být zbaveni svých vlivných pozic v rámci národa a co nejdříve a v co největší míře vyhoštěni z německého území. Až do samého konce zůstávala židovská emigrace „konečným řešením“ židovské otázky v pojetí nacistů. Navíc „do roku 1939 vyústily soustavné snahy německé vlády o zajištění odchodu Židů z Říše v emigraci 400 000 Židů z celkové populace čítající asi 600 000 [to je vše, co v samotném Německu bylo], a dalších 480 000 emigrantů z Rakouska a Československa, což představovalo téměř celou jejich židovskou populaci. Kdyby Hitler choval jakýkoli záměr vyhubit Židy, je nepředstavitelné, že by dovolil více než 800 000 z nich opustit území Říše s převážnou částí jejich majetku, natož aby zvažoval plány [jak to zjevně činil] na jejich hromadnou emigraci do Palestiny nebo na Madagaskar.“ „Ještě v květnu 1944 [na počátku posledních dvanácti měsíců války] byli Němci připraveni povolit emigraci jednoho milionu evropských Židů z Evropy.“ To by samozřejmě zahrnovalo Židy ze zemí okupovaných Německem – zejména polské Židy. A opět, to bylo něco zcela neslučitelného s obviněním, že cílem nacistů bylo vyhlazení Židů (str. 4–5).

(d) Jak se tedy vůbec stalo, že byla taková obvinění téměř všeobecně přijata za oprávněná?

Nepochybně to bylo z velké části způsobeno dopadem, který na světové veřejné mínění měl takzvaný norimberský „proces“. Bylo dbáno na to, aby bezmyšlenkovitá veřejnost předpokládala, že jeho řízení bylo v souladu s uznávanou západní jurisprudencí, ale ponurou realitu snad jako první odhalil pan F.J.P. Veale ve své knize Advance To Barbarism. (Vydáno v roce 1948; revidované vydání 1968. Srov. de Poncins – State Secrets, Britons, 1975, kap. 4.) Norimberský „proces“ od začátku do konce pošlapal všechny právní precedenty. Jeho duch byl vražedný. Svědectví požadovaná proti obžalovaným byla často vynucena sliby laskavostí, výhrůžkami nebo skutečným fyzickým mučením (Harwood, str. 10–11). Zločiny Spojenců, často horší než ty, z nichž byli obžalováni nacisté, nesměly být zmíněny. Jako „proces“ to byla zločinná fraška. Obžalovaní byli odsouzeni k zániku ještě předtím, než to začalo. Byl právem nazván „pomstou vítězů“. Vytvořil strašlivý precedens pro zacházení s vůdci poražených v budoucích válkách (tamtéž, s. 9, oddíl 5).

Je všeobecně známo, že myšlenku zřízení mezinárodního tribunálu k potrestání nacistických válečných zločinců poprvé navrhl Dr. Nahum Goldmann, předseda Světového židovského kongresu, na jeho panamerické konferenci v Baltimoru v roce 1941 – tedy ještě předtím, než válka dosáhla ani poloviny svého trvání. Myšlenka byla poté prozkoumána a zdokonalena, než byla vnucena americké vládě a spojeneckým mocnostem. (Viz Goldmann – Memories, str. 216–217; de Poncins – State Secrets, Britons, 1975, s. 50 a dále.) Byla to tedy hysterická

nenávist Židů, která se vznášela nad každým zasedáním soudu a zajistila, že jejich zamýšlené oběti neunikly.

Odhalení těchto skutečností však bylo samozřejmě utajeno před nežidovskou veřejností díky židovské kontrole nad všemi důležitými prostředky, jimiž jsou oslovovány a formovány mysli našeho lidu, od 60letých až po pětileté děti.

A toto moře nevědomosti posloužilo k tomu, aby se na něm vznášely nejrůznější vydavatelské projekty v obrovském množství. Kniha za knihou, většinou od židovských autorů, přetékající hrůzou za hrůzou, údajně založené na očitých svědectvích a mísící útržky pravdy s těmi nejgrotesknějšími fantaziemi a lžemi, byly vypuštěny do světa. Byly důkladně rozebrány a muži jako Rassinier a Harwood dokázali, že se jedná o odporné a opovrženíhodné podvody. Mezi nimi vyniká takzvaný „Deník“ Anny Frankové, o kterém bylo v roce 1959, sedm let po jeho prvním vydání, rozhodnutím Nejvyššího soudu státu New York prokázáno, že se jedná o podvod (op. cit., s. 18). O tom všem se však v našich novinách, rozhlase a televizi téměř nic nepsalo – panovalo ticho. V důsledku toho lze pravděpodobně s jistotou říci, že ani jeden z tisíce našich lidí nepochybuje o tom, že Hitler a nacisté byli odporná monstra, podlidské bestie a že německý lid, který je tak hojně následoval a podporoval, nebyl o moc lepší.

(e) Co však mohlo Židy přimět, aby se snížili k metodám, které se nám zdají tak opovrženíhodné? No, zjevně šlo o obrovské sázky.

Při posuzování chování Židů v této souvislosti nesmíme ani na okamžik zapomenout, že jejich hlavním, neúprosným a naprosto neochvějným cílem je stát se nespornými pány celého

lidstva. Z analýzy Talmudu také víme, že ve vztazích s nežidy jsou připraveni jednat zcela bez jakýchkoli morálních zábran. Je jim výslovně povoleno klamat a lhát nežidům.

A tak, pokud s čistým svědomím mohli na svět vypustit holokausty dvou světových válek, aby se přiblížili ke světové nadvládě, jak je důvod se domnívat, že učinili, bylo by pro ně zjevně maličkostí udržet kolotoč ničení v chodu tím, že předloží pohádku o šesti milionech. Pochybuji, že by na celém světě existoval Žid, který by si okamžitě neuvědomil, že jde o lež: Židé si navzájem rozumějí. Ale naši naivní bílí lidé to spolkli i s háčkem, olůvkem a vlascem, aniž by jen letmo zahlédli usmívajícího se Žida na druhém konci rybářského prutu. Zdá se, že pro náš lid stačí, aby se nějaká zpráva nebo prohlášení objevilo v novinách, v rádiu nebo v televizi, a je to okamžitě přijato jako svatá pravda. Ale Židé si mezi sebou šeptají: „Jak jsou to snadné oběti!“ A jak nesmírně výhodný se jejich podvod ukázal být! Podívejme se tedy podrobně, jaké zisky z toho měli.

(1) Poté, co naplnili světové veřejné mínění přesvědčením, že nacisté skutečně vyvraždili asi šest milionů Židů, dokázali z německého národa vymámit zhruba 43 miliard dolarů, převážně pro svůj lupičský stát Izrael. V podstatě šlo o jasný případ vydírání.

(2) Tím, že takto ovlivnili povědomí lidstva tak, aby přijalo jejich tvrzení, že nacisté se dopustili „zločinu proti lidskosti“, vedle něhož i Čingischán se svými pyramidami z lebek sťatých nepřátel bledne do bezvýznamnosti, učinili z Německa vyvrhele, vyhnaného malomocného mezi národy světa, a tím vrazili klín mezi naše národy. Je jisté, jak jasně vyplynulo z konferencí v Jaltě a Teheránu a z prohlášení předních židovských mluvčích, že si Židé již dlouho plně uvědomují, že

pokud mají někdy dosáhnout nadvlády nad Zemí, musí být národy bílého člověka, a především Německo, zničeny. Jejich strategií proto bylo divide et impera – dobývat rozdělováním, stavěním jedné části celku proti druhé. A tím, že pošpinili čest a dobré jméno německého národa, vyvolali u zbytku našeho lidu odsouzení, odpor a nepřátelství a z toho vyplývající nedůvěru právě vůči tomu národu, který byl možná nejlépe způsobilý vést nás v nadcházejícím boji. Nemohli by si Židé tímto způsobem zajistit, že my, bílí lidé světa, nebudeme schopni vytvořit tu jednotnou frontu, na níž může v blízké budoucnosti záviset naše samotné přežití?

(3) Navíc, jelikož k těmto zvěrstvům mělo dojít v době, kdy byla německá vláda nacionalistická, je nacionalismus všude stigmatizován a diskreditován. Ačkoli nacionalistická totalitní vláda, pod níž lze koordinovat a nasměrovat veškerou energii a zdroje národa s ohledem na jeho přežití, může být jako nouzové opatření jeho jedinou nadějí na přežití v době nejhoršího nebezpečí, náš lid je vůči ní natolik zaujatý, že se nedokáže uchýlit k tomu, co ho jako jediné může zachránit.

(4) Senzacechtivé příběhy o židovském utrpení vyvolaly příval sentimentálního soucitu u hloupých nežidů – zejména u křesťanských nežidů. V důsledku toho by pravděpodobně většina amerických občanů nyní podpořila těch čtyři pětiny našich senátorů, o nichž se spolehlivě uvádí, že se předem zavázali poskytnout státu Izrael téměř vše, o co požádá, a schválili by, abychom Izraeli i nadále každoročně poskytovali přímé dary v řádu miliard dolarů a dali mu k dispozici naše nejmodernější vojenské vybavení ještě dříve, než se dostane k našim vlastním silám v Evropě – to vše proto, aby Izrael mohl nejen udržet území, které vytrhl Arabům jedním z

nejohavnějších aktů agrese v historii, ale také je rozšířit další agresí.

(5) Židé připisují údajnou vraždu šesti milionů lidí nacisty tomu, co nazývají „rasismem“ Němců. A pod pojmem „rasismus“ rozumějí uznání rasy jako skutečnosti, kterou prohlašují za neopodstatněnou, a zdůrazňování jejího významu, které označují za hrozbu pro mír a blaho lidstva. V současné době snad neexistuje slovo tak nabité odporem a odsouzením jako „rasista“ a kdokoli, kdo provádí nebo navrhuje provádět jakoukoli diskriminaci mezi lidmi na základě rasy, může být zacházeno jako s zločincem. Pokud se podíváme pozorně pod povrch situace, je okamžitě zřejmé, že tento postoj k rase je výsledkem organizované, koordinované a finančně silně podporované kampaně, která se soustředí na bílé muže, kdekoli se nacházejí, s cílem vymazat z jejich vědomí veškeré rasové motivace. A za tím vším stojí Židé.

A přesto, jak již bylo odhaleno na předchozích stránkách této knihy, byli sami Židé ve svém rasovém uvědomění fanatičtější a v odhodlání udržet si svůj národ oddělený od všech ostatních mnohem neúprosnější než jakýkoli jiný národ v dějinách. Je všeobecně uznáváno, a to nejen všemi badateli židovské historie ve všech zemích, ale i samotnými předními vůdci a mluvčími Židů, že pouze díky svému lpění na své rase a odmítání mísit své geny s geny nežidů byli schopni přežít po třicet století. A navzdory veškerému jejich současnému rozhořčení nad obviněním v OSN, že sionismus je rasismus, se jim v této době prostě nedaří přesvědčit, že „sionismus je pouze náboženství“. Sionismus sice může mít své kořeny v náboženské víře, která inspirovala téměř všechny Židy od doby, kdy jejich kmenový bůh Jahve údajně uzavřel svou slavnou

smlouvu s hebrejskými stoupenci Mojžíše, ale ve svém konečném cíli je politický a dosažení tohoto cíle závisí na splnění podmínek, které jsou do krajnosti rasové a nacionalistické. Jak jsme již viděli, jejich náboženství, které je hnací silou sionismu, je učí, že pouze oni jsou lidmi, nebo, jak to v roce 1933 poněkud skromněji vyjádřil Samuel Untermeyer, že „jsou aristokraty světa“. V obou případech byla Země stvořena proto, aby ji vládli oni, zatímco nežidé mají být jejich služebníky a otroky, jejich dojnicemi. Lze citovat libovolný počet sionistů nejvyššího postavení a autority, kteří tvrdí, že Židé jsou cizinci a jsou navždy odhodláni zůstat cizinci uprostřed lidu jakéhokoli nežidovského národa, který je přijme. Bez ohledu na jejich přísahy věrnosti zemi, která je přijala, je jejich první loajalita vůči Izraeli. Židé, kteří tvrdí, že sdílejí vlastenectví svých nežidovských hostitelů, „prostě žijí ve lži“. Každý Žid, který neprojeví svou první loajalitu vůči Státu Izrael, „je zrádcem židovského národa“. Je třeba také poznamenat, že Norman Podhoretz, redaktor velmi vlivného židovského časopisu Commentary, nedávno poznamenal: „Stále více se ukazuje, že se s americkými Židy něco stalo: všichni konvertovali k sionismu.“ To znamená, že nyní dávají svou první loajalitu Izraeli. To nevyhnutelně znamená, že pokud my Američané přijmeme Žida jako ministra zahraničí, předsedu Federálního rezervního systému, šéfredaktora velmi vlivných New York Times nebo majitele a šéfa ještě vlivnější televizní sítě, měli bychom počítat s tím, že upřednostní zájmy Státu Izrael před zájmy Spojených států amerických. Právě dlouholeté zkušenosti s takovou zrádností ze strany Židů do značné míry vedly německé nacisty k tomu, že zrušili veškeré občanství Židům a přijali politiku zaměřenou na vystěhování všech Židů z německého území.

Zarytý zastánce rasového vědomí u sebe, zarytý odpůrce u nás! Jaké může být vysvětlení? Není to snad na první pohled zřejmé – stačí se jen na chvíli zamyslet?

Rasové vědomí a diskriminace na základě rasy jsou naprosto nezbytné pro přežití jakékoli rasy a jakéhokoli národa – nezbytné pro homogenitu, solidaritu a impozantní sílu, bez nichž žádný národ nemůže dlouho přežít. Proto jsou Židé tak zuřivě pro něj, pokud jde o ně samotné, protože nechtějí jen přežít, ale stát se pány; a zuřivě proti němu, pokud jde o nás, protože jsme jejich zamýšlenou obětí a oni nás chtějí vykastrovat a paralyzovat do té míry, že nebudeme schopni zmařit jejich odhodlání uvrhnout nás do okovů. Pokud neobnovíme své rasové vědomí, neudržíme ho, neposílíme a nebudeme podle něj žít, zemřeme.

Vskutku, tato lež o šesti milionech byla nesmírně výnosným podvodem. Pan Harwood ji označil za „nejvýnosnější obvinění ze zvěrstev všech dob“. A Dr. Max Nussbaum, bývalý vrchní rabín židovské obce v Berlíně, triumfálně prohlásil 1. dubna 1953, že „postavení, které dnes židovský národ zaujímá ve světě... je desetkrát silnější než před dvaceti lety“ – když se Hitler dostal k moci a když mu Židé poprvé vyhlásili válku a zahájili svou „celosvětovou křížovou výpravu“ s cílem svrhnout ho. Možná nyní, po uplynutí dalších dvaceti a něco let, by se muselo přiznat, že Židé jsou nejmocnější silou na světě a pro nás tou nejnebezpečnější. Neboť celý jejich ničivý stroj je nyní namířen proti základům naší pevnosti. Ludovici prokázal prorocký genius, když mi již v roce 1949 řekl: „Nyní může naši civilizaci před úplným zničením zachránit už jen zázrak.“

Od doby, co jsem napsal výše uvedené řádky, se mi dostala do rukou další kniha o „šesti milionech“. Zatím jsem neměl čas si ji objednat z Anglie (v USA se nikdo neodvážil ji vydat), ale podle mimořádně vysoké chvály, kterou si vysloužila od velmi kritických a čestných recenzentů, usuzuji, že se prosadí jako naprosto nezvratné odhalení židovského obvinění jako hanebné a nestydaté lži a zbaví je jakékoli opory. Jedinou otázkou pak bude, zda tváří v tvář jejich přísné kontrole nad masovými médii bude možné pravdu sdělit světu.

5. Butz, Arthur – The Hoax of the Twentieth Century, Historical Review Press, 23 Ellerker Gardens, Richmond, Surrey, Anglie, ale mnohem rychleji ji lze získat od Liberty Bell Publications, Reedy, WV 25270. Pan S.E.D. Brown, redaktor South African Observer, v recenzi této knihy (září 1976) prohlásil, že prof. Butz „rozmetá největší propagandistickou legendu naší doby – legendu, že se Němci během druhé světové války pokusili ‚vyhladit‘ Židy. Kniha profesora Butze, která kombinuje historikovo mistrovské zacházení s dokumenty s technickými znalostmi vědce, je výsledkem rozsáhlého tříletého výzkumu. ... Ve všech podstatných ohledech je jeho kniha ... posledním slovem k tomuto tématu. ... Svým rozsahem a hloubkou výzkumu zůstane nejúplnějším dílem svého druhu, jaké bylo dosud napsáno.“

Kniha je rovněž brilantně a podrobněji recenzována v časopise Instauration pana Wilmota Robertsona z října 1976 (strana 9). Omezím se na citaci několika řádků.

> „Jestliže v lidských dějinách někdy nastal okamžik, kdy se lež chystala pravdu nadobro vytlačit, pak to byla právě poslední tři desetiletí – od počátečních fází mýtu o šesti milionech obětí na počátku druhé světové války přes

lavinu propagandy o vyhlazovacích táborech na konci 40. let až po současnou éru naprosté akceptace. Jak lze odhalit lež, když v ni věří celý svět, když se jí bezvýhradně klaní 99,99 procenta světových časopisů, novin, učebnic, pedagogů, vědců a historiků? ...“

„Je to podivný druh pravdy, který musí být prosazován soudními spory, vězeňskými tresty, výhružnými titulky a společenským ostrakismem...“

„O to více si kniha The Hoax of the Twentieth Century, která je vzorem vědecké práce, výzkumu a erudice, zaslouží spravedlivé a otevřené posouzení, o které se koalice liberálů a menšinových skupin snaží ji připravit. Jako jedno z nejvýznamnějších děl protipropagandy, jaké kdy bylo napsáno, jasně dokazuje, že západní touha po pravdě, ačkoli upadá, ještě není mrtvá. Vyžaduje to odvahu zápasit s tabu, kterého by se žádný seriózní historik ani žádný seriózní vydavatel neodvážil dotknout. Vyžaduje to obrovskou odvahu, aby autor napsal takovou knihu pod svým vlastním jménem. Jako profesor na Northwestern University vystavil Dr. Butz sebe i svou kariéru útokům ze strany některých z nejfanatičtějších a nejmstivějších organizací na světě.“